James Rollins

Seria

Sigma Force

Vol. 1 – Furtuna de nisip 2
Vol. 2 – Harta oaselor 548
Vol. 3 – Ordinul negru 1000
Vol. 4 – Virusul lui Iuda 1458

james rollins

furtuna de nisip

James Rollins

FURTUNA DE NISIP

Seria „SIGMA FORCE” 1

Traducere din limba engleză DIANA ȚUȚUIANU

James Rollins
Sandstorm
EDITURA RAO
2009

Lui Katherine, Adrienne şi RJ,
generația următoare.

MULŢUMIRI

Le rămân dator mai multor oameni. Mai întâi trebuie să-mi exprim recunoştinţa faţă de Carolyn McCray, pentru prietenia ei neîntreruptă şi pentru lumina călăuzitoare pe care mi-a oferit-o de la primul până la ultimul cuvânt… şi mai departe. Şi faţă de Steve Prey, pentru ajutorul preţios pe care mi l-a oferit referitor la scheme, detalii logistice, obiecte de artă şi făcând observaţii critice pertinente. Şi faţă de soţia lui, Jude Prey, pentru că ne-a suportat pe mine şi pe Steve şi timpul îndelungat pe care i l-am răpit soţului ei. Aceleaşi eforturi şi multe altele au fost acceptate şi depuse de Penny Hill (cu ajutorul lui Bernie şi Kurt, desigur). Pentru anumite amănunte din carte trebuie să îi mulţumesc lui Jason R. Mancini, cercetător principal la Muzeul Mashantucket Pequot. Şi, pentru ajutorul oferit cu limbile străine, lui Diane Daigle şi David Evans. În plus, cartea nu ar fi ceea ce este fără principalii mei consilieri care m-au ţinut pe jar în mod constant, menţionaţi aici într-o ordine aleatorie: Chris Crowe, Michael Gallowglass, Lee Garrett, David Murray, Dennis Grayson, Dave Meek, Royale Adams, Jane O'Riva, Kathy Duarte, Steve Cooper, Susan Tunis şi Caroline Williams. Pentru harta inserată aici am folosit volumul *The CIA World Factbook 2000.* În sfârşit, le mulţumesc celor patru oameni care rămân cei mai credincioşi fani ai mei: redactorul Lyssa Keusch, agenţii Russ Galen şi Danny Baror şi editorul meu, Jim Davis. Şi, ca întotdeauna, trebuie să subliniez că sunt singurul responsabil pentru orice eroare sau inadvertenţă ce s-ar fi putut strecura.

Dosar Clasificat

DEPARTAMENTUL APĂRĂRII COD:

ALPHA42-PCR

SIGMA FORCE

PENINSULA ARABICĂ

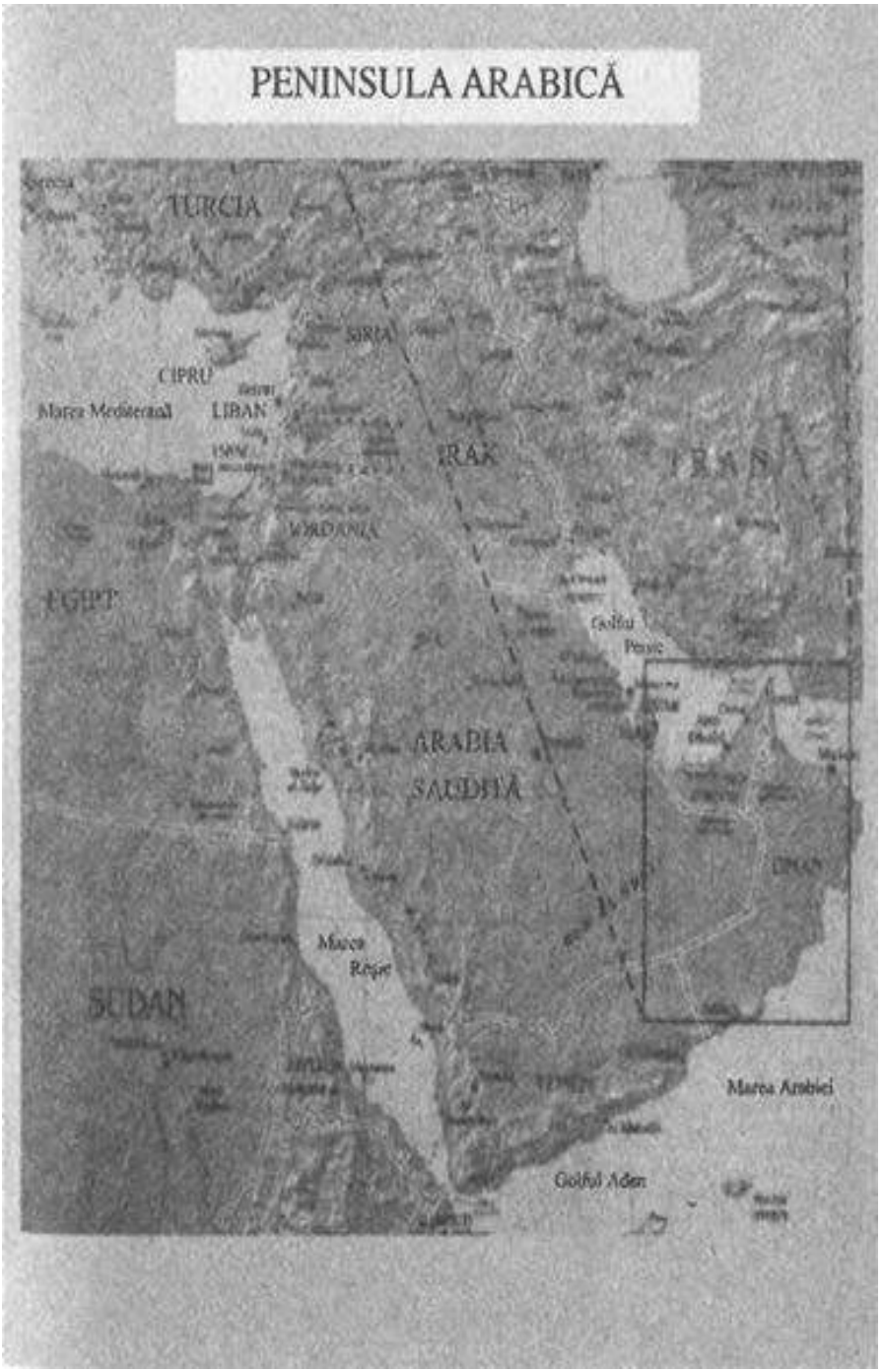

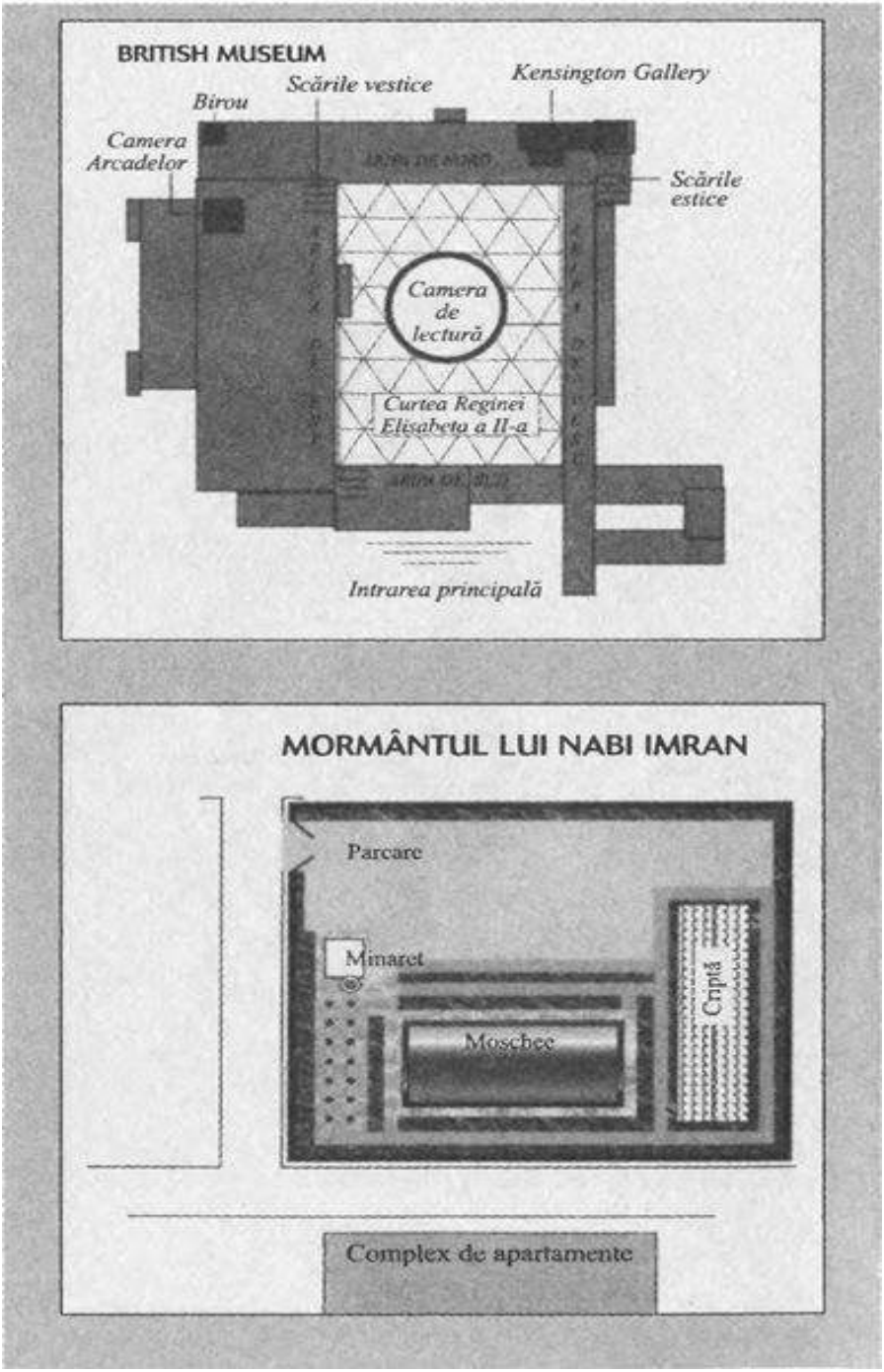
BRITISH MUSEUM
Birou
Scările vestice
Kensington Gallery
Camera Arcadelor
Scările estice
Camera de lectură
Curtea Reginei Elisabeta a II-a
Intrarea principală
MORMÂNTUL LUI NABI IMRAN
Parcare
Minaret
Moschee
Criptă
Complex de apartamente

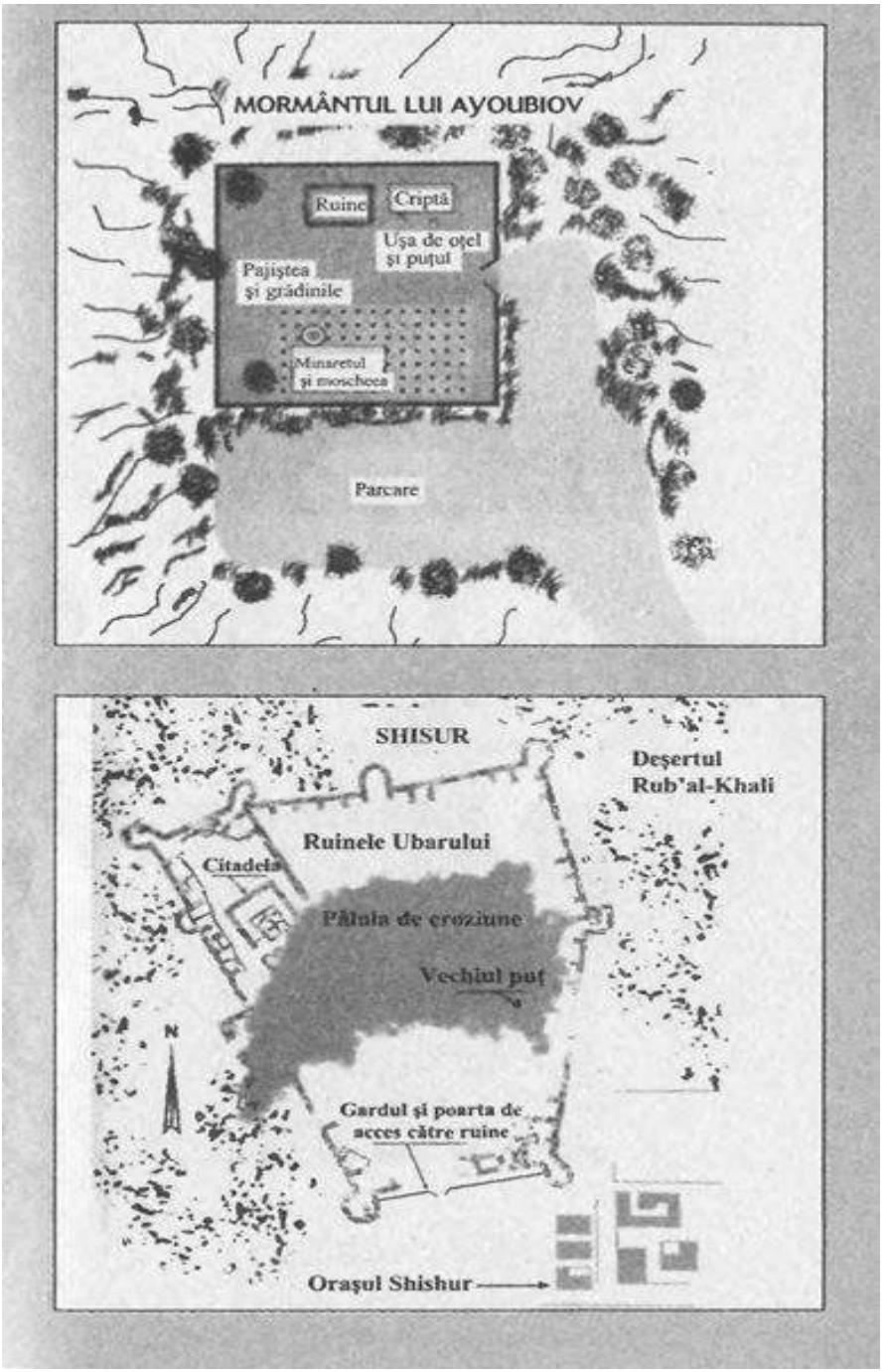
MORMÂNTUL LUI AYOUBIOV
Ruine
Criptă
Uşa de oţel şi puţul
Pajiştea şi grădinile
Minaretul şi moscheea
Parcare
SHISUR
Deşertul Rub'al-Khali
Ruinele Ubarului
Citadela
Pâlnia de eroziune
Vechiul puţ
N
Gardul şi poarta de acces către ruine
Oraşul Shishur

PARTEA ÎNTÂI
FURTUNA CU TUNETE ŞI FULGERE

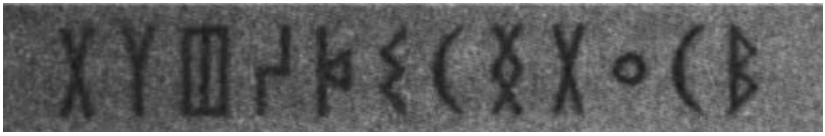

1
FOC ŞI PLOAIE

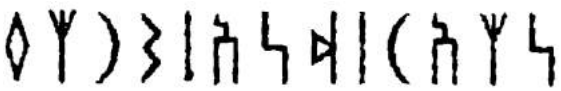

14 NOIEMBRIE, 1.33 A.M.
BRITISH MUSEUM
LONDRA, ANGLIA

Harry Masterson avea să fie mort în treizeci de minute.

Dacă ar fi ştiut asta şi-ar fi fumat ultima ţigară până la filtru. O stinse însă, turtind-o după numai trei fumuri şi-şi îndepărtă norul de fum din jurul feţei. Dacă ar fi fost prins fumând în afara camerei de odihnă a paznicilor, ar fi fost făcut cu ou şi cu oţet de nemernicul de Fleming, şeful pazei muzeului. Harry se afla deja în vizorul lui pentru întârzierea de două ore înregistrată la schimbul de săptămâna trecută.

Harry înjură printre dinţi şi-şi băgă în buzunar ţigara stinsă. Avea s-o termine în următoarea pauză… adică, dacă aveau pauză în noaptea asta.

Un tunet răsună străpungând pereţii de cărămidă. Furtuna de iarnă, cu tunete şi fulgere, lovise chiar după miezul nopţii, iniţial cu un ropot de grindină, urmat de un potop de ploaie care ameninţa să ia Londra pe sus şi s-o verse în Tamisa. Fulgerele bântuiau pe cer în forme liniare de la un orizont la altul. Potrivit spuselor meteorologului de la BBC, era una dintre cele mai cumplite furtuni cu descărcări electrice de mai bine de zece ani încoace. Jumătate de oraş rămăsese complet în beznă, copleşită de un spectaculos baraj de fulgere.

Şi, după cum îi hărăzise soarta lui Harry, jumătatea *sa* de oraş era cea cufundată în beznă, incluzând British Museum de pe Great Russell Street. Chiar dacă aveau generatoare de curent electric de rezervă, întreaga echipă de pază fusese chemată la serviciu pentru protejarea suplimentară a bunurilor muzeului. Aceştia aveau să ajungă în următoarea jumătate de oră. Însă Harry lucra în schimbul de noapte şi era în tură când se oprise curentul. Şi, deşi

camerele video de supraveghere încă mai erau operaționale pe rețeaua de urgență, Fleming le ordonase lui şi celorlalți paznici din tură să patruleze în stare de alertă cei patru kilometri de coridoare ai muzeului.

Asta însemna să meargă separat.

Harry îşi scoase lanterna şi-o îndreptă înspre coridor. Ura să facă ronduri noaptea, atunci când muzeul era cufundat în beznă. Singurele lumini veneau de afară, prin geamuri, de la stâlpii de iluminat stradal. Însă acum, din cauza căderii de tensiune, chiar şi acele lumini se stinseseră. Umbrele macabre ale nopții erau împrăştiate doar de beculețele roşii ale lămpilor de veghe de voltaj scăzut.

Harry avusese nevoie de o doză mică de nicotină pentru a-şi face curaj, însă nu putea să mai amâne să-şi ducă la bun sfârşit misiunea. Fiind ultimul pe lista paznicilor din schimbul de noapte, fusese desemnat să verifice holurile aripii de nord, cel mai îndepărtat punct din rețeaua lor subterană de pază. Însă asta nu însemna că nu putea s-o ia pe scurtătură. Prin urmare, făcu stânga-mprejur şi se îndreptă spre uşa care dădea în Curtea Reginei Elisabeta a II-a.

Această curte centrală, întinsă pe aproape un hectar, era înconjurată de cele patru aripi ale British Museum. Chiar în centrul său se înălța Sala de lectură circulară, cu cupolă din aramă, una dintre cele mai valoroase biblioteci din lume. Pe deasupra, întreaga curte de 0,8 hectare fusese acoperită de o cupolă gigantică, având panouri triunghiulare, proiectată de Foster & Partners, creând astfel cea mai mare piață acoperită din Europa.

Folosindu-şi cheia de acces, Harry se aplecă şi pătrunse în spațiul imens. La fel ca restul muzeului, curtea era cufundată în întuneric. Ploaia răpăia pe acoperişul de sticlă de deasupra. Cu toate acestea, ecoul paşilor lui Harry reverbera prin spațiul deschis al curții. Un alt fulger sfâşie cerul. Acoperişul, împărțit într-o mie de ochiuri de geam triunghiulare, se lumină brusc, după care întunericul se aşternu iarăşi peste muzeu, acoperindu-l odată cu ploaia.

Urmă un tunet, pe care-l resimți adânc în piept. Acoperişul zăngăni şi el. Harry se ghemui uşor, temându-se că întreaga structură avea să se prăbuşească peste el.

Traversă curtea şi se îndreptă spre aripa de nord. Ocoli zona centrală a bibliotecii. Afară fulgeră din nou, luminând locul pentru câteva momente. Nişte statui uriaşe, pierdute în beznă, apărură ca

din neant. *Leul din Cnidos* îşi înălță coama lângă capul enorm al unei statui din Insula Paştelui. După care fulgerul dispăru şi întunericul înghiți totul în jur.

Harry simți un fior, iar pielea i se făcu ca de găină.

Mări pasul. Înjură printre dinți la fiecare mişcare.

— Mama mă-sii de treabă…

Înjurătura îl ajută să se calmeze.

Ajunse la uşile aripii de nord şi se strecura înăuntru, unde-l întâmpina mirosul familiar de mucezeală şi amoniac. Se simțea mai bine, acum că era din nou înconjurat de ziduri solide. Îşi plimba raza lanternei de-a lungul coridorului lung. Deşi nu părea să lipsească nimic, i se cerea să verifice fiecare galerie a acestei aripi. Îşi făcu un calcul rapid. Dacă se grăbea, putea să-şi termine rondul astfel încât să aibă timp suficient să mai tragă câteva fumuri din țigară. Încurajat de perspectiva unei noi doze de nicotină, o luă în jos pe hol, cu fasciculul luminos al lanternei îndreptat în față.

Aripa de nord devenise gazda expoziției aniversare a muzeului, o colecție etnografică exhaustivă, care-şi propusese să ilustreze realizările omenirii de-a lungul epocilor şi cuprinzând toate culturile. Asemenea galeriei egiptene cu mumiile şi sarcofagele sale. Trecu repede pe lângă diferite galerii: Celtică, Bizantină, Rusească, Chinezească. Fiecare set de camere era blocat printr-un grilaj de siguranța. Odată cu întreruperea curentului însă, uşile se deschiseseră automat, în cele din urmă, se văzu şi capătul coridorului. Majoritatea colecțiilor din galerii erau găzduite aici numai temporar, fiind transferate de la Museum of Mankind pentru sărbătoare aniversara. Însă, din câte-şi amintea Harry, galeria din capăt fusese dintotdeauna aici. Găzduia exponatele arabe ale muzeului, o colecție de antichități neprețuite din Peninsula Arabică. Galeria fusese dată în folosința de o familie care o sponsorizase, o familie care se îmbogățea de pe urma afacerilor cu petrol din regiune. Se spunea că donațiile menite menținerii în permanența a unei asemenea galerii la British Museum se ridicau până la cinci milioane de lire pe an.

O astfel de dăruire era demnă de tot respectul.

Sau poate că nu.

Pufnind cu gândul la risipirea prostească a unei asemenea sume de bani, Harry îşi plimbă spotul luminos al lanternei de-a lungul plăcii de bronz, gravate, aflate deasupra uşii de la intrare: GALERIA KENSINGTON. De asemenea cunoscuta şi ca „The

Bitch's Attic"[1].

Cu toate că Harry n-o cunoscuse pe Lady Kensington, din discuțiile purtate cu colegii, era clar că orice semn de desconsiderare a galeriei sale – praf pe una dintre vitrine, o etichetă de prezentare cu o pată pe ea, un obiect din antichitate amplasat necorespunzător – atrăgea după sine cele mai severe observații. Galeria era proiectul ei personal, căruia îi acordase o atenție specială şi nimeni nu rezistase în fața furiei sale. Unii chiar îşi pierduseră slujbele în urma valurilor făcute de ea; aşa stăteau lucrurile până şi cu un fost director.

Această neliniște îl făcu pe Harry să mai zăbovească preț de câteva minute în fața grilajului de siguranță al galeriei. Îşi plimbă lanterna în jurul camerei de la intrare mult mai mult decât o făcea de obicei. Din nou, din câte-şi putea da seama, totul era în ordine.

Când dădu să plece, observa o mişcare. Înțepeni, cu lanterna îndreptată în jos, spre pardoseala.

Într-una dintre încăperile mai îndepărtate ale Galeriei Kensington, o lumină albăstruie rătăcea încetişor, lăsând în urmă umbre.

O altă lanternă… mai era cineva în galerie…

Harry simți cum inima îi bătea în gât. O spargere. Se sprijini de peretele din apropiere. Degetele căutară cu disperare stația radio. Prin ziduri, tunetul reverberă, sonor şi profund.

Mânui cu stângăcie stația.

— Am un posibil intrus, aici, în aripa de nord. Spuneți-mi ce să fac, vă rog.

Aştepta răspuns din partea şefului de tură. Poate că Gene Johnson era un dobitoc, însă fusese ofițer în rândurile RAF[2]. Ştia în ce rahat se află.

Vocea bărbatului îi răspunse la apel, însă întreruperile îi mâncară majoritatea cuvintelor, ca urmare a interferențelor provocate de descărcările electrice.

— … posibil… eşti sigur?… Aşteaptă până când… sunt grilajele asigurate?

Harry se holbă în spate la grilajele de securitate lăsate în jos. Bineînțeles că ar fi trebuit să verifice dacă fuseseră forțate. Fiecare galerie avea o singură intrare care dădea în coridor. Singura cale

---

[1] „Mansarda Jigodiei" (în lb. engleză, în original).

[2] RAF – Royal Air Force – Forțele Aeriene Regale.

de a mai pătrunde în acele săli era printr-una dintre ferestrele de sus, însă acestea erau prevăzute cu sisteme de alarmă împotriva intrării prin efracție. Şi, deşi furtuna pusese la pământ alimentarea cu energie electrică, generatoarele de rezervă menținuseră rețeaua de securitate conectată. Nici un fel de alarmă nu se înregistrase la postul central de comandă.

Harry îşi imagină că Johnson deja comuta camerele de supraveghere, trecând rapid prin această aripă, năpustindu-se asupra Galeriei Kensington. Îndrăzni să mai arunce o privire către suita de cinci camere. Lumina continua să strălucească în adâncurile galeriei. Nu părea să aibă țintă, ca în cazurile când era folosită de un hoț. Verifică rapid grilajul de siguranță. Încuietoarea sa electronică afişa o luminiță verde. Nu fusese forțată.

Se uită din nou la lumina strălucitoare. Poate că nu era decât lumina farurilor unei maşini în trecere, lumină ce se reflecta prin geamurile galeriei.

Vocea lui Johnson în stație, întretăiată, îl făcu să tresară.

— N-am prins nimic pe camera vi… Camera cinci a murit. Rămâi aco… ceilalți sunt pe drum.

Restul cuvintelor dispărură în eter, ciuntite de descărcările electrice de-afară.

Harry rămase lângă grilaj. Ceilalți paznici aveau să-i sară în ajutor. Şi dacă nu era nici un intrus? Dacă nu erau decât nişte faruri care măturau perimetrul? Deja se avea la cuțite cu Fleming. Tot ceea ce-i mai trebuia era să se facă de râs.

Riscă şi-şi ridică lanterna.

— Hei tu, de-acolo! strigă el.

Se gândise c-o să pară autoritar, însă vocea i se auzi mai mult ca un scâncet jalnic şi neplăcut.

Momentan, nu percepu nici o schimbare în modul în care se plimba lumina de colo-colo, părând că se îndreptă şi mai în mult în străfundurile galeriei – nu sub imboldul panicii, ci doar cu un ritm lent, şerpuitor. Nici un hoț nu putea să aibă atâta tupeu.

Harry se aşeză în fața încuietorii electronice a grilajului şi-şi folosi cheia de acces ca s-o deschidă. Împinse grilajul suficient de sus ca să se poată strecura în patru labe şi intră în prima sală. Se îndreptă de spate şi ridică lanterna din nou. Refuză să se ruşineze de panica sa de moment. Ar fi trebuit să investigheze mai amănunțit înainte să dea alarma.

Însă răul fusese făcut. Cel mai bun lucru pe care putea să-l facă era să salveze puțin situația lămurind misterul de unul singur.

Strigă din nou, ca să fie sigur:

— Serviciul de pază! Nu mişca!

Strigătul său n-avu nici un efect. Lumina continuă să avanseze într-un ritm susținut, dar şerpuitor, înspre adâncul galeriei.

Se uită înapoi spre grilaj. Colegii lui aveau să apară într-un minut.

— La dracu', murmură printre dinți.

Intră grăbit în galerie, urmărind lumina, hotărât să-i afle cauza înainte să sosească şi ceilalți.

Abia aruncând o privire, trecu de comorile de o valoare neprețuită şi de o importanță eternă: vitrine de sticlă adăpostind tăblițe de argilă din epoca regelui asirian Assurbanipal; statui greoaie de piatră datând dinaintea perşilor; săbii şi arme din fiecare epocă; piese din fildeş fenician aparținând regilor şi reginelor antice; chiar până şi o primă variantă tipărită din *O mie şi una de nopți* sub titlul său original, *Moralistul oriental.*

Harry continuă să cerceteze sălile, trecând de la o dinastie la alta – din timpul Cruciadelor până la naşterea lui Hristos, de la vremurile de glorie ale lui Alexandru cel Mare până la epocile Regelui Solomon şi ale Reginei din Saba.

În cele din urmă, ajunse în cea mai îndepărtată încăpere, una dintre cele mai mari. Conținea obiecte de mare interes pentru un naturalist, toate din regiunea respectivă: pietre rare şi bijuterii, rămăşițe fosilizate, unelte din Neolitic.

Sursa de lumină. În mijlocul camerei cu cupolă, un glob de jumătate de metru de lumină albăstruie plutea alene de-a lungul încăperii. Pâlpâia şi licărea, iar suprafața sa părea să fie alimentată de o văpaie de-un albastru strălucitor, ce varia constant.

În timp ce Harry se holba la el, globul trecu printr-o vitrină de sticlă ca şi cum ar fi fost făcută din aer. Râmase buimac. Un miros de sulf îi ajunse la nări, revărsându-se din bulgărele de lumină azurie.

Globul se rostogoli peste una dintre luminile roşii de veghe şi o scurtcircuită cu un sunet distinct. Zgomotul îl surprinse pe Harry şi-l făcu să se dea un pas înapoi.

Acelaşi destin probabil că-l avusese şi camera de supraveghere numărul cinci din încăperea din spatele său. Aruncă rapid o privire spre camera din această încăpere. O lumină roşie strălucea deasupra ei. Încă mai funcționa.

Ca şi cum ar fi observat ce-i atrăsese atenția, Johnson reveni în

stația radio. Nu se ştie de ce acum nu mai existau interferențe.

— Harry, poate că-i mai bine să ieşi de-acolo!

Rămase țintuit locului, jumătate de frică, jumătate de uimire, în plus, chestia asta fenomenală se *îndepărta* de el, plutind spre colțul întunecat al încăperii.

Aura strălucitoare a globului lumina o bucată de metal din interiorul unui cub de sticlă. Era o bucată de fier roşu mare cât un viței, un viței *îngenuncheat.* Eticheta de prezentare o descria ca fiind o cămilă. O asemenea asemănare putea fi calificată în cel mai bun caz drept o stângăcie, însă Harry înțelegea această presupusă descriere. Articolul expus fusese descoperit în deşert.

Lumina plană pe deasupra cămilei de fier.

Harry se dădu precaut un pas înapoi şi ridică stația radio.

— Hristoase!

Globul strălucitor de lumină trecu prin sticlă şi ateriză deasupra cămilei. Lumina sa clipi şi se stinse la fel de rapid ca şi cum ai sufla într-o lumânare.

Întunericul care se lăsă brusc îl orbi pe Harry pentru o secunda. Ridică lanterna.

— A plecat…

— Eşti în siguranță? se auzi din stația lui.

— Îhî. Ce naiba a fost asta?

Johnson răspunse, cu teamă şi uimire în voce.

— Un nenorocit de fulger globular, cred! Am auzit nişte poveşti de la camarazii aflați la bordul avioanelor militare în timp ce zburau printre trăsnete. Probabil că furtuna l-o fi eliberat în aer. Dar să fiu al naibii, dacă ăsta n-a fost extrem de strălucitor!

„Nu mai e deloc *strălucitor",* se gândi Harry oftând şi dând din cap dezaprobator. Indiferent ce mama naibii era, cel puțin îl salvase de ironiile colegilor săi de la pază.

Îşi lăsă lanterna în jos. Însă şi după ce spotul luminos al lanternei fu înlăturat, cămila de fier continuă să strălucească în întuneric. O culoare roşiatică intensă.

— Acum ce mama naibii mai e? murmură Harry, strângând cu putere stația radio.

Un şoc electrostatic puternic îi furnică degetele. Înjurând, îşi scutură mâna. Ridică stația radio.

— Ceva e în neregulă. Nu cred…

Lumina din artefactul de fier pâlpâi şi mai intens. Harry căzu pe spate. Fierul curgea de pe suprafața cămilei, topindu-se ca şi cum ar fi fost expus unui val de ploaie acidă. Nu era singurul care

băgase de seamă această schimbare.

Auzi un zbierăt în stația radio din mână:

— Harry, ieşi de-acolo!

Nu mai zăbovi. Se răsuci în loc, însă era prea târziu.

Vitrina explodă. Sulițe ascuțite de sticlă ascuțite îi străpunseră partea stângă. Un ciob zimțat îi secționa complet obrazul.

Buzele i se țuguiară într-un țipăt, care n-avea să fie auzit vreodată.

Următoarea explozie îl smulse pe Harry de la sol şi-i aruncă corpul în partea cealaltă a galeriei. Însă numai oasele cuprinse de flăcări loviră grilajul de siguranță, topindu-se la rândul lor pe gratiile de oțel.

1.53 A.M.

Safia Al-Maaz se trezi speriată de moarte. Sirenele răsunau din toate direcțiile. Lumini roşii intermitente jucau pe pereții dormitorului. Teroarea o cuprinse ca într-o menghină. Nu putea să respire; broboane de transpirație rece i se adunaseră pe frunte, stoarse parcă din pielea ei întinsă. Îşi ținea degetele încleştate pe cearşafurile trase până la gât. Fără măcar să clipească, se simți prinsă ca în capcană între trecut şi prezent.

Sirene urlând, explozii răsunând la distanță… şi tot mai aproape, țipete ale celor răniți, ale celor pe moarte, propria voce adăugându-se corului de durere şi şoc…

Sirenele şi megafoanele vuiau pe străzile din apropierea apartamentului ei.

— Faceți loc maşinilor de pompieri! Toată lumea înapoi!

„Engleză… nu arabă, nu idiş…”

Un huruit uşor trecu pe lângă blocul ei şi dispăru undeva la distanță.

Vocile celor din echipajele de intervenție o făcură să-şi lipească spatele de pat, revenind înapoi în prezent. Se afla la Londra, nu la Tel Aviv. O respirație lungă şi înăbuşită o salvă. Ochii i se umplură de lacrimi. Le şterse cu degetele tremurânde.

Atac de panică.

Rămase învelită şi inspiră adânc. Încă simțea nevoia să plângă. „întotdeauna e aşa”, îşi spuse ea, însă gândul n-o ajută, îşi strânse pilota de lână în jurul umerilor, cu ochii închişi, cu inima bubuindu-i puternic în piept. Făcu exercițiile de respirație şi de

calmare pe care le învățase de la terapeut. „Inspiri până numeri la doi şi expiri până numeri la patra.” Lăsă tensiunea să se elibereze la fiecare respirație în parte. Pielea i se încălzi uşor.

Pe pat ateriză ceva greu. Un sunet uşor însoți căzătura. Ca o balama neunsă.

Îşi scoase o mână de sub pătură şi fu întâmpinată de un tors abia perceptibil de bun venit.

— Vino încoace, Billie, îi şopti ea pisicii persane negre şi supraponderale.

Billie se întinse şi-şi frecă bărbia de degetele Safiei, după care se prăbuşi pur şi simplu peste coapsele ei ca şi cum sforile invizibile care susțineau motanul fuseseră tăiate. Cu siguranță sirenele îl făcură să renunțe la a mai bântui prin apartament ca în fiecare noapte. Continuă să toarcă satisfăcut în poala Safiei.

Acest lucra, mai mult decât exercițiile de respirație, îi relaxă muşchii umerilor. Abia atunci observă cu adevărat că din precauție îşi băgase capul între umeri, ca şi cum s-ar fi temut de suflul unei explozii care n-avea să vină niciodată. Se forță să stea dreaptă, întinzându-şi gâtul.

Sirenele şi agitația continuau la jumătate de cvartal distanță de clădire. Trebuia să se ridice în picioare, să afle ce se întâmpla. Simțea nevoia să se mişte. Panica se transformase în energie nervoasă.

Îşi mişcă picioarele, lăsându-l pe Billie să alunece pe pilotă. Torsul încetă pentru moment, după care reîncepu când îi fu clar că n-avea să fie scos afară. Billie se născuse pe străzile Londrei, o pisică vagaboandă, un ghemotoc sălbatic de blană încâlcită şi salivă. Safia găsise pisoiul zăcând plin de sânge pe trotuar, în fața intrării în clădire, cu un picior rupt, acoperit cu păcură, lovit de o maşină. Încercase să-l ajute, iar el o muşcase de degetul mare de la mână. Prietenii îi spuseseră să ducă pisoiul la un adăpost de animale, însă Safia ştia că un asemenea loc nu era cu nimic mai bun decât un orfelinat. Aşa că îl băgase într-o față de pernă şi-l dusese la o clinică veterinară locală.

I-ar fi fost uşor să-l lase de izbelişte în noaptea aceea, însă şi ea fusese cândva la fel de abandonată şi de singură ca şi pisoiul acesta. Cineva o adunase şi pe ea de pe drumuri la momentul respectiv. Şi asemenea lui Billie, fusese domesticită – însă ea nu sfârşise complet supusă şi îmblânzită, ci continuase să prefere locurile sălbatice şi să bântuie prin cele mai îndepărtate colțuri ale lumii.

Însă toate astea se încheiaseră cu o explozie într-o zi strălucitoare de primăvară.

„Numai din vina mea…” Plânsetele şi ţipetele îi reveniră din nou în minte, amestecându-se cu sirenele care se auzeau acum în stradă.

Respirând prea greu, Safia se întinse până la veioza de la capătul patului, o copie în miniatură a unui produs Tiffany, cu nişte libelule de sticlă colorată, gen vitraliu. Apăsă de mai multe ori întrerupătorul veiozei, însă aceasta rămase stinsă. Nu era curent. Probabil că furtuna pusese la pământ vreo linie electrică.

Poate că asta provocase agitaţia de-afară.

Măcar de-ar fi fost numai atât.

Se ridică din pat, desculţă, însă într-o cămaşă de noapte de flanelă călduroasă care-i ajungea până la genunchi. Se îndreptă spre fereastră şi ridică puţin jaluzelele ca să vadă ce se întâmpla pe stradă. Apartamentul său se afla la etajul patru.

Dedesubt, strada de obicei liniştită şi străjuită de felinare de fier, cu trotuare largi, devenise un câmp de bătălie parcă din altă lume. Maşinile de pompieri şi de poliţie blocaseră bulevardul. Fumul se ridica în valuri în ciuda umezelii, dar cel puţin furtuna aceea cumplită se mai potolise, transformându-se în obişnuita ploaie londoneză. Cum felinarele nu funcţionau, singura sursă de lumină venea de la girofarurile de pe maşinile de intervenţie. Şi totuşi, spre capătul străzii, o văpaie roşie şi mai intensă, pâlpâia prin fum şi întuneric.

Un incendiu.

Inima Safiei bătu şi mai tare, aproape sufocând-o, dar nu din cauza vechilor spaime, ci a unor noi temeri. Muzeul! Trase cu putere de cordonul de la jaluzele, ca să le dea la o parte şi bâjbâi după ivărul ferestrei. Împinse fereastra culisantă în sus şi se aplecă afară în ploaie. Abia dacă băgă de seamă picăturile reci ca gheaţa.

British Museum se afla la o distanţă mică de apartamentul ei. Râmase cu gura căscată la vederea lui. Colţul de nord-est al muzeului se transformase în ruine. Flăcările pâlpâiau de la ferestrele de sus, făcute ţăndări, în timp ce fumul ieşea afară în valuri groase. Oameni, echipaţi cu măşti de gaze, trăgeau de furtunurile pentru stins incendiul. Jeturi de apă erau azvârlite în sus. Scări se ridicau în aer de pe platformele din spatele maşinilor de pompieri.

Mai grav, o gaură destul de mare fumega la etajul doi din colţul

de nord-est. Jos, pe stradă, zăceau împrăştiate moloz şi blocuri înnegrite de ciment. Probabil că n-auzise explozia sau doar o pusese pe seama tunetului furtunii. Însă asta nu mai era urmarea unui trăsnet.

Arăta mult mai probabil ca rezultatul detonării unei bombe… un atac terorist. *Nu din nou…*

Simți cum i se înmoaie picioarele. Aripa de nord… aripa ei. Ştia că gaura fumegândă dădea în cele din urmă înspre galerie. Toată munca ei, o viață de cercetare, colecția, o mie de antichități de la ea din țară… era prea mult ca să mai înțeleagă ceva. Neîncrederea făcu din privelişte un coşmar şi mai greu de crezut, din care spera că poate să se trezească în orice moment.

Îşi trase capul, revenind la siguranța şi confortul camerei sale. Se întoarse cu spatele la strigătele din stradă şi la luminile girofarurilor. În întuneric, libelulele din sticlă colorată reveniseră la viață, strălucind. Se uită lung, incapabilă să înțeleagă pentru moment, după care se lămuri. Venise curentul.

În acel moment, telefonul de pe noptieră sună, făcând-o să tresară.

Billie îşi ridică brusc capul de pe pilotă, cu urechile ciulite. Safia se repezi spre telefon şi ridică receptorul.

— Alo?

Vocea era serioasă, profesională.

— Dr. Al-Maaz?

— D-da?

— Căpitanul Hogan la telefon. La muzeu a avut loc un accident.

— Accident?

Indiferent ce se întâmplase era cu mult mai mult decât un *accident.*

— Da, directorul muzeului mi-a cerut să vă sun ca să vă chem la o şedința. Puteți să ajungeți într-o oră?

— Da, domnule căpitan. Ajung acolo imediat.

— Bine. O să las numele dumneavoastră celor din cordonul de siguranța.

Telefonul păcăni în momentul în care căpitanul închise.

Safia se uită în jur prin dormitor. Billie bătea din coadă cu iritarea clară a unei feline deranjate de întreruperile repetate din timpul nopții.

— N-o să lipsesc mult, murmură ea, fără a fi prea sigură dacă acesta era adevărul.

Sirenele continuau să vuiască afară, dincolo de geamul de la

dormitor.

Panica refuza să o părăsească de tot. Concepția ei despre lume, siguranța poziției sale pe holurile liniştite ale muzeului fuseseră zdruncinate. Acum patru ani, fugise dintr-o lume în care femeile îşi prindeau bombe la piept. Fugise spre siguranța şi buna rânduială a vieții academice, abandonând munca de teren pentru cea de birou, lăsând târnăcoapele şi lopețile pentru calculatoare şi tabele. Îşi crease de una singură o mică nişă în muzeu, una în care se simțea protejată. Acolo îşi clădise o casă, un cămin.

Cu toate astea, dezastrul o găsise.

Mâinile îi tremurau. Şi le împreună încercând să preîntâmpine un alt atac de panică. Nu-şi dorea nimic mai mult decât să se furişeze la loc în pat şi să-şi tragă pilota peste cap.

Billie se holba la ea, ochii lui reflectând lumina veiozei.

— O să-mi fie bine. Totul e în regulă, spuse Safia încet, mai mult pentru ea însăşi decât pentru pisică.

Nici unul din ei nu era convins de asta.

2.13 A.M. GMT (9.13 P.M. EST)
FORT MEADE, MARYLAND

Thomas Hardey ura să fie deranjat atunci când rezolva careul de cuvinte încrucişate din *New York Times.* Acesta era ritualul său de duminica seara, care includea în plus şi degustarea unui scotch de patruzeci de ani şi delectarea cu un trabuc fin. Un foc vesel ardea în şemineu.

Se întinse la loc în scaunul său din piele şi se uită lung la careul pe jumătate completat, lovind uşor în el cu penița stiloului Montblanc.

Îşi ridică sprânceana la 19 vertical, un cuvânt din cinci litere.

— 19. Suma tuturor bărbaților.

În timp ce se gândea la răspuns, sună telefonul de pe birou. Oftă şi-şi împinse ochelarii de citit de pe vârful nasului până sus la linia unde părul începuse deja să se rărească. Probabil că nu era decât una dintre prietenele fiicei sale care voia să-i povestească acesteia despre întâlnirea din weekend.

Aplecându-se în față, văzu licărind ledul liniei numărul cinci a telefonului, linia sa personală. Doar trei persoane aveau numărul acela: preşedintele, şeful Statului-Major-Reunit şi, respectiv, locțiitorul său la comanda Agenției Naționale de Securitate.

Îşi puse ziarul împăturit în poală şi apasă pe butonul liniei apelate. Cu acea simplă atingere, un cod algoritmic de comutare avea să securizeze orice fel de comunicare.

Ridică receptorul.

— Hardey la telefon.

— Domnule director.

Îşi îndreptă poziția corpului în scaun, precaut. Nu recunoscuse vocea de la celălalt capăt al firului. Şi cunoştea vocile celor trei oameni care aveau numărul său privat la fel de bine ca pe cele ale membrilor familiei sale.

— Cu cine vorbesc?

— Cu Tony Rector. Îmi pare rău să vă deranjez la ora asta târzie.

Thomas îşi frunzări mental agenda personală. Viceamiralul Anthony Rector. Făcu legătura numelui cu cinci litere: DARPA. The Defense Advance Research Projects Agency[3]. Organizația supraveghea ramura de cercetare şi dezvoltare din cadrul Departamentului Apărării. Aceştia aveau un motto: „Fi acolo primul". Când venea vorba de progresele tehnologice, Statele Unite nu puteau să ocupe locul doi. Niciodată.

Un sentiment de neliniște începea să pună stăpânire pe el.

— Cu ce vă pot fi de folos, domnule amiral?

— La British Museum în Londra a avut loc o explozie.

Continuă să-i explice situația cu lux de amănunte. Thomas îşi verifică rapid ceasul de mână. Trecuseră mai puțin de patruzeci şi cinci de minute de la explozie. Era impresionat de capacitatea organizației lui Rector de a aduna atât de multe informații într-un timp atât de scurt.

Îndată ce amiralul termină, Thomas puse cea mai evidentă întrebare:

— Şi care este interesul DARPA în cazul acestei explozii?

Rector îi răspunse.

Thomas se înfioră ca şi cum temperatura camerei ar fi scăzut cu zece grade Celsius.

— Sunteți sigur?

— Trimit deja o echipă la locul faptei să urmărească tocmai chestiunea acesta. Însă o să am nevoie de cooperare deplină din partea MI5… Sau chiar, mai bine…

---

[3] Agenția Proiectelor de Cercetare Avansată în Domeniul Apărării.

Alternativa rămăsese suspendată în aer, nerostită nici măcar prin intermediul unei linii securizate.

Thomas înțelegea acum apelul clandestin. MI5 era echivalentul britanic al propriei organizații. Rector voia ca el să arunce o perdea de fum, astfel încât echipa DARPA să se poată mişca rapid înainte ca oricine altcineva să suspecteze descoperirea. Şi asta includea agenția britanică de informații.

— Am înțeles, răspunse Thomas într-un final.

„Fi acolo primul."

Spera din inimă ca ei să ducă la bun sfârşit misiunea asta.

— Aveți echipa pregătită?

— O să fie gata până dimineața.

Cum nu i se dădu nici un detaliu suplimentar, Thomas ştiu cine avea să se ocupe de asta. Desenă un simbol grecesc pe marginea ziarului său.

Σ

— O să am grijă să aibă cale liberă, spuse el la telefon.

— Foarte bine.

Convorbirea se încheie.

Thomas puse telefonul în furcă, planificând deja ce trebuia făcut. Trebuia să se mişte repede. Se uită în jos la careul de cuvinte încrucişate neterminat: 19 vertical.

Un cuvânt din cinci litere pentru „suma tuturor bărbaților". Cât de potrivit era.

Luă stiloul şi completă răspunsul cu majuscule.

SIGMA.

2.22 A.M. GMT
LONDRA, ANGLIA

Safia stătea în fața baricadei, un cadru în forma literei A, vopsit în galben şi negru. Îşi ținea brațele strânse la piept, îngrijorată, înfrigurată. Mirosea a fum. Ce se întâmplase? În spatele baricadei, un polițist îi ținea portofelul în mână şi compara fotografia cu femeia care stătea în fața lui.

Ştia că tipului îi era greu să asocieze cele două imagini. În mână, legitimația de la muzeu înfățişa o femeie studioasă de treizeci de ani, cu un ten de culoarea cafelei cu lapte, având părul negru ca abanosul strâns la spate într-o coadă şic şi ochi verzi ascunşi în spatele ochelarilor. Dar, în fața tânărului paznic se afla

o femeie udă fleaşcă, abia sculată din pat, cu părul desfăcut, atârnându-i neglijent pe față, în şuvițe lungi. Ochii ei păreau pierduți şi tulburi, concentrați dincolo de bariere, dincolo de frenezia personalului şi a echipamentelor de intervenție.

Echipele de ştiri erau răspândite prin zonă, înconjurate de haloul spoturilor luminoase ale camerelor de filmat. Câteva care de televiziune erau parcate pe jumătate pe trotuare. În plus, printre maşinile de intervenție, ea reperă şi două vehicule ale armatei alături de personalul militar înarmat cu puşti.

Posibilitatea unui atac terorist nu putea fi respinsă. Auzise asemenea discuții printre cei din mulțime şi de la un reporter pe lângă care trecuse ca să ajungă la baricadă. Şi nu fuseseră puțini cei care aruncaseră priviri suspicioase în direcția ei, singura persoană de origine arabă de pe stradă. Avusese parte de experiențe cu terorismul la prima mână, însă nu în maniera în care o suspectau oamenii aceştia. Sau poate că ea interpreta greşit reacțiile din jurul său. Iar o formă de paranoia, hiperanxietatea, era una dintre sechelele obişnuite ale atacului de panică.

Safia continuă să meargă prin mulțime, respirând adânc şi concentrându-se asupra motivului pentru care venise aici. Regretă faptul că-şi uitase umbrela. Plecase de-acasă imediat după ce primise telefonul, zăbovind doar cât să-şi tragă pe ea o pereche de pantaloni largi de culoare kaki şi o bluză albă cu motive florale. Se îmbrăcase cu un trenci Burberry, însă, din grabă, umbrela asortată cu acesta rămăsese în suportul de lângă uşă. Abia când ajunsese la parterul clădirii şi ieşise în ploaie îşi dăduse seama de greşeală. Dar nerăbdarea o împiedicase să mai urce înapoi după ea până la etajul patru.

Trebuia să ştie ce se întâmplase la muzeu. Muncise aproape un deceniu ca să creeze colecția şi ultimii patru ani ca să pună la cale proiectele de cercetare în afara muzeului. Cât de mult fusese distrus? Ce mai putea fi salvat?

Afară, ploaia se întețise din nou, însă cerul nopții era mai puțin amenințător. În momentul în care ajunsese la punctul de control, ce limita accesul, era udă până la piele.

Tremura când paznicul se declară satisfăcut de legitimația ei.

— Puteți să treceți. Inspectorul Samuelsson vă aşteaptă.

Un alt polițist o însoți către intrarea sudică a muzeului. Se uită la fațada sprijinită pe coloane. Avea rezistența unei trezorerii de bancă, o trăinicie care nu putea fi pusă sub semnul îndoielii.

Până în noaptea aceasta…

Fu condusă prin uşa de la intrare şi coborî pe nişte scări. Trecură prin nişte uşi inscripționate cu accesul permis numai personalului muzeului. Ştia încotro era condusă. Spre încăperile subterane destinate pazei.

Un paznic înarmat stătea de garda la uşă. Acesta dădu din cap la apropierea lor, în mod clar aşteptându-i şi le deschise uşa larg.

Însoțitorul ei o lăsă în seama unui necunoscut: un bărbat de culoare în civil, îmbrăcat într-un costum albastru banal. Individul stătea în picioare, era mai înalt cu câțiva centimetri decât Safia şi complet cărunt. Avea fața aspră ca şmirghelul şi, după barba argintie şi nerasă, se vedea că, mai mult ca sigur, bărbatul fusese luat din pat.

El îi întinse o mână puternică.

— Inspector Geoffrey Samuelsson, spuse el la fel de ferm ca şi strângerea de mână. Vă mulțumesc că ați venit atât de repede.

Ea dădu aprobator din cap, prea agitată ca să poată vorbi.

— Dacă doriți să mă urmați, dr. Al-Maaz, avem nevoie de ajutorul dumneavoastră în investigarea cauzei exploziei.

— De mine? reuşi ea să îngaime.

Trecu de o cameră de recreere plină cu personal de paza. Se părea că era acolo întreg personalul, căci fuseseră convocate toate schimburile. Recunoscu mai mulți bărbați şi femei, însă ei se holbau acum la ea de parcă ar fi fost o străina. Murmurul flecărelii lor amuți când trecu ea. Probabil că aflaseră că fusese convocata, însă nu păreau să ştie motivul, mai mult decât îl ştia ea. Cu toate astea, suspiciunea plana dincolo de tăcerea aşternută.

Ea îşi îndrepta şi mai mult spatele, vădit iritata. Aceştia erau colaboratorii ei, colegii ei de muncă. Însă, în acelaşi timp, erau cu toții conştienți de trecutul ei.

Umerii i se gârboviră pe măsură ce inspectorul o conducea prin hol către încăperea cea mai îndepărtată. Ea ştia că găzduieşte „cuibul", aşa după cum era poreclit de către personalul muzeului, o cameră de formă ovală ai cărei pereți erau complet acoperiți cu monitoare video de supraveghere. Înăuntru, descoperi o cameră aproape goală.

Îl văzu pe şeful pazei, Ryan Fleming, un bărbat de vârsta mijlocie, scund, dar robust. Era uşor de remarcat datorită cheliei şi nasului coroiat, care-l făceau să-şi merite porecla de Vulturul Pleşuv. Acesta stătea lângă un bărbat înalt şi subțire purtând o uniformă militară, inclusiv o armă. Amândoi erau aplecați peste umerii unui tehnician care şedea în fața unui banc cu monitoare.

Tot grupul îi aruncă o privire scurta atunci când intra.

— Dr. Safia al-Maaz, custode al Galeriei Kensington, o prezentă Fleming.

Îndreptându-şi umerii, îi făcu semn să se apropie.

Fleming lucra la muzeu dinaintea Safiei. Un simplu paznic la început, el urcase diferite trepte ierarhice până devenise şeful pazei. În urmă cu patru ani, împiedicase furtul unei sculpturi preislamice din galeria ei. Această dovada de vigilența îl făcuse să-şi câştige poziția actuală. Familia Kensington ştia să-i recompenseze pe cei care dădeau dovadă de corectitudine față de ei. De atunci, el fusese deosebit de protector cu Safia şi cu galeria ei.

Ea se alătură grupului de lângă bancul cu aparatura video, urmată de inspectorul Samuelsson. Fleming o atinse uşor pe umăr, cu o privire îndurerată.

— Îmi pare rău. Galeria dumneavoastră, munca dumneavoastră…

— Cât de mult s-a pierdut?

Fleming părea bolnav. Pur şi simplu îi indică unul dintre monitoare. Se aplecă spre el. Era o transmisiune în direct. În alb şi negru, ea văzu imaginea holului principal din latura de nord. Totul era învăluit în fum. Bărbați, mascați şi cu costume de protecție, umpluseră întreaga aripă a clădirii. Câțiva se adunaseră în fața grilajului de siguranță de la intrarea în Galeria Kensington şi se uitau în sus la o siluetă scheletică, semănând cu o sperietoare de ciori, lipită de gratii.

Fleming dădu din cap dezaprobator.

— Legistului o să i se permită în scurt timp să identifice rămăşițele, însă suntem siguri că este Harry Masterson, unul dintre oamenii mei.

Scheletul continua să fumege. Chestia asta fusese odată un om? Safia simți cum îi fuge pământul de sub picioare şi se dădu un pas în spate. Fleming o sprijini. Un incendiu de mari proporții şi atât de puternic încât să ardă un om până la os era peste puterea ei de înțelegere.

— Nu înțeleg, murmură ea. Ce s-a întâmplat aici?

Bărbatul în uniforma militară de culoare albastră îi răspunse:

— Asta sperăm să puteți clarifica dumneavoastră. Se întoarse spre tehnicianul video. Derulează înapoi până la ora 1.00.

Tehnicianul dădu aprobator din cap.

Militarul se întoarse spre Safia în timp ce i se executa ordinul.

Fața lui era dură, respingătoare.

— Sunt locotenent-colonel Randolph, reprezentantul Diviziei Antiteroriste a Ministerului Apărării.

— Antiteroriste? repetă Safia holbându-se la cei din jur. A fost un atac cu bombă?

— Asta încă rămâne de stabilit, doamnă, spuse locotenent-colonelul.

Tehnicianul interveni:

— Totul e pregătit, domnule.

Randolph îi făcu femeii semn spre monitor.

— Am vrea să vă uitați la asta, însă ceea ce urmează să vedeți este secret. Înțelegeți?

Ea nu înțelese, însă dădu oricum din cap.

— Dă-i drumul, comandă Randolph.

Pe ecran, o cameră video prezentă încăperea cea mai îndepărtată a Galeriei Kensington. Totul era în ordine, deşi locul era întunecat, luminat doar de luminile de urgență.

— Această înregistrare a fost făcută chiar după ora unu, spuse locotenent-colonelul.

Safia privi o nouă lumină ce plutea în aer într-o încăpere învecinată. La început arăta de parcă tocmai ar fi intrat cineva, cu raza lanternei îndreptată în sus. Însă în curând deveni clar că sursa de lumină se mişca de una singură.

— Ce-i asta? întrebă ea.

Tehnicianul răspunse:

— Am studiat caseta folosind diferite filtre. Se pare că e vorba despre un fenomen numit fulger globular. Un glob de plasmă care pluteşte liber, aruncat de furtună. Asta e prima dată în istorie când unul dintre nenorocitele astea de fulgere a fost filmat.

Safia auzise de asemenea manifestări ale fulgerelor. Bulgări de aer încărcați, luminiscenți, care se deplasau pe orizontală deasupra pământului. Apăreau în câmp deschis, în interiorul caselor, la bordul aeronavelor, chiar şi în interiorul submarinelor. Însă asemenea fenomene rareori provocau pagube. Ea îşi aruncă privirea spre celălalt monitor, cel care transmitea imagini în direct de la locul incidentului. În mod sigur nu aceasta fusese cauza exploziei.

În timp ce cugeta la asta, pe monitor apăru un nou personaj, un paznic.

— Harry Masterson, spuse Fleming.

Safia trase adânc aer în piept. Dacă Fleming avea dreptate,

acest om era acelaşi cu cel al cărui oase fumegau pe monitorul celălalt. Vru să închidă ochii, dar nu putu.

Paznicul urmări lumina incandescentă a fulgerului globular. Părea la fel de uimit ca şi cei aflaţi acum în aceeaşi încăpere cu ea. Îşi duse staţia radio la buze, dând raportul asupra celor văzute, însă înregistrarea video nu era însoţită şi de fundal sonor.

După care fulgerul globular se opri deasupra unuia dintre soclurile de prezentare a exponatelor, unul pe care era expus un artefact din fier. Se prăvăli peste aceasta, pâlpâi şi se stinse. Safia tresări, dar nu se întâmplă nimic.

Paznicul continuă să vorbească în staţia radio… după care ceva păru să-l alarmeze. Se răsuci pe loc chiar când vitrina de prezentare se făcu ţăndări şi împroşcă tot ce era în jur. Imediat urmă o a doua explozie ca o văpaie albă, după care imaginea de pe ecran se înnegri.

— Opreşte-o aici şi dă-o înapoi cu patru secunde, ordonă Randolph.

Înregistrarea se opri şi fu derulată înapoi, instantaneele ţăcănind pe durata derulării. Încăperea apăru pe ecran luminată de văpaie, cu vitrina în care se afla artefactul de fier.

— Opreşte-o acolo.

Imaginea încremeni, tremurând uşor pe monitor. Artefactul din fier putea fi văzut clar în vitrina de sticlă. De fapt, *prea* clar. Părea să strălucească din interior.

— Ce mama naibii e asta? întrebă locotenent-colonelul.

Safia se holbă la străvechiul artefact. Acum înţelegea de ce fusese chemată la această întrunire. Nimeni altcineva de aici nu înţelegea ce se întâmplase. Nimic din toate astea n-avea sens.

— Asta-i o sculptură, ceva? întrebă militarul. De cât timp se află aici?

Safia putea să-i citească gândurile, acuzaţia prost ascunsă. Strecurase cineva o bombă în muzeu sub aparenţa înşelătoare a unei sculpturi? Iar dacă era adevărat, cine ar fi cea mai potrivită persoană să coopereze la reuşita unui asemenea vicleşug? Cine dacă nu cineva din interior? Cineva legat de o explozie din trecut.

Ea clătină din cap respingând acuzaţiile.

— Nu e… nu este o sculptură.

— Atunci ce este?

— Obiectul din fier este un fragment din *meteoritul…* descoperit în deşertul Oman la sfârşitul secolului al XIX-lea.

Safia ştia că istoria artefactului era mult mai veche, miturile

arabe vorbeau despre un oraş pierdut a cărui intrare era păzită de o cămilă. Se credea că bunăstarea acestui oraş pierdut depăşea înţelegerea omului. Era atât de mare, încât se spunea că perlele negre erau împrăştiate lângă intrare ca nişte resturi lipsite de valoare. După care, în secolul al XIX-lea, un beduin l-a condus pe un explorator britanic în acest loc, însă n-a găsit nici un oraş pierdut. Ceea ce a descoperit a fost doar o bucată mare dintr-un meteorit pe jumătate îngropat în nisip, care semăna cu o cămilă îngenuncheată. Până şi perlele negre s-au dovedit a fi doar nişte bucăţele de sticlă formate în urma impactul meteoritului încins cu nisipul.

— Acest meteorit în formă de cămilă, explică Safia, a făcut parte din colecţia British Museum încă de la descoperirea sa... deşi a rămas în magaziile de depozitare până când l-am găsit în catalog şi l-am adăugat la colecţie.

Inspectorul Samuelsson rupse tăcerea:

— Când a avut loc acest transfer?

— Acum doi ani.

— Aşadar, a stat acolo ceva timp, spuse inspectorul uitându-se fix la locotenent-colonel ca şi cum asta i-ar fi dat satisfacţie în urma unei dispute mai vechi.

— Un meteorit! murmură acesta dând din cap neîncrezător, dezamăgit în mod clar de faptul că teoria conspiraţiei nu se adeverise. N-are nici un sens.

Agitaţia de afară le atrase tuturor atenţia şi-i făcu să se uite spre uşă. Safia îl văzu pe directorul muzeului, Edgar Tyson, făcându-şi intrarea în forţă în camera de securitate. Bărbatul de obicei spilcuit şi pus la punct purta un costum şifonat care se potrivea cu expresia de îngrijorare de pe faţă. Se trăgea de micul său barbişon încărunţit. Abia acum Safia îi observă absenţa. Muzeul era viaţa şi mijlocul său de subzistenţă.

Însă motivul notabilei sale absenţe deveni în curând clar. De fapt, era chiar pe urmele sale. Femeia intră în încăpere ca o vijelie, prezenţa ei precedându-i în bună parte silueta fizică, asemenea unui vârtej înaintea furtunii. Înaltă, cu mai mult de-o palmă peste 1,80 metri, purta un pardesiu din tartan, ud leoarcă, cu toate că părul ei blond, lung până la umeri, era uscat şi coafat în bucle micuţe ce păreau să se mişte într-un ritm propriu. Din câte se părea, ea nu-şi uitase umbrela.

Locotenent-colonelul Randolph se îndreptă, păşi în faţă, vocea sa devenind deodată respectuoasă:

— Lady Kensington.

Ignorându-l, ochii femeii scurtară încăperea şi se opriră asupra Safiei. Un zâmbet de uşurare.

— Saffie… slavă Domnului! Se grăbi spre ea şi-o îmbrăţişa strâns, murmurându-i la ureche, gâfâind: Când am auzit… munceşti până târziu în atâtea nopţi. Şi nici n-am putut să dau de tine la telefon…

Safia o strânse şi ea în braţe, simţind tremurul umerilor celeilalte femei.

Se ştiau încă de când erau copii, fiind mai apropiate decât nişte surori.

— Sunt în regulă, Kara, îi murmură ea cu faţa îngropată în umărul femeii.

Era surprinsă de spaima nedisimulată a celeilalte, care altminteri era o femeie foarte puternică. Nu o văzuse atât de afectată de foarte mult timp, de la moartea tatălui Karei încoace.

Kara tremura.

— Nu ştiu ce-aş fi făcut dacă te-aş fi pierdut.

O strânse şi mai tare pe Safia în braţe, nu numai ca să o consoleze, ci şi pentru că simţea ea însăşi nevoia de aprobare.

Ochii Safiei se umplură de lacrimi. Îşi amintea de o altă îmbrăţişare, de vorbe similare.

„N-o să te pierd."

Mama Sofiei murise într-un accident de autobuz când ea avea doar patra ani. Cum şi tatăl ei era mort, fetiţa fu plasată într-un orfelinat, un loc oribil pentru un copil cu sânge amestecat. Peste un an, domeniul Kensington o luase pe Safia ca parteneră de joacă pentru Kara, punându-i la dispoziţie propria cameră. Abia dacă-şi mai amintea ziua aceea. Un bărbat înalt venise şi o luase. Reginald Kensington, tatăl Karei.

Datorită apropierii lor ca vârstă şi a firilor asemănătoare, Kara şi Safia deveniseră rapid prietene… împărtăşind secrete noaptea, jucând jocuri printre curmali şi palmieri, furişându-se la cinema, şoptindu-şi una alteia visurile pe sub pături. Fusese o perioadă minunată, o vară dulce fără sfârşit.

După aceea, la vârsta de zece ani, noutăţi devastatoare: Lordul Kensington anunţase că fiica sa avea să plece pentru doi ani la o scoală din Anglia. Înnebunită, Safia nici măcar nu-şi ceruse scuze când se ridicase de la masă. Fugise la ea în cameră, speriată şi cu inima frântă la gândul că va trebui să se întoarcă la orfelinat, ca o jucărie pusă înapoi în cutie. Însă Kara o găsise. „N-o să te pierd, îi

promisese printre lacrimi şi îmbrăţişări. O să-l fac pe Papa să te lase să vii cu mine."

Şi Kara se ţinuse de cuvânt.

Safia o însoţise în Anglia timp de doi ani. Studiaseră împreună, ca nişte surori, precum cele mai bune prietene. Când se întorseseră în Oman, erau inseparabile. Îşi continuaseră studiile în Muscat. Totul păruse minunat până în ziua în care Kara se întorsese dintr-o călătorie cu ocazia zilei de naştere, arsă de soare şi delirând.

Tatăl său nu se mai întorsese cu ea.

„Mort într-o groapă în deşert", era versiunea oficială, însă cadavrul lui Reginald Kensington nu mai fusese găsit niciodată.

Din ziua aceea, Kara nu a mai fost niciodată aceeaşi. Totuşi, o păstrase pe Safia lângă ea, însă mai mult din dorinţa de a avea alături pe cineva cunoscut, decât din prietenie. Kara îşi desăvârşi educaţia, preluă mulţimea de companii şi societăţi pe acţiuni ale tatălui său. La nouăsprezece ani, absolvea Universitatea Oxford.

Tânăra femeie se dovedi un talent în domeniul financiar, triplând averea tatălui său chiar din timpul studenţiei. Kensington Wells, Incorporated, continuă să se dezvolte, diversificându-şi domeniile de activitate: platforme de tehnologie computerizata, patente în domeniul desalinizării, radioteleviziune. Cu toate astea, Kara nu neglija sursa iniţială de bogăţie a familiei sale: *petrolul.* Chiar în ultimul an, Kensington surclasase Halliburton Corporation în privinţa celor mai profitabile contracte cu petrol.

Şi, asemenea afacerilor cu petrol ale familiei Kensington, nici Safia nu fusese neglijată. Kara continuase să plătească pentru educaţia ei, incluzând şase ani petrecuţi la Oxford, acolo unde Safia îşi dobândise doctoratul în arheologie. După absolvire, lucrase pentru Kensington Wells, Inc. Şi, în cele din urmă, venise ca să conducă proiectul de suflet al Karei, aici la muzeu, o colecţie de antichităţi din Peninsula Arabică, o colecţie începută iniţial de Reginald Kensington. La fel ca în cazul fostei sale corporaţii şi acest proiect prosperă devenind cea mai mare colecţie din lumea întreagă. Cu două luni în urmă, familia aflată la putere în Arabia Saudită încercase să cumpere colecţia şi s-o readucă pe pământ arab, o afacere despre care se zvonea că valora câteva sute de milioane.

Kara refuzase. Pentru ea, colecţia însenina mai mult decât banii. Era ca un monument în amintirea tatălui său. Deşi cadavrul lui nu fusese găsit niciodată, mormântul său era aici, în această aripă

din British Museum, înconjurat de toate bogățiile şi istoria Arabiei.

Safia se holbă peste umărul prietenei sale la monitorul care transmitea imagini în direct, la minele fumegânde ce mai rămăseseră din munca ei susținută. Putea numai să-şi imagineze ce pierdere reprezenta pentru Kara. Ar fi fost ca şi cum cineva i-ar fi profanat mormântul tatălui ei.

— Kara, începu Safia, încercând să atenueze lovitura ce avea să urmeze, ca s-o audă de la cineva care-i împărtăşea pasiunea. Galeria… s-a dus.

— Ştiu. Deja mi-a spus Edgar.

Şovăiala din vocea Karei pieri. Se smulse din îmbrățişare, ca şi cum s-ar fi simțit brusc ridicolă. Se uită în jur la celelalte persoane din încăpere. Îşi reluă postura demnă şi obişnuitul său ton autoritar.

— Ce s-a întâmplat? Cine a făcut asta?

Să-şi piardă colecția atât de curând după respingerea ofertei saudiților îi trezise în mod clar suspiciuni şi Karei.

Fără ezitare, caseta fu pusă din nou pentru Lady Kensington. Safia îşi aminti de avertismentul de dinainte privind secretul asupra a ceea ce avea să dezvăluie înregistrarea. Nici o asemenea avertizare nu-i fusese adresată Karei. Bogăția îşi avea privilegiile sale.

Safia ignoră reluarea imaginilor de pe monitor. În schimb o studie pe Kara, temându-se cât de mult ar putea s-o devasteze asta. Cu coada ochiului, prinse văpaia finală a exploziei, după care imaginea monitorului se înnegri. Pe întreaga durată a vizionării, expresia Karei rămăsese neschimbată, împietrită de concentrare – zeița Atena adâncită în gânduri.

Însă la final, ochii Karei se închiseră încetişor. Nu de şoc şi groază – Safia o cunoştea pe Kara mult prea bine – ci de uşurare profundă. Buzele prietenei sale se mişcară într-o şoaptă întretăiată, articulând două cuvinte, numai pentru urechile ei.

— În sfârşit…

2.
VÂNĂTOAREA DE VULPI

14 NOIEMBRIE, 7.04 A.M. EST
LEDYARD, CONNECTICUT

Răbdarea era cheia oricărei vânători de succes.

Painter Crowe se afla pe meleagurile sale de baştină, pământul pe care tribul tatălui său îl numise Mashantucket, „pământul mult împădurit". Însă acolo unde aştepta Painter, nu era nici un copac, nu se auzea nici un tril de pasăre, nu se simțea nici o adiere a vântului pe obraz. Aici erau doar clinchetul automatelor cu fise, zângănitul monedelor, duhoarea stătută de tutun şi reciclarea continuă a aerului lipsit de viață.

Staţiunea şi cazinoul Foxwoods constituiau cel mai mare complex de jocuri şi pariuri din întreaga lume, surclasând orice altceva se putea găsi în Las Vegas sau chiar în Monte Carlo. Amplasate în apropierea cătunului fără pretenții Ledyard, din statul Connecticut, falnicul complex se înălța spectaculos din pădurile dese ale rezervației Mashantucket. Pe lângă facilitățile legate de jocuri şi pariuri, constând în şase mii de automate cu fise şi sute de mese de joc, staţiunea adăpostea trei dintre cele mai bune hoteluri din lume. Toate facilitățile aparțineau tribului Pequot, Oamenii-Vulpe, care vânaseră pe aceste pământuri de zece mii de ani încoace.

Însă, pentru moment, nu era vorba despre vânarea unui cerb sau a unei vulpi.

Prada lui Painter era un informatician chinez, Xin Zhang.

Zhang, cunoscut mai bine prin porecla sa, *Kaos,* era un hacker şi un spărgător de coduri de un talent uimitor, unul dintre cei mai strălucițI din China. După ce-i citise dosarul, Painter învățase să-l respecte pe bărbatul subțirel în costum Ralph Lauren. În ultimii trei ani, acesta orchestrase cu succes o serie de activități de spionaj electronic pe teritoriului SUA. Ultima lui achiziție:

tehnologia armelor cu plasmă de la Los Alamos.

Ținta lui Painter se mișcă într-un final la masa de joc.

— Ați dori să schimbați culoarea, dr. Zhang? întrebă şeful de sală, stând aplecat deasupra mesei asemenea unui căpitan la prova corăbiei sale.

La ora şapte dimineața nu era nimeni acolo în afară de jucătorul singuratic… şi de bodyguarzii săi.

Împrejurările îl făceau pe Painter să-şi spioneze prada de la o distanța sigură. Nu putea să dea naştere la suspiciuni. Mai ales acum când totul avansase atât de mult.

Zhang împinse grămada de jetoane negre spre crupier, o femeie cu ochii plictisiți. În timp ce crupierul aduna câştigul, Painter îşi studie ținta.

Zhang se dovedise a fi stereotipul chinezului impenetrabil. Avea o față de jucător de poker pe care nu se putea citi nimic, n-avea nici un fel de reacție care să trădeze că avea o mână bună sau una rea. Juca pur şi simplu.

Aşa cum făcea acum.

Nimeni n-ar fi ghicit după modul cum arăta acest bărbat că era un maestru al infracționalității, căutat în cincisprezece țări. Se îmbrăca precum un om de afaceri occidental tipic: costum bine croit cu dungulițe, cravată de mătase şi Rolex din platină. Cu toate astea, păstrase în mod categoric ceva din austeritatea estetică asiatică. Părul său negru era ras în jurul urechilor şi la spate, astfel încât să-i lase doar o creastă de păr pe creştetul capului, ca la un călugăr. Purta o pereche de ochelari de vedere cu ramă subțire, cu lentile circulare, cu o tentă uşor albăstruie, care-i dădeau un aer studios.

În cele din urmă, crupierul îşi flutură mâinile pe deasupra grămezii de jetoane, prezentându-şi degetele şi palmele goale în fața camerelor de securitate ascunse în cupolele acoperite cu oglinzi mate din tavan.

— Cincizeci de mii de dolari, rosti ea.

Şeful de sală dădu aprobator din cap. Crupierul numără banii în jetoane de o mie de dolari.

— Multă baftă în continuare, domnule, spuse şeful de sală.

Fără să schițeze nici un gest, Zhang plecă însoțit de cei doi bodyguarzi ai săi. Jucase toată noaptea. Deja se iviseră zorile. Forumul CyberCrime urma să se redeschidă peste alte trei ore. Conferința era axată pe ultimele tendințe în furtul de identitate, protecția infrastructurii şi o sumedenie de alte subiecte legate de

securitate.

În două ore, avea să înceapă un simpozion, organizat de Hewlett Packard. Zhang intenționa să facă transferul pe durata acestei întâlniri. Persoana sa de contact americană era încă necunoscută. Era unul dintre principalele obiective ale operațiunii de aici. Pe lângă dobândirea datelor privind armamentul de înaltă tehnologie, ei căutau să limpezească identitatea contactului din SUA al lui Zhang, o persoană legată de o rețea dubioasă care făcea schimburi de secrete şi tehnologii militare.

Era o misiune care nu trebuia să eşueze.

Painter urmări grupul. Superiorii săi de la DARPA îl aleseseră personal pentru misiunea aceasta, în mare parte pentru experiența sa în supravegherea cu mijloace microdigitale şi inginerie computerizată, însă mai ales pentru înfățişarea care îi permitea să nu iasă în evidență printre localnicii Foxwoods.

Deşi avea numai pe jumătate sânge de băştinaş, Painter moştenise destul de multe trăsături încât să treacă drept un indian Pequot. Avusese nevoie de câteva şedințe la solar ca să-şi înnegrească bine culoarea tenului şi de lentile de contact căprui pentru a-şi ascunde ochii albaştri moşteniți de la mama lui. În rest, cu părul său negru ca pana corbului, lung până la umăr şi prins în coadă, arăta exact ca taică-său. Pentru a-şi completa deghizarea, purta un costum al cazinoului cu simbolul tribului Pequot, un copac pe un vârf de munte având pe fundal cerul albastru brodat pe buzunarul de la piept. Dar cine să se uite dincolo de costum?

De unde se afla, Painter îl urmărise în continuare cu precauție pe Zhang. Ochii săi nu se concentraseră niciodată direct asupra grupului. Îşi folosea vederea periferică în avantajul său, reuşind să pară complet natural. Merse tiptil după prada sa prin puzderia de maşinării ce aruncau în jur o perdea de lumină de neon şi prin spațiile mai aerisite destinate meselor verzi. Păstră distanța şi-şi modifică doar ritmul şi direcția de mers.

Microfonul din ureche bâzâi şi auzi o voce vorbind în mandarină. Era vocea lui Zhang, interceptată de un microtransmițător. Zhang se întorcea în apartamentul său.

Painter îşi atinse microfonul de la gât şi vorbi în stația radio:

— Sanchez, cum mă auzi?

— Tare şi clar, comandante.

Partenerul său în această misiune, Cassandra Sanchez, era ascunsă în apartamentul aflat vizavi de cel al lui Zhang, mânuind

sistemul de supraveghere.

— Cum stăm cu jucărioara de sub piele? o întrebă el.

— Ar face bine să-şi acceseze calculatorul în curând. Dispozitivul se va descărca.

Painter se încruntă. Microtransmiţătorul îi fusese implantat lui Zhang cu o zi în urmă în timpul unui masaj. Trăsăturile latino ale lui Sanchez erau suficient de accentuate ca să treacă drept indiancă. Îi implantase transmiţătorul sub piele când îi făcuse masaj seara trecută, iar el nu simţise înţepătura în timp ce ea îşi înfundase degetele adânc în pielea lui. Îi acoperise micuţa rană unde fusese străpunsă pielea cu o cremă anestezică folosită în chirurgie. La terminarea masajului, leziunea se închisese şi se uscase. Microtransmiţătorul digital avea o durată de viaţă de douăsprezece ore.

— Cât timp a mai rămas?

— În cel mai bun caz... optsprezece minute.

— Fir-ar să fie.

Painter îşi concentra din nou întreaga atenţie asupra conversaţiei ţintei sale.

Bărbatul îşi păstra vocea scăzută, pentru a fi auzită doar de bodyguarzii săi. Painter, care vorbea fluent mandarina, ascultă. Spera că Zhang avea să dea vreo indicaţie despre momentul când va accesa fişierul ce conţinea informaţii despre armele cu plasmă. Nici gând de aşa ceva.

— Fata să fie pregătită după ce fac duş, spuse Zhang.

Painter îşi strânse pumnii. „Fata" avea treisprezece ani, o sclavă sexuală, adusă din Coreea de Nord. „Fiica lui", le explicase el celor care îl întrebaseră. Dacă ar fi fost adevărat, incestul ar fi putut fi adăugat la lista lungă cu acuzaţii de care Zhang se făcea vinovat.

Painter îi urmări, ocoli o masă şi trecu pe lângă un şir de automate de joc, mergând în paralel cu prada sa. Se auzi soneria unui automat anunţând câştigarea potului. Câştigătorul, un bărbat de vârstă mijlocie în echipament de jogging, zâmbi şi se uită în jur după cineva cu care să-şi împărtăşească norocul. Nu era decât Painter.

— Am câştigat! strigă el jubilând, cu ochii înroşiţi după o noapte întreagă de joc.

Painter dădu din cap.

— Multă baftă în continuare, domnule, răspunse, repetând ce spusese şeful de sală mai devreme şi trecu pe lângă el cu paşi mari.

Aici nu existau câştigători adevăraţi – cu excepţia cazinoului. Anul trecut, automatele cu fise aduseseră un câştig net de opt sute de milioane de dolari. Se părea că tribul Pequot parcursese o cale lungă de la afacerile cu pietriş şi nisip din anii 1980.

Din păcate, tatăl lui Painter lăsase să-i scape printre degete această oportunitate părăsind rezervaţia la începutul anilor 1980 ca să-şi caute norocul în New York City. Acolo o întâlnise pe mama lui Painter, o italiancă focoasă care în cele din urmă avea să-şi înjunghie mortal soţul, după şapte ani de căsnicie şi naşterea fiului lor. Cu mama sa pe lista condamnaţilor la moarte, Painter crescuse în tot felul de case adoptive, unde învăţase repede că cel mai bine era să-şi ţină gura şi să nu se facă prin nimic remarcat.

Fusese primul său antrenament în a se furişa... însă nu şi ultimul.

Grupul lui Zhang intră în holul lifturilor de la Grand Pequot Tower, arătându-i paznicului cheia de la apartament.

Painter trecu de intrare. Avea un pistol Glock de 9 mm, într-un toc de la spate, acoperit cu haina costumului de la cazino. Se luptă o clipă cu impulsul de a-l scoate şi a-l împuşca pe Zhang în ceafă, în stilul inconfundabil al unei execuţii.

Însă cu asta nu şi-ar fi atins obiectivul: să recupereze schemele şi rezultatele cercetării pentru arma orbitală cu plasmă. Zhang reuşise să fure datele dintr-un server federal securizat, lăsând un „vierme" în urmă. A doua zi dimineaţă, un tehnician de la Los Alamos, pe numele său Harry Klein, accesase fişierul, declanşând în mod neglijent virusul care acţionase mai departe, distrugând toate referinţele asupra armei şi lăsând în urmă o pistă falsă care-l implica pe Klein. Această prestidigitaţie computerizată le irosise anchetatorilor două săptămâni când urmăriseră pista falsă.

Fusese nevoie de o duzină agenţi DARPA ca să filtreze ceea ce lăsase virusul în urmă şi să descopere adevărata identitate a hoţului: Xin Zhang, un spion angajat pe post de tehnician la Changnet, o nouă firmă de telecomunicaţii, cu pretenţii, de lângă Shanghai. Potrivit informaţiilor CIA, datele furate se aflau în laptopul din camera lui Zhang. Hardul era prevăzut cu un program elaborat de protecţie printr-un cod de criptare. O singură greşeală în încercarea de a accesa computerul avea să şteargă tot.

Nu putea să rişte asta. La Los Alamos, nici o informaţie nu supravieţuise virusului. Estimările indicau că pierderile aveau să dea programul înapoi cu zece luni. Însă cea mai gravă consecinţă era că cercetările furate aveau să avanseze programul Chinei cu

cinci ani. Fişierele conţineau progrese fenomenale şi inovaţii de ultimă generaţie. Depindea numai de DARPA să stopeze asta. Obiectivul lor era să pună mâna pe parola lui Zhang şi să recupereze computerul.

Timpul trecea.

Painter văzu în imaginea reflectata de carcasa unui automat cu fise cum Zhang şi bodyguarzii săi se urcară într-un lift rapid ce ducea la apartamentele private aflate în vârful turnului.

Atingându-şi laringofonul, Painter şopti:

— Se duc sus.

— Am înţeles. Sunt gata când eşti şi tu, comandante.

În timp ce uşile liftului se închideau, Painter se repezi la un lift vecin. Acesta avea pe uşă o bandă galbenă strălucitoare în cruce, pe care scria DEFECT. Painter o sfâşie şi apasă pe butonul de chemare a liftului. Când se deschiseră uşile, intră rapid. Îşi atinse microfonul de la gât.

— Gata. Dă-i drumul!

Sanchez răspunse:

— Ţine-te bine.

Când se închiseră uşile liftului, se lipi de lambriu, cu picioarele larg desfăcute.

Cabina ţâşni în sus, iar el fu cât pe ce să cadă în nas. Muşchii i se încordară. Privea cum numerele strălucitoare se derulau cu repeziciune. Sanchez refăcuse racordurile acestui lift pentru o accelerație maximă. De asemenea încetinise liftul lui Zhang cu 24 de procente, suficient ca acest lucru să nu fie remarcat.

Când ajunse la etajul treizeci şi doi, liftul lui Painter se opri hurducându-se. Corpul i se smuci brusc, picioarele i se desprinseră de pe podea, rămase în aer preţ de-o respiraţie lungă, după care reveni pe podea. Ieşi în grabă pe uşi în momentul în care se deschiseră, având grijă să nu deranjeze banda galbenă similară cu cea de la parter. Verifică rapid celălalt lift. Cabina lui Zhang era la trei etaje mai jos şi urca.

Trebuia să se grăbească.

Painter o luă la fugă pe hol. Găsi numărul de la apartamentul lui Zhang.

— Cum stăm? şopti el.

— Fata este legată cu cătuşe în pat. Doi paznici joacă relaxaţi cărţi în sufragerie.

— Am înţeles.

Sanchez amplasase camere minuscule de luat vederi în gurile de

ventilație. Painter traversă holul şi intră în apartamentul de vizavi.

Cassandra Sanchez stătea cuibărită printre echipamentele electronice şi monitoarele de supraveghere asemenea unui păianjen în plasă. Era îmbrăcată în negru, de la bocanci până la bluză. Până şi harnaşamentul tocului de piele, trecut peste umăr şi prins la centură, pentru arma automată Sig calibrul .45, se asorta cu restul ținutei. Îşi personalizase pistolul cu un mâner cauciucat şi-şi montase pârghia de eliberare a încărcătorului, acționată cu degetul mare, pe partea dreaptă, ca să se potrivească perfect cu mâna ei stângă. Era şi ea o trăgătoare extrem de precisă, antrenată ca şi Painter în Forțele Speciale, înainte de a fi recrutată în rândurile Sigma.

Îl întâmpină cu o licărire în ochi.

Când o văzu începu să respire precipitat. Sânii ei împingeau materialul subțire al bluzei de mătase, mulate pe corp. Trebui să se forțeze să-şi ridice privirea şi să mențină un contact vizual adecvat. Erau parteneri de cinci ani şi abia în ultimul timp sentimentele față de ea deveniseră profunde. Prânzurile de afaceri se transformaseră în câteva pahare după orele de program şi, într-un final, în cine prelungite. Însă cu toate astea, mai erau câteva praguri de trecut şi încercau pe cât posibil să mențină o anumită distanță.

Ea păru să-i citească gândurile şi se uită într-o parte, ca întotdeauna, fără să-l preseze în vreun fel.

— Ar cam fi timpul ca nemernicul să ajungă aici, sus, spuse ea, îndreptându-şi întreaga atenție înapoi la monitoare. Ar face bine să scrie fişierele alea în următorul sfert de oră sau… *La naiba!*

— Ce-i? întrebă Painter, îndreptându-se spre ea.

Îi arătă unul dintre monitoare. Acesta afişa o secțiune tridimensională a etajelor superioare ale Grand Pequot Tower. Un mic X luminos se deplasa în interiorul structurii.

— Tipul coboară înapoi!

X-ul marca dispozitivul de urmărire încastrat în microtransmițător. Acum cobora cu rapiditate către parter.

Painter îşi strânse pumnii.

— L-a speriat ceva. A comunicat în vreun fel cu cei din camera sa din momentul în care s-a suit în lift?

— Nici măcar un fluierat.

— Computerul e încă acolo?

Ea îi indică un alt monitor, cu o imagine alb-negru, a apartamentului lui Zhang. Laptopul se afla în continuare pe

măsuța de cafea. Dacă n-ar fi fost vorba de criptare, ar fi fost atât de uşor să intre şi să dispară cu computerul. Însă aveau nevoie de codurile lui Zhang. Dispozitivul implantat avea să înregistreze fiecare tastă pe care avea s-o apese, captând codul de acces. Odată acesta obținut, puteau să-i rețină pe Zhang şi pe oamenii lui.

— Trebuie să cobor şi eu, spuse Painter.

Dispozitivul de urmărire era construit la o scară atât de mică, încât acționa pe o rază de numai o sută optzeci de metri. Cineva trebuia să fie în permanență aproape de cel urmărit.

— Nu putem să-l pierdem.

— Dacă n-o face pe deşteptu' cu noi…

— Ştiu.

Se îndreptă spre uşă. Zhang avea să fie eliminat. Adică aveau să piardă fişierele, însă cel puțin informațiile despre arme n-aveau să ajungă în China. Acesta era planul de rezervă. Îşi luaseră măsuri peste măsuri de prevedere. Montaseră chiar şi o mică grenadă electromagnetică miniaturală la una dintre gurile de ventilație ale apartamentului. În caz de urgență, aceasta putea fi activată, declanşând un puls electromagnetic care la rândul său avea să activeze sistemul de protecție al computerului pentru ştergerea datelor. China nu trebuia să pună vreodată mâna pe rezultatul cercetărilor.

Painter ieşi în grabă pe hol şi se îndreptă spre liftul cu care venise. Năvăli înăuntru. Vorbi în microfon.

— Poți să mă faci să ajung jos înaintea lui?

— Ține-te bine, îi răspunse ea.

Înainte să-i poată urma sfatul, liftul țâşni în jos. Painter rămase în imponderabilitate o perioadă lungă de timp, simțindu-şi stomacul în gât. Liftul se afla în cădere liberă. Pe lângă greață, Painter trebuia să-şi reprime şi sentimentul de panică. Apoi simți din nou podeaua cabinei, dar nu se putu ține pe picioare. Căzu în genunchi. După care liftul se opri uşor.

Uşile se deschiseră cu repeziciune.

Painter se clătină pe picioare. Treizeci de etaje în mai puțin de cinci secunde. Probabil că era un record. Se împinse în cadrul uşii şi ieşi în holul de la parter. Aruncă o privire în sus la numerele de pe panoul deasupra liftului pe care-l luase Zhang.

Era doar cu un etaj mai sus.

Painter se dădu câțiva paşi înapoi, suficient de aproape să poată ține sub observație uşa, fără a trezi suspiciuni, pozând din nou în membru al serviciului de pază al cazinoului.

Uşile se deschiseră la parter.

Painter privi pe furiş uşile de alamă ale liftului. „Oh, nu…” în cabină nu se afla nimeni.

Oare Zhang coborâse la un alt etaj? Păşi în ascensorul gol. Era imposibil. Acesta era liftul rapid. Nu exista nici o oprire între parter şi etajul destinat apartamentelor de sus. Mai puțin dacă nu cumva acesta acționase oprirea de urgență, după care forțase uşile ca să poată ieşi.

Apoi Painter îl reperă. Era prins de peretele din spate al liftului. O bucată mică şi strălucitoare de plastic şi metal. Microtransmițătorul. Dispozitivul secret.

Painter îşi simți inima bătându-i nebuneşte în piept, în timp ce intră în lift. Nu vedea în fața ochilor nimic altceva decât piesa electronică prinsă cu bandă adezivă de perete. O smulse de acolo, examinând-o îndeaproape. Zhang îl momise acolo, mergând la sigur.

„Of Doamne…”

Îşi atinse microfonul.

— Sanchez!

Inima continua să-i bată cu putere. Nu primi nici un răspuns.

Se răsuci şi apăsă cu putere pe butonul liftului, marcat simplu cu APARTAMENTE. Uşile se închiseră prea încet. Painter se foi de colo-colo prin micul compartiment, ca un leu în cuşcă, încercă din nou stația radio. În continuare nici un răspuns.

— Fir-ar al dracu’…

Liftul porni. Painter începu să dea cu pumnul în perete. Lambriul de mahon trosni sub ploaia de lovituri.

— Mişcă, jegul dracului!

Însă ştia că era deja prea târziu.

2.38 P.M. GMT
LONDRA, ANGLIA

Stând în hol, la câțiva paşi de Galeria Kensington, Safia nu putea să respire. Şi asta nu din cauza mirosului greu de lemn ars sau de resturi de cabluri electrice. Ci din cauza aşteptării. Cât fusese dimineața de lungă, îi urmărise pe anchetatorii şi pe inspectorii din toate serviciile britanice de informații venind şi plecând. Ei i se îngrădise accesul.

Numai personalul oficial.

Civililor nu li se permisese să treacă de fâşiile de bandă galbenă, de cordoane, de ochii iscoditori ai santinelelor militare.

Doar la prânz i se permise, în sfârşit, să intre înăuntru, să vadă cu ochii ei dezastrul. În acest moment final, îşi simţea pieptul de parcă ar fi fost prins într-o gheară imensă de piatră. Inima îi era asemenea unui porumbel speriat, bătând gata să-i iasă din piept.

Ce avea să găsească? Oare ce mai putea fi salvat?

Se simţea zdruncinată, devastată şi la fel de distrusă precum galeria.

Munca ei de aici era mult mai mult decât o simplă activitate *academică.* După Tel Aviv, îşi reclădise *inima* aici. Şi, deşi plecase din Arabia, nu o abandonase. Încă mai era fiica mamei sale. Reclădise Arabia în Londra, o Arabie de dinaintea teroriştilor, o bucată tangibilă a istoriei meleagurilor sale, a minunilor, a vremurilor străvechi şi a misterelor ei. Înconjurată de aceste antichităţi, mergând prin galerii, auzea scârţâitul nisipului sub picioare, simţea căldura soarelui pe faţă şi savura dulceaţa şi farmecul datelor nou adunate. Era căminul ei, un loc sigur.

Însă era mai mult de-atât. Se întrista şi mai tare.

În adâncul inimii ei, îşi clădise acest cămin, nu numai pentru ea însăşi, ci şi pentru mama pe care abia dacă şi-o mai amintea. Câteodată, când lucra noaptea, Safia surprindea până şi cel mai discret iz de iasomie din aer: îi amintea de copilărie, de mama. Deşi nu le fusese dat să trăiască împreună, puteau să împartă acest loc, această bucăţică de casă.

Acum totul era pierdut.

— Ne lasă să intrăm.

Safia se urni din loc. Se uita la Ryan Fleming. Şeful pazei stătuse de veghe cu ea, deşi arăta de parcă n-ar fi dormit mai deloc.

— O să merg cu dumneavoastră, spuse el.

Ea trase aer în plămâni şi dădu din cap aprobator. Era tot ce putea să facă în acel moment ca să-i mulţumească pentru bunătatea şi compania lui. Merse şi ea după ceilalţi angajaţi ai muzeului. Căzuseră cu toţii de acord să dea o mână de ajutor la catalogarea şi înregistrarea obiectelor din galerie. Avea să dureze câteva săptămâni.

Safia înaintă, nu doar îngrijorată, ci şi îngrozită de ce avea să găsească. Trecu de ultima baricadă. Grilajele de siguranţă fuseseră date la o parte de cei din echipa medicului legist. Le e recunoscătoare. Nu simţea deloc nevoia să vadă rămăşiţele lui

Harry Masterson.

Se apropie de intrare şi se uită înăuntru.

În ciuda faptului că imaginile înregistrate de camerele video o pregătiseră oarecum, ceea ce găsi o şocă.

Galeria luminoasă era acum o cavernă întunecată, formată din cinci încăperi din piatră arsă şi înnegrită.

I se tăie respirația. În urma sa auzi icnete de spaimă.

Incendiul devastase totul. Rigipsul fusese incinerat până la pietrele de la bază. Nimic nu mai rămăsese în picioare cu excepția unei singure vaze babiloniene din centrul galeriei. Îi ajungea până la talie şi, deşi fusese pârjolită, rămăsese dreaptă. Safia citise rapoarte despre tornade care făceau la fel, devastând totul pe unde treceau, lăsând întreagă câte-o bicicletă.

N-avea nici un sens. Nimic din toate astea n-avea nici un sens.

Locul încă duhnea a fum şi mai mulți centimetri de apă negricioasă, cu funingine, rămasă în urma potopului produs de furtunurile de incendiu, acopereau podeaua.

— O să aveți nevoie de cizme de cauciuc, spuse Fleming, punându-i o mână pe braț şi ghidând-o spre un şir de încălțări.

Ea îşi băgă picioarele într-o pereche de cizme, indiferentă şi ruptă parcă de realitate.

— Şi de o cască.

— De unde începem? murmură cineva.

Echipată corespunzător, Safia intră în galerie, mişcându-se, mecanic, cu ochii ficşi, fără să clipească. Trecu prin toate încăperile. Când ajunse la capătul galeriei, simți ceva sub tocul cizmei. Se aplecă, bâjbâi prin apă până găsi o bucată de piatră pe podea. Câteva rânduri de scriere cuneiformă erau gravate pe suprafața ei. Era un fragment dintr-o tăbliță asiriană, din Mesopotamia antică. Se ridică şi se uită lung peste ruinele Galeriei Kensington.

Abia acum îi observă cu-adevărat şi pe ceilalți. Străini în căminul ei.

Oamenii lucrau în grupuri, vorbind în şoaptă, ca şi cum ar fi fost într-un cimitir. Inspectori în construcții şi urbanism examinau infrastructura clădirii, în timp ce anchetatorii care cercetau cauzele incendiului făceau măsurători şi citiri cu dispozitive de mână. Un grup de proiectanți ai municipalității se certau într-un colț cu privire la bugete şi oferte de preț, iar câțiva polițişti stăteau de pază lângă porțiunea prăbuşită a zidului exterior. Nişte muncitori construiau deja un gard din lemn de molid care să

acopere gaura din zid.

Prin spărtură, de cealaltă parte a străzii, văzu o mulțime de curioşi, opriți de cordoanele de securitate. Erau surprinzător de insistenți ținând cont de faptul că burnița de dimineață se transformase între timp în lapoviță. Blițurile aparatelor de fotografiat licăreau în semiîntuneric. Turişti.

O copleşi un val de furie. Ar fi vrut să-i dea afară de-aici pe toți. Aceasta era aripa ei, căminul ei. Furia o ajută să se concentreze, să se trezească la realitate. Avea o datorie, o obligație.

Atenția Safiei reveni la ceilalți specialişti şi studenți ai muzeului. Începuseră să cearnă sfărâmăturile şi resturile rămase. Era reconfortant să vezi că obişnuita şi meschina lor gelozie profesională fusese lăsată acum deoparte.

Safia trecu înapoi spre intrare, gata să-i organizeze pe cei care se oferiseră voluntari. Însă chiar când ajunse în prima sală de galerie, un grup mare de oameni îşi făcu apariția la intrare, în fruntea lor, plină de sine, mergea Kara, îmbrăcată în haine de lucru, pe cap având o cască roşie pe care se distingea insigna companiei Kensington Wells. Conducea o echipă de vreo douăzeci de bărbați şi femei care se îndreptau spre galerie. Erau îmbrăcați identic, purtând aceleaşi căşti roşii de protecție.

Safia făcu un pas în fața ei.

— Kara?

N-o văzuse toată ziua. Femeia dispăruse cu directorul muzeului, după cum se presupunea, pentru a ajuta la coordonarea diferitelor echipe care investigau cauzele incendiului şi, respectiv, ale poliției. Probabil că nişte miliarde de lire sterline îți confereau ceva autoritate.

Kara le făcu semn bărbaților şi femeilor îndemnându-i să intre în galerie.

— Treceți la treabă! Se întoarse spre Safia. Mi-am angajat propria echipă de criminalişti.

Safia se uită după grupul de oameni care descindeau asemenea unei mici armate în încăperile galeriei. În locul armelor, aveau toate felurile de instrumente şi echipamente ştiințifice.

— Ce se întâmplă? De ce faci asta?

— Ca să aflu ce s-a întâmplat.

Kara se uita cum echipa se punea pe treabă. Ochii ei străluceau febril, iradiind o hotărâre pătimaşă.

Safia nu-i văzuse o asemenea expresie de foarte mult timp. Ceva declanşase o scânteie în Kara, care-i lipsea de ani buni. Un singur

lucru putea să-i provoace o asemenea fervoare.

Tatăl ei.

Safia îşi aminti privirea din ochii Karei din momentul în care urmărise caseta cu înregistrarea exploziei. Ciudata ei uşurare. Singurele cuvinte rostite de ea: „În sfârşit…”

Kara intră în galerie. Echipa ei începuse deja să sape şi să ia mostre de pe diferitele suprafețe: plastic, sticlă, lemn, piatră. Kara se intersecta cu doi bărbați echipați cu detectoare de metal. Unul scoase o bucată de bronz topit dintre nişte dărâmături. O puse deoparte.

— Vreau să găsiți fiecare fragment în parte din meteoritul ăla, ordonă Kara.

Bărbații dădură din cap în semn c-au înțeles, continuându-şi căutarea.

Safia i se alătură Karei.

— *De fapt,* ce cauți aici?

Kara se întoarse cu fața la ea, ochii scânteindu-i de hotărâre.

— Răspunsuri.

Safia citi speranța pe buzele prietenei sale.

— Cu privire la tatăl tău?

— Cu privire la moartea lui.

4.20 P.M.

Kara stătea pe hol într-un scaun pliant. Activitatea din galerii continua. Ventilatoarele zumzăiau şi huruiau. Murmurul şi flecăreala muncitorilor din aripa afectată abia dacă ajungeau până la ea. Ieşise să fumeze o țigară. Renunțase de mult timp la acest obicei, trebuia să facă însă ceva cu mâinile. Degetele îi tremurau.

Oare avea puterea să facă asta? Puterea să spere.

Safia apăru în holul de la intrare, o văzu şi porni în direcția ei.

Kara îi făcu semn că n-are timp, arătându-i țigara.

— N-am nevoie decât de un moment.

Safia se opri, uitându-se la ea, după care dădu din cap aprobator şi se îndreptă înapoi spre galerie.

Kara mai trase o dată din țigară, umplându-şi plămânii cu fum rece, însă asta n-o ajută să se liniştească deloc. Era mult prea zdruncinată, adrenalina din timpul nopții obosind-o îngrozitor. Privi lung placa memorială de lângă galerie. Îl înfățişa pe tatăl său, fondatorul galeriei.

Kara oftă şi scoase şi un nor de fum, estompând imaginea anterioară. *Papa…*

Pe undeva prin galerie, ceva căzu cu zgomot puternic, răsunând ca un foc de armă, ceva ce-i aminti de trecut, de o vânătoare printre dunele de nisip.

Kara se transpuse încetul cu încetul în trecut.

Fusese de ziua ei de naştere, atunci când împlinise şaisprezece ani. Vânătoarea fusese cadoul tatălui ei.

Oryxul arab încerca să urce duna de nisip. Blana albă a antilopei contrasta cu nisipul roşu. Singurele două pete de culoare de pe blana ei imaculată erau smocul de păr negru din vârful cozii şi combinaţia asortată din jurul ochilor şi a nasului, asemănătoare unei măşti. O dâră de sânge roşu aprins se scurgea din pulpa ei rănită.

În timp ce se chinuia să scape de vânători, copitele oryxului se afundau adânc în nisipul moale. Sângele ţâşnea din ce în ce mai tare pe măsură ce se zbătea să ajungă în vârful colinei. Îşi agita perechea de coarne ascuţite prin aerul încremenit şi-şi încorda la maximum muşchii gâtului cu fiecare metru câştigat.

La patru sute de metri în spate, Kara îi auzea mugetul sfâşietor care acoperea huruitul ATV-ului, un fel de motocicletă pe patru roţi echipată cu cauciucuri groase, cu striaţii adânci care asigurau o aderenţă mai bună. Frustrată, apucă strâns mânerele minivehiculului ei şi zbură peste coama unei dune uriaşe. O secundă sări în sus de pe şa şi rămase în aer până când vehiculul ateriză pe partea cealaltă a dunei.

Furia care-i stătea pe buze rămase ascunsă în spatele unei eşarfe asortate cu costumul ei kaki de safari, care-i apăra faţa de particulele de nisip. Părul ei blond, împletit până la jumătatea spatelui, fâlfâia în urma ei precum coada unei iepe sălbatice.

Tatăl său menţinea ritmul, călare pe un alt ATV, cu puşca prinsă la spate.

Purta şi el o eşarfă înfăşurată în jurul gâtului. Pielea lui bronzată căpătase nuanţa unei şei de călărie, părul începuse să-i încărunţească. Îi surprinse privirea.

— Suntem aproape! strigă el peste huruitul enervant al motoarelor ambalate.

Acceleră la maximum şi coborî în viteză versantul abrupt al dunei.

Kara îl urmă întrecându-se cu el, aplecată peste ghidonul ATV-ului său, urmată îndeaproape de ghidul lor beduin. Habib fusese

cel care-i condusese după vânat. De asemenea, tot împuşcătura măiastră a beduinului fusese cea care rănise la început oryxul. Deşi impresionată de abilitatea lui de a ținti, împuşcând antilopa în mişcare, Kara se înfuriase când aflase că o rănise deliberat, fără intenția de a o ucide.

— *S-o încetinim… pentru fată, explicase Habib.*

Pe Kara o deranjase cruzimea… şi insulta adusă. Vâna împreuna cu tatăl ei de la vârsta de şase ani. Şi nu era nici ea o novice, preferând împuşcăturile precise care provocau o moarte sigură. Rănirea intenționată a animalului fusese o sălbăticie fără rost.

Învârti mânerul de accelerație, făcând nisipul să sară în sus.

Unii, îndeosebi în Anglia, ridicau din sprânceană neîncrezători când venea vorba despre modul în care era crescută, considerând-o un băiețoi, mai ales că n-avea mamă. Kara ştia mai bine cum stăteau lucrurile. Călătorind prin jumătate de lume, fusese crescută fără nici un fel de îngrădiri legate de linia de demarcație dintre bărbați şi femei. Ştia cum să se apere de una singura, cum să se bată cu pumnii sau să folosească un cuțit.

La baza dunei, Kara şi ghidul lor îl ajunseră din urmă pe tatăl ei, căci ATV-ul său se blocase într-o râpă, pe o porțiune de nisip care se revărsa şi te trăgea în jos, absorbindu-te precum nisipurile mişcătoare. Îl depăşiră într-un nor de praf. Tatăl său reuşi să-şi scoată ATV-ul din râpă şi-o luă după ei în sus, pe următoarea dună, un munte masiv de nisip roşu, înalt de vreo două sute de metri.

Kara ajunse prima pe culme împreună cu Habib, încetinind parțial până când văzu ce se întindea dincolo, de partea cealaltă. Fusese o mişcare inspirată. Partea cealaltă a dunei cobora brusc, abrupt, asemenea vârfului unei prăpăstii, terminându-se într-o întindere largă de nisip. Fusese cât pe ce să se rostogolească în josul pantei.

Habib îi făcu semn din mâini să se oprească. Ea îl ascultă, ştiind că era mai înțelept decât să se avânte înainte. Îşi lăsă motorul să meargă în gol. De îndată ce se opri, simți valul înăbuşitor de căldură apăsând-o parcă pe umeri, însă abia dacă îl lua în seamă. Scoase un şuierat lung, plin de admirație.

Priveliştea de dincolo de dună era spectaculoasă. Soarele, aproape de apus, făcea ca întinderea de nisip să semene cu o suprafață de sticla transparenta. Sclipirile şi licăririle necontenite creau efectul de fata morgana, dând iluzia unor lacuri imense de

apă, o promisiune falsă a unui ținut necruțător.

Cu toate astea, o alta apariție o ținu pe Kara țintuită locului. În centrul zonei întinse, o pâlnie de nisip urca în spirala de jos în sus, dispărând într-un nor de praf undeva departe, deasupra capului.

Un diavol de nisip.

Kara mai văzuse asemenea apariții şi înainte, inclusiv furtunile de nisip mult mai violente care puteau să apară răsucindu-se din neant şi să dispară la fel de rapid. Cu toate acestea, priveliştea o impresiona profund. Caracterul izolat al acestei vijelii şi modul liniştit, aproape perfect, în care se răsucea în acelaşi loc. Era ceva bizar şi misterios legat de acest fenomen.

Îl auzi pe Habib murmurând lângă ea, cu capul plecat ca şi cum s-ar fi rugat. Tatăl ei li se alătură, distrăgându-i atenția de la ce văzuse şi făcând-o să revină la gânduri mai bune.

— Uite-o! spuse el, gâfâind şi arătând cu mâna înspre baza pantei abrupte.

Oryxul se chinuia din răsputeri să străbată întinderea plană de nisip, şchiopătând foarte tare, acum. Habib îşi ridica mâna în sus, terminându-şi rugăciunea.

— Nu, nu mergem mai departe.

Tatăl său se încrunta.

— Ce tot zici?

Ghidul lor continuă să se uite lung în față, cu privirea pierdută. Gândurile îi erau ascunse în spatele ochelarilor de protecție închişi la culoare şi a acoperământului omanez pentru cap numit *shamag.*

— Nu mergem mai departe, repeta Habib apăsat. Acesta este pământul duhurilor *nisnases,* nisipurile interzise. Trebuie să ne întoarcem.

Tatăl ei râse.

— Prostii, Habib.

— *Papa?* întrebă Kara.

El dădu din cap dezaprobator şi-i explică:

— *Nisnases* sunt bau-baul deşertului. Duhuri negre: fantome care bântuie dunele de nisip.

Kara se uită din nou la trăsăturile de nepătruns ale ghidului lor. Sfertul Gol al Arabiei, Rub' al-Khali, reprezenta cea mai mare întindere de nisip din lume, depăşind chiar şi Sahara, iar poveştile fantastice care circulau în regiune erau pe cât de numeroase, pe atât de bizare. Însă unii oameni încă mai credeau că aceste poveşti sunt adevărate.

Şi, din câte se părea, printre aceştia se număra şi ghidul lor.

Tatăl său ambală motorul ATV-ului.

— Ți-am promis o vânătoare, Kara şi n-o să te dezamăgesc, însă dacă vrei să te întorci…

Kara ezita, plimbându-şi privirea de la Habib la tatăl ei, oscilând între teamă şi hotărâre, între legenda şi realitate. Aici, în sălbăticie, în inima deşertului, totul părea posibil.

Se uită lung la animalul care încerca să scape, şchiopătând peste nisipul încins, fiecare pas provocându-i durere, fiecare mişcare fiind un chin. Ştia ce avea de făcut. Tot sângele şi agonia asta începuseră din cauza ei, pentru ea. Tot ea avea să le pună capăt.

Îşi trase pe cap eşarfa de protecție şi-şi ambală şi ea motorul.

— Există o cale mai uşoară de coborât. Acolo, spre stânga.

Merse de-a lungul coamei, îndreptându-se spre o porțiune mai lină a părții exterioare a dunei.

Nu era nevoie să se uite peste umăr ca să vadă zâmbetul larg, plin de satisfacție şi mândrie al tatălui ei. Îl simțea strălucind, la fel de luminos ca soarele.

Se uită lung peste întinderea de nisip, dincolo de antilopa singuratică, la spirala de nisip izolată. Deşi asemenea vârtejuri de nisip erau ceva obişnuit, priveliştea încă i se părea ciudată. Nu se mişcase de-acolo.

Ajungând la panta mai lină, Kara se avântă şi cobori spre suprafața plană de nisip. Drumul continua să fie abrupt. ATV-ul patină şi alunecă în jos pe pantă, însă ea reuşi să redreseze vehiculul şi să-l mențină ferm pe nisipurile instabile. De îndată ce ajunse pe teren solid, roțile muşcară altfel din nisip, tracțiunea devenind mult mai fermă, iar ea se îndepărtă în viteză.

Auzi şi ATV-ul tatălui său, undeva, chiar în spate. Sunetul ajunsese şi la prada pe care o hăituiau. Antilopa mărise pasul, zvârcolindu-se şi smucindu-şi capul în agonie.

Era la mai puțin de patru sute de metri distanță. N-avea să mai dureze mult. La nivelul solului, ATV-urile aveau să încolțească animalul, iar o împuşcătură rapidă şi precisă avea să pună capăt chinului şi totodată vânătorii.

— Caută să se adăpostească! strigă tatăl ei, arătându-i cu mâna. Se îndreaptă spre vârtejul de nisip!

Cuvintele tatălui trecură pe lângă ea. Kara porni în urmărire, cu capul aplecat în față. Urmăriră animalul rănit, însă disperarea îi dăduse acesteia puteri şi-o făcuse să mărească viteza.

Antilopa alergă grăbită spre marginea vârtejului de nisip,

îndreptându-se spre centrul lui.

Tatăl ei înjură aprig, dar îşi continuă cursa.

Kara îl urmă, mergând exact pe făgaşele roţilor lui.

Lângă vârtej, descoperiră o scobitură adâncă în nisip. Ambele ATV-uri frânară pe marginea gropii. Vârtejul de nisip se ridica din centrul găurii ca şi cum ar fi săpat în deşert şi ar fi aruncat nisipul în aer, la înălțime. Coloana de praf avea o lățime de vreo patruzeci şi cinci de metri, iar adâncitura din nisip, în forma unui bol, mai bine de patru sute de metri diametru.

Un vulcan fumegând în nisip.

Nişte unde albăstrui de energie se îmbinau ca nişte panglici în miezul vârtejului de nisip însoțiți de pocnituri şi sfârâituri înfricoşătoare. Putea să simtă mirosul de ozon. Era un fenomen unic al vârtejurilor şi furtunilor de nisip din deşertul uscat: electricitatea statică.

Ignorând priveliştea, tatăl îi arătă cu degetul spre baza vârtejului.

— Uite-o acolo!

Kara se uită în jos. Şchiopătând prin nisip, antilopa se îndrepta spre zona unde praful era şi mai dens, spre ciclonul care se răsucea lângă centru.

— Pregăteşte-ți arma! strigă tatăl.

Ea rămase înțepenită, incapabilă să se mişte.

Antilopa ajunse la marginea vârtejului de nisip, cu picioarele tremurânde, cu genunchii îndoiți, zbătându-se să ajungă la adăpostul nisipului mai dens ce se învârtea ca într-un turbion.

Tatăl ei înjură în barbă şi plonjă cu ATV-ul în jos spre adâncitura din nisip. Îngrozită, Kara îşi muşcă buza de jos, îşi împinse vehiculul peste marginea gropii de nisip, după el. Imediat ce se afundă, simți cum electricitatea statică este captată în scobitura din nisip. Pe piele, pe întreg corpul, simți cum i se zburleşte părul, lipindu-se de haine, sporindu-i şi mai mult teama. Încetini, roțile din spate afundându-se în valul de nisip.

Tatăl sau ajunse în fundul scobiturii şi opri ATV-ul, aproape răsturnându-se. Însă rămase în şa, întorcându-se şi uitându-se de jur împrejur, cu arma la umăr.

Kara auzi bubuitura puternică a carabinei Marlin. Se uită înspre antilopă, însă aceasta fusese prinsă în vârtejul de praf, o umbră abia vizibilă. Cu toate astea însă, umbra se clătină, prăbuşindu-se la pământ.

O împuşcătură mortală. Tatăl ei făcuse asta!

Kara se simți deodată cuprinsă de un val de ruşine. Permisese ca teama şi frica să pună stăpânire pe ea şi-şi pierduse locul în cadrul vânătorii.

— Papa! strigă ea, gata să-l laude, mândră de perseverența şi de sângele rece de care dăduse dovadă încă o dată la această vânătoare.

Însă un urlet neaşteptat îi înăbuşi cuvintele. Din vârtejul de nisip se auzi un zbierăt oribil de agonie. Silueta întunecată a antilopei se zvârcolea în centrul vârtejului, o imagine neclara din cauza nisipului răsucit ca într-un turbion. Zbierătul de agonie fusese al bietului animal. Era strigătul morții. Tatăl ei, călare încă pe ATV, se chinuia să-şi întoarcă vehiculul. Se uită la ea, cu ochii lărgiți.

— Kara! Ieşi de-aici!

Ea nu putea să se mişte. Ce se întâmpla?

După care urletul acela sfâşietor se opri brusc. Tăcerea fu urmată de un miros oribil, o duhoare de carne şi păr arse. Mirosul urcă în sus în spirală şi ieşi din scobitură, trecând pe deasupra ei, făcând-o să nu mai poată înghiți, copleşită de greață. Văzu cum tatăl ei, încă se mai chinuia cu ATV-ul, însă roțile erau îngropate în nisip. Era blocat acolo.

Ochii lui o surprinseră încă înțepenită acolo, pe loc.

— Kara! Pleacă!

Dădu sugestiv din mână ca să accentueze cele spuse. Fața lui bronzată era extrem de palidă.

— Scumpo, fugi!

După care ea simți ceva. Un turbion în nisip. La început nu fusese decât o smucitură moderată, ca şi cum gravitația crescuse brusc. Particulele de nisip începură să danseze şi să se cadă, transformându-se rapid în mici pârâiaşe care se scurgeau într-un făgaş curbat, îndreptându-se spre vârtejul de nisip.

Şi tatăl ei simți la rândul lui mişcarea. Îşi acceleră motorul, roțile învârtindu-se în nisip şi aruncând în aer valuri de praf. Țipă la ea.

— Fugi, fir-ar să fie!

Strigătul o făcu să se cutremure. Tatăl său țipa foarte rar şi niciodată din motive de panică.

Ambală motorul, apucând strâns accelerația. Spre groaza ei, văzu cum coloana de praf se lățise şi mai mult, alimentată de curenții inexplicabili din nisip. Se întindea spre locul în care tatăl ei rămăsese blocat în nisip.

— Papa! strigă ea spre el ca să-l avertizeze.

— Du-te, copilă!

În cele din urmă îşi eliberă vehiculul printr-un mare efort de voinţă. Călare pe ATV, se învârti în cerc, roţile muşcând şi amestecând nisipul din jur.

Kara îi urmă îndemnul. Se învârti în loc, îşi ambală motorul şi luă cu asalt panta, urcând înapoi. Sub roţi, nisipul o înghiţea, ca şi cum ar fi nimerit într-un vârtej de apă, care o trăgea înapoi. Se luptă din toate puterile cu nisipul instabil.

Când reuşi să ajungă la marginea gropii, se uită înapoi peste umăr. Tatăl era încă aproape de fundul scobiturii, cu faţa murdară de nisip şi transpiraţie, cu ochii mijiţi. Peste umărul lui, vârtejul de nisip se închidea, înălţându-se, făcând scântei acolo unde se încrucişa cu undele de electricitate statică. Acum acoperea tot fundul adânciturii.

Kara nu putu să-şi întoarcă privirea. În inima vârtejului de praf, hăul creştea, întinzându-se din ce în ce mai mult şi devenind din ce în ce mai negru, mai masiv. Scânteile de electricitate statică nu reuşeau să lumineze prea mult. Mirosul de carne arsă încă mai persista în aer. Avertismentul anterior al ghidului lor îi umplu sufletul de groază.

Duhurile negre… *nisnases.*

— Papa!

Însă tatăl ei era prins în curenţii mai adânci şi mai puternici ai vârtejului de pe fund, neputând să scape. Marginea coloanei de nisip trecu peste el mărindu-se şi extinzându-se. Ochii lui îi întâlniră pe ai ei, înnebuniţi de durere, nu pentru el însuşi, ci pentru ea.

„Pleacă”, îi citi ea pe buze, după care dispăru, înghiţit de vârtejul de nisip, pierdut în întuneric.

— Papa…!

După care urmă un ţipăt groaznic.

Înainte ca ea să poată reacţiona, coloana de nisip explodă înspre exterior cu o forţă orbitoare. Suflul o smulse din şa şi o aruncă sus, în aer. În cădere, se rostogoli de mai multe ori. Timpul se tot lungi până în momentul în care văzu pământul şi se izbi cu putere de el. Ceva o lovi în braţ, însă abia dacă băgă de seamă durerea. Se rostogoli pe nisip, până când se opri cu faţa în jos.

Zăcu acolo preţ de câteva clipe, incapabilă să se mişte, însă îngrijorarea pentru tatăl ei o făcu să se rostogolească într-o parte. Se uită din nou înspre vulcanul fumegând din nisip.

Vârtejul dispăruse, resorbit. Tot ce mai rămăsese era un nor de praf murdar care plutea în aer. Se chinui să se ridice, icnind şi susținându-şi brațul rănit. N-avea nici un sens. Se uită în toate direcțiile.

Nisipul din jurul ei era neatins de urmele roților sau de altceva. Totul dispăruse: nu mai exista nici groapa, nici antilopa însângerată, nici ATV-ul zgâriat de nisip. Se uită insistent la întinderile pustii de nisip din jur.

— Papa…

Un țipăt din galerie o readuse pe Kara în prezent. Țigara ei, uitată între degete, arsese până la filtru. Se ridică în picioare şi-o aruncă.

— Aici! se repetă strigătul.

Era unul dintre tehnicienii ei.

— Am găsit ceva!

8.02 A.M. EST
LEDYARD, CONNECTICUT

Painter Crowe se lăsă în jos, ghemuindu-se pe podeaua liftului în momentul în care uşile se deschiseră la ultimul etaj de la Grand Pequot Tower. Pregătit pentru o ambuscadă, îşi ținea pistolul Glock în față, gata de tragere, cu cartuş pe țeavă şi cu degetul pregătit pe trăgaci.

Holul de la ieşirea din lift era gol.

Ascultă, ținându-şi respirația cât putu de mult. Nici o voce, nici un pas, nimic. Undeva la distanță se auzea un televizor care trâmbița zgomotos tema muzicală a emisiunii *Good Morning America.* Pentru el nu era o dimineață prea bună.

Ridicându-se uşor, riscă şi-şi aruncă privirea dincolo de uşile liftului, cu pistolul ridicat. Nimic. Se descălță şi-şi plasă unul din pantofi astfel încât să țină uşa deschisă în cazul în care avea nevoie de o retragere rapidă. În şosete, făcu trei paşi rapizi spre peretele opus şi verifică zona din imediata sa apropiere.

Liber.

Înjură din cauza lipsei de ajutoare. Deşi beneficia de sprijinul serviciului de pază al hotelului şi al poliției locale, care acopereau deja toate ieşirile, accesul altor agenți federali fusese limitat din respect pentru suveranitatea teritoriului indian.

În plus, se crezuse că avea să fie o misiune simplă, de genul

„prinde-l şi înhaţă-l”. În cel mai rău caz aveau să distrugă informaţiile din computer pentru a nu cădea în mâinile chinezilor.

Acum se dusese dracului totul. Fusese trădat de propriul echipament.

Însă pentru moment, altceva îl îngrijora mai mult.

Cassandra…

Se rugă să se înşele în privinţa ei, însă nu prea mai avea nici o speranţa.

Se strecură pe lângă peretele din holul liftului. Acesta dădea în mijlocul culoarului de acces. Apartamentele se înşirau în ambele direcţii. Rămânând ghemuit, scrută cu privirea întregul perimetrul, atât în dreapta, cât şi în stânga. Nici urmă de Zhang sau de bodyguarzii săi.

Simţurile i se ascuţiră la maximum. La clinchetul încuietorii unei uşi din spate, se răsuci, se lăsă într-un genunchi, cu pistolul îndreptat într-acolo. Nu era decât unul dintre clienţii hotelului. În capătul îndepărtat al holului, o femeie în vârstă îşi făcu apariţia într-un halat de baie. Femeia luă exemplarul gratuit al ziarului *USA Today* din pragul uşii şi reintra în cameră, fără să-l observe pe bărbatul înarmat din hol.

Painter reveni la poziţia iniţială Parcurse grăbit cei doisprezece paşi către uşa camerei sale. O verifica. Era încuiata. Cu o mână îşi căuta cheia; cu cealaltă ţinu Glock-ul îndreptat spre uşa lui Zhang. Îşi trecu cardul prin încuietoarea electronică. Lumina verde se aprinse pentru scurt timp.

Îmbrânci uşa şi o deschise larg lipindu-se de peretele de afară. Nici o împuşcătură. Nici un strigăt.

Ţâşni prin cadrul uşii. Se opri în cameră, la un metru şi jumătate de uşă, cu picioarele desfăcute, în poziţie de tragere. Avea la vedere sufrageria şi dormitorul.

Erau goale.

Se deplasă grăbit în faţă şi verifică dormitorul şi baia. Nimic ostil… şi nici urmă de Cassandra. Se înapoie în camera cu echipamentele electronice. Verifica monitoarele. Acestea încă mai arătau diferite imagini din apartamentul lui Zhang. Îşi luaseră tălpăşiţa. Computerul dispăruse şi el. Mai era o singură persoană în apartament.

— Doamne Dumnezeule… nu…

Se repezi pe uşă afară, lăsând la o parte măsurile de precauţie. Scoase cheia de acces care deschidea toate camerele din turn. Întră în tromba în apartamentul lui Zhang şi se duse direct în

dormitor.

Tânăra, complet dezbrăcată, fusese spânzurată de o funie legată de un ventilator din tavan. Avea fața vineție. Picioarele, care încă mai mişcau atunci când o văzuse pe monitor, îi atârnau acum inerte.

Painter îşi băgă arma în toc, sări peste un scaun şi făcu un salt în sus, prin aer. Scoase un pumnal din teaca de la încheietura mâinii şi tăie frânghia rapid, dintr-o mişcare. Ateriză pe podea, aruncă iute cuțitul şi prinse corpul fetei în timp ce cădea.

O duse în brațe până la pat, după care se lăsă în genunchi şi se chinui să desfacă nodul de la ştreang.

— Fir-ar al dracului!

Frânghia intrase adânc în gâtul subțire al fetei, însă în cele din urmă o eliberă. Îi verifică delicat gâtul. Nu era rupt.

Oare mai era în viață?

Drept răspuns, fata icni, iar corpul începu să-i tremure. Painter îşi lăsă capul în jos uşurat.

Ea-şi roti ochii mari deschişi, pierdută şi speriată. Tuşi cu putere de mai multe ori. Brațele i se luptau cu un duşman invizibil.

Încercă s-o liniştească, vorbindu-i în mandarină.

— Eşti în siguranță. Stai liniştită. Eşti în siguranță.

Arăta chiar mai mică de treisprezece ani. Trupul ei despuiat avea vânătăi în locuri unde un copil n-ar trebui să le aibă. Zhang se folosise de ea după bunul său plac şi după aceea o lăsase, bălăngănindu-se într-o frânghie, pentru a se îndepărta şi a le distrage lor atenția de la urmărirea sa.

Se aşeză pe vine. Fata începu să plângă în hohote, chircindu-se în pat. N-o atinse, ştiind că era mai bine să n-o facă.

Stația de comunicații LASH îi bâzâi în urechi.

— Domnule comandant Crowe. Era şeful pazei hotelului. E un schimb de focuri la ieşirea nordică a turnului.

— Zhang?

Se ridică în picioare şi se repezi la fereastra balconului.

— Da, domnule. Vă raportez că o foloseşte pe partenera dumneavoastră ca scut uman. S-ar putea să fi fost deja împuşcată. Am mai mulți oameni care se deplasează acolo.

Împinse geamul în sus. Acesta avea un dispozitiv de siguranță şi se deschise doar atât cât să-şi permită să-şi scoată capul afară.

— Ne trebuie baricade. Acum.

— Aşteptați.

Sunetul scrâşnetului de roți ajunse până la el. Un Lincoln Town Car venea în viteză, necontrolat, din parcare, îndreptându-se spre turn. Era maşina personală a lui Zhang, pe cale de a-l recupera.

Vocea şefului se auzi din nou în stația radio.

— A străpuns ieşirea nordică. Încă o mai are pe partenera dumneavoastră.

Lincolnul ajunse la colțul turnului.

Painter îşi retrase capul.

— Puneți odată nenorocitele alea de baricade!

Însă n-ar fi fost suficient timp. Apelase linia de urgență acum mai puțin de patru minute. Aici, oamenii legii se confruntau mai mult cu bătăi între bețivi, conducere sub influența alcoolului şi furturi mărunte, nu cu probleme de securitate națională.

Trebuia să-i oprească.

Aplecându-se, îşi recupera cuțitul de pe jos.

— Stai aici, spuse el încet în mandarină.

Se duse în grabă în camera de zi şi-şi folosi pumnalul ca să scoată grilajul de la ventilație. Acesta se desprinse imediat din şuruburi. Îşi vârî mâna înăuntru şi scoase dispozitivul negru ascuns acolo. Grenada electromagnetică era aproximativ de aceeaşi mărime şi formă cu o minge de fotbal.

Cu dispozitivul în palmă, ieşi pe uşa de la intrare a apartamentului în hol.

Încă desculț, o luă la fugă pe holul acoperit cu mochetă. Refăcu rapid în minte schema clădirii, încercând să se orienteze, să găsească ieşirea nordică în raport cu toate coordonatele locației şi etajului la care se afla acum. Estimă rapid varianta cea mai bună. Opt uşi mai încolo se opri şi scoase din nou cheia de acces de siguranță. O trecu prin încuietoarea electronică şi împinse uşa de îndată ce se aprinse ledul verde.

— Serviciul de pază! strigă el şi intră în forță în cameră.

O femeie în vârstă, aceeaşi pe care o văzuse şi mai devreme, stătea într-un fotoliu citind *USA Today*. Îşi aruncă ziarul din mâini şi-şi trase halatul în sus, spre gât.

— *Was ist los?* întrebă ea în germană.

Trecu în grabă pe lângă ea direct spre fereastră, liniştind-o că nu era nimic în neregulă.

— *Nichts, sich ungefahr zu sorgen, fraulein,* îi răspunse el.

După care deschise geamul. Şi acesta se deschidea doar cât să-şi poată scoată capul. Se uită în jos.

Lincolnul Town Car era jos cu motorul la ralanti. Portiera din

spate fu trântită cu putere. Se auziră împuşcături. Gloanţele loviră laterala maşinii în timp ce din cauciucurile ce scrâşneau pe caldarâm ieşea fum, însă vehiculul era blindat, un adevărat tanc american.

Painter se lăsă pe spate şi arunca pe geam dispozitivul de forma unei mingi de fotbal american. Apăsă pe butonul de activare şi aruncă jos grenada cu toată forţa din umăr, rugându-se în gând să ajungă unde trebuie.

Îşi retrase mâna. Scrâşnetul roţilor de la Town Car înceta în momentul în care maşina îşi recapătă tracţiunea. Se rugă la strămoşii săi. Raza de acţiune a grenadei era de numai douăzeci de metri. Îşi ţinu respiraţia. Oare ce spunea vechea zicală? „Apropierea contează numai în cazul potcoavelor şi a grenadelor de mână."

În timp ce-şi ţinea respiraţia, se auzi zgomotul înăbuşit al grenadei. Oare fusese suficient de aproape?

Se aplecă şi îşi scoase iar capul afară.

Town Carul ajunse la cel mai apropiat colţ al turnului, însă în loc să ia curba, ieşi de pe carosabil şi se ciocni frontal de un şir de maşini parcate. Partea din faţă a Lincolnului încalecă pe capota unui Volkswagen Passat şi căzu pe o parte.

Oftă.

Asta era partea bună în ceea ce priveşte raza de acţiune a grenadelor electromagnetice. Nu făceau discriminări cu privire la sistemele de computere pe care le „prăjeau". O făceau chiar şi cu un computer de bord de pe un Lincoln Town Car.

Dedesubt, angajaţi ai serviciului de paza ieşiră din clădire şi înconjură maşina scoasă din circuit.

— *Was ist los?* repetă întrebarea bătrâna nemţoaică, de undeva din spate.

Se întoarse şi traversă în grabă camera.

— *Etwas Abfall gerade entleeren.* Nu-i decât nişte gunoi care este aruncat.

Străbătu rapid coridorul până la holul liftului. Recuperându-şi pantofii de la uşa blocata a liftului, apăsă butonul pentru parter.

Ideea cu grenada îl împiedicase pe Zhang să scape, însă era aproape sigur că ştersese datele din computerul pe care acesta îl căra cu el. Dar nu asta îl neliniştea cel mai mult pe Painter.

Ci Cassandra.

Trebuia să ajungă la ea.

Imediat după deschiderea uşilor, traversă în viteză sala de

jocuri, unde domnea confuzia. Schimburile de focuri nu trecuseră neobservate, deşi erau câteva persoane care rămăseseră neperturbate în faţa jocurilor mecanice, apăsând hotărâţi pe butoanele şi manetele acestora.

O luă înspre ieşirea nordică şi fu nevoit să treacă printr-o serie de cordoane de securitate, fluturându-şi legitimaţia, nemulţumit că era întârziat. În cele din urmă îl zări pe John Fenton, şeful pazei şi-l strigă. Acesta îl conduse pe Painter prin ieşirea cu geamurile sparte. Cioburile de geam securizat scârţâiau sub picioare, iar norişorul alb de praf de puşcă apăsător care plutea în aer amintea de împuşcăturile de mai devreme.

— Nu înţeleg de ce li s-a stricat maşina, spuse Fenton. Cu toate că ăsta a fost norocul nostru.

— N-a fost doar noroc, rosti Painter, explicându-i cum stătea treaba cu grenada electromagnetică şi raza sa de acţiune de douăzeci de metri.

— Câţiva clienţi o să aibă probleme când o să dorească să-şi pornească maşinile în dimineaţa asta. Şi probabil c-o să fie şi câteva televizoare defecte pe la primele etaje.

Afară, Painter văzu că agenţii de securitate locali aveau situaţia sub control. În plus, un şir de maşini poliţie, de culoare cenuşiu-închis, cu girofarurile pornite, şerpuiau prin parcare, apropiindu-se de locul incidentului. Poliţia Tribala MP.

Painter cercetă zona. Bodyguarzii lui Zhang erau jos, în genunchi, cu mâinile la spate. Două cadavre zăceau pe caldarâm, cu feţele acoperite cu nişte geci ale celor de la pază. Amândoi erau bărbaţi. Painter se apropie de ei şi trase haina de pe faţa unui într-un costum negru. Un bodyguard, cu jumătate din faţă făcută praf. Nu trebui să-l mai verifice pe celălalt. Recunoscu pantofii de piele lustruiţi ai lui Zhang.

— S-a împuşcat singur, spuse o voce familiară din mijlocul unui grup format din agenţi pază şi membri ai unei echipe de prim-ajutor. A preferat să se sinucidă decât să fie capturat.

Painter se întoarse şi o văzu pe Cassandra. Era palidă la faţă şi zâmbea timid. Avea doar sutienul pe ea. Umărul stâng îi era acoperit în întregime de un bandaj.

Îi făcu semn cu capul spre o geantă diplomat neagră, aflată la câţiva paşi distanţă. Computerul lui Zhang.

— Aşadar, am pierdut datele, spuse el. Pulsul electromagnetic le-a şters.

— Poate că nu, răspunse ea zâmbind larg. Geanta este protejata

cu cutie Faraday din cupru. Ar fi trebuit să fie protejată împotriva pulsului.

El răsuflă uşurat. Aşadar, datele erau în siguranță. *Nu era totul pierdut... adică, dacă puteau să recupereze codul de acces.* Se apropie de Cassandra. Ea îi zâmbi, cu ochii încă strălucitori. El îşi scoase Glock-ul şi i-l lipi de frunte.

— Painter, ce faci...

Ea se dădu un pas în spate. El o urmă, nelăsând nici un moment arma în jos.

— Care-i codul?

Fenton se dădu într-o parte.

— Domnule comandant?

— Nu te băga, i-o tăie el scurt şefului pazei, concentrându-se doar asupra lui Sanchez. Patru bodyguarzi şi Zhang. Sunt cu toții aici. Dacă Zhang era sub supravegherea noastră, atunci ar fi avut ocazia să-şi alerteze persoana de contact la conferință. Ar fi încercat să scape împreună ca să finalizeze schimbul.

Ea încerca să se uite la cadavre, însă el o împiedică apăsând şi mai tare pe pistol.

— Doar nu crezi că eu eram? întrebă ea, pe jumătate în râs.

Painter îi arătă ceva cu mâna liberă, nelăsând nici un moment arma în jos.

— Recunosc ravagiile făcute de un calibru patruzeci şi cinci, asemenea acelui Sig Sauer pe care-l ai.

— Zhang mi l-a luat. Painter, eşti paranoic. Eu...

El îşi duse mâna la buzunar şi scoase dispozitivul pe care-l găsise lipit pe peretele liftului. I-l băgă direct sub nas.

Ea se încordă, însă refuză să se uite la el.

— N-are pic de sânge, Cassandra. Nici măcar o picătură. Ceea ce înseamnă că nu i l-ai implantat niciodată acolo unde se presupunea că trebuia s-o faci.

Fața ei se înăspri.

— Codul computerului?

Femeia nu făcu nimic altceva decât se uită lung la el fix, rece şi imperturbabilă.

— Ştii că nu pot s-o fac.

Cercetă chipul acesta străin, căutând bine cunoscutele trăsături ale partenerei sale, însă nu mai rămăsese nimic din ele. Nu era nici o urmă de remuşcare, de vinovăție, doar îndârjire. N-avea timp sau chef să-i frângă el însuşi această încredere de sine. Îi făcu semn lui Fenton cu capul.

— Pune-ți oamenii s-o încătuşeze. Țineți-o sub pază permanentă.

În timp ce era legată, ea îl strigă. Cuvintele erau spuse pe față:

— Painter, mai bine ți-ai păzi spatele. N-ai nici cea mai vagă idee în ce te-ai băgat.

El luă geanta cu computerul şi se îndepărta.

— Înoți în ape tulburi, Painter. Şi sunt o grămada de rechini în jurul tău.

O ignora şi-o lua înspre intrarea nordica. Trebuia să admită că pur şi simplu nu înțelegea femeile.

Înainte să apuce să intre înapoi în clădire, un bărbat înalt cu pălărie de şerif îi bloca drumul. Făcea parte din Poliția Tribală MP.

— Comandantul Crowe?

— Da?

— Avem un apel urgent pentru dumneavoastră trimis prin biroul nostru.

Painter ridică din sprânceana.

— De la cine?

— De la amiralul Rector, domnule. Puteți să vorbiți cu dumnealui la una dintre stațiile radio de pe maşinile noastre.

Painter se încrunta. Amiralul Tony „Tigrul" Rector era directorul DARPA, comandantul său direct. Painter nu vorbise niciodată cu el, îi văzuse doar numele pe diferite hârtii oficiale. Deja ajunseseră la Washington informațiile referitoare la belele de aici?

Se lăsă condus la una dintre maşinile cenuşii parcate, cu girofarurile încă în funcțiune. Primi stația radio.

— Să trăiți, comandant Crowe. Cu ce vă pot fi de folos?

— Comandante, avem nevoie de tine şi trebuie să te întorci imediat în Arlington. Am trimis un elicopter să vină să te ia.

Ca la un semn, huruitul elicelor unui elicopter se auzi la distanță. Amiralul Rector continuă:

— O să fi înlocuit de Giles. Informează-l asupra stadiului curent al operațiunii tale, după care te prezinți la raport de îndată ce aterizezi la Dulles. Acolo o să te aştepte o maşină.

— Am înțeles, răspunse el, însă legătura se între rupsese deja.

Cobori din maşină şi se uita lung la elicopterul gri-verzui care survola ținutul împădurit din jur, pământul strămoşilor săi. Avea o presimțire rea, exact ceea ce tatăl său numea „neîncredere în fețele palide". De ce-l chemase amiralul Rector atât de brusc? În ce consta urgența? Nu putu să se abțină să nu audă vorbele Cassandrei ca pe un ecou.

„Înoți în ape tulburi, Painter. Şi sunt o grămadă de rechini în jurul tău.”

3
PROBLEME DE INIMĂ

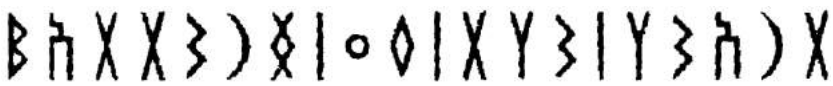

14 NOIEMBRIE, 5.05 P.M. GMT
LONDRA, ANGLIA

— Aici! Am găsit ceva!

Safia se întoarse şi văzu că unul din cei doi bărbaţi echipaţi cu detector de metale îşi striga partenerul. „Ce mai e acum?" Cei doi găsiseră fragmente dintr-o statuie de bronz, recipiente de fier pentru tămâie şi monezi de cupru. Safia pusese deoparte ceea ce fusese descoperit. Putea să fie ceva important.

Din partea opusă a galeriei, îşi făcu apariţia Kara, care auzise şi ea strigătul. Li se alătură celor doi.

— Ce-aţi găsit? întreba ea autoritar.

— Nu sunt sigur, spuse bărbatul, făcând semn cu capul spre detectorul său de metale. Însă semnalul e foarte puternic.

— O bucată de meteorit?

— Nu-mi dau seama. Este sub blocul ăsta de piatră.

Safia văzu blocul care slujise odată pe post de trunchi şi picioare unei statui din piatră de calcar, acum prăbuşite pe spate. În ciuda faptului că braţele şi capul îi fuseseră spulberate, ea îi recunoscu silueta. Statuia în mărime naturală stătuse cândva de pază lângă un cavou din Salalah. Data din anul 200 î.Hr. reprezentând un bărbat cu un obiect lunguieţ ridicat pe umăr. Unii credeau că semăna cu o puşcă, însă de fapt era o lampă funerară, purtată pe umăr.

Distrugerea statuii era o pierdere tragică. Tot ce mai rămăsese erau trunchiul şi două picioare rupte. Până şi acestea erau atât afectate de căldura din timpul incendiului, încât la suprafaţă piatra se topise şi se întărise într-o crustă de sticlă.

Deja în jurul lor se adunaseră şi alţi membri ai echipei de investigaţii a Karei, care purtau căşti roşii de protecţie.

Bărbatul care făcuse descoperirea îşi îndreptă detectorul de

metale spre statuia distrusă.

— O să trebuiască să mutăm blocul de piatră. Să vedem ce se află sub el.

— Dă-i drumul, ceru Kara dând aprobator din cap. O să avem nevoie de nişte răngi.

Alți doi oameni se îndreptară spre locul unde erau aşezate uneltele de lucru.

Safia păşi protector în față.

— Kara, aşteaptă. Nu recunoşti statuia asta?

— Ce vrei să spui?

— Uită-te mai bine. Aceasta este statuia pe care a descoperit-o tatăl tău. Cea care era îngropată lângă cavoul din Salalah. Trebuie să păstrăm ce mai putem din ea.

— Nu-mi pasă. Kara o trase la o parte de cot. Cel mai important lucru este că acolo, *dedesubt,* ar putea exista un indiciu despre ceea ce i s-a întâmplat tatălui meu.

Safia încercă să o tragă deoparte, menținându-şi vocea joasă.

— Kara… doar nu crezi cu-adevărat că totuşi ceva din toate astea ar putea să aibă de-a face cu moartea tatălui tău?

Kara le făcu semn cu mâna bărbaților cu răngile.

— Dați-mi una şi mie.

Safia rămase pe loc. Mătură cu privirea celelalte încăperi ale galeriei, contemplând totul într-o lumină nouă. Toată munca ei, colecția, anii dedicați studiului… pentru Kara nu reprezentau mai mult decât un memorial în onoarea lui Reginald Kensington? Fusese de fapt o căutare asiduă pentru a aduna toate materialele de cercetare la un loc, pentru a stabili ce se întâmplase de fapt cu tatăl său în deşert cu atâta amar de ani în urmă?

Safia îşi aminti povestea din perioada în care ambele nu erau decât nişte adolescente, spusă printre hohote de lacrimi şi sughițuri. Kara fusese convinsă că ceva supranatural îl omorâse pe taică-său. Safia cunoştea detaliile.

Nisnases… duhurile din adâncul deşertului.

În adolescență, ea şi Kara studiaseră aceste poveşti, ca să afle tot ce se putea afla despre aceşti *nisnases.* Legenda spunea că ei erau tot ceea ce mai rămăsese dintr-un popor care locuise cândva într-un oraş mare din deşert. Purtase mai multe nume: Iram, Wabar, Ubar. Oraşul Celor O Mie de Coloane. Menționarea distrugerii sale putea fi găsită în Coran, în O mie una de nopți şi în cărțile despre Alexandru cel Mare. Fondat de strănepotul biblicului Noe, Ubarul fusese un oraş bogat şi decadent, plin de oameni

vicioşi, care practicau magia neagră. Regele lui sfidase avertismentele unui profet pe nume Hud, iar Dumnezeu lovise oraşul, cufundându-l în nisip, pentru a nu mai fi văzut niciodată, transformându-l într-o adevărată Atlantida a deşertului. Se spunea că de atunci oraşul rămăsese sub nisipuri, bântuit de moarte, cu cetăţenii prefăcuţi în stane de piatră, cu zonele mărginaşe ocupate de djinni malefici şi de şi mai periculoşii *nisnases,* creaturi sălbatice cu puteri magice.

Safia crezuse că prietena ei văzuse în aceste mituri nişte simple născociri. Mai ales când anchetatorii puseseră moartea tatălui său pe seama deschiderii bruşte a unei găuri în pământ provocate de prăbuşirea acoperişului unui pasaj subteran în deşert. Asemenea capcane mortale păreau a fi ceva obişnuit în regiune, înghiţind camioane întregi sau călători imprudenţi. Roca de bază de sub deşert era în mare parte calcarul, rocă poroasă erodată de pânza freatică şi prăbuşiri aveau loc în mod regulat, adesea fiind însoţite exact de fenomenul descris de Kara: o coloană groasă de praf deasupra unui vârtej de nisip.

La câţiva paşi mai încolo, Kara apucă una dintre răngi, arătând că dorea să pună şi ea umărul la efortul colectiv. Se părea că explicaţiile geologice de atunci nu o convinseseră.

Safia ar fi trebuit să-şi fi dat seama mai de mult de acest lucru, având în vedere încrâncenarea şi interesul Karei faţă de Arabia antică şi modul cum îşi folosise miliardele ca să-i cerceteze trecutul, ca să adune artefacte aparţinând tuturor perioadelor, ca să angajeze cei mai buni oameni, inclusiv pe Safia.

Închise ochii, întrebându-se cât anume din propria viaţă fusese ghidată de această căutare inutilă. Cât o influenţase Kara în alegerea studiilor pe care alesese să urmeze? În proiectele ei de cercetare de-aici? Clătină din cap neîncrezătoare. Era prea mult pentru moment. Avea să rezolve problema asta mai târziu.

Deschise ochii şi făcu câţiva paşi către statuie, blocându-i pe ceilalţi.

— Nu pot să vă las să faceţi asta.

Kara o dădu la o parte, cu o voce calmă şi pragmatică.

— Dacă aici se află un fragment de meteorit, recuperarea lui este mai importantă decât vreo câteva zgârieturi pe o statuie deja distrusă.

— Importantă pentru cine? întrebă Safia, încercând să copieze tonul Karei, însă întrebarea ei sună mai mult ca o acuzaţie. Statuia asta este una dintre puţinele provenite din acea perioadă

din istoria Arabiei. Chiar şi distrusă este de-o valoare inestimabilă.

— Meteoritul…

— … poate aştepta, spuse Safia, întrerupându-şi binefăcătoarea. Cel puțin până când sculptura poate fi mutată în siguranță.

Kara o fixă cu o privire de oțel căreia nu-i puteau rezista mulți bărbați. Safia nu cedă, cunoscând-o pe fata din spatele fațadei de femeie dură.

Safia se apropie de ea. Îi luă ranga din mână, surprinsă să simtă tremurul degetelor prietenei sale.

— Ştiu ce speri, îi şopti ea.

Amândouă cunoşteau istoria meteoritului în formă de cămilă, a exploratorului britanic care îl descoperise, despre cum se presupusese că stătuse de pază la intrarea unui oraş pierdut, îngropat în nisip.

Un oraş numit Ubar.

Iar acum explodase în cele mai ciudate circumstanțe.

— Trebuie să fie o legătură, murmură Kara, repetând ceea ce spusese şi mai înainte.

Safia găsi o modalitate de a-i risipi o asemenea speranță.

— Ştii că Ubarul a fost deja descoperit.

O lăsă să reflecteze.

În 1992, oraşul legendar fusese descoperit de Nicolas Clapp, un arheolog amator, care folosise un fel de radar, ghidat prin satelit. Fondat în jurul anilor de anul 900 î.Hr. în preajma unuia dintre puținele ochiuri de apă, oraşul străvechi fusese un centru comercial important de pe Drumul Tămâii, făcând legătura între pădurile cu copaci de tămâie din zona de coastă a Munților Oman şi piețele bogatelor aşezări din nord. De-a lungul secolelor, Ubarul prosperase şi devenise şi mai mare. Până în ziua când jumătate de oraş se prăbuşise într-o uriaşă crevasă. Fusese abandonat şi lăsat pradă nisipurilor de superstiționii săi locuitori.

— N-a fost decât un simplu nod de rute comerciale, continuă ea.

Kara scutură din cap, însă Safia nu era sigură dacă îi respingea afirmația sau se resemna, acceptând realitatea. Safia îşi amintea cât de bucuroasă fusese Kara când auzise de descoperirea lui Clapp. Vestea se răspândise pretutindeni în lume şi apăruse în toate ziarele: legendarul oraş arab pierdut a fost găsit! Plecase numaidecât să vadă cu ochii ei situl, să dea o mână de ajutor la săpăturile din prima fază. Însă după cum spusese şi Safia, după doi ani de săpături în urma cărora fuseseră scoase la iveală nişte cioburi şi câteva unelte, situl se dovedise a nu fi nimic altceva

decât un nod de rute comerciale abandonat.

Nici vorbă de comori imense, de cele o mie de coloane, de duhuri negre... Nu-i mai rămăseseră decât amintirile acelea dureroase care-i bântuiau viața.

— Lady Kensington, strigă din nou bărbatul cu detectorul de metale. Poate că dr. Al-Maaz avea dreptate când spunea să nu mutăm piatra asta nenorocită.

Amândouă femeile îşi concentrară din nou atenția asupra statuii prăbuşite pe jos. Acum era flancată de ambii membri ai echipei dotați cu detectoare de metale. Îşi țineau dispozitivele spre cealaltă parte a trunchiului statuii. Ambele detectoare de metale țiuiau la unison.

— M-am înşelat, continua primul bărbat. Indiferent de ce-am detectat, nu se află *sub* piatră.

— Şi-atunci unde anume? întrebă Kara, vădit iritată.

Celălalt bărbat îi răspunse:

— Este în *interiorul* ei.

Urmă un moment de linişte apăsătoare până când interveni Kara:

— Înăuntru?

— Da, doamnă. Îmi pare rău. Ar fi trebuit să mă gândesc să aplic mai devreme metoda triangulației. Însă nu m-am gândit deloc că ar putea să fie ceva înăuntrul blocului de piatră.

Safia făcu un pas în față.

— Probabil că nu sunt decât nişte depuneri întâmplătoare de fier.

— Nu şi din indicațiile pe care le-avem aici. E un semnal puternic.

— O să trebuiască s-o spargem, spuse Kara.

Safia se încruntă. „Drăcia dracului." Se lăsă în genunchi lângă sculptură, udându-şi pantalonii.

— Am nevoie de-o lanternă.

I-o dădu un alt membru al echipei.

— Ce-ai de gând să faci cu asta? întrebă Kara.

— Să arunc o privire înăuntru.

Safia îşi trecu mâna peste suprafața statuii distruse de incendiu. Suprafața nisipoasă se transformase în sticlă. Vârî lanterna în trunchiul voluminos al statuii şi o aprinse.

Întreaga suprafață lucioasă a statuii se lumină. Detaliile erau întunecate şi greu de distrus prin crusta cristalină închisă la culoare. Safia nu observă nimic neobişnuit, însă sticla n-avea

decât cinci centimetri grosime. Indiferent ce căutau putea să se afle mult mai adânc în piatră.

Kara suspină. Privea uimită peste umărul Safiei.

— Ce-i? Şi începu să scoată lanterna afară.

— Nu, îi ceru Kara. Mut-o mai înspre centru.

Safia se conformă, aducând revărsarea de lumină peste partea din mijloc a trunchiului statuii.

Apăru o umbră, un bulgăre vârât adânc în centrul statuii, în locul în care sticla devenea piatră. Strălucea într-un roşu aprins sub lumina lanternei. Forma era inconfundabilă – îndeosebi datorită poziției pe care o avea în interiorul trunchiului.

— E o inimă, şopti Kara.

Safia se dădu în spate, buimăcită.

— O inimă de om.

8.05 P.M.

După câteva ore, Kara Kensington se afla în toaleta de lângă secțiunea dedicată Orientului Mijlociu antic.

„Încă una…"

Lasă să-i cadă o singură pastilă portocalie în palmă. Adderall, o amfetamina prescrisă pe rețetă, de douăzeci de miligrame. Cântări pilula în mână. Atât de multă forță într-o pastila atât de mică. Dar poate că nu suficientă. Adăugă şi o a doua tabletă. La urma urmei, nu dormise deloc noaptea trecută şi încă mai avea multe de făcut.

Dădu pastilele pe gât, le înghiți fără apă, după care-şi privi propria reflexie din oglindă. Avea pielea iritată şi pupilele uşor mărite. Îşi trecu o mână prin păr, încercând să-l înfoaie şi să-i dea puțin volum. Nu reuşi.

Se aplecă deasupra chiuvetei, deschise robinetul de apă rece, îşi udă ambele mâinile şi-şi tamponă fața. Trase adânc aer în piept. I se părea că trecuseră mai degrabă câteva zile decât doar câteva ore din momentul în care fusese trezită din patul de la reşedința familiei din orăşelul Blackheath. Vestea exploziei o făcuse să-l îndrume pe şoferul limuzinei să înfrunte furtuna ca să ajungă cât mai repede la muzeu.

Şi acum?

Pe tot parcursul zilei, diferite echipe de criminalişti strânseseră toate mostrele pe care le găsiseră în galerie: bucăți arse şi înnegrite de lemn, plastic, metal şi chiar şi de os. În cele din urmă, câteva

fragmente din meteorit fuseseră recuperate. Toate probele inițiale sugerau că o descărcare electrică aprinsese nişte componente volatile infiltrate adânc în masa de fier a meteoritului. Nimeni nu voia să spună în ce constau acele componente. De aici înainte, investigația avea să fie dusă la bun sfârşit în laboratoare atât din Anglia, cât şi de peste hotare.

Kara nu putea să-şi ascundă dezamăgirea. Faptul că fusese martoră la bulgărele de lumină de pe înregistrarea video o făcuse să se întoarcă în timp la ziua când tatăl ei dispăruse într-un nor de praf, o spirală de nisip ce scotea scântei care semănau cu nişte descărcări electrice albăstrui. Apoi explozia… încă o moarte. Trebuia să existe o legătură între trecut şi prezent.

Însă ce putea să însemne? Nu era altceva decât o fundătură, ca atâtea altele în trecut?

Un ciocănit în uşă îi distrase atenția de la gândurile ei.

— Kara, suntem gata pentru examinare.

Era Safia. În vocea ei prietenoasă, simți îngrijorarea. Numai Safia înțelesese povara din inima Karei.

— Vin imediat.

Îşi băgă flaconul înapoi în geantă. Se simțea revigorată; medicamentele începeau să-şi facă efectul. Trecându-şi pentru ultima dată mâna prin păr, în zadar de altfel, se îndreptă spre uşă, o descuie şi ieşi într-una dintre cele mai frumoase încăperi destinate cercetărilor – faimoasa Cameră cu Arcade din British Museum.

Construită în 1839, încăperea cu arcade ce se întindeau pe înălțimea a două etaje, situată în secțiunea vestică a muzeului, purta amprenta stilului victorian timpuriu: galerii duble de rafturi de bibliotecă, pasarele şi scări din fier perforat, contraforturi arcuite ce dădeau înspre alcovuri scobite în ziduri. Originile acestui loc se pierdeau în negura vremii până în epoca lui Charles Darwin, a lui Stanley şi a lui Livingston, a Societății Regale de Ştiință, vremuri în care cercetătorii purtau fracuri şi se adunau cu un aer studios printre vrafurile de cărți şi tăblițe de scris antice. Nedeschisă vreodată publicului, secțiunea dedicată Orientului Mijlociu antic folosea spațiul ca pe un centru de studiu şi arhivă de rezervă.

Însă astăzi, părăsită de toți, cu excepția câtorva aleşi, servea pe post de morgă provizorie. Kara se uita de pe partea opusă a încăperii la corpul fără cap şi fără mâini întins pe o targă cu roți. Era tot ce mai rămăsese din sculptura antică găsită în aripa de

nord. Safia insistase să fie scoasă dintre dărâmături şi adusă aici, la loc sigur.

Două lămpi cu halogen o luminau şi o mulțime de instrumente aşteptau pe o bancă a bibliotecii de alături, aranjate asemenea instrumentarului unui chirurg, cu scalpele, cleme şi forcepsuri, ciocane de diferite mărimi şi perii.

Doar chirurgul mai lipsea.

Safia îşi trase o pereche de mănuşi de latex. Purta ochelari de protecție şi un şorț strâns în jurul taliei.

— Gata?

Kara dădu aprobator din cap.

— Hai să despicăm pieptul acestui bătrânel, strigă un tânăr cu entuziasmul unui american tipic.

Kara îi cunoştea bine pe toți cei care lucrau în galeria sa, inclusiv pe Clay Bishop, un absolvent al Universității Northwestern. El bătu uşor cu palma într-o cameră digitală fixată pe un tripod, jucând temporar rolul de cameraman al grupului.

— Puțin respect, domnule Bishop, îl avertiză Safia.

— Scuze, spuse el cu un zâmbet strâmb.

Nu arăta prea rău pentru un exponent al Generației X. Purta blugi, un tricou vechi de concert cu poza celor de la Clash şi adidaşi Reebok care fuseseră probabil cândva albi, însă nu puteai băga mâna în foc. Se îndreptă de spate, se întinse, lăsând să i se vadă puțin din abdomenul gol şi-şi trecu mâna prin părul roşcat tuns scurt. Singurul indiciu care te-ar fi trimis cu gândul că aveai de-a face cu un proaspăt doctorand erau ochelarii de vedere, cu rame groase şi negre, suficient de învechite ca să fie la modă acum.

— Suntem cu toții aici, dr. Al-Maaz.

— Foarte bine.

Safia păşi sub lumina lămpilor cu halogen, aşezându-se astfel încât să aibă la îndemână uneltele.

Kara se duse pe partea cealaltă, alăturându-i-se singurei persoane care mai urmărea „autopsia”: Ryan Fleming, şeful pazei. Probabil că sosise în timp ce ea era la toaletă. O salută dând din cap, luă poziție de drepți, precipitându-se în prezența ei la fel ca majoritatea angajaților muzeului.

El îşi drese glasul în timp ce Safia făcea măsurători.

— Am coborât aici în momentul în care am auzit de descoperire, murmura el spre Kara.

— De ce? întrebă ea. E vreo problemă din punct de vedere al securității?

— Nu, din simplă curiozitate, răspunse el indicând sculptura cu capul. Nu găsim în fiecare zi o statuie cu o inimă ascunsă în interior.

Asta era adevărat, deşi Kara suspecta că ceea ce îl adusese pe Fleming aici era o cu totul altă problemă legată de inimă. Ochii lui zăboveau mai mult timp examinând-o pe Safia decât ciudata statuie.

Kara îl lăsă s-o soarbă din priviri şi-şi concentra din nou atenţia asupra sculpturii. Pe sub crusta de sticlă zgâriată, din interior se ridica o strălucire de un roşu aprins.

O inimă, o inimă umană.

Se aplecă mai în faţă. Inima părea să aibă dimensiuni normale şi era corectă din punct de vedere anatomic, fiind probabil sculptată în vreun tip de minereu, din moment ce detectoarele echipei de criminalişti îi depistaseră prezenţa. Cu toate astea, Kara aproape că se aştepta să o vadă bătând.

Safia se aplecă deasupra statuii cu o unealtă cu vârf de diamant. Tăie uşor sticla, formând un pătrat perfect în jurul inimii îngropate înăuntru.

— Vreau să provoc cât mai puţine stricăciuni posibil.

După aceea plasă deasupra pătratului de sticlă un dispozitiv cu ventuză şi apucă strâns mânerul acestuia.

— Mă aştept ca suprafaţa de contact dintre sticlă şi calcarul de dedesubt să nu fie dură.

Safia luă un ciocan de cauciuc şi bătu cu putere de-a lungul marginii interioare a pătratului de sticlă. Apărură nişte mici crăpături la interior, urmând liniile trasate în prealabil. Fiecare pocnitură îi făcea să tresară pe cei de faţă. Până şi Kara se trezi încleştându-şi degetele.

Numai Safia rămase calmă. Kara ştia că în situaţii de stres prietena sa intra în panică, însă atunci când se simţea în elementul ei, era la fel de dură precum diamantele de tăiat sticlă… şi la fel de tăioasă. Lucra cu calm şi cu mare atenţie, însă Kara observă şi licărul din ochii prietenei sale. Entuziasmul. Trecuse mult timp de când Kara nu mai văzuse o asemenea licărire la Safia, ceva care amintea de femeia care fusese odată.

Poate că încă mai exista o speranţă pentru ea.

— Asta ar trebui s-o dea gata, spuse Safia.

Puse ciocănelul la loc şi folosi o perie micuţă ca să înlăture bucăţelele de sticlă, menţinându-şi suprafaţa de lucru curată. Mulţumită de rezultat, apucă dispozitivul tip ventuză şi mări puţin

presiunea aplicată pe sticlă, inițial împingând într-o singură direcție, apoi în cealaltă, mișcând ușor pătratul. Într-un final, trase pur şi simplu în sus, ridicând şi dând la o parte blocul de sticlă.

Kara se apropie şi mai tare, holbându-se în pieptului deschis al statuii. Inima era şi mai bine lucrată decât i se păruse la început. Fiecare detaliu era distinct, inclusiv arterele şi venele subțiri de la suprafață. Stătea perfect în patul de piatră, ca şi cum sculptura se formase în mod natural în jurul ei, ca o perlă înăuntrul unei stridii.

Safia eliberă cu grijă sticla din dispozitivul cu ventuză şi-l întoarse invers. Pe sticlă se imprimase partea exterioară, de sus, a inimii. Se întoarse spre camera de filmat.

— Clay, ai prins cum trebuie toate astea?

Ghemuit lângă camera sa, acesta se legăna pe călcâie.

— Oh, Doamne, e fantastic!

— Consider asta ca un răspuns afirmativ.

Safia puse bucata de sticlă pe masa de bibliotecă.

— Cum rămâne cu inima? întreba Fleming.

Safia se întoarse şi cercetă atent deschizătura din piept. Bătu uşor cu mânerul unei perii mici în inimă. Ciocănitul fu auzit de toată lumea.

— Metal în mod sigur. Bronz, presupun, după culoarea arămie.

— Aproape că a răsunat a gol, ca şi cum este scobita pe dinăuntru, comentă Clay, mişcând tripodul camerei de filmat ca să aibă o imagine mai bună asupra cavității deschise în piept. Mai fă o dată aşa.

Safia scutura din cap.

— Mai bine nu. Piatra acoperă inima pe alocuri. Este înțepenită acolo destul de bine. Cred că ar trebui s-o lăsăm neatinsă. Alți cercetători ar trebui să o vadă *in situ* înainte ca noi s-o deranjăm.

Kara nu îndrăznise să respire în ultimul minut. Inima îi bătea cu putere şi asta nu din cauza amfetaminei. „Oare chiar n-a mai văzut nimeni altcineva chestia aia?”

Înainte să apuce să rostească întrebarea, o uşă se trânti cu zgomot undeva în fundul camerei cu arcade. Toată lumea tresări uşor. Se auziră paşi apropiindu-se. Doi bărbați.

Safia mişcă lămpile cu halogen ca să lumineze holul.

— Domnule director Tyson.

— Edgar. Kara îi ieşi în întâmpinare. Ce faci aici?

Directorul muzeului se dădu într-o parte, astfel încât văzură cu

toții cine era companionul său. Era inspectorul de la Brigada Omucideri din Londra.

— Inspectorul Samuelsson era cu mine când am aflat vestea descoperirii voastre de excepție. Tocmai ne terminaserăm treaba, iar el m-a întrebat dacă nu cumva ar putea să vadă cu ochii lui această descoperire şocantă. Cum să-l fi refuzat, ținând cont de cât de mult ne-a ajutat?

— Sigur, rosti Kara pe un ton cât se poate de diplomat şi fără a-şi trăda iritarea. Ați ajuns la țanc.

Flutură sugestiv din mâna spre morga improvizată şi le făcu loc. Propria ei mare descoperire avea de aşteptat.

Fleming înclină şi el din cap salutându-şi şeful.

— Cred că am văzut destul. Ar trebui să plec şi să verific schimbul de noapte. Se dădu la o parte, însă nu înainte de a se întoarce spre Safia. Vă mulțumesc că mi-ați dat voie să particip.

— Oricând, spuse ea, distantă, distrasă de inima expusă privirii.

Kara observă modul în care şeful pazei zăbovi cu privirea asupra Safiei, după care se întoarse şi se îndepărtă rănit de răceală. Safia fusese dintotdeauna oarbă la ce se întâmpla în jurul ei, preocupată fiind doar de munca ei. În acest fel lăsase bărbați şi mai grozavi decât Fleming să-i scape printre degete.

Inspectorul Samuelsson se mută în locul şefului pazei. Avea haina de la costum peste braț şi mânecile de la cămaşă suflecate.

— Sper că nu deranjez.

— Nu, deloc, spuse Safia Am avut noroc că am descoperit-o.

— Într-adevăr.

Inspectorul se aplecă deasupra statuii. Kara era sigură că nu numai simpla curiozitate îl adusese aici. Într-o anchetă, coincidențele erau întotdeauna cercetate.

Edgar stătea lângă inspector.

— Pur şi simplu de excepție, nu-i aşa? Aceasta descoperire va atrage atenția întregii lumi.

Samuelsson îşi îndreptă spatele.

— De unde provine statuia asta?

— A fost descoperită de tatăl meu, răspunse Kara.

Samuelsson se uită la ea, cu o sprânceană ridicată.

Kara îl observă pe Edgar ezitând, cu ochii în pământ. Era un subiect prea delicat pentru a fi abordat.

Safia îşi ridică ochelarii de protecție şi interveni, scutind-o pe Kara de-a da explicații:

— Reginald Kensington a finanțat o echipă de arheologi pentru a

supraveghea săpăturile în vederea construirii unui mausoleu nou lângă un mormânt din oraşul Salalah de pe coasta Omanului. A găsit statuia în apropierea vechii cripte. A fost o descoperire rară: să găseşti o statuie preislamică, datând din anul 200 î.Hr., într-o stare foarte bună... însă mormântul fusese venerat timp de două milenii. Prin urmare, acest sit nu fusese excesiv de afectat sau profanat. Este o adevărată tragedie că un artefact atât de bine păstrat a fost aproape distrus.

Samuelsson nu fu impresionat.

— Cu toate acestea, distrugerea lui a făcut posibilă această nouă descoperire. Există un echilibru în asta. Nu putem să spunem acelaşi lucru şi în cazul bietului Harry Masterson.

— Desigur, admise Safia. N-am intenționat să sugerez că... moartea lui n-a fost *adevărata* tragedie. Aveți cea mai mare dreptate.

Samuelsson îi cercetă cu privirea rapidă pe cei adunați acolo. Ochii lui zăboviră mai mult asupra lui Clay Bishop. Ar fi vrut să ştie mai multe despre el. Privirea îi alunecă înapoi spre statuie.

— Spuneați ceva despre un mormânt, din apropierea locului unde a fost găsită această statuie.

— Da. Mormântul lui Nabi Imran.

— Un faraon sau ceva de genul acesta?

Safia zâmbi.

— Acesta nu este un mormânt egiptean.

Ca şi Kara, îşi dădea seama că inspectorul o făcea pe prostul.

— În Arabia, cele mai faimoase morminte funerare sunt cele care marchează mormintelor oamenilor din Biblie sau din Coran. În cazul acesta, e vorba de-un personaj din *ambele.*

— Nabi Imran? Nu-mi amintesc de numele acesta de la nici o oră de religie.

— De fapt a fost foarte însemnat. Ați auzit de Fecioara Maria?

— Vag.

Rosti cuvântul cu atâta naturalețe, încât îi smulse Safiei alt zâmbet.

Amânase atât de mult această dezvăluire, încât într-un final se înduplecă şi-l lămuri.

— Nabi Imran a fost tatăl Mariei.

1.54 P.M. EST
ARUNGTON, VIRGINIA

Painter Crowe stătea pe bancheta din spate a unui Mercedes S500 argintiu, tip berlină. Maşina rula uşor pe Autostrada interstatală 66 de la Aeroportul Dulles International, către est spre Washington, însă ei nu mergeau atât de departe. Şoferul, un individ taciturn, masiv ca un fundaş de fotbal american, semnaliză şi o luă spre ieşirea Glebe din Arlington. Erau aproape de cartierul general al DARPA, la mai puțin de un kilometru distanță.

Se uită la ceasul de mână. Cu numai două ore în urmă se afla în Connecticut, confruntându-se cu partenera în care avusese toată încrederea în ultimii cinci ani. Încercase să nu se mai gândească la Cassandra, însă subiectul era prea dureros.

Amândoi fuseseră recrutați din Forțele Speciale în aceeaşi perioadă: el din Navy SEALS, iar ea din Army Rangers. DARPA îi alesese pentru o echipă nouă, ultrasecretă în cadrul organizației, al cărei nume de cod era Sigma Force. Majoritatea celor din DARPA nu ştiau de existența sa. Obiectivele Sigma erau de căutare şi interceptare, realizate de o echipă militarizata sub acoperire, formată din agenți pregătiți din punct de vedere tehnic, folosiți în situații de mare risc pentru a obține sau a proteja noile cercetări şi tehnologii. Dacă Delta Force acționa ca un detaşament antiterorist, Sigma fusese înființată pentru a proteja şi menține superioritatea tehnologică a Statelor Unite.

Indiferent de costurile implicate.

Iar acum această convocare la cartierul general.

Probabil era vorba despre o misiune nouă. Însă de ce atât de urgent?

Maşina ieşi de pe North Fairfax Drive şi intră în parcare. Trecură de o serie de măsuri de securitate şi în curând parcară pe un loc gol. Un alt bărbat, cu nişte pectorali bine definiți şi lipsit de orice expresie, făcu un pas în față şi deschise portiera.

— Dacă doriți să mă urmați, domnule Crowe.

Painter fu condus în clădirea principală, escortat până la biroul directorului şi rugat să aştepte în timp ce însoțitorul său intră ca să-i anunțe sosirea. Painter se holba la uşa închisă.

Viceamiralul Tony Rector era şeful DARPA când Painter fusese recrutat. Înainte de asta, fusese şeful Biroului de Analiză a Informațiilor, departamentul de culegere a informațiilor din cadrul DARPA, esențial după evenimentele din 11 septembrie pentru monitorizarea fluxului de date din rețelele de calculatoare în vederea căutării şi depistării comploturilor, activităților şi

tranzacţiilor financiare de natură teroristă. Inteligența, experiența şi modul său imparțial de conducere îl făcuseră pe amiral să câştige în cele din urmă postul de conducere din fruntea DARPA.

Uşa se deschise. Însoțitorul său îi făcu semn să înainteze, dându-se la o parte şi permițându-i lui Painter să treacă. Odată intrat, uşa se închise după el.

Camera era lambrisată cu lemn de mahon şi mirosea uşor a tutun de pipă. În mijloc avea un birou din lemn de mahon asortat cu pereții. În spatele acestuia, Tony „Tigrul" Rector se ridică şi dădu mâna cu el. Era un bărbat masiv, nu gras, care fusese cândva extrem de musculos, iar acum se mai înmuiase puțin având în vedere că trecuse de şaizeci de ani. Însă numai carnea putea probabil fi considerată *moale* la acest om. Ochii lui erau ca nişte diamante albastre, iar părul argintiu era lins şi perfect pieptănat. Îi strânse cu putere mâna lui Painter şi-i făcu semn să ia loc pe unul din fotoliile de piele.

— Ia loc. L-am chemat şi pe dr. McKnight. O să ni se alăture în curând.

Dr. Sean McKnight era fondatorul şi directorul Sigma, superiorul direct al lui Painter, un fost puşcaş marin cu doctorate în fizică şi în tehnologia informațiilor. Dacă McKnight fusese convocat, atunci aveau să fie implicați toți greii. Indiferent ce se întâmpla, era clar vorba despre ceva important.

— Domnule amiral, permiteți să vă întreb despre ce este vorba?

Amiralul se aşează mai bine în scaun.

— Am auzit despre necazurile cu care te-ai confruntat în Connecticut, spuse el, evitând întrebarea. Băieții de la Biroul de Tehnologii Avansate aşteaptă să le fie livrată geanta cu computerul spionului. Din fericire, o să putem recupera din el datele privind armele cu plasmă.

— Îmi pare rău, noi n-am... eu n-am reuşit să obțin parola.

Amiralul Rector ridică din umeri.

— Cel puțin chinezii n-o să pună mână pe ele. Şi ținând cont prin ce a trebuit să treci, ai făcut o treabă bună acolo.

Painter se abținu să întrebe despre fosta sa parteneră. Cassandra era mai mult ca probabil în drum spre o locație sigură unde avea să fie interogată. Iar de-acolo, cine ştie? Guantanamo Bay, Fort Leavenworth ori altă închisoare militară? Nu-l mai privea pe el. Cu toate astea, simțea o durere surdă în piept. Spera că nu-i decât o indigestie. În mod sigur n-avea nici un motiv să aibă mustrări de conştiință cu privire la soarta Cassandrei.

— Cât despre întrebarea ta, continuă amiralul, revenind la motivul real al convocării, ne-a fost adus la cunoştinţă ceva îngrijorător de către Biroul de Ştiinţe al Apărării. La British Museum a avut loc o explozie noaptea trecută.

Painter dădu din cap aprobator, căci ascultase ştirile CNN pe drum.

— Lovitura unui fulger.

— Aşa s-a raportat.

Painter auzi această dezmințire şi rămase nemişcat. Înainte să apuce să întrebe ceva, se deschise uşa. Dr. Sean McKnight năvăli în cameră ca o vijelie. Avea fața roşie şi fruntea udă, ca şi cum ar fi alergat tot drumul încoace.

— S-a confirmat, îi spuse el amiralului.

Amiralul Rector dădu din cap.

— Ia loc, atunci. N-avem prea mult timp.

În timp ce şeful său se aşeză în celălalt fotoliu de piele, Painter se uită la el.

McKnight lucra pentru DARPA de douăzeci şi doi de ani, incluzând şi perioada în care fusese directorul Biroului de Proiecte Speciale din cadrul ei. Unul dintre primele lui „proiecte speciale" fusese înființarea Sigma Force. El făcuse posibilă formarea unei echipe operative compuse din oameni care aveau atât cunoştințe tehnologice, cât şi pregătire în domeniul militar – „creiere şi muşchi", după cum îi plăcea să spună – care puteau acționa cu o precizie chirurgicală pentru asigurarea securității şi protecției tehnologiilor secrete.

Sigma Force era rezultatul final.

Painter fusese unul dintre primii recruți, ales de McKnight însuşi după ce Painter îşi rupsese un picior în timpul unei misiuni în Irak. În perioada de recuperare, McKnight îl învățase cât de important era să-şi şlefuiască mintea în aceeaşi măsură ca trupul, trimițându-l într-o tabără de pregătire de nivel academic, mult mai dură decât cea pe care o făcuse pentru a deveni puşcaş marin. Nu exista o altă persoană de pe planetă pe care Painter să o stimeze mai mult.

Iar acum să-l vadă atât de tulburat…

McKnight stătea pe marginea fotoliului, cu spatele drept. Arăta de parcă ar fi dormit în costumul negru de pe el, trădându-şi în acest moment cei cincizeci şi cinci de ani pe care-i avea: cu ochii încrețiți de griji, cu buzele strânse, cu părul nisipiu răvăşit.

În mod clar se întâmplase ceva foarte grav.

Amiralul Rector întoarse un monitor cu plasmă de pe birou înspre Painter.

— Comandante Crowe, mai întâi trebuie să vezi înregistrarea asta.

Painter se dădu mai în față, pregătit să afle nişte răspunsuri. Pe ecranul de pe birou apăru o înregistrare video alb-negru.

— Provine de la sistemul de supraveghere al British Museum.

Rămase tăcut, în picioare, în timp ce înregistrarea video rula pe ecran. Apăru un paznic, intrând într-o galerie a muzeului. Nu dură mult. Curând explozia se încheie şi se sfârşi şi caseta, albind ecranul. Painter se aşeză la loc. Cei doi superiori ai săi îl studiau.

— Sfera aceea luminoasă, spuse el încet. Chestia aia a fost un fulger globular, dacă nu mă înşel.

— Într-adevăr, confirmă amiralul Rector. Tocmai această evaluare a atras atenția unor cercetători de la Biroul de Ştiințe al Apărării care se aflau la Londra. Niciodată n-a mai fost filmat un fulger globular.

— Şi niciodată nu a mai fost atât de distructiv, adăugă dr. McKnight.

Painter îşi aminti de o prelegere la care asistase pe durata pregătirii sale specifice pentru Sigma Force, pe tema ingineriei electrice. Despre existența fulgerului globular se relatase încă de pe vremea Greciei antice, fiind văzut de grupuri de oameni şi menționat în multe locuri. Raritatea sa îl făcuse să rămână un mister. Teoriile privitoare la formarea sa variau de la o plasmă ce plutea în aer produsă de ionizarea aerului în timpul furtunilor, până la vaporizarea dioxidului de siliciu din sol după ce fulgerul lovea pământul.

— Aşadar, ce s-a întâmplat la British Museum? întrebă el.

— Asta.

Amiralul Rector scoase un obiect dintr-un sertar al biroului său şi-l puse pe mapa de lucru de pe birou.

Arăta ca o bucată de piatră înnegrită, aproximativ de mărimea unei mingi de oină.

— Ne-a fost trimisă la bordul unui avion militar azi-dimineață.

— Ce-i asta?

Amiralul îi făcu semn s-o ridice. El se conformă şi i se păru că obiectul era neobişnuit de greu. Nu era piatră. Era suficient de dens ca să fie plumb.

— Fier meteoritic, îi explică dr. McKnight. O mostră din artefactul pe care l-ai văzut explodând mai înainte.

Painter puse bucata de fier înapoi pe birou.

— Nu înțeleg. Vreți să spuneți că meteoritul a provocat explozia? Nu fulgerul globular?

— Şi da şi nu, răspunse McKnight enigmatic.

— Ce ştii despre explozia de la Tunguska din Rusia? întrebă Rector.

Schimbarea bruscă a subiectului îl prinse pe Painter cu garda jos. Se încruntă chinuindu-se să-şi amintească această veche poveste.

— Nu prea mult. Era ceva despre un meteorit căzut, prin 1908, undeva în Siberia, care-a provocat o explozie uriaşă.

Rector se lăsă pe spate.

— „Uriaşă" este doar un fel de spune. Explozia a dezrădăcinat o pădure pe o rază de şaizeci şi cinci de kilometri în jur, pe o suprafață de aproximativ jumătate din Rhode Island. A eliberat o energie echivalentă cu două mii de bombe atomice. La 650 de kilometri depărtare caii au fost puşi la pământ din cauza undelor de şoc. Cuvântul „uriaşă" în nici un caz nu poate acoperi proporțiile exploziei.

— Au mai fost şi alte efecte, interveni McKnight. Furtuna magnetică a creat un turbion resimțit la o mie de kilometri în jur. La câteva zile după asta, noaptea cerul era luminescent de la cantitatea de praf produsă, suficient de luminos ca să citeşti ziarul. Un puls electromagnetic a învăluit jumătate din distanța din jurul lumii.

— Doamne Sfinte, murmură Painter.

— Cei care au fost martori la explozie de la sute de kilometri distanță au spus că văzuseră pe cer o lumină strălucitoare, iute ca fulgerul, la fel de strălucitoare ca soarele, în urma căreia rămânea o coadă compusă din culori irizate.

— Meteoritul, spuse Painter.

Amiralul Rector clătină din cap.

— Asta n-a fost decât una dintre teorii. Un asteroid pietros sau o cometă. Însă teoria asta s-a confruntat cu mai multe probleme. În primul rând, n-au fost găsite fragmente de meteorit. Nici măcar nişte urme de praf de iridiu.

— Meteoriții carbonici lasă de obicei urme de iridiu, spuse McKnight. Însă nici aşa ceva nu s-a găsit în Tunguska.

— Şi n-a existat nici un crater, adăugă amiralul.

McKnight dădu din cap aprobator.

— Forța exploziei a fost de patruzeci de megatone. Înainte de

asta, ultimul meteorit măcar apropiat de o asemenea forță s-a prăbuşit în Arizona acum vreo cinci mii de ani. Şi a fost de numai trei megatone, o fracțiune infimă a exploziei de la Tunguska şi a lăsat în urmă un crater masiv lat de peste un kilometru şi jumătate şi adânc de o sută şi cinzeci de metri. Aşadar, de ce aici nu a apărut nici un crater, mai ales când ştim atât de clar unde a fost epicentrul, datorită doborârii radiale a copacilor înspre exterior, în jurul acestui loc?

Painter n-avea nici un răspuns la asta… sau la întrebarea care-i încolțise imediat în minte: „Ce aveau toate astea de-a face cu British Museum?"

McKnight continuă:

— Din momentul exploziei s-au înregistrat nişte consecințe biologice interesante în regiune: o creştere accelerată a anumitor ferigi, o creştere în rata mutațiilor genetice, inclusiv anomaliile genetice în semințele şi acele coniferelor şi până şi la speciile de furnici care populau zona. Şi nici oamenii n-au scăpat de aceste efecte nefaste. La triburile locale Evenk s-au demonstrat anomalii la RH-ul din sânge. Toate sunt indicații clare ale unei expuneri radiologice, cel mai probabil la radiații gamma.

Painter încercă să se concentreze asupra datelor primite: o explozie care nu provocase nici un crater, nişte efecte atmosferice neobişnuite şi o radiație gamma reziduală.

— Şi-atunci ce-a provocat toate astea?

Amiralul Rector răspunse:

— Ceva foarte mic. De aproximativ 3 kilograme.

— E imposibil, izbucni el.

Amiralul ridică din umeri.

— Dacă ar fi fost o problemă obişnuită…

Misterul atârnă în aer un moment foarte lung.

Dr. McKnight vorbi şi el într-un final:

— Cele mai noi cercetări din 1995 sugerează că ceea ce a lovit Tunguska a fost într-adevăr un meteorit – însă unul compus din *antimaterie…*

Ochii lui Painter se măriră.

— Antimaterie?

Acum înțelegea de ce fusese convocat la această întâlnire, în timp ce majoritatea oamenilor considerau antimateria ca fiind de domeniul SF-ului, aceasta devenise realitate în ultimul deceniu odată cu producerea particulelor de antimaterie în laboratoare. Cei mai avansați în sfera cercetărilor erau cei de la Laboratoarele

CERN din Geneva, Elveția. Laboratoarele produceau antimaterie de aproape două decenii folosind un accelerator subteran, Low Energy Antiproton Ring – Inelul Antiprotonic de Energie Scăzută. Dar până la această dată, producția de antiprotoni pe un an întreg obținută de CERN ar fi produs numai energia suficientă pentru aprinderea unui bec preț de câteva momente.

Cu toate astea, chestiunea antimateriei rămânea încă un subiect extrem de misterios. Un singur gram de antimaterie ar fi putut produce energia echivalentă unei bombe atomice. Bineînțeles, cineva ar fi trebuit să descopere mai întâi o sursă mai ieftină şi mult mai accesibilă de antimaterie. Iar asta era imposibil.

Painter îşi fixă privirea pe bulgărele de fier meteoritic ce zăcea pe biroul amiralului Rector. Ştia că stratul superior al atmosferei Pământului se afla sub bombardamentul constant al particulelor de antimaterie din razele cosmice, însă acestea erau anihilate imediat atunci când intrau în contact cu materia atmosferică. Fusese unanim acceptat faptul, încă nedovedit, că s-ar putea să existe asteroizi sau comete în vacuumul spațiului compuse din antimaterie, rămase în urma exploziei care a stat la originea Universului, conform teoriei Big Bang.

Începu să facă nişte legături.

— Şi explozia de la British Museum…?

— Am testat nişte sfărâmături din galeria distrusa, spuse McKnight. Din metal şi lemn.

Painter îşi aminti de ceea ce spusese şeful său direct atunci când sosise aici. „S-a confirmat.” Simți o gheară rece chiar în coşul pieptului.

McKnight continuă:

— Resturile rămase în urma exploziei purtau amprenta unei radiații de nivel scăzut care se potriveşte cu cele din Tunguska.

— Vreți să spuneți că explozia de la British Museum a fost produsa din cauza anihilării antimateriei? Că *acest* meteorit este de fapt antimaterie?

Amiralul Rector întoarse de pe o parte pe alta fragmentul rezultat în urma exploziei.

— Bineînțeles că nu. Acesta este fier meteoritic obişnuit. Nimic mai mult.

— Atunci nu mai înțeleg.

McKnight luă cuvântul.

— Amprenta radiației nu poate fi ignorata. E prea precisă ca să fie aleatorie. S-a întâmplat ceva. Singura explicație este cea

conform căreia meteoritul avea antimaterie stocata în el, într-o formă necunoscută, stabilizată. Descărcarea electrica produsă de fulgerul globular a destabilizat-o şi a creat un efect în cascadă care a avut drept rezultat explozia finală. Indiferent de ce fel de antimaterie a fost prezenta, aceasta s-a consumat pe durata exploziei.

— Lăsând în urmă numai această cochilie, spuse amiralul, dând un bobârnac pietrei de pe birou.

În încăpere se aşternu tăcerea. Implicațiile erau enorme. Amiralul Rector ridică bucata de fier.

— Poți să-ți imaginezi ce s-ar întâmpla dacă aveau dreptate? O sursă de putere aproape nelimitată. Dacă există vreun indiciu despre cum este posibil aşa ceva – sau şi mai bine, o *mostră* – nimic nu trebuie să cadă în mâinile altora.

Painter îşi dădu seama că dă automat din cap, aprobator.

— Deci care este următorul pas?

Amiralul Rector se uita la el.

— Nu putem să lăsăm să ne scape nici măcar un cuvânt cu privire la asta, nici măcar fața de aliații noştri. Prea multe urechi sunt conectate la prea multe guri.

Dădu din cap spre dr. McKnight ca să continue.

Şeful lui trase adânc aer în piept.

— Comandante, dorim ca tu să conduci o echipă restrânsă care să se deplaseze la muzeu. Acoperirea voastră a fost deja stabilită Veți merge în calitate de oameni de ştiință americani, specializați în cercetarea fulgerelor. Urmează să stabileşti contacte când şi unde poți. Odată ajuns acolo, obiectivul tău va fi să stai pur şi simplu la pândă şi să observi orice noi descoperiri care ar putea fi făcute acolo. Noi o să continuăm cercetările aici mobilizând toate departamentele. Dacă o să fie nevoie de alte investigații la locul faptei, la Londra, echipa ta o să le asigure.

— Am înțeles.

După care surprinse un scurt schimb de priviri între amiralul Rector şi dr. McKnight, arătând că mai era ceva nespus.

Painter simți un fior de gheață pe şira spinării. Amiralul dădu iarăşi din cap.

McKnight se întoarse spre Painter.

— Mai e ceva. S-ar putea să nu fim singurii care încercam o abordare din acest unghi.

— Ce vreți să spuneți?

— Dacă-ți aduci aminte, domnul amiral a pomenit despre nişte

cercetători din cadrul Biroului de Ştiinţe al Apărării care se aflau la Londra.

— Cei care au făcut investigaţii cu privire la apariţia fulgerului globular.

— Corect.

Încă un schimb de priviri între cei doi superiori ai lui Painter.

După care şeful său îl fixă cu o privire fermă.

— Acum patru ore, cei doi au fost găsiţi împuşcaţi, în stilul execuţiilor mafiote, la ei în cameră. Locul a fost scotocit peste tot. Numeroase lucruri au fost furate. Poliţia Metropolitană consideră că a fost o crimă în scop de jaf.

Amiralul Rector se foi în spatele biroului său.

— Însă eu n-am putut niciodată să înghit coincidenţele. Îmi dau arsuri la stomac.

McKnight aprobă, dând din cap.

— Nu ştim dacă crimele au legătură cu ancheta noastră, însă vrem ca tu şi echipa ta să acţionaţi ca şi cum ar avea. Păziţi-vă spatele unul celuilalt şi rămâneţi în stare de alertă.

Dădu din cap în semn că a înţeles.

— Între timp, spuse amiralul, hai să sperăm că n-o să se descopere nimic semnificativ acolo până traversaţi voi oceanul.

9.48 P.M. GMT
LONDRA, ANGLIA

— Trebuie să scoţi inima.

Safia se uită în sus, întrerupându-şi măsurătorile făcute cu un fel de şubler micuţ de culoare argintie. Acum, în Camera cu Arcade din incinta muzeului se lăsase întunericul. Mai rămăseseră trei persoane: ea, Kara şi Clay. Edgar şi inspectorul plecaseră de douăzeci de minute. Se părea că măsurătorile exacte şi însemnările făcute cu minuţiozitate nu le sporiseră interesul după entuziasmul cu care primiseră vestea că, la origine, statuia fusese o sculptură funerară pentru mormântul tatălui Fecioarei Maria.

Safia reveni la măsurătorile ei.

— O să scot şi inima la un moment dat.

— Nu, chiar în seara *asta.*

Safia îşi studie prietena. Kara era albă ca varul. Lumina puternică a spoturilor cu halogen făcuse să-i dispară toată culoarea din obraji, însă luciul argintiu al pielii ei şi pupilele

dilatate îi atraseră atenția. Era drogată. Din nou amfetamina. Cu trei ani în urmă, Safia fusese printre puținele persoane care ştiuseră că „vacanța peste hotare", timp de o lună, în care plecase Lady Kensington fusese de fapt o cură de dezintoxicare într-o clinică privată exclusivistă din Kent. De cât timp lua din nou medicamente? Îi aruncă o privire rapidă lui Clay. Acum nu era momentul să discute despre asta.

— De ce atâta grabă? întrebă ea.

Kara privi în jur. Îşi coborî vocea.

— Înainte să sosească inspectorul, am observat ceva. Sunt surprinsă că încă n-ai văzut şi tu chestia asta.

— Ce?

Kara se aplecă peste statuie şi-i arată cu degetul una dintre secțiunile expuse ale inimii, mai exact ventriculul drept.

— Priviți linia asta înălțată de aici. Şi-o urmări cu vârful ustensilei de măsurat.

— E una dintre arterele sau venele coronariene, spuse Safia, uimită de măiestria desăvârşită cu care fusese făcută inima.

— Oare aşa să fie? insistă Kara. Vezi cât de perfect orizontală este secțiunea de sus, după care vine în jos pe verticală, ambele capete formând unghiuri de nouăzeci de grade.

Şi urmări linia tubului sanguin. Degetele îi tremurau, cu acel tremur uşor caracteristic celor aflați sub influența amfetaminei.

Kara continuă:

— Toate detaliile sunt reproduse cât se poate de natural. Da Vinci s-ar fi chinuit mult ca să realizeze ceva atât de precis din punct de vedere anatomic. Se uită fix la Safia. Naturii nu-i plac unghiurile drepte, de nouăzeci de grade.

Safia se aplecă şi mai mult. Urmări liniile cu degetele, ca şi cum ar fi citit în Braille. Neîncrederea se transformă încetul cu încetul în şoc.

— Capetele... se opresc prea brusc. Nu se îmbină din nou pe spate.

— Este o literă, spuse Kara.

— În epigrafia sudarabică, fu de acord Safia, numind scrierea antică din regiune, o scriere care datează înaintea ebraicii şi

aramaicii. E litera B.

— Şi uite ce se poate vedea pe camera superioară a inimii.

— E auriculul drept, spuse Clay din spatele lor.

Amândouă se uitară la el.

— Am fost student la medicină înainte să-mi dau seama că vederea sângelui avea un… ei bine, un efect negativ asupra a ceea ce mâneam la masă.

Kara se întoarse la sculptură şi indică iarăşi cu şublerul micuț argintiu.

— O bună bucată din auriculul superior este încă acoperită de cofrajul ăsta de calcar, însă cred că mai este o altă literă ascunsă acolo.

Safia se aplecă şi mai mult. Pipăia cu degetele. Capătul ca o coadă a vaselor de sânge expuse se termina brusc, aşa cum făceau şi în primul caz.

— O să trebuiască să lucrez cu grijă.

Se întinse spre multitudinea de şpițuri, dălți şi ciocane mici. Cu uneltele necesare în mână, începu să ciocănească încet, cu precizie de chirurg. Cu ciocanul şi dalta îndepărtă bucățile mai mari de calcar sfărâmicios, după care cu şpițul şi peria înlătura şi curăță totul. În câteva minute, auriculul drept era curățat.

Safia se uită în jos la încrucişarea a ceea ce părea să fie vasele coronariene. Însă acestea înfățişau în relief o literă perfectă.

Era prea complexă ca să fie o pură întâmplare.

— Ce literă e asta? întrebă Clay.

— Nu există nici o corespondența directa cu vreo literă din engleză, răspunse Safia.

— Litera se pronunță cam ca sunetului *wa*… aşa că în traduceri este adesea notată ca „W-A” sau chiar „U” şi asta pentru că aşa sună. Deşi adevărul este că nu există nici un fel de vocale în epigrafia sudarabică.

Kara îi surprinse privirea.

— Trebuie să scoatem inima, repetă ea. Dacă mai sunt şi alte litere, ar trebui să fie pe partea cealaltă.

Safia dădu aprobator din cap. Partea stângă încă rămăsese blocata în pieptul de piatră. Ura să deranjeze liniştea statuii mai

mult de-atât, însă curiozitatea o împinse să-şi folosească uneltele din nou, fără să se împotrivească. Se apucă de treabă. Îi trebui fix o jumătate de oră ca să înlăture calcarul care mai încăleca pe alocuri marginile inimii. În final, apelă la dispozitivul tip ventuză şi-i apăsă mânerul cu ambele mâini. Rugându-se la toate vechile divinități ale Arabiei, trase, folosindu-şi toți muşchii din umeri.

La început, păru să fie înțepenită, însă, de fapt, era mai grea decât anticipase ea. Cu o grimasă de efort, scoase inima din piept. Bucățele de calcar şi de nisip căzură pe jos. Ținând brațul întins, învârti trofeul în jurul mesei de bibliotecă.

Kara se grăbi să i se alăture. Safia puse inima pe o bucată pătrată de piele moale de căprioară, după care eliberă dispozitivul de prindere cu ventuză. Odată eliberată, inima se roti uşor. Mişcarea fu însoțită de un zgomot uşor, ca un gâlgâit.

Safia se uită la cei doi. Auziseră şi ei asta?

— V-am spus eu că e goală în interior, şopti Clay.

Safia se întinse şi mişcă uşor inima pe pielea de căprioară. Centrul de gravitate se balansă odată cu mişcarea. Oricât de curios părea, îi amintea de vechiul Magic 8 Balls[4].

— Are un fel de fluid înăuntru.

Clay făcu un pas în spate.

— Minunat, ar fi bine să nu fie sânge. Prefer cadavrele disecate şi înfăşurate ca nişte mumii.

— Este închisă etanş, îl asigură Safia, examinând inima. Nici nu văd cum aş putea-o deschide. E aproape ca şi cum inima de bronz a fost forjată în jurul lichidului.

— Mistere peste mistere, spuse Kara, studiind la rândul ei inima. Oare mai sunt şi alte litere?

Safia i se alătură. Dură o secundă să se orienteze şi să găsească celelalte două camere. Îşi trecu degetul peste cea mai mare, ventriculul stâng. Era neted şi n-avea nimic pe el.

— Nimic, spuse Kara, surprinsă şi nedumerită.

— Poate că au dispărut.

Safia o cercetă mai amănunțit, apoi o şterse cu puțin alcool izopropilic pentru a-i curăța suprafața.

— Nu văd nici un fel de linie sau de urmă. E prea neteda.

---

[4] Magic 8 Balls – Glob asemănător cu o bilă de biliard mai mare, cu o fereastra transparentă prin care se vede un poliedru cu 20 de fețe plutind într-un lichid. Pe fiecare față este scris un mesaj afirmativ, negativ sau neutru. Astfel, bila este folosita pentru ghicirea viitorului, (n. tr.).

— Dar pe auriculul stâng? întrebă Clay.

Dădu din cap şi întoarse inima. Depistă rapid linia care se arcuia uşor la suprafaţa auriculului.

— Este litera R, şopti Kara, părând uşor înfricoşată. Se prăbuşi pe un scaun. Nu poate fi.

Clay se încruntă.

— Nu înţeleg. Literele B, WA sau U şi R. Cum se pronunţă?

— Aceste trei litere ar trebui să-ţi fie cunoscute, domnule Bishop, spuse Safia. Poate că nu chiar în ordinea asta.

Ea luă un creion şi le desenă ca şi cum ar fi putut fi pronunţate.

Clay se apucă brusc cu mâinile cap.

— Scrierea arabă se citeşte ca ebraica şi araba, de la dreapta la stânga, invers faţă de engleză. *WABR...* UBR. Însă vocalele sunt excluse dintre consoane.

Tânărul făcu ochii mari.

— U-B-A-R. Blestematul ăla de oraş pierdut al Arabiei, Atlantida nisipurilor.

Kara scuturã din cap.

— Prima dată o bucată mare dintr-un meteorit care se presupunea că stătea de pază la Ubar explodează... iar acum îi găsim numele scris pe o inimă de bronz.

— Asta dacă este din *bronz,* spuse Safia, încă aplecata deasupra inimii.

Kara ieşi din starea de şoc.

— Ce vrei să spui?

Safia ridică inima în mâini.

— Când am scos inima din statuie, părea mult prea grea, mai ales dacă e scobită pe dinăuntru şi plină cu lichid. Vezi unde am curăţat ventriculul stâng cu alcool? Metalul de la bază e mult prea roşu.

Kara se ridică în picioare, cu ochii scăpărând.

— Crezi că-i fier. Ca şi bucata de meteorit.

Safia aproba dând din cap.

— Posibil să fie acelaşi fier meteoritic. O să trebuiască să-l testez, însă în oricare din cazuri n-are nici un sens. În momentul sculptării statuii, oamenii din Arabia nu ştiau cum să topească şi să prelucreze fierul de calitatea asta, mai ales un obiect de artă ca ăsta. Există atât de multe mistere aici, că nici măcar nu ştiu de unde să încep.

— Dacă ai dreptate, rosti Kara cu tărie, atunci nodul acela de rute comerciale, lipsit de orice interes, descoperit în deşert în 1992, este departe de toată povestea asta. Ceva este încă nedescoperit. Şi arătă cu degetul spre artefact. Ca şi inima adevărată a oraşului Ubar.

— Şi-acum ce facem? Care-i următorul pas? Nu ne-am apropiat deloc de vreo informație despre Ubar.

Clay examină inima.

— E ciudat că ventriculul stâng n-are nici un fel de litere.

— Ubar nu se scrie decât din trei litere, îi explică Safia.

— Atunci de ce au folosit o inimă cu patru alveole şi au scris literele în direcția în care curge sângele?

Safia se întoarse spre el.

— Poți să ne explici asta?

— Sângele intră în inimă din corp prin vena cavă în auriculul drept. Litera U.

Apasă cu degetul pe segmentul de venă care arăta ca un ciot ce intra în alveola de sus din dreapta şi-şi continuă lecția de anatomie, trasând pe unde o lua sângele.

— După aceea trece prin valva atrioventriculară spre ventriculul drept. Litera B. De aici, sângele pleacă la plămâni prin artera pulmonară, după care se întoarce mai bogat în oxigen prin vena pulmonară la auriculul stâng. Litera R. Citim acum „Ubar”. Aşa că de ce se opreşte acolo?

— Într-adevăr, de ce? murmură Safia, cu sprânceana ridicată.

Se gândi mai bine la acest mister. Numele Ubar era scris literă cu literă în ordinea camerelor prin care trecea sângele. Părea să implice o direcție ceva, o curgere către ceva. Îi veni o idee.

— Unde se duce sângele după ce iese din inimă?

Clay îi arătă cu degetul un vas de sânge gros, arcuit, situat cel mai sus posibil.

— Prin aortă la creier şi în restul corpului.

Safia răsuci inima grea, urmări aorta până unde se termina şi se uită înăuntru în ciotul rămas. Era obturată cu un fel de dop din

calcar. Nu se deranjase s-o curețe şi pe ea, fiind mult prea preocupată să se concentreze la suprafețele camerelor.

— La ce te gândeşti? întrebă Kara.

— E ca şi cum scrisul ar indica ceva, ar arăta înspre un loc anume.

Puse inima înapoi pe masă şi începu să scoată calcarul din capătul aortei. Îl elimină cu uşurință. Ceea ce găsi în spatele nisipului o făcu să se lase pe spate.

— Ce-i asta? întrebă Clay, uitându-se peste umărul ei.

— Ceva considerat mai important decât sângele în sine de către popoarele antice din Arabia.

Folosi un şpiț pentru a scoate câteva bucăți cristaline de răşină uscată şi le puse pe masă. Putea să miroasă aroma dulce degajată de aceste cristale, păstrată de-a lungul secolelor. Era un parfum dintr-o perioadă de timp de dinaintea lui Hristos.

— Tămâie, spuse Kara, cu o voce copleşită de respect şi uimire. Ce vrea să însemne?

— Este un simbol, răspunse Safia. Aşa cum curge sângele, la fel se întâmplă şi cu bogățiile din Ubar. Se întoarse spre prietena ei. Reperul trebuie să indice spre Ubar, spre următorul pas de pe calea spre intrarea sa.

— Însă încotro ne îndreaptă? întrebă Kara.

Safia clătină din cap, în semn că nu ştia.

— Nu sunt sigură, însă oraşul Salalah reprezintă începutul faimosului Drum al Tămâii. Mişcă bucățelele de tămâie cristalizată. Iar cripta lui Nabi Imran se află în acest oraş.

Kara îşi îndreptă poziția corpului.

— Atunci ăsta e locul în care trebuie să începem să căutăm.

— Să căutăm?

— Trebuie să organizăm imediat o expediție.

Kara vorbea rapid, cu ochii larg deschişi. Însă nu amfetamina era cea care-i alimenta starea de agitație. Ci speranța.

— Într-o săptămână, nu mai târziu. Contactele mele din Oman o să facă toate aranjamentele necesare. Şi o să avem nevoie de cei mai buni oameni. Tu, desigur şi oricine altcineva consideri că este necesar.

— Eu? întrebă Safia, cu inima tresăltându-i. Eu... n-am... n-am mai făcut muncă de teren de ani de zile.

— O să mergi, îi spuse Kara cu fermitate. E timpul să încetezi să te mai ascunzi în holurile astea întunecate şi prăfuite. Să ieşi din nou în lume.

— Pot să coordonez prelucrarea datelor de-aici. Nu-i nevoie de mine pe teren.

Kara se uită fix la ea, arătând de parcă avea să se înduplece, aşa cum fusese în trecut. După care vocea îi scăzu până deveni o şoaptă răguşită.

— Saff, *am* nevoie de tine. Dacă într-adevăr e ceva acolo… un răspuns… Dădu deznădăjduită din cap, gata să plângă. Am nevoie de tine să fi cu mine. Nu pot s-o fac de una singură.

Safia înghiți în sec, luptându-se cu ea însăşi. Cum ar putea să-şi refuze prietena? Se uită la teama şi speranța întipărite în ochii Karei. Însă în capul ei încă mai auzea ecourile vechilor țipete. Nu putea să le facă să tacă. Sângele copiilor încă îi mai pătau mâinile.

— N… Nu pot…

Ceva teribil trebuie să i se fi zugrăvit pe față, căci în cele din urmă Kara dădu din cap.

— Înțeleg.

Însă după tonul ei rece, nu era aşa. Nimeni n-o înțelegea.

Kara continuă:

— Însă ai avut dreptate în privința unui lucru. O să avem nevoie de un arheolog cu experiență în munca de *teren.* Iar dacă tu n-o să mergi, cunosc persoana perfectă.

Safia îşi dădu seama la cine se referea. „Oh, nu…”

Kara păru să sesizeze panica viscerală ce pusese stăpânire pe ea.

— Ştii că tipul ăsta are cea mai mare experiență în munca de teren în regiune. Căută în geantă şi scoase telefonul celular. Dacă vrem să izbutim, o să avem nevoie de Indiana Jones.

4
APA ALBĂ

15 NOIEMBRIE, 7.02 A.M.
RÂUL YANGTZE, CHINA

— Nu sunt Indiana Jones! strigă el în receptorul telefonului prin satelit ca să se facă auzit peste zgomotul motorului bărcii. Numele meu e Omaha… Dr. Omaha Dunn! Kara, ştii asta!

Auzi un oftat adânc de exasperare.

— Omaha? Indiana? Care mama naibii e diferența între ele? Toate numele astea ale voastre americane sună la fel.

Se aplecă peste timonă, coborând în viteză prin defileul plin de coturi al râului. Stâncile flancau ambele maluri ale tulburelui Yangtze, pe măsură ce se răsucea şi se unduia printr-o secțiune numită sugestiv, Strâmtorile. În câțiva ani, Barajul Celor Trei Strâmtori avea să inunde întreaga regiune până la o adâncime liniştitoare de şaizeci de metri, însă, pentru moment, stâncile imense şi curenții foarte mari rămâneau un pericol constant, pe măsură ce râul nestăvilit se strangula prin zona extrem de îngusta.

Însă pietrele şi curenții nu reprezentau *singurul* pericol.

Un glonț şuieră pe lângă corpul bărcii. Un foc de avertizare. Urmăritorii reduseseră rapid distanța într-o pereche de şalupe negre tip Scimitar 170. Nişte ambarcațiuni al dracului de rapide.

— Ascultă, Kara, ce vrei?

Barca sa cu propulsie cu turbojet se lovi de un val mai mare şi rămase în aer preț de o secunda. Se ridică de pe scaun, apucând strâns timona cu singura sa mână disponibilă.

Un scâncet de surprindere se auzi în spatele lui.

Omaha strigă peste umăr:

— Țin-te bine!

Barca lovi apa, hurducându-se.

Urmă un geamăt.

— Acum spune-mi despre ce-i vorba.

O privire scurtă aruncată în spate îi confirmă că fratele său mai mic, Danny, era în regulă. Era cu mâinile şi picioarele răşchirate undeva la pupa, cu capul îngropat într-un cheson pentru provizii de sub bancheta din spate. Dincolo de pupa, cele două ambarcaţiuni rapide de culoare neagră îşi continuau urmărirea.

Omaha acoperi receptorul cu mâna.

— Ia carabina.

Fratele său îşi scoase capul din chesonul de provizii, trăgând şi arma afară. Îşi împinse ochelarii în sus cu încheietura mâinii.

— Am luat-o!

— Şi cartuşele?

— O, da.

Danny îşi băgă capul la loc în cheson.

Omaha clătină din cap dezamăgit. Fratele său era un paleontolog vestit şi-şi luase doctoratul la douăzeci şi patru de ani, însă cel mai adesea era un împrăştiat de primă mână. Omaha ridică iar receptorul.

— Kara, despre ce-i vorba de fapt?

— Ce se întâmplă? întrebă ea în loc să răspundă.

— Nimic, însă suntem chiar în mijlocul acţiunii aici. De ce-ai sunat?

După care se instală o pauză lungă. Nu ştia dacă era din cauza întârzierii de timp inerente comunicaţiei prin satelit dintre Londra şi China, sau pur şi simplu din cauza tăcerii meditative a Karei. Indiferent care era motivul, îi dădu un răgaz prea mare ca să gândească. N-o mai văzuse pe Kara Kensington de patru ani. De când rupsese logodna cu Safia al-Maaz. Ştia că acest apel telefonic nu era unul obişnuit. Kara părea serioasă şi vorbea precipitat, făcându-l să se îngrijoreze pentru Safia. Nu putea să încheie convorbirea până când n-avea să afle că ea era bine.

Kara vorbi.

— Organizez o expediţie în Oman. Aş vrea ca tu să conduci echipa de pe teren. Ce zici, te interesează?

Aproape că vru să închidă din nou. Era o tâmpenie de telefon legat de afaceri.

— Nu, mulţumesc.

— Este important…

Simţi încordarea din vocea femeii.

Oftă.

— Şi cam când o să fie asta?

— Ne adunăm în Muscat de azi într-o săptămână. Nu pot să-ți dau detalii prin telefon, însă e vorba despre o descoperire majoră. Ceva ce-ar putea rescrie istoria întregii Peninsule Arabice.

Înainte să poată răspunde, Danny apăru lângă el.

— Am încărcat ambele țevi. Îi întinse arma lui Omaha. Însă nu ştiu cum ai de gând să-i întârzii cu nimic altceva decât cu nişte amărâte de cartuşe cu sare.

— Nu, nu eu. Tu o s-o faci.

Îi arătă cu receptorul undeva în spate.

— Ţinteşte spre corpul bărcii. Fă gălăgie suficient cât să câştigăm puțin timp. Am mâinile deja ocupate.

Danny dădu din cap afirmativ, întorcându-se spre pupa bărcii.

Îşi duse din nou telefonul la ureche şi o auzi pe Kara în receptor.

— … neregulă? Ce-i cu toate împuşcăturile alea?

— Calmează-te. Încercăm doar să scăpăm de nişte şobolani mari de apă…

Detunătura carabinei îl întrerupse.

— I-am ratat, spuse Danny înjurând lângă el.

Kara vorbi din nou.

— Ce zici de expediție?

Danny armă din nou.

— Să mai trag o dată?

— Da, drăcia dracului!

— Minunat, spuse Kara, interpretând greşit izbucnirea sa. Ne vedem în Muscat peste o săptămână. Ştii locul.

— Stai! N-am spus…

Însă legătura se întrerupse. Aruncă telefonul pe jos.

Kara ştia al naibii de bine că el nu fusese de acord cu expediția. Ca de obicei, profitase de situația creată.

— L-am lovit pe unul dintre cei care conduc bărcile în față! strigă Danny, după voce, uşor surprins. Se îndreaptă spre mal. Însă ia uite! Cealaltă barcă ne flanchează în tribord!

Omaha se uită rapid la dreapta. Barca Scimitar, neagră şi lucioasă, mergea în paralel cu ei. Patru bărbați în uniforme gri ponosite, probabil foşti soldați, erau cu capul la cutie. Răsună o sirenă. Se auziră nişte comenzi ferme în mandarină care în mare însemnau „încetiniți… sau o să muriți!" Pentru a da greutate acestui avertisment, apăru şi un lansator de grenade, care fu îndreptat spre barca lor.

— Nu cred că trăgând cu sare asupra lor o să ne ajute şi de astă

dată, spuse Danny, prăbuşindu-se în celălalt scaun.

Neavând de ales, Omaha trase înapoi maneta de accelerație şi încetini barca. Dădu din mâna în semn că s-a recunoscut învins.

Danny deschise torpedoul bărcii. Înăuntru, era trei ouă de tiranozaur fosilizate, perfect conservate, care valorau cât greutatea lor în aur. Descoperite în Deşertul Gobi, ar fi trebuit să ajungă la un muzeu din Beijing. Din nefericire, o asemenea comoara nu ducea lipsă de admiratori. Mulți colecționari cumpărau şi vindeau asemenea obiecte pe piața neagră pentru sume foarte mari.

— Închide-l, îi şopti Omaha fratelui său.

Danny închise torpedoul.

— Te rog nu face ceea ce cred eu ca ai de gând să faci…

— Nimeni nu fura de la mine. Sunt singurul jefuitor de morminte de pe-aici.

Deschise capacul ce proteja butonul de supraalimentare cu nitrogen prin injector a turbinei Hamilton 212. Salvase barca din mâinile unui comerciant din Noua Zeelandă. Fusese folosită pentru cursele rapide ca să plimbe turiştii pe Black Rock River lângă Auckland.

Se uita la următorul cot al râului sinuos. Treizeci de metri. Cu puțin noroc…

Apăsă pe buton. Gazul nitros se revărsă în rotorul turbinei, producând aprinderea amestecului. Pe cele două guri de evacuare ieşiră flăcări, urmate de zgomotul motoarelor ambalate. Prova bărcii se ridică în sus, în timp ce pupa se afundă mult în apă.

De pe cealaltă barcă se auziră strigăte. Luați pe nepregătite, nu se mişcaseră suficient de repede ca să poată folosi lansatorul de grenade.

Omaha împinse hotărât maneta de accelerație în față. Barca țâşni prin apă, asemenea unei torpile de aluminiu şi crom.

Danny se chinui să rămână în scaun şi să-şi pună centura de siguranță.

— Oh, Doamne Dumnezeule…!

Omaha îşi menținu pur şi simplu ferma poziția corpului în raport cu timona, cu genunchii îndoiți pe jumătate.

Avea nevoie să simtă balansul bărcii de sub el. Ajunseră la cotul propriu-zis. Riscă şi se uită rapid peste umăr.

Cealaltă barcă venea cu viteza spre ei, chinuindu-se să țină ritmul. Însă urmăritorii lor aveau un avantaj clar. Vâlvătaia unei flăcări marcă lansarea unei grenade reactive, una chinezeasca, de tip 69, de pe piață neagră, având o rază letală de douăzeci de

metri. Aşa că nu trebuiau lăsaţi să se apropie.

Omaha trase de timona spre dreapta, înclinând barca şi făcând-o să se ridice mult în babord. Barca patină prin apă, depăşind cotul propriu-zis şi trecând în partea cealaltă, la adăpost.

Grenada reactivă trecu pe lângă ei, ratându-le pupa la mustaţa.

Ieşind din cot, Omaha redresă barca şi o aduse pe axul râului. Explozia se produse pe stânca de pe malul stâng. Blocurile de stânca şi pietrele dislocate se prăvăliră în apă într-un nor de fum şi praf.

Forţa şi mai mult motoarele, abia mai atingând apa.

Barca răspunse de parcă ar fi fost pe gheaţa.

În spate, cealaltă barcă îşi făcu apariţia din cotul plin de praf şi fum, urmărindu-i în continuare. Bărbaţii din barcă încărcau din nou lansatorul de grenade.

Nu putea să le dea o altă şansă să tragă din plin asupra lor. Din fericire, Strâmtorile îi ajutau. Coturile şi curbele strânse îi făcură să rămână în afara câmpului vizual al urmăritorilor şi să nu le dea ocazia să tragă asupra lor, însă în acelaşi timp îl obligă pe Omaha să taie alimentarea cu gaz nitros şi implicit să reducă viteza bărcii lor.

— Putem să scăpăm de ei? întrebă Danny.

— Nu cred c-avem de ales.

— De ce nu le dăm ouăle? Nu merită să ne pierdem viaţa pentru ele.

Omaha clătină din cap exasperat de naivitatea fratelui său. Era greu de crezut că erau fraţi. Aveau amândoi aceeaşi înălţime, un metru şi optzeci şi opt de centimetri, acelaşi păr blond, însă Danny arăta de parcă ar fi fost un schelet ambulant. Omaha era mai bine clădit, mai dur, mai călit, cu pielea arsă de soarele a şase dintre cele şapte continente. Iar cei zece ani cu care era mai mare îi brăzdaseră faţa cu riduri, asemenea cercurilor unui copac: laba gâştei în colţul ochilor, riduri adânci pe frunte de la prea multă încruntare şi prea puţine zâmbete.

Fratele său avea pielea netedă, asemenea unei coli albe aşteptând să fie scrisă. Îşi terminase programul de studiu în vederea susţinerii doctoratului anul trecut, trecând prin Universitatea Columbia în pas alergător. Suspecta că o parte din graba cu care Danny parcursese studiile se datorase dorinţei de a hoinări împreună cu fratele său mai mare în lumea largă.

Ei bine, aşa se întâmplase: zile lungi, duşuri puţine, corturi împuţite, murdărie şi sudoare în fiecare por. Şi pentru ce? Ca să

lase nişte hoţi să le fure descoperirea?

— Dacă le dăm ouăle…

— O să ne omoare oricum, îi luă Omaha vorba din gură, urmând o altă curbă strânsă a râului. Oamenii ăştia nu lasă nimic în urmă.

Danny scrută zona dinspre pupa.

— Aşa că fugim în continuare.

— Cât putem de repede.

Huruitul motorului Scimitar spori pe măsură ce barca următoare ieşea din cotul din spatele lor. Micşoraseră distanţa. Aveau nevoie de mai multă viteză, punându-şi speranţa că vor ajunge într-un loc în care râul să nu mai şerpuiască, suficient de lung încât să poată folosi din nou gazul nitros şi să mărească din nou distanţa între ei şi urmăritori, însă nu *prea* lung încât să le permită acestora din urmă să mai folosească o altă încărcătură reactivă.

Manevră barca de colo-colo printr-o zonă îngustă, prin care râul făcea zigzaguri.

Neliniştea şi nervozitatea îl făcură să nu vadă o piatră ascunsă. Barca intră în ea, se ridică în aer pentru puţin timp, după care, cu un scrâşnet al aluminiului frecat de piatră, se eliberă.

— Asta n-a prea fost de bine, comentă Danny.

Nu, nu fusese. Se încruntă şi mai tare. Simţi o vibraţie profundă a bărcii. Chiar şi în apa liniştită. Acolo jos, se rupsese ceva.

Huruitul motorului bărcii Scimitar se auzi şi mai tare.

În timp ce Omaha vră într-un alt cot al râului, apucă să le arunce o privire rapidă urmăritorilor săi. Erau la şaizeci şi cinci de metri în urmă. Se uită în jur şi auzi geamătul lui Danny. În faţă, râul clocotea şi era plin de spumă albă. Porţiunea aceea de râu era parcă strangulată între malurile înalte. O bucată de râu lungă şi dreapta – *prea* lungă, *prea* dreaptă.

Dacă ar fi fost un loc în care să poată să pună barca pe uscat şi să meargă la noroc pe mal, ar fi făcut-o. Însă n-aveau nici o şansă. Continuă să coboare prin canalul îngust, studiind curenţii şi rămânând atent la pietre. Îşi contură în minte planul de bătaie.

— Danny, n-o să-ţi placă asta.

— Ce?

Cam la un sfert din distanţa ce li se aşternea în faţa, întoarse barca într-un anafor, iar aceasta se săltă în timp ce se întorcea strâns, cu prova îndreptată în amonte.

— Ce faci?

— Barca-i terminata, spuse el. Nu exista nici o modalitate să scăpăm de ei. O să trebuiască să-i înfruntăm.

Danny mişcă uşor carabina.

— Cu sare împotriva unui aruncător de grenade?

— Tot ce ne trebuie este un element-surpriză. Asta şi o sincronizare perfectă.

Apăsând maneta de accelerație în față, se avântă din nou în curent, de astă dată în amonte. Avea de gând să ocolească porțiunea cu vârtejul, ținându-se la o distanță de siguranța de piatra ce parcă tăia curentul în două, luând-o pe partea mai calma. Se îndrepta spre un val puternic, înălțat deasupra unui bloc masiv de piatra, cu suprafața netedă, roasă în mod egal de şuvoiul constant de apă.

Huruitul celeilalte bărci crescu pe măsura ce se apropia.

— Uite-i…

Danny îşi împinse ochelarii în sus.

Peste coama valului, Omaha descoperi vârful provei bărcii Scimitar apărând după ultimul cot. Cu degetul mare ridică acelaşi capac de protecție a alimentării cu gaz nitros. Roti butonul la maximum pentru o alimentare completă. Acum ori niciodată.

Barca Scimitar ajunsese la capătul cotului şi cei din barcă îi descoperiseră şi ei, la rândul lor. Trebuie să li se fi părut că fuseseră răsuciți cu prova în amonte de vreun vârtej mai puternic.

Barca inamică reduse viteza, însă inerția şi curentul rapid aduseră Scimitarul în vâltoare, în porțiunea învolburata. Acum urmăritorii lor se aflau la nici zece metri distanța. Erau prea aproape ca să-şi mai folosească aruncătorul de grenade. Şrapnelele exploziei aveau să le pună în pericol propria barcă şi chiar viețile.

Momentan era o situație ce stagna. Sau cel puțin aşa părea.

— Ține-te bine! avertiză Omaha în timp ce acționa injectorul gazului nitros.

Era ca şi cum cineva aprinsese o ladă de TNT sub pupa lor. Barca se smuci înainte, izbindu-se de valul neclintit, lovindu-se de blocul de piatra ascuns dedesubt. Prova încăleca piatra tocita şi netedă, ducând la scufundarea pupei. Turbojetul propulsa corpul de aluminiu al bărcii drept în sus. Zburară peste valul neclintit, la înălțime, aruncând flăcări în urmă.

Danny țipă din nou şi la fel făcu şi Omaha.

Barca lor trecu peste Scimitar, însă nu de dragul zborului adevărat.

Cu alimentarea cu nitrogen odată întreruptă, flăcările

dispărură, iar chila bărcii lor se prăbuşi peste corpul din fibră de sticlă a bărcii Scimitar.

Omaha resimți zdruncinătura direct în noadă. Apa năvălea peste copastie, udându-l până la piele. După care barca lor se balansa lăsându-se brusc pe spate, cu prova țintind undeva în sus.

— Danny!

— Sunt OK.

Încă era în scaun, prins în centura de siguranță, destul de năuc. Omaha se târî în patru labe spre prova, uitându-se sub balustrada ambarcațiunii.

Barca Scimitar era făcută bucăți, ce pluteau în diferite direcții. Un cadavru, cu fața în jos, plutea printre rămăşițele ambarcațiunii. Sângele lăsa dâre în apele tulburi, formând propriul său râu. Mirosul de combustibil umplea aerul. Însă cel puțin curentul îi trăgea deoparte, îndepărtându-i şi ținându-i la o distanța sigură față de sfărâmăturile celeilalte bărci, în cazul în care exploda.

Omaha localiză doi bărbați agățați de resturile rămase din epava, coborând la vale spre zona cuprinsă de vâltoarea curenților furioşi, la grămada, încercând să se mențină la suprafață. Se părea că-şi pierduseră interesul pentru ouăle de dinozaur.

Cățărându-se înapoi spre scaun, verifică motorul. Acesta dădu un rateu după care muri. Nu mai era nici o speranță. Corpul de aluminiu era îndoit, chila plesnise, dar cel puțin puteau să plutească. Scoase vâslele. Danny îşi scoase centura şi luă una din ele.

— Ce facem acum?

— Sunăm după ajutor înainte ca barca rămasă, cea intactă, să vină să investigheze.

— Pe cine ai de gând să suni?

12.05 A.M. GMT

Safia împacheta cu grijă inima de fier în hârtia de laborator, fără acid, când sună telefonul de pe bancă. Era telefonul mobil al Karei. Îl lăsase acolo atunci când plecase din nou la baie. Ca să-şi dea cu nişte apă pe ochi, după cum le spusese, însă pe Safia n-o putea înşela. Se dusese să mai ia pastile.

Telefonul continua să sune.

— Vrei să răspund eu? întrebă Clay, strângând şi împachetând tripodul camerei video.

Safia oftă şi luă telefonul. Putea să fie important.

— Alo, spuse ea, imediat după ce deschise telefonul cu față rabatabilă.

Urmă o pauză lungă.

— Alo? repetă ea din nou. Pot să vă ajut cu ceva?

Cineva îşi drese vocea, de undeva de departe.

— Safia? întrebă o voce moale, nedumerită.

O voce pe care o cunoştea prea bine.

Sângele i se scurse în picioare.

— Omaha?

— Î… încercam să dau de Kara. Nu mi-am dat seama că eşti şi tu acolo.

Ea se chinui să-şi mişte limba înțepenită din cauza şocului. Cuvintele îi ieşiră cu greu din gură.

— Kara e… indisponibilă pentru moment. Dacă aştepți, o să mă…

— Aşteaptă! Safia…

Ea înțepeni în momentul în care îşi îndepărtă telefonul de la ureche, ținându-l ca şi cum ar fi uitat cum să-l folosească.

Odată telefonul depărtat de ureche, vocea lui Omaha sună dogit, neplăcut.

— Eu… poate…

Se lupta să-şi găsească cuvintele, într-un final reuşind să pună o întrebare neutră.

— Dacă eşti acolo cu ea, atunci trebuie să ştii despre ce este vorba. În ce fel de expediție am fost implicat?

Safia duse din nou telefonul la ureche. Putea să reziste unei discuții pe teme profesionale.

— E o poveste lungă, însă am descoperit ceva aici. Ceva extraordinar. Ceva ce ar putea pune într-o lumină nouă istoria Ubarului.

— Ubar?

— Exact.

Urmă o altă pauză destul de lungă.

— Deci e vorba de tatăl Karei.

— Da. Şi de data asta, Kara poate fi implicată în ceva important.

— O să vii şi tu în expediție?

Întrebarea sună destul de stângaci.

— Nu, aici pot să fiu de un mai mare ajutor.

— Prostii!

Următoarele cuvinte țâșniră ca un strigăt. Trebui să îndepărteze din nou telefonul de ureche.

— Ştii mai multe despre Ubar şi istoria lui decât oricine de pe fața pământului. Trebuie să vii! Dacă nu pentru Kara, atunci pentru tine însăți.

Deodată auzi o voce lângă umărul ei, a cuiva care trăsese cu urechea şi auzise cuvintele lui Omaha.

— Are dreptate, spuse Kara, agitându-se în jurul ei. Dacă vrem într-adevăr să rezolvăm misterul ăsta şi altele cu care ne vom confrunta, avem nevoie de tine acolo.

Safia se uita când la telefon, când la prietena ei, simțindu-se încolțită.

Kara întinse mâna şi luă celularul.

— Omaha, o să vină şi ea.

Safia deschise gura să protesteze.

— E prea important, spuse Kara, întrerupând-o, vorbind atât cu Omaha, cât şi cu Safia.

Ochii îi străluceau ca sticla pe fondul valului de adrenalină indusă de drog.

— N-o să accept un răspuns negativ… de la nici unul din voi.

— Mă bag, spuse Omaha şi cuvintele-i sunară ca o şoaptă scoasă de un modulator electronic. De fapt, ai putea să mă ajuți să scap de-aici.

Kara ridică telefonul, transformând conversația într-una privată. Ascultă o bucată de timp, după care dădu din cap aprobator în timp ce vorbea.

— Dar a existat vreodată o ocazie în care să *nu* intri în belea, Indiana? Am coordonatele tale de pe GPS. Un elicopter o să vină să te recupereze în mai puțin de-o oră. Închise telefonul trântindu-i clapeta. Chiar că-ți e mai bine fără el.

— Kara…

— Ai să mergi. De-acum într-o săptămână. Îmi datorezi asta.

După care plecă în grabă.

După un moment de tăcere încordată, Clay interveni şi el:

— Pe mine nu m-ar deranja să merg.

Ea se încruntă. Tânărul absolvent nu ştia nimic despre lumea reală. Şi poate că ăsta era un lucru bun. Simțea că se înhămase la ceva care ar fi trebuit să fie lăsat îngropat pentru totdeauna.

5
ACROBAŢIE LA ÎNĂLŢIME

15 NOIEMBRIE, 2.12 A.M. GMT
LONDRA, ANGLIA

La multe ore după ce Kara ieşise în grabă, Safia stătea în biroul ei întunecat. Singurul bec aprins era al unei lămpi de birou care lumina o grămadă de hârtii şi de jurnale citite şi răscitite de pe masa ei de lucru din lemn de nuc. Cum putea Kara să se aştepte ca ea să fie gata să plece în Oman într-o săptămână? Mai ales după explozia de aici. Încă mai erau atâtea de făcut.

Nu putea pleca. Asta era. Kara va trebui pur şi simplu să înţeleagă. Iar dacă n-o făcea, asta n-o mai privea pe Safia. Trebuia să facă numai ceea ce era mai bine pentru ea însăşi. Terapeutul îi spuse de-atâtea ori lucrul acesta. Îi trebuiseră patru ani ca să ajungă să aducă o viaţă cât de cât normală, să-şi găsească siguranţa zilelor, să doarmă fără să aibă coşmaruri.

Aici era acasă, iar ea n-avea de gând să abandoneze totul ca să umble după cai verzi pe pereţi în îndepărtatul Oman.

Şi apoi mai era şi chestiunea asta spinoasă cu Omaha Dunn…

Safia ronţăia guma de şters din capătul creionului său. Era singura ei masă din ultimele douăsprezece ore. Ştia că ar trebui să dea o fugă până la taverna din colţ ca să ia o cină târzie, după care să încerce să prindă câteva ore de somn. În plus, Billie fusese neglijat de ieri încoace şi avea nevoie de mai multă atenţie şi de o bucată de ton ca să-i aline sentimentele rănite.

Cu toate astea, Safia nu se putea mişca. Continua să reflecteze la conversaţia cu Omaha. O durere mai veche în coşul pieptului. Mai bine n-ar fi răspuns la telefon…

Îl cunoscuse pe Omaha cu zece ani în urmă, în Sojar. Ea avea douăzeci şi doi de ani, tocmai absolvise de la Oxford şi se documenta în legătură cu influenţele din Arabia de Sud pentru

doctorat. El eşuase în acelaşi oraş de la malul mării, aşteptând ca guvernul din Oman să-i dea aprobarea pentru a intra într-unul dintre sectoarele izolate ale teritoriului disputat.

— Vorbiți engleza? fuseseră primele cuvinte pe care i le adresase Safiei.

Ea lucra la o măsuță de pe terasa unde se servea masa, la un mic hotel cu vedere la Marea Arabiei. Locul era frecventat de mulți studenți care făceau muncă de cercetare în regiune, fiind la fel de ieftin ca şi chipsurile şi servind singura cafea decenta din zonă.

Iritată din cauza întreruperii, i-o tăiase scurt:

— În calitate de cetățean britanic ar trebui să sper că vorbesc engleza mai bine decât dumneavoastră, domnule.

Ridicându-şi privirea, descoperise un bărbat tânăr, cu un păr blond de culoarea nisipului, cu ochi albaştri ca peruzeaua, o barbă abia mijită, îmbrăcat în haine kaki tocite, cu o acoperitoare a capului tradițională în Oman şi un zâmbet fâstâcit pe față.

— Scuzați-mă, spuse el. Însă am văzut că aveți un exemplar din *Arheologie şi epigrafie arabă 5.* Mă întrebam dacă aş putea să-mi arunc puțin privirea pe un capitol.

Ea luă cartea.

— Care capitol?

— „Omanul şi Emiratele în Harta lui Ptolemeu". Mă îndrept spre zona de frontieră.

— Adevărat? Am crezut că regiunea aceea a fost închisă pentru străini.

Zâmbetul apăru din nou, de data asta puțin ironic.

— M-ați prins. Ar fi trebuit să spun că *sper* să merg spre zona de frontieră. Încă mai aştept aprobarea de la consulat.

Ea se lăsase pe spate şi-l măsurase din priviri, de sus până jos. După care, îl întreba în arabă:

— Ce intenționați să faceți acolo?

El nu păru deloc surprins şi răspunse şi el în arabă:

— Să contribui la rezolvarea disputei asupra frontierei, dovedind care erau rutele tribale din vechime ale triburilor locale Duro, confirmând un precedent istoric.

Continuă şi ea în arabă, verificându-i cunoştințele referitoare la geografia regiunii:

— Va trebui să aveți grijă în Umm al-Samim.

— Da, nisipurile mişcătoare, spuse el dând din cap aprobator. Am citit despre întinderea aia perfidă de nisip.

Ochii îi scânteiau plini de entuziasm.

Safia se înmuie şi-i dădu revista.

— Este singurul exemplar de la Institutul de Studii Arabe. Va trebui să vă rog să-l citiți aici.

— De la ISA? Şi făcu un pas în față. Asta este organizația nonprofit a familiei Kensington, nu-i aşa?

— Da. De ce?

— Am încercat să ajung la cineva cu autoritate de-acolo. Să tragă nişte sfori la guvernul din Oman. Însă nimeni nu mi-a răspuns la telefoane sau scrisori. Locul ăsta pare la fel de impenetrabil ca şi sponsorul său, Lady Kara Kensington. Probabil că nu-i ajungi cu prăjina la nas.

— Hm, răspunse ea pe un ton neutra.

După ce făcură cunoştință, el o întrebă dacă putea să se aşeze la masa ei ca să citească articolul. Ea bătu uşor în scaunul liber.

— Am auzit că au o cafea foarte bună aici, spuse el, aşezându-se.

— Ceaiul e chiar mai bun, îl contrazise ea. Însă, repet, sunt britanică.

Rămaseră tăcuți o bună bucată de timp, citindu-şi revistele cu pricina, fiecare trăgând ocazional cu coada ochiului la celălalt, sorbind câte o gură din băuturi. Într-un final, Safia observă cum uşa terasei se deschide larg în spatele bărbatului. Făcu semn cu mâna.

El se întoarse să vadă cine venea. Ochii i se măriră instantaneu.

— Domnule Dunn, spuse Safia, permiteți-mi să vă prezint lui Lady Kara Kensington. O să fiți fericit să aflați că şi ea vorbeşte engleza.

Se bucurase văzându-l cum se îmbujorează de uimire. Bănuia că asta nu i se întâmpla prea des tânărului. Cei trei petrecuseră restul după-amiezii vorbind, discutând despre evenimentele la zi din Arabia şi revenind la cele din țară, despre istoria Arabiei. Kara plecă înainte de apus, ca să participe la un dineu de afaceri al Camerei de Comerț locale, însă nu înainte de a promite că-l va ajuta pe Dunn cu expediția sa.

— Bănuiesc că vă datorez măcar o cină, spusese el după asta.

— Iar eu presupun că trebuie să accept.

În noaptea aceea, avuseseră parte de o cină lungă, cu peşte fript la grătar şi o savuroasă pâine *rokhal* cu condimente. Vorbiseră până când soarele se scufundase parcă în mare, iar cerul se umpluse de stele.

Asta fusese prima lor întâlnire. Cea de-a doua n-avea să aibă loc

decât peste câteva luni, după ce Omaha fusese în cele din urmă eliberat dintr-o închisoare yemenită pentru că intrase fără permisiune într-un sit musulman sfânt. În ciuda problemelor sale de ordin penal, continuaseră să se vadă din când în când, ici-colo, pe patru continente din şapte. Cu ocazia unui ajun al Crăciunului, petrecut în casa familiei lui din Lincoln, Nebraska, se lăsase în genunchi lângă canapea şi o ceruse de nevastă. Nu fusese niciodată mai fericită.

După care, peste o lună, totul se schimbase într-o clipită. Refuză să se mai gândească la ultima amintire, ridicându-se în cele din urmă în picioare pentru a-şi limpezi gândurile. Simţea că se sufocă în birou. Trebuia să meargă pe jos, să facă mişcare. Ar fi fost bine să simtă briza pe faţă, chiar şi frigul umed şi pătrunzător al iernii londoneze. Îşi luă haina şi încuie uşa.

Biroul Safiei era amplasat la etajul doi. Scările care coborau spre etajul unu se aflau la capătul celălalt al aripii de nord, lângă Galeria Kensington, ceea ce însemna că trebuia să treacă din nou pe lângă locul exploziei. Lucru pe care nu mai voia să-l facă. Însă n-avea de ales.

O luă de-a lungul holului lung şi întunecat, iluminat de luminile roşii de veghe dispuse din loc în loc. De obicei îi plăcea când muzeul era gol. Îi oferea o perioadă de linişte după agitaţia de peste zi. Adesea cutreiera galeriile, uitându-se la vitrine şi exponate, încărcătura de istorie conferindu-i o senzaţie de confort.

Dar gata cu toate astea. Nu şi în seara asta.

Ventilatoarele de recirculare a aerului fuseseră dispuse ca nişte turnuri de pază pe piloni lungi pe toată lungimea aripii de nord, bâzâind şi huruind zgomotos, încercând fără prea mulţi sorţi de izbândă să disperseze izul neplăcut de lemn carbonizat şi de plastic ars. Radiatoare erau dispuse pe podea, cu cablurile lor de alimentare portocalii întinse peste tot, orientate astfel încât să usuce holurile şi galeriile după ce pompele scoseseră grosul apei pline de funingine. Asta făcea ca atmosfera din hol să fie la fel de înăbuşitoare ca la tropice. Şirul de ventilatoare abia dacă urnea din loc aerul greu.

Abia atingea cu tălpile podeaua de marmură în timp ce traversa galeriile etnografice a muzeului: Sala Celtă, Rusă şi Chineză. Pagubele provocate de explozie creşteau cu cât se apropia mai mult de propria galerie: pereţi afumaţi, fâşii din banda galbenă a poliţiei, grămezi de moloz adunat la un loc, cioburi de sticlă.

Când trecu pe lângă expoziţia egipteană, auzi un clinchet

înăbuşit în spatele ei, ca şi cum s-ar fi spart o sticlă. Se opri şi se uită peste umăr. Avu impresia că vede un licăr de lumină în galeria bizantină. Se uită lung preț de câteva secunde. Locul rămase întunecat.

Se chinui să-şi reprime panica. De când începuseră atacurile, avea dificultăți în a face distincție între un pericol real şi unul imaginar. Îşi simțea inima bătându-i cu putere undeva în gât şi i se zburli părul de pe mâini în momentul în care trecu prin dreptul unei elice de ventilator din apropiere, horcăind ca un bolnav de astm.

„Nu-s decât farurile unei maşini în trecere", se îmbărbăta ea de una singură.

Învingându-şi spaima, se întoarse şi văzu o siluetă întunecată apărând pe holul care ducea spre Galeria Kensington.

Se dădu înapoi.

— Safia? Silueta ridică o lanternă şi-o aprinse brusc, orbind-o cu fasciculul luminos. Dr. Al-Maaz.

Oftă uşurată şi se grăbi în față, acoperindu-şi ochii.

— Ryan…

Era şeful pazei, Ryan Fleming.

— Am crezut că ați plecat acasă.

El zâmbi şi stinse lanterna.

— Chiar eram în drum spre casă când am primit un mesaj de la directorul Tyson. Se pare că doi oameni de ştiință americani au insistat să revadă locul exploziei.

O însoți până în galerie.

Înăuntru, două persoane îmbrăcate în salopete albastre inspectau galeria întunecata. Singura lumină din încăpere provenea de la o pereche de lămpi cu picior, amplasate în fiecare cameră. În lumina difuză, instrumentele investigatorilor străluceau cu putere. Păreau a fi contoare Geiger de măsurare a nivelului de radiații. Fiecare din cei doi avea câte un aparat compact cu un ecran de computer aprins. În cealaltă mână, aveau câte o baghetă lungă de un metru, ataşată la unitatea de bază printr-un fir spiralat. Lucrau în tandem, într-una dintre încăperile galeriei, trecându-şi instrumentele peste pereții pârliți şi grămezile de moloz.

— Fizicieni de la MIT, spuse Fleming. Au ajuns astă-seară şi au venit aici direct de la aeroport. Probabil că se bucură de ceva influență. Tyson a insistat să-i găzduim. „După ce-o să-şi termine treaba", ca să-l citățm pe prea respectabilul nostru director. Ar

trebui să vă fac cunoştinţă.

Încă iritată, Safia încercă să scape.

— Chiar trebuie să mă duc acasă.

Fleming intrase deja în galerie. Unul din americani, un bărbat înalt cu trăsături severe, îi observă la rândul lui.

Îşi lăsă mâna în jos şi le ieşi rapid în întâmpinare.

— Dr. Al-Maaz, ce noroc pe noi. Îi întinse o mână. Speram să pot sta de vorbă cu dumneavoastră.

Ea îi acceptă mâna.

— Sunt Crowe, spuse el. Painter Crowe.

Ochii lui, pătrunzători şi curtenitori, erau albaştri ca piatra de lapislazuli, iar părul lung până la umeri, negru ca abanosul, îi sări în ochi tenul lui bronzat. Un amerindian, bănui ea, însă ochii albaştri o nedumereau. Poate că nu era decât numele. Crowe. Putea să fie şi spaniol. Mai avea şi un zâmbet frumos, dar rezervat.

— Aceasta este colega mea, Coral Novak.

Femeia îi strânse scurt mâna Safiei, dând uşor din cap, pârând nerăbdătoare să se reîntoarcă la munca ei.

Cei doi oameni de ştiinţă n-ar fi putut fi mai diferiţi. În comparaţie cu colegul ei chipeş şi bronzat, femeia părea lipsită de pigment, o umbră palidă. Pielea ei strălucea precum zăpada proaspăt curăţată, buzele îi erau subţiri, iar ochii cenuşii erau glaciali. Părul blond natural era tuns scurt. Era la fel de înaltă ca şi Safia, mlădioasă, dar puternică. Simţi acest lucru în strângerea de mână fermă.

— Ce căutaţi? întrebă Safia, făcând un pas înapoi.

Painter îşi ridică bagheta.

— Verificăm amprenta radiaţiilor rămase.

— Radiaţii?

Nu putu să-şi ascundă şocul.

El râse – şi nu condescendent, ci doar cu căldură.

— Nu vă fie teamă. Este o indicaţie specifică pe care o căutăm, ceva ce urmează după ce cad fulgerele.

Ea dădu din cap aprobator.

— N-am intenţionat să vă deranjez. Mi-a făcut plăcere să vă cunosc şi dacă pot face ceva pentru a vă ajuta, vă rog să-mi spuneţi.

Dădu să plece.

Painter porni după ea.

— Dr. Al-Maaz, intenţionam să vă caut. Am câteva chestiuni pe care aş vrea să le discut cu dumneavoastră. Poate mâine la prânz.

— Mă tem că sunt foarte ocupata.

Ochii aceia pătrunzători o țintuiră. Era prinsă în capcană, incapabila să se uite în altă parte. Îşi dădu seama de dezamăgirea lui după cum îşi încreţise fruntea.

— Poate... poate c-am putea aranja ceva. Încercați la mine la birou mâine-dimineață, dr. Crowe.

El dădu din cap.

— Foarte bine.

Îşi întoarse privirea şi Ryan Fleming o salvă din situația aceea stânjenitoare.

— Vă însoțesc, spuse el.

Îl urmă de-a lungul holului, refuzând să se uite înapoi. Trecuse mult timp de când nu se mai simțise atât de stânjenită, atât de confuză... din cauza unui bărbat. Trebuia să fie din cauza stării de şoc în care se afla după convorbirea aceea neaşteptată cu Omaha.

— O să trebuiască s-o luăm pe scări. Lifturile încă nu funcționează.

Ținea pasul cu Fleming.

— Ciudată adunătură, americanii ăştia, continua el în timp ce coborau scările spre etajul unu. Întotdeauna pe fuga. Au trebuit să vină neapărat în noaptea asta. Altfel indicațiile aparatelor cu care-şi fac măsurătorile s-ar fi putut deteriora. Trebuia să fie chiar acum.

Safia ridică din umeri când ajunseră la capătul scărilor şi traversară distanța scurtă până la ieşirea laterala a personalului.

— Nu cred că-i atât o particularitate a americanilor, cât a oamenilor de ştiința în general. Suntem o gaşcă de oameni înfumurați şi hotărâți.

El dădu din cap zâmbind.

— Am observat şi eu asta.

Se folosi de cheia de acces ca să descuie uşa fără să declanşeze alarma. O deschise larg, împingând-o cu umărul şi se dădu la o parte ca să poată ieşi ea.

Ochii lui erau încă ațintiți asupra ei, timizi, oricât de curios părea asta.

— Ştii, Safia, mă întrebam dacă ai avea timp... poate...

Focul de armă nu făcu mai mult zgomot decât o nucă crăpată. Partea dreaptă a capului lui Ryan exploda, împroşcând sânge şi creier pe uşă. Bucăți de craniu ricoşară din uşa metalică şi intrară în hol.

Trei oameni mascați şi înarmați se îngrămădiră prin uşa

deschisa înainte ca trupul lui Ryan să atingă pământul. O îmbrâncirăpe Safia în peretele îndepărtat, împingând-o, acoperindu-i gura cu o mâna.

Apăru şi-o armă, lipită chiar de fruntea ei.

— Unde-i inima?

Painter studie indicatorul roşu al scanerului său. Fluctua şi creştea spre zona portocalie a scalei pe măsură ce trecea tija de detecție pe deasupra unei vitrine sparte. Era un indiciu semnificativ.

Dispozitivul fusese proiectat de laboratoarele nucleare de la White Sands; scanerele cu raze X erau capabile să detecteze radiațiile cu nivel scăzut. Dispozitivele lor exacte fuseseră calibrate în mod special pentru a detecta o amprentă unică, în degradare, a anihilării antimateriei. Când un atom de materie şi antimaterie se ciocnesc şi se distrug complet, reacția eliberează energie pură. Şi pentru descoperirea acesteia fuseseră calibrate detectoarele lor.

— Am o indicație foarte puternică aici, îi strigă partenera lui.

Vocea îi fusese lipsita de orice emoție, ca a unui adevărat profesionist.

Painter se îndreptă spre ea. Coral Novak era nouă la Sigma, recrutată din rândurile CIA cu numai trei ani în urmă. Cu toate astea, în scurtul răstimp de la angajare, obținuse un doctorat în fizică nucleară şi era deja deținătoarea centurii negre cu şase dani în arte marțiale. Coeficientul ei de inteligență era ieşit din comun şi avea nişte cunoştințe aproape enciclopedice într-o gamă largă de subiecte.

El auzise de Novak, desigur şi chiar o întâlnise o dată la o întrunire, însă avuseseră la dispoziție doar scurta călătorie cu avionul, de la Washington la Londra, ca să se cunoască mai bine. Nu fusese suficient timp ca între doi oameni rezervați ca ei să se să dezvolte vreo relație, dincolo de cea pur profesionala. Nu se putea abține să n-o compare cu Cassandra, ceea ce nu făcea decât să-i accentueze reticența. Lucrurile pe care le aveau în comun cele două femei îi sporeau suspiciunea, în timp ce puținele diferențe îl făceau să-şi pună întrebări cu privire la competența partenerei sale. N-avea nici un fel de sens. Şi ştia asta.

Numai timpul avea să rezolve această dilemă. Când ajunse lângă ea, Coral îi făcu semn spre tija detectorului de lângă rămăşițele topite ale unei urne de bronz.

— Domnule comandant, ar fi bine să veniți să verificați

descoperirea mea. Observ ceva aici în secțiunea roşie a scalei.

Painter confirmă cu propriul scaner.

— În mod categoric e ceva fierbinte.

Coral se lăsă într-un genunchi. Purtând nişte mănuşi subțiri de protecție, examină urna, rotind-o cu grijă. Înăuntru se auzi un zăngănit. Îşi ridică privirea spre el.

El îi făcu semn din cap s-o cerceteze. Ea îşi băgă mâna prin gura urnei, căută, după care scoase fără probleme o bucată de piatră de mărimea unui degetar. O plimbă de colo-colo în palma înmănuşată. Pe o parte era înnegrită de la explozie. Cealaltă era roşiatică, metalică. Nu era piatră… *ci fier.*

— O bucată din meteorit, spuse Coral.

O întinse astfel încât Painter să o poată scana.

Rezultatele indicau faptul că obiectul era sursa detectată de dispozitiv.

— Ia uitați-vă la măsurătorile auxiliare. Pe lângă bozonii şi gluonii produşi pe fundalul razelor gamma, aşa după cum se presupune că se întâmplă odată cu anihilarea antimateriei, această mostră emite niveluri foarte joase de radiații alfa şi beta.

Painter se încruntă. Avea puține cunoştințe în domeniul fizicii.

Coral mută mostra într-un recipient din plumb pentru eşantioane de probă.

— Acelaşi model de radiație a fost depistat în uraniul în dezintegrare.

— Uraniu? Ca acela folosit în centralele nucleare?

Ea îl aprobă dând din cap.

— Nepurificat. Probabil că nişte atomi au fost captați în fierul meteoritic.

Continuă să studieze rezultatele oferite de dispozitiv. Pe frunte îi apăru o cută, o reacție dramatică în cazul acestei femei stoice.

— Ce este? întrebă el.

Ea continuă să baleieze cu scanerul ei.

— În timp ce zburam încoace, am revăzut rezultatele cercetătorilor de la DARPA. M-a îngrijorat ceva la teoriile lor despre forma stabilizată a antimateriei captată în meteorit.

— Nu crezi că e posibil aşa ceva?

În mod sigur exista o doză de plauzibilitate. Antimateria întotdeauna se anihila singură şi asta numaidecât, atunci când intra în contact cu orice formă a materiei, chiar şi cu oxigenul din aer. Cum ar putea să existe aici în stare naturală?

Ea ridică din umeri fără să-şi ridice privirea.

— Chiar dacă aş accepta o asemenea teorie, se ridică întrebarea *de ce* antimateria a luat foc *de data asta.* De ce tocmai această furtună cu descărcări electrice a declanşat şi a provocat explozia? Dintr-o pură întâmplare? Sau a fost ceva mai mult?

— Tu ce crezi?

Ea îi făcu semn spre scanerul ei.

— Dezintegrarea uraniului. Este ca un ceasornic. Îşi eliberează energia într-un mod previzibil, în ordine, pe durata a o mie de ani. Poate că nişte praguri critice de radiație ale uraniului au provocat începerea destabilizării antimateriei. Această instabilitate a fost cea care a permis ca şocul descărcării electrice să o aprindă.

— Ceva de genul unui cronometru ataşat unei bombe.

— Un cronometru nuclear. Unul setat acum un mileniu.

Era o ipoteză care te punea pe gânduri.

Coral rămăsese încruntată. Se gândea la altceva.

— Ce mai este? întrebă el.

Ea se lăsă pe vine şi se uită pentru prima oară în ochii lui.

— Dacă există o altă sursă a acestei antimaterii – un fel de filon-mamă – poate fi şi ea la rândul ei în curs de destabilizare. Dacă sperăm s-o găsim vreodată, am face bine să ne grăbim. S-ar putea ca acelaşi ceas nuclear să fi început deja numărătoarea inversă.

Painter se uita fix la recipientul de probe din plumb.

— Iar dacă nu găsim filonul ăsta, o să pierdem toate şansele de a descoperi această nouă sursă de putere.

— Sau şi mai rău. Coral se uită în jur la pereții arşi ai galeriei. De data asta s-ar putea să se întâmple acelaşi lucru la scală mult mai mare.

Painter reflectă la această ipoteză tremurătoare.

În tăcerea care se lăsă se auzi zgomotul unor paşi. Se întoarse. O voce ajunse până la ei şi, deşi nu distinse cuvintele înăbuşite, el recunoscu glasul Safiei.

Painter se nelinişti. De ce se întorcea custodele galeriei?

După care surprinse nişte cuvinte rostite, pe un ton autoritar de către un vorbitor necunoscut.

— Hai la biroul tău. Du-ne acolo.

Era ceva în neregulă. Îşi aminti de soarta celor doi ofițeri de la Biroul de Ştiințe al Apărării, împuşcați în stilul execuțiilor mafiote în camera lor de hotel. Se întoarse spre Coral. Ochii ei se îngustaseră.

— Arme? şopti el.

N-avuseseră timp să facă rost de pistoale. E foarte dificil să facă

asta în Marea Britanie, extrem de reticentă la arme. Coral se aplecă şi-şi trase în sus cracul pantalonului dând la iveală un cuţit ascuns. El nu ştiuse că îl avea la ea. Zburaseră cu o cursă comercială pentru a nu-şi trăda acoperirea. Probabil că ascunsese arma în bagajul de mână, după care o recuperase la toaleta din Aeroportul Heathrow.

Îşi scoase pumnalul de aproape douăzeci de centimetri lungime, din titan şi oţel, probabil de proveniență germană. I-l întinse.

— Păstrează-l…

În schimb, el înşfăcă o lopată din grămada de unelte lăsate de echipa de recuperare care acționase mai devreme.

Paşii se apropiară de uşa de la casa scării. Nu ştia dacă nu cumva erau agenți de pază ai muzeului, însă nu voia să rişte nimic.

Painter îi explică prin semne lui Coral planul său, după care stinse lampa din apropiere, lăsând intrarea în semiîntuneric. Cei doi îşi ocupară pozițiile de partea cealaltă a uşii, cea dinspre aripa afectată de explozie. Painter ocupă poziția cea mai apropiată de casa scării, în spatele unui morman de paleți de lemn. Putea să cerceteze şi să supravegheze atent zona printre stinghii fără a fi descoperit. De partea opusă a intrării, Coral se ghemuise în spatele a trei socluri de marmură.

Painter ridică o mână. „La semnalul meu.”

Din ascunzătoare, nu pierdu din ochi calea de acces.

Nu trebui să aştepte prea mult. O siluetă întunecată trecu rapid pragul uşii şi ocupă o poziție ce flanca deschiderea dinspre casa scării. Bărbatul era mascat şi avea o puşcă de asalt atârnată de umăr.

În mod sigur *nu* erau agenți de pază. Însă câți alții mai erau?

Apăru şi o a doua siluetă, îmbrăcată şi înarmată la fel. Cei doi verificară holul. Huruitul ventilatoarelor rămăsese singurul sunet din incintă. Între ei, îşi făcu apariția o a treia siluetă mascată. Aceasta din urmă o ținea pe Safia al-Maaz cu o mână strânsă în jurul gâtului şi cu un pistol înfipt între coaste.

Lacrimile curgeau pe fața palidă a Safiei. Tremura la fiecare pas pe care era forțată să-l facă înainte. Se chinuia să respire, gâfâind din greu.

— Este… este la mine în birou, în siguranță, spuse ea, arătând cu mâna liberă înspre hol.

Cel care n-o slăbea deloc din strânsoare le făcu semn camarazilor săi să continue.

Painter se trase uşor înapoi, se uită în ochii partenerei sale şi dădu semnalul aşteptat. Ea încuviinţă cu un gest din cap şi îşi schimbă uşor poziţia.

De-afară, de pe hol, Safia se uită atent spre intrarea în Galeria Kensington. Bineînţeles că ştia că americanii erau încă acolo. Avea să facă sau să spună ceva necugetat pentru a-i atenţiona?

Încetini pasul şi rosti pe neaşteptate:

— Vă rog… nu mă împuşcaţi!

Răpitorul ei o îmbrânci înainte.

— Atunci fă aşa cum îţi spunem, mârâi el.

Ea se împiedică, însă rămase pe picioare. Se uită din nou cu atenţie spre intrarea în galerie, în timp ce răpitorii se apropiau şi mai mult.

Painter îşi dădu seama că izbucnirea ei plină de groază de mai înainte fusese o încercare de a-i avertiza pe oamenii de ştiinţă americani şi de a-i face să se ascundă.

Respectul lui faţă de curatorul galeriei crescu.

Perechea de bărbaţi mascaţi, cu armele pe umăr, înainta încet, trecând de locul în care se ascundea Painter. Armele lor măturară de colo-colo galeria distrusă de explozie. Nedescoperind nimic, continuară să înainteze pe hol.

La câţiva centimetri în spatele celor doi, al treilea bărbat o târa pe Safia al-Maaz. Aceasta verifică rapid galeria din priviri. Painter îi observă zâmbetul de uşurare în momentul în care descoperise că încăperea era goală.

Când primii doi trecură de poziţia ocupată de el, Painter îi făcu semn partenerei sale. „Dă-i drumul!”

Coral sări din ascunzătoare şi ateriză pe vine între primii doi bărbaţi înarmaţi şi cel care-o capturase pe Safia.

Apariţia ei subită îl făcu să tresară pe individul care-o ţinea pe Safia. Arma îi alunecă dintre coastele captivei. Atât îi trebuia lui Painter. Nu voia ca ostatica să fie împuşcată din reflex. Asta se întâmplă câteodată atunci când îl loveşti pe atacator în cap.

Painter se strecură din întuneric şi mânui lopata cu multă îndemânare.

Îi crăpă capul agresorului într-o parte. Acesta se prăbuşi, trăgând-o şi pe Safia în jos după el, la podea.

— Stai jos, urlă Painter, sărind în ajutorul lui Coral.

Nu era necesar. Partenera sa era deja în mişcare.

Pivotând pe braţul liber, Coral lovi cu putere cu picioarele în genunchii celui mai apropiat dintre mascaţi, doborându-l la

pământ. În acelaşi timp, cu cealaltă mână aruncă pumnalul cu o precizie uimitoare, nimerindu-l pe cel de-a doilea dintre mascați la baza craniului. Acesta căzu în față cu un icnet chinuit. Coral îşi continuă rotirea cu o grație fluidă, asemenea unei gimnaste la sol. Îl pocni pe primul bărbat în față cu tocurile bocancilor săi, în timp ce acesta încerca să se ridice.

Capul acestuia zbură pe spate, după care reveni în față, izbindu-se de plăcile de marmură ale pardoselii. Se răsuci spre el, gata să-i mai aplice o lovitură, însă bărbatul era deja inconştient. Cu toate astea, Coral rămase într-o poziție de apărare. Celălalt bărbat zăcea şi el cu mâinile şi picioarele răşchirate, cu fața în jos. Singura mişcare dinspre el era balta de sânge care se întindea din ce în ce mai mult pe podeaua de marmură. Era mort.

Şi mai aproape de ea, Safia se chinuia să iasă de sub brațele atacatorului ei, acum mort.

Painter veni în ajutorul ei, lăsându-se într-un genunchi.

— Eşti rănită?

Ea se ridică în picioare, îndepărtându-se de corpul inert şi de Painter.

— N-nu… nu cred.

Îşi plimbă pierduta privirea la carnagiul din jur, fără să se uite undeva anume. O notă înaltă şi ascuțită îi răzbătu în voce:

— Oh, Doamne, Ryan. A fost împuşcat… lângă uşa de jos de la capătul scărilor.

Painter se uită înapoi spre casa scării.

— Mai sunt şi alți bărbați înarmați?

Ea clătină din cap, cu ochii măriți.

— Nu… nu ştiu.

Painter se dădu mai aproape.

— Dr. Al-Maaz, spuse el aspru, captând atenția destul de zdruncinată a femeii.

Era aproape în stare de şoc.

— Ascultă. A mai fost şi *altcineva?*

Ea trase de câteva ori aer adânc în piept, cu fața transfigurată de spaimă. Cu un tremur final, vorbi mult mai ferm:

— Nu, jos nu. Însă Ryan…

— O să mă duc să văd ce-i cu el.

Painter se întoarse spre Coral.

— Rămâi cu dr. Al-Maaz. Mă duc jos în recunoaştere şi o să văd dacă pot să-i alarmez pe cei de la pază.

Se aplecă şi recuperă de pe jos pistolul abandonat al

agresorului, un Walther P38. Nu era o armă pe care ar fi luat-o dacă ar fi avut de ales. Prefera Glock-ul său… însă în momentul acela greutatea armei i se părea chiar perfectă în mâna sa.

Coral se apropie cu o bucată de frânghie pe care o găsise într-un morman de moloz, pentru a-l lega pe prizonierul rămas în viață.

— Cum rămâne cu acoperirea noastră? şopti ea aruncându-şi rapid privirea spre curatorul galeriei.

— Nu suntem amândoi decât nişte oameni de ştiință plini de talente nebănuite, răspunse el.

— Deci cu alte cuvinte, nu facem decât să spunem adevărul. În timp ce se întorcea, în ochi îi scânteie o lucire abia perceptibilă de amuzament.

Painter se îndreptă spre scări. Se putea obişnui cu o parteneră ca ea.

Safia privi cum bărbatul dispare pe scări în jos. Se mişca atât de silențios, de parcă patina pe gheață. „Cine e bărbatul ăsta?"

Ceva ca un mârâit îi atrase atenția înapoi spre femeie. Stătea cu un genunchi înfipt bine în şalele ultimului atacator, îi prinsese mâinile la spate, dar bărbatul scosese acest sunet de protest. Îi legă cu rapiditate mâinile şi picioarele cu frânghia, mişcându-se cu multă îndemânare. Fie participase la concursuri de rodeo, fie femeia asta se ocupa şi cu altceva în afară de fizică. Dincolo de constatarea asta, curiozitatea Safiei nu putea fi zgândărită mai mult de atât.

Se concentra asupra propriei respirații. Încă mai părea să fie o cantitate insuficientă de oxigen în aer, chiar şi cu ventilatoarele care fuseseră aduse acolo. Fața şi corpul îi erau scăldate în sudoare.

Rămase lângă zid, cu genunchii strânşi şi brațele la piept. Trebuia să se oprească din tremurat. Nu voia să pară *atât de* nebună. Gândul o ajută să se calmeze. De asemenea, continua să se uite în altă parte, ca să nu vadă cele două cadavre. Avea să se dea alarma. Agenții de pază urmau să-şi facă apariția cu bastoane de cauciuc, lanterne, iar prezența lor o va face să se simtă în siguranță.

Între timp, holul rămăsese prea gol, prea întunecat, prea umed. Se trezi scrutând cu privirea ieşirea care dădea spre casa scării. Ryan… Atacul îi reveni iar în minte, derulându-se ca o rolă de film, numai că în tăcere. Veniseră după inima de fier, propria ei descoperire, cea pe care ea fusese atât de mândră s-o scoată la

lumină. Ryan murise din cauza asta. Din cauza ei.

Nu din nou…

Un suspin o cutremură. Încercă să se abțină, să-l rețină cu propriile mâini şi descoperi că se sufoca.

— E totul în regulă? întrebă femeia aflată la numai un pas de ea.

Safia se ghemui, tremurând.

— Sunteți în siguranță. Dr. Crowe o să vină cu cei de la pază din moment în moment.

Ea rămase chircită, căutând un loc unde să se simtă în siguranță.

— Mai bine luați nişte…

Vocea fizicienei fu întreruptă cu un horcăit. Safia îşi ridică ochii. Femeia stătea la un pas distanță, cu corpul drept, țeapănă, cu mâinile pe lângă corp, cu capul dat pe spate. Părea să tremure din tot corpul, din cap până-n picioare. Criză de epilepsie. Horcăitul continuă.

Safia se trase înapoi, nesigură, în patru labe, îndreptându-se spre casa scării. Ce se întâmpla?

Deodată femeia se îndoi de mijloc, apoi se prăbuşi în față pe podea. În întunericul holului, o mică flacără albastră îi sfârâi femeii la baza şirei spinării. Din hainele ei ieşi fum. Zăcea nemişcată pe podea.

N-avea nici un sens.

Însă în timp ce flacăra albăstruie dispăru, Safia localiză un cablu subțire. Pleca de la femeie înspre o silueta care stătea în picioare la trei metri distanță pe hol.

Un alt personaj mascat şi înarmat.

Acesta ținea un pistol ciudat în mână. Safia mai văzuse un asemenea dispozitiv înainte… în filme, nu în viața reală. Un tazer. Un mijloc foarte silențios de a scăpa rapid şi eficient de cineva.

Safia continuă să se târască de-a buşilea înapoi, cu picioarele alunecând pe marmura lucioasă. Îşi aminti de sperietura pe care o trăsese când plecase din birou. Crezuse că auzise pe cineva, că văzuse un licăr de lumină în galeria bizantină. Nu fusese imaginația ei bolnavă.

Silueta lăsă să-i scape tazerul descărcat şi porni după ea.

Adrenalina şi panica o făcură pe Safia se ridice în picioare cu o viteză uimitoare. Casa scării se deschidea în față. Dacă putea să ajungă acolo, să coboare în zona de siguranță…

Ceva lovi podeaua de marmură în dreapta ei, chiar lângă

degetele de la picioare. Şuieră şi împroşcă scântei albăstrui. Un al doilea tazer.

Safia o rupse la fugă şi se îndreptă spre uşă. Avea să dureze câteva secunde ca să reseteze tazerul... asta dacă nu cumva mascatul n-avea şi o a treia armă. Când ajunse la casa scării, se aşteptă să fie lovită de fulgerul albăstrui din spate. Sau pur şi simplu împuşcată.

Nu se întâmplă nimic. Căzu pe casa scării.

De jos răzbăteau nişte voci, țipând. Se auzi o împuşcătură, asurzitoare în spațiul redus. Jos era mai mulți bărbați înarmați.

Mişcându-se din instinct, Safia zburdă în sus pe scări. Numai gândul că putea să scape o făcea să fugă în continuare. Se repezi în sus, sărind câte două trepte odată. Nu exista un al treilea nivel al acestei secțiuni a muzeului.

Aceste scări duceau spre acoperiş.

Se învârti odată cu scara la primul palier, apucând balustrada ca să-şi controleze întoarcerea. Deasupra următorului palier apăru o uşă. O ieşire de urgență. Încuiată pe dinafară, se va deschide automat pe dinăuntru. Avea să se declanşeze o alarmă sonoră, însă asta era un lucru bun pentru moment. Se rugă ca uşa să nu fie blocată după terminarea programul de vizitare.

În spatele ei răsunară paşi, la intrarea în casa scărilor.

Se repezi spre uşă, cu brațele în față, împingând încuietoarea ieşirii de urgență. Era înțepenită. Era încuiată.

Se izbi în uşa de oțel cu un icnet. *Nu...*

Painter ridică mâinile în sus, cu pistolul Walther P38 pe podea, la picioarele sale. Fusese cât pe-aici să fie împuşcat în cap. Glonțul îi trecuse pe lângă obraz, suficient de aproape încât să-i simtă vâjâitul. Numai o eschivă şi o rostogolire rapidă îl salvase.

Însă încă o dată, putu să-şi imagineze cum arăta. El îngenuncheat lângă cadavrul lui Ryan Fleming de la uşa de ieşire, cu arma în mână. Un trio format din agenți de pază apăruseră la locul faptei şi se dezlănțuise tot haosul. Îi trebuise un moment de negociere rapidă pentru a ajunge în această postură – aruncându-şi arma, cu mâinile sus.

— Dr. Al-Maaz a fost atacată, strigă el la paznicul cu arma îndreptată spre el.

Un altul îl percheziționa, în timp ce al treilea folosea stația radio.

— Domnul Fleming a fost împuşcat atunci când ea a fost răpită.

Eu şi partenera mea am reuşit să-i anihilăm pe atacatori, acolo sus.

Nu sesiză nici un fel de reacție din partea paznicului înarmat. La fel de bine putea să fie surd. Nu făcu decât să-şi îndrepte pistolul spre el. Fruntea bărbatului era acoperită cu broboane de transpirație.

Paznicul care vorbea în stația radio se întoarse să discute cu colegii săi.

— O să-l ținem închis până când soseşte poliția. Sunt pe drum.

Painter se uită scurt spre casa scării. Îl cuprinse îngrijorarea. Împuşcătura trebuie să fi fost auzită la etaj. Le făcuse pe Coral şi pe curator să se ascundă?

— Hei, tu, spuse paznicul cu pistol. Hai, mâinile sus, pe cap. Mişcă, pe-aici.

Paznicul îi făcu semn cu pistolul înspre hol, îndepărtându-l de casa scării. Era singura armă de foc pe care o aveau cei trei, iar purtătorul ei părea puțin obişnuit cu arma. O ținea prea neglijent şi prea jos. Probabil că era singura armă de aici, una scoasă extrem de rar de la naftalină. Însă recenta explozie îi făcuse pe toți iritabili şi foarte vigilenți.

Painter îşi lipi degetele de creştetul capului şi se întoarse în direcția care i se indicase. Trebuia să restabilească rapid controlul aici. Cu mâinile la vedere, se răsuci, apropiindu-se de paznicul neexperimentat. În timp ce se întorcea, îşi balansă greutatea pe piciorul drept. Ochii paznicului priviră în altă parte preț de jumătate de secundă. O mulțime de timp. Painter îşi ridică rapid piciorul stâng, lovindu-l pe paznic peste încheietura mâinii.

Arma zbură şi se rostogoli de-a lungul holului.

Aruncându-se la pământ, Painter apucă Walther-ul abandonat pe podea şi-l ridică îndreptându-l spre trioul rămas mască.

— Acum o să facem cum zic eu.

Disperată, Safia se împinse din nou în uşa ieşirii de urgență, care dădea spre acoperiş. Refuza să se clintească. Dădu uşor cu pumnul în toc. După care văzu o tastatură de securitate pe peretele de lângă uşă. Una veche. Nu cu scaner de card electronic, ci cu un cod. Panica îi vâjâia în ureche asemenea unui țânțar.

Fiecărui angajat în parte îi fusese alocat un cod. Puteau să-l schimbe după bunul plac. Codul reprezenta data de naştere a fiecărui angajat. Ea nu-şi bătuse niciodată capul să-l schimbe pe-al ei.

Scârțâitul unui călcâi o făcu să se întoarcă.

Urmăritorul său urca scările spiralate. Ajunse pe palierul de dedesubt. O zări. Cei doi se uitară unul la celălalt. Acum, omul avea un pistol în mână. Nu un tazer.

Cu spatele la uşă, Safia pipăi tastele apăsând cifrele datei ei de naştere. După anii petrecuți la muzeu, era obişnuită să tasteze pe nevăzute parola de acces într-un calculator de evidență a prezenței personalului.

Odată introdus codul, se împinse iar în uşa ieşirii de urgență. Se auzi un clic, dar nu se clinti. Era încă încuiată.

— E-o fundătură, spuse urmăritorul ei, cu vocea înăbuşită. Coboară de-acolo sau o să mori.

Lipită de uşă, Safia îşi dădu seama de greşeală. Rețeaua de securitate fusese modificată după intrarea în noul mileniu. Acum, un *an* nu mai era definit prin două cifre, ci prin *patru.* Descleştându-şi degetele, tastă rapid cele opt numere: două pentru ziua de naştere, două pentru lună şi patru pentru an.

Urmăritorul său se apropie urcând încă o treaptă, cu pistolul îndreptat spre ea.

Safia se împinse cu spatele. Uşa se deschise larg.

Aerul rece o învălui când ieşi afară şi sări într-o parte. Un glonț ricoşa în uşa de oțel. De disperare, ea trânti uşa în fața mascata a urmăritorului ei.

Nu mai aşteptă, nefiind sigură că uşa avea să se încuie la loc şi o luă la fugă, ocolind colțul micii gherete de pe acoperiş ce adăpostea ieşirea de urgență. Noaptea era prea luminoasă. Unde era ceața londoneză atunci când aveai nevoie de ea? Căută un loc în care să se ascundă.

Diferitele structuri metalice ofereau un adăpost relativ: guri de aerisire acoperite, coşuri şi tuburi care adăposteau cablurile electrice. Însă acestea erau izolate şi ofereau insuficientă protecție. Marginile acoperişului lui British Museum arătau precum parapetul unui castel care înconjura o curte centrala cu un acoperiş de sticlă.

Auzi undeva în spate o împuşcătură înăbuşită. O uşă fu deschisă şi trântită cu putere. Urmăritorul său trecuse de ultimul obstacol.

Safia fugi spre cel mai apropiat loc unde putea să se ascundă. Un zid scund înconjura curtea centrala, conturând marginile acoperişului de sticlă şi oțel ale Great Court. Încalecă parapetul şi-şi dădu drumul în jos, ascunzându-se.

Stătea cu picioarele pe cadrul metalic al acoperişului în formă de dom geodezic de aproape un hectar. Acoperişul pornea din poziția ei într-o întindere vastă de sticlă, întretăiată în panouri triunghiulare individuale. Câteva dintre ele lipseau, afectate de explozia de noaptea trecută, iar găurile rămase erau acoperite cu folii de plastic. Panourile de sticlă rămase străluceau precum nişte oglinzi în lumina stelelor, toate îndreptate spre mijloc, acolo unde cupola strălucitoare de aramă a sălii de lectură, dispusă central, se înălța din mijlocul curții interioare, asemenea unei insule într-o mare de sticlă securizată.

Safia rămase ghemuită, dându-şi seama cât de expusă era.

Dacă urmăritorul căuta dincolo de parapet n-avea unde să mai fugă.

Se auziră paşi scârțâind şi scrâşnind pe acoperişul acoperit cu pietriş. Se învârtiră în jur câteva momente, se opriră un răstimp scurt, după care continuară. În cele din urmă aveau să se îndrepte în direcția ei.

Safia n-avea de ales. Se târî pe acoperiş, mişcându-se ca un crab peste panourile de sticlă, rugându-se ca acestea să-i susțină greutatea. Dacă s-ar prăbuşi de la doisprezece metri pe marmura de jos ar fi la fel de fatal ca şi un glonț în cap.

Măcar dacă ar fi putut să ajungă la insula formată de cupola de deasupra sălii de lectură, să se ascundă în spatele ei…

Unul dintre ochiurile de sticlă crăpă sub genunchiul ei ca gheața casantă. Probabil că fusese afectat de explozie. Se rostogoli pe-o parte în momentul în care panoul alunecă de sub ea, trosnind şi prăbuşindu-se prin cadrul de oțel. După asta, se auzi o bufnitură puternică, din locul în care panoul se făcu țăndări pe marmură.

Safia reuşi să se târască până la jumătatea acoperişului imens, arătând ca un fluture prins într-o pânză făcută din oglinzi. Iar păianjenul avea să vină în mod sigur, atras de zgomotul de sticlă spartă.

Trebuia să se ascundă, avea nevoie de o gaură în care să se furişeze.

Safia se uita la dreapta. Exista o singură gaură.

Se rostogoli înapoi spre cadrul de oțel gol şi, fără să se gândească la altceva decât că trebuia să *se ascundă,* îşi strecură picioarele prin cadrul rămas descoperit, după care se târî sprijinindu-se pe burtă. Apucând cu degetele marginea de oțel, îşi dădu drumul, atârnând acum în mâini la doisprezece metri

înălțime.

Se învârti în loc, uitându-se iar spre ascunzătoarea ei inițială de lângă parapet. Prin sticlă, lumina stelelor era clară şi strălucitoare. Privi cum fața mascată se uită peste zidul nu foarte înalt, cercetând acoperişul în formă de dom geodezic.

Safia îşi ținu răsuflarea. Văzut din exterior, acoperişul strălucea ca o oglindă în lumina argintie a stelelor. Ea ar fi trebuit să fie invizibilă. Însă muşchii brațelor începuseră să o doară, iar oțelul ascuțit îi intra în carnea degetelor. Şi încă mai avea nevoie de ceva forță ca să poată să-şi tragă corpul înapoi.

Se uită în jos scrutând întunericul curții interioare. Ce greşeală. Era atât de sus.

Singura lumină provenea de la câteva lămpi roşii de siguranță de pe pereți. Cu toate astea, localiza panoul de sticlă făcut țăndări, de sub picioarele ei. Acelaşi lucru avea să se întâmple şi cu oasele ei dacă avea să cadă. Degetele sale apucară cadrul metalic, inima îi bătu şi mai tare.

Îşi întoarse privirea de la hăul de sub ea, uitându-se înapoi, exact la ținc ca să vadă cum urmăritorul său escalada parapetul. Ce făcea acolo? De îndată ce trecu de zid, acesta începu să meargă pe acoperiş, plasându-şi greutatea în principal pe structura din cadrul de oțel. Se îndrepta direct spre ea. Cum de ştiuse?

După care îi pică fisa. Văzuse găurile din acoperiş acoperite cu folie de plastic. Erau asemenea unor dinți lipsă care ies la iveală când zâmbeşti larg. O singură gaură era neacoperită. Urmăritorul ei trebuie să fi presupus că prada sa căzuse prin ea şi venea să se asigure că aşa era. Se mişca rapid, spre deosebire de ea, care de-abia se târâse. Cu pistolul în mână, se apropia de locul în care se ascunsese.

Ce putea să facă? Nu mai avea unde să fugă. Luă în considerație şi varianta în care să-şi dea pur şi simplu drumul în gol. Cel puțin, ar avea control asupra morții ei. Ochii i se umplură de lacrimi. Degetele o dureau. Tot ce trebuia să facă era să-şi dea drumul. Însă degetele ei refuzară să se descleşteze. Panica o ținea acolo, agățată, în timp ce bărbatul traversa ultimul panou de sticlă.

Localizând-o în cele din urmă, acesta se dădu un pas înapoi, după care o fixă cu privirea, începu să râdă, încet şi înfricoşător, în acest moment, Safia îşi dădu seama de greşeala ei. Îşi îndreptă pistolul spre fruntea Safiei.

— Spune-mi combinația…

Răsună pocnetul unui pistol. Sticla se făcu praf.

Safia țipă, o mână slăbindu-şi strânsoarea şi alunecând, rămânând atârnată numai în cealaltă. Umărul şi degetele mâinii respective parcă i se smulseră din locaş. Abia atunci îl văzu pe trăgătorul de jos de pe podea. O figură cunoscută. Americanul.

Stătea cu picioarele bine înfipte în podea de marmură, țintind în sus, spre ea.

Îşi întoarse fața în sus.

Panoul de sticlă pe care stătuse atacatorul său crăpase şi se fărâmițase într-o mie de bucăți, ținute laolaltă numai de folia de siguranță. Hoțul se clătină lăsându-se pe spate, încercând să-şi recapete echilibrul şi pierzându-şi pistolul. Arma zbură în sus, după care ateriză pe panoul de sticlă spart şi de acolo căzu pe pardoseala de dedesubt.

Hoțul o luă la fugă înapoi pe acoperiş, ca să scape, îndreptându-se înapoi spre zidul de pe margine.

Dedesubt, americanul trase iar şi iar, făcând praf panourile de sticlă, urmărindu-şi ținta de jos. Însă hoțul era mereu cu un pas înainte. Într-un final, ajungând la parapet, silueta dispăru dincolo de el. Şi dusă fu.

Americanul înjură zgomotos. Se întoarse în grabă înapoi în locul în care Safia atârna într-o mână, asemenea unui liliac pe-un căprior de lemn. Deosebirea era că n-avea nici un fel de aripi.

Safia se zbătu să apuce suportul de sus cu mâna cealaltă. Fu nevoită să-şi ia puțin avânt, însă la final degetele sale apucară strâns oțelul.

— Poți să te ții? întrebă el de jos, îngrijorat.

— S-ar părea că nu prea am de ales, strigă ea în jos, repede şi cu hotărâre. Acum ce să fac?

— Dacă-ți balansezi picioarele, sugeră el, s-ar putea să poți să le încolăceşti peste următorul cadru metalic.

Ea înțelese la ce se referea. Țintise în panoul de alături, care, odată spart, lăsase o bară de sprijin între ele. Trase adânc aer în piept, după care, cu un uşor icnet de efort, îşi balansă picioarele, îşi îndoi genunchii şi şi-i trecu peste bară.

Imediat, durerea din mâini slăbi. Trebui să se abțină să nu plângă de uşurare.

— Cei de la pază sunt pe drum.

Safia îşi întinse gâtul în jos, înspre american. Vorbi ca să nu izbucnească în plâns.

— Partenera ta… e…?

— E bine. A fost zgâlțâită puțin, iar bluza aia frumoasă s-a făcut praf, însă o să vină încoace pe picioarele ei.

Închise ochii, uşurată. „Slavă Domnului…” N-ar fi putut să mai facă față unei alte morți. Nu după Ryan. Mai trase câteva guri de aer în piept.

— Eşti în regulă? întrebă americanul, uitându-se în sus la ea.

— Da. Dar, dr. Crowe…

— Spune-mi Painter… cred că am trecut deja peste formalități.

— Se pare că-ți datorez viața pentru a doua oară în noaptea asta.

— Asta ți se întâmplă dacă stai în preajma mea.

Deşi nu-l vedea, îşi putea imagina zâmbetul său amuzant.

— Nu mi se pare deloc nostim.

— O să fie mai încolo.

Se aplecă şi recupera arma hoțului de pe podea.

Asta o făcu pe Safia să-şi aducă aminte.

— Persoana asupra căreia ai tras. Era *femeie.*

El continua să studieze arma.

— Ştiu…

Painter studie pistolul pe care-l ținea în mână. Era un Sig Sauer, calibru .45, cu un mâner îmbrăcat în cauciuc. „Nu putea să fie…” îşi ținu respirația în timp ce întoarse pistolul pe o parte. Pârghia de eliberare a încărcătorului era pe partea dreaptă. O armă făcută la comandă pentru un trăgător stângaci atât de rar întâlnit.

Ştia arma asta. Ştia şi cine era trăgătorul.

Se uită în sus la panourile de sticlă spartă.

Cassandra.

PARTEA A DOUA
NISIP ŞI APĂ

6
ÎNTOARCEREA ACASĂ

2 DECEMBRIE, 6.42 A.M.
AEROPORTUL INTERNAŢIONAL HEATHROW

Kara îl întâlni la baza treptelor ce duceau spre uşa Learjetului. Stătea în picioare, blocând calea de acces şi ţinând degetul arătător îndreptat amenințător spre omul care îi provocase atâta furie.

— Vreau să-ți fie clar, dr. Crowe, spuse ea cu voce piţigăiată că nu ai nici o autoritate odată ce te-ai urcat la bordul acestui avion. Poate că ai dat din coate ca să participi la expediția asta, însă în mod sigur nu o faci la invitația mea.

— Am înțeles asta din primirea călduroasă pe care mi-a făcut-o grupul dumneavoastră de avocați, răspunse americanul, săltându-şi mai sus geanta de umăr. Cine ar fi bănuit că atât de mulți indivizi la patru ace ar putea să pună în scenă o luptă atât de îndârjită?

— N-a prea folosit la nimic. Dumneata eşti încă aici.

El îi oferi drept răspuns un zâmbet strâmb, după care ridică din umeri.

Ca şi mai înainte, nu dăduse nici o explicație cu privire la motivul pentru care guvernul SUA dorea ca el şi partenera sa să însoțească expediția din Oman. Însă apăruseră nişte piedici de netrecut: de ordin financiar, legal, chiar şi diplomatic. În plus, toate astea erau complicate de circul mediatic creat în jurul tentativei de furt.

Kara considerase întotdeauna că influența ei era semnificativă – însă aceasta pălise pe lângă presiunile exercitate de Washington. Statele Unite aveau interese însemnate în Oman. Îşi petrecuse trei săptămâni încercând să găsească o modalitate de a surmonta piedicile lor, însă călătoria fusese amânată până când cooperase.

Cu toate astea, nu însemna că nu i se făcuseră nişte concesii.

— De aici până la final, spuse ea cu fermitate, o să fiți sub conducerea noastră.

— Am înțeles.

Răspunsul o irită pe Kara şi mai mult. Fără să aibă de ales, se dădu la o parte.

El ramase nemişcat pe pistă.

— Nu trebuie să fie aşa. Noi nu suntem aici pentru scopuri diferite, Lady Kensington. Căutăm acelaşi lucru.

Ea se încruntă.

— Şi care ar fi acesta?

— Răspunsuri… răspunsuri la mistere.

El se uita fix la ea cu ochii aceia albaştri pătrunzători şi totuşi fără umbra de răceală. Pentru prima oară, ea observă cât de frumos era. Nu frumos ca un model, ci mai mult de o masculinitate debordantă, pe care şi-o expunea cu nonşalanță, îşi purta părul lung, lăsat neglijent pe umeri şi o barbă de o zi începută la şase dimineața. Probabil loțiunea după bărbierit îi mirosea discret a mosc. Sau nu era decât mirosul lui?

Kara îşi păstră fața imobilă şi vocea scăzută.

— Şi la ce *mister* căutați răspunsul, dr. Crowe?

El nici măcar nu clipi.

— Aş putea să vă întreb acelaşi lucru, Lady Kensington. Ce mister încercați să dezlegați? Sunt sigur că-i ceva mai mult decât interesul ştiințific față de mormintele antice.

Kara se încruntă şi mai tare şi-l fulgeră cu privirea. Preşedinții diferitelor corporații multinaționale erau reduşi la tăcere de o asemenea privire scrutătoare. Painter Crowe rămase imperturbabil.

În cele din urmă păşi în față şi se urcă pe scara avionului Lear – nu înainte de a face un ultim comentariu criptic.

— Se pare că amândoi avem secrete pe care vrem să le păstrăm… cel puțin pentru moment.

Ea îl privi în timp ce urca pe scară.

Painter Crowe fu urmat de însoțitoarea sa: Coral Novak. Era înaltă, cu muşchi bine conturați, purtând un costum lejer de culoare gri. Şi ea avea o geantă de umăr identică pentru lucrurile personale. Geamantanele şi cutiile cu echipamentul oamenilor de ştiință fuseseră deja încărcate. Femeia măsură din priviri lungimea avionului, cu un aer preocupat.

Privirea încruntată a Karei îi însoți în timp ce dispăreau la

bordul aeronavei. Deşi susţinuseră că nu sunt decât nişte fizicieni aflaţi sub contract cu guvernul SUA, recunoscuse amprenta educaţiei militare: forma fizică de invidiat, ochii hotărâţi, croiala costumelor. Se mişcau, la unison, ca din întâmplare, unul într-o poziţie, celălalt asigurându-i spatele. Probabil că nici măcar nu conştientizau asta.

Şi, în plus, mai era de luat în consideraţie şi incidentul de la muzeu. Kara primise raportul detailat: uciderea lui Ryan Fleming, tentativa de furt a inimii de fier. Dacă n-ar fi fost intervenţia celor doi, totul ar fi fost pierdut. În ciuda faptului că Painter Crowe în mod clar avea ceva de ascuns, Kara îi era datoare – şi chiar pentru mai mult decât păstrarea în siguranţă a artefactului. Se uită de-a lungul pistei şi văzu cum uşa terminalului se deschise larg.

Safia se grăbi spre Lear, trăgând o geantă pe rotile după ea. Dacă totuşi cei doi americani n-ar fi fost prezenţi la muzeu, Safia n-ar fi supravieţuit în mod sigur.

Cu toate astea, prietena ei nu scăpase neafectată după noaptea aceea. Teroarea, vărsarea de sânge, moartea rupseseră ceva în Safia. Nu se mai împotrivise să participe la expediţie. Nu voia să spună ce o făcuse să se răzgândească. Singura ei explicaţie fusese un răspuns lapidar: „Nu mai contează”.

Safia se îndrepta spre avion.

— Am ajuns ultima?

— Toată lumea e la bord.

Kara întinse mâna să-i ia bagajul.

Safia înhaţă mânerul bagajului şi-l ridică ea însăşi.

— Gata, l-am luat.

Kara nu se împotrivi. Ştia ce se afla în bagaj. Inima de fier, cuibărită într-un fel de cochilie din cauciuc. Safia refuzase să lase pe cineva să se apropie de ea – nu ca s-o protejeze, ci ca şi cum ar fi fost o povară pe care trebuia să o care ea însăşi. Datoria de sânge era numai a ei. Descoperirea ei, responsabilitatea ei.

Sentimentul de vinovăţie o urmărea şi o învăluia pe Safia asemenea unui giulgiu de durere. Ryan Fleming fusese prietenul ei. Fusese omorât în faţa ochilor ei. Şi totul pentru o bucată de fier pe care Safia o scosese la suprafaţă.

Kara oftă şi urcă scările după Safia.

Parcă erau din nou la Tel Aviv.

Nimeni nu putuse s-o consoleze pe Safia după aceea… iar acum nu era nici o diferenţă.

Kara se opri la capătul scării şi-şi mai aruncă încă o dată

privirea spre înălțimile cețoase ale Londrei, aflate undeva la distanță, cu soarele ajuns deasupra Tamisei. Căută în inima ei să vadă dacă simte vreun regret. Însă nu găsi decât nisip. Acesta nu era căminul ei adevărat. Nu fusese niciodată.

Se întoarse cu spatele la Londra şi se sui în avion.

Un bărbat în uniformă se aplecă în afară peste uşa cabinei pilotului şi spuse:

— Doamnă, avem aprobare din partea turnului de control. Suntem gata când doriți.

Ea dădu din cap aprobator.

— Foarte bine, Benjamin.

Intră în cabina pasagerilor şi uşa se închise în urma ei. Avionul Lear fusese modificat astfel încât să se potrivească perfect nevoilor sale. Interiorul cabinei era acoperit în piele şi lambriuri din lemn de nuc noduros, alcătuind patru separeuri. Florile proaspete umpleau vazele de cristal Waterford, aşezate pe mesele lipite de perete. Un bar lung din lemn de mahon, unul vechi adus din Liverpool, era burduşit, undeva în capătul din spate al cabinei. Dincolo de bar, un set de uşi pliabile marcau intrarea în biroul şi dormitorul personal al Karei.

Îşi permise un zâmbet plin de satisfacție când îl văzu pe Painter Crowe cum ridică din sprâncene de uimire pe măsură ce trecea în revistă spațiul din jur. În mod clar nu era obişnuit cu un asemenea lux la salariul lui de fizician, chiar unul suplimentat de munca în folosul guvernului. Stewardul avionului îi oferi un pahar de băutură. Apă minerală cu gheață, după câte se părea. Paharul lui scoase un clinchet atunci când el se întoarse.

— Ce… nu sunt şi alune trase-n ciocolată? mormăi el când trecu pe lângă ea. Am crezut că zburăm la clasa întâi.

Zâmbetul ei păli când el se aşeză lângă dr. Novak.

„Ticălos obraznic…”

Toată lumea începu să-şi caute locurile în momentul în care pilotul anunță plecarea. Safia se aşeză de una singură.

Doctorandul ei, Clay Bishop, îşi pusese deja centura de siguranță de partea cealaltă a cabinei, stând cu fața lipită de un hublou. Avea căşti ataşate la un iPod pe care-l ținea în poală şi era complet detaşat de ce se petrecea în jur.

Totul fiind gata de decolare, Kara se îndreptă spre bar. Băutura ei obişnuită o aştepta: un pahar rece ca gheața de Chardonnay. Vinul venea de la St. Sebastian, o podgorie franțuzească. Kara avusese voie să guste prima ei gură de vin la aniversarea zilei sale

de naştere, când împlinise şaisprezece ani, în dimineața vânătorii. De atunci, bea câte un pahar în fiecare dimineață, în onoarea tatălui ei. Învârti paharul de vin şi inhală buchetul răcoros, ce sugera un amestec de piersică şi stejar. Chiar şi după atâția ani, mirosul o transpunea imediat în dimineața aceea, care promitea atât de mult. Putea să audă râsul tatălui său, mugetul cămilelor din depărtare, adierea vântului odată cu răsăritul soarelui.

„Atât de aproape acum… după atât de mult timp…"

Bău încet, degustând vinul sec, plimbându-l prin gură, fără să-l înghită imediat. Capul îi vâjâia de la cele două pastile pe care le luase după ce se trezise cu două ore în urmă. Îşi simțea tremurul uşor al degetelor care ridicau paharul. Nu ar trebui să amestece alcoolul cu medicamentele prescrise, însă nu era decât un pahar de Chardonnay. Şi îi datora asta tatălui ei.

Lăsă paharul în jos şi descoperi că Safia o studia. Fața ei era impenetrabilă, însă ochii îi licăreau preocupați. Kara îi întâlni privirea, însă nu se eschivă, uitându-i-se drept în ochi. Safia renunță în cele din urmă şi-şi întoarse privirea, uitându-se pe geam afară.

Nici una din ele n-avea cuvinte pentru a o alina pe cealaltă. Nu mai aveau deloc cuvinte…

Deşertul le luase o parte din vieți, o parte din inimi. Şi numai acolo, printre nisipuri, mai puteau fi recuperate.

11.42 A.M.
MUSCAT, OMAN

Omaha trânti uşa de la intrarea în Ministerul Patrimoniului Național.

Uşa batantă aproape că-l lovi în față pe fratele lui, Danny, care venea după el.

— Omaha, calmează-te.

— Birocrați nenorociți… îşi continuă tirada afară, în stradă. Ai nevoie de un amărât de permis ca să-ți târâi fundul pe-aici.

— Ai obținut ce-ai vrut, spuse Danny pe un ton conciliant.

— A durat toată dimineața. Şi singurul motiv pentru care am obținut într-un final permisul de transport al benzinei pentru Roverari – ca să cari un rahat de benzină – a fost numai că Adolf bin Găoază voia să-şi mănânce nenorocitul ăla de prânz.

— Calmează-te. Danny îl apucă de cot şi-l trase după el până la

marginea trotuarului.

Mai multe capete se întoarseră spre ei.

— Iar Safia… avionul Karei aterizează în… Omaha îşi verifică scurt ceasul de la mână. În numai o oră.

Danny făcu semn cu mâna unui taxi. Un Mercedes alb trase pe dreapta dintr-o staţie de taxiuri din apropiere, oprind chiar lângă trotuar. Danny deschise portiera şi-l împinse pe Omaha înăuntru. Din fericire, avea aer condiţionat. Era amiază în Muscat şi temperatura era de peste treizeci şi opt de grade Celsius.

Aerul rece din interior îl făcu să se mai calmeze. Se aplecă în faţă şi bătu uşor în panoul de plexiglas dintre bancheta din spate şi şofer.

— La aeroportul Seeb.

Şoferul dădu din cap în semn că a înţeles şi intră în trafic fără să semnalizeze, pur şi simplu croindu-şi drum în aglomeraţia de la orele prânzului.

Omaha să lăsă pe spate pe banchetă, lângă fratele său.

— Nu te-am văzut niciodată atât de nervos, spuse Danny.

— Ce spui acolo? Nervos? Sunt foc şi pară.

Danny se uita afară pe geam.

— Ai dreptate… ca şi cum faptul că o să te întâlneşti cu fosta ta logodnică, faţă în faţă, nu te-a făcut ţâfnos încă de dimineaţă.

— Safia n-are nimic de-a face cu asta.

— Da-da.

— N-am nici un motiv să fiu nervos.

— Poţi să repeţi asta cât vrei, Omaha.

— Mai taci din gură.

— Tu să taci din gură.

Omaha clătină din cap. Amândoi dormiseră prea puţin încă de când sosiseră aici, în urmă cu două săptămâni. Existau o mie şi unu de detalii care trebuiau puse la punct atunci când organizezi o expediţie într-un timp atât de scurt: obţinerea permiselor şi rezolvarea hârţogăriei, angajarea paznicilor, a mâinii de lucru şi a camioanelor; obţinerea aprobării de acces în spaţiul aerian din partea Bazei Aeriene Thumrait; cumpărarea apei potabile, benzinei, armelor, sării, toaletelor ecologice; organizarea personalului. Şi toate astea căzuseră pe umerii fraţilor Dunn.

Neplăcerile cu care se confruntaseră la Londra întârziaseră sosirea Karei. Dacă ea ar fi ajuns aici după cum fusese planificat, pregătirile pentru expediţie ar fi mers mult mai bine. Lady Kensington era adorată şi onorată în Oman, ca o Maică Tereza a

filantropiei. Pretutindeni în țară, muzeele, spitalele, şcolile şi orfelinatele, toate aveau pe fațade plăci cu numele ei pe ele. Corporația ei ajutase la câştigarea multor contracte lucrative – în domeniul petrolului, minereurilor şi apei potabile – pentru țara şi poporul ei.

Însă după incidentul de la muzeu, Kara le ceruse celor doi frați să păstreze tăcerea, să fie discreți şi să pomenească numele ei numai în caz de nevoie.

Aşa că Omaha avusese multă bătaie de cap.

Taxiul traversă zona administrativă din Muscat şi se îndreptă spre străzile înguste care separau zidurile de piatră din oraşul vechi. Merseră în urma unui camion încărcat chiar azi, ce lăsa în urmă o dâră de ace uscate.

Brazi de Crăciun. În Oman. Astfel se manifesta deschiderea țării spre Occident, o țară musulmană care sărbătorea naşterea lui Hristos. Atitudinea Omanului putea fi pusă pe seama monarhului aflat în fruntea statului, sultanul Qaboos bin Said. Şcolit în Anglia, sultanul îşi deschisese țara lumii întregi, asigurase numeroase drepturi civile poporului său şi modernizase infrastructura țării.

Şoferul de taxi pornise radioul. Acordurile de Bach pluteau parcă prin cele două boxe ale maşinii. Favoritul sultanului. Prin decret regal, la amiază putea fi ascultată numai muzică clasică. Omaha se uită la ceasul de la mână. Era exact miezul zilei.

Se uită afară pe fereastră. Probabil că era bine să fi rege.

Danny rupse tăcerea:

— Cred c-am fost urmăriți.

Omaha se uită la fratele său să vadă dacă glumeşte.

Danny îşi întinsese gâtul şi se uita peste umăr.

— BMW-ul gri, la patru maşini în spate.

— Eşti sigur?

— E un BMW, spuse Danny cu şi mai multă fermitate.

Fratele său – înnebunit să fie la curent cu toate noutățile, fascinat de toate lucrurile produse de germani – cunoştea bine maşinile.

— Am văzut aceeaşi maşină parcata mai jos pe strada, lângă hotelul nostru, după care la intrarea în parcarea de la Muzeul de Istoria Naturii.

Omaha se uită cu coada ochiului.

— Ar putea să fie o coincidență… aceeaşi marcă, maşini diferite.

— Cinci sute patruzeci. Jenți cromate făcute la comanda. Geamuri fumurii. Chiar şi…

Omaha îl întrerupse:

— Gata cu prezentarea. Te cred.

Dar dacă erau într-adevăr urmăriți, mai rămânea o singură întrebare.

De ce?

Își aduse aminte de vărsarea de sânge și de violențele de la British Museum. Până și ziarele de aici relataseră despre asta. Kara îl avertizase să fie pe cât posibil prevăzător, să nu iasă în evidență cu nimic. Se apleca în față.

— La prima, ia-o la dreapta, spuse el în arabă, sperând că astfel fie o să-i piardă pe cei aflați pe urmele lor, fie avea sa le confirme prezența.

Șoferul îl ignoră și continuă să meargă tot înainte.

Omaha simți brusc un acces de panică. Încerca portiera. Era încuiată. Trecuseră de breteaua ce ducea spre aeroport.

Bach continua să se audă în difuzoare.

Împinse iar de mânerul portierei.

„La dracu'."

12.04 P.M.
ÎN ZBOR DEASUPRA MĂRII MEDITERANE

Safia se uita fix la cartea pe care o avea în poală, oarba la cuvintele de pe foaie. Nu mai întorsese nici o pagina în ultima jumătate oră. Tensiunea îi întindea nervii la maximum. Mușchii umerilor îi amorțiseră, iar o durere surdă de cap o făcea să o doară și dinții.

Se uită afară la cerul albastru luminat de soare. Nici pic de nori. O prelata imensă, fără pată, întinsă pe cer. Era ca și cum părăsea o viață și se îndrepta spre alta.

Și în multe feluri chiar asta făcea.

Abandona Londra, apartamentul ei și zidurile de piatră ale British Museum, tot ceea ce crezuse cândva că-i putea oferi siguranță în ultimii zece ani. Însă această siguranța se dovedise a fi o iluzie, atât de fragilă, încât se făcuse praf într-o singură noapte.

Încă o dată, sângele îi păta mâinile. Din cauza muncii *ei.*

Ryan…

Safia nu putea să-și șteargă din minte imaginea și licărul de surpriză din momentul în care glonțul îl trimisese pe lumea

cealaltă. Chiar şi după câteva săptămâni, încă mai simţea nevoia să se spele pe faţă în mod repetat, câteodată chiar şi în mijlocul nopţii. Săpun aspru şi apă rece. Nimic nu reuşea să înlăture amintirea sângelui.

Şi chiar dacă Safia recunoscuse natura iluzorie a siguranţei conferite de Londra, oraşul devenise căminul ei. Avea prieteni, colegi, o librărie favorită, un cinematograf la care rulau filme vechi, o cafenea unde serveau un cappuccino de caramel perfect. Viaţa ei fusese definită de străzile şi garniturile de metrou ale Londrei.

Şi mai apoi mai era şi Billie. Safia fusese obligata să-şi lase motanul în grija Juliei, o botanistă pakistaneza care închiriase apartamentul de dedesubt. Înainte să plece, Safia îi şoptise la urechi motanului diferite promisiuni, promisiuni pe care spera să le respecte.

Cu toate astea, Safia era îngrijorată până în măduva oaselor. O parte din îngrijorarea ei era inexplicabilă, fiind doar un sentiment copleşitor de damnare. Însă în bună măsură nu era. Se uită de jur împrejur prin cabină. Dacă aveau să sfârşească precum Ryan, zăcând la morga oraşului, după care să fie îngropaţi într-un cimitir rece în timp ce cădea prima zăpadă?

Pur şi simplu nu putea să facă faţă unei asemenea perspective. Până şi simpla viziune îi îngheţa măruntaiele. Începu să respire cu greutate numai la gândul ăsta. Mâinile îi tremurau. Safia se luptă cu valul de panică, simţindu-i rostogolirea bine cunoscută. Se concentra asupra respiraţiei, pe ceea ce se afla în exterior, departe de propria teamă.

De-a curmezişul cabinei, zumzăitul motoarelor îi făcuse pe toţi ceilalţi să-şi lase scaunele pe spate, să prindă cât de puţin somn mai puteau în drumul spre sud. Până şi Kara se retrăsese în spaţiul ei privat – însă nu ca să tragă un pui de somn. Şoaptele ei înăbuşite ajungeau până la ea prin uşă. Kara se ocupa de ultimele detaliile dinainte de sosire. Oare ea dormea vreodată?

Un zgomot îi atrase din nou atenţia Safiei la ce se întâmpla în cabină. Painter Crowe stătea în picioare lângă scaunul ei, apărând ca într-un număr de magie. Avea într-o mână un pahar înalt de apă cu gheaţă, iar cu cealaltă mână îi întinsese un păhăruţ de cristal plin cu un lichid cafeniu-roşcat. Bourbon după miros.

— Bea ăsta.

— Eu nu…

— Bea-l şi gata. Nu-l sorbi. Dă-l pe gât.

Ridică mâna acceptând paharul, mult mai speriată de faptul că

ar putea să-l verse decât din dorința de a accepta băutura. Nu mai vorbiseră din noaptea aceea sângeroasă, cu excepția un scurt „mulțumesc” după ce fusese salvată.

Se așeză în scaunul liber de lângă ea și îi făcu semn spre băutură.

— Haide.

Cum nu avea chef de ceartă, ridică paharul și-l dădu peste cap. Băutura o arse pe gât, îi umplu nările cu tăria sa, după care îi aprinse stomacul în flăcări. Îi înapoie paharul.

El îi întinse apoi paharul cu apă.

— Apă minerală cu lămâie. Bea-l încet.

Se conformă, ținând paharul cu ambele mâini.

— E mai bine?

Ea dădu din cap.

— Sunt bine.

Se uită la ea, aplecat pe jumătate pe-un umăr ca să o vadă mai bine. Ea își menținu privirea într-o parte, concentrându-se asupra lungimii picioarelor lui întinse. El își încrucișa gleznele, expunându-și șosetele. Erau negre cu romburi.

— Nu-i vina ta, spuse el.

Ea înțepeni. Era sentimentul ei de vinovăție atât de vizibil? Se simți năpădită de jenă.

— Nu e, repetă el.

Din tonul vocii lui lipsea asigurarea verbală a tuturor celor care încercaseră s-o liniștească frumos cu platitudinile lor: colegii, prietenii, până și psihologul poliției. În schimb, vocea lui Painter era pur și simplu naturală.

— Ryan Fleming. A fost la locul nepotrivit, în momentul nepotrivit. Nimic mai mult.

Ochii ei se mișcară brusc spre el, după care priviră din nou într-o parte. Simțea căldura lui, asemenea bourbonului, cald ca whisky-ul și atât de masculin. Găsi puterea să vorbească, să-l contrazică:

— Ryan n-ar fi fost acolo… dacă… dacă eu n-aș fi lucrat atât de târziu.

— Pe dracu’.

Reacția lui dură o făcu să tresară.

Painter continuă:

— Domnul Fleming se afla la muzeu pentru *noi.* Pentru mine și pentru Coral. Prezența lui în noaptea aceea n-avea nimic de-a face cu tine sau cu descoperirea artefactului de către tine. Dai vina pe

noi?

O mică parte din ea aşa făcea. Cu toate astea, Safia clătină din cap, ştiind pe cine să învinovăţească în cele din urmă.

— Hoţii veniseră după inimă, descoperirea făcută de mine.

— Şi sunt sigur că n-a fost prima tentativă de furt din muzeu. Se pare că reeditează o spargere de la miezul nopţii ce viza un bust etrusc de acum două luni. Hoţii şi-au croit calea tăind acoperişul.

Safia îşi ţinu capul plecat.

— Ryan era şeful pazei, îşi făcea meseria. Ştia la ce riscuri se expune.

Deşi nu era convinsă în întregime, nodul strâns din gâtul Safiei mai slăbi un pic. Sau poate că nu era decât alcoolul.

Mâinile lui i le atinseră pe ale ei.

Ea tresări, însă americanul nu-şi retrase mâinile. Îi cuprinse palmele între palmele lui, atingerea lui fiind caldă după paharul rece de apă.

— Poate că Lady Kensington nu priveşte cu ochi buni prezenţa noastră în expediţia asta, însă nu vreau decât să ştii că nu eşti singură. Am intrat în asta împreună.

Safia dădu încet din cap, după care îşi trase mâinile dintre ale bărbatului, nesimţindu-se în largul ei din cauza intimităţii, a atenţiei pe care i-o acorda un bărbat pe care abia dacă îl cunoştea. Totuşi, îşi cuprinse o mână cu cealaltă, păstrându-i căldura.

El se lăsă pe spate, probabil simţind starea ei de disconfort. Ochii lui scânteiară uşor amuzaţi.

— Ţine-te tare… ştiu din experienţă că eşti al naibii de bună la asta.

Safia se imagină atârnând de acoperişul muzeului. Cum trebuie să fi arătat! Şi, pe neaşteptate, un zâmbet îi înflori pe buze, primul după noaptea aceea oribilă.

Painter o studie, părând să spună: „Iată că se poate”. Se ridică în picioare.

— Ar trebui să încerc să dorm puţin… şi aşa ar trebui să faci şi tu.

Gândindu-se că un asemenea lucru ar putea fi acum posibil, îl privi cum păşeşte calm pe mocheta cabinei, întorcându-se la locul lui. Ridică un deget şi-şi atinse obrazul pe măsură ce zâmbetul îi dispărea. Căldura bombonului încă-i mai persista în corp, ajutând-o să-şi găsească echilibrul. Cum reuşise ceva atât de simplu să-i aducă atât de multă alinare?

Însă Safia simţi că de fapt asta nu se datora atât alcoolului, cât

amabilității şi bunăvoinței bărbatului.

Uitase cum este. Trecuse atât de mult timp. Nu mai simțise asta de când… de când…

12.13 P.M.

Omaha se lăsă pe spate de pe banchetă şi izbi din nou cu picioarele în panoul care-i separa de şoferul taxiului. Călcâiele sale loviră fără nici un efect. Era ca oțelul forjat. Sticlă antiglonț. Dădu frustrat un cot în geamul lateral.

Prins în capcană. Răpit.

— Încă ne mai urmăresc, spuse Danny, arătându-i cu capul în spate, acolo unde BMW-ul era pe urmele lor, la vreo cincizeci de metri distanță.

Se puteau vedea şi nişte siluete întunecate care stăteau pe scaunele din față şi din spate ale maşinii.

Taxiul trecu printr-o zonă rezidențială, plină de case cu structura albă. Reflexia soarelui era orbitoare. Cealaltă maşină menținea ritmul în spatele lor.

Omaha se uită din nou în față.

— *Leyh?* izbucni el în arabă. De ce?

Şoferul continuă să-i ignore, stoic şi tăcut, croindu-şi calea prin străzile înguste cu o îndemânare de invidiat.

— Trebuie să ieşim de-aici, spuse Omaha. Să ne încercăm norocul pe stradă.

Danny îşi concentrase atenția asupra uşii de lângă el, uitându-se la panoul lateral care lambrisa portiera.

— *Ton coup-ongles,* Omaha?

Fratele său vorbea în franceză – încercând în mod clar să-l împiedice pe şofer să tragă cu urechea. Danny întinse mâna, pe jos, ca să nu fie văzut direct de şofer.

Omaha se căută într-unul din buzunare. Ce credea Danny că poate să facă cu această *coupe-ongles?* Cu unghiera? Îl întrebă în franceză:

— Ai de gând să scapi de-aici tăind ceva cu aia?

Danny nu se uită înapoi, ci doar dădu din cap înspre şofer.

— Nemernicul ăla de-acolo ne-a blocat aici folosind sistemul de protecție al maşinii pentru copii. Asta-i împiedică pe copii să deschidă uşile din spate.

— Şi?

— Aşa că o să folosim acelaşi sistem ca să ieşim de-aici.

Omaha scoase unghiera din buzunar. Atârna la legătura de chei. I-o dădu lui Danny, care o palmă.

— Ce-ai de…

Danny îi întrerupse cu un „şşşt" rapid, deschise unghiera şi scoase micuța pilă de unghii.

— Revistele de specialitate au scris despre cât de sensibile sunt sistemele de siguranță de la Mercedes. Ar trebui să fiu atent chiar şi când o să desfac panoul de acces.

„Panoul de acces?"

Înainte să poată întreba cu voce tare, Danny se întoarse spre el.

— Cât de curând vrei să ieşim de-aici?

„Chiar acum ar fi bine" se gândi Omaha. Tocmai atunci, în față, apăru un *souk*[5] în aer liber. El se lăsă în jos.

— Uite acolo ar fi perfect. Am putea să ne pierdem urma prin dughenele de-acolo. Să scăpăm uşor de cei din BMW-ul din spate.

Danny dădu din cap aprobator.

— Fi gata.

Se lăsă pe spate, îndreptându-şi poziția corpului. Pila de unghii intră sub cele trei litere imprimate pe la baza geamului pasagerului: SRS. Safety Restraint System[6].

— Airbaguri? întrebă Omaha, de data asta uitând să vorbească în franceză.

— Airbaguri laterale, fu de acord Danny.

Atunci când se deschide un airbag, ca măsură de siguranța, toate încuietorile se decuplează pentru a permite echipelor de salvare accesul din exterior.

— Deci tu ai de gând să…

— Suntem aproape la *souk,* şuieră Danny.

Şoferul încetini Mercedesul când trecu pe lângă intrarea în piață, atent la mulțimea de cumpărători de la amiază.

— Acum, murmură Omaha.

Danny împinse pila de unghii sub panoul SRS şi lovi fără milă în jur, asemenea unui dentist care se chinuieşte cu un molar încăpățânat.

Nu se întâmplă nimic.

Maşina trecu de *souk,* mărind viteza.

---

[5] Souk – piață specifica oraşelor arabe (n. tr.).

[6] Sistemul de siguranța.

Danny se aplecă şi mai mult asupra uşii, înjurând mărunt din buze. O mişcare greşită. Cu o pocnitură asemănătoare exploziei unor artificii, airbagul lateral fu ejectat, lovindu-l pe Danny în faţă şi dându-i brusc capul pe spate în urma impactului neaşteptat.

În maşină se declanşă o alarmă sonoră. Şoferul frână.

Danny clipi, ţinându-se de nas. Sângele îi picura pe sub degete.

Omaha nu mai stătu pe gânduri. Se întinse peste fratele său şi trase cu putere de mânerul uşii. Aceasta se deschise imediat. „Mulţumescu-ţi Ţie Doamne pentru ingineria germană de calitate."

Omaha îl împinse.

— Ieşi! strigă el.

Ameţit, Danny fu împins şi se rostogoli de pe bancheta din spate împreună cu Omaha. Căzură pe caldarâm şi se rostogoliră cam un metru şi ceva. Maşina care încetinise deja mai avansă puţin, după care opri cu scrâşnet de roţi.

Omaha se ridică foarte greu în picioare, trăgându-l şi pe Danny în sus cu o singură mână, puterea fiindu-i alimentată de frică. Se aflau la numai câţiva paşi de intrarea în piaţă. Însă BMW-ul trecu în viteză pe lângă ei – după care întoarse şi frână în dreptul pieţii. Omaha o luă la fugă, trăgându-l şi pe Danny după el. Se auziră trei uşi trântite cu putere. Din maşină coborâseră nişte siluete întunecate, cu măşti pe cap. Apărură şi nişte pistoale ale căror suprafeţe străluceau în soare. Se agită şi o puşcă în aer.

Omaha ajunse la marginea souk-ului şi se trase într-o parte lângă o femeie care căra un coş plin cu pâine şi fructe.

— Scuzaţi-mă, murmură el şi intră rapid în piaţă.

Danny era chiar în spatele său, cu faţa murdară de la sângele care-i curgea din nas. Oare era spart?

O luară la vale pe culoarul central. *Souk*-ul se întindea haotic, ca un labirint. Căruţe roşii cu coviltir şi tarabe, pline cu baloturi de mătase şi caşmir, baniţe pline de rodii şi fistic, cutii de crabi şi peşte alb la gheaţă, butoiaşe cu murături şi boabe de cafea, buchete de flori proaspăt tăiate, platouri cu pâine, hălci de carne uscată. În aer plutea un fum gros de la grătare care-ţi făcea ochii să lăcrimeze. Gangurile şi pasajele înguste duhneau a capră şi a transpiraţie. Altele miroseau a ceva atât de dulce, încât ţi se apleca. Tămâie şi miere.

Şi toate astea erau îngrămădite în labirintul acesta, colcăind de o adunătură de oameni de peste tot din Arabia şi nu numai de-acolo. Feţe de toate culorile rămâneau rapid în urmă, cu ochii mari, unele acoperite cu voaluri, dar în marea lor majoritate

neacoperite. Vocile îi urmăreau în dialecte de arabă, hindi şi engleză.

Omaha fugi cu Danny prin acest curcubeu şi zgomot asurzitor, mişcându-se de la dreapta la stânga, apoi şerpuind pe nişte alei întortocheate, după care merseseră drept. Oare urmăritorii erau în spatele lor? În faţă? N-avea de unde să ştie. Tot ce putea să facă era să continue să meargă.

În depărtare, se auziră sirenele forţelor de poliţie din Oman, vuind pe deasupra zgomotului asurzitor al mulţimii. Le veneau în ajutor… însă puteau ei să reziste suficient de mult timp ca să profite de asta?

Omaha se uită înapoi, în timp ce intrară într-un bazar de pe o alee lungă şi îngustă. La capătul opus, apăru un bărbat înarmat şi cu mască pe faţă, care-şi mişca întruna capul, asemenea unui radar. Era uşor de reperat, căci oamenii fugeau în toate direcţiile, lăsând spaţiul gol în jurul lui. Se părea că auzise poliţia. Timpul se scurgea şi pentru el.

Omaha n-avea de gând să-i uşureze munca. Îl trase pe Danny în mijlocul mulţimii. Ocoliră colţul unei clădiri şi intrară într-o dugheană care vindea coşuri de nuiele şi vase de lut. Proprietarul îmbrăcat în robă se uită rapid la faţa însângerată a lui Danny şi le făcu semn să iasă, zbierând în arabă.

Avea să fie nevoie de oarece iscusinţă în comunicare pentru a obţine adăpost aici. Omaha îşi scoase portofelul şi îi înşiră pe masă un teanc de bancnote de cincizeci de riali. Zece la număr. Vânzătorul aruncă o privire rapidă teancului de bani, cu un ochi aproape închis. Să facă trocul sau nu? Omaha se întinse să-şi recupereze bancnotele, însă o mână îl opri.

— *Khalas!* declară bătrânul, făcându-le semn să se lase în jos.

Târgul era făcut!

Omaha se ghemui în spatele unei grămezi de coşuri. Danny găsi adăpost şi el în spatele unui vas roşu şi mare de ceramică. Era suficient de mare încât fratele său să se ascundă *înăuntru.* Danny se strânse de nas, încercând să oprească sângerarea.

Omaha supraveghe aleea de-afară. Se auzi zgomotul unor sandale şi foşnetul unor robe. Un bărbat paşi hotărât şi apăru după colţ, faţa sa mascată căutând rapid în cele patru zări. Sirenele poliţiei se apropiau de *souk.* Pistolarul îşi ridicase capul, încercând să le dea de urmă. Trebuia să abandoneze urmărirea sau risca să fie prins.

Omaha simți cum îl cuprinde un val de încredere. Asta până când fratele său strănută.

12.45 P.M.
COBORÂREA FINALĂ

Learul se învârtea deasupra apei, pregătindu-se să aterizeze pe Aeroportul Internațional Seeb. Safia privea pe hubloul micuț.

Oraşul Muscat se întindea dedesubt. În realitate erau trei oraşe, separate de dealuri în trei cartiere distincte.

Cea mai veche secțiune, denumită, destul de inteligent, Oraşul Vechi, apăru în momentul în care avionul cu reacție viră brusc spre dreapta. Zidurile de piatră şi clădirile seculare se întindeau cuibărindu-se parcă lângă un golf curbat ca o semilună, cu apă albastră şi cu linia țărmului delimitată de nisip alb şi întreruptă de palmieri. Înconjurat de zidurile vechi cu porți, oraşul găzduia palatul Alam şi inconfundabilele forturi din piatră Mirani şi Jalai, ce dominau locul. Amintirile învăluiau tot ceea ce vedea, la fel de subtil ca reflexiile în apele liniştite ale golfului. Evenimente uitate de mult începeau să recapete viață: cum alerga cu Kara pe străduțele înguste, primul ei sărut în umbra zidurilor oraşului, gustul bomboanelor cu scorțişoară, vizitarea palatului sultanului, tremurând de emoție şi într-un nou veşmânt *thob.*

Safia simți cum o ia cu frig şi nu din cauza aerului condiționat. Căminul ei şi patria mamă i se înceţoşau în minte. Tragedie şi bucurie.

După care, în timp ce avionul cobora spre aeroport, Oraşul Vechi dispăru, înlocuit de secțiunea Matrah a Muscatului – şi portul oraşului. Pe-o parte a docurilor erau acostate nave moderne, mătăhăloase, pe partea cealaltă *dhow-ul,* acele bărci lungi şi zvelte, cu un singur catarg şi provă ascuțită, vechile ambarcațiuni cu vele din Arabia.

Safia se uită lung la linia semeață de catarge de lemn cu velele împăturite, aflate într-un contrast puternic cu monştrii de oțel cu propulsie diesel. Mai mult decât orice altceva, imaginea era tipică pentru patria ei: străvechiul cu modernul, puse laolaltă, dar separate pentru totdeauna.

Cea de-a treia secțiune a Muscatului era cea mai puțin interesantă. Dispus în partea interioară, de uscat, dincolo de oraşul vechi şi de port, cocoțat pe dealuri, se înălța Ruwi,

modernul centru de afaceri, cartierul general comercial al Omanului. Sediul birourilor corporației Karei se afla aici.

Traiectoria avionului refăcuse traseul vieții Safiei şi Karei, de la Orașul Vechi la Ruwi, de la copiii gălăgioşi care se jucau pe străzi, la viețile delimitate de birouri şi de muzee prăfuite.

Iar acum prezentul.

Avionul cobori spre aeroport, îndreptându-se spre pistă. Safia se lăsă pe spate în scaun. Ceilalți pasageri erau călare pe hublouri, cu gura căscată.

Clay Bishop stătea în partea opusă a cabinei. Doctorandul dădea din cap pe ritmul melodiei pe care o asculta la iPod-ul său. Ochelarii lui negri îi tot alunecau pe nas în jos, făcându-l să-i împingă întruna la loc. Purta ținuta sa obişnuită: blugi şi tricou.

În fața lui Clay, Painter şi Coral erau amândoi aplecați într-o parte, uitându-se afară pe acelaşi hublou. Şuşoteau între ei. Ea îi arătă ceva, el dădu din cap aprobator, trecându-şi de câteva ori mâna prin păr peste un moț care-i apăruse în creştetul capului în timp ce trăsese un pui de somn.

Kara descuie uşa de la cabina sa privată, iar acum stătea în picioare în pragul uşii.

— Aterizăm, spuse Safia. Ar trebui să stai jos.

Îşi trosni degetele de îngrijorare, însă Kara se îndreptă spre scaunul gol de lângă ea şi se lăsă să cadă, de sus. Nu-şi puse centura de siguranță.

— Nu pot să dau de Omaha la telefon, rosti ea ca introducere.

— Cum?

— Nu răspunde la mobil. Probabil o face intenționat.

Nu prea era stilul lui Omaha, se gândi Safia. Poate că uneori era neserios, însă când venea vorba de muncă îşi făcea bine treaba.

— În mod sigur e ocupat. Nu prea l-ai lăsat să piardă vremea. Ştii şi tu cât de sensibili şi de protectori cu teritoriul lor pot fi atașații culturali din Muscat.

Kara nu se abținu să-şi manifeste nemulțumirea.

— Ar face bine să ne aştepte la aeroport.

Safia băgă de seamă cât de mărite îi erau pupilele în lumina strălucitoare. Arăta obosită, dar în priză.

— Dacă a spus că o să fie acolo, atunci o să fie.

Kara ridică o sprânceană întrebătoare spre ea.

— Domnul Demn de încredere?

Safia simți un junghi puternic, măruntaiele răsucindu-i-se şi sfârtecându-i-se în două direcții diferite. Reflexul o făcea să

dorească să-i ia apărarea, aşa cum o făcuse şi în trecut. Însă amintirea inelului pe care i-l pusese înapoi în palmă o gâtui. El nu înțelesese profunzimea durerii ei.

Şi dacă era să se gândească mai bine, cine ar fi putut?

Trebui să se abțină să nu se uite la Painter.

— Mai bine ți-ai pune centura, o avertiză ea pe Kara.

12.53 P.M.

Strănutul lui Danny fusese la fel de puternic ca un foc de armă, speriind o pereche de porumbei închişi într-o colivie dintr-o prăvălie vecina. Aripile lor fâlfâiră şi se loviră de zăbrelele din bambus.

Omaha îl văzu pe bărbatul mascat şi înarmat cum se întoarce spre baracă, îndreptându-se spre ei. La un metru distanță, Danny îşi acoperise nasul şi gura şi se lăsă şi mai jos în spatele înaltei urne de ceramică. Sângele îi curgea pe bărbie. Omaha se sprijini bine în genunchi, încordat, gata să sară. Singura lor speranță stătea în elementul surpriză.

Sirenele poliției urlau, apropiindu-se. Dacă Danny ar fi putut să se mai abțină încă un minut…

Mascatul îşi ținea puşca sprijinită pe umăr, îndreptată în față, mişcându-se într-o poziție de luptă, a cuiva cu experiență. Omaha îşi încleşta pumnii. Avea să-i tragă una peste armă după care avea să sară pe urmăritorul lor.

Înainte să facă vreun gest, proprietarul dughenei, îmbrăcat în veşmântul tradițional, târşâindu-şi picioarele, ieşi în fața intrării. Agita un evantai într-o mână, iar cu cealaltă îşi ştergea nasul.

— *Hasaseeya,* murmură el în timp ce aranjă nişte coşuri de deasupra capului lui Omaha, blestemându-şi alergia la polen.

Se prefăcu surprins la vederea bărbatului înarmat, îşi ridica mâinile în sus, evantaiul zburându-i inițial în sus, ca mai apoi să-i cadă pe jos.

Mascatul murmură o înjurătură printre buze, făcându-i semn cu arma bătrânului să se dea înapoi.

Acesta se conforma, retrăgându-se la o tejghea joasă, acoperindu-şi capul cu mâinile.

La depărtare, pe direcția intrării în *souk,* scrâşnetul roților frânate brusc anunța sosirea Poliției din Oman. Sirenele urlau.

Tipul înarmat îşi arunca privirea în direcția lor, după care făcu

singurul lucru pe care putea să-l facă. Se îndrepta spre urna mare care-l adăpostea pe Danny şi-şi băga puşca înăuntru. Şi după o scurta verificare de jur împrejur, îşi smulse masca şi o azvârli şi pe aceasta înăuntru. Apoi, cu o rotire rapida a unei mantii de culoarea nisipului, silueta dispăru în agitația pieței, în mod clar făcându-şi planul de a se alătura pur şi simplu masei imense de oameni.

Neştiut de nimeni.

Cu excepția lui Omaha care îl urmărise din priviri. Era o *femeie.*

Piele cafenie, ochi căprui-închis, un tatuaj reprezentând o lacrima sub ochiul stâng.

O beduina.

Omaha ieşi precaut din ascunzătoare. Danny se târî şi el în patru labe. Omaha îşi ajută fratele să se ridice.

Proprietarul apăru, îndreptându-şi veşmântul cu mişcări energice ale mâinii.

— *Shuk ran,* murmură Danny pe sub nasul său sângerând, mulțumindu-i omului.

Cu bine-cunoscutul obicei al oamenilor din Oman de a nu-şi asuma merite pentru nimic, bărbatul ridică din umeri.

Omaha scoase o altă bancnotă de cincizeci de riali şi i-o întinse.

Negustorul îşi încrucişa brațele, cu palmele în jos.

— *Khalas.*

Înțelegerea fusese deja încheiata. Ar fi fost o insulta pentru el să renegocieze. În schimb, bătrânul se îndrepta spre grămada de coşuri şi alese unul.

— Pentru tine, spuse el. Cadou pentru o femeie frumoasa.

— *Bi kam?* întreba Omaha. Cât costa?

Omul zâmbi.

— Pentru tine? Cincizeci de riali.

Omaha îi zâmbi şi el, ştiind că era păcălit, însă îi dădu bancnota.

— *Khalas.*

În timp ce ieşeau din piață şi se îndreptau spre intrare, Danny îl întreba nazal.

— De ce mama dracului încercau tipii ăia să ne răpească?

Omaha ridica din umeri. N-avea nici cea mai vagă idee.

Aparent, Danny nu se uitase la atacatoarea lor aşa cum făcuse el. Nu tipi… *tipe.* Acum, dacă se gândea din nou la ce se întâmplase – după modul în care se mişcau – s-ar putea ca toate să fi fost femei.

Omaha îşi aminti din nou faţa tinerei înarmate. Pielea strălucitoare în lumina soarelui.

Asemănarea era neîndoielnică. Femeia ar fi putut să fie sora Safiei.

7
ORAŞUL VECHI

2 DECEMBRIE, 5.34 P.M.
AEROPORTUL INTERNAŢIONAL SEEB

Painter menținu ritmul în spatele căruciorului cu instrumente şi echipamente. Căldura emanată de asfaltul pistei părea să fiarbă oxigenul din aer, lăsând în urmă o umiditate grea, numai bună să-ți pârjolească plămânii. Painter îşi folosi o mână pe post de evantai, agitând-o ca să-şi facă aer. Nu pentru a se răcori – ceva imposibil aici – ci pur şi simplu pentru a mişca puțin aerul din loc, suficient cât să poată respira.

În sfârşit, cel puțin se mişcau din nou. Fuseseră întârziați trei ore, reținuți la bordul aeronavei ca rezultat al unor măsuri de securitate sporite după tentativa de răpire a unuia dintre asociații Karei Kensington. Aparent problema fusese rezolvată suficient cât să le permită să debarce.

Coral mergea alături de el, scrutând cu atenție tot ce era în jur, extrem de precaută. Singurul semn că arşița după-amiezii avusese vreun efect asupra partenerei sale erau broboanele de sudoare de pe fruntea ei întinsă. Îşi acoperise părul blond cu o eşarfă de culoare bej pe care i-o dăduse Safia, un fel de şal tradițional din Oman, numit *lihaf*.

Painter se uită înainte.

Soarele jos arunca miraje sclipitoare de-a lungul aerodromului, care se răsfrângeau pe fiecare suprafață plană, până şi pe clădirea gri-cenuşie către care se îndrepta grupul lor. Oficialii vămii din Oman, îmbrăcați în uniforme albastre, escortau grupul, în timp ce membrii unei mici delegații trimise de sultan îi flancau din ambele părți.

Aceştia din urmă arătau superb, îmbrăcați în costumele naționale ale bărbaților din Oman: o robă albă fără guler şi cu mâneci lungi, numită *dishdesha,* acoperită cu o mantie neagră

cusută cu broderii din aur şi argint. Purtau şi turbane de bumbac cu diferite modele şi brâuri colorate din piele, împodobite cu argint. De aceste brâuri, fiecăruia îi atârna câte un *khanjar* băgat în teacă, pumnalul tradiţional. În cazul de faţă, acestea erau nişte pumnale Saidi, din argint sau aur pur, un însemn al rangului fiecăruia, un fel de Rolexuri ale argintăriei din Oman.

Kara, urmată de Safia şi de doctorandul ei, rămăsese prinsă într-o discuţie aprinsă cu aceşti bărbaţi. Se părea că oamenii expediţiei trimişi în avans aici, Omaha Dunn şi fratele lui, erau reţinuţi de poliţie. Detaliile asupra răpirii nereuşite erau încă incomplete.

— Şi Danny este bine? întrebă Safia în arabă.

— E bine, bine, doamna mea, o asigură unul dintre cei care îi escortau. Îi curge sânge din nas. Nimic mai mult. Daţi-mi voie să vă asigur că a primit deja îngrijiri.

Kara i se adresă persoanei oficiale cu cel mai înalt rang:

— Şi cât de curând o să putem porni la drum?

— Majestatea Sa, sultanul Qaboos, a făcut personal aranjamente pentru transportul dumneavoastră spre Salalah. Nu o să mai existe şi alte neînţelegeri. Măcar dacă am fi ştiut mai devreme… că dumneavoastră în persoană o să însoţiţi…

Kara îl întrerupse cu un gest sugestiv din mână.

— *Kif, kif,* îl expedie ea în arabă. Nu face nimic. Atâta timp cât nu vom mai fi întârziaţi.

Acesta îi răspunse cu o plecăciune. Faptul că oficialul din Oman nu se arătase deloc jignit de întreruperea ei caustică vorbea de la sine despre influenţa de care se bucura Lady Kensington în Oman.

„S-a zis cu discreţia”, se gândi Painter. Îşi întoarse atenţia spre însoţitoarea Karei. Îngrijorarea încreţea colţurile ochilor Safiei. Liniştea de moment de la sfârşitul zborului dispăruse în momentul în care auzise de necazurile de aici. Îşi luase bagajul de mână ţinându-l strâns cu ambele mâini, refuzând să-l pună cu tot cu încărcătura sa străveche în căruciorul de bagaje.

Şi cu toate astea, văzu o lucire plină de hotărâre în ochii de culoarea smaraldului, sau poate că nu era decât reflexia bucăţilor de aur. Painter şi-o aminti cum atârna de acoperişul muzeului. Simţise un izvor de putere în ea, adânc ascunsă, dar totuşi prezentă. Până şi pământul părea să recunoască asta. Soarele, care orbea în mod neplăcut tot ce mişca în Oman, strălucea deasupra pielii ei, ca şi cum i-ar fi urat bun venit, luminându-i trăsăturile. Părea şi mai frumoasă, asemenea unui giuvaier a cărui

frumusețe este sporită de o montură perfectă.

În cele din urmă, grupul ajunse la clădirea terminalului privat, iar uşile se deschiseră într-o oază răcoroasă şi confortabilă datorata aerului condiționat. Era salonul VIP. Şederea lor în această oază se dovedi oricum de scurtă durată. Procedurile de rutină de la vamă fură încheiate în mare grabă sub oblăduirea alaiului trimis de sultan. Paşapoartele fură verificate rapid, vizele aplicate prin ştampilare – după care cei cinci fură împărțiți în două limuzine negre: Safia, doctorandul şi Kara într-una, Coral şi Painter în cealaltă.

— Se pare că nu prea ne este apreciată compania, comentă Painter suindu-se în limuzina lungă împreună cu partenera sa.

Se aşează pe o banchetă. Coral i se alătură.

Pe scaunul din față, lângă şofer, stătea un irlandez vânjos. Purta o armă proeminentă într-un toc fixat pe un ham de umăr. Painter mai observă şi perechea de vehicule de escortă – unul în fața limuzinei Karei, celălalt în spate. În mod clar, după tentativa de răpire, paza n-avea să mai fie neglijată.

Painter scoase un telefon celular dintr-un buzunar. Telefonul conținea un cip de codare prin satelit cu acces la rețeaua de calculatoare a Departamentului Apărării şi avea încorporat o cameră digitală de şaisprezece megapixeli cu bliț, cu posibilități de descărcare şi încărcare imediată de imagini.

Nu pleca niciodată de-acasă fără el.

Îi scoase casca minusculă şi o fixă în ureche. Un microfon micuț îi atârna în dreptul buzelor. Aşteptă până când telefonul prin satelit transmise un semnal codat care străbătea întregul glob şi era adresat unei singure persoane.

— Comandante Crowe, răspunse o voce într-un final.

Era Sean McKnight, superiorul său direct, şeful Sigma.

— Domnule, am aterizat în Muscat şi ne îndreptăm spre clădirea Kensington. V-am apelat ca să văd dacă ați primit vreo informație cu privire la atacul asupra echipei sosite în avans.

— Avem deja raportul preliminar al poliției. Au fost luați pe sus de pe stradă. Într-un taxi fals. Sună ca o tentativă tipică de răpire în scop de răscumpărare. O formă obişnuită de-a mai câştiga nişte bani acolo.

Totuşi, Painter sesiză suspiciunea din vocea lui McKnight. Mai întâi necazurile de la muzeu… acum asta.

— Credeți că incidentul ar putea avea vreo legătură cu Londra?

— E prea devreme să mă pronunț.

Lui Painter îi reveni în minte imaginea siluetei care dispăruse peste parapetul muzeului. Încă mai simțea în mână greutatea Sig Sauerului Cassandrei. La două zile de la arestarea sa în Connecticut, ea dispăruse de sub escortă. Duba poliției cu care se făcea transferul ei către aeroport fusese prinsă într-o ambuscadă, doi oameni muriseră, iar Cassandra Sanchez dispăruse. Painter nu crezuse că avea s-o mai *vadă* vreodată. Ce legătură avea ea cu toate astea? Şi de ce?

McKnight continuă:

— Amiralul Rector a coordonat o acțiune a NSA[7] de strângere de informații. O să ştim mai multe peste vreo două ore.

— Foarte bine, domnule.

— Comandante, Novak este cu tine?

Painter se uită la Coral, care privea peisajul ce rămânea rapid în urmă. Ochii ei erau inexpresivi, însă era sigur că memora împrejurimile. Aşa, în caz de ceva.

— Da, domnule. E aici.

— Spune-i că cercetătorii de la Los Alamos au reuşit să descopere particule de uraniu ce se dezintegrează în mostra aceea de fier meteoritic pe care ați găsit-o la muzeu.

Painter îşi aminti de îngrijorarea ei privind rezultatele obținute în urma scanării mostrei găsite.

— De asemenea, susțin ipoteza ei că radiația rezultată din dezintegrarea uraniului ar putea într-adevăr să acționeze asemenea unui cronometru nuclear, ce destabilizează uşor antimateria până când este posibil să se producă un electroşoc.

Painter îşi îndreptă spatele şi spuse în receptor:

— Dr. Novak a mai sugerat şi că aceeaşi destabilizare ar putea să se producă la sursa primară a antimateriei, dacă există aşa ceva.

— Exact. Cercetătorii de la Los Alamos şi-au exprimat în mod independent aceeaşi îngrijorare. Aşadar, în misiunea voastră timpul a devenit o coordonată critică, astfel că au fost alocate resurse suplimentare. Dacă există o sursă primară, trebuie să fie descoperită rapid sau totul poate fi pierdut.

— Am înțeles.

Painter revăzu în minte imaginea ruinelor rămase la muzeu în urma exploziei galeriei, oasele paznicului topite pe grilajul metalic

---

[7] National Security Agency – Agenția Națională de Securitate.

de siguranță. Dacă exista un filon-mamă al acestei antimaterii, pierderea putea să fie mult mai mare decât una de ordin ştiinţific.

— Ceea ce mă aduce la ultima chestiune, comandante. Avem informații proaspete, importante pentru misiunea voastră. Primite de la NOAA[8]. Ni s-a raportat că un val major de furtuni se află în dezvoltare în sudul Irakului şi se îndreaptă spre sud.

— Furtuni?

— Furtuni de nisip. Vântul bate cu o viteză de nouăzeci şi cinci de kilometri pe oră. Îți ia casa pe sus, nu alta. A lovit oraş după oraş, mutând dunele pe străzi. NASA confirmă că se îndreaptă spre Oman.

Painter clipi.

— NASA confirmă? Cât de mare e…

— Suficient de mare să fie văzută din spațiu. O să-ți trimit imaginea din satelit.

Painter îşi aruncă privirea spre ecranul digital al telefonului. Ecranul se umplea linie cu linie de sus în jos. Era o hartă meteorologică în timp real a Orientului Mijlociu şi a Peninsulei Arabice. Detaliile erau uimitoare: linia coastei, marea albastră străbătută de nori plutitori, oraşele minuscule. Totul cu excepția unei pete mari şi cețoase ce înconjura Golful Persic. Arăta asemenea unui uragan, însă unul pe uscat. Un val roşiatic, imens se extindea chiar şi peste golf.

— Conform prognozelor meteorologice se aşteaptă ca furtuna să se amplifice ca intensitate şi volum pe măsură ce se va deplasa spre sud, continua McKnight în timp ce imaginea se derula pe ecran.

Pata reprezentând furtuna de nisip trecea peste un oraş de pe coasta, acoperindu-l.

— Sunt voci care spun că acolo se produce furtuna secolului. Un val de presiune înaltă de deasupra Mării Arabiei produce vânturi musonice extrem de violente, ce sunt atrase deasupra Sfertului Gol. Furtuna de nisip o să lovească deşerturile de sud în plin, după care o să se stârnească şi mai tare, alimentată de vânturi musonice, creând un val uriaş de furtuni.

— Sfinte Hristoase.

— O să fie iadul pe pământ acolo, o bucata de vreme.

---

[8] National Oceanic and Atmospheric Administration – agenție federala însărcinată cu urmărirea condițiilor atmosferice şi oceanice, (n. tr.).

— Şi cam în cât timp o să se întâmple asta?

— Furtuna ar trebui să ajungă la graniţa Omanului până poimâine. Iar după estimările actuale se aşteptă ca valul de furtuni să dureze două sau trei zile.

— Amânând expediţia.

— Pentru cât mai puţin posibil.

Painter citi printre rânduri ordinul din spatele cuvintelor directorului. Ridica uşor capul şi se uita rapid spre cealaltă limuzină. O întârziere. Kara Kensington n-avea să fie deloc încântată.

6.48 PM.

— Calmaţi-vă, îi sfătui Safia.

Se adunaseră cu toţii în grădina din curtea reşedinţei Kensington. Pereţii înalţi acoperiţi cu calcar mărunţit datau din secolul al XVI-lea, la fel ca frescele idilice reprezentând o viţă-de-vie căţărătoare ce încadra tablourile cu peisaje terestre şi marine. Cu trei ani în urmă, lucrările de restaurare le readuseseră frescelor gloria de odinioară. Asta era prima dată când Safia vedea cu ochii ei lucrarea în forma finală. Artizanii de la British Museum supravegheaseră detaliile lucrării aici, în timp ce Safia le supervizase de la Londra prin intermediul camerelor digitale şi a internetului.

Fotografiile nu reuşiseră să redea cu acurateţe bogăţia de culori. Pigmenţii albaştri proveniţi de la cochiliile zdrobite de moluşte, cei roşii din petalele presate de trandafir, aşa cum se făcea la origini, în secolul al XVI-lea.

Safia admiră şi restul grădinii, un loc în care se jucase odată, pe vremea când era copil. Alei pavate cu plăci din teracotă roşie traversau printre straturile de trandafiri, gardurile vii tăiate şi parcelele cu plante perene aranjate artistic. O gradină englezeasca, o bucată de Marea Britanie în centrul Muscatului, în contrast însă, patru curmali mari erau plasaţi în fiecare colţ, arcuindu-se şi asigurând umbra unei bucăţi bune de grădina.

Amintirile se suprapuneau peste realitate, declanşate de parfumul iasomiei căţărătoare şi de un iz şi mai profund de nisip al oraşului vechi. Duhurile pluteau probabil în mijlocul dalelor de cărămida – umbre jucăuşe ale trecutului.

În centrul curţii, o fântâna placată cu faianţă tradiţională din

Oman, cu un bazin octogonal, arunca apa în sus cu vioiciune. Safia şi Kara obişnuiau să se bălăcească în bazinul fântânii mai ales în zilele toride şi pline de praf, un obicei cu care tatăl Karei nu era de acord. Safia încă mai putea să-i audă vociferările amuzate ce răsunau dincolo de zidurile grădinii, atunci când se întorcea de la o întâlnire a comitetului director şi le găsea făcând pluta în fântână. „Voi două arătați ca două foci eşuate pe uscat." Cu toate astea, câteodată îşi scotea şi el pantofii şi intra cu picioarele goale alături de ele.

Kara trecu de fântână, păşind apăsat, abia aruncându-şi privirea într-acolo. Amărăciunea din cuvintele ei adusese prezentul înapoi în prim-plan.

— Mai întâi peripețiile lui Omaha... acum nenorocita asta de vreme. Până o să ajungem s-o luăm din loc, jumătate din Arabia o să ştie de excursia noastră şi n-o să avem nici un moment de pace.

Safia o urmă, lăsând descărcarea limuzinelor pe seama celorlalți. Painter Crowe anunțase noutățile cumplite în plan meteorologic la sosirea sa. Expresia feței lui rămăsese neutră.

— E păcat că vremea bună nu e de cumpărat, terminase el la repezeală.

Părea că se bucură să o necăjească pe Kara. Totuşi, după toate obstacolele pe care le ridicase Kara în calea celor doi americani pentru a-i împiedica să participe la expediție, Safia nu putea să-l învinovățească.

Safia o ajunse din urmă pe Kara la intrarea cu arcadă a vechiului palat, o structură cu trei etaje acoperită din plăci de calcar sculptat. Etajele superioare erau împodobite cu balcoane acoperite, sprijinite pe coloane ornate. Plăcile de faianță de un albastru marin, care acopereau toate suprafețele interioare ale balcoanelor, calmau şi răcoreau ochiul după lumina strălucitoare şi orbitoare.

Kara părea că nu se simțea deloc confortabil acum că sosise acasă, fața ei, cu muşchii maxilarului încordați, neexprimând nimic altceva decât nervozitate.

Safia îi atinse mâna, întrebându-se în ce măsură proasta ei dispoziție se datora cu adevărat frustrării şi cât era indusă chimic.

— Furtuna nu reprezintă o problemă, îşi asigură ea prietena. Oricum aveam de gând să mergem mai întâi la Salalah ca să examinăm mormântul lui Nabi Imran. E pe coastă, departe de orice furtună de nisip. Sunt sigură că o să rămânem acolo cel puțin o săptămână.

Kara trase adânc aer în piept.

— Şi totuşi, toată nebunia asta cu Omaha... Sperasem să nu atragem atenția prea mult...

Fu întreruptă de zarva iscată la poartă. Amândouă femeile se întoarseră.

O maşină a Poliției din Oman cu girofarurile pornite, fără sirene, oprise lângă cele două limuzine. Portierele din spate se deschiseră şi doi bărbați coborâră.

— Vorbeam de lup... murmură Kara.

Safia simți deodată că nu prea poate să respire, că rămâne fără aer.

Omaha...

Timpul se scurgea uşor, în ritmul bătăilor slabe şi neclare ale inimii pe care le auzea în urechi. Crezuse că va avea mai mult timp să se pregătească, să se obişnuiască totuşi cu ideea, să se călească. Simți nevoia să fugă, să scape de-acolo şi se dădu un pas înapoi.

Kara îşi puse o mână pe spatele ei, sprijinind-o.

— Hai că o să fi bine, şopti ea.

Omaha îşi aşteptă fratele – după care trecură împreună printre cele două limuzine negre. Danny era vânăt în jurul ochilor, iar nasul său era susținut de un bandaj cu atelă. Omaha îşi ținea cu o mână fratele de braț. Purta un costum albastru, cu haina atârnată peste celălalt braț liber, îndoit, cu cămaşă albă cu mânecile suflecate până la coate, pătată de murdărie şi de sânge uscat. Privirea sa zăbovi o clipă asupra lui Painter Crowe, măsurându-l din cap până-n picioare. Omaha dădu din cap în semn de salut, destul de reținut.

După care se întoarse în direcția Safiei. Ochii i se măriră, iar picioarele îşi încetiniră ritmul. Fața îi rămase nemişcată preț de o secundă, după care începu să zâmbească încet, apoi din ce în ce mai hotărât. Îşi dădu la o parte câteva fire de păr blond, ca şi cum nu-i venea să-şi creadă ochilor ceea ce vedea.

Buzele sale îi pronunțară numele, iar la cea de-a două încercare reuşi chiar s-o spună cu voce tare.

— Safia... Dumnezeule.

Îşi drese vocea şi se duse grăbit spre ea, abandonându-şi pentru moment fratele.

Înainte ca ea să-l poată opri, ajunsese deja la ea şi o îmbrățişa cu putere, ca şi cum s-ar fi prăbuşit peste ea. Mirosea a sare şi transpirație, un miros familiar la fel ca şi cel al deşertului.

— Îmi pare bine să te văd, îi şopti el la ureche.

Ezită să-l îmbrăţişeze la rândul ei.

El o strânse şi mai tare şi se dădu un pas înapoi, înainte ca ea să se poată decide. Începură să se înroşească uşor.

Safia nu reuşi să articuleze nimic pentru moment. Ochii ei se concentrară la mişcarea percepută peste umărul lui Omaha.

Apropiindu-se de ei, Danny îi oferi un zâmbet crispat. Arăta de parcă fusese bătut.

Safia îşi duse mâna spre nas, recunoscătoare pentru întrerupere.

— Credeam… credeam că nu-i rupt…

— Nu-i decât o fisură, o asigură el, cu o urmă de accent de Nebraska în voce, împrospătat recent la ferma familiei. Atela nu-i decât pentru sprijin.

Privirea lui pendula între Omaha şi Safia, făcându-l să-i piară zâmbetul.

Se instala o senzaţie din ce în ce mai apăsătoare de jenă.

Painter îşi făcu apariţia, cu mână întinsă. Se prezentă de unul singur, strângându-le mâna celor doi fraţi. Ochii săi se îndreptară doar pentru o clipă asupra Safiei, pentru a se asigura că era în regulă. Ea-şi dădu seama că el câştiga timp pentru ca ea să-şi adune gândurile.

— Aceasta este partenera mea, dr. Coral Novak, fizician de la Columbia University.

Danny îşi îndreptă corpul, în mod clar nevenindu-i să creadă, în timp ce se chinuia să-şi amintească faţa ei. Vorbi prea repede.

— Acolo am absolvit şi eu. La Columbia. Aşa e.

Coral îi aruncă o privire scurtă lui Painter, ca şi cum i-ar fi cerut aprobarea să vorbească. Nu primi nici un fel de confirmare, însă vorbi oricum:

— Ce mică-i lumea!

Danny deschise gura să spună ceva, dar apoi se răzgândi şi o închise la loc. Ochii lui o urmăriră pe fiziciană în timp ce aceasta se trase într-o parte.

Clay Bishop li se alătură. Safia făcu prezentările, simţindu-se mai bine şi găsindu-şi alinarea în rutina regulilor care ţineau de etichetă.

— Iar acesta este doctorandul meu, Clay Bishop.

El îi apucă mâna lui Omaha cu ambele mâini, strângându-i-o rapid.

— Domnule, am citit tratatul dumneavoastră cu privire la rutele

de comerț ale perşilor din timpul lui Alexandru cel Mare. Sper să avem ocazia să discutăm despre unele dintre prospecțiunile pe care le-ați făcut de-a lungul graniței iraniano-afgane.

Omaha se întoarse spre Safia şi Kara.

— Mi-a spus „domnule”?

Kara întrerupse prezentările, făcându-le semn tuturor să se îndrepte spre intrarea în formă de arcadă a palatului.

— Fiecare are pregătită o cameră, aşa că vă puteți spăla înainte de cină şi relaxa după aceea.

Îi conduse deschizând drumul spre palat, tocurile eleganților ei pantofi Fendi țăcănind pe dalele vechi.

— Însă să nu vă tihnească prea mult, căci vom pleca de-aici în patru ore.

— Altă călătorie cu avionul? întrebă Clay Bishop, ascunzându-şi un zâmbet de bucurie.

Omaha îl bătu pe umăr.

— Nici chiar aşa. Cel puțin vine şi o chestie bună după toată nebunia din după-amiaza asta. Dădu din cap spre Kara. E plăcut să ai prieteni în poziții înalte, îndeosebi prieteni cu jucării drăguțe.

Kara se încruntă spre el.

— Au fost făcute toate aranjamentele?

— Proviziile şi echipamentele au fost deja redirecționate.

Safia se holbă pe rând la cei doi. Pe drum, Kara dăduse nişte telefoane furioase lui Omaha, la Consulatul Britanic şi membrilor staffului sultanului Qaboos. Indiferent care fusese rezultatul, nu părea să o mulțumească şi pe Kara la fel de mult ca pe Omaha.

— Şi cu Fantomele cu rămâne? întrebă Kara.

— Ştiu că ne întâlnim acolo, spuse Omaha dând din cap.

— Fantomele? se miră Clay.

Înainte să-i poată răspundă cineva, ajunseră la un hol care dădea înspre latura sudică a clădirii, aripa destinată oaspeților.

Kara dădu din cip către un majordom, un bărbat cu părul cărunt dat cu briantină, cu mâinile la spate, îmbrăcat în negru şi alb – un englez pursânge.

— Henry, vrei, te rog, să le prezinți oaspeților noştri camerele dumnealor?

Acesta dădu din cap bățos.

— Da, doamnă.

Ochii îi scânteiară când ajunse cu privirea la Safia, însă fața îi rămase impasibilă. Henry fusese majordomul casei aici, încă de pe vremea când Safia nu era decât un copil.

— Pe aici, vă rog.

Grupul îl urmă.

Kara strigă în urma lor:

— Cina o să fie servită pe terasa de sus în treizeci de minute.

Sunase mai mult a poruncă decât a invitație.

Safia făcu un pas ca să-i urmeze pe ceilalți din grup.

— Ce faci? o întrebă Kara, luând-o de mână. Camerele tale au fost aerisite şi pregătite pentru sosirea ta.

O întoarse înspre corpul principal al casei.

Safia se uită în jur în timp ce mergeau. Nu se schimbaseră prea multe. În multe privințe, casa era în aceeaşi măsură şi muzeu şi reşedință. Picturi în ulei atârnau pe pereți, vechimea familiei Kensington datând din secolul al XIV-lea. În mijlocul încăperii se afla o masă masivă şi veche de mahon, importată din Franța, la fel ca şi candelabrul Baccarat cu şase niveluri, care atârna deasupra. Safia îşi sărbătorise aici împlinirea a doisprezece ani. Îşi amintea lumânările, muzica, o imagine începțoşată a festivității. Şi râsetele. Aici întotdeauna se râdea. Ecoul paşilor ei răsunară sec în timp ce traversa camera lungă.

Kara o conduse spre aripa privată a casei, cea a familiei.

Când avea cinci ani, Safia fusese adusă de la orfelinat aici, la palat, ca să-i fie tovarăşă de joacă micuței Kara. Aceasta fusese prima cameră care o avea doar pentru ea… şi o baie privată. Cu toate astea, majoritatea nopților şi le petrecuse la Kara în cameră, şuşotind, făcând planuri de viitor care n-aveau să se împlinească niciodată.

Se opriră afară, lângă uşă.

Pe neaşteptate, Kara o strânse cu putere în brațe.

— E-atât de bine să fiu din nou cu tine acasă.

Întorcându-i îmbrățişarea sinceră, Safia simți fata dincolo de aspectul ei de femeie, cea mai dragă şi mai veche prietena a ei. *Acasă.* Şi în acest moment, aproape o crezu.

Kara schimbă subiectul. Ochii îi erau strălucitori în lumina reflectata de aplicele de pe pereți.

— Omaha…

Safia trase adânc aer în piept.

— Sunt bine. Am crezut că sunt pregătită. Însă să-l văd! Nu s-a schimbat deloc.

— Asta aşa e, spuse Kara încruntându-se.

Safia zâmbi şi îi răspunse şi ea cu o îmbrățişare scurtă.

— Sunt bine… pe bune.

Kara deschise uşa.

— Ți-am pregătit o baie bună şi găseşti haine de schimb în dulap. Ne vedem la cină.

Se dădu la o parte şi o luă mai departe pe hol. Trecu de fosta ei cameră şi continua, îndreptându-se spre cele două uşi din lemn de nuc de la capătul holului, acolo unde se afla apartamentul stăpânului casei, fostele camere ale tatălui ei.

Safia se întoarse şi intră împingând uşa de la camera ei. Dincolo de uşă se deschidea un hol mic, însă cu tavanul înalt, o cameră de primire folosită cândva pe post de cameră de joacă, dar care era acum cameră de lucru. Aici îşi pregătise toate referatele pentru doctorat. Mirosea a iasomie proaspătă, floarea şi parfumul ei favorite.

Traversă camera, îndreptându-se spre dormitor. Patul acoperit cu o cuvertura din mătase arăta de parcă n-ar fi fost deranjat de când plecase de aici la Tel Aviv, cu atâta timp în urmă. Aceasta amintire dureroasa se atenuă în timp ce-şi trecea degetele peste o cută a cuverturii de mătase şi caşmir. Pe partea opusă a camerei era un şifonier, plasat lângă ferestrele care se deschideau deasupra unei grădini laterale pline de umbra, ce străluceа de la soarele ce apunea. Straturile de plante şi flori crescuseră în dezordine şi dădeau pe-afară față de cum erau atunci când privise ultima oară pe geam. Acum erau până şi câteva buruieni, ce ajungeau la un şanț de drenaj, pe care nici nu şi-l amintea ca fiind atât de adânc.

De ce se mai întorsese? De ce plecase?

Se părea că nu era în stare să facă legătura între trecut şi prezent.

Susurul apei de la baie îi distrase atenția, făcând-o să se uite înspre camera de toaletă. Nu mai era mult timp până la cină. Îşi scoase hainele, lăsându-le să cadă pe podea. Cada consta într-un bazin de faianța, ca o albie îngropată în pardoseala, adâncă, dar îngusta. Aburii se ridicau în aer cu un şuierat care aproape că putea fi auzit. Sau poate că era stratul nestatornic de petale albe de iasomie care se roteau la suprafața, sursa parfumului din încăpere.

Vederea căzii pline îi smulse un zâmbet obosit.

Se îndreptă spre cadă şi, deşi nu putea să vadă treapta ascunsa dedesubt, sub apă, intră fără ezitare, călăuzită de un instinct căpătat într-un trecut care poate nu era rătăcit şi pierdut în întregime. Se băgă în apa caldă, scufundându-se până la bărbie,

lăsându-se pe spate, cu părul răsfirat peste apă şi petale.

Ceva mult mai profund decât muşchii ei amorțiți se dezmorți şi se relaxă. Îşi închise ochii.

Acasă…

8.02 P.M.

Paznicul patrula de-a lungul aleii, cu lanterna în mână, cu fasciculul luminos îndreptat spre poteca pavată. Cu mâna cealaltă scapără un băț de chibrit pe peretele exterior de calcar al reşedinței Kensington. Flacăra micuța pâlpâi. Nu reuşi să distingă silueta îmbrăcată în negru ascunsă în zona şi mai întunecată din cauza umbrelor aruncate de frunzele late de curmal ce atârnau pe deasupra coamei zidului.

Lumina amenință să expună persoana care aştepta ascunsă acolo. Cassandra apăsă pe trăgaciul armei sale speciale, tip harpon, menite să lanseze o ancoră cu patru gheare, pentru cățărare. Zgomotul uşor al mecanismului uns fu acoperit de lătratul unui câine ce hoinărea în zonă, unul dintre mulții câini care alergau pe străzile din Muscat. Cu picioarele încălțate în adidaşi uşori, se cocoță rapid pe zid în timp ce corpul îi era ridicat, tras de cablul subțire de cățărare, din aliaje de oțel, ce se încolăcea la loc pe tamburul pistolului din mâna ei. Ajunsă în vârf, se folosi de momentul creat pentru a-şi sălta corpul sus pe culmea zidului, după care se întinse pe burtă.

Sus pe parapet, de-a lungul zidului, erau încastrate cioburi de sticlă ascuțite ca lama de ras, pentru a-i descuraja pe intruşi, însă acestea nu reuşiră să-i penetreze combinezonul uşor, de culoare neagră, din kevlar şi nici mănuşile aferente. Cu toate astea, simțea un ciob apăsându-i lângă tâmpla dreaptă. Masca îi ascundea şi-i proteja restul feței, cu excepția unui decupaj în jurul ochilor. Pe frunte avea o pereche de ochelari de vedere pe timp de noapte, cu infraroşu, ce nu reflectau lumina, gata să fie folosiți. Lentilele erau capabile să înregistreze imagini cu o cameră digitala timp de o oră şi, în plus, ochelarii erau dotați cu un receptor microparabolic pentru ascultare la distanță.

Designul propriu al lui Painter Crowe.

Gândul ăsta o făcu să zâmbească uşor. Îi plăcea ironia situației. Să folosească chiar echipamentele nenorocitului ăluia, împotriva lui…

Cassandra îl privi pe paznic cum dispare după colțul

proprietății. Îşi eliberă ancora de cățărare şi o puse la loc la gura țevii armei sale compacte. Se rostogoli pe spate, scoase cartuşul cilindric, cu aer comprimat, deja folosit, din camera cartuşului pistolului, apucă un cartuş nou de la centură şi-l împinse cu palma la poziție. Pregătită, se răsuci la loc şi începu să se deplaseze în patru labe peste parapetul cu crestături al zidului palatului, țintind să ajungă la corpul principal al clădirii.

Zidul exterior nu se unea cu palatul, ci înconjura clădirea de la o distanță de zece metri. Nişte grădini mai mici umpleau spațiul gol şi îngust, unele separate printr-un gard viu în grădini distincte, răcoroase, dotate cu fântâni. Clipocitul apei care curgea ritmic răsuna până la ea, în timp ce continua să meargă de-a lungul parapetului.

Mai devreme examinase proprietatea, asigurându-se de acuratețea schemelor privind planul de pază al locului, pe care i le asigurase Organizația. Ştia că era mai bine aşa decât să se încreadă în ce apărea tipărit pe nişte hârtii. Verificase personal poziția fiecărei camere de supraveghere în parte, orarul celor de la pază, dispunerea pe teren a tot ce era trecut în scheme, a proprietății în sine.

Ascunzându-se sub frunzele late ale unui curmal, ce atârnau deasupra zidului, se furişă mult mai încet către o aripă a palatului care strălucea de lumina. O curte mică înconjurată de coloane încadra ferestrele cu arcadă ce dădeau într-un hol lung unde se servea masa. Lumânări, sculptate în forma unor flori delicate şi care pluteau în mici vase de argint, pâlpâiau deasupra mesei, în timp ce altele licăreau în candelabrele extrem de elaborate. Cristalul şi porțelanul fin reflectau lumina flăcărilor. Mai multe persoane erau înşirate în jurul mesei acoperite cu mătase. Servitorii se mişcau de zor printre ei, umplând paharele de apă şi oferindu-le vin celor de la masă.

Întinzându-se pe burtă ca să-şi ascundă silueta, Cassandra îşi puse dispozitivul digital de vedere pe ochi. Nu activa modul de vedere pe timp de noapte, ci acționă doar clapeta de mărire, uitându-se ca printr-un telescop la ce se întâmpla acolo. Microfonul din ureche bâzâi din cauza conversației amplificate, sunând metalic din cauza prelucrării digitale. Trebui să-şi țină capul nemişcat pentru a fixa receptorul parabolic asupra conversației.

Ştia că toți cei vizați erau prezenți.

Slăbănogul acela de doctorand, Clay Bishop, stătea lângă una

dintre ferestre, stingher. O tânără care servea se oferi să-i umple paharul de vin. El clătină din cap în semn de refuz.

— *La, shuk-ran,* murmură el. Nu, mulțumesc.

În spatele lui, doi bărbați gustau diferite aperitive de pe o tavă cu mâncăruri tradiționale omaneze, bucăți de came prăjită şi apoi fiartă înăbuşit, brânză de capră, măsline şi curmale feliate. Omaha Dunn şi fratele lui, Daniel. Cassandra ştia totul despre cum scăpaseră ca prin urechile acului mai devreme. O treabă de mântuială făcută de răpitori.

Şi totuşi, se uită la cei doi. Ştia că nu era bine să subestimezi un adversar. De aici începea întotdeauna înfrângerea. Se prea putea ca ambii să posede calități care să merite studiate.

Omaha mesteca de zor un sâmbure de măslină.

— În timp ce făceai duş, spuse el, sugând sâmburele, am verificat starea vremii la ştirile locale. Furtuna de nisip a lovit Kuwait City şi a făcut o dună de nisip direct pe Strada Principală.

Fratele mai tânăr scoase un zgomot involuntar. Nu părea să acorde vreo atenție acestui fapt. Urmărea cu privirea o blondă înaltă care intra în încăpere din partea opusă.

Coral Novak, din grupul operativ al Sigma, înlocuitoarea ei.

Cassandra îşi concentra atenția asupra adversarei sale. Părea să dea dovadă de mult sângele rece, ținând cont de cât de uşor o doborâse la muzeu, prinsă cu garda jos. Ochii Cassandrei se îngustară plini de antipatie. „Asta-i individa cu care au crezut că pot să mă înlocuiască şi s-o facă partenera lui Painter? O novice de la Sigma?" Nu era de mirare că lucrurile trebuiau să se schimbe.

Imediat după femeie, apăru şi Painter. Înalt, îmbrăcat în pantaloni negri şi cămaşă neagră, elegant şi cu toate astea nepretențios. Până şi de pe poziția înaltă şi incomodă de pe zid, Cassandra recunoscu felul în care el examină încăperea, circumspect, cu coada ochiului, uitându-se la tot ce mişca în jur, analizând, calculând.

Apucă cu degetele şi mai strâns cioburile de sticlă de pe zid.

El o expusese, amenințându-i poziția față de Ghildă, trăgând-o în jos. Ea se comportase perfect, petrecând ani buni ca să-şi cultive rolul de agent operativ principal, câştigând încrederea partenerului ei... şi, la final, poate chiar ceva mai mult decât simpla loialitate.

Simțea cum îi creşte furia în piept. El o făcuse să piardă totul, o scosese din prim-plan, limitându-i rolul la operațiuni care necesitau un anonimat total. Se ridică din locul în care stătea şi

continuă să se deplaseze de-a lungul zidului. Avea o misiune de îndeplinit. Una zădărnicită de Painter, la muzeu. Ştia ce miză era în joc.

N-avea să mai rateze şi noaptea asta. Nimic n-avea s-o oprească.

Cassandra îşi croi drum până la aripa îndepărtată a palatului, către o lumină singuratică în întunericul de la capătul clădirii. Se ridică pe vârfuri şi alergă pe ultima porțiune pe care o mai avea de parcurs. Nu putea risca să-şi rateze ținta.

În cele din urmă, se aşeză în fața unei ferestre care domina de sus o grădină neîngrijită. Prin geamul aburit văzu o femeie singură întinsă confortabil într-o cadă îngropată în pardoseală. Cassandra scană rapid şi celelalte camere. Erau goale. Asculta cu atenție. Nici un sunet, nimic.

Satisfăcută, Cassandra îşi îndreptă harponul spre balconul de deasupra. În urechea stângă, o auzi pe femeie cum mormăie. Părea amețită, ca într-un vis, un țipăt înăbuşit: „Nu… nu din nou…"

Cassandra apăsă pe trăgaciul de eliberare a harponului. Se auzi un clanc, iar cârligul zbură prin aer, lăsând în urmă o spirală din cablu de oțel. Mişcarea prin aer fu însoțită de un şuierat inconfundabil. Cârligul trecu peste balustrada balconului de la etajul trei.

Trăgând uşor de cablu, Cassandra sări de pe zid spre grădina de dedesubt. Vântul şuiera. Câinii lătrau pe aleea din vecinătate. Ateriză fără să rupă nici măcar o ramură şi se lipi de peretele de sub fereastră, cu o ureche ciulită gata să audă sunetul alarmei.

Nimic. Linişte deplină.

Verifică fereastra. Fusese lăsată întredeschisă, cam cât un lat de deget. Dincolo, în baie, femeia murmura ceva în somn.

Perfect.

08.18 P.M.

Safia stă în sala de aşteptare a unui spital mare. Ştie ce urmează să se întâmple. O remarcă pe femeia adusă de spate care intră şchiopătând în sală. Fața şi corpul îi sunt acoperite cu o *berka.* Umflătura de sub mantia femeii e evidentă acum.

…nu ca înainte.

Safia dă sa traverseze sala de aşteptare, înnebunită să prevină ceea ce urmează să se întâmple. Însă copiii se strâng în jurul ei, agățându-i-se de picioare, apucând-o de mâini. Se chinuieşte să-i

dea la o parte, însă ei izbucnesc în plâns.

Ea încetineşte, neştiind dacă este mai bine să-i consoleze sau să meargă mai departe.

În față, femeia se pierde în mulțimea de oameni de lângă recepție. Safia n-o mai vede. Însă asistenta de la recepție îşi ridică mâna, îndreptând-o spre Safia. I se strigă numele.

…ca înainte.

Mulțimea se desparte în două. Femeia este în centrul atenției, în propria lumină, angelică, având mâinile întinse sub pelerină asemenea unor aripi.

„Nu", spune Safia doar din buze. Nu are deloc aer ca să vorbească, să-i atenționeze pe ceilalți.

După care o explozie orbitoare, toată numai lumină, fără nici un zgomot.

Văzul îi revine instantaneu – dar nu şi auzul.

E întinsă pe spate, uitându-se în sus, în timp ce tavanul e cuprins de flăcări, nişte flăcări tăcute. Îşi ascunde fața ca să se apere de dogoarea insuportabilă, însă aceasta este peste tot. Cu capul întors, îi vede pe copii răşchirați, unii în flăcări, alții prinşi şi striviți sub piatră. O fetiță stă întinsă pe spate pe o masă răsturnată. Fața copilului lipseşte. Un altul se întinde spre ea, însă nu mai are mâini, numai nişte cioate însângerate.

Safia îşi dă acum seama de ce nu aude. Lumea a devenit un țipăt prelungit la infinit. Țipătul nu vine dinspre copii, ci de la ea, din propria gură.

După care ceva…

…o atinse.

Safia tresări şi se trezi în cadă, înăbuşindu-şi acelaşi țipăt. Țipătul pe care-l avea dintotdeauna înăuntrul ei, încercând să iasă afară. Îşi acoperi gura, înfiorata, ținând orice altceva înăuntru. Tremura în apa care se răcea, cu mâinile strânse în jurul sânilor. Strânse tare, aşteptând ca ecoul atacului de panică să se micşoreze şi să dispară.

Nu-i decât un vis…

Îşi dorea să creadă asta. Fusese prea puternic, prea intens şi plin de viață. Încă mai simțea gustul sângelui în gură. Îşi şterse fruntea, însă continuă să tremure. Voia să dea vina pe vis, pe oboseală, pentru a-şi justifica reacția – însă asta era o minciună. Era vorba de locul ăsta, de țara asta, de faptul că era din nou acasă. Şi de Omaha…

Închise ochii, însă visul aştepta în spatele pleoapelor închise. Nu

era doar un coşmar. Toate astea *se întâmplaseră.* Totul fusese din vina ei. Imamul local, un lider musulman evlavios, încercase s-o împiedice să facă săpături la mormintele de pe dealurile de lângă Qumran. Ea nu-l ascultase, prea încrezătoare în protecția pe care i-o oferea munca de cercetare.

Cu un an înainte, Safia îşi dedicase şase luni descifrării unei singure tăbliţe din lut. Aceasta sugera că un depozit secret de pergamente ar putea fi îngropat în locația respectivă, posibil un alt mormânt al faimoaselor Manuscrise de la Marea Moartă. Două luni de săpături dovediseră că avusese dreptate. Scosese astfel la lumină patruzeci de urne conținând o vastă bibliotecă de scrieri în aramaică, descoperirea anului, însă toate astea urmau să aibă un preț foarte mare.

Un grup fanatic fundamentalist considerase drept ofensă pângărirea unui loc sfânt al musulmanilor. Mai ales de către o femeie. O femeie cu sânge amestecat, care avea legături strânse cu Occidentul. Neştiind acest lucru la momentul respectiv, Safia devenise ținta acestora.

Numai că prețul plătit pentru păcatul ei de neiertat ei fusese sângele şi viețile unor copii nevinovați.

Ea fusese unul dintre cei trei supraviețuitori. Un miracol, după cum se scrisese în ziare, un miracol căruia ea îi supraviețuise.

Safia se rugase să nu mai aibă parte de asemenea miracole în viața ei.

Toate astea avuseseră un preț mult prea mare.

Safia deschise ochii, cu degetele încleştate. Furia luă locul oricărui sentiment de durere sau de vinovăție din trecut. Terapeutul ei îi spusese că era o reacție perfect normală. Trebuia să-şi permită să simtă această furie. Cu toate astea, se simțea jenată de mânia sa, nemeritată.

Îşi schimbă poziția şi apa dădu pe dinafară, peste marginile căzii şi se revărsă pe plăcile de gresie, lăsând în urmă o dâră de petale de iasomie. Petalele rămase se adunară în jurul mijlocului ei dezgolit.

Pe sub apă, ceva se frecă de genunchiul ei, ceva la fel de moale ca o floare, însă mult mai greu. Safia se încorda, asemenea unui iepure orbit de farurile unei maşini.

Apa se linişti. Stratul plutitor de petale de iasomie ascundea fundul căzii. După care ceva şerpuit în formă de S tulbură apa de dedesubt.

Safia îngheță.

Partea de sus a şarpelui ieşi la suprafață printre petale, câteva dintre ele agățându-se de capul maroniu. Ochii verzi se făcură negri în timp ce pleoapa interioară de protecție se lăsă în jos. Părea că se uită fix la ea.

Safia ştia ce şarpe era, uitându-se la semnul vizibil reprezentând o cruce deasupra creştetului capului. *Echis pyramidum.* Vipera-tapet. Toți copiii din Oman ştiau s-o identifice uitându-se la semnul ei distinctiv. Semnul crucii însemna moarte în cazul ei, nu mântuirea creştină. Şarpele era omniprezent în regiune, în locurile umbroase şi putea fi deseori văzut atârnând de crăcile copacilor. Veninul său era atât hemotoxic, cât şi neurotoxic, o combinație fatală, care provoca moartea în mai puțin de zece minute de la muşcătură. Viteza cu care îşi ataca victimele era atât de mare, încât cândva se crezuse că era capabil şi să zboare.

Vipera lungă de un metru înota prin cadă, îndreptându-se spre Safia. Ea nu îndrăzni să se mişte şi nici să rişte să o provoace. Probabil că se strecurase în apă după ce adormise, căutând umezeala care o ajuta să-şi lepede pielea mai uşor.

Şarpele îi ajunse până la burtă, ridicându-se puțin din apă, cu limba şfichiuind aerul. Safia simți o gâdilătură pe piele, în timp ce şarpele se apropia şi mai mult. Pielea de pe mâini i se făcu ca de găină. Se forță să nu tremure, de fapt să nu se cutremure.

Nesimțind nici un pericol, vipera se sui pe pântecul ei, scurgându-se încet din apă şi urcându-se în sus pe sânul stâng. Făcu o pauză scurtă ca să-şi scoată din nou limba înfricoşătoare. Pielea cu solzi era caldă, nu rece. Mişcările ferme îi trădau musculatura puternică.

Safia îşi menținu muşchii încordați, rigizi. Nu îndrăznea să respire. Însă cât de mult putea să-şi țină respirația?

Şarpelui păru să-i placă situația şi nu se mai mişcă, rămânând pe sânul ei. Comportamentul lui era foarte ciudat. De ce nu o simțise, de ce nu-i auzise bătăile inimii?

„Mişcă-te…" îi spuse ea în gând cu toată puterea sa. Măcar dacă s-ar retrage de partea cealaltă a băii, să-şi găsească un colț unde să se ascundă, să-i dea şi ei o şansă să iasă din cada…

Avea o nevoie crescândă de aer, pe care o resimțea ca pe un junghi în piept, ca pe o presiune insuportabilă în spatele ochilor.

„Pleacă, te rog…"

Vipera şfichiui din nou aerul cu limba sa roşie. Indiferent ce simțea, părea mulțumită. Se instalase acolo ca să se odihnească.

Privirea Safiei se încețoşa, din cauza lipsei de oxigen şi a

tensiunii la care era supusă. Dacă se mişca, murea. Dacă îndrăznea măcar să respire…

După care un joc de umbre îi atrase atenția spre fereastră. Condensul aburise geamul, făcându-l opac, de nepătruns. Însă nu exista nici o îndoială. Era cineva acolo, afară.

8
ŞERPI ŞI SCĂRI

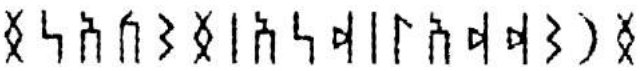

2 DECEMBRIE, 8.24 P.M.
ORAŞUL VECHI, MUSCAT

— Unde mama naibii e Safia? întreba Omaha, uitându-se la ceasul de la mână.

Trecuseră zece minute peste ora la care trebuiau să se adună cu toții pentru cină. Femeia pe care o cunoscuse în trecut era exagerat de punctuală, calitate dobândită în timpul studiilor la Oxford. Tocmai atenția pe care o acorda detaliilor făcuse din ea un custode desăvârşit.

— N-ar fi trebuit să fie aici până acum? spuse el.

— Am pus să i se pregătească o baie, anunță Kara din uşă. Doar ce s-a dus o cameristă sus cu haine curate.

Kara intră, arătând splendid îmbrăcată într-un *thob,* o rochie tradițională din Oman, din mătase roşie ce curgea parcă pe ea, cu broderii filigranate din aur de-a lungul manşetelor şi al tivului. Renunțase la orice fel de acoperământ al capului, lăsându-şi părul roşcat liber şi purta sandale Prada. Ca întotdeauna, când venea vorba de Kara, exista o linie clară de demarcație între veşmintele tradiționale şi ce era la modă.

— O baie? mormăi Omaha. Atunci n-o s-o vedem deloc astă-seară.

Safia iubea apa în toate formele sale: de la duşuri, fântâni, robinete, la bălăceli scurte în cursuri de apă şi lacuri, însă în mod special băile. Obişnuia să o tachineze pe tema asta, atribuind fixația ei pentru apă pe seama trecutului ei petrecut în deşert. „Poți să scoți o fată din deşert, însă n-o să poți niciodată să scoți deşertul din fată."

Cu gândul acesta în minte, fără să vrea, îl năpădiră şi alte amintiri ale băilor lungi pe care le făceau împreună, cu picioarele încolăcite, râsetele, gemetele uşoare, aburii care ieşeau din apă şi

din pielea lor.

— O să vină când o să fie gata, îl avertiză Kara, protectoare, trăgându-l înapoi în încăpere.

După care îi făcu un semn din cap majordomului casei.

— O să servim o cină tradițională ușoară, înainte să plecăm la drum peste două ore. Luați loc, vă rog.

Toată lumea își găsi locurile, împărțindu-se în două rânduri de-o parte și de alta a mesei. Painter și Coral de-o parte, alături de doctorandul Safiei, Clay. Danny și Omaha se așezară în fața lor. La sfârșit, Kara ocupă singurul scaun din capul mesei.

Ca la un semn, servitorii defilară printr-un set de uși batante dinspre holul care comunica direct cu bucătăria. Purtau deasupra capului platouri acoperite, ținându-le cu o singură mână. Alții cărau în ambele mâini niște tăvi și mai mari.

De îndată ce platourile erau lăsate pe masă, servitorii se dădeau pe rând în spate, ridicând capacele pentru a prezenta mâncarea. Totul făcea parte, evident, dintr-o coregrafie perfectă.

Kara enumeră fiecare fel în parte pe măsură ce era prezentat, odată cu ridicarea capacului.

— *Maqbous…* miel cu șofran. *Shuwa…* porc preparat la cuptor. *Mashuai…* pește flambat servit cu orez și lămâie.

Urmară multe alte feluri. Printre bunătăți se numărau și niște pâini subțiri, ovale. Acestea îi erau cunoscute lui Omaha. Celebrele *rokhal,* pâinea tradițională, coaptă pe frunze de palmier.

Kara termină în cele din urmă prezentarea bucatelor.

— Și ultimul fel, prăjiturele cu miere, unele dintre favoritele mele, aromate cu siropul de ulm.

— Ce… n-avem ochi de oaie? murmura Omaha.

Kara îl auzi.

— Se poate rezolva și cu delicatesa asta.

El ridică o palmă în sus, conciliator.

— O să trec peste, de data asta.

Kara făcu un gest larg pe deasupra bucatelor întinse pe masă.

— Tradiția în Oman este să te servești de unul singur. Așa că vă rog să vă bucurați de tot ce este pe masă.

Oaspeții îi urmară sfatul și începură să-și pună mâncare în farfurii și s-o mănânce cu lingura, de pe țepușe sau cu mâna. Omaha își umplu o ceașcă dintr-un urcior înalt. *Kohwa.* Cafeaua foarte tare. Poate că arabii se abțin să bea alcool, însă n-au nici un fel de probleme cu dependența de cofeină. Luă o gură sănătoasă din ceașcă și oftă. Gustul amar al cafelei concentrate era parfumat

cu nucşoară, o aromă distinctă şi bine-venită.

La început discutară mai mult subiecte culinare. Cele mai multe erau nişte exclamaţii de surprindere la descoperirea frăgezimii cărnii sau a iuţelii condimentelor. Clay părea mulţumit doar să-şi umple farfuria cu prăjiturele cu miere. Kara abia dacă gustă ceva, ţinându-i sub supraveghere pe servitori, ghidându-i cu câte un semn sau o întoarcere a capului.

Omaha o studie în timp ce-şi sorbea cafeaua. Era mai slabă, mult mai obosită decât atunci când o văzuse ultima oară.

Ochii Karei erau încă strălucitori, însă acum păreau mult mai febrili. Omaha ştia cât de mult investise ea în călătoria asta. Şi mai ştia şi de ce. Safia şi el mai păstraseră câteva secrete… cel puţin *atunci,* dacă era să se întoarcă în timp. El ştia totul despre Reginald Kensington. Portretul său se uita în jos la Kara de pe peretele din spatele ei. Oare ea mai putea încă să simtă privirea acelor ochi pătrunzători?

Omaha îşi imaginase că nici lui nu i-ar fi picat bine ca propriul tată să dispară în deşert, înghiţit în neant. Însă, slavă Domnului, nu-i *solicita* decât imaginaţia ca să înţeleagă o asemenea pierdere. Tatăl lui, la optzeci şi doi de ani, încă mai lucra şi se ocupa de ferma familiei din Nebraska. Mânca patru ouă, o felie de şuncă şi pâine prăjită cu unt la fiecare mic dejun şi fuma câte un trabuc în fiecare seară. Mama lui era şi mai zdravănă. „Oameni cu vână, obişnuia tatăl său să se laude. Exact ca băieţii mei."

În timp ce Omaha se gândea la familia sa, vocea ascuţită a fratelui său îl făcu să-şi mute atenţia de la Kara. Danny povestea cu amănunte escapada lor cu răpirea, folosindu-şi furculiţa la fel de mult ca vocea ca să spună întreaga păţanie. Omaha remarcă valul de entuziasm ce punea stăpânire pe el, pe măsura ce relata evenimentele zilei. Dădu din cap, dezaprobator, auzind cum fratele său mai mic se lăuda şi-o făcea pe grozavul. Omaha fusese cândva la fel. Nemuritor. Îmbătat de tinereţe.

Nu însă şi acum.

Se uită în jos la propriile mâini. Erau pline de cute şi de cicatrice, la fel ca mâinile tatălui lor. Ascultă povestea lui Danny. Nu fusese chiar aventura măreaţă pe care o descria fratele lui. Fusese o chestiune extrem de gravă.

O voce nouă îl întrerupse.

— O femeie? întreba Painter Crowe încruntându-se. Unul dintre răpitori era femeie?

Danny dădu din cap că da.

— Eu unul n-am văzut-o, însă fratele meu, da.

Omaha văzu cum ochii albaştri pătrunzători ai bărbatului se întorc spre el. Fruntea i se încreți, privirea concentrându-se asemenea unui laser bine focalizat.

— E-adevărat? întreba Crowe.

Omaha ridică din umeri, surprins de intensitatea privirii.

— Cum arata?

Ultima întrebare fusese pusă prea rapid. Omaha răspunse încet, uitându-se la cei doi.

— Era înalta. Cam cât mine. Din modul în care se mişca, aş spune că avea pregătire militară.

Painter îi aruncă o privire scurtă partenerei sale. Părea că îşi transmit un mesaj tăcut. Ştiau ceva ce nu voiau să spună. Omul de ştiința se uită din nou la Omaha.

— Şi la față?

— Păr negru şi ochii verzi. De obârşie beduină. Ah şi un mic tatuaj roşu sub un ochi… sub ochiul drept.

— Beduina, repetă Painter. Eşti sigur?

— Lucrez în regiunea asta de cincisprezece ani, aşa că pot să recunosc membrii fiecărui trib şi fiecărui clan în parte.

— Şi din ce trib era?

— Greu de spus. N-am avut suficient timp să mă uit la ea.

Painter se lăsă pe spate, relaxându-se brusc. Partenera lui se întinse spre una dintre prăjiturelele cu miere şi-o puse pe farfurie şi o lăsă acolo. Deşi de astă dată nu mai avu loc nici un fel de schimb de priviri, era clar că ceva fusese rezolvat.

— De ce atâta interes? întrebă Kara, transpunând în cuvinte gândurile lui Omaha.

Painter ridică din umeri.

— Dacă a fost o răpire la întâmplare doar pentru a scoate nişte bani, atunci probabil că nu contează. Însă dacă nu-i aşa… dacă a avut într-un fel sau altul vreo legătură cu jaful de la muzeu, cred că ar trebui cu toții să ştim pe cine să stăm cu ochii.

Vorbele sale sunară destul de rezonabil, pragmatic şi logic, însă Omaha simți că în spatele interesului manifestat de el era vorba de ceva mai mult.

Kara o lăsă aşa, fără să mai insiste. Îşi consultă rapid Rolexul cu diamante de la mână.

— Unde-i Safia? Doar nu-i tot în baie?

9.12 P.M.

Safia îşi ţinu respiraţia trăgând foarte puţin aer în piept.

Nu avea fobie de şerpi, însă învăţase să-i respecte în timp ce explora ruinele prăfuite. Erau şi ei o parte a deşertului, la fel ca nisipul şi vântul. Stătea în cadă perfect liniştită. Apa se răcea pe măsura ce aştepta... sau poate că frica era cea care o făcea să îngheţe.

Vipera-tapet de pe sânul ei stâng părea să-şi fi făcut culcuş pentru o bună bucată de timp, bucurându-se de linişte şi de apă. Safia simţea rugozitatea pielii şarpelui. Era un exemplar bătrân, ceea ce făcea deosebit de dificil procesul prin care îşi lepăda pielea.

Din nou, ochii ei surprinseră o mişcare de dincolo de geam. Însă, deşi încercă să se concentreze, nu văzu decât întunericul liniştit şi tăcut.

Paranoia care preceda adesea un atac de panică, o stare de anxietate care te acapara cu totul, te făcea să vezi ameninţare şi pericol acolo unde de fapt nu existau. Atacurile ei de panică erau de obicei declanşate de stresul sau tensiunea emoţională, nu de ameninţările fizice. De fapt, valul de adrenalină produs de pericolul imediat acţiona ca o zonă-tampon, un bun amortizor împotriva revărsării în cascadă, în mod electrizant, a episodului de panică. Cu toate astea, încordarea cu care aştepta plecarea viperei începuse să-i slăbească şi să-i subţieze această zonă tampon.

Simptomele muşcăturii viperei erau imediate şi serioase: piele înnegrită, senzaţia de arsură, de foc în sânge, convulsii care rupeau oasele. Nu exista nici un antidot cunoscut.

Mâinile începură să-i tremure uşor.

„Nici un antidot cunoscut..."

Se chinui să se calmeze.

Safia expiră uşor, uitându-se din nou la şarpe. Inspiră chiar şi mai uşor, savurând dulceaţa aerului proaspăt. Parfumul de iasomie, o plăcere mai înainte, era acum greţos.

Un ciocănit în uşă o făcu să tresară.

Se mişcă uşor în sus. Apa începu să facă vălurele în jurul ei.

Vipera îşi ridică uşor capul. Simţi cum restul corpului şarpelui se întăreşte şi se împinge în pântecele său gol, tensionându-se, plin de precauţie.

— Domniţă al-Maaz, strigă o voce de pe hol.

Nu răspunse.

Şarpele îşi scoase iar limba biciuind aerul. Corpul lui alunecă

uşor în sus, împingându-şi înainte capul triunghiular spre gâtul ei.

— Domniță?

Era Henry, majordomul casei. Probabil că venise să vadă dacă nu cumva adormise. Ceilalți probabil că erau în salon. Aici nu era nici un ceas, însă i se părea că trecuse toată noaptea.

În tăcerea mormântală, auzi zgomotul unei chei care se învârtea în broasca veche. După care auzi scârțâitul uşii de afară.

— Domniță al-Maaz...? acum şi mai puțin înăbuşit. O trimit pe Liza înăuntru.

Pentru Henry, un majordom englez eficient, ar fi fost de neconceput să intre în apartamentul unei lady, mai ales atunci când această lady era în baie. Nişte paşi uşori, grăbiți, traversară camerele, îndreptându-se spre camera de baie din spate.

Toată zarva şi gălăgia agitară şarpele. Se ridică şi mai sus între sânii ei, asemenea unui campion plin de venin. Era de notorietate faptul că viperele sunt agresive, cunoscute ca fiind capabile să urmărească un om un kilometru întreg dacă erau amenințate.

Însă vipera aceasta, moleşită de la aburi, nu făcu nici o mişcare ca să atace.

— Auziți? strigă o voce timidă de-afară, de lângă uşă.

Safia n-avea cum s-o avertizeze pe camerista de-afară.

O tânără fată ruşinoasă, cu capul plecat, apăru în cadrul uşii, cu părul său negru împletit prins sub o bonețică de dantelă. După ce înaintă doi paşi, murmură:

— Îmi pare rău că vă deranjez, domniță.

În cele din urmă se uită în sus şi întâlni ochii Safiei – după care văzu şarpele care urca şi mai sus, sâsâind amenințător, răsucindu-se şi şerpuind în aşteptare. Solzii uzi se întrepătrundeau şi se frecau scoțând un sunet ca de glaspapir.

Camerista îşi duse mâna la gură, însă nu reuşi să-şi înăbuşe țipătul. Atras de zgomot şi de mişcare, şarpele se târî rapid afară din apă, zburând cu totul peste marginea lată a căzii placate cu faianță, îndreptându-se spre fată.

Camerista era prea înfricoşată ca să se mai mişte.

Însă Safia, nu.

Apucă instinctiv coada viperei ce se mişca agresiv, cu repeziciune, prinzând-o în mijlocul atacului. O trase cu putere înapoi, împiedicând-o să ajungă la cameristă şi dându-i o mişcare de balans cât era de lungă. Însă şarpele nu era o bucată flască de sfoară.

Se contorsiona şi se zvârcoli la ea în mână, simțindu-i muşchii

tari sub degete. Simți, mai mult decât văzu, cum şarpele se încolăceşte, gata să lovească fulgerător pe cea care îl înhățase mai înainte. Safia dădu din picioare, încercând să se ridice, să dobândească un uşor avantaj în fața lui. Însă plăcile alunecoase de faianță o împiedicară, făcând-o să cadă la loc. Apa se revărsă cu putere pe pardoseală.

Vipera se repezi la încheietura mâinii ei. Numai printr-o răsucire şi o smucitură rapidă a brațului reuşi să evite muşcătura colților cu venin. Însă, asemenea unui luptător experimentat, bătrânul şarpe se contorsiona pentru a ataca din nou.

În cele din urmă Safia reuşi să se ridice în picioare. Se învârti în cadă, cu brațul întins, folosindu-se de forța centrifugă pentru a ține capul şarpelui departe de ea. Instinctul o făcu să-şi dorească să-i dea drumul în aer. Însă asta nu asigura sfârşitul confruntării. Baia era mică, iar agresivitatea viperei, bine-cunoscută.

În loc de asta, îşi îndoi brațul. Mai folosise şi altă dată un bici şi chiar îi dăduse unul lui Omaha, ca dar de Crăciun, distrându-se pe seama insistenței cu care Kara îi tot spunea Indiana Jones. Acum folosea aceeaşi tehnică, folosindu-se de încheietura mâinii ca şi cum ar pocni din bici, printr-o răsucire bine exersată.

Vipera, amețită de-atâta învârtit, nu reuşi să reacționeze în timp util. Astfel că, în conformitate cu vechile legi ale fizicii, corpul i se smuci în exterior şi se întinse cât era de lung. Şarpele lovi cu capul peretele faianțat cu suficientă forță de impact încât să ciobească suprafața ceramică.

Sângele țâşni împroşcând ca un spray de culoare roşie.

Corpul i se zbătu în mână cu o ultimă convulsie, după care căzu lipsit de vlagă, plescăind când ajunse în apa din cadă, din jurul coapselor ei.

— Domniță al-Maaz!

Safia îşi întoarse capul şi-l văzu pe majordom, pe Henry, în pragul uşii, atras de țipătul cameristei. Avea o mână pe umărul fetei îngrozite.

Safia se uită în jos la şarpele inofensiv şi la propria goliciune. Ar fi trebuit să se simtă jenată şi să încerce să se acopere, însă în loc de asta lăsă corpul plin de solzi să-i alunece dintre degete şi ieşi din cadă.

Numai tremurul mâinii o trăda.

Henry luă un prosop mare de bumbac de pe o etajeră. Îl deschise larg. Safia păşi înainte, iar Henry o înfăşură cu prosopul, cuprinzând-o cu brațele.

Începură să-i curgă lacrimile şi să suspine încet.

Prin geam se vedea cum răsărise luna, acolo, deasupra zidului palatului. Pentru o fracțiune de secundă, ceva întunecat flutură peste suprafața sa. Safia tresări, însă ceea ce văzuse dispăru rapid.

Probabil nu era decât un liliac, prădătorul nocturn al deşertului.

Cu toate astea, începu să tremure şi mai tare în timp ce brațele lui Henry o strânseră şi mai puternic, luând-o pe sus şi cărând-o în patul ei din camera cealaltă.

— Sunteți în siguranță, îi şopti el, protector ca un tată.

Ştia că vorbele lui nu puteau să fie mai departe de adevăr.

9.22 P.M.

Afară, lângă fereastră, Cassandra se ghemui în tufişuri. Se uitase cum curatorul muzeului se luptase cu şarpele, mişcându-se rapid şi cum scăpase de el cu iscusință. Sperase să aştepte până când femeia avea să plece din cameră, după care să fugă rapid cu geanta care adăpostea inima de fier. Vipera se dovedise a fi un vizitator nedorit pentru amândouă.

Însă, spre deosebire de Safia, Cassandra ştia că prezența şarpelui fusese deliberată, planificată, că nu apăruse din neant.

Evitase şi cea mai mică reflexie în geamul transformat într-o oglindă argintie de lumina lunii. Mai fusese cineva acolo. Cineva care se cățărase pe zid.

Cassandra îşi dădu drumul jos şi se depărtă, cu spatele la palat, cu câte un pistol în fiecare mână, două Glock-uri negre, identice, cu suprafața mată, scoase din tocurile ataşate la hamul atârnat pe umeri. Surprinse cu privirea o siluetă înfăşurată într-o mantie care plutea în aer peste zidul exterior.

Gata, dispăruse.

Un asasin, oare?

Mai fusese cineva în grădină în afară de ea… iar ea fusese luată prin surprindere.

„Fir-ar să fie, ce nerozie…”

Furia îi accelera gândurile în timp ce-şi refăcea planul pentru noaptea respectivă.

Cu toată agitația din apartamentul curatorului, probabilitatea furării artefactului se diminuase.

Însă hoțul învelit în mantie… asta era o cu totul altă problemă.

Obținuse deja informațiile referitoare la tentativa de răpire a lui Omaha şi Daniel Dunn. Nu era clar dacă atacul fusese pur şi simplu o întâmplare nefericită: se aflaseră la momentul nepotrivit în locul nepotrivit. Sau dacă era ceva mai serios, un atac calculat şi premeditat, o încercare de a solicita bani de răscumpărare de la reşedința Kensington.

Iar acum amenințarea la viața curatorului.

Nu putea să fie pur şi simplu o întâmplare. Trebuia să existe o legătură, ceva necunoscut de către Ghildă, o a treia parte implicată în toate astea. Însă cum şi de ce?

Toate astea îi trecură prin cap într-o fracțiune de secundă.

Cassandra strânse şi mai tare pistoalele din mâini.

Răspunsurile nu puteau să vină decât dintr-un singur loc.

Încrucişându-şi mâinile, Cassandra vârî ambele pistoale în tocuri şi desfăcu harponul prins la centură. Îl îndreptă, apăsând pe trăgaci şi auzi şuieratul corzii de oțel. Deja era în mişcare în momentul în care se auzi cum gheara de prindere se agăță de coama zidului. Apăsă pe vinciul de retractare a corzii. În timpul scurt care-i trebui să ajungă la zid, cablul de oțel se întinse şi îi trase greutatea corpului în sus. Încălțările ei cu tălpi moi se cățărară pe zid, în timp ce motoraşul dispozitivului de prindere scoase un zgomot uşor.

Ajungând sus, încalecă parapetul şi-şi asigură arma tip harpon. Uitându-se în jos, îşi trase pe ochi dispozitivul optic de vedere pe timp de noapte. Aleea întunecată se transformă rapid într-un amalgam de contururi verzi şi albe.

Peste drum, o siluetă acoperită cu o mantie se strecura, furişându-se, pe lângă zidul îndepărtat, îndreptându-se spre strada alăturată.

Asasinul.

Cassandra se ridică în picioare pe parapetul acoperit cu cioburi de sticlă şi o luă la fugă în direcția hoțului cu mantie. Probabil că zgomotul paşilor ei fusese auzit, căci ținta îşi mări viteza, zbughind-o.

„La naiba.” Cassandra ajunse într-un loc în care se înălța un alt curmal din perimetrul proprietății înconjurate cu ziduri. Frunzele palmierului se întindeau larg, atârnând peste ambele margini ale zidului, împiedicând-o să mai fugă.

Fără să încetinească deloc, Cassandra nu-şi scăpă din ochi ținta. Când ajunse la copac, se feri într-o parte, apucând o mână plină de frunze, sărind de pe zidul înalt de şase metri. Ținându-se

strâns de frunze, îşi dădu drumul în jos cu toată greutatea. Frunzele se rupseră printre degetele ei înmănuşate, însă sprijinul temporar o ajută să amortizeze căderea. Ateriză pe alee, genunchii săi absorbind impactul.

Se uită după ținta sa, care dispăru pe o stradă perpendiculară. Cassandra apăsă nişte butoane. O hartă a peisajului urban din apropiere îi apăru pe ecranul dispozitivului său optic. Era nevoie de un ochi experimentat ca să interpreteze imaginea confuză de pe ecran. Aici, în Oraşul Vechi, harta n-avea nici cap, nici coadă. În jur era doar un labirint de alei şi străduțe pavate. Dacă hoțul ar fi încercat să scape în labirintul ăsta încâlcit… Cassandra îşi mări şi mai tare viteza. Cealaltă persoană trebuia încetinită. Imaginea digitală îi arăta că strada laterală mai avea cel puțin treizeci de metri lungime înainte de a se intersecta cu alte alei.

Cassandra avea o singură şansă.

Se apropie de colț, scoțându-şi din nou arma tip harpon agățată la centură. În timp ce intra pe strada laterală, îşi reperă imediat ținta la treizeci de metri distanță şi ochi.

Apăsă pe trăgaci.

Cablul metalic şuieră. Cârligul de prindere făcu o boltă joasă de-a lungul aleii, trecând pe deasupra umărului țintei sale.

Cassandra apăsă pe dispozitivul de retractare, inversând sensul de rotație al vinciului, trăgând în acelaşi timp cu putere cu propria mână. Ca la pescuitul la lansetă.

Ghearele cârligului se înfipseră în umărul celuilalt, răsucindu-i corpul şi împiedicându-l să-şi mai controleze picioarele.

Cassandra îşi permise să zâmbească răutăcios, plină de satisfacție. Însă îşi savura victoria prea devreme.

Adversarul ei continuă să se învârtă în loc, desfăşurându-şi larg mantia, asemenea unor aripi, scoțându-şi-o şi eliberându-se de ea cu atâta abilitate, încât l-ar fi uimit şi pe Houdini.

La lumina lumii, prin dispozitivul cu raze infraroşii văzu cealaltă persoană la fel de bine ca în miezul zilei.

O femeie.

Aceasta ateriză cu grația unei feline într-o mână, sărind înapoi pe vârfurile picioarelor. Cu părul său negru fluturându-i pe spate, o luă la fugă pe stradă, în jos.

Cassandra înjură şi alergă după ea. Nu se putea abține să admire abilitatea țintei sale şi provocarea pe care o reprezenta. Pe de altă parte, ar fi vrut s-o împuşte pe femeie în spate pentru a nu-şi mai lungi noaptea şi mai mult de atât. Însă avea nevoie de

răspunsuri.

Porni pe urmele femeii, ale cărei mişcări dovedeau vioiciune şi stăpânire de sine. Cassandra fusese în liceu campioană la alergare, iar în urma antrenamentelor riguroase din cadrul Forţelor Speciale reuşise să-şi întreţească viteza. Fiind una dintre primele femei din rândul trupelor speciale de infanterie ale Statelor Unite, trebuise să fie rapidă.

Ţinta ei fugi după un alt colţ de stradă.

La ora asta din noapte, străzile erau goale, cu excepţia câtorva câini şi a unor pisici vagaboande. După apus, toate uşile Oraşului Vechi se încuiau, iar obloanele geamurilor erau trântite cu putere, lăsând străzile în întuneric. Ocazional, se auzeau frânturi de muzică şi râsete din curţile interioare. Câteva lumini străluceau de la balcoanele de sus, însă şi acestea aveau gratii împotriva spărgătorilor.

Cassandra îşi verifică harta afişată pe ecranul digital. Pe buze i se întipări iarăşi un zâmbet. Labirintul de alei prin care fugise femeia hăituită era ocolitor şi lung, însă în cele din urmă nu mai avea ieşire, înfundându-se într-o latură masivă a vechiului fort Jalai. Fortăreaţa înconjurată cu ziduri n-avea nici o poartă pe latura asta.

Cassandra îşi menţinu ritmul. Îşi făcuse planul în minte, cum o să decurgă atacul. Îşi scoase unul din cele două Glock-uri. Cu mâna cealaltă, apăsă clapeta staţiei radio.

— Am nevoie de o evacuare în zece minute, spuse ea. Mă detectaţi după GPS.

Răspunsul veni clar şi concis:

— Am înţeles. Evacuare în zece minute.

După cum era planificat, comandantul adjunct al echipei avea să trimită trei motociclete de teren modificate, cu amortizoare de zgomot la eşapament, roţi solide de cauciuc şi motoare tunate. Mobilitatea automobilelor era limitată prin trecerile înguste din Oraşul Vechi. Motocicletele erau mai potrivite pentru această regiune. Cassandra ştia din experienţă că fiecare zonă de desfăşurare a unei misiuni avea specificul său la care trebuiau adaptate mijloacele. În momentul în care avea să-şi ajungă ţinta după colţ, întăririle aveau să fie deja pe drum. Trebuia numai să o ţină pe femeie în şah, acolo, în fundătură. Dacă întâmpina vreun fel de rezistenţă, un glonţ în genunchi trebuia să-i taie elanul.

În faţă, un flash de lumină albă în dispozitivul de vedere nocturnă o alertă pe Cassandra asupra faptului că ţinta ei

încetinea, distanța micşorându-se. Probabil că-şi dăduse seama de capcana în care intrase.

Cassandra păstră ritmul cu cealaltă femeie, ținând-o sub observație.

În cele din urmă, după o ultimă cotitură a aleii înguste, apăru maiestuos fortul Jalai. Fațadele magazinelor de pe ambele părți se întindeau până la structura înaltă, creând un canion în miniatura.

Femeia, fără mantie acum, purta numai o cămaşă lungă, albă. Stătea în picioare la baza zidului abrupt din calcar al fortului, uitându-se în sus. Cea mai apropiată pârghie de acces sau deschidere se afla la nouă metri înălțime. Dacă femeia încerca să sară pe acoperişurile magazinelor din vecinătate, Cassandra avea să o descurajeze cu câteva împuşcături bine plasate ale Glock-ului.

Cassandra păşi pe alee, blocându-i orice cale de scăpare.

Femeia o simți şi se întoarse cu spatele la fort, gata de confruntare.

Cassandra îşi ridică dispozitivul de vedere nocturnă. Aleea era suficient de bine iluminată de lună. Prefera vederea naturală la distanțe atât de mici.

Cu Glock-ul îndreptat agresiv înainte, Cassandra reduse distanța.

— Nu mişca, spuse ea în arabă.

Ignorând-o, femeia îşi ridică un umăr în sus. Cămaşa îi alunecă de pe forme şi căzu în jurul gleznelor, lăsând-o goală pe stradă. Cu picioarele lungi, cu sânii de mărimea unor mere şi îndoindu-şi gâtul lung şi elegant, nu părea deloc să se jeneze de goliciunea ei, ceea ce era complet neobişnuit într-o țară arabă. Avea o postură nobilă – statuia grecească a unei prințese arabe. Singura ei podoabă era un mic tatuaj rubiniu sub ochiul stâng. O lacrimă.

Femeia vorbi pentru prima oară, încet, cu o voce prevenitoare. Totuşi cuvintele ei nu erau în arabă. Posedând vaste cunoştințe de lingvistică, Cassandra vorbea fluent o duzină de limbi şi se descurca în alte douăzeci. Plecă urechea la cuvintele femeii, părându-i-se cunoscute, însă nereuşind să le înțeleagă.

Înainte ca americanca să poată pricepe ceva, femeia păşi desculță, ieşind dintre hainele de pe jos şi se dădu înapoi în umbra zidului impozant. Mişcându-se de la lumina lunii în întuneric, silueta îi dispăru brusc.

Cassandra păşi înainte, păstrând distanța dintre ele. Se uită mai atent.

Nimic.

Îşi lăsă în jos dispozitivul de vedere pe timpul nopții. Umbra se evaporase. Zidul din calcar al fortului părea şi mai mare, acum că era focalizat. Se uită în stânga şi în dreapta.

Femeia nu se vedea nicăieri.

Cassandra înaintă în grabă, cu pistolul ridicat. Ajunse la zid din şapte paşi. Întinse o mână, să atingă piatra şi să se asigure că era reală, solidă. Cu spatele la zid, scană aleea cu dispozitivul de vedere nocturnă. Nici o mişcare, nici urmă de femeie.

Era imposibil.

Era ca şi cum se întorsese în întuneric şi dispăruse. Ca un *djinn,* ca un duh al deşertului.

Cassandra nu trebui decât să se uite la mormanul de haine de care se dezbrăcase femeia ca să elimine din start o asemenea posibilitate. De când purtau fantomele pelerine?

Un scârțâit de pietriş şi un huruit uşor îi atrase atenția spre intrarea în alee. O mică motocicletă se apropia după ultima cotitură, flancată de alte două. Întăririle ei.

Aruncând o ultimă privire în jur, Cassandra se îndreptă spre ei. Se mai învârti în cerc încă de două ori. Când ajunse la prima motocicletă, întrebă:

— Când ai venit încoace ai văzut cumva o femeie goală pe alee?

Fața motociclistului era acoperită cu o mască, însă în ochi i se putea citi confuzia.

— Goală?

Cassandra pricepu.

— Nu contează, spuse ea.

Se sui şi ea pe motocicletă, în spatele bărbatului. Noaptea se dovedise a fi un eşec total. Se întâmplase ceva ciudat aici. Avea nevoie de timp ca să-i dea de cap.

Îl bătu uşor pe bărbat pe umăr. Acesta întoarse motocicleta şi trioul se întoarse pe unde venise, îndreptându-se spre depozitul gol pe care-l închiriaseră la docuri, ca bază a operațiunilor din Muscat. Era timpul să încheie misiunea care-i fusese încredințată. Ar fi fost mai uşor dacă ar fi pus mâna pe inima de fier. Însă existau şi planuri de rezervă. Până la miezul nopții, aveau să înainteze cu planurile lor de a elimina expediția lui Crowe.

Chibzui la detaliile finale care trebuiau puse la punct, însă îi era greu să se concentreze. Ce se întâmplase cu femeia? Existase o uşă secretă de acces în fort? Una necunoscută de sursa ei de informații? Era singura explicație.

În timp ce cugeta la această ciudățenie, cuvintele femeii îi

răsunară în minte.

Amortizoarele țevilor de eşapament ale motocicletelor o ajutară să se concentreze.

Unde mai auzise limba aia?

Îşi aruncă scurt privirea spre vechiul fort Jalai, ale cărui turnuri se înălțau semeț în lumina lunii, deasupra clădirilor mai joase. O structură străveche, dintr-o epocă dispărută.

După care o izbi familiaritatea limbii folosite.

Nu era una modernă. Era una *străveche.*

Auzi din nou cuvintele în minte, rostite pe un ton de avertizare. Deşi nu le putea desluşi, ştia că era o limbă moartă.

Aramaică.

Limba lui Isus Hristos.

10.28 P.M.

— Cum a ajuns acolo? întrebă Painter.

Stătea lângă intrarea în baie, holbându-se la şarpele mort care plutea cât era de lung printre petalele de iasomie.

Toți cei adunați la cină auziseră țipătul cameristei şi veniseră în goană. Fuseseră ținuți lângă firidă de majordom, până când Kara reuşise s-o ajute pe Safia să-şi pună o rochie.

Îi răspunse Kara, aşezată pe un scaun de lângă patul în care se afla prietena sa.

— Nemernicii dracului, întotdeauna apar de unde nu te aştepți, chiar şi din instalație. Camerele Safiei a fost închise ani de zile. Şi-ar fi putut face cuib oriunde aici. Când i-am aerisit camerele şi am făcut curat, probabil că a fost deranjat, după care a fost atras de apa din cadă.

— Îşi lepăda pielea, şopti Safia cu voce răguşită.

Kara îi dăduse o pastilă. Efectul acesteia o făcea să i se împleticească limba, însă părea mai calmă decât atunci când cei din grup veniseră în goană sus. Părul îi atârna ud şi-i umezea pielea. Începea să-i revină uşor şi culoarea în obraji.

— Când năpârlesc, şerpii care-şi leapădă pielea caută apa.

— Atunci mai mult ca probabil a venit de afară, interveni Omaha.

Arheologul stătea lângă arcadă în camera de lucru. Ceilalți aşteptau afară pe hol.

Kara o bătu uşor pe Safia pe genunchi şi se ridică în picioare.

— Indiferent cum a fost, s-a terminat. Lucrul bun e că suntem pregătiți de plecare.

— În mod sigur, poate fi amânată cu o zi, spuse Omaha, uitându-se la Safia.

— Nu. Safia îşi revenise din amețeala provocată de sedative. Mă descurc.

Kara dădu din cap aprobator.

— Trebuie să mergem în port la miezul nopții.

Painter ridică o mână.

— Nu ne-ați spus cu ce-o să călătorim.

Kara îl expedie, dând din mână ca şi cum ar fi vrut să împrăştie un miros urât.

— O să vedeți când o să ajungem acolo. Mai am încă de pus la punct o mie de detalii de ultim moment.

Trecu pe lângă Omaha şi ieşi din cameră. Cuvintele ei se auziră şi înăuntru, în timp ce li se adresa celorlalți din hol.

— Ne vedem în curte într-o oră.

Omaha şi Painter stăteau de-o parte şi de alta a camerei, flancând-o pe Safia. Nici unul nu se mişca, amândoi fiind la fel de nesiguri dacă se cuvenea să o consoleze pe Safia. Problema fu rezolvată de Henry care intră pe sub arcadă, cu brațele pline de haine împachetate.

Henry dădu din cap spre cei doi bărbați.

— Domnilor, am sunat o cameristă să o ajute pe domnița al-Maaz să se îmbrace şi să-şi adune lucrurile. Dacă ați fi atât de buni…

Le făcu semn cu capul spre uşă, concediindu-i.

Painter se apropie de Safia.

— Eşti sigură că poți să călătoreşti?

Dădu din cap aprobator, un efort pentru ea.

— Mulțumesc. O să fiu bine.

— Bun. Dacă ai nevoie de mine sunt afară pe hol.

Asta o făcu să-i zâmbească uşor. El se trezi că face la fel.

— N-o să fie nevoie, spuse ea.

Se întoarse.

— Ştiu, însă o să fiu acolo oricum.

Painter îşi dădu seama că Omaha îl studiază, cu ochii mai îngustați decât înainte. După expresia feței, bărbatul era nervos. În mod clar era suspicios, însă sub această fațadă se putea citi şi o urmă de supărare.

Painter se îndreptă spre uşă, iar Omaha nu-i făcu loc ca să

poată trece. Trebui să-l ocolească puțin ca să treacă de el.

După aceea, Omaha i se adresă Safiei:

— Te-ai descurcat bine, scumpo.

— N-a fost decât un şarpe, răspunse ea, ridicându-se în picioare ca să primească hainele de la majordom. Şi am o grămadă de treabă de făcut înainte să plecăm.

Omaha oftă.

— Bine, bine. Am înțeles.

Şi-l urmă pe Painter afară pe uşă. Ceilalți plecaseră cu toții, lăsând holul pustiu.

Painter îşi ocupa poziția de lângă uşă. Omaha tocmai încerca să treacă de el, când Painter îşi drese vocea.

— Doctore Dunn…

Arheologul se opri, uitându-se la el.

— Şarpele acela, spuse Painter, revenind la o idee abordată anterior. Ai spus că te gândeşti că a venit de afară. De ce?

Omaha ridică din umeri, dându-se puțin înapoi.

— Nu pot să spun sigur de ce. Însă viperelor le place soarele de după-amiază, îndeosebi atunci când năpârlesc. Aşa că nu-mi pot imagina că a stat toată ziua ascunsă acolo.

Painter se uită fix înspre uşa închisă. Camera Safiei era cu vedere la răsărit. Prin urmare, nu era expusă decât soarelui de dimineață. Dacă arheologul avea dreptate, şarpele ar fi trebuit să parcurgă o distanță mare de la locul însorit unde avusese culcuş până la cadă.

Omaha îi citi gândurile.

— Doar nu crezi că l-a pus cineva acolo?

— Poate că sunt paranoic. Însă n-a încercat odată nu ştiu ce grup militant să o omoare pe Safia?

Bărbatul se încruntă.

— Asta a fost acum cinci ani. Tocmai în Tel Aviv. În plus, dacă cineva a adus şarpele, în nici un caz n-ar fi putut să fie nemernicii ăia.

— De ce nu?

Omaha clătină din cap.

— Grupul extremist a fost distrus de comandourile israeliene un an mai târziu. De fapt, a fost *complet eradicat.*

Painter cunoştea detaliile. Dunn fusese cel care-i ajutase pe israelieni să-i hăituiască şi să-i urmărească pe extremişti, folosindu-se de contactele sale din zonă.

Omaha murmură, mai mult pentru el decât pentru Painter, pe

un ton amar:

— După aceea, am crezut că Safia va fi uşurată… că o să se întoarcă aici…

„Nu-i atât de simplu, băiete.” Painter deja îşi formase o părere despre Omaha. Bărbatul aborda problemele cu capul sus, depăşindu-le fără să se mai uite înapoi. Nu de asta avea nevoie Safia. Se îndoia că Omaha va înțelege vreodată. Cu toate astea, Painter simți un abis de tristețe în el, un abis care fusese umplut de nisipul anilor care trecuseră atât de repede. Aşa că încercă să-l ajute.

— Trauma care nu este depăşită de…

Omaha îl întrerupse tăios:

— Îhî, am mai auzit toate astea. Mulțumesc, dar nu eşti blestematul meu de terapeut. Sau al *ei.* Şi cu asta porni în josul holului, călcând apăsat şi strigându-i ironic: Iar câteodată, doctore, un şarpe nu-i nimic altceva decât un şarpe.

Painter oftă.

Cineva ieşi din umbra arcadei. Era Coral Novak.

— Omul ăsta are probleme.

— N-avem cu toții?

— Am auzit fără să vreau discuția voastră, spuse ea. Pur şi simplu făceai conversație sau chiar crezi că mai este cineva implicat?

— În mod clar cineva tulbură apele.

— Cassandra?

El clătină uşor din cap.

— Nu, cineva necunoscut.

Coral se încruntă, ceea ce de fapt se reducea la o încrețitură abia perceptibilă în colțul buzelor.

— Asta nu-i a bună.

— Nu… nu, nu este.

— Şi cu muzeografa asta, insistă Coral, făcând semn cu capul spre uşă. Chiar ți-ai intrat în rolul unui om de ştiință *civil* curtenitor şi amabil, aşa cum trebuie.

Painter simți un avertisment subtil în vocea ei, o îngrijorare mascată că era pe punctul de a încălca linia dintre profesionalism şi ceva personal.

Coral continuă:

— Dacă mai e şi altcineva implicat şi-şi bagă nasul, n-ar trebui să facem nişte cercetări prin împrejurimi ca să găsim şi dovezi în sensul ăsta?

— Bineînțeles. Tocmai de aceea acum o să te duci afară.

Coral ridică dintr-o sprânceană.

— Am o uşă de păzit, spuse el, răspunzându-i la întrebarea nerostită.

— Înțeleg.

Coral dădu să plece.

— Vrei să spui că rămâi aici ca s-o păzeşti pe femeie sau să protejezi misiunea?

Painter răspunse cu un ton autoritar:

— În acest caz, e exact acelaşi lucru.

11.35 P.M.

Safia se uita pe geam la priveliştea care i se derula prin fața ochilor cu o viteză amețitoare. Cele două tablete de diazepam o amețiseră. Luminile de la stâlpii de iluminat public erau estompate ca un fundal fosforos, nişte pete de lumină peste peisajul de la miezul nopții. Toate clădirile erau cufundate în întuneric. Însă în față, o revărsare de lumină marca portul Muscat. Portul comercial era activ douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru şi strălucea de la lumina reflectoarelor şi de la luciul metalic al depozitelor acoperite cu tablă.

Când maşina luă o curbă strânsă la dreapta, în fața ochilor le apăru şi portul. Golful era în mare parte gol, majoritatea barjelor de petrol şi a navelor portcontainer acostând înainte de apusul soarelui. Pe timpul nopții, încărcătura lor avea să fie descărcată şi reîncărcată. Chiar şi acum, macaralele în formă de H şi containerele de mărimea benelor unui autocamion se învârteau prin aer, asemenea unor gigantice cuburi de jucărie. Mult mai în depărtare, lângă orizont, pavoazul electric al unui vas de croazieră plutea pe apele întunecate asemenea lumânărilor de pe un tort, văzute pe fundalul unei puzderii de stele.

Limuzina se îndepărtă de toată agitația asta, îndreptându-se spre latura îndepărtată a portului, acolo unde erau acostate tradiționalele *dhow,* bărcile arăbeşti cu vele. De mii de ani, locuitorii din Oman navigau pe mări, din Africa până în India. Aceste *dhow* erau nişte simple copăi din scândură de lemn cu o velă distinctivă de formă triunghiulară. Variau în mărime, de la cele cu pescaj redus, pentru ape mici, *bodan,* până la cele pentru ape adânci, *baghlah.* Ambarcațiunile vechi erau aliniate în partea

îndepărtată a portului, înghesuite una lângă alta, cu velele strânse, cu catargele ţintind în sus prin încâlceala de parâme.

— Aproape c-am ajuns, murmură Kara spre Safia de pe cealaltă banchetă a limuzinei.

Celălalt ocupant al maşinii şi singurul pe lângă şofer şi un bodyguard, era doctorandul Safiei, Clay Bishop. Pe jumătate adormit, fornăi uşor pe nas când vorbi Kara.

În spatele lor venea altă limuzină în care erau toţi americanii: Painter şi partenera sa, Omaha şi fratele lui.

Safia stătea acum mai dreaptă în scaun. Kara încă nu-i spusese cum o să ajungă la Salalah, ci numai că se îndreptau spre port. Aşa că presupuse că o să meargă la bordul unui vas. Salalah era un oraş de coastă, asemenea Muscatului şi călătoria între cele două oraşe era aproape mai uşoară pe mare decât prin aer. Transporturile, atât pentru marfă, cât şi pentru pasageri, plecau pe timpul zilei şi al nopţii. Variau de la nave feribot cu motoare diesel până la o pereche de nave rapide pe aripi portante. Luând în consideraţie dorinţa imperioasă a Karei de a porni cât mai repede la drum, Safia bănui că o să ia cea mai rapidă navă posibilă.

Limuzina întoarse prin porţile de la intrare, urmată de cealaltă maşină, identică şi continuă să meargă spre chei, trecând de şiruri întregi de *dhow*-uri acostate. Safia cunoştea bine terminalul obişnuit de pasageri. Şi nu era acesta. Se îndreptau spre un chei greşit.

— Kara...? începu ea.

Limuzina lăsă în urmă şi ultimul birou din port de la capătul cheiului. Dincolo, luminată din belşug şi plină de barăci şi muncitori la docuri, se întindea o privelişte magnifică. După toată agitaţia şi velele desfăcute, nu mai rămânea nici o îndoială: acesta era mijlocul lor de transport.

— Nu, murmură Safia.

— Ba da, îi răspunse Kara, nu prea încântată de reacţie.

— Sfinte Hristoase, spuse Clay, lăsându-se în faţă ca să vadă mai bine.

Kara se uită la ceas.

— N-am putut să-l refuz pe sultan atunci când s-a oferit să ne lase s-o folosim.

Limuzina opri de-a curmezişul în capătului cheiului. Uşile se deschiseră. Safia coborî din maşină şi, odată ajunsă jos, se legănă uşor în timp ce se holba la vârful catargului înalt de treizeci de metri. Lungimea navei era aproape de două ori mai mare de atât.

— *Shabab Oman,* spuse ea şoptit, plină de respect şi admiraţie.

Vasul cu catarge foarte înalte era mândria sultanului, ambasadorul maritim al ţării în lume, un simbol al istoriei sale nautice. Avea designul tradiţional englezesc al unei ambarcaţiuni vechi, catargul principal şi cel din pupa având atât vele pătrate, cât şi triunghiulare. Construită în 1971 din lemn de stejar scoţian şi de pin uruguayan, era cea mai mare navă din perioada respectivă din lume, care mai era încă în bună stare şi în serviciu activ. În ultimii treizeci de ani navigase pe toate mările lumii, participând la curse şi regate.

Preşedinţi şi premieri, regi şi regine îi călcaseră puntea. Iar acum îi fusese împrumutată Karei pentru a-i duce la Salalah. Mai mult decât orice, asta demonstra respectul şi consideraţia sultanului faţă de familia Kensington. Acum înţelegea Safia de ce Kara nu putuse să-l refuze.

Safia trebui să-şi suprime entuziasmul care-o cuprinsese, începuse să mai uite de groaza provocată de şerpi şi de griji. Poate că nu era decât efectul medicamentelor, însă prefera să creadă că numai mirosul proaspăt de sare al brizei mării îi limpezea capul şi inima. Cât de mult trecuse de când nu se mai simţise astfel?

Sosi şi cealaltă limuzină şi parcă. Americanii coborâră, cu ochii măriţi de uimire la vederea navei.

Numai Omaha părea neimpresionat, fiind deja informat despre schimbarea survenită în privinţa mijlocului de transport. Şi totuşi, nici măcar el nu putea rămâne rece la vederea navei. Deşi, bineînţeles că încerca să ascundă asta.

— Minunat, toată expediţia asta se transformă într-un film măreţ cu Sindbad Marinarul.

— Când eşti la Roma… murmură Kara.

11.48 P.M.

Cassandra privi nava de pe partea opusă a portului. Ghilda făcuse rost de depozitul acesta prin intermediul contactelor pe care le avea cu un traficant de casete video piratate. Jumătatea din spate a structurii de fier ruginite era burduşită cu DVD-uri şi casete video VHS destinate vânzării la negru.

Totuşi, ce mai rămânea din depozit era suficient pentru ce aveau ei nevoie. Pentru un atelier mecanic, era deosebit: avea propriul doc acoperit şi propria dană. Apa lovea continuu în pilonii

din apropiere, deranjată de siajul unui trauler care trecea, îndreptându-se spre ieşirea din port.

Mişcarea asta împinse una într-alta ambarcaţiunile din grupul de atac, aduse săptămâna trecută. Unele dintre acestea sosiseră în lăzi, dezasamblate, după care fuseseră reasamblate pe poziţie; altele fuseseră aduse pe mare în toiul nopţii. Lângă dană se balansau trei baleniere tip Boston, fiecare având la bord, amarate şi asigurate pe cavaleţi, skijeturi lucioase, de culoare neagră, modificate de Ghildă şi dotate cu puşti de asalt montate pe postament rotativ. În plus, mai era şi ambarcaţiunea de comandă a Cassandrei, pe aripi portante, capabilă să dezvolte viteze mai mari de o sută de noduri.

Echipa ei formată din doisprezece oameni se agita de zor cu pregătirile finale. La fel ca ea, erau foşti membri ai Forţelor Speciale, însă bărbaţii aceştia duri nu fuseseră niciodată recrutaţi de Sigma. Nu că n-ar fi fost destul de inteligenţi pentru asta. Daţi afară cu tam-tam din Forţele Speciale, majoritatea lucraseră pentru diferite grupări paramilitare şi de mercenari din lume, învăţând lucruri noi, devenind mult mai duri şi mai pricepuţi. Dintre aceştia, Ghilda îi alesese pe cei cu cea mai bună capacitate de adaptare, cu inteligenţa cea mai pătrunzătoare, cei care manifestau cea mai puternică loialitate faţă de echipa din care făceau parte, calităţi pe care până şi Sigma le-ar fi apreciat. Numai că în cazul Ghildei, un criteriu prevala: oamenii ăştia n-aveau nici un fel de reţineri în a ucide, indiferent de ţintă. Locţiitorul său se apropie.

— Doamnă căpitan Sanchez.

Îşi menţinu atenţia concentrată asupra imaginilor video furnizate de camerele de supraveghere de la exterior.

Îi numără pe cei din grupul lui Painter în timp ce se urcau la bordul navei şi erau întâmpinaţi de oficialităţile din Oman. Toată lumea era prezentă. În cele din urmă, îşi îndreptă spatele.

— Da, Kane.

John Kane era singurul din grup care nu era american şi servise în rândul trupelor de elită australiene SAS, Special Air Services. Ghilda nu-i limitase talentul de cercetaş la graniţele SUA, folosindu-l îndeosebi în operaţiuni internaţionale. Înalt de peste doi metri, Kane era solid şi plin de muşchi. Se rădea complet pe cap, lăsându-şi doar o ţăcălie neagră sub bărbie.

Echipa de aici era de fapt formată din oamenii lui Kane, trimişi în Golf până când aveau să fie chemaţi la datorie de către Ghildă.

Organizația avea echipe staționate în toată lumea, celule independente care nu ştiau unele de altele, fiecare în parte fiind pregătită să acționeze la ordin în orice moment.

Cassandra fusese trimisă să activeze această celulă şi să conducă misiunea, fiind numită aici datorită cunoştințelor ei privind Sigma, dușmanul Ghildei în această operațiune. Cunoştea modul de operare al Sigma, strategiile şi procedurile lor. În plus, fusese foarte apropiată de cel care conducea misiunea – Painter Crowe.

— Suntem pregătiți şi cu armamentul gata de luptă, spuse Kane.

Cassandra dădu din cap şi se uită la ceasul de mână. *Shabab Oman* urma să plece de la chei la miezul nopții. Ei aveau să aştepte o oră în cap, după care aveau să plece în urmărirea ambarcațiunii. Se uită din nou la monitorul video şi-şi făcu calculele în minte.

— *Argusul?* întrebă ea.

— Ne-a contactat prin radio cu câteva minute în urmă. E deja la poziție, patrulând în zona noastră de atac pentru a se asigura că nu există intruşi.

Argus era un minisubmarin de patru persoane, capabil să lanseze scafandri fără să iasă la suprafață. Motoarele sale cu propulsie pe bază de peroxid şi rezerva de torpile îl făcea să fie la fel de rapid, pe cât era de fatal.

Cassandra dădu din nou din cap. Totul era pregătit.

Nimeni de la bordul lui *Shabab* nu va mai apuca să vadă răsăritul.

MIEZUL NOPŢII

Henry stătea în mijlocul sălii din baie în timp ce apa din cadă se golea, gâlgâind prin scurgere. Îşi lăsase haina de majordom întinsă pe pat. Îşi suflecase mânecile şi-şi pusese o pereche de mănuşi galbene de cauciuc.

Oftă. O cameristă ar fi putut la fel de bine să se ocupe de treaba asta, însă fetele erau deja extenuate după agitația din casă, iar el simțise că era de datoria lui să scape de rămăşițele viperei. În fond, pe umerii lui cădea responsabilitatea asigurării confortului şi mulțumirea oaspeților de la palat, o sarcină pe care astă-seară simțea că nu reuşise s-o ducă la bun sfârşit. Şi deşi grupul lui

Lady Kensington plecase, el încă percepea scoaterea şarpelui din cadă ca pe o responsabilitate personală, pentru a-şi corecta greşeala.

Păşind în față, se aplecă şi se întinse cu grijă să ia corpul şarpelui.

Plutea în formă de S, deasupra apei, chiar părând că se răsuceşte uşor, din cauza bulelor produse de şuvoiul de apă de la scurgere.

Mâna lui Henry ezită. Vipera părea că încă mai trăieşte.

Strânse cu putere degetele înmănuşate.

— Stăpâneşte-te, bătrâne.

Trăgând cu putere aer în piept, apucă şarpele de la mijloc. Fața i se schimonosi de scârba şi rosti printre dinți:

— Lua-te-ar dracu' de rahat cu ochi, bodogăni el, revenind la limbajul Dublinul tinereții sale.

Spuse în gând o rugăciune, mulțumindu-i sfântului Patrick că scosese nenorocitele alea de vipere din Irlanda.

Scoase forma flască din cadă. O găleată de plastic era pregătită pentru mortăciune. Întorcându-se şi ținând şarpele cu mâna întinsă, îi aşează coada deasupra găleții şi-i răsuci corpul pe lângă pereții găleții, aranjându-l în formă de colac.

În momentul în care îi lăsa capul deasupra grămezii formate, fu din nou uimit de cât de vie părea creatura. Doar gura pleoştită a şarpelui strica această imagine.

Henry începu să-şi îndrepte corpul, după care se uită mai atent, dând cu ochii de ceva ce n-avea nici un sens.

— Şi-atunci, ce-i asta?

Se întoarse şi luă un pieptene de plastic de pe etajeră. Apucă grijuliu şarpele dinapoia capului şi folosi pieptenele ca să-i deschidă botul, confirmând astfel ceea ce văzuse deja.

— Ce ciudat, mormăi el.

Se folosise de pieptene ca să fie sigur că nu se înşelase. Şarpele n-avea colți.

9
SÂNGE PE APĂ

3 DECEMBRIE, 1.02 A.M.
MAREA ARABIEI

Safia stătea lângă balustradă, uitându-se la linia coastei întunecate ce rămânea în urma lor. În jurul ei, nava scârțâia şi gemea din toate încheieturile. Vântul se izbea cu zgomot în vele.

Era ca şi cum ar fi fost transportați spre altă eră, în care lumea nu era decât vânt, nisip şi apă. Mirosul sării şi clipocitul valurilor care alunecau pe lângă corpul bărcii îți ştergeau din minte toată agitația şi zarva din Muscat. Stelele străluceau deasupra, însă norii se adunau încetul cu încetul. Avea să plouă înainte ca ei să ajungă la Salalah.

Căpitanul navei le comunicase deja rapoartele privind prognoza meteo. O vijelie făcea ca valurile agitate să se ridice până la trei metri…

— Nimic la care *Shabab* să nu poată face față, spusese el cu un zâmbet, însă o să fie ceva zdruncinături. Cel mai bine e să rămâneți în cabinele dumneavoastră când o să înceapă ploaia.

Aşadar, Safia se decisese să se bucure de cerul senin. După toată agitația din timpul zilei, se simțea prea îngrădite în cabină. Mai ales acum ca acum efectul sedativelor dispăruse aproape de tot.

Urmărea cum linia întunecată a coastei se scurgea pe nesimțite, rămânând în urmă, fără zgomot. Ultima oază de lumină, un complex industrial de la periferia Muscatului, începu să dispară după un limb de pământ.

Undeva în spatele ei auzi o voce, care se voia indiferentă.

— Acolo dispar ultimele vestigii ale civilizației pe care o cunoaştem noi.

Clay Bishop se îndreptă spre balustradă, o apucă strâns cu o mână, iar cu cealaltă îşi duse o țigară la buze. Încă mai purta

perechea de blugi Levi's şi un tricou negru pe care scria mare GOT MILK. De doi ani de când era doctorandul ei nu purtase nimic altceva în afară de tricouri, care de obicei făceau reclamă la formații rock în culori țipătoare. Cel cu alb şi negru pe care-l purta acum era în mod clar ținuta sa oficială.

Uşor iritată de sosirea lui nedorită, ea îşi menținu vocea inflexibilă şi un ton de pedagog.

— Luminile acelea, spuse ea, făcând semn cu capul spre complexul care dispărea încetul cu încetul, marchează cel mai important punct industrial din oraş. Poți să-mi spui care este acela, domnule Bishop?

El ridică din umeri, iar după câteva momente de ezitare îşi dădu cu presupusul.

— O rafinărie de petrol?

Era un răspuns la care ea se aşteptase, însă asta nu-l făcea mai puțin greşit.

— Nu, este stația de desalinizare care asigură alimentarea cu apă dulce a oraşului.

— Apă?

— Poate că petrolul este bogăția Arabiei, însă apa este esența vieții.

Îi îngădui doctorandului să mediteze puțin la asta. Puțini occidentali cunoşteau importanța unor asemenea proiecte de desalinizare de aici, din Arabia. Drepturile de proprietate asupra apei şi resursele de apă dulce luau deja locul petrolului ca focar al disputelor şi controverselor dintre Orientul Mijlociu şi Africa de Nord. Unele dintre cele mai aprige conflicte dintre Israel şi vecinii săi – Libanul, Iordania şi Siria – nu fuseseră iscate din cauza ideologiei sau a religiei, ci pentru controlul asupra alimentării cu apă din Valea Iordanului.

În cele din urmă, Clay adăugă şi el ceva:

— „Whisky-ul este pentru băut, apa este pentru luptă."

Ea se încruntă.

— Mark Twain, spuse el.

Încă o dată, o surprinse cât de perspicace şi intuitiv era şi dădu aprobator din cap spre el.

— Foarte bine.

În ciuda înfățişării de pierde-vară, în spatele acelor ochelari negri cu lentile groase, se afla o minte ascuțită. Acesta era unul dintre motivele pentru care îi permisese tânărului să se alăture acestei expediții. El chiar avea să ajungă un cercetător respectabil

într-o bună zi.

Clay îşi ridică din nou ţigara. Studiindu-l, îi observă pentru prima oară tremurul uşor din capătul aprins al ţigării, mâna de pe balustradă care se albise de la atâta strâns.

— Te simţi bine? întrebă ea.

— Nu sunt un fan prea mare al călătoriilor pe mare. Dacă Dumnezeu voia ca oamenii să umble pe ape cu vase cu vele, nu i-ar fi venit ideea să îngroape dinozaurii şi să-i transforme în combustibil pentru avioane.

Ea se întinse şi-l bătu uşor pe mână.

— Du-te la culcare, domnule Bishop.

Complexul de desalinizare a apei dispăru în cele din urmă după limbul de pământ. Totul se întunecă în jur, cu excepţia luminilor navei, reflectate în apă.

În spatele Safiei, câteva felinare izolate şi becuri cuplate la cabluri electrice luminau punţile, ajutându-i pe cei din echipaj să tragă de parâme şi să manevreze greementul[9] ambarcaţiunii, pregătindu-se pentru marea agitată şi furtuna care se apropia. Echipajul era în majoritate format din cădeţi, tineri din Marina Regală a Omanului, aflaţi în practică, în timp ce nava se afla acasă şi făcea voiaje scurte de-a lungul coastei. *Shabab* urma ca peste două luni să participe la regata Cupa Preşedintelui.

Murmurul tinerilor cădeţi fu întrerupt de un strigăt neaşteptat de la mijlocul punţii, un şuvoi de înjurături în arabă. Se auzi un zgomot. Safia se întoarse ca să vadă cum un tambuchi de la o magazie de pe puntea mijlocie sare în lături, lovindu-l pe unul dintre marinari şi răsturnându-l pe spate. Un alt bărbat ţâşni prin trapa deschisă, aruncându-se într-o parte.

Motivul pentru care marinarul se aruncase pe jos ca un nebun îşi făcu imediat apariţia repezindu-se înainte şi tropăind cu copitele pe puntea de lemn. Un armăsar alb galopa în sus pe rampa de acces pe punte. Scuturându-şi coama, arăta ca o pată argintie în lumina lunii, cu ochii ca două bucăţi de cărbune incandescent. Strigătele răsunau acum peste tot, în jurul lui.

— Dumnezeule, îi scăpă lui Clay.

Calul se ridică pe picioarele din spate, nechezând ameninţător, după care căzu cu putere la loc, cu copitele dansând parcă pe

---

[9] Ansamblu format din catargele, velele şi parâmele unei nave sau ale unei ambarcaţiuni cu pânze, (n. tr.).

punte. Avea căpăstru, însă capătul funiei era ros şi deşirat.

Oamenii se învârteau în cerc, dând din mâini, încercând să-l facă să intre înapoi de unde ieşise. Acesta refuză să se mişte, încercând să lovească tare cu copita, împingând cu capul sau vrând să muşte.

Safia ştia că armăsarul era unul dintre cei patru cai ţinuţi jos sub punte – doi armăsari şi două iepe – trimişi cu toţii la herghelia regală de lângă Salalah. Probabil că cineva fusese neglijent când legase animalul.

Înţepenită lângă balustradă, Safia urmărea confruntarea echipajului cu armăsarul. Cineva eliberase o bucată de saulă şi încercase să facă un lasou cu care să prindă calul. Se alese cu un picior rupt şi sări în spate într-un picior, cu un ţipăt brusc.

Armăsarul se avântă înainte şi trecu printr-o încâlceală de parâme ce atârnau din greementul navei, smulgându-le. Un cablu electric cu lumini ataşate pe el căzu pe punte. Becurile de sticlă pocniră şi se făcură praf.

Se auziră noi ţipete.

Într-un final, apăru o carabină în mâna unuia dintre marinari.

Armăsarul dezlănţuit punea în pericol viaţa celor de pe navă şi siguranţa acesteia.

— *La!* Nu!

O bucată de piele dezgolită o făcu pe Safia să se uite în direcţia cealaltă. Printre marinarii îmbrăcaţi, un personaj pe jumătate despuiat venea în fugă de la o uşă de pe puntea prova. Purtând numai o pereche de boxeri, Painter sărea în ochi asemenea unui primitiv sălbatic. Părul îi era încâlcit tot, de parcă abia s-ar fi trezit. În mod evident, ţipetele şi bubuitul copitelor calului îl scoseseră din cabină.

Smulse o prelată care acoperea un morman de parâme făcute colac şi trecu în grabă, desculţ, printre ceilalţi.

— *Wa-ra!* strigă el în arabă. Daţi-vă înapoi!

Ieşind din cercul de marinari, Painter flutură prelata. Mişcarea îi atrase atenţia armăsarului. Se ridică iarăşi pe picioarele din spate, după care se trânti cu putere pe cele din faţă, într-o postură ameninţătoare. Însă ochii săi negri ca tăciunele ramaseră fixaţi pe prelată şi pe om. Un matador şi un taur.

— Dii! urlă Painter, dând dintr-o mână.

Armăsarul făcu un pas înapoi, lăsându-şi capul în jos.

Americanul se mişcă repede în faţă – nu direct spre cal, ci dintr-o parte. Aruncă prelata pe capul calului, acoperindu-l complet.

Armăsarul dădu o dată din copită, îşi scutură capul, însă prelata care-i atârna pe cap era prea mare ca s-o poată da jos. Calul se aşeză cu picioarele dinapoi pe podeaua de lemn a punții şi ramase liniştit, orbit de prelată, nesigur. Tremura, transpirația lucindu-i pe spate în lumina lunii.

Painter rămase la un pas distanță. Vorbea prea încet pentru ca Safia să poată auzi ce spunea. Însă îi recunoscu tonul. Îl auzise în avion. Era un ton de potolire, de liniştire.

În cele din urmă, păşi cu grijă în față şi puse o palmă pe greabănul calului. Acesta necheză şi îşi smuci capul, însă mult mai uşor de astă dată.

Dându-se mai aproape, Painter bătu uşor calul pe gât cu palma, continuând să murmure ceva. Cu mâna cealaltă, se întinse spre funia deşirată prinsă de căpăstru. Încetişor, ghidă armăsarul, făcându-l să meargă.

Neputând să vadă, calul răspunse la semnalele cunoscute, trebuind să se încreadă în omul de la capătul funiei.

Safia îl privea. Pielea lui Painter lucea la fel de tare ca pielea calului. Îşi trecu o mână prin păr. Era oare un uşor tremur în gestul său?

El i se adresă unuia dintre marinari, care dădu din cap. Marinarul îl lăsă să intre în cercul făcut, trăgând calul după el.

— Foarte tare, spuse Clay, pe un ton admirativ, stingându-şi țigara.

Odată agitația încheiată, cei din echipaj se întoarseră încetul cu încetul la treburile lor. Safia se uită cu atenție în jur.

Băgă de seamă că majoritatea celor din grupul Karei se adunaseră deja pe punte: partenera lui Painter într-un halat strâns cu cordonul, Danny într-un tricou şi pantaloni scurți. Kara şi Omaha nu-şi schimbaseră hainele. Probabil că încă mai zăboviseră pentru a face ultimele aranjamente. Lângă ei stăteau patra bărbați înalți, duri, îmbrăcați în uniforme militare. Safia nu-i recunoscu.

Painter se întoarse de la trapa de acces de pe punte, înfăşurând prelata în mâini.

Echipajul izbucni în urale. Câteva palme îl bătură amical pe spate. El se trase înapoi, crispat de toată atenția care i se acorda şi-şi trecu o mână prin păr cu un gest de modestie.

Safia se trezi îndreptându-se spre el.

— Bravo, spuse ea când ajunse la Painter. Dacă ar fi trebuit să împuşte calul…

— N-aş fi putut să las să se întâmple aşa ceva. Nu era decât speriat şi nervos.

Kara apăra şi ea, cu braţele încrucişate la piept. Faţa îi era impenetrabilă, însă îi lipsea obişnuita privire încruntată.

— Acesta era armăsarul de prăsilă, campionul sultanului. Ce s-a întâmplat aici o să ajungă la urechile sale. Tocmai ţi-ai făcut un bun prieten.

Painter ridică din umeri.

— Am făcut-o numai pentru binele calului.

Omaha stătea lângă Kara. Se înroşise la faţă, fiind în mod clar iritat de ceva.

— Unde ai învăţat să manevrezi caii, Tonto?

— Omaha… îl avertiză Safia.

Painter ignoră insulta.

— Grajdurile Claremont din New York City. Când eram copil curăţăm boxele.

Uitându-se în cele din urmă în jos, bărbatul păru să-şi dea seama cât era de dezbrăcat.

— Ar trebui să mă întorc în cabină.

Kara interveni, cu fermitate:

— Dr. Crowe, înainte să te duci la culcare, aş aprecia dacă te-ai opri pe la mine la cabină. Aş vrea să ne uităm peste itinerarul pe care-l avem de parcurs odată ajunşi în port.

Făcu ochii mari de surpriză.

— Desigur.

Era primul semn de cooperare din partea Karei. Safia nu era surprinsă. Ştia cât de profundă era afecţiunea Karei faţă de cai, un sentiment pe care nu-l avea faţă de nici un bărbat. Kara fusese campioană la călărie şi dresaj. Intervenţia care salvase armăsarul îl făcuse pe Painter să câştige mai mult decât aprecierea sultanului.

Painter dădu din cap spre Safia şi ochii îi luciră în lumina felinarului. Aceasta se trezi că-şi ţine respiraţia înainte să poată îngăima un noapte bună.

El plecă, trecând printre cei patra bărbaţi din spatele Karei.

Ceilalţi îl urmară încetişor, dispersându-se fiecare în parte spre cabinele lor.

Omaha rămase lângă Safia.

Kara se întoarse şi vorbi în arabă cu unul dintre bărbaţi, un tip înalt cu părul negru, purtând un *shamag,* un acoperământ de cap omanez şi haine militare de culoare kaki. Un beduin. Cu toţii erau

îmbrăcați la fel. Safia observă armele pe care le aveau în tocurile de la centură. Bărbatul care-şi plecase urechea la ce spunea Kara mai purta la centură şi un pumnal curbat. Nu era un pumnal ceremonial, ci o armă adevărată care arăta ca şi cum ar fi fost folosită extrem de des. În mod clar acesta era şeful, distingându-se de oamenii săi printr-o cicatrice albă de-a lungul gâtului, groasă ca o frânghie. Dădu din cap în semn că înțelesese ce-i spusese Kara, după care le vorbi oamenilor săi. Grupul mărşălui la unison.

— Cine e bărbatul? întrebă Safia.

— Căpitanul al-Haffi, spuse Kara. De la Poliția de Frontieră a Omanului.

— Fantomele Deşertului, murmură Omaha, folosind porecla poliției de frontieră.

Fantomele erau Forțele Speciale din Oman. Duceau un război continuu cu contrabandiştii şi traficanții de droguri din deşert, petrecând ani de zile acolo, printre dunele de nisip. În lume nu existau oameni mai duri. Soldații din Forțele Speciale americane şi britanice erau antrenați în tehnicile de luptă şi supraviețuire în deşert de către foşti membri ai Fantomelor.

Kara continuă:

— El şi echipa sa s-au oferit să ne fie bodyguarzi pe durata expediției. Cu aprobarea sultanului Qaboos.

Safia se uita cum bărbații se îndreptau spre puntea de jos.

Omaha ridică din umeri şi căscă.

— Mă duc să mă întind câteva ore până când răsare soarele. Se uită din nou la Safia. Ar trebui să mergi să dormi şi tu puțin. Ne-aşteaptă o zi lungă.

Safia ridică din umeri involuntar. Ura să fie de acord cu el chiar şi într-o chestiune atât de banală.

El îşi luă ochii de la ea. Pentru prima dată, ea băgă de seamă cum trecerea anilor îşi pusese amprenta pe fața lui arsă de soare, cu riduri mai adâncite şi mai alungite pe la coada ochilor, cu cearcăne vineții. În plus, acum mai avea câteva cicatrice noi. Nu putea să-i nege frumusețea brută. Părul blond de culoarea nisipului, pielea aspră şi expresia de neînduplecat de pe chip, ochii albaştri trişti. Însă şarmul şi farmecul băiețandrului păliseră. Acum arăta obosit, cu fața arsă de soare.

Şi totuşi… ceva încă o mai tulburase în interior, în momentul în care el îşi mutase privirea de la ea, o durere veche, la fel de familiară, pe cât era de caldă. Când el se întoarse ca să plece, ea îi simți parfumul cu iz de mosc, care-i amintea de vremurile când

dormea lângă ea, sforăind în nu ştiu ce cort.

Trebui să se abţină să nu întindă mâna după el, ca să-l atingă şi să-l reţină. Însă la ce i-ar fi folosit? Între ei nu mai era nimic de spus, doar tăceri lungi şi stânjenitoare.

El plecă.

Ea se întoarse şi-o văzu pe Kara măsurând-o lung şi clătinând din cap dezaprobator.

— Lasă morţii să se odihnească în pace.

1.38 A.M.

Pe monitorul video apăru echipa de scufundare. Cassandra stătea aplecată peste ecran, ca şi cum ar fi încercat să audă ceva peste huruitul motoarelor navei pe aripă portantă. Imaginile proveneau de la submersibilul echipei, *Argus,* aflat în imersiune la treizeci şi şase de metri adâncime, la cinci mile marine distanţă.

Argus era proiectat cu două compartimente separate. În compartimentul de la prova se aflau pilotul şi copilotul. Cel de la pupa, care se umplea acum cu apă de mare, găzduia doi scafandri de luptă. În momentul în care apa îi inundă pe cei doi acoperindu-i complet, egalizând presiunea din interior cu cea de afară, cupola din pupa se deschise asemenea carapacei unei scoici. Cei doi scafandri ieşiră din habitaclu, în apa din jur, iluminată de reflectoarele submarinului. Fiecare avea prinse în jurul taliei nişte dispozitive de manevrare, cu propulsie pe bază de jet. Dispozitivele, create de DARPA, erau capabile să-i propulseze pe scafandri până la nişte viteze incredibile. La centurile de scufundare le atârnau nişte saci de plasă, în care târau după ei un arsenal întreg de echipamente de detonare.

Auzi în ureche nişte cuvinte şoptite.

— Sonarul a detectat ţinta, raportă pilotul de pe *Argus.* Desfăşurăm echipa de atac. Estimez contactul cu ţinta în şapte minute.

— Foarte bine, răspunse ea scurt.

După care, simţind pe cineva în spatele ei, se uită peste umăr. Era John Kane. Ridică o mână.

— Desfăşurare de mine la zero-doi-zero-zero, termină pilotul.

— Recepţionat, confirmă Cassandra, repetând ora şi confirmând: Terminat.

Îşi îndreptă poziţia corpului şi se întoarse.

Kane ridică un telefon prin satelit.

— Linie securizată. Numai pentru urechile dumneavoastră.

Cassandra acceptă telefonul. „Numai pentru urechile dumneavoastră." Asta putea să însemne că era unul dintre superiorii ei. Până acum, probabil primiseră raportul privind eşecul ei din Muscat. Ea lăsase deoparte detaliile privitoare la ciudata femeie beduin care se evaporase. Cu toate astea, raportul îi crease suficiente probleme. Pentru a doua oară, nu reuşise să pună mâna pe artefact.

Îi răspunse o voce mecanică, modificată prin sintetizator, pentru a-i păstra anonimatul. Deşi inflexiunea şi tonul vocii erau mascate, ea ştiu cu cine vorbeşte. Cu şeful Ghildei, al cărui nume de cod era pur şi simplu „Pastorul". Părea o măsură de precauţie prostească, copilărească, însă Ghilda era divizată în celule teroriste. Informaţiile erau transmise echipelor numai în momentul în care se considera absolut necesar şi numai anumitor persoane, fiecare sub o autoritate independentă, care răspundeau numai în faţa eşalonului superior. Ea nu-l cunoscuse niciodată pe Pastor; doar trei persoane îl ştiau, cei trei locotenenţi care conduceau comitetul de supraveghere a operaţiunilor. Şi ea spera să ocupe o asemenea poziţie într-o bună zi.

— Liderul gri, spuse vocea misterioasă modificată de sintetizator, folosind indicativul ei operativ. Parametrii misiunii au fost schimbaţi.

Cassandra înţepeni. Avea tatuat în minte tot programul. Era imposibil să nu meargă strună. Motoarele diesel ale lui *Shabab* aveau să cadă, acesta fiind semnalul pentru un atac rapid din partea skijeturilor dotate cu arme. O echipă de asalt avea să vină în urma lor, curăţând şi pregătind terenul la bord şi tăind orice fel de comunicaţii. De îndată ce puneau mâna pe inima de fier, nava avea să explodeze şi să se scufunde.

— Domnule? Desfăşurarea echipei e în curs de execuţie. Totul s-a pus în mişcare.

— Improvizează, spuse vocea mecanică. Pe lângă artefact trebuie să puneţi mâna şi pe curatorul muzeului. Ai înţeles?

Cassandra încercă să nu pară surprinsă. Nu era o simplă cerinţă. Obiectivul original – obţinerea artefactului de fier – nu impunea nici un fel de parametri legaţi de menţinerea în viaţă a celor de la bordul navei *Shabab Oman.* După cum fusese planificată, era o operaţiune brutală, executată în forţă pentru a pune mâna pe artefact, urmată de o evacuare rapidă. Fără

menajamente, sângeroasă şi rapidă. Începu deja să-şi revizuiască planul în minte.

— Pot să vă întreb de ce avem nevoie de curator?

— Se poate dovedi utilă pentru faza a doua. Expertul în civilizația arabă antică pe care l-am avut s-a dovedit... necooperant. Iar promptitudinea şi caracterul expeditiv sunt esențiale pentru a reuşi să descoperim şi să obținem sursa acestei puteri. Orice întârziere este echivalentă cu un eşec. Nu trebuie să irosim acest talent pe care, în mod convenabil, îl avem la îndemână.

— Da, domnule.

— Să-mi raportezi când ai încheiat misiunea cu succes.

În aceste ultime cuvinte persista o doză de amenințare.

După care legătura telefonică se întrerupse.

Ea lăsă telefonul în jos.

John Kane aştepta la câțiva paşi distanță.

Cassandra se întoarse spre el.

— Modificare de plan. Alertează-ți oamenii. O să mergem noi primii.

Se uită dincolo de geamul de pe puntea de comanda a navei pe aripă portantă. În depărtare, ambarcațiunea cu vele luminată de felinare strălucea asemenea unor nestemate învăpăiate împrăştiate în apele întunecate.

— Când pornim?

— Acum.

1.42 A.M.

Painter ciocăni la uşa cabinei. Cunoştea dispunerea camerelor din spatele uşii de lemn sculptate, din stejar scoțian. Acesta era Apartamentul Prezidențial, rezervat pentru potentații şi magnații din industrie, iar acum o găzduia pe Lady Kara Kensington. Până să se îmbarce, mai devreme, Painter descărcase în format electronic toate informațiile şi schemele specifice ale lui *Shabab Oman.*

Cel mai bine era să cunoşti configurația locului unde te aflai... chiar dacă erai pe mare.

Un steward deschise uşa cabinei. Bărbatul în vârstă, mai scund de un metru cincizeci înălțime, avea o ținută şi o postură demne de un om mult mai înalt. Era îmbrăcat complet în alb, de la tichia

de pe cap, fără bor, până la sandale.

— Domnule Crowe, îl întâmpină el cu o uşoară plecăciune a capului. Lady Kensington vă aşteaptă.

Omul se întoarse de la uşă, făcându-i semn să-l urmeze. După anticameră, Painter fu condus către spațiul principal de locuit. Camera largă era decorată simplu, însă cu eleganță. Un birou masiv marocan, foarte vechi, marca zona dedicată studiului, încadrat cu rafturi de cărți. În centrul camerei se aflau două canapele cu tapițeria de un albastru inconfundabil al Marinei Regale britanice, flancate de o pereche de scaune cu spătar înalt, cu pernuțe în stil tradițional arab, cu dungi roşii, verzi şi albe – culorile pavilionului statului Oman. În ansamblu, camera păstra dovada întâlnirilor la nivel înalt dintre Marea Britanie şi Oman, o recunoaştere a istoriilor lor comune.

Cu toate astea, caracteristica evident cea mai spectaculoasă a încăperii era şirul de ferestre largi care dominau de sus oceanul întunecat.

Kara stătea în picioare cu fața la geam, încadrată de imaginea cuprinzătoare de fundal formată de cerul înstelat şi luciul de apă de sub lumina lunii. Îşi dăduse jos hainele, schimbându-se într-un halat gros de bumbac. Era desculță. Se întoarse în timp ce el intră, văzându-i imaginea reflectată în geam.

— Asta-i tot, Yanni, spuse ea, lăsându-l pe steward să plece.

De îndată ce acesta ieşi din apartament, ea ridică o mână, arătându-i în mod vag spre canapea.

— Ți-aş oferi un pahar de tărie, însă barca asta dată naibii e la fel de uscată ca toată Arabia.

Painter se îndreptă spre canapea şi luă loc în timp ce Kara se apropie de un scaun şi se aşeză.

— Nici o problemă. Eu, unul, nu beau.

— AA[10]? întrebă ea.

— Preferința personală, spuse el, încruntându-se.

Se părea că stereotipul referitor la indianul bețiv persista până şi în Marea Britanie – nu că n-ar fi avut un sâmbure de adevăr. Chiar şi tatăl său găsise mai multă alinare într-o sticlă de Jack Daniel's decât în familie sau la prieteni.

Ea ridică din umeri.

Painter îşi drese vocea.

---

[10] AA – Alcoolicii Anonimi.

— Spuneați că vreți să mă puneți la curent în legătură cu itinerariul?

— O să fie tipărit şi o să-l primeşti pe sub uşă înainte de răsăritul soarelui.

El miji ochii.

— Şi-atunci care-i motivul acestei întâlniri târzii în noapte?

Îşi dădu seama că se uita la gleznele ei dezgolite în timp ce-şi încrucişa picioarele. Îl chemase ea aici din motive mult mai personale? Ştia din instructajul primit că lady Kara Kensington schimbase bărbații la fel de des pe cât îşi schimbase coafura.

— Safia, răspunse ea simplu, surprinzându-l.

Painter clipi de mai multe ori, uitându-se țintă la ea.

— Mi-am dat seama după cum se uită la tine.

Urmă o pauză lungă.

— E mult mai fragilă decât pare.

„Şi mult mai dură decât credeți voi toți", adăugă el în sinea lui.

— Dacă intenționezi să te foloseşti de ea, atunci ai face mai bine să-ți găseşti un colț uitat de lume în care să te ascunzi. Dacă e vorba doar de sex, mai bine rămâi închis la prohab sau o să-ți pierzi o parte importantă a anatomiei bărbăteşti. Deci, cum stau lucrurile?

Painter clătină din cap în semn că n-avea dreptate. Pentru a doua oară în decurs de numai câteva ore, era întrebat ce sentimente nutrea pentru Safia: prima oară de partenera sa, iar acum de această femeie.

— Nici una din variantele astea, spuse el mult mai dur decât îşi propusese.

Fața lui Painter rămase impenetrabilă. Putea să o expedieze pe Kara la fel de uşor cum făcuse mai devreme cu Coral. De fapt, misiunea avea să decurgă mai bine dacă îşi asigura cooperarea ei, în locul ostilității de până acum. Însă păstră tăcerea. Nici măcar nu putea să născocească o minciună bună. Cele mai bune minciuni erau cele mai apropiate de adevăr – însă care era adevărul? Ce sentimente *avea* el față de Safia?

Pentru prima oară, îşi puse întrebarea mai serios. Fără îndoială, o găsea atrăgătoare: ochii ei de culoarea smaraldului, pielea neteda de culoarea cafelei, modul în care până şi un zâmbet uşor îi lumina fața. Însă avusese de-a face cu multe femei frumoase în decursul vieții. Atunci ce era aşa deosebit la femeia asta? Safia era inteligentă, cultivată şi talentată în ceea ce făcea şi în mod sigur avea o putere interioară pe care se părea că ceilalți nu o vedeau,

un miez de granit care nu putea fi spart.

Cu toate astea dacă se uita în urmă Cassandra fusese la fel de puternică, de ingenioasă şi de frumoasă, iar lui îi trebuiseră ani ca să reacționeze în vreun fel la toate astea. Atunci ce avea Safia de-l răscolise atât de repede?

Avea oarece bănuieli, însă nu voia să admită asta… nici măcar față de sine însuşi.

Uitându-se spre geamurile navei, Painter îşi imagină ochii Safiei, rana nevindecată din spatele strălucirii de smarald. Îşi aminti de brațele ei strânse în jurul umerilor săi din momentul în care fusese coborâtă de pe acoperişul muzeului, lipindu-se strâns de el, şoapta de uşurare, lacrimile. Chiar şi atunci, fusese ceva în gestul rugător cu care ea îi întinsese mâna, dornică să fie atinsă, ceva ce răscolise bărbatul din el. Spre deosebire de Cassandra, Safia nu era doar dură ca granitul. Era un amestec de putere şi vulnerabilitate, de duritate şi blândețe.

În fundul inimii sale, ştia că această contradicție era cea care-l fascina mai mult decât orice altceva. Ceva ce voia să exploreze mult mai profund.

— Ei bine? îl presă Kara după tăcerea lui îndelungată.

Nu mai trebui să găsească un răspuns, din cauza primei explozii.

1.55 A.M.

Omaha se trezi cu o bubuitură în urechi. Se ridică în fund, speriat, simțind vibrația până în oase, auzind zăngănitul micului hublou de la cabină. Ştiuse că urmau să intre într-un val de furtună. Se uită la ceasul de la mână. Trecuseră mai puțin de zece minute. „Prea devreme pentru furtună…”

Danny cobori din cuşeta de sus, cât pe ce să se rostogolească, sprijinindu-se cu o mână şi trăgându-şi boxerii cu cealaltă.

— Ce mama naibii a fost asta?

Auziră şuieratul unui schimb de focuri undeva deasupra. Urmară nişte strigăte.

Omaha aruncă pilota într-o parte. Intraseră într-adevăr într-o furtună… însă nu în cea prognozată de meteorologi.

— Suntem atacați!

Danny îşi înşfăcă ochelarii din sertarul de sus al unui măsuțe.

— Cine ne atacă? De ce?

— De unde dracu' vrei să ştiu?

Omaha sări în picioare şi-şi trase un tricou peste cap, simțindu-se mai puțin expus astfel. Se înjură de unul singur pentru că lăsase puşca şi pistoalele să-i fie băgate la cală. Ştia cât de nesigure puteau fi apele Mării Arabiei, străbătute de pirați moderni şi de facțiuni paramilitare care aveau legături cu organizațiile teroriste. Se părea că în larg ambarcațiunile încă mai cădeau pradă jafului. Însă nu-i trecuse nici un moment prin minte că nava amiral a marinei din Oman va fi atacată.

Omaha deschise uşor uşa, cât să bagi un deget şi verifică foarte precaut culoarul de acces. O singura aplică de perete arunca o lumina lângă scara care dădea spre cele doua punți intermediare de mai sus şi, respectiv, puntea exterioară. Ca de obicei, Kara le dăduse lui Omaha şi fratelui sau cele mai proaste cuşete, într-o cabină situată deasupra santinei[11], o cabină pentru membrii echipajului, asta spre deosebire de spațiile de cazare mult mai luxoase, destinate pasagerilor. De partea opusă a culoarului de acces, se deschise o altă uşă de cabină, de către cineva care se uita pe furiş.

Omaha şi fratele său nu erau singurii care primiseră cabine la puntea inferioara.

— Crowe, strigă el.

Uşa cealaltă se deschise mai larg şi, în locul lui Crowe, o văzu pe partenera acestuia.

Novak ieşi desculța, furişându-se, în echipament sportiv, cu pantaloni şi tricou scurt mulat, cu părul blond atârnându-i pe umeri. Ea îi făcu semn să tacă. Avea în mâna dreaptă un pumnal lung, cu o lamă lucioasă din oțel inoxidabil, cu mâner negru ca tăciunele. Model militar. Îl ținea în jos, ferm şi amenințător, chiar şi cu focul de baraj care izbucnise în rafale deasupra capetelor lor.

Era singură.

— Unde-i Crowe? şuieră el.

Ea îi făcu semn cu degetul mare în sus.

— A plecat sa se întâlnească acum douăzeci de minute cu Kara.

„Acolo unde se pare că se concentrează schimbul de focuri", adăugă Omaha în gând.

Se uita în sus spre scări cu ochii mijiți. Safia şi doctorandul ei

---

[11] Spațiu în fundul unei nave, unde se strâng apele de condensare, de infiltrație etc. Care sunt eliminate apoi cu ajutorul pompelor, (n. tr.).

aveau cabine private sub apartamentul Karei, ambele în apropierea locului unde se dădea lupta. La fiecare foc de arma i se strângea inima. Trebuia să o scoată de acolo. Începu sa se îndrepte spre scări.

Izbucni o nouă rafala de împuşcături, răsunând de deasupra scărilor. Se auzi tropăitul unor paşi care veneau înspre ei.

— Arme, ceva? îl întreba în şoapta Coral.

Omaha se întoarse şi-i arată mâinile goale. Fuseseră obligați să abandoneze toate armele personale înainte să se urce la bordul navei.

Ea se încruntă şi se duse în grabă la baza scării înguste. Se folosi de mânerul pumnalului ca să spargă singurul bec ce lumina pe coridor. Se aşternu întunericul.

Zgomotul paşilor se îndreptă în goană spre ei. Mai întâi apăru o umbră.

Coral păru a vedea ceva în umbră şi îşi schimbă în mod subtil poziția, pregătindu-se să lovească, cu mâna lăsată în jos.

O siluetă întunecată se prăvăli în jos pe scări, pe ultimele trepte.

Coral scoase un picior afară, lovindu-l pe om în genunchi. Acesta căzu cât era de lung pe coridor, țipând. Nu era decât un membru al echipajului. Bucătarul de la bucătăria navei. Fața acestuia se izbi cu putere de podeaua de lemn, capul fiindu-i aruncat pe spate de forța impactului. Gemu lung, însă rămase întins, năuc şi amețit.

Coral se repezi asupra lui cu cuțitul pregătit, nesigură de starea victimei.

Schimburile de focuri continuară deasupra, însă sporadice acum, sunând mult mai hotărâte, mai concentrate asupra unei ținte sigure.

Omaha țâşni în față, uitându-se la scări.

— Trebuie să ajungem la ceilalți.

La Safia.

Coral se ridică în picioare şi-l opri cu o mână.

— Avem nevoie de arme.

Deasupra se auzi detunătura unei puşti, asurzitoare în spațiul îngust.

Toți făcură un pas înapoi.

Coral îi surprinse privirea lui Omaha. El se uita fix în sus, oscilând între a da fuga la camera Safiei şi a se mişca precaut. Prudența nu era una dintre calitățile sale. Cu toate astea, femeia avea dreptate. Pumnii împotriva gloanțelor nu reprezentau o

opțiune pentru un plan de salvare bun.

El se întoarse în loc.

— Sunt arme şi muniție depozitate în cală, spuse el şi arătă spre tambuchiul de pe punte, care dădea jos, în santină. Ar trebui să putem să ne strecurăm pe acolo şi să ajungem la ele.

Coral strânse şi mai tare mânerul pumnalului şi dădu din cap aprobator. Se îndreptară spre tambuchi, îl dădură la o parte cu forță şi coborâră pe scara scurtă spre santină, compartimentul cu tavanul foarte jos. Mirosea a alge, a sare şi a răşină de stejar. Omaha coborî ultimul.

Izbucni un nou foc de baraj, întrerupt din când în când de câte un strigăt ascuțit. Al unui bărbat, nu al unei femei. Totuşi, Omaha se ruga în sinea lui ca Safia să se fi adăpostit.

Urându-se pe sine însuşi, închise tambuchiul în urma sa. Fură învăluiți de întuneric. Fără să vadă nimic, sări de pe scara scurtă, aterizând cu un pleoscăit uşor în santina propriu-zisă.

— A luat cineva vreo lanternă? întrebă el. Nu răspunse nimeni. Minunat, murmură Omaha, minunat.

Ceva îi trecu în grabă peste picior şi dispăru odată cu un zgomot de uşoare plescăituri. Şobolani.

1.58 A.M.

Painter se aplecă peste una dintre ferestrele navei. Un skijet de două persoane bâzâia dedesubt, năpustindu-se pe sub proeminența provei ieşite mult în afară. Dispăru în spate cu un huruit abia perceptibil, având amortizor la evacuare, lăsând în urmă un siaj în formă de V peste valuri. Chiar şi în întuneric, recunoscu modelul.

Prototipul experimental produs de DARPA, destinat operațiunilor sub acoperire.

Pilotul stătea jos, ghemuit, în spatele apărătoarei de apă şi vânt. Pasagerul său stătea mai sus, manevrând o puşcă de asalt montată pe un postament rotativ, în partea din spate, stabilizata giroscopic. Ambii bărbați purtau dispozitive de vedere pe timp de noapte.

Toată patrula trecu huruind pe lângă nava. Până acum numărase patru. Probabil mai erau şi altele, undeva în apropiere. Serata marea întunecata, însă nu reuşi să vadă nici urmă din nava principală de atac, cea care în mod sigur descărcase şi lansase

echipa de asalt. Mai mult ca sigur aceasta fusese în apropierea unuia dintre bordurile navei, după care dispăruse în grabă, menținând o distanța de siguranță până când venea timpul să adune din nou echipa.

Îşi băgă capul la loc.

Kara se ghemuise în spatele unei canapele, părând mai mult enervata decât speriata. Imediat după ce prima explozie cutremurase nava, Painter verificase spațiul din afara cabinei. Prin tambuchiul din punte, văzuse un vârtej de fum şi o flacăra incandescenta, de culoare roşie, care nu prevestea nimic bun, în partea din spate a navei.

O grenada incendiara.

Până şi ocheada asta aproape că-l costase viața. Un bărbat în echipament de camuflaj de culoare neagră apărase deodată în pragul uşii, la câțiva paşi distanță. Painter se băgase înapoi la țanc, în timp ce bărbatul trăsese o rafală lungă în deschizătura. Dacă n-ar fi fost armatura metalica a uşii Apartamentului Prezidențial, Painter ar fi fost despicat în două. După ce încuie uşa, îi prezentă Karei părerea lui despre ce se întâmpla.

— Au ocupat stația radio.

— Cine?

— Nu ştiu… un grup paramilitar după cum arată.

Painter îşi abandonă postul de observare de lângă fereastra şi se ghemui lângă Kara.

Ştia cu certitudine cine conducea echipa. Nu exista nici o îndoiala. *Cassandra.* Skijeturile erau nişte prototipuri DARPA, furate. Ea trebuia să fie pe-afară, pe undeva, pe-acolo. Posibil chiar la bord, conducând echipa de asalt. Îşi imagina licărul plin de hotărâre din ochii Cassandrei, cele două cute care-i apăreau pe frunte atunci când se concentra. Renunță la gândul ăsta, surprins de durerea bruscă pe care o simți, ceva între furie şi un sentiment acut de pierdere.

— Ce facem acum? întrebă Kara.

— Rămânem pe loc… pentru moment.

Baricadați în Apartamentul Prezidențial, cei doi erau în siguranță şi la adăpost fața de orice amenințare imediată, însă ceilalți erau în pericol. Militarii marinei din Oman fuseseră bine pregătiți, reacționând rapid la amenințare, răspunzând cu un baraj de foc intens. Însă marinarii de la bordul navei era în marea lor majoritate tineri şi înarmați moderat, iar Cassandra precis le cunoştea toate punctele slabe. Nava avea să cadă în mâinile ei în

curând.

Însă ce urmărea ea, de fapt?

Painter era ghemuit lângă Kara. Închise ochii şi lua o gură zdravănă de aer. Avea nevoie de un moment în care să se oprească, să nu se mai gândească la nimic, să se concentreze. Tatăl lui îl învățase câteva incantații al tribului Pequot, o palidă încercare de a-i insufla fiului său tradiția tribală, făcută de obicei cu respirația duhnindu-i a tequila şi bere. În ciuda acestui fapt, Painter învățase incantațiile, şoptindu-le în întuneric atunci când părinții săi se certau, urlând şi înjurând, în camera învecinată. Se simțea mai bine şi se putea concentra mai bine după ce le repeta, fără să le cunoască înțelesul – nici atunci, nici acum.

Buzele i se mişcară uşor, meditativ. Făcu abstracție de schimburile de focuri. Din nou, îi reveni în minte imaginea Cassandrei. Putea intui scopul atacului. Cel de a obține ceea ce căuta de la început. Inima de fier. Singurul indiciu solid referitor la misterul asupra exploziei antimateriei. Inima era încă în cabina curatorului. Prin minte îi trecură rapid diferite scenarii de atac, parametrii misiunii…

În mijlocul incantației, îşi dădu seama. Se ridică din nou în picioare.

De la început, fusese intrigat de caracterul confuz al atacului. De ce să distrugă compartimentul stației radio şi să alerteze prematur echipajul? Dacă ar fi fost un grup obişnuit de mercenari, ar fi putut să dea vina pentru lipsa de planificare şi de precizie, pe lipsa de experiență, însă dacă era Cassandra în spatele întregii operațiuni, toate astea…

Simți un gol în stomac.

— Ce-i? întrebă Kara, ridicându-se şi ea odată cu el.

Schimburile de focuri de armă dincolo de cabină se întrerupseră şi se aşternu o tăcere mormântală. În liniştea creată se auzi un huruit puternic.

Se îndreptă spre geam şi-şi scoase capul afară.

Patru skijeturi se apropiau cu viteză din întuneric – însă fiecare avea la bord numai pilotul. Fără pasageri. Scaunele din spate erau goale.

— Fir-ar să fie…

— Ce-i? întrebă Kara din nou, teama începând să i se resimtă în voce.

— E prea târziu.

Ştia cu certitudine că explozia grenadei nu marcase *începutul*

misiunii, ci *sfârşitul* ei.

Se înjură în tăcere pentru propria prostie. Acesta era sfârşitul întregului joc. Şi nici măcar nu fusese jucat. Fusese luat în totalitate pe nepregătite. Îşi permise acest moment de mânie, după care se concentra asupra situației.

Sfârşitul jocului nu însemna neapărat sfârşitul în sine.

Se holbă la cele patru skijeturi care zburdau spre ambarcațiunea lor. Veneau să-i recupereze pe ultimii membri ai echipei de asalt, santinela din pupa, echipa de distrugere menita să arunce în aer compartimentul stației radio. Probabil că unul dintre marinarii din Oman dăduse din întâmplare peste aceşti oameni, ceea ce condusese la schimbul de focuri de pe punte.

Izbucniră alte focuri de armă, răsunând de la depărtare, mult mai hotărâte, aproape de pupa navei. Încercau să se retragă.

Painter se uita afară pe geam cum ultimul dintre skijeturi făcea un cerc larg, precaut din cauza schimbului de focuri. Celelalte, cele cu oamenii care operau puştile de asalt montate pe postamente rotative, nu se vedeau deloc. De asemenea, nu auzi nici un zgomot care să implice angajarea lor în operațiune. Plecaseră. Împreună cu echipa care acționase punctual, îşi imagină Painter. Împreuna cu premiul.

Însă unde? Încă o dată cerceta apa din jur pentru a depista nava principală de asalt. Era pe-acolo, pe undeva. Însă nu se vedeau decât apele învăluite în întuneric. Norii de furtună acopereau acum atât luna, cât şi stelele, transformând lumea într-o întindere întunecată. Degetele lui strânseră cu putere pervazul ferestrei spațioase.

În timp ce tot căuta cu privirea în jur, un licăr de lumină îi atrase atenția, făcându-l să se uite atent – însă nu *de-a lungul* luciului de apă, ci *dedesubtul ei.*

Se aplecă şi mai mult şi se holba înspre adâncuri.

Din străfundurile apei, o lumină strălucitoare urca uşor în sus, de sub nava. După care alunecă spre tribord şi ieşi cu putere la suprafață. Painter se încrunta. Recunoscuse ceea ce vedea în fața ochilor. Un submersibil. De ce?

Răspunsul îi veni imediat. Misiunea odată încheiată, submarinul şi echipa principală de asalt puteau să se retragă. Tot ce le mai rămânea de făcut era să facă rapid curățenie, să-i lichideze pe cei rămaşi în viață. Să nu lase nici un martor.

Ştia care era scopul prezenței submarinului. Să vină pe ascuns, în linişte, prea mic ca să fie detectat…

— Au minat nava, spuse el cu voce tare.

Calculă în minte cât i-ar trebui unui minisubmarin să iasă din zona expusă exploziei.

Kara spuse ceva, însă el nu mai avea urechi pentru ea. Painter se întoarse de la geam şi se repezi spre uşă. Schimbul de focuri părea să se fi rărit şi se rezuma acum la câteva împuşcături sporadice. Asculta la uşă. Nu se auzea nimic în apropiere. Trase uşor zăvorul.

— Ce faci? întrebă Kara, aflată acum lângă umărul lui, ținând aproape de el, în mod clar iritată de nevoia pe care o simțea de a face asta.

— Trebuie să părăsim nava asta.

Deschise uşa şi o crăpă puțin, exact cât să vadă afară. La câțiva paşi mai încolo se afla deschiderea spre puntea mijlocie. Vântul se înteţise pe măsură ce marginea valului de furtună venea rapid peste *Shabab Oman.* Velele pocneau asemenea unor bice. Parâmele băteau ritmic în catarge.

Studie puntea, descifrând-o ca pe o tablă de şah.

Echipajul n-avusese nici o şansă să acționeze şi să asigure velele. Marinarii din Oman era țintuiți locului de doi, nu, de *trei* bărbați înarmați, ascunşi în spatele unei grămezi de butoaie puse unul peste altul la capătul îndepărtat al punții mijlocii. Atacatorii aveau un punct perfect de observare care domina secțiunile dinspre prova ale navei. Unul dintre ei îşi ținea puşca îndreptată spre pupa înălțată, apărându-le spatele.

Mai aproape, un al patrulea bărbat cu armă, mascat, zăcea cu mâinile şi picioarele întinse pe punte, cu fața în jos, cu o baltă de sânge în jurul capului, cadavrul aflându-se la numai câțiva paşi de Painter.

Aprecie situația dintr-o privire. În mod similar, ascunşi în spatele unor lăzi mari dispuse pe partea aceasta a punții mijlocii, erau cei patru membri ai poliției de frontieră din Oman, Fantomele Deşertului. Aceştia stăteau pe burtă, cu puştile îndreptate spre atacatori. Era o scurtă perioadă de acalmie, în care nici una din părți nu părea să aibă câştig de cauză. Probabil că Fantomele fuseseră cei care îi atrăseseră în cursă pe cei din ariergarda echipei de asalt, îi blocaseră acolo, împiedicându-i să sară peste balustradă şi să scape.

— Haideți, spuse Painter şi o luă pe Kara de cot.

O trase prin uşa apartamentului, înspre scările ce coborau o punte mai jos.

— Unde mergem? întrebă ea. Cum rămâne cu abandonarea bărcii?

Nu-i răspunse. Era prea târziu, însă trebuia să fie sigur. Cobori în grabă scările până la următorul palier, o punte mai jos. Un coridor scurt conducea spre spațiile de locuit.

În mijlocul holului, scăldat în lumina singurului bec din plafon, un corp zăcea pe punte. Cu fața în jos, asemenea mascatului. Însă acesta nu era unul dintre atacatori.

Purta numai o pereche de boxeri şi un tricou alb. O pată mică, închisă la culoare, înflorise în mijlocul spatelui său. Împuşcat din spate în timp ce încerca să fugă.

— E Clay… murmură Kara în stare de şoc, grăbindu-se să înainteze alături de Painter.

Îngenunche lângă corpul bărbatului, însă Painter trecu peste el. N-avea timp de jelit. Se grăbi să ajungă la uşa spre care se îndreptase şi doctorandul, căutând un loc unde să se ascundă sau să-i avertizeze pe ceilalți. Prea târziu.

Pentru toți fusese prea târziu.

Painter se opri pe hol, lângă uşă. Era pe jumătate deschisă. Lumina corpurilor de iluminat dinăuntru invada holul. Painter ascultă, concentrându-se la maximum. Linişte. Se pregăti pentru ceea ce avea să găsească.

Kara strigă spre el, ştiind de ce se temea el.

— Safia?

2.02 A.M.

Omaha se sprijini într-o mână în timp ce nava se mişca sub el. Întunericul din santină îl făcea să nu-şi mai poată controla echilibrul. Apa i se revărsă peste pantofi, înghețându-i gleznele.

În spate auzi ceva prăbuşindu-se… şi o înjurătură. Danny nu se descurca nici el mai bine.

— Ştii încotro mergem? îl întrebă Coral pe Omaha, vocea ei înghețată răsunând puțin în umezeala santinei.

— Da, se răsti el la ea.

Era o minciună. Continua să-şi plimbe una din mâini peste peretele înclinat al bordajului din stânga, rugându-se să găsească o scară care să-i scoată iar la lumină. Următoarea trebuia să-i ducă la magazia principală de depozitare a calei, de sub puntea mijlocie.

Continuară să meargă în tăcere. Şobolanii chițăiau, într-un protest clar şi mai asurzitor în întuneric, pârând la fel de mari ca nişte buldogi uzi. Numărul lor era sporit de imaginația lui surescitată. Omaha auzea cum corpurile le clipoceau prin apa din santină, fugind din calea lor, probabil îngrămădindu-se într-o masă furioasă către pupa navei. Pe o alee din Calcutta, văzuse cândva cadavrul unui om mâncat de şobolani. Nu mai avea ochi, îi mâncaseră organele genitale şi-i ciopârțiseră toate zonele moi. Nu-i plăceau şobolanii.

Însă teama pentru soarta Safiei îl făcu să meargă înainte, tot mai speriat din cauza întunericului, a focurilor de armă. Imagini sângeroase îi trecură prin fața ochilor, mult prea îngrozitoare ca să mai stăruie asupra lor. De ce amânase să-i spună ce mai simțea pentru ea? S-ar fi aruncat bucuros în genunchi acum, numai s-o ştie în siguranță.

Mâna lui atinse ceva solid. Se întinse şi descoperi nişte trepte şi capete de cuie. O scară.

— Uite-o aici, spuse el cu mai multă încredere decât simțise până atunci.

Nu-i mai păsa dacă avea dreptate sau nu, sau unde mama naibii ducea scara asta. Era deja cocoțat pe ea.

În timp ce Danny şi Coral se apropiau şi ei, urcă treptele.

— Ai grijă, îl avertiză Coral.

Focurile de armă continuau să se audă deasupra. Aproape de ei. Ceea ce era destul de îngrijorător.

Ajungând la ultima treaptă de sus, căută până găsi mânerul interior al tambuchiului de acces. Rugându-se să nu fie încuiat sau blocat sub greutatea mărfii din cală, îl împinse în sus.

Tambuchiul se deschise cu uşurință, dându-se pe spate şi lovindu-se de un montant de sprijin.

Coral sâsâi spre el. Fără un cuvânt, ci doar cu urmă de protest.

Fu învăluit într-o lumină binecuvântată, strălucind orbitor după bezna de jos. Mirosul era la fel de reconfortant după izul de mucegai şi sare din santina navei.

Mirosea a fân proaspăt cosit.

O umbră masivă se mişcă undeva, în dreapta sa.

Se întoarse şi se trezi în fața unui cal mare, care se contura amenințător deasupra sa. Era acelaşi armăsar pursânge arab care scăpase mai devreme din laț şi ieşise pe punte. Calul dădu din cap şi fornăi spre el. Cu ochii albi plini de spaimă, îşi ridică amenințător o copită, gata să-l calce în picioare pe intrusul apărut

pe neaşteptate în grajdul amenajat la bord.

Omaha se trase înapoi, blestemându-şi bafta pe care o aveau. Tambuchiul de la santină se deschidea exact în boxa armăsarului. Văzu şi ceilalţi cai în boxele învecinate. Îşi concentră atenţia asupra armăsarului. Calul legat trăgea de căpăstrul care-i limita spaţiul de manevră. Oricum, armăsarul nervos era mai bun decât orice individ înarmat care-ar fi stat de pază. Însă trebuiau să iasă de-acolo şi să ajungă la armele depozitate în cală.

Teama pentru Safia parcă îi ardea sângele din vene. Ajunsese atât de departe…

Având încredere în frânghia cu care era legat calul, ieşi din cadrul tambuchiului, se rostogoli pe scândurile de pe jos şi trecu pe sub gardul ce îngrădea boxele. Ridicându-se în picioare, îşi scuturã genunchii dezgoliţi.

— Mişcaţi-vă repede!

Găsi o pătură cu care se acopereau caii, colorată strălucitor în roşu şi galben. O flutură spre armăsar, distrăgându-i atenţia, astfel încât şi ceilalţi să poată ieşi în siguranţă. Calul nechează la mişcările lui, însă în loc să pară şi mai deranjat de următorii intruşi, trase de frânghia cu care era legat, atras de pătura care i se punea pe spinare.

Omaha îşi dădu seama că probabil îşi recunoscuse propria pătură, un semnal promiţător al cuiva care era pe cale de a-l scoate la o plimbare, de a-l scoate din boxe. Panica îi sporise armăsarului dorinţa de a scăpa de acolo.

Cu regret, lăsă pătura deoparte, de îndată ce Danny şi Coral ajunseră de partea cealaltă. Ochii mari ai armăsarului îi întâlniră pe ai săi, speriaţi, dornici de a fi liniştit într-un fel.

— Unde sunt armele? întrebă Coral.

Omaha îşi întoarse privirea de la boxă.

— Ar trebui să fie pe undeva, pe-acolo.

Arătă cu degetul dincolo de rampa care ducea în sus, pe punte. O grămadă de lăzi de lemn, trei la număr, erau dispuse de-a lungul peretelui din spate. Fiecare era marcată cu emblema familiei Kensington.

Omaha străbătu cala în fruntea lor lăsându-şi capul în jos la fiecare împuşcătură ce se auzea de deasupra. Un schimb repetat de focuri de armă, ca într-o partidă de volei, în care mingea e pasată înainte şi înapoi. Meciul mortal suna de parcă ar fi venit de la uşile duble care dădeau afară, la capătul superior al rampei.

Îşi aminti de întrebarea de mai devreme a lui Danny. Cine-i

ataca? Era imposibil să fi fost o bandă amărâtă de pirați. Atacul era prea susținut, prea organizat, al naibii de îndrăzneț.

Ajungând la lăzi, verifică ce scrie pe declarațiile de la vamă prinse pe lemn. Fiindcă se ocupase el însuşi de asigurarea proviziilor, ştia că trebuia să existe o ladă cu puşti şi pistoale. Găsi lada cu pricina. Folosind o rangă, o forță şi o deschise.

Danny luă una dintre puşti.

— Ce facem acum?

— *Tu* o să stai jos, spuse Omaha, apucând în grabă un pistol Desert Eagle.

— Cu tine cum rămâne? întrebă Danny.

Omaha ciuli urechea la împuşcăturile de-afară, în timp ce-şi încărca pistolul pe podea.

— Trebuie să ajung la ceilalți. Să mă asigur că sunt în siguranță.

Însă, de fapt şi-o imagină doar pe Safia, zâmbind, mult mai tânără. O dăduse în bară cu ea înainte – n-avea s-o facă din nou.

Coral scotoci şi ea prin ladă, scoțând, într-un final, un singur pistol. Îi încărcă rapid şi eficient încărcătorul cu cartuşe de 9 mm, după care îl împinse cu putere la poziție, în tocul armei. Înarmată acum, părea mult mai relaxată, relaxarea unei leoaice gata de vânătoare.

Se uită în ochii lui.

— Ar trebui să ne întoarcem înspre prova prin santină. Să ne alăturăm celorlalți de-acolo.

Se auziră alte împuşcături, dincolo de uşile duble.

— Am pierde prea mult timp.

Omaha aruncă o privire scurtă spre rampa care dădea chiar în locul unde avea loc schimbul de focuri.

— S-ar putea să mai fie o modalitate.

Coral se încruntă în timp ce el îi schiță planul său.

— Probabil glumeşti, murmură Danny.

Însă când Omaha termină, Coral dădu din cap aprobator.

— Merită să încercăm.

— Atunci hai să mergem, spuse el. Înainte să fie prea târziu.

10
MIEZUL FURTUNII

3 DECEMBRIE, 2.07 A.M.
MAREA ARABIEI

Era prea târziu.

Painter se apropie de uşa deschisă de la cabina Safiei. Din interior strălucea o lumină. În ciuda grabei care-l mâna, faptul că ştia că nava fusese minată, îl făcu să ezite puţin.

În spatele său, Kara rămăsese lângă corpul lui Clay Bishop. Painter se temea să n-o găsească pe Safia în aceeaşi condiţie. Moartă pe podea. Însă putea să facă faţă realităţii. Ea avusese încredere în el. Oamenii muriseră din vina sa. Nu fusese suficient de vigilent. Misiunea avusese loc sub nasul lui, pe cartul lui. Stând într-o parte, împinse uşa şi o deschise mai larg. Fără să clipească, atent, cercetă dintr-o privire cabina. Era goală.

Nevenindu-i să creadă, păşi cu grijă peste pragul uşii. Parfumul de iasomie încă mai persista în cameră. Însă asta era tot ce mai rămăsese din femeia care ocupase această cabină. Nu exista nici un semn de violenţă. Cu toate astea, servieta metalică în care se afla artefactul de la muzeu nu se vedea nicăieri.

Rămăsese acolo, paralizat pe moment, undeva între îngrijorare şi confuzie. În spatele său auzi un geamăt.

Se întoarse.

— Clay încă mai trăieşte, strigă Kara de pe holul de acces.

Painter se întoarse pe hol, împleticindu-se.

Kara era în genunchi, deasupra corpului tânărului. Ţinea ceva strâns între degete.

— I-am găsit asta în spate.

În timp ce se îndrepta spre ea, Painter băgă de seamă ca pieptul băiatului se mişca uşor în sus şi-n jos.

Cum de-i scăpase asta? Însă ştia răspunsul. Fusese prea grăbit, prea sigur că soarta le fusese pecetluită.

Kara îi întinse obiectul pe care îl ținea în mână. O mică săgeţică însângerată.

— Tranchilizant, confirmă el.

Se uită înapoi spre cadrul uşii deschise. *Tranchilizante.* Aşadar, o voiau pe Safia în viaţă. Adică era vorba despre o răpire. Dădu din cap, abţinându-se să nu râdă – pe jumătate în semn de apreciere pentru isteţimea Cassandrei, pe jumătate fiindcă acum se simţea mai uşurat.

Safia era încă în viaţă. Pentru moment.

— Nu putem să-l lăsăm aici, spuse Kara.

El aprobă din cap, având în minte imaginea luminii submersibilului care strălucea în întuneric, trezindu-l din nou la realitate, la caracterul urgent al situaţiei în care se aflau. Cât timp mai aveau?

— Rămâneţi cu el.

— Unde te du…

El nu-i dădu nici o explicaţie. Se grăbi să ajungă mai jos cu o punte şi să-i caute şi pe ceilalţi membri ai grupului: pe fraţii Dunn şi pe partenera lui. Ca şi în camera Safiei, cabinele lor erau goale. Oare îi luaseră şi pe ei? Pe jos găsi un membru al echipajului ghemuit de frică, unul dintre cei de la bucătărie, cu nasul însângerat. Încercă să-l încurajeze pe bărbat să meargă cu el sus, însă acesta părea paralizat de fiică.

Painter n-avea timp să-l convingă, aşa că ţâşni înapoi pe scări.

Kara reuşise să-l facă pe doctorand să se ridice în picioare. Era năuc, capul atârnându-i greoi. Din gură îi ieşeau cuvinte neinteligibile.

— Haide.

Painter îl apucă pe Clay de o subsuoară, târându-l după el. Era ca şi cum ar fi manevrat un sac ud de ciment.

Kara îi luă ochelarii de pe jos.

— Unde mergem?

— Trebuie să coborâm de pe nava asta.

— Cu ceilalţi cum e?

— Au dispărut cu toţii. Safia şi ceilalţi.

Painter deschidea calea în sus pe scări.

Când ajunseră la ultimul palier al scărilor, o persoană se scurse rapid în jos, spre ei. Bărbatul vorbea rapid în arabă, prea repede pentru ca Painter să poată înţelege ce spunea.

— Căpitanul al-Haffi, spuse Kara rapid, făcând prezentările.

Painter avea informaţii referitoare la omul acesta. Era şeful

Fantomelor Deşertului.

— Avem nevoie de mai multă muniție din rezervele din cală, spuse căpitanul cu rapiditate. Trebuie să vă ascundeți cu toții.

Painter îi blocă drumul.

— Cât de mult puteți să rezistați cu ce mai aveți?

Acesta ridică din umeri.

— Doar câteva minute.

— *Trebuie* să-i țineți pe loc. Nu trebuie să părăsească nava.

Painter gândea cu repeziciune. Își imagină că singurul motiv pentru care *Shabab Oman* nu fusese făcut bucăți era faptul că echipa de distrugere era încă la bord. De îndată ce plecau, nimic n-avea s-o mai oprească pe Cassandra să detoneze minele.

Painter observă din cadrul uşii o formă prăvălită pe jos. Era unul dintre bărbații mascați, cel pe care-l văzuse prăbuşit pe punte. Se lăsă în jos şi merse de-a buşilea direct spre acesta. Poate că reuşea să găsească la atacator ceva care s-ar putea să-i fie de folos. O stație radio sau orice altceva.

Căpitanul al-Haffi i se alătură.

— L-am târât înapoi, până aici, sperând că are muniție asupra lui. Sau o grenadă.

Spuse asta cu o amărăciune de nedescris. O singură grenadă ar fi pus capăt impasului la care se ajunsese pe punte.

Painter pipăi cadavrul, smulgându-i masca. Bărbatul avea o stație radio. O trase şi-şi băgă casca în ureche. Nimic. Nici măcar un fâşâit, pe fundal. Peste comunicațiile echipei se aşternuse tăcerea.

În timp ce căuta mai departe, băgă în buzunar echipamentul de vedere pe timpul nopții şi un fel de chingă groasă, de culoare roşie, scoasă de pe pieptul omului. Un monitor EKG.

— La dracu'.

— Ce-i? întrebă Kara.

— Noroc că n-ai găsit grenada aia, spuse el. Toți atacatorii sunt echipați cu monitoare care indică dacă sunt vii sau morți. Dacă ar fi omorâți ar fi exact acelaşi lucru ca în cazul în care ar scăpa. De îndată ce vor dispărea peste bord sau o să fie morți, ceilalți vor arunca nava în aer.

— Să arunce nava în aer? repetă al-Haffi, cu ochii micşorați, vorbind în engleză acum.

Painter îi explică rapid ce văzuse şi ce implicații avea asta.

— Trebuie să părăsim nava asta înaintea celor din ariergardă. Am văzut o barcă uşoară cu motor la pupa.

— Este şalupa navei, confirmă căpitanul.

Painter dădu din cap aprobator. O barcă dotată motor, cu corp din aluminiu.

— Însă necredincioşii stau între noi şi şalupă, argumentă al-Haffi. Poate că am putea încerca să mergem pe sub ei, prin burta vaporului, însă imediat ce oamenii mei vor opri focul, ceilalți vor scăpa.

Painter renunță la percheziția pe care i-o făcea bărbatului şi se uită cu atenție afară, pe puntea deschisă. Schimbul de focuri de armă se mai domolise; rămânând fără muniție, ambele tabere trebuiau să numere fiecare cartuş în parte.

Fantomele erau în dezavantaj. Nu puteau să-i lase pe atacatori să scape, dar nici să-i omoare. O altă situație fără ieşire.

Se întoarse în loc, străfulgerat de o idee.

Înainte să apuce să spună ceva, un zgomot puternic se auzi de pe puntea de la pupa.

Se uită în spate, în exterior. Trapa de la cală fusese aruncată într-o parte, în mod violent, împinsă de greutatea unui trio format din cai. Caii arabi, pur-sânge, galopau şi tropăiau din copite pe puntea bătută de vânt, dând peste lăzile de lemn şi încurcându-se printre saule şi parâme. Urmă haosul. Becurile se făcură praf. Noaptea se aşternu şi mai întunecată de-a lungul navei.

Unul dintre animale, o iapă, îşi luă avânt direct prin baricadă şi călcă totul în picioare. Se auziră focuri de armă. Un cal necheză de durere.

În mijlocul confuziei create, apăru şi cel de-al patrulea cal din cală, galopând plin de spume. Era armăsarul alb. Țâşni de pe rampă direct pe punte, copitele bătându-i cu putere în scândurile punții.

Însă de data asta nu mai era atât de sălbatic şi de nestăpânit. Călare pe spatele armăsarului, Omaha se ridică din şa, cu pistoale în ambele mâini. Se îndreptă spre bărbații mascați cei mai apropiați şi trase cu amândouă armele, golindu-le fără milă, de la mică distanță.

Doi dintre atacatori se prăbuşiră în timp ce el trecea mai departe.

— Nu, strigă Painter, împingând cu putere uşa.

Barajul de foc îi acoperi vorbele. O altă mişcare din zona trapei de la pupa şi Coral se strecură afară, furişându-se ca un lunetist în poziție de luptă. Avea o puşcă pe umăr. Ochi spre singurul bărbat înarmat rămas în picioare. Acesta se îndrepta spre

balustradă, intenționând să sară peste bord.

Răsună un singur foc de armă cu o scânteie la gura țevii.

Bărbatul se smuci în aer ca şi cum ar fi fost lovit de un calfantomă. Jumătatea stângă a capului îi explodă într-o parte. Corpul îi alunecă pe punte, rămânând atârnat peste balustradă.

Painter se stăpâni şi-şi înghiți un geamăt Situația fără ieşire în cele din urmă avea un final. Cu cei din ariergardă acum morți, nimic n-avea s-o oprească pe Cassandra să arunce nava în aer.

2.10 A.M.

Cassandra se uită la ceasul de mână în timp ce se urca de pe barca Zodiac înapoi la bordul navei pe pernă de aer. Orarul misiunii era în urmă cu zece minute. Pe punte o întâmpină locțiitorul.

John Kane se îndreptă spre ea. Se răsti la doi oameni pentru a da o mână de ajutor şi să tragă în sus, la bord, silueta inertă a curatorului muzeului.

Apele mării erau din ce în ce mai agitate pe măsură ce vântul bătea cu putere, făcând din suitul la bord un exercițiu de echilibristică şi sincronizare. Cassandra trase în sus valiza cu artefactul.

În ciuda întârzierii survenite, îşi îndepliniseră misiunea.

Kane păşi alături de ea. Arăta mai mult ca o nălucă decât ca o ființă omenească, îmbrăcat în negru, de la bocanci până la fesul negru tricotat.

— *Argus* a raportat prin radio că de opt minute este la o distanța de siguranță. Aşteaptă ordinul dumneavoastră ca să detoneze minele.

— Ştim ceva despre echipa de distrugere?

Cassandra auzise schimbul de focuri de la bordul lui *Shabab.* În timp ce se întorcea în mare grabă înapoi, împuşcăturile sporadice răsunau peste ape. Însă în ultimele minute, nu mai fusese nimic decât o linişte apăsătoare.

El dădu din cap în semn că nu.

— Pe monitoarele care indică starea băieților au apărut numai linii drepte.

Morți. Cassandrei îi trecură prin fața ochilor fețele bărbaților. Mercenari bine pregătiți.

Se auziră paşi care tropăiau grăbiți pe punte dinspre timonerie.

— Doamnă căpitan Sanchez!

Era operatorul radio al echipei. Alunecă şi se opri pe suprafaţa netedă şi lucioasă.

— Am recepţionat din nou semnalele. Toate trei!

— De la echipa de distrugere?

Cassandra scrută apa mării. Ca şi cum cineva ar fi sesizat interesul ei, un nou baraj de foc izbucni de la bordul lui *Shabab*. Se uită rapid la Kane, care dădu din umeri.

— Am pierdut contactul pentru o perioadă scurtă de timp, raportă radiotelegrafistul. Probabil interferenţele datorate furtunii. Însă semnalul s-a întors, puternic şi compact.

Cassandra continuă să scruteze apele mării spre luminile navei. Ochii i se îngustară, imaginându-şi din nou feţele oamenilor.

Kane stătea chiar lângă ea.

— Ordine?

Cu o privire aprigă fixă nava din depărtare în timp ce o ploaie densă începu să răpăie pe punte. Abia dacă-i simţea pişcăturile din obraz.

— Detonaţi minele.

Operatorul radio tresări, însă ştia că era mai bine să nu pună nici o întrebare. Se uită rapid la Kane, care dădu aprobator din cap. Bărbatul strânse pumnii şi fugi spre timonerie.

Pe Cassandra o deranjase să vadă că i se pun la îndoială ordinele şi că se întârzie executarea lor. Văzuse cum operatorul radio căutase din priviri confirmarea locţiitorului ei. Deşi Cassandra fusese numită să conducă această operaţiune, aceştia erau oamenii lui Kane.

Iar ea tocmai îi condamnase la moarte pe trei dintre ei.

Deşi după expresia feţei şi a ochilor lui de gheaţă, Kane îi acceptase decizia fără intenţia de a comenta, ea încercă să-i explice.

— Sunt deja morţi, spuse ea. Noul semnal este fals.

Kane se încruntă.

— Cum de puteţi fi atât de şi…

Ea îl întrerupse:

— Deoarece Painter Crowe este acolo.

2.12 A.M.

Ghemuit laolaltă cu ceilalţi, Painter verifică atent curelele din

jurul piepturilor goale ale lui Omaha şi Danny. Aparatele care aparţinuseră atacatorilor morţi, cele care monitorizau bătăile inimii, păreau să funcţioneze bine. Dispozitivul de pe propriul piept bătea regulat, transmiţând pulsul său către nava de atac ascunsă undeva, în zare.

Danny îşi şterse picăturile de ploaie de pe ochelari.

— Chestiile astea n-o să ne electrocuteze dacă o să se ude?

— Nu, îl asigură Painter.

Toată lumea se adunase la pupa: Kara, fraţii Dunn, Coral. Clay îşi revenise suficient cât să se ţină pe picioare. Însă tangajul exagerat al navei în valurile înalte îl făcea să se clatine şi să aibă nevoie de sprijin. La câţiva paşi distanţă, cei patru membri ai poliţiei de frontieră din Oman trăgeau cu puştile periodic, simulând schimbul de focuri de dinainte.

Nu ştia cât de mult avea să ţină şmecheria asta. Din fericire, suficient de mult cât să poată abandona nava. Căpitanul al-Haffi se alăturase celor din echipaj, barca cu motor a navei fusese dezasigurată şi era gata pentru ambarcarea lor.

Cealaltă barcă de salvare era rabatată în afara bordajului, gata de lansare. Supravieţuiseră doar zece membri ai echipajului. Neavând timp de pierdut, cei morţi aveau să rămână în urma lor.

Painter se uită la marea din ce în ce mai agitată, dintr-o poziţie aflată la adăpost, neriscând să fie descoperit de skijeturile care patrulau în zonă. Valurile crescuseră până la trei metri şi jumătate. Vântul biciuia velele, făcându-le să pocnească, în timp ce ploaia mătura în rafale puntea. Barca de aluminiu se lovea ritmic de pupa, acum că atârna liberă.

Însă furtuna încă nu se declanşase pe deplin.

Painter văzu unul dintre skijeturile negre deasupra unui val înalt, plutind parcă în aer, după care cobori în viteză pe partea cealaltă a valului. În mod instinctiv se lăsă mai jos, însă nu era nevoie. Pilotul manevră skijetul pentru a se îndepărta. Painter se ridică în picioare. Skijetul se *îndepărta.*

Ea ştia… Painter se răsuci.

— Toată lumea la bărci, ţipă el. Acum!

2.14 A.M.

Safia se trezi în întuneric odată cu bubuitura tunetului. Stropii reci de ploaie o împroşcau pe faţă. Era întinsă pe spate, udă până

la piele. Se ridică în fund. Pământul se învârtea cu ea. Auzea voci. Vedea picioare. O altă bubuitură a tunetului. Se ghemui la auzul zgomotului, căzând înapoi pe spate.

Simțea cum se clatină, cum pluteşte. „Sunt într-o barcă."

— Tranchilizantele îşi pierd efectul, spuse cineva în spatele ei.

— Duceți-o jos.

Safia îşi roti capul ca să vadă cine vorbea. O femeie. Stătea la nici un metru distanță, scrutând marea, cu un dispozitiv optic ciudat fixat la ochi. Era îmbrăcată în negru şi-şi purta părul lung, negru ca abanosul, strâns ca să nu-i cadă pe față.

O ştia pe femeia asta. Amintirile o năpădiră cu rapiditate. Un strigăt al lui Clay, urmat de un ciocănit la uşa ei. „Clay?" Ea refuzase să răspundă, simțind că era ceva în neregulă. Îşi petrecuse prea mulți ani la limită, ca să nu fie prevăzătoare, însă nu contase. Încuietoarea fusese deschisă la fel de repede ca şi cum ar fi avut o cheie.

Femeia care stătea acum în fața ei fusese prima care intrase pe uşă. Ceva o înțepase pe Safia în gât. Se pipăi acum cu degetele şi simți un loc sensibil sub obraz, pe gât. Se târâse până în partea îndepărtata a cabinei, sufocându-se, panica îngustându-i vederea până ajunsese cât un punct. După care până şi imaginea asta redusă dispăruse cu totul. Simțise cum se prăbuşeşte, însă nu mai simțise şi impactul cu podeaua. Tot ce era în jur dispăruse în ceață.

— Dă-i nişte haine uscate, spuse femeia din nou.

Şocată, Safia recunoscu vocea, disprețul şi tonalitatea ascuțită şi consonantă. Acoperişul de la British Museum. „Spune-mi combinația." Era hoața de la Londra.

Safia dădu din cap ca şi cum ar fi vrut să scape de ceva. Trăia un coşmar.

Înainte să poată să răspundă, doi bărbați o traseră în sus, ridicând-o în picioare. Încercă să-şi recapete echilibrul, să stea pe propriile picioare, însă abia dacă atingea puntea cu vârfurile degetelor, fiind dusă pe sus. Avea genunchii moi, ca de plastilină. Până şi faptul că încerca să-şi țină bărbia în sus presupunea o grămadă de efort.

Safia se uită dincolo de balustrada metalică a bărcii. Furtuna începuse deja. Valurile mării se ridicau şi coborau asemenea unor cocoaşe întunecate, asemenea spinării balenelor, lucioase şi netede. Alte valuri, cu crestele înspumate, scânteiau în nuanțe argintii în lumina slabă. Însă ceea ce-i atrase privirea şi o făcu să

se forțeze să țină capul sus era epava în flăcări aflată la o distanță nu prea mare.

Toate puterile o părăsiră.

O navă arzând pe coama valurilor, cu catargele transformate în torțe. Velele erau fluturate cu putere şi rotite ca într-un vârtej, lăsând în urmă bucăți incandescente şi cenuşă, purtate de vântul puternic în rafale. Corpul navei era distrus. De jur împrejur pluteau bucăți de lemn, rămăşițe din navă şi alte mărunțişuri cuprinse de flăcări, decorând apele mării ca nişte focuri de tabără răzlețe.

Ştia ce navă era. *Shabab Oman.*

Râmase fără aer. Fu gâtuită de un strigăt înăbuşit de disperare. Din cauza mişcării de tangaj i se făcu rău subit. Vomită pe punte, împroşcându-le pantofii celor care o păzeau.

— Ce Hristosu' mă-sii, bă… înjură unul din cei doi, împingând-o fără milă.

Cu toate astea, ochii Safiei rămaseră fixați pe ce vedea în zare. Gâtul o ardea.

„Nu din nou… nu toți cei pe care îi iubesc…"

Însă o parte din ea ştia că merita durerea, pierderea asta. De la Tel Aviv încoace se aşteptase să piardă totul. Viața era crudă şi deodată tragică. Nu exista nici un sentiment de continuitate, de siguranța.

Lacrimile îi curgeau, arzându-i parcă obrajii.

Safia se uită la rămăşițele în flăcări ale *Shabab Oman.* Mai avea o umbră de speranță că existau supraviețuitori – dar chiar şi aceasta fu spulberată de cuvintele celei care o capturase.

— Trimiteți patrula înapoi, spuse femeia. Omorâți tot ce mişcă.

2.22 A.M.

Painter îşi şterse sângele de pe tăietura de deasupra ochiului stâng. Dădu din picioare, călcând apa, ca să se mențină la suprafață, în timp ce marea se tot ridica şi cobora. Ploaia cădea cu putere din cerul acoperit şi fulgere brăzdau cerul. Tunetul duduia.

Se uită înapoi la barca răsturnată cu chila în sus care se ridica şi cobora pe valuri odată cu el. În jurul taliei, o bucată de saulă îl ținea legat în siguranță de prova bărcii. În imediata sa apropiere, marea rămăsese la fel de neagră, ca şi cum ar fi plutit în țiței. Însă la distanță, se vedeau mici focuri care sfârâiau în apele agitate,

apărând şi dispărând, iar în centrul acestora, se contura corpul navei *Shabab Oman,* cuprinsă de flăcări, pe jumătate scufundată, arzând până jos, la linia de plutire.

Ştergându-şi sângele şi apa de ploaie ce-i intrau în ochi, Painter scrută apele din jur căutând orice fel de ameninţări. Prin minte îi trecu o vagă îngrijorare legată de rechini, îndeosebi din cauza sângelui. Speră că valurile înalte o să ţină la distanţă astfel de prădători.

Însă Painter se uita după alt fel de prădători.

N-avea să mai aştepte prea mult. În lumina numeroaselor bucăţi de navă în flăcări, un skijet îi apăru în faţa ochilor, învârtindu-se larg în cerc. Painter se ridică puţin mai sus, trăgându-şi peste ochi dispozitivul de vedere pe timpul nopţii.

După care se scufundă mai adânc, ascunzându-şi silueta. Lumea se transformă în imagini amestecate, verzi şi albe. Flăcările din jur apăreau ca nişte pete strălucitoare orbitoare, în timp ce marea căpătă un luciu argintiu acvamarin. Se concentră asupra skijetului. Prin dispozitivul optic, cerul strălucea acum, la fel de puternic ca focurile din jur. Acţionă butonul de mărire a imaginii. În faţă era pilotul, ghemuit. În spatele lui, pasagerul mânuia puşca de asalt, capabilă să tragă o sută de lovituri pe minut.

Cu dispozitivul cu raze infraroşii pe ochi, Painter localiză cu uşurinţă alte două skijeturi care se învârteau în zona unde erau împrăştiate rămăşiţele navei. Iniţial descriau nişte cercuri largi, după care făceau spirale din ce în ce mai strânse.

Undeva, dincolo de grămada de resturi ale navei cuprinse încă de flăcări, izbucni răpăitul unei arme de foc. Urmă un ţipăt, care se stinse imediat, însă nu şi focurile de armă.

Scopul acestor prădători care se repezeau ca nişte vulturi la hoituri era clar.

Să nu mai rămână supravieţuitori. Să nu mai rămână martori.

Painter înotă înapoi ca să dea barca peste cap, la loc, asemenea unui dop de plută în apele agitate. Lângă ambarcaţiunea uşoară, se scufundă şi se băgă sub ea. Dispozitivul de vedere nocturnă era etanş şi rezistent la apă. Era ciudat cât de strălucitoare erau apele mării văzute prin dispozitivul optic. Văzu mai multe picioare care călcau apa acolo dedesubt, sub barca răsturnată.

Manevrând astfel încât să treacă printre ele, ieşi la suprafaţă sub barca cu motor. Chiar şi cu dispozitivul optic pe ochi, detaliile erau estompate. Corpurile celorlalţi atârnau, fiind prinse de marginea bordajului şi de scaunele de aluminiu prinse în punte.

Opt persoane în total. Ascunse sub barcă. Aerul era deja stătut şi apăsător din cauza sentimentului acut de fiică.

Kara şi fraţii Dunn îi dădeau o mână de ajutor lui Clay Bishop, ca să rămână pe poziţie. Doctorandul părea aproape recuperat. Căpitanul al-Haffi îşi ocupase o poziţie lângă parbrizul şalupei. Ca şi ceilalţi doi oameni ai săi, îşi dăduse jos mantia folosită în deşert şi avea numai o învelitoare în jurul brâului. Soarta celui de-al patrulea membru al Fantomelor rămânea necunoscută.

Explozia avusese loc chiar în momentul în care barca atinsese apa. Zguduitura şi şocul produs îi aruncase în apă, răsturnând mica ambarcaţiune. Cu toţii aveau diferite răni uşoare. După aceea, în mijlocul confuziei, Painter şi Coral îi mânaseră pe ceilalţi sub barcă, în timp ce rămăşiţele rezultate în urma exploziei cădeau de sus. În plus, era un paravan bun pentru orice pereche de ochi care-ar fi cercetat locul exploziei.

Coral îi şopti la ureche:

— A trimis vreo echipă care să facă curăţenie?

Painter dădu din cap în semn că da.

— Trebuie să sperăm că furtuna o să le scurteze căutarea.

Huruitul de motoare se auzi şi mai aproape, scăzând în intensitate pe măsură ce barca, împreună cu pasagerii săi ascunşi, se ridica şi cobora pe valuri. Într-un final, zgomotul deveni mai puternic.

Probabil că skijetul îşi schimbase traiectoria şi se îndrepta spre ei.

Painter avu un presentiment.

— Toată lumea sub apă! avertiză el. Şi staţi cât număraţi până la treizeci!

Aşteptă să se asigure că toată lumea se conformase. Coral fu ultima care dispăru. Painter trase adânc aer în piept, după care…

Focurile de armă răpăiră pe bordul bărcii de aluminiu. Erau asurzitoare. Asemenea grindinei mari cât oul de găină care cade pe un acoperiş subţire. Însă nu era grindină. De la o distanţă foarte mică, vreo câteva perforaseră fundul dublu al bărcii.

Painter se scufundă în apă. Vreo două gloanţe ricoşară şi şuierară prin apă. Se uită cum ceilalţi se chinuiau să rămână în apă, sub şalupă, cu braţele în sus, apucându-se cu mâinile de bordul fals al bărcii. Painter speră că viteza gloanţelor avea să fie atenuată de fundul dublu şi de impactul cu apa.

Painter privi cum una dintre traiectoriile gloanţelor îi trecu pe lângă umăr.

Îşi ţinu respiraţia până când barajul de foc se opri, după care ieşi la suprafaţă. Huruitul skijetului încă se auzea la suprafaţă. Bubuiturile răsunară sub corpul de aluminiu al şalupei ca reverberaţiile bătăilor unui clopot.

Omaha ieşi rapid lângă el, urmat şi de ceilalţi, pe măsură ce erau copleşiţi de nevoia de aer. Nu vorbea nimeni. Cu toţii ascultau motorul ce torcea parcă în apropiere. Fiecare era pregătit să se scufunde din nou dacă era necesar.

Skijetul veni şi mai aproape, lovindu-se de unul din bordurile bărcii răsturnate.

„Dacă încercau să o întoarcă la loc… să folosească o grenadă…"

Un val mare ridică barca şi pasagerii ascunşi sub ea. Skijetul se înălţă şi mai sus, aruncat de furia furtunii. De-afară se auzi o înjurătură, spusă cu năduf. Motorul hurui mai puternic şi începu să se depărteze.

— Am putea să punem mâna pe skijetul ăla, îi şopti Omaha. Noi doi. Încă mai avem cele două pistoale.

Painter se încruntă spre el.

— Şi după asta ce facem? Doar nu crezi că n-o să observe că lipseşte unul dintre skijeturi? E o navă pe acolo pe undeva, una rapidă. O să se repeadă asupra noastră într-o clipită.

— N-ai prins ideea, insistă Omaha. Nu vorbeam de plecare. Nu spun decât să ne ducem cu drăcovenia aia acolo de unde a venit. Să mergem sub acoperire. S-o salvăm pe Safia.

Painter trebui să admită că tipul ăsta avea sânge-n el. Din păcate, nu era la pachet şi cu puţin creier.

— Ăştia nu sunt amatori, izbucni el. Mergi la plezneală dacă faci asta. Au toate avantajele asupra noastră.

— Cine mama dracului mai dă doi bani pe şansă? Aici e vorba de viaţa Safiei.

Painter clătină din cap.

— N-ai să ajungi la nici o sută de metri de nava lor şi-o să fi descoperit şi făcut arşice.

Omaha refuză să dea înapoi.

— Dacă nu mergi tu, îl iau pe frate-meu.

Painter încercă să-l oprească, apucându-l de mână, însă Omaha îi dădu mâna la o parte.

— Eu, unul, n-o părăsesc la nevoie.

Omaha se întoarse cu spatele şi începu să înoate spre Danny.

Painter recunoscu durerea în vocea celuilalt bărbat, furia. Şi el simţea la fel. Răpirea Safiei era greşeala sa, responsabilitatea sa. O

parte din el voia să încerce să pună planul nebunesc în practică, să pornească la atac, să rişte totul.

Însă în aceeaşi măsură era o acțiune inutilă. Iar el ştia asta. Omaha îşi scosese pistolul.

Painter nu putea să-l oprească – însă ştia cine putea s-o facă. Se întoarse şi apucă, brusc, cu putere, mâna unei alte persoane.

— Țin la ea, spuse el pe neaşteptate.

Kara încercă să-şi elibereze brațul, însă Painter o ținea strâns.

— Ce naiba spui? întrebă ea.

— Întrebarea pusă de tine mai devreme… în cabină. *Țin* la Safia, spuse el fără să se mai formalizeze.

Îi era greu să admită asta cu voce tare, însă n-avea de ales decât să recunoască adevărul. Şi chiar ținea la ea. Deşi poate că nu era iubire… nu încă… voia să vadă unde putea să ducă toată povestea asta. Iar faptul ăsta îl surprinse la fel de mult cum se părea că o surprindea pe Kara.

— Chiar țin, insistă Painter. Şi o s-o aduc înapoi – dar nu astfel. Dădu din cap spre Omaha. Nu cum vrea *el* s-o facă. Aşa mai mult ca sigur o să fie ucisă. Acum e în siguranță. Mult mai în siguranță decât suntem noi. Trebuie să supraviețuim de dragul ei. Noi toți. Asta dacă mai există o speranță pentru ea de a fi salvată *cu adevărat.*

Kara ascultă. Fiind dintotdeauna un lider de corporație desăvârşit, nu-şi amână deloc decizia. Se întoarse spre Omaha.

— Lasă nenorocita aia de armă.

Afară, dincolo de corpul de aluminiu al şalupei, skijetul prădătorilor îşi ambală deodată motorul. Se îndepărta.

Omaha se uită în direcția acestuia – după care înjură şi lăsă pistolul jos.

— O s-o găsim, spuse Painter, însă se îndoi că bărbatul celălalt auzise.

Probabil că aşa era mai bine. După cât de mult o făcuse pe grozavul, nu ştia totuşi dacă era o promisiune pe care s-o poată respecta. Era încă zguduit de pe urma atacului, a înfrângerii pe care o suferiseră. Încă de la început, Cassandra fusese cu un pas înaintea lui.

Avea nevoie să-şi limpezească gândurile.

— Am de gând să continui supravegherea. Să mă asigur că au plecat.

Se scufundă din nou şi ieşi la suprafață în afara bărcii. Rămăsese cu gândul la capacitatea Cassandrei de a le anticipa

orice mişcare. Cum de reuşise asta? Îi încolți o idee care-l neliniști şi îngrijoră profund. Exista vreun trădător printre ei?

2.45 A.M.

Omaha apucă parapetul bărcii, ridicându-se şi lăsându-se în jos odată cu valurile. Ura să stea şi să aştepte în întuneric. Auzea respirația celorlalți. Nimeni nu vorbea. Rămăseseră cu toții pierduți în propriile gânduri şi griji.

Îşi întări strânsoarea mâinii pe cadrul de aluminiu în timp ce şalupa urca pe un alt val, trăgându-i pe toți în sus odată cu ea.

Toți cu o singură excepție. Safia.

De ce-l ascultase pe Painter? Ar fi trebuit să încerce să pună mâna pe skyjetul acela. La dracu' cu tot ce credeau alții. Îi crescuse atât de mult tensiunea, încât îl gâtuia. Îşi suprimă senzația de sufocare, nefiind sigur că dacă o să deschidă gura n-o să se elibereze suspinând şi plângând în hohote sau țipând. În întuneric, îl năpădi trecutul ca şi cum ar fi ieşit la suprafață de pe fundul mării.

El se depărtase de ea.

După Tel Aviv, ceva murise în Safia, luându-i toată dragostea. Ea se retrăsese la Londra. El încercase să rămână împreună cu ea, însă cariera lui, pasiunea lui era în altă parte. De fiecare dată când se întorcea, descoperea că o parte din ce în ce mai mare din ea nu mai era acolo. Se irosea, se consuma pe interior. Se trezi că-i este teamă să se mai întoarcă la Londra din cele mai îndepărtate colțuri ale lumii. Se simțea prins în capcană. În curând, vizitele sale se răriseră din ce în ce mai mult. Ea nu băgase de seamă asta şi nici nu se plânsese. Asta-l duruse cel mai tare.

Şi când se terminase, când se transformase dragostea în praf şi pulbere?

Nu putea să spună. Fusese cu mult înainte de momentul în care, în cele din urmă, se recunoscuse învins şi-i ceruse înapoi inelul bunicii lui. Asta fusese în timpul unei cine lungi şi reci. Nici unul din ei nu vorbise. Amândoi ştiau ce avea să urmeze. Tăcerea lor spunea mai multe decât încercarea lui şovăielnică de a-i da explicații.

În cele din urmă, ea dăduse din cap şi-şi scosese inelul de pe deget. Cu uşurință. I-l pusese în palmă, după care se uitase în ochii lui. Privirea ei nu arăta nici pic de durere sau amărăciune,

doar uşurare.

Acesta fusese momentul în care el plecase.

Ceilalți se agitară în timp ce Painter țâşni spre ei. Se ridică la suprafață printre ei, răsuflând uşurat.

— Cred că ne-au lăsat în pace. N-am mai văzut nici urmă de skijeturi de zece minute încoace.

Toată lumea răsuflă uşurată.

— Ar trebui să pornim spre mal. Aici în larg, suntem prea expuşi.

În întuneric, Omaha băgă de seamă uşorul accent de Brooklyn al bărbatului. Îl mai observase şi înainte. Îl enervă fiecare cuvânt pe care-l rostea. Instrucțiunile lui Painter sunau mai mult a ordine. Sigur avea cunoştințe militare. Pregătire de ofițer.

— Sunt două vâsle asigurate în suporturile pentru rame, pe fiecare bord al bărcii. O să avem nevoie de ele să răsturnăm barca la loc.

Se mişcă încet printre ei şi le arătă cum să elibereze vâslele.

Omaha se trezi cu o vâslă împinsă în mână.

— O să trebuiască să ne împărțim în două grupuri. Un grup să se folosească de greutatea lor şi să tragă barca în jos, în babord, în timp ce ceilalți o să folosească vâslele ca să împingă în sus tribordul. Ar trebui să reuşim s-o întoarcem pe partea cealaltă. Însă mai întâi o să-i desprind motorul. S-a tras asupra lui, e avariat, iar acum curge benzina din el.

După alte câteva precizări finale, toată lumea se băgă la fund şi ieşi la suprafață.

Ploaia care cădea de sus, din cerul întunecat, împroşca totul în jur. Vântul scăzuse în intensitate transformându-se în câteva rafale nu foarte puternice. După intervalul de timp în care se ascunsese sub barcă, noaptea i se păru mai strălucitoare lui Omaha. Fulgerele licăreau printre nori, luminând oceanul. Mai văzu câteva flăcări plutind deasupra apei. Nu mai era nici urmă din *Shabab Oman.*

Omaha se întoarse puțin, căutând în jur. Painter înotase spre pupa şalupei şi se chinuia să elibereze motorul din locaşul său. Lui Omaha îi trecu prin cap să-i dea o mână de ajutor, însă nu făcu nimic altceva decât să se uite cum se lupta bărbatul cu şplintul de siguranță de pe talpa motorului. După ce trase de câteva ori cu putere, Painter reuşi într-un final să elibereze motorul. Acesta căzu în mare. Dădu cu ochii de Omaha.

— Hai să întoarcem bărcuța asta.

Operațiunea nu era aşa de uşoară pe cât o descrisese Painter. Le trebuiră patru încercări până când îi puse pe toți pe-o parte, lăsându-se cu toată greutatea în jos. Painter şi Omaha, fiecare în parte înarmat cu câte o vâslă, împinseră bordul tribord în sus. În plus, sincronizară mişcarea cu unduirea unui val. Însă, în cele din urmă, barca reveni în poziție normală, cu chila în jos, pe jumătate plină cu apă.

Se cocoțară la bord şi scoaseră apa din barcă cu ispolul[12]. Omaha puse vâslele în locaşurile lor.

— Tot mai intră apă, spuse Kara când nivelul apei dinăuntru începu să crească la loc, sub greutatea lor.

— Sunt găuri de la gloanțe, răspunse Danny, simțind prin apă despre ce era vorba.

— Continuați să scoateți apa, le ceru Painter, din nou cu tonalitatea aceea de şef. O să alternăm între a da la rame şi a scoate apa. E mult de mers până la mal.

— Aveți grijă, spuse căpitanul al-Haffi, cu pieptul gol, însă neclintit. Curenții de-aici sunt înşelători. Trebuie să fim atenți la recife şi stânci.

Painter confirmă dând din cap şi-i făcu semn cu mâna lui Coral spre prova bărcii.

Omaha se uita fix la câteva bucăți de lemn care pluteau în flăcări, după care din nou în partea cealaltă. Coasta era abia vizibilă, un banc uşor întunecat de nori. Fulgerele de pe cer îi confirmară cât de departe erau față de țărm.

Şi Painter se uita în jurul bărcii. Însă nu-l preocupau rechinii sau linia coastei. Încordarea i se vedea din felul în care-şi ținea strânse buzele. Pe-acolo pe undeva erau ascunşi oamenii care o răpiseră pe Safia. Însă oare se temea pentru siguranța ei sau pentru propria piele?

Cuvintele de mai devreme îi reveneau iar şi iar în minte lui Omaha.

„Țin la ea… la Safia."

Omaha simți cum valul de furie care-l cuprinse îi dădea o senzație de cald atenuând frigul ce-i intrase în oase de la hainele ude. Oare mințise tipul ăsta sau nu? Omaha îşi strânse pumnii pe cele două vâsle şi-şi îndreptă spatele. Începu să vâslească. Painter,

---

[12] Căuş de lemn sau de tablă folosit pentru scoaterea apei din barcă, luntre etc. (n. tr.).

la pupa, îi aruncă o privire studiindu-l cu ochi reci, prin dispozitivul optic de vedere nocturnă. Ce ştiau ei despre omul ăsta? Avea de dat socoteală pentru multe.

Muşchii maxilarului îl dureau pe Omaha de la atâta strâns din dinți.

Țin la ea.

Vâslind, Omaha nu era sigur care variantă l-ar fi enervat mai tare. Dacă bărbatul mințea… sau dacă spunea adevărul.

3.47 A.M.

O oră mai târziu, Painter înainta cu greu prin apa înaltă până la brâu, trăgând de saula de legare peste umăr. Plaja se întindea argintie înainte să fie încadrată de faleza stâncoasă ce nu urmărea o linie anume. Restul coastei era în beznă, cu excepția câtorva lumini rare dinspre nordul îndepărtat. Un mic sătuc. Tot ce era în imediata vecinătate părea pustiu. Cu toate astea, se uită cu prudență în jur. Îi dăduse dispozitivul de vedere pe timp de noapte lui Coral pentru ca ea să execute observarea din barcă.

În timp ce continua să înainteze, pantofii săi se afundau adânc în nisipul pietros. Simțea că-l ard coapsele de la atâta efort. Umerii îl dureau de când îi venise rândul la tras la rame. Valurile îl ajutau şi-l împingeau spre țărm.

Încă puțin…

Cel puțin ploaia se oprise.

Îşi propti umărul în saulă şi trase după sine barca spre pământ solid. În spatele său, Danny trăgea la rame în timp ce Painter ghida ambarcațiunea printre stânci. În sfârşit, plaja li se deschise în față, o imagine clară, neobturată de nimic.

— Trage tare, strigă Painter înapoi spre Danny.

Saula slăbi, devenind din ce în ce mai moale, în timp ce Danny se conformă. Barca avansă odată cu mişcarea vâslelor. Painter se agita, încercând să-şi scoată picioarele din apa adâncă până la genunchi. Trase în față şi apoi într-o parte.

Barca alunecă pe un ultim val şi trecu pe lângă Painter, în dreapta sa. El se feri, evitând să fie lovit.

— Scuze, strigă Danny spre el, recuperând vâslele şi băgându-le înapoi în barcă.

Barca intră cu prova în nisip cu un scârțâit de aluminiu. Valul se retrase, lăsând-o pe uscat, pe plajă.

Painter se târî în patru labe şi ieşi din apă, apoi se ridică în picioare. Cele opt persoane, bărbaţi şi femei, coborâră din barcă. Coral o ajută pe Kara, în timp ce Danny, Omaha şi Clay aproape că se prăbuşiră din barcă. Numai cele trei Fantome ale Deşertului – căpitanul al-Haffi şi cei doi oameni ai săi – erau în picioare, cercetând cu atenţie plaja.

Painter se poticni mai departe, dincolo de apă, ud fleaşcă, cu picioarele ca de plumb. Trecu de linia descrisă de valuri, ajungând la nisipul uscat. Apoi se întoarse să vadă dacă ceilalţi coborâseră din barcă. Trebuiau s-o ascundă, s-o târască pe undeva sau s-o scufunde.

O umbră se ivi pe neaşteptate în spatele său. Nu apucă să vadă pumnul ridicat. Fu lovit direct în faţă. Prea slăbit, căzu pur şi simplu pe spate, în fund.

— Omaha! strigă Kara.

Painter îşi recunoscu acum atacatorul. Omaha stătea deasupra lui.

— Ce fa…

Înainte ca Painter să poată termina, bărbatul era călare pe el împingându-l cu spatele în nisip, cu o mână în gâtul său şi cu cealaltă pregătită să-l lovească din nou.

— Fir-ai al dracu' de nenorocit!

Înainte ca pumnul să-l lovească, nişte mâini îl apucară pe Omaha de umăr cu tot cu cămaşă. Fu tras în spate. Se zbătu, răsucindu-se, însă Coral îl ţinea strâns de gulerul cămăşii. În plus, era foarte puternică. Bumbacul pârâi şi se rupse de-a lungul cusăturii.

Painter profită de ocazie ca să se târască înapoi. Ochiul stâng îi lăcrima din cauza pumnului încasat.

— Dă-mi drumul! zbieră Omaha.

Coral îl aruncă scurt, cu totul în nisip.

Kara ocoli şi veni pe partea cealaltă.

— Omaha! Ce mama dracului faci?

El se ridică în picioare, roşu la faţă.

— Nemernicul ăsta ştie mai multe decât ne-a spus. După care o arătă cu degetul pe Coral. El şi prietena lui amazoană.

Până şi fratele său încercă să-l calmeze.

— Omaha, nu-i momentul să fi…

Omaha se ridică în genunchi, respirând greu, scuipând cu putere.

— La dracu', chiar acum e momentul potrivit! Ne-am luat după

nemernicul ăsta până acum. Vreau nişte răspunsuri înainte să mergem mai departe.

Se ridică în picioare, clătinându-se uşor.

Painter se ridică şi el în picioare, sprijinindu-se pe brațul întins de Coral.

Toți ceilalți se uitau la ei, ca şi cum ar fi fost trasată o linie în nisip care să-i despartă. Kara stătea în centru, uitându-se la fiecare grup în parte. Îşi ridică o mână, părând să-i ia partea lui Omaha. Se uită la Painter.

— Ai spus că ai un plan. Hai să începem de-aici.

Painter trase adânc aer în piept şi confirmă, dând din cap.

— Salalah. Acolo o vor duce pe Safia. Acolo unde trebuie să mergem şi noi.

Omaha strigă:

— De unde ştii asta? De ce eşti atât de sigur? Ar putea s-o ducă oriunde… pentru răscumpărare, ca să vândă artefactul. Cine mama naibii ştie unde o s-o ducă?

— Eu ştiu, răspunse Painter calm. Lăsă să se aştearnă tăcerea înainte să continue: Echipa care ne-a atacat n-a făcut-o la întâmplare. S-au concentrat pe ceva anume, atacul lor având un scop clar. S-au mişcat repede şi au pus mâna pe Safia şi pe inima de fier. Ştiau ce caută şi ştiau şi cine cunoaşte cele mai multe detalii despre asta.

— De ce? întrebă Kara, oprindu-l cu o mână pe Omaha care era gata să izbucnească. Ce vor de fapt?

Painter făcu un pas în față.

— Ce vrem şi noi. Nişte indicii privind adevărata locație a oraşului pierdut Ubar.

Omaha înjură în barbă. Ceilalți pur şi simplu se holbau.

Kala dădu din cap neîncrezătoare.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare. Adoptă un ton mai grav. Ce *vor de fapt?* Ce caută şi pe ce vor să pună mâna dacă găsesc Ubarul?

Painter îşi trecu limba peste buze.

— Asta-i vrăjeală! urlă Omaha. O împinse pe Kara, trecând rapid de ea.

Painter rămase hotărât pe loc, făcându-i semn cu mâna lui Coral să nu se bage. N-avea să mai încaseze nici un pumn.

Omaha îşi ridică arma. Metalul luci în lumina slabă. Un pistol îndreptat spre capul lui Painter.

— Ne-ai dus destul cu zăhărelul. Răspunde-i femeii la întrebare.

Ce mama dracului se întâmplă?

— Omaha, îl avertiză Kara, însă fără prea multă energie în voce.

Coral se dădu într-o parte, poziționându-se astfel încât să ajungă în flancul lui Omaha. Painter îi făcu din nou semn să se abțină.

Omaha împinse arma şi mai tare.

— Răspunde! Ce fel de joc e ăsta? Pentru cine lucrezi de fapt?

Painter n-avea de ales şi trebuia să spună adevărul. Avea nevoie de cooperarea grupului. Dacă voia să mai aibă vreo speranță s-o oprească pe Cassandra, s-o salveze pe Safia, avea nevoie de ajutorul lor. Nu putea s-o facă numai cu Coral.

— Lucrez pentru Departamentul Apărării al SUA, spuse el într-un final. Mai exact pentru DARPA. Ramura de cercetare şi dezvoltare a Departamentul Apărării.

Omaha dădu din cap neîncrezător.

— Al dracului de minunat. Sistemul militar? Ce dracu' are de-a face asta cu ei? Noi suntem o expediție arheologică.

Kara răspunse înainte ca Painter să poată s-o facă:

— Explozia de la muzeu.

Omaha se uită rapid la ea, după care din nou la Painter.

El dădu din cap aprobator.

— Are dreptate. N-a fost o explozie obişnuită. Radiația reziduală a scos la iveală o chestie extraordinară.

Toți stăteau cu ochii ațintiți asupra lui, cu excepția lui Coral, care-şi concentrase toată atenția asupra lui Omaha şi a armei.

— Este foarte probabil ca meteoritul care a explodat să conțină nişte forme de antimaterie.

Omaha lăsă să-i scape un hohot exploziv de râs în bătaie de joc, ca şi cum s-ar fi abținut pe tot timpul discuției să nu râdă.

— *Antimaterie…* ce vrăjeală ordinară! Drept cine ne iei?

Coral interveni de lângă el, rece, pe un ton de adevărat profesionist:

— Domnule Dunn, îți spune adevărul. Am testat noi înşine zona unde a avut loc explozia şi-am detectat bozoni şi gluoni, particule descompuse provenite din interacțiunea dintre antimaterie/materie.

Omaha se încruntă, mai puțin sceptic ca înainte.

— Ştiu că sună absurd, spuse Painter. Însă dacă laşi arma în jos o să-ți explic.

În loc de asta, Omaha întinse pistolul şi mai mult.

— Până acum ăsta a fost singurul care te-a făcut să vorbeşti.

Painter oftă. Meritase să încerce.

— Atunci fă cum vrei.

Cu arma ațintită spre el, făcu o prezentare succintă: explozia de la Tunguska, din Rusia, în 1908, radiațiile gama, singurele detectate acolo, dar şi la British Museum, caracteristicile exploziei ce făceau trimitere la plasmă şi cum aceste dovezi sugerau că undeva în deşertul din Oman exista o posibilă sursă de antimaterie, păstrată într-o formă necunoscută pentru a o face stabila şi nereactivă în prezența materiei.

— Deşi acum se poate să fi intrat într-o stare instabilă, încheie Painter. Poate de aceea a explodat meteoritul la muzeu. Şi ar putea să se întâmple şi aici. Timpul este o chestiune vitală. Poate fi singura ocazie să descoperim şi să păstrăm intactă sursa acestei puteri fără limite.

Kara se încruntă.

— Şi ce intenționează guvernul Statelor Unite să facă oare cu o asemenea sursă nelimitată de putere?

Painter citi suspiciunea în privirea femeii.

— Pentru început, să o protejeze. Acesta este obiectivul principal şi imediat. S-o protejeze de cei care ar putea abuza de ea. Dacă puterea aceasta ar cădea în mâinile cui nu trebuie…

Vocea i se stinse şi se aşternu tăcerea. Ştiau cu toții că frontierele nu împărțeau lumea pe cât o făceau ideologiile. Deşi nu era declarat, începuse un nou război mondial, în care decența şi respectul fundamental al drepturilor omului erau supuse asaltului din partea forțelor intoleranței, despotismului şi fervorii oarbe. Şi, în timp ce bătăliile sale erau duse la vedere – în New York, în Irak – lupta cea mai grea se ducea pe fronturi invizibile, în secret, cu eroi necunoscuți, cu ticăloşi ascunşi.

Vrând, nevrând, grupul adunat aici pe plajă intrase în acest război.

În cele din urmă, Kara vorbi:

— Şi grupul celălalt, răpitorii Safiei. Sunt aceeaşi care au dat spargerea de la British Museum.

Painter dădu aprobator din cap.

— Aşa cred.

— Cine sunt ei?

Omaha încă-şi ținea pistolul îndreptat spre el.

— Nu ştiu… nu sunt sigur.

— Pe dracu'!

Painter ridică o mână în sus.

— Tot ce ştiu cu siguranţă este identitatea persoanei care conduce echipa. O parteneră cu care am lucrat odată, o cârtiţă infiltrată în DARPA.

Era prea obosit ca să-şi mai ascundă mânia.

— Numele ei este Cassandra Sanchez. N-am descoperit niciodată pentru cine lucrează. O putere străină. Teroriști. Un grup de pe piața neagră. Tot ceea ce ştiu este că sunt bine plătiți, bine organizați şi că acționează cu sânge rece.

Omaha pufni ironic.

— Iar tu şi partenera ta sunteți genul plin de afecțiune, care umblă numai cu mănuşi.

— Noi nu omorâm oameni nevinovați.

— Nu, voi sunteți *şi mai răi!* ripostă el. Îi lăsați pe alții să vă facă treburile murdare. Ştiați că-i posibil să intrăm în rahat până în gât, însă n-ați spus nimic. Dacă am fi ştiut dinainte ce ne aşteaptă, poate c-am fi fost pregătiți. Am fi putut opri răpirea Safiei.

Painter rămase fără replică. Omul avea dreptate. Fusese luat pe nepregătite, punând în pericol misiunea şi viețile lor.

Plin de remuşcări, nu reuşi să răspundă în timp util. Omaha se mişcă brusc şi-i lipi țeava pistolului de frunte, făcându-l să se dea un pas înapoi.

— Nenorocitule… toate astea-s numai din vina ta!

Auzi durerea şi suferința din vocea lui Omaha. Bărbatul nu mai raționa. Painter simți un val de furie crescându-i în piept. Îi era frig, era mâhnit şi sătul să i se fluture o armă prin fața ochilor. Nu ştia dacă va trebui să-l omoare pe Omaha.

Coral aştepta, încordată.

Sprijinul îi veni de unde nu se aştepta. Tropăitul unor copite sparse, pe neaşteptate, tăcerea de pe plajă. Toți îşi întoarseră privirea, inclusiv Omaha. Se dădu în spate şi lăsă în cele din urmă arma în jos.

— Fir-ar să fie… murmură el.

Peste întinderea de nisip, o apariție uimitoare se apropia în galop. Un armăsar alb, în goană, ale cărui copite aruncau nisipul în aer. Era calul de pe *Shabab Oman*.

Armăsarul se îndreptă spre ei, probabil atras de vocile lor ridicate. Probabil că înotase până la țărm după explozie. Se opri la câțiva metri de ei, fornăind şi scoțând aburi în aerul rece al nopții. Scutură din cap.

— Nu pot să cred c-a scăpat, spuse Omaha.

— Caii sunt nişte înotători nemaipomeniți, bombăni Kara, însă fără să poată să-şi ascundă emoția din voce.

Unul dintre Fantomele Deşertului se apropie uşor de cal, cu palma întinsă, şoptindu-i ceva în arabă. Tremura, dar îi dădu voie să se apropie de el. Obosit, speriat, avea nevoie să-l liniştească cineva.

Sosirea bruscă a calului detensionă situația. Omaha îşi privi arma ca şi cum n-ar fi fost sigur cum de-i ajunsese în mână.

Kara păşi în față şi se uită la Painter.

— Cred că-i timpul să încetăm să ne mai certăm. Să căutăm vinovați. Cu toții avem motive pentru care am venit aici şi planuri secrete.

Îi aruncă o privire scurtă lui Omaha, care-i ocoli privirea. Painter putea să ghicească probabil ce plan avea bărbatul. Era clar din modul în care se uitase la Safia, din mânia şi furia de mai devreme. Era îndrăgostit.

— De aici înainte, continuă Kara, trebuie să ne dăm seama ce e de făcut ca s-o salvăm pe Safia. Aceasta este prioritatea noastră. Se întoarse spre Painter. Şi-acum încotro o luăm?

Painter dădu din cap. Durerea îi săgetă ochiul stâng.

— Ceilalți cred că suntem morți. Asta ne conferă un avantaj pe care cel mai bine e să-l păstrăm. În plus, ştim încotro se îndreaptă ei acum. Trebuie să ajungem la Salalah cât mai repede posibil. Asta înseamnă să parcurgem aproape cinci sute de kilometri.

Kara se uită fix la luminile satului din depărtare.

— Dacă aş putea să ajung la un telefon, sunt sigură că aş putea vorbi cu sultanul să…

— Nu, o întrerupse el. Nimeni nu trebuie să ştie că suntem în viață. Nici măcar guvernul din Oman. Orice cuvânt, spus oriunde, că încă suntem în viață ar putea pune în pericol infimul nostru avantaj. Grupul condus de Cassandra a reuşit s-o răpească pe Safia prin avantajul conferit de elementul-surpriză. Putem să-i învingem la rândul nostru în acelaşi mod.

— Însă cu ajutorul sultanului, Salalah ar putea fi închis şi cercetat.

— Grupul Cassandrei s-a dovedit deja a fi al naibii de descurcăreț şi plin de resurse. Au venit cu o forță semnificativă, atât în oameni, cât şi în echipament şi arme. Asta n-ar fi putut să se întâmple fără anumite resurse din cadrul guvernului.

— Şi dacă scoatem capul, răpitorii o să afle asta, murmură Omaha.

Îşi băgase pistolul la betelia pantalonilor şi-şi freca încheieturile degetelor. Izbucnirea de mai devreme părea că-l calmase.

— Răpitorii ar dispărea înainte să putem întreprinde ceva. Am pierde-o pe Safia.

— Exact.

— Şi-atunci ce facem? întrebă Kara.

— O să găsim un mijloc de transport.

Căpitanul al-Haffi făcu un pas în față. Painter nu era lămurit ce părere va avea omul acesta despre faptul că aveau de gând să înşele guvernul țării sale, însă, la urma urmei, când erau pe teren, Fantomele Deşertului acționau pe deplin independent. Dădu din cap aprobator spre Painter.

— O să-l trimit pe unul dintre oamenii mei în sat. El n-o să trezească nici un fel de suspiciune.

Căpitanul probabil că citise ceva pe fața lui Painter, vreo întrebare legată de motivul pentru care erau atât de dispuşi să-i ajute cu dragă inimă.

— Mi-au omorât unul dintre oameni. Kalil. Era vărul soției mele.

Painter dădu din cap cu compasiune.

— Fie ca Allah să-l ducă acasă.

Ştia că nu exista loialitate mai puternică decât cea față de membrii propriului trib şi familie.

Aplecându-se pe jumătate în față în semn de mulțumire, căpitanul al-Haffi îi făcu semn cu mâna celui mai înalt din cei doi oameni ai săi, un adevărat uriaş, pe numele său Barak. Vorbiră rapid în arabă. Barak dădu din cap în semn că a înțeles şi o luă din loc.

Kara îl opri.

— Cum o să faci rost de-un camion fără bani?

Barak îi răspunse în engleză.

— Allah îi ajută pe cei care se ajută singuri.

— Ai de gând să furi unul?

— Să împrumut. Există o tradiție printre triburile noastre din deşert. Oricine poate împrumuta ceva de care are nevoie. Furtul e o crimă.

Cu această mică doză de înțelepciune, bărbatul se îndreptă spre luminile din depărtare, în pas alergător, dispărând în noapte asemenea unei fantome adevărate.

— Barak n-o să dea greş, îi asigură căpitanul al-Haffi. O să găsească o maşină suficient de mare să ne care pe noi toți… şi calul ăsta.

Painter se uită în spate la ţărmul stâncos. Fantoma care mai rămăsese, un tânăr taciturn pe care-l chema Sharif, plimba calul trăgându-l cu o bucată de frânghie.

— De ce să luăm şi calul? întrebă Painter, îngrijorat de perspectiva expunerii într-o maşină mare. Aici e un loc bun de păşunat şi o să-l găsească fără îndoială cineva.

Căpitanul al-Haffi răspunse:

— Avem bani puţini. Iar calul ar putea fi dat la schimb, vândut. Folosit chiar şi pentru transport dacă-i nevoie. De asemenea, reprezintă o bună acoperire pentru noi în călătoria spre Salalah. Crescătoriile de cai de-acolo sunt binecunoscute. O să reducă suspiciunile dacă avem cu noi un armăsar pe timpul călătoriei. Şi, în plus, albul poartă noroc.

Iar argumentul din urmă îl spuse cu o seriozitate absolută. Norocul era la fel de important pentru arabi ca acoperişul de deasupra capului.

Încropiră o mică tabără. În timp ce Omaha şi Painter cărau barca pe plajă ca s-o ascundă în spatele unor stânci, ceilalţi făcură focul din lemnul scos la mal de curenţi, adăpostindu-l de vânt în spatele coamei unei stânci. Ascuns acolo, focul avea să fie greu de observat şi ei toţi se puteau bucura de căldura şi lumina lui.

Peste patruzeci de minute, huruitul unui motor îi anunţă că sosise mijlocul de transport. Lumini de faruri se învârtiră într-o curbă de pe şoseaua de coastă. Îşi făcu apariţia un camion cu platforma din spate neacoperită.

Barak sări din cabină.

— Văd că ai găsit ceva de *împrumutat,* spuse Kara.

El ridica din umeri.

Stinseră focul. Barak mai reuşise *să împrumute* şi nişte haine: robe şi pelerine. Se îmbrăcară rapid, ascunzându-şi hainele occidentale.

Odată pregătiţi, căpitanul al-Haffi şi oamenii săi ocupară cabina camionului, în caz că erau opriţi de cineva. Ceilalţi se suiră în spate. Trebuiseră să lege calul la ochi ca să-l facă să urce în camion pe platforma din spate. Îl priponiră lângă cabină. După care Painter şi ceilalţi se îngrămădiră în spate.

În timp ce camionul o luă pe drumul de coastă, Painter studie armăsarul. „Albul poartă noroc.” Painter spera să fie aşa... căci aveau nevoie de orice dram de noroc.

PARTEA A TREIA
MORMINTE

11
ÎN DERIVĂ

3 DECEMBRIE, 12.22 P.M.
SALALAH

Safia se trezi într-o celulă, dezorientată şi cu o senzaţie acută de vomă. Când mişca puţin capul i se părea că întunericul din jur se învârte cu ea. Lăsă să-i scape un geamăt adânc. O fereastră înaltă, cu zăbrele, lăsa să intre înăuntru câteva raze deranjante de lumină. Prea strălucitoare, prea tăioase.

Un val de greaţă o încerca.

Se întoarse într-o parte şi-şi trase capul, prea greu pentru umerii ei, deasupra marginii patului de campanie. Avea o senzaţie ciudată în stomac, de parcă o strângea o gheară. Nu vomită nimic. Cu toate astea, simţi gustul fierii în gură în timp ce se prăbuşea la loc.

Trase de mai multe ori aer în piept şi încet-încet pereţii nu se mai învârtiră. Deveni conştientă de sudoarea care-i acoperea corpul, trecând prin cămaşa subţire de bumbac, pe picioare şi pe piept. Căldura era înăbuşitoare. Îşi simţea buzele crăpate, uscate. Cât timp fusese sub efectul drogurilor? Îşi amintea de bărbatul cu seringa. Rece, înalt, îmbrăcat în negru. O obligase să-şi schimbe hainele ude la bordul navei cu nişte haine kaki. Cu grijă, Safia se uită în jur. Camera avea pereţi înalţi de piatră, cu duşumea de lemn pe jos. Puţea a ceapă prăjită şi picioare murdare. Patul de campanie era unica piesă de mobilier. Singură uşă dintr-un lemn tare de stejar era închisă. Şi fără îndoială, încuiată.

Zăcu timp de mai multe minute fără să se mişte. Mintea i se învârtea, pe jumătate amorţită de efectele drogului pe care i-l administraseră. Cu toate astea, în străfundul ei, panica i se încolăcea în jurul inimii. Era singură, prizonieră. Ceilalţi erau morţi. Văzu în faţa ochilor flăcările în noapte, reflectându-se în apa agitată de furtună. Amintirea o ardea asemenea bliţului unui

aparat foto în întuneric. Sângerie, dureroasă, prea strălucitoare să dispară într-o clipită. Respirația i se precipită din cauza nodului din gât. Voia să plângă, însă nu putea. Dacă începea să plângă, ştia că n-avea să se mai oprească niciodată.

Într-un final, se ridică în capul oaselor şi-şi lăsă picioarele pe covor. Nu o mâna nici un fel de hotărâre, ci numai presiunea apăsătoare din vezica ei urinară. O nevoie biologică, doar ceva care-i amintea că trăia. Se ridică în picioare, şovăind, cu o mâna pe zid. Pietrele reci erau bine-venite.

Se uită în sus la fereastra cu zăbrele. După cât era de cald, după unghiul soarelui, trebuia să fie aproape miezul zilei. Însă care zi? Unde se afla? Trase în piept mirosul de apă de mare şi de nisip care răzbătea de afară. Era încă în Arabia, era sigură de asta. Traversă camera. Senzația insuportabilă din vezică deveni şi mai acută.

Se duse şontâc-şontâc până la uşă, ridică o mână în sus. Aveau s-o drogheze din nou? Îşi pipăi pata vineție de la mâna stângă, la îmbinarea antebrațului cu brațul, acolo unde îi înfipseseră acul. N-avea de ales. Nevoia imediată cântărea mai mult decât orice precauție. Se propti şi bătu în uşă, strigând răguşită:

— Alo! Mă aude cineva?

După care repetă cuvintele în arabă.

Nu răspunse nimeni.

Ciocăni şi mai tare, până când începură s-o doară articulațiile, o durere pe care-o simți şi între omoplați, undeva între umeri. Era slăbită, deshidratată. O lăsaseră acolo să moară?

În cele din urmă, auzi nişte paşi ca răspuns la toată zarva făcută ea. Un zăvor greoi scârțâi în uşa de lemn şi uşa se deschise larg. Se trezi în fața aceluiaşi bărbat de dinainte. Era cu vreo treizeci de centimetri mai înalt decât ea, îmbrăcat într-o cămaşă neagră şi blugi tociți. Fu surprinsă să vadă că era ras în cap. Nu-şi amintea acest amănunt. Nu, pentru că atunci purtase o şapcă neagră. Singurul păr de pe față se rezuma la sprâncenele sale negre şi o țăcălie în barbă. Însă nu uitase ochii aceia, albaştri şi reci, de nepătruns, imperturbabili. Nişte ochi de rechin.

Tremură când el se holbă la ea, căldura dispărând brusc din încăpere.

— Te-ai trezit, spuse el. Vino cu mine.

Sesiză o urmă de accent australian, însă unul tocit de trecerea anilor petrecuți departe de casă.

— Unde… trebuie să merg la toaletă.

El se încrunta spre ea, după care o luă din loc.

— Vino după mine.

O conduse la o baie mică de pe hol. Era un veceu turcesc, fără scaun, cu un duş fără perdea şi o mică chiuvetă pătată, cu un robinet care curgea. Safia intră. Întinse mâna spre mânerul de la uşă, nefiind sigură dacă i se va permite să aibă intimitate.

— Să nu stai mult, spuse el, împingând uşa şi închizând-o complet.

Rămasă singură, se uită prin camera mică, căutând arme, orice fel de mijloace de scăpare. Şi aici, singura fereastră avea zăbrele. Cel puţin pe asta putea să se uite afară. Se grăbi să ajungă la geam şi aruncă o privire spre micul cartier de jos, cuibărit chiar lângă mare. Palmierii şi clădirile albe se întindeau între ea şi apă. În stânga, fluturau nişte copertine în culorile curcubeului, indicând existența unei piețe – *souk*-ul. La depărtare, parcele verzi dincolo de oraş conturau plantațiile de banane, de nuci de cocos, trestie de zahăr şi papaya.

Ştia locul acesta.

Oraşul-Grădină din Oman. Salalah.

Era capitala provinciei Dhofar, destinația inițială a navei *Shabab Oman.* Era o regiune luxuriantă, verde, cu căderi de apă şi râuri care alimentau păşunile şi islazurile. Numai în această zonă a Omanului vânturile, musonii binecuvântau pământul cu reprize de precipitații, o ploaie regulată şi o ceață aproape continuă deasupra munților din vecinătatea coastei. Era o climă cum nu mai întâlneai în Golf şi care permitea creşterea rarilor copaci din care se extrăgea tămâia, o sursă de belşug şi abundență în vremurile de demult. Bogățiile de aici duseseră la fondarea oraşelor legendare Sumharam, Al-Balid şi, nu în ultimul rând, a oraşului pierdut Ubar.

De ce o aduseseră răpitorii ei aici?

Se îndreptă spre toaletă şi se uşură rapid. După aceea se spălă pe mâini şi-şi privi chipul reflectat în oglindă. Părea o umbră a femeii care fusese, sfrijită, încordată, cu ochii afundați în orbite.

Însă era în viață.

Auzi un ciocănit în uşă.

— Ai terminat?

Neavând ce să facă, Safia se întoarse la uşă şi o deschise.

Bărbatul dădu din cap.

— Pe aici.

O luă înainte, fără ca măcar să se uite înapoi, foarte sigur că

deținea controlul asupra situației. Safia îl urmă. N-avea de ales, însă abia își târa picioarele, îngreunate de disperare. O conduse în jos, printr-un scurt coridor cu scări, apoi de-a lungul altui hol. Alți bărbați, cu priviri dure și puști pe umăr, trândăveau în spatele intrărilor sau stăteau de pază. Într-un final ajunseră la o ușă înaltă.

Bărbatul ciocăni și împinse ușa, deschizând-o.

Safia se trezi într-o cameră mobilată spartan: un covor jerpelit, demult decolorat de soare, o singură canapea și două scaune de lemn. Două ventilatoare bâzâiau, învârtind aerul din încăpere. O masă lipită la perete se încovoia sub greutatea unei mulțimi de arme, echipament electronic și un laptop. Mai era un cablu care ajungea până la fereastra din apropiere către o antenă mică de satelit, de mărimea unei palme, îndreptată spre cer.

— Asta-i tot, Kane, spuse femeia, plecând din fața computerului.

— Doamnă căpitan.

Bărbatul dădu din cap și plecă, închizând ușa. Safiei îi trecu prin minte posibilitatea de a se întinde spre una dintre armele de pe masă, însă știa că n-ar ajunge la nici un pas distanță de ele. Era prea slăbită, prea nesigură pe picioare.

Femeia se întoarse spre ea. Purta niște pantaloni negri largi, un tricou gri și peste acesta o cămașă lejeră cu mâneci lungi, descheiată la nasturi, cu manșetele suflecate până la coate. Safia observă tocul negru al unui pistol pe care-l ținea într-o parte.

— Te rog, ia loc, îi spuse ea, arătându-i unul dintre scaunele de lemn.

Safia se mișcă încet, însă se conformă.

Femeia rămase în picioare, plimbându-se de colo-colo în spatele canapelei.

— Dr. Al-Maaz, se pare că reputația dumitale de expertă în perioada antică a acestei regiuni a intrat în atenția superiorilor mei.

Safia abia dacă îi înțelegea cuvintele. Se trezi holbându-se la fața femeii, la părul ei negru, la buzele ei. Aceasta era femeia care încercase s-o omoare la British Museum, care orchestrase moartea lui Ryan Fleming, care-i omorâse toți prietenii noaptea trecută. Fețele lor, imaginile i se amestecau în minte, distrăgându-i atenția de la cuvintele ei.

— Mă asculți, dr. Al-Maaz?

Nu putea să-i răspundă. Căuta să vadă ce era funest în această

femeie, de unde izvora o asemenea cruzime şi sălbăticie. Vreun semn, vreo cicatrice, o anumită înțelegere. Nimic din toate astea. Cum de se putea aşa ceva?

Femeii îi scăpă un oftat profund. Ocoli canapeaua şi luă loc, aplecându-se în față, cu coatele pe genunchi.

— Painter Crowe, spuse ea.

Numele pe care nu se aşteptase să-l audă o făcu pe Safia să tresară, străfulgerată de un val brusc de furie.

— Painter… a fost partenerul meu.

Şocul şi neîncrederea o cuprinseră pe Safia. „Nu…”

— Văd că ți-am captat atenția.

Un zâmbet de satisfacție abia perceptibil i se întipări pe buze.

— Trebuie să afli adevărul. Painter Crowe se folosea de tine. De voi toți. Punându-vă în pericol fără să fie nevoie. Păstrând anumite secrete.

— Minți, bombăni ea într-un final, printre buzele-i uscate.

Femeia se lăsă pe spate în canapea.

— N-am de ce să mint. Spre deosebire de Painter, eu o să-ți spun adevărul. Chestia asta în care ai fost implicată accidental, o descoperire făcută după o nenorocire, poate reprezenta, cu puțină şansă, cheia unei puteri colosale.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

— Vorbesc despre *antimaterie*.

Safia se încruntă, nevenindu-i să creadă. Femeia continuă, vorbindu-i despre explozia de la muzeu, urmele radiației, căutarea sursei primare a unei forme stabile de antimaterie. În ciuda dorinței sale de a nega totul, o mare parte din toate astea începeau să capete sens. Câteva dintre cuvintele lui Painter, o parte din aparatura lui, presiunile exercitate de guvernul SUA.

— Fragmentul de meteorit care a explodat la muzeu, continuă femeia. S-a afirmat că stătuse de pază la adevăratele porți ale oraşului pierdut Ubar. Aici este locul unde intervii dumneata ca să ne deschizi calea.

Ea clătină din cap, mai mult a negare.

— Dar e absurd.

Femeia o mai fixă cu privirea încă un moment, se ridică în picioare şi traversă camera. Trase ceva de sub masă şi luă un dispozitiv din echipamentul de pe masă. Când se întoarse, Safia îşi recunoscu propria geantă-diplomat.

Femeia desfăcu încuietorile, dându-le peste cap şi deschise larg capacul. Inima de fier era aşezată pe o bucată de polistiren negru,

mulat după forma inimii. Avea o strălucire roşiatică în lumina puternică a soarelui.

— Acesta este artefactul pe care l-ai descoperit. În interiorul unei statui datând cam din anul 200 î.Hr. Având scris pe suprafaţa sa numele Ubar.

Safia dădu uşor din cap, aprobator, surprinsă de cunoştinţele femeii. Se părea că ştia totul despre ea.

Femeia se aplecă şi trecu dispozitivul pe care-l ţinea de mâner pe deasupra artefactului. Dispozitivul pârâi şi trosni, ca un contor Geiger.

— Indică un nivel al radiaţiei extrem de scăzut. Abia detectabil. Însă e acelaşi ca şi în cazul meteoritului explodat. Ţi-a spus Painter vreodată chestia asta?

Safia îşi aduse aminte că Painter testase artefactul cu un dispozitiv similar. Oare putea fi adevărat? Disperarea o cuprinse din nou, resimţind-o ca pe o piatră rece în stomac.

— Avem nevoie de dumneata ca să-ţi continui munca pentru noi, spuse femeia închizând geanta la loc. Să ne conduci spre porţile oraşului pierdut Ubar.

Safia tresări la zgomotul produs la închiderea genţii. Toată vărsarea de sânge, toţi morţii… toate erau legate de descoperirea ei. Din nou.

— N-o s-o fac! murmură ea.

— O s-o faci sau o să mori.

Safia clătină din cap şi ridică din umeri. Nu-i păsa. Tot ceea ce iubise îi fusese luat. De femeia asta. N-avea s-o ajute niciodată.

— O să mergem mai departe cu sau fără dumneata. Mai sunt şi alţi experţi în acest domeniu. Şi dacă refuzi, pot să-ţi fac ultimele ore din viaţă *foarte* neplăcute.

Ultimele cuvinte îi smulseră un râset uşor. „Neplăcute?” După tot iadul prin care trecuse… Safia îşi ridică privirea, uitându-se pentru prima oară în ochii femeii, unde până acum se temuse să se uite. Nu erau reci ca ai bărbatului care o adusese aici. Aveau o sclipire de furie profundă… dar şi de confuzie. Din cauza expresiei de încrâncenare de pe faţă, buzele îi erau subţiate.

— Fă ceea ce trebuie să faci, spuse Safia, dându-şi seama de puterea pe care i-o dădea propria disperare.

Femeia asta nu putea să se atingă de ea, să-i facă vreun rău. Îi luaseră prea mult noaptea trecută. Nu mai rămăsese nimic cu care s-o ameninţe. Şi amândouă ştiau asta.

Văzu o undă de îngrijorare pe faţa celeilalte femei.

„Are nevoie de mine”, ştiu Safia cu certitudine în acel moment. Femeia minţise că putea să apeleze la alţi experţi. Nu mai avea la cine să apeleze. Safia simţi cum îi curge oţel prin vine, întărindu-i hotărârea şi spulberându-i şi ultimele rămăşiţe ale moleşelii induse de droguri.

Cu mult timp în urmă, o femeie apăruse de nicăieri şi intrase în viaţa ei, cu o bombă prinsă de piept, plină de pasiunea fanatismului religios, curmând vieţi fără pic de milă. Toată acţiunea fusese îndreptată împotriva Safiei.

Acea femeie murise în explozia produsă atunci la Tel Aviv. După aceea, Safia nu avusese cum să se confrunte cu ea, s-o facă responsabilă pentru ceea ce se întâmplase. În schimb, îşi asumase ea toată vina. Însă era chiar mai mult de atât. Safia nu putuse niciodată să se răzbune exact la fel pentru morţii care-i zăceau la picioare, să se purifice şi să scape de vina asumată.

Ceea ce nu se mai putea spune şi acum.

Se uită la cea care o capturase, fără să renunţe nici un moment la contactul vizual.

Îşi aminti că şi-ar fi dorit să o poată opri pe femeia aceea în Tel Aviv, s-o vadă mai devreme, să prevină în vreun fel explozia, moartea celor din jur. Oare era adevărată povestea asta cu sursa de antimaterie? Îşi fixă în minte explozia de la British Museum şi efectele devastatoare de după. Ce ar vrea cineva ca femeia asta să facă oare cu o asemenea putere? Câţi alţii ar mai muri?

Safia nu putea îngădui să se întâmple asta.

— Cum te cheamă?

Întrebarea o făcu să tresară pe cea care o ţinea captivă. Reacţia îi provocă o plăcere deosebită Safiei, un sentiment dureros, dar plin de satisfacţie, la fel de strălucitor ca lumina soarelui.

— Ai spus că o să-mi spui adevărul.

Femeia se încruntă şi mai tare, însă răspunse pe un ton scăzut:

— Cassandra Sanchez.

— Ce-o să mă pui să fac, *Cassandra?*

Safiei îi făcu plăcere privirea iritată pe care i-o aruncă brusc cealaltă la auzul propriului nume.

— Dacă o să cooperez.

Femeia se ridică în picioare, plină de furie.

— Într-o oră o să plecăm spre mormântul lui Imran. Acolo unde a fost găsită statuia din care ai scos inima. Acolo unde planificaseşi să mergi împreună cu ceilalţi. O să începem de acolo.

Safia se ridică în picioare.

— O ultimă întrebare.

Femeia se uită le ea, derutata.

— Pentru cine lucrezi? Spune-mi şi o să cooperez.

Înainte să răspundă, se îndreptă spre uşă, o deschise şi-i făcu semn bărbatului să-şi ia prizoniera de-acolo. Îi vorbi din pragul uşii:

— Lucrez pentru guvernul SUA.

1.01 P.M.

Cassandra aşteaptă până când curatorul muzeului ieşi şi uşa fu închisă. Îi dădu un şut unui coş de hârtii împletit din frunze de palmier, aruncându-l de partea cealaltă a camerei, împrăştiindu-i conținutul pe duşumea. O cutie de Pepsi zăngăni şi se rostogoli până când se opri lângă canapea „Jigodia dracului…"

Trebuia să se abțină de la alte izbucniri, înfrânându-şi furia. Femeia păruse învinsă. Cassandra nu şi-o imaginase atât de vicleană. Văzuse schimbarea survenita în privirea celeilalte, cum avusese loc transferul de putere de la ea la prizonieră. Iar ea nu fusese în măsură să împiedice asta. Cum de se întâmplase aşa ceva?

Strânse din pumni, după care îşi relaxă degetele şi-şi scutură mâinile.

— Jigodia… murmură ea spre camera goală.

Însă cel puțin prizoniera avea de gând să coopereze. Era o victorie care ar fi trebuit s-o satisfacă. Pastorul avea să fie mulțumit.

Cu toate astea, simțea un gust de fiere în gură, făcând-o să aibă aceeaşi proastă dispoziție. Femeia era mult mai puternică decât îşi imaginase Cassandra. Începu să înțeleagă interesul pe care Painter îl manifesta pentru această femeie.

Painter…

Cassandra scoase un oftat plin de îngrijorare. Cadavrul lui nu fusese găsit. Asta îi dădea un sentiment de nesiguranță. Ce bine ar fi fost dacă…

Un ciocănit în uşă îi întrerupse gândurile. John Kane intră înăuntru chiar înainte ca ea să se poată întoarce. O cuprinse iritarea la invadarea ostentativă a intimității ei, la lipsa de respect a bărbatului.

— I-am dus masa de prânz prizonierei, spuse el. O să fie gata de

drum la ora 14.00.

Cassandra se îndreptă spre masa cu echipamente electronice.

— Cum merge dispozitivul băgat sub piele?

— Înregistrează perfect. Semnalul de urmărire e foarte puternic.

Noaptea trecută, după ce prizoniera fusese drogată, îi implantaseră un microtransmițător sub piele, între omoplați. Acelaşi tip de dispozitiv pe care Cassandra se presupunea că trebuia să i-l implanteze lui Zhang, când erau în Statele Unite. Cassandra avusese o deosebită satisfacție să se folosească de propriul dispozitiv al lui Painter în această chestiune. Microtransmițătorul avea să acționeze ca o lesă electronică asupra prizonierei, atunci când aveau să se afle pe stradă. Puteau astfel s-o urmărească pe muzeografă într-un cerc cu raza de şaisprezece kilometri. Orice tentativă de a scăpa din ghearele lor avea să fie zadarnică.

— Foarte bine, spuse ea. Vezi dacă oamenii tăi simt pregătiți.

— Sunt.

Kane se zbârli la ordinul ei, însă ştia că şi capul său era în joc dacă această misiunea dădea, greş.

— Vreo declarație de la autoritățile locale legată de explozia navei de azi-noapte?

— CNN dă vina pe terorişti necunoscuți, spuse el, pufnind la aceste ultime cuvinte.

— Dar despre supraviețuitori? Sau cadavre?

— În mod clar n-au fost supraviețuitori. Cei cu operațiunile de salvare abia au demarat cercetările pentru a determina cauza şi numărul cadavrelor rămase în urmă.

Ea dădu din cap, în semn că a înțeles.

— OK, pregăteşte-ți oamenii. Eşti liber.

Dându-şi ochii peste cap, el se întoarse şi ieşi din cameră, trăgând uşa după el, însă aceasta nu se închise complet. Ea trebui să se ducă până la uşă şi s-o închidă. Clanța se închise cu un clic.

„Continuă să mă enervezi, Kane... şi răzbunarea o să fie pe măsură."

Suspinând plină de frustrare, se duse înapoi la canapea. Se aşează pe margine. N-au fost supraviețuitori. Şi-l imagină pe Painter, amintindu-şi prima oară când el îi cedase avansurilor ei subtile, seducției orchestrate cu mare grijă. Primul lor sărut. El avea gustul dulce al vinului pe care-l băuseră la cină. Brațele lui în jurul ei. Buzele lui... mâinile lui care alunecau uşor în jos, urmând forma şoldurilor.

Puse mâna acolo unde zăbovise palma lui şi se lăsa pe spate pe canapea, mai puțin hotărâtă decât fusese înainte cu un minut. Simțea mai multă mânie decât satisfacție după misiunea din noaptea trecută. Şi ştia şi de ce. Până când n-avea să vadă cadavrul înecat al lui Painter şi numele lui trecut pe lista morților recuperați din apă, n-avea să ştie niciodată cu certitudine.

Mâna i se mişcă în jos de-a lungul şoldului, aducându-şi aminte. S-ar fi putut oare ca lucrurile între ei doi să evolueze într-un alt mod? Închise ochii, degetele încleştându-i-se pe pântece, urându-se chiar şi pentru că se gândea la această posibilitate.

„Să te ia naiba, Painter."

Indiferent de fanteziile ei, s-ar fi sfârşit rău. Asta era ceea ce învățase din trecut. Mai întâi tatăl ei… strecurându-se noaptea în patul ei, începând chiar de când avea unsprezece ani, drogat în ultimul hal, făcându-i promisiuni, amenințând-o. Cassandra se retrăsese în lumea cărților, ridicând un zid între ea şi lumea din jur. Din cărți învățase cum potasiul opreşte inima. Fără să poată fi depistat. În ziua în care ea împlinise şaptesprezece ani, tatăl ei fusese găsit mort în fotoliul său. Nimeni nu dădu atenție unei înțepături de seringă, pe lângă celelalte înțepături. Mama ei o suspectă însă pentru asta şi se temu de ea.

Neavând nici un motiv să rămână acasă, se înrolase în armată la optsprezece ani, descoperind că-i face plăcere să se întărească, să-şi testeze limitele. După care răspunsese ofertei de a intra în rândul Forțelor Speciale, în programul trăgătorilor de elită. Era o onoare, însă nu toată lumea gândea la fel. La Fort Bragg, un gradat o împinsese pe o alee, intenționând să-i aplice o corecție. O culcase la pământ şi-i smulsese cămaşa de pe ea. „Cine-i tăticu' tău acum, curvă?" O mare greşeală. Îi rupsese ambele picioare. În plus, medicii nu mai fuseseră niciodată în măsură să-i vindece organele genitale. I se permisese să părăsească serviciul militar atâta timp cât îşi ținea gura.

Era bună la păstrat secrete.

După aceea, urmase înrolarea în Sigma şi apoi în Ghildă. Acum totul începea să aibă legătură cu puterea. O altă modalitate de a se căli. Iar ea acceptase.

După care Painter… cu zâmbetul lui, cu calmul lui…

Simți o durere acută. Era viu sau mort?

Trebuia să afle. Ştia că nu era bine să facă presupuneri, trebuia să se gândească la planuri de rezervă. Se ridică de pe canapea şi se duse spre masa cu echipamente. Laptopul era deschis. Verifică

semnalul de la microtransmițătorul plantat în pielea prizonierei şi verifică atent caracteristicile sistemului de monitorizare prin GPS-ul aferent. Pe ecran apăru o rețea tridimensională. Dispozitivul de urmărire, reprezentat de un cerc albastru rotativ, indica faptul că femeia era în celulă.

Dacă Painter era în apropiere, avea să vină după ea.

Se uită fix pe ecranul calculatorului. Poate că prizoniera ei credea că mai devreme câştigase un avantaj, însă Cassandra gândea pe termen lung.

Modificase transmițătorul lui Painter, destinat implantării sub piele, combinându-l cu unul proiectat de Ghildă. Hibridul necesita amplificarea celulei energetice, însă odată făcută, modificările îi permiteau Cassandrei ca în orice moment să detoneze o granulă încastrată de explozibil C4, care să distrugă coloana vertebrală a femeii, omorând-o prin simpla apăsare a unei taste.

Aşadar, dacă Painter încă mai trăia şi era pe-acolo pe undeva, era aşteptat cum se cuvine.

Era pregătită să pună capăt tuturor incertitudinilor.

1.32 P.M.

Se prăbuşiră cu toții pe nisip, cu oasele înțepenite. Din camionul fără prelată, furat, aflat pe şoseaua îngustă de coastă din spatele lor, ieşeau aburi de sub capota deschisă. Întinderea de nisip alb se desfăşura într-un arc de cerc, înconjurată de vârfuri stâncoase de calcar care se prăvăleau în mare la capătul opus. În plus, era pustie, izolată de orice sat.

Painter se uită fix spre sud, încercând să străbată cu privirea cei aproximativ optzeci de kilometri care-i mai despărțeau de Salalah. *Safia trebuia să fie acolo.* Se rugă să nu fie deja prea târziu.

În spatele său, Omaha şi cei trei membri ai Fantomelor Deşertului se contraziceau în arabă deasupra motorului camionului.

Ceilalți căutau umbra stâncilor, prăbuşindu-se istoviți în urma nopții lungi petrecute pe drumul accidentat.

Platforma de oțel a camionului nu amortiza în nici un fel zdruncinăturile datorate hârtoapelor din şoseaua de coastă. Painter aţipise pe alocuri, însă nu reuşise să se odihnească în adevăratul sens al cuvântului, ci doar să viseze şi să perpelească în somn.

Îşi atinse ochiul stâng, umflat şi cu pleoapa pe jumătate închisă. Durerea îl făcu să se concentreze asupra situației în care se aflau. Călătoria, deşi susținută, fusese făcută cu viteza mică, fiind constrânşi de teren şi de starea în care se afla drumul vechi. Iar acum se spărsese un furtun de la radiator.

Această întârziere punea totul în pericol.

Zgomotul unor paşi pe nisip îi atrase atenția spre Coral. Purta o rochie largă, un pic prea scurtă, care-i lăsa la vedere gleznele dezgolite. Părul şi hainele îi erau mânjite de petele de benzină de pe platforma din spate a camionului.

— Întârziem, spuse ea.

El dădu din cap aprobator.

— Însă cât de mult?

Coral se uită la ceasul de mână, un ceas de scafandru marca Breitlinger. Era considerată ca fiind una dintre cei mai buni în materie de logistică şi strategie din cadrul Sigma.

— Estimez că echipa de atac a Cassandrei a ajuns la mal, la Salalah, nu mai târziu de ora 10. O să întârzie doar cât o să fie necesar să se asigure că nu i-a reperat cineva şi nu-i face responsabili pentru explozia de la bordul navei *Shabab* şi să-şi asigure o poziție de rezervă în oraş.

— Şi cum ar sta lucrurile în cel mai bun şi în cel mai rău caz?

— În cel mai rău caz, au ajuns la mormânt acum două ore. În cel mai bun caz, se îndreaptă într-acolo chiar acum.

Painter clătină din cap.

— Nu-i un interval prea mare de timp.

— Nu, nu este. Oricum, nu putem să ne furăm singuri căciula. Se uită la el. Echipa de atac şi-a demonstrat eficacitatea şi capacitatea de concentrare. După victoria repurtată pe mare, o să acționeze cu şi mai mare hotărâre. Însă mai e o speranță.

— Care?

— Deşi sunt foarte hotărâți, o să acționeze cu multă prudență.

El se încruntă neîncrezător.

Coral îi explică:

— Ai menționat mai devreme elementul-surpriză. De fapt, nu ăsta e punctul nostru forte. Din profilul psihologic al căpitanului Sanchez, pe care l-am primit eu, nu e o persoană care să-şi asume riscuri. O să acționeze ca şi cum *s-ar aştepta* să fie urmărită.

— Şi asta-i în avantajul nostru? În ce sens?

— „Când cineva se tot uită înapoi, mai mult ca sigur o să se-mpiedice."

— Câtă filosofie Zen ai în tine, Novak.

Ea ridică din umeri.

— Maică-mea a fost budistă.

Îi aruncă o privire scurtă. Răspunsul fusese rostit pe un ton atât de neutru, încât nu putea să spună dacă glumise sau nu.

— OK, strigă Omaha, în momentul în care motorul se înecă, gâjâi şi porni.

Făcea mult mai mult zgomot decât înainte, însă mergea.

— Toată lumea, sus!

Izbucniră câteva proteste înăbuşite în timp ce se ridicau de pe nisip.

Painter sări în spatele camionului înaintea Karei, dându-i o mână de ajutor ca să urce şi ea. Simți un tremur în mâinile femeii.

— Vă simțiți bine?

Ea îşi eliberă mâna, evitând să se uite în ochii lui.

— Sunt bine. Nu-s decât îngrijorată pentru Safia.

După care îşi găsi un loc umbros în colțul din spate.

Ceilalți făcură acelaşi lucru. Soarele începuse să încingă platforma metalică.

Omaha sări şi el în spate în timp ce uriaşul Barak închise capota. Era mânjit de benzină şi vaselină de la coate până în vârful degetelor.

— L-ați făcut să meargă, spuse Danny, uitându-se cu ochii mijiți la fratele său, nu atât din cauza strălucirii soarelui, cât a faptului că nu vedea prea bine.

Îşi pierduse ochelarii de vedere în timpul exploziei. Fusese o inițiere cam dură în secretele Arabiei pentru acest tânăr, însă se părea că-i face față.

— Crezi că motorul o să reziste până la Salalah?

Omaha dădu din cap, prăbuşindu-se pe platformă lângă fratele său.

— L-am cârpit la repezeală. Am blocat furtunul ăla crăpat ca să nu mai curgă. S-ar putea ca motorul să se supraîncălzească, însă mai avem cam optzeci de kilometri de mers. O să ajungem.

Painter şi-ar fi dorit să-i împărtăşească entuziasmul. Îşi făcuse culcuş undeva între Coral şi Clay. Camionul porni pe neaşteptate, împingându-i unii în alții, făcând armăsarul să necheze neliniştit. Bătu cu copitele în platforma incomodă. Rotocoale de fum de la țeava de eşapament se ridicară în aer în timp ce camionul se clatină şi intră din nou pe şosea îndreptându-se spre Salalah.

Cum soarele se reflecta de pe orice suprafață, Painter închise

ochii ca să se protejeze împotriva strălucirii supărătoare. Fără nici o şansă să tragă un pui se somn, se trezi gândindu-se la Cassandra. Rememoră experiența trăită în trecut cu fosta sa parteneră: ședințele legate de strategii, întâlnirile între diferitele structuri, diversele operațiuni desfăşurate pe teren. Cassandra se dovedise egala sa. Însă el fusese orb la subterfugiile ei, la doza ei de sânge rece. Aici reuşise ea să-l surclasase, devenind un agent operativ de teren mai bun ca el.

Cugetă la cuvintele spuse de Coral mai devreme: „Când cineva se tot uită înapoi, mai mult ca sigur o să se-mpiedice". Oare aşa făcuse şi el? Încă de la tentativa de furt de la muzeu, pe care o dejucase, fusese prea conştient de trecutul său comun cu al Cassandrei, se concentrase prea mult asupra ei şi asta îl zăpăcise, neîngăduindu-i să creeze un echilibru între prezent şi trecut. Nici măcar în inima lui. Oare de-asta lăsase garda jos la bordul lui *Shabab Oman?* O credință nemărturisită în esența de fapt bună a Cassandrei? Dacă se îndrăgostise de ea însemna că se petrecuse totuşi ceva adevărat între ei.

Acum ştia cum stăteau lucrurile.

Un mârâit de protest îi atrase atenția revenind la ce se întâmpla pe platforma camionului. Clay trase cu putere roba ca să-şi acopere genunchii. Nu arăta mai deloc a arab, cu pielea palidă, cu părul roşcat ras şi cerceii lui din urechi. Îi surprinse privirea lui Painter şi-l întrebă:

— Aşadar, ce crezi? O să ajungem acolo la timp?

Painter ştia că de-acum înainte era mai bine să fie sincer.

— Nu ştiu.

2.12 P.M.

Safia stătea pe bancheta din spate a maşinii Mitsubishi cu tracțiune integrală. Alte trei vehicule identice veneau în urma lor. Compuneau un mic convoi funerar ce se îndrepta spre mormântul tatălui Fecioarei Maria, Nabi Imran.

Safia stătea țeapănă. SUV-ul mirosea a maşină nouă. Interiorul scorțos – pielea de culoarea tăciunelui, ornamentele din titan, luminile care ieşeau în evidență de culoare albăstruie – toate contrastau cu starea deplorabilă în care se afla pasagera sa. Şi pentru confuzia din mintea ei nu putea să dea vina decât pe efectele secundare ale sedativelor. De fapt, o derutase extrem de

tare conversația avută mai devreme cu Cassandra.

„Painter…"

Cine era el? Cum de putuse să fie cândva partenerul Cassandrei? Ce însemna asta? Se simți mâhnită, chiar jignită, în timp ce-şi imagină zâmbetul lui ambiguu, modul în care mâna lui i le atinsese uşor pe ale ei, liniştitor. Ce altceva îi mai ascunsese? Safia îşi reprimă sentimentele, nefiind încă în măsură să înfrunte, nefiind sigură nici măcar de ce o afectează atât de mult. Abia dacă-l cunoştea.

În loc de asta, îşi concentra atenția asupra celeilalte afirmații îngrijorătoare a Cassandrei. Cum de lucra pentru guvernul SUA? Oare aşa ceva era posibil? Deşi Safia cunoştea bine faptul că politica externă americană putea fi ocazional nemiloasă, nu putea să înțeleagă cum politicienii din SUA ar fi putut sprijini acest atac. Până şi oamenii din subordinea Cassandrei aveau ceva brutal, o sclipire de mercenari în privire. Simpla lor apropiere îi făcea pielea de găină. În nici un caz nu erau nişte soldați americani obişnuiți.

Şi după aceea mai era şi bărbatul acela pe care-l chema Kane, îmbrăcat întotdeauna în negru. Îi recunoscuse accentul de Queensland. Un australian. Conducea maşina lor, apăsând puțin cam tare pe accelerație. Lua curbele prea strâns, aproape nervos. Care era povestea lui?

Celălalt ocupant al maşinii stătea lângă Safia. Cassandra se uita la peisajul din jur care rămânea cu repeziciune în urmă, cu mâinile în poală, asemenea oricărui turist. Cu excepția faptului că avea trei arme asupra ei. Cassandra i le arătase Safiei. Ca avertisment. Una într-un toc de umăr, o alta la baza spatelui, iar ultima prinsă la gleznă. Safia suspecta faptul că exista şi o a patra armă, ascunsă. Încolțită, n-avea altceva de făcut decât să stea acolo, liniştită.

În timp ce traversau zona centrală din Salalah, Safia privi harta electronică de pe bordul maşinii. Ocoliră o stațiune la malul mării, Hilton Salalah, după care intrară direct în trafic, fără să mai ocolească, îndreptându-se spre districtul municipal din interior, zona al-Quaf, acolo unde îi aştepta mormântul lui Nabi Imran.

Nu mai era mult de mers. Salalah era un oraş mic, pe care-l parcurgeai în câteva minute de la un capăt la celălalt. Atracțiile principale ale oraşului se aflau dincolo de municipalitate, dincolo de minunățiile naturale ale peisajului înconjurător: magnifica plajă de nisip Mughsal, ruinele străvechi Sumhurran, numeroasele plantații care prosperau sub valul de ploi musonice. Şi puțin mai

departe, în partea centrală, munții înverziți Dhofar care păreau un paravan în zare, unul dintre puținele locuri din lume unde creşteau rarii copaci ce produceau tămâie.

Safia se uită spre munții învăluiți în ceață, un loc al misterului şi abundenței eterne. Deşi petrolul înlocuise tămâia ca sursă principală de bogăție a Omanului, aceasta încă mai domina economia locală din Salalah. Piețele tradiționale în aer liber parfumau oraşul cu mirosul mostrelor făcute din apă din petale de trandafir, ambră cenuşie, lemn de santal şi smirnă. Era centrul mondial al parfumurilor. Toți producătorii de top dădeau o fugă până aici cu avionul pentru sticluțele cu mostre.

Cu toate astea, în trecut, tămâia fusese adevărata comoară a țării, surclasând până şi aurul. Schimburile făcute cu prețiosul parfum alimentau comerțul din Oman, oamenii îşi conduceau bărcile – *dhow* – peste mări, având ca destinații în nord, Iordania şi Turcia, iar spre vest, Africa. Însă mai era şi ruta parcursă pe uscat, Drumul Tămâii, care devenise subiect de legenda. Ruine străvechi marcau din loc în loc drumul secret şi misterios, iar istoriile lor se amestecau cu religia iudaică, creştină şi islamică. Dar cel mai faimos era Ubar, oraşul celor o mie de coloane, întemeiat de descendenții lui Noe, un oraş care se îmbogățise datorită rolului important pe care-l jucase ca sursă majoră de apă pentru caravanele care treceau prin deşert.

Acum, după un mileniu, Ubar devenise din nou un centru al puterii. Fusese vărsat sânge ca să i se descopere secretul, ca să iasă la suprafață inima sa.

Safia trebui să se abțină să-şi arunce privirea peste umăr la geanta argintie din spate. Inima de fier provenise din Salalah, o firimitură de pâine lăsată în urmă, un semn care ducea spre adevărată bogăție a Ubarului.

Antimateria.

Oare era posibil?

Mitsubishi-ul încetini, se întoarse şi intră pe o stradă laterală nepavată. Trecură de un şir de tarabe dispuse la marginea drumului, adăpostite de palmieri, unde se vindeau curmale, nuci de cocos şi grapefruit. Maşina lor trecu uşor pe lângă ele. Safia se gândi să sară din maşină, să încerce să scape. Însă fusese prinsă cu centura de siguranță. Orice mişcare pe care ar fi făcut-o ca să-şi desfacă brusc centura ar fi fost oprită.

Şi apoi mai erau şi vehiculele din spate, pline de oameni înarmați. Unul dintre acestea întoarse şi intră pe străduță în urma

lor, celelalte continuară să meargă înainte, probabil ca să ocolească şi să intre prin capătul opus al străzii, închizând cordonul de siguranță. Safia se minună de atâtea măsuri suplimentare. Kane şi Cassandra păreau mai mult decât suficienți să se ocupe de prizoniera lor. Safia ştia că nu exista nici o cale de scăpare.

Orice ar fi încercat ar fi însemnat moarte sigură.

Simțea cum un val de căldură febrilă, o furie îndelung suprimată, o ardea pe dinăuntru. N-avea să se sacrifice în mod inutil. Avea să le cânte în strună, aşteptând să se ivească o oportunitate. Se uită dintr-o parte la Cassandra. Trebuia să se răzbune... pentru prietenii ei, pentru ea însăşi. Gândul acesta îi dădu putere în momentul în care maşina lor opri lângă un set de porți din fier forjat.

Intrarea spre mormântul lui Nabi Imran.

— Nu încerca nimic, o avertiză Cassandra, ca şi cum i-ar fi citit gândurile.

John Kane vorbi cu un portar, aplecându-se pe jumătate afară pe geam. După care îi strecură în mână câțiva riali, moneda națională din Oman. Paznicul de la poartă apăsă pe un buton, iar poarta se deschise larg, permițând maşinii să intre. Kane intră încetişor şi parcă.

Cealaltă camionetă ocupă o poziție de aşteptare lângă tarabele de pe marginea drumului.

Kane coborî rapid şi veni în spate să-i deschidă uşa. În condiții normale, putea să fie un gest galant. Însă acum era doar o măsură de precauție. Îi oferi o mână de ajutor ca s-o ajute să coboare.

Safia îl refuză, coborând de una singură. Cassandra veni prin spatele maşinii. Căra şi geanta cu ea.

— Ce facem acum?

Safia se uită în jur. De unde să înceapă?

Stăteau în mijlocul unei curți cu dale de piatră, înconjurate de nişte mici grădini foarte bine îngrijite. În partea cealaltă a curții se înălța o mică moschee. Minaretul său, văruit în alb, se ridica orbitor înspre soarele strălucitor al miezului zilei, având în vârf un dom de aur roşiatic. Un minibalcon circular amplasat sus de tot marca locul de unde muezinul cânta *adhan,* chemarea musulmană la rugăciune, de cinci ori pe zi.

Safia se rugă şi ea în gând. Tăcerea fu singurul răspuns, însă o făcu să se simtă mai bine, alinând-o. În interiorul curții, sunetele oraşului din jur erau atenuate, aproape în surdină, ca şi cum până

şi vântul se domolise datorită sfinţeniei acestui sanctuar. Cu toate astea, câţiva credincioşi se perindau discret, plini de respect faţă de cavoul care se întindea de-a lungul unei laturi a curţii: o construcţie lungă, joasă, încadrată de arcade, vopsită în alb şi decorată cu verde. În interiorul construcţiei se afla mormântul lui Nabi Imran, tatăl Fecioarei Maria.

Cassandra păşi în faţa ei. Nerăbdarea şi nervozitatea femeii, energia ei înăbuşită clintiră aerul, lăsând o dâră aproape palpabilă în urma ei.

— Aşadar, cu ce începem?

— Cu începutul, murmură Safia şi porni înainte.

Aveau nevoie de ea. Deşi era prizonieră, n-avea s-o grăbească nimeni. Cunoştinţele ei îi serveau drept scut de protecţie.

Cassandra porni în urma ei.

Safia păşi spre intrarea în criptă. Un bărbat îmbrăcat cu o robă, unul dintre îngrijitorii mormântului, le ieşi în întâmpinare.

— *Salam alaikum,* le ură el.

— *Alaikum as salam,* răspunse Safia.

— *As fa,* se scuză el, făcându-le semn spre capul său. Femeilor nu li se permite accesul înăuntru cu capul descoperit.

După care scoase două eşarfe verzi, gratuite.

— *Shuk ran,* îi mulţumi Safia punându-şi rapid eşarfa pe cap.

Degetele i se mişcau cu o dexteritate pe care crezuse c-o pierduse de mult. Resimţi o satisfacţie sporită atunci când omul trebui s-o ajute pe Cassandra.

Îngrijitorul se dădu la o parte.

— Pacea fie cu voi, le spuse el în timp ce se retrăgea în galeria întunecată, întorcându-se la post.

— O să trebuiască să ne scoatem pantofii şi sandale, spuse Safia, făcându-le semn cu capul spre şirul de încălţări abandonate afară, lângă uşă.

După ce se descălţară, intrară în criptă.

Sanctuarul era constituit pur şi simplu dintr-un hol lung, care se întindea pe toată lungimea clădirii. La unul din capete se ridica o piatră funerară din marmură maronie, de mărimea unui mic altar. Deasupra marmurei, într-o pereche de vase identice de bronz, ardea nişte tămâie, răspândind în jur o mireasmă medicinală. Însă mormântul aflat sub piatra de căpătâi îţi capta atenţia imediat. În mijlocul holului se întindea un cavou lung de treizeci de metri, înălţat la jumătate de metru deasupra podelei şi drapat cu nişte pânze în formă de curcubeu, pânze imprimate cu

fraze din Coran. De-o parte şi de alta a mormântului, podeaua era acoperită de covoraşe de rugăciune.

— Ăsta-i ditamai mormântul, spuse Kane încet.

Singurul credincios aflat acolo se ridică de pe covoraşul său, se uită la nou-veniți şi ieşi în tăcere din incintă. Aveau tot spațiul la dispoziția lor.

Safia parcurse încet cei treizeci de metri din lungimea mormântului acoperit cu pânze. Se spunea că dacă măsurai această lungime pe-o parte a mormântului, n-aveai să mai obții aceeaşi valoare dacă făceai acelaşi lucru pe partea cealaltă. Ea nu gustase niciodată genul acesta de folclor, de poveşti transmise din gură în gură.

Cassandra veni alături de ea, uitându-se atent în jur.

— Ce ştii despre locul acesta?

Safia ridică din umeri în timp ce ocolea capătul mormântului şi începu drumul înapoi spre piatra funerară.

— La mormânt lumea se închină încă din Evul Mediu, însă tot ce este în jur… Dădu din mână ca să cuprindă cripta şi curtea din jur. Toate acestea sunt relativ noi.

Safia merse înainte, spre piatra funerară din marmură. Puse o mână pe suprafața ei.

— Acesta a fost locul în care Reginald Kensington a săpat şi dezgropat statuia de calcar care ascundea inima de fier, cu aproximativ patruzeci de ani în urmă.

Cassandra păşi în față cu mica geantă. Făcu ocolul altarului din piatră. Firişoarele uşoare de tămâie care ieşeau din cele două vase de bronz se agitară şi se răsuciră în aer la trecerea ei, într-o mişcare nervoasă, bruscă.

Kane întrerupse tăcerea:

— Deci aici este îngropat pe bune tatăl Fecioarei Maria?

— Există nişte controverse pe tema asta.

Cassandra îi aruncă o privire.

— Principalele grupuri creştine – catolicii, bizantinii, nestorienii, iacobiții – cred că tatăl Mariei a fost un bărbat pe numite Ioachim. Însă acest lucru este contestat. Coranul susține că ea se trăgea dintr-o familie extrem de respectată, familia Imran. La fel consideră şi credința iudaică. Potrivit legendelor lor, Imran şi soția sa voiau un copil, însă femeia era stearpă. Imran s-a rugat să aibă un copil, un *băiat* pe care să-l dedice templului din Ierusalim. Rugăciunea sa a avut parte de răspuns, soția lui a rămas însărcinată – având însă o *fată.* Maria. În ciuda acestui fapt,

bucuroşi, părinţii au făgăduit că fata îşi va dedica viaţa credinţei, în semn de slavă pentru miracolul Domnului.

— Asta până când a rămas gravidă cu un înger.

— Da, de-aici au început să se complice lucrurile între religii.

— Dar cum rămâne cu statuia, cea de la capul mormântului? întrebă Cassandra, aducând conversaţia înapoi la ceea ce o interesa. De ce a fost amplasată aici?

Safia stătea în faţa pietrei funerare din marmură şi-şi punea în sinea ei aceeaşi întrebare, aşa cum făcuse pe tot timpul călătoriei de la Londra încoace. De ce ar pune cineva un indiciu despre Ubar într-un loc legat de Fecioara Maria, un personaj venerat de toate cele trei credinţe religioase – iudaică, creştină şi islamică? Oare din cauză că se ştia că locul avea să fie protejat de-a lungul vremii? Fiecare religie avea interesul ei în păstrarea neschimbată a mormântului. Nimeni n-ar fi putut să anticipeze că Reginald Kensington avea să dezgroape statuia şi o s-o adauge colecţiei sale de-acasă, din Anglia.

Însă cine adusese prima dată statuia în acest loc sfânt şi de ce? Oare datorită faptului că Salalahul marcase punctul de plecare în Drumul Tămâii? Fusese statuia primul semn, primul reper semnificativ care ducea spre inima Arabiei?

Mintea Safiei se învârtea în jurul diferitelor scenarii posibile: vârsta statuii, misterele care învăluiau mormântul, veneraţia de care se bucura acest loc în ochii mai multor credinţe.

Se întoarse spre Cassandra.

— Trebuie să văd inima.

— De ce?

— Fiindcă ai dreptate. Statuia trebuie să fi fost amplasată aici dintr-un motiv anume.

Cassandra se uită lung la ea, după care îngenunche pe un covoraş de rugăciune şi deschise capacul genţii. Inima de fier avea un luciu mai, acolo pe pernuţa ei cauciucată, de culoare neagră.

Safia i se alătură şi ridică inima. Din nou o surprinse greutatea ei. Părea prea densă pentru o inimă scobită pe dinăuntru. Aşa cum stătea în picioare, simţi clipocitul uşor din interior, ca şi cum compartimentele interioare ale inimii de fier ar fi fost umplute cu plumb topit.

O duse cu grijă până la altar.

— Se spune că statuia a fost amplasată exact aici.

În timp ce se învârtea, câteva bucăţele de tămâie se scurseră din capătul unui vas de sânge al inimii şi se împrăştiară precum sarea

pe partea de sus a altarului.

Safia aduse inima în dreptul pieptului, punând-o în poziție anatomică – având ventriculele în jos, arcul aortic trecând spre stânga – ca şi cum ar fi stat în propriul ei corp. Stătea deasupra mormântului lung şi îngust şi-şi imagină statuia de la muzeu înainte ca explozia s-o fi făcut praf.

Era înaltă de aproape doi metri şi zece, împodobită şi acoperita cu o învelitoare a capului şi o eşarfă de față, articole tipice beduinilor de azi. Personajul reprezentat de statuie purta pe umăr un fel de lampă lungă în care se ardea tămâia la procesiunile funerare, ca şi cum ar fi avut o puşcă.

Safia se uită în jos la granulele vechi de tămâie. Fusese oare aceeaşi tămâie care arsese cândva aici? Ținu inima de fier cu un braț şi luă de pe altar câteva dintre granulele cristaline căzute, aruncându-le în cel mai apropiat dintre vasele de bronz, spunând o rugăciune pentru prietenii ei. Acestea sfârâiră şi emanară un miros proaspăt şi dulceag în aerul din jur.

Închizând ochii, inhală aerul acesta mirosind a tămâie. Mirosul trecutului antic. Cu fiecare respirație, i se păru că porneşte înapoi în timp, până în vremurile de dinainte de Hristos.

În fața ochilor îi apăru copacul de mult dispărut, cel care produsese tămâia aceasta. Un copac strâmb, pitic, cu frunze micuțe, gri-verzui. Şi-i imagină pe oamenii care recoltaseră substanța lipicioasă. Erau dintr-un trib izolat din munți, atât de izolat şi de vechi, încât limba lor precedase araba modernă din zilele noastre. Doar o mână de oameni din trib mai supraviețuiau încă izolați, acolo în munți, ducând o existență precară. În minte le auzi limba, o incantație şuierătoare care era comparată cu cântecul păsărilor. Aceşti oameni, Shahra, susțineau că sunt ultimii descendenți în viață ai Ubarului, trăgându-şi obârşia din părinții fondatori ai oraşului.

Oare chiar aceşti oameni culeseseră tămâia asta?

Pe măsură ce se transpunea în trecut cu fiecare gură de aer în parte, se simți slăbită, aproape leşinată şi camera începu să se învârtă cu ea. Nemaiputând să distingă pentru moment care era tavanul şi care era podeaua, se apucă de marginea altarului, simțind că o lasă genunchii.

John Kane o prinse de cot, cotul cu care susținea inima.

Asta îi slăbi strânsoarea brațului… şi inima căzu.

Se lovi de altar cu putere, cu un zgomot înfundat şi se rostogoli peste marmura lucioasă, învârtindu-se pe suprafața ei de fier, uşor

inegal şi şovăielnic, ca şi cum lichidul care se afla acolo înăuntru îi stricase echilibrul.

Cassandra se întinse după ea s-o ridice.

— Nu! strigă Safia. Las-o aşa!

Inima se mai învârti încă o dată după care păru că pendulează şi se învârte uşor în sens contrar, apoi se opri complet.

— N-o atinge.

Safia se lăsă în genunchi, ajungând cu ochii la nivelul altarului de piatră. Tămâia făcea ca aerul să devină apăsător.

Inima stătea exact în poziția în care o ținuse mai înainte, cu ventriculele în jos şi arcul aortic în sus şi spre stânga.

Safia se ridică în picioare. Îşi ajustă poziția corpului pentru a se potrivi din nou cu poziția inimii, ca şi cum aceasta ar fi fost plasată în propriul piept. Odată aflată în poziția dorită, îşi corectă modul în care-şi ținea picioarele şi-şi ridică brațele, prefăcându-se că ține o armă invizibila în mâini – sau aşa-zisa lampă funerară de ardere a tămâiei.

Împietrită în poziția statuii antice, Safia se uită în jos de-a lungul brațului său ridicat, urmărindu-l cu privirea. Era îndreptat direct spre axul lung al criptei, aliniat perfect. Safia îşi lăsă brațele în jos şi se uită drept la inima de fier.

Care erau şansele ca inima de fier să se fi aşezat din pură întâmplare în această poziție? Îşi aminti de clipocitul dinăuntru, îi reveni imaginea inimii învârtindu-se şi oprindu-se şovăind în final.

Asemenea unei busole.

Măsură cu privirea lungimea foarte mare a mormântului, ridicându-şi mâna ca să vadă mai bine. Privirea îi trecu dincolo de ziduri, afară, pe deasupra oraşului din jur şi dincolo de acesta. La distanță de coastă. Departe, spre munții înverziți din zare.

După care îşi dădu seama.

Trebuia să fie sigură.

— Am nevoie de-o hartă.

— De ce? întrebă Cassandra.

— Fiindcă ştiu încotro o să mergem mai departe.

12
MĂSURI DE SIGURANŢĂ

3 DECEMBRIE, 3.02 P.M.
SALALAH

Omaha, pe jumătate aţipit pe platforma camionului, simţi un pârâit dedesubt. „Ce dracu'…" Vibraţia platformei se intensifică, până la o trepidaţie puternică. Cei care moţăiseră, cu capetele atârnându-le într-o parte, se uitară în sus, cu feţele încruntate, încordate de îngrijorare.

În partea din faţă a camionului, motorul se forţă, trosnind pentru ultima dată, după care muri scoţând fum cu un şuierat întretăiat. Nori negri se ridicară deasupra camionului, ieşind de sub capotă. Îi însoţi un miros de motorină arsă. Vehiculul alunecă până la marginea şoselei, izbindu-se cu roţile de costişa de lângă drum, unde se opri brusc.

— Capătul liniei, spuse Omaha.

Armăsarul arab, pursânge, bătu din copita în semn de protest.

„Sunt de aceeaşi părere", gândi Omaha. Se ridică în picioare alături de ceilalţi, îşi scutură roba de praf şi se îndreptă spre partea din spatei a benei. Trase maneta. Partea metalică se rabată în exterior şi se prăvăli cu putere în nisip.

Coborâră cu toţii în timp ce căpitanul al-Haffi şi cei doi oameni ai săi, Barak şi Sharif, eliberau cabina. Fumul se ridica uşor spre cer.

— Unde suntem? întrebă Kara, punându-şi mâna la ochi şi urmărind cu privirea drumul şerpuit.

Pe partea cealaltă a drumului, câmpurile de trestie-de-zahăr se ridicau în straturi de frunze dense, făcând neclare distanţele la depărtare.

— Cât de departe suntem de Salalah?

— Cam la vreo trei kilometri, spuse Omaha, ridicând în cele din urmă din umeri.

Nu era sigur. Putea să fie de două ori distanţa asta.

Căpitanul al-Haffi se apropie de grup.

— Ar trebui să plecăm acum.

Făcu semn cu mâna spre fum.

— Sigur o să vină cineva să vadă despre ce e vorba.

Omaha dădu aprobator din cap. N-ar fi fost bine să fie găsiți învârtindu-se în jurul unui camion furat. Nici chiar a unuia *împrumutat.*

— O să trebuiască să mergem pe jos restul drumului, spuse Painter.

Fusese ultimul care coborâse din camion. Ținea armăsarul de o frânghie. Conduse calul nervos jos de pe platformă. Pe teren solid, aceasta se scutură şi se mişcă puțin.

În timp ce Painter îl mângâia şi-l încuraja, Omaha observă că ochiul stâng al bărbatului începuse să se învinețească, deşi părea mai puțin umflat. Se uită într-o parte, ruşinat pentru ieşirea lui de mai devreme, dar încă furios în adâncul sufletului său.

Fără nici un fel de echipament, porniră în curând la drum, mergând fără entuziasm pe lângă marginea drumului. Se deplasau asemenea unei caravane mici, în coloană, câte doi. Căpitanul al-Haffi se afla în frunte. Painter şi Coral, împreună cu calul, erau ultimii.

Omaha îi auzi pe cei doi vorbind în şoaptă, probabil punând la cale o strategie de acțiune. Încetini ca să ajungă lângă ei. Refuza să rămână în afara discuției. Kara băgă şi ea de seamă acest lucru şi li se alătură.

— Odată ajunşi în Salalah ce facem? întrebă Omaha.

Painter se încruntă.

— O să rămânem în umbră. Eu şi Coral o să mergem la…

— Aşteaptă, îl întrerupse Omaha. N-o să mă lăsați deoparte. N-am de gând să mă ascund în vreun hotel în timp ce voi doi o să hălăduiți pe-acolo.

Ieşirea sa nervoasă fu auzită de toți.

— Nu putem să mergem cu toții la mormânt, răspunse Painter. Am fi uşor de reperat. Eu şi Coral suntem antrenați în tehnici de supraveghere şi culegerea informațiilor. O să trebuiască să executăm o recunoaştere a zonei, s-o căutăm pe Safia, să stăm la pândă dacă ea n-a ajuns încă acolo.

— Şi ce faci dacă a fost deja acolo şi-a plecat? întrebă Omaha.

— Putem să aflăm asta. O să punem câteva întrebări discrete.

Kara interveni:

— Dacă a plecat deja, n-o să ştim încotro au dus-o.

Painter se uită fix la ea. Omaha văzu umbra de nelinişte din

ochii bărbatului, la fel de negri ca şi vânătaia de sub ochiul stâng.

— Crezi că e deja prea târziu, afirmă Omaha.

— Nu ştim cu certitudine.

Omaha se uită lung în zare scrutând în depărtare. Câteva clădiri puteau fi văzute la linia orizontului. Marginea oraşului. Era prea departe. Prea târziu.

— Cineva trebuie să meargă în față, spuse Omaha.

— Cum? întrebă Kara.

Fără să se întoarcă, Omaha făcu semn cu degetul mare înapoi, arătând peste umăr.

— Cu calul. Unul dintre noi… poate doi… ar putea să călărească spre oraş. Să meargă direct la mormânt. Să verifice locul. Să stea la pândă. Să o caute pe Safia. Să pornească pe urmele ei dacă a plecat.

Drept răspuns se lăsă tăcerea.

Coral îi întâlni privirea.

— Eu şi Painter tocmai discutam despre asta.

— Ar trebui să plec eu, spuse Painter.

Omaha se opri, întorcându-se ca să se uite direct în ochii bărbatului.

— Şi de ce dracu' ar fi aşa? Eu cunosc oraşul. Ştiu toate străzile lăturalnice.

Painter îi susținu privirea.

— N-ai experiență în supraveghere. Nu-i momentul pentru amatori. O să fi descoperit. O să ne spulberi avantajul.

— Ei, pe dracu'! N-oi avea eu nici un fel de antrenament special, însă am în spate anii de lucru pe teren, în locuri unde cel mai bine e să nu fi văzut. Pot să mă amestec şi să mă pierd în mulțime dacă e nevoie.

Painter spuse lucrurilor pe şleau, fără urmă de bravadă:

— Însă eu sunt mai bun. Cu asta mă ocup.

Omaha îşi strânse pumnii. Simțise siguranța din vocea celuilalt. O parte din el voia să-l contrazică, însă altă parte îl credea. El n-avea experiența lui Painter. Care era cea mai bună alegere? Cum putea să meargă pe jos când îi venea s-o ia la fugă după Safia? Inima îi era prinsă ca într-o gheară, provocându-i multă durere.

— Şi ce faci dac-o găseşti?

— Nimic, continuă Painter. O să-i studiez pe inamici. O să le găsesc punctul slab. O să aştept momentul oportun.

Kara interveni, cu mâinile în şolduri:

— Şi cu noi cum rămâne?

Coral îi răspunse în timp ce Omaha şi Painter îşi continuau disputa ajunsă în impas:

— Avem o casă sigură, pentru situații de urgență, în Salalah. Cu bani gheață şi provizii.

„Bineînțeles că aveau", se gândi Omaha.

— Arme? întrebă Kara.

Coral confirmă, dând din cap.

— Mai întâi o să mergem acolo. Să luăm tot ce e necesar. O să stabilesc legătura cu Washingtonul. Să-i informez asupra situației. Să fac aranjamente pentru alte…

— Nu, o întrerupse Painter. Fără comunicații. O să vă contactez eu pe toți cât pot de repede. De-acolo o să mergem mai departe pe cont propriu. Fără nici un ajutor din afară.

Omaha înțelese mesajul pe care Painter i-l transmisese partenerei sale. Se părea că Painter nu suspecta doar guvernul din Oman de scurgeri de informații, ci şi guvernul american. Această femeie, Cassandra Sanchez, fusese întotdeauna cu un pas înaintea lor. Probabil că primea informații din interior.

Painter îl privi din nou pe Omaha.

— Suntem de acord cu planul ăsta?

Omaha aprobă uşor din cap, deşi era ca şi cum fusese obligat să accepte asta. Painter vru să se întoarcă, însă Omaha îl opri, venind mai aproape de el. Îşi scoase pistolul de sub robă şi i-l dădu lui Painter.

— Dacă ai vreo şansă… orice şansă…

— O să-l iau, spuse el, acceptând arma.

Omaha se dădu înapoi, iar Painter încăleca pe armăsar. Îl călărea fără şa, folosind nişte hățuri improvizate dintr-o frânghie.

— Ne vedem cu toții în Salalah, murmură el făcând calul s-o ia la trap, după care la galop, aplecat pe coama animalului.

— Sper că e la fel de bun ca spion pe cât este ca şi călăreț, spuse Kara.

Omaha privi cum Painter dispare după o cotitură. Grupul porni din nou la drum, înaintând încet, prea încet, către oraşul din zare.

3.42 P.M.

Safia stătea aplecată deasupra hărții topografice a regiunii Dhofar. Era desfăcută şi întinsă pe capota camionetei lor. Avea o busolă digitală pusă chiar în centra, alături de o riglă de plastic cu

marginile perfect drepte. Făcu o schimbare uşoară în poziția riglei pe hartă, aliniind-o exact de-a lungul aceleiaşi axe de coordonate cu mormântul lui Nabi Imran. Înainte să părăsească incinta criptei, petrecuse mai multe minute folosindu-se de busola calibrată prin laser, pentru a o obține o măsurătoare precisă.

— Ce faci? o întrebă Cassandra pentru a cincea oară, peste umărul său.

Ignorând-o în continuare, Safia se aplecă şi mai mult, cu nasul aproape lipit de hârtie. „Asta-i tot ce pot face fără calculatoare." întinse o mână.

— Îmi trebuie ceva de scris.

Kane îşi băgă mâna în buzunarul hainei şi îi dădu un pix. Uitându-se în sus, ea surprinse rapid cu privirea pistolul atârnat în hamul de la umăr şi luă cu grijă pixul dintre degetele bărbatului. Refuză să-i întâlnească privirea. Mai mult decât Cassandra, bărbatul o neliniştea, zdruncinându-i hotărârea de care dădea dovadă.

Safia se concentra asupra hărții, canalizându-şi întreaga atenție asupra misterului. Următorul indiciu care ducea spre inima secretă a Ubarului.

Trasă o linie de-a lungul marginii riglei, după care o luă de acolo. O linie albastră se întindea de la mormântul lui Nabi Imran peste regiunile rurale. Urmări linia cu degetul, observând terenul peste care trecea, căutând un nume.

Avea idee cam ce urma să găsească.

În timp ce ea urmărea cu degetul dramul dincolo de oraşul Salalah, liniile hărții grafice începură să se multiplice pe măsură ce peisajul se ondula formând dealuri joase şi mai apoi munți. Urmări linia albastră până când trecu printr-un punct negru deasupra muntelui cu margini abrupte. Degetul i se opri şi bătu uşor în locul respectiv.

Cassandra se aplecă şi ea mai mult şi citi numele tipărit de sub degetul ei:

— Jebal Eitteen.

Se uită la Safia.

— *Muntele* Eitteen, spuse Safia şi studie mica bulină neagră ce marca acest munte mic. Aici în vârf este un alt mormânt. Şi, ca şi cel de-aici, locul acela este venerat de toate credințele – creştinism, iudaism şi islamism.

— Al cui este mormântul?

— Al unui alt profet. Ayoub. Cunoscut altfel drept Iov.

Cassandra se încruntă nedumerită.

— Iov apare atât în Biblie, cât şi în Coran, îi explică Safia. A fost un om înstărit, cu o familie numeroasă şi a rămas neclintit în credința şi dăruirea lui față de Dumnezeu. Pentru a fi pus la încercare i-a fost luat totul: averea, copiii şi până şi propria sănătate. Problemele sale de sănătate erau atât de groaznice, încât a început să fie evitat de toți şi obligat să trăiască aici în izolare.

Bătu uşor cu degetul pe hartă.

— Pe Muntele Eitteen. Cu toate astea şi în ciuda acestor greutăți, Iov a persistat în credința şi devotamentul său față de Dumnezeu. Pentru loialitatea sa, Domnul i-a spus lui Iov să „lovească pământul cu piciorul". De-acolo a țâşnit un izvor, din care Iov a băut apă şi în care s-a îmbăiat. Bolile i s-au vindecat, iar el a redevenit un om tânăr. Şi-a trăit restul vieții pe Muntele Eitteen şi în cele din urmă a fost îngropat acolo.

— Şi crezi că mormântul acesta este următorul punct de pe calea spre Ubar?

— Dacă *primul* reper a fost amplasat în acest mormânt, nu rezultă decât că următorul se află, cel mai probabil, într-o loc similar. O altă cripta a unui personaj sfânt venerat de toate religiile din regiune.

— Atunci acolo trebuie să mergem în continuare.

Cassandra se întinse să ia hartă.

Safia bătu cu palma în partea de sus a hârtie, oprind-o.

— N-avem de unde să ştim cu certitudine asta, iar dacă e ceva acolo, o să aflăm la fața locului. Am mai fost în mormântul lui Iov. N-am văzut nimic semnificativ legat de Ubar. Şi n-avem nici un indiciu de unde să începem să căutăm. Nici măcar o inimă de fier.

Îşi aminti din nou cum inima pendulase pe deasupra altarului de marmură, indicând direcția asemenea unei busole.

— Ar putea să dureze ani de zile până să descoperim următoarea piesă a acestui puzzle.

— De aceea te afli aici, îi spuse Cassandra, smulgându-i harta şi făcându-i semn lui Kane să ducă prizoniera înapoi la SUV. Ca să rezolvi enigma asta.

Safia clătina din cap. Părea o sarcină imposibilă. Sau aşa voia s-o facă pe Cassandra să creadă. În ciuda protestelor sale, avea o idee clară asupra modului în care trebuia să procedeze, însă nu era sigura cum să-şi folosească cunoştințele în avantajul ei.

Se sui din nou în spate împreună cu Cassandra, iar maşina ieşi pe poarta prin care intraseră. În stradă, vânzătorii ambulanți

începuseră deja să-şi încarce marfa. Un câine vagabond, numai piele şi os, rătăcea indiferent printre tarabele goale şi căruțe. Îşi ridică nasul tocmai când un cal trecea încet prin spatele şirului de tarabe, condus de un bărbat acoperit din cap până-n picioare într-o robă de beduin.

Camioneta continuă să coboare în josul străzii, îndreptându-se spre un alt Mitsubishi parcat la capătul străzii. Procesiunea avea să continue până la dealurile joase din vecinătatea muntelui.

Safia se uită fix la sistemul de navigație GPS de pe bord. Străzile se răspândeau în exterior din locul în care se aflau. Regiunea rurală îi aştepta.

Şi un alt mormânt.

Spera că nu va fi şi mormântul ei.

4.42 P.M.
MUNTELE EITTEEN

„Blestemații ăştia de scorpioni…”

Dr. Jacques Bertrand strivi sub călcâi intrusul cu platoşa neagră, înainte să se aşeze pe covoraşul pe care-l întinsese acolo unde lucra. Fusese plecat doar câteva minute ca să-şi mai aducă nişte apă din Land Roverul său, iar scorpionii îi invadaseră deja firida umbroasă, din vârf. În acest peisaj nemilos format din pământ arid, tufişuri pipernicite şi piatră, nimic nu era irosit. Nici măcar un loc la umbră.

Jacques se întinse pe spate în nişă, cu fața în sus. Pe tavanul nişei acoperite – o criptă antică – fusese gravată o inscripție în sudarabică. Peisajul din jur era plin de astfel de cripte, toate fiind eclipsate de mormântul lui Iov, aflat pe vârful muntelui unde lucra. Întreaga regiune devenise un cimitir în toată regula. Acesta era a treia cripta pe care o cerceta astăzi. Ultima pe ziua asta lungă, fierbinte, interminabilă.

Deja visa la apartamentul său din hotelul Salalah Hilton, la o baie în piscină, la un pahar de Chardonnay.

Cu gândul ăsta întipărit ferm în minte, se apucă de lucru. Dădu cu o perie din păr de cămilă peste inscripție şi o curăță de tot. În calitate de arheolog specializat în epigrafie, Jaques era actualmente implicat într-un proiect care avea ca scop alcătuirea unui ghid al scrierilor semitice timpurii, trasându-le descendența din trecut până în prezent. Aramaică, elymaică, palmyreneană,

nabateeană, samariteană, ebraică. Mormintele erau nişte surse de cuvinte scrise, imortalizând rugăciuni, cuvinte de slavă şi epitafuri.

Înfiorat, Jacques îşi lăsă peria în jos. Deodată avu sentimentul că era privit. Se simți năpădit de o senzație clară de pericol.

Ridicându-se într-un cot, se uită în jos la picioarele sale. Regiunea mişuna de hoți şi bandiți. Însă în umbra mormântului lui Iov, unul dintre cele mai sfinte locuri, nimeni nu s-ar fi aventurat să comită o crimă. Echivala cu pedeapsa cu moartea. Ştiind asta, îşi lăsase puşca în Rover.

Se uită afară în lumina strălucitoare.

Nimic.

Cu toate astea, îşi trase picioarele încălțate în bocanci la adăpostul nişei. Dacă era cineva acolo, cineva care intenționa să-i facă rău, ar fi putut să nu-l vadă dacă rămânea ascuns.

Din stânga auzi o pietricică rostogolindu-se cu zgomot în apropiere. Îşi ciuli urechile. Se simțea prins în cursă.

După care distinse un contur care se îndrepta spre intrarea în criptă.

Trecu de intrare, deplasându-se cu paşi regulați, relaxați, cu mişcări leneşe, domoale, dar sigure de sine şi de puterea lor. Blana sa roşie, ce părea pătată din cauza umbrei, se amesteca şi se confunda cu roca roşie.

Pe Jacques îl cuprinse disperarea, nevenindu-i să creadă ce avea în fața ochilor.

Auzise poveşti, fusese avertizat de prezența acestora în ținutul sălbatic al Munților Dhofar. *Panthera pardus nimr.* Leopardul arab. Aproape pe cale de dispariție, însă nu suficient de mult pe cât şi-ar fi dorit el.

Felina trecu mai departe.

Însă nu era singură.

Un al doilea leopard îi apăru în fața ochilor, mişcându-se mai repede, fiind mai tânăr, mult mai agitat. După care un al treilea. Un mascul. Nişte labe imense, cu gheare galbene.

O haită.

Îşi ținu respirația, rugându-se frenetic ca un om al cavernelor împotriva pericolelor care se prefigurau la intrarea vizuinii sale.

După care o altă siluetă îi trecu prin fața ochilor.

Nu o felină.

Cu picioarele dezvelite, desculță, mişcându-se cu aceeaşi grație de felină.

O femeie.

Din poziția sa, nu putea să vadă nimic mai sus de coapsele acesteia.

Ea îl ignoră la fel ca leoparzii, mergând rapid înainte, îndreptându-se spre vârful muntelui.

Jacques începu să se strecoare afară din criptă, asemenea lui Lazăr ridicându-se din mormânt. Nu putea să se abțină. Își scoase capul afară şi se târî pe coate şi genunchi. Femeia se cățăra pe stânca abruptă, urmând o potecă ştiută numai de ea. Avea pielea de culoarea cafelei cu lapte, păr negru lucios, lung până în talie şi era goală-goluță, fără a se ruşina.

Păru să-i surprindă privirea bărbatului, cu toate astea nu se întoarse.

El simți din nou acel sentiment copleşitor că îl privea cineva. Ideea nu îi dădea pace şi simțea furnicături în tot corpul. Deşi era mort de spaimă, nu putea să-şi întoarcă privirea.

Ea mergea printre leoparzi, continuând să urce, direct spre vârf. Silueta ei părea să pâlpâie – o fată morgana pe fundalul căldurii emanate de nisipul încins.

Un zgomot cunoscut, ca şi cum cineva răzuia ceva, îi atrase privirea spre mâinile şi genunchii săi. O pereche de scorpioni îi trecea grăbită peste degetele de la mână. Nu erau otrăvitori, însă puteau să-ți administreze o înțepătură foarte păcătoasă. Icni de spaimă pe măsură ce din ce în ce mai mulți ieşeau de sub crăpăturile şi fisurile din rocă, scurgându-se în jos pe pereții din jur, căzând de pe tavan. Un cuib. Ieşi târându-se de-a buşilea din criptă. Simți înțepături, ace de foc în spate, în glezne, în gât, pe mâini.

Se prăbuşi în afara nişei şi se rostogoli pe solul tare. Simți alte înțepături, ca şi cum ar fi fost ars cu țigara. Urlă, înnebunit de durere.

Se ridică în picioare, scuturându-şi membrele, aruncându-şi haina, trecându-şi o mână prin păr. Bătu din picioare, călcându-i, apoi o luă împleticindu-se la vale. Scorpionii continuau să iasă din criptă.

Se uită în sus, temându-se ca nu cumva să le fi atras atenția leoparzilor. Însă nici urmă de ei.

Femeia şi felinele dispăruseră. Era imposibil. Însă arsurile de la înțepăturile scorpionilor îi alungaseră curiozitatea. Se dădu în spate şi într-o parte, retrăgându-se spre Roverul său. Cu toate astea, ochii săi scrutară în continuare muntele, mutându-se mai sus, în vârf.

Acolo unde se afla mormântul lui Iov. Deschise larg uşa Roverului şi se sui în el. Îl făcuseră să plece. Ştia asta cu o certitudine îngrijorătoare.

Acolo sus avea să se întâmple ceva oribil.

4.45 P.M.
SALALAH

— Safia e încă în viaţă, rosti Painter de îndată ce intră pe uşa casei conspirative, folosite ca adăpost.

Nu prea era o casă propriu-zisă, ci doar un apartament cu două camere, situat deasupra sediului unei firme de import-export din apropierea souk-ului, al-Haffa. Sub un asemenea paravan, nimeni n-avea să pună întrebări despre străinii care se perindau acolo. Era ceva normal pentru afacere. Zgomotul şi forfota pieţei din vecinătate se reducea la un murmur şi un amestec de voci care se tocmeau în diferite limbi. Camerele miroseau a curry şi a saltele vechi.

Painter trecu pe lângă Coral, care-i deschisese uşa.

Îi văzuse deja pe cei doi membri ai Fantomelor Deşertului postaţi discret afară, în faţa clădirii, urmărind cine se apropia de casa folosită ca adăpost.

Ceilalţi erau adunaţi în camera din faţă, extenuaţi după călătorie. Din baia învecinată se auzea apa curgând. Painter remarcă absenţa Karei. Danny, Omaha şi Clay aveau cu toţii părul ud. Făcuseră duş pe rând, scăpând de praful şi murdăria adunate de pe drum. Căpitanul al-Haffi îşi găsise o robă, însă era prea strâmtă pentru umerii săi.

Omaha se ridică când Painter intră în cameră.

— Unde e?

— Safia şi ceilalţi plecau de la mormânt chiar când am ajuns. Într-o caravană de SUV-uri. Înarmaţi până-n dinţi.

Painter se îndreptă spre micul spaţiu folosit ca bucătărie. Se aplecă deasupra chiuvetei, dădu drumul la apă şi-şi băgă capul sub robinet.

Omaha stătea în spatele său.

— Şi-atunci de ce nu eşti pe urmele lor?

Painter se îndreptă, dându-şi părul ud pe spate. Şiroaiele de apă i se scurseră în jos pe gât şi pe spate.

— Sunt. Îi aruncă o privire aprigă lui Omaha, după care trecu

pe lângă el îndreptându-se spre Coral. Cum stăm cu echipamentul?

Ea-i dădu din cap spre uşa care dădea spre camera din spate.

— Am crezut că-i mai bine să te aştept. Tastatura electronică s-a dovedit mai complicată decât mi-am imaginat.

— Arată-mi.

Îl conduse spre uşă. Apartamentul era una dintre casele conspirative ale CIA, una dintre numeroasele răspândite în toată lumea. Sigma fusese informată cu privire la existența acestei locații atunci când puseseră la cale misiunea. O variantă de rezervă în cazul în care aveau nevoie de ea.

Acum aveau.

Painter văzu tastatura electronică ascunsă sub faldurile unei perdele.

Coral trăsese perdeaua într-o parte. O grămadă de instrumente improvizate erau împrăştiate pe podea: o unghieră, lame de ras, pensete şi o pilă de unghii.

— Sunt de la baie, spuse Coral.

Painter se lăsă în genunchi în fața panoului de comandă cu taste. Coral îi desfăcuse carcasa, lăsând la vedere echipamentul electronic. El se uită atent la circuite.

Coral se aplecă lângă el, arătându-i cu degetul nişte fire desfăcute, roşu şi albastru.

— Am reuşit să deconectez alarma silențioasă. Ar trebui să putem avea acces la echipamentul din magazie fără să alertăm pe nimeni. Însă am crezut c-ar fi mai bine să verifici tu ce-am făcut. Asta-i specialitatea ta.

Painter dădu aprobator din cap. Încuietorile de genul ăsta erau cuplate astfel încât să trimită în mod silențios un semnal de alarmă, care anunța CIA în momentul când era folosită una dintre casele sale conspirative, pe post de adăpost. Painter nu voia ca o asemenea înştiințare să ajungă la ei. Nu încă. Nu la atât de multă lume. Ei erau morți… iar el voia ca ei să creadă acest lucru cât mai mult timp posibil.

Parcurse cu privirea circuitele, urmărind alimentările cu energie electrică, firele false şi cele folosite în mod real. Toate păreau în ordine. Coral reuşise să întrerupă alimentarea liniei telefonice, lăsând neatinsă alimentarea cu curent electric a tastaturii şi neafectând-o în vreun fel. Pentru o fiziciană, se dovedise a fi un bun inginer electronist.

— Pare în regulă.

— Atunci putem să intrăm.

În timpul briefingului dinaintea misiunii, Painter memorase codul de acces. Se întinse spre tastele panoului de comandă şi apăsă pe prima cifră din codul compus din zece cifre, de la zero la nouă. Avea o singură şansă să-l formeze corect. Dacă introducea codul greşit, tastatura avea să se deconecteze singură, blocându-se. O măsură de siguranță în plus în caz de eroare.

Continuă cu mare grijă.

— Ai nouăzeci de secunde la dispoziție, îi reaminti Coral.

O altă măsură de siguranță care bloca tastatura. Setul de zece cifre trebuia tastat într-un interval de timp prestabilit. Tastă fiecare cifră în parte cu grijă, fără ezitare. Când ajunse la a şaptea cifră din succesiunea de zece – numărul nouă – degetul îi rămase în aer. Butonul respectiv, luminat, părea puțin mai opac decât cele din jur, foarte greu de observat. Îşi menținu degetul în aer. Era oare prea paranoic? Tresărea la orice umbră?

— Care-i problema? întrebă Coral.

Deja Omaha li se alăturase, împreună cu fratele său.

Painter stătea pe vine şi chibzuia. Îşi strângea şi-şi relaxa degetele. Se uita fix la butonul numărului nouă. În mod sigur nu…

— Painter, şopti Coral printre buze.

Dacă mai aştepta mult, sistemul avea să se blocheze. N-avea timp de pierdut – însă ceva nu era în regulă. Putea să simtă asta.

Omaha aştepta lângă el, făcându-l să conştientizeze că timpul se scurgea rapid. Dacă Painter voia s-o salveze pe Safia, atunci avea nevoie de ceea ce era depozitat de partea cealaltă a acestei uşi.

Ignorând tastatura, Painter luă de jos penseta şi pila de unghii. Cu îndemânare de chirurg, ridică foarte atent tasta corespunzătoare cifrei nouă. Aceasta îi căzu în mână. Mult prea uşor. El se aplecă şi mai aproape, mijindu-şi ochii.

„Fir-ar să fie…”

În spatele tastei era plasat un mic cip, având în centru un minipiston, acționat la apăsarea pe buton. Cipul era încolăcit strâns cu un filament metalic subțire. O antenă. Era un microtransmițător. Dacă ar fi apăsat pe buton, l-ar fi activat. După modul grosolan în care fusese integrat acolo, acesta nu fusese montat de la bun început.

Cassandra fusese aici.

Broboane de sudoare i se rostogoliră lui Painter în ochiul stâng. Nici măcar nu fusese conştient de transpirația de pe frunte.

Coral se holbă peste umărul lui.

— Rahat!

Era puțin spus.

— Scoate-i pe toți afară de-aici.

— Ce se întâmplă? întrebă Omaha.

— E o bombă, spuse Painter, furia făcând ca vorbele sale să explodeze ca o rafală de armă automată. Afară! Acum!

— Ia-o pe Kara! îi ordonă Coral lui Omaha, împingându-l în baie.

Îi făcu pe toți ceilalți să se îndrepte spre uşă.

În timp ce ceilalți ieşeau, Painter rămase în fața tastaturii. Prin minte îi trecu o cavalcadă de înjurături asemenea unui cântec favorit. Cântase cântecul ăsta de prea multe ori. Cassandra era întotdeauna cu un pas înaintea lui.

— Treizeci de secunde! îl avertiză Coral, înainte să trântească aprig uşa de la intrare a apartamentului.

Mai avea jumătate de minut până când tastele panoului de comandă aveau să se blocheze.

Singur, studie cipul.

„Acum e numai între noi doi, Cassandra."

Painter lăsă jos pila de unghii şi luă unghiera. Dorindu-şi să fi avut geanta lui cu scule, se apucă să scoată transmițătorul, respirând adânc, rămânând calm, fără să se precipite. Atinse carcasa metalică pentru a înlătura orice fel de electricitate statică, după care se apucă de treabă. Tăie cu grijă de-a lungul izolației din plastic ce acoperea firul de alimentare cu curent electric, ca la disecție, după care, la fel de grijuliu, îndepărtă stratul protector de pe fir, fără să-l rupă. De îndată ce firul de împământare fu expus, îl apucă cu penseta şi-l îndoi în sus, până atinse firul încins. Se auzi o pocnitură şi un sfârâit. Un miros de plastic ars se ridică în aer.

Transmițătorul era prăjit.

Opt secunde…

Tăie transmițătorul ars şi-l smulse din loc. Îl strânse între degete, simțind cum marginea tăioasă a acestuia îi intră în palmă.

„Lua-te-ar dracu', Cassandra."

Painter termină şi tastarea ultimelor trei cifre. Lângă el, încuietorile uşii se deschiseră, basculându-se cu un zbârnâit de componente mecanice.

Abia atunci răsuflă uşurat.

Îndreptându-şi corpul, inspecta cadrul uşii înainte să-i verifice

mânerul. Arăta neatins. Cassandra se bazase pe faptul că transmițătorul o să facă toată treaba.

Painter roti mânerul sferic. Uşa era grea, armată cu oțel. Mai spuse o ultimă rugăciune în timp ce o împingea.

Din cadrul uşii, se holbă înăuntru. Un bec atârnat de două fire ilumina camera.

„Fir-ar să fie…"

Camera de alături era plină de rafturi şi stative, din podea până în tavan. Toate erau goale. Complet jefuite.

Din nou, Cassandra nu riscase nimic, nu lăsase nici o firimitură în urma ei, ci doar cartea ei de vizită: jumătate de kilogram de explozibil C4, cuplat la un detonator electronic.

Dacă ar fi apăsat pe butonul cu numărul nouă, întreaga clădire ar fi sărit în aer. Intră în cameră şi decuplă detonatorul.

Frustrarea se manifestă printr-o durere insuportabilă pe care o simțea în coşul pieptului. Îi venea să urle. În schimb, se întoarse şi se duse la uşa de la intrare a apartamentului şi strigă că totul era în regulă.

Coral urcă nerăbdătoare scările.

— Ne-a lăsat în fundul gol, spuse Painter când partenera sa ajunse înăuntru.

Omaha se încruntă, intrând imediat după Coral.

— Cine…?

— Cassandra Sanchez, izbucni Painter. Răpitorii Safiei.

— Cum mama dracului a aflat de casa asta conspirativă?

Painter dădu din cap în semn că nu ştia. Într-adevăr, cum de ştia? Îi conduse în magazia goală, păşi înăuntru şi se îndreptă spre bombă.

— Ce faci? îl întrebă Omaha.

— Iau explozibilul. S-ar putea să avem nevoie de el.

În timp ce Painter lucra, Omaha intră în magazie. Kara îl urmă, cu părul ud şi încâlcit, în urmă duşului întrerupt, cu corpul înfăşurat într-un prosop.

— Cum rămâne cu Safia? întrebă Omaha. Ai spus că poți să-i dai de urmă.

Painter termină şi scoase explozibilul C4 din cameră.

— Am spus. Acum avem o problemă. Aici ar fi trebuit să fie un calculator conectat prin satelit. O cale de a ajunge la un server al Departamentului Apărării.

— Nu înțeleg, rosti Kara enervată.

Era galbenă la față în lumina fluorescentă a neoanelor. Părea

slăbită, ceea ce-l făcu pe Painter să suspecteze faptul că nu drogurile o aduseseră în starea asta, ci *lipsa* lor.

Painter îi conduse înapoi în camera principală, pe de-o parte revizuindu-şi planurile, pe de altă parte înjurând-o aprig pe Cassandra. Ea ştiuse de existența acestei case conspirative, obținuse codul de acces al magaziei şi amplasase o bombă. Cum de le ştia fiecare mişcare? Îşi îndrepta privirea asupra grupului de-aici.

— Unde-i Clay? întrebă Painter.

— Îşi termină țigara pe scări, răspunse Danny. A găsit un pachet în bucătărie.

Ca la comandă, Clay intră pe uşă. Toată lumea îşi întoarse privirea spre el. Rămase înmărmurit de toată atenția care i se acorda.

— Ce-i? întrebă el.

Kara i se adresă lui Painter:

— Ce facem în continuare?

Painter se întoarse spre căpitanului al-Haffi.

— Am lăsat afară calul sultanului, cu Sharif. Crezi că ai putea să vinzi armăsarul şi să faci rost rapid de nişte arme şi de un autovehicul cu care să ne deplasăm?

Căpitanul dădu aprobator din cap, liniştindu-l.

— Am nişte contacte discrete aici…

— Ai la dispoziție o jumătate de oră.

— Cum rămâne cu Safia? insistă Omaha. Pierdem prea mult timp.

— Safia e în siguranță pentru moment. Cassandra încă mai are nevoie de ea, altfel Safia ar fi împărțit chiar acum mormântul acela cu tatăl Fecioarei Maria. Au răpit-o cu un motiv anume. Dacă vrem s-o salvăm, cel mai bine ar fi s-o facem la adăpostul nopții. Aşa că avem ceva timp disponibil.

— De unde ştii unde o duc pe Safia? întrebă Kara.

Painter se uită cercetător la fețele din jur, neştiind cât de liber putea să vorbească.

— Ei bine, îl presă Omaha Cum naiba ai de gând s-o găseşti?

Painter se îndrepta spre uşă.

— Găsind cea mai bună cafea din oraş.

5.10 P.M.

Omaha deschidea calea prin piața al-Haffa. Numai Painter îl urma. Ceilalți rămăseseră la casa conspirativă ca să se odihnească şi să aştepte întoarcerea căpitanului al-Haffi şi a mijlocului lor de transport. Omaha spera că aveau şi o destinație, un loc unde să meargă cu maşina.

Simți cum furia oarbă îi pulsează în vene cu fiecare pas făcut. Painter o văzuse pe Safia, fusese la câțiva paşi de ea... şi-i lăsase pe răpitori să scape, să plece nestingheriți cu prada lor. Încrederea bărbatului în abilitatea sa de a-i da de urmă se spulberase de-atunci. Omaha văzuse ceva în ochii lui Painter. *Neliniște.*

Nemernicul ăsta ar fi trebuit să încerce s-o salveze atunci când avusese ocazia s-o facă. La naiba cu sorții de izbândă. Prudența insuportabilă de care dădea dovadă omul ăsta avea s-o omoare pe Safia. Şi după aceea toate eforturile lor aveau să fie în zadar.

Omaha mergea supărat printre dughenele şi prăvăliile din piață, fără să audă flecăreala şi vocile din jur, țipetele comercianților, târguiala enervantă, țipetele gâştelor ținute în cuşti, răgetele unui catâr. Toate se amestecau într-un zgomot de fond nedefinit.

Piața era aproape de închidere pe măsură ce soarele parcă se scufunda sub linia orizontului, răspândind umbre întinse în jur. În aer se simțea din ce în ce mai puternic vântul de seară. Copertinele trosneau, vârtejurile de praf dansau printre grămezile de marfă refuzată, iar aerul mirosea a sare, a mirodenii şi a promisiunii unei ploi adevărate.

Sezonul musonilor trecuse, însă prognozele meteo dădeau avertismente legate de o furtună în decembrie, un front atmosferic ce avansa spre zona de uscat. Urmau să aibă parte de ploaie până la căderea nopții. Furtuna de astă-noapte nu fusese decât prima dintr-o lungă serie. Se auzea că acest front atmosferic avea să treacă peste munți şi să intre în coliziune cu furtuna de nisip ce se deplasa spre sud, creând astfel o furtuna uriaşă, perfectă.

Însă Omaha avea motive de îngrijorare mai mari decât vremea nefavorabilă.

Omaha se grăbi să traverseze piața spre o zonă modernă cu facilități comerciale, incluzând un local Pizza Hut şi un mic magazin universal. Omaha trecu ca o vijelie printre ultimele dughene, pe lângă prăvălii unde se vindeau parfumuri contrafăcute, beţişoare parfumate, banane, tutun, bijuterii confecționate manual, veşminte tradiționale Dhofari din catifea ornate cu mărgele şi paiete.

În cele din urmă, ajunseră la strada care separa *souk*-ul de

mallul modern.

— Aici e, îi spuse Omaha. Şi cum o să te ajute locul acesta să o găseşti pe Safia?

Painter îi făcu semn cu capul să traverseze.

— O să-ți arăt.

Omaha îl urmă. Făcu ochii mari văzând semnul pe care scria cu majuscule: SALALAH INTERNET-CAFE. Localul, specializat în preparate din cafea, oferea şi o gamă variată de ceaiuri, cappuccino şi espresso. Locuri similare puteau fi găsite în majoritatea zonelor îndepărtate de civilizație. Tot ceea ce-ți trebuia era o legătură telefonică şi chiar şi în cele mai izolate locuri din lume puteai să navighezi pe web.

Painter intră. Se apropie de tipul de la tejghea, un englez cu părul blond, pe nume Axe, care purta un tricou pe care scria: „FREE WINONA" şi-i spuse numărul cărții sale de credit şi data când aceasta expira.

— Ai memorat toate astea? îl întrebă Omaha.

— Nu se ştie niciodată când o să fi atacat de piraţi pe mare.

În timp ce bărbatul tasta numărul, Omaha întrebă:

— Credeam că vrei să mergi pe burtă. Dacă-ți foloseşti cartea de credit n-o să te deconspiri că încă mai trăieşti?

— Şi-aşa nu cred că mai contează.

Aparatul electronic de citit cărțile de credit țiui. Bărbatul îi făcu semn că totul era în regulă.

— Cât de mult vrei să stai?

— E o conexiune de mare viteză?

— DSL, prietene. N-ai altă variantă aici.

— Treizeci de minute ar trebui să fie suficient.

— Minunat. Calculatorul din colț e liber.

Painter îl conduse pe Omaha spre computer, un Gateway Pentium 4. Painter se aşeză, accesă conexiunea la internet şi tastă o lungă adresă IP.

— Accesez un server al Departamentului Apărării, explică el.

— Şi cum o să te ajute asta s-o găseşti pe Safia?

El continuă să tasteze, cu degetele zburdând deasupra tastaturii, ecranul fiind străfulgerat de diferite ferestre şi căsuțe ce tot apăreau şi dispăreau.

— Prin intermediul Departamentului Apărării, pot dobândi acces la majoritatea sistemelor de proprietate care intră sub incidența Legii naționale de securitate. Uite aici.

Pe ecran apăru o pagină cu logoul mărcii Mitsubishi. Omaha

văzu asta peste umărul lui.

— Cauți să cumperi o maşină nouă?

Painter folosi mouse-ul ca să cerceteze acest site. Părea să aibă acces total, trecând fără probleme de casetele în care trebuia să introduci parolele de acces.

— Grupul Cassandrei călătorea la bordul unor SUV-uri Mitsubishi. N-au catadicsit să-şi ascundă vehiculele de rezervă, în care se aflau întăririle. Nu mi-a fost prea greu să ajung suficient de aproape ca să citesc numărul VIN al unuia aflat afară, pe alee.

— VIN[13] Numărul de Identificare a Vehiculului?

Painter dădu aprobator din cap.

— Toate maşinile cu sisteme de navigație GPS sunt în contact permanent cu sateliții de pe orbită, care păstrează în memorie traiectoria lor, permițându-i şoferului să ştie tot timpul unde se află.

Omaha începu să înțeleagă.

— Iar dacă ai numărul VIN, poți să accesezi de la distanță datele privind vehiculul. Să afli unde se află.

— Pe asta mă bazez şi eu.

Pe ecran apăru o casetă, unde se solicita numărul VIN. Painter îl tastă, fără să se uite la degete. Apăsă pe butonul Enter, după care se lăsă pe spate. Mâna îi tremura uşor. Îşi strânse pumnul încercând să ascundă asta.

Omaha putea să citească însă ce era în mintea lui. Oare îşi amintise numărul corect? Dar dacă răpitorii decuplaseră GPS-ul? Atâtea lucruri puteau să meargă prost.

Însă după un moment destul de lung, apăru o hartă digitală a Omanului, asigurată de o pereche de sateliți geosincroni, aflați pe orbită undeva departe, deasupra lor. Într-o căsuță mică, dedicată coordonatelor, se modificau întruna valorile longitudinii şi latitudinii. Asta însemna locația în mişcare a SUV-ului.

Painter răsuflă uşurat. Omaha făcu la fel, ca un ecou.

— Dacă am putea să ne dăm seama unde o țin pe Safia…

Painter făcu clic pe funcția zoom şi dădu pe rezoluție zero pe hartă. Astfel apăru oraşul Salalah. Însă mica săgeată albastră ce marca locația camionetei se afla dincolo de granițele oraşului, îndreptându-se hotărât spre interiorul țării.

Painter se aplecă şi mai mult în față.

---

[13] Vehicle Identification Number, (n. tr.).

— Nu…

— Fir-ar să fie. Părăsesc oraşul!

— Probabil că au găsit ceva la mormântul ăla.

Omaha se întoarse cu totul.

— Atunci trebuie să plecăm. Acum!

— Nu ştim *încotro* se îndreaptă, spuse Painter, rămânând la computer. Trebuie să-i urmăresc. Până când se opresc.

— Nu există decât o singură autostradă. Cea pe care merg ei acum. Putem să-i ajungem din urmă.

— Nu ştim dacă o să meargă doar pe şosea. Aveau maşini cu tracțiune integrală.

Omaha nu ştia ce să facă: să asculte sfatul practic al lui Painter sau să fure primul vehicul pe care-l găsea şi să pornească într-o cursă nebună pe urmele Safiei. Însă ce-ar fi făcut chiar dacă ar fi ajuns-o din urmă? Cum ar fi putut s-o ajute?

Painter îl apucă de braț. Omaha îşi strânse celălalt pumn.

Painter îi aruncă o privire tăioasă.

— Am nevoie să-ți pui mintea la contribuție, Dunn. De ce ar pleca din oraş? Unde ar putea să se ducă?

— De unde dracu' ar trebui să…

Painter îl strânse de braț.

— Cunoşti la fel de bine ca Safia regiunea asta. Ştii pe ce drum au luat-o, ce se află de-a lungul acestui drum. Mai există şi altceva acolo spre care ar putea să facă trimitere mormântul de-aici din Salalah?

El clătină din cap, refuzând să răspundă. Pierdeau timpul aiurea.

— Lua-te-ar naiba, Omaha! Încearcă măcar o dată în viață să nu mai reacționezi aşa şi *gândeşte!*

Omaha îşi eliberă brațul.

— Du-te dracului!

Însă nu plecă. Râmase pe loc, tremurând.

— Ce-i acolo? Unde se duc?

Omaha îşi aruncă privirea pe ecran, neputând să se uite la Painter, de frică să nu-i învinețească şi ochiul celălalt. Încerca să dezlege puzzle-ul. Se uită fix la săgeata albastră pe măsură ce aceasta se îndepărta de oraş şerpuind, în sus spre dealurile joase.

„Ce descoperise Safia? Încotro se îndreptau?"

Îi trecură prin minte toate posibilitățile de ordin arheologic, toate siturile împrăştiate de-a lungul şi de-a latul pământului străvechi: morminte, sanctuare, cimitire, mine, peşteri, crevase.

Erau prea multe. Dacă întorceai orice piatră de-aici aveai şanse să descoperi o fărâmă de istorie.

Însă după aceea îi veni o idee. Exista un mormânt mai important lângă autostradă, doar la câțiva kilometri de drum.

Omaha se duse înapoi la computer. Urmări mica săgeată albastră care se deplasa de-a lungul drumului.

— Este o ieşire la aproximativ douăzeci şi cinci de kilometri în sus pe autostradă. Dacă întorc acolo, ştiu unde se duc.

— Asta înseamnă că mai aşteptăm puțin, spuse Painter.

Omaha se ghemui lângă computer.

— Se pare că n-avem de ales.

5.32 P.M.

Painter mai plăti şi pentru un alt computer. Îl lăsă pe Omaha să monitorizeze SUV-ul. Dacă puteau să obțină un indiciu care să le dea de înțeles unde o ducea Cassandra pe Safia, aveau un punct de plecare. Era o speranță infimă.

Singur cu computerul său, Painter accesă din nou serverul Departamentului Apărării. Nu exista nici un motiv s-o mai facă pe mortul. Lăsase deja suficient de multe urme electronice. În plus, ținând cont de capcana minuțioasă pusă la cale la casa conspirativă, Cassandra ştia că el era în viață… sau, cel puțin, acționa ca şi cum ar fi ştiut.

Acesta era unul dintre motivele pentru care trebuia să acceseze iarăşi site-ul Departamentului Apărării. Îşi introduse codul personal şi-şi accesă e-mailul. Tastă adresa superiorului său, Sean McKnight, şeful Sigma. Dacă era să aibă încredere în cineva, acesta era Sean. Trebuia să-şi informeze comandantul despre cursul evenimentelor, să-i comunice situația în care se afla operațiunea.

Se deschise o fereastră de e-mail, iar el tastă cu repeziciune, făcând o relatare scurtă evenimentelor. Sublinie rolul pe care-l avusese Cassandra, posibilitatea existenței unei cârtițe în sânul organizației. În nici un caz Cassandra n-ar fi putut să aibă cunoştință de casa conspirativă, să ştie codul electronic pentru magazia cu echipamente, fără să aibă informații de la cineva din interior.

Termină astfel:

Nici nu pot să exprim cât este de urgentă investigarea problemelor apărate acolo unde vă aflați dumneavoastră. Succesul acestei misiuni depinde de întreruperea scurgerilor de informații. Să n-aveți încredere în nimeni. Astă-seară o să încercăm s-o salvăm pe dr. Al-Maaz. Credem că ştim încotro o duce grupul Cassandrei pe doamna doctor. Se pare că se îndreaptă spre...

Painter făcu o pauză, trase adânc aer în piept, după care continuă să scrie:

...granița cu Yemenul. Ne îndreptăm chiar acum într-acolo, în încercarea de a-i opri să treacă frontiera.

Painter se uită fix la scrisoarea din fața ochilor. Înțepeni numai la gândul că exista această posibilitate.

Omaha îi făcu semn cu mâna de la calculatorul vecin.

— Au întors pe drumul ăla lateral!

Painter apăsă pe butonul de expediere a mesajului. Scrisoarea dispăru, însă nu şi sentimentul său de vină.

— Haide.

Omaha se îndrepta spre ieşire.

— Putem să reducem distanța.

Painter îl urmă. De la uşă, mai aruncă o ultimă privire, înapoi, la calculatorul la care scrisese. Se rugă să se înşele.

13
PE URMELE PROFETULUI

3 DECEMBRIE 5.55 P.M.
MUNŢII DHOFAR

Safia se uita pe fereastră în timp ce camioneta rula pe drumul plin de serpentine, care şerpuia prin zona muntoasă. După ce ieşiseră de pe autostradă, asfaltul lăsase loc pietrişului, iar acesta, la rândul lui, se transforma treptat într-o potecă roşie cu şleauri. Mergeau încet, atenți la defileul adânc care se deschidea ca un hău înspre stânga.

Dedesubt, valea se întindea în nuanțe din ce în ce mai închise şi dispărea, înghițită de umbrele de la bază, pe măsură ce soarele se deplasa spre vest. Pe pantă se observau o mulțime de baobabi, nişte copaci monstruoşi cu trunchiurile răsucite, ancorate în nişte rădăcini care păreau mult mai preistorice decât specimenele lumii moderne. Peste tot, pământul era colorat în diferite nuanțe de smarald, datorită umbrelor din jur. O cascadă strălucea între două dealuri din depărtare, căderea de apă scânteind în ultimele raze ale soarelui.

Dacă Safia îşi mijea ochii, aproape că putea să-şi imagineze că se afla din nou în Anglia.

Toată vegetația luxuriantă a ținuturilor înalte se datora vânturilor musonice anuale, *khareef,* ce spălau dealurile joase şi munții cu o burniță continuă, cețoasă, din iunie până în septembrie. Chiar şi acum, în timp ce soarele apunea, vântul începuse să bată constant, lovind întruna camioneta. Cerul de deasupra se întunecase, transformându-se într-un gri-închis, acoperit cu nori spumoşi care atingeau dealurile mai înalte.

Pe durata călătoriei, radioul fusese fixat pe un canal local de ştiri. Cassandra ascultase reportajele privind operațiunea de salvare a vasului *Shabab Oman,* încă în derulare. Încă nu găsiseră nici un supraviețuitor şi o nouă furtună se apropia.

Însă ceea ce domina prognozele meteo era ştirea legată de cumplita furtună de nisip ce continua să măture totul în sudul Arabiei Saudite, îndreptându-se asemenea unui tren de marfă

înspre deşertul Oman, lăsând în urmă un lung şir de distrugeri.

Vremea haină se potrivea cu starea de spirit a Safiei: închisă la culoare, amenințătoare şi plină de neprevăzut. Simțea o forță care creştea în interiorul ei, undeva sub stem, asemenea unei furtuni într-un pahar cu apă. Rămăsese tensionată, agitată. Asta-i amintea de un atac de anxietate iminent, însă acum nu mai era vorba de teamă, ci de o hotărâre de nezdruncinat. N-avea nimic, aşa că nu putea să piardă nimic. Se gândi la anii petrecuți în Londra. Fusese la fel. Căutase să-şi asigure liniştea, devenind o anonimă, nemergând nicăieri, autoizolându-se. Însă abia acum acest lucru îi reuşise cu adevărat. Era pustiită, rămânându-i un singur scop în viață: s-o oprească pe Cassandra. Şi asta-i era de ajuns.

Cassandra rămăsese pierdută în propriile gânduri, aplecându-se ocazional în față ca să şuşotească puțin cu John Kane, aflat la volan. Telefonul ei celular sunase în urmă cu câteva minute. Ea răspunsese răspicat, întorcându-se uşor într-o parte, vorbind în şoaptă. Safia auzi numele lui Painter. Încercase să tragă cu urechea, însă femeia îşi menținuse tonul vocii scăzut, acoperit de sonorul radioului. După aceea închisese, mai dăduse alte două telefoane şi se cufundase în tăcere, teribil de tensionată. Mânia părea să radieze valuri-valuri în jurul femeii.

Din acel moment, Safia îşi canalizase atenția asupra a ceea ce se afla în jur, căutând din priviri locuri în care ar putea să se ascundă, schițându-şi în minte harta terenului, asta dacă i se ivea prilejul.

După încă zece minute de mers cu viteză redusă, apăru un deal şi mai mare, al cărui vârf era încă scăldat în lumină. Domul aurit al unui turn nu prea înalt străluci în soare.

Safia îşi îndreptă poziția corpului. Mormântul lui Iov.

— Acela este locul? întrebă Cassandra, cu ochii încă mijiți.

Safia dădu aprobator din cap, simțind că acum nu era momentul s-o provoace pe cea care o ținea captivă. SUV-ul continuă să meargă şi ajunse la un ultim povârniş, făcu un cerc la baza muntelui, apoi începu să urce panta, destul de lungă, pentru a ajunge în vârf, rulând încet pe serpentine. Un grup de cămile se odihnea la marginea drumului, când maşina se apropie de mormântul din vârful dealului mai înalt. Toate animalele erau culcate, rezemate în genunchii lor noduroşi. Câțiva oameni stăteau la umbra unui baobab, probabil membri ai triburilor de pe dealuri. Atât cămilele, cât şi oamenii urmăriră cu privirea trecerea celor trei

camionete.

După o ultimă serpentină, apăra şi complexul înconjurat cu ziduri, constând într-o clădire de culoare bej, o moschee mică văruită în alb şi o frumoasă grădină formată din arbuşti indigeni şi flori. Parcarea era de fapt întinderea de pământ din faţa complexului, momentan goală din cauza orei târzii.

Ca şi mai înainte, Kane opri maşina, după care veni să-i deschidă portiera Safiei. Ea cobori, îndreptându-şi gâtul. Cassandra li se alătură, în timp ce celelalte două SUV-uri parcară şi ele, iar oamenii coborâră. Erau îmbrăcaţi în haine civile: pantaloni kaki şi blugi Levi's, tricouri cu mânecă scurtă, sau tricouri polo. Însă toţi bărbaţii purtau nişte geci identice cu logoul Sunseeker Tours, toate mai mari cu o mărime, ascunzându-le armele ţinute în tocuri. Se dispersară rapid într-un cordon desfăşurat lângă drum, prefăcându-se interesaţi de gradină şi de zidurile complexului. Doi dintre ei aveau binocluri şi scanară zona din jur, întorcându-se uşor, în cerc.

Cu excepţia drumului care ajungea aici, în rest toate variantele pe care te puteai apropia erau abrupte, aproape nişte pereţi verticali de stâncă. Era foarte greu să pleci de-aici pe jos.

John Kane se duse în mijlocul oamenilor săi, dând din cap şi transmiţându-le ultimele instrucţiuni, după care se întoarse.

— Unde mergem prima dată?

Safia făcu un semn vag spre moschee şi cavou. „Dintr-un mormânt în altul." O luă înainte, deschizând calea spre intrarea din zid.

— Locul pare pustiu, comentă Kane.

— Trebuie să fie un îngrijitor pe undeva pe-aici, spuse Safia şi arătă spre lanţul de oţel care atârna lângă intrare.

Nimeni nu încuiase porţile.

Cassandra făcu semn către doi dintre oamenii ei.

— Verificaţi împrejurimile.

Conformându-se, cei doi o luară din loc.

Cassandra deschise calea în urma lor. După ea mergeau Safia, cu Kane alături. Intrară în curtea dintre moschee şi micul cavou. Complexul mai avea o singură parte importantă şi anume un set de ruine vechi, aproape de latura din spate, în vecinătatea mormântului. Acestea constituiau o cameră de rugăciune antică, presupusă a fi tot ceea ce mai rămăsese din casa lui Iov.

În apropierea acestor ruine, uşa de mormânt era deschisă, neîncuiată, exact ca şi poarta de la intrare. Safia se uită înspre

calea de acces.

— Ar putea să dureze ceva timp. N-am nici cea mai vagă idee de unde să încep să caut următorul indiciu.

— Dacă o să dureze toată noaptea, atunci toată noaptea să fie.

— O să rămânem aici?

Safia nu reuşi să-şi ascundă surpriza din voce.

Cassandra avea o expresie dură întipărită pe fața.

— Atâta timp cât e nevoie.

Safia mătură curtea cu privirea. Se rugă ca îngrijitorul să fi neglijat să încuie locul şi să fi plecat deja. Se temea să nu audă vreun foc de armă pe undeva prin jur, ceea ce ar fi marcat moartea lui. Şi dacă mai veneau şi alți pelerini? Câți alții aveau să mai moară?

Safia se simțea indecisă. Cu cât Cassandra obținea mai rapid ceea ce voia, cu atât erau mai puține şanse să mai moară şi alți oameni nevinovați. Însă asta însemna s-o ajute. Ceea ce nu era dispusă să facă.

Neavând de ales, traversa curtea şi intră în cripta.

Avea o vagă bănuială cu privire la ceea ce trebuia să găsească – însă nu şi unde ar putea fi ascuns.

Râmase un moment în cadrul uşii. Cripta de aici era mai mica decât mormântul lui Nabi Imran, de forma unui pătrat perfect. Pereții erau văruiți în alb, iar podeaua era verde. O pereche de covoraşe persane de rugăciune, de culoare roşie, flancau mormântul, care şi aici era drapat cu țesături din mătase imprimate cu pasaje din Coran. Sub aceste pânze era pământul gol în care se spunea că fusese îngropat corpul lui Iov.

Safia ocoli încet mormântul, de jur împrejur. Nu exista nici o piatră funerară din marmură ca în mormântul lui Imran, ci doar o mulțime de vase de lut în care ardea tămâia, înnegrite din cauza folosirii frecvente şi o tăviță pentru vizitatori, în care să lase monede. De altfel, camera nu era ornamentată, cu excepția unei hărți de perete pe care erau înşirate numele profeților: Moise, Avraam, Iov, Isus şi Mohamed. Safia speră că n-o să trebuiască să dea de urma mormintelor tuturor acestora ca să găsească Ubarul. Când termină ocolul, era cu spatele la uşa de la intrare, fără să fie deloc mai lămurită decât la început.

Cassandra vorbi din cadrul uşii:

— Cum rămâne cu inima de fier? Putem s-o folosim şi aici?

Ca şi mai înainte, adusese servieta argintie şi o lăsase afară, lângă uşă.

Safia clătină din cap, simțind că inima n-avea să fie de prea mare ajutor aici. Ieşi din încăpere, strecurându-se printre Cassandra şi Kane.

În timp ce ieşea afară, Safia îşi dădu seama că păşise prin mormânt încălțată în pantofi. Şi nici nu-şi mai acoperise părul. Se încruntă.

Unde era îngrijitorul?

Se uită prin împrejurimi, temându-se pentru siguranța omului, sperând din nou că acesta se dusese acasă. Vântul se intensificase, bătând cu putere prin curtea interioară, plecând capetele unui strat de crini. Locul părea pustiu, în afara timpului.

Cu toate astea Safia simțea ceva… ceva ce nu putea să definească, ceva ce parcă stătea să se întâmple. Poate că de vină era lumina. Învăluia tot ce era în jur – moscheea, marginile zidurilor, până şi pietrişul care acoperea complet poteca din grădină – dezvăluind detalii clare ca un negativ argintiu ținut în dreptul unei lămpi. Simțea că dacă avea să aştepte suficient de mult, totul urma să fie dezvăluit pe deplin în culori şi cu claritate perfectă.

Însă n-avea timp.

— Şi-acum? o presă Cassandra, trăgând-o înapoi.

Safia se întoarse. Lângă uşa de la intrare, la nivelul solului, se afla o mică uşă metalică, ca o trapă. Ea se aplecă după mâner, ştiind ce se afla dincolo de uşă, dedesubt.

— Ce faci? întrebă Cassandra.

— Îmi fac treaba.

Safia o tratâ cu dispreț, prea obosită să-i mai pese dacă o provoca pe cea care o ținea prizonieră. Trase de uşă în sus.

Dedesubt, ascunsă privirii, se afla o groapă superficială, adâncă de patruzeci de centimetri, săpată în piatră. Pe fundul gropii era o pereche de urme pietrificate: o urmă a tălpii unui bărbat şi una a unei copite de cal.

— Ce reprezintă astea? întrebă Kane.

Safia explică:

— Dacă vă amintiți legenda lui Iov, el fusese chinuit de boală până în momentul în care Dumnezeu i-a poruncit să lovească uşor cu piciorul în pământ, iar asta a făcut să țâşnească un izvor tămăduitor.

Le arătă în groapa săpată în piatră, spre urma lăsată de talpă.

— Aceasta se presupune a fi urma piciorului lui Iov, rămasă acolo unde a lovit pământul. După care le arătă gaura din pământ.

Iar aici este locul în care izvorul a țâşnit în sus, alimentat de o sursă de apă de la baza dealului.

— Apa a venit în sus, în vârful dealului? întrebă Kane.

— Altfel n-ar mai fi fost un miracol.

Cassandra se uita cu atenție în jos.

— Ce-are a face urma de copită cu miracolul?

Fruntea Safiei se încreți în timp ce se uita la urma de copită. Era tot din piatră.

— Nu există nici o legendă asociată cu ea, murmură ea.

Cu toate astea, ceva nu-i dădea pace, agasându-i memoria.

„Urmele pietrificate ale unui cal şi ale unui om."

De ce-i suna asta atât de familiar?

În regiune circulau nenumărate poveşti despre oameni sau animale care se transformaseră în piatră. Unele chiar făceau referire la Ubar. Căută printre amintiri. Se găseau două asemenea poveşti în colecția *O mie şi una de nopți* – „Oraşul împietrit" şi „Oraşul de Bronz" – despre descoperirea unui oraş pierdut în deşert, un loc atât de păcătos, încât fusese osândit la chinurile iadului, iar locuitorii săi fuseseră fie pietrificați, fie transformați în bronz, în funcție de poveste. Oricum, erau o aluzie clară la Ubar. Însă în cea de-a doua poveste, vânătorii de comori nu găsiseră oraşul blestemat în mod accidental. Existaseră indicii şi repere care îi conduseseră la porțile oraşului.

Safia îşi aduse aminte de cel mai semnificativ detaliu al acestei poveşti: o sculptură din bronz. Reprezenta un călăreț pe cal, care ținea în aer o suliță care avea în capăt un cap tras în țeapă. Pe cap se găsea o inscripție. Ştia pe de rost acest paragraf al poveştii, în urma cercetării extinse pe care o făcuse pentru Kara cu privire la misterele Arabiei:

> O tu, cel care spre mine vii, dacă poate cumva calea ce duce spre Oraşul de Bronz n-o ştii, mâna călărețului s-o freci, iar el se va roti şi-apoi se va opri şi indiferent de direcția în care se va opri, într-acolo mai bine ai porni, căci în Oraşul de Bronz te vei opri.

Spre Ubar.

Safia zăbovi, meditând la ce voia să spună pasajul acesta. O sculptură din metal care se întorcea atunci când o atingeai spre a-ți indica următorul reper. Îşi aminti modul în care inima de fier se aliniase asemenea acului unei busole deasupra altarului de

marmură. Similitudinea era stranie.

Iar acum asta.

Se uită în groapă.

Un om şi-un cal. Pietrificaţi.

Safia observă că atât urma piciorului, cât şi cea a copitei erau orientate în aceeaşi direcţie, ca şi cum omul îşi ducea calul la pas. Care era următoarea direcţie? Se încruntă, simţind că răspunsul era prea uşor, prea evident.

Lasă capacul în jos şi se ridică în picioare.

Cassandra rămase lângă ea.

— Ai prins un fir, ceva?

Safia scutură din cap – cufundată în această enigmă. Începu să păşească în direcţia urmelor din piatră, mergând înspre locul în care profetul mort cu atâta timp în urmă s-ar fi îndreptat împreună cu calul său. Se opri la intrarea în micul sit arheologic aflat în spatele mormântului principal, despărţit de clădirea mai nouă printr-o alee îngustă. Ruinele erau de fapt o structura greu de definit, formată din patru pereţi dărăpănaţi, fără acoperiş, ce dădeau contur unei camere mici, late de trei metri. Părea că făcuse cândva parte dintr-o casă mai mare, dispărută cu mult timp în urmă. Păşi peste pragul uşii şi intră în interior.

John Kane rămase de pază la uşă, iar Cassandra intră după ea.

— Ce-i locul ăsta?

— O cameră veche de rugăciune.

Safia se uită în sus la cerul tot mai întunecat pe măsură ce soarele apunea, după care călcă peste un covoraş de rugăciune.

Safia merse până în locul unde doi dintre cei patru pereţi erau prevăzuţi cu nişte nişe grosolane, nefinisate, ridicate pentru a-i orienta pe credincioşi spre direcţia în care să se roage. Ştia că cea nouă era îndreptată spre Mecca. Se îndreptă spre cealaltă, spre nişa veche.

— Iată locul unde se ruga profetul Iov, murmură Safia, mai multe pentru sine decât pentru Cassandra. Întotdeauna cu faţa spre Ierusalim.

Spre *nord-vest.*

Safia intră în nişă şi se întoarse invers, cu faţa înspre direcţia din care venise. Prin întunericul care se instala, văzu capacul metalic al gropii. Urmele din piatră conduceau direct aici.

Studie nişa. Era făcută dintr-un zid solid de calcar, crăpat pe alocuri. Firida se constituia dintr-o masă de blocuri de piatră cu spaţii mari între ele, deteriorate de trecerea anilor. Atinse peretele

interior.

„Calcar… ca şi sculptura în care fusese descoperită inima de fier.”

Cassandra păşi alături de ea.

— Ce ştii şi nu ne spui şi nouă?

Îi vârî Safiei un pistol în coaste, sub cutia toracică. Safia nici măcar nu văzuse când femeia scosese arma.

Ținându-şi mâna lipită de zid, Safia se întoarse spre Cassandra. Nu pistolul fu cel care o făcu să vorbească, ci propria curiozitate.

— Îmi trebuie un detector de metale.

6.40 P.M.

Când se întunecă, Painter ieşi de pe autostradă ca să intre pe drumul lateral. Pe un indicator verde, era scris cu litere în arabă: „JEBAL EITTEEN – 9 km”. Maşina sări de pe suprafața de asfalt pe pietriş. Painter nu încetini, aruncând o ploaie de pietre pe autostradă. Acestea răpăiră în apărătoarele roților, răsunând clar, asemenea unui foc de armă automată. Asta îi spori anxietatea ce pusese stăpânire pe el.

Omaha şedea pe scaunul din dreapta şoferului, cu geamul coborât pe jumătate. Danny se afla în spatele fratelui său, pe bancheta din spate.

— Nu uita, amărâta asta de maşină nu are tracțiune integrală.

Dinții îi clănțăneau în acelaşi ritm cu cel al maşinii.

— Nu pot să risc să încetinesc, îi răspunse Painter. De îndată ce ne apropiem o să trebuiască să merg cu mai multă grijă. Cu luminile stinse. Însă pentru moment trebuie să-i dăm talpă.

Omaha mormăi aprobator.

Painter călcă pedala de accelerație în momentul în care ajunseră la o pantă destul de înclinată. Spatele vehiculului se balansă necontrolat dintr-o parte în alta. Painter se chinui să-l redreseze. Nu era un autovehicul potrivit pentru o călătorie în afara oraşului, însă n-avuseseră de ales.

Imediat după ce se întorsese de la internet-cafe, Painter îl găsise pe căpitanul al-Haffi aşteptând cu un Volkswagen Eurovan, model 1988. Coral examinase celelalte cumpărături: trei puşti Kalaşnikov şi o pereche de pistoale Heckler & Koch, calibrul 9 mm. Toate obținute în schimbul armăsarului sultanului. În timp ce armele erau eficiente, având o grămadă de muniție de rezervă, microbuzul

nu fusese pe gustul lui Painter. Căpitanul nu ştiuse că o să plece din oraş. Şi cum se grăbeau, n-avuseseră timp să caute un alt mijloc de transport.

În pofida acestor neajunsuri, cel puțin microbuzul putea să-i care pe toți. Danny, Coral şi cei doi membri ai Fantomelor Deşertului stăteau îngrămădiți pe bancheta din spate, Kara, Clay şi căpitanul al-Haffi pe al treilea rând de scaune, suplimentar. Painter încercase să-i convingă să nu meargă cu el, însă nu reuşise să-şi impună punctul de vedere. Ceilalți voiau să vină şi, din nefericire, ştiau prea multe.

Salalah nu mai reprezenta un loc sigur pentru nici unul dintre ei. Cassandra putea să trimită oricând nişte asasini ca să-i reducă la tăcere. Nu se ştia unde-şi plasase iscoadele, iar Painter nu ştia în cine să aibă încredere. Aşa că rămăseseră împreună.

Microbuzul se zdruncină într-o curbă strânsă. Farurile se rotiră odată cu maşina, după care orbiră un animal mare aflat pe şosea. Cămila se holba la maşină în timp Painter frână brusc. Maşina derapă, apoi se opri.

Cămila se uită spre autovehicul, cu ochii strălucind în roşu şi traversa agale ce mai rămăsese din drum. Painter trebui să se strecoare pe lângă marginea drumului ca să o poată ocoli.

De îndată ce trecu de animal, acceleră – doar ca să frâneze din nou peste alți cincisprezece metri. O mulțime şi mai mare de cămile umplea drumul, mergând de colo-colo în dezordine.

— Claxonează, spuse Omaha.

— Şi să-i alertez astfel pe oamenii Cassandrei? îi replică Painter încruntându-se. Cineva va trebui să se dea jos şi să facă o potecă printre ele.

— Eu mă descurc cu cămilele, spuse Barak şi cobori din maşină.

Imediat ce atinse pietrişul de sub picioare, o mână de oameni ieşiră de după stânci şi de la adăpostul umbrelor. Îşi îndreptară puştile spre microbuz. Painter surprinse mişcare şi în oglinda retrovizoare. Mai erau alți doi oameni, acolo în spate. Purtau robe prăfuite, lungi până la glezne şi acoperăminte pentru cap de culoare neagră.

— Bandiții, izbucni Omaha, întinzând mâna după pistolul din toc.

Barak stătea lângă uşa deschisă a microbuzului. Rămase cu mâinile goale, departe de arma de la brâu.

— Nu-s bandiți, şopti el. Sunt din tribul Bait Kathir.

Beduinii nomazi puteau deosebi diferitele triburi de la o distanță de o sută de metri: de la modul în care îşi înnodau acoperământul capului, până la culorile robelor, de la şeile puse pe spatele cămilelor până la modul în care îşi cărau puştile. Painter nu avea această abilitate, dar fusese autodidact în ceea ce privea toate triburile locale din partea de sud a Arabiei: Mahra, Rashid, Awamir, Dahm, Saar. Ştia şi de Bait Kathir, oamenii triburilor din munți şi deşert, un grup retras şi izolat, iute la mânie, gata să se considere jigniți din orice. Puteau fi periculoşi dacă erau provocați şi erau foarte protectori cu cămilele lor, chiar mai mult decât erau cu propriile neveste.

Unul dintre oamenii tribului păşi în față, un bărbat ars de soare şi măcinat de nisip, numai pielea şi osul.

— *Salam alaikum,* murmură el. Pacea fie cu voi.

Aceste cuvinte erau foarte ciudate venind de la cineva care ținea încă o armă îndreptată spre ei.

— *Alaikum as salam,* îi răspunse Barak, cu mâinile goale. Pace şi ție. Continuă în arabă: Ce mai e nou?

Bărbatul îşi lăsă arma în jos pentru o fracțiune de secundă. „Ce mai e nou?" era întrebarea pe care toți membrii triburilor o puneau când se întâlneau. Nu puteai să nu răspunzi. Între Barak şi celălalt bărbat avu loc un schimb fructuos de cuvinte: informații despre vreme, despre furtuna de nisip care amenința deşertul, despre megafurtuna ce se prefigura la orizont, despre numeroşii beduini care fugeau din calea *ar-rimal,* a nisipurilor, despre vitregiile cu care se confruntau pe drum, despre cămilele pierdute.

Barak îl prezentă pe căpitanul al-Haffi. Toți oamenii deşertului ştiau despre Fantome. Un murmur trecu printre ceilalți bărbați. Puştile fură într-un final lăsate deoparte.

Painter se dăduse jos din microbuz şi stătea pe marginea drumului. Un intrus. Aşteptă ca ritualul prezentărilor şi noutăților să fie împărtăşit de ambele părți. Se părea că, dacă înțelesese în mod corect ce se discuta, străbunica lui Sharif făcuse figurație în filmul *Lawrence al Arabiei,* împreună cu bunicul şefului acestei cete de oameni. Cu o asemenea legătură şi trecut comun, în aer începea să plutească o atmosferă de sărbătoare. Vocile crescură în intensitate, mult mai însuflețite.

Painter se înclină spre căpitanul al-Haffi.

— Întreabă-i dacă au văzut SUV-urile.

Căpitanul dădu aprobator din cap, adoptând un ton serios al vocii. Drept răspuns, mai mulți oameni ai deşertului dădură din

cap în semn că da. Liderul lor, şeicul Emir ibn Ravi, le spuse că maşinile trecuseră cam cu patruzeci de minute în urmă.

— S-au şi întors? rosti Painter, în arabă, băgându-se în discuţie.

Probabil că pielea lui cafenie, care nu spunea prea mult despre etnia lui, ajuta la reducerea suspiciunii lor faţă de faptul că era străin.

— Nu, răspunse şeicul, făcând semn cu mâna spre pământurile înalte. Au rămas la mormântul lui Nabi Ayoub.

Painter se uită în sus pe drumul întunecat. Aşadar încă mai erau acolo, sus. Omaha stătea lângă uşa deschisă a pasagerului din dreapta. Auzise schimbul de replici.

— E de-ajuns, interveni el. Hai să pornim.

Cei din tribul Bait Kathir începuseră să grupeze cămilele şi să le alunge din drum. Animalele protestară cu râgâituri şi fornăituri nervoase.

— Aşteaptă, spuse Painter. Se întoarse spre căpitanul al-Haffi. Câţi bani ţi-au mai rămas din vânzarea armăsarului?

Bărbatul ridică din umeri.

— Mai nimic cu excepţia unui pumn de riali.

— Suficient cât să cumpărăm sau să închiriem câteva cămile?

Ochii căpitanului se îngustară.

— Vrei cămile. Pentru ce? Pentru acoperire?

— Să ajungem mai aproape de mormânt. Câţiva dintre noi.

Căpitanul dădu din cap şi se întoarse spre şeicul Emir. Cei doi lideri vorbiră cu rapiditate, sfătuindu-se.

Omaha păşi spre Painter.

— Microbuzul e mai rapid.

— Pe drumurile astea nu este *cu mult* mai rapid. Iar cu cămilele, ar trebui să fim în măsură să ajungem foarte aproape de mormânt fără să-i alertăm pe oamenii Cassandrei. Sunt sigur că i-a văzut pe beduinii ăştia când au trecut pe aici. Prezenţa noastră nu va fi una neaşteptată. Se va încadra perfect în peisajul natural de-aici.

— Şi ce-o să facem când ajungem sus?

Painter avea deja un plan în minte. I-l spuse în mare lui Omaha. Până în momentul în care termină, căpitanul al-Haffi ajunsese la o înţelegere cu şeicul.

— O să ne împrumute cămilele, spuse căpitanul.

— Câte?

— Pe toate.

Căpitanul răspunse la expresia de uimire de pe faţa lui Painter.

— E de neconceput pentru un beduin să refuze cererea unui

oaspete. Însă cu o condiție.

— Şi care-i asta?

— I-am spus că vrem să salvăm o femeie din ghearele grupului de la mormânt. Ei sunt foarte încântați să dea o mână de ajutor. Ar fi o onoare pentru ei.

— Plus că le place să-şi folosească armele, adăugă Barak.

Painter şovăia, nedorind să-i pună în pericol.

Omaha nu-i împărtăşi ezitarea.

— Oamenii ăştia chiar au arme. Dacă planul tău o să meargă, cu cât avem mai multe puşti, cu-atât e mai bine.

Painter trebui să fie de acord.

Cu acceptarea în silă a lui Painter, şeicul zâmbi larg şi se alătură oamenilor săi. Şeile fură asigurate, cămilele fură îngenuncheate ca să poată fi încălecate, iar muniția fu împărțită în jur, asemenea unor atenții cu ocazia unei petreceri.

Painter îşi adună propriul grup laolaltă, scăldat în lumina a farurilor Eurovanului.

— Kara, vreau ca tu să rămâi în urmă cu microbuzul.

Ea deschise gura ca să protesteze, însă era un efort lipsit de vlagă. Fața îi strălucea, acoperită cu o peliculă de sudoare, în ciuda vântului şi frigului nopții.

Painter o întrerupse:

— O să avem nevoie de cineva care să ascundă microbuzul în afara drumului, după care să-l aducă sus la semnalul meu. Clay şi Danny o să rămână cu tine cu o puşcă şi un pistol asupra lor. Dacă vom eşua în încercarea noastră, iar Cassandra fuge cu Safia, voi o să fiți singurii capabili să o luați pe urmele lor.

Kara se încruntă, iar pielea feței i se încreți foarte tare, însă dădu aprobator din cap.

— Ați face bine să nu dați greş, spuse ea cu încrâncenare.

Însă până şi această ieşire păru să o coste.

Într-o parte, Danny se contrazicea cu fratele său, vrând să meargă cu ei. Omaha rămase ferm pe poziție.

— Nici măcar n-ai blestemații ăia de ochelari. O să sfârşeşti trăgându-mi din greşeală un glonț în fund. Cu toate astea, îi puse fratelui mai mic o mână pe umăr. Contez pe tine aici. O să fi în ultima linie în caz că dăm de belea. Nu pot risca s-o pierd din nou.

Danny îl aprobă dând din cap şi se întoarse.

Clay n-avu nici o obiecție să fie lăsat în urmă. Stătea la un pas distanță, cu o țigară arzând între degete. Se uita în gol, aproape copleşit. Era aproape de capătul puterilor.

Lucrurile odată stabilite, Painter se întoarse spre cămilele care-i aşteptau.

— Toată lumea sus!

Omaha mergea pe lângă el.

— Ai călărit vreodată o cămilă?

— Nu.

Painter îi aruncă o privire scurtă.

Pentru prima oară pe ziua aceea, Omaha rânji cu gura până la urechi.

— Atunci o să fie amuzant.

7.54 P.M.

Scăldată în lumina proiectoarelor, Cassandra se uita cum unul dintre oamenii lui Kane baleia detectorul de metale pe deasupra peretelui din spate al firidei. Chiar în centrul peretelui, detectorul bâzâi, anunțând că descoperise ceva. Cassandra se încorda şi se întoarse spre Safia.

— Ştiai că o să găsim ceva. De unde?

Safia ridică din umeri.

— Inima de fier a fost plasată lângă mormântul lui Imran de lângă coastă, ascunsă într-o statuie din calcar. Şi indica spre locul ăsta. În sus, spre munți. N-ar fi avut sens decât dacă următorul indiciu avea să fie ceva similar. O altă bucată de fier, precum inima. Singurul mister rămas era *unde* anume a fost poziționat.

Cassandra se uită fix la zid. În ciuda mâniei pe care o resimțea față de prizonieră, curatorul îşi dovedise într-adevăr valoarea.

— Şi-acum?

Safia scutura din cap deznădăjduită.

— O să trebuiască să săpăm şi să-l scoatem la lumină. Să-l scoatem din piatră. Aşa cum am scos inima de fier din statuie.

Se uită la Cassandra. O să trebuiască s-o facem cu grijă. Un singur pas greşit şi artefactul îngropat ar putea fi afectat. O să dureze câteva zile să-l scoatem de-acolo.

— Poate că nu.

Cassandra se întoarse şi se îndepărtă, lăsând-o pe Safia în grija lui Kane. Ieşind din camera de rugăciune, se îndreptă spre maşini, mergând pe poteca albă din pietriş, care trecea prin grădina întunecată. Când trecu cu paşi hotărâți pe lângă intrarea în mormântul principal, surprinse cu coada ochiului o umbră

tremurândă.

Printr-o mişcare fluidă, Cassandra se lăsă într-un genunchi, scoţându-şi pistolul din toc, nu numai din reflex, ci şi de îngrijorare. Acoperi intrarea şi aşteptă cât ai trage de două ori aer în piept. Vântul şuieră printre frunzele unui palmier pitic. Îşi ciuli urechile ca să audă mai bine.

Nimic. Nici o mişcare dinspre mormânt.

Se ridică uşor, cu pistolul aţintit înspre intrarea în criptă. Se mişcă încet spre intrare, ieşind de pe potecă şi călcând pe pământul gol pentru a evita scârţâitul pietrişului. Ajunse în cadrul uşii, verifică o parte a încăperii, intră înăuntru şi verifică şi partea cealaltă. Ferestrele din spate permiteau să intre destulă lumină reflectată de la puternicele proiectoare folosite la nişă.

Mormântul era o movilă acoperită de umbră. Nu exista nici un fel de mobilier în încăpere. Nici un loc în care să te ascunzi. Cavoul era gol.

Ieşi din nou afară şi-şi băgă pistolul în toc. Nu fusese decât o iluzie optică, un joc de lumini şi umbre. Probabil trecuse cineva prin faţa unuia din proiectoare.

Cu o ultimă privire aruncată în jur, reveni pe potecă. Se îndreptă cu paşi hotărâţi spre maşini, iritată de faptul că nişte umbre pe pereţi o făcuseră să tresară.

Însă la urma urmei avea un motiv întemeiat să fie nervoasă.

Dădu acest gând deoparte în momentul în care ajunse la maşinile de teren. SUV-urile nu transportaseră doar oamenii lui Kane, ci şi echipament arheologic. Ştiind că se duceau la o vânătoare de comori, Ghilda îi furnizase o varietate de unelte obişnuite: cazmale şi lopeţi, târnăcoape, ciocane, perii şi site. Însă, pe lângă acestea, o utilaseră şi cu echipament electronic de ultimă generaţie, incluzând un sistem radar de penetrare a solului şi o legătură rapidă prin calculator la sistemul prin satelit LANDSAT. Acesta din urmă era capabil să cerceteze până la adâncimi de douăzeci de metri sub nisip pentru a oferi o hartă topografică detailată a ceea ce se afla dedesubt.

Cassandra se îndreptă spre locul unde unul dintre vehicule fusese descărcat pentru a putea fi scos detectorul de metale. Ştia de ce ustensilă avea nevoie acum.

Folosi o rangă ca să deschidă lada de lemn. Interiorul era plin cu paie şi spumă poliuretanică menită să protejeze această piesă de echipament, un prototip al Ghildei realizat pe baza unui proiect de cercetare al DARPA. Arăta precum o carabină, însă capătul ţevii

avea un fel de pâlnie. Iar patul armei, din material ceramic, era supradimensionat, suficient de larg cât să poată intra bateria de alimentare a dispozitivului.

Căutând prin cutie, Cassandra scoase bateria masivă şi o fixă în poziție. Dispozitivul era destul de greu. Îl ridică pe umăr şi se înapoie la camera de rugăciune.

Răspândiți de-a lungul perimetrului, oamenii lui Kane rămăseseră extrem de vigilenți. N-o lăsaseră deloc mai moale, nu glumeau între ei. Kane îi antrenase foarte bine.

Cassandra o luă pe poteca din grădină şi se îndreptă spre camera de rugăciune. Când intră, Kane văzu ce ținea în brațe. Ochii îi luciră.

Safia stătea ghemuită în fața peretelui. Trasase cu cretă un dreptunghi. Lat de treizeci de centimetri şi înalt de un metru şi douăzeci de centimetri.

— Am avut semnal în toată zona asta, spuse curatorul, ridicându-se în picioare.

Se încrunta în momentul în care surprinse cu privirea dispozitivul din brațele Cassandrei.

— E un laser ULS, îi spuse Cassandra. Folosit ca să sapi în piatră.

— Însă…

— Dă-te la o parte.

Cassandra ridică dispozitivul pe umăr şi-l îndrepta cu țeava, cu acea pâlnie în capăt, spre perete.

Safia se dădu la o parte.

Cassandra apăsă pe butonul plasat lângă degetul mare, echivalentul siguranței la o armă obişnuita. La atingerea ei, țâşniră nişte raze micuțe de lumină roşie înspre exterior, asemenea jetului de apă de la para de duş. Fiecare rază în parte era o mică armă cu laser, concentrata printre cristale alternante de alexandrit şi erbiu. Cassandra îl îndrepta spre secțiunea trasată cu cretă. Punctele mici ale laserului care mergea în gol formau un cerc perfect.

Apăsă pe trăgaci. Dispozitivul vibră pe umărul ei în timp ce raza formata de micile fascicule laser începu să se rotească, din ce în ce mai repede. Un sunet asurzitor îi sfredelea urechile. Se concentra, uitându-se peste țeava dispozitivului.

Acolo unde fasciculul roşiatic lovea peretele, piatra începuse să se dezintegreze, formând un nor de praf şi siliciu. De zeci de ani, dentiştii folosiseră ultrasunetele pentru detartrarea dinților. Aici se aplica acelaşi principiu, intensificat doar de energia concentrată a

laserelor. Calcarul continuă să se dizolve sub asaltul la care era expus.

Cassandra plimba încet raza laser de-a lungul zidului, înainte şi înapoi, în timp ce calcarul dispărea treptat, strat după strat. Laserul ULS putea fi folosit doar în cazul materialelor agregate, mai moi, precum calcarul. Piatra mai dură, precum granitul, era impenetrabilă pentru el. Nu era periculos nici pentru piele. În cel mai rău caz tot ceea ce avea să facă era să lase o urma ca de arsură solară.

Continuă să sape în zid. Nisipul şi praful din jur umpleau camera de rugăciune, însă vântul care bătea cu putere menținea o vizibilitate relativ bună. După trei minute, săpase deja cam la zece centimetri în adâncimea zidului.

— Stop! striga Safia, ridicând o mână.

Cassandra eliberă trăgaciul. Schimbă poziția armei ce mergea în gol, ridicând-o în sus. Safia îşi şterse nisipul de pe față şi se apropie de perete. Vântul îndepărtă şi ultimul nor de praf înecăcios prin aşa-zisul tavan, în timp ce Safia se aplecă în față.

Cassandra şi Kane i se alăturară. Kane plimbă fasciculul unei lanterne prin săpătura făcuta de raza laser. O bucată de metal luci în tente arămii.

— Fier, spuse Safia, cu o urmă de teamă şi uimire în voce, un amestec de mândrie şi neîncredere. La fel ca inima.

Cassandra se dădu în spate şi-şi lăsă arma în jos.

— Atunci hai să vedem ce premiu zace în nenorocita asta de cutie cu surprize.

Apăsă din nou pe trăgaci, de astă dată concentrându-se în jurul artefactului de fier.

Razele laser rotative dezintegrară din nou calcarul şi-l transformară în praf, erodând şi îndepărtând strat după strat. O suprafață tot mai mare din artefact deveni vizibilă, luminată de fasciculul roşiatic. Din piatră, începură să apară la lumină diferite detalii: un nas, o frunte lată, un ochi, un colț de buză.

— E o fața, spuse Safia.

Cassandra îşi continuă operațiunea, cu mare grijă, curățând piatra ca şi cum ar fi fost noroi, scoțând la iveală fața de dedesubt. Părea că se zbate să iasă de sub piatră direct spre ei.

— Oh, Doamne… murmură Kane, îndreptându-şi fasciculul luminos al lanternei spre bucata de metal.

Asemănarea era prea remarcabilă ca să fie doar pură întâmplare.

Kane se uită la Safia.
— E fața ta.

7.43 P.M.

Painter stătea pe cămilă, uitându-se de-a lungul văii întunecate ce-i despărțea de Jebal Eitteen. În vârful dealului îndepărtat, mormântul era învăluit de lumină pe fundalul cerului întunecat al nopții, fără pic de lună. Strălucirea luminii era îmbunătățită de dispozitivul optic de vedere pe timpul nopții pe care-l avea la ochi, transformând mormântul într-o baliză luminoasă.

Studie terenul din jur. Era un loc foarte uşor de apărat. Nu exista decât o singură cale de acces: drumul prăfuit ce şerpuia în sus pe latura sudică a muntelui. Îşi ajustă butonul de mărire a imaginii. Numărase paisprezece inamici, însă nici urmă de Safia. Probabil că era deja în interiorul complexului.

Cel puțin aşa spera.

Trebuia să mai fie în viață. Altă alternativă era de neconceput.

Îşi scoase dispozitivul de vedere nocturnă şi încercă să se aşeze într-o poziție mai confortabilă pe spatele cămilei. Nu reuşi.

Căpitanul al-Haffi stătea pe cămilă în dreapta sa, iar Omaha în stânga. Amândoi păreau la fel de relaxați ca şi cum ar fi stat în fotoliu. Şeile, din două straturi de lemn care aveau la mijloc nişte frunze de palmier, ofereau foarte puțin confort şi nu amortizau în nici un fel mişcările animalului, fiind poziționate pe greabănul animalelor, în fața cocoaşei. Pentru Painter, era un aparat de tortură proiectat de un arab sadic.

După numai o jumătate de oră, se simțea ca şi cum ar fi fost despicat puțin câte puțin în două, asemenea unui iadeş.

Cu o grimasă sugestivă, Painter arătă spre pantă.

— O să mergem ca un grup compact până la baza văii. După care o să-mi trebuiască zece minute ca să ajung în poziție. După aceste zece minute, toată lumea o să înceapă să urce pe drumul care duce la mormânt. Şi să faceți mult zgomot. Odată ajunşi la ultima serpentină, vă opriți şi vă instalați ca şi cum aveți de gând să înnoptați acolo. Faceți focul. Asta o să le orbească dispozitivele de vedere nocturnă. Lăsați cămilele să pască. Mişcarea lor o să vă facă mai uşoară ocuparea pozițiilor de tragere. După care aşteptați semnalul meu.

Căpitanul al-Haffi dădu din cap şi le transmise instrucțiunile

oamenilor săi, în timp ce cobora uşor panta.

Coral îi luă locul căpitanului, în dreapta lui Painter. Se aplecă puțin în față în şa, cu fața crispată. Se părea că nici partenera lui nu era mai încântată decât el de mijlocul lor de transport.

Ea-şi încrucişă brațele, cocoțată în şa.

— Poate că ar trebui să preiau eu conducerea în operațiunea asta. Am mai multă experiență în misiuni de infiltrare decât tine. Îşi coborî vocea: Şi sunt mai puțin implicată în plan personal.

Painter se ținu mai bine în momentul în care cămila se suci sub el.

— Sentimentele mele pentru Safia nu mă vor împiedica să-mi fac bine datoria.

— Mă refeream la Cassandra, fosta ta parteneră. Şi-şi ridică o sprânceană. Încerci să demonstrezi ceva? E vreo parte din toată operațiunea asta direcționată în acest sens?

Painter îşi aruncă rapid privirea spre mormântul care strălucea în vârful dealului din apropiere. Atunci când cercetase complexul, observând terenul şi numărul oamenilor de pe poziții, căutase de asemenea şi un semn lăsat de Cassandra. Ea orchestrase totul încă de la British Museum. Cu toate astea, el tot trebuia să-i vadă fața. Oare cum avea să reacționeze? Ea trădase, omorâse, răpise, toate astea în numele cărei cauze? Ce-ar fi putut s-o determine să se întoarcă împotriva Sigma… împotriva lui? Doar banii? Sau era ceva mai mult de-atât?

N-avea nici un fel de răspuns.

Se uită la luminile de sus. Fusese asta o parte a motivului pentru care insistase să aibă ultimul cuvânt în această misiune? S-o vadă pentru el însuşi? Să se uite în ochii ei?

Coral rupse tăcerea:

— Nu-i da nici un fel de libertate de acțiune. Fi fără milă, nu ezita. Să rămâi calm sau totul o să se ducă de râpă.

El rămase tăcut, în timp ce cămilele îşi continuau drumul greu, încet, spre baza văii. Vegetația creştea din ce în ce mai deasă pe măsură ce coborau pe drumul de pământ. Baobabii înalți asigurau o copertină groasă, în timp ce nişte tamarini masivi, plini de flori galbene, stăteau de pază ca nişte santinele. Peste tot, lianele ca nişte frânghii se încolăceau printre ghirlandele de iasomie.

Grupul se opri în această parcelă de pădure deasă. Cămilele începură să se lase în jos, îngăduindu-le să coboare celor care le călăreau. Unul dintre membrii tribului Bait Kathir se apropie de cămila lui Painter, ajutându-l să îngenuncheze animalul.

— Farha, krr, krr… spuse omul păşind înaintea animalului.

Farha era numele cămilei, însemnând „bucurie”. Pentru Painter, nimic n-ar fi putut să fie mai departe de adevăr. Singura bucurie pe care şi-o putea imagina nu era decât să coboare de pe cocoaşa ei.

Cămila de sub el se lăsă la pământ, legănându-se înapoi şi lăsându-se pe picioarele din spate. Painter se ţinu cu putere, cu picioarele strânse ca un cleşte. Apoi cămila se prăbuşi pe partea mijlocie a picioarelor dinapoi, târându-şi genunchii şi rămânând să se odihnească la pământ.

Cu cămila culcată, Painter alunecă din şa. Îşi simţea picioarele ca de cauciuc, coapsele cu cârcei. Se împletici câţiva paşi, în timp ce beduinul se ghemui lângă cămilă şi-o sărută pe nas, făcând astfel animalul să scoată un fornăit uşor. Se spunea că bărbaţii din Bait Kathir îşi iubeau cămilele mai mult decât pe neveste. În mod sigur aşa stăteau lucrurile şi cu acest individ.

Scuturând din cap, Painter se duse să li se alăture celorlalţi. Căpitanul al-Haffi stătea pe vine lângă şeicul Emir, ţinând în sus o lanternă-stilou şi trasând schiţa în praful de pe drum, arătându-i cum era mai bine să-şi distribuie oamenii. Sharif şi Barak se uitau la Omaha şi Coral, care îşi pregăteau puştile Kalaşnikov. Fiecare dintre ei aveau câte un pistol Desert Eagle, de producţie israelită, ca armă de rezervă.

Painter profită de moment pentru a-şi verifica propriile arme, o pereche de pistoale Heckler & Koch. În întuneric, îşi scoase şi verifică încărcătoarele cu muniţie de 9 mm, a câte şapte cartuşe fiecare. Mai avea încă două încărcătoare în plus, la centură, încărcate şi gata să fie folosite. Satisfăcut, îşi băgă armele la loc, unul la tocul de la centură şi altul în cel de umăr.

Omaha şi Coral se apropiară de el în timp ce-şi prindea borseta la brâu. El nu-i mai verificase conţinutul, căci îi făcuse inventarul atunci când încă erau la Salalah.

— Când începe numărătoarea inversă a celor zece minute? întrebă Omaha, scoţând la iveală ceasul de mână şi apăsând pe un buton ca să-i ilumineze ecranul.

Painter îşi sincroniza propriul ceas cu Breidingerul lui Coral.

— *Acum.*

Coral îi surprinse privirea, ochii ei albaştri fiind plini de îngrijorare.

— Să-ţi păstrezi sângele rece, comandante.

— Ca gheaţa, şopti el.

Omaha îi tăie calea în timp ce se întorcea ca să pornească spre mormântul din vârful dealului.

— Să nu te întorci fără ea.

Era în aceeaşi măsură o rugăminte şi o ameninţare.

Painter dădu din cap aprobator, confirmând ambele variante şi se îndepărtă.

Zece minute.

8.05 P.M.

Lucrând la lumina a două proiectoare, Safia folosi un şpiţ şi o perie ca să scoată artefactul din strânsoarea calcarului. Vântul se intensificase, amestecând nisipul şi praful într-un nor prins între pereţii camerei de rugăciune, lipsite de acoperiş. Safia se simţea învăluită de norul de praf, ca o statuie de calcar plină de viaţă.

Odată cu căderea nopţii, temperatura scăzuse brusc. Fulgerele care scânteiau spre sud, apropiindu-se, erau acompaniate ocazional de câte un tunet puternic, o promisiune clară de ploaie.

Purtând mănuşi, Safia îndepărtă cu peria granulele şi pietrişul fin de pe suprafaţa artefactului, temându-se să n-o zgârie. Odată ieşit la lumină, bustul din fier în mărime naturală reprezentând o femeie străluci în lumina puternică, uitându-se fix la ea. Safia se temu de această privire şi se concentră asupra muncii ei.

Cassandra şi Kane şuşoteau în spatele ei. Cassandra dorise să-şi folosească arma cu laser ca să termine de scos artefactul de fier din calcar, însă Safia o prevenise că trebuia să lucreze cu grijă, altfel acesta avea să fie afectat. Se temea că laserul ar putea să strice suprafaţa metalului, ştergând detaliile.

Safia îndepărtă ultima bucată de piatră. Încercase să nu studieze trăsăturile femeii sculptate, însă nu se putu abţine. Fără îndoială, faţa semăna cu a ei. Ar fi putut să fie o versiune mai tânără a ei înseşi. Probabil undeva în jurul vârstei de optsprezece ani. Însă asta era imposibil. Nu putea fi decât o coincidenţă de ordin rasial. Reprezenta o femeie provenită din sudul Arabiei, iar ca nativă din această regiune, Safia moştenise anumite trăsături, în ciuda sângelui ei amestecat.

Cu toate astea, asemănarea chiar o enerva. Era ca şi cum s-ar fi uitat la propria mască funerară.

Mai ales că bustul era tras în ţeapă, în vârful unei sulițe de fier, de un metru şi douăzeci lungime.

Safia se lăsă pe spate. Artefactul ocupa centrul dreptunghiului

trasat cu cretă pe peretele nişei din camera de rugăciune. Sulița din fier roşiatic stătea dreaptă, cu bustul înfipt exact în vârful ei. Deşi privelişte a o tulbura, Safia nu era complet surprinsă. În mod sigur, avea o semnificație istorică anume.

— Dacă mai durează mult, îi întrerupse Cassandra gândurile, o să folosesc din nou blestematul ăsta de laser ULS.

Safia îşi întinse mâna şi verifică atent cât de tare mai era prins obiectul de fier. Acesta se mişcă la atingerea ei.

— Încă un minut.

Şi se apucă de treabă.

Kane îşi schimbă poziția corpului, umbra sa dansând pe perete.

— Trebuie s-o scoatem de-acolo? Poate că e deja orientată în direcția care trebuie.

— E orientată spre sud-est, îi răspunse Safia. Către coastă. Asta n-are cum să fie direcția corectă. Mai e încă o enigmă de dezlegat.

De îndată ce rosti aceste cuvinte, artefactul de fier, mai greu în partea de sus, se smulse din piatră şi căzu cu fața în jos. Safia îl prinse pe umăr.

— Era şi timpul, murmură Cassandra.

Safia rămase în picioare, susținând bustul. Ținea mânerul suliței cu ambele mâini înmănuşate. Era greu. Cu capul de fier sprijinit lângă urechea sa, auzi clipocitul uşor de dinăuntru. *La fel ca inima.* Ceva asemănător plumbului topit, ce zăcea în miezul său.

Kane îi luă artefactul, ridicându-l ca şi cum ar fi fost o tulpină de porumb.

— Şi-acum ce facem cu el?

Cassandra îi arătă o lanternă.

— Ne întoarcem în mormânt, ca în Salalah.

— Nu, spuse Safia. Nu şi de data asta.

Se strecură pe lângă Cassandra şi o luă înainte. Se gândise să întârzie cercetările, să tragă de timp. Însă auzise clinchetul clopoțeilor cămilelor, răsunând de jos, din vale. Asta însemna că în apropiere beduinii îşi ridicau o tabără pe timpul nopții. Dacă vreunul dintre ei ar rătăci până sus, aici…

Safia grăbi pasul şi se îndreptă spre groapa acoperită de lângă intrarea în mormânt. Se aplecă şi-i deschise capacul, ridicându-l în sus. Cassandra îşi îndreptă fasciculul lanternei spre groapa de jos, iluminând cele două urme pietrificate. Safia îşi aminti de povestea care o făcuse sa urmeze aceste amprente de picior: cea a călărețului de bronz ținând o sulița în mână, suliță în care era

înfipta o căpățână.

Safia se uită înapoi peste umărul Cassandrei, la Kane şi la artefact. După secole greu de calculat, ea găsise sulița.

— Şi acum? întrebă Cassandra.

În groapă mai exista un singur lucru neobişnuit căruia nu reuşise încă să-i dea nici un sens: gaura din centrul gropii.

Potrivit Bibliei şi Coranului, prin această gaura țâşnise un izvor magic, izvorul care produsese miracolele. Safia se rugă pentru un nou miracol.

Arătă gaura cu degetul.

— Pune-l acolo.

Kane încăleca marginile gropii, poziționa capătul suliței şi-l băgă în gaură.

— Se potriveşte la fix.

Bărbatul se dădu înapoi. Sulița rămase în picioare, bine înfiptă. Bustul din vârful său se uita în jos, spre vale.

Safia se plimba în jurul suliței cu bustul în vârf. În timp ce-l inspecta, ploaia începu să cadă din cerul întunecat, răpăind înfundat în praful şi în piatra de pe jos.

Kane bodogăni:

— Minunat!

Îşi scoase o şapcă de baseball şi şi-o trase peste capul ras.

În câteva momente, ploaia începu să cadă şi mai tare.

Safia mai făcu o dată ocolul suliței, pentru a doua oară, de astă dată încruntându-se. Cassandra îi împărtăşea îngrijorarea.

— Nu se întâmplă nimic.

— Pur şi simplu ne scapă ceva. Dă-mi lanterna.

Safia îşi scoase mănuşile murdare şi întinse mâna să ia lanterna. Cassandra i-o înmână cu o repulsie vizibila.

Ghemuită, Safia plimbă fasciculul luminos de-a lungul suliței. Aceasta avea striații dispuse la intervale regulate. Era doar un ornament sau ceva semnificativ? Neavând idee, Safia îşi îndreptă corpul şi rămase în picioare în spatele bustului. Kane pusese sulița cu fața orientata spre sud, înspre mare.

În mod clar nu era orientată bine.

Ochii i se plimbară în jos spre bust. Uitându-se cu atenție în partea din spate a capului, văzu un scris micuț undeva la baza gâtului, umbrit de linia părului. Aduse lanterna şi mai aproape. Literele probabil că fuseseră parțial acoperite de praful rămas, însă ploaia îl spăla acum, curățându-i suprafața. Patru litere deveniră acum clare.

Cassandra băgă de seamă atât faptul că era foarte atentă acum, cât şi scrisul.

— Ce înseamnă asta?

Safia îi traduse, încruntându-se şi mai tare.

— Numele unei femei: *Biliqis*.

— Ea e femeia sculptată aici?

Safia nu-i răspunse, mult prea uluită. „Oare era posibil?" Se învârti în jurul suliței şi studie fața femeii.

— Dacă-i adevărat, atunci e o descoperire de o importanță fenomenală. Biliqis era o femeie venerată de toate credințele. O femeie pierdută în mister şi mit. Despre care se spunea că e pe jumătate om, pe jumătate spirit al deşertului.

— N-am auzit niciodată de ea.

Safia îşi drese glasul, încă şocată de descoperirea făcută:

— Biliqis este mai cunoscută după titlul ei: regina din Saba.

— Cea din povestea regelui Solomon?

— Printre nenumărate alte poveşti şi povestiri.

Ploaia curgea şiroaie peste fața de fier, statuia părând că plânge.

Safia se întinse şi şterse lacrimile de pe obrazul reginei. La atingerea ei, bustul se mişcă ca şi cum ar fi pivotat pe o suprafață alunecoasă de gheață, răsucită de degetele ei. Se învârti o dată complet, după care încetini şi pendulă uşor, oprindu-se cu fața în direcția opusă.

Spre nord-est.

Safia îi aruncă o privire rapidă Cassandrei.

— Harta, îi ordonă Cassandra lui Kane. Adu harta.

14
JEFUITORII DE MORMINTE

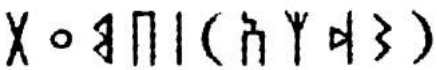

3 DECEMBRIE, 8.07 P.M.
JEBAL EITTEEN

Painter îşi verifică iute ceasul de la mână. Încă un minut.

Stătea întins pe burtă la rădăcina unui smochin, adăpostit în spatele unui tufiş de acacia. Ploaia răpăia pe frunzele de deasupra capului. Se afla mult în dreapta drumului, alegându-şi cu grijă calea pe care urcase, aproape de peretele abrupt al stâncii pentru a ajunge aici. Avea o privelişte foarte bună asupra parcării.

Cu dispozitivul de vedere pe timpul nopții fixat pe față, santinelele erau uşor de localizat în întuneric, cu toții îmbrăcați în geci impermeabile albastre, având acum şi glugile ridicate pentru a se feri de ploaie. Majoritatea erau postați lângă drumul care conducea aici sus, însă alți câțiva se învârteau încet într-un cerc mai larg. Pierduse câteva minute prețioase să se furişeze până pe poziție, avansând doar atunci când santinele o luau în direcția opusă.

Painter respira încet, regulat, pregătindu-se. Până la cel mai apropiat SUV trebuia să fugă aproape treizeci de metri. Recapitula planul, îl vizualiză, îl perfecționa. De îndată ce lucrurile începeau să se deruleze, nu va mai avea timp să se gândească, ci doar să reacționeze.

Îşi aruncă privirea la ceasul de la mână. Era timpul.

Se ridică uşor într-o poziție ghemuită, rămânând mic, compact. Se chinui să audă ceva, dincolo de ploaia care cădea întruna. Nimic. Se mai uită o dată la ceasul de la mână. Cele zece minute trecuseră. Unde erau…

După care auzi. Un cântec, cântat de o mână de oameni, se înălța din vale, în spatele său. Se uită rapid peste umăr. Prin lentilele dispozitivului de vedere nocturnă, lumea apărea în nuanțe de verde, însă nişte raze tăioase de lumină strălucitoare apăreau

de dedesubt. Torțe şi lanterne. Se uita cum oamenii tribului Bait Kathir începură să urce încet, cu paşi egali şi hotărâți, în sus pe drum, cântând.

Painter îşi îndreptă atenția din nou spre complexul mormântului.

Santinelele observaseră prezența membrilor tribului şi-şi schimbaseră uşor pozițiile ca să se concentreze asupra drumului. Doi bărbați intrară în tufişurile ce flancau drumul şi o luară în jos pe serpentine.

Cu forțele odată îndepărtate de SUV-urile parcate, Painter trecu la fapte. Ieşi din ascunzătoarea sa, rămânând ghemuit şi o luă la fugă, parcurgând cei aproximativ treizeci de metri până la cea mai apropiată maşină. Îşi ținu respirația în timp ce alerga, evitând băltoacele care ar fi plescăit zgomotos. Nimeni nu dădu alarma.

Ajungând la primul SUV, se ghemui în spatele lui, în timp ce deschidea fermoarul uns al rucsacului. Scoase pachetele de explozibil C4, care aveau deja fitilul cuplat, fiecare în parte învelit în celofan şi băgă unul sub aripa maşinii, lângă rezervorul de benzină.

Painter îi mulțumi în tăcere Cassandrei pentru explozibilul făcut cadou. Nu făcea decât să-i dea înapoi ceea ce îi aparținea.

Rămânând ghemuit, se grăbi să ajungă la următorul SUV şi plantă al doilea pachet. Lăsă cea de-a treia maşină neatinsă, verificând doar dacă avea cheile în contact. O asemenea măsură de prevedere era o practică destul de comună în cazul oricărei operațiuni. Atunci când lucrurile aveau s-o ia razna, nu voiai să fi nevoit să-l găseşti pe şoferul la care erau cheile.

Mulțumit, verifică restul parcării. Atenția santinelelor rămăsese concentrată asupra grupului de cămile şi de oameni care se apropia.

Întorcându-se, porni ca din puşcă spre zidul jos care înconjura complexul funerar. Menținu linia SUV-urilor între el şi cei care stăteau de pază. În spate, auzi strigăte ce veneau de jos… în arabă… o dispută amicală, plină de veselie. Cântecul încetase. Vreo două cămile mugiră trist, acompaniate de clinchetul clopoțeilor de pe harnaşament. Beduinii erau la jumătatea drumului ce urca dealul.

Trebuia să se grăbească.

Painter încalecă zidul jos. Avea doar un metru şi douăzeci înălțime. Alesese un loc izolat, din spatele moscheii. Ateriză cu un zgomot mai mare decât bufnitura înăbuşită pe care o intenționase,

însă ploaia îl acoperi cu un tunet.

Făcu o pauză. Ambele părți laterale ale moscheii erau scăldate de lumina ce venea dinspre curtea din fața clădirii. Strălucea orbitor prin dispozitivul său de vedere pe timpul nopții. Auzi murmure de voci, însă din cauza ploii nu putu să distingă nimic. N-avea nici o idee câte persoane erau acolo.

Ghemuindu-se ca să-şi mențină silueta sub linia zidului exterior, porni de-a lungul peretelui din spate al moscheii, rămânând la umbră. Ajunse la o uşă din spate şi-i verifică mânerul. Era încuiată. Putea să forțeze uşa, însă ar fi făcut prea mult zgomot. Continuă de-a lungul peretelui, uitându-se după un geam sau o altă cale de a intra. Ar fi fost prea expus dacă ar fi încercat să ajungă la curtea centrală direct din laterala clădirii. Nu exista nici un adăpost şi era mult prea multă lumină. Avea nevoie de o cale de acces prin moschee, o modalitate de a ajunge mai aproape. Pentru a putea să o ia pe Safia de sub nasul Cassandrei, avea nevoie să fie mai aproape de locul acțiunii.

Ajunse la colțul îndepărtat al moscheii. Nici aici nu erau geamuri. Cine construise un loc fără nici un fel de geamuri în spate? Se afla într-o mică grădină de zarzavaturi plină de buruieni. Doi curmali stăteau de strajă deasupra ei.

Painter se uită în sus. Unul din copaci creştea aproape de peretele moscheii, acoperindu-i marginea acoperişului. Acoperişul moscheii era plat. Dacă ar putea să escaladeze curmalul… să ajungă la acoperiş…

Se uită atent la grămada de curmale ce atârnau sub frunze. N-avea să fie uşor, însă trebuia să rişte.

Cu o gură zdravănă de aer, sări în sus cât putu de mult, încolăcindu-şi brațele în jurul trunchiului şi încercând să se agațe cu picioarele. Scoarța nu-i dădu nici o şansă. Alunecă imediat înapoi, căzând pe spate în noroi.

În timp ce încerca să se ridice, observă două lucruri, amândouă fiind ascunse în spatele unui şir de tufişuri ce flancau peretele din spate: o scară de aluminiu… şi o mână lividă.

Painter se încordă.

Mâna nu se mişca.

Se târî în față, intrând printre tufişuri. O scară era sprijinită pe peretele din spate, alături de o pereche de foarfece de tuns verdeața. Bineînțeles că trebuia să existe o modalitate să ajungi la curmalele ce atârnau. Ar fi trebuit să ştie să caute o scară, ceva.

Se apropie de personajul ce zăcea la pământ.

Era un arab bătrân, într-o robă *dishdasha,* brodată cu fir de aur. Mai mult ca sigur era un membru al personalului complexului, un îngrijitor sau ceva de genul acesta. Zăcea în noroi, nemişcat. Painter apăsă cu degetele pe gâtul omului. Era cald încă. Un puls uşor bătea sub degetele lui Painter. Era în viață. În stare de inconştiență.

Painter se ridică. Oare Cassandra folosise un tranchilizant şi în cazul acestui om, aşa cum făcuse în cazul lui Clay? Şi-atunci de ce-l mai târâse până aici ca să-l ascundă? N-avea nici un sens, însă n-avea timp să reflecteze ca să dezlege misterul ăsta.

Luă scara, se asigură că era încă ascuns privirilor santinelelor şi o propti în zidul din spate al moscheii. Scara ajunse exact la limita marginii acoperişului.

Suficient.

Se sui rapid pe trepte. În timp ce urca, aruncă o privire peste umăr. Văzu cum santinelele se deplasaseră să blocheze complet drumul. În jos, pe panta drumului, zări lanternele şi torțele celor din clanul Bait Kathir, care se îngrămădeau la o distanța mică. Se opriseră şi începuseră să-şi ridice tabăra. Auzi frânturi ocazionale de cuvinte spuse pe un ton ridicat, toate în arabă, pe măsură ce oamenii continuau să se prefacă a fi călători nomazi care se pregăteau să înnopteze acolo.

Ajungând în vârful scării, Painter apucă marginea acoperişului şi se trase în sus, punând un picior pe buza zidului şi rostogolindu-se ca să nu fie văzut.

Rămânând chircit, se grăbi să traverseze acoperişul, îndreptându-se spre minaretul din apropierea zidului frontal. La nici un metru deasupra liniei acoperişului, un balcon deschis înconjura turnul, de acolo de unde se făcea chemarea la rugăciune a credincioşilor locali. Nu-i fu greu să se apuce de balustradă şi să sară peste ea.

Painter se ghemui şi se învârti în jurul balconului. Ținea sub observație curtea interioară, asemenea unei păsări de pradă. Era mult prea strălucitoare pentru echipamentul său de vedere nocturnă, aşa că-l ridică de pe ochi şi studie perimetrul din jur.

Chiar în față, o clădire mică în mină strălucea de lumină.

O lanternă zăcea abandonată lângă intrarea în cripta din apropiere.

Aceasta lumina un stâlp de metal înfipt în pământ. Părea să aibă deasupra un fel de sculptură, un bust, după cum arăta.

De dedesubt se auzeau voci… răzbătând din cripta nu prea

înaltă. Uşa acesteia, care dădea în curte, era larg deschisă. Şi din interior străluceau lumini.

Auzi o voce familiară:

— Arată-ne pe hartă.

Era Cassandra. Painter simți un junghi în inimă.

După care Safia îi răspunse:

— N-are nici un sens. Ar putea fi oriunde.

Painter se aplecă şi mai mult. Slavă Domnului că încă mai era în viață. Îl năpădi un val de uşurare şi totodată de îngrijorare reînnoită. Câți oameni mai erau cu ea? Petrecu vreo câteva minute studiind umbrele prin geamurile aburite. Era greu de apreciat, însă nu părea că ar fi mai mult de patru persoane în încăpere. Se uită în curte să vadă dacă mai erau şi alte santinele. Curtea rămăsese în linişte deplină. Se părea că toată lumea se afla în clădire, adăpostindu-se de ploaie.

Dacă avea să se mişte rapid…

În momentul în care dădea să se întoarcă, o siluetă ieşi din cadrul uşii de la criptă, un bărbat musculos îmbrăcat în negru. Painter înțepeni, temându-se să nu fi fost observat.

Bărbatul îşi trase cozorocul unei şepci de baseball peste ochi şi se repezi în ploaie. Se îndreptă spre stâlp şi îngenunche lângă acesta.

Painter îl spionă pe bărbat în timp ce acesta începu să măsoare încet de la baza parului cu degetele, în sus, pe toată lungimea acestuia. Ce mama naibii făcea? Ajungând la vârful stâlpului metalic, bărbatul se ridică în picioare şi se întoarse în grabă spre clădirea care adăpostea mormântul, scoțându-şi şapca de pe cap.

— Şaizeci şi nouă, spuse el în timp ce dispărea înăuntru.

— Eşti sigur?

Din nou vocea Cassandrei.

— Da, sunt al dracului de sigur.

Painter nu mai zăbovi. Se strecură printr-o arcadă pentru a ajunge la scările turnului ce coborau în spirală până la moschee, îşi puse din nou dispozitivul de vedere pe timpul nopții şi inspecta casa scării învăluită în întuneric.

Părea în regulă.

Îşi scoase pistolul şi cobori piedica.

Având grijă să nu dea nas în nas cu santinelele, începu să coboare cu un umăr lipit de zid, cu arma îndreptată în față. Continuă de-a lungul spiralei scurte, măturând cu privirea camera de rugăciune a moscheii pe măsură ce cobora pe trepte, într-un

verde total, datorită dispozitivului optic, camera era goală, cu covoraşele de rugăciune făcute stivă în spate. Păşi înăuntru şi se îndreptă spre intrarea din față.

Uşile de-afară erau deschise. Îşi ridică din nou dispozitivul optic pe frunte şi merse cu grijă spre ieşire. Se aplecă într-o parte. O verandă acoperită se întindea de-a lungul fațadei. În față, trei trepte dădeau direct spre curtea interioară a complexului. De fiecare laterală, un perete mic de tencuială încadra veranda, având deasupra deschideri arcuite.

Painter aşteptă şi verifică zona din imediata vecinătate.

Curtea rămăsese goală. Se auzeau voci murmurând de peste drum. Dacă avea să se deplaseze în mare grabă spre mormânt, să se ascundă afară lângă cadrul uşii de la intrare…

Painter îşi făcu socotelile în minte, fără să clipească. Pentru ca planul să meargă, viteza era esențială. Se îndreptă, ținând pistolul drept în față.

Un zgomot uşor o făcu să înțepenească pe loc. Venea de undeva din spate.

Un sentiment brusc de teroare îl făcu să se cutremure.

Nu era singur.

Se întoarse ghemuindu-se la pământ, cu pistolul îndreptat spre interiorul moscheii. Din întuneric, două siluete întunecate se apropiau tiptil de el, cu ochii strălucind în lumina reflectată din curte. Sălbatice şi înfometate.

Leoparzi.

La fel de tăcute şi silențioase ca şi noaptea, cele două feline ajunseră aproape de el.

8.18 P.M.

— Arată-mi pe hartă, spuse Cassandra.

Curatorul îngenunche pe podeaua criptei. Desfăcuse şi întinsese aceleaşi hărți ca mai înainte. O linie dreaptă de culoare albastră se întindea de la primul mormânt de pe coastă până la acesta din munți. Acum urma o a doua linie, de astă dată de culoare roşie, ce se întindea de la locația actuală, îndreptându-se spre nord-est, traversând munții şi intrând într-o zonă aridă de deşert, Rub'al-Khali, imensul Sfert Gol al Arabiei.

Safia dădu din cap fără să înțeleagă, plimbându-şi un deget de-a lungul liniei ce se întindea în exterior, printre nisipuri.

— N-are nici un sens. Ar putea fi oriunde.

Cassandra studie cu atenție harta, inspirând şi expirând. Căutau un oraş pierdut în deşert. Trebuia să fie undeva de-a lungul liniei, însă unde? Linia trecea prin centrul întinderii imense de nisip. Putea să fie oriunde.

— Încă ne scapă ceva, spuse Safia, sprijinindu-se pe călcâie.

Îşi frecă tâmplele.

Staţia radio a lui Kane bâzâi, întrerupându-i. Acesta vorbi în microfonul de la gât.

— Câți sunt?

Urmă o pauză lungă.

— OK, țineți-i sub observație strictă. Țineți-i la distanță. Anunțați-mă dacă se modifică totuşi ceva.

Cassandra se uită la el când termină. El ridică din umeri.

— Şobolanii ăia ai nisipurilor pe care i-am văzut pe marginea drumului s-au întors. Îşi fac tabără acolo unde i-am văzut mai devreme.

Cassandra observă îngrijorarea de pe fața Safiei. Femeia se temea pentru siguranța concetățenilor săi. „Bun”.

— Ordonă-le oamenilor tăi să împuşte pe oricine se apropie.

Safia se încorda la auzul acestor cuvinte.

Cassandra arătă cu degetul spre hartă.

— Cu cât dezlegăm acest mister mai devreme, cu atât o să plecăm de-aici mai repede.

Asta trebuia s-o pună pe jar pe muzeografă.

Safia se uita ursuză la hartă.

— Trebuie să fie vreun marcator de distanță undeva pe suprafața artefactului. Ceva care ne-a scăpat. O modalitate prin care să determinăm cât trebuie să mergem de-a lungul liniei roşii.

Safia îşi închise ochii, legănându-se pe călcâie. După care se opri brusc.

— Ce-i? întrebă Cassandra.

— Sulița, spuse ea, aruncându-şi privirea spre uşă. Am văzut nişte striații de-a lungul mânerului suliței, nişte urme crestate acolo. Credeam că nu sunt decât de ornament. Însă în trecutul antic, măsurătorile erau adesea trecute în forma unor caneluri făcute pe un băț.

— Aşadar, crezi că numărul crestăturilor ar putea să însemne echivalentul unei distanțe?

Safia dădu din cap aprobator şi începu să se ridice în picioare.

— Trebuie să le număr.

Cassandra n-avea încredere în femeie. Ar fi fost uşor să mintă şi să-i ducă într-un loc greşit. Avea nevoie de precizie.

— Kane, du-te afară şi numără câte crestături sunt.

El făcu o grimasă sugestivă, însă se conformă, trăgându-şi pe cap şapca îmbibată de apă. După ce plecă, Cassandra se ghemui lângă hartă.

— Aceasta trebuie să fie locația. Prima oară pe coastă, după aceea în munți, iar acum în deşert.

Safia ridică din umeri.

— Probabil că ai dreptate. Numărul trei este semnificativ în credințele străvechi. Indiferent dacă e vorba de treimea creştină Dumnezeu – Tatăl, Fiul şi Sfântul Duh – sau de vechea treime celestă: luna, soarele şi luceafărul dimineții.

Kane apăru în pragul uşii, scuturându-şi şapca de stropii de ploaie.

— Şaizeci şi nouă.

— Eşti sigur?

Bărbatul se încruntă la Cassandra.

— Da, sunt al dracului de sigur.

— Şaizeci şi nouă, spuse Safia. Trebuie să fie distanța corectă.

— De ce? întrebă Cassandra, concentrându-şi din nou toată atenția asupra muzeografei, în timp ce se apleca deasupra hărții.

— Şase şi nouă, explică Safia deasupra hărții. Multipli de trei. Exact despre ce vorbeam. De asemenea, două numere care urmează unul după celălalt. Un număr cu mare încărcătură magică.

— Şi eu care întotdeauna am crezut că „şaizeci şi nouă" însemna cu totul altceva, comentă Kane.

Făcându-se că nu-l aude, Safia îşi continuă munca, măsurând cu un raportor şi butonând un calculator. Cassandra o supraveghea îndeaproape.

— Aici sunt cele şaizeci şi nouă de mile de-a lungul liniei roşii, spuse Safia încercuind locul cu pricina. Se termină în acest loc din deşert.

Cassandra se lăsă în genunchi, luă raportorul şi mai verifică o dată măsurătorile făcute. Se uită fix la cercul roşu, reținând longitudinea şi latitudinea.

— Deci asta ar putea să fie locația oraşului pierdut?

Safia dădu din cap aprobator, continuând să fixeze harta cu privirea.

— Cel puțin din câte-mi dau eu seama.

Cassandra se încruntă, simțind că femeia îi ascundea ceva. Aproape că putea să vadă cum îşi făcea calcule în minte.

O apucă pe Safia de încheietura mâinii.

— Ce-mi ascunzi…

O împuşcătură izbucni în apropiere, întrerupând-o.

Putea să fie doar un foc accidental. Putea să fie doar unul dintre beduini care trăgea aiurea cu puşca în aer. Însă Cassandra nu era naivă. Se învârti în loc.

— Painter…

8.32 P.M.

Painter trase primul foc instinctiv, în timp ce cădea pe spate în pragul uşii, aruncându-se afară pe verandă. Un colț al zidului fu spulberat într-o ploaie de ghips şi mortar. Înăuntru, leoparzii se despărțiseră, dispărând în întunericul moscheii.

Painter se aruncă într-o parte, adăpostindu-se în spatele jumătății de zid de pe verandă. Ce stupid. N-ar fi trebuit să tragă. Reacționase din instinct, din spirit de conservare. Nu era stilul lui. Însă teroarea de a se afla față în față cu leoparzii pusese întru totul stăpânire pe el.

Iar acum eliminase şi elementul-surpriză.

— Painter!

Strigătul venea din direcția mormântului.

Era Cassandra.

Painter nu îndrăzni să se mişte. Leoparzii îi dădeau târcoale dinăuntru, iar Cassandra de-afară. Ce alegea, femeia sau tigrul? În acest caz, amândouă opțiunile însemnau moartea.

— Ştiu că ai venit după ea! strigă Cassandra în ploaie.

Bubuitul unui tunet îi sublinie cuvintele.

Painter păstră tăcerea. Cassandra n-avea de unde să ştie cu siguranță din ce direcție venise împuşcătura. Sunetul circula destul de curios printre aceste dealuri muntoase. Îşi imagină cum era ascunsă în criptă, strigând afară din cadrul uşii. N-avea tupeu să iasă la iveală. Ea ştia că el era înarmat, însă nu ştia unde se afla.

Cum putea să folosească acest lucru în avantajul său?

— Dacă nu ieşi cu mâinile sus, fără nimic în ele, în următoarele zece secunde împuşc prizoniera.

Trebui să gândească rapid. Dacă ieşea acum n-avea să însemne

nimic altceva decât moartea sa, pe lângă cea a Safiei.

— Ştiam c-o să vii, Crowe! Chiar te gândeai că o să pun botul şi o să cred că te îndrepţi spre graniţa cu Yemenul?

Painter tresări de durere. Îi trimisese acel e-mail şefului său cu numai câteva ore în urmă, plin de informaţii false, printr-un server securizat. Fusese un test. După cum se temuse, cele scrise acolo ajunseseră în întregime la Cassandra. Îl cuprinse un sentiment de disperare. Asta nu putea să însemne decât un singur lucru. Trădarea începea la cel mai înalt nivel din cadrul Sigma.

Sean McKnight… propriul şef…

Acesta fusese motivul pentru care Sean îl pusese să facă pereche cu Cassandra încă de la început?

Părea imposibil.

Painter închise ochii şi luă o gură zdravănă de aer, simţindu-se foarte singur.

Acum era aici, izolat. N-avea pe nimeni pe care să poată contacta, pe nimeni în care să aibă încredere. În mod ciudat, gândul acesta nu făcu decât să-l ajute şi să-i dea energie. Simţea un sentiment ameţitor de libertate. Trebuia să se bazeze pe sine însuşi şi pe cele mai apropiate resurse de care dispunea.

Asta avea să fie de ajuns.

Painter îşi băgă mâna în rucsacul de pe piept şi prinse în palmă transmiţătorul radio. Tunetul bubui, ca din gât, gutural. Ploaia cădea şi mai tare.

— Cinci secunde, Crowe.

„Tot timpul din lume…”

Apăsă pe butonul transmiţătorului şi se rostogoli înspre scări.

8.34 P.M.

De la şaizeci şi cinci de metri distanţă, Omaha simţi vibraţia în momentul în care exploziile aruncară cele două SUV-uri în aer, la fel de luminoase ca şi fulgerele de pe cer. Întunericul nopţii deveni strălucitor. Şocul îi presă timpanele, simţindu-l ca pe o bubuitură de tunet în coşul pieptului.

Era semnalul lui Painter. Pusese mâna pe Safia.

Un moment mai devreme, Omaha auzise o singură împuşcătură, ceea ce-l îngrozise.

Acum flăcările şi rămăşiţele maşinilor cădeau peste tot prin zona parcării. Oamenii care stăteau de pază zăceau întinşi în

noroi. Doi dintre ei ardeau de vii, după ce fuseseră împroşcaţi cu benzina.

Era timpul să se mişte.

— Acum! strigă Omaha, însă i se păru că strigătul său sunase slab.

Cu toate astea, focurile de puşcă izbucniră din pădure, din ambele părţi ale lui Omaha. În plus, sclipiră şi câteva flăcări de la ţevile puştilor, de pe o poziţie mai înaltă ce domina parcarea, venind de la o pereche de trăgători din tribul Bait Kathir.

Sus lângă complex, două santinele se aruncaseră la pământ. După care deodată se smuciră, ca şi cum ar fi fost cuprinşi de convulsii şi corpurile le fură aruncate în spate. Fuseseră împuşcaţi.

Alte santinele căutau adăpost, reacţionând rapid. Aceştia nu era nişte amatori. Se retraseră peste zidurile complexului, căutând undeva acoperire.

Omaha îşi ridică binoclul.

În vârful platoului dealului, cele două SUV-uri în flăcări luminau parcarea. Al treilea vehicul fusese împins câţiva metri mai încolo de şocul exploziei. Bălţile de combustibil în flăcări era răspândite atât pe pământ, cât şi pe capota maşinii, scoţând aburi în ploaia torenţială. Se presupunea că Painter o să folosească vehiculul ca pe un mijloc de scăpare. Ar fi trebuit să fi ajuns deja acolo până acum.

Unde era? Ce mai aştepta?

Un strigăt se auzi din dreapta lui Omaha. Clopoţeii zdrăngăniră. Mai bine de zece cămile o luaseră în sus pe deal. În mijlocul lor alergau mai mulţi beduini din tribul Bait Kathir. Din spatele liniei copacilor începu un foc de acoperire.

Acum se auziră şi câteva focuri răzleţe, drept răspuns. O cămilă zbieră şi căzu într-un genunchi, după ce alunecase în noroi. O explozie ţâşni în coasta dealului, în stânga lui Omaha. O pălălaie de foc distruse crengile copacilor, arzând frunzele şi împroşcând noroiul.

O grenadă.

După care un sunet nou.

Venea dinspre defileul adânc din dreapta.

„Ce dracu'…"

Cinci elicoptere mici apărură în câmpul vizual, la fel de rapide precum ţânţarii şi la fel de mici. Erau pentru o singură persoană, având doar palele, rotorul şi pilotul. Arătau ca nişte sânii

zburătoare. Măturau pământul cu reflectoarele lor puternice, concomitent cu focurile de armă automată cu care mitraliau zona.

Cămilele şi oamenii fugeau în toate direcţiile.

Omaha îşi strânse cu putere pumnii. Nemernica aia îi aşteptase. Avusese întăriri din forţe rămase în aşteptare, gata să-i prindă în ambuscadă. Cum de ştiuse nenorocita?

Coral şi Barak apărură lângă Omaha.

— Painter o să aibă nevoie de ajutor, şuieră Coral printre dinţi. Nu mai poate să ajungă la vehiculul pe care l-a păstrat ca să scape. E prea expus.

Omaha aruncă o privire spre tabăra care se transformase într-o baie de sânge, de oameni şi cămile.

Din pădure, se trăgeau focuri de armă în sus spre elicoptere, făcându-le să zboare mai sus. Însă ele continuau să se învârtă în zigzag deasupra complexului.

Tot planul se dusese de râpă.

Însă Safia era acolo sus. Omaha n-avea să plece fără ea.

Coral îşi scoase pistolul.

— Gata, eu mă duc acolo.

Omaha o apucă de braţ. Muşchii ei erau tari ca oţelul. El o ţinea strâns, nelăsând loc nici unui fel de împotrivire.

— De data asta, mergem amândoi.

8.35 P.M.

Kara se holba la Kalaşnikovul din poală. Bătea darabana pe patul armei, încercând cu greu să se concentreze. Îi era greaţă şi îşi simţea ochii prea mari pentru capul ei, prevestind o migrenă.

Visa la o pastiluţă portocalie.

Lângă ea, Clay se chinuia să pornească motorul. Învârti din nou cheia în contact, însă n-avu sorţi de izbândă. Danny stătea pe bancheta din spate cu singurul pistol pe care-l aveau.

Explozia luminase dealurile dinspre nord, asemenea soarelui care tocmai răsare. Era semnalul lui Painter. Peste cele două văi despărţitoare, ecoul împuşcăturilor, ce se auzeau de ici-colo, răsunau ca nişte focuri de artificii.

— Ce drăcia dracului, înjură Clay, lovind cu putere cu mâna în volan.

— Hai c-ai înecat motorul, spuse Danny cu amărăciune, din spate.

Kara se uita afară pe geamul din dreapta al pasagerului. O strălucire arămie persista înspre nord. Gata, începuse nebunia. Dacă totul mergea cum trebuia, ceilalți aveau să coboare dealul în goană, într-unul dintre SUV-urile răpitorilor. Restul grupului avea să se împrăştie în sus, pe dealuri. Beduinii Bait Kathir cunoşteau multe poteci prin munții împăduriți.

Însă simțea că nu era ceva în regulă.

Poate că nu erau decât oboseala şi durerea de cap care o chinuia pe Kara din ce în ce mai mult cu fiecare respirație. Parcă ar fi avut nişte ace în spatele ochilor. Până şi luminițele din bordul maşinii i se păreau dureros de strălucitoare.

— O să omori bateria, îl avertiză Danny în timp ce Clay mai încercă încă o dată să pornească motorul. Mai lasă-l puțin. Măcar cinci minute.

Kara auzi un bâzâit insuportabil direct în creier, ca şi cum corpul ei ar fi fost o antenă, ce capta zgomot alb. Trebuia să se mişte. Nu mai putea să stea fără să facă nimic. Trase de încuietoarea uşii şi se prăbuşi pe jumătate prin portieră afară, bălăngănindu-şi puşca.

— Ce faci? o întrebă Clay, speriat.

Ea nu-i răspunse şi continuă să meargă. Microbuzul fusese băgat la adăpost sub crengile unui tamarin. Ieşi în spațiu deschis şi parcurse o distanță scurtă în sus pe drum, fără s-o mai vadă cei din microbuz.

Focurile de armă continuau să răsune.

Kara le ignoră, atenția fiindu-i concentrată undeva mai aproape.

O femeie bătrână stătea în mijlocul drumului, cu fața la Kara, ca şi cum ar fi aşteptat-o. Era îmbrăcată într-o robă lungă tradițională, cu fața ascunsă în spatele unui voal negru. Între degetele-i osoase ținea o bucată lemn noduros, neted şi lucios.

Kara simțea cum îi pulsează capul. După care zgomotul alb din cap găsi o destinație adecvată. Durerea şi greața se scurseră din ea. Pe moment simți că pluteşte, ca într-o stare de imponderabilitate.

Femeia pur şi simplu se uita la ea.

Amorțeala punea stăpânire pe spațiile goale din interiorul ei. Nu se opuse acestei senzații. Degetele moi ale Karei lăsară să-i scape puşca.

— Ea o să aibă nevoie de tine, rosti femeia în cele din urmă, întorcându-se.

Kara merse în urma străinei, mişcându-se ca în transă.

Din spate, de sub tamarin, auzi motorul microbuzului cum dă din nou rateu la o tentativă eşuată de a-l porni. Kara continuă să meargă, lăsând drumul în urmă şi îndreptându-se spre valea împădurită. Nu opunea rezistență, chiar dacă ar fi putut s-o facă.

Ştia cine avea nevoie de ea.

8.36 P.M.

Safia fusese obligată să îngenuncheze, cu mâinile pe cap. Cassandra se ghemuise lângă ea, cu un pistol înfipt în ceafa ei şi cu celălalt îndreptat spre intrare. Amândouă erau cu fața spre cadrul uşii, aşteptând încordate în partea îndepărtată a camerei. Movila de pământ a mormântului se interpunea între ele şi ieşirea din criptă.

Odată cu izbucnirea exploziei, Cassandra stinsese luminile şi-l trimisese pe Kane afară, printr-un geam din spate. Ca să facă înconjurul clădirii. Să-l doboare pe Painter.

Safia îşi încleştă degetele. Oare putea să fie adevărat? Putea Painter să mai fie în viață, pe undeva, pe-afară? Dacă era aşa, supraviețuiseră şi ceilalți? O podidiră lacrimile. Indiferent de cum reuşiseră să facă asta, nu mai era singură. Painter trebuia să fie afară.

Împuşcăturile încă mai răsunau dincolo de zidurile complexului. Flăcările aruncau lumini roşii.

Auzi zgomotul elicopterelor, răpăiturile de foc automat.

— Lasă-ne să plecăm şi-atât, o rugă Safia. Ai deja locația Ubarului.

Cassandra rămase tăcută în întuneric, cu toată atenția concentrată asupra uşii şi a geamurilor. Safia nu ştia nici măcar dacă îi auzise rugămintea.

De afară, de dincolo de uşă, ajunse până la ele un zgomot ca şi cum cineva şi-ar fi târşâit picioarele. Venea cineva. Painter sau Kane?

De-a lungul pragului uşii trecu o umbră foarte mare, iluminată momentan de singura lanternă rămasă încă afară, în curte.

O cămilă.

Era o privelişte supranaturală, aşa cum trecea, udă fleaşcă din cauza ploii. În urma ei, apăru o femeie în cadrul uşii. Era goală. Părea să licărească la lumina roşiatică a flăcărilor din vecinătate.

— Tu! icni Cassandra.

Într-o mână, necunoscuta căra geanta argintie cu inima de fier. Aceasta fusese lăsată afară, chiar lângă uşă.

— Nu, n-o s-o iei, nenorocito!

Cassandra trase de două ori cu pistolul, asurzitor de aproape de urechea Safiei.

Zgomotul puternic o făcu pe Safia să se arunce în faţă pe unul din covoraşele de rugăciune. Se rostogoli într-o parte, cam un pas, spre movila de pământ a mormântului.

Cassandra o urmă, încă trăgând spre uşă.

Safia îşi îndreptă gâtul, ridicându-şi capul în sus, cu urechile ţiuind. Cadrul uşii era din nou gol. Se uită la Cassandra, care luase o poziţie de tragere, cu ambele pistoale îndreptate spre uşa deschisă.

Safia întrezări o şansă. Apucă marginea covoraşului de rugăciune, pe care stătea şi Cassandra. Se ridică şi, dintr-o mişcare, smuci covoraşul cu ea.

Luată pe nepregătite, Cassandra se dezechilibra şi căzu.

Un pistol se descărcă.

Tencuiala sări din tavan.

În timp ce Cassandra cădea pe spate, Safia sări peste mormânt rostogolindu-se spre uşă. La intrare, se aruncă cu capul înainte peste prag.

O altă împuşcătură.

Safia simţi o lovitură în umăr care o trânti la pământ. Căzu şi alunecă în noroi. Umărul o ardea. Fusese împuşcată. Panicată, reacţiona din instinct pur, rostogolindu-se într-o parte, departe de cadrul uşii.

Ploaia curgea peste ea.

Se târî de-a buşilea şi o coti, forţându-se şi intrând printr-un şir de tufişuri direct în aleea îngustă dintre mormânt şi ruinele camerei de rugăciune.

În momentul în care ajunse la adăpost, o mână ţâşni din întuneric, din spate, acoperindu-i gura cu putere, de i se învineţiră buzele.

8.39 P.M.

Painter o ţinea strâns pe Safia, agăţându-se de ea.

— Stai liniştită, îi şopti el la ureche, sprijinindu-se de peretele ruinelor.

Ea tremura în strânsoarea lui.

El se ascunsese acolo de câteva minute, ținând curtea sub observație, încercând să găsească o modalitate de a o scoate pe Cassandra afară. Însă fosta sa parteneră părea sigură pe ea acolo înăuntru, aşteptând răbdătoare, lăsându-şi echipa să facă treaba în locul ei, în timp ce-şi păzea prada. Luminile proiectoarelor elicopterelor ce planau prin aer se încrucişau în curte, ținându-l țintuit la pământ. Din nou, Cassandra fusese mai deşteaptă decât el, ascunzând o forță aeriană, probabil trimisă aici în avans.

Totul părea lipsit de speranță.

După care, cu un minut în urmă, văzuse o cămilă rătăcind prin ploaie, indiferentă la schimbul de focuri, mişcându-se cu hotărâre, în ritm constant, trecând de ascunzătoarea lui şi dispărând în fața mormântului. Iar în momentul următor, auzise un ropot de împuşcături şi Safia ieşise afară, prăbuşindu-se la pământ.

— Trebuie să ajungem la zidul din spatele complexului, şopti el, luând-o în jos pe alee.

Se auzeau prea multe împuşcături de-afară, din față. Trebuiau să rişte şi să-şi încerce norocul pe panta abruptă din spate, ca să ajungă la adăpost. O eliberă din strânsoare, însă ea mai rămăsese lipită de el.

— Rămâi în spatele meu, îi spuse el ferm.

Întorcându-se în loc, Painter deschise calea ghemuindu-se, îndreptându-se din nou înspre partea din spate a complexului. Umbrele erau mai mari acolo. Continuă să scruteze prin dispozitivul de vedere pe timpul nopții, prudent şi încordat, cu pistolul îndreptat în față. Nu mişca nimic. Vedea totul în nuanțe de verde. Dacă ar fi putut să ajungă la zidul îndepărtat ce înconjura complexul…

Mai făcu un pas şi aleea se umplu brusc de lumină, orbitor de strălucitoare prin lentilele de la ochi, arzându-l parcă până în străfundul capului. Îşi dădu la o parte dispozitivul optic.

— Nu mişca!

Painter îngheță. Un bărbat era întins pe coama zidului ruinelor. Ținea într-o mână o lanternă şi un pistol în cealaltă, ambele îndreptate spre Painter.

— Nici măcar nu clipi, îl avertiză bărbatul.

— Kane, suspină Safia în spatele său.

Painter înjură pe tăcute. Bărbatul stătuse în aşteptare deasupra zidului, ținând totul sub observație de la înălțime, aşteptând până când ei intraseră în câmpul lui vizual.

— Aruncă arma!

Painter n-avea de ales. Dacă refuza s-o facă, ar fi fost împuşcat acolo unde se afla. Lăsă pistolul să-i cadă dintre degete.

O voce nouă strigă cu asprime de undeva din spatele lui, venind dinspre intrarea pe alee. Cassandra.

— Împuşcă-l şi gata!

8.40 P.M.

Omaha se ghemui alături de Coral, în timp ce ea termina de cercetat cadavrul întins pe pământ. Barak îi acoperea cu puşca sa. Erau ascunşi la marginea parcării, aşteptând o şansă să o poată lua la fugă peste spațiul liber, deschis.

Strângând cu putere pistolul Desert Eagle, Omaha se chinui să-şi controleze bătăile inimii. Nu mai putea să respire. Cu un minut în urmă se auziseră focuri de armă din interiorul complexului…

Safia…

În față, parcarea era încă luminată de arderea combustibilului. O pereche de elicoptere măturau perimetrul pe deasupra lor, proiectoarele încrucişându-se într-un joc mortal. Ambele tabere ajunseseră într-un punct mort. Numai câteva focuri de armă mai răsunau ocazional, risipind tăcerea.

— Hai să mergem, spuse Coral, ridicându-se în picioare, încă ascunsă după crengile smochinului sălbatic.

Cercetă cu privirea ce se întâmpla pe cer. Se uită cum o a doua pereche de elicoptere se năpustea de deasupra, din aer.

— Fi gata s-o iei la fugă.

Omaha se încruntă – după care văzu grenada din palma femeii, cea luată de la santinela moartă aflată la picioarele sale.

Ea trase cuiul de siguranță şi ieşi de sub copac, la vedere, concentrându-şi întreaga atenție la ce se întâmpla pe cer. Îşi balansă brațul înapoi, aplecându-se, asemenea unui aruncător la baseball, pe un picior. Rămase în poziția aceea timp de câteva secunde.

— Ce faci? întrebă Omaha.

— Rezolv o problemă de fizică, răspunse ea. Analiza vectorilor, coordonare în timp, unghiul de ascendență.

Aruncă grenada cu o mişcare smucită a întregului corp.

Omaha îi pierdu imediat urma în întuneric.

— Fugi!

După ce aruncă grenada, Coral o luă din loc.

Înainte ca Omaha să apuce să se mişte, grenada explodă deasupra capului într-o văpaie luminoasă, aprinzând burta aeronavei de o singură persoană. Reflectorul acesteia se răsuci brusc în momentul în care resimți şocul loviturii. Schijele muşcară din burta elicopterului. Probabil că o bucată de şrapnel îi lovise tancul de combustibil. Elicopterul explodă într-o mare de flăcări.

— Fugi! strigă Coral din nou.

Barak era deja pe urmele lui Coral.

Omaha o luă la fugă. Rămăşițele elicopterului căzeau de sus, undeva în dreapta lui. O bucată de rotor se lovi de sol cu un şuierat asurzitor. După care aparatul de zbor se prăbuşi printre copaci, aruncând în sus flăcări şi fum negru.

El continuă să fugă de-a lungul parcării. Celelalte elicoptere făcură stânga-mprejur, împrăştiindu-se ca un stol de ciori speriate.

În față, Coral ajunsese la singurul SUV rămas intact. Sări pe scaunul şoferului.

Barak deschise portiera din spate, lăsându-i scaunul din față, al pasagerului, lui Omaha.

În timp ce degetele sale închideau portiera, motorul maşinii hurui, trezindu-se la viață. Omaha abia deschisese portiera în momentul în care Coral băgă în viteză şi călcă accelerația, răsucindu-i brațul lui Omaha. Acesta trebui să fugă şi să sară în maşină.

Coral n-avea timp de pierdut, să stea după toți mocăiții.

Omaha se prăbuşi în scaun în momentul în care răsună o detunătură de puşcă.

Omaha îşi băgă capul la cutie, însă împuşcătura nu fusese din partea inamicului.

De pe bancheta din spate, Barak trăsese prin trapa maşinii. Dădu cu cotul ca să înlăture definitiv geamul securizat deja crăpat, după care îşi vârî corpul prin deschiderea făcută cu tot cu puşca din mână. Imediat începu să tragă, în timp ce Coral se lupta cu volanul, roțile învârtindu-se în noroiul de pe sol.

Când ea făcu o întoarcere bruscă spre poarta complexului, maşina derapă. Roțile se înnămoliră. SUV-ul se chinui să se urnească din loc.

Un alt elicopter apăru la vedere, coborând cu palele elicei într-un unghi amenințător. Rafale de foc automat țâşniră din botul maşinăriei, gloanțele clănțănind şi înfigându-se în pământ direct

spre vehiculul lor blocat în noroi. Le-ar fi tăiat maşina în două.

Coral apucă schimbătorul de viteze şi băgă SUV-ul în marşarier, călcând cu putere pedala de accelerație. SUV-ul îşi reluă tracțiunea, țâşnind în trombă înapoi, în timp ce rafala de gloanțe ce acționa ca o ghilotină trecu razant la doar câțiva centimetri pe lângă bara de protecție din față.

Un al doilea elicopter se năpusti asupra lor.

Barak deschise focul spre cer. Proiectorul elicopterului se făcu praf.

Însă acesta continua să vină spre ei.

Încă mergând cu spatele, Coral învârti de volan. Maşina derapă, mişcându-se necontrolat în noroi.

— Omaha, în stânga ta!

În timp ce Barak era ocupat cu elicopterul, una dintre santinele decisese să profite de neatenția lui. Bărbatul îşi ridică puşca la umăr. Omaha se lăsă pe spate în scaun. SUV-ul se răsuci ca să ajungă cu fața spre trăgător. Neavând de ales, Omaha trase cu pistolul său Desert Eagle prin parbriz, după care mai trase încă de două ori. Parbrizul securizat rămase în loc, deşi crăpat, semănând cu o imensă plasă de păianjen.

Santinela se feri, lăsându-se în jos.

Roțile SUV-ul muşcară din pământ mai tare, mărind tracțiunea şi porniră în viteză de-a lungul parcării, tot în marşarier. Cu capul întors, Coral manevră vehiculul ca o expertă, îndreptându-se spre poarta complexului, gonind nebuneşte cu spatele, urmărită de elicoptere.

— Țineți-vă bine!

8.44 P.M.

Safia era blocată pe alee, între Painter şi Cassandra. În față, Kane îşi ținea arma îndreptată spre ei. Când elicopterul explodă în spatele lor, încremeniră cu toții preț de o jumătate de secundă.

— Împuşcă-l, repetă Cassandra, rămânând concentrată asupra lui.

— Nu!

Safia încercă să-l ocolească pe Painter, ca să-l apere, creându-i un scut uman. Umărul o ardea la fiecare mişcare. Sângele îi curgea pe braț în jos.

— Omoară-l şi nu te mai ajut! N-o să descoperi niciodată

secretul Ubarului!

Painter o ținu în spate, protejând-o de Kane.

Cassandra îşi forță intrarea prin gardul viu.

— Kane, ai primit un ordin.

Safia îşi plimbă privirea între cei doi atacatori înarmați. Văzu o umbră care flutură prin spatele bărbatului. Ceva se ridica din poziția ghemuit, împărțind aceeaşi coamă a zidului cu Kane. Ceva ai căror ochi străluceau într-o nuanță de roşu sălbatic, aducător de moarte.

Painter se încorda lângă ea.

Cu un răget înfiorător, leopardul se aruncă asupra lui Kane. Pistolul i se descărcă.

Safia simți cum glonțul îi şuieră pe lângă ureche, după care intră în noroi, clipocind înăbuşit. Omul şi felina se prăvăliră laolaltă de pe zid, jos, în camera de rugăciune.

Painter se lăsă în jos, o apucă pe Safia de braț şi o trase înapoi în spatele său, în timp ce el se întorcea ca s-o înfrunte pe Cassandra. Avea în mâna liberă cel de-al doilea pistol.

Trase.

Cassandra sări înapoi, prăbuşindu-se printre tufişuri. Glonțul o ratase, retezând colțul clădirii ce adăpostea mormântul. După care se trase într-o parte.

În camera vecină, se auziră urlete ascuțite, însetate de sânge. Era imposibil să distingi care erau ale omului şi care ale fiarei.

Gloanțele ricoşară din pereții de calcar, în timp ce Cassandra se întorcea, ghemuită, după colț, trăgând prin gardul viu.

Painter o împinse pe Safia lipind-o de peretele criptei, scoțând-o din bătaia directă a focurilor de armă… cel puțin pentru moment.

— Du-te spre zidul exterior, o sili el, împingând-o spre alee.

— Şi tu ce faci?

— O să ne urmărească. Panta e prea expusă.

Intenționa să o țină pe Cassandra pe loc, în incintă.

— Dar tu…

— Fir-ar să fie, *du-te!*

Şi o împinse şi mai tare.

Safia se împletici pe alee. Cu cât ajungea mai repede la adăpost, cu atât mai repede putea şi Painter să scape de-acolo. Aşa îşi justifică fuga. Însă, într-un fel ştia că fugea pur şi simplu pentru a-şi salva viața. Cu fiecare pas pe care-l făcea, umărul îi zvâcnea de durere. Cu toate astea, continuă să alerge.

Schimbul de focuri continuă şi el.

În camera de rugăciune, se aşternuse o tăcere mormântală, soarta lui Kane rămânând necunoscută. Mai multe focuri de armă izbucniră din parcare. Un elicopter străluci la o altitudine joasă, undeva deasupra, biciuind şi dispersând ploaia cu mişcarea rotorului.

Ajungând la capătul aleii, Safia o luă de-a lungul grădinii ude spre peretele îndepărtat al complexului. Era de numai un metru şi douăzeci de centimetri înălțime, însă cu umărul ei rănit, se temea că n-o să poată să-l sară. Cămaşa îi era îmbibată de sânge.

De sub un baobab, apăru o cămilă din partea mai îndepărtată a zidului. Era în mişcare, venind direct spre ea. Părea a fi aceeaşi cămilă care trecuse mai devreme prin fața intrării în criptă. De fapt, avea aceeaşi companioană: o femeie goală puşcă.

Numai că de data asta era călare pe cămilă.

Safia nu ştiu dacă putea să aibă încredere în această necunoscută sau nu, dar dacă şi Cassandra trăsese asupra ei, atunci femeia trebuia să fie de partea ei. „Duşmanul duşmanului meu…"

Necunoscuta îi oferi o mână de ajutor când Safia ajunse la zid – după care îi vorbi. Nu în arabă sau în engleză. Însă Safia o înțelegea şi asta nu datorită faptului că studiase această limbă – ceea ce într-adevăr făcuse – ci fiindcă părea că vorbele i se traduceau singure în cap.

— Bine ai venit, soră, îi spuse necunoscuta în aramaică, limba moartă a acestui ținut. Mergi în pace.

Safia se întinse să prindă mâna femeii. Aceasta o apucă strâns. Se simți trasă în sus fără nici un efort. Durerea o străfulgera, făcând-o să-şi lase rapid în jos mâna rănită. Îi scăpă şi un țipăt involuntar. Privirea i se încețoşă, totul întunecându-se în jur până se reduse la un mic punct.

— Pace ție, repetă femeia cu blândețe.

Safia simți cum cuvintele o învăluie, cum trec prin ea, luându-i durerea şi lumea din jur odată cu ea. Se clătină şi alunecă într-o parte.

8.47 P.M.

Painter trase de grătarul de protecție al ferestrei de lângă capul său, care ceda imediat, fiind foarte fragil. Cu spatele lipit de peretele criptei, trase de două ori cu pistolul, ținând-o pe

Cassandra la distanță, în incinta complexului.

Îşi folosi palma să gliseze geamul şi să-l deschidă. Slavă Domnului, nu era blocat. Se uită în jos pe alee şi o văzu pe Safia dispărând după colț.

Lăsându-se într-un genunchi în jos, Painter mai trase un foc de armă, scoțându-şi încărcătorul din patul pistolului.

Luă un altul de la brâu şi-şi încarcă arma.

Cassandra trase din nou. Glonțul lovi zidul lângă piciorul său.

„Unde e celălalt leopard blestemat atunci când ai nevoie de el?"

Painter ripostă, trăgând şi el, după care îşi băgă arma în toc. Fără să arunce nici măcar o privire, sări în sus, vârându-se prin cadrul ferestrei şi căzu în criptă.

Se ridică în picioare. Zări în mijlocul ei o movilă acoperită cu nişte pânze. Continuă să meargă spre zid şi ocoli mormântul propriu-zis, având pistolul din nou în mână, îndreptat spre uşă. Se retrase spre geamul din spate şi simți o adiere umedă.

„Deci pe-aici a ieşit nemernicul ăla cu care m-am trezit în cârcă."

Painter se uită pe geam afară. Dincolo de zid, observă o cămilă, îndreptându-se spre povârnişul din spate.

O femeie goală era călare pe ea, părând că o dirijează cu genunchii. Ținea în brațe o altă femeie. Fără vlagă, inertă.

— Safia…

Cămila şi cele două femei cocoțate pe ea coborâră, dispărând din raza lui vizuală. O pereche de leoparzi țâşni din grădina întunecată, fugind spre zid, după care săriră peste el, urmând cămila.

Înainte să se poată decide dacă s-o urmărească sau nu, Painter auzi pe cineva care-şi târşâia picioarele pe lângă uşă. Îşi dădu drumul jos şi se întoarse. O umbră se distingea clar în fața intrării.

— Nu s-a terminat, Crowe! strigă Cassandra.

Painter îşi ținu pistolul ațintit, gata de tragere. Un huruit zgomotos îi ajunse la urechi. O maşină. Se auziră împuşcături. Recunoscu riposta unui Kalaşnikov. Cineva din grupul lui. Umbra Cassandrei dispăru, retrăgându-se.

Painter se grăbi să ajungă la uşă, cu arma pregătită. Se uită la harta desfăşurată de pe podea. Se aplecă şi o înhăță, mototolind-o în mâna liberă.

Afară, în curtea interioară, una dintre maşinile Mitsubishi trecea prin grădină, lăsând în urmă nişte dâre zimțate, ca nişte brazde. O siluetă era ieşită în afară prin trapa maşinii. O țeavă de

armă, îndreptată în sus, spre cer, fulgera în mod repetat. Barak.

Painter verifică restul curții. Părea goală. Cassandra se retrăsese şi se ascunsese, pentru scurt timp depăşită numeric. Păşi afară din criptă şi făcu semn cu harta mototolita.

De îndată ce-l văzu, şoferul Mitsubishi-ului schimbă brusc direcția. Bara de protecție din spate era îndreptată spre el. Se lăsă să cadă pe spate. SUV-ul derapă şi se opri, zgâriindu-şi vopseaua de pe aripi şi de pe uşi. Portiera din spate se deschise exact în dreptul mormântului.

O văzu pe Coral pe scaunul şoferului.

— Urcă! strigă Barak.

Painter aruncă o privire spre geamul din spate al mormântului. „Safia…"

Indiferent cine o luase, cel puțin se îndepărtau, ieşind din raza imediată de acțiune, fără să rişte să fie rănită. Asta trebuia să-i fie suficient pentru moment.

Întorcându-se, apucă mânerul, se sui în maşină şi trânti uşa cu putere.

— Dă-i drumul! strigă el spre scaunele din față.

Coral băgă SUV-ul în viteză, iar maşina demară în trombă.

O pereche de elicoptere porniră în urmărirea lor. Barak trase spre ele din turela improvizată de deasupra maşinii. SUV-ul zburdă nebuneşte spre poarta deschisă a complexului. Coral se aplecă în față ca să se uite atent prin parbrizul crăpat.

Ieşiră din incinta complexului, sărind peste un jgheab plin de noroi, rămaseră un moment în aer, după care se loviră cu putere de pământ. Roțile se învârtiră din nou pe sol, iar SUV-ul intră cu viteză pe drum, îndreptându-se spre acoperirea pe care le-o conferea pădurea deasă.

Din scaunul din dreapta din față, Omaha se uită în spate la el, cu ochii pierduți.

— Unde-i Safia?

— A dispărut. Painter dădu din cap deconcertat, fără să clipească. A dispărut.

15
DRUMUL DIN MUNTE

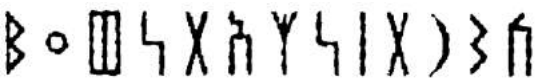

4 DECEMBRIE, 12.18 A.M.
MUNŢII DHOFAR

Safia se trezi din somnul liniştitor cu o senzație de cădere. Îşi aruncă brațele în lături, cuprinsă de panică, la fel de familiară ca propria respirație. Umărul îi era străpuns de o durere cumplită.

— Calmează-te, soră, îi şopti cineva lângă ureche. Te-am prins.

Lumea se învârti cu ea până reuşi să se dumirească unde se afla în bezna din jur. Stătea rezemată de o cămilă îngenuncheată care rumega, netulburată. Lângă ea se desluşea o siluetă de femeie, cu un braț sub umărul ei teafăr, ridicând-o în sus.

— Unde…? murmură ea, însă buzele păreau că îi sunt lipite.

Încercă să-şi recapete echilibrul, însă nu reuşi. Amintirile începeau să-i revină uşor. Lupta de la mormânt. Focurile de armă îi umpleau capul. Frânturi de imagine. O față. Painter… Tremura în brațele femeii. Ce se întâmplase? Unde era?

În cele din urmă, găsi suficienta putere să se ridice în picioare, sprijinindu-se cu toată greutatea de cămilă. Observă că umărul rănit îi fusese bandajat provizoriu, înfăşurat astfel încât să încetinească sângerarea. Durerea o străfulgera ori de câte ori se mişca.

Femeia de lângă ea, mai mult o umbră în întuneric, părea a fi cea care o salvase, numai că acum purta veşminte tradiționale.

— Vin şi ajutoarele, îi şopti cealaltă femeie.

— Cine eşti? se forță ea să întrebe, simțind frigul de pe timpul nopții.

Se afla într-un fel de adăpost format de vegetația din jur. Ploaia se oprise, însă stropii de apă încă mai picurau de pe bolta de deasupra. Palmierii şi tamarinii se ridicau la cer, de jur împrejurul ei. Liane încâlcite şi tufe de iasomie se vedeau pretutindeni în jur,

parfumând aerul.

Femeia rămase tăcută. Îi arătă ceva cu o mână.

O rază de lumină răzbătea prin vegetația de deasupra, strălucind cu putere prin vițele dese. Venea cineva, purtând o torță sau o lampă cu gaz.

Safia pe simți tentată să fugă, însă corpul îi era prea slăbit ca să o mai asculte.

Femeia o strânse şi mai tare de umăr, ca şi cum îi auzise chemarea lăuntrică, însă nu părea că încearcă să o țină pe Safia captivă, ci numai să-i aline durerea şi s-o liniştească.

În câteva momente, Safia se obişnui suficient de mult cu lumina ca să-şi dea seama că vegetația din imediata ei apropiere ascundea un vârf stâncos din calcar, acoperit cu tufişuri, iederă, plante agățătoare şi mici tufişuri. Lumina care se apropia venea dintr-un tunel din fața stâncii. Asemenea caverne şi pasaje străbăteau Munții Dhofar, formate prin infiltrarea apei din anotimpul ploios al musonilor, care înmuia şi dizolva calcarul.

În momentul în care lumina ajunse la intrarea în tunel, Safia văzu trei persoane: o bătrână, o copilă de vreo doisprezece ani şi o a doua femeie tânără care ar fi putut fi sora geamănă a celei de lângă ea. Toate trei erau îmbrăcate la fel, în robe, cu glugile lăsate pe spate.

În plus, fiecare avea câte un tatuaj rubiniu în colțul exterior al ochiului stâng. O lacrimă. Până şi copila care ducea lampa cu gaz.

— Ea e cea care s-a rătăcit, intonă femeia de lângă ea.

— A venit acasă, spuse bătrâna, sprijinindu-se într-un baston.

Părul ei era cărunt, strâns în coadă, însă fața, deşi foarte ridată, părea plină de viață.

Safia descoperi că îi era greu să se uite în ochii ei, însă şi să privească în altă parte.

— Bine ai venit, spuse bătrâna, vorbind în engleză şi dându-se la o parte.

Safia fu ajutată să meargă spre intrare, sprijinită de femeie.

De îndată ce ajunseră, copila le deschise calea, cu lampa ridicată. Femeia în vârstă rămăsese în spatele lor, lovind surd cu bastonul în dalele de piatră. A treia femeie ieşi din tunel şi se duse spre cămila îngenuncheată.

Safia fu condusă mai departe.

Făcură mai mulți paşi fără să spună cineva ceva.

Safia, măcinată de întrebări, nu se putu abține:

— Cine sunteți? Ce vreți de la mine?

Vocea îi sună iritată până şi ei.

— Mergi în pace, şopti femeia mai în vârstă în spatele ei. Eşti în siguranță.

„Pentru moment”, adăugă Safia în gând. Remarcase pumnalul lung pe care-l purta la brâu femeia care ieşise din tunel în spatele lor.

— La toate întrebările o să-ți răspundă *hodja* noastră.

Safia tresări. *Hodja* era şamanul tribului, întotdeauna o femeie. Ele erau păstrătoarele tradiției, aveau puteri tămăduitoare şi țineau oracolele. Cine erau femeile astea? În timp ce mergea, simți parfumul persistent de iasomie care plutea în aer. Mirosul o calma, amintindu-i de casă, de mama ei, de vremea când era în siguranță.

Cu toate astea, durerea din umăr o făcea să rămână concentrată la ceea ce era în jur. Rana începuse să sângereze din nou.

Auzi un zgomot de paşi în spatele ei. Îşi aruncă rapid privirea peste umăr. Cea de-a treia femeie se întorsese. Ducea două lucruri pe care le luase de pe cămilă. Într-o mână avea geanta argintie, acum destul de turtită, în care se afla mima de fier. Iar pe umăr îi atârna sulița cu bustul Reginei din Saba.

Furaseră cele două artefacte de la Cassandra.

Simți un junghi în inimă.

Erau pur şi simplu nişte hoațe? Fusese salvată sau răpită din nou?

Tunelul se întindea în față, continuând mai adânc în inima muntelui.

Trecuseră de tuneluri laterale şi grote orientate fiecare în alte direcții, aleatoriu. În curând se simți pierdută. Unde o duceau?

Într-un final, aerul păru să se împrospăteze, devenind mai tare, iar parfumul de iasomie, mai puternic. Pasajul se lumina în față. O duseră mai departe. Simți un curent de aer care venea în jos prin interiorul tunelului, de undeva din față.

După ce trecură de un cot, tunelul se deschise într-o peşteră mare.

Safia păşi înăuntru.

Nu, nu era o peşteră, ci o scobitură mare în formă de amfiteatru, pe acoperişul căreia, undeva foarte sus, se afla o mică deschidere prin care se vedea cerul liber. Prin gaură se prelingea apa formând o cascadă lungă ce se scurgea într-un mic iaz de dedesubt. Cinci mici focuri de tabără încercuiau bazinul, asemenea colțurilor unei stele, iluminând coardele de viță-de-vie ce

atârnau ca nişte ghirlande, destul de încâlcite, agățate de tavan, unele atingând scobitura nu foarte adâncă de jos.

Safia recunoscuse caracteristicile geologice. Era unul dintre nenumăratele puțuri naturale care împestrițau regiunea. Unul dintre cele mai adânci care se găseau în Oman.

Safia rămase cu gura căscată.

Mai multe persoane îmbrăcate în robe se mişcau sau stăteau pur şi simplu în încăpere. Vreo treizeci sau treizeci şi ceva. Îşi întoarseră fețele spre ea în momentul în care micul grup intră înăuntru. Caverna iluminată îi amintea Safiei de peştera hoților lui Ali Baba.

Numai că aceşti patruzeci de hoți erau cu toții femei.

De toate vârstele.

Safia intră împleticindu-se în încăpere, deodată slăbită de drumul până aici, cu sângele prelingându-i-se în jos pe braț şi tremurând din tot corpul.

O femeie se ridică de lângă unul dintre focuri.

— Safia?

Ea se concentra asupra celei care vorbea. Femeia nu era îmbrăcată la fel ca toate celelalte. Safia nu putea să înțeleagă ce căuta ea aici.

— Kara?

1.02 A.M.
BAZA AERIANĂ THUMRAIT, OMAN

Cassandra se aplecă deasupra mesei pe care era întinsă harta, în biroul căpitanului. Folosind o hartă prin satelit a regiunii, ea redesenase harta trasată de muzeografă. Cu un marker albastru trasase o linie de la mormântul din Salalah până la cel din munți şi, respectiv, cu un marker roşu, o linie din mormântul lui Iov spre inima deşertului. Încercuise destinația lor tot cu roşu, locația oraşului pierdut.

Poziția ei actuală, Baza Aeriană Thumrait, se afla la patruzeci şi opt de kilometri distanță.

— Cât de repede putem să primim azi toate materialele pe care le-am cerut? întrebă ea.

Tânărul căpitan îşi umezi buzele. Era şeful depozitului Harvest Falcon, sursa de provizii şi materiale de război a USAF pentru bazele şi trupele sale din întreaga regiune. Avea un clipboard pe

care bifa diferitele articole cu pixul.

— Corturile, paravanele, echipamentele, rațiile de mâncare, combustibilul, apa, medicamentele şi generatoarele sunt deja încărcate în elicopterele de transport. O să le primiți pe teren, la locul stabilit, la ora 7.00 conform instrucțiunilor.

Ea confirma dând din cap.

Omul studia în continuare încruntat locul în care aveau să fie desfăşurate forțele şi materialele.

— Locul ăsta e chiar în mijlocul deşertului. Refugiaților li se trimit ajutoare din incinta bazei aeriene din oră în oră. Nu văd cum plasarea unei tabere atât de avansate ar putea să fie de vreun ajutor.

O rafală de vânt făcu să zdrăngăne acoperişul clădirii.

— Ai primit nişte ordine, căpitane Garrison.

— Am înțeles.

Însă privirea îi păru puțin schimbata, mai ales atunci când se uită pe geam afară, la cei o sută de oameni care încărcau pachetele, verificau armele, purtând uniforme de camuflaj de culoarea nisipului, fără însemne de grad sau ale vreunei organizații.

Cassandra îl lăsă să-şi pună întrebări şi se îndreptă spre uşă. Căpitanul primise ordine, transmise pe scară ierarhica de la Washington. Urma s-o ajute să-şi echipeze adecvat oamenii. Cei de la comanda Ghildei orchestraseră povestea paravan pentru această operațiune. Echipa Cassandrei era unitatea de căutare şi salvare trimisă să-i ajute pe refugiați să fugă din calea furtunii de nisip şi să le ofere asistența în orice operațiune de salvare pe durata furtunii propriu-zise. Aveau cinci camioane de teren cu nişte roți gigantice, speciale pentru nisip, un tractor de deşert M4 de optsprezece tone, de mare viteză, două transportoare Huey şi şase elicoptere de o singură persoană de tip VTOL, fiecare dintre ele fiind fixate pe camionetele cu tracțiune integrală, cu platformă deschisă. Echipa terestră avea să plece în jumătate de oră. Ea avea să-i însoțească.

Ieşind din clădirea comandamentului Harvest Falcon, Cassandra se uită la ceas. Furtuna de nisip avea să ajungă în regiune peste opt ore. Rapoartele primite anunțau vânturi în rafale cu viteze de până la o sută treizeci de kilometri pe oră. Vântul deja bătea cu putere aici, unde munții se întâlneau cu deşertul.

Iar ei se îndreptau exact în direcția furtunii. N-aveau de ales. Primiseră informația de la comanda Ghildei, o indicație prețioasă

vizând faptul că sursa de antimaterie ar putea fi destabilizata, adică s-ar putea autodistruge înainte să fie descoperită. Asta nu trebuia să se întâmple. Timpii din programul orar fuseseră accelerați.

Cassandra cercetă aerodromul întunecat. Se uita cum un VC10 greoi, un avion-cisternă britanic, ateriza undeva la depărtare. Conducerea Ghildei trimisese oamenii şi echipamentul suplimentar de ieri. Pastorul pusese personal totul la cale, împreuna cu ea, după aprigul schimb de focuri din noaptea trecută. Fusese al naibii de norocoasă că aflase locația oraşului pierdut înainte ca Safia să dispară. Cu o descoperire atât de semnificativă, Pastorul mârâise satisfăcut de modul în care-şi îndeplinise misiunea.

Ea nu era. Îşi aminti cum stătea Painter ghemuit pe aleea dintre ruine şi criptă. Privirea lui ascuțită, fruntea încrețită de concentrare, rapiditatea cu care îşi scoase arma. Ar fi trebuit să-l împuşte în spate, atunci când avusese şansa s-o facă. Riscase cu Safia, însă oricum o pierduse pe femeie. Cu toate astea, Cassandra nu trăsese în el. Chiar şi atunci când Painter se întorsese spre ea, făcuse o pauză timp de o fracțiune de secundă, căzând pe spate, în loc să se arunce în față.

Îşi strânse pumnii. Ezitase. Se înjură singură, la fel de mult cât îl înjură pe Painter. N-avea să mai facă greşeala asta şi a doua oară. Se uită fix la întinderea de asfalt şi pietriş.

Oare avea să apară din nou?

Observase că îi furase harta atunci când scăpase la bordul unuia dintre vehiculele lor – propria ei maşină. O găsiseră abandonata, fără nici un fel de echipament la bord, ascunsă în pădure la câțiva kilometri mai jos, pe drumul pe care coborâseră.

Deci Painter avea harta. Bineînțeles că urma să vină. Dar nu înainte ca ea să fie pregătită să-l întâmpine cum se cuvine. Avea o droaie de oameni şi o grămadă de arme şi muniție la dispoziție, cât să facă față unei armate întregi acolo, la locul cu pricina. Numai să încerce să vină.

N-avea să mai ezite şi a doua oară.

O siluetă apăru dintr-o dependință de lângă locul unde erau parcate maşinile, centrul ei de comanda temporar. Era John Kane, cu piciorul stâng prins într-o atelă. Se îndrepta încruntat spre ea. Partea stângă a feței îi era acoperită etanş cu un gel antiseptic, dând trăsăturilor feței o tentă albăstruie. Pe sub gel, urmele ghearelor se întindeau de-a lungul obrazului şi gâtului, înnegrite

din cauza iodului. Ochii îi străluceau mai tare decât de obicei în luminile puternice, portocalii, de pe pistă. Era urmarea dozei de morfină.

Refuza să fie lăsat deoparte.

— Operațiunea de curățare s-a încheiat în urmă cu o oră, spuse el, băgându-şi la loc microfonul radio. N-a mai rămas nimic.

Ea confirmă dând din cap. Toată probele care le-ar fi putut trăda prezența şi implicarea în schimbul de focuri de la criptă fuseseră îndepărtate: cadavre, arme şi până şi epava elicopterului VTOL.

— Ştim ceva despre echipa lui Crowe?

— Toți au dispărut în munți. S-au împrăştiat care încotro. Există drumuri laterale şi poteci pentru cămile peste tot prin munți. Şi petice de pădure deasă în toate văile adânci din jur. El şi şobolanii ăia ai nisipurilor şi-au pus coada pe spinare şi-au dispărut, s-au ascuns.

Cassandra se aşteptase la asta. După lupta de aseară, echipa ei rămăsese cu un număr prea mic de oameni pentru a putea porni într-o misiune de urmărire şi de căutare ca la carte. Trebuiseră să aibă grijă de propriii răniți şi să curețe locul înainte ca autoritățile locale să răspundă atacului înverşunat. Ea plecase cu primul transport aerian şi informase prin radio conducerea Ghildei despre evoluția operațiunii, minimizând haosul produs şi subliniind faptul că descoperiseră oraşul Ubar.

Informația asta îi salvase viața.

Şi ea ştia cui îi era datoare pentru asta.

— Dar despre curatorul muzeului se ştie ceva? întrebă ea.

— Am oameni care patrulează prin munți. Încă nu i-am detectat semnalul.

Cassandra se încruntă. Microtransmițătorul pe care i-l implantase femeii avea o bătaie de şaisprezece kilometri. Cum fusese posibil ca ei să nu-i detecteze semnalul? Poate din cauza munților. Poate din cauza furtunii. Indiferent de motiv, în cele din urmă femeia avea să-şi demaşte poziția. Avea să fie găsită.

Cassandra îşi aminti de granula mică de C4 incorporată în transmițător. Poate că Safia scăpase… însă era deja moartă.

— Hai să-i dăm drumul, spuse ea.

1.32 A.M.
MUNŢII DHOFAR

— Bavo, Saff, murmură Omaha.

Painter se agită în postul său de observare de lângă drum. Ce mai descoperise omul ăsta? Prin dispozitivul său de vedere nocturnă urmărise drumul neasfaltat, de pământ. Volkswagenul Eurovan era parcat sub un pâlc de copaci.

Omaha şi ceilalţi se adunaseră în spatele microbuzului, la portiera din spate. Omaha şi Danny erau aplecaţi asupra hărţii pe care Painter o furase din situl funerar.

Lângă ei, Coral îşi făcea inventarul materialelor şterpelite din spatele SUV-ului Cassandrei.

Pe drumul de coborâre de la mormânt, se întâlniseră cu Clay şi Danny, înnebuniţi de dispariţia Karei. Îi găsiseră puşca pe drum, însă nici urmă de femeie. O tot strigaseră, însă nu primiseră nici un răspuns. Iar cu Cassandra pe urmele lor şi cu elicopterele în aer, nu puteau să aştepte prea mult timp. În timp ce Painter şi Omaha o căutau pe Kara, ceilalţi scoseseră în grabă toate materialele şi echipamentele din SUV şi le băgaseră în Eurovan, după care abandonaseră SUV-ul lângă o coastă abruptă. Painter se temea că vor fi urmăriţi de Cassandra prin sistemul GPS, aşa cum făcuse şi el.

În plus, ea nu ştia nimic despre Eurovan. Un mic avantaj.

Aşa că o luaseră din loc, sperând că prietena lor Kara era ascunsă pe undeva.

Painter cercetă drumul, îngrijorat de decizia sa. Nu găsiseră nici un cadavru, nimic. Unde plecase Kara? Oare dispariţia ei avea de-a face cu faptul că rămăsese fără droguri? Luă o gură de aer zdravănă. Poate că aşa era cel mai bine. Departe de ei, Kara putea să aibă o şansă mai mare de a supravieţui. Cu toate astea, Painter continuă să meargă mai departe.

Barak fuma împreună cu Clay. Cei doi bărbaţi, atât de deosebiţi ca înălţime, gabarit şi filosofie de viaţă, erau legaţi de ceva comun – tutunul. Barak cunoştea munţii şi-i condusese printr-o serie de drumuri cu şleauri, bine camuflate. Merseseră cu luminile stinse, cât de repede le permitea drumul ca să rămână în siguranţă, oprindu-se din când în când, atunci când se apropia zgomotul elicopterelor.

Acum mai erau doar şase: el şi Coral, Omaha şi Danny, Barak şi Clay. Soarta căpitanului al-Haffi şi a lui Sharif rămăsese necunoscută, probabil împrăştiindu-se în patru zări cu cei din tribul Bait Kathir. Nu puteau decât să spere că nu li se întâmplase

nimic grav.

După trei ore de condus în condiții vitrege, se opriseră să se odihnească, să se regrupeze, să planifice ce aveau să facă în continuare. Tot ceea ce aveau pentru a-i călăuzi erau reperele trecute cu cerneală pe hartă.

La maşină, Omaha îşi îndreptă spatele care-i trosni de se auzi până la drum.

— A păcălit-o pe nemernica aia.

După ce se convinse că în valea muntelui era linişte şi întuneric, Painter se întoarse ca să li se alăture celorlalți.

— Despre ce vorbeşti?

Omaha îi făcu semn cu mâna.

— Vino să vezi.

Painter se duse lângă el. Cel puțin, ostilitatea lui Omaha față de el se mai atenuase. Pe drum, Painter le povestise despre leoparzi, despre schimbul de focuri şi despre intervenția femeii necunoscute. În cele din urmă, Omaha părea să se fi convins că atâta timp cât Safia se afla departe de Cassandra, era în mai mare siguranță.

Omaha arătă spre hartă.

— Uită-te la liniile astea. Cea albastră duce în mod clar de la cripta din Salalah spre mormântul lui Iov de-aici, din munți. Probabil că Safia a găsit un indiciu la primul mormânt care a condus-o aici, la cel de-al doilea.

Painter dădu din cap aprobator.

— OK, cum rămâne cu linia roşie?

— Safia a găsit un indiciu şi la mormântul lui Iov.

— Pilonul metalic cu un bust în capăt?

— Probabil. Nu mai contează. Uită-te aici. A trasat un cerc de-a lungul liniei roşii. Undeva în deşert. Ca şi cum aici ar fi locul în care să meargă mai departe.

— Locația Ubarului.

Painter avu senzația că se prăbuşeşte, că-i vine să vomite. Dacă Cassandra ştia deja unde era…

— Nu, nu e locația, spuse Danny.

Omaha dădu din cap.

— Am măsurat-o. Cercul e marcat la şaizeci şi nouă de mile de mormântul lui Iov, de-a lungul liniei roşii.

Painter le adusese la cunoştință toate detaliile, inclusiv că trăsese cu urechea şi-l auzise pe bărbatul înalt strigând numărul şaizeci şi nouă, măsurând ceva de-a lungul bastonului.

— Deci se potriveşte cu numărul pe care l-am auzit, spuse Painter.

— Însă au înțeles că-i vorba de mile, spuse Omaha. Milele *noastre.*

— Şi?

Omaha se uită la el ca şi cum ar fi fost evident.

— Dacă artefactul pe care l-au găsit la mormântul lui Iov e datat în aceeaşi perioadă ca inima de fier – şi de ce n-ar fi? – atunci e din jurul anului 200 î.Hr.

— OK, căzu de acord Painter.

— Dacă ne ducem cu gândul în perioada aia, definiția unei mile era dată de romani. O milă era calculată ca fiind egală cu cinci mii de picioare romane. Iar un picior roman are numai unsprezece inci şi jumătate, față de cei doisprezece din ziua de azi. Safia ştia sigur chestia asta! A lăsat-o pe Cassandra să creadă că e vorba de mile moderne. A trimis-o pe nemernica aia după cai verzi pe pereți.

— Şi-atunci care e distanța reală? întrebă Painter, apropiindu-se şi mai mult de hartă.

Lângă el, Omaha îşi rodea unghia de la degetul mare, făcând în mod clar calcule în minte. După un moment, îi răspunse:

— Şaizeci şi nouă de mile *romane* sunt echivalentul a puțin peste şaizeci şi trei de mile moderne.

— Are dreptate, spuse Coral.

Îşi făcuse şi ea propriul calcul.

— Aşa că Safia a trimis-o pe Cassandra cu şase mile mai departe de adevărata locație.

Painter se încruntă. Nu i se părea prea departe.

— În deşert, îl contrazise Omaha, şase mile echivalează cu şase sute.

Painter nu descurajă mândria pe care bărbatul o manifesta față de fapta Safiei, însă ştia că trucul n-avea s-o păcălească prea mult pe Cassandra. Imediat ce avea să-şi dea seama că nu se găsea nimic în locația falsă, urma să înceapă să pună întrebări. Cineva avea să rezolve misterul. Painter estima că trucul Safiei le asigura un avans de una sau maximum două zile.

— Aşadar, unde e pe hartă adevărata locație? întrebă Painter.

Omaha dădu din cap, entuziasmat.

— Hai să aflăm.

Îşi ajustă rapid instrumentele, verificând încă o dată măsurătorile. Se încruntă.

— N-are sens. Înfipse o piuneză în hartă.

Painter se aplecă şi citi numele din dreptul acesteia:

— Shisur.

Omaha dădu din cap în semn că nu înțelege, cu vocea cuprinsă de disperare.

— A fost o vânătoare de cai verzi pe pereți încă de la început.

— Ce vrei să spui?

Omaha continuă să se uite pe hartă şi să se încrunte, ca şi cum ea ar fi fost de vină.

Îi răspunse Danny în locul lui:

— Shisur este locul unde au fost descoperite ruinele Ubarului. Descoperirea a fost făcută în 1992 de Nicolas Clapp şi de alți câțiva.

Danny se uită la Painter.

— Nu-i nimic aici. Toate nebunia asta nu duce decât spre un loc care a fost deja descoperit şi scormonit în adâncime.

Lui Painter nu-i venea să creadă.

— Trebuie să fie ceva.

Omaha bătu cu pumnul în hartă.

— Eu însumi am fost acolo. E o fundătură. Toată nebunia asta şi vărsarea de sânge... pentru nimic.

— Trebuie să fie ceva ce n-a văzut nimeni, insistă Painter. Toată lumea a crezut că cele două morminte la care am fost până acum fuseseră examinate în întregime, însă iată că în câteva zile şi colo şi dincolo, s-au făcut noi descoperiri.

— Descoperiri făcute de Safia, le aminti Omaha cu amărăciune.

Pentru un lung interval de timp, nimeni nu mai spuse nimic.

Painter se concentră asupra cuvintelor lui Omaha. Deodată îşi dădu seama de ceva.

— O să se ducă acolo.

Omaha se întoarse spre el.

— Despre cine vorbeşti?

— De Safia. A minţit-o pe Cassandra ca s-o împiedice să ajungă la Ubar. Însă ca şi noi, ştie încotro duc cu adevărat indiciile.

— Spre Shisur. Spre vechile ruine.

— Exact.

Omaha se încruntă.

— Însă după cum v-am spus, acolo nu-i nimic.

— Şi după cum ai spus, Safia a descoperit indicii acolo unde nu le-a mai găsit nimeni înainte. Crede c-o să poată face la fel şi la Ubar. O să se ducă acolo chiar şi pentru singurul motiv de a o împiedica pe Cassandra să pună mâna pe indiferent ce s-ar putea

afla acolo.

Omaha trase adânc aer în piept.

— Ai dreptate.

— Asta doar dacă i se va permite să plece, spuse şi Coral dintr-o parte. Cum rămâne cu femeia care a luat-o de-acolo? Cea cu leoparzii.

Barak îi răspunse, cu o voce oarecum stânjenită:

— Am auzit poveşti despre asemenea femei, spuse în jurul focurilor de tabără din deşert. Spuse în sânul tuturor triburilor din ținutul nisipurilor. E vorba de războinicele deşertului. Care sunt mai mult nişte djinni decât muritoare. Care pot vorbi cu animalele. Care dispar ca la comandă.

— Îhî, ai dreptate, spuse Omaha.

— Într-adevăr, femeia aia avea ceva ciudat, admise Painter. Şi nu cred că-i prima oară când avem de-a face cu ea.

— Ce vrei să spui?

Painter dădu din cap spre Omaha.

— Răpitorii tăi. În Muscat. Persoana pe care ai văzut-o în piață era femeie.

— Ce? Crezi că-i aceeaşi femeie?

Painter ridică din umeri.

— Sau poate una din acelaşi grup. Mai e o parte implicată în toate astea. Ştiam asta. Nu ştiu dacă e vorba de femeile războinice ale lui Barak sau de un grup care caută să facă nişte bani. Indiferent despre ce-i vorba, au luat-o pe Safia cu un anumit motiv. De fapt, Omaha, s-ar fi putut să fi încercat să te răpească datorită afecțiunii pe care ți-o poartă Safia. Să te folosească poate ca pe un instrument de schimb.

— Instrument de schimb pentru ce?

— Să o facă pe Safia să le ajute. Am mai văzut şi geanta argintie legată de cocoaşa cămilei. De ce să ia artefactul dacă n-ar avea un motiv serios? Totul face trimitere la Ubar.

Omaha îşi cântări bine cuvintele, dând din cap.

— Atunci într-acolo o să mergem. Cu nemernica aia momentan păcălită, o să aşteptăm să vedem dacă Safia o să-şi facă şi ea apariția acolo.

— Şi între timp o să scotocim locul, spuse Coral.

Făcu semn cu capul spre echipamentul foarte scump pe care puseseră mâna.

— Aici avem un bloc radar de penetrare a solului, foarte bun pentru a căuta pe sub nisip. Şi mai avem o ladă de grenade, câteva

puşti în plus şi… nu ştiu ce e chestia asta.

Ridică în sus o armă care arăta ca o carabină cu o pâlnie în capătul țevii. După sclipirea din ochii ei, murea de nerăbdare să-l încerce.

Toată lumea se întoarse spre Painter, ca şi cum ar fi aşteptat acordul lui.

— Bineînțeles că mergem, spuse el.

Omaha îl bătu uşor pe umăr.

— În cele din urmă am căzut şi noi de acord asupra unui lucru.

1.55 A.M.

Safia o strânse în brațe pe Kara.

— Ce faci aici?

— Nu sunt sigură, răspunse Kara, tremurând în îmbrățişarea ei.

Îi simțea pielea rece şi umedă, lipicioasă.

— Ceilalți? L-am văzut pe Painter… Ce ştii despre Omaha, despre fratele lui…?

— Din câte ştiu, toată lumea e bine. Însă eu am stat departe de luptă.

Safia trebui să se aşeze, cu picioarele slăbite, cu genunchii moi. Peştera se învârtea puțin în jurul ei. Susurului cascadei care curgea prin gaura din tavan îi părea că sună asemenea unor clopote de argint. Lumina flăcărilor de la cele cinci focuri de tabără o orbea.

Se prăbuşi pe o pătură ponosită de lângă foc. Nu putea să simtă căldura flăcărilor.

Kara se lăsă şi ea în jos.

— Umărul tău! Sângerezi.

— *M-a împuşcat.*

Safia nu ştia dacă vorbise cu voce tare sau nu. Se apropiară trei femei cu brațele pline. Cărau un lighean din care ieşeau aburi, haine împăturite, un coş cu jar acoperit şi oricât de curios ar părea ținând cont de locul în care se aflau, o cutie cu crucea roşie pe ea, aşadar, o trusă de prim ajutor. O femeie în vârstă, nu cea care o condusese încoace, le urmă ajutându-se de un baston lung, care strălucea în lumina incandescentă a focului de tabără. Era foarte bătrână, cu umerii aplecați, cu părul alb, însă pieptănat cu grijă şi strâns la spate, peste urechi. Două rubine îi împodobeau lobii urechilor, potrivindu-se la culoare cu tatuajul din colțul ochiului.

— Întinde-te, fiica mea, spuse femeia bătrână melodios. Din nou în engleză. Lasă-ne să-ți vedem rănile.

Safia n-avea putere să se opună, însă Kara se aşeză lângă ea protector. Trebuia să aibă încredere în faptul că prietena ei avea s-o protejeze dacă era necesar.

Îi scoaseră bluza Safiei. Bandajul murdar fu apoi înmuiat cu o cataplasmă aburindă făcută din aloe şi mentă şi tras uşor de pe rană. Parcă i-ar jupuit pielea de pe umăr. Icni de durere, după care văzu negru în fața ochilor.

— Vedeți c-o doare, le avertiză Kara.

Una dintre cele trei femei se lăsase în genunchi şi deschisese trusa medicală de prim-ajutor.

— Am o fiolă de morfină, *hodja,* spuse femeia.

— Lasă-mă să-i văd rana.

Bătrâna se aplecă, sprijinită de asistentele ei.

Safia se întoarse spre ea cu umărul gol.

— Glonțul a trecut fără să lase urme adânci sau să afecteze ceva. E o rană superficială. E bine. N-o să trebuiască s-o operăm. Ceaiul dulce de smirnă o să-i amelioreze durerea. La fel şi două tablete de Tylenol cu codeină. Puneți o perfuzie în brațul bun şi administrați-i un litru de LRS încălzit.

— Cu rana cum rămâne? întrebă cealaltă femeie.

— O s-o cauterizăm, o pansăm şi o să-i înfăşăm umărul, după care o să-i imobilizăm brațul cu o eşarfă.

— Am înțeles, *hodja.*

Safia fu ridicată în fund. Cea de-a treia femeie turnă ceai într-o cană aburindă şi i-o dădu Karei.

— Ajut-o să bea. O să-i dea putere.

Kara se conformă, acceptând cana cu ambele mâini.

— Cel mai bine ar fi să iei şi tu câte o gură, îi spuse bătrâna Karei. Ca să-ți limpezească puțin capul.

— Mă îndoiesc că ceaiul ăsta e suficient de puternic.

— Îndoiala n-o să-ți fie de folos aici.

Kara bău ceaiul, se strâmbă, după care i-l oferi Safiei.

— Ar trebui să bei. Arăți ca naiba.

Safia o lăsă să-i toarne puțin între buze. Căldura se scurse în jos în cavitatea rece pe care o simțea în stomac. Mai luă câteva guri. În fața ei apărură două pastile.

— Pentru durere, îi şopti cea mai tânără dintre cele trei femei.

Toate trei arătau de parcă erau surori, despărțite de numai câțiva ani distanță.

— Ia-le, Saffie, o îndemnă Kara. Sau le iau eu.

Safia deschise gura, acceptând medicamentele şi le înghiți cu încă o gură de ceai.

— Acum întinde-te pe spate în timp ce noi o să-ți oblojim rănile, spuse *hodja.*

Safia se prăbuşi pe pătură, simțindu-se mai încălzită.

Hodja se lăsă uşor pe pătură de lângă ea, mişcându-se cu o grație care-i dezmințea vârsta. Îşi lăsă bastonul pe genunchi.

— Odihneşte-te, fiica mea. Fi liniştită.

Şi-şi puse o mână deasupra Safiei.

O senzație nedefinită de amețeală puse stăpânire pe ea, atenuându-i toată durerea din corp, făcând-o să plutească. Safia simți mirosul de iasomie care învăluia peştera.

— Cine… cine eşti? întrebă Safia.

— Suntem mama ta, draga mea.

Safia tresări, negând posibilitatea asta, ofensată. Mama ei era moartă.

Femeia asta era prea bătrână. Probabil că o spunea în sens metaforic. Înainte să poată bombăni ceva, toată priveliştea îi dispăru din fața ochilor. Mai auzi doar câteva cuvinte.

— Noi toate. *Toate* suntem mama ta.

2.32 A.M.

Kara se uita la grupul de femei care se ocupau de Safia în timp ce prietena ei stătea întinsă pe pătură. Îi introduseseră un cateter într-o venă de la mâna dreaptă în care îi fixaseră un picurător intravenos ataşat la o pungă caldă de soluție salină, ținută în sus de una dintre asistentele care o îngrijeau pe Safia. Celelalte două îi curățaseră şi-i dezinfectaseră rana provocată de glonțul ce-i trecuse prin umăr. Rana era mai mică decât o monedă de zece cenți. Pe zona afectată îi împrăştiaseră din belşug o pudră ce cauteriza, apoi rana fusese dată cu iod, acoperită cu tifon şi pansată cu mâini de expert.

Safia se zvârcoli uşor, însă rămase cufundată în somn.

— Să aveți grijă să-şi țină mâna într-o eşarfă, ceru bătrâna, supraveghindu-le pe celelalte. Când se trezeşte, aveți grijă să bea o cană de ceai.

Hodja îşi ridică bastonul, îl propti în pământ şi se ridică. Se întoarse cu fața spre Kara.

— Vino. Lasă-le pe fiicele mele să aibă grijă de sora ta.

— N-o las singură aici.

Kara se dădu şi mai aproape de Safia.

— O să fie bine îngrijită. Vino. E timpul să afli ceea ce ai căutat.

— Despre ce vorbeşti?

— Răspunsuri despre viaţa ta. Dacă vrei vii, dacă nu, poţi să rămâi. Pentru mine nu contează. Bătrâna o luă din loc. N-o să mă cert cu tine.

Kara aruncă o privire rapidă spre Safia, după care se uită la femeia în vârstă. „Răspunsuri despre viaţa ta."

Kara se ridică încet.

— Dacă i se întâmplă ceva…

Însă nu ştia pe cine ameninţa. Surorile păreau să aibă mare grijă de prietena ei.

Dând din cap, Kara porni şi ea după *hodja.*

— Unde mergem?

Fără să-i răspundă, *hodja* continuă să meargă. Lăsară cascada susurând şi focurile de tabără în spate şi se îndreptară spre cotloanele mai întunecate ale cavernei.

Kara se holbă în jur. Abia dacă-şi mai amintea cum intrase în peştera asta. Fusese conştientă de acest fapt, însă era ca şi cum se deplasase printr-o ceaţă plăcută, mergând greoi în spatele unei bătrâne, din acest trib de femei îmbrăcate la fel. După ce coborâse din microbuz, merseseră mai bine de o oră, printr-o pădure întunecată, spre un izvor străvechi, secat, la care aveai acces printr-o nişă îngustă tăiată în stâncă. Coborâseră în spirală în interiorul muntelui, o bucată bună de timp. De îndată ce ajunseseră la peştera de aici, Kara fusese abandonată lângă foc, spunându-i-se să aştepte şi ceaţa i se ridicase de pe ochi. Odată cu disiparea ceţii, durerea de cap, tremurăturile şi starea de greaţă reveniseră asemenea unei pături de plumb. Abia dacă se simţea în stare să se mişte, aşa că nici nu se punea problema să încerce să iasă din labirintul acesta de tuneluri. Întrebările pe care le pusese fuseseră ignorate.

Şi avusese multe întrebări.

Acum se uita fix la spatele bătrânei care mergea în faţa ei. „Cine sunt aceste femei? Ce vor de la mine şi de la Safia?"

Ajunseră la un tunel care se deschidea într-un perete. O copila aştepta la intrare, având în mână o lampă de ulei din argint, asemenea celei din poveşti, din care ieşea un duh. O flacără micuţă pâlpâia în capătul metalic al lămpii. Fata, nu mai mare de

opt ani, purta o robă tradițională care părea prea mare pentru ea, tivul ajungându-i până la degetele de la picioare. Se uita cu ochi mari la Kara, ca şi cum ar fi văzut în extraterestru, însă în privirea ei nu era frică, doar curiozitate.

Hodja îi făcu semn din cap copilei s-o ia înainte.

— Mergi, Yaqut.

Copila se întoarse şi plecă, târşâindu-şi picioarele înainte, prin tunel. *Yaqut* era cuvântul în arabă pentru „rubin". Era pentru prima oară când auzea un nume rostit aici.

Se uită fix la *hodja.*

— Cum te cheamă?

În sfârşit, bătrâna se uită spre ea. Ochii verzi îi scânteiau intens în lumina flăcării lămpii.

— Mi se spune în mai multe feluri, însă numele meu de botez este Lu'lu. Cred că în limba ta asta înseamnă „perlă".

Kara dădu aprobator din cap.

— Toate femeile tale au nume de pietre prețioase?

Nu primi nici un răspuns şi continuară să meargă în spatele copilei, în tăcere, însă Kara simți recunoaşterea tacită a femeii. În tradiția arabă, asemenea nume de pietre prețioase erau date numai unei anumite caste.

Sclavelor.

De ce-şi aleseseră femeile astea asemenea nume? În mod sigur păreau mai libere decât majoritatea femeilor arabe.

Copila ieşi din tunel într-o încăpere din calcar. Înăuntru era rece şi pereții umezi scânteiau în lumina lămpii. Pe jos era întins un covoraş de rugăciune, căptuşit cu un strat de paie. Dincolo de acesta se înălța un altar de piatră neagră.

Kara simți că o trec fiori. De ce o aduseseră aici?

Yaqut merse până la altar, îl ocoli, se aplecă şi dispăru în spatele lui. Deodată flăcările sfârâiră şi deveniră mai luminoase în spatele pietrei. Yaqut îşi folosise lampa cu gaz ca să aprindă focul. Kara simți mirosul de lemn, lemn parfumat pe care se turnase gaz ca să se aprindă mai uşor. Gazul arse foarte repede, lăsând în urmă numai mirosul dulceag de tămâie.

Pe măsură ce flăcările deveneau din ce în ce mai mari, Kara îşi dădu seama că se înşelase. Altarul întunecat nu era opac, ci cristalin, asemenea unei bucăți de obsidian[14] negru, numai că

---

[14] Rocă vulcanica neagra, asemănătoare cu sticla, formată prin

mult mai translucid. Incandescența flăcărilor strălucea prin piatră.

— Vino, spuse Lu'lu şi o conduse pe Kara la covorul de rugăciune. Îngenunchează!

Kara, extenuată din cauza lipsei de somn şi slăbită de pe urma lipsei de adrenalină din sistemul său nervos, indusă atât pe cale naturală, cât şi artificială, se prăbuşi plină de recunoştință pe covorul moale.

Hodja rămase în spatele ei.

— Aici se află ceea ce te-a făcut să vii de atât de departe şi ceea ce cauți de atâta timp.

Şi-şi îndreptă bastonul spre altar.

Kara se holbă la blocul de piatră translucidă. Ochii i se măriră în timp ce mormanul de lemne ardea în spatele altarului, strălucind prin el.

Nu era piatră opacă… ci sticlă brută.

Flăcările luminau interiorul, până în inima blocului de sticlă, înăuntru, încastrată asemenea unei muşte în chihlimbar, se afla o siluetă, în mod clar umană, înnegrită până la os, cu picioarele strânse în poziția fătului, însă cu brațele întinse în agonie. Kara mai văzuse ceva similar, un corp ars complet, în ruinele de la Pompei. O formă transformată în piatră, îngropată şi pietrificată sub cenuşa fierbinte în urma erupției din vechime a Vezuviului. Aceeaşi postură a unei morți în chinuri.

Însă ceea ce era cel mai rău pentru Kara era faptul că ştia de ce fusese adusă aici, de ce i se arătase asta.

„Răspunsuri despre viața ta."

Se sprijini în mâini pe covor, simțindu-şi corpul deodată prea greu.

Nu… Lacrimile îi țâşniră din ochi. Ştia cine zăcea îngropat în blocul de sticlă.

Îi scăpă un strigăt, smulgându-i cu forța totul din corp: puterea, vederea, speranța, până şi dorința de a mai trăi, golind-o pe dinăuntru.

— Papa…

3.12 A.M.

întărirea rapida a lavei, (n. tr.).

Safia se deşteptă învăluită de muzică şi căldură. Era întinsă pe o pătură moale şi, deşi se trezise complet, mai lâncezi puțin. Ascultă sunetul plăcut al coardelor unei lăute, acompaniat de sunetele joase ale unui instrument de suflat, gen caval, obsedant şi stingher. Flăcările dansau pe acoperişul de deasupra, înfățişând nişte ornamente florale, coarde de viță şi iederă. Susurul apei adăuga şi contrapunctul acestei muzici.

Ştia unde se afla. Nu i se părea deloc greu să revină la realitate, ci simțea doar o uşoară stare de amețeală de la codeina pe care o înghițise. Auzi voci care vorbeau încet, câte un hohot de râs ocazional, câte un copil jucându-se.

Se ridică uşor, ceea ce-i aminti din nou de durerea din umăr. Însă durerea era surdă, mai mult o durere profundă decât un junghi acut. Se simțea nefiresc de odihnită. Se uită la ceasul de la mână. Dormise cam o oră şi ceva, însă se simțea de parcă se odihnise zile întregi. Relaxată şi odihnită.

O femeie tânără păşi spre ea, se lăsă în genunchi, ținând o cană aburindă în mâini.

— *Hodja* vrea să bei asta.

Safia acceptă şi luă cana cu mâna ei sănătoasă. Cealaltă îi atârna într-o eşarfă de-a curmezişul pântecului. Bău puțin câte puțin, recunoscătoare şi remarcă absența clară a prietenei sale.

— Unde-i Kara? Prietena mea?

— Când termini ceaiul, o să te duc la *hodja.* Te aşteaptă împreună cu sora ta.

Safia dădu din cap aprobator. Îşi sorbi ceaiul pe cât de repede îi permiteau căldura şi aburul ce ieşea din cană. Ceaiul dulce o încălzi. Puse ceaşca jos, pe pământ şi se ridică de-a buşilea în picioare.

Însoțitoarea ei se oferi s-o ajute, însă Safia o refuză, simțindu-se destul de sigură pe picioare.

— Pe-aici.

Safia fi condusă spre partea îndepărtată a peşterii, loc de unde intrară într-un alt tunel. Cu un felinar în mână, ghida ei o conduse fără ezitare prin labirintul de căi de acces şi pasaje subterane.

Safia i se adresă însoțitoarei sale:

— Cine sunteți voi?

— Suntem Rahim, răspunse ea simplu.

Safia îşi traduse cuvântul în minte. *Rahim* era cuvântul din arabă pentru „uter". Oare erau un fel de trib de femei-beduin? Nişte amazoane ale deşertului? Medită la numele lor. De

asemenea, mai avea conotații legate de divinitate, renaştere şi continuitate.

Cine erau femeile astea?

În față apăru o lumină, strălucind dintr-o cavernă laterală.

Femeia care o escorta se opri la câțiva paşi de intrare şi-i făcu semn Safiei s-o ia înainte.

Ea continuă să meargă, simțind pentru prima oară de când se afla aici o senzație de nervozitate, ceva ca o furnicătură. Aerul păru să devină mai dens, mai greu de respirat. Se concentra şi inspiră şi expiră în mod repetat, trecând peste momentul de teamă şi de nelinişte de mai înainte. În timp ce se apropia mai mult, auzi pe cineva cum plânge în hohote, cu suspine sfâşietoare.

Kara…

Îşi lăsă temerile deoparte şi se grăbi să ajungă în peşteră. O găsi pe Kara prăbuşită pe un covoraş de rugăciune. Bătrâna *hodja* era în genunchi lângă ea, legănând-o. Ochii verzi ai bătrânei îi întâlniră pe ai Safiei.

Safia se grăbi spre ele.

— Kara, ce s-a întâmplat?

Kara îşi ridică privirea, cu ochii afundați în orbite, cu obrajii plini de lacrimi. Nu putea să vorbească. Îi arătă cu o mână spre o piatră imensă având un foc în spatele ei. Safia recunoscu îndată ce era, o bucata de zgură sticloasă, de nisip topit care se solidificase. Găsise şi ea asemenea bucăți în jurul locurilor în care fulgerase. Acestea erau venerate de oamenii din antichitate, folosite ca bijuterii, obiecte sacre, pietre de rugăciune.

Nu înțelesese până în momentul în care văzu persoana dinăuntrul sticlei.

— Oh, nu…

Kara murmură:

— E… e tatăl meu.

— Oh, Kara.

Lacrimi năvăliră în ochii Safiei. Se lăsă şi ea în genunchi de partea cealaltă a Karei. Reginald Kensington îi fusese şi ei ca un tată. Înțelegea durerea prietenei sale, însă dincolo de asta se simțea complet derutată.

— Cum? De ce…?

Kara se uită la bătrână, mult prea copleşită de durere ca să poată vorbi.

Hodja o bătu uşor pe Safia pe mână.

— După cum i-am explicat deja prietenei tale, lordul Kensington

nu este necunoscut poporului nostru. Povestea lui ne aduce aici întocmai ca şi povestea voastră. În ziua în care a murit a intrat în nisipurile interzise. Fusese avertizat, însă a ales să nu țină cont de asta. Şi n-a ajuns din întâmplare la aceste nisipuri. Căuta Ubarul, la fel ca fiica sa. Ştia că acele nisipuri erau aproape de inima oraşului şi n-a putut să renunțe.

— Ce s-a întâmplat cu el?

— Dacă păşeşti pe nisipurile din jurul Ubarului rişti să stârneşti mânia unei puteri supranaturale care zace ascunsă de milenii întregi. O putere şi un loc pe care noi, femeile de aici, le păzim. El auzise de locul acesta, era atras de el. Asta a fost soarta lui.

Kara se ridică în picioare – în mod clar mai auzise toate astea.

— Ce este puterea asta?

Hodja clătină din cap în semn că nu ştia.

— Asta nu ştim. Porțile Ubarului sunt închise pentru noi de două milenii. Ce se află dincolo de aceste porți s-a pierdut în negura vremilor. Noi suntem Rahim, ultimele dintre protectoarele sale. Cunoştințele noastre au trecut din gură în gură, de la o generație la alta, însă două secrete n-au fost niciodată spuse după distrugerea Ubarului, n-au fost niciodată transmise clanului nostru de regina supraviețuitoare a Ubarului. Atât de mare a fost tragedia, încât a închis oraşul şi, odată cu moartea ei, au murit şi cele două secrete: unde sunt ascunse cheile porților oraşului şi ce putere zace sub nisip, în inima Ubarului.

Fiecare cuvânt rostit de bătrână ridica o mie de întrebări în mintea Safiei. „Porțile Ubarului. Ultimele dintre protectoarele sale.” „Inima oraşului pierdut.” „Cheile ascunse.” însă ceva familiar îi sună în minte.

— Cheile… murmură ea. Inima de fier.

Hodja dădu aprobator din cap.

— Care să conducă spre inima Ubarului.

— Şi sulița cu bustul lui Biliqis, Regina din Saba.

Bătrâna făcu o plecăciune.

— Ea este cea care a fost mama noastră a tuturor. Prima din casa regală a Ubarului. Este firesc să orneze cea de-a doua cheie.

Safia trecu din nou în revistă istoria cunoscută a Ubarului. Oraşul fusese într-adevăr fondat în jurul anului 900 î.Hr., în aceeaşi perioadă în care trăise istorica Regină din Saba. Ubarul prosperase până la prăbuşirea unei pâlnii de eroziune care distrusese oraşul în jurul anului 300 d.Hr. Dăinuise o perioadă lungă. Iar existența unei case regale aflate la putere era bine

documentată.

Safia întrebă despre acest lucra.

— Credeam că regele Shaddad a fost primul domnitor al Ubarului, stră-strănepotul lui Noe. Exista până şi un clan izolat de beduini, Shahra, care pretindeau a fi descendenții aceluiaşi rege.

Bătrâna clătină din cap.

— Clanul Shaddad se compunea doar din cei cu atribuții pe linie administrativă. Clanul din care se trăgea Biliqis era compus din adevărații domnitori, un secret ascuns de toată lumea, însă crezut de marea majoritate. Ubarul i-a dat puterile sale reginei, a ales-o pe ea, i-a permis să dea naştere unei linii genealogice puternice şi sigure. O linie care continuă până în ziua de azi.

Safia îşi aduse aminte de chipul femeii de pe bust. Tinerele de aici semănau izbitor de mult cu ea. Putea o asemenea linie să rămână pură timp de mai mult de două milenii?

Safia clătină din cap, neîncrezătoare.

— Vrei să spui că tribul tău se trage încă de pe vremea Reginei din Saba?

Hodja îşi plecă din nou capul.

— E mai mult de-atât… mult mai mult. Îşi ridică ochii. Noi *suntem* Regina din Saba.

3.28 P.M.

Kara se simțea rău, îi era greață – însă nu de la lipsa de droguri. De fapt, de la sosirea ei aici, în aceste peşteri, se simțea mult mai puțin amețită, tremurăturile devenind mai puțin violente, ca şi cum îi făcuseră ceva la cap. Însă ceea ce o făcea să sufere pe ea acum era de o mie de ori mai rău decât lipsa amfetaminelor. Se simțea strivită, deznădăjduită, epuizată, devastată. Toate aceste discuții despre oraşe secrete, puteri misterioase, genealogii antice nu însemnau nimic pentru ea. Stătea cu ochii ațintiți asupra rămăşițelor tatălui tău, a cărui gură împietrise într-un rictus de agonie.

Cuvintele spuse de *hodja* îi blocaseră creierul.

„Căuta Ubarul, la fel ca fiica sa."

Kara îşi reaminti ziua morții tatălui ei, vânătoarea organizată cu ocazia împlinirii vârstei de şaisprezece ani. Întotdeauna se întrebase de ce merseseră tot drumul acela până la zona respectivă de deşert. Existau locuri bune pentru vânătoare mult mai aproape

de Muscat; de ce să zboare până la Baza Aeriană Thumrait, să meargă cu nişte Rovere până acolo, după care să-şi înceapă urmărirea călare pe ATV-uri? Se folosise de ziua ei de naştere ca de un pretext pentru a porni în căutarea acelor ţinuturi?

Simţea cum furia îi creşte în piept, ţâşnind din ea ca flăcările din spatele bucăţii de sticlă. Însă nu era îndreptată spre nimeni anume. Era furioasă pe aceste femei care păstraseră secretul acesta atâta amar de vreme, pe tatăl ei pentru că-şi pierduse viaţa într-o căutare care se dovedise mortală, pe ea însăşi pentru că mersese pe urmele lui… chiar şi pe Safia pentru că n-o făcuse niciodată să se oprească, nici măcar când căutarea o distrugea pe dinăuntru. Focul furiei sale îi mistuia urmele bolii.

Kara se aşeză la loc şi se întoarse spre bătrâna *hodja.* Îi întrerupse lecţia de istorie pe care i-o ţinea Safiei, cu amărăciune în voce:

— De ce căuta tatăl meu Ubarul?

— Kara… spuse Safia ca s-o consoleze. Cred că asta mai poate aştepta.

— Nu. Furia făcuse ca reacţia ei să sune ca un ordin. Vreau să aflu acum.

Hodja rămase complet rece la demonstraţia ei de forţă, plecându-se în faţa furiei Karei precum trestia în faţa vântului.

— Ai tot dreptul să întrebi. Ăsta e motivul pentru care vă aflaţi amândouă aici.

Kara se încruntă, pielea încreţindu-i-se de la buze până la frunte.

Femeia îşi plimbă privirea de la Kara la Safia şi invers.

— Dacă deşertul ia ceva, atunci dă altceva în schimb.

— Ce vrei să spui? se repezi Kara.

Hodja oftă.

— Deşertul ţi-a luat tatăl. Şi făcu semn cu mâna spre piatra ce-ţi dădea fiori. Dar ţi-a dat o soră.

Şi dădu din cap spre Safia.

— Safia a fost întotdeauna cea mai dragă prietenă a mea.

În ciuda furiei, vocea Karei tremura de emoţie. Adevărul şi profunzimea cuvintelor ei, spuse cu voce tare, loviră în inima ei rănită cu un impact mai mare decât şi-ar fi imaginat, încercase să se debaraseze de ele, însă era prea rănită.

— Ea e mult mai mult decât o prietenă. E sora ta atât în spirit… cât şi în sânge. *Hodja* îşi ridică bastonul şi-l îndreptă spre corpul încastrat în sticlă. Aici zace tatăl tău… *şi al Safiei.*

Hodja se întoarse cu fața spre cele două femei năuce.

— Voi două sunteți surori.

3.33 A.M

Mintea Safiei nu putea să accepte ceea ce spunea femeia.

— E imposibil, spuse Kara. Mama mea a murit când m-am născut.

— Voi aveți acelaşi tată, nu aceeaşi mamă, le lămuri *hodja.* Safia s-a născut dintr-o femeie care aparține poporului nostru.

Safia clătină din cap neîncrezătoare. Erau surori vitrege. Pacea pe care o resimțise după momentele de slăbiciune se dusese pe apa sâmbetei. De ani de zile, nu ştia nimic despre mama ei, în afară de faptul că murise într-un accident de autobuz atunci când ea avea patru ani. Nu ştia nimic despre tatăl ei. Chiar şi printre amintirile vagi din copilăria sa de dinaintea orfelinatului – frânturi înceţoşate, parfumuri, o şoaptă la ureche – nu existase niciodată vreun personaj masculin, un tată. Tot ceea ce-i mai rămăsese de la mama ei era numele ei, al-Maaz.

— Calmați-vă. Femeia îşi ridică ambele mâini, cu câte o palmă îndreptată spre fiecare din ele. E un dar, nu un blestem.

Cuvintele ei mai potoliră bătăile sălbatice ale inimii Safiei, aşa cum ar face o palmă pusă pe un diapazon ce încă mai vibrează. Cu toate acestea, nu putea să-şi îndrepte privirea spre Kara, mult prea jenată, ca şi cum prezența ei ar fi întinat în vreun fel amintirea lordului Kensington. Mintea Safiei se transpuse în timp până în ziua în care fusese luată de la orfelinat, o zi extrem de înfricoşătoare şi totodată plină de speranță. Reginald Kensington o alesese dintre toate celelalte fete – o copilă cu sânge mixt o luase acasă şi-i dăduse o cameră numai a ei. Kara şi Safia se îndrăgiseră imediat. Îşi dăduseră oare seama, chiar şi la acea vârstă fragedă, de o legătură secretă, de un sentiment de familie care le unea? De ce nu le spusese Reginald Kensington niciodată acest secret, că erau surori?

— Dacă aş fi ştiut… bolborosi Kara, întinzându-se spre Safia.

Safia îşi ridică privirea. Nu citi nici un fel de învinuire în ochii prietenei sale, furia de mai înainte se stinsese. Tot ceea ce văzu fu uşurare, speranță şi iubire.

— Poate că am ştiut… murmură Safia şi se lăsă îmbrățişată de sora sa. Poate că noi am ştiut întotdeauna în străfundul inimii.

Începură să plângă. Dintr-odată, nu mai erau doar prietene – împreună formau *o familie.*

Se îmbrățişară un moment foarte lung, însă în cele din urmă

întrebările le făcură să se despartă. Kara păstră mâna Safiei în mâna ei.

Într-un final vorbi şi *hodja.*

— Povestea voastră comună se întoarce la descoperirea statuii de la mormântul lui Nabi Imran de către lordul Kensington. Această descoperire remarcabilă a fost importantă pentru noi. Statuia data de pe vremea fondării Ubarului, îngropată lângă un mormânt care avea legătură cu o femeie miraculoasă.

— Fecioara Maria? întrebă Safia.

Bătrâna îi răspunse dând din cap afirmativ.

— În calitate de protectoare a Ubarului, una dintre noi trebuia să se apropie, să examineze obiectul funerar. Se spunea că cheile porților Ubarului aveau să iasă singure la suprafață la momentul potrivit. Aşa că a fost trimisă Almaaz.

— Al-Maaz, spuse Safia, observând că pronunția era puțin diferită.

— *Almaaz,* repetă *hodja* mult mai ferm.

Kara îi strânse mâna cu putere.

— Toate femeile de aici au nume de pietre prețioase. Numele lui *hodja* este Lu'lu. Perlă.

Ochii Safiei se măriră.

— *Almaaz.* Numele mamei mele era Diamant. Cei de la orfelinat au crezut că numele ei de familie era al-Maaz. Deci ce s-a întâmplat cu ea?

Hodja, Lu'lu, dădu din cap, încruntându-se, obosită.

— Ca multe dintre femeile noastre, mama ta s-a îndrăgostit. Pe durata cercetării împrejurărilor în care a fost descoperită statuia şi-a permis să se apropie prea tare de lordul Kensington… şi el la rândul lui de ea. Erau înnebuniți unul după celălalt. Iar după câteva luni, în pântecele ei a început să crească un copil, însămânțat în mod natural ca la toate femeile.

Safia se încruntă la strania alegere a cuvintelor, însă n-o întrerupse.

— Sarcina a panicat-o pe mama ta. Era interzis ca una dintre noi să aibă un copil provenit din vintrele unui bărbat. A fugit de lordul Kensington. S-a întors la noi. Am avut grijă de ea până când a născut. Însă după naşterea ta, a trebuit să plece. Almaaz încălcase regula noastră. Iar tu, un copil cu sânge amestecat, nu erai o femeie Rahim pură.

Bătrâna îşi atinse tatuajul reprezentând o lacrimă, simbolul rubiniu al tribului. Safia n-avea un astfel de tatuaj.

— Mama ta te-a crescut cât a putut de bine în Khaluf, pe coasta Omanului, nu departe de Muscat. Însă accidentul te-a lăsat orfană. În tot acest răstimp, lordul Kensington n-a renunțat nici un moment s-o caute pe mama ta... şi pe copilul pe care era posibil să-l aibă. A bătut Omanul în lung şi-n lat, a cheltuit o avere, însă atunci când una dintre femeile noastre nu vrea să fie văzută, poate fi de negăsit. Sângele lui Biliqis ne-a binecuvântat în multe feluri.

Bătrâna se uită la toiagul ei.

— Când am aflat că eşti orfană, nu puteam să te abandonăm. Am găsit locul în care erai şi i-am pasat informația lordului Kensington. Era disperat să audă veşti legate de Almaaz, însă aşa cum deşertul ia ceva, tot aşa îți dă ceva înapoi. Lui i-a dat înapoi o fiică. Te-a luat de-acolo şi te-a băgat în familia lui. Bănuiesc că plănuise să mai aştepte până când aveați să fiți amândouă suficient de mari ca să înțelegeți ce este dragostea înainte să vă dezvăluie faptul că aveți acelaşi sânge.

Kara se mişcă.

— În dimineața vânătorii... tatăl meu mi-a spus că avea să-mi spună ceva important. Ceva ce, având deja şaisprezece ani, eram suficient de mare să aflu. Înghiți în sec, cu vocea pierdută. Am crezut că nu era vorba decât despre ceva legat de şcoală sau de universitate. Nu... nu...

Safia îi strânse mâna cu putere.

— E în regulă. Acum ştim.

Kara îşi ridică privirea în sus, cu ochii plini de confuzie.

— Însă de ce căuta Ubarul? Nu înțeleg.

Hodja oftă.

— E unul dintre multele motive pentru care ni se interzice să avem relații cu bărbați. Probabil că i-a scăpat o şoaptă, ceva spus între aşternuturi. O poveste spusă între îndrăgostiți. Însă tatăl tău a aflat de Ubar. Şi astfel a căutat oraşul pierdut, probabil ca pe o modalitate de a fi mai aproape de femeie pe care o pierduse. Însă Ubarul e periculos. Sarcina de a-l păzi şi de a-l ocroti este una foarte grea.

Ca şi cum ar fi vrut să demonstreze asta, bătrâna se ridică în sus cu un efort considerabil.

— Şi cu noi cum rămâne? întrebă Safia, ridicându-se împreună cu Kara.

— O să vă spun pe drum, spuse ea. Trebuie să mergem undeva.

— Unde să mergem? întrebă Safia. Întrebarea păru să o

surprindă pe *hodja.*

— Tu eşti una de-a noastră, Safia. Tu ne-ai adus cheile.

— Inima şi sulița?

Primi un răspuns aprobator din cap. Se întoarse.

— După două milenii, o să mergem să descuiem porțile Ubarului.

PARTEA A PATRA
PORŢILE UBARULUI

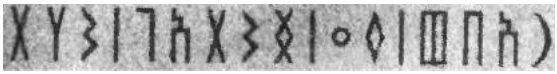

16
RĂSPÂNTII

4 DECEMBRIE, 5.55 A.M.
MUNŢII DHOFAR

Când începu să lumineze de ziuă, Omaha reduse viteza microbuzului în vârful defileului montan. Drumul continua mai departe până pe celălalt versant al muntelui… dacă această cărare plină de pietre şi de şleauri putea fi numită *drum.* Îl dureau şalele de la hârtoapele neîntrerupte şi zgâlțâitul de care avuseseră parte pe ultimii şaisprezece kilometri.

Omaha frână şi opri. Aici drumul urca pe coamă pentru ultima trecătoare prin munți. În față, înălțimile coborau spre întinderi pline de sare şi pietriş. În oglinda retrovizoare se vedeau câmpurile verzi de plante de munte, cu floricelele lor albe, pe unde hoinăreau ici-colo vacile ieşite la păscut. Trecerea de la munte la câmpie era foarte abruptă.

De partea cealaltă a microbuzului se găsea o stâncă roşiatică, arătând exact ca suprafața Lunii, presărată cu pâlcuri de copaci, cu scoarța roşie, aplecați de vânt deasupra defileului. *Boswellia sacra.* Copacii foarte rari şi prețioşi de tămâie. Sursa de bogăție în vremurile din trecut.

În momentul în care Omaha frânase, Painter se trezi brusc din moțăiala.

— Ce e? întrebă el confuz.

Avea o mână pe pistolul din poală.

Omaha îi arătă în față. Drumul cobora printr-o albie de râu secată. Era o vale instabilă, plină de piatră, înşelătoare, potrivita pentru vehiculele cu tracțiune integrală.

— De aici drumul o ia numai la vale, explică Omaha.

— Ştiu locul ăsta, spuse Barak în spatele lor.

Omul ăsta părea că nu doarme niciodată, şoptindu-i lui Omaha direcțiile pe unde s-o ia printre munți.

— Ăsta-i Wadi Dhikur, Valea Aducerii-Aminte. Costişele de pe ambele părţi sunt, de fapt, un cimitir străvechi.

Omaha băgă maşina în viteză.

— Să sperăm că n-o să fie şi al nostru.

— De ce am venit pe aici? întrebă Painter.

Pe al treilea rând de scaune, Coral şi Danny dormeau sprijinindu-se unul de altul. Îşi îndreptară poziţia corpului, ascultând. Clay, care stătea lângă Barak, sforăia uşor, cu capul atârnându-i pe spate, total absent la ce se petrecea.

Barak îi răspunse lui Painter la întrebare:

— Numai tribul local Shahra cunoaşte ruta asta ce coboară din munţi către deşert. Adună încă tămâie din copacii din jur în stilul tradiţional.

Omaha nu cunoscuse pe nimeni din clanul Shahra. Acesta era un grup izolat, care trăia aproape ca în epoca de piatră, încremeniţi, parcă înghețaţi în modul de viaţă tradiţional. Limba lor fusese studiată amănunţit. Nu semăna cu limba arabă modernă, ci avea sunete înalte, subţiri, aproape melodioase şi conţinea opt silabe fonetice adiţionale. De-a lungul timpului, majoritatea limbilor *pierd* sunete, devenind mult mai rafinate pe măsură ce se maturizează. Cu silabele adiţionale, limba Shahri era considerată a fi una dintre cele mai vechi din toată Arabia.

Însă şi mai mult de-atât, cei din tribul Shahra îşi spuneau Poporul lui Ad, numindu-se aşa după regele Shaddad, primul conducător al Ubarului. Legendele spuneau că erau descendenţii locuitorilor Ubarului, cei care scăpaseră după distrugerea sa în anul 300 d.Hr. De fapt, era posibil ca Barak să-i conducă la vale chiar pe cărarea care ducea spre Ubar, cea pe care Poporul lui Ad o folosise cândva ca să se refugieze după distrugerea oraşului.

Un gând care le dădea fiori, îndeosebi acum când erau înconjuraţi de morminte.

Barak termină ideea:

— De la baza acestui *wadi,* nu mai sunt decât treizeci de kilometri până la Shisur. Nu e departe.

Omaha începu coborârea, cu viteza întâi, abia târându-se la sub zece kilometri pe oră. Dacă mergea mai tare risca să patineze în argila moale şi grohotişul alunecos. În ciuda precauţiilor, microbuzul derapa des, ca şi cum ar fi mers pe gheaţă. După jumătate de oră, mâinile lui Omaha erau ude pe volan.

Însă cel puţin soarele răsărise, asemenea unui trandafir prăfuit pe cer.

Omaha recunoscu semnul. Venea furtuna. Urma să lovească zona în câteva ore. Vântul deja ridica nisipul de pe fundul văii seci, mugind la impactul cu microbuzul care nu avea câtuşi de puțin o formă aerodinamică.

În timp ce Omaha lua o curbă strânsă, două cămile şi o pereche de beduini îmbrăcați în robe le apărură în față. Apăsă frâna mult prea puternic, derapând şi lovind partea din spate a maşinii de nişte pietre stivuite de-a lungul drumului. Metalul se îndoi. Bucățile de piatra se rostogoliră.

Clay tresări şi se trezi.

— S-au dus dracului banii pe care i-am lăsat garanție când am închiriat maşina asta, se plânse Danny.

Cele două cămile încărcate cu baloți şi coşuri mugeau şi-şi legănau capetele, în timp ce treceau pe lângă microbuzul oprit brusc. Arătau de parcă ar fi cărat în spate o întreagă gospodărie.

— Refugiați, spuse Painter, arătând spre alte cămile la fel de încărcate, catâri şi cai care mergeau de-a lungul albiei secate. Fug din calea furtunii.

— E toată lumea teafără? întreba Omaha, îi timp ce se lupta cu schimbătorul de viteze, ca să pornească maşina.

Microbuzul se clătină, se mişcă uşor după care, într-un final, roțile începură din nou să se învârtă.

— Ce-am lovit acolo în spate? întrebă Coral, holbându-se la pietrele desprinse din mal.

Danny arătă spre alte grămezi similare de piatră dispuse în jurul mormintelor.

— Trilitoni, răspunse el. Pietre de rugăciune străvechi.

Fiecare era compus din trei lespezi sprijinite una pe cealaltă pentru a forma o mică piramidă.

Omaha continuă să meargă la vale, atent la stivele din pietre suprapuse. Acest lucru era tot mai dificil pe măsură ce „traficul" devenea mai dens, cu cât coborau mai jos pe albia râului secat.

Oamenii fugeau din deşert în număr mare, ca o turmă.

— Credeam c-ai spus că nimeni nu ştie de portița asta de scăpare din munți, îi zise Painter lui Barak.

Arabul ridică din umeri.

— Când te confrunți cu mama tuturor furtunilor de nisip, fugi către cea mai înaltă formă de relief. Oricare ar fi ea. Pun pariu că orice albie de râu este luată cu asalt la fel ca aceasta. Pe şoselele principale în mod sigur e mai rău.

Auziseră rapoartele periodice de la radio în ciuda recepției

fluctuante. Furtuna de nisip crescuse în intensitate, cuprinzând toată coasta de est, iar viteza vântului ajungea până la o sută treizeci de kilometri pe oră. Lovea dunele de nisip ca şi cum ar fi fost valurile înspumate ale unei mări măturate de furtună.

Iar asta nu era cel mai rău. Sistemul atmosferic de presiune ridicată venit dinspre larg începea să se deplaseze deasupra uscatului. Cele două sisteme de furtună urmau să se întâlnească deasupra deşertului Oman, o combinaţie rară de condiţii meteo care aveau să dea naştere unei furtuni cum nu se mai văzuse vreodată.

Chiar şi când se mijii de ziuă, orizontul din partea nordică rămase învăluit într-o negură fumurie. Pe măsură ce coborau pe drumul de munte, furtuna din faţă era din ce în ce mai înaltă, ca un val de maree.

În cele din urmă ajunseră la baza albiei secate. Pantele stâncoase se năruiau parcă de ambele părţi ale drumului, scurgându-se şi prelungindu-se pe întinderile nisipoase de sare.

— Bine aţi venit în Rub'al-Khali, anunţa Omaha. Sfertul Gol.

Numele nu putea să se potrivească mai bine.

În faţă se întindea o câmpie întinsa de pietriş cenuşiu, străbătut de liniile pictografice ale suprafeţelor netede de sare alb-albăstruie. Iar dincolo de toate acestea, coamele roşietice marcau marginea acelei unduiri infinite a dunelor întinse de-a lungul Arabiei. Din poziţia în care se aflau, nisipurile străluceau în nuanţe de roz, maro, purpuriu şi roşu aprins. O paleta cu o varietate largă de culori.

Omaha se uită la indicatorul de combustibil. Cu puţin noroc, le ajungea până la Shisur. Îşi aruncă privirea la Fantoma Deşertului, singurul lor ghid.

— Treizeci de kilometri, corect?

Barak se lăsă pe spate şi ridică din umeri.

— Cam aşa ceva.

Exasperat, Omaha dădu din cap şi îşi întoarse privirea spre întinderea nesfârşită de nisip din faţa ochilor. Câţiva oameni încă îşi mai târşâiau picioarele spre munţi. Refugiaţii nu arătară nici un fel de interes faţă de microbuzul ce se deplasa *înspre* furtună. Nu erau decât nişte nebuni.

Nimeni din maşină nu vorbea, stând cu toţii cu ochii pe furtună. Singurul sunet ce se auzea era scârţâitul nisipului sau scrâşnetul pietrişului de sub roţi. Cum terenul devenise mai „prietenos", Omaha riscă şi mări viteza microbuzului până la cincizeci de

kilometri pe oră.

Din nefericire, se părea că vântul se intensifică la fiecare kilometru parcurs, spulberând firicele de nisip de pe dune. Aveau să fie norocoşi dacă, atunci când ajungeau la Shisur, pe maşină mai rămânea vreo urmă de vopsea.

Danny vorbi în cele din urmă:

— E greu de crezut că aici a fost cândva o savană imensă.

Clay se încruntă.

— Ce spui acolo?

Danny se aplecă în faţă.

— Aici n-a fost dintotdeauna deşert. Hărţile prin satelit ne arată prezenţa unor albii de râuri, a unor lacuri şi torente pe sub nisip, sugerând că Arabia a fost cândva plină de păşuni şi păduri, plină de hipopotami, bivoli şi gazele. Un adevărat rai.

Clay se uită la terenul arid din jur.

— Şi când a fost asta?

— Cam cu douăzeci de mii de ani în urmă. Încă se mai pot găsi artefacte din Neolitic: lame de topoare, râzătoare de piele, capete de săgeată. Danny arătă cu capul spre terenul arid. După care a început o perioadă de hiperariditate care a uscat Arabia şi a transformat-o într-un deşert.

— De ce? Ce a declanşat o asemenea schimbare?

— Nu ştiu.

O voce nouă interveni, răspunzându-i lui Clay la întrebare:

— Schimbarea climatică s-a datorat Oscilaţiei Milankovici.

Toată atenţia se întoarse spre cea care vorbea. Coral Novak.

Ea explică:

— În mod periodic, Pământul pendulează uşor pe orbita sa din jurul Soarelui. Aceste pendulări sau „forţe orbitale" declanşează schimbări climatice masive. Precum deşertificarea Arabiei şi a unor părţi din India, Africa şi Australia.

— Însă ce ar putea produce pendularea Pământului? întrebă Clay.

Coral ridică din umeri.

— Ar putea fi pur şi simplu *precesiunea.* Schimbările naturale, periodice, survenite la nivelul orbitelor. Sau ar putea fi ceva mai dramatic. O inversare a polarităţii Pământului, ceva ce s-a întâmplat de o mie de ori în istoria geologiei. Sau ar fi putut să fie o hurducătură în rotaţia miezului de nichel al Pământului. Nimeni nu poate spune cu certitudine.

— Indiferent de cum s-a întâmplat, concluziona Danny, acesta

este rezultatul.

Înaintea lor, dunele crescuseră şi se transformaseră în nişte movile masive de nisip roşiatic, unele ajungând până la o sută optzeci de metri înălțime. Între dune, pietrişul încă mai persista, formând nişte cărări şerpuite, haotice, poreclite „străzile dunelor". Era uşor să te pierzi în labirintul acesta de străzi, însă cea mai directă rută peste dune putea să blocheze cel mai puternic vehicul. Ceea ce nu-şi puteau permite.

Omaha făcu semn în față şi-i adresă o întrebare lui Barak, a cărui privire o întâlni în oglinda retrovizoare.

— Ştii pe unde s-o luăm pe-acolo, nu-i aşa?

Arabul uriaş ridică din nou din umeri. Răspunsul său obişnuit la tot ce era întrebat.

Omaha se holba la dunele care se înălțau în zare şi dominau zona… şi dincolo de ele, la zidul format de nisipul agitat, închis la culoare, care se ridica de la orizont, asemenea marginii pline de fum a unui păşuni cuprinse de incendiu, ce înainta rapid spre ei.

N-aveau timp să întoarcă la întâmplare şi să se rătăcească.

7.14 A.M.

Safia merse alături de Kara printr-un alt tunel. Atât în fața, cât şi în spatele lor se aflau femei din clanul Rahim cu lămpi cu gaz care luminau întunericul din jur. Mergeau pe jos de trei ore, făcând opriri regulate ca să bea apă sau să se odihnească. Pe Safia începuse s-o doară umărul. Însă nu se plânse.

Întregul clan pornise la drum. Până şi copiii.

O femeie care se ocupa de copii mergea la câțiva paşi în față, însoțită de şase fetițe, cu vârste cuprinse între şase şi unsprezece ani. Fetele mai mari le țineau de mână pe cele mici. Ca toate femeile din clanul Rahim, până şi copilele erau înveşmântate în robe cu glugă.

Safia le studie pe cele mai mici în timp ce-i aruncau priviri, pe furiş. Toate păreau a fi surori. Ochi verzi, păr negru, piele brună. Până şi când zâmbeau timid erau fermecătoare datorită gropițelor din obraji.

Chiar dacă femeile erau uşor diferite – unele erau slabe, altele mai bine clădite, unele aveau părul lung, altele îl aveau scurt şi sârmos – trăsăturile lor erau izbitor de asemănătoare.

Lu'lu, *hodja* tribului, mergea şi ținea pasul cu ele. După ce

anunțase călătoria pe care aveau s-o facă la porțile Ubarului, plecase să organizeze deplasarea clanului. Ca protectoare ale Ubarului de secole întregi, nici una dintre femeile tribului Rahim n-avea să rămână pe dinafara cu această ocazie de seamă.

De îndată ce plecară la drum, Lu'lu se cufundă în tăcere, lăsându-le Karei şi Safiei o mulțime de timp ca să discute despre faptul că erau surori. Asta li se părea ceva ireal. De patru ore încoace, nici una din ele nu mai spusese nimic, fiind pierdute în propriile gânduri.

Kara fu prima care întrerupse tăcerea:

— Unde sunt bărbații voştri? întrebă ea. Tații acestor copii? O să ni se alăture pe drum?

Lu'lu se încrunta spre Kara.

— Nu există bărbați. Acest lucru e interzis.

Safia îşi aminti de ceva ce spusese *hodja* mai devreme. Despre faptul că naşterea ei fusese interzisă. Trebuiau să obțină permisiunea să facă asta? De asta arătau toate la fel? Vreo tentativă de eugenie prin care să-şi păstreze moştenirea genetica pură, sângele nealterat?

— Nu sunteți decât femei? întrebă Kara.

— Tribul Rahim număra odată sute de membre, explică Lu'lu cu voce scăzută. Acum nu mai suntem decât treizeci şi şase. Darurile cu care am fost înzestrate prin sângele lui Biliqis, Regina din Saba, au slăbit în timp, devenind din ce în ce mai fragile. Avem probleme cu o grămadă de copile născute moarte. Altele îşi pierd darurile cu care ar trebui să fie înzestrate. Lumea a devenit din ce în ce mai toxică pentru noi. Numai săptămâna trecută Mara, una dintre cele mai în vârstă dintre noi şi-a pierdut puterile atunci când s-a dus la spital în Muscat. Nu ştim de ce.

Safia se încruntă.

— Ce daruri sunt acestea despre care tot vorbeşti?

Lu'lu oftă.

— O să-ți spun pentru că eşti una de-a noastră. Ai fost pusă la încercare şi s-a descoperit că ai anumite înzestrări.

— Pusă la încercare? întreba Kara, aruncându-şi privirea spre Safia.

Lu'lu dădu din cap afirmativ.

— La un moment dat, testăm copiii clanului care au pe jumătate sângele nostru. Almaaz n-a fost prima care a plecat dintre noi, ca să se culce cu un bărbat, să-şi părăsească neamul şi să renunțe la linia descendentă pentru iubire. S-au mai născut aşa şi alți copii.

Puțini dintre ei au acest dar. Îşi puse o mână pe cotul Safiei. Când am auzit de miraculoasa ta supraviețuire în atacul terorist cu bombă din Tel Aviv, ne-am dat seama că probabil în sângele tău există un strop de putere.

Safia se împiedică auzind-o pomenind de atacul cu bombă, îşi aduse aminte de relatările din ziare care prezentau caracterul *miraculos* al supraviețuirii sale.

— Însă ai plecat din țară înainte să te putem testa, fără să te mai întorci vreodată. Aşa că am crezut că te-am pierdut. După care am auzit de descoperirea cheii. În Anglia. La muzeul la care lucrai tu. Trebuia să fie un semn.

Vocea femeii fu cuprinsă de fervoare şi speranță.

— Când te-ai întors aici, ne-am străduit să dăm de tine. Lu'lu privi în jos şi continuă cu voce scăzută: La început am încercat să punem mâna pe logodnicul tău. Ca să-l folosim pentru a te atrage şi pe tine.

— Voi ați fost cele ați încercat să-l răpiți, rosti Kara pe nerăsuflate.

— Şi n-ai putea zice că nu e un om deosebit, recunoscu bătrâna cu jumătate de zâmbet. Înțeleg de ce i-ai dăruit inima ta.

Safia simți c-o mustră conştiința şi se ruşină.

— Şi după ce răpirea n-a fost încununată de succes, ce-ați făcut?

— Cum n-am reuşit să te atragem pe calea asta, am venit noi la tine. Te-am testat aşa cum se făcea în vechime. Cu şarpele.

Safia se opri în tunel, amintindu-şi incidentul de pe proprietatea Karei.

— Voi mi-ați trimis vipera aia?

Lu'lu se opri odată cu Kara. Câteva femei din spate trecură pe lângă ele, continuându-şi drumul.

— Asemenea creaturi simple îi recunosc pe cele care au darul, pe cele binecuvântate de Ubar. N-o să-i facă niciodată rău unei asemenea făpturi, o s-o lase în pace.

Safia îşi aminti de vipera cuibărită pe pieptul ei gol, ca şi cum ar fi stat la soare pe o piatră, total satisfăcută. După care servitoarea intrase şi țipase, fapt ce declanşase reacția animalului şi încercarea de a se repezi la fată.

— Cineva ar fi putut să moară din cauza asta.

Lu'lu le făcu semn să meargă mai departe.

— Prostii. Nu suntem inconştiente. Nu ne cramponăm de vechile tradiții din punctul ăsta de vedere. I-am scos colții şarpelui. N-ai

fost supusă nici unui risc.

Safia continuă să meargă prin tunel, prea năucită ca să mai vorbească.

Kara nu era.

— Toate astea erau legate de acest dar? Cum se presupunea că o să simtă şarpele chestia asta la Safia?

— Cele care au binecuvântarea Ubarului au capacitatea de a-şi proiecta şi impune voința asupra altor minți. Animalele sunt deosebit de sensibile, plecându-se în fața voinței noastre, supunându-se ordinelor noastre. Cu cât animalul e mai simplu, cu atât e mai uşor de controlat. Vino să vezi.

Lu'lu păşi spre peretele tunelului, acolo unde în podeaua nisipoasă se întrezărea o gaură mică. Îşi deschise mâinile. Safia auzi un chițăit. Din gaură, apăra o şoricel orb, care-şi mişca rapid mustățile. Se cocoță, la fel de docil ca o pisică, în palma lui *hodja.* Lu'lu îl mângâie cu un deget, după care îl lăsă să plece. Dispăru înapoi în gaura lui, surprins că se afla afară, expus.

— Asemenea creaturi simple sunt uşor de influențat.

Lu'lu dădu din cap spre Kara, în timp ce-şi continuă drumul prin tunel.

— Aşa cum sunt mințile slăbite în urma abuzurilor.

Kara se uita într-o parte.

— Cu toate astea, deținem un control redus asupra minții omeneşti. Ce putem face în cel mai bun caz este să le păcălim percepțiile atunci când ne aflăm în apropierea lor. Să ne ascundem prezența pentru un interval de timp scurt… şi chiar şi atunci reuşim s-o facem *numai* cu propriul nostru corp. Până şi hainele sunt greu de făcut să dispară. Cel mai bine e s-o faci în pielea goală şi în întuneric.

Kara şi Safia se uitară una la cealaltă, prea uimite să mai spună ceva. Era o formă de telepatie, de subjugare a minții.

Lu'lu îşi aranja roba.

— Şi bineînțeles că darul poate fi folosit doar asupra ta, o concentrare a voinței direcționată înspre interior. Aceasta este cea mai mare binecuvântare a noastră, asigurându-ne descendența încă din vremea reginei Biliqis, cea care a fost prima şi ultima noastră regină.

Safia îşi aduse aminte de poveştile legate de Regina din Saba, poveşti răspândite pretutindeni în Arabia, Etiopia şi Israel. Multe dintre acestea implicau podoabe şi ornamente fantastice: covoare magice, păsări vorbitoare, până şi teleportarea. Iar despre cel mai

important om din viața ei, regele Solomon, se spunea că era în măsură să vorbească şi cu animalele, aşa cum susținea *hodja* acum. Safiei îi trecu prin fața ochilor imaginea leopardului care-l atacase pe Kane. Puteau femeile astea să controleze asemenea fiare? Era acest talent sursa poveştilor mai sălbatice vehiculate despre Regina din Saba?

Kara vorbi, rupând tăcerea apăsătoare:

— Ce se întâmpla când îți direcționezi acest dar înspre interior?

— Cele mai mari binecuvântări, repeta Lu'lu cu o doză de nostalgie în voce. Ne maturizam şi avem copii. Copii care nu sunt făcuți cu un bărbat.

Kara şi Safia se uitară una la alta neîncrezătoare.

— O virgina ce dă naştere… şopti Kara.

„Asemenea Fecioarei Maria, cugetă Safia când auzi dezvăluirea. De-asta prima cheie, inima de fier, fusese ascunsă în mormântul tatălui Mariei? Într-un fel o recunoaştere făcută de o virgină unei alte virgine."

Lu'lu continuă:

— Însă naşterile noastre nu sunt orice fel de naşteri. Copilul din corpul nostru este corpul nostru, născut din nou, pentru a continua linia descendenta.

Safia dădu din cap confuza.

— Ce vrei să spui?

Lu'lu îşi ridica bastonul şi-l plimbă înainte şi înapoi cuprinzând tot clanul dintr-o mişcare amplă.

— Suntem cu toate aceleaşi femei. Dacă e s-o spunem în termeni moderni, suntem identice din punct de vedere genetic. Cea mai mare binecuvântare dintre toate este darul de a ne menține pura linia descendenței, de a produce o nouă generație din propriile noastre pântece.

— Clone, rosti Kara.

— Nu, spuse Safia.

Înțelesese ceea ce le descria *hodja.* Era vorba de un proces reproductiv specific unor insecte şi animale, cele mai notabile dintre acestea fiind albinele.

— Partenogeneză, rosti Safia cu voce tare.

Kara părea derutată.

— Este o formă de reproducere în care o femelă produce un ovul cu un nucleu intact conținând propriul ei cod genetic, care va creşte şi va da naştere unei copii genetice identice cu a mamei.

Safia se uită de-a lungul tunelului, în sus şi-n jos. Toate femeile

astea…

Într-un fel sau altul, darul lor telepatic le permitea să se reproducă singure, să rămână intacte din punct de vedere genetic. *Reproducere asexuată.* Îşi aminti de unul dintre profesorii ei de biologie de la Oxford, de cum menționase că reproducerea de natură sexuală era pentru corpul uman o chestiune relativ ciudată. Că în mod normal o celulă a corpului se diviza pentru a produce o copie a ei înseşi. Numai celulele embrionare din ovare sau testicule se divizau în asemenea fel pentru a produce celule cu numai jumătate din codul lor genetic original – ovulele la femei, spermatozoizii la bărbați – ce permit amestecul de material genetic. Însă dacă o femeie ar putea printr-o voință absolută să stopeze această divizare celulară în ovulul ei nefertilizat, progenitura care ar rezulta în urma acestui proces ar fi o copie exactă a mamei.

Mama…

Safiei îi rămase aerul în gât. Se opri şi studie fețele din jurul său. Dacă ceea ce spunea Lu'lu era adevărat, dacă mama ei făcea parte din clanul acesta, atunci toate femeile din jurul său arătau exact ca mama ei. Se uita la ea şi o vedea în toate încarnările posibile: de la bebeluşul nou-născut care sugea de la sânul mamei până la cea care avea grijă de ea, de la tânăra care mergea mână în mână cu sora ei mai mare până la această soră mai mare. Toate erau mama ei.

Safia înțelese acum cuvintele criptate spuse de *hodja* mai devreme.

„Noi toate. Toate suntem mama ta."

Nu era o metaforă. Era un fapt.

Înainte ca Safia să se poată mişca sau vorbi, două femei trecură pe lângă ea. Una căra geanta argintie în care se afla inima de fier. Cealaltă ducea sulița de fier cu bustul Reginei din Saba. Safia observă chipul de fier al statuii. Fața Reginei din Saba. Fața acestor femei.

Deodată Safia înțelese totul, aproape orbită de această revelație. Trebui să se sprijine de peretele tunelului.

— Saba…

Lu'lu dădu aprobator din cap.

— Ea e prima şi ultima dintre noi. Noi toate suntem ea.

O remarcă rostită mai devreme de *hodja* îi răsună în minte: „Noi suntem Regina din Saba".

Safia privea cum femeile în robe mărşăluiau mai departe. Aceste femei se reproduseseră în mod asexuat, încă din vechime,

trăgându-şi codul genetic de la o singură femeie, prima care făcuse un copil în felul acesta, regenerându-se de una singură.

Biliqis, Regina din Saba.

Se holbă la faţa lui Lu'lu, uitându-se în ochii verzi ai reginei moarte cu-atâta timp în urmă. Trecutul care trăia în prezent. Prima şi ultima.

Cum de era posibil aşa ceva?

Din primul rând se auzi un strigăt.

— Am ieşit din munţi, spuse *hodja.* Veniţi. Porţile Ubarului ne aşteaptă.

7.33 A.M.

Painter îşi acoperi ochii în timp ce se uita la dubiţa oprită, la soarele ce răsărea, la munţii de nisip din jur. Acesta n-avea să fie cel mai bun loc în care să rămâi blocat în momentul când începea să lovească furtuna de nisip. Îşi imagină dunele acestea mari, care arătau ca nişte munţi, prăvălindu-se asupra lor asemenea unor valuri ce se sparg de stânci.

Trebuiau să pornească din nou la drum.

Cu câteva minute în urmă, dubiţa derapase pe nisip, ridicându-se pe marginile dunelor, asemenea unei plăci de surfing marca Volkswagen. „Străzile" cu pietriş pe care se deplasaseră, în cele din urmă, dispăruseră complet, făcându-i să înainteze prin urmele adânci lăsate prin nisipul bătătorit.

Numai că nu tot nisipul era bătătorit.

— Scăldătoare de cămilă, comentă Barak, în genunchi, holbându-se la spatele maşinii.

Roţile din faţă şi din spate erau înfundate în nisip până la osii.

— Nisipul de-aici e foarte instabil. Şi adânc. Asemenea nisipurilor mişcătoare. Cămilele se rostogolesc în ele, ca şi cum s-ar bălăci, pentru a-şi curăţa corpul.

— Putem să săpăm şi să scoatem dubiţa de-aici? întrebă Omaha.

— N-avem timp, spuse Painter.

Barak dădu aprobator din cap.

— Şi cu cât sapi mai mult, cu-atât vehiculul se va afunda mai adânc.

— Atunci o să trebuiască să descărcăm tot ce putem. O să mergem pe jos.

Danny, care stătea în fund pe nisip, oftă.

— Chiar trebuie să avem mai multă grijă când ne alegem mijloacele de transport. Prima oară camionul cu platformă, iar acum rabla asta.

Painter se îndepărtă, mult prea plin de energie, sau poate că era din cauza electricității din aer, un fel de nor cu încărcătură statică împins în fața furtunii de nisip.

— O să mă urc pe duna aia de-acolo. Să văd dacă pot să localizez Shisur. Nu poate fi mai mult de-un kilometru şi jumătate până acolo. Între timp, goliți dubița. Scoateți armele, echipamentul, totul.

Painter începu să urce pe duna de nisip. Omaha se duse după el.

— Pot să verific de unul singur, spuse Painter, făcându-i semn cu mâna să rămână pe loc.

Omaha îşi continuă urcuşul, cu paşi apăsați, ca şi cum ar fi vrut să pedepsească nisipul de sub picioare. Painter n-avea chef să se certe cu el. Aşa că în cele din urmă cei doi urcară greoi pe muntele de nisip. Era mai mult decât un simplu urcuş la pas, aşa cum îşi imaginase Painter când pornise de jos.

Omaha veni mai aproape de el.

— Îmi pare rău…

Painter se încruntă.

— De dubiță, murmură Omaha. Ar fi trebui să observ fundătura aia.

— Nu-ți mai bate capul. Şi eu aş fi intrat acolo, stai liniştit.

Omaha continuă să urce.

— Nu voiam decât să-ți spun că-mi pare rău.

Painter simți că scuzele bărbatului nu vizau numai vehiculul împotmolit în nisip.

În cele din urmă, ajunseră pe coama ca o muchie de cuțit a dunei. Aceasta se sfărâmă sub picioarele lor. Fire de nisip se scurseră pe partea cealaltă.

Deşertul era învăluit într-o linişte perfectă. Nici un cântec sau tril de pasăre, nici un țârâit ori, zumzet de insectă. Până şi vântul se potolise pe moment. Calmul dinaintea furtunii.

Painter rămase cu gura căscată la întinderea din fața ochilor. Dunele se întindeau până la linia orizontului, cât vedeai cu ochii. Însă ceea ce îi atrase atenția fu zidul învolburat dinspre nord, un adevărat uragan de nisip. Norii întunecați îi aminteau lui Painter de cei de furtună, atunci când tună şi fulgeră. Văzu până şi câteva

străfulgerări albăstrui. Descărcări statice. Asemănătoare cu fulgerele.

Trebuiau să ajungă la adăpost.

— Acolo, spuse Omaha, arătându-i cu mâna întinsă. Pâlcul acela de curmali.

Painter văzu o parcelă mică de verdeață cam la vreo opt sute de metri distanță, îngropată printre dune, pe care puteai s-o ratezi foarte uşor.

— Oaza din Shisur, spuse Omaha.

Nu era departe.

Când se întoarse, surprinse o mişcare. Pe cer, înspre est, zbura ceva ca un țânțar negru, ce se distingea clar în lumina soarelui de dimineață. Îşi lăsă pe ochi dispozitivul optic de vedere pe timpul nopții, făcând trecerea pe lentilele obişnuite fără să activeze funcția de vedere nocturnă. Se uită mai îndeaproape la obiectul zburător.

— Cee?

— Un elicopter de transport. United States Air Force. Probabil din Thumrait. Face ture ca să aterizeze acolo.

— O misiune de salvare, din cauza furtunii?

— Nu. E Cassandra.

Painter auzi în minte vocea femeii. „Chiar te gândeai că o să pun botul şi o să cred că te îndrepți spre granița cu Yemenul?"

Asta nu era decât o confirmare în plus a faptului că grupul Cassandrei avea legături la nivel înalt la Washington. Cum ar fi putut să spere Painter că o să aibă câştig de cauză? Nu avea decât cinci oameni cu el şi foarte puțini cu pregătire militară.

— Eşti sigur că-i ea?

Painter privi cum rotorul elicopterului cobora înspre nisipuri, dispărând printre dune.

— Da. Acela este locul încercuit pe hartă. La şase mile mai sus.

Painter îşi scoase dispozitivul optic. Cassandra era prea aproape ca să mai zăbovească.

— Trebuie să o luăm din loc, spuse el.

Painter memoră punctele de reper spre destinația lor şi începu s-o ia la vale. Cei doi bărbați coborâră, mai mult alunecând, reducând semnificativ timpul, față de urcuş. Ajungând la bază, Painter îşi aruncă privirea la echipamentul pus claie peste grămadă. Avea să fi o povară. Însă nu-şi permitea să lase ceva de care puteau să aibă nevoie mai târziu.

— Cât de departe e? întreba Coral.

— Opt sute de metri, spuse Painter.

Ceilalți se uitară unii la alții uşurați.

Însă Coral se apropie de el, observându-i tensiunea.

— Cassandra e deja acolo, spuse el. Înspre est.

Coral ridică din umeri.

— Ăsta-i un lucru bun. Când o să lovească furtuna de nisip, o să fie blocată acolo. Astfel s-ar putea să mai câştigăm un avans de una sau chiar două zile. Mai ales dacă frontul ăla atmosferic de presiune ridicată de pe coastă se dezlănțuie asupra noastră. Faimoasa megafurtună anunțată de-atâta timp.

Painter dădu din cap aprobator, trăgând cu putere aer în piept. Coral avea dreptate. Mai puteau încă s-o scoată la capăt.

— Mulțumesc, murmură el spre ea.

— Oricând ai nevoie, comandante.

Îşi împărțiră rapid echipamentul. Cea mai mare cutie adăpostea blocul radar de penetrare a solului. Painter şi Omaha o apucară de la capete. Era îngrozitor de grea, însă dacă voiau să cerceteze ruinele era posibil să aibă nevoie de un asemenea instrument.

Apoi porniră la drum, ocolind o dună imensă ce se înălța până la echivalentul a două terenuri de fotbal, după care se suiră şi coborâră pe dunele mai mici. Soarele continua să urce pe cer, încălzind nisipul şi aerul. În curând îşi încetiniră ritmul de mers, căci pe măsură ce erau secătuiți de adrenalină, simțeau efortul şi durerea până la oase şi deveneau din ce în ce mai extenuați.

Însă în cele din urmă, urcară pe o dună joasă şi descoperiră un mănunchi de clădiri moderne din cărămizi de zgură, nişte structuri de lemn şi o moschee mică în valea de dincolo de ele. Satul Shisur.

Jos, în vale, întinderea roşiatică a Rub'al-Khali era întreruptă de o pată verde. Tufişurile de acacia creşteau de-a lungul clădirilor, smocurile dese de tribulus cu flori galbene se întindeau peste nisip, alămii de desişurile de palmieri pitici. Din copacii mai mari, cu fiori ca mimozele, atârnau până la pământ ghirlande înflorite, răspândind umbră în jur. Iar curmalii omniprezenți se înălțau şi mai sus.

După călătoria infernală prin deşert, acolo unde singura formă de vegetație fusese compusă din câteva tufişuri încâlcite şi câteva smocuri de iarbă, oaza din Shisur era edenul.

În sat, nu era nici o mişcare. Locul părea pustiu. Vântul începuse să bată din nou, pe măsură ce marginea furtunii înainta în forță spre ei. Bucățile de gunoi se roteau în vârtejurile care ridicau praful la cer. Perdelele improvizate din cârpe fluturau în afara ferestrelor deschise.

— Nu-i nimeni aici, observă Clay.

Omaha păşi în faţă, scanând cu privirea micuţa aşezare.

— E evacuată. În plus, locul este în bună măsură abandonat pe durata extrasezonului. Shisur este mai mult o haltă pentru tribul nomad de beduini Bait Musan. Ei vin şi pleacă tot timpul. Odată cu descoperirea ruinelor de lângă orăşel şi începerea turismului aici, s-a dezvoltat, transformându-se într-un fel de târg permanent. Însă chiar şi aşa este populat doar pe durata sezonului.

— Şi unde anume sunt ruinele? întrebă Painter.

Omaha arătă înspre nord. Un mic turn din piatră mărunţită se înălţa deasupra nisipurilor netede.

Painter crezuse că e o ridicătură naturală de calcar, una dintre multele terase stâncoase care ieşeau la suprafaţă ici-colo prin deşert. Abia acum băgă de seamă pietrele suprapuse ce compuneau structura. Arăta ca un turn de observaţie.

— Citadela Ubarului, spuse Omaha. Cel mai înalt punct al său. Majoritatea minelor sunt ascunse dedesubt, nefiind la vedere.

Şi cu asta porni spre aşezarea pustie.

Ceilalţi începură şi ei să meargă cu un ultim efort, aplecându-se să se apere de vânt, cu feţele întoarse, ferindu-se de rafalele puternice.

Painter mai rămase încă puţin pe loc. Într-un final reuşiseră să ajungă la Ubar. Însă ce aveau să găsească? Se uită fix la pericolul ce se contura nedesluşit înspre nord. Furtuna de nisip umpluse orizontul, făcând să dispară lumea din jur. Chiar în timp ce scurta orizontul, Painter văzu cum o porţiune şi mai mare din deşert era înghiţită de tăvălug.

Din nou apărură trosniturile şi pârâiturile provocate de electricitatea statică acolo unde furtuna era înfruntată de nisipuri. Se uită la o descărcare electrică de dimensiuni impresionante ce se rostogolea pe costişa unei dune, asemenea unui balon aruncat înaintea unui rafale puternice de vânt. Se atenuă şi păli în câteva momente, părând că se scurge în nisip şi dispare. Painter îşi ţinu respiraţia. Ştia la ce fusese martor.

Fulgerul globular.

La fel cu cel care aprinsese meteoritul de la British Museum. Iată că acum se închidea cercul.

O voce se auzi lângă umărul său, făcându-l să tresară:

— Djinnul albastru al nisipurilor, spuse Barak, care observase şi el acelaşi fenomen natural. Furtunile scot întotdeauna la iveală djinnul.

Painter se uită rapid la Barak, întrebându-se dacă omul chiar credea că acestea erau nişte spirite nefaste sau doar o poveste care să explice asemenea fenomene.

Barak păru să-i sesizeze întrebarea nerostită.

— Indiferent ce sunt, nu sunt niciodată de bun augur.

Şi începu şi el să coboare dealul după ceilalți.

Painter mai studie preț de câteva momente furtuna monstruoasă, simțind că îl ustură ochii de la nisipul din aer. Nu era decât începutul.

În timp ce cobora panta, îşi aruncă privirea spre est. Nu mişca nimic. Dunele ondulate ascundeau totul. Ca o mare întinsă. Însă Cassandra şi echipa ei aşteptau pe undeva, pe-acolo.

Rechini… care-ți tot dau târcoale…

8.02 A.M.

Safia nu se aşteptase la aceste mijloace de transport, nu din partea unui clan străvechi care-şi trăgea rădăcinile încă de pe vremea Reginei din Saba. Cartul urca în viteză costişa abruptă a dunei, roțile sale imense cu striații având o tracțiune foarte bună. Trecu peste coama dunei, zbură prin aer pentru scurt timp, după care ateriză cu putere pe panta descendentă. Roțile şi amortizoarele absorbiră impactul.

Cu toate astea, Safia se ținea cu mâna teafără de bara cilindrică din față, care semăna cu o bară de protecție dintr-o maşinuță într-un montaigne russe. Kara se ținea la fel de strâns, având încheieturile albe de la efort. Ambele femei purtau robe identice de deşert, cu glugile pe cap şi cu nişte eşarfe trase pe față, pe sub ochi, pentru a se proteja de vântul tăios, pe care îl simțeau precum glaspapirul pe piele. De asemenea, mai purtau şi ochelari de soare cu lentile polarizate, asemănători celor de schi.

Pe scaunul pasagerului, Lu'lu stătea alături de şoferiță, o femeie tânără în vârstă de şaisprezece ani, pe nume Jehd. Şoferița – sau pilotul, după cum era cazul, din când în când – îşi ținea buzele strânse ferm, cu hotărâre, deşi în ochi avea strălucirea plină de emoție a unei fetişcane.

Alte carturi le urmau, în fiecare aflându-se câte cinci membre ale clanului. Acestea îşi încrucişau în mod repetat urmele lăsate în nisip, făcând un fel de zigzaguri, pentru a evita norii de nisip aruncați de roțile vehiculelor din față. De ambele părți, flancând

carturile, se aflau câteva ATV-uri fabricate special pentru traversarea deşertului, cu nişte roţi uriaşe care muşcau din dârele lăsate în urmă de vehiculele mai mari sărind pe deasupra crestelor dunelor.

Viteza caravanei era impusă de nevoia de a ajunge cât mai rapid.

Spre nord, furtuna de nisip venea ca un tăvălug spre ele.

De îndată ce ieşiseră din labirintul de tuneluri subterane, Safia se trezise de partea cealaltă a Munţilor Dhofar, la marginea deşertului Rub'al-Khali. Traversaseră muntele pe dedesubt, pe întreaga lăţime a acestuia. Pasajele prin care trecuseră erau albiile unor râuri vechi, săpate prin străfundurile rocii de calcar.

Odată ieşite din tuneluri, văzuseră carturile şi ATV-urile staţionate. Kara comentase cu privire la vehiculele alese, aşteptându-se la cămile sau la nişte mijloace de transport mai puţin sofisticate. Lu'lu le explicase: „Poate că ne tragem obârşia din trecut, însă trăim în prezent".

Femeile Rahim nu-şi trăiau întreaga viaţă în deşert, ci, asemenea Reginei din Saba, colindau lumea, se instruiau şi chiar prosperau. Aveau conturi în bancă, portofolii de capital, bunuri imobiliare, afaceri în domeniul petrolier.

Grupul gonea acum spre Shisur, încercând să ajungă înaintea furtunii.

Safia nu se opusese acestei plecări în pripă. Nu ştia cât de mult o să ţină trucul folosit ca s-o inducă în eroare pe Cassandra. Dacă voiau să pună mâna pe potul cel mare înaintea Cassandrei, atunci aveau nevoie de orice avantaj posibil.

Lu'lu şi celelalte se bazau pe Safia ca să le ghideze şi să le deschidă calea. După cum spusese *hodja:* „Cheile ţi s-au dezvăluit de la sine. Aşa o să fie şi în cazul Porţilor". Safia se ruga ca femeia să aibă dreptate. Îşi folosise intuiţia şi cunoştinţele de specialitate ca să ajungă atât de departe. Spera ca datorită lor să poată parcurge şi restul drumului şi să ajungă până la capăt.

Pe scaunul din faţă, Lu'lu ridică o staţie de emisie-recepţie Motorola şi ascultă, după care vorbi în ea. Toate cuvintele erau acoperite de huruitul motoarelor şi de rafalele de vânt. După ce încheie convorbirea, se întoarse în scaunul ei de care era legată cu centura de siguranţă.

— S-ar putea să avem probleme, strigă Lu'lu. Cercetaşele pe care le-am trimis înainte au raportat că un grup mic de necunoscuţi înarmaţi au intrat în Shisur.

Safia simți cum îi sare inima în gât. „Cassandra…”

— Poate că nu caută decât să se adăpostească. Cercetaşele au găsit şi un vehicul. O dubiță veche împotmolită într-o scăldătoare de cămilă.

Kara se aplecă în față, cu putere.

— O dubiță… era un Volkswagen albastru?

— De ce?

— S-ar putea să fie prietenii noştri. Cei care ne ajutau.

Kara se uită rapid la Safia, cu ochii plini de speranță.

Lu'lu îşi ridică stația mobilă şi purtă o conversație scurtă.

Dădu din cap, după care se întoarse cu fața spre Kara şi Safia.

— Era un Eurovan albastru.

— Atunci ei sunt, exclamă Kara. Cum de-au ştiut unde să ne găsească?

Safia clătină neîncrezătoare din cap. Părea imposibil.

— Totuşi, ar trebui să avem grijă. Poate că nemernica aia de Cassandra sau oamenii ei i-au capturat.

Şi chiar dacă erau prietenii lor, Safia îşi simți din nou inima prinsă în ghearele fricii. Cine mai supraviețuise? Painter încercase s-o salveze, riscase totul, rămăsese în urmă ca să-i acopere ei retragerea. Oare reuşise să iasă de acolo? Schimbul de focuri pe care-l auzise în timp ce fugea din mormânt îi mai răsuna încă în minte.

Toate răspunsurile se aflau la Shisur.

După încă zece minute de cursă printre şi de-a lungul dunelor, mica aşezare Shisur apăru peste o movilă, într-o vale, înconjurata de deşertul ondulat. Moscheea satului îşi înalța minaretul deasupra cocioabelor de lemn şi a clădirilor din cărămidă. Toate carturile opriseră după coama ultimei dune. Câteva femei se cocoțară pe crestele din nisip. Se aruncară pe burtă, robele lor confundându-se cu nisipul, ținând în mâini puşti cu lunetă.

Temându-se de un schimb de focuri accidental, Safia cobori din cart. Kara o urmă. Se îndreptă spre coama dunei. Din motive de prudență continuă să meargă în patru labe.

În micul sătuc nu văzu nici un fel de mişcare. Oare ceilalți auziseră când se apropiaseră carturile şi se ascunseseră rapid, temându-se de grupul necunoscut?

Safia cercetă toată zona.

Spre nord, ruinele se întindeau pe şase hectare, înconjurate de ziduri dărăpănate, săpate din nisipuri şi reconstruite. Turnurile de pază întrerupeau zidurile la intervale regulate, nişte cercuri din

piatră fără acoperiş, înalte cam cât un etaj. Însă cea mai de efect caracteristică a ruinelor o constituia citadela centrală, o structură de trei etaje din piatră suprapusă. Castelul se înălța pe un deal jos aflat lângă o fisură adâncă şi neregulată ce se căsca în pământ. Gaura înconjura o mare parte din terenul cuprins între ziduri. Fundul ei zăcea învăluit în umbră.

Safia ştia că ruinele fortăreței de pe vârful dealului reprezentau numai jumătate din structura originală. Cealaltă jumătate zăcea pe fundul fisurii. Fusese distrusă atunci când această pâlnie de eroziune se deschisese sub ea, ducând la prăbuşirea unor secțiuni de zid şi a jumătate din castel. Tragedia fusese explicată prin scăderea continuă a stratului de apă din sol. Sub oraş se afla un rezervor natural din calcar. Pe măsură ce apa din acesta se reducea din cauza secetei şi a utilizării excesive, lăsa în urmă o cavernă subterană, ca o scorbură, care în cele din urmă se prăbuşise de la sine împreună cu jumătate din oraş.

Atenția Safiei reveni din nou la sătucul situat la patruzeci şi cinci de metri distanță, atunci când percepu o mişcare. Din cadrul unei uşi de dedesubt, din vale, apăru o siluetă, îmbrăcată într-o robă *dishdasha,* având capul înfăşurat într-o acoperitoare tradițională pentru locuitorii din Oman. Bărbatul ridică o cană în sus.

— De-abia am pus de ceai. Dacă vreți o cană, ați face bine să vă mişcați fundurile încoace.

Safia se ridică în picioare. Recunoscuse acel zâmbet şmecheresc şi dezinvolt.

Omaha…

Fu cuprinsă de un val de uşurare. Înainte să-şi dea seama, alerga în jos spre el, cu ochii plini de lacrimi. Chiar în timp ce alerga, fu surprinsă de reacția ei profundă.

Se împletici pe drumul din pietriş.

— Rămâi unde eşti, o avertiză Omaha, dându-se un pas înapoi.

De la ferestrele şi cadrul uşilor din apropiere, apărură brusc nişte puşti.

O capcană…

Safia se opri, năucă, rănită. Înainte să poată reacționa, cineva țâşni din spatele unui zid mic unde se ascunsese, o înşfacă şi-o întoarse cu spatele spre el. Cu o mână o apucă strâns de păr şi-o trase înapoi, dezvelindu-i gâtul. Ceva rece îi atingea pielea gâtului.

Un pumnal lung străluci, apăsat cu putere.

O voce îi şopti cu o ferocitate care te îngheța. Şi-o îngheță mai

tare decât cuțitul de la gât.

— Ne-ai luat o prietenă.

Omaha păşi spre umărul ei.

— Te-am spionat în timp ce veneai. N-aş uita fața cuiva care a încercat să mă răpească.

— Ce-ai făcut cu dr. Al-Maaz? îi şuieră vocea la ureche, în timp ce pumnalul fu apăsat şi mai tare.

Safia îşi dădu seama că încă mai avea fața acoperită de eşarfă şi ochelari. Credeau că era una dintre acele femei, probabil o bandă de răufăcătoare. Speriată şi fără să mai respire, îşi scoase eşarfa şi ochelarii de pe față.

Omaha rămase perplex. Se uită la ea cu gura căscată, după care se repezi şi dădu la o parte mâna bărbatului, eliberând-o.

— Oh, Doamne Dumnezeule, Saffie…

O strânse în brațe cu putere.

Umărul îi zvâcni ca şi cum ar fost arsă cu fierul.

— Omaha, brațul meu.

El se trase înapoi. Ceilalți apărură în pragul uşilor şi la ferestre.

Safia se uită rapid în spate. Un bărbat stătea acolo în picioare, cu pumnalul în mâini. Painter. Nici măcar nu-i recunoscuse vocea. Îi fu destul de greu să se împace cu ideea că acest bărbat era acelaşi cu cel pe care şi-l imagina. Încă mai simțea lama apăsându-i cu putere pe piele şi mâna înfiptă zdravăn în păr.

Painter se dădu un pas în spate. Fața lui radia de uşurare, însă şi ochii lui albaştri străluceau plini de o emoție aproape prea brută pentru a o desluşi. Ruşine şi regret. Îşi aruncă privirea într-o parte, spre povârnişul din apropiere.

ATV-urile şi carturile erau acum aliniate pe creastă, cu motoarele ambalate. Clanul Rahim se pregătise să vină s-o salveze. Femeile, toate îmbrăcate şi acoperite precum Safia, apărură pe lângă colțurile clădirilor, cu puştile la umăr, gata de tragere.

Kara coborî în grabă de pe culme, cu mâinile în aer.

— Toată lumea înapoi! strigă ea cu voce tare. N-a fost decât o neînțelegere.

Omaha dădu din cap.

— Femeia aceea n-are nevoie să-şi scoată masca. Aş recunoaşte ordinele astea stridente oriunde s-ar afla.

— Kara… spuse Painter, năuc. Cum aşa?

Omaha se întoarse spre Safia.

— Eşti bine?

— Da, sunt bine, reuşi ea să spună cu un suspin.

Kara li se alătură. Îşi scoase eşarfa de pe faţă.

— Lăsaţi-o în pace. Dădu din mână ca să-i îndepărteze. Faceţi-i loc ca să poată respira.

Omaha se dădu în spate. Făcu semn din cap spre povârnişul dunei. Cu precauţie, clanul Rahim începuse să mărşăluiască, coborând în vale.

— Aşadar, cine sunt prietenele voastre?

Kara ridică din umeri.

— S-ar putea să dureze ceva timp ca să-ţi explic.

8.22 A.M.
ÎN DEŞERT

Cassandra se îndreptă spre cortul ei, un model al armatei americane pentru supravieţuire în deşert, proiectat să reziste la vânturi de până la o sută treizeci de kilometri pe oră. În plus, îl întărise cu un paravan de protecţie împotriva vântului şi nisipului, dispus în partea de unde bătea acesta.

Echipa ei avea aceleaşi condiţii de cazare. Camioanele mai mari de transport fuseseră poziţionate ca paravan.

Ajunsă la cortul ei, Cassandra îşi scutură nisipul de pe uniformă. Purta o pălărie cu boruri largi, legată în jurul urechilor şi o eşarfă peste faţă. Vântul bătea acum în rafale, pocnind şnururile de amarare ale corturilor, făcând ca straturile de nisip să se mişte ca şi cum ar curge pe sub picioare. Furtuna de nisip duduia asemenea unui tren mărfar.

De-abia se întorsese dintr-o inspecţie finală a punctului de desfăşurare a forţelor, asigurându-se că toate elicopterele erau la adăpost. Oamenii ei plantaseră deja balizele GPS pentru a le determina poziţia, coordonate cu sateliţii geostaţionari de pe orbită. Informaţiile trebuiau să curgă în sistemul ei computerizat de hărţi electronice.

Cassandra avea la dispoziţie vreo două ore înainte ca electricitatea statică a furtunii de nisip să-i ameninţe aparatura electronică, ceea ce impunea oprirea acestora. Asta însemna o grămadă de timp pentru a intercepta datele de la satelitul LANDSAT pe măsură ce se focaliza pe balizele ei GPS. Radarul satelitului avea capacitatea de a scana până la aproximativ douăzeci de metri sub nisip. Asta avea să-i ofere o imagine de ansamblu a ceea ce se afla dedesubt. Un indiciu asupra locului în

care să înceapă să sape. De îndată ce furtuna avea să treacă, echipa ei trebuia să se apuce de treabă cu buldozere şi excavatoare. Până să-şi dea cineva seama că acolo se săpase, ei aveau să fie plecaţi de mult timp.

Acesta era planul.

Cassandra intră în cort. Interiorul era foarte puţin mobilat. Un pat de campanie şi un sac de dormit. Spaţiul rămas era ocupat cu un sistem elaborat de comunicaţii prin satelit. Mai avea şi alte echipamente electronice dispuse în genţi de mână.

Se îndreptă spre laptop şi se aşeză pe patul de campanie ca şi cum ar fi stat pe scaun în faţa calculatorului. Făcu legătura la JPL în Houston şi introduse autorizarea adecvata pentru a accesa datele LANDSAT. Transferul ar fi trebuit să fie gata de acum cinci minute. Datele erau disponibile şi o aşteptau. Apăsă pe taste şi începu să descarce informaţiile primite.

Odată încheiată operaţiunea, se lăsă pe spate şi se uită cum pe ecran apare încetul cu încetul imaginea deşertului. Îşi localiză vehiculele, corturile, chiar şi latrina săpată în nisip. Era imaginea de monitorizare. Un aliniament perfect.

O a doua imagine se încărcă încet pe ecranul laptopului. Scanarea în profunzime.

Cassandra se aplecă mai mult.

Terenul scanat în profunzime prezenta o conformaţie diferită, dezvăluind privirii temelia solidă din piatră, de sub nisip. Era o fosilă din alte vremuri, păstrată în calcar. Deşi majoritatea terenului era neted, era parcă gravat de albia unui râu vechi, care curgea dinspre unul dintre colţurile imaginii. Se scurgea în cadrul unui lac străvechi îngropat chiar sub locaţia lor.

Cassandra studie imaginea, un instantaneu dintr-o altă epocă.

Nu văzu nimic semnificativ. Nici un crater de meteorit, nici un fel de artefacte.

Se lăsă iarăşi pe spate. Avea să le-o trimită unor geologi aflaţi în slujba Ghildei. Probabil că ei puteau să judece mai bine imaginea asta.

Un zgomot de-afară îi atrase atenţia la ce se întâmpla în jur.

John Kane intră şchiopătând în cort.

— Am detectat-o pe dr. Al-Maaz.

Cassandra se întoarse cu faţa spre el.

— Când? Unde?

— Acum opt minute. Ne-au mai trebuit câteva minute să-i determinăm poziţia. Semnalul de la ea a început să pulseze la

şaisprezece kilometri vest de aici. Până în momentul în care i-am făcut încadrarea prin triangulație, deja s-a oprit din mers. Şi-acum se află undeva la aproximativ şase mile de-aici.

Se aplecă deasupra hărții de pe masa ei de lucru şi bătu uşor cu degetul.

— Chiar aici.

Cassandra se apropie de el, citind numele.

— Shisur. Ce-i acolo?

— L-am întrebat pe unul dintre tehnicienii de la Thumrait. Spune că acesta e locul unde fost găsite vechile ruine ale Ubarului. Undeva prin anii 1990.

Cassandra se uită fix la hartă. La liniile ei trasate cu albastru şi roşu. Cercul roşu marca poziția ei actuală. Îşi puse degetul pe cerc şi urmă linia roşie înapoi.

Trecea prin Shisur.

Îşi îngustă ochii. Îşi aminti expresia de pe fața curatorului din momentul în care Cassandra trasase cercul. Aceasta continuase să studieze harta. Avusese o privire distantă, făcându-şi calcule în minte.

— Nenorocita dracului…

Degetul Cassandrei de pe hartă se alătură celorlalte pentru a le închide şi a forma un pumn strâns.

Furia care o năpădi o ardea în interior. Cu toate astea, în străfundul ei, simți o doză de respect pentru cea care o dusese de nas.

John Kane stătea în picioare încruntat.

Cassandra se uită din nou la imaginea LANDSAT.

— Nu-i nimic aici. Ne-a tras-o. Nu ne aflăm unde trebuie.

— Doamnă căpitan?

Se întoarse spre Kane.

— Adună-ți oamenii. Plecăm de-aici. Vreau ca-n zece minute maşinile să fie în mişcare.

— Dar furtuna de nisip…

— Dă-o dracului. Avem suficient timp. Plecăm de-aici. Nu putem să rămânem țintuiți locului. Şi-l împinse pe Kane spre uşă. Lasă echipamentele, corturile, proviziile. Luăm doar armele.

Kane ieşi afară.

Cassandra se întoarse spre una dintre genții cu echipamente. O deschise rapid şi scoase un transmițător radio digital, portabil. Îi rabată capacul, îl fixă pe frecvența şi pe canalul transmițătorului implantat Safiei.

Îşi ținu un deget deasupra butonului de transmitere. Cu o singură atingere şi pastila de C4 implantată în ceafa femeii avea să explodeze, distrugându-i coloana vertebrală şi omorând-o instantaneu. Simțea un impuls copleşitor de a acționa butonul. În schimb, opri echipamentul.

Nu din milă. Safia dovedise o abilitate ieşită de comun în rezolvarea misterelor. S-ar fi putut să mai aibă nevoie de o asemenea iscusință. Însă mai mult decât atât, nu ştia cu siguranță dacă Painter era şi el acolo.

Asta era o chestie importantă.

Cassandra voia ca Painter s-o vadă pe Safia murind.

17
DESCHIDEREA UNEI UŞI

4 DECEMBRIE, 9.07 A.M.
SHISUR

Safia îşi puse la loc ochelarii de protecţie.

— Are toată lumea echipamentul pregătit?

— Parcă ar veni noaptea, rosti Clay prin uşa deschisă. Acoperiseră ferestrele clădirii din cărămidă. Aleseră această casă în mod special deoarece avea o uşă solidă. În plus, se deschidea spre sud, la adăpost faţă de atacul direct al furtunii.

Din uşă, Safia putea să vadă cum cerul dimineţii fusese înghiţit de norul înalt de nisip care se deplasa cu viteză, întunecând lumea şi transformând-o într-un crepuscul misterios. Norii de praf acopereau soarele. La o aruncătură de băţ, şuvoaie de nisip se roteau ca nişte vârtejuri de-a lungul aleilor, de ambele părţi ale casei, învolburându-se în faţa uşii. Aceasta era marginea frontală a furtunii, primul val, cel de impact. La o distanţă mai mare, inima furtunii de nisip gemea şi mugea, asemenea unor bestii hămesite, ca un scrâşnet imens de-a lungul deşertului.

N-aveau prea mult timp la dispoziţie.

Safia se întoarse cu faţa spre grupul adunat în camera principală a casei. Majoritatea clădirilor din Shisur nu fuseseră încuiate. Rezidenţii sezonieri pur şi simplu goliseră locul până la tencuială înainte să o ia din loc, nelăsând nimic care să poată fi furat, cu excepţia câtorva articole ciobite din ceramică, o farfurie murdară abandonată într-un lighean din bucătărie şi o droaie de scorpioni verzui. Până şi perdelele fuseseră luate.

— Vi s-au desemnat tuturor locuri unde să căutaţi, spuse Safia.

Avea o hartă bătută în cuie în perete. Împărţise locaţia în cinci secţiuni, câte una în parte pentru fiecare dintre detectoarele de metale şterpelite din baraca de materiale de la ruine. Aveau staţiile de emisie-recepţie Motorola pentru a păstra legătura. Toată lumea, cu excepţia celor mai tinere copile, primise un caroiaj unde să ajute la operaţiunea de căutare, fiind înarmate cu târnăcoape, lopeţi şi cazmale.

— Dacă detectați ceva, marcați locul. Lăsați-i pe ceilalți să sape. Continuați să mergeți mai departe. Continuați să căutați.

Ordinele ei fură întâmpinate cu aprobări tacite din cap. Toți cei care efectuau căutarea purtau robe maronii de deşert, asigurate de Lu'lu. Fețele le erau acoperite. Ochii le erau protejați de ochelari. Era ca şi cum se pregăteau să meargă pe sub apă.

— Dacă găsiți ceva care vă atrage atenția, anunțați prin radio. O să vin să văd despre ce-i vorba. Şi nu uitați... Bătu uşor în ceasul de la încheietura mâinii atârnată în eşarfă. Peste cincizeci şi cinci de minute, o să ne întoarcem cu toții aici. Atacul principal al furtunii urmează să aibă loc în mai puțin de-o oră. O să ne adăpostim aici, examinând orice vom găsi şi vom pleca iarăşi când vântul se va mai domoli. Întrebări?

Nimeni nu ridică mâna.

— Atunci, hai să mergem.

Cele treizeci de persoane implicate în căutare porniră înfruntând furtuna ce venea din față. Deoarece citadela era cel mai probabil loc de căutare a porților Ubarului, Safia îi condusese pe majoritatea membrilor echipei spre ruinele fortăreței, pentru a-şi concentra atenția într-acolo. Painter şi Clay cărau radarul de penetrare a solului. Barak ținea detectorul de metale pe umăr, ca pe o puşcă. În spatele lui, Coral şi Kara cărau unelte de săpat. În urma lor, încheind şirul, veneau Lu'lu şi şoferița cartului, Jehd. Celelalte membre ale clanului Rahim se despărțiseră în echipe mai mici, desemnate să cerceteze celelalte sectoare ale caroiajului.

Safia dădu colțul clădirii de cărămidă. Fu imediată împinsă în spate de o rafală de vânt. Parcă o mână a Domnului o împingea, cu o palmă aspră şi plină de nisip. Se aplecă în vânt şi o porni spre porțile de la intrarea care dădea spre mine.

Băgă de seamă modul în care Painter o studia pe *hodja.* Îşi povestiseră peripețiile prin care trecuseră înainte de a se reîntâlni, fiecare fiind pus la curent cu cele întâmplate. Povestea Safiei, bineînțeles, fusese cea mai şocantă şi, după câte se părea, cea mai bizară şi fantezistă: un trib secret de femei, care-şi trăgeau obârşia de pe vremea Reginei din Saba printr-o linie descendentă care le asigura nişte puteri mentale ciudate provenite dintr-o sursă din inima Ubarului. Deşi fața lui Painter era învelită într-un şal, iar la ochi avea ochelari de protecție, postura lui explicită exprima îndoială şi neîncredere. Păstra ritmul, destul de prudent, între Safia şi *hodja.*

Traversară tot sătucul şi intrară prin porțile de lemn spre mine.

Fiecare echipă se dispersă spre locul unde fusese desemnată să execute căutarea. Omaha şi Danny îşi ridicară mâinile în semn de salut şi se îndreptară spre puțul de sub citadelă.

Având în vedere experiența lor, cei doi bărbați aveau să supravegheze cercetarea acestei gropi imense. Aceasta fisură era o altă locație probabilă pentru o posibilă descoperire importantă, din moment ce un colț al falnicei fortărețe se prăbuşise înăuntru, în gaură.

Cu toate astea, Omaha nu fusese prea bucuros când primise sarcina. De la sosirea Safiei, o urmărise pas cu pas, stătuse lângă ea, privirea lui rămânând adesea fixată pe chipul ei. Atenția pe care i-o acorda o făcu să roşească pe jumătate de jenă, pe jumătate de iritare. Însă înțelegea uşurarea bărbatului care descoperise că ea trăia şi nu-i făcu nici o observație.

Painter, pe de altă parte, stătea retras, imperturbabil.

Îşi făcea de lucru, ascultând povestea Safiei fără să reacționeze. Se schimbase ceva între ei, transformându-se în ceva stânjenitor. Ea ştia despre ce era vorba. Se abținuse să nu se frece la gât cu mâna, acolo unde îi ținuse el pumnalul. Îi arătase o altă latură a lui, o latură feroce, mai tăioasă decât pumnalul însuşi. Nici unul din ei nu ştia cum să reacționeze la asta. Ea era prea şocata, prea tulburată. El se închisese în sine.

Concentrându-se asupra misterului de-aici, Safia îşi conduse echipa pe o potecă abruptă spre fortăreața din vârful dealului. Pe măsură ce urcau, întregul sistem de ruine începea să răsară în jurul lor. Trecuse un deceniu de când Safia îşi plimbase ultima oară privirea pe deasupra ruinelor. Înainte, nu fusese decât citadela, într-o stare decrepită, doar un morman de pietre şi o scurtă secțiune de zid. Acum meterezele împrejmuitoare erau în întregime scoase la suprafață dintre nisipuri, reconstruite parțial de către arheologi, alături de bazele cilindrice ale celor şapte turnuri care stăteau de strajă zidurilor sale.

Până şi gaura, adâncă de nouă metri, fusese excavată şi cercetată amănunțit.

Însă majoritatea cercetărilor fuseseră dedicate citadelei. Mormanul de pietre fusese pus la loc, bucată cu bucată, ca într-un mozaic. Baza castelului avea o formă pătrată, cu latura de treizeci de metri, sprijinindu-i tumul de pază circular.

Safia îşi imagina gărzile păşind pe parapete, atenți la jefuitori, atenți la caravanele care se apropiau. Sub zidurile fortăreței prosperase un oraş extrem de ocupat: comercianți care vindeau

articole de ceramică, haine vopsite, carpete din lână, ulei din măsline, bere de palmier, vin de curmale; cioplitori în piatră care se chinuiau să construiască ziduri şi mai înalte; şi de-a lungul oraşului, câinii lătrând, cămilele zbierând şi copiii fugind printre dughene şi prăvălii, râzând. Dincolo de ziduri, câmpurile irigate se întindeau verzi, pline de sorg, bumbac, grâu şi orz. Fusese o oază plină de viață.

Ochii Safiei ajunseră la groapa imensă de dedesubt. După care, într-o singură zi, totul se spulberase. Un oraş distrus. Oamenii fugiseră înspăimântați de o teroare superstiţioasă. Şi aşa Ubarul dispăruse sub straturile de nisip şi sub trecerea anilor.

Însă toate astea fuseseră spre suprafață. Poveştile Ubarului mergeau mai departe, vorbind despre puteri magice, regi, tirani, comori imense, despre oraşul celor o mie de coloane.

Safia îşi aruncă privirea spre cele două femei, una bătrână, una tânără, nişte gemene identice separate de câteva zeci de ani. Cum de coexistau poveştile Ubarului: cea mistică şi cea pământeană? Răspunsurile zăceau ascunse pe undeva, pe-aici. Safia era sigură de asta.

Ea ajunse la intrarea în citadela şi se uită în sus la fortăreață.

Painter aprinse o lanternă şi un fascicul de lumină se revărsă în interiorul întunecat al citadelei.

— Ar trebui să începem căutarea.

Safia păşi peste pragul de la intrare. Imediat ce intră în fortăreață, vântul încetă complet, iar bubuitul din depărtare al furtunii de nisip se atenuă.

Acum i se alătură şi Lu'lu.

Barak le urmă, pornind detectorul de metale. Începu să-l plimbe în spatele ei ca şi cum i-ar fi şters urmele paşilor de pe nisip.

La şapte paşi mai încolo, se deschidea o cameră fără ferestre, o cavernă artificială, făcută de mâna omului. Peretele din spate era o ruină prăbuşită din piatră nefinisată.

— Ia toată camera la puricat, îi dădu Safia indicații lui Barak.

Arabul înalt dădu din cap aprobator şi-şi începu căutarea în speranța de a descoperi orice artefact ascuns acolo. Painter şi Clay aranjară şi pregătiră radarul de penetrare a solului după cum îi instruise ea.

Safia îşi roti lanterna peste ziduri şi tavan. Acestea n-aveau nici un fel de ornament. Cineva făcea cândva foc aici. Funinginea pătase tavanul.

Safia străbătu podeaua la pas, căutând cu privirea orice fel de

indiciu. Barak se tot plimba înainte şi înapoi, concentrat asupra detectorului său de metale, cercetând podeaua şi pereții. Cum camera era mică, nu-i luă prea mult. Ridică ochii complet dezamăgit. Nu bâzâise nici măcar o dată.

Safia stătea în centrul încăperii. Camera aceasta era singurul sanctuar interior care mai rămăsese intact. Turnul de deasupra se prăbuşise, distrugând toate camerele de dedesubt.

Painter activă radarul de penetrare a solului, rabatându-i monitorul portabil. Clay intră în cameră, târâind uşor cadrul roşu pe deasupra podelei de piatră acoperită cu nisip, trăgându-l asemenea unui bou la jug. Safia se aplecă deasupra ecranului şi studie imaginea scanată, fiind mult mai familiarizată să interpreteze rezultatele. Dacă existau camere secrete la subsol, acestea aveau să apară pe radar.

Ecranul rămase întunecat. Nimic. Doar piatră solidă. Calcar.

Safia îşi îndreptă corpul. Dacă era vreo inimă secretă a Ubarului, trebuia să zacă pe undeva pe dedesubt. Însă unde?

Poate că Omaha avea mai mult noroc. Safia ridică stația radio.

— Omaha, mă auzi?

Urmă o pauză scurtă.

— Îhî, ce se întâmplă? Ai găsit ceva?

— Nu. E ceva acolo jos în groapă?

— Abia am terminat căutarea, însă până acum nimic.

Safia se încruntă. Acestea erau cele mai bune locuri în care se aşteptase să găsească nişte răspunsuri. Aici era centrul spiritual al Ubarului, casa sa regală. Regina străveche sigur ar fi vrut să aibă acces imediat la inima secretă a Ubarului. Şi-ar fi păstrat intrarea aproape.

Safia se întoarse spre Lu'lu.

— Spuneai că după tragedia de aici regina a închis Ubarul şi i-a împrăştiat cheile.

Lu'lu dădu din cap aprobator.

— Până când a venit timpul potrivit ca Ubarul să se deschidă din nou.

— Aşadar, poarta n-a fost distrusă când s-a deschis hăul de dedesubt.

„Ăsta a fost un strop de noroc. Un noroc mult prea mare."

Medita la asta, simțind că aici trebuia să existe un indiciu.

— Poate că ar trebui să aducem cheile aici, spuse Painter.

— Nu, se opuse ea.

Respinsese această posibilitate. Cheile aveau să devină

importante doar dacă porțile erau găsite. Însă unde, dacă nu în citadela oraşului?

Painter oftă, cu mâinile încrucişate.

— Dar dacă încercăm să recalibrăm radarul, îi mărim intensitatea şi cercetăm mai adânc?

Safia clătină din cap.

— Nu, nu, gândim într-un mod total greşit. E prea multă tehnologie de vârf. Asta n-o să rezolve puzzle-ul ăsta.

Painter avea o privire uşor rănită. Contase întotdeauna pe tehnologie.

— Gândim prea modern. Detectoare de metale, radare, caroiaje, reprezentări grafice. Toate astea au mai fost făcute şi înainte. Poarta, ca să supraviețuiască atât de mult, netulburată, trebuie să fi fost înrădăcinată în peisajul natural. Ascunsă vederii. Altfel ar fi fost găsită până acum. Trebuie să încetăm să ne mai lăsăm conduşi de aparatură şi să începem să gândim cu capetele noastre.

Observă că Lu'lu se uita fix la ea. *Hodja* avea fața reginei care încuiase Ubarul. Însă oare aveau şi aceeaşi fire?

Safiei îi trecu prin fața ochilor imaginea lui Reginald Kensington înțepenit pentru totdeauna în sticlă, un simbol al durerii şi torturii. *Hodja* nu dezvăluise nimic în toți anii aceştia. Probabil că săpase şi scosese cadavrul afară, îl luase şi-l dusese în bârlogul lor montan şi-l pusese la adăpost. Numai descoperirea cheilor Ubarului o făcuse pe femeie să rupă tăcerea, îi dezlegase limba ca să scoată la iveală secretele. Era o hotărâre necruțătoare în toate astea.

Iar dacă regina străveche fusese precum *hodja,* sigur ar fi protejat Ubarul cu aceeaşi hotărâre nestrămutată.

Safia se simți cuprinsă de fiori ca de gheață, aducându-şi aminte de întrebarea ei inițială. „Cum de supraviețuise poarta într-un mod atât de convenabil prăbuşirii pâlniei de eroziune?" Ea ştia răspunsul. Închise ochii îngrozită. Abordase toată chestiunea într-un mod total greşit. Dădu filmul înapoi. Totul avea un sens pervers.

Probabil că Painter simțise starea ei neaşteptată de îngrijorare.

— Safia…

— Ştiu cum a fost închisă poarta.

9.32 A.M.

Painter se întoarse în grabă de la clădirea din cărămizi. Safia îl trimisese să aducă scanerul cu raze X. Echipamentul fusese luat din SUV-ul furat. Aparent, Cassandra însăşi i-o demonstrase Safiei, atunci când încă erau la Salalah, arătându-i cum inima de fier avea un semn ce anunța descompunerea antimateriei, pentru a o convinge pe Safia de motivul căutării sale.

Pe lângă scanerul cu raze X, Painter mai descoperise o geantă întreagă de echipament pentru analize, mult mai sofisticat decât orice altceva cu care era el obişnuit, însă ochii lui Coral străluciseră de nerăbdare când se uitase la echipament. Singurul ei comentariu: „Ce jucării mişto".

Painter luase toată cutia. Safia prinsese un fir, ceva.

Se luptă cu furtuna în timp ce trecu prin poarta de lemn şi printre ruine. Nisipul îi biciuia fiecare centimetru de piele expusă, vântul dădea să-i smulgă şalul şi roba de pe el. Se aplecă în față, în vânt. Cerul se întunecase. Iar asta nu era decât marginea frontală a furtunii.

Spre nord, lumea se termina într-un zid de întuneric, fulgerând în văpăi rapide, albăstrui. Încărcări statice. Painter simțea electricitatea din aer. NASA făcuse studii pentru o misiune pe Marte, pentru a analiza modul în care echipamentele şi oamenii ar rezista unei asemenea furtuni de nisip. Cele mai amenințătoare pentru echipamentele lor electronice nu erau praful şi nisipul, ci încărcăturile electrostatice extreme din aer, formate dintr-o combinație de aer uscat şi energie cinetică. Suficiente cât să prăjească circuitele în câteva secunde, creând efecte dureroase la nivelul pielii. Iar acum furtuna asta antrena în vârtejul ei un val imens de electricitate statică.

Şi era pe cale de a se năpusti asupra lor.

Painter se ghemui în timp ce se apropie de dealul jos, croindu-şi drum prin vântul şi nisipul ridicat în aer. Când ajunse în zonă o luă în jos în loc s-o ia în sus, urmând poteca abruptă, care cobora în groapa rezultată în urma prăbuşirii. Cavitatea adâncă se întindea de la est la vest de-a lungul axei sale mai lungi. La capătul vestic, citadela se înalța maiestuos pe dealul ei, de veghe deasupra gropii.

Safia şi echipa ei se ghemuiseră de partea cealaltă, la capătul estic al acestei prăpăstii. Între timp, femeile clanului Rahim se adunaseră şi ele în jurul gropii. Majoritatea stăteau culcate pe burtă pentru a-şi mai reduce expunerea la vântul necruțător.

Ignorându-le, Painter o luă în jos, alunecând pe poteca de nisip.

Ajungând la bază, o luă înainte grăbit.

Safia, Omaha şi Kara erau aplecaţi asupra monitorului blocului radar de penetrare a solului. Safia bătea uşor cu degetul pe ecran.

— Chiar aici. Vedeţi zona aia, ca o pungă? E numai la un metru adâncime faţă de suprafaţă.

Omaha se lăsă pe spate.

— Clay, trage cadrul radarului jumătate de metru înapoi. Aşa, chiar acolo.

După care se aplecă din nou deasupra monitorului.

Li se alătură şi Painter.

— Ce-aţi găsit?

— O cameră, spuse Safia.

Omaha se încruntă.

— Nu-i decât o rămăşiţă a vechiului puţ. Care a secat de mult timp. Sunt sigur că e deja confirmata şi documentată de alţi cercetători.

Painter se dădu mai aproape, în timp ce Omaha apăsă pe un buton de pe monitor. Drept rezultat, pe monitor apăru o secţiune transversală, aproape tridimensională a terenului de sub cadrul radar. Avea o formă conică, îngustă la vârf şi lată la bază.

— Nu are decât trei metri lăţime, în zona cea mai lată, spuse Omaha. Nu-i decât o secţiune care nu s-a prăbuşit din rezervorul original.

— Chiar arată ca o nişă izolată, fu de acord Kara.

Safia îşi îndreptă spatele.

— Nu, nu e. Se întoarse spre Painter. Ai adus detectorul de radiaţii?

Painter ridică uşor cutia.

— L-am adus.

— Porneşte scanerul.

Painter deschise cutia, apucă tija de detectare de la baza scanerului cu raze X şi-o activă. Acul roşu se plimbă înainte şi înapoi, calibrându-se. O lumină verde ce pâlpâi iniţial se fixă, transformându-se într-una continuă.

— Gata.

Începu să se învârtă încet. Oare ce suspecta Safia, ce mirosise acolo?

Acul roşu rămase la gradaţia zero.

— Nimic, strigă el.

— Ţi-am spus, e… începu Omaha.

După care fu întrerupt.

— Acum verifică fața zonei cu piatră.

Safia îi indică puțul de piatră. Mai aproape.

Painter se conformă, ținând scanerul în față ca pe o vergea de foraj. Nisipul se rotea în interiorul adânciturii din sol, asemenea unui zone aride în miniatură, agitate de vântul de deasupra. El se aplecă deasupra scanerului când ajunse la povârnișul din piatră. Trecu tija detectorului pe deasupra suprafeței rocii, în marea ei majoritate calcar.

Acul tremură pe ecran.

Ținea scanerul mult mai ferm, protejându-l de vânt cu propriul corp. Acul nu mai varie, oprindu-se la gradație. Era o citire foarte slabă, acul abia mişcându-se, însă era o citire pozitivă.

Strigă peste umăr:

— Am găsit ceva aici!

Safia îi făcu semn să se dea înapoi.

— Trebuie să săpăm acolo unde e poziționat cadrul. La un metru adâncime. Să deschidem punga asta obturată.

Omaha se uită la ceasul de la mână.

— Mai avem încă douăzeci de minute.

— Putem s-o facem. Nu-i decât nisip tasat şi pietriş. Dacă sapă mai multe persoane în acelaşi timp…

Painter fu de acord, simțind cum îl cuprinde un val de entuziasm.

— Hai s-o facem.

În mai puțin de un minut, un cerc de săpători se apucă de treabă. Safia stătea în spate, cu brațul rănit atârnându-i în eşarfă.

— Eşti gata să ne dai o explicație? întrebă Omaha.

Safia dădu din cap.

— Trebuia să fiu sigură. Ne-am gândit la chestia asta într-un mod total greşit. Ştim cu toții că pâlnia de eroziune s-a deschis sub Ubar şi a distrus jumătate de oraş, gonindu-i pe locuitorii săi, care se temeau că asta era pedeapsa lui Dumnezeu. După dezastru, ultima regină a Ubarului i-a pecetluit pentru totdeauna inima, pentru a-i proteja secretele.

— Şi? întrebă Kara, stând lângă *hodja.*

— Nu vi se pare cel puțin ciudat faptul că poarta a fost cruțată într-un mod convenabil în dezastrul care s-a petrecut aici? Că în timp ce locuitorii oraşului fugeau, regina a rămas să se ocupe de toate chestiile astea secrete: a închis poarta astfel încât n-a mai fost descoperită niciodată, a creat nişte chei din fier şi le-a ascuns în nişte locuri sacre la momentul acela.

— Bănuiesc că da, spuse Kara.

Omaha se lumină la față.

— Înțeleg unde vrei să ajungi.

Își aruncă rapid privirea spre săpători, după care din nou la Safia, apucând-o de brațul ei cel bun.

— Căutăm exact invers față de locul unde ar trebui.

— Ar vrea cineva să ne explice și nouă, neinițiaților? întrebă Painter, iritat de faptul că Omaha înțelese despre ce era vorba.

Omaha îi explică:

— Probabil cronologia a fost greșita. Ca-n povestea cu cine a fost mai întâi, oul sau găina. Noi am crezut că gaura a fost motivul pentru care Ubarul a fost încuiat.

— Acum gândiți-vă la asta într-o lumină nouă, adăugă Safia. Ca și cum voi ați fi fost regina. Oare de ce ar conta un asemenea dezastru pentru casa regală? Adevărata bogăție a Ubarului, sursa sa de putere, se afla în altă parte. Regina ar fi putut pur și simplu să-l reconstruiască. Ea avea bogăția și puterea s-o facă.

Omaha se băgă în vorbă, cei doi completându-se ca o echipă experimentată:

— Orașul nu era important. Nu era decât o mască menită să ascundă adevăratul Ubar. O fațadă. O unealta.

— Una menită a fi folosită cu un scop, spuse Safia. Un mijloc de a ascunde poarta.

Kara clătină din cap, în mod clar la fel de confuză ca și Painter.

Omaha oftă.

— Ceva a speriat-o pe regină foarte tare, suficient ca s-o gonească de la bogăția și puterea Ubarului și s-o oblige atât pe ea, cât și pe descendentele ei să ducă o existență nomadă, la marginea civilizației. Chiar credeți că o simplă gaură ca asta ar fi speriat-o în halul ăsta?

— Bănuiesc că nu, spuse Painter.

Observă entuziasmul Safiei și al lui Omaha. Erau în elementul lor. El era exclus, lăsat pe dinafară. Simți cum îl cuprinde gelozia.

Safia reluă firul discuției:

— Ceva a speriat familia regală, suficient cât să-și dorească să izoleze Ubarul de restul lumii. Nu știu ce eveniment anume a provocat asta, însă regina n-a acționat în pripă. Uitați cât de metodice au fost la urma urmei pregătirile pe care le-a făcut. A făcut cheile, le-a ascuns în locuri sacre, venerate de oameni, le-a învăluit în mister. Sună toate astea ca o reacție irațională? Totul a fost calculat, planificat și executat. Ca și cum ar fi fost primul pas

în închiderea Ubarului.

Safia se uită scurt la Omaha.

El aduse completarea finală:

— Regina a provocat în mod deliberat prăbuşirea pâlniei de eroziune.

Urmă un moment năucitor de tăcere.

— Şi-a distrus propriul oraş? întrebă Kara în cele din urmă. De ce?

Safia dădu aprobator din cap.

— Oraşul n-a fost decât un mijloc de a ajunge la final. L-a folosit pentru a-şi atinge scopul. De a îngropa poarta Ubarului.

Omaha se uită de jur împrejur.

— Actul în sine a avut şi un motiv psihologic. I-a pus pe oameni pe fugă, făcându-i să se teamă să se mai apropie vreodată. Pun pariu că regina însăşi a răspândit unele istorioare referitoare la pedeapsa Domnului. Ce altă modalitate mai bună avea pentru a afişa pe aceste pământuri o aşa-zisă pancartă religioasă cu mesajul „Nu încălcați proprietatea”?

— Cum de-ai ajuns la concluzia asta? întrebă Painter.

— N-a fost decât o ipoteză, spuse Safia. Trebuia s-o testez. Dacă groapa a fost folosită să ascundă ceva, atunci ar trebui să se afle ceva aici jos. Şi fiindcă detectoarele de metale n-au descoperit nimic, asta însemna fie că obiectul era îngropat prea adânc, fie că era o cameră.

Painter se uită la cei care săpau.

Safia continuă:

— Aşa cum am văzut la siturile mormintelor, regina a ascuns indiciile în simboluri şi mitologie. Chiar şi prima cheie. Inima de fier. Ea simboliza inima Ubarului. Şi în majoritatea oraşelor, inima comunității lor era fântâna. Aşa că ea a ascuns porțile Ubarului în puț, le-a îngropat în nisip, aşa cum inima de fier fusese zăvorâtă în piatra de nisip, după care a lăsat să se prăvălească pâlnia de eroziune peste ele.

— Îndepărtându-i pe oameni, murmură Painter. Îşi drese vocea şi vorbi mult mai clar: Cum rămâne cu urma de radiație?

— Ar fi nevoie de dinamită ca să produci prăbuşirea acestei pâlnii de eroziune, răspunse Omaha.

Safia dădu din cap aprobator.

— Sau de vreo formă de explozie a antimateriei.

Painter se uită la Lu'lu. *Hodja* rezistase cu stoicism şi rămăsese tăcută în tot acest răstimp. „Chiar folosiseră strămoşii ei o

asemenea putere?”

Bătrâna păru să bage de seamă atenția pe care i-o acorda începu să se mişte. Avea ochii acoperiți de ochelarii de protecție.

— Nu. Nu faceți nimic altceva decât s-o calomniați. Regina, înaintaşa noastră, n-ar fi omorât atât de mulți oameni nevinovați doar pentru a ascunde secretul Ubarului.

Safia se îndrepta spre ea.

— N-au fost niciodată găsite rămăşiţe umane în această groapă sau în jurul ei. Probabil că a avut o modalitate de a goli oraşul. O ceremonie sau ceva de genul acesta. După care a provocat prăbuşirea. Mă îndoiesc că a murit cineva aici.

Cu toate asta, *hodja* nu era convinsă şi chiar se depărtă puțin de Safia.

Se auzi un strigăt din mijlocul celor care săpau.

— Am găsit ceva! strigă Danny.

Se întoarseră cu toții spre el.

— Veniți să vedeți înainte să săpăm mai departe.

Painter şi ceilalți o luară din loc. Coral şi Clay se dădură într-o parte ca să-i lase să treacă. Danny le arătă ceva cu lopata din mână.

În mijlocul gropii, nisipul roşiatic închis se transforma în ceva care semănă a zăpadă.

— Ce-i asta? întrebă Kara.

Safia se lăsă în jos, sprijinindu-se cu un genunchi pe sol şi pipăi suprafața.

— Nu e nisip, spuse ea uitându-se în sus. E tămâie.

— Ce? întrebă Painter.

— Tămâie argintie, intră Safia în detalii şi se ridică în picioare. La fel ca aceea pe care am găsit în inima de fier, ce astupa vasele de sânge. O formă scumpă de ciment. Astupa partea de sus a camerei ascunse asemenea unui dop de sticlă.

— Şi sub ea? întrebă Painter.

Safia ridică din umeri.

— Există o singură modalitate să aflăm.

9.45 A.M.

Cassandra îşi apucă strâns laptopul în timp ce autotractorul M4 de mare viteză se avântă peste o altă dună mică. Vehiculul de transport arăta ca o rulotă care se balansa pe o pereche de şenile

de tanc şi, în ciuda unei greutăți de optsprezece tone, înainta hotărât de-a lungul peisajului cu eficiența unui BMW pe o autostradă.

Menținu un ritm rezonabil, ținând cont de teren şi de vreme. Vizibilitatea era slabă, de numai câțiva metri. Nisipul purtat de vânt zbura în jur, biciuind vârfurile dunelor în valuri imense. Cerul se întunecase, fără pic de nori, soarele nefiind mai mare decât o lună palidă, undeva sus. Nu îndrăznise să rişte să împotmolească autotractorul în nisip. Nu l-ar mai fi scos niciodată de-acolo. Aşa că înaintau cu o grijă sporită.

În spatele ei veneau celelalte cinci maşini de teren cu tracțiune integrală, mergând pe urmele autotractorului. La urmă de tot se aflau vehiculele cu platformă pe care erau amarate elicopterele tip VTOL.

Se uită la ceasul din colțul ecranului laptopului. Deşi le trebuiseră cincisprezece minute în cap ca să pună caravana în mişcare, acum scoteau un timp bun pentru această cursă imposibilă. Aveau să ajungă la Shisur peste douăzeci de minute.

Cu toate astea, rămase cu un ochi pe ecran. Două ferestre erau deschise. Una prezenta informații în timp real primite de la satelitul NOAA care urmărea traiectoria furtunii de nisip. N-avea nici o îndoială că puteau să ajungă la adăpostul oazei înainte ca furtuna să lovească în plin, deşi la mustață. Mai îngrijorător era faptul că sistemul de presiune ridicată de pe coastă se deplasa spre interiorul uscatului, urmând să se ciocnească în câteva ore cu această furtună de nisip. O vreme aici avea să fie iadul pe pământ.

Cealaltă fereastră de pe monitor prezenta o altă hartă a zonei, o prezentare topografică schematică a acestui colț de deşert. Schema cuprindea orice clădire şi structură din Shisur, inclusiv ruinele. Un cerculeț albastru pulsând, de mărimea radierei din capătul unui creion cu gumă, strălucea în centrul ruinelor.

Dr. Safia al-Maaz.

Cassandra se uita la pata albăstrie, strălucitoare. „Ce naiba pui la cale?" Femeia o pusese pe drumuri, îndepărtând-o de marele premiu. Se gândise să-l fure de sub nasul Cassandrei, folosindu-se de acoperirea furtunii. Deşteaptă fată. Că doar grație inteligenței ei ajunsese atât de departe. Puterea brațelor era la fel de importantă. Sigma o învățase asta, că muşchii şi creierul erau la fel de importante. „Suma tuturor bărbaților." Mottoul Sigma.

Cassandra avea s-o învețe lecția asta pe dr. Al-Maaz.

„Poate că eşti tu deşteaptă, însă puterea e la mine."

Se uită în oglinda laterală la coloana de vehicule militare, înăuntru se aflau o sută de oameni înarmați până-n dinți şi dotați cu echipamente de ultimă oră. Chiar în spatele ei, pe platforma de transport a autotractorului, stăteau John Kane şi oamenii lui. Puştile lor străluceau în timp ce executau inspecția finală a armelor, ca într-o ceremonie solemna mortală. Ei erau cei mai buni dintre cei buni, gărzile ei pretoriene.

Cassandra se uita drept în față, în timp ce autotractorul îşi croia drum înainte. Încercă să răzbată cu privirea prin peisajul sumbru bătut de vântul nemilos.

Dr. Al-Maaz ar putea să descopere comoara.

Însă, în cele din urmă, Cassandra avea să i-o ia.

Aruncă o privire la ecranul laptopului. Furtuna înghițise harta regiunii, devorând parcă totul în drumul ei. Pe cealaltă fereastră de pe ecran, schema cu oraşul şi ruinele străluceau în cabina întunecată.

Cassandra se încordă brusc. Cercul albastru dispăru de pe hartă.

Dr. Al-Maaz dispăruse.

9.53 A.M.

Safia atârna agățată de scara suspendată. Se uită în sus la Painter. Lanterna lui o orbea. Îşi aminti de momentul în care ea era atârnată de acoperişul de sticlă de la muzeu, iar el era dedesubt, încurajând-o să-i aştepte pe cei de la pază. Numai că de data asta rolurile se inversaseră. El se afla deasupra, ea dedesubt. Cu toate astea, tot ea era cât pe ce să cadă.

— Mai ai doar câțiva paşi, spuse el, cu şalul mişcându-se în jurul gâtului.

Ea se uită în jos, la Omaha. Acesta ținea scara de la bază, menținând-o dreaptă pe verticală.

— Te-am prins.

Bucățele de tămâie fărâmițată căzdeau mereu pe lângă ea. Fragmente mai mari zăceau la picioarele lui Omaha, iar aerul din camera subterană îți amintea de mireasma ei. Le trebuiseră doar câteva minute ca să perforeze cu târnăcoapele cavitatea în formă de con.

De îndată ce reuşiseră să spargă crusta de sus, Omaha lăsase o lumânare în jos, atât pentru a verifica dacă aerul era bun, cât şi

pentru a lumina interiorul. După aceea coborâse pe scara telescopică, inspectând el însuşi camera. Numai când se lămurise ce era înăuntru o lăsase să coboare pe Safia. Cu umărul ei rănit, ea slăbise strânsoare mâinii stângi, lăsându-se cu aproape toată greutatea pe mâna dreaptă.

Se chinui tot restul coborârii. Omaha îşi încolăci mâna în jurul taliei ei, iar femeia se aplecă şi se lăsă recunoscătoare în strânsoarea lui. O ajută să ajungă pe podea.

— Sunt bine, spuse ea în momentul în care el îşi menţine mâna pe cotul ei.

El îşi lăsă mâna în jos.

Era mult mai linişte aici, la adăpost, iar faptul că nu mai auzea vântul o făcu să se simtă parcă asurzită. Painter deja încălecase scara, coborând la rândul lui, mişcându-se foarte rapid. În curând trei lanterne îşi plimbau fasciculele strălucitoare de-a lungul pereţilor.

— E ca şi cum am fi înăuntrul unei piramide, spuse Painter.

Safia aprobă dând din cap. Trei pereţi nefinisaţi, cu asperităţi mari, se înălţau spre gaura de sus.

Omaha îngenunche pe podea, trecându-şi degetele pe deasupra solului.

— Piatră de gresie, spuse Safia. Toţi cei trei pereţi şi podeaua.

— Şi e o chestie deosebită? întrebă Painter.

— Nu e natural. Pereţii şi podeaua sunt din plăci brute de piatră de gresie. Acesta este o structură făcută de mâna omului. Construită deasupra unei temelii solide de calcar, din câte-mi pot da seama. Apoi au turnat nisip pe-afară, de jur împrejur. Odată închisă, au astupat gaura de sus şi au acoperit-o cu şi mai mult nisip.

Omaha se uită în sus.

— Şi pentru a fi siguri că n-o s-o găsească nimeni în mod accidental, au prăbuşit pâlnia de eroziune deasupra, speriind pe toată lumea cu poveşti înfricoşătoare despre fantome.

— Însă de ce ar fi făcut asta? întreba Painter. Şi ce vrea să fie asta?

— Nu-i evident?

Omaha rânji spre el şi apoi îi aruncă brusc Safiei o privire pătrunzătoare. Ochelarii de protecţie îi atârnau sub bărbie, eşarfa şi gluga erau date pe spate. Nu se răsese de vreo două zile şi avea o barbă ţepoasă pe obraji şi bărbie, cu părul vâlvoi.

Ea uitase cum arăta pe teren. Pe jumătate sălbăticit,

neîmblânzit. Era în elementul lui, asemenea unui leu în savană.

Toate astea îi trecură prin minte văzându-i rânjetul sugestiv.

El iubea toate astea – şi cândva, ea făcuse la fel. Şi ea fusese la fel de sălbatică şi dezinhibată, asemenea companionului, iubitului, prietenului, colegului ei. După care urmase Tel Avivul…

— Ce-i aşa evident? întrebă Painter.

Omaha flutură din mână.

— Structura asta. Ai mai văzut una astăzi.

Painter se încruntă.

Safia ştia că Omaha îl sâcâia pe tema asta, dar nu din răutate, ci pur şi simplu din plăcere şi admirație.

— Ne-am lovit de una din astea – una mai mică – în timp ce coboram din munți.

Painter făcu ochii mari, măturând spațiul din jur cu privirea.

— Pietrele acelea de rugăciune.

— Un triliton, spuse Omaha. Suntem în interiorul unui triliton gigantic.

Safia avea impresia că lui Omaha îi venea să țopăie de bucurie, iar entuziasmul lui deveni molipsitor. Nici măcar ea nu putu să rămână calmă.

— Trebuie să aducem cheile aici jos.

— Cum rămâne cu furtuna? o avertiză Painter.

— Dă-o dracu' de furtună, spuse Omaha. Tu şi ceilalți puteți să mergeți şi să vă puneți la adăpost în oraş. Eu rămân aici. Ochii lui se fixară asupra Safiei.

Ea dădu aprobator din cap.

— Avem un adăpost bun aici. Dacă ar putea cineva să aducă artefactele de fier, apă şi câteva provizii, eu şi Omaha o să încercăm să aflăm ce să facem cu ele. Am putea să dezlegăm misterul înainte ca furtuna să lovească locul cu toată puterea. Altfel, o să pierdem o zi întreagă.

Painter oftă.

— Ar trebui să rămân şi eu aici.

Omaha îl concedie dintr-o mişcare a mâinii.

— Crowe, nu ne eşti de prea mare folos. Pentru a-ți folosi propriile cuvinte, de mai devreme, acesta este specialitatea *mea.* Arme, operațiuni militare… asta e *a ta.* Aici, nu faci decât să ne încurci.

Nori întunecați de furtună se adunară în ochii albaştri ai lui Painter.

Safia îşi puse conciliantă o mână pe brațul bărbatului.

— Omaha are dreptate. O să folosim stațiile radio dacă avem nevoie de ceva. Cineva trebuie să se asigure că prietenii noştri sunt în siguranță când o să lovească furtuna.

Deşi nu era de acord, Painter se îndreptă spre scară. Privirea lui zăbovi asupra ei, după care se uită la Omaha şi apoi într-o parte. Urcă pe scară şi strigă înspre ei:

— Anunțați prin radio dacă aveți nevoie de ceva.

După care îi goni pe toți cei de-afară, mânându-i laolaltă înapoi, la adăpostul caselor de cărămidă.

Safia îşi dădu brusc seama că era singură cu Omaha. Ceea ce păruse atât de natural cu numai un moment în urmă acum era ciudat şi inconfortabil, ca şi cum aerul ar fi devenit deodată stătut şi urât mirositor. Camera părea prea înghesuită, claustrofobică. Poate că la urma urmei nu fusese o idee atât de grozavă.

— De unde începem? întrebă Omaha, cu spatele la ea.

Safia îşi puse din nou mâna în eşarfa de pe umăr.

— Căutăm indicii.

Se dădu într-o parte şi-şi plimba lanterna în sus şi-n jos de-a lungul fiecărui zid. Fiecare în parte părea să fie identic, ca mărime şi formă. Singurul semn era o adâncitură mică, pătrată, tăiată la jumătatea unuia dintre pereți, probabil un loc în care să pui o lampă cu ulei.

Omaha ridică un detector de metale de pe podea.

Safia îi făcu semn să-l lase în jos.

— Mă îndoiesc că asta o să…

De îndată ce el îl porni, detectorul bâzâi. Omaha îşi ridică sprâncenele în sus de uimire.

— Vorbeai de norocul începătorului.

Însă pe măsură ce trecea dispozitivul pe o zonă şi mai întinsă a podelei, detectorul continuă să bâzâie, ca şi cum peste tot ar fi fost metal. Îl ridică şi îl plimbă şi de-a lungul pereților din piatră de nisip. Alte bâzâituri.

— Bine, se dădu bătut Omaha, lăsând detectorul în jos, fără să-l mai îndrepte undeva anume. Chiar încep s-o urăsc pe regina asta.

— A ascuns un ac în carul cu fân.

— Toate astea probabil c-au fost la prea mare adâncime pentru detectoarele de suprafață. E timpul să renunțăm la tehnologia asta sofisticată.

Omaha scoase un carnețel şi un creion. Cu busola în mână, începu să facă schița trilitonului.

— Şi cum rămâne cu cheile alea?

— Ce-i cu ele?

— Dacă sunt din perioada în care s-a prăbuşit Ubarul, cum de-au ajuns într-o statuie din anul 200 î.Hr.? Sau la mormântul lui Iov? Ubarul s-a prăbuşit în anul 300 d.Hr.

— Uită-te în jur, spuse Safia. Erau nişte meşteri care se pricepeau să lucreze cu piatra de gresie. Probabil că au găsit lăcaşurile astea sfinte şi-au căutat să echilibreze sursele de energie care se află în chei. Antimaterie sau orice ar fi. Şi au îngropat artefactele în elemente aflate deja în morminte: statuia din Salalah, peretele de rugăciune de la mormântul lui Iov. După care le-au acoperit la loc, etanş, cu piatră de nisip, cu o îndemânare care a făcut ca rezultatele muncii lor să rămână nedetectabile.

Omaha dădu din cap aprobator, continuând să facă schița.

Zgomotul din stația radio îi făcu să tresară pe amândoi. Era Painter.

— Safia. Am artefactele. O să mă întorc cu apă şi două pachete de rații. Mai aveți nevoie de ceva? Vântul devine din ce în ce mai cumplit.

Ea se gândi la spusele lui, se uită la pereții din jur, după care îşi dădu seama că exista ceva ce i-ar fi fost de folos. Îi spuse şi lui.

— Am înțeles. O să-l aduc, răspunse el.

Când termina transmisia radio, se trezi cu ochii lui Omaha ațintiți asupra ei. Îşi mută prea rapid privirea spre carnețelul din mână.

— Cam asta-i schița pe care am reuşit s-o fac, murmură el, arătându-i şi ei desenul.

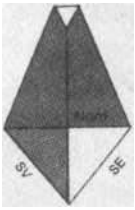

— Te gândeşti la ceva? întrebă ea.

— Ei bine, în mod tradițional cele trei fațete de piatră ale trilitonului reprezintă triada de pe cer. Sada, Hird şi Haba.

— Luna, soarele şi luceafărul de dimineața, spuse Safia, folosind numele sub care le ştim în zilele noastre. Trei aştri venerați de religiile timpurii din regiune. Din nou regina n-a manifestat nici un tratament preferențial față de credințe.

— Însă ce corp ceresc este reprezentat de fiecare lespede de piatră în parte? întrebă Omaha.

Ea dădu din cap.

— De unde să încep?

— De la dimineață aş spune eu. Luceafărul dimineții apare pe cer la mijirea zorilor înspre sud-est. Omaha bătu uşor cu palma pe peretele respectiv. Aşadar, asta pare destul de evident.

— Ceea ce înseamnă că ne mai rămân ceilalți doi pereți, spuse Safia, preluându-i ideea. Peretele nordic este aliniat de-a lungul axei est-vest, drept ca o săgeată.

— Traiectoria pe care soarele se deplasează pe cer.

Safia se lumină la față.

— Chiar şi scobitura asta pătrată din peretele de nord ar putea reprezenta o fereastră, să lase soarele înăuntru.

— Atunci asta înseamnă că peretele acesta, ultimul rămas, e pentru lună.

Omaha păşi spre peretele de sud-vest.

— Nu ştiu de ce acesta reprezintă luna, însă Sada era divinitatea predominantă pentru triburile din deşertul Arabiei. Aşa că trebuie să fie important.

Safia dădu aprobator din cap. În majoritatea culturilor, soarele era divinitatea majoră, supremă, dătătoare de viață, care încălzea pământul. Însă în deşerturile fierbinți, soarele ardea mistuitor, necruțător, mortal. Aşa că în loc de soare, luna, Sada, era cea mai venerată pentru atingerea ei răcoroasă. Luna era aducătoare de ploaie şi era reprezentată printr-un taur cu coame în formă de semilună. Fiecare pătrar al lunii era numit *Il* sau *Ilah,* ceea ce peste ani şi ani avea să fie cunoscut ca fiind unul dintre termenii folosiți pentru Dumnezeu. În ebraică, *Eli* sau *Elohim.* În arabă, *Allah.*

Luna era puterea supremă.

— Cu toate astea, peretele pare a fi gol, fără nimic pe el, spuse Omaha.

Safia se apropie de el.

— Trebuie să fie ceva.

Şi se apucă şi ea de căutat. Suprafața era aspră, ciupită şi ciobită pe alocuri.

Scârțâitul nisipului anunță sosirea lui Painter.

Omaha urcă până la jumătatea scării şi-i dădu proviziile Safiei, jos.

— Cum mergea treaba acolo? strigă Painter în timp ce lăsa în

jos un bidon de plastic de apă, de cinci litri.

— Destul de încet, spuse Safia.

— Însă facem progrese, interveni şi Omaha.

Painter se aplecă în vânt. Acum, după ce le pasase proviziile, părea ca şi cum următoarea rafală l-ar putea lua pe sus. Omaha coborî la loc. Firicele de nisip suflat de vânt veniră după el.

— Mai bine te-ai întoarce la adăpost, strigă Safia în sus, îngrijorată pentru siguranța lui Painter.

El îi răspunse cu un salut şi se întoarse în furtuna de nisip.

— Unde rămăsesem? întrebă Omaha.

10.18 A.M.

Odată ieşit din groapa prăbuşită, Painter se luptă să răzbată prin furtună. Se aşternuse o noapte care-ți dădea fiori. Praful acoperea soarele, dându-i lumii o nuanță de roşu aprins. Vizibilitatea scăzuse drastic, la sub un metru în fața sa. Avea dispozitivul de vedere nocturnă pe ochi, însă chiar şi aşa nu câştiga decât un metru în câmpul vizual. Abia dacă observa porțile în timp ce intră aplecat, cu capul între umeri, prin ele.

Printre clădirile orăşelului, nisipul i se scurgea pe sub picioare odată cu vântul, ca şi cum ar fi mers de-a lungul unei albii de apă. Hainele sale pocniră, încărcate cu electricitate statică. O simțea în aer. Se simțea de parcă avea cretă în gură, iar buzele îi erau uscate şi crăpate.

Într-un final, dădu colțul şi intră în adăpostul lor. Odată scăpat din colții furtunii, se simți în stare să respire adânc. Nisipul era ridicat în aer în nişte vârtejuri învolburate, scurgându-se peste acoperiş. Păşi sprijinindu-se cu o mână de-a lungul zidului de cărămidă.

Cam la un metru în fața lui, din trombele întunecate, apăru o siluetă ghemuită, o fantomă care căpăta formă. O fantomă cu o puşcă. Era una dintre cercetaşele clanului Rahim, care stătea de pază. N-o văzuse până când ajunse deasupra ei. Dădu din cap când trecu pe lângă ea. Nu primi nici un răspuns. Se îndreptă spre uşă.

Apoi se opri şi se uită rapid înapoi. Ea nu mai era acolo, dispăruse.

Era doar furtuna sau era parte din capacitatea ei de a se confunda cu fundalul, de a-ți zăpăci percepția? Painter stătea în

fața uşii. Auzise povestea spusă de Safia, însă păruse prea fantezistă ca s-o creadă. Ca o demonstrație a abilităților ei mentale, *hodja* pusese un scorpion verde pal pe podea şi-l determinase să facă opturi în praful de jos, de nenumărate ori, părând că are control asupra lui. Fusese vreo scamatorie? La fel ca vrăjirea şarpelui cu cântecul din fluier?

În momentul în care atinse mânerul, vântul se auzi puțin mai altfel, mai pătrunzător. Vuietul crescuse atât de constant, încât abia dacă îl mai auzea. Însă pentru un moment, se auzi un huruit şi mai profund, un sunet purtat de vânt, mai degrabă altceva decât vântul. Râmase nemişcat, ascultând ca să-l audă din nou, încercând să răzbată prin valul năvalnic de nisip. Furtuna îşi continuă mârâitul neîntrerupt. Huruitul nu se mai repetă.

Fusese doar furtuna? Se uită înspre est. Era sigur că sunetul venise din direcția aceia. Deschise cu putere uşa şi se strecură înăuntru, răsucindu-se, pe jumătate împins de vânt.

Încăperea era plină. Auzi un copil plângând la etaj.

N-avu nici un fel de problemă ca s-o găsească pe Coral printre celelalte femei, un ghețar într-o mare întunecată. Ea se ridică din poziția în care stătea, cu picioarele încrucişate. Îşi curăța unul din pistoale.

Observându-i îngrijorat, se îndreptă spre el cu paşi rapizi.

— Ce nu e în regulă?

10.22 A.M.

Toate camionetele se adunaseră la adăpostul unei dune, aliniate de parcă ar fi aşteptat începerea unei parade. Oamenii se ghemuiseră la adăpostul relativ al vehiculelor, însă detaliile se pierdeau în întuneric. Se aflau la patru sute de metri de Shisur.

Cassandra mergea pe jos cu Kane, printre rânduri. Avea dispozitiv de vedere nocturnă la ochi, ținută de camuflaj kaki şi un poncho pentru nisip, cu glugă, prins cu centură în talie.

Kane mergea acoperindu-şi cu o mână casca din ureche, de la stația radio, ascultând un raport. Un pluton de douăzeci de soldați plecase cu cinci minute în urmă.

— Am înțeles. Aşteptați să primiți ordine. Îşi lăsă mâna în jos şi se aplecă spre Cassandra. Echipa a ajuns la marginea oraşului.

— Lasă-i să încercuiască zona. Atât oraşul, cât şi minele. Să ocupe poziții din care să poată să deschidă focul. Nu vreau să

părăsească cineva sau ceva locul ăla.

— Am înțeles, doamnă căpitan.

Se întoarse să vorbească la microfon, ca să retransmită ordinele ei.

Continuară să meargă spre coada şirului, acolo unde se aflau camionetele cu platformă cu elicopterele VTOL. Elicopterele erau acoperite cu prelate şi legate de ramele de transport. Continuară până la ultimele două maşini. Oamenii eliberau chingile de amarare ale aparatelor de zbor. O prelată fu umflata de vânt şi luată pe sus.

Cassandra se încruntă.

— Ăştia doi sunt cei mai buni piloți ai tăi, îl întrebă Cassandra pe Kane când acesta termină de vorbit în stația radio.

— Ar face bine să fie.

Ochii lui Kane erau ațintiți asupra furtunii.

Atât viața Cassandrei, cât şi cea a lui Kane depindeau de succesul acestei misiuni. Eşecul de la mormânt îi pusese pe amândoi într-o lumină proastă. Trebuiau să demonstreze contrariul în fața celor de la comanda Ghildei. Însă mai mult de-atât, Cassandra observase o calitate deosebită a bărbatului, o încrâncenare nouă, mai puțin umor, o furie şi mai profundă. El fusese cel înfrânt, schilodit, cu cicatrice. Nimeni nu-i făcea aşa ceva lui John Kane şi să mai trăiască să povestească despre asta.

Ajunseră la grupul camioanelor cu platformă.

Cassandra găsi doi piloți în aşteptare. Se duse spre ei. Aceştia aveau căştile sub braț, de care atârnau nişte cabluri electrice prin care trebuiau să primească datele de la radar. Ca să zboare pe această vreme însemna să se ghideze numai după instrumente. Nu era deloc vizibilitate.

Luară poziția drepți de îndată ce o recunoscură, ceea ce era destul de dificil cu toată lumea înfofolită şi înfăşurată în ponchouri.

Cassandra îi măsură din cap până-n picioare.

— Gordon. Fowler. Voi doi credeți că puteți să ridicați drăciile astea în aer? Pe furtuna asta?

— Da, doamnă, afirmă Gordon.

Fowler dădu şi el din cap.

— Am ataşat filtre de nisip electrostatice la gurile de aspirație ale motoarelor şi am încărcat un program special pentru furtuna de nisip în programul echipamentelor radar. Suntem pregătiți.

Cassandra nu sesiză nici o urmă de frică pe fețele lor, nici chiar

când vântul urlă turbat. De fapt, amândoi arătau entuziasmați, doi surferi gata să încalece valurile uriaşe.

— O să rămâneți în contact permanent cu mine personal, spuse Cassandra. Aveți canalul meu de comunicații.

Ei confirmară dând din cap.

— Unul va cerceta oraşul, celălalt ruinele. Kane are un program soft pe care o să-l încarce în computerele voastre de bord. Asta o să vă permită să recepționați semnalul de la ținta primară. Țintei nu i se va face – şi vă repet, *nu* i se va face nici un rău.

— Am înțeles, murmura Gordon.

— Oricare alte persoane ostile, încheie Cassandra, vor fi împuşcate pe loc. Atunci hai să ridicăm elicopterele în aer.

10.25 A.M.

Omaha se uită la Safia, care se târa de-a buşilea, dând la o parte nisipul de pe podea cu o mână, ca şi cum ar mătura. Lui îi venea greu să se concentreze. Uitase cât de minunat era să lucreze cu ea. Observase broboanele de transpirație de pe fruntea ei, modul în care îşi închidea ochiul stâng atunci când o intriga ceva, dâra de praf de pe obrazul ei. Aceasta era Safia pe care o cunoscuse dintotdeauna… dinainte de Tel Aviv.

Safia continuă să înlăture cu mâna praful de pe jos.

Oare mai exista vreo speranță pentru ei doi?

Ea se uită la el, observând că se oprise.

El se mişcă din loc şi-şi drese vocea.

— Ce faci? întrebă şi i se alătură la „măturat" podelei.

Fata-n casă vine mâine să facă curat.

Ea se aşeză în fund şi bătu uşor cu palma în peretele înclinat deasupra capului ei.

— Aceasta este latura de sud-est. Lespedea de piatră a trilitonului care reprezintă luceafărul de dimineață, care se înalță în zori pe cer în sud-est.

— Aşa e, eu ți-am spus asta. Deci?

Safia lucrase în tăcere în ultimele zece minute, aranjând proviziile pe care le adusese Painter aici, foarte metodic, în felul ei obişnuit de a face lucrurile. Îşi petrecuse majoritatea timpului examinând cheile. Ori de câte ori încercase să-i pună vreo întrebare, îl oprea ridicând o palmă în sus.

Safia se întoarse la cercetarea podelei.

— Deja am stabilit ce perete corespunde fiecărui corp ceresc în parte – lunii, soarelui sau luceafărului de dimineață, însă acum trebuie să aflăm care *chei* se potrivesc acestor corpuri cereşti.

Omaha aprobă, dând din cap.

— OK şi la ce concluzie ai ajuns?

— Trebuie să gândim în contextul vremurilor de demult. Ceva ce n-a reuşit Cassandra să facă, acceptând milele moderne, în locul celor romane. Răspunsul se ascunde aici.

Safia îi aruncă o privire rapidă, testându-l.

El se uita fix la perete, hotărât să rezolve misterul.

— Luceafărul de dimineață nu e de fapt o stea. Este o *planetă.* Venus, ca să fiu mai exact.

— Identificata şi numită aşa de către romani.

Omaha se ridică, după care se aplecă să studieze artefactele.

— Venus era zeița romană a iubirii şi a frumuseții.

Îngenunche şi atinse sulița de fier, cea cu bustul Reginei din Saba aflat în vârf.

— Iar aici este o întrupare a frumuseții.

— Exact aşa am gândit şi eu. Aşadar, exact ca la mormântul lui Iov, trebuie să existe un loc în care s-o băgăm. O gaură în pământ.

Şi-şi continuă căutarea, înlăturând nisipul cu mâna.

El i se alătură, însă căută în cu totul altă parte.

— Ai pus problema greşit, spuse el. *Peretele* este important. Nu podeaua.

Îşi trecu palma peste suprafața peretelui şi-şi continuă ideea, bucurându-se de potrivirea lor de idei în rezolvarea acestui mister.

— Placa asta înclinată este cea care reprezintă luceafărul de dimineață, aşadar, în ea o să găseşti…

Lăsă fraza neterminată în momentul în care degetele sale dădură peste o scobitură destul de adâncă în perete. Cam la înălțimea taliei. Părea naturală, uşor de ratat în întunericul din jur. Îşi băgă degetul arătător în întregime în gaură. Se ghemui acolo.

Safia se ridică şi veni lângă el.

— Ai găsit-o.

— Adu artefactul.

Safia păşi într-o parte, apucând sulița de fier. Omaha îşi scoase degetul şi o ajută să bage sulița în gaură. Era un proces dificil din cauza înclinării peretelui. Însă reuşiră, mişcând-o de mai multe ori. Continua să intre din ce în ce mai adânc. Coada suliței fu înghițită în întregime, afară rămânând numai bustul care atârna

pe perete precum un trofeu uman.

Safia îl manipula, împingându-l şi mai mult.

— Uite cum este crestat peretele pe partea astea. Se potriveşte cu pometele ei. Întoarse bustul şi îl împinse cu putere.

Se potriveşte perfect. După care se dădu înapoi. Ca o cheie în broasca uşii.

— Şi uite unde se uită regina de fier acum.

Safia urmări privirea bustului.

— La peretele lunii.

— Acum inima, spuse Omaha. Aparţine peretelui soarelui sau al lunii?

— Aş spune că peretelui soarelui. Luna este divinitatea predominantă a regiunii. Lumina ei slabă aducea vânturile răcoritoare şi roua dimineţii. Cred că, indiferent ce căutăm în continuare, ultima cheie sau un indiciu, o să aibă legătură cu peretele ăla.

Omaha păşi spre peretele din nord.

— Deci inima aparţine acestui perete. Soarele. Stăpânul neîndurător.

Safia îşi aruncă privirea la artefact.

— O zeiţă cu inima de fier.

Omaha ridică artefactul în sus. Nu exista decât un singur loc în care se putea fixa. În ferestruica tăiată în faţada peretelui de nord. Însă înainte s-o pună la poziţie, îşi plimbă degetele de-a lungul pervazului, trebuind să se ridice pe vârfurile degetelor de la picioare ca să simtă această parte a nişei.

— Sunt nişte spaţii nedefinite aici, ceva ca nişte striaţii. Ca şi pe perete.

— Un suport pentru inimă.

— O broască şi o cheie.

Trebui s-o învârtă puţin ca să găsească poziţia în care suprafaţa inimii de fier şi striaţiile ca nişte amprente ale acesteia din piatra de nisip să se potrivească perfect. În cele din urmă o fixă la poziţie. Stătea dreaptă, pe verticală. Capătul obturat cu tămâie era îndreptat spre peretele lunii.

— OK, aş spune că aceasta e o lespede importantă, spuse Omaha. Acum ce facem?

Safia îşi trecu degetele de-a lungul ultimului perete.

— Aici nu-i nimic.

Omaha se întoarse uşor în cerc.

— Nimic pe care să-l putem observa în întuneric.

Safia se uită la el.

— Lumină. Toate corpurile cereşti iluminează. Soarele străluceşte. Luceafărul de dimineață străluceşte.

Omaha îşi aruncă privirea spre ea.

— Însă *ce* luminează?

Safia se dădu înapoi. Observase din nou suprafața neobişnuit de aspră a peretelui.

— Lanternele, murmură ea.

Fiecare recuperă câte una de pe jos. Safia se duse lângă bustul înfipt în perete. Omaha se îndrepta spre inima din mica fereastră a lunii.

— Atunci hai să facem lumină.

Ținând lanterna deasupra capului, îi poziționa fasciculul ca şi cum ar fi fost lumina soarelui care se revărsa prin fereastră, înclinată astfel încât să ajungă la capătul obturat cu tămâie al inimii.

— Soarele străluceşte printr-o fereastră înaltă.

— Iar luceafărul de dimineață străluceşte jos la orizont, spuse Safia, îngenunchind lângă bust, îndreptând fasciculul lanternei sale în direcția privirii bustului.

Omaha cercetă din priviri peretele lunii, luminat pieziş de cele două surse de lumină ale lor, venite din două unghiuri diferite. Imperfecțiunile de pe perete creau umbre şi crevase. O formă căpătă contur pe perete, zugrăvită de aceste umbre.

Omaha se uită concentrându-se cu multă atenție.

— Pare a fi un cap de cămilă. Sau poate de vacă.

— E un *taur!*

Safia se uită lung la Omaha, cu ochii strălucindu-i ca nişte tăciuni aprinşi.

— Sada, zeul lunii, este reprezentat ca un taur, datorită coarnelor în formă de semilună.

Omaha studie umbrele.

— Şi-atunci unde sunt coarnele taurului?

Animalul de pe perete n-avea nimic între urechi.

Safia îi făcu semn spre grămada de materiale de jos.

— Dă-mi aia în timp ce țin lumina asta.

Omaha îşi plasă lanterna în fereastră, lăsând-o să stea lângă inima de fier. Se îndreptă spre echipamentul indicat şi apucă dispozitivul ce arăta ca o carabină, doar că avea capătul țevii convex, asemenea unei miniantene prin satelit. Safia îl rugase în mod special pe Painter să-l aducă. El de-abia aştepta să vadă cum

funcționa drăcia asta.

Îi pasă dispozitivul femeii, ocupând poziția ei de dinainte şi ținându-i lanterna.

Ea se duse spre centrul încăperii şi îndreptă acest excavator cu laser. Pe perete apăru un cerc de lumină roşie. Îl fixă deasupra figurii zugrăvite de umbre, între urechi.

Apăsă pe trăgaciul dispozitivului. Luminile roşii se învârtiră, iar piatra de nisip începu imediat să se facă fărâme pe măsură ce energia laserului vibra în structura cristalină. Nisipul şi praful începură să se ridice în valuri. La fel şi nişte bucățele mici, lucioase. Un fel de solzi de metal, roşietici.

„Aşchii de fier", îşi dădu seama Omaha, înțelegând acum de ce detectorul de metale bâzâise în mod constant. Arhitecții acestui puzzle amestecaseră aşchii de fier cu nisipul din piatră.

Pe perete, fasciculul acționa ca o tornadă, brăzdând prin piatră ca şi cum ar fi fost pământ moale. Omaha privea, ținând lanterna drept. Încetul cu încetul, un luciu strălucitor ieşi la iveală din interiorul pietrei.

O bucată de fier.

Safia continuă să sape, mişcând laserul în sus şi-n jos. În câteva minute, apărură nişte coarne arcuite, dispuse deasupra imaginii neclare, ieşite din amestecul de lumini şi umbre.

— În mod clar e un taur, fu de acord Omaha.

— Sada, murmură Safia, lăsându-şi echipamentul în jos. Luna.

Păşi în față şi atinse suportul cu coarnele încastrate, ca şi cum ar fi vrut să se asigure că sunt reale. O ploaie de scântei albastre țâşni la contact.

— Au!

— Eşti bine?

— Da, spuse ea, scuturându-şi degetele. Nu-i decât un şoc static.

Cu toate astea, se dădu un pas înapoi, studiind coarnele prinse de perete. Coarnele semănau cu o semilună ascuțită, ieşită în afara rocii. Nisipul şi praful formate în urma excavării se învârtiră ca un vârtej în aerul încăperii în momentul în care vântul de deasupra crescu brusc în intensitate, părând să răzbată direct prin gaura din tavan.

Omaha îşi ridică privirea. Deasupra găurii, cerul era întunecat, însă ceva şi mai închis la culoare se învârtea în aer, năpustindu-se în jos. Deodată, o lumină țâşni din chestia aia.

„Oh, nu..."

10.47 A.M.

Safia se trezi înşfăcată de mijloc şi smucită într-o parte. Omaha o trase în zona întunecată de sub plăcile înclinate.

— Ce fa…

Înainte să apuce să termine, un fascicul de lumină strălucitoare pătrunse prin gaura de deasupra, luminând interiorul trilitonului.

— E un elicopter, îi strigă Omaha la ureche.

Safia auzi acum zgomotul rotoarelor pe fundalul mugetului înăbuşit al furtunii.

Omaha o strânse cu putere.

— E Cassandra.

Lumina licări şi dispăru pe măsură ce reflectorul se deplasă în altă direcție. Însă zgomotul surd al rotoarelor elicopterelor persistă. Încă erau undeva pe-afară, căutând în furtună.

Safia îngenunche lângă Omaha. Fără lumina proiectorului, camera era cufundată în beznă.

— Trebuie să-l alertez pe Painter, spuse Safia.

Se târî de-a buşilea spre stația radio Motorola. În timp ce degetele ei se întinseră spre suprafața acesteia, un alt arc electric se formă între stația radio şi degetele ei, simțind o înțepătură ca de viespe. Îşi trase rapid mâna înapoi. Doar acum băgă de seama sporirea electricității statice. O simțea în piele, furnicând-o. Părul îi pocni şi scoase scântei în momentul în care îşi aruncă privirea spre Omaha.

— Safia, vino înapoi, aici.

Ochii lui Omaha erau lărgiți. El ocoli în cerc spre ea, rămânând în umbră. Atenția nu-i mai era concentrată asupra elicopterului, ci spre centrul camerei.

Safia i se alătură. El îi luă mâna, ceea ce făcu să se zburlească părul amândurora.

În centrul camerei, o strălucire albăstruie se ridica acolo unde fusese fasciculul proiectorului elicopterului. Licărea, agitându-se sus, în aer, marginile sale trimițându-te cu gândul la o stafie. La fiecare respirație, se întrepătrundea, învârtindu-se şi învolburându-se în interior.

— Electricitate statică, spuse Omaha. Uită-te la chei.

Cele trei artefacte din fier – inima, bustul şi coamele – străluceau într-o nuanță mată de roşu.

— Atrag electricitatea din aer. Acționează ca nişte paratrăsnete pentru încărcătura statică a furtunii de deasupra, asigurând energie cheilor.

Strălucirea albăstruie crescuse în intensitate, transformându-se într-un nor de scântei în mijlocul camerei. Se agita şi se învolbura pe loc. Cheile străluceau chiar mai tare. Aerul din jur pârâia şi trosnea. Linii curbe formate de încărcătura electrică scânteiau din fiecare cută a robei sau eşarfei.

Safia rămase cu gura căscată la vederea lor. Piatra de nisip era un material izolator, ce nu acționa în nici un caz ca un conductor electric. Eliberarea coamelor din piatră probabil completase un circuit între cele trei. Iar camera funcționa ca o butelie magnetică şi care ținea energiile în capcană.

— Trebuie să ieşim dracului de-aici, o îndemnă Omaha.

Safia continuă să se holbeze, în transă. Erau martori la o imagine pusă în mişcare în urmă cu milenii. Cum ar fi putut să plece?

Omaha o apucă de cot, degetele lui intrându-i în came.

— Saff, cheile! Sunt la fel ca şi cămila de fier de la muzeu. Iar acum un fulger globular se formează aici, înăuntru.

Safia îşi aminti de înregistrarea video de la British Museum. Strălucirea roşiatică a meteoritului, învolburarea albăstruie a fulgerului globular… Omaha avea dreptate.

— Cred că tocmai am activat o bombă aici, spuse Omaha, ridicând-o pe Safia în picioare şi împingând-o spre scara telescopică. Şi e pe cale de a exploda.

În momentul în care ea-şi puse piciorul pe prima treaptă, tot ce era în jur fu învăluit într-o lumină orbitoare. Tresări, apoi înțepeni pe loc, asemenea unei căprioare surprinse de farurile unei maşini.

Elicopterul se întorsese, planând exact deasupra capetelor lor. Moartea îi aştepta deasupra… la fel de sigură cum era şi dedesubt.

18
PRIN GAURA DE ŞOARECE

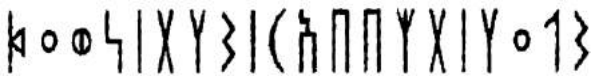

4 DECEMBRIE, 11.02 A.M.
SHISUR

Painter stătea întins pe acoperişul clădirii din cărămidă. Îşi prinsese strâns roba sub picioare, cu capetele şalului vârâte între pliuri. Nu voia să lase nici o bucată de material textil să fluture şi să-i deconspire poziția.

Aştepta ca elicopterul să treacă din nou pe deasupra oraşului. Putea să tragă doar o singură dată. Bănuia că elicopterul era dotat cu dispozitiv de vedere nocturnă. Luminița de la țeava armei avea să-i indice poziția. Aşteptă cu carabina Galii cu lunetă lipită de obraz, sprijinită pe o crăcană. Cu arma israeliană, împrumutată de la una dintre luptătoarele clanului Rahim, se putea trage cu precizie la două sute şaptezeci şi cinci de metri. Însă nu şi pe furtuna asta, nu pe o vizibilitate atât de scăzută. Avea nevoie ca elicopterul să se apropie mai mult.

Painter aştepta întins pe burtă.

Elicopterul era undeva sus, în căutare. Un vânător aerian ascuns în furtună. Orice mişcare şi ar fi deschis focul cu armele sale duble.

Painter observă strălucirea venind de undeva, din direcția ruinelor. Un al doilea elicopter. Se rugă ca Safia şi Omaha să-şi fi ținut capetele la cutie. Încercase să-i contacteze prin stația radio mai devreme, atunci când bănuise pentru prima oară pericolul, însă ceva blocase semnalul. Probabil interferența de la încărcătura statică a furtunii. Încercase să ajungă la ei pe jos, însă elicopterele se năpustiseră deasupra lui, țintind fără îndoială tot ce mişca.

Dacă elicopterele erau în aer, atunci asta nu era o grupă de cercetare.

Cassandra învățase într-un fel sau altul din greşelile ei şi deplasase forțe complete.

Casca radio din ureche fâşâia de la electricitatea statică, pe canalul lăsat deschis. Pe fundal auzi nişte cuvinte:

— Comandante.

Era Coral, dându-i raportul de pe teren.

— După cum ai bănuit, există forțe ostile care vin din toate părțile. Acum execută cercetarea fiecărei clădiri în parte.

Painter îşi atinse transmițătorul, încrezător că datorită furtunii discuția lor avea să rămână privată.

— Copiii şi femeile în vârstă?

— Sunt gata. Barak aşteaptă semnalul tău.

Painter cerceta cerul. „Unde eşti?" Trebuia să doboare elicopterul dacă voiau să aibă vreo speranță să scape din lațul întins în jurul orăşelului. Conform planului, urmau să lovească la vest de ruine, recuperându-i pe Safia şi Omaha pe drum, riscând totul în aceste condiții meteo potrivnice. Deşi furtuna se înrăutățea cu fiecare minut, putea să le acopere retragerea. Dacă reuşeau să lase ruinele în urmă, probabil Cassandra avea să fie suficient de satisfăcută ca să nu-şi dea prea mult silința să-i urmărească. Dacă ar putea să ajungă înapoi în munți…

Painter simți cum îl cuprinde furia. Ura să se retragă, s-o lase pe Cassandra să obțină o victorie aici. Mai ales având în vedere descoperirea camerei secrete de sub pâlnia de eroziune prăbuşită. În mod sigur Cassandra avea să aducă echipament greu de excavare. Acolo se afla ceva. Clanul Rahim era dovada vie a acestei istorii extraordinare. Singura lui speranță era să fugă împreuna cu Safia, întârziind-o pe Cassandra suficient cât să poată alertă pe cineva din Washington, pe cineva în care să poată să aibă încredere.

Care în mod sigur să nu fie din structura de comandă a Sigma.

Mânia creştea în el, pârjolindu-l pe dinăuntru.

Fusese tras pe sfoară. Cu toții fuseseră.

În minte îi reveni Safia. Încă îi mai putea simți bătaia inimii de-atunci de când îi ținuse pumnalul lipit de gâtlej. Îi văzuse privirea din ochi după aceea, cum se uitase la el ca la un străin. Însă la ce se aşteptase ea? Asta era meseria lui.

Câteodată trebuie să iei decizii grele şi să acționezi dur.

Ca acum.

Potrivit raportului lui Coral cu privire la mişcarea forțelor de la periferia orăşelului, aveau să fie înconjurați în câteva minute. Nu mai putea să aştepte ca elicopterul să-şi facă apariția. Trebuia să-l atragă cumva.

— Novak, momeala este gata?

— Când ordoni, comandante.

— Să pornească motoarele.

Painter aşteptă, cu obrazul lipit de armă, privind cu un ochi prin lentilele telescopice şi cu celălalt spre cer. O lumină strălucitoare ţâşni de jos dinspre orăşel, strălucind din cadrul unei uşi deschise. Detaliile erau de nepătruns, însă prin dispozitivul său de vedere nocturnă, lumina strălucea de-ţi lua ochii. Un motor hurui şi se ambală nervos.

— Daţi-i bătaie, ordonă Painter.

— Momeala e liberă.

Din clădire ţâşni o motocicletă de nisip. Direcţia de mers era evidentă pe măsură ce lumina ei strălucitoare îşi croia drum printre clădiri. Făcu un zigzag prin încâlceala de străzi. Painter scrută cerul de deasupra lui.

La scurt timp apăru elicopterul, năpustindu-se asemenea unui şoim.

Armele lui răpăiră, sclipind în furtună.

Painter îşi potrivi puşca, ţinti înspre sursa de foc şi apăsă trăgaciul. Simţi reculul în umăr asemenea loviturii de copită a unui catâr. Nu mai aşteptă. Mai trase de încă trei ori, cu urechile ţiuindu-i.

După care îl văzu, într-o vâlvătaie de flăcări. La scurt timp, o explozie lumină furtuna. Bucăţi incandescente, în flăcări, zburară în toate direcţiile, însă corpul aparatului căzu brusc. Se lovi de o clădire, explodând încă o dată, după care se prăbuşi pe drum.

— Daţi-i drumul, urlă Painter în staţia radio.

Îşi puse puşca pe umăr şi se rostogoli peste marginea acoperişului. Nisipul moale îi amortiză căderea. Pretutindeni în jur, motoarele porneau cu bubuituri şi huruituri. Luminile sclipiră. Motocicletele şi carturile ţâşniră din ganguri, de sub şoproane şi din cadrul uşilor. O motocicletă trecu în viteză pe lângă Painter. O femeie era aplecată peste ghidon, o alta stătea în spatele ei, cu o puşcă pe umăr. Femeile aveau să deschidă o potecă, păzindu-le spatele.

Din cadrul uşii, apăru şi Kara, cu o fată în braţe. Urmară şi alte femei. Barak ajuta o femeie bătrână, urmată de alte două, care se sprijineau una pe cealaltă. Clay şi Danny ţineau nişte copii de mână, câte unul de fiecare parte. Nu se auzi nici măcar un scâncet din partea lor. Nici măcar din partea lui Clay.

— Veniţi după mine, spuse Painter şi porni la drum.

Îşi ținea puşca pe umăr, însă avea un pistol într-o mână.

În momentul în care dădea colțul adăpostului lor, un baraj de foc răsuna dinspre mine. În beznă se aprinse un proiector. Cel de-al doilea elicopter.

— Oh, Doamne… spuse Kara în spatele lui, ştiind ce însemnau acele focuri de armă.

Safia şi Omaha fuseseră descoperiți.

11.12 A.M.

— Fugi! striga Omaha luând-o la fugă în fundul gropii, însă fără să-şi poată auzi propriile cuvinte.

Răpăitul armelor era asurzitor. O împinse pe Safia în fața sa. Fugeau, orbiți de nisipul ce se învârtea ca într-un vârtej, urmăriți de o linie dublă care muşca din pământul din jur.

Chiar în fața se înălța costişa vestica a găurii prăbuşite, ținuta în umbra de minele citadelei de deasupra. Colina era uşor crestată, având o mică boltă. Dacă puteau să ajungă sub buza rocii, să iasă de sub linia directa a focului, aveau să aibă parte de oarece adăpost.

Safia fugea la o lungime de braț în fața lui, uşor stânjenită de eşarfa atârnată la gât, vântul câinos încurcându-i roba printre picioare. Nisipul îi orbea. Nici măcar n-avuseseră timp să-şi pună ochelarii de protecție.

Cu câteva momente în urmă, hotărâseră că, dintre cele două rele, elicopterul era răul cel mai mic. Butoiul de pulbere ce se forma în incinta trilitonului însemna o moarte sigură. Aşa că merseseră la noroc şi o luaseră la fugă.

Răpăitul armelor se auzea tot mai tare pe măsură ce elicopterul venea pe urmele lor. Singurul motiv pentru care supraviețuiseră atât de mult era furtuna. Pilotul se chinuia să-şi mențină aparatul de zbor pe o direcție dreapta în pofida vântului puternic. Era lovit în permanența de rafalele de vânt şi vibra, precum o biată păsărică într-o furtuna, împiedicându-l pe pilot să ochească.

Cei doi fugeau în căutarea unui posibil adăpost, complet orbiți.

Omaha aştepta ca gloanțele să-l ciuruiască. Cu un ultim efort, avea s-o împingă pe Safia ca să fie în siguranța, dacă era nevoie.

Însă nu fu necesar.

Tirul încetă brusc, ca şi cum aparatul de zbor ar fi rămas fără muniție. Tăcerea instaurată pe neaşteptate îi atrase atenția lui

Omaha care se uită peste umăr, cu urechile încă țiuindu-i. Proiectorul elicopterului se înclină într-o parte. Elicopterul se retrăgea.

Cu atenția distrasă acum, se împiedică de o piatră şi căzu cu putere.

— Omaha…!

Safia veni înapoi ca să-l ajute. El îi făcu semn din mână să plece.

— Du-te la adăpost!

Omaha şchiopăta în urma ei, cu glezna arzându-i de durere, răsucită, scrântită, din fericire probabil nefisurată. Înjura gândindu-se cât fusese de nesăbuit.

Elicopterul se retrase de partea cealaltă a gropii. Îi prinsese clar în colimator. Ei n-ar fi reuşit să ajungă la adăpost. Oare de ce dăduse înapoi?

Ce mama naibii se întâmpla?

11.13 A.M.

— Eagle one, nu mai trage în nenorocita aia de țintă! urlă Cassandra în stația radio.

Dădu cu pumnul în mânerul scaunului său din vehiculul blindat M4. Se uita fix pe ecranul laptopului la cercul pulsatoriu de culoare albastră care reprezenta transmițătorul implantat Safiei. Acesta licărise şi apăruse mai devreme pe ecran.

Focul de armă o obliga pe Safia să rămână descoperită, în spațiu deschis.

Eagle One răspunse, vocea pilotului auzindu-se cu întreruperi.

— Gata, m-am oprit. Sunt două persoane. Nu pot să spun care din ele e ținta.

Cassandra intervenise la timp. Îşi şi imaginase cum pilotul o secera pe femeie. Curatorul era cea mai bună şansă pe care o avea să scoată rapid la iveală secretele de aici şi să fugă cu marele premiu. Iar idiotul ăsta de pilot aproape că o omorâse.

— Lasă-i pe amândoi, spuse ea. Păzeşte văgăuna din care au ieşit.

Indiferent în ce cavernă dispăruse curatorul, trebuia să fie foarte importantă. Cassandra se aplecă mai tare spre laptop, uitându-se atent la strălucirea albăstruie. Safia încă era pe fundul gropii imense. Nu putea să se ducă nicăieri unde Cassandra să n-o

poată găsi. Chiar dacă femeia dispărea într-o altă grotă, Cassandra va şti unde să caute intrarea.

Ea se întoarse spre şoferul vehiculului, John Kane.

— Du-ne acolo.

Cu motorul încă mergând, băgă în viteză. Vehiculul se smuci, apoi urcă duna după care se ascunseseră şi care-i despărţea de oraşul Shisur. Cassandra se lăsă pe spate, cu o mână pe laptop, ţinându-l ferm pe poziţie.

În momentul în care ajunseră în vârful dunei, botul autotractorului se ridică în sus, apoi alunecă de partea cealaltă a pantei. Valea oraşului Shisur li se întindea în faţa ochilor. Însă nu puteau să vadă nimic dincolo de câţiva metri, în ciuda farurilor cu xenon ale vehiculului. Furtuna înghiţise restul.

Totul, cu excepţia unor luminiţe dispersate, care marcau oraşul. Vehicule în mişcare.

Schimbul de focuri între forţele ei şi un adversar necunoscut încă mai continua.

De la distanţă, ajungeau la ea ecourile focurilor de armă sporadice.

Căpitanul forţelor sale de avangardă îi transmisese prin radio evaluarea sa: „Toate par a fi femei".

N-avea nici un sens. Totuşi, Cassandra îşi aminti de femeia pe care o urmărise pe aleile lăturalnice din Muscat. Cea care dispăruse din faţa ei. Exista oare vreo legătură?

Cassandra îşi scutură capul. Nu mai conta. Ăsta era sfârşitul jocului, iar ea n-avea să mai tolereze să-i pună cineva bețe în roate.

Urmărind în continuare luminile din întuneric, îşi ridică staţia radio şi vorbi cu şeful artileriei sale.

— Bateria avansată, sunteţi în poziţie?

— Vă raportez că da. Suntem gata să acţionăm la ordinul dumneavoastră.

Cassandra îşi verifică laptopul. Cercul albastru al transmiţătorului se afla în acelaşi loc. Nimic altceva nu mai conta. Indiferent ce căutau, era clar că se afla printre ruine, acolo unde era şi curatorul.

Ridicându-şi privirea, Cassandra urmări licăritul luminilor, acolo de unde se întindea oraşul Shisur. Îşi ridică staţia radio, apelând trupele de avangardă şi ordonându-le retragerea. După care schimbă canalul şi reveni la căpitanul responsabil cu artileria.

— Distrugeţi oraşul.

11.15 A.M.

În timp ce Painter îi scotea pe ceilalți din oraş, auzi prima şuierătură. Răzbătuse prin vâjâitul furtunii.

Se întoarse chiar când primul proiectil lovi aşezarea. O văpaie de foc țâşni spre cer, luminând pentru scurt timp un petic de oraş. Bubuitul în reverberă până în măruntaie. În jur auzi icnete de spaimă. Urmară alte şuierături, umplând parcă aerul din jur.

Rachete şi mortiere.

Nu bănuise ca Sanchez dispunea de o asemenea putere de foc.

Painter apucă pe pipăite stația radio.

— Coral! Stingeți orice lumină!

Indiferent de avantajul datorat elementului-surpriză pe care-l obținuseră prin neaşteptata țâşnire a vehiculelor lor din ascunzători, acesta se încheiase. Era timpul să plece.

În orăşel, luminile vehiculelor fură stinse în întregime. Sub acoperirea întunericului, femeile erau pe cale să se retragă spre ruine. Mai multe rachete loviră, provocând spirale năvalnice de foc, răsucite şi şfichiuite de vânt.

— Coral! strigă el în stația radio.

Nici un răspuns.

Barak îl apucă de braț.

— Ele ştiu unde trebuie să ne întâlnim.

Painter se învârti în loc. Resimți şi mai multe zguduituri şi şocuri în măruntaie.

Deasupra gropii, focurile de armă provenite de la al doilea elicopter încetaseră. Ce se întâmpla?

11.17 A.M.

Safia se înghesuise cu Omaha sub buza unei stânci. Bombele răpăiau şi aruncau pietre de la ruinele citadelei aflate deasupra.

Înspre sud, cerul întunecat strălucea în culori roşietice din cauza flăcărilor. Un alt bubuit reverberă prin zgomotul ca un tânguit al furtunii. Oraşul era distrus. Avuseseră ceilalți timp să scape? Safia şi Omaha îşi lăsaseră stațiile radio acolo jos, în incinta trilitonului. N-aveau cum să afle dacă plecaseră ceilalți.

Painter, Kara…

Lângă ea, Omaha îşi lăsă aproape toată greutatea pe piciorul drept. Îl văzuse cum căzuse în timp ce fugeau încoace. Îşi scrântise glezna.

Omaha murmură prin eşarfa sa:

— Încă ai mai putea să scapi.

Ea era epuizată, iar umărul o durea.

— Elicopterul…

Încă se mai învârtea deasupra lor. Proiectorul acestuia fusese stins, însă îl auzeau. Se învârtea lent deasupra fundului nisipos al gropii, ţintuindu-i pe loc.

— Pilotul şi-a încetat atacul de mai înainte. Probabil că e pe jumătate orb din cauza furtunii. Dacă ajungi la zid şi fugi repede… chiar aş putea să trag de aici.

Omaha încă mai avea pistolul asupra lui.

— Nu plec fără tine, şopti Safia.

Declaraţia ei nu fusese în întregime altruistă. Îi strânse mâna bărbatului, având nevoie să-i simtă tăria.

El încercă să-şi elibereze mâna.

— Nu-ţi mai bate capul. N-aş face altceva decât să te încetinesc.

Ea îl strânse şi mai tare.

— Nu… *Nu pot* să plec fără să te am alături de mine.

Deodată el păru să înţeleagă semnificaţia mai profundă a cuvintelor ei, teama ei justificată. O trase mai aproape de el. Ea avea nevoie de puterea lui. Iar el era acolo ca s-o sprijine.

Elicopterul le trecea pe deasupra capetelor, zgomotul ritmic al rotorului său devenind deodată mult mai puternic. Se îndrepta din nou spre centrul găurii imense, invizibil, traiectoria sa fiind descrisă doar de bătaia elicelor prin aer.

Ea se lipi de Omaha. Uitase cât de laţi erau umerii lui şi cât de bine se potrivea ea pe conturul trupului lui. Uitându-se în spate, Safia observa licăritul unei lumini albăstrui de-a lungul găurii, un fel de dans al luminii.

„Oh, Doamne…”

Îl apucă pe Omaha mai tare şi mai strâns.

— Saff, murmura Omaha, cu buzele lângă urechea ei. După Tel Aviv…

Explozia asurzitoare acoperi orice alte cuvinte. Un val de aer supraîncălzit îi lovi pe amândoi, lipindu-i de zid şi făcându-i să se lase în genunchi. Urma un fulger strălucitor, după care nu mai văzură nimic.

Pietrele curgeau de sus pe lângă ei. Auziră un pârâit înfricoşător

de undeva de deasupra lor. Un bolovan imens lovi buza stâncii sub care se adăposteau şi căzu cu o bufnitura surdă în nisip. Se desprinseră şi mai multe pietre, ca un torent de roci. Pe jumătate orbita, Safia simți ceva sub genunchi. Pământul aluneca.

Citadela se prăbuşea.

11.21 A.M.

Painter ajunsese la marginea găurii adânci chiar când se produsese explozia. Singurul avertisment: un flash luminos de culoare albăstruie localizat în adâncitura imensa. După care o coloana de foc albastru erupsese din deschizătură de deasupra camerei, luminând fiecare colțişor în parte, împingând înapoi furtuna atât prin strălucirea, cât şi prin suflul său fierbinte.

Pământul i se cutremura sub picioare.

Simți cum valul de fierbințeala îi şfichiuieşte fața, venind în sus, direcționat de pereții hăului adânc din fața sa, însă contracurentul produs încă îl mai lovea din spate.

Auzi țipetele din jurul său.

Coloana de foc azurie care țâşnise lovi ultimul elicopter rămas în partea de jos a fuzelajului, aruncându-l în sus, imprimându-i o mişcare circulara, asemenea unei roți uriaşe. Rezervorul de combustibil explodă împrăştiind flăcări şi văpăi roşii în jur, de efect pe fundalul albăstrui. Epava elicopterului se împrăştie, nu în piese, ci în jeturi lichide de material topit, cuprins de flăcări. Întreaga aeronavă se topise în baia flăcării ca de cobalt.

După aceea, de pe marginea sudică a gropii, Painter privi cum minele citadelei, aplecate, gata să se prăvălească peste marginea vestică, încep să coboare încetişor spre interiorul prăpastiei. Iar la baza sa, sub lumina flăcărilor mari ca ale unui mg ce începeau să pălească, văzu două siluete împletindu-se pe fundul gropii, înconjurate de pietrele care continuau să cadă de sus.

Safia şi Omaha.

11.22 A.M.

Ameţit, Omaha se sprijinea de Safia. Ea avea un braț trecut pe sub umerii lui. Se chinuiau să înainteze prin nisipul din jur. Ochii lui încă erau afectați de lumina orbitoare de mai devreme, care

parcă-i arsese retina, însă vederea începea să-i revină încetul cu încetul. Inițial distinse ceva într-o formă strălucitoare, destul de neclar, albăstrui. După care văzu umbrele întunecate care cădeau în jurul său, bufnind la contactul cu nisipul, ceva țeapăn şi solid.

O ploaie de pietre. Un blestem biblic.

— Trebuie să ieşim de-aici! urlă Safia, iar vorbele ei sunară de parcă ar fi fost rostite de sub apă.

Ceva îl lovi în partea din spate a piciorului sănătos. Amândoi fură aruncați în nisip. Un huruit continuu şi profund se auzi în spatele lor, deasupra lor, asemenea unui zeu mânios.

— Se prăbuşeşte!

11.33 A.M.

Painter o rupse la fugă pe potecă înspre groapă.

În stânga sa, jumătatea din spate a citadelei se răsturnă în prăpastie, tunând înfiorător. Piatra şi nisipul se scurseră într-unul din capetele gropii. Painter fusese martor la o alunecare de teren din timpul unei furtuni cu ploaie, când un deal întreg parcă se lichefiase. Acum era la fel. Numai că un pic mai lent. Piatra se dovedise a fi mult mai încăpățânată.

Îi întrezări pe Safia şi Omaha încercând pe bâjbâite să fugă de avalanşă pe măsură ce aceasta se apropia de ei, urmărindu-i pe fundul gropii imense. Căzură din nou în momentul în care Omaha fu lovit în umăr şi se învârti în loc.

Painter n-avea să ajungă la ei în timp util.

Un bubuit gutural răsună din spatele său şi un urlet:

— Dă-te la o parte!

Strigătul îl făcu să sară într-o parte. O lumină se mişcă rapid, lovindu-l direct în față, ca o suliță. Fu orbit, însă văzu suficient în sutimea aceea de secunda cât să sară într-o parte.

Motocicleta de nisip trecu pe lângă el în josul pantei, aruncând în urmă pietriş şi nisip. Sări de pe potecă de la trei metri de fundul gropii, cu roata din față ridicată în sus, iar roata butucănoasă din spate învârtindu-se. Ateriză cu o lovitură puternică, o şerpuire, un scârțâit al nisipului – după care țâşni de-a lungul fundului gropii imense.

Painter continuă să coboare în jos pe potecă.

O văzuse pe motociclistă, aplecată peste ghidon. Era Coral Novak, învelită în robă şi cu ochelari pe față, cu gluga aruncată pe

spate, părul deschis la culoare fluturându-i în spate.

Painter renunță s-o mai urmărească, uitându-se cum motocicleta gonea de-a lungul pantei. Farul său licărea înainte şi înapoi pe măsură ce Coral se învârtea şi evita obstacolele. După care ajunse la cei doi, frânând şi derapând puternic. O auzi cum strigă:

— Țineți-vă bine!

După care porni din nou, zburdând direct peste fundul prăpastiei, departe de pietrele gata să se prăbuşească, cărându-i pe Omaha şi Safia, care formaseră un tot unitar pe scaunul din spate, cu picioarele atârnând.

Cursa nebună continuă până se depărtară suficient de stânca enormă care o luase la vale.

Painter ajunse pe fundul hăului, la adăpost de tumultul de piatră şi nisip. Până să ajungă jos, totul se sfârşise. Prăbuşirea dealului şi fortăreței se oprise. Costişa abruptă era acum o pantă lină.

La marginea întinderii imense formate din pietrele şi nisipul scurs jos, Painter se grăbi să ajungă la motocicleta cu motorul la ralanti. Safia coborâse pe picioarele ei. Omaha se sprijinea cu o mână pe scaun. Coral stătea călare pe motocicletă.

Se holbau cu toții la gaura din pământ din fața lor. Scotea aburi şi se învârtoşa, ca un fel de intrare în iad. Acolo fusese până de curând poarta spre camera trilitonului. Numai că acum avea trei metri diametru, lărgită în urma exploziei.

Şi clocotea cu bule de apă.

Farul motocicletei ilumină suprafața aburindă. În timp ce Painter se uita, apele se retraseră, scurgându-se rapid. Ceea ce văzură îi lăsă pe toți muți de uimire.

11.23 A.M.

Cassandra se uita atent, fără să clipească, prin parbrizul vehiculului blindat M4. Cu un minut în urmă, priviseră cum un flash albastru de foc izbucnise în sus, pe cer. Venise chiar din față.

Din direcția minelor.

— Ce dracu' a fost asta? întrebă Kane de pe scaunul şoferului.

Opriseră autotractorul la o sută de metri distanță. Spre stânga, oraşul pâlpâia mistuit de flăcările numeroaselor incendii. Direct în față, minele fuseseră din nou cuprinse de întuneric, pierdute în

furtună.

— N-a fost mâna noastră, spuse Kane.

„E al naibii de sigur că n-a fost." Cassandra îşi aruncă privirea spre laptop. Semnalul luminos de la transmițătorul curatorului continua să strălucească, deşi mai slab, ca şi cum ar fi existat o anumită interferență. Ce se întâmpla acolo?

Încercă să ia legătura radio cu singura persoană care putea să ştie.

— Eagle One, mă auzi?

Aşteptă un răspuns. Nu primi nici unul.

Kane clătină din cap.

— Ambele elicoptere au fost doborâte.

— Ordonă altor două elicoptere să se ridice în aer. Vreau acoperire aeriană.

Kane ezită. Cassandra ştia de ce era îngrijorat. Deşi furtuna lovea cu furie, abia începea să crească în intensitate. Încă nu se dezlănțuise cu toată puterea. Iar dinspre sud se apropia un alt pericol, amenințând să provoace o urgie de nedescris când cele două fenomene meteorologice aveau să se ciocnească. Cum fuseseră înzestrați cu numai şase elicoptere VTOL, prin trimiterea în aer a încă două aparate de zbor riscau să rămână cu numai jumătate din forța aeriană.

Însă Kane înțelese necesitatea. Nu îndrăzneau să-şi păstreze resursele. Era totul sau nimic. Transmise ordinele Cassandrei prin stația radio. Apoi se uită la ea, întrebând-o tacit cum să procedeze.

Îi făcu semn cu capul spre înainte.

— Mergem acolo.

— N-ar trebui să aşteptăm până când elicopterele o să fie în aer?

— Nu, suntem blindați.

Se uită peste umăr la bărbații care stăteau jos în compartimentul din spate, echipa de comando a lui Kane.

— Şi avem suficient sprijin terestru cu noi. Se întâmplă ceva acolo. Simt asta.

El dădu din cap, băgă în viteză şi puse vehiculul în mişcare. Tancul greoi înainta agale spre mine.

11.26 A.M.

Safia se lăsă într-un genunchi şi întinse o mână peste marginea

găurii. Verifică atentă cu palma cât de mare era temperatura. Vântul o smuci cu putere. Nisipul se învârtea şi era măturat, însă nu cu aceeaşi violență de mai devreme. Furtuna se calmase uşor, o pauză momentană, ca şi cum explozia îi mai slăbise din forță.

— Ai grijă, îi spuse Omaha, de lângă ea.

Safia se uită în jos la gaura de la picioarele sale. Apele continuau să se retragă.

Părea imposibil. Pe măsură ce apele se scurgeau şi dispăreau, apăru o rampă înclinată din sticlă, ce făcea spirale până în adâncuri. Camera trilitonului dispăruse. Tot ce mai rămăsese era *sticla, ce* curgea spiralat în jos în formă de tirbuşon.

Intrarea spre Ubar.

Safia îşi apropie palma de suprafața rampei şerpuitoare, încă mai scânteia de la stropii de apă, strălucitor pe suprafața neagră, reflectând lumina farului motocicletei.

Nu simți nici un fel de dogoare.

Safia îndrăzni şi atinse cu un deget sticla neagră. Era caldă încă, foarte caldă, însă nu ardea. O apăsă cu toată palma.

— E solidă, spuse ea. Încă se mai răceşte, însă suprafața e tare.

Ciocăni uşor ca să demonstreze asta.

Ridicându-se, întinse un picior în afară şi-l puse pe planul înclinat. Îi susținu greutatea.

— Probabil că apele au răcit-o suficient ca să se întărească.

Painter păşi spre ea.

— Trebuie să ieşim de-aici.

Coral vorbi, călare încă pe motocicletă. Îşi lăsă în jos stația radio de la buze:

— Comandante, tot clanul Rahim s-a adunat. Putem porni la ordinele tale.

Safia se întoarse spre marginea de sus a prăpastiei, însă era învăluită în întuneric. Se uită în jos spre orificiul de la intrarea în această spirală de sticlă.

— Asta este ceea ce am venit să căutăm.

— Dacă nu plecăm acum, Cassandra o să ne prindă aici.

Omaha li se alătură.

— Şi unde-o să mergem?

Painter indică spre vest.

— În deşert. O să folosim furtuna ca acoperire.

— Ai înnebunit? Ăsta nu e decât începutul. Iar ce este mai rău abia urmează să vină. Cum rămâne cu blestemata aia de megafurtună? Să bântuim aiurea prin deşert? Omaha clătină din

cap. Aş prefera să-mi încerc norocul cu nemernica aia.

Safia îşi aminti chipul Cassandrei, stilul ei agresiv, cruzimea din ochi. Indiferent ce mister se afla dedesubt, avea să cadă pe mâna Cassandrei ca să-l exploateze. Ea şi cei care o angajaseră. Nu putea să permită să se întâmple una ca asta.

— Mă duc jos, spuse ea punând capăt disputei.

— Vin cu tine, adăugă Omaha. Cel puțin, e la adăpost de furtuna.

Noi focuri de armă izbucniră brusc de sus de pe coamă.

Toată lumea se lăsă în jos şi se întoarse.

— Se pare că s-a luat deja o decizie în ce ne priveşte, murmură Omaha.

Coral răcni în stația sa radio, Painter în a lui.

De-a lungul coamei, licăreau lumini de faruri. Motoarele erau turate. Vehiculele începură să coboare înspre prăpastie, venind cu viteză la vale.

— Ce fac? întrebă Omaha.

Painter îşi aruncă deoparte stația sa radio, cu o expresie amară.

— Cineva de-acolo a văzut tunelul. Una dintre femei.

„Hodja”, îşi imagina Safia. Cu Ubarul acum deschis, clanul Rahim n-avea s-o ia la fugă. Aveau să apere locul cu prețul vieții. Lu'lu aducea jos întregul trib. O pereche de carturi merseră până într-acolo încât săriseră peste suprafața unde se produsese alunecarea de teren.

Vehiculele se apropiară de poziția în care se aflau ei.

Schimbul neaşteptat de focuri de armă încetase.

Coral le explică, ținându-şi stația radio la ureche:

— O echipă de cercetare ostilă a ocupat o poziție de tragere în vârful unuia dintre turnuri. Iar ele s-au repliat.

Safia simți respectul din vocea ei. Femeile clanului Rahim îşi dovediseră curajul şi înflăcărarea în această încleştare de forțe.

În câteva momente, carturile şi motocicletele încărcate cu femei frânară în nisip. În primul cart se aflau nişte fețe familiare: Kara, Danny şi Clay. Barak îi urma pe o motocicletă.

Kara coborî, mergând în fruntea celorlalți. Vântul creştea din nou în intensitate şi bătea nemilos, făcând eşarfele să pocnească, fluturând marginile robelor. Kara ținea un pistol într-o mână.

— Am văzut nişte lumini care vin încoace, spuse ea şi arătă în direcția opusă, la depărtare înspre est. Şi sunt multe. Camioane, unele foarte mari. Şi cel puțin un elicopter a decolat. I-am văzut pentru o fracțiune de secundă lumina proiectorului.

Painter îşi strânse pumnii.

— Cassandra face mişcarea finală.

Hodja îşi croi drum prin îmbulzeală.

— Ubarul este deschis. O să ne protejeze.

Omaha îşi aruncă privirea înapoi spre gaură.

— Cu toate astea, eu, unul, o să-mi păstrez arma.

Painter se uita fix spre est.

— N-avem de ales. Duceți pe toată lumea jos. Rămâneți împreună. Luați cât puteți să duceți. Arme, muniție, lanterne.

Hodja dădu din cap spre Safia.

— Tu o să ne deschizi calea.

Safia se uită în jos spre spirala din sticlă închisă la culoare, simțindu-se dintr-odată mai puțin sigură de decizia ei. Începu să respire precipitat. Când fusese vorba doar de viața ei, riscul era acceptabil. Însă acum erau în joc şi alte vieți.

Îşi fixă privirea asupra celor două fetițe care-l țineau pe Clay cu putere de mâini. Copilele păreau la fel de îngrozite ca şi tânărul dintre ele. Însă Clay le ținea ferm de mâini.

Safia nu putea să se lase mai prejos. Inima continuă să-i bubuie în piept, însă îşi calmă respirația.

Se auzi un zgomot nou, adus de vânt. Huruitul ca de bas al unui motor, ceva imens. Marginea estică a hăului se lumină.

Cassandra aproape că ajunsese aici.

— Dați-i drumul! urlă Painter.

Întâlni privirea Safiei.

— Du-i jos! Repede!

Încuviințând din cap, Safia se întoarse şi începu să coboare.

Îl auzi pe Painter vorbind cu Coral:

— Am nevoie de motocicleta ta.

11.44 A.M.

Cassandra urmări cum cercul albastru al transmițătorului care pulsase până acum dispăru. Strânse din pumni. Curatorul fugea din nou.

— Du-ne acolo, rosti Cassandra printre dinții încleştați. Acum.

— Suntem deja aici.

Din întuneric ieşi la iveală un zid de piatră, fărâmițat, erodat de nisip, mai mult contur decât substanță, iluminat de farurile lor.

Ajunseseră la ruine.

Kane se uită la ea.

— Ce ordonați?

Cassandra indică spre o breşă din zid, lângă un turn distrus.

— Poziționează-ți oamenii la sol. Vreau să blocați ruinele. Să nu iasă nimeni din abisul ăsta.

Kane reduse viteza autotractorului suficient de mult încât echipa sa de comando bine antrenată să se rostogolească afară prin uşile laterale, sărind peste şenilele care se învârteau lent. Douăzeci de oameni, înarmați până-n dinți, se răspândiră în furtună, dispărând prin gaura din zid.

Kane conduse vehiculul greu înainte, mişcându-se cu viteza melcului.

Autotractorul încăleca fundația de piatră a zidului străvechi şi intră în incinta oraşului antic Ubar. Farurile vehiculului răzbăteau la doar câteva zeci de centimetri, în timp ce furtuna vâjâia şi ridica rotocoale de nisip.

Abisul se întindea în fața ochilor lor, întunecat şi tăcut.

Era timpul să pună capăt la toate astea.

Autotractorul frână. Farurile sale răzbăteau prin bezna din față.

Oamenii se culcară pe burtă lângă marginea hăului, folosind drept acoperire bolovanii şi bucățile măcinate de ruine. Cassandra aşteptă până când echipa îşi ocupă pozițiile, deplasându-se rapid pe partea cealaltă, încercuind prăpastia adâncă. Ascultă discuțiile pe care le purtau prin radio.

— Cadranul trei, în poziție…

— Mangusta patru, din turn…

— Aruncătoarele de grenade sunt încărcate şi armate…

Cassandra apăsă pe tasta Q a tastaturii ei şi douăzeci şi unu de triunghiuri roşii apărură pe harta schematică. Fiecare dintre membrii comandoului avea o baliză de localizare ataşată la uniformă. Urmări pe ecran cum acționa echipa pentru a ajunge la poziție, fără pic de ezitare, eficient şi rapid.

Kane îşi direcționa oamenii din cabina vehiculului de comandă. Stătea jos, cu palmele pe bord, aplecat în față ca să se uite afară prin parbriz.

— Sunt cu toții pe poziții. N-au văzut nici o mişcare acolo jos. Totul e în beznă.

Cassandra ştia că Safia se afla acolo, ascunzându-se sub pământ.

— Luminați locul.

Kane transmise ordinul.

De jur împrejurul hăului, de pe margini, se aprinseră o mulțime de proiectoare cărate de soldați şi îndreptate în jos spre gaură. Hăul era acum luminat în furtună.

Kane ținea o mână peste casca radio din ureche. Ascultă puțin, după care vorbi:

— Tot n-au văzut nici un fel de forțe ostile. Jos nu sunt decât motociclete şi carturi.

— Se vede o intrare în vreo peşteră, ceva?

Kane dădu din cap.

— Acolo unde sunt parcate vehiculele. O gaură neagră. Imaginile video ar trebui să fie transmise chiar acum. Pe canalul trei.

Cassandra deschise o altă fereastră pe ecranul laptopului. Imaginile video transmise în timp real apărură pe ecran. Imaginea era tremurătoare, oscilând şi vibrând. Interferențe statice. Licăritul unei descărcări electrice se scurse în jos pe antena filară prinsă afară, în partea laterală a autotractorului.

Furtuna lovea acum cu forță maximă.

Cassandra se aplecă mai mult. Pe ecran, văzu imagini fluctuante ale fundului prăpastiei de sub ei. Motociclete de nisip cu roți butucănoase, imense. O mulțime de carturi Sidewinder, de deşert, împrăştiate peste tot. Însă toate erau abandonate. Unde dispăruseră cei care le folosiseră? Imaginea se roti, centrându-se pe o gaură întunecată, largă de vreo trei metri. Arăta ca o excavație proaspăt făcută, ce strălucea, reflectând în spate lumina proiectoarelor.

Deschiderea unui tunel.

Şi toți şobolanii ăia dispăruseră în gaură.

Imaginea video se întrerupse, după care apăru şi dispăru din nou. Cassandra se abținu să nu înjure. Voia să vadă asta cu ochii ei. Închise fereastra care tot fluctua pe ecran şi se uită rapid la harta schematică pe care se prezenta răspândirea oamenilor lui Kane pe teren. Asiguraseră zona, aceasta fiind practic blocată.

Cassandra îşi scoase centura de siguranță.

— Mă duc să fac o verificare vizuală. Ține fortul sub control.

Se strecură spre compartimentul din spate şi împinse uşa laterală, deschizând-o. Vântul o lovi în spate, după care o plesni în plin în față. Se îndoi în vânt cu o grimasă pe față, îşi trase o eşarfă peste gură şi nas şi ieşi afară. Folosind şenila autotractorului ca pe o treaptă, sări în nisip.

Se îndrepta spre partea din față a autotractorului, sprijinindu-

se cu o mână de şenilă. Simți că vântul o culca la pământ. Respectul ei față de oamenii lui Kane spori. Atunci când stătuse confortabil în interiorul cabinei vehiculului de comandă, desfăşurarea acestora i se păruse satisfăcătoare: rapidă, eficientă, fără şovăieli. Acum i se părea extraordinară.

Cassandra se duse în fața autotractorului, păşind între faruri. Urmă fasciculele de lumină înspre hăul din față. Era la numai câțiva paşi distanță, însă până în momentul în care ajunse pe marginea prăpastiei abia dacă mai putea să audă huruitul vehiculului peste mugetul furtunii.

— Cum stau lucrurile, doamnă căpitan? auzi în casca din ureche întrebarea lui Kane.

Îngenunche şi examină cu atenție locul de dedesubt. Hăul se întindea în fața ei. De cealaltă parte a prăpastiei era o pantă pietroasă, care încă se mai rostogolea încet. O alunecare de teren. Ce mama naibii se întâmplase? Îşi mută privirea mai jos.

Intrarea în tunel parcă se uita la ea, ca un ochi strălucitor, cristalin.

Sticlă.

I se accelera pulsul. Acesta trebuia să fie intrarea spre indiferent ce comoară zăcea dedesubt. Mătură cu privirea vehiculele parcate. Nu putea să-i lase să-i fure premiul.

Îşi atinse laringofonul.

— Kane. Vreau o echipă completă gata să pătrundă în tunelul ăla în cinci minute.

Nu primi nici un răspuns.

— Kane, strigă ea mai tare, întorcându-se complet.

Farurile autotractorului o orbiră.

Se dădu într-o parte. O cuprinse îndoiala.

Merse tot înainte şi abia atunci văzu obiectul culcat la pământ lângă vehicul, la adăpostul zidului abandonat, pe jumătate acoperit în nisip.

O motocicletă de nisip.

O singură persoană era atât de abilă.

11,52 A.M.

Pumnalul îi apăru în față. Disperat, Painter se răsuci şi îşi întoarse capul, ca să evite o lovitură fatală în ochi. Lama îi sfâşie obrazul, atingându-i osul de sub ochi.

Furia şi disperarea îi dădură putere lui Painter. În ciuda faptului că-i curgea sânge, îşi ţinu picioarele strânse în jurul picioarelor celuilalt bărbat, cu braţul drept încleştat în jurul gâtului adversarului.

Nemernicul dracului era la fel de puternic ca un taur, dând din picioare agitat, rostogolindu-se.

Painter îl ţintuise locului, prinzându-i şi blocându-i mâna în care avea cuţitul.

În timp ce se cocoţa prin uşa laterală a autotractorului, lăsată deschisă în mod convenabil de Cassandra, îl recunoscuse pe bărbat. Painter se ascunsese, îngropat sub nisipul moale, bătut de vânt şi adunat grămadă lângă zidul măcinat de vreme. Cu cinci minute mai înainte, încălecase pe o motocicletă de nisip şi urcase cu o viteză ameţitoare din prăpastie până ajunse lângă gaura din zidul de est. Ştia că forţele Cassandrei veniseră acolo cu nişte vehicule.

Nu se aşteptase la o huidumă de autotractor, un monstru de douăzeci de tone după cum arăta. Un vehicul dotat cu şenile de tanc. Însă se potrivea mai bine scopului său decât un camion obişnuit.

Se târâse de-a buşilea, ieşind din ascunzătoare, atunci când autotractorul se oprise, mergând în gol în furtună şi se băgase sub şenilele din spate. După cum se aşteptase, toată atenţia inamicului era concentrată asupra prăpastiei din faţă.

După care Cassandra coborâse din vehicul, facilitându-i gura de acces de care avea nevoie. Painter se strecurase în compartimentul din spate cu pistolul în mână.

Din nefericire, partenerul său de wrestling, John Kane, probabil că-i surprinsese reflexia lui Painter în parbriz. Acesta se întorsese într-un picior prins în aţele şi lovise cu celălalt, zburându-i lui Painter pistolul din mână.

Acum se luptau pe podeaua maşinii.

Painter continua să-l sugrume. Kane încercă să-l lovească pe Painter la rădăcina nasului cu partea din spate a capului. Painter evită lovitura. În schimb, trase capul omului mai jos, dându-l cu ceafa de podeaua metalică a maşinii.

Urmă un geamăt de durere.

Repetă manevra de încă trei ori. Bărbatul căzu lat, fără să mai mişte. Painter continuă să-l sugrume cu antebraţul, după care văzu sângele ce se întindea de-a lungul metalului gri. Îi spărsese nasul.

Timpul fiind scurt, Painter îi dădu drumul. Se ridică în picioare şi se trase înapoi. Dacă nemernicul acesta n-ar fi avut de-a face mai întâi cu leopardul, Painter n-ar fi câştigat niciodată lupta.

Se repezi spre scaunul şoferului, apucă schimbătorul de viteze şi călcă acceleraţia autotractorului. Gigantul greoi scrâşni şi porni înainte, surprinzător de agil. Painter îşi verifică reperele de pe teren şi îndreptă vehiculul spre traiectoria dorită, direct spre prăpastia din faţă.

Deodată auzi răpăit de gloanţe pe laterala autotractorului. Arme automate. Prezenţa lui fusese descoperită.

Zgomotul era asurzitor.

Painter continuă să meargă tot înainte, fără să-şi facă griji. Autotractorul era blindat. Iar el încuiase uşa laterală.

Marginea hăului îi apăru în faţă. Menţinu autotractorul în mişcare.

Gloanţele continuau să răsune, asemenea unor pietre aruncate într-o cutie metalică.

Botul autotractorului trecu de buza prăpastiei.

Poziţia asta era suficient de bună pentru Painter. Luându-şi elan, se ridică de pe scaun. Autotractorul încetini însă şi se târî încetişor peste marginea prăpastiei. Botul vehiculului se lăsă în jos pe măsură ce marginea ceda sub greutatea monstrului. Podeaua maşinii se înclină în faţă.

Painter se chinui să ajungă la uşa din spate, intenţionând să se arunce, înainte ca autotractorul să se prăbuşească în hău, riscând şi încercând să scape printre membrii comandoului. Însă o mână îi înşfăcă cracul pantalonului, făcându-l să-şi piardă echilibrul. Căzu cu putere, simţind că rămâne fără aer.

Kane îl trase pe Painter spre el, fiind încă extrem de puternic.

Painter n-avea timp de asta. Podeaua vehiculului se înclină foarte mult. Dădu din picior, lovindu-l pe Kane cu călcâiul în nasul deja spart. Capul bărbatului se dădu brusc pe spate. Iar glezna îi fu imediat eliberată din strânsoare.

Painter se târî de-a buşilea şi se apucă de podeaua maşinii, cătărându-se parcă pe o culme de oţel. Echipamentele din interior se prăvăliră spre partea din faţă a monstrului, lovindu-l. Simţi că alunecă în mod necontrolat. Acum gravitaţia acţiona asupra autotractorului. Şenilele muşcau din piatra de dedesubt.

Deja se prăbuşea peste marginea hăului.

Săltându-se, Painter apucă mânerul trapei din spate. Din nefericire, aceasta se deschidea în exterior. N-avea cum să o poată

împinge în sus ca s-o deschidă. Ridicându-se pe vârfuri şi împingându-se în gambe, abia reuşi să ridice trapa cam vreo treizeci de centimetri.

Vântul făcu restul. Furtuna izbi uşa şi o azvârli într-o parte.

Painter o urmă, corpul fiindu-i tras afară.

Chiar atunci, autotractorul căzu, plonjând în hăul de dedesubt.

El reuşi să se împingă cu piciorul. Sărind de pe partea din spate a vehiculului, se îndreptă spre marginea prăpastiei, cu brațele întinse.

Abia reuşi să se prindă. Se lovi cu burta de margine. Se trânti cu fundul de pământ, cu picioarele atârnate în gol. Avea degetele de la mâini înfipte în malul de pământ. Sub el se auzi un trosnet şi un scârțâit puternic. Observă nişte siluete care se îndreptau spre el.

N-aveau să ajungă la el în timp util.

Se lăsă scurgându-se în jos. N-avea de ce să se apuce. Şenilele autotractorului distruseseră cu totul marginea. Reuşi să apuce pentru scurt timp o piatră îngropată în pământ.

Rămase atârnat într-o mână şi se uită în jos.

La doisprezece metri sub el, autotractorul intrase cu botul în groapa de sticlă, distrugând totul în jur, boțindu-se şi turtindu-se, asemenea unui dop de douăzeci de tone.

Asta şi intenționase.

Piatra de care se ținea cedă sub greutate şi se desprinse. Painter căzu în hău, ca într-un salt mortal.

De la distanță îşi auzi numele.

După care se lovi cu umărul de o piatră care ieşea mult în afară şi fu aruncat, prin ricoşeu, la pământ.

PARTEA A CINCEA
FOCUL DIN ADÂNCURI

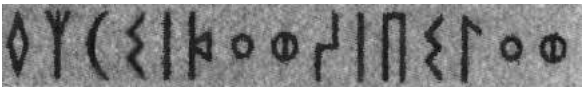

19
UN PORT ÎN MIJLOCUL FURTUNII

4 DECEMBRIE, 12.02 P.M.
SUB PĂMÂNT

Safia se grăbi să coboare prima rampa în formă de spirala. Izbitura puternica de deasupra îi făcuse să intre în panică. O grămadă de resturi şi de sfărâmături se rostogoliră peste ei de sus: sticlă, pietre, până şi o jantă distrusa din metal. Se rostogoli asemenea unui cerc de copil, învârtindu-se în jurul spiralei, trecând printre oamenii care-şi căutam refugiu, până jos, în adâncuri.

Omaha o urmări cu lumina lanternei până n-o mai văzu. Zgomotul de deasupra se reduse, atenuându-se treptat.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Safia.

Omaha clătină din cap.

— Bănuiesc c-a fost Painter.

Kara mărşăluia lângă ea, de partea cealaltă.

— Barak şi Coral s-au dus înapoi să verifice.

În spatele lor veneau Danny şi Clay, purtând în spate rucsacuri pline cu echipamente. Ei țineau lanternele. Clay o ținea pe a sa cu ambele mâini, ca şi cum ar fi fost unicul fir călăuzitor printr-un labirint. Safia se îndoia că avea să se mai ofere vreodată voluntar pentru o expediție pe teren.

Dincolo de ei mărşăluiau femeile din clanul Rahim, la fel de împovărate de provizii şi pachete. Numai câteva lanterne străluceau în întuneric. Lu'lu, prinsă într-o discuție cu o altă femeie în vârstă, mergea în fruntea lor. Pierduseră şase femei în timpul luptelor şi al bombardamentului la care fuseseră supuşi cu toții. Safia văzuse mâhnirea şi durerea profundă din ochii lor, ai tuturor. O copilă plângea uşor, acolo în spate. La cât de izolat era clanul Rahim, o singură moarte era devastatoare. Numărul lor scăzuse la treizeci, un sfert dintre ele fiind copii şi femei bătrâne.

Brusc, sticla brută de sub picioarele lor fu înlocuită de piatră. Safia se uită în jos, în timp ce mergeau şerpuind în jurul spiralei.

— Piatră de gresie, spuse Omaha. Am ajuns la capătul zonei în care s-a extins explozia.

Kara aruncă fasciculul de lumină al lanternei în urmă, apoi din nou în față.

— Explozia a făcut toate astea?

— A fost un fel de încărcătură explozivă direcțională, spuse Omaha, părând neimpresionat. Probabil că majoritatea acestei rampe spiralate era deja aici, în adâncuri. Camera de sus a trilionului n-a fost decât dopul. Bomba pur şi simplu i-a zburat partea de sus.

Safia ştia că Omaha simplifica lucrurile. Continuă să meargă înainte. Dacă trecuseră de zona în care se făcuse tranziția de la sticlă la piatra, atunci capătul trebuia să fie aproape. Piatra de gresie de dedesubt era încă udă. Dar dacă tot ceea ce descoperiseră nu era decât un pasaj inundat? Ar fi trebuit să se întoarcă... s-o înfrunte pe Cassandra.

Atenția îi fu atrasă spre Coral şi Barak, care veneau cu paşi rapizi spre ei.

Safia se opri.

Coral arătă cu degetul înapoi.

— Painter a reuşit! A răsturnat un camion peste intrare!

— Un camion *mare,* detalie Barak.

— Păi şi Painter? întrebă Safia.

Coral îşi umezi uşor buzele, cu ochii îngustați de îngrijorare.

— Nici urmă de el.

Safia se uită peste umărul femeii, căutând cu privirea.

— Asta n-o s-o împiedice la infinit pe Cassandra să nu ne calce pe urme. Am auzit deja nişte oameni săpând acolo sus.

Coral îi făcu semn să continue să meargă înainte.

— Painter ne-a mai asigurat o marjă de timp, aşa că hai s-o folosim.

Safia trase adânc aer în piept şi se cutremură. Coral avea dreptate. Se întoarse şi continuă să coboare. Nimeni nu vorbi în timp ce mai parcurseseră încă o spirală.

— La ce adâncime suntem? întrebă Kara.

— Aş spune că la mai mult de şaizeci de metri, răspunse Omaha.

După încă o serpentină, în față li se deschise o cavernă, cam de mărimea unui garaj dublu. Luminile lor se reflectară într-un

rezervor de apă din centru. La suprafață, apa se mişca uşor, cuprinsă de ceață. Din tavan picurau stropi de apă.

— Sursa de apă de mai devreme, spuse Omaha. Suflul exploziei produse de încărcătura direcțională trebuie s-o fi absorbit în sus, asemenea laptelui sorbit prin pai.

Intrară cu toții în cavernă. Rezervorul de apă avea piatră de jur împrejur.

— Ia uitați, spuse Kara indicându-le cu lanterna o uşă în partea îndepărtată a cavernei.

Se apropiară cu toții de bazinul de apă.

Omaha îşi lipi palma de suprafața uşii.

— Din nou fier. E limpede că le plăcea să extragă metalul şi să-l topească.

Exista şi un mâner, însă de-a curmezişul cadrului uşii era un drug de fier.

— Ca să mențină etanşă presiunea din cameră, spuse Coral din spatele lor. Pentru vacuumul exploziei.

Şi făcu semn cu capul înapoi spre bazinul de apă.

Undeva deasupra lor, răsună un duduit puternic.

Omaha apucă drugul de fier şi trase de el. Nici nu se clinti.

— Fir-ar să fie. E blocat.

Îşi şterse mâinile pe roba de pe el.

— Şi e plin de unsoare.

— Ca să reziste coroziunii, spuse Danny.

Încercă să-l ajute, însă nici împreună cei doi frați nu reuşiră să o clintească.

— Avem nevoie de-o rangă sau ceva de genul ăsta.

— Nu, spuse *hodja* din spatele lor.

Îşi făcu loc cu bastonul împingându-i pe cei din jur şi se opri lângă Safia.

— Încuietorile Ubarului pot fi deschise doar de una dintre femeile clanului Rahim.

Omaha îşi şterse mâinile din nou.

— Dragă doamnă, eşti mai mult decât bine-venită să încerci.

Lu'lu bătu uşor cu bastonul în drugul de fier.

— E nevoie de cineva binecuvântat de Ubar, care să fi dobândit sângele primei regine, ca să clintească asemenea artefacte sacre. *Hodja* se întoarse spre Safia. De o persoană care este înzestrată cu harurile clanului Rahim.

— Eu? întrebă Safia.

— Tu ai fost testată, îi reaminti Lu'lu. Cheile au fost sensibile şi

au reacţionat la intervenţia ta.

Safia îşi aminti ce se petrecuse la mormântul lui Iov.

Îşi aminti cum aşteptase ca sulița şi bustul să indice Ubarul. La început nu se întâmplase nimic, atunci când purtase mănuşi de protecţie. Kane se dusese şi plasase sulița în gaură. Nu se mişcase. Nu până în momentul în care ea ştersese stropii de ploaie, care se scurgeau ca nişte lacrimi pe obrazul bustului, cu degetele goale, fără mânuşi. Nu până în momentul în care o *atinsese.*

Abia după aceea se mişcase.

Şi în cazul coarnelor în formă de semilună ale taurului. Nu se întâmplase nimic până în momentul în care le examinase ea, scoţând scântei datorită electricităţii statice. Aprinsese bomba cu o simpla atingere a degetului de-a lungul suprafeţei metalice.

Lu'lu îi făcu semn din cap să meargă înainte.

Safia păşi ca în transă.

— Aşteaptă.

Coral scoase din buzunar un mic dispozitiv.

— Ce-i asta? întrebă Omaha.

— Verific o teorie, spuse ea. Am studiat mai devreme cheile cu unul dintre echipamentele electronice ale Cassandrei.

Coral dădu din mână spre Safia, îndemnând-o să continue.

Trăgând aer în piept, Safia se întinse şi apucă drugul cu mâna teafără. Nu simţi nimic special, nu se produse nici o scânteie. Trase drugul. Acesta se ridică, fără probleme. Şocată, se dădu înapoi.

— La naiba! icni Omaha.

— Oh, *asta* chiar te impresionează, spuse Kara.

— Probabil că l-am slăbit eu mai devreme.

Coral clătină din cap.

— E o încuietoare magnetică.

— Ce? întrebă Safia.

— Acesta e un magnetometru, spuse Coral, ridicând dispozitivul pe care-l ţinea în mână. Monitorizează încărcătura magnetică. Polaritatea bucăţii aceleia de fier s-a schimbat atunci când ai atins-o.

Safia se holbă la drugul de fier.

— Ce vrei să spui?

— Fierul este un conductor puternic şi este sensibil la magnetism. Freacă un ac cu un magnet şi o să-i transferi încărcătura sa magnetică. Nu ştiu cum, dar aceste obiecte reacţionează în prezenţa ta, la energia pe care tu o emani.

Safia îşi aminti de rotirea inimii de fier de deasupra altarului de marmură de la mormântul lui Imran. Se *mişcase* ca o busolă magnetică, aliniindu-se de una singură de-a lungul unei axe.

De sus se auzi un alt bubuit.

Omaha păşi în față.

— Oricum, dacă tot s-a deschis, hai s-o folosim.

Cum drugul fusese scos, apucă de mâner şi trase. Balamalele unse se învârtiră cu uşurință. Uşa dădea spre o scară întunecată, săpată în piatră, care cobora în jos.

După ce închise şi blocă uşa, Omaha le lumină calea cu lanterna, având-o pe Safia alături. Restul grupului îi urmă îndeaproape.

Pasajul era săpat drept, dar abrupt. Ducea în jos încă treizeci de metri şi se termina într-o cavernă de patru ori mai mare decât prima. Şi aici încăperea avea un bazin, întunecos şi sticlos. Aerul mirosea ciudat. În mod sigur a umezeală şi igrasie, însă se mai simțea şi o dâră de ozon, acel miros ce însoțeşte o furtună cu tunete şi fulgere.

Însă nimic din toate astea nu-i reținu atenția Safiei mai mult de un moment.

La câțiva paşi mai încolo, un chei din piatră se întindea în apă. La capătul cheiului plutea un minunat *dhow* din lemn, o barcă arabă cu vele, lungă de nouă metri. Bordurile sale sclipeau de la uleiul cu care era tratat lemnul, strălucind puternic în lumina lanternelor. Catargele şi balustradele erau decorate cu poleială de aur. Velele, nefolositoare aici, dar totuşi prezente, erau împăturite şi legate la poziție.

Se auzeau murmure de uimire şi înfiorare, pe măsură ce membrii grupului se adunau lângă ambarcațiune.

În stânga, se întindea un tunel plin cu apă, care dispărea în întuneric.

La prova *dhow-ului* se înălța silueta unei femei, cu pieptul gol, cu brațele încrucişate virtuos peste sâni, cu fața îndreptată spre tunelul inundat cu apă.

Chiar şi de aici Safia recunoscu chipul. Regina din Saba.

— E din fier, spuse Omaha lângă ea, observând încotro se uita.

Fixă fasciculul luminos al lanternei pe galionul ambarcațiunii. Statuia era sculptată în întregime în fier. Se apropie de chei.

— Se pare că o să navigăm din nou.

12.32 P.M.

La baza prăpastiei, Cassandra se uită fix la corpul mutilat de jos. Nu ştia ce să simtă. Regret, mânie, o urmă de teamă. N-avea timp să rezolve dilema asta. În schimb se gândi cum să folosească asta în avantajul ei.

— Căraţi-l până sus şi băgaţi-l într-un sac de plastic.

Doi membri ai comandoului îşi luară fostul şef pe sus, scoţându-l dintre resturile autotractorului distrus. Alţii se cocoţară şi coborâră prin trapa din spate, salvând ce mai reuşiseră să găsească, amplasând încărcăturile de explozibil pentru a pulveriza grămada de fiare a vehiculului contorsionat. Alţi bărbaţi trăgeau şi eliberau rămăşiţele din cale, folosindu-se de carturile speciale de deşert.

Alţi doi membri ai comandoului derulau un fir lung printr-o gaură din rămăşiţele mastodontului.

Totul era în regulă.

Cassandra se întoarse spre motocicleta de nisip şi o încăleca. Îşi trase pe faţă şi-şi fixă eşarfa şi ochelarii, după care o porni spre partea de sus a gropii. Urmau să mai treacă alte cincisprezece minute până când aveau să fie montate şi încărcăturile explozive. Urcă în viteză pe potecă şi ieşi din craterul uriaş.

În timp ce trecea de marginea gropii, forţa furtunii de nisip o lovi în plin, făcând-o să se învârtă în loc. La dracu', deja devenise mult mai puternică. Se chinui să-şi recapete tracţiunea roţilor, iar după ce reuşi, plecă în trombă spre punctul de comandă, aflat într-una dintre clădirile de cărămidă care mai rămăseseră în picioare. Camioanele parcate în cerc o înconjurau.

Frână şi derapă până când se opri, sprijini motocicleta de zid şi sări într-un picior. Se îndreptă spre uşă şi intră înăuntru.

Răniţii erau întinşi pe păturI şi pe paturile de campanie. Mulţi fuseseră răniţi în timpul schimbului de focuri cu strania echipă a lui Painter. Auzise rapoartele despre măiestria femeilor în domeniul tehnicilor de luptă. Despre modul cum apăreau din neant şi dispăreau la fel de uşor. Nu se putuse estima numărul lor.

Însă acum dispăruseră toate. Acolo jos, în gaură.

Cassandra se îndreptă spre unul dintre paturi. Un medic se ocupa de un bărbat inconştient, bandajându-i o ultimă sutură în zigzag făcută la o rană de pe obraz. Medicul nu putea să facă nimic cu privire la cucuiul mare de deasupra frunţii.

Painter putea să aibă nouă vieți precum o pisică, însă de astă dată nu mai aterizase în picioare. Se lovise serios la cap. Singurul motiv pentru care trăia era nisipul moale dispus de-a lungul marginii interioare a gropii imense, care-i atenuase căderea.

După privirile obosite şi pline de ură aruncate de oamenii lui, aceştia nu erau prea bucuroşi de norocul lui Painter. Aflaseră cu toții de sfârşitul sângeros al lui John Kane.

Cassandra se opri la piciorul patului.

— Cum se simte?

— A suferit o comoție uşoară. Pupilele sunt în regulă şi sunt sensibile la lumină. Nemernicul n-a suferit decât un şoc şi acum e inconştient.

— Atunci trezeşte-l. Dă-i săruri mirositoare.

Medicul oftă, însă se supuse. Avea şi alți oameni, propriii oameni, de care să se ocupe. Însă Cassandra încă era la comandă. Iar ea mai avea nevoie de Painter.

12.42 A.M.

— Deci ce facem, întrebă Omaha. Vâslim, ieşim în larg şi ne croim pur şi simplu drum prin apă?

De la prova bărcii, se uită în spate. Întregul grup se îmbarcase la bordul neobişnuitului *dhow.* Barak se aplecase deasupra echei[15] cârmei. Clay îngenunchease şi răzuia o bucată din foița de aur. Danny şi Coral păreau că studiază structura cârmei, aplecându-se peste oglinda bărcii şi uitându-se în jos. Femeile clanului Rahim se răspândiseră peste tot în ambarcațiune, examinând detaliile.

Dhow-ul era şi mai impresionant când îl vedeai de aproape. Pojghița de aur împodobea majoritatea suprafețelor. Mânerele erau decorate cu perle uriaşe. Catargele erau din argint masiv. Până şi parâmele aveau fire de aur împletite printre ele. Ambarcațiunea reprezenta şalupa regală.

Însă pe cât era de frumoasă, pe-atât era de inutilă, neputând să fie folosită ca barcă dotată cu vele. Asta dacă nu cumva avea să bată un vânt puternic, aşa, din senin.

În spatele lui Omaha, Kara şi Safia stăteau tot la prova,

---

[15] Bară fixata pe axul sau pe pana cârmei unei ambarcațiuni sau a unei nave mici, servind la manevrarea acestora. (n. tr.).

încadrând bustul de fier al Reginei din Saba. *Hodja* se sprijinea în baston.

— Aşa, nu te sfii, atinge-o, o îndemnă Kara pe Safia.

Hodja îi recomandase acelaşi lucru.

Safia îşi ţinea mâna teafără încrucişată pe sub eşarfa care-i susţinea braţul rănit. Pe faţă i se citea îngrijorarea.

— Nu ştim ce-o să se întâmple.

În ochii ei, Omaha văzu strălucirea flăcărilor din momentul erupţiei din camera trilitonului. Safia îşi aruncă privirea spre noul echipaj al *dhow*-ului. Se temea să-i pună pe ceilalţi în pericol, mai ales cu bună ştiinţă.

Omaha veni lângă ea. Îi puse o mână pe umăr.

— Saff, Cassandra e pe cale să coboare aici, cu armele zăngănind. Eu, unul, aş prefera să-mi încerc norocul cu doamna asta de fier decât cu nemernica aia cu inimă de oţel.

Safia oftă. El simţi cum ea se înmoaie sub palma lui.

— Nu mişca, îi şopti ea.

Se apleca în faţă şi atinse umărul statuii de fier, exact aşa cum Omaha o atingea pe ea. În momentul în care atinse fierul cu palma, Omaha simţi o uşoară furnicătură şi un fior electric îi străbătu tot corpul. Safia părea că nu are nici pe naiba.

Nu se întâmplă absolut nimic.

— Nu cred că eu sunt cea care să…

— Nu, spuse Omaha, întrerupând-o. Ţine-te bine.

Simţi un tremurat uşor sub picioare, ca şi cum apa de sub barcă începuse dintr-odată să fiarbă. Foarte încet, aproape imperceptibil, barca începu să se mişte înainte.

El se întoarse.

— Desfaceţi legăturile, strigă el către ceilalţi.

Femeile clanului Rahim se mişcară cu rapiditate, desfăcând parâmele şi celelalte legături.

— Ce se întâmplă? întrebă Safia, rămânând cu mâna în contact cu fierul.

— Barak, ai apucat echea cârmei?

Lângă pupa, acesta îi făcu semn că da.

Coral şi Danny se grăbiră să ajungă în prova. Femeia căra o geantă mare.

Viteza bărcii crescu uşor. Barak cârmi spre gura deschisă a tunelului inundat. Omaha îşi ridică lanterna şi o aprinse. Fasciculul de lumină se pierdu în întuneric.

Cât de lung era tunelul? Şi unde ducea?

Nu exista decât o să singură modalitate să afle răspunsul.

Safia tremura sub palma lui. El se apropie mai mult, corpul lui aproape lipindu-se de al ei. Ea nu obiectă, lăsându-se uşor pe spate. Omaha putea să-i citească gândurile. Barca nu sărise în aer. Iar ei toți erau bine.

Coral şi Danny erau din nou aplecați peste bordaj, cu lanternele strălucind cu putere.

— Simți mirosul de ozon? îl întrebă ea pe fratele lui Omaha.

— Îhî.

— Uite cum ies aburi din apă acolo unde intră în contact cu fierul.

Curiozitatea atrase privirile tuturor celor din barcă.

— Ce faceți voi doi acolo? întrebă Omaha.

Danny se trase înapoi în barcă, roşu la față.

— Muncă de cercetare.

Omaha îşi dădu ochii peste cap. Frate-său fusese dintotdeauna un împătimit al ştiinței.

Coral se ridică şi ea, îndreptându-şi corpul.

— Există un fel de reacție catalitică produsă în apă. Cred c-a fost declanşată de fecioara de fier. Astfel s-a generat o forță de propulsie.

Se aplecă din nou peste balustradă.

— Vreau să testez apa asta.

Danny dădu din cap, asemenea unui cățeluş care se gudură.

— O să aduc o găleată.

Omaha îi lăsă să-şi continue proiectul ştiințific. În momentul de față, nu-i păsa decât de locul în care mergeau. Văzu cum Kara se uita la el… nu, la *el şi Safia.*

Observând că bărbatul îşi dăduse seama că se uita le ei, Kara îşi întoarse privirea, spre tunelul întunecat.

Omaha observă că şi *hodja* făcea acelaşi lucru.

— Ştii încotro ne duce tunelul ăsta? o întrebă el pe bătrână.

Ea ridică din umeri.

— Spre adevărata inimă a Ubarului.

Tăcerea învălui întreaga ambarcațiune pe măsură ce continuau să meargă prin tunelul lung şi întunecat. Omaha se uită în sus, pe jumătate aşteptându-se să vadă cerul nopții. Însă nici o şansă.

Aici navigau la câțiva zeci de metri buni sub nisipurile de afară.

12.45 P.M.

Painter se trezi, tresărind, gâfâind, înecându-se, cu ochii arzându-i.

Încercă să se ridice în fund, însă fu împins cu forță pe spate. Capul îi țiuia ca şi cum i-ar fi zăngănit un clopot la căpătai. Lumina era usturătoare ca nişte ace de gheață. Camera se cutremură. Se rostogoli într-o parte şi vomită peste marginea patului. Stomacul i se contractă iar şi iar.

— Văd că te-ai trezit.

Vocea îi îngheță durerea febrilă din corp. În ciuda strălucim dureroase a luminilor puternice, se uită la femeia de lângă piciorul patului său.

— Cassandra.

Era îmbrăcată într-o uniformă de culoarea nisipului, având un poncho lung până la genunchi, prins în jurul taliei. Pe spate îi atârna o pălărie prinsă cu un şnur, iar în jurul gâtului avea o eşarfa. Pielea îi lucea în lumină, iar ochii îi străluceau şi mai tare.

El se chinui să rămână ridicat în capul oaselor. Doi bărbați îl țineau strâns de umeri.

Cassandra le făcu semn să-i dea drumul.

Painter se ridică uşor în fund. Armele acestora erau îndreptate spre el.

— Trebuie să stăm de vorbă.

Cassandra se lăsă în jos pe un genunchi.

— Mica ta scamatorie m-a cost majoritatea echipamentelor electronice. Cu toate astea, am reuşit să salvăm câteva lucruri, printre care şi laptopul meu.

Şi-i făcu semn spre computerul aşezat pe un scaun pliabil.

Pe ecranul acestuia se vedea o hartă a regiunii printr-un satelit SeaWiFS, o transmisiune în direct a furtunii de nisip.

Painter se uită cu atenție la datele meteorologice de pe ecran. Sistemul de presiune ridicată de pe coasta Mării Arabiei trecuse într-un final peste munți. Era pe cale să se confrunte cu furtuna de nisip în următoarele două ore. O megafurtună formata din apa mării şi nisip.

Însă nimic din toate astea nu mai conta acum.

— N-ai nici o şansă să scoți ceva de la mine, bombăni el.

— Nu-mi amintesc să te fi întrebat ceva.

El rânji spre ea. Până şi asta îl duru.

Ea se întoarse spre laptop şi apăsă câteva taste. Pe ecran apăru imaginea detaliată a zonei: oraşul, ruinele, deşertul. Era

monocromă, cu excepția unui cerculeț albăstrui, ce pulsa uşor, având un diametru de jumătate de centimetru. Sub el, coordonatele de-a lungul axelor X, Y şi Z se modificau întruna. O transmisiune în direct. El ştia ce avea în fața ochilor. Era un semnal de la un microtransmițător, un sistem proiectat chiar de el.

— Ce-ai făcut?

— I l-am implantat lui dr. Al-Maaz. Nu ne puteam permite să-i pierdem urma.

— Transmisiunea... de sub pământ...

Îi venea foarte greu să-şi mişte limba împleticită.

— Am găsit o gaură suficient de mare în mormanul de fier al autotractorului cât să coborâm o antenă filară prin ea. Se pare că după ce-am desfăşurat destul fir, am fost în măsură să-i recepționăm din nou semnalul. Probabil că acolo jos este o acustică bunicică. Am mai coborât şi nişte transmițătoare de amplificare. Putem să-i dăm de urmă oriunde s-ar afla.

— De ce-mi spui toate astea?

Cassandra se întoarse înspre el, apropiindu-se de pat. Ținea un mic transmițător în mână.

— Ca să te informez asupra unei mici modificări care a fost adusă dispozitivului tău. Se pare că folosind o baterie mai mare poți să produci aprinderea unei pastile de C4. Pot să-ți arăt pe schemă.

Painter îngheță.

— Cassandra, ce-ai făcut?

Prin fața ochilor îi trecu imaginea feței Safiei, zâmbetul ei.

— E suficient explozibil C4 cât să distrugi şira spinării unui om.

— Doar n-ai...

Ea îşi ridică o sprânceană, un gest cu care obişnuia să-l excite, să-i sporească bătăile inimii. Acum îl îngrozea.

Painter strânse cearşaful cu ambele mâini.

— O să-ți spun tot ce vrei să ştii.

— Cât de cooperant eşti! Însă încă o dată, Painter, nu-mi amintesc să te fi întrebat ceva. Ridică transmițătorul şi-şi aruncă privirea spre ecran. A venit momentul să te pedepsesc pentru mica te scamatorie de azi.

Şi apăsă pe buton...

— Nu!

Țipătul lui se pierdu pe fundalul unei explozii monstruoase. Simți asta de parcă îi detonase propria inimă. Îi trebui puțin timp ca să înțeleagă ce se petrecea.

Cassandra zâmbi spre el, extrem de satisfăcută.

Brusc izbucniră nişte râsete aspre, fără prea mare veselie, din partea bărbaţilor din încăpere.

Ea îşi ridică dispozitivul în sus.

— Îmi pare rău, bănuiesc că transmiţătorul ăsta n-a fost cel potrivit. Cu ăsta am detonat încărcătura explozivă plasată în rămăşiţele autotractorului. Experţii genişti mi-au promis că explozibilul o să creeze o cale de acces către tunel. Tot ce mai trebuie acum e să facem puţină curăţenie, să degajăm resturile. Ne punem în mişcare peste jumătate de oră.

Pe Painter încă îl durea inima care-i bătea nebuneşte.

Cassandra mai scoase la iveală şi un al doilea transmiţător.

— Acesta e cel real. Conectat la transmiţătorul Safiei. Să-l încercăm şi p-ăsta?

Painter pur şi simplu îşi lăsă capul în jos. Era clar că avea s-o facă. Ubarul era deschis. Cassandra nu mai avea nevoie de cunoştinţele de specialitate ale Safiei.

Cassandra se apropie şi mai mult de el.

— Acum că ţi-am captat întreaga atenţie, poate o să putem purta o mică discuţie.

1.52 A.M.

Safia se relaxa cu o mână pe bustul de fier, sprijinindu-se cu şoldul de balustrada ambarcaţiunii. Cum de putea să fie atât de îngrozita şi în acelaşi timp atât de obosită? Trecuse o jumătate de oră de când auziseră explozia venind din direcţia rampei spiralate.

— Probabil e Cassandra care încearcă să-şi facă loc, spusese Omaha atunci.

Până în momentul acela, barca lor mersese destul de departe în josul tunelului. Cu toate astea, starea de stres şi tensiunea crescuseră. Mai multe lanterne fuseseră îndreptate în spate. Nu venea nimeni. Safia nu putea decât să-şi imagineze frustrarea Cassandrei din momentul în care avea să descopere că ei dispăruseră, iar ea n-o să aibă în faţă decât un tunel inundat.

Aveau ceva de înotat în cazul în care Cassandra şi echipa ei încercau să-i urmărească. Deşi *dhow*-ul înainta cu o viteză puţin mai mare decât cea a unui mers grăbit, mergeau deja cu barca de mai bine de o oră. Sigur se aflau la cel puţin zece sau unsprezece kilometri distanţă, reuşind să se îndepărteze de pericol destul de

încet, dar într-un mod egal.

Cu fiecare moment care se scurgea, se mai relaxau câte puțin. Şi cine ar fi putut să spună dacă totuşi Cassandra reuşise să curețe ceea ce bloca partea de sus a rampei?

Cu toate astea, Safia nu putea să scape de o altă temere, una mai apropiată de inima ei. Painter.

Care fusese soarta lui? Era mort, capturat, dispărut în furtuna de nisip? Nici una dintre variantele astea nu părea mai promițătoare.

În spatele Safiei, câteva dintre femeile clanului Rahim cântau încet, cu tristețe, jelindu-şi morții. Din nou în aramaică. Inima Safiei reacționa pe măsură, mâhnită.

Lu'lu se agită, văzând încotro îşi îndreptase ea atenția.

— Limba noastră veche, limba ultimei regine, e acum o limbă moartă, dar pe care încă o mai vorbim între noi.

Safia ascultă, transpusă în alte vremuri, în apropiere, Kara şi Omaha şedeau pe băncuțele de lemn, cu capetele plecate, ațipiți. Barak stătea lângă echea cârmei, menținând barca pe cursul drumului, pe măsură ce tunelul şerpuia în nişte curbe leneşe. Probabil că pasajul făcuse cândva parte dintr-un sistem subteran de râuri.

La câțiva paşi mai încolo, Coral stătea jos cu picioarele încrucişate, aplecată peste o serie de echipamente, alimentate de la baterii. Fața îi era luminată de la strălucirea ecranelor aparatelor. Danny o ajuta, îngenuncheat lângă ea, cu chipul aproape de fața ei.

Dincolo de ei, ochii Safiei îl descoperiră pe ultimul membru al grupului lor.

Clay era aplecat peste balustrada din bordul tribord, uitându-se lung în față. Barak împărțise cu el o țigară mai înainte, una dintre puținele rămase în pachetul arabului. Clay arăta de parcă mai avea nevoie de încă una.

El băgă de seamă că ea se uită la el şi veni să i se alăture.

— Cum te descurci? întrebă ea.

— Tot ceea ce pot să spun este că acum aş vrea să obțin o notă mai bună la doctorat.

Zâmbetul lui era sincer, chiar dacă uşor ezitant.

— Nu ştiu ce să zic, îl tachină ea. Întotdeauna e loc de mai bine.

— Bine. Asta-i ultima oară când încasez o săgeată în spate pentru tine. Oftă scrutând întunericul din jur. E multă apă aici jos.

Ea îşi aminti că avea rău de mare şi se gândi la o discuție pe care o purtaseră lângă balustrada de pe *Shabab Oman.* Părea că trecuseră o mie de ani de atunci.

Danny se întinse.

— Discutam şi cu Coral despre asta. Despre volumul mare de apă de aici, de jos. Este mai multă decât poate fi atribuită precipitațiilor locale sau stratului de apă subteran propriu-zis.

Omaha se mişcă, vorbind cu capul plecat. Nu dormise, doar se odihnea.

— Deci care-i povestea, măi specialisto?

Coral îi răspunse:

— E generată de Pământ.

Omaha îşi ridică brusc capul din pământ.

— Ce spui?

— Încă din anii 1950, se ştie că există mai multă apă în interiorul Pământului decât poate fi explicată de ciclul hidrologic de la suprafață datorat evaporării apei şi ploilor. Au existat multe cazuri de izvoare mari de apă dulce descoperite adânc în interiorul Pământului. Nişte surse de apă gigantice.

Danny o întrerupse:

— Coral… dr. Novak îmi spunea despre un izvor descoperit în timpul lucrărilor de excavații pentru construirea spitalului Harlem din New York. Acesta producea şapte mii de litri de apă pe minut. Au fost necesare tone întregi de beton pentru a obține o presiune suficient de mare încât să astupe izvorul.

— Şi-atunci de unde mama naibii vine toată apa asta?

Danny făcu semn cu mâna spre Coral.

— Tu ştii mai bine.

Ea oftă, în mod clar deranjată de întrerupere.

— Un inginer şi totodată geolog, Stephen Reiss, a avansat ideea că o asemenea *apă nouă* se formează în mod regulat în Pământ prin combinarea fundamentală a hidrogenului şi oxigenului, generate din magmă. Astfel, un kilometru cub de granit, supus unor presiuni şi temperaturi adecvate, are capacitatea de a produce treizeci de miliarde de litri de apă. Iar asemenea rezervoare de ape *magmatice* sau *generate de Pământ* sunt abundente sub scoarța terestră, interconectate într-un sistem de apă vast, ce încercuieşte întregul glob.

— Chiar şi *sub* deşertul Arabiei? întrebă Omaha, pe jumătate în zeflemea.

— În mod sigur. Până în 1985 când a murit, Reiss a înregistrat

peste cincizeci de ani de succese, descoperind apă în locuri în care alți geologi preziceau în mod categoric că era imposibil să se găsească. Inclusiv Fântânile Eilat din Israel care continuă să producă suficientă apă pentru un oraş de sute de mii de locuitori. A făcut acelaşi lucru şi în Arabia Saudită şi Egipt.

— Aşadar, tu crezi că toată apa asta de aici ar putea să facă parte din acest sistem?

— Probabil că da.

Coral deschise uşița unuia dintre aparatele sale. Safia băgă de seamă valul mic de ceață care se ridică din acesta. Era o minicameră frigorifică, ceva ca un răcitor. Scoase de acolo cu penseta o eprubetă. Se răsuci. Indiferent ce văzuse acolo o făcuse să se încrunte.

— Care-i problema? întrebă Danny, văzându-i reacția.

— E ceva în neregulă cu apa asta.

— Ce vrei să spui?

Ea ridică eprubetă.

— Am încercat s-o îngheț.

— Şi?

Ridica şi mai sus eprubeta din plastic.

— În răcitorul cu nitrogen, am coborât temperatura apei până la *minus* treizeci de grade Celsius. Şi tot n-a înghețat.

— Ce? întreba Omaha aplecându-se şi mai tare.

— N-are nici un sens. Într-un congelator, apa eliberează energie din cauza frigului şi se transformă din lichid în solid. Ei bine, chestia asta continua să emane energie şi nici gând să se solidifice. E ca şi cum ar avea o cantitate infinita de energie înmagazinată în ea.

Safia se uita peste balustrada ambarcațiunii. Încă se mai simțea mirosul de ozon. Îşi aminti de aburul uşor produs de apă în jurul fierului.

— Mai ai scanerul cu raze X printre echipamentele tale?

Coral dădu aprobator din cap, cu ochii lărgiți de uimire.

— Bineînțeles că-l am.

Femeia fizician conecta bagheta la unitatea de bază. O trecu pe deasupra eprubetei. Ochii ei spuseră totul înainte să deschidă gura:

— Anihilarea antimateriei.

Se ridică brusc în picioare şi ținu tija întinsă peste balustrada, mişcându-se de la jumătatea ambarcațiunii spre locul unde se afla Safia, la prova.

— Semnalul e din ce în ce mai puternic cu fiecare mişcare înainte.

— Ce înseamnă asta? întrebă Omaha.

— Magnetismul din fier a declanşat un fel de anihilare a antimateriei.

— Antimaterie? Unde?

Coral se uita peste tot în jur.

— Înaintam prin ea.

Asta-i imposibil. Antimateria se autoanihilează la orice contact cu materia. Nu poate fi în apă. S-ar fi anihilat la întâlnirea cu moleculele de apă cu mult timp în urmă.

— Ai dreptate, spuse Coral. Însă nu pot să ignor ceea ce citesc aici pe aparat. Într-un fel sau altul, apa este îmbogățită cu antimaterie.

— Şi asta duce la propulsia bărcii? întrebă Safia.

— Probabil că da. Nu ştiu cum, dar fierul magnetizat activează anihilarea localizata a antimateriei din apă, transformându-şi energia într-o forță motrice, care ne împinge pe noi.

— Şi cum rămâne cu perspectiva îngrijorătoare că se va destabiliza cu totul? întrebă Omaha.

Safia se crispa. Îşi aminti de explicația lui Painter privind modul în care radiația provenită din descompunerea izotopilor de uraniu ar fi putut să declanşeze explozia de la muzeu. În fața ochilor îi reveni imaginea oaselor fumegânde ale paznicului.

Coral se uită fix la scanerul ei.

— N-am nici o indicație de radiații alfa sau beta, însă nu pot să spun nimic sigur.

Fiziciană se întoarse la micul ei laborator mobil.

— Trebuie să mai studiez pe tema asta.

Hodja vorbi pentru prima dată. Ignorase toată agitația şi pur şi simplu se uitase în față.

— Tunelul se termină.

Toate privirile se întoarseră. Până şi Coral se ridică din nou în picioare.

În față, un licăr uşor de lumină dansa în fața ochilor, crescând şi scăzând în intensitate. Lumina era suficient de puternică meat să-ți dai seama că tunelul se termina la zece metri în față. Continuară să înainteze. Pe ultimul metru rămas de parcurs, tavanul deveni la fel de zimțat precum gura căscată a unui rechin.

Nimeni nu spuse nimic.

Barca ieşi din tunel şi intră într-o cameră subterană imensă.

— Doamne Sfinte! spuse Omaha ca într-o incantație.

2.04 P.M.

Cassandra ținea strâns la urechea stângă receptorul telefonului prin satelit, iar pe cea dreaptă o acoperise ca să atenueze urletul furtunii. Era la primul etaj al clădirii din cărămida în care-şi aveau punctul de comandă. Furtuna sufla cenuşa rămasă în urma bombardării oraşului. Nisipul bătea cu putere în geamurile acoperite.

În timp ce asculta, se plimba de colo-colo. Vocea, modificată pe cale digitală, făcea ca ascultarea să fie şi mai dificilă. Conducerea Ghildei insista să-şi păstreze anonimatul.

— Liderule gri, continuă Pastorul, să ceri un asemenea tratament special pe o astfel de furtună riscă să deconspire operațiunea noastră din deşert. Ca să nu mai spun de întreaga Ghildă.

— Ştiu că poate părea o exagerare, Pastore, însă ne-am găsit ținta. Suntem la câțiva paşi de a obține victoria finală. Putem să ieşim din Shisur chiar înainte ca furtuna să ia sfârşit. Asta doar *dacă* primim întăririle astea de la Thumrait.

— Şi ce asigurare poți să-mi dai că o să ai parte de succes?

— Îmi pun propria mea viață la bătaie.

— Liderule gri, viața ta a fost întotdeauna pusă la bătaie. Comanda Ghildei a analizat deja ultimele tale eşecuri. Dacă ne mai dezamăgeşti şi pe viitor, o să trebuiască să ne gândim la modul cel mai serios dacă vom mai avea vreodată nevoie de tine.

„Nenorocitule, îl înjură Cassandra în gând. Se ascunde după numele lui de cod, stând în spatele unui blestemat de birou şi tot el are tupeul să-mi pună la îndoială competența.”

Însă Cassandra ştia o modalitate prin care să depăşească acest moment critic. Şi trebuia să-i dea ceva credit şi lui Painter pentru asta.

— Pastore, sunt sigură de victoria de aici, însă de asemenea va cer asta şi fiindcă aş vrea să-mi reabilitez numele. Liderul echipei mele mi-a fost desemnat. N-a fost alegerea mea. John Kane m-a subminat şi m-a împiedicat permanent să-mi exercit actul de comandă. Ezitările sale au fost cele care au dus şi la aceasta întârziere şi la propria sa moarte. Pe de altă parte, am reuşit să-l învinge şi să-l capturez pe sabotor. Un membru-cheie al Sigma

Force din cadrul DARPA.

— Ai pus mâna pe Painter Crowe?

Cassandra se încruntă la familiaritatea din spatele acestui ton.

— Da, Pastore.

— Foarte bine, Liderule gri. La urma urmei nu mi-am pus degeaba nădejdea în tine. O să primeşti provizii şi întăriri patru autotractoare blindate conduse de personal operativ al Ghildei sunt deja pe drum, după cum am vorbit.

Cassandra îşi muşcă limba. Deci toată intimidarea asta nu fusese decât de faţadă.

— Va mulţumesc, domnule, reuşi ea să spună forţat, însă efortul ei fu în zadar.

Pastorul închisese deja. Lăsă receptorul jos, însă continuă sa mai facă încă două tururi ale camerei, respirând adânc.

Fusese atât de sigură de victorie atunci când înlăturase rămăşiţele autotractorului din gaura pe care acesta o astupase.

Se bucurase să-l chinuiască pe Painter, frângându-i voinţa şi făcându-le să vorbească. Acum ştia că toţi ceilalţi nu reprezentau o ameninţare reală. Câţiva luptători experimentaţi, însă şi mulţi civili, copii şi femei bătrâne.

După ce rămăşiţele mastodontului fuseseră îndepărtate, Cassandra se dusese ea însăşi în jos prin culoarul de acces, iar când se pregătea să-şi savureze victoria, nu descoperi decât râul subteran. Acolo era un chei din piatră, aşa că ceilalţi trebuie să fi găsit vreo ambarcaţiune cu vâsle cu care să fugă.

Fusese nevoită să apeleze din nou la planuri alternative.

Trebuise să ceară ajutor de la Pastor, însă, în ciuda frustrării sale, discuţia telefonică n-ar fi putut să meargă mai bine de-atât. Îşi găsise un ţap ispăşitor pentru ultimele eşecuri şi în curând avea să aibă tot ce-i trebuia ca să-şi asigure victoria sub nisip.

Mai calmă acum, Cassandra se îndreptă spre scări. Avea să se ocupe de ultimele pregătiri. Coborî treptele de lemn şi intră în spitalul organizat temporar acolo. Se îndreptă spre medicul care se ocupa de răniţi şi-i făcu semn din cap.

— O să ai toate proviziile de care ai nevoie. Camioanele vin încoace în două ore.

Medicul părea uşurat. Ceilalţi bărbaţi o auziră şi o aclamară gălăgioşi. Ea îşi aruncă privirea spre Painter, pe jumătate sedat, ameţit în pat. Îşi lăsase laptopul chiar lângă capul lui. Lumina albăstruie de la transmiţătorul Safiei strălucea pe ecran.

Un avertisment permanent.

Cassandra avea detonatorul în buzunar, ca o măsură suplimentară pentru un comportament bun şi o cooperare pe măsură din partea lui.

Se uită la ceasul de la mână. În curând avea să se termine totul.

2.06 P.M.

Kara stătea la prova, lângă Safia. O ținea de mâna liberă, în timp ce Safia propulsa cine ştie cum *dhow*-ul prin atingerea sa. O făcuseră şi pe-asta, găsiseră ceea ce tatăl ei căutase atâta amar de vreme.

Ubarul.

Dhow-ul înainta prin apă ieşind din tunel într-o cavernă imensă, având un tavan arcuit echivalent cu înălțimea unei clădiri de treizeci de etaje, cu o întindere de peste un kilometru şi jumătate. Un lac masiv umplea caverna până la o adâncime necunoscută.

Pe măsură ce înaintau prin lacul subteran, lanternele erau îndreptate în toate direcțiile, țâşnind ca nişte țepuşe luminoase dinspre *dhow.* Însă lumina suplimentara nu era necesară. De-a lungul tavanului, numeroase scânteieri de electricitate, de culoarea cobaltului, se arcuiau în nişte forme zigzagate, în timp ce norii gazoşi se învolburau cu un fel de văpăi interioare, cu margini nedefinite, fantomatice, ce se retrăgeau ca la reflux, după care se revărsau din nou ca la flux.

Încărcătură statică pură captată aici în adâncuri. Posibil atrasă în jos de la furtuna de la suprafață. Însă imaginea incandescentă era pentru toți cea mai mare sursă de uimire. Strălucirea ei era reflectată orbitor pe fiecare suprafață în parte: cea a lacului, a tavanului, a pereților.

— Totul e din sticlă, spuse Safia, uitându-se în sus şi în jurul ei.

Întreaga cavernă era o bulă gigantică de sticlă îngropată sub nisipuri. Văzu până şi nişte stalactite de sticlă obişnuită care se prelingeau parcă de sus, din tavan. Arcuri albăstrui scânteiau în sus şi-n jos pe toată lungimea acestora, asemenea unor păianjeni electrici.

— Sticlă reziduală, spuse Omaha. Nisip topit care s-a întărit. Asemenea rampei.

— Ce-ar fi putut să ducă la formarea ei? întrebă Clay.

Nimeni nu se hazarda să-şi dea cu părerea în timp ce *dhow*-ul îşi continuă drumul prin apă.

Coral se uită înspre lac.

— Toată apa asta de-aici…

— Trebuie să fie generată de Pământ, murmură Danny. Sau a fost cândva generată.

Coral părea că nu-l aude.

— Dacă-i toată îmbogățită cu antimaterie…

Aceasta posibilitate îi îngheță pe toți, reducându-i la tăcere. Pur şi simplu se uitau la jocul energiilor dezlănțuite de-a lungul tavanului, ce se reflectau în apele liniştite.

Într-un final, Safiei îi scăpă un icnet uşor. Mâna îi căzu de umărul bustului de fier ca să-şi acopere gura.

— Safia, ce…

După care văzu şi Kara. De partea cealaltă a lacului, din întuneric, apăru un mal: se înălța din apă şi se întindea în spate către peretele îndepărtat. Coloane de sticlă neagră se întindeau de la podea până la tavan, cu sutele, de toate mărimile. Coloane grandioase, spirale subțiri şi spirale nefiresc răsucite.

— Cele o mie de coloane ale Ubarului, şopti Safia.

Erau suficient de aproape încât şi alte detalii să apară de la sine, luminate de strălucirea reflectată de imensul ecran electric din tavan. Din întuneric apăru un *oraş,* scânteind, strălucind, pâlpâind.

— Totul e din sticlă, murmură Clay.

Oraşul miraculos se înălța dincolo de mal, întinzându-se în sus până la peretele din spate, răzleț printre coloane. Îi amintea Karei de oraşele de pe litoral de pe coasta Amalfi, care semănau cu nişte cuburi de jucărie răsturnate de un copil pe o coamă de deal.

— Ubarul, spuse *hodja,* de lângă ea.

Kara îşi aruncă privirea înapoi în momentul în care toate femeile clanului Rahim îngenuncheau pe punte. Se întorseseră acasă după două milenii. Plecase o singură regină, acum se întorceau treizeci.

Dhow-ul se oprise după ce Safia îşi ridicase mâna, înaintând doar din inerție.

Omaha se duse lângă Safia, cuprinzând-o cu unul din brațe.

— Hai mai aproape.

Ea atinse din nou umărul de fier. Barca porni din nou prin apă, îndreptându-se uşor spre străvechiul oraş pierdut.

Barak strigă de lângă timonă:

— Un alt chei! O să văd dacă pot să cârmesc într-acolo! *Dhow*-ul se îndreptă spre întinderea de piatră.

Kara privi în jur. Fasciculele de lumină ale lanternelor măturau

priveliştea de la distanţă, adăugând şi mai multă lumină. Detaliile deveneau şi mai clare.

Casele, deşi aveau cu toate pereţi din sticlă, aveau ornamente de argint, aur, fildeş şi placi de ceramică. Un palat de lângă mal avea un mozaic care părea să fie făcut din smaralde şi rubine. O pupăză. Pasărea cu creastă reprezenta un element important în multe legende despre Regina din Saba.

Erau cu toţii copleşiţi de privelişte.

— Poţi să încetineşti! strigă Barak în momentul în care se apropiară de chei.

Safia îşi lua mâna de pe statuia de fier. Viteza *dhow*-ului se reduse imediat. Barak acostă cu uşurinţă barca.

— Daţi parâmele la mal, spuse el.

Femeile clanului Rahim se ridicară din nou în picioare. Săriră pe cheiul din piatră de gresie şi legară parâmele de montanţii de argint care se asortau cu cei de pe *dhow*-ul regal.

— Am ajuns acasă, spuse Lu'lu.

Lacrimile îi năpădiră ochii.

Kara o ajută pe bătrână să ajungă înapoi la mijlocul ambarcaţiunii astfel încât să poată să păşească de pe barcă pe chei. Odată ajunsă pe pământul solid, *hodja* îi făcu semn Safiei să vină la ea.

— Tu ar trebui să ne conduci. Tu ne-ai redat Ubarul.

Safia se codi, însă Kara o înghionti.

— Fă-i o favoare bătrânei doamne.

Trăgând cu putere aer în piept, Safia cobori de pe *dhow* şi conduse grupul spre malul de sticlă al Ubarului. Kara mărşăluia în spatele Safiei şi al lui Lu'lu. Acesta era momentul lor suprem. Omaha se retrase în spate, după graba de dinainte şi, în ciuda acestui fapt, continuă să scruteze cu privirea în stânga şi-n dreapta, încercând să vadă dincolo de umerii celor două femei.

Ajunseră la mal, cu toate lanternele aprinse.

Kara se uită în sus şi în jur. Din neatenţie, se ciocni de Safia.

Atât ea, cât şi *hodja* se opriseră brusc.

— Oh, Doamne… gemu Safia.

Lu'lu căzu pur şi simplu în genunchi.

Kara şi Omaha păşiră în faţă şi le încadrară. Amândoi văzură în acelaşi timp oroarea ce li se aşternea în faţa ochilor. Omaha tresări. Kara făcu un pas în spate.

La câţiva metri în faţă, un schelet, un cadavru mumificat ieşea în relief din stradă. Jumătatea sa de jos era încă încastrată în

sticla. Omaha îşi mută fasciculul lanternei de acolo, în sus pe stradă. Alte cadavre asemănătoare se ridicau în sus, pe jumătate îngropate în drum. Kara văzu o mână izolată, deshidratată complet, care ieşea în sus din sticlă, ca şi cum s-ar fi înecat într-o mare neagră. Părea a fi mâna unui copil.

Fuseseră cu toţii înecaţi în sticlă.

Omaha înaintă câţiva paşi pentru a se apropia mai mult, după care sări într-o parte. Îşi îndreptă lanterna în jos acolo unde de-abia îşi pusese piciorul. Fasciculul luminos penetră sticla, scoţând la iveală o formă umană îngropată dedesubt, arsă până la os, chircită în sticla de sub picioarele lui.

Kara nu putea să mai clipească. Era ca şi în cazul tatălui ei. În cele din urmă, îşi acoperi faţa şi se întoarse într-o parte.

Omaha vorbi din spatele ei:

— Cred că tocmai am descoperit adevărata tragedie care a făcut-o pe ultima regină a Ubarului să plece de-aici, izolând locul, blestemându-l.

Se duse înapoi la ele.

— Ăsta nu e un oraş. E un mormânt.

20
BĂTĂLIA DE SUB NISIPURI

4 DECEMBRIE, 3.13 P.M.
SHISUR

Painter se holbă în lungul salonului medical improvizat. Injecția cu sedative continua să-i dea dureri de cap şi să-i mențină privirea împăienjenită, însă mai atenuat, exact cât să-i permită să gândească mai clar, mai limpede. Un fapt pe care îl ținu numai pentru el.

O văzu pe Cassandra intrând în cameră, păşind hotărât, adăpostindu-se de furtună, nisipul năvălind înăuntru odată cu ea. Fu nevoie de încă un umăr care să împingă şi să închidă uşa trântind-o.

Painter auzise suficient de mult înainte, încât să constate că încercarea ei de a îi ajunge pe ceilalți din urmă întâmpinase ceva greutăți. Însă n-avea detalii. Cu toate astea, din încrederea cu care păşea, din moralul destul de ridicat al celor de aici, era clar că nu fusese pe deplin învinsă. Ca întotdeauna, ea avea şi un plan de rezervă.

Băgă de seamă privirea lui blegită şi confuză, se îndreptă spre el şi se lăsă cu putere pe un pat de alături. Paznicul lui personal, aflat în spatele său, luă poziția drepți. Şefa era aici. Ea scoase un pistol şi şi-l puse în poală.

Oare ăsta era sfârşitul?

Dădu cu coada ochiului de cerculețul albastru de pe ecranul laptopului. Cel puțin Safia încă mai era în viață. Până în momentul de față deja se îndepărtase bine de Shisur, direct spre nord. Axa Z din sistemul ei de coordonate arăta că încă se mai afla la adâncime, sub pământ. La peste nouăzeci de metri.

Cassandra îl concedie pe bodyguardul lui cu un semn al mâinii.

— De ce nu te duci să fumezi o țigară? O să am eu puțin grijă de prizonier.

— Da, doamnă căpitan. Vă mulțumesc.

Se îndepărta în grabă înainte ca ea să aibă timp să se răzgândească.

Painter simțise urma de frică din vocea bărbatului. Putea să intuiască modul în care Cassandra comanda aici. Cu o mână de fier şi pe bază de intimidare.

Cassandra se întinse.

— Aşadar, Crowe…

Painter îşi încleştă un pumn pe sub aşternuturi. Nu c-ar fi putut să facă poate ceva. Avea una din glezne prinsă cu cătuşe de piciorul patului. Iar ea stătea exact la o distanță la care să nu poată fi atinsă.

— Ce vrei, Sanchez? Să mă necăjeşti?

— Nu. Nu vreau decât să-ți spun că se pare că le-ai atras interesul superiorilor mei. De fapt, prin capturarea ta s-ar părea că am reuşit să cresc în ochii celor de la comanda Ghildei.

Painter se uită urât la ea. Nu venise să-i facă în necaz, ci să se laude.

— Ghilda? Deci ei sunt cei în slujba cărora te-ai înregimentat.

— Ce pot să spun? Salariul era bun. Ridică din umeri. Pachete salariale suplimentare. Care picau la țanc pentru conturile de economii pentru pensie. Propria echipă a morții. Ce putea să nu-ți placă de aici!

Painter sesizase amestecul de încredere şi fermitate din vocea ei. Nu suna a bine. În mod sigur avea un plan pregătit pentru a duce la bun sfârşit operațiunea de aici.

— De ce te-ai alăturat celor din Ghildă? întrebă el.

Se uită în jos la el, aşa cum era legat de pat. Vocea ei devenea din ce în ce mai meditativă, dar într-un anume fel şi mai crudă.

— Puterea *adevărată* nu poate fi găsită decât în cei dornici să încalce toate regulile şi să nu fie pedepsiți pentru asta. Legile şi regulamentele nu fac nimic altceva decât să te îngrădească şi să te orbească. Ştiu cum e să simți că n-ai nici un fel de putere.

Se uită într-o parte, alunecând uşor în trecut. Painter simți un val de mâhnire în spatele cuvintelor ei. Cu toate astea, vocea ei continua să se înăsprească:

— În cele din urmă m-am eliberat, încălcând nişte limite pe care puțini le-ar fi încălcat. Dincolo de aceste limite, am găsit puterea. Şi n-o să dau niciodată înapoi… nici măcar pentru tine.

Painter înțelese că era inutil să mai încerce s-o convingă de ceva.

— Am încercat să te avertizez să dai înapoi, continuă Cassandra. I-ai enervat de prea multe ori pe cei din Ghildă, iar ei au tendința de a-şi plăti polițele. Au căpătat un interes deosebit în

ceea ce te priveşte.

Painter auzise zvonuri despre Ghildă. O organizaţie structurata după modelul celulelor teroriste, o asociaţie cu o structură de conducere secreta. Opera la nivel internaţional, fără nici o afiliere naţională specifică, deşi se spunea că se ridicase din cenuşa fostei Uniuni Sovietice, o combinaţie de mafioţi ruşi şi foşti agenţi KGB. Însă de atunci încoace, Ghilda dispăruse peste toate graniţele, dizolvându-se asemenea arsenicului în ceai. Nu se mai ştia aproape nimic despre ei. Cu excepţia faptului că erau nemiloşi şi sângeroşi. Obiectivele lor erau simple: bani, putere, influenţă. Dacă ar fi putut să aibă acces la sursa de antimaterie, ar fi obţinut un avantaj de neegalat. Puteau să şantajeze naţiunile, să vândă mostre puterilor străine sau teroriştilor. Organizaţia ar fi fost de neoprit şi de neatins.

O studie pe Cassandra. Cât de departe se întindea şi se ramifica Ghilda în structurile de la Washington? Îşi aminti de e-mailul test pe care-l trimisese. Ştia cel puţin o persoană care era pe statul lor de plată. Îi veni în minte imaginea lui Sean McKnight. Fuseseră cu toţii traşi pe sfoară. Îşi strânse pumnii.

Ea se aplecă în faţă, sprijinindu-şi coatele pe genunchi.

— Când o să se termine toate astea, o să te împachetez, o să-ţi pun o fundiţă şi o să te trimit celor de la comanda Ghildei. O să-ţi scoată creierul aşa cum fac crabii cu peştii morţi.

Painter scutură din cap, însă nici măcar nu era sigur că nega cele spuse.

— Le-am văzut eu însumi metodele de interogare, continuă Cassandra. O muncă destul de impresionantă. A fost odată un tip, un agent operativ al MI5, care a încercat să se infiltreze într-o celula a Ghindei din India. L-au tocat atât de mult pe individul ăsta, încât tot ceea ce a mai apucat să îngăimeze au fost câteva scâncete tânguitoare, asemenea chelălăielilor unui căţeluş bătut. Mai mult, până la ei nu mai văzusem un om scalpat, cu electrozi înfipţi în craniu. E o chestie fascinantă. Însă de ce-ţi spun toate astea? O să le simţi pe propria piele.

Painter nu-şi imaginase niciodată profunzimea depravării şi şireteniei acestei femei. Cum de-i scăpase o asemenea revărsare de răutate pură? Cum reuşise aproape să-şi dăruiască inima acestei femei? Ştia deja răspunsul. La aşa tată, aşa fiu. Tatăl său se însurase cu o femeie care, în cele din urmă, avea să-l înjunghie de moarte. Cum de nu dibuise tatăl său un suflet criminal în femeia căreia îi dăruise inima, alături de care dormise în fiecare noapte,

cu care făcuse un copil? Era oare o orbire genetică transmisă de la o generație la alta?

Privirea îi fugi spre cerculețul albăstrui de pe ecran. Safia. Îl cuprinse un val de căldură. Nu era vorba de iubire, cel puțin nu încă, nu după un timp atât de scurt. Însă era un sentiment mai profund decât simplul respect şi prietenia. Se agăță de posibilitatea asta, de acest potențial din interiorul său. Existau femei bune, cu inimi la fel de pure ca şi propria lui inimă. Iar el putea să le iubească.

Se uită din nou lung la Cassandra. Furia parcă țâşnea din el.

Probabil că ea citise ceva pe fața sa. Se aşteptase ca el să se declare învins, însă în loc de asta descoperise hotărâre şi mult calm. Confuzia strălucea în ochii ei şi în spatele acesteia Painter surprinse un licăr care ascundea ceva mult mai profund.

Suferință.

Însă nu fu decât un licăr.

Într-o clipită, furia înlocui toate celelalte sentimente. Cassandra se ridică brusc, cu mâna pe pistol. El pur şi simplu se uită fix la ea. Lasă, să-l împuşte. Avea să fie mai bine decât să-l dea pe mâna superiorilor ei.

Cassandra scoase un sunet, ceva între un râset şi un grohăit batjocoritor.

— O să te las pe mâna Pastorului. Însă s-ar putea să vin să privesc.

— Pastorul?

— E ultimul om pe care o să-l vezi vreodată la față.

Painter simți teamă în cuvintele ei, când rostise această ultimă propoziție. Vocea îi sunase exact ca a gardianului care plecase puțin mai înainte. Frica resimțita față de un superior, de cineva nemilos care conducea cu o mână de fier. Painter rămase complet nemişcat în patul său de campanie.

Ultimele efecte provocate de sedative dispărură într-o clipită, ca acționate de ceva interior. Pastorul. Închise ochii ca protest împotriva acestei posibilități. În momentul acela, ştiu cu siguranță cine conducea Ghilda, sau cel puțin cine direcționa acțiunile Cassandrei.

Era mai rău decât îşi imaginase.

4.04 P.M.

— Aceasta trebuie să fie palatul reginei, spuse Omaha.

De partea opusă a unei curți din sticlă neagră, Safia se uita în sus la structura imensă, în timp ce Omaha îşi plimba fasciculul luminos al lanternei peste suprafețele structurii semețe, curbate. Baza era pătrată, însă peste ea se înălța un turn rotund înalt de patru etaje, cu o margine crenelată în partea de sus. Arcade de sticlă suflată decorau turnul, deschizându-se în nişte balcoane ce aveau vedere asupra oraşului de mai jos. Safire, diamante şi rubine împodobeau balustradele şi pereții. Bolțile de aur şi argint străluceau de la scânteierile albastrul ce pâlpâiau de-a lungul tavanului arcuit.

Cu toate astea, Safia studie întreg ansamblul cu un ochi critic.

— Acesta este o copie a citadelei în ruine de deasupra. Uită-te la dimensiuni. La structura bazei. Se potrivesc.

— Doamne Dumnezeule, Saff. Ai dreptate.

Omaha păşi în curtea interioară.

Spațiul era încadrat cu ziduri în ambele părți, având o imensă deschidere arcuită în partea din față.

Safia se holbă în spatele său. Palatul – şi nu era nici o îndoială că acesta era palatul reginei – se înălța semeț peste peretele peşterii, lângă partea din spate a oraşului, restul Ubarului întinzându-se pe marginea unor drumuri şerpuitoare, care coborau în jos în terase, scări şi rampe. Peste care se înălțau coloane.

— Hai să aruncăm o privire înăuntru, spuse Omaha.

O luă înainte, urmat de Clay. Kara o ajuta pe Lu'lu. *Hodja* îşi revenise din şocul inițial. Cu toate astea, pe drumul până aici, dăduseră peste cadavre după cadavre, mumificate, îngropate în sticlă, marea majoritate distruse parțial, altele complet. De jur împrejur, la fiecare cotitură, din sticlă ieşeau întinzându-se spre ei imaginile unor oameni morți în chinuri cumplite, nişte schelete macabre compuse din mâini şi picioare smochinite, mumificate. Posturile în care fuseseră surprinse exprimau o suferință dincolo de puterea de înțelegere a cuiva. O femeie, împietrită într-un perete de sticlă, cufundată aproape complet în acesta, încercase să-şi protejeze copilul, ținându-l în sus ca şi cum l-ar fi oferit drept ofrandă Domnului. Rugăciunea ei nu fusese auzită. Copilul ei zăcea în sticlă deasupra capului său. Suferința şi nenorocirea domneau pretutindeni.

Ubarul trebuie să fi găzduit cândva o populație care se ridica la un număr de aproape o mie de locuitori. Elita oraşului de

deasupra. Capetele încoronate, fețele bisericeşti, artizanii, cei care obținuseră favorurile reginei. Cu toții muriseră.

Deşi regina închisese şi sigilase locul şi nu-l mai pomenise vreodată, probabil că unele vorbe răsuflaseră despre asta. Safia îşi aduse aminte de cele două poveşti din *O mie şi una de nopți:* „Oraşul de Bronz" şi „Oraşul împietrit". Ambele vorbeau despre un oraş a cărui populație fusese împietrită în timp, transformată în bronz sau piatră. Numai că în realitate era cu mult mai rău.

Omaha se îndreptă spre intrarea în palat.

— Am putea să petrecem aici zeci de ani studiind toate astea. Mă refer la măiestria artistică a lucrărilor din sticlă.

Kara interveni:

— Ubarul a avut o dominație de o mie de ani. A avut la îndemână o sursă de putere deosebita de oricare alta văzută înainte… sau acum. Ingeniozitatea umană trebuia să găsească un mod în care să folosească o asemenea putere. Nu putea rămâne neexploatată. Oraşul acesta în totalitate este o expresie a inventivității umane.

Safiei îi era greu să împărtăşească entuziasmul Karei. Oraşul era o necropolă. Un oraş al morților. Nu era o mărturie a ingeniozității, ci a agoniei şi ororii.

De două ore încoace, micul lor grup urcase în oraş, explorându-l şi căutând un răspuns la această tragedie. Însa până să ajungă în vârf, nu găsiseră nici un indiciu.

Ceilalți din grupul inițial rămăseseră jos. Coral încă îşi făcea de lucru la marginea lacului, făcând nişte experimente misterioase şi greu de înțeles în domeniul chimiei, asistată de Danny, care îşi descoperise de curând pasiune pentru fizică… sau poate că pasiunea lui avea mai mult de-a face cu fiziciană blondă de un metru şi optzeci de centimetri înălțime. Coral părea să fi prins un fir. Înainte să plece Safia şi cu ceilalți, Coral făcuse o solicitare ciudată, spunând că-i trebuie vreo două picături din sângele ei şi câteva din sângele femeilor din clanul Rahim. Safia se supusese, însă Coral refuzase să explice de ce lansase o asemenea cerere ciudată şi se apucase imediat de treabă.

Între timp, Barak şi ce mai rămăsese din clanul Rahim se răspândiseră care încotro ca să caute nişte modalități de a scăpa din acest cavou imens.

Omaha se afla în fruntea grupului ajuns în curtea interioară a palatului.

În centrul spațiului deschis, se afla o sferă gigantică de fier, de

un metru şi douăzeci de centimetri diametru, dispusă pe un postament de sticlă neagră, sculptat în formă de palmă. Safia studie sculptura învârtindu-se în jurul ei. În mod clar reprezenta influența reginei asupra unor asemenea artefacte de fier, sursa întregii puteri de aici.

Safia băgă de seamă şi că Lu'lu o studia la rândul ei. Şi nu cu veneraţia şi respectul de dinainte. Groaza încă îi mai dăinuia în privire.

Trecură mai departe, dincolo de artefact.

— Uitați-vă la asta, spuse Omaha, mergând grăbit în față.

Se îndrepta spre o altă sculptură, de astă dată făcută în piatră de gresie, cocoțată pe un piedestal de sticlă. Flanca o parte din intrarea cu arcadă ce dădea înspre palat. Safia se uită în sus la silueta îmbrăcată în mantie şi cu o lampă lunguiață într-o mână. O sculptură pereche cu cea în care fusese ascunsă cândva inima de fier. Numai că detaliile celei de aici nu dispăruseră. Era nemaipomenita, cu cutele încâlcite ale mantiei, cu flacăra micuță din piatră din vârful lămpii, trăsăturile blânde ale feței, în mod clar ale unei femei tinere. Safia simți o doză reînnoită de entuziasm.

Îşi aruncă privirea la cealaltă parte a arcadei. Un alt piedestal de sticla neagră se afla acolo – însă fără nici o statuie.

— Regina a luat-o de aici, spuse Safia. Propria statuie… ca să ascundă prima cheie.

Omaha dădu aprobator din cap.

— Şi a plasat-o în mormântul lui Nabi Imran.

Kara şi Lu'lu stăteau în fața intrării în formă de arcadă. Kara aprinse o lanternă şi lumină cu ea ce se afla la interior.

— Voi doi ar trebui să vedeți asta.

Safia şi Omaha i se alăturară. Dincolo de intrare, se deschidea un coridor scurt.

Kara îşi plimba lanterna de-a lungul pereților. Aceştia străluceau în culori bogate, de pământ: cafenii, gălbui, trandafirii, roşietice. Pete de indigo şi turcoaz.

— E nisip, spuse Kara. Amestecat laolaltă cu sticla.

Safia mai văzuse asemenea măiestrie artistică înainte, tablouri făcute cu diferite nisipuri colorate, păstrate în spatele sticlei… numai că în cazul acesta, lucrarea de artă era în *interiorul* sticlei. Acoperea pereții, tavanul, podeaua zugrăvind o oază în deşert. Deasupra capului strălucea un soare cu raze din nisip auriu, amestecat cu nisip albăstrui şi alb pentru cer. De fiecare parte, se legănau smochini, iar la distanță, un bazin îmbietor de un

albastru ca safirul. Dune roşii acopereau un perete, făcute cu o subtilitate a umbrelor şi nuanţelor, ca şi cum te-ar fi invitat să vii să te plimbi printre ele. Sub picioare, nisip şi piatră. *De fapt,* nisip şi piatră încorporate în sticlă.

Grupul nu se putu abţine să nu intre. După ororile văzute în oraşul de la poale, frumuseţea de aici era ca un balsam pentru inimă. Coridorul de la intrare era compus din câteva trepte, deschizându-se într-o încăpere mare cu un antreu în arcadă, ce ducea şi mai jos. Câteva trepte se întindeau spre dreapta, ducând spre nivelurile de mai sus.

Şi pretutindeni în această încăpere, nisipul umplea sticla, creând peisaje panoramice ale deşertului, mării şi munţilor.

— Oare acesta a fost modul în care a fost decorată citadela originală? întrebă Omaha. Să fi încercat regina să recreeze locul în care locuia? Transformând sticla în piatră de gresie.

— S-ar putea să fi fost şi o chestie de intimitate, spuse Safia. Orice lumină din interior avea să dezvăluie orice mişcare a reginei.

Bântuiră prin spaţiul interior, găsind suficiente lucruri în aceasta încăpere cât să-şi ocupe atenţia. Safia se trezi ea însăşi studiind unul dintre tablourile din nisip, dispus în faţa intrării. Era prima piesă de decoraţiune pe care o vedeai până să intri.

Era o imagine expresivă a deşertului, cu soarele apunând, cu umbre alungite, cu un cer întunecat de culoare indigo. Pe fundal se distingea silueta unei structuri impozante, cu acoperişul plat, uşor familiare. Un personaj înfăşurat într-o mantie se apropia, purtând pe sus o lampă. Din vârful structurii, un jet de nisip strălucitor, parcă pulverizat, curgea în cascada, în forma unor raze de lumină. Cuarţul şi siliciul din nisip scânteiau precum diamantele.

— Descoperirea Ubarului, spuse Lu'lu. E o imagine transmisa de la o generaţie la alta. Regina din Saba, pe când era o tânără rătăcită în deşert, găsind adăpostul şi binecuvântarea deşertului.

Omaha păşi în spatele Safiei.

— Structura aia din care ţâşnesc razele de lumină. Şi ea seamănă cu citadela.

Safia îşi dădu acum seama că această clădire îi era foarte familiara. Era o reproducere grosolană, comparativ cu detaliile din cealaltă lucrare. Probabil că fusese făcută cu mult înaintea celorlalte. Pe fiecare latura în parte, tablourile de pe pereţi înfăţişau Ubarul de deasupra şi Ubarul de dedesubt. Palatul şi citadela ieşeau în relief. Safia se îndrepta spre ele.

Se opri în fața desenului ce reprezenta Ubarul subteran, făcut în întregime din nisip de culoare indigo şi neagră, o reprezentare extraordinară, profunzimea detaliilor fiind uimitoare. Reuşi chiar să distingă cele două statui care flancau coridorul de la intrare. Singurul detaliu suplimentar din curte era din nou silueta fetei înfăşurate în mantie. Regina Ubarului. Atinse silueta, încercând să o înțeleagă.

Erau atât de multe mistere aici. Unele n-aveau să fie cunoscute niciodată.

— Ar trebui să ne întoarcem la bază, spuse Kara într-un final.

Safia dădu din cap aprobator. O luară înapoi fără nici o tragere de inimă, întorcându-se de acolo de unde plecaseră. O stradă principală şerpuită ducea de la lac la palat. Ea mergea alături *Athodja.* Kara o ajuta pe bătrână, îndeosebi acolo unde erau scări. Pe deasupra, pârâiturile nu foarte zgomotoase ale văpăilor albăstrui le luminau calea. Numai Omaha îşi ținea lanterna aprinsă. Nici unul dintre ei nu îndrăznea să ilumineze prea clar ororile din jurul.

Pe măsură ce mergeau, simțeau tăcerea oraşului apăsându-i, acea apăsare strivitoare a eternității, pe care o întâlneşti de obicei în biserici, mausolee şi peşteri adânci. Aerul mirosea neplăcut a umezeală, fiind uşor încărcat cu electricitate. Safia văzuse cândva un accident rutier, într-o zonă încercuita de poliție, cu o linie de înaltă tensiune prăbuşită pe jos prin ploaie. Firul pocnea şi pârâia. Acum aerul mirosea exact ca atunci, în acea scenă de coşmar. Asta o făcu să se simtă neliniştită şi agitată, amintindu-i de sirene, sânge şi o tragedie iminentă.

Ce avea să se întâmple mai departe?

4.25 P.M.

Omaha se uită la Safia în timp ce mergea împreună cu *hodja* pe drumul sinuos de sticlă. Părea o umbră palidă a ei înseşi. Îi veni să se ducă la ea, să o consoleze şi să-i aline durerea, însă se temu că grija şi interesul său n-aveau să fie bine primite. Văzuse privirea din ochii ei. După Tel Aviv. O dorință de a se chirci în carapacea ei şi de a uita de restul lumii. Nici atunci nu reuşise s-o aline.

Kara se apropie de el. Tot corpul ei exprima extenuarea.

Ea îşi scutură capul şi-i spuse în şoaptă:

— Ea încă te mai iubeşte…

Omaha se împletici, după care îşi redobândi echilibrul, cu lanterna bălăngănindu-i-se în mână.

Kara continuă:

— Tot ceea ce trebuie să faci este să spui că-ți pare rău.

Omaha deschise gura, după care o închise la loc.

— Viața e grea. Iubirea nu trebuie să fie aşa. Continuă să meargă trecând de el, vocea devenindu-i un pic mai aspră. Nu trebuie decât să fi bărbat o dată în viață, Indiana.

Omaha se opri, cu lanterna lăsată în jos, pe lângă corp. Era prea buimac ca să mai meargă. Trebui să-şi forțeze picioarele înțepenite să se mişte. Restul drumului prin partea de jos a oraşului fu parcurs în linişte.

În cele din urmă, lacul le apăru în față, în josul unei rampe lungi. Omaha era bucuros de companie. Barak încă mai lipsea, căutând prin jur. Însă majoritatea clanului Rahim se întorsese. Puține dintre ele puteau să privească necropola un timp îndelungat. Expresia de pe fețele lor era sumbră la vederea fostului lor cămin.

Danny îl localiză pe Omaha şi se îndreptă în grabă spre el.

— Dr. Novak a descoperit câteva chestii şocante. Vino să vezi.

Grupul lui Omaha îl urmă înapoi la chei. Coral încropise un laborator improvizat. Când îşi ridică privirea văzură oboseala şi îngrijorarea din ochii ei. Unul dintre echipamentele ei era distrus, fiind acum o grămadă de fiare topite. Încă mai fumega puțin şi mirosea a cauciuc ars.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Safia.

Coral scutură din cap neputincioasă.

— Un accident.

— Ce-ai descoperit? întrebă Omaha.

Coral întoarse un ecran LED spre ei. Datele se derulau pe una din margini. În fereastra principală deschisă pe ecran erau câteva linii desenate. Primele ei cuvinte le captară toată atenția.

— Dovada existenței lui Dumnezeu poate fi găsită în *apă.*

Omaha ridică o sprânceană.

— N-ai dori să intri în amănunte? Sau asta-i tot ceea ce poți să ne spui? Filosofie de plăcintă cu răvaşe.

— Nu-i o filosofie, ci un fapt. Hai s-o luăm de la începutul începutului.

— Să se facă lumină.

— Nu chiar atât de departe, domnule Dunn. Chimie elementară. Apa e compusă din doi atomi de hidrogen şi unul de oxigen.

— H_2O, spuse Kara.

O aprobare tacită din cap.

— Ceea ce e ciudat cu privire la apă este faptul că e o molecula curbată. Coral le indică primul desen cu multe linii de pe ecran.

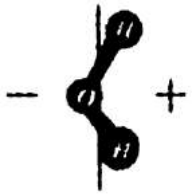

— Aceasta *curbură* este cea care îi conferă apei uşoara sa polaritate. O încărcătură negativă la capătul cu atomul de oxigen. Şi una pozitivă de partea hidrogenului. De asemenea, curbura îi mai permite apei să ia nişte forme neobişnuite. Precum gheaţa.

— Gheaţa este ciudata? întreba Omaha.

— Dacă continui să mă întrerupi... se strâmbă Coral.

— Indiana, las-o sa termine.

Coral dădu din cap în semn de mulţumire pentru Kara.

— Când materia se lichefiază dintr-un *gaz* într-un *lichid şi* mai apoi se transformă într-un *solid,* devine mult mai compacta de fiecare dată, ocupând mai puţin spaţiu, fiind mai densă. Dar nu şi în cazul apei. Apa ajunge la densitatea maximă la patru grade Celsius. *Înainte* să îngheţe. Pe măsura ce apa îngheaţă, aceasta ciudată molecula curbată formează o formă cristalina neobişnuită cu o grămadă de spaţiu suplimentar în interior.

— Gheaţa, murmură Safia.

— Gheaţa este mai puţin densa decât apa, mult mai puţin densă. Aşa că pluteşte deasupra apei. Dacă n-ar fi avut loc acest fenomen, n-ar mai fi existat viaţă pe Pământ. Gheaţa formata la suprafaţa lacurilor şi oceanelor s-ar scufunda în mod constant strivind toate formele de viaţă incipientă de dedesubt, fără să le mai dea vreodată şansa de a se dezvolta. În plus, gheaţa plutitoare asigură şi izolarea termică a maselor de apă, mai degrabă protejând viaţa decât distrugând-o.

— Însă ce au de-a face toate astea cu antimateria? întreba Omaha.

— O să ajung şi la asta. Aveam nevoie să subliniez proprietăţile ieşite din comun ale moleculei de apa şi predilecţia ei de a forma nişte configuraţii ciudate. Deoarece există o altă modalitate în care apa poate să se autostructureze. Se întâmplă tot timpul în apa

obişnuita, dar nu durează decât câteva nanosecunde. Este mult prea instabila pe Pământ. Însă în spațiu, apa poate să formeze şi să-şi mențină această formă neobişnuita.

Coral le arată următorul desen.

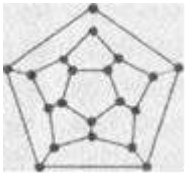

— Aici avem o reprezentare bidimensionala a douăzeci de molecule de apă formând această configurație complexă. Se numeşte dodecaedru pentagonal.

— Însă cel mai bine poate fi vizualizat în reprezentare tridimensională.

Coral bătu uşor cu degetul pe cel de-al treilea desen.

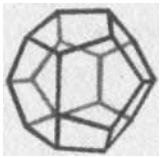

— Arată precum o sferă mare, lipsită de conținut, spuse Omaha.

Coral dădu din cap aprobator.

— Dodecaedrul este cunoscut mai bine sub numele de *buckyball*[16]. Numită după Buckminster Fuller.

— Aşa că aceste *buckyballs* se găsesc în spațiu, spuse Safia. Însă nu durează decât foarte puțin aici.

— E o problemă de stabilitate.

— Şi-atunci de ce ne bați la cap cu ele? întreba Kara.

În spatele lor, Danny se tot legăna înainte şi înapoi pe vârfuri. Le făcu semn spre lac.

— Apa de aici este *plină* de aceste *buckyballs,* stabile şi inalterabile.

— O bună parte din ea, fu de acord Coral.

---

[16] Buckyball – nanosferii de carbon, rețea sferica alcătuita din aproximativ 60 de atomi de carbon, legați intre ei, prin legături covalente: C_{60} (n. tr.).

— Cum de-i posibil? întreba Safia. Ce o menține stabila?

— Ceea ce căutam noi de fapt, spuse Coral, uitându-se fix spre luciul apei. *Antimateria.*

Omaha se apropie şi mai mult.

Coral apăsă pe câteva taste.

— Antimateria şi materia, fiind opuse, se atrag reciproc, ceea ce reprezintă motivul pentru care nu găsim antimaterie în jurul Pământului. Materia este peste tot. Antimateria s-ar anihila imediat. În laboratoarele CERN din Elveția, oamenii de ştiință au produs particule de antimaterie şi le-au menținut suspendate în camere magnetice de vacuum pe durata mai multor intervale de timp. *Buckyballs* se manifestă în acelaşi fel.

— Cum?

— Datorita faptului că aceste *buckyballs* au capacitatea de a acționa asemenea unor camere magnetice microscopice. În Omaha se aplecă peste umărul lui Coral în timp ce ea le indica alt desen.

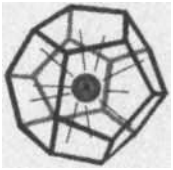

Centrul acestor sfere este un spațiu perfect gol, un vacuum. Antimateria poate supraviețui acolo în interior. Şi indică atunci cu degetul spre litera A dinăuntrul sferei din diagrama, în schimb, antimateria beneficiază de avantajele oferite de *buckyball.* Atracția sa pentru moleculele de apă atrage sfera şi mai mult, suficient cât să stabilizeze *buckyball*-ul. Şi fiind perfect înconjurată de moleculele de apă, atomul de antimaterie este ținut într-o suspensie perfectă în centru, fără sa poată atinge materia.

Coral îşi plimba privirea cu atenție la companionii ei.

— Antimaterie stabilizata, spuse Omaha.

Coral oftă.

— Stabilă până în momentul în care primeşte un şoc electric puternic sau vine în contact strâns cu un magnet sau o radiație puternică. Oricare din variante destabilizează echilibrul creat în interior. *Buckyball-ul* se prăbuşeşte, iar antimateria vine în contact cu moleculele de apă şi se autoanihilează, eliberând o descărcare exponențiala de energie. Se uită la rămăşițele fumegânde ale unuia dintre echipamentele sale. Răspunsul la acea energie infinita.

Tăcerea se prelungi pentru o bucată de timp.

— Cum de a ajuns toată antimateria asta aici? întrebă Kara.

Danny dădu din cap aprobator.

— Vorbeam despre asta chiar dinainte sa ajungeți voi aici. Punând toate informațiile cap la cap ca să formăm o teorie. Adu-ți aminte, Omaha, de discuția din dubiță, de atunci când vorbeam despre *oscilația* Pământului care a dus la transformarea acestei regiuni dintr-o savană bogată într-un deşert arid.

— Acum douăzeci de mii de ani, spuse el.

Danny continuă:

— Dr. Novak şi-a imaginat că probabil un meteorit de antimaterie, suficient de mare cât să supraviețuiască trecerii prin atmosferă, a lovit Peninsula Arabă, explodând şi îngropându-se adânc în stratul poros de calcar, creând această bulă cristalină aici, adânc în străfunduri.

Coral interveni în timp ce toată lumea se uita lung prin peşteră.

— Explozia trebuie să se fi oprit brusc într-un sistem de apă generat de Pământ, producând un efect în cascadă prin canalele adânc îngropate în Pământ. Provocând literalmente un şoc în toată lumea. Un şoc suficient cât să afecteze polaritatea Pământului sau probabil modificând rotația miezului său magnetic. Indiferent cum s-a întâmplat, a schimbat climatul local, transformând raiul într-un deşert.

— Şi în timp ce avea loc acest întreg cataclism, s-a format şi bula de sticlă, continuă Danny din nou. Explozia şi dogoarea impactului au declanşat în mod violent generarea unui nor de ceață şi expulzarea atomilor de antimaterie şi subparticulelor. Pe măsură ce locul s-a răcit, izolat şi închis etanş, apa s-a condensat în jurul atomilor de antimaterie şi a format nişte *buckyballs* de protecție, nanosfere stabilizate. Iar acest loc a rămas aşa, fără să fie deranjat timp de zeci de mii de ani.

— Până când cineva a descoperit nenorocitul ăsta de loc, spuse Omaha.

Îşi imagină un trib de nomazi, mergând cu greu până aici, căutând probabil apă. Probabil că şi-au dat repede seama de proprietățile neobişnuite ale apei, o sursa de energie în vremurile de demult. Aveau s-o ascundă, s-o protejeze şi aşa după cum a menționat Kara mai devreme, ingeniozitatea umana avea să găsească o modalitate de a o exploata. Omaha îşi aminti de poveştile nebuneşti privitoare la Arabia: covoare zburătoare, magicieni şi vrăjitori cu puteri supraomeneşti, obiecte fermecate de

toate formele şi mărimile, duhuri înzestrate cu talente şi puteri miraculoase. Toate astea făceau trimitere la misterul care sălăşluia aici?

— Cum rămâne cu cheile şi celelalte obiecte? întreba el. Mai înainte spuneai ceva de magnetism.

Coral aprobă dând din cap.

— Nici n-am cuvinte să explic la ce nivel de tehnologie ajunseseră aceşti oameni din antichitate. Aveau acces la o sursă de putere pe care aveau s-o înțeleagă pe deplin abia după multe zeci de ani. Însă au înțeles destul. Uitați-vă la lucrările de artă din sticlă, la cele din piatră, la crearea de declanşatoare magnetice complicate.

Kara privi în jur.

— Au avut la îndemâna o mie de ani ca să-şi perfecționeze măiestria.

Coral ridică din umeri.

— Sunt sigură că lichidul din interiorul cheilor provenea din acest lac. *Buckyballs* chiar le-a dat o uşoară încărcătură magnetica. Dacă aceasta încărcătură putea fi transferată toată într-o singura direcție, atunci recipientul de fier avea să se magnetizeze. Iar în momentul în care aceste *buckyballs* din interior se aliniau cu câmpul magnetic al fierului, rămâneau stabile şi nu se anihilau în acest câmp.

— Şi atunci care-i treaba cu cămila de fier de la muzeu? întrebă Safia.

— A explodat.

— O reacție în lanț a energiei brute, răspunse Danny. Fulgerul globular trebuie să fi fost atras de fier şi de polaritatea neobişnuită a inimii sale fluide. Se poate chiar să fi fost atras spre ea. Uitați-vă la tavanul de aici, încărcat static de la furtuna.

Omaha se uita rapid în sus, în timp ce ecranul pâlpâi mai puternic decât de obicei.

Danny îşi termină ideea:

— Aşa că fulgerul i-a transmis fierului electricitatea sa, i-a dat energia sa. Mult prea mult. Efectul a fost dramatic şi necontrolat, conducând la producerea exploziei.

Coral se urni din loc.

— Fac pariu că până şi explozia asta a avut loc din cauza faptului că antimateria fusese uşor destabilizata de urma de radiație lăsată de atomii de uraniu în fier. Radiația a stârnit şi a mărit fragilitatea configurației *buckyball*-ului.

— Şi ce-i cu lacul de aici? murmură Omaha, uitându-se apă.

Coral se încruntă.

— Instrumentarul meu este prea simplu pentru o analiză adecvată. N-am depistat nici un fel de radiaţie aici, însă asta nu înseamnă că nu este prezentă. Probabil undeva mai la distanţă faţă de mal. O să trebuiască să aducem mai multe echipe de cercetare aici jos, dacă o să avem ocazia.

Clay interveni în discuţie pentru prima oară, cu braţele încrucişate pe piept:

— Aşadar, asta s-a întâmplat în anul 300 d.Hr.? De ce au fost toate corpurile acelea încastrate în sticlă? A fost de vină una dintre aceste explozii?

Coral clătină din cap.

— Nu ştiu, dar nu există dovada vreunei explozii. Poate a fost un accident. Un experiment care n-a mers cum trebuie. Există o putere nemăsurata în acest rezervor.

Îşi aruncă rapid privirea spre oraş, după care înapoi la Safia.

— Însă, dr. Al-Maaz, mai trebuie să-ţi spun ceva.

Safia îşi concentra din nou atenţia la femeia fizician.

— E vorba de sângele tău, spuse Coral.

Înainte ca fiziciană să poată să intre în amănunte, un zgomot le atrase tuturora atenţia şi privirea spre lac. Un huruit uşor. Încremeniră cu toţii. Zgomotul creştea şi se apropia cu rapiditate.

Skijeturi.

De partea cealaltă a lacului, o flacără străfulgera pe sus prin aer, luminând apa într-un roşu aprins, reflectându-se de tavan şi de pereţi. O a doua flacără se arcui ţâşnind cu repeziciune în sus.

Nu, nu era o flacără. Căzu înspre oraş… înspre ei.

— Racheta! urlă Omaha. Adăpostiţi-vă!

4.42 P.M.

Painter aşteptă momentul oportun.

Camera din cărămidă se cutremura în timp ce furtuna de nisip ajunsă la intensitate maximă urla şi lovea cu putere în uşi, urca până la ferestre şi trecea peste acoperiş. Suna precum un animal hămesit care zgâria cu ghearele ca să intre înăuntru, în mod continuu, hotărât, înnebunit de setea de sânge. Un animal care urla de frustrare şi răgea ca să-şi arate puterea.

Înăuntru, cineva avea un radio pornit, la care asculta muzică.

The Dixie Chicks. Însă muzica de-abia se auzea pe fondul atacului continuu al furtunii. Iar furtuna se strecura încet, dar sigur, în adăpostul lor.

Pe sub pragul uşii, nisipul şuiera şi intra înăuntru, scurgându-se şi contorsionându-se pe podea, asemenea unor şerpi. Prin crăpăturile din ferestre, vântul şuiera şi vâjâia creând mici trombe de praf, bătând acum aproape continuu, cu putere.

Aerul din încăpere devenise din ce în ce mai îmbâcsit, mirosind a sânge şi a iod. Singurii rămaşi aici erau răniţii, un medic şi doi gardieni. Cu jumătate de oră în urmă, Cassandra îi luase pe toţi ceilalţi pentru atacul subteran.

Painter îşi aruncă privirea la laptop. Văzu pe ecran cerculeţul albastru, pulsatoriu, care indica poziţia Safiei. Se afla la nouă kilometri şi jumătate înspre nord, la o adâncime apreciabilă sub nisip. Spera că lumina albăstruie însemna că ea încă mai era în viaţă. Însă transmiţătorul n-avea să moară odată cu corpul ei. Pâlpâirea sa continuă nu constituia nici un fel de asigurare. Cu toate astea, după cum se schimbau numerele aferente axelor de coordonate, Safia era în mişcare. Trebuia să aibă încredere că ea mai era încă în viaţă.

Însă pentru cât timp?

Timpul îl presa asemenea unei greutăţi fizice. Auzise când sosiseră autotractoarele M4 de la Baza Aeriană Thumrait, aducând o nouă încărcătură de provizii şi arme. Caravana sosise chiar când furtuna începuse să lovească cu putere maximă. Totuşi, grupul reuşise să fugă din calea megafurtunii prognozate.

Pe lângă noile provizii, alţi treizeci de oameni împrospătau şi întăreau forţele.

Hotărâţi, proaspeţi, aducând echipamente şi armament. Intraseră în scenă ca şi cum ar fi fost proprietarii acestui loc. Mai multe forţe din elita Ghildei. Fără nici o introducere, se dezbrăcaseră de uniformele lor de culoarea nisipului şi se echipaseră în costume negre de neopren.

Painter urmărise totul de la el din pat.

Câteva priviri fuseseră aruncate în direcţia lui. Auziseră deja cu toţii despre moartea lui John Kane. Arătau de parcă erau gata să-l decapiteze. Însă plecaseră rapid, întorcându-se înapoi în vâltoarea furtunii de afară. Prin pragul uşii deschise, Painter văzuse skijeturile trase pe roţi.

Costume de scafandru şi skijeturi. Ce găsise Cassandra acolo, jos?

Îşi continuă munca febrilă de sub cearşafuri. Fusese dezbrăcat până la piele, mai puțin boxerii de pe el, având o gleznă prinsă cu cătuşe de piciorul cadrului metalic. Avea o singură armă: un ac lung de doi centimetri şi jumătate. În urmă cu câteva minute, în momentul în care atenția celor doi gardieni fusese distrasă de uşa camerei deschise brusc, Painter reuşise să sustragă acul dintr-o trusă medicală lăsată pe masă.

Îl ascunsese în palmă cu repeziciune.

Se ridică puțin şi se întinse spre picior.

Gardianul, întins pe patul alăturat, îşi apucă pistolul.

— Întinde-te înapoi pe spate.

Painter se supuse.

— N-a fost decât o mâncărime.

— Naşpa.

Painter oftă. Aştepta ca gardianul să-şi abată atenția, să nu mai fie atât de concentrat asupra lui. Îşi mişcă piciorul liber către cel încătuşat. Reuşise să prindă acul între degetul mare de la picior şi degetul alăturat. Acum încerca să caute încuietoarea cătuşelor, ceea ce era destul de complicat de făcut pe orbeşte şi în plus şi cu degetele de la picioare.

Însă atunci când există voință, există şi o cale de a rezolva problema.

Închizând ochii, încercă să facă pe cât posibil mai puține mişcări pe sub cearşafuri. În cele din urmă simți o eliberare a presiunii exercitate asupra gleznei sale prinse de pat. Era liber. Rămase liniştit, lungit pe spate şi-şi aruncă privirea spre gardian.

Şi acum ce urma?

4.45 P.M.

Cassandra se ghemui la prova bărcii Zodiac. Motorul mergea la ralanti în spatele ei. Avea ochelarii de vedere pe timp de noapte coborâți pe ochi, concentrându-se asupra malului îndepărtat. Trei rachete atârnau parcă deasupra oraşului de sticlă, luminându-l strălucitor prin lentile. În ciuda circumstanțelor, Cassandra nu se putu abține să nu fie uluită.

De partea cealaltă a lacului, auzi cum este sfărâmată şi distrusă continuu sticla.

O altă grenadă reactivă descrise un arc de cerc pornind de la unul dintre cele şase skijeturi.

Aceasta lovi departe în inima oraşului, strălucind orbitor prin dispozitivul ei optic, pe care îl trase imediat în sus. Flăcările zugrăveau oraşul în umbre roşietice şi foc. Fumul se ridica în sus, rămânând în aerul liniştit. Deasupra, energia producea scântei, crescând în intensitate, pârâind, învolburându-se, asemenea unui vârtej azuriu.

Era atâta frumusețe în distrugerea ce se derula aici.

Răpăitul unui foc de mitralieră îi atrase atenția mult mai departe, înspre mal. O a doua barcă Zodiac şuiera în paralel cu oraşul, supunând zona unui foc continuu.

Mai multe grenade reactive se arcuiră pe deasupra apei, zdrobindu-se cu putere de oraş. Coloanele de sticlă se prăbuşeau precum copacii tăiați de la rădăcină.

Ceva cu adevărat frumos.

Cassandra îşi scoase receptorul portabil dintr-un buzunar al hainei sale. Se uită fix la ecranul LED al acestuia. Cerculețul albastru pulsa, îndepărtându-se de poziția ei, încercând să urce.

Barajul de artilerie era pe cale să-i domolească. „Fugi cât mai poți. Distracția abia începe."

4.47 P.M.

Safia urcă împreună cu ceilalți pe un şir de scări înguste, în spirală. Exploziile răsunau de jur împrejur, amplificate de bula imensă de sticlă. Fumul era înăbuşitor. Fugiră prin întuneric, cu toate lanternele stinse.

Omaha rămase alături de ea, ajutând-o pe Lu'lu. Safia ținea o copilă de mână, deşi asta n-o liniştea prea mult pe față. La explozia fiecărei bombe în parte, Safia se apleca, temându-se că acesta ar putea fi sfârşitul, aşteptându-se ca bula de sticlă să se prăvălească în jos, peste ei. Degețelele fetiței le strângeau cu putere pe ale sale.

Ceilalți mergeau în față şi în spate. Kara ajuta o altă bătrână. Danny, Clay şi Coral îi urmau din spate, conducând mai mulți copii. Câteva dintre femeile clanului Rahim se scurseseră în grabă pe străduțele laterale şi pe terasele de sus, ocupându-şi poziții de tragere. Altele pur şi simplu dispăruseră, şoptind că se duc să le păzească spatele.

Safia văzuse o femeie care făcuse câțiva paşi pe o stradă întunecată şi dispăruse în fața ochilor săi. Probabil era o iluzie

datorată sticlei şi umbrelor… sau poate că era o demonstraţia a *harului* şi puterii despre care îi spusese Lu'lu Safiei. De a înşela percepţia şi de a dispărea.

Grupul ajunse la partea de sus a scărilor. Safia se uită rapid în spate. Avea o imagine panoramică a oraşului de jos şi a liniei malului. Flăcările de deasupra luminau locul cu putere, scăldând oraşul într-o lumină roşiatică.

Jos, lângă lac, ambarcaţiunea regală se transformase într-o grămadă fumegândă de grinzi de lemn făcute bucăţi. Cheiul de piatră fusese distrus, malul de sticlă fiind puternic ciuruit.

— Au oprit bombardamentul, spuse Omaha.

Safia îşi dădu seama că avea dreptate, însă exploziile încă îi mai răsunau în cap. Pe lac, forţele Cassandrei erau din nou în mişcare. Skijeturile şi bărcile pneumatice se îndreptau rapid spre mal, la unison, asemenea unui escadron aerian. Şi mai aproape, de-a lungul liniei malului nişte V-uri mai mici de la siaj se propagau prin apă.

Mijindu-şi ochii, Safia îi văzu pe bărbaţii în costume de neopren călare pe ambarcaţiunile motorizate. Ajunseră la mal, îl încălecară şi se rostogoliră în poziţii ghemuite, cu armele deja în mâini. Alţii ţâşniseră deja pe străduţe şi alei.

De dedesubt erupse o canonadă în toată regula, sclipind asemenea unor jocuri de artificii, pocnind şi bubuind cu putere, un schimb de focuri între forţele Cassandrei şi unele dintre membrele clanului Rahim. Însă fu de scurta durată, ca un mârâit de câine. O altă grenadă reactivă fu lansată de pe unul dintre skijeturile care se apropiau. Sticla se spulberase şi se pulverizase într-un jet strălucitor.

Safia se rugă ca femeile Rahim să fi fugit deja. Să tragă şi să fugă. Era singura lor şansă. Erau de departe mult prea puţine şi prea puţin înarmate. Însă încotro puteau să fugă? Erau prinse într-o bulă de sticlă. Până şi *dhow*-ul era distrus.

Safia urmări cu privirea skijeturile şi bărcile care încălecaseră malul şi din care coborau şi mai mulţi oameni. Aceştia aveau să omoare tot ce mişcă şi să distrugă totul în incursiunea lor prin oraş.

Deasupra capului flăcările începuseră să se diminueze şi să se atenueze, prăbuşindu-se peste oraşul distrus. Odată cu atenuarea flăcărilor, Ubarul se întunecă, luminat doar de firicelele ca de foc albăstrui de deasupra, scăldând oraşul în umbre indigo.

Safia se uită în sus la tavanul arcuit. Pârâiturile datorate

energiei acumulate şi vârtejurile de nori de gaze crescuseră amenințător, parcă scoase din sărite de distrugerea la care erau părtaşe.

Izbucni o altă şarjă de focuri de armă, răpăind, undeva în altă parte a oraşului.

— Trebuie să continuăm să mergem, spuse Omaha, încurajând-o.

— Unde? întrebă ea, întorcându-se spre el.

El îi întâlni privirea. N-avea nici un răspuns la întrebarea ei.

4.52 P.M.

Furtuna de nisip continuă să lovească plină de furie clădirea din cărămidă. Acest lucru întinsese nervii tuturora la maximum. Nisipul, praful şi pietrişul fin acopereau totul, găseau fiecare crăpătură şi fisură prin care să se strecoare înăuntru. Vântul urla.

Nu ajuta deloc faptul că rapoartele de pe teren recepționate în stația radio care descriau bătălia de jos, din adâncuri, erau favorabile. În mod clar îi puseseră pe fugă pe oponenți. Forțele superioare ale Cassandrei măturau tot ce întâlneau în cale, fără să li se opună prea multă rezistență, bucurându-se de haosul creat.

Iar băieților de aici nu li se permitea să iasă afară să se joace şi ei.

— Opreşte dracului rahatul ăla de Dixie Chicks, strigă gardianul.

— Du-te dracului, Pearson! strigă şi medicul la rândul lui, în timp ce pansa pe cineva.

Pearson se întoarse cu fața spre el.

— Ia ascultă, băi rahat cu ochi…

Cel de-al doilea gardian se întorsese la butoiaşul de apă din plastic, aplecându-l în timp ce încerca să umple un pahar de hârtie cerată.

Painter ştia că n-o să mai aibă parte de-o şansă mai bună ca asta.

Se rostogoli din pat cu un zgomot uşor, apucă pistolul din mâna gardianului, răsucind fără milă mâna bărbatului. Trase două gloanțe în pieptul gardianului.

Impactul îl aruncă pe bărbat înapoi pe pat.

Painter adoptă poziția trăgătorului, ochi spre al doilea gardian şi trase trei focuri de armă. Toate în capul omului. Două îşi atinseră

ținta. Gardianul se prăvăli pe jos, cu creierul şi sângele împrăştiate pe peretele din spate.

Sărind în spate, Painter ținu arma hotărât, gata de tragere. Se bizuia pe faptul că mugetul furtunii amortizase împuşcăturile. Cercetă camera cu arma îndreptată spre ceilalți. Răniții aveau hainele şi armele aranjate undeva în apropiere, fără să le fie la îndemână. În cazul acesta nu mai rămânea decât medicul.

Painter îşi menținu privirea ațintită asupra bărbatului, iar cu vederea periferică monitoriza restul încăperii. Pe pat, Pearson gemea, bolborosea şi sângera abundent.

Painter i se adresă medicului:

— Dacă încerci să fugi, o să mori. Omul ăsta poate fi salvat. E alegerea ta.

Se întoarse spre laptop, se întinse orbeşte după el, îl înşfăcă şi-l băgă sub brațul mâinii în care ținea arma.

Medicul rămase cu mâinile în aer, cu palmele spre el.

Painter nu lăsă garda jos. Se strecură spre uşă, se întinse în spate după mâner şi o deschise brusc. Vântul aproape că-l aruncă înapoi în cameră. Se aplecă în față, forțându-se să iasă. Nu se mai deranjă ca să închidă uşa. Odată ieşit afară, se întoarse pe călcâie şi o luă din loc.

Se îndreptă în direcția din care auzise că veniseră autotractoarele blindate şi-şi croi drum prin nisip şi vânt. Desculț, doar cu boxerii pe el. Simțea nisipul pe piele ca o perie de sârmă. Nu-şi bătu capul să-şi mai țină ochii deschişi. Nu era nimic de văzut. Nisipul îl sufoca şi simțea că se îneacă la fiecare respirație.

Ținea pistolul îndreptat în față. În cealaltă mână, strângea cu putere laptopul. Acesta conținea datele de care avea nevoie: cu privire la Ghildă şi, respectiv, la Safia.

Arma sa întinsă se lovi de ceva metalic.

Primul dintre autotractoare. Oricât de mult îşi dorea să-l ia, continuă să meargă. Vehiculul mamut era țintuit locului de celelalte, aflate în spate. Le auzi motoarele mergând, pentru a le ține bateriile încărcate. Se rugă ca toate să meargă la ralanti.

Continuă să meargă în jos de-a lungul şirului de maşini, mişcându-se cu repeziciune.

Auzi vag nişte strigăte în urma sa. Restul lumii nu mai exista.

Painter păşi şi mai repede printre rafalele de furtună, menținându-şi un umăr lipit de şenila fiecărui autotractor în parte. Ajunse la ultimul vehicul din coloană. Motorul acestuia torcea asemenea unei pisicuțe fericite, o pisicuță de douăzeci de tone.

Strecurându-se într-o parte, Painter găsi uşa de acces şi se chinui să o deschidă împotriva vântului. Nu era o treabă pe care s-o faci cu o singură mână. Îşi vârî pistolul în betelia boxerilor, greutatea acestuia trăgându-i chiloții pe jumătate în jos. Aşeză laptopul pe şenilă şi, într-un final, deschise uşa suficient de tare cât să se strecoare înăuntru. Luă şi computerul cu el.

În sfârşit, trânti uşa cu putere şi-i trase zăvorul. Sprijinindu-se cu spatele de uşă, scuipă nisipul din gură şi-şi frecă ochii, curățându-şi genele şi sprâncenele de particulele fine de nisip.

Împuşcături de armă răpăiră în partea laterală a mastodontului, pişcându-i spatele cu trepidațiile apărute în urma impactului. Se trase brusc într-o parte. „Distracția nu se termină niciodată aici."

Se grăbi să ajungă în cabina şoferului şi se aşeză în scaun. Puse laptopul pe celălalt scaun. Furtuna de nisip crea vârtejuri dincolo de parbriz, dând senzația de noapte permanentă. Aprinse farurile. Vizibilitatea crescu până la doi metri în față. Nu era prea rău.

Băgă schimbătorul de viteze în marşarier şi urni vehiculul.

Dădu cu spatele fără să schimbe direcția de mers. Dacă acolo în spate era un obstacol, ceva, pur şi simplu trebuia să se bizuiască pe faptul că monstrul blindat putea să treacă peste sau prin el.

Mai multe focuri de armă îl urmăriră, asemenea unor puşti care aruncă pietre.

Îşi continuă cursa nebunească, observând momentul în care ieşi dintre rămăşițele arse şi înnegrite al Shisurului. Reuşi să scape în deşert, mergând tot înapoi. În cele din urmă se gândi să folosească totuşi cutia de viteze pe înainte. Însă deocamdată mersul înapoi era binevenit.

În momentul în care-şi aruncă privirea spre parbriz, observă două luminițe identice în întuneric, undeva în afara oraşului. Era urmărit.

5.00 P.M.

În timp ce toți ceilalți luau o scurtă pauză, Omaha se holba la palatul reginei. Structura reuşise să scape de bombardamentul inițial. Poate că puteau să facă o oprire acolo sus, în turn.

Clătină din cap neconvins.

Suna destul de fantezist, însă era imposibil de transpus în practică. Singura lor speranță era să continue să meargă. Însă ieşeau din oraş. Nu mai erau prea multe chestii deasupra şi în

spatele palatului. Câteva străzi şi clădiri joase.

Îşi aruncă privirea peste oraşul de jos. Mai răsunau focuri de armă sporadice, însă erau mai puțin frecvente şi mult mai aproape. Apărarea femeilor Rahim se subția, fiind copleşite pe linia lor de rezistență.

Omaha ştia că erau condamnați. Nu se considerase niciodată un pesimist, ci doar un tip pragmatic. Aruncă o privire spre Safia. Până la ultima lui suflare, avea s-o protejeze.

Kara veni lângă el.

— Omaha…

Se uită la ea. Nu-i spusese niciodată Omaha. Pe fața cu ochii înfundați în orbite se citea extenuarea şi spaima. Ca şi el, simțeau că li se apropia sfârşitul.

Kara dădu din cap spre Safia. Vocea ei era un suspin.

— Ce mama dracului mai aştepți? Sfinte Hristoase…

Ea se trase într-o parte spre peretele curții interioare, se scurse pe perete şi se prăbuşi aşezându-se jos.

Omaha îşi aminti cuvintele ei de mai devreme. „Ea încă te mai iubeşte."

De la câțiva paşi distanță, se uită la Safia. Îngenunchease lângă o copilă, ținându-i ambele mânuțe între mâinile sale. Fața îi strălucea în incandescența de deasupra capului. Fecioara şi copilul.

Se apropie şi mai mult de ea… Avea cuvintele Karei în minte:

„Viața e grea. Iubirea nu trebuie să fie astfel."

Safia nu-şi ridică privirea, însă continuă să vorbească.

— Acestea sunt mâinile mamei mele, spuse ea atât de încet, cu atâta calm, sfidând situația în care se aflau. Se uita fix la copilă. Toate aceste femei. Mama mea încă mai trăieşte în ele. O viață întreagă. De la prunci la cele mai bătrâne. O viață întreagă. Nu una scurtată.

Omaha se lăsă într-un genunchi. Se uită lung la fața ei, în timp ce ea studia copila din fața sa. Pur şi simplu îl lăsa fără respirație. Fără nici o exagerare.

— Safia, spuse el încet.

Ea se întoarse spre el, cu ochii strălucitori. El îi întâlni privirea.

— Mărită-te cu mine.

Ea clipi.

— Ce…?

— Te iubesc. Întotdeauna te-am iubit.

Ea se întoarse.

— Omaha, nu-i atât de simplu…

El îi atinse bărbia cu un deget, cu tandrețe şi-i întoarse fața din nou spre el. Aşteptă ca ochii ei să-i întâlnească pe ai săi.

— Asta aşa e. Da, aşa e.

Ea încercă să se uite în altă parte.

N-avea s-o lase să scape şi de data asta. Se aplecă mai mult spre ea.

— Îmi pare rău.

Ochii ei străluciră un pic mai tare, nu de fericire, ci din cauza lacrimilor.

— Tu m-ai părăsit.

— Ştiu. Nu ştiam ce să fac. Cel care te-a părăsit era un *puşti.* Îşi lăsă mâna în jos, luându-i-le cu blândețe pe ale ei. Însă în fața ta acum, în genunchi, se află un *bărbat.*

Ea se uită în ochii lui, ezitând.

Mişcarea de dincolo de umărul ei îi captă atenția bărbatului. Nişte siluete apărură brusc din întuneric de după colțul palatului. Erau cu toții bărbați. O mulțime.

Omaha sări în picioare, chinuindu-se s-o împingă pe Safia în spatele său. Ieşită din umbră, o siluetă familiară se îndrepta spre ei.

— Barak…

Omaha se chinui să înțeleagă ce se petrecea. Arabul uriaş dispăruse încă dinaintea atacului.

Mai mulți bărbați veniră în urma lui Barak, înfăşurați în mantii de deşert. Erau conduşi de un om cu o cârjă sub unul din brațe.

Căpitanul al-Haffi.

Liderul Fantomelor Deşertului le făcu semn cu mâna oamenilor din spatele său.

Sharif se afla printre ei, la fel de bine şi de sănătos ca atunci când Omaha îl văzuse ultima oară, afară, la mormântul lui Iov. Supraviețuise schimbului de focuri fără nici o zgârietură. Sharif şi ceilalți bărbați se dispersară în jos pe străzi, înarmați cu puşti, grenade şi lansatoare de grenade reactive.

Omaha se uită lung după ei.

Nu ştia ce urma să se întâmple, însă Cassandra avea să aibă o surpriză.

5.05 P.M.

Tot ceea ce mai rămăsese de făcut era să curețe întreaga zona.

Cassandra rămase cu un picior pe flotorul bărcii sale. Monitoriza canalul deschis folosit de diferitele echipe care măturau orașul împărțit în sectoare, lichidând ultimele puncte de rezistență. Ținea strâns microreceptorul electronic, cu degetele încordate. Știa cu exactitate unde se afla Safia.

Cassandra îi permisese curatorului să fugă precum un șoarece în timp ce echipa sa curăța terenul în urma ei, trecând și de ultimele puncte de rezistență. Cassandra încă o mai voia pe javra aia în viață. Îndeosebi acum, când Painter fugise.

Trebui să se abțină să nu urle de frustrare.

Avea să-i castreze pe toți cei rămași sus, la suprafață, dacă Painter scăpa.

Trase o gură zdravănă de aer în piept, care o făcu să se cutremure. Nu putea să facă nimic aici jos. Trebuia să asigure locul acesta, să-i descopere secretele, ceea ce însemna să o captureze pe Safia în viață. Și după ce avea să pună mâna pe Safia, Cassandra urma să aibă un as în mânecă împotriva lui Painter. Un as mic și dichisit, într-o situație critică.

O explozie îi atrase din nou atenția spre oraș. Fu surprinsă de faptul că oamenii ei avuseseră nevoie să folosească o altă grenadă. Văzu o grenadă reactivă zburând prin aer.

Se uită chiorâș la traiectoria acesteia. „La dracu'…"

Sări din poziția în care se afla și o luă la fugă în jos pe mal. Tălpile de cauciuc îi asigurau o priză bună pe sticla rugoasă. Se aruncă în spatele unei grămezi de sfărâmături, unde să se adăpostească, în timp ce grenada lovi barca Zodiac.

Explozia o asurzi, făcând-o s-o doară urechile și s-o usture până și ochii. Sticla și apa laolaltă fură pulverizate la înălțime. Se rostogoli într-o parte, pe măsură ce sticla spartă curgea de sus în jos. Își acoperi capul cu brațele. Cioburi zimțate cădeau în jurul ei, prăbușindu-se pe sticla cealaltă, spintecându-i pielea și hainele, usturând ca o ploaie de foc.

După ce șuvoiul mortal încetă, se uită în sus la oraș. Pusese cineva mâna pe unul dintre lansatoarele echipei sale? Alte două grenade reactive zburară în jur.

Rafale noi de foc automat izbucniră din mai multe locuri. Ce mama naibii se întâmpla?

5.07 P.M.

În timp ce exploziile răsunau, iar focurile de armă răpăiau, Safia se uită cum căpitanul al-Haffi țopăia sprijinit în cârjă. Şocul sosirii sale încă se mai resimțea, lăsându-i pe toți fără grai.

Ochii căpitanului erau ațintiți asupra lui Lu'lu. Lăsă să-i cadă cârja şi se aşeză într-un genunchi. Vorbea în arabă, însă într-un dialect pe care puțini îl auziseră vorbit cu voce tare.

Safia trebui să-şi ciulească urechile ca să înțeleagă cuvintele rostite în limba aceea ca un ciripit melodios.

— Înălțimea Voastră, vă rog să îl iertați pe slujitorul dumneavoastră pentru că a sosit atât de târziu.

Şi după ce spuse asta, îşi plecă umil capul.

Hodja era la fel de uimită ca toți ceilalți, neputând să-şi explice sosirea lui şi turnura pe care o luaseră lucrurile. Omaha păşi alături de Safia.

— Vorbeşte în dialectul Shahran.

Safiei îi căzu fisa. Shahra era clanul montan care se trăgea din regele Shaddad, primul conducător al Ubarului… sau mai degrabă prințul consort al primei regine.

Barak vorbi, auzindu-l pe Omaha:

— Noi cu toții suntem din clanul Shahra.

Căpitanul al-Haffi se ridică în picioare. Un alt bărbat îi dădu înapoi cârja. Safia îşi dădu seama la ce fusese martoră: recunoaşterea oficială a reginei de către descendenții regelui.

Căpitanul al-Haffi le făcu semn să-l urmeze, vorbind din nou în engleză:

— Mă gândeam că o să vă scot de aici, însă tot ce pot să vă ofer este adăpost. Trebuie să sperăm că oamenii mei şi femeile voastre pot să le facă față atacatorilor şi să-i întârzie. Veniți.

El deschise drumul de retragere din jurul palatului. Toată lumea îl urmă. Omaha ținu ritmul alături de Barak.

— Tu eşti un Shahra?

Bărbatul dădu din cap aprobator.

— Deci de-aia ştiai de ieşirea din spatele munților, care trecea prin cimitirul acela. Ai spus că numai clanul Shahra ştia de existența acelei poteci.

— Valea Aducerii Aminte, rosti Barak cu o intonație mult prea oficială. Mormintele strămoşilor noştri, din perioada exodului din Ubar.

Căpitanul al-Haffi şchiopăta mergând alături de Lu'lu. Kara o susținea de partea cealaltă, continuându-şi conversația.

— Ăsta e motivul pentru care v-aţi oferit cu toţii voluntari pentru misiune? Datorită legăturilor pe care le aveţi cu Ubarul.

Căpitanul făcu o plecăciune.

— Îmi cer scuze pentru vicleşugul la care am apelat, Lady Kensington. Însă cei din clanul Shahra nu-şi dezvăluie secretele în faţa străinilor. Aceasta nu este calea noastră. Noi suntem în aceeaşi măsură paznicii acestui loc ca şi femeile clanului Rahim. Sarcina asta ni s-a dat de către ultima regină a Ubarului, chiar înainte ca cele două linii descendente ale noastre să se separe. Aşa cum a împărţit cheile, la fel a împărţit şi linia descendentă regală, fiecare în parte având propriile secrete.

Safia se uită pe rând la cei doi, la cele două familii regale reunite ale Ubarului.

— Ce secret a dăinuit prin voi? întrebă Omaha.

— Vechea cale de acces înspre Ubar. Cea pe care a păşit prima regină. Ni s-a interzis s-o deschidem până când avea să se păşească din nou în Ubar.

— Un fel de uşă din spate, comentă Omaha.

Safia ar fi trebuit să ştie. Regina care izolase Ubarul după tragedia oribilă de aici fusese foarte meticuloasă. Avusese planuri peste planuri pentru situaţiile neprevăzute, pe care le împărţise ambelor linii de descendenţă.

— Aşadar, există o cale de a ieşi de-aici? întrebă Omaha.

— Da, la suprafaţă. Însă nu e nici o modalitate de a scăpa pe-acolo. Furtuna de nisip continuă să lovească cu violenţă, ceea ce face extrem de periculoasă traversarea la suprafaţă a acoperişului Ubarului. Acesta a fost motivul pentru care am ajuns atât de târziu aici, de îndată ce am aflat de la Barak că poarta fusese deschisă.

— Ei bine, mai bine mai târziu decât niciodată, spuse Danny din spatele lor.

— Da, însă la momentul acesta o nouă furtună loveşte în zonă, venind dinspre sud. O să fie moarte curată să mergi prin nisipurile acelea.

— Aşa că suntem în continuare prinşi în capcană aici, afirmă Omaha.

— Până când furtuna se va domoli. Pur şi simplu trebuie să ne apărăm aici până atunci.

Cu gândul la această chestiune serioasă, mai traversară câteva străzi, în tăcere, până când ajunseră într-un final la peretele din spate al cavernei imense. Arăta destul de solid, însă căpitanul al-

Haffi continuă să meargă înainte. După care Safia localiză poarta. O crăpătură dreaptă în peretele de sticlă. Era aplecată spre interior, ceea ce-o făcea dificil de depistat.

Căpitanul al-Haffi îi conduse prin deschizătură.

— Ajungem la suprafață după ce urcăm o sută cinzeci de trepte. Pasajul poate acționa ca adăpost pentru copii şi femei.

— Şi ca o *capcană,* dacă nu putem s-o oprim pe Cassandra. Încă ne depăşeşte din punct de vedere numeric şi al dotării cu armament.

Căpitanul al-Haffi îşi plimbă privirea de la unul la celalalt.

— Oamenii mei ar fi bucuroşi să primească o mână de ajutor. Din partea oricui poate să mânuiască o armă.

Safia văzu cum Danny şi Coral acceptă arme dintr-o ascunzătoare din interiorul deschizăturii din perete. Până şi Clay făcu un pas în față şi întinse mâna.

Doctorandul îi surprinse privirea.

— Chiar vreau zecele ăla, fu tot ce rosti el în timp ce se îndepărtă.

Ochii îi străluceau de groază, însă nu dădu înapoi.

Omaha veni ultimul.

— Eu am deja un pistol. Însă mi-ar prinde bine o a doua armă.

Căpitanul al-Haffi îi dădu un M-16.

— Atunci asta o să-ți fie de folos.

Safia făcu câțiva paşi spre el.

— Omaha…

Nu reuşise să pătrundă înțelesul vorbelor lui de acolo, de lângă palat. Fuseseră cuvintele lui o ultimă confesiune, ştiind că erau condamnați în văgăuna asta?

El îi zâmbi.

— Nu trebuie să spui nimic. Eu, unul, am spus ce-am avut de spus. Încă nu merit un răspuns de la tine. Şi cu asta se întoarse. Însă cel puțin sper că o să mă laşi să încerc.

Safia îl ajunse din urmă şi-l luă de gât. După care îi şopti la ureche:

— Şi eu te iubesc mult de tot… însă nu ştiu…

Nu reuşi să-şi termine propoziția. Aşa că vorbele râmaseră parcă suspendate în aer, între ei.

Oricum, el o strânse în brațe.

— Eu ştiu. Şi-o să aştept până o să ştii şi tu.

O dispută verbală îi obligă să se despartă din îmbrățişare. Era un schimb de replici între Kara şi căpitanul al-Haffi.

— N-o să vă las să luptați, Lady Kensington.

— Sunt cât se poate de capabilă să trag cu o armă.

— Atunci luați o armă cu dumneavoastră când mergeți spre scări. S-ar putea să aveți nevoie de ea.

Kara spumega de furie, însă căpitanul avea dreptate. Ultimul obstacol ar putea să fie o luptă pe scări.

Căpitanul al-Haffi îi puse o mână pe umăr.

— Îi sunt dator familiei dumneavoastră. Dați-mi voie să-mi plătesc astăzi datoria.

— Despre ce vorbeşti? întrebă Kara.

El îşi plecă uşor capul, vocea sa devenind tristă şi ruşinată.

— Aceasta nu este prima dată când îmi pun serviciile în slujba familiei dumneavoastră. Când eram tânăr, de fapt un băiat, m-am oferit voluntar ca să vă ajut pe dumneavoastră şi pe tatăl dumneavoastră.

Kara se încruntă cu putere.

Căpitanul al-Haffi îşi ridică fața spre ea.

— Prenumele meu este Habib.

Kara icni şi se dădu un pas în spate, buimăcită.

— Ghidul din ziua vânătorii. Deci tu erai.

— Eram acolo ca să-l însoțesc pe tatăl dumneavoastră din cauza interesului pe care-l manifesta față de Ubar. Însă nu mi-am îndeplinit misiunea. Frica m-a oprit să vin în ziua aceea după dumneavoastră şi tatăl dumneavoastră în nisipurile interzise. Numai atunci când am văzut că vreți să intrați în *nisnases* am venit după dumneavoastră, însă era prea târziu. Aşa că v-am recuperat dintre nisipuri şi v-am dus înapoi la Thumrait. Nu ştiam ce altceva să fac.

Kara păru mută de uimire. Safia se uită când la unul, când la celălalt. Totul se închisese într-un cerc complet… până aici, înapoi la aceleaşi nisipuri.

— Aşa că dați-mi voie să vă protejez acum… aşa cum n-am reuşit s-o fac în trecut.

Kara nu putu decât să dea aprobator din cap. Căpitanul al-Haffi se îndepărtă. Kara strigă după el:

— Nu erai decât un băiat.

— Acum sunt om în toată firea.

Se întoarse să-i urmeze pe ceilalți care coborau spre oraş. Safia auzi ecoul cuvintelor lui Omaha.

Hodja se uita lung la cei rămaşi acolo.

— Încă nu s-a terminat.

Şi cu aceste cuvinte care voiau să transmită un mesaj indirect, intră în despicătura din perete.

— Trebuie să mergem pe poteca vechii regine.

21
PRIVELIŞTEA FURTUNII

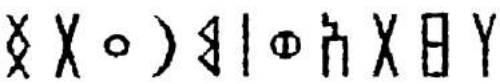

4 DECEMBRIE, 5.30 P.M.
SHISUR

Erau încă pe urmele lui.

Painter văzu în spate strălucirea farurilor urmăritorilor răzbătând prin furtună. Se repezi în față, accelerând până la maximum de viteză, care era de aproximativ cincizeci de kilometri pe oră. Şi în mijlocul furtunii din jur, aceasta era o urmărire la viteză mare.

Se uită în ambele oglinzi laterale. Pe fiecare parte se afla câte un camion. Abia dacă surprinse cu privirea o frântură din imaginea urmăritorilor săi: două camioane cu platformă, încărcate. În ciuda încărcăturii lor, acestea se mişcau mai repede decât putea el s-o facă, însă de asemenea trebuiau să compenseze excesul de viteză cu terenul accidentat. El, pe de altă parte, îşi menținea vehiculul de douăzeci de tone pe o singură direcție, călcând tot ce-i stătea în cale, încălecând acum o dună şi coborând după aceea o alta.

Nisipul obtura tot ce era în jur, făcând imposibilă vederea. Dacă acesta ar fi fost un viscol aprig, ar fi fost descris ca o beznă completă pe fundalul căderii abundente de zăpadă şi al norilor joşi.

Painter trecuse autotractorul pe pilot automat. Verifică şi celelalte caracteristici ale vehiculului. Avea o antenă radar, însă nu ştia cum să opereze acest echipament. Găsi şi stația radio. Planul său inițial fusese să călătorească atât cât putea de aproape de baza aeriană Thumrait şi să contacteze Forțele Aeriene Regale din Oman. Cineva avea să-i audă apelul. Dacă voia să aibă vreo şansă să-i salveze pe ceilalți, trebuia să renunțe la acoperirea sa şi să alerteze guvernul local.

Însă camioanele îl făcuseră să aleagă un drum ce se îndepărta de bază şi se afunda şi mai tare în furtună. N-avea nici o şansă să se întoarcă. Cele două camioane erau prea rapide.

Chiar în timp ce încăleca o dună uriaşă, o explozie bubui în partea stângă. Numeroase şrapnele şi un val de nisip loviră partea stângă, asemenea unei palme venite de sus, de la însuşi Dumnezeu.

Fusese o grenadă reactivă.

Pentru moment, un sunet îngrozitor de strident se auzi de parcă ar fi sfâşiat şenilele.

Painter sări ca ars, însă autotractorul continuă să înainteze, sfărâmând orice se blocase în roțile sale. Urcă în sus pe povârnişul lung.

O altă explozie, de astă dată direct din spatele său. Zgomotul era asurzitor, însă blindajul îşi dovedi rezistența... sau în acest caz, oțelul policarbonic şi kevlarul. Lasă să tragă la întâmplare după el. Vântul şi furtuna în mod sigur aveau să le devieze proiectilele, iar blindajul avea să se ocupe de rest.

După care simți cum se clatină extrem de neplăcut.

Şenilele vehiculul încă se mai învârteau, însă viteza lui Painter se reduse. M4 începu să alunece. Deodată îşi dădu seama că bombardamentul la care fusese supus de urmăritorii săi nu intenționase să distrugă autotractorul de douăzeci de tone.

Bombardau povârnişul, declanşând o avalanşă. Întreaga pantă se scurgea la vale, luând şi autotractorul odată cu ea. Opri pilotul automat, apucă strâns schimbătorul de viteze şi-l băgă într-o viteză inferioară. Călcă acceleratorul cu putere, încercând să redobândească tracțiunea pe panta alunecoasă şi instabilă.

Nici o şansă. Nu făcu decât să se afunde şi mai tare printre nisipurile ce se revărsau la vale.

Painter frână brusc ca să oprească vehiculul, făcând ca partea din spate să derapeze, după care băgă în marşarier.

Se scurgea la vale acum, odată cu nisipul, înotând parcă în miezul avalanşei. Întoarse tractorul până când deveni paralel cu panta, autotractorul aplecându-se periculos de tare. Trebuia să aibă grijă să nu se răstoarne.

Scoase vehiculul din viteză, frână, după care băgă din nou în viteza întâi. Autotractorul se mişcă din nou înainte, acum scurgându-se cu uşurință în josul pantei, de-a lungul flancului acesteia, reuşind să aibă o bună tracțiune la sol şi o *viteză pe măsură.* Gonea nebuneşte spre bază. Camioanele îl urmăreau, însă din cauza deplasării prin nisipul instabil trebuiră să încetinească.

Painter ajunse la capătul dunei şi o ocoli imediat.

Nu mai voia să fugă de nenorocirii ăia.

Poziționă autotractorul ca să meargă drept, după care îl trecu din nou pe pilot automat. Luându-şi mâinile de pe volan, se asigură că autotractorul continuă să meargă tot înainte.

După aceea se retrase rapid în spate. Găsi un lansator de grenade. Încărca una dintre grenadele reactive, îşi fixă țeava lungă pe umăr şi se îndreptă spre uşa de acces din spatele autotractorului.

O lovi cu putere şi o deschise. Nisipul năvăli înăuntru, însă nu prea violent, căci mergea cu botul maşinii în vânt. Se holbă afară, în urma vehiculului. Aşteptă până localiză două spoturi luminoase, care dădeau ocol ultimei dune, îndreptându-se din nou spre el.

— Vin' la tata, murmură el, după care ochi.

Se uită prin dispozitivul de ochire după care apăsă pe trăgaci. Lansatorul explodă cu un şuierat. Simți curentul de aer încins în momentul în care grenada țâşni de pe țeavă.

Îi urmări dâra roşie de foc, asemenea unei stele căzătoare.

Urmăritorii o observară şi ei. Painter văzu cum amândoi virează în partea cealaltă. Prea târziu. Cel puțin pentru unul dintre ei. Grenada explodă. Painter se bucură să vadă cum una din maşini este aruncată sus, în aer şi cum explodează, transformându-se într-o minge de foc, strălucind intens în bezna din jur. După care se prăbuşi în nisip.

Celălalt camion dispăruse. Spera că se înțepenise între dune. Painter avea să se uite după el.

Se întoarse şi se aşeză în scaunul şoferului şi verifică oglinzile laterale. Beznă peste tot.

Trăgându-şi sufletul un moment, Painter deschise laptopul furat. Încetul cu încetul pixelii se încărcară şi luminară fluorescent ecranul întunecat. Se rugă să-l țină bateria. Harta zonei reapăru pe ecran. Painter o privi cu atenție.

Oh, Doamne, nu mai era nici un indicator de culoare albastră.

Îl cuprinse panica şi începu să-l furnice pielea. După care cerculeţul albăstrui apăru pe ecran. În regim wireless, îi trebuise încă un minut să prindă semnalul şi să afişeze informația pe ecran. Microemițătorul Safiei transmitea încă. Verifică atent coordonatele care se derulau pe ecran. Încă variau. Ea era în mişcare. În viață. Speră că asta însemna că şi toți ceilalți erau în siguranță.

Trebuia să ajungă la ea… la ei. Chiar dacă transmițătorul implantat nu putea fi scos – avea o astfel de protecție încât exploda

la atingere dacă nu era dezactivat – putea să o ducă pe Safia undeva în afara razei de acțiune a dispozitivului de detonare al Cassandrei, la un chirurg şi un expert în explozibili.

În timp ce se uita în calculator, îşi dădu seama că numai cifrele de coordonate specifice axei Z se modifică.

Axa acesta măsura înălțimea sau adâncimea. Numerele negative creşteau din aproape în aproape, apropiindu-se de zero.

Era clar că Safia *urca.* Aproape că ajungea la suprafață. Probabil că găsise o ieşire secretă din peşteră. Foarte bine.

În timp ce se uita pe ecran, îşi dădu seama de ceva. Coordonatele de pe axa Z trecuseră de zero şi continuau să urce la nişte valori pozitive. Safia nu numai că ajunsese la suprafața. Urca şi *mai sus.*

Ce mama naibii?

Îi verifică poziția. Se afla la 8,4 kilometri de poziția lui. Şi fiindcă era deja pe direcția generală, nu trebuia decât să-şi ajusteze uşor drumul, îndreptându-se direct spre ea.

Mări uşor viteza cu încă opt kilometri pe oră.

O viteză amețitoare în condițiile de față.

Dacă Safia găsise o ieşire prin spate, atunci aşa avea să facă şi Cassandra. Trebuia să ajungă la Safia şi la ceilalți cât mai curând posibil. Se uită înapoi la cercul albăstrui. Ştia că încă o persoană monitoriza coordonatele.

Cassandra… iar ea mai avea şi detonatorul portabil.

5.45 P.M.

Safia mărşălui în sus pe scările lungi şi întunecate, cu ceilalți în urma sa, urcând doi câte doi, copii şi femei în vârstă sau rănite. Kara ținea singura lor lanternă, orientată în sus pe pasaj, proiectând umbra Safiei în față. Căutau să mărească pe cât de mult posibil distanța dintre ei şi confruntarea crâncenă de jos. Ecoul luptelor încă mai ajungea la ei. Un tunet continuu al focurilor de armă.

Safia se chinui să împingă uşa în exterior. Îşi trecu o mână de-a lungul peretelui. Era din piatră de gresie.

Treptele de sub picioare fuseseră tocite de nenumărate perechi de sandale şi picioare desculțe. Câți alții mai merseseră pe această potecă? Şi-o imagină pe însăşi Regina din Saba urcând sau coborând pe treptele astea.

Pe măsură ce urca, Safia simțea cum timpul se comprimă, trecutul şi prezentul contopindu-se laolaltă. Mai mult decât oriunde, aici în Arabia, trecutul şi prezentul se împleteau. Istoria nu era moartă şi îngropată sub zgârie-nori şi asfalt, sau chiar închisă în spatele zidurilor unui muzeu. Trăia aici, strâns legată de pământ, contopind legenda şi piatra într-un tot.

Îşi lăsă degetele în jos.

Lu'lu i se alătură.

— Te-am auzit vorbind cu iubitul tău.

Safia nu voia să discute despre asta.

— El nu mai e… ce a fost înainte…

— Amândoi iubiți pământul ăsta, continuă *hodja,* fără să ia în seamă reticența ei. Ați lăsat să se interpună prea mult nisip între voi şi s-a depus prea mult praf. Însă un asemenea praf poate fi dat deoparte.

— Nu-i aşa uşor.

Safia se uită lung la mâna ei, acolo unde fusese cândva un inel. Şi care dispăruse ca şi promisiunea făcută cândva. Cum de putea ea să mai aibă încredere că el va fi acolo când va avea nevoie de el?

„Cel care te-a părăsit era un puşti. Însă în fața ta acum, în genunchi, se află un bărbat." Oare putea să creadă asta? În contrast, îi veni în minte fața altuia. A lui Painter. Modul în care o ținuse de mână, respectul tacit şi starea de linişte pe care le-o crea, până şi durerea din ochii săi de-atunci când o speriase.

Lu'lu vorbi, ca şi cum i-ar fi citit gândurile.

— Există mulți bărbați cu inimă mare. Unora le trebuie un pic mai mult timp ca să devină bărbați adevărați.

Safia simți cum o năpădesc lacrimile.

— Mai am nevoie de timp… să mă gândesc bine la asta.

— Ai avut timp. Ca şi noi, ai petrecut prea mult timp de una singură. Trebuie să alegem ceva… înainte să nu mai rămânem cu nimic.

Drept dovadă, la puțin timp, vântul aprig de afară vâjâi prelung prin deschizătura de sus din perete.

Safia simți o pală de vânt pe obraz. Se simți atrasă de acesta. După atâta timp petrecut în adâncuri, voia să evadeze din închisoarea asta de piatră. Chiar şi numai pentru un moment. Ca să-şi limpezească mintea.

— O să mă duc afară să văd cum e furtuna, murmură Safia.

— Vin cu tine, spuse Kara, păşind în urma ei.

— Şi eu, adăugă *hodja.* O să văd cu ochii mei ce a văzut şi

prima regină. O să văd intrarea originală în Ubar.

Toate trei continuară singure să urce ultimele trepte ale scării. Vântul devenise şi mai puternic, iar nisipul se învârtea în cercuri, formând mici vârtejuri ce se prăvăleau peste ele. Cele trei femei îşi puseră glugile, eşarfele şi ochelarii de protecție.

Safia se duse până sus de tot. Deschiderea era ca o crăpătură, exact în față. Kara îşi stinse lanterna. Furtuna de-afară era mai luminoasă decât pasajul întunecat.

Ieşirea era exact la un metru în față. Safia văzu un drug de fier rezemat lângă ea. Dincolo de prag se întindea o lespede mare şi netedă, care bloca parțial calea.

— Probabil că piatra ascundea intrarea, spuse Kara.

Safia dădu din cap aprobator. Oamenii căpitanului al-Haffi trebuie să fi folosit ranga ca pe o pârghie cu care să mişte lespedea într-o parte, suficient de mult cât să creeze un loc de trecere. Probabil că dacă reuşeau să învingă furtuna, puteau să scape cu toții, să împingă piatra la loc şi s-o blocheze pe Cassandra.

Adierea de aer proaspăt o umplu pe Safia de speranța.

Chiar şi de aici, furtuna nu părea atât de întunecată pe cât şi-o amintea de-atunci, de la Shisur. Poate că apogeul furtunii luase sfârşit.

Safia se aplecă prin crăpătură, însă rămase adăpostită în spatele pietrei.

Nisipul încă mai acoperea soarele, însă bezna totală se transformase într-un crepuscul. Putea să vadă soarele din nou, ca o lună palidă şi lipsită de strălucire în furtună.

— Furtuna pare că s-a domolit puțin, spuse Kara, confirmând evaluarea Safiei.

Lu'lu o contrazise:

— Să nu te laşi păcălită. Nisipurile astea din jurul Ubarului sunt amăgitoare. Există un motiv real pentru care triburile evită zona, numind-o blestemată, bântuită, nisipurile djinnilor şi ale diavolului.

Hodja le deschise calea în afară, dincolo de intrare.

Safia o urmă, vântul fluturându-i cu putere mantia şi eşarfa. Se uită în jur. Îşi dădu seama că se aflau în vârful unei terase de stâncă, supraînălțată la vreo zece sau doisprezece metri deasupra nivelului deşertului. Era una dintre nenumăratele proeminențe stâncoase care se continuau dincolo de dune. „Corăbiile nisipurilor", după cum erau numite de triburile nomade.

Safia păşi şi mai departe, examinând poziția înaltă pe care se

aflau. Recunoscu forma terasei stâncoase. Era aceeaşi cu tabloul din nisip de la palat. Aici era locul în care fusese descoperită prima intrare în Ubar, cu aproape trei milenii în urmă. Se uită cu atenție în jur. Atât citadela, cât şi palatul reginei fuseseră făcute după modelul acestei terase stâncoase. Cea mai prețioasă dintre toate corăbiile deşertului.

Dincolo de platoul înalt, furtuna îi atrase atenția Safiei. Norii învârtoşați din această zonă păreau destul de ciudați. La circa un kilometru şi jumătate distanță, furtuna de nisip se întuneca formând nişte fâşii care înconjurau platoul. Safia putea să audă cum vâjâia vântul de la distanță.

— E ca şi cum am fi în centrul unui uragan, spuse Kara.

— Acesta este Ubarul, afirmă Lu'lu. Atrage puterea furtunii spre el însuşi.

Safia îşi aminti cum pentru scurt timp după ce cheile erupseseră şi deschiseseră poarta, furtuna de nisip păruse a slăbi în intensitate.

Kara se cățărase periculos de aproape de una dintre margini. Asta o neliniști pe Safia.

— Ar trebui să te dai înapoi de acolo, o avertiza Safia, speriată de faptul că o rafală de vânt ar putea s-o arunce peste marginea platoului.

— Există o potecă ascunsă ce coboară pe partea asta. Mai mult nişte urme. Poate că am putea să coborâm. Văd trei camioane jos, la aproape treizeci şi cinci de metri de aici. Mijloacele de transport ale căpitanului al-Haffi.

Safia se apropie şi ea mai mult de margine. Nu-şi imagina cum ar putea să parcurgă o potecă de pe laterala unei costişe pe vântul acela, care bătea în rafale neaşteptate.

Lu'lu fu de acord cu Safia.

— E moarte curată să încerci să cobori pe acolo.

Kara îşi aruncă privirea înapoi la *hodja.* Expresia de pe fața ei părea a spune că era la fel de periculos să rămână acolo, în mod clar Kara era hotărâtă să rişte.

Lu'lu înțelese ce gândea ea.

— Tatăl tău n-a luat în considerație avertismentele legate de aceste nisipuri, aşa cum faci şi tu acum. Chiar şi după tot ce ai văzut.

Vorbele ei nu făcură decât s-o enerveze pe Kara.

— Ce-i acolo ca să te temi?

Lu'lu îşi deschise larg brațele.

— Acestea sunt nisipurile *nisnases.*

Atât Safia, cât şi Kara cunoşteau numele acela. Duhurile negre ale nisipurilor. Din cauza lor se credea că murise Reginald Kensington.

Lu'lu le arătă undeva spre sud-vest. Un mic vârtej se agita, răsucindu-se, ca o tornadă de nisip. Scânteia în întuneric, un licăr cu încărcătură statică. Pentru un moment, parcă izbucni şi deveni mult mai strălucitor, după care dispăru.

— Am văzut un diavol al nisipurilor asemănător cu acesta, spuse Kara.

Lu'lu dădu aprobator din cap.

— *Nisnases* produc moartea prin calcinare.

Safiei îi veni în minte imaginea corpului torturat al lui Reginald Kensington, blocat în sticlă. Îi reamintea de oamenii mumificați de mai jos. Care era legătura dintre ei?

Un alt diavol trecu înspre est. Un altul înspre sud. Păreau că iau naştere din nisip şi se ridică în văzduh. Safia văzuse mii de asemenea turbioane, însă nu văzuse niciodată vreunul atât de strălucitor de la încărcătura statică.

Kara se uită în gol.

— Tot nu înțeleg…

Direct în fața lor, un val de nisip țâşni în sus de sub marginea platoului stâncos. Se traseră toate înapoi.

— Un *nisnase!* icni de spaimă Lu'lu.

Vârtejul, format chiar lângă terasa din stâncă, se răsuci formând o coloană sinuoasă de nisip. Atât Kara, cât şi *hodja* se retraseră în pasaj. Safia rămase pe loc, fascinată.

Valuri imense de încărcătură statică se arcuiră de-a lungul acestuia, ridicându-se rapid din nisip înspre cer. Mantia ei se umflă ca o pânză, de astă dată nu de la vânt, ci de la electricitatea din aer, pârâind pe deasupra pielii, hainelor şi părului ei. Era o senzație dureroasă, dar într-un fel extatică. Îi lăsa corpul rece, pielea caldă.

Expiră, fără să-şi dea seama că-şi ținuse respirația.

Făcu un pas în față, suficient de aproape ca să vadă lățimea completă a vârtejului şerpuitor. Energia continua să fluctueze prin coloana de nisip. Văzu cum diavolul se centrează în jurul unuia dintre cele trei vehicule. Din punctul ei de observare avansat, putea să vadă cum nisipurile din jurul camionului formau un fel de bulboană sub el.

Tresări uşor atunci când ceva îi atinse cotul. Era Kara. Îşi

adunase tot sângele rece ca să se uite. Kara îi găsi mâna Safiei şi o luă într-a sa. În atingerea ei, Safia simți cum Kara se eliberează de un coşmar vechi.

Sub camion, nisipurile începură să se închidă la culoare. Un miros de ars pluti în aer până la ele. Mâna Karei o strânse cu putere pe cea a Safiei. Recunoscuse mirosul acela.

Nisipurile deveneau din ce în ce mai închise la culoare. Nisip topit. Sticlă. *Nisnase.*

Energiile din vârtej se răsuciră şi loviră cu sălbăticie, strălucind prin toată coloana ridicată în sus. Din locul în care se aflau, urmăriră cum camionul se prăbuşeşte în groapa de nisip topit, la început uşor, cu roțile din cauciuc topindu-se şi pocnind – după care se auzi un şuierat înspăimântător de energie statică, diavolul prăbuşindu-se, iar în momentul de dinaintea dispariției sale, Safia privi cum sticla se transformă şi devine la fel de neagră ca şi neantul. Camionul se prăbuşi şi el, ca şi cum ar fi căzut prin aer. Gaura neagră formată se topi şi mai tare în nisip, iar ultimele rafale de vânt aruncară nisip proaspăt peste ea, ştergând orice urmă din ce fusese acolo.

O fantomă apărea şi dispărea.

La puțin timp după, se auzi o explozie slabă, înfundată. Nisipul din zonă se ridică uşor în sus.

— Rezervorul de combustibil, spuse Kara.

Amândouă îşi ridicară privirile. Mai multe vârtejuri mortale se iscau pretutindeni în jur. Trebuia să fie mai bine de o duzină acum.

— Ce se întâmplă? întrebă Kara.

Safia clătină din cap în semn că nu ştia. Valul de furtună din jur devenise şi mai închis la culoare, ştrangulându-se spre ele, venind şi mai aproape, din toate direcțiile.

Lu'lu se holbă în jur cu o privire plină de teroare.

— E celălalt sistem de furtună de pe coastă. A tot venit, iar cele două furtuni se alimentează una pe cealaltă, transformându-se în ceva şi mai grav.

— Megafurtuna, spuse Safia. Se formează în jurul nostru. Din ce în ce mai multe turbioane dansau în jur, trecând în trombă peste întinderea de nisip. Străluceau ca nişte flăcări care se ridicau dintre dune. Era o privelişte infernală. Furtuna de dincolo de ele devenea din ce în ce mai închisă la culoare şi mai sălbatică. Acum vuia strident.

Să încerci să traversezi aceste nisipuri însemna moarte sigură.

Safia auzi un sunet aproape, undeva la îndemână. Un zgomot provenit din stația ei radio. O scoase dintr-un buzunar. Omaha îi ceruse să lase canalul deschis în cazul în care avea nevoie să ajungă la ea.

O pescui din buzunar şi începu să meargă înapoi spre calea de acces.

O voce şoptită se auzi prin încărcătura statică din jurul său.

— Safia… dacă… poți să mă auzi…

Kara se aplecă lângă ea.

— Cine e?

Safia îşi lipi stația de ureche, ascultând cu atenție.

— … vin… Safia, mă auzi…

— Cine? întrebă Kara.

Ochii Safiei se lărgiră.

— E Painter. E în viață.

O oarecare inconstanța a încărcăturii statice a furtunii făcu ca vocea lui să răzbată pentru un moment, fără distorsiuni, până la ea.

— Sunt la trei kilometri de poziția ta. Rezistă. Vin acum. Încărcătura statică din aer elimină orice fel de recepție ulterioara.

Safia apăsă pe buton şi-şi ținu stația radio la buze.

— Painter, dacă poți să mă auzi, nu veni! Nu veni! M-ai auzit?

Eliberă butonul de emisie. Nu se auzea decât pârâitul static. N-o auzise.

Ea se uita lung în neantul format de furtuna, foc şi vânt. Era moarte curată să mergi prin nisipurile astea… iar Painter venea încoace.

6.05 P.M.

Cassandra se ghemui împreună cu doi dintre oamenii ei. Focurile de armă răpăiau şi împroşcau tot ce era în jur. După ce prima grenadă reactivă o luase pe nepregătite, Cassandra intrase în toiul luptei, deplasându-se spre ruinele din oraş.

Luptele continuară, însă echipa ei înregistra un progres constant.

Se uită prin dispozitivul de ochire al unei puşti şi aşteptă. Grupul de case mari era chiar în fața sa, zugrăvit în nuanțe de smarald şi argint prin dispozitivul ei optic de vedere pe timpul nopții. Folosind şi un filtru în infraroşu, văzu cum se mişcă o

siluetă roşie nedefinită dincolo de un perete de sticlă, lângă un colţ. Unul dintre duşmani.

Studie silueta. Ţinta ei avea un tub pe umăr, din care se revărsa lumina ca dintr-un soare minuscul. Asta însemna că era incandescent. Unul dintre lansatoarele de grenade. Ea îşi instruise oamenii să-şi concentreze atenţia asupra unor asemenea obiective. Trebuiau să elimine toate armele cu bătaie lungă ale inamicului.

Lângă perete, ţinta ei îşi schimbă poziţia, mişcându-se în spaţiu deschis, poziţionându-şi lansatorul de grenade.

Cassandra îşi fixă dispozitivul de ochire asupra celei mai încinse zone a corpului ţintei inamice – capul. Apăsă pe trăgaci. Doar o dată. Asta era tot ce-i trebuia.

Prin filtrul cu raze infraroşii, văzu cum ţâşneşte focul de la gura ţevii. O împuşcătură sigură.

Însă dintr-un reflex provocat de convulsia victimei, aceasta acţionă lansatorul.

Cassandra văzu cum grenada reactivă iese de pe ţeavă, orbind-o prin lentilele sale speciale. Se rostogoli pe spate, orbită. Grenada zbură prin aer pe deasupra capului, fără nici o ţintă precisa, fiind lansata odată cu prăbuşirea pe spate a cadavrului inamicului.

Deşi se uita atent, cu ochii în sus spre tavan, urmărind traiectoria grenadei, o scăpă din ochi pe fundalul acelui ecran imens, strălucitor, format de descărcările electrice provocate de furtună de-a lungul tavanului. Îşi scoase filtrul de raze infraroşii şi comută de pe modul de vedere nocturnă. Prin lentilele obişnuite, tavanul încă mai lumina ca o vâlvătaie. Jocul de lumini de pe tavan se extinsese şi mai violent, umplând întreaga calotă a cupolei de deasupra. Mici arcuri de electricitate ieşeau în afară, asemenea unor fulgere.

De partea cealaltă a lacului explodă şi racheta trasă din greşeală. Lovi peretele îndepărtat, vizavi de oraş. Ea focaliză vederea telescopică.

„La dracu'…" Nu putu să nu-şi ţină respiraţia.

Grenada lovise peretele de deasupra tunelului care conducea spre peştera imensă.

Văzu cum o bucată masivă din peretele de sticlă se smulse de pe piatra din spate, odată cu o porţiune din spaţiul interior al tunelului. Aceasta se prăbuşi, acoperind complet tunelul.

Acum li se blocase şi ieşirea.

Se rostogoli pe burtă. Echipa de la suprafaţă n-o să trebuiască decât să sape şi să-i scoată afară de acolo. Grija sa imediată era să

asigure zona oraşului, s-o captureze pe Safia şi să plece cu trofeul după care venise. Îşi rabată filtrul cu raze infraroşii la poziție, peste lentilele dispozitivului optic.

Era timpul să continue vânătoarea.

Cei doi oameni ai săi avansaseră deja pentru a verifica rapid cadavrul şi a confisca lansatorul. Acum erau gata să plece mai departe.

Cassandra făcu o pauză scurtă ca să-şi verifice dispozitivul electronic de urmărire.

Safia nu era la o distanță prea mare de ea. Triunghiurile roşii care marcau membrii echipei sale se apropiau de poziția aceea din toate direcțiile.

Satisfăcută de ceea ce vede, Cassandra aproape că băgă dispozitivul în buzunar, însă indicația numerică a altitudinii corespunzătoare cerculeţului albastru îi captă privirea. Înțepeni. N-avea sens ce scria acolo.

Cassandra se uită din nou în sus la acoperişul luminiscent. Dacă citirea de pe ecran era corect, Safia se afla la suprafața. Mai exista încă o ieşire?

Îşi atinse microfonul de la gât şi transmise alerta generală prin canalul deschis, care ajunse la fiecare om în parte.

— Apropiați-vă acum! Fugiți cât puteți de repede! Sa nu rămână nimeni în viață!

Cassandra se ridica din poziția sa şi li se alătură oamenilor săi.

— Haideți să terminăm cu asta.

6.10 P.M.

Omaha auzi țipatul căpitanului al-Haffi, în limba arabă.

— Înapoi la scări! Toate forțele să se retragă spre ieşire.

Omaha stătea la adăpost împreuna cu Coral, Danny şi Clay. Ocupaseră o poziție din curtea interioara a palatului. O grenada exploda la douăzeci de metri de ei. Se lipiră cu toții de perete.

— Trebuie să mergem, spuse Clay.

— Mi-ar plăcea să pot, răspunse Omaha. Doar să le spui asta celor doi indivizi de după colț.

Erau țintuiți locului. Şi aşa fuseseră de câteva minute încoace.

Cu câteva momente în urmă, Omaha şi Clay fugiseră în curtea interioară dintr-o direcție, Danny şi Coral din cealaltă. Ambele echipe erau urmărite de membrii comandoului. Acum erau toți

patru blocați aici, fără să se poată mişca.

Un punct mort.

Numai că soldații Cassandrei aveau un avantaj: dispozitive optice sofisticate, care păreau că le monitorizează orice mişcare.

— Ar trebui să ne retragem în forță în palat, spuse Coral, punând un încărcător nou în pistol. Am avea o şansă mai bună să scăpăm de ei.

Omaha dădu din cap aprobator. Şi o zbughiră spre intrarea în palat.

— Cum rămâne cu căpitanul al-Haffi şi cu ceilalți? întreba Clay în timp ce intrau în grabă înăuntru.

— S-ar putea să plece fără noi.

Omaha se lăsă în jos într-un genunchi, ocupând o poziție de tragere cu arma îndreptată spre curtea interioara.

Coral se postă lângă el, iar Danny şi Clay, în spatele lor.

— Să plece unde? întreba Omaha. Aş risca totul aici mai degrabă decât pe scările alea înguste. Cel puțin aici avem ceva spațiu…

Glonțul care se înfipse în perete îi şuieră pe lângă ureche. Sticla se făcu țăndări, înțepându-i fața într-o parte.

— Fir-ar al…

Mai multe gloanțe se înfipseră în sticlă. Omaha se întinse pe jos lângă Coral. Danny şi Clay se retraseră în camera cealaltă, mai depărtată. Singurul motiv pentru care Omaha mai era încă în viață era faptul că statuia din fier şi sticlă care reprezenta palma ținând sfera, din mijlocul curții interioare, blocase o împuşcătură directă trasă către intrare.

De partea cealaltă a curții interioare, unul dintre membrii comandoului alerga la vedere, înclinat într-o parte, cu un lansator de grenade pe umăr, îndreptat spre uşa palatului. Gloanțele continuară să zboare, ca foc de susținere a soldatului cu lansatorul. O mişcare curajoasă. De câteva minute încoace echipa Cassandrei parcă fusese pusă pe jar.

Coral se întoarse în loc şi-şi îndreptă pistolul spre bărbatul cu lansatorul de grenade. Nu fu suficient de rapidă.

Însă asta nu fu valabil şi în cazul zeilor de sus.

Din tavan, un fulger orbitor de energie lovi pământul lângă bărbat, pârâind scurt şi dureros pentru retina umană. Nu era un fulger adevărat, ci doar un arc de energie format între tavan şi podea. Nu săpă un crater. Nici măcar nu-l dobori pe bărbat din picioare.

Făcu ceva şi mai grav.

Sticla de sub el se transformă pe loc în lichid, schimbându-şi starea într-o secundă. Soldatul se prăbuşi în balta de sticlă topită, până la gât. Țipătul ce izbucni din gura omului fu un sunet auzit doar în cele mai adânci cotloane ale iadului, țipătul unui om care ardea de viu.

După un moment se făcu tăcere.

Capul bărbatului căzu pe spate, din gură ieşindu-i aburi. Era mort.

Sticla se solidifică la loc.

Focul muri odată cu bărbatul. Ceilalți fuseseră martori la grozăvia asta.

La depărtare, luptele continuau, răsunând în urma focurilor de puşcă – însă aici nu mişca nimeni. Omaha îşi ridică privirea. Tavanul era în flăcări, umplând toată cupola de deasupra. Alte fulgere se arcuiră între tavan şi podea. De undeva din față, de peste drum, se auzi un alt țipăt, similar cu cel de dinainte.

— Se întâmplă din nou, spuse Coral.

Omaha se holba la omul mort, îngropat în sticlă. Ştia ce voia să spună fiziciană prin asta.

Moartea înfiorătoare se întorsese în Ubar.

6.12 P.M.

Painter sălta în scaunul său în timp ce autotractorul de douăzeci de tone zburda peste o mică dună. Nu putea să vadă nimic. Vizibilitatea de câțiva metri în față scăzuse până undeva în vârful nasului său. Conducea orbeşte. Putea foarte bine să se îndrepte spre marginea unei pante abrupte şi n-ar fi ştiut.

Cu câteva minute în urmă, furtuna de nisip atacase cu o ferocitate sporită. Rafalele violente de vânt sunau ca nişte pumni uriaşi ce loveau autotractorul cu putere. Capul lui Painter vibra de la zguduiturile şi şocurile la care era supus.

Cu toate astea, continuă să meargă tot înainte ca orbul. Singurul său ghid strălucea pe ecranul laptopului de lângă el.

Safia.

Nu avea idee dacă îi auzise sau nu apelul radio, însă ea nu-şi schimbase poziția din momentul emisiei. Încă se afla deasupra solului… de fapt la aproximativ *doisprezece metri* deasupra pământului. Trebuia să fie un deal în față. Iar el trebuia să

încetinească de îndată ce se apropia.

Licăritul unei reflexii îi atrase privirea. În oglinda retrovizoare. Cel de-al doilea vehicul de urmărire. Se ținea după luminile mai mari ale autotractorului. Urmăritorul conducea probabil orbește ca și el, rămânând la oarecare distanță, lăsându-l pe el să se ciocnească de orice fel de obstacole.

Orbul care-i deschide calea altui orb.

Painter continuă să meargă. Nu îndrăzni să-și părăsească postul. Vântul se intensifică deodată, bătând chiar cu mai multă sălbăticie. Pentru un moment, autotractorul se înclină pe o parte pe o șenilă, cât pe ce să se răstoarne. Sfinte Hristoase…

Fără vreun motiv anume, izbucni în râs. Hazul nedesluşit al celui condamnat la moarte.

Apoi rafalele de vânt se opriră, ca și cum cineva ar fi scos ventilatorul din priză.

Autotractorul ajunse pe o porțiune de teren mult mai neted. Văzduhul se lumină, transformându-se dintr-un cer de la miezul nopții într-unul de la asfințit. Nisipul încă se mai învârtea și mai făcea rotocoale, iar vântul încă mai bătea destul de serios, însă nici la a zecea parte din viteza cu care suflase mai înainte.

Se uită în oglinda laterală. Un val compact de întuneric îi obtura vizibilitatea. Probabil că traversase în întregime centrul zonei și ieșise pe partea cealaltă.

În timp ce se uita, nu văzu nici urmă din vehiculul de urmărire, strălucirea farurilor sale se pierduse în întunericul total. Probabil că ultima izbucnire mai năprasnică a vântului îl răsturnase pe nenorocitul acela.

Se concentra ca să se uite în față.

Dacă se chinuia, răzbătea cu privirea până la patru sute de metri distanță. La depărtare putu să vadă proeminența nedesluşită a unei stânci întunecate la culoare. Un platou stâncos înalt. Își aruncă rapid privirea spre laptop. Cerculeţul albăstrui se afla drept în față.

— Aşadar, aici erai.

Apăsă și mai tare pedala de accelerație a autotractorului.

Se întrebă dacă Safia putea să-l vadă. Se întinse și luă stația radio în mâna. Cu un ochi era în continuare atent la drum. Pe tot întinsul regiunii, minitornadele se mişcau cu rapiditate și şerpuiau, unind deşertul de jos cu cerul de deasupra. Acestea străluceau cu o lucire bizară de cobalt. Pârâiturile și scânteile produse de încărcătura statică se ridicau de la sol și se răsuceau

în sus. Majoritatea stăteau într-un singur loc, însă câteva şerpuiau pe deasupra peisajului deşertic. El era suficient de aproape încât să vadă urmele lăsate pe fața unei dune, nisipul spulberat şi aruncat cu putere în sus. În urma ei rămânea o dâră de nisip neagră, asemenea unui sigiliu cu înfloriturişi zorzoane, a unui condei mânuit de vreun zeu al furtunii.

Painter se încruntă. Nu mai văzuse niciodată un asemenea fenomen. Însă nu asta îl îngrijora pentru moment.

Avea griji mult mai presante. Ridică stația radio la buze.

— Safia, dacă poți să mă auzi, confirmă-mi. Ar trebui să mă vezi.

Aşteptă un răspuns, ceva. Nu ştia dacă Safia mai avea vreuna dintre stațiile lor radio. Era vorba de frecvența pe care setase transmițătorul autotractorului.

Zgomotul izbucni din receptor:

— … ainter! Pleacă! Întoarce-te!

Era Safia! Părea să aibă probleme.

Apăsă pe butonul de transmisie.

— Nu mă întorc. Am…

Un arc electric se formă între receptorul radio şi urechea lui. Scâncind, scăpă radioul din mână. Mirosea a păr ars.

Simți un val de încărcătura statică imensă ce pusese stăpânire pe tot vehiculul. La atingerea fiecărei suprafețe în parte se cutremura. Îşi ținu mâinile pe volanul acoperit cu cauciuc. Laptopul sfârâi, după care auzi un pocnet puternic. Ecranul se stinse.

Un sunet ca de nautofon ajunse până la el, puternic, neplăcut şi persistent. Nu, nu era un semnal de ceață… ci claxonul unui camion.

Se uită rapid în oglinda laterală. Din valul negru de furtună, camionul pornit în urmărirea lui ieşi la iveală în teren deschis. Ultimele rafale de vânt loviră cu putere capătul din spate al maşinii. Carcasa maşinii se clătină, începând să se ridice uşor în aer.

După care fu eliberat. Lovi nisipul cu putere, cu roțile de pe o parte, după care cu cele de pe partea cealaltă. Se balansă, derapă şi se întoarse complet. Însă acum ieşise din ghearele furtunii.

Painter înjură.

Şoferul camionului trebuie să fi fost la fel şocat ca Painter de faptul că mai era în viață. Camionul cu platformă mergea în gol. Arăta jalnic. O roată era dezumflată, bara de protecție era îndoită

ca un uriaş zâmbet de oţel, prelata de deasupra încărcăturii din spate fusese smulsă într-o parte şi se prinsese în frânghiile de amarare.

Painter apăsă acceleratorul, înaintând cu viteză, mărind pe cât posibil distanţa dintre el şi camionul aflat pe urmele sale. Îşi aminti de bombardamentul cu grenade reactive la care fusese supus. Voia să câştige un mic avantaj, după care urma să se ocupe şi de camionul acesta.

În oglinda laterală, camionul îl urmărea, mergând destul de greu după el. Painter se pregăti de luptă, setând mastodontul pe pilot automat.

În faţă, în plin deşert, îi aştepta o pădure de diavoli ai nisipurilor, care se învârteau nebuneşte şi străluceau în semiobscuritatea asfinţitului. Cu toţii păreau să fie în mişcare acum. Se încruntă. Se mişcau cu toţii la unison, ca un balet nepământean.

După care o simţi. O mişcare bruscă, familiară, a nisipului.

Simţise acelaşi lucru când grenadele declanşaseră o avalanşă asupra unei dunei. Senzaţia că-i fuge nisipul de sub tălpi.

Însă acum se afla pe teren întins şi plat.

Tot ce se afla în jurul turbioanelor dansa nebuneşte, electricitatea statică producând scântei, iar deşertul se dezagrega sub el. Autotractorul de douăzeci de tone se împotmolea din ce în ce mai tare. Viteza îi scăzuse. Simţi cum îi derapează spatele şi cum se plimbă dintr-o parte în alta. Autotractorul se răsuci în loc, târât de forţe necunoscute. După care fu prins ca într-o capcană şi se opri.

Geamul lateral era îndreptat spre camionul din spate. Acesta continua să se îndrepte de el, apropiindu-se pe roţile sale late, noduroase, speciale pentru nisip. După care nisipul de dedesubt se transformă în pudră. Se afundă până la jante... după care până la osii.

Acum era blocat ca într-o mlaştină.

Atât vânătorul, cât şi prada erau prinşi în capcană, ca nişte muşte în chihlimbar. Numai că acest chihlimbar se mai scurgea încă.

Simţea asta chiar sub el. Nisipurile încă se mai mişcau.

6.15 P.M.

Safia renunță la stația radio. Nu putea decât să privească plina de groază, alături de Kara şi Lu'lu. Era un peisaj mai presus de un coşmar, un tablou pictat de Salvador Dali. Lumea se topea şi se extindea.

Se uită la vârtejurile, la descărcările electrice mortale, la bălțile de nisip negru, la dârele identice lăsate în urmă de diavolii rapizi care bântuiau încoace şi încolo. Norii plini de praf de pe cer străluceau de la cantitatea de energie care se răspândea prin ei, alimentată de coloanele şerpuitoare de nisip şi încărcătură statică.

Însă nu acesta era cel mai rău lucru.

Din câte putea să vadă, întregul platou deşertic începuse să se adune într-un turbion uriaş, care se învârtea în jurul bulei îngropate în adâncurile Ubarului. Platoul stâncos din piatră de gresie era ca un bolovan în curent. Însă mai existau şi alte pietre mai mici: autotractorul lui Painter şi alt camion, împotmolite în nisipurile învolburate.

Vârtejurile de vânt şi nisip se apropiau de vehicule, lăsându-le focului mocnind. Spre stânga răsună o bubuitură. O bucată din platoul stâncos se desprinse, prăbuşindu-se în nisip, asemenea un gheţar ce se prăbuşeşte în mare.

— Nu putem să mai stăm aici, spuse Kara. Insula asta de piatră o să se facă bucăți.

— Painter… rosti Safia.

Îmbrăcămintea ei producea scântei şi pârâia pe fundalul descărcărilor electrice, în timp ce ea păşea spre marginea platoului stâncos. El venise să le salveze, mergând la moarte sigură. Trebuiau să facă totuşi ceva.

— E pe cont propriu, spuse Kara. Nu-l putem ajuta cu nimic.

Deodată stația radio îi pârâi în mână. Uitase de ea. „Painter…"

— Safia, mă auzi?

Era Omaha. Îşi ridică şi ea stația radio.

— Sunt aici.

Vocea lui suna ca şi cum ar fi fost de pe altă planetă.

— Aici jos se întâmplă ceva ciudat. Încărcătura statică creează arcuri electrice peste tot. Distruge sticla. O topeşte în punctele de contact. Cataclismul generalizat se întâmplă din nou! Rămâneți acolo!

— Puteți să ajungeți aici sus? La scări?

— Nu. Eu, Danny, Clay şi Coral suntem blocați în palat.

O mişcare de lângă tunel îi atrase atenția. Sharif urca şi el.

Kara se duse să-i iasă în întâmpinare.

El îi făcu semn spre tunel.

— Ne-am retras la scări, spuse el, gâfâind. Căpitanul al-Haffi o să încerce să țină inamicul la distanță. Ar trebui…

Vocea i se stinse în momentul în care surprinse cu privirea imaginea deşertului. Făcu ochii mari.

O altă rocă se crăpă, apoi bucățile masive de piatră se prăbuşiră. Marginea platoului stâncos se spulberă.

— Allah, ai milă de noi, se rugă Sharif.

Kara îi făcu semnă să se dea înapoi.

— Cam aşa ar trebui. Fiindcă suntem pe punctul de a rămâne fără locuri unde să ne ascundem.

6.16 P.M.

Cassandra cunoscu adevărata teroare pentru prima oară după ani de zile. Ultima dată când simțise teama asta până în rărunchi fusese în copilărie, când asculta paşii tatălui ei care se apropiau de uşa dormitorului ei la miezul nopții. Acum era la fel. O frică pe care o simțea până în măruntaie şi care-i îngheța şira spinării. Uitase să respire.

Se ghemuise, făcându-se mică de tot, într-o clădire nu prea mare de sticlă, mai mult o capelă, suficientă pentru o persoană ca să îngenuncheze. Singura intrare era o uşiță pe care trebuia s-o tragi după tine. Nu avea nici o fereastră. Dincolo de uşă, se întindea oraşul.

Se uita la arcurile continue produse de descărcările electrice. Unele loveau lacul, crescând în intensitate, după care erau resorbite înapoi spre acoperiş şi mai luminoase după efortul depus, ca şi cum furtuna de deasupra s-ar fi alimentat din apele de dedesubt.

Nu acelaşi lucru se întâmpla când loveau sticla. Fiecare suprafață absorbea energia stranie, lichefiindu-se, însă pentru un timp foarte scurt, exact cât scânteierea unui fulger. După care se transforma la loc în sticla solida.

Îl văzuse pe unul dintre oamenii ei răpus de un asemenea fulger. Acesta se adăpostise în spatele unui perete, sprijinindu-se de el. După care fulgerul lovise zidul. Bărbatul se prăbuşise prin el, reazemul său dispărând subit. După aceea peretele se solidificase la loc. Jumătate din corp pe de-o parte, cealaltă jumătate pe partea cealaltă a peretelui. La interior, pe toată

lățimea sticlei, fusese ars până la os. Până şi hainele i se aprinseseră, transformându-l într-o torța umană, de ambele părți ale sticlei.

Peste tot prin oraş, luptele încetaseră. Oamenii îşi căutau adăpost.

Văzuseră cu toții corpurile mumificate. Ştiau ce se întâmpla. În caverna uriaşa se aşternuse o liniște mormântală, cu excepția focurilor de arma ocazionale dintre vecinătatea zidului din spate, acolo unde inamicul se autoizolase într-un tunel. Oricine se apropia era împuşcat.

Cassandra ținea strâns dispozitivul ei electronic de urmărire. Se uita la cum erau răspândite triunghiurile roşii. Oamenii ei. Sau cei câțiva care mai rămăseseră din ei. Îi numără. Din cei cincizeci de bărbați din echipa de atac, mai rămăseseră doar doisprezece. Se uita cum un alt marcator clipeşte şi dispare de pe ecran. Un țipat cutremurător tulbură liniştea oraşului.

Moartea îi secera fără milă oamenii.

Ştia că până şi adăposturile acestea închise nu erau sigure. Văzuse cadavre mumificate în interiorul câtorva case.

Cheia fenomenului părea a fi mişcarea. Probabil că volumul de încărcătură statica din încăpere era atât de mare, încât orice mişcare atrăgea un fulger care-i perfora acoperişul.

Drept urmare, Cassandra rămase nemişcata, foarte liniştită. Făcuse acelaşi lucru în pat, în copilărie. Atunci nu-i fusese de nici un ajutor. Se îndoia că avea să-i fie acum. Era prinsă în capcana.

6.17 P.M.

Omaha stătea întins pe burta la intrarea în palat. Tăcerea era apăsătoare. Dincolo de curtea interioară, furtuna de foc se înrăutățise. Fulgerele pârâiau, frângându-se în nişte furci strălucitoare. Cupola de sus strălucea asemenea unei coroane solare, a unui soare albăstrui.

Omaha privi în jur ştiind că moartea era aproape.

Însă cel puțin îi spusese Safiei că o iubeşte. Îşi găsise liniştea interioara. Trebuia să se mulțumească doar cu asta. Îşi aruncă privirea în sus. Se rugă ca Safia să fie în siguranța. Ea îi transmisese un alt mesaj scurt, descriindu-i haosul de acolo.

Moarte deasupra, moarte dedesubt. Aveai de ales.

Coral era întinsă lângă el, studiind furtuna.

— Suntem în interiorul celui mai mare transformator din lume.

— Ce vrei să spui?

Vorbeau în şoaptă, ca şi cum le-ar fi fost frică să nu atragă atenția monstrului adormit.

— Caverna din sticlă cu soluția ei de antimaterie energizată acționează precum un superconductor masiv, izolat. Atrage energia spre ea însăşi precum cămila de fier de la muzeu. În cazul acesta, acumulează energia statică a oricărei furtuni de nisip de deasupra, absorbind-o de sus în jos. Însă aşa cum energia sporeşte în incintă, depăşind un anumit prag, trebuie să elimine excesul de energie, aşa cum o face fulgerul în timpul unei furtuni obişnuite cu tunete şi fulgere. Numai că acesta este orientat de la nisip spre cer, țâşnind în sus, în mod repetat, în descărcări imense, creând acele turbioane mortale de la suprafața deşertului.

— Ca şi cum şi-ar secătui bateria, spuse Omaha. Însă ce se întâmplă de fapt aici?

— O furtună într-o sticlă. Megafurtuna şi-a revărsat prea multă energie aici jos. Bula de sticlă nu poate să o descarce suficient de repede, aşa că o parte din ea este împroşcată înapoi.

— Autodistrugându-se.

— Redistribuind încărcătura electrică, îl corectă ea. Sticla este un conductor foarte bun. Pur şi simplu preia energia în exces pe care n-o poate descărca totuşi către suprafață şi o transmite în jos, pe podeaua de dedesubt. Sticla de aici captează energia şi o dispersează. Un ciclu menit să mențină sarcina electrică dispusă în mod uniform în întreaga bulă, în loc să o localizeze doar la nivelul cupolei. Acest echilibru de energie este cel care menține stabilitatea lacului cu antimaterie pe durata furtunii. O echilibrare a sarcinilor electrostatice.

— Cum rămâne cu pungile de sticlă topită?

— Nu cred că este sticlă *topită.* Cel puțin nu întru totul.

Omaha se uită întrebător spre ea.

— Ce vrei să spui?

— Sticla este întotdeauna în stare *lichidă.* Ai văzut vreodată sticlă din antichitate? Firişoarele lunguiețe ce parcă ar curge şi-i distorsionează uşor claritatea? Gravitația afectează sticla ca în cazul unui lichid, făcând-o să se scurgă uşor în mici şiroaie.

— Însă ce are asta de-a face cu ce se întâmplă aici?

— Fulgerele de energie nu numai că topesc sticla. Ele îi schimbă *starea,* degradându-i în mod instantaneu toate legăturile, lichefiind sticla până la punctul care o separă de starea gazoasă. Când

energia se dispersează, se resolidifică la loc. Însă doar pentru o clipă, este într-o stare incandescentă între lichid şi gaz. De asta nu curge. Îşi menţine forma de bază.

Omaha spera că discuţia asta avea să conducă la vreo soluţie.

— Şi putem să facem ceva în sensul ăsta?

Coral clătină din cap.

— Nu, dr. Dunn, mi-e teamă că am dat de dracu'.

6.19 P.M.

Explozia puternică îi atrase atenţia lui Painter către platoul stâncos.

Un camion parcat lângă proeminenţa din piatră de gresie zbură prin aer, împroşcând combustibil în flăcări. Unul dintre diavolii de nisip care rătăcea fără direcţie continuă să se deplaseze trecând pe lângă el. În urma sa lăsa o dâră aburindă de nisip înnegrit.

Sticlă topită.

Coloanele sinuoase de încărcătură statică descărcau într-un fel sau altul cantităţi colosale de energie calorică, arzând tot ce întâlneau în calea lor.

Painter îşi aminti de avertismentul Safiei transmis prin staţia radio înainte să se scurtcircuiteze. Încercase să-l prevină să nu se apropie. Iar el nu o ascultase.

Acum era blocat în interiorul autotractorului şi acesta se răsucea uşor, într-un turbion imens din nisip învolburat. De cinci minute încoace, îl târâse necontrolat în faţă, făcându-l să descrie un arc mare de cerc, învârtindu-l uşor în loc. Era ca o planetă care orbita în jurul soarelui.

Iar tot ce se afla în jur executa un dans al morţii. La flecare vârtej care dispărea de la sine printr-o bruscă descărcare electrostatică, alte trei îi luau locul.

Era doar o chestiune de timp până când unul dintre ele avea să-i taie calea sau şi mai rău, să erupă de sub el. În timp ce se rotea, văzu celălalt camion. Nu se descurca deloc mai bine. O altă planetă, mai mică, poate o lună.

Painter se uită de-a lungul nisipurilor care îi separau, întrezări o şansă.

Era o idee nebunească, însă era mai bine decât să stea aici, aşteptându-şi sfârşitul. Dacă tot trebuia să moară, decât să stea cu mâinile în sân, mai bine încerca să facă totuşi ceva. Se uită în

jos la trupul său gol. N-avea decât boxerii pe el. OK, trebuia să călătorească fără bagaje.

Se ridică în picioare şi se îndreptă spre partea din spate a mastodontului. Avea să plece cu mâna aproape goală. Îşi luă un singur pistol… şi un cuțit.

Odată pregătit, se duse spre uşa din spate. Trebuia să se mişte repede. Îşi luă un răgaz cât să tragă de mai multe ori aer în piept. Deschise uşa din spate.

Suprafața întinsă a deşertului erupse deodată la câțiva metri distanță. Un diavol se răsuci în sus ieşind din nisip. Îi simți valul de energie statică. Părul i se electriza în jurul capului, pârâind. Speră că nu-i luase foc.

Se trase înapoi şi se îndepărtă de uşa din spate. Timpul îi expirase. Se îndreptă ca o săgeată spre uşa laterală, o deschise larg şi sări.

Lovind pământul, se scufundă până la gambe. Nisipul era al naibii de instabil. Îşi aruncă privirea peste umăr. Diavolul se contura nedesluşit în spatele tractorului, pocnind şi pârâind de la energia statică. Simți mirosul de ozon. Căldura era parcă pompată dinspre monstru.

„Zboară, zboară, scânteioară."

Erau nişte versuri pentru copii pe care tatăl lui i le şoptea adesea la ureche atunci când îl prindea că pierdea vremea aiurea. „Nu, papa… eu nu pierd vremea aici."

Painter îşi trase picioarele ca să le scoată din nisip şi o luă la fugă în jurul botului autotractorului. Turbionul îl trase spre el, aducându-l la limita nisipurilor mişcătoare.

Localiză camionul cu platformă. Se afla la cincizeci de metri. O jumătate dintr-un teren de fotbal. O luă la fugă spre acesta.

„Zboară, zboară, scânteioară."

Fugea, cu rima incantației în minte.

Dincolo de întinderea de nisip, portiera camionului se deschise brusc. Soldatul stătea pe scara de urcare cu puşca îndreptată spre el. Un nu hotărât intruşilor.

Din fericire Painter avea deja pistolul ridicat. Trase odată şi încă o dată. Nu avea nici un motiv să economisească gloanțele. Apăsă de câteva ori pe trăgaci.

Şoferul căzu pe spate, cu brațele întinse.

Explozia din spatele lui Painter îl aruncă înainte, cu fața în jos. Un val de foc pârjoli totul în jur. Scuipând nisipul din gură, sări în sus şi o luă la fugă.

Îşi aruncă scurt privirea şi văzu autotractorul într-o rână, în flăcări, în urma exploziei rezervorului de combustibil, provocate de căldura puternică emanată de diavolul de nisip, în momentul în care se apropiase de mastodont. Painter fugea cu paşi hotărâți. Combustibilul aprins se împrăştia peste tot în jur, vărsându-se în nisip.

El fugea pur şi simplu cât îl țineau picioarele, hotărât să ajungă acolo unde îşi propusese.

Ajungând la camionul cu platformă, sări până la portiera cabinei, se folosi de cadavrul şoferului ca să-şi facă vânt şi se cocoță pe platforma din spate. Prelata era încă încâlcită în frânghii. Se folosi de cuțit să taie legăturile. Acestea erau întinse la maximum şi pocniră asemenea coardelor de chitară încordate excesiv de mult. Dădu la o parte prelata şi frânghiile tăiate.

Scoase la iveală ce se afla dedesubt. Ceea ce văzuse atunci când autoplatforma se împotmolise. Una din tălpile saniei de susținere a elicopterului.

„Scânteioara tocmai a descoperit că poate pluti."

6.22 P.M.

Safia auzi împuşcăturile sacadate ale unui pistol.

„Painter…"

Se îngrămădise de-a valma cu ceilalți în interiorul pasajului cu trepte. Kara şi Lu'lu stăteau de pază împreună cu ea. Se gândea cum să scape de soarta crudă de aici. Simți că exista un răspuns, dar la care ea nu avea acces. Un indiciu care îi scăpa, lăsând frica să o roadă pe dinăuntru. Însă frica era o cunoştință mai veche de-a sa. Trase adânc aer în piept, de mai multe ori, inhalând calm, expirând tensiunea internă.

Se gândi la misterul de aici.

Îşi aminti de gândurile care o cuprinseseră pe drumul până aici. De modul în care trecutul şi prezentul se întrepătrundeau în nenumărate feluri. Închise ochii. Aproape că putea să simtă cum răspunsul se ridică în interiorul ei, ieşind la suprafață, asemenea unei bule de aer în apă.

După care urmară împuşcăturile.

Urmate de o explozie. Asemenea celei care distrusese unul dintre camioanele căpitanului al-Haffi cu aproximativ un minut în

urmă.

Safia ieşi în grabă pe platoul stâncii. O minge de foc se ridică în sus, dezintegrându-se în bătaia vântului. Autotractorul zăcea răsturnat pe o parte.

„Oh, Doamne… Painter…"

După care văzu un bărbat dezbrăcat cățărându-se pe camionul mai mic.

Kara i se alătură.

— E Crowe.

Safia se agăță de speranța asta.

— Eşti sigură?

— Tipul ăsta chiar trebuie să se tundă.

Personajul se urcă în ceva din spatele camionului. După aceea Safia văzu desfăşurarea palelor pliante. Auzi un vâjâit la distanță. Palele începură să se învârtă. Un elicopter.

Kara oftă.

— Omul ăsta e inepuizabil, trebuie să recunosc.

Safia observă că un vârtej mic, unul dintre cele care bântuiau de colo-colo, lăsând dâre printre dune, se învârtea într-un arc de cerc larg, îndreptându-se spre camion şi elicopter.

Oare îl văzuse şi Painter?

6.23 P.M.

Painter stătea întins pe burtă în sania elicopterului. Manşele de comandă erau lângă mâinile sale, câte una pentru fiecare mână. Iniție învârtirea palelor. Mai pilotase elicoptere în perioada în care se antrenase pentru a intra în Forțele Speciale, însă nici unul ca acesta.

Însă cât de diferit putea să fie?

Trase de maneta din dreapta. Nu se întâmplă nimic O împinse pe cea din stânga. Tot nimic. În regulă, poate că lucrurile erau puțin diferite.

Acționă ambele manete o dată, iar elicopterul se desprinse de pe platformă şi se ridică în aer. Menținu manetele trase şi țâşni într-un arc de cerc nesigur, învârtit de vânt. Bum-bum-ul palelor se potrivea cu bătăile inimii sale, rapide şi furioase. Pe măsură ce elicopterul se ridica, surprinse cu privirea un vârtej în coada sa. Strălucea şi împroşca foc asemenea unui demon ridicat din iad.

Painter acționă comenzile, înclinându-se spre dreapta, spre

stânga şi înainte.

Înainte era în regulă.

Mări viteza, aplecându-se prea mult, ca şi cum ar fi coborât pe o pantă înzăpezită. Încercă să ridice botul elicopterului în sus înainte să se îngroape singur în nisip. Acționă maneta, mişcând-o spre stânga, după care o readuse la poziție, iar în cele din urmă găsi o modalitate de a-i ridica partea din față.

Acum se îndrepta direct spre un turbion monstruos de mare.

Urcă mai sus şi înspre dreapta – şi reuşi cu succes să se învârtă în loc în timp ce *încă* mai zbura spre diavolul uriaş. Simți cum i se întoarce stomacul pe dos. Trase de maneta stângă, opri rotația şi reuşi la țanc să evite diavolul.

Însă cu un gest neaşteptat, vârtejul împroşcă un arc de energie statică, năucindu-l.

Painter resimți şocul din vârful picioarelor până la sprâncene.

La fel şi aparatul de zbor.

Toată alimentarea cu energie căzu. Instrumentele o luară razna. Era în picaj, palele învârtindu-se fără folos. Opri toate sistemele, după care le porni din nou. Relansare. Se auzi un vâjâit uşor, după care motorul se înecă. Apoi muri.

Platoul de piatră era în față. Se îndreptă spre el făcând tot ce putea să facă el… ceea ce însemna că se afla undeva în lateralul blocurilor de piatră.

Reporni totul din nou. Motorul reacționa de data asta. Palele care continuau să se învârtească trebuie să fi ajutat la repornirea motorului. Trase de ambele manete.

Elicopterul urcă. Stâncile parcă veneau în grabă spre el.

— Hai odată… murmură el printre dinții încleştați.

Când ajunse la platoul stâncos, îşi aruncă rapid privirea în vârf. Mai ridică aparatul de zbor câțiva centimetri. Tălpicii de aterizare măturară marginea platoului, muşcară puțin din el, aplecând elicopterul într-o parte. Palele se loviră de piatră şi se rupseră.

Se făcură praf.

Apoi trenul de aterizare se retrase şi aparatul de zbor ateriză cu fundul în sus deasupra platoului de piatră. O cădere norocoasă. Painter se lovi la cap, însă nu prea tare.

Lovi cu putere în trapa laterală şi se prăbuşi. Râmase întins pe piatră, gâfâind, surprins că trăia. Era o surpriză plăcută.

Safia se grăbi să ajungă la el.

Kara o urmă, privindu-l cu mâinile încrucişate.

— Bună treabă, însă ai auzit vreodată de expresia ai sărit din

lac în puț?

El se ridică.

— Ce mama dracului se întâmplă?

— Trebuie să ajungem într-un loc sigur, spuse Safia, ajutându-l să stea în picioare.

— Unde? întrebă Kara, apucându-l de mâna cealaltă. Furtuna de nisip sfâşie deşertul, iar dedesubt, Ubarul este în flăcări.

Safia îşi îndreptă corpul.

— Ştiu unde putem să mergem.

22
FURTUNA DE FOC

4 DECEMBRIE, 6.45 P.M.
UBAR

Safia stătea cu căpitanul al-Haffi la baza scărilor. Se uita lung la vârtejul azuriu ce se agita deasupra încăperii boltite. Era orbitor. Fulgere de energie albastră precum cerul erau lansate, se divizau în două şi se împrăştiau peste tot în încăpere. Cea mai enervantă caracteristică era tăcerea absolută. Aici nu erau tunete.

— Cât de departe este palatul? îl întrebă ea pe căpitan.

— La patruzeci de metri de aici.

Se uită în spate la scări. Clanul Rahim se redusese la paisprezece femei adulte şi la cele şapte fetiţe. Dintre cei doisprezece oameni ai căpitanului al-Haffi rămăseseră acum opt. Nici unul dintre ei nu părea pregătit să intre în Ubar prin zidul de foc mistuitor.

Însă erau gata s-o urmeze pe Safia.

Se întoarse cu faţa spre poteca pe care trebuiau să meargă. Orice pas greşit însemna moartea prin calcinare.

— Eşti sigură? o întrebă Kara din spate, flancată de Lu'lu şi Painter.

— Cât se poate de sigură, răspunse Safia.

Painter împrumutase o robă de la unul dintre bărbaţii clanului Shahran, însă era tot desculţ. Avea buzele strânse.

La depărtare, răsunând în jos prin pasajul din spatele lor, zgomotul provocat de prăbuşirea stâncii ajunse până la ei. Pregătirile duraseră mai mult decât ar fi vrut Safia. Deja secţiunile superioare ale scărilor se prăbuşeau, făcându-se praf.

— Îţi pui multă încredere în regina aia din vechime, spuse Painter.

— Ea a supravieţuit cataclismului. Linia de descendenţă a regelui a supravieţuit şi ea. Pe timpul ultimului cataclism, linia de descendenţă regală a fost protejată. Ei au fost singurii care au reuşit. Cum oare?

Safia se întoarse şi goli roba împăturită pe care o ţinea în mână.

Nisipul curse şi acoperi sticla din faţa ei. Se întindea repede pe potecă.

— *Nisipul* este un izolator foarte bun. Palatul regal din Ubar este acoperit cu tablouri din nisip, pe jos, pe pereţi şi pe tavan. Amestecul unei cantităţi atât de mari de nisip în sticlă probabil asigură legarea la pământ a structurii împotriva descărcărilor electrostatice, protejându-i pe cei dinăuntru. Şi bătu uşor în staţia radio. Aşa cum a făcut-o până acum cu Omaha, Coral, Danny şi Clay.

Painter dădu din cap aprobator. Ea îi citi respectul şi încrederea în priviri. Se simţi întărită de încrederea neclintită pe care el o avea în ea. Era ca o stâncă atunci când ea avea nevoie de sprijin şi să se bizuiască pe cineva. Din nou.

Safia se întoarse şi se uită atent în spate, la şirul lung de persoane. Fiecare avea câte un săculeţ de nisip. Făcuseră săculeţi şi pungi improvizate din robe, cămăşi – până şi copiii cărau nişte ciorapi plini de nisip. Planul consta în vărsarea nisipului şi crearea unei poteci de aici până la palat, locul în care aveau să se adăpostească împotriva furtunii.

Safia ridică staţia radio.

— Omaha?

— Sunt aici, Saff.

— Noi am pornit la drum.

— Aveţi grijă.

Lăsă staţia radio în jos şi păşi pe sticla acoperită cu nisip.

Ea avea să meargă în frunte, deschizându-le calea. Mergând tot înainte, împrăştia nisipul cât putea de mult în faţă cu gheata, păstrându-şi totuşi o bună izolare sub picioare. Odată ajunsă la capăt, Painter îi dădu săculeţul lui de nisip. Se întoarse şi vărsă pe jos nisipul, prelungind dâra pe care continuă să meargă.

Deasupra capului, acoperişul cavernei lumina cu o flacără albăstruie ca de cobalt. Încă era în viaţă. Funcţiona.

Safia înainta încetişor pe poteca de nisip. În spatele ei, se forma un lanţ uman din ce în ce mai mare, prin care se pasau săculeţii de nisip unul după altul, din mână în mână.

— Uitaţi-vă pe unde călcaţi, îi avertiză Safia. Asiguraţi-vă că aveţi tot timpul nisip sub tălpi. Nu atingeţi pereţii. Aveţi grijă de copii.

Şi continua să verse nisip. Dâra se întindea şerpuitoare de la peretele din spate, ocolind colţurile, coborând scările, de-a lungul treptelor de sticlă.

Safia se uită în față la palat. Înaintau în pas de melc, dar se apropiau din ce în ce mai mult.

Acum, încărcăturile statice erau lansate înspre ei aproape continuu, atrase de mişcările lor, agitând şi destabilizând câmpul electromagnetic ce stabiliza locul. Insă sticla de-o parte şi de alta a potecii absorbea întotdeauna încărcătura electrostatică, asemenea unui paratrăsnet Poteca lor rămase sigură.

Safia vărsă nisipul dintr-o robă, după care auzi un strigăt în spate. Sharif alunecase la câțiva metri mai în spate pe una dintre scările acoperite cu nisip. Îşi recăpătase echilibrul sprijinindu-se de un perete din apropiere.

— Nu, strigă Safia.

Însă era prea târziu.

Asemenea unui lup care se repede asupra unui miel răzleț, o lance de lumină strălucitoare țâşni de sus. Peretele solid cedă. Sharif căzu cu capul înainte. Sticla se solidifică în jurul umerilor săi. Corpul îi fu cuprins de spasme, însă nu se mai auzi nici un țipăt, căci fața îi era blocată în sticlă. Muri imediat. Marginile robei îi ardeau cu foc mocnit.

Copilele țipară şi-şi ascunseră fețele în robele mamelor lor. Barak veni în grabă din spate, trecând pe lângă ceilalți, cu fața împietrită de durere. Dădu din cap spre femei şi copii.

— Calmează-le, spuse Safia. Fă-le să meargă în continuare.

Şi cu asta luă următorul săculeț. Mâinile îi tremurau. Painter veni lângă ea, luându-i sacul din mână.

— Lasă-mă pe mine.

Ea aprobă din cap, rămânând a doua din şir. Kara era în spatele ei.

— A fost un accident, spuse ea. Nu e vina ta.

Safia înțelese cu mintea, însă nu şi cu inima.

Cu toate astea, nu lăsă ca acest sentiment de vinovăție să o paralizeze. Îl urmă pe Painter, dându-i alt săculeț. Avansau încetul cu încetul.

În cele din urmă, ocoliră zidul curții interioare. În față, intrarea în palat era luminată. Omaha stătea chiar sub arcadă, cu lanterna în mână.

— Am lăsat lanterna aprinsă pentru voi.

Le făcu semn să înainteze. Safia trebui să se abțină şi să reziste tentației de a o lua la fugă. Încă nu erau în siguranță deplină.

Continuară să meargă înainte în acelaşi ritm, ocolind pe lângă sfera de fier aşezată pe postamentul său. Într-un final, dâra lor

lungă de nisip ajunse la intrare.

Safiei i se permise să intre prima. Ea păşi înăuntru şi-l îmbrăţişa pe Omaha, lipindu-se strâns de el. El o ridică în braţe şi o duse până în spate, în camera principală.

Ea nu obiectă în nici un fel. Erau în siguranţă acum.

7.07 P.M.

Cassandra urmărise nemişcată procesiunea, abia respirând. Ştia că, dacă se mişca, asta înseamnă propria moarte. Safia şi Painter trecuseră la câţiva metri de mica ei firidă de sticlă.

Prezenţa lui Painter fusese într-adevăr o surpriză. Cum de se afla aici?

Însă nu reacţiona. Îşi ţinu până şi respiraţia, fără să se precipite. Era ca o statuie.

Nenumăraţii ani de antrenament specific în Forţele Speciale şi operaţiunile de pe teren o învăţaseră modalităţile de a rămâne nemişcată şi tăcută. Se folosea de ele din plin.

Cassandra ştiuse că Safia venea spre ea. Le urmărise modul în care înaintaseră, mişcându-şi numai ochii şi văzuse cum şi ultimul triunghi roşu de pe dispozitivul de urmărire dispăruse cu un minut în urmă. Ea era singura care mai rămăsese din echipa de atac. Însă nu se terminase.

Cassandra urmărise plină de uimire cum Safia se întoarce înapoi în cavernă de la suprafaţă, revenind aici şi trecând atât de aproape de ea.

O dâră de nisip.

Safia desluşise singurul adăpost ce conferea siguranţă din toată peştera: clădirea mare, semeaţă, care se înălţa la cincisprezece metri distanţă. Cassandra auzise vocile fericite ale celorlalţi în momentul în care ajunseră în acest sanctuar.

Rămase absolut nemişcată.

Dâra de nisip şerpuia la numai doi metri de poziţia ei. Doi paşi mari. Mişcându-şi numai ochii, se uită în sus la tavan. Aşteptă, încordându-şi fiecare muşchi, pregătindu-se. Însă rămase ca o statuie.

După aceea un fulger lovi la vreo trei metri distanţă. Suficient de aproape.

Cassandra ţâşni pe uşă, convinsă de adevărul unui proverb vechi: „Fulgerul nu loveşte niciodată de două ori în acelaşi loc”. N-

avea unde să se ducă în alt loc.

Atinse cu un picior sticla, însă suficient de departe cât să poată sări de-acolo. La următoarea mişcare piciorul îi ateriza pe nisip. Căzu ghemuindu-se pe potecă.

Era în siguranță.

Trase de mai multe ori cu putere aer în piept, pe jumătate suspinând de uşurare. Îşi permise acest moment de slăbiciune. Avea nevoie de el ca să se întărească pentru ceea ce avea să facă mai departe. Aşteptă ca inima să nu-i mai bată cu putere şi să nu mai tremure.

În cele din urmă se calmă. Îşi întinse gâtul, ca o pisică abia trezită din somn. Inspiră adânc, apoi expiră. Acum era gata să se întoarcă la treabă.

Se ridică în picioare şi scoase la vedere detonatorul comandat de la distanță. Îl verifică rapid ca să se asigure că nu se defectase sau că nu i se arseseră componentele electronice. Totul părea în ordine. Apăsă pe o tastă, acționa butonul roşu, după care apăsă din nou pe tastă.

Un comutator între viață şi moarte.

Însă în loc să apese butonul care să explodeze cipul de la gâtul Safiei, tot ceea ce trebuia să facă acum era să-şi ridice degetul în sus.

Pregătită, îşi scoase pistolul din toc. Era timpul să-şi salute vecinii.

7.09 P.M.

Painter stătea pe podea şi se uita înjur. Coral deja îl pusese la curent cu ceea ce se întâmplase, cu teoriile şi motivele ei de îngrijorare. Acum şedea lângă el, verificându-şi arma.

De partea cealaltă a încăperii, Safia stătea împreună cu grupul ei. Zâmbeau şi dinspre ele se auzeau râsete uşoare.

Acum erau o familie nouă. Safia avea o soră nouă în Kara, o mamă în Lu'lu. Însă cum rămânea cu Omaha? El stătea lângă ea, fără să o atingă, însă destul de aproape. Painter văzu cum Safia se apleca uşor în direcția bărbatului, aproape atingându-l, fără să ducă mişcarea până la capăt.

Coral continuă să-şi curețe arma.

— Câteodată tot ceea ce trebuie să faci este să mergi mai departe.

Înainte ca el să-i poată răspunde, o umbră se mişcă în dreapta sa, lângă intrare.

O văzu pe Cassandra intrând în încăpere. Cu pistolul într-o mână, calmă, nepăsătoare, ca şi cum doar ce s-ar fi întors de la o plimbare în parc.

— Acum atmosfera nu mai e atât de caldă, spuse ea.

Apariția ei făcu pe toată lumea să tresară. Armele ieşiră rapid la iveală. Cassandra nu reacționă. Încă îşi ținea pistolul îndreptat în sus, spre tavan. Însă în acelaşi timp ținea la vedere în cealaltă mână un dispozitiv binecunoscut.

— Există vreo posibilitate să-i dai binețe unui vecin?

— Nu trageți! izbucni Painter, deja în picioare. Nimeni să nu tragă!

Merse până într-acolo încât se aşeză în fața Cassandrei, protejând-o.

— Văd că încă mai recunoşti un comutator cu care poți jongla între viață şi moarte, spuse ea din spatele lui. Dacă mor, biata dr. Al-Maaz o să-şi piardă frumosul ei căpşor.

Omaha îi auzi cuvintele. Deja o împinsese pe Safia în spatele său.

— Despre ce vorbeşte nenorocita asta?

— De ce nu le explici, Crowe? Având în vedere că microtransmițătorul *este* proiectat de tine.

El se întoarse spre ea.

— Dispozitivul de urmărire nu-i… nu-i *totuna* cu bomba.

— Ce bombă? întrebă Omaha, cu ochii plini de teamă şi de furie.

Painter le explică:

— Atunci când Cassandra a ținut-o ostatică pe Safia, i-a implantat un mic dispozitiv de urmărire. Cassandra l-a modificat, adăugându-i o cantitate mică de C4. Acum ține în mână detonatorul. Dacă eliberează declanşatorul, aceasta o să explodeze.

— De ce nu ne-ai spus dinainte? întrebă Omaha. Am fi putut să i-l scoatem.

— Fă asta şi tot o să explodeze, spuse Cassandra. Mai puțin în cazul în care îl dezactivez în prealabil.

Painter se uită la ea, apoi din nou la Safia.

— Sperasem să te duc undeva într-un loc sigur, unde o echipă chirurgicală şi de genişti ar fi putut să-ți scoată dispozitivul implantat.

Explicația sa făcu prea puțin pentru a domoli groaza din ochii

femeii. Iar Painter ştia că o parte din ea îi era adresată direct lui. Asta era meseria lui.

— Acum că suntem prieteni cu toţii, spuse Cassandra, o să vă rog să vă aruncaţi toate armele afară, în curtea aia interioară. Toată lumea odată. Sunt sigură că Crowe se va asigura că fiecare armă în parte va fi acolo unde ar trebui să fie. O mişcare greşită şi aş putea să-mi iau degetul de pe buton şi să dau vina pe cineva pentru asta. N-am vrea să se întâmple aşa ceva, nu-i aşa?

Painter n-avea de ales. Făcu ceea ce-i spusese Cassandra. Puştile, pistoalele, cuţitele şi două lansatoare de grenade fură aruncate în curtea interioară.

După ce Coral îşi aruncă arma pe jumătate demontată lângă celelalte rămase lângă intrare, ochii ei râmaseră aţintiţi asupra cavernei. Painter îi urmări privirea.

— Care-i problema? întrebă el.

— Furtuna. S-a agravat şi mai tare de la venirea voastră încoace. E mult mai rău acum. Şi arătă în sus spre tavan. Energia nu este absorbită suficient de repede şi se destabilizează.

— Şi asta ce înseamnă?

— Furtuna dă naştere unui butoi de pulbere aici. Se întoarse spre el. Locul acesta e pe cale să sară în aer.

7.22 P.M.

De la balconul de la etaj al palatului, Safia se uita împreună cu ceilalţi afară, la vârtejul imens. Tavanul cavernei nu se mai vedea deloc. Norii învolburaţi de încărcătură statică începuseră să se răsucească uşor de-a lungul bolţii de deasupra, un adevărat ciclon de încărcătură electrostatică. În centru, se putea observa o mică pâlnie, ce cobora în mod perceptibil, asemenea pâlniei unei tornade. Se îndrepta spre lacul de antimaterie.

— Novak are dreptate, spuse Cassandra. Ea studia fenomenul prin dispozitivul optic de vedere nocturnă. Toată bolta e acoperită şi se încărcă din ce în ce mai tare.

— Asta-i megafurtuna, zise Coral. Probabil că e mult mai puternica decât furtuna din vechime care a declanşat cataclismul de acum două mii de ani. E copleşitoare pentru capacitatea de-aici. Nu mă pot abţine să nu mă gândesc că o cantitate apreciabilă a apei din lac este probabil destabilizată precum conţinutul cămilei de fier.

— Ce o să se întâmple? întrebă Safia.

Coral explică:

— Aţi văzut vreodată explozia unui transformator supraîncărcat? Poată să distrugă un întreg pol de putere. Acum imaginaţi-vă unul de mărimea acestei peşteri. Unul cu un miez de antimaterie concentrată. Unul care are capacitatea de a distruge întreaga Peninsulă Arabică.

Gândul îngrijorător îi reduse pe toţi la tăcere.

Safia privi ciclonul de energii învolburate. Pâlnia din centru continua să coboare, încetişor, inexorabil. O cuprinse o frică primitivă.

— Aşadar, ce putem să facem?

Întrebarea veni dintr-o sursă puţin probabilă. Cassandra. Îşi ridică dispozitivul de vedere nocturnă de pe ochi.

— Trebuie să oprim asta.

Omaha pufni zeflemitor.

— De parcă ai vrea să dai o mână de ajutor?

— Nu vreau să mor. Nu sunt nebună.

— Doar haină, murmură Omaha.

— Prefer cuvântul „oportunistă". Şi cu asta îşi îndreptă din nou atenţia spre Coral. Ei bine?

Coral clătină din cap.

— O să recurgem la împământarea ei, spuse Painter. Dacă bula asta de sticlă este izolatorul acestei energii, atunci trebuie să găsim o modalitate să spulberăm partea de jos a bulei, să împământăm furtuna electrică şi să-i trimitem energia în pământ.

— Nu-i o teorie rea, comandante, zise Coral. Îndeosebi dacă am putea să spargem chiar sticla de sub lac, să lăsam apele cu antimaterie să se resoarbă în sistemul de apă original generat de Pământ, acolo de unde a venit. Nu numai că s-ar disipa energia, ci s-ar reduce şi riscul unei reacţii în lanţ a antimateriei. Apele îmbogăţite s-ar dilua pur şi simplu până la punctul de neutralizare.

Safia simţi un licăr de speranţă. Însă acesta nu dură decât până la următoarele cuvinte ale lui Coral.

— Marea problemă este punerea în practică a acestui plan. N-avem o bombă suficient de mare care să provoace explozia fundului lacului.

Timp de câteva minute, Safia ascultă discuţiile despre posibilele dispozitive explozive, ştiind ce avea implantat în propriul gât, ştiind ce se întâmplase în trecut la Tel Aviv şi la British Museum.

Bombele marcaseră nişte puncte de răscruce în viaţa ei. Puteau la fel de bine să-i marcheze şi sfârşitul vieţii. Ameninţarea trebuia s-o fi îngrozit, însă acum nu-i mai era frică.

Închise ochii.

Prinsese pe jumătate diferite schimburi de idei pe marginea acestui subiect, de la grenade reactive până la bucăţica de C4 din gâtul ei.

— Nu-i nimic aici care să fie suficient de puternic, spuse Coral.

— Ba da, este, interveni Safia, deschizându-şi ochii. Îşi aminti de explozia de la British Museum. Le arătă în jos înspre curtea interioară. Nu-i tot o cămilă, însă s-ar putea s-o facă.

Ceilalţi se holbară în direcţia indicată de ea.

Spre uriaşa sferă de fier care se odihnea în palma de sticlă.

— O s-o scufundăm în lac, spuse Safia.

— Cea mai mare bombă subacvatică din lume, observă Danny.

— Însă de unde ştii că o să explodeze ca şi cămila? întrebă Coral. S-ar putea să nu facă decât să fiarbă apa, asemenea fecioarei de fier. Aceste artefacte de fier nu funcţionează toate la fel.

— O să vă arăt imediat, spuse Safia.

Se întoarse şi-i conduse înapoi pe scări. Odată ajunşi în camera principală, le făcu semn spre fiecare dintre pereţii acoperiţi cu tablouri de nisip.

— Chiar în faţa intrării este primul Ubar, o reprezentare a descoperirii sale. Pe peretele acela îndepărtat este desenat Ubarul de deasupra. Cu faţa spre lumea largă. Iar pe peretele acesta, bineînţeles, este adevărata inimă a Ubarului, oraşul cu coloanele de sticlă. Şi atinse tabloul palatului. Detaliile sunt uimitoare, reprezentând chiar până şi statuile din piatră de gresie care păzesc intrarea. Însă în tabloul ăsta apar *ambele* statui.

— Deoarece una a fost folosită ca ascunzătoare pentru prima cheie, observă Omaha.

Safia dădu din cap.

— Tabloul ăsta a fost făcut în mod clar înainte de distrugere. Însă observaţi ce lipseşte. Nu exista nici o sferă de fier. Nici o palmă de sticlă. În centrul reprezentării curţii interioare stă regina Ubarului. Un loc de proeminenţă şi importanţă. Un X marchează locul, aşa că vorbeşte de la sine.

— Ce vrei să spui? întrebă Cassandra.

Safia trebui să-şi reprime un rânjet disprețuitor. Efortul ei de a-şi salva prietenii, de a salva Arabia, avea să o salveze şi pe

Cassandra. Safia continuă, fără să se uite în ochii femeii:

— Simetria era importantă în trecut. Echilibru în tot şi-n toate. Noul obiect a fost plasat într-un loc care se potriveşte cu poziția reginei din tablou. Un loc distinctiv. Care trebuie să fi fost foarte important.

Omaha se întoarse, uitându-se cu atenție spre intrare, către sfera de fier.

— Până şi modul în care este poziționată palma. Dacă îi îndrepți încheietura, ar fi ca şi cum ea ar arunca sfera spre lac.

Safia se uită la toți cei de față.

— E ultima cheie a reginei. O măsură de siguranță. O bombă lăsată să distrugă lacul în caz de nevoie.

— Însă cum poți să fi sigură de asta? întrebă Painter.

— Ce ne costa să încercăm? îl contră Omaha. Merge ori ba.

Coral se îndreptase spre intrare.

— Dacă aveți de gând să încercăm asta, am face bine să ne grăbim.

Safia şi ceilalți se înghesuiră să ajungă şi ei acolo.

În centrul cavernei, o pâlnie strălucitoare de nori se tot răsucea şi învolbura.

Sub ea, lacul de antimaterie începuse să se agite, atras parcă de vârtejul imens din tavan.

— Şi ce facem mai întâi? întrebă Painter.

— Trebuie să-mi pun mâinile pe sferă, spuse Safia. Să o activez ca pe toate celelalte chei.

— După care o să rostogolim bila asta uriaşă, rosti Omaha.

7.35 P.M.

Omaha stătea pe poteca de nisip din curtea interioară. Le luase un minut să se deplaseze de-a lungul dârei de nisip ca să ajungă la sfera de pe postamentul de sticlă. Safia stătea în fața globului de un metru şi douăzeci de centimetri diametru, din fier roşiatic.

Deasupra, cerul se dezlănțuise.

Safia se apropie de sferă. Îşi frecă palmele, după care le întinse între degetele de sticlă ale sculpturii.

Omaha văzu cum îi zvâcneşte umărul, tresărind de durere de la rana provocată de glonț. Vru să se ducă în grabă lângă ea, s-o tragă deoparte, însă ea îşi muşcă buza de jos şi-şi lipi ambele palme pe sferă.

În momentul în care pielea sa atinse metalul, un flash albastru pârâind puternic se arcui peste suprafața de fier. Safia zbură în spate, scâncind.

Omaha o prinse în brațe şi o ajută să-şi recapete echilibrul pe poteca de nisip.

— Mulțumesc.

— N-ai pentru ce, iubire.

El îşi păstră un braț în jurul ei şi o ajută să se întoarcă la palat. Ea se sprijini de el. Îi era bine.

— Grenada e setata să explodeze peste două minute, spuse Painter. Adăpostiți-vă.

Plasase încărcătura explozivă la baza sculpturii. Planul era ca după explozie sfera să fie eliberată.

Gravitația avea să facă restul. Drumul de dincolo de palat se scurgea la vale spre lac. „În mod intenționat", după cum spusese Safia. Bila, odată eliberată, trebuia să se rostogolească în lac de una singură.

Omaha o ajută pe Safia să se întoarcă în camera principală.

Un flash strălucitor, aproape orbitor, țâşni în spatele lor, făcând să le dispară umbrele de pe peretele îndepărtat al încăperii. Omaha icni, temându-se că fusese grenada.

O împinse pe Safia într-o parte, însă nu se auzi nici o explozie.

— Unul dintre fulgerele statice, spuse Coral, frecându-se la ochi. A lovit sfera.

Safia şi Omaha se întoarseră cu fața într-acolo. Afară, în curtea interioară, suprafața fierului licărea plină de energie albăstruie.

Priviră cum sculptura de sticlă se topea încetişor, aplecându-se de una singură. Mâna răsturnă bila pe podeaua curții interioare. Se clătină, după care se rostogoli spre intrarea arcuită.

Trecu prin ea şi continuă să se rostogolească mai departe.

Coral oftă.

— Minunat.

Omaha nu mai auzise vreodată atât de mult respect exprimat într-un singur cuvânt.

Dădu din cap.

— Regina aia ar fi ajuns un mare jucător profesionist de bowling.

— Toată lumea jos! urlă Painter împingându-i într-o parte, trăgându-l pe Omaha de gât.

Explozia fu asurzitoare. Cioburile de sticlă se împrăştiară în încăpere pulverizate de afară, din curtea interioară. Grenada lui

Painter explodase în timp util.

În timp ce zgomotul exploziei încă mai răsuna în incintă, Omaha îi întâlni privirea.

— Ai făcu o treabă bună acolo.

Îl bătu uşor pe Painter pe umăr.

— Bravo.

— Încă se mai rostogoleşte! strigă Danny de deasupra.

Urcară cu toții în grabă scările spre balconul de sus, acolo unde se adunaseră toți ceilalți.

Omaha o luă în față, împreună cu Safia.

Traiectoria sferei de fier era uşor de urmărit. Mişcarea sa atrăgea fulgerele din tavan, care loveau necontenit, în căutarea ei. Suprafața ei strălucea cu o aură azurie. Se mişca în sus şi în jos, rostogolindu-se şi-şi croia calea în jos pe drumul regal.

Fulgerele electrostatice loveau şi orbeau tot ce era în jur – însă sfera continuă să se rostogolească spre lac.

— Se autoenergizează, spuse Coral. Absoarbe energia electrică în interiorul său.

— Se transformă într-o încărcătură explozivă subacvatică, spuse Danny.

— Şi ce se întâmplă dacă explodează imediat după ce atinge suprafața lacului? întrebă Clay, atârnând iar în afară, gata să se bage la adăpost în palat la primul semn de pericol.

Coral scutură din cap.

— Atâta timp cât continuă să se ducă la fund, mişcându-se *prin* apă, n-o să lase în urmă decât o dâră de anihilare. Însă reacția se va încheia atâta timp cât mingea va continua să se scufunde.

— Însă când o să se oprească, ajungând pe fund… spuse Danny.

Coral îi încheie fraza:

— Atunci greutatea întregii ape de deasupra, care o să apese pe obiectul aflat în staționare, o să declanşeze o reacție în lanț localizată. Suficientă să aprindă fitilul bombei noastre subacvatice.

— După care bum, spuse Danny.

— Într-adevăr, bum, fu de aceeaşi părere şi Coral.

Toți ochii rămaseră ațintiți pe bila strălucitoare.

Toate privirile văzură cum ajunge la punctul de la jumătatea drumului, se rostogoleşte de-a lungul unei rampe, se loveşte de un morman de rămăşițe şi sfărâmături rămase în urma bombardamentului Cassandrei… *şi se opreşte.*

— Rahat, murmură Danny.

— Într-adevăr, rahat, îl completă Coral.

7.43 P.M.

Safia stătea alături ceilalți în balcon, la fel de exasperată ca şi ei. Discuțiile în contradictoriu se auzeau din ce în ce mai tare în jurul ei.

— Dar ce ziceți dacă folosim o grenadă reactivă? întrebă Cassandra, uitându-se prin dispozitivul ei optic de vedere pe timpul nopții.

— Să lansezi o grenadă înspre o bombă energizată cu antimaterie? întrebă Omaha.

— Îhî, hai s-o facem.

— Iar dacă ratezi mormanul de sfărâmături, spuse Painter, o să mai dărâmi încă un zid şi o să blochezi şi mai tare drumul. În momentul de față, nu-i decât obstrucționată. Dacă ar putea fi împinsă într-o parte vreun metru…

Cassandra oftă. Safia văzuse cum degetul femeii încă mai apăsa pe butonul transmițătorului, protejându-l de atingerea oricărei alte persoane. Cassandra putea în mod clar să se concentreze. Cu toată nebunia asta în derulare, cu tot pericolul la care erau expuşi, ea nu-şi lăsa asul din mânecă, păstrându-l în joc, intenționând în mod clar să-l folosească dacă totul se rezolva favorabil. Era o luptătoare încăpățânată.

Însă la urma urmei, la fel era şi Safia.

Clay îşi ținea mâinile încrucişate pe piept.

— Ceea ce ne trebuie este cineva care să se ducă şi s-o împingă.

— Nu te sfii să încerci, o îndemnă Cassandra, pe un ton evident disprețuitor. La primul semn de mişcare o să te scalzi în sticlă topită.

Coral se clinti din loc, după ce mai înainte chibzuise îndelung.

— Bineînțeles. E vorba de mişcarea care atrage fulgerele, ca în cazul bilei în timp ce se rostogolea.

— Sau al oamenilor mei, adăugă Cassandra.

— Fulgerele trebuie să fie atrase de schimbările survenite într-un câmp electromagnetic, un câmp uriaş de detectare a mişcării. Coral se uită în jos. Dar dacă ar fi cineva care să se mişte prin acest câmp *nevăzut?*

— Cum? întrebă Painter.

Coral îşi aruncă privirea spre *hodja* şi spre celelalte femei ale clanului Rahim.

— Ele pot fi invizibile dacă vor.

— Însă asta nu se realizează în plan fizic, spuse Painter. E o

modalitate prin care afectează mintea celui care le vede, provocându-i confuzii la nivelul percepției.

— Da, dar cum fac asta?

Nu răspunse nimeni.

Coral se uită cu atenție în jur, apoi îşi îndreptă corpul.

— Oh, nu v-am spus niciodată.

— Ştii? întrebă Painter.

Coral dădu din cap şi se uită scurt înspre Safia, după care într-o parte.

— Le-am studiat sângele.

Safia îşi aminti că partenera lui Painter fusese pe punctul să le vorbească despre asta atunci când începuse atacul forțelor Cassandrei. Despre ce era vorba?

Coral le făcu semn spre cavernă.

— Asemenea lacului, apa din celulele de hemoglobina ale clanului Rahim – din toate celulele şi fluidele lor, după câte îmi imaginez – este plină de *buckyballs*.

— Au antimaterie în ele? întrebă Omaha.

— Nu, sigur că nu. Nu-i vorba decât de faptul că fluidele lor au capacitatea de a menține apa în configurația *buckyball*. Pot să pun pariu că această capacitate rezidă din vreo mutație survenită în ADN-ul lor mitocondrial.

Groaza se cuibări în pieptul Safiei.

— Poftim?

Painter îi atinse cotul.

— Un pic mai rar.

Coral oftă.

— Comandante, îți mai aminteşti de explozia de la Tunguska, din Rusia? În flora şi fauna zonei au survenit mutații. Printre membrii tribului indigen Evenk au apărut anomalii genetice la nivelul sângelui, îndeosebi în cadrul factorului Rh. Toate astea fiind cauzate de radiația gamma provenită din anihilarea antimateriei.

Şi făcu semn cu mâna afară, spre furtuna dezlănțuită.

— E la fel şi-aici. Şi cine ştie timp de câte generații, populația care a locuit aici a fost expusă la radiațiile gamma. După care s-a întâmplat ceva din pură întâmplare. Vreo femeie a suferit o mutație – nu în propriul ADN, ci în ADN-ul din mitocondriile celulare.

— Mitocondrii? întrebă Safia, încercând să-şi aducă aminte noțiunile de bază de biologie.

— Ele sunt organismele mici din interiorul celulelor, care plutesc în citoplasmă, nişte mici motoraşe ce produc energia celulară. Sunt nişte baterii celulare, ca să folosim o analogie grosieră. Însă au propriul ADN, independent de codul genetic al unei persoane. Se crede că aceste mitocondrii erau odată un tip de bacterie care s-a absorbit în celulele mamiferelor în decursul evoluției. O mică parte din ADN provine din fosta viață independentă a mitocondriilor. Şi aşa cum mitocondriile se găsesc numai în citoplasmă celulelor, mitocondriile din ovulul unei mame sunt cele care devin mitocondriile copilului acesteia. Aşa se explică de ce abilitatea asta se transmite numai prin linia ereditară a reginei.

Coral arătă cu o mână spre femeile din clanul Rahim.

— Şi aceste mitocondrii sunt cele care au suferit mutații din cauza radiațiilor gamma? întrebă Omaha.

— Da. O mutație minoră. Mitocondriile încă mai produc energie pentru celule, însă mai produc şi o mică scânteie ca să mențină activă configurația *buckyball-ului,* dându-i puțină vigoare. Pun pariu că acest efect are ceva de-a face cu câmpul de energie din încăperea asta. Mitocondriile sunt obişnuite cu el, aliniindu-şi încărcătura *buckyball* pentru a se potrivi cu energia de aici.

— Iar aceste *buckyballs* încărcate le dau acestor femei nişte puteri în plan mental? întrebă Painter, neîncrezător.

— Creierul este format nouăzeci la sută din apă, spuse Coral, încarcă sistemul acesta cu *buckyballs* şi se poate întâmpla orice. Am văzut abilitatea femeilor de a afecta câmpurile magnetice. Această transmitere a forței magnetice, direcționată de voința şi gândul umane, pare să fie în măsură să afecteze apa din creierele creaturilor inferioare şi într-un fel sau altul chiar pe noi. Afectându-ne voința şi percepția.

Coral îşi aruncă privirea spre clanul Rahim.

— Iar dacă se concentrează pe ceea ce este în interior, forța magnetică poate stopa meioza din propriile ovule, producând un ovul autofertilizat. Reproducerea asexuată.

— Partenogeneza, şopti Safia.

— OK, spuse Painter. Chiar dacă aş putea să accept toate astea, cum o să ne scoată vreuna din încurcătura asta?

— N-ați ascultat ce-am spus? întrebă Coral, uitându-se rapid peste umăr la vârtejul furtunii de deasupra, care agita acum lacul.

Intrau în criză de timp. Nu mai aveau decât câteva minute.

— Dacă una dintre femeile clanului Rahim se concentrează,

atunci se poate obişnui cu această energie şi-şi poate modifica forța magnetică pentru a fi compatibilă cu câmpul electromagnetic de detecție. Ele ar trebui să fie în măsură să treacă prin acest câmp în siguranța.

— Şi cum fac asta?

— Prin voința lor de a deveni invizibile.

— Şi cine ar vrea să-şi asume riscul ăsta? întrebă Omaha.

Hodja făcu un pas în față.

— Eu am s-o fac. Simt adevărul din spusele ei.

Coral trase adânc aer în piept, îşi linse buzele şi vorbi.

— Mi-e teamă că tu eşti prea slabă. Şi nu mă refer în plan fizic… cel puțin nu cu exactitate.

Lu'lu se încruntă.

Coral îi explică.

— Cu furtuna odată dezlănțuită, forțele de aici sunt intense. O să fie nevoie de mai mult decât experiență. O să fie nevoie de cineva extrem de bogat în *buckyballs*.

Întorcându-se, privirea lui Coral o întâlni pe a Safiei.

— După cum ştiți, am testat mai multe femei din clanul Rahim, inclusiv pe bătrâna de aici. Ele au doar a zecea parte a *buckyballs* descoperite în celulele tale.

Safia se încruntă.

— Cum de e posibil aşa ceva? Eu nu sunt Rahim decât pe jumătate.

— Da, dar jumătatea cea bună. Mama ta a fost o Rahim. Mitocondriile *ei* au fost cele care au fost transmise celulelor tale. Şi există o condiție în natură numită „vigoarea hibridului", în care încrucişarea a două linii ereditare diferite produce progenituri mai puternice decât prin încrucişarea aceleaşi linii ereditare la nesfârşit.

Danny dădu din cap.

— Corciturile sunt în esență mai sănătoase decât rasele pure.

— Tu reprezinți sângele nou, concluziona Coral. Iar mitocondriilor le place asta.

Omaha păşi şi se opri lângă Safia.

— Deci vrei ca ea să se ducă la sfera blocată. Prin furtuna asta încărcată electrostatic.

Coral dădu din cap în semn că da.

— Cred că ea e singura care poate s-o facă.

— Pe dracu', spuse Omaha.

Safia îl strânse de cot.

— O s-o fac.

8.07 P.M.

Omaha o privi pe Safia cum stă în picioare pe poteca de nisip din curtea interioară. Refuzase să-l lase să o însoțească. Era singură împreună cu *hodja.* Aşa că el aştepta la intrare. Painter stătea şi el de veghe. Nici el nu părea prea fericit de alegerea Safiei. În privința asta, cei doi bărbați erau uniți.

Însă fusese alegerea Safiei.

Argumentul ei fusese simplu şi de necontestat: „Fie o să meargă, fie oricum o să murim cu toții".

Aşa că cei doi aşteptau.

Safia asculta.

— Nu e greu, îi spuse *hodja.* A deveni invizibil nu înseamnă să-ți concentrezi voința. Ci să te eliberezi de voință.

Safia se încruntă. Însă cuvintele lui *hodja* se potriveau cu cele spuse de Coral. Mitocondriile produceau *buckyballs* încărcate ce se aliniau la nivelul de energie din încăpere. Tot ceea ce trebuia să facă era să le lase să se aranjeze natural.

Hodja ridică o mână în sus.

— Mai întâi trebuie să-ți dai jos hainele.

Safia se uită lung la ea, contrariată.

— Hainele îți afectează abilitatea de a deveni invizibilă. Dacă femeia aceea de ştiință a avut dreptate cu toate teoriile alea complicate, hainele ar putea să interfereze cu câmpul pe care-l generăm deasupra corpurilor noastre. E mai bine să fi în siguranță decât să-ți pară rău.

Safia îşi aruncă roba, se descălță de bocanci şi-şi scoase bluza şi pantalonii. Doar în sutien şi chiloți, se întoarse spre Lu'lu.

— Astea sunt din lycra şi mătase. Le țin pe mine.

Femeia ridică din umeri.

— Acum relaxează-te. Găseşte un loc plin de tihnă şi de pace.

Safia trase câteva guri zdravene de aer. După ani întregi de atacuri de panică, învățase metodele prin care să-şi găsească echilibrul. Însă acum părea prea mică, o entitate neglijabilă împotriva presiunii din jur.

— Trebuie să ai încredere, îi spuse *hodja.* În tine însăți. În sângele tău.

Safia trase adânc aer în piept. Se uită spre palat, la Omaha şi

Painter. În ochii bărbaților, văzu nevoia lor de a o ajuta. Însă asta era calea ei. De a merge de una singură. Știa asta din străfundul inimii.

Își întoarse privirea în față, hotărâtă, dar speriată. Cursese atât de mult sânge în trecut. În Tel Aviv… la muzeu… pe drumul lung parcurs până aici. Ea îi adusese pe toți oamenii ăștia încoace. Nu mai putea să se ascundă. Trebuia să meargă pe drumul acesta.

Safia închise ochii și se eliberă de toată îndoiala. Acesta era calea ei.

Își domoli respirația, controlându-se să ajungă la un ritm mult mai natural.

— Foarte bine, copila mea. Acum apucă-mă de mână.

Safia întinse mâna și apucă strâns palma bătrânei, plină de recunoștință, surprinsă de puterea ei. Continuă să se relaxeze.

Degetele o strângeau, liniștind-o. Recunoscu atingerea de care avusese parte cu atâta timp în urmă. Era mâna mamei ei. Din cele două mâini împreunate se degaja căldură. Ce se scurgea prin ea.

— Păşeşte în față, îi şopti *hodja.* Ai încredere în mine.

Era vocea mamei sale. Calmă, liniștitoare, fermă.

Safia se supuse. Picioarele goale se mişcară de pe nisip pe sticlă. Un picior, urmat de celălalt. Ieşi de pe potecă, cu mâna în spatele său, ținându-i mâna mamei sale.

— Deschide ochii.

Se conformă, respirând regulat, păstrând căldura iubirii materne adânc în străfundul ei. Însă în cele din urmă, una din ele trebui să dea drumul strânsorii. Își eliberă degetele şi mai făcu un pas. Căldura rămase în interiorul ei. Mama nu mai era, însă iubirea ei dăinuia, în ea, în sângele ei, în inima ei.

Merse mai departe în timp ce furtuna continua să lovească plină de furie în flăcările de sus şi în sticlă.

În pace.

Omaha era în genunchi. Nici măcar nu ştia când căzuse. O privea pe Safia cum se îndepărtează, licărind parcă, încă prezentă, însă eterică, diafană. În timp ce se scurgea prin umbra proiectată de arcada curții interioare, dispăru complet pentru un moment.

Își ținu respirația.

După aceea, dincolo de zona din jurul palatului, ea reapăru, o fărâmă de om, care se deplasa constant în jos, învăluită de lumina furtunii.

Îl năpădiră lacrimile.

Fața ei, proiectată ca un simplu contur, era atât de mulțumită de sine. Dacă ar fi avut şansa, el şi-ar fi petrecut restul vieții asigurându-se că n-avea să mai piardă vreodată imaginea aceea.

Painter se mişcă, dându-se înapoi, la fel de tăcut ca şi un mormânt.

Painter urcă pe scări până la etaj, lăsându-l pe Omaha singur. Se îndreptă spre locul în care se adunase întregul grup. Toți ochii erau ațintiți asupra Safiei, urmărindu-i progresul înregistrat la trecerea prin oraşul de dedesubt.

Coral se uită la el, cu o expresie de îngrijorare întipărită pe față. Şi asta dintr-un motiv întemeiat.

Vârtejul învolburat, încărcat electrostatic, se apropia de suprafața lacului. Sub el, lacul îşi continua formarea propriului turbion, iar în centru, luminat de văpăile de deasupra, un şuvoi de apă ca o pâlnie se ridica în sus, asemenea unui vârtej nefiresc cu fundul în sus. Energiile de deasupra şi antimateria de dedesubt se extindeau din ce în ce mai mult pentru a se contopi.

Dacă se atingeau, asta însemna sfârşitul a tot ce era în jur: al lor, al Arabiei, posibil al întregii lumi.

Painter îşi concentra privirea în jos asupra fantomei unei femei care se deplasa netulburată de-a lungul străzilor luminate de furtuna, ca şi cum ar fi avut tot timpul din lume la dispoziție. Dispărea complet atunci când intra în conurile de umbră. Îşi dorea ca ea să fie în siguranță, însă îşi dorea la fel de mult şi să se mişte mai repede. Privirea îi pendula permanent între furtună şi femeie.

Omaha apăru şi el de jos, grăbindu-se să li se alăture, după ce o pierduse pe Safia din priviri în locul unde stătuse anterior. Ochii îi scânteiau, plini de speranță, de groază şi, pe cât nu-şi dorea Painter să vadă asta, de *iubire.*

Painter îşi concentra din nou atenția asupra peşterii în ansamblu. Safia aproape că ajunsese la sferă.

— Haide… gemu Omaha.

Era o emoție pe care o împărtăşeau cu toții.

Safia cobori uşor în jos pe scări. Trebui sa păşească atent pe fiecare treapta. În urma rostogolirii sferei de fier, în sticlă rămăseseră încrustate urme adânci. Şanțul de sticlă îi îngreuna paşii. Călcâiele şi degetele de la picioare erau pline de tăieturi.

Ea ignoră durerea, rămânând calma, respirând netulburată.

În față îi apăru sfera de fier. Suprafața ei strălucea cu o aură de albastru azuriu. Se apropie şi studie obstacolul în care se proptise:

o secțiune prăbuşită a unui zid. Bila uriaşă trebuia să fie împinsă circa şaizeci de centimetri spre stânga, iar după aceea avea să continue să se rostogolească la vale. Se uită rapid la restul drumului pe care îl mai avea de parcurs. Avea cale liberă până jos, la lac. Nu existau alte obstacole care să mai blocheze încă o dată calea sferei. Tot ceea ce trebuia sa facă era să o ajute să treacă de primul obstacol. Deşi grea, era o sferă perfectă. Dacă o împingea cu putere, avea să se rostogolească fără probleme mai departe.

Se poziționa lângă sferă, se propti în picioare, îşi ridică palmele, mai luă o gură de aer purificator şi împinse.

Şocul electric provenit de la fierul încărcat electrostatic o străbătu prin tot corpul, ieşindu-i prin degetele de la picioare. Corpul i se contracta, cuprins de spasme, cu gâtul aruncat pe spate, cu oasele cuprinse parcă de flăcări. Impulsul ei şi spasmul convulsiv împinseră sfera într-o parte, făcând-o să se rostogolească liber.

Însă în momentul în care corpul ei întrerupse contactul, un şoc final datorat energiei o plesni pe neaşteptate, asemenea unui bici. Fu aruncata înapoi, cu putere. Se lovi cu capul de peretele din spate. Lumea se întunecă, iar ea se prăbuşi în neant.

Safia…!

Omaha nu mai putea să respire. Văzuse arcul strălucitor de energie şi văzuse cum fusese aruncata asemenea unei păpuşi de cârpe. Căzuse cât era de lungă, fără să mai pară deloc diafană. Nu mişca.

Inconştientă, electrocutata sau moartă?

Oh, Doamne…

El se întoarse complet.

Painter îl apucă de braț.

— Unde mama naibii crezi că te duci?

— Trebuie să ajung la ea.

Strânsoarea degetelor de pe mână se înăspri.

— Furtuna o să te răpună fără să apuci să faci nici doi paşi.

Kara i se alătură.

— Omaha… Painter are dreptate.

Cassandra stătea lângă balustradă, urmărind totul prin nenorocitele alea de lentile.

— Atâta timp cât nu se mişcă n-ar trebui să atragă fulgerele acelea de sus. Totuşi, nu sunt convinsa că ăla e un loc prea potrivit în care să te afli în momentul în care sfera se scufundă în

lac. Într-un asemenea loc deschis, neprotejat.

Omaha văzu că sfera aproape ajunsese la lac. Dincolo de ea, forțele titanice se învârteau ca un vârtej. O clepsidră plutea în aer în centrul cavernei imense. Una formata dintr-o tornada de încărcătură electrostatică şi care cobora în jos ca să se combine cu şuvoiul de apă ce se ridica ca o pâlnie în sus.

Iar bila se rostogolea spre ea.

Fulgerele luminoase urmăreau sfera, înfigându-se în ea.

— Trebuie să încerc! spuse Omaha şi se smulse din strânsoare. O luă la fugă în jos, pe scări.

Painter îl urmă îndeaproape.

— Fir-ar să fie, Omaha! Nu-ți bate joc de viața ta!

Omaha sări de sus la baza scărilor.

— E viața mea.

Se scurse rapid spre intrare, lăsându-se în fund, alunecând, îşi scoase în grabă bocancii. Glezna stângă, scrântită, protesta împotriva tratamentului dur.

Painter se încruntă.

— Nu-i numai viața ta în joc. Safia te iubeşte. Dacă-ți pasă cu-adevărat de ea, nu face asta.

Omaha îşi scoase ciorapii.

— Nu-mi bat joc de viața mea.

Se ghemui spre intrare şi-şi umplu mâinile cu nisip de pe potecă apoi îl turnă în ciorapi.

— Ce faci?

— Nişte pantofi din nisip.

Omaha se lăsă pe spate şi îşi vârî picioarele în ciorapi, apăsând cu putere şi împrăştiind nisipul astfel încât să-i acopere tălpile.

Painter nu-l scăpa din priviri.

— De ce n-ai… Safia n-ar mai fi trebuit să…

— Acum mi-a trecut prin minte. Nevoia e mama inventivității.

— Vin cu tine.

— Nu mai e timp, spuse Omaha arătând spre picioarele goale ale lui Painter. Nici n-ai ciorapi.

O lua la fugă, alunecând şi patinând de-a lungul potecii de nisip. Ajunse la sticla neacoperită cu nisip şi continuă să fugă. Nu era atât de sigur de planul său pe cât îi dăduse impresia lui Painter atunci când i-l prezentase. Fulgerele orbitoare țâşneau încontinuu în jurul lui. Panica îl făcea să fugă în continuare.

Degetele de la picioare îl dureau din cauza nisipului. Glezna îl ardea la fiecare pas.

Însă continuă să alerge.

Cassandra nu se putu abține să nu simtă o oarecare admirație față de oamenii ăştia. Chiar aveau boaşe de oțel. Urmări cursa nebunească a lui Omaha pe străzile din jur. Oare o iubise şi pe ea vreodată un bărbat atât de mult?

Văzuse că Painter se întorsese, însă nu se uită în direcția lui.

„Oare l-aş fi lăsat să mă iubească aşa?"

Cassandra urmări ultimele sărituri şi ricoşeuri ale sferei. Acum se rostogolea spre lac, incandescentă de la energiile azurii. Avea o treabă de terminat aici. Luă în considerație toate variantele, puse în balanța posibilitățile pe care le avea dacă supraviețuiau şi după următorul minut. Îşi păstră un deget apăsat pe buton.

Îl văzu pe Painter cum se uită fix în jos, la Safia, în momentul în care Omaha ajunse la ea.

Ea şi Painter erau amândoi nişte perdanți.

Lângă mal, sfera făcu un salt final, se ridică, după care aterizâ în lac aruncând stropi de apă în sus.

Omaha ajunse la Safia. Ea zăcea nemişcată. Fulgerele împroşcau foc peste tot în jurul lui. El n-avea ochi decât pentru ea.

Pieptul ei se înălța şi se lăsa în jos. Trăia.

Din direcția lacului, un zgomot imens sună ca şi cum cineva s-ar fi plesnit cu burta de luciul apei, la o săritură. Bomba subacvatica fusese lansată.

Nu mai aveau timp. Aveau nevoie de un adăpost.

O luă pe Safia în brațe şi se întoarse. Trebui să o țină cu grija, ca nu cumva ea să atingă vreo suprafață de sticla. Cărându-i corpul inert, cu capul sprijinit de umărul lui, se îndreptă spre deschiderea unei case intacte şi intră repede înăuntru. Era posibil să nu-l protejeze de fulgerele statice aducătoare de moarte, însă n-avea nici o idee ce avea să se întâmple după ce sfera ajungea în lac. Un acoperiş deasupra capului părea a fi o idee bună.

Mişcarea o agită pe Safia. Gemu.

— Omaha…

— Sunt aici, scumpo…

El se aplecă, susținând-o pe genunchii lui, căutându-şi echilibrul pe pantofii din nisip.

— Sunt aici.

În timp ce Omaha şi Safia dispărură într-o clădire, Painter

urmări gheizerul de apă produs după ce sfera de fier lovise apa. Era ca şi cum bila fusese aruncată de pe Empire State Building. Ţâşni în sus spre tavan, se revărsă în exterior, stropii de apă aprinzându-se în momentul în care atinseră luminiscenţa furtunii, scurgându-se înapoi ca un foc lichid.

Anihilarea antimateriei.

Vârtejul din lac se învolbura şi se agita nebuneşte. Tromba de apă se mişca uşor în sus şi-n jos, parcă tremurând.

Însă deasupra capului, ciclonul de încărcătură statică îşi continua coborârea mortală. Painter se concentra asupra lacului.

Deja vârtejul de apă începuse să se stabilizeze, amestecându-se cu forţele care produseseră acel val de maree. Nu se întâmplă nimic.

Focul din dârele fumegânde care curgeau de sus loviră lacul, aprinseră mici bălţi de foc, care se stinseră rapid, restabilind starea de echilibru. Natura iubeşte echilibrul.

— Bila probabil că încă se mai rostogoleşte, spuse Coral, căutând cel mai adânc punct de pe fundul lacului. Cu cât coboară mai adânc în apă cu atât e mai bine. Presiunea sporită va ajuta la declanşarea reacţiei în lanţ localizate ce-şi va direcţiona forţa în jos.

Painter se întoarse spre ea.

— Te opreşti vreodată din a face calcule?

Ea ridică din umeri.

— Nu, de ce?

Danny stătea lângă ea.

— Iar dacă sfera va ajunge la cel mai jos punct din adâncuri, atunci acesta este şi cel mai bun loc de a face spărtura în sticlă, peste orice fel de rezervor de apă generată de Pământ, prin care să se scurgă apa din lac.

Painter îşi scutură capul. Cei doi semănau ca două picături de apă.

Cassandra se apropia de Kara. Ei cinci erau ultimii care încă se mai aflau în balcon. Lu'lu le condusese pe femeile clanului Rahim înspre camerele de jos, din spate. Căpitanul al-Haffi şi Barak conduseseră şi ei mâna de oameni ai clanului Shahra.

— Se întâmplă ceva, spuse Cassandra.

Afară, pe lac, un val de apă închisă la culoare străluci cu un roşu aprins, un spot sângeriu. Nu era o reflexie. Incandescenţa venea de undeva din adâncuri. Un foc sub lac. În numai jumătate de secundă cât îşi aruncă privirea într-acolo, spotul sângeriu

explodă, suflând aer în toate direcțiile.

Imediat se auzi un şuierat pătrunzător şi sonor.

Întregul lac se ridică vreo câțiva zeci de centimetri, după care cobori.

Valuri mici şi ondulate se dispersară în exterior din centrul lacului. Tromba de apă în creştere se prăbuşi.

— Toată lumea jos! strigă Painter.

Era prea târziu.

O forța, nici suflu, nici şoc, țâşni în exterior, nivelând lacul, maturând totul în toate direcțiile, împingând în față un val de aer supraîncălzit.

După care lovi.

Painter, pe jumătate după colț, fu lovit rapid şi cu putere în umăr. Fu împins cu putere într-o parte, aruncat cu tot corpul de-a lungul camerei, ridicat de vâlvătăile de foc. Ceilalți primiseră în plin lovitura forței şi fură aruncați direct în spate. Într-un talmeş-balmeş de nedescris, se loviră de peretele îndepărtat. Painter îşi ținu ochii strâns închişi. Plămânii îl ardeau de la gura de aer pe care o inhalase.

După care totul se termină.

Căldură dogoritoare dispăru.

Painter se ridică în picioare.

— Adăpostiți-vă, țipă el, dând din mână în zadar.

Cutremurul veni imediat după aceea.

Fără nici un avertisment.

Cu excepția unui bubuit extrem de puternic, asurzitor, ca şi cum Pământul s-ar fi rupt în două. Apoi palatul urcă rapid câțiva zeci de centimetri în sus, după care cobori din nou la loc, aruncându-i la pământ.

Trepidațiile şi huruitul deveniră şi mai puternice. Turnul se cutremura, aplecându-se într-o parte, după care în cealaltă. Sticla se sfărâmă. Un etaj superior al turnului se prăbuşi. Coloanele se frânseră şi căzură, zdrobindu-se şi izbindu-se cu putere de oraş sau de lac.

În tot acest răstimp, Painter rămase întins pe jos, cât era de lung.

O pocnitura răsunătoare, a ceva care se face țăndări, îi bubui lângă ureche. Întoarse capul şi văzu cum întregul balcon din afara arcadei se foarfecă de la îmbinare şi se înclina într-o parte. O mână mică făcea semne disperate.

Era Cassandra. Ea nu fusese aruncată prin uşa de la intrare ca

toți ceilalți, ci lipita de peretele exterior al palatului.

Se prăbuşi odată cu balconul. În mână, încă mai ținea strâns detonatorul. Painter se chinui să ajungă la ea.

Ajungând la margine, se uită cu atenție în jos. O văzu pe Cassandra cu mâinile şi picioarele întinse în mormanul de sticlă spartă. Nu căzuse de la o distanța prea mare. Zăcea pe spate, strângând detonatorul la piept.

— Încă-l mai am! strigă ea cu glas răguşit, însă el nu ştiu cum să ia asta, ca pe o amenințare sau ca pe o asigurare că totul era în ordine.

Ea se ridică în picioare.

— Rezista, spuse el. Vin jos la tine.

— Nu…

Un fulger de încărcătură electrostatică țâşni în jos, în timp ce ea stătea în picioare, lovind chiar la picioarele ei. Sticla i se topi sub picioare. Ea căzu şi se scufunda în sticla topită, până la coapse, înainte ca sticla să se solidifice la loc.

Nu țipă, deşi întregul corp îi era cuprins de durere. Roba i se aprinse. Încă mai ținea detonatorul, cu pumnul strâns ferm, cu mâna lângă gât. Într-un final îi scăpă un icnet de durere.

— Painter…!

El localiza o poteca de nisip în curtea interioară de dedesubt. Sări şi ateriză cu putere, destul de prost, răsucindu-şi glezna, în timp ce alunecă pe nisip. N-avea nimic. Se ridica şi dădu cu piciorul în nisip, creând o potecă care să-i permită să ajungă la ea.

Se lăsă în genunchi în nisip, lângă ea. Putea să simtă mirosul de piele şi de carne arsă.

— Cassandra… oh, Doamne Dumnezeule.

Ea îi întinse transmițătorul, fiecare cută de pe fața ei exprimând agonia.

— Nu mai pot să-l țin. Apasă pe…

El îi apucă pumnul strâns, acoperindu-l cu propria mână.

Ea îşi slăbi strânsoarea, având încredere că el o să-i țină degetul apăsat acum.

Se prăbuşi peste el, cu pantalonii fumegând. Sângele țâşni acolo unde pielea carbonizată ieşea din sticlă, de un roşu intens arterial.

— De ce? întrebă el.

Ea îşi ținu ochii închişi şi dădu doar din cap.

— … rămân datoare.

— Ce?

Ea deschise ochii, uitându-se în ai lui. Buzele i se mişcară,

şoptindu-i ceva:

— Mi-aş fi dorit să fi putut să mă salvezi.

Ştia că ea nu se referea la ce se întâmplase mai înainte… ci la vremurile de odinioară când fuseseră parteneri. Închise ochii. Capul îi căzu pe umărul lui.

El o sprijini.

Apoi ea muri.

Safia se trezi în braţele lui Omaha. Îi mirosi sudoarea de pe gât, îi simţi tremurul braţelor. O ţinea strâns lipită de el. Era ghemuit, menţinându-şi echilibrul pe călcâie, ţinând-o în poală.

Cum de era Omaha aici? Unde erau acum? Memoria îi reveni brusc.

Sfera… lacul…

Se chinui să se elibereze din strânsoarea braţelor lui. Mişcarea ei îl făcu pe Omaha să tresară. El se clătină, îşi redobândi echilibrul sprijinindu-se într-o mână, după care îşi trase repede mâna înapoi.

— Saff, stai cuminte.

— Ce s-a întâmplat?

Faţa lui era încordată.

— Nu prea multe. Însă hai să vedem dacă ai salvat Arabia. O ridică în sus, cărând-o încă în braţe şi ieşi pe uşă afară.

Safia recunoscu locul. Erau acolo unde se blocase sfera.

Se uitară amândoi spre lac. Suprafaţa acestuia încă se mai agita. Deasupra, norul electrostatic arunca văpăi şi pârâia întruna.

Safia simţi că-i îngheaţă inima.

— Nu s-a schimbat nimic.

— Scumpo, ai dormit în timpul unui vânt turbionar şi a unui cutremur major.

Dintr-odată, o replică a cutremurului zgudui locul. Omaha făcu un pas înapoi, însă şocul luă sfârşit. Se întoarse ca să studieze lacul.

— Uită-te la linia malului.

Ea întoarse capul. Marginea apei se retrăsese cu aproximativ douăzeci de metri, lăsând în urmă conturul unei căzi de baie de jur împrejurul lacului.

— Nivelul apei scade.

El o strânse în braţe şi mai strâns.

— Hai că ai reuşit! Lacul trebuie să se scurgă într-unul dintre acele rezervoare subterane despre care vorbea Coral.

Safia se uită din nou în sus la furtuna electrostatică uriaşă ce acoperea tavanul. Şi aceasta, la rândul ei, scădea uşor în intensitate, ieşind la suprafață. Îşi aruncă rapid privirea de-a lungul oraşului întunecat, atât în partea de sus, cât şi în cea de jos. Atât de multă distrugere la un loc. Însă cel puțin mai exista speranță.

— Nu mai sunt fulgere, spuse ea. Cred că furtuna de foc s-a terminat.

— Nu vreau să risc nimic. Haide.

O luă în brațe şi porni în sus, urcând panta care ducea spre palat.

Ea nu protestă, însă nu-i trebui mult timp să observe că Omaha se crispa la fiecare pas.

— Care-i problema? întreba ea, cu mâinile înfăşurate în jurul gâtului său.

— Nu-i nimic. Doar că am nişte nisip în pantofi.

Painter îi văzu apropiindu-se.

Omaha o căra pe Safia în cârcă.

Painter strigă la ei în momentul în care ajunseră în curtea interioară.

— Omaha, descărcările electrice au luat sfârşit, spuse el. Poți s-o laşi jos pe Safia.

Omaha trecu pe lângă el.

— Numai când o să o trec pragul.

Dar nu mai ajunse să facă asta. Clanurile Shahra şi Rahim se adunară în jurul perechii din curte, felicitându-i şi mulțumindu-le. Danny îşi luă fratele în brațe. Probabil că-i spuse ceva cu privire la Cassandra, deoarece Omaha îşi aruncă privirea spre cadavrul ei.

Painter o acoperise cu o mantie. Dezactivase deja detonatorul şi oprise transmițătorul. Safia era în siguranța.

Studie grupul rămas. În afară de o grămadă de vânătăi, de julituri şi de arsuri, cu toții făcuseră față cu brio furtunii de foc.

Coral îşi îndreptă corpul. Ținea unul dintre lansatoarele de rachete şi puse catarama unei curele lângă acesta. Se lipi imediat. Ea îi surprinse privirea curioasă.

— S-a magnetizat, spuse ea, aruncându-l într-o parte. E un fel de puls magnetic. Ceva care mă intrigă.

Înainte să-i poată răspunde, o altă replică a seismului cutremură locul, suficient de tare încât să distrugă o altă coloană, slăbită de cutremurul original. Acesta căzu peste oraş cu un

bubuit răsunător.

Asta îi făcu pe toți să conştientizeze pericolul la care încă mai erau expuşi acolo. Nu erau deloc în siguranță.

Ca să accentueze şi mai tare lucrul acesta, un huruit profund se ridica de dedesubt, făcând să le tremure sticla de sub picioare. Un sunet jos îl acompania, asemenea unei garnituri de metrou care trecea prin subteran.

Nimeni nu mişcă. Toți îşi ținură respirația. După care veni.

Un gheizer şuierător erupse din lac, țâşnind în sus ca o fântână arteziană, înalt de trei etaje, având o circumferință cât a unui arbore de sequoia vechi de două sute de ani.

Până în acest moment, lacul se scursese până ajunsese la dimensiunile unei mici piscine, la un sfert din mărimea sa inițială. Nişte crăpături monstruoase se întindeau de-a lungul bazinului, asemenea interiorului unei coji de ou sparte.

Acum apa se revărsa din nou la suprafață. Rămaseră cu toții cu gura căscată.

— Replicile cutremurului trebuie să fi întrerupt cursul original al izvoarelor generate de Pământ, spuse Danny. Unul dintre sursele de apă globale.

Lacul începu să se umple la loc cu repeziciune.

— Locul ăsta o să se inunde, spuse Painter. Trebuie să ieşim afară de-aici.

— De la foc la apă, bodogăni Omaha. E din ce în ce mai bine.

Safia dădu o mână de ajutor la adunarea copiilor. Fugiră cu toții în grabă din palat. Bărbații mai tineri ai clanului Shahra le ajutau pe femeile mai în vârsta ale clanului Rahim.

Până când ajunseră la baza scărilor, lacul crescuse peste nivelul său inițial, revărsându-se peste oraşul de jos. Iar gheizerul continua să țâşnească în sus.

Cu lanternele bălăngănindu-se în mâini, cei mai puternici bărbați forțau calea de ieşire. Bucăți de stâncă şi grămezi de pietre prăbuşite blocau pe alocuri pasajul de ieşire. Trăgeau de ele, încercând să elibereze drumul.

Restul grupului aştepta, urmându-i cât puteau de bine, urcându-se pe scări cât puteau de repede, trecând peste obstacole, cei mai puternici ajutându-i pe cei mai slabi.

După care se auzi un strigăt de deasupra. Un strigăt de bucurie.

— Uu-raa-aaa!

Era o ovație pe care Safia se simți uşurată să o audă.

Libertate!

Grupul fugi în sus pe scări. Painter îi aştepta deasupra. O ajută să treacă prin crăpătura din zid şi să iasă afară. Mai întinse o mână de ajutor şi Karei, care se afla în spatele ei.

Safia abia dacă mai recunoştea platoul stâncos. Era doar un morman de pietre.

Se uită în jur. Vântul bătea cu putere, însă furtuna dispăruse, energia ei fiind absorbită şi atenuată de furtuna de foc de dedesubt. Deasupra capului se vedea o lună plină, care zugrăvea lumea într-o nuanță argintie.

Căpitanul al-Haffi flutură o lanternă spre ea, făcându-i semn spre o cărare care ducea în jos prin harababura din jur, făcându-le loc celorlalți. Continuară exodul, coborând dealul uriaş.

Grupul mărşălui printre stânci până ajunse la nisip. Drumul era destul de anevoios.

Fostul vârtej uriaş creat în întinderea de nisip săpase şi făcuse o gaură abruptă care se întindea pe câțiva kilometri distanță. Trecură pe lângă rămăşițele carbonizate ale autotractorului şi ale camioanelor. Peisajul era punctat de dâre vizibile de nisip topit, care încă mai scoteau aburi în aerul nopții.

Painter se repezi brusc spre autotractorul răsturnat. Se cocoță şi intră înăuntru, dispăru pentru puțin timp, după care ieşi din nou afară. Căra cu el un laptop, pe care-l ținea în mână. Acesta părea a fi distrus, cu carcasa scorojită de flăcări.

Safia ridică dintr-o sprânceană văzând obiectul pe care-l recuperase, însă el nu-i dădu nici un fel de explicații.

Continuară să avanseze în deşert. În spatele lor, apa țâşnea acum din ruinele fostului platou stâncos. Cavitatea abruptă din spate se umplea uşor cu apă.

Safia mergea, ținându-l de mână pe Omaha. Toată lumea vorbea în şoaptă. Safia îl văzu pe Painter, care mergea de unul singur.

— Lasă-mă o secundă, spuse Safia, strângându-l pe Omaha de mână şi dându-i apoi drumul.

Se îndreptă spre Painter, adaptându-se la pasul lui. El se uită surprins la ea, cu ochi întrebători.

— Painter, eu… voiam să-ți mulțumesc.

El zâmbi, schițând un surâs.

— Nu trebuie să-mi mulțumeşti. Asta-i meseria mea.

Merse alături de el, ştiind că ascundea un val de emoție profundă. I-o putea citi în ochi, după modul în care părea că nu se poate uita în ochii ei.

Se uită înapoi la Omaha, după care din nou la Painter.

— Eu… noi…

El oftă.

— Safia, am prins ideea.

— Dar…

El se uită la ea, cu ochii lui albaştri trişti, dar siguri.

— Am prins ideea. Pe bune. Şi spunând asta, dădu din cap spre Omaha. Iar el e băiat bun.

Ea ar fi vrut să-i spună o mie de lucruri.

— Du-te, îi murmură el, cu zâmbetul acela blând, plin de durere.

Negăsind ce să-i spună ca să-i mai aline durerea, ea se înapoie la Omaha.

— Despre ce-ați discutat? întrebă el, încercând, fără succes, să pară indiferent.

Ea îl luă din nou de mână.

— Mi-am luat la revedere…

Grupul urcă malul abrupt de nisip. Un lac în toată regula se întindea în spatele lor, platoul fiind aproape în întregime acoperit de apă.

— Ar trebui să ne îngrijoreze toată apa aia cu antimaterie în ea? întrebă Danny în timp ce făceau un popas.

Coral scutură din cap în semn că nu.

— Compuşii de antimaterie – *buckyball* – sunt mai grei decât apa obişnuită. Pe măsură ce lacul s-a scurs în izvorul masiv de apă de aici, acei *buckyballs* probabil că s-au dus la fund. În timp, o să se dilueze prin vastul sistem subteran de apă şi o să se anihileze încetul cu încetul. Apa n-a fost afectată cu nimic.

— Aşadar, s-a dus cu totul, spuse Omaha.

— Ca şi puterile noastre, adăugă Lu'lu, stând între Safia şi Kara.

— Ce vrei să spui? întrebă Safia, speriată.

— Puterile cu care am fost înzestrate s-au dus.

Şi-o spuse fără pic de mâhnire, ci doar ca o simplă constatare.

— Eşti sigură?

Lu'lu dădu din cap.

— S-a mai întâmplat şi mai înainte. Şi altora. După cum ți-am spus. E un dar fragil, care se poate degrada uşor. S-a întâmplat ceva în timpul cutremurului. Am simțit asta. Un fel de boare prin corp.

Celelalte femei Rahim confirmară şi ele.

Safia fusese inconştientă la momentul respectiv.

— Pulsul magnetic, spuse Coral, auzindu-i fără să vrea. O forță atât de intensă ar avea capacitatea să destabilizeze *buckyballs,* făcându-le să se năruiască.

Coral dădu din cap spre Lu'lu.

— Când o femeie din clanul Rahim îşi pierde darul natural cu care a fost înzestrată, acesta îi mai revine vreodată?

Hodja scutura din cap.

— Interesant, spuse Coral. Pentru ca mitocondriile să propage *buckyballs* în celule, le-ar trebui câteva *buckyballs* ca şablon, ceva asemănător celor descoperite în ovulele originale fertilizate. Insă distruse în totalitate, mitocondriile nu mai pot genera singure unele noi.

— Aşadar, puterile au dispărut cu-adevărat, spuse Safia, dezamăgită.

Îşi privi palmele, amintindu-şi căldura şi pacea resimțite. Acum se pierduseră *definitiv…*

Hodja îi luă mâna şi i-o strânse. Safia retrăi tot ce se întâmplase în intervalul de timp care se scursese de când era doar o fetiță pierdută în deşert, căutând adăpost printre aceste pietre, până la femeia care era acum.

Nu, poate că magia nu dispăruse complet.

Căldura şi pacea pe care le trăise înainte n-aveau nimic de-a face cu darul cu care erau înzestrate natural şi harul lor. Era vorba de această atingere pur umană. Căldura familiei, pacea identității de sine şi siguranța. Acestea erau o binecuvântare şi un dar suficiente pentru oricine.

Hodja îşi atinse lacrima rubinie de la colțul ochiului stâng. Vorbi în şoapta.

— Noi, femeile clanului Rahim, numim asta Durere. O purtăm pentru a simboliza ultima lacrimă vărsată de regină atunci când a părăsit Ubarul, vărsată pentru morți, pentru ea însăşi, pentru cei care aveau să urmeze şi să-i ducă povara.

Lu'lu îşi lăsă degetul în jos.

— Noi o redenumim în noaptea asta, sub lumina lunii, pur şi simplu *Farah.*

Safia traduse asta.

— Bucurie…

O aprobare tacită din cap.

— Prima lacrimă vărsată pe altarul fericirii pentru noua noastră viață. Această povară a noastră ne este ridicată de pe umeri în cele

din urmă. Putem să ieşim din beznă şi să păşim din nou la lumina soarelui. Timpul în care am stat ascunse s-a terminat.

O urmă de dezamăgire trebuie să fi persistat pe chipul Safiei.

Hodja se întinse şi o întoarse uşor pe Safia.

— Adu-ți aminte, copilă, viața nu este ca o linie dreaptă. E ciclică. Deşertul ia, dar tot deşertul dă înapoi.

Îşi eliberă mâna şi se îndreptă spre noul lac ce se tot umfla în spatele lor.

— Ubarul a dispărut, însă s-a reîntors *Raiul.*

Safia îşi aruncă privirea de-a lungul apelor luminate de lună.

Îşi imaginã Arabia pierdutã undeva în trecut, înainte de Ubar, înainte ca meteoritul să fi lovit Pământul, un pământ plin de savane imense, de păduri verzi, de râuri şerpuitoare şi abundentă în forme de viață. Se uită cum curgea apa de-a lungul nisipurilor aride ale căminului său, cum se suprapuneau trecutul şi prezentul.

Oare era posibil?

Grădina Raiului… renăscută.

Omaha veni din spate şi se lipi de ea, cuprinzând-o cu brațele.

— Bine ai venit acasă, îi şopti el la ureche.

EPILOG

8 APRILIE, 2.45 P.M.
CARTIERUL GENERAL DARPA
ARLINGTON, VIRGINIA

Painter Crowe stătea pe hol, lângă uşile de la birou. Se uita cum îngrijitorul clădirii deşuruba plăcuța cu numele de pe uşă. Acesta fusese acolo încă de la înființarea Sigma Force. Era cuprins de sentimente contradictorii: mândrie şi satisfacție cu siguranță, însă şi furie şi puțină ruşine. Nu-şi dorise să obțină poziția asta în aceste circumstanțe îngrozitoare.

Plăcuța căzu. Director Sean McKnight. Fostul şef al Sigma.

Fu aruncată la gunoi.

Îngrijitorul înşfăcă noua plăcuță cu negru şi argintiu de pe biroul secretarei. O propti în uşă şi se folosi de o şurubelniță electrică rapidă că să o fixeze. Se dădu înapoi câțiva paşi.

— Cum vi se pare? întrebă bărbatul, punându-şi înapoi şapca pe cap.

El dădu din cap, uitându-se fix la plăcuță.

DIRECTPR PAINTER CROWRE.

Şeful noii generații a Sigma Force.

Cel care era pe cale de a depune jurământul pentru noul post în jumătate de oră. Cum ar putea să stea în spatele acelui birou?

Însă asta era datoria sa. Directivă prezidențială. După tot ce se întâmplase în Oman, DARPA fusese zguduită de la vârf până la bază. Liderul Ghildei fusese membru al propriei lor organizații. Painter nu numai că ridicase suspiciuni, dar şi adusese dovezile incriminatoare din Oman. Experții de aici fuseseră în măsură să recupereze datele de pe hard diskul laptopului Cassandrei. Rămăsese o urmă care să confirme teoria lui Painter.

Pastorul fusese dat în vileag.

Planul său de a corupe Sigma fusese stopat.

Din nefericire, îşi băgase pistolul în gură înainte să poată fi arestat. În mod sigur fusese o lovitură pentru Ghildă, însă aceasta era asemenea Hidrei mitice. Retează-i un cap şi în cele din urmă tot va apărea un altul.

Painter avea să fie întru totul pregătit.

Un scârțâit de pantofi îi atrăsese atenția făcându-l să se întoarcă. Painter zâmbi larg, întinzând mâna.

— Ce faceți aici?

Sean McKnight îi strânse mâna.

— Obiceiurile vechi mor greu. Nu voiam decât să mă asigur că te-ai instalat aici.

— Totul e în regulă.

El dădu aprobator, bătându-l uşor pe Painter pe umăr.

— Las Sigma pe mâini bune.

— Vă mulțumesc.

Sean păşi în față, îşi văzu vechea plăcuță în coşul de gunoi şi se aplecă s-o recupereze de-acolo. O luă şi şi-o băgă în buzunarul de la haină.

Painter se înroşi la față de ruşine.

Însă Sean zâmbi uşor şi se bătu uşor peste buzunar.

— De dragul vremurilor de demult.

Şi cu asta începu să se îndepărteze.

— Ne vedem la ceremonia de depunere a jurământului.

Amândoi aveau să depună jurământul astăzi.

În timp ce Painter îi lua locul lui Sean, acesta avea să ocupe funcția de director general, rămasă vacantă după dispariția viceamiralului Tony „Tigrul" Rector.

Pastorul.

Nemernicul era atât de vanitos, încât folosise un nume de cod sinonim cu numele său de familie. Rector. Însemnând în engleză un membru al clerului.

În Oman, Painter aproape că-l etichetase pe Sean ca trădător. Însă când Painter o auzise pe Cassandra menționându-l pe Pastor, îşi dăduse seama de greşeala făcută. Doi oameni îl trimiseseră în misiunea asta: Sean McKnight *şi* amiralul Tony Rector. După cum era de aşteptat, Sean trebuie să-i fi transmis informațiile primite de la Painter lui Rector, şeful său direct, însă Rector fusese cel responsabil de scurgerile de informații către Cassandra.

Datele din laptop confirmaseră această legătură.

Rector încercase să uzurpe Sigma pentru el însuşi. Cassandra era prima lui cârtiță din sânul organizației. Chiar şi atunci când acționaseră la Foxwoods, ea primise ordin să orchestreze şi să faciliteze transmiterea de secrete militare chinezilor prin intermediul lui Xin Zhang. Acțiunea era menită să pună în dificultate şi să facă de râs conducerea Sigma. Acest eşec trebuia

să creeze pârghia necesară cu care să-l scoată cu forța pe Sean McKnight din funcție, astfel încât Rector să poată pune în locul său pe cineva loial Ghildei.

Însă acum totul luase sfârşit.

Se uită lung la uşa închisă. Acesta era un capitol nou din viața sa.

Se gândi la drumul lung pe care-l parcursese şi care-l dusese până aici. Încă mai avea scrisoarea în buzunarul de la haină. Rămânând nemişcat, o scoase afară. Îi pipăi marginile ascuțite cu degetele şi-şi trecu degetul mare peste plicul de culoare bej. Numele său era scris clar, în relief, pe fața plicului. Îl primise săptămâna trecută. Dacă nu era suficient de curajos să înfrunte asta, n-avea să treacă niciodată de uşa din față.

Tot fără să se mişte din loc, rupse partea sigilată şi scoase ce se afla înăuntru.

Hârtie de pergament transparentă, o invitație cu o textură ca de bumbac, cu marginea cu ornamente făcute de mână. Ceva frumos. O bucată de hârtie căzu din ea. El o prinse şi o desfăcu.

„Să fi acolo…" Kara.

Cu o mişcare uşoară a capului şi un zâmbet subțire, deschise invitația şi o citi. O nuntă în luna iunie. Care urma să aibă loc pe malurile Lacului Eden, noul lac cu apă dulce din interiorul Omanului. Nunta dintre dr. Omaha Dunn şi dr. Safia al-Maaz.

Oftă. Nu-l duruse atât de tare pe cât se aşteptase.

Se gândi la toți ceilalți care-i facilitaseră accesul la funcția asta.

Coral era deja în altă misiune în India. Danny şi Clay, cei mai buni prieteni acum, erau împreună la nişte săpături… în India. Alegerea siturilor fusese ideea lui Danny. Clanurile Shahra şi Rahim se uniseră pentru o celebrare grandioasă în Oman. O nouă ambarcațiune *Shabab Oman* era în curs de construcție. Kara supraveghea construcția navei în timp ce finanța şi reparațiile de la British Museum. Citise în revista *People* că era încurcată cu un doctor tânăr, un tip pe care-l cunoscuse în timp ce se afla la dezintoxicare.

Îşi aruncă din nou privirea la însemnarea de mână făcută de Kara. „Să fi acolo…"

Poate că avea s-o facă.

Însă mai întâi trebuia să treacă dincolo de uşa asta.

Painter păşi în față, apucă mânerul, trase adânc aer în piept şi împinse uşa.

Spre următoarea mare aventură.

NOTA AUTORULUI

După cum am mai făcut-o şi înainte, m-am gândit să vă împărtăşesc câteva dintre faptele şi ficţiunile care compun această carte. Sper că făcând asta, aş putea să captez interesul câtorva oameni pentru explorarea unor subiecte şi locuri mult mai în detaliu.

Pentru început, întregul concept de antimaterie. Oare este de domeniul literaturii ştiinţifico-fantastice? Nu. Nu mai este. Laboratoarele CERN din Elveţia chiar au produs particule de antimaterie şi au fost în măsură să le menţină stabile pentru scurte perioade de timp. NASA şi Fermi National Laboratories au explorat şi ele la rândul lor construcţia motoarelor de antimaterie, incluzând dezvoltarea aşa-numitelor Penning Traps electromagnetice pentru depozitarea şi transportul antimateriei.

Cât despre meteoriţii cu antimaterie, s-a vehiculat ideea că exista în spaţiu, însă existenţa lor rămâne deocamdată teoretică. Teoria conform căreia explozia de la Tunguska din Rusia s-ar fi datorat unui mic meteorit de antimaterie este una dintre multele explicaţii postulate. Oricum, efectele descrise – natura neobişnuită a exploziei, pulsul electromagnetic mutaţiile în floră şi faună – sunt toate reale.

În ceea ce priveşte subiectele legate de apă: Toate reacţiile chimice descrise în carte sunt bazate pe teorii ştiinţifice, inclusiv transformarea ciudată a apei în *buckyballs.* Subiectul apei magmatice sau generate de pământ se bazează şi pe lucrările geologului Stephen Reiss, printre mulţi alţii.

Cât despre Arabia, geologia regiunii este unică. Cu douăzeci de mii de ani în urmă, deşerturile din Oman erau într-adevăr savane înverzite pline de râuri, lacuri şi izvoare. Vegetaţia luxuriantă acoperea totul şi vânătorii din Neolitic cutreierau pământurile acestea. Această deşertificare a regiunii a fost într-adevăr pusă pe seama unui fenomen natural numit „forţa orbitală" sau Forţa Milankovitch. Cu alte cuvinte, o „balansare" în rotaţia Pământului care apare la intervale periodice.

Cele mai multe detalii arheologice şi istorice despre Oman sunt reale, inclusiv mormântul lui Nabi Imran din Salalah, mormântul lui Ayoub (Iov) din munţi şi, desigur, ruinele Ubarului din Shisur. Linkuri cu fotografii ale tuturor acestor locuri vor fi postate pe site-

ul meu (www.jamesrollins.com) pentru curioşi sau pentru cei cărora le place să călătorească aşezați comod în fotoliul din fața calculatorului. De asemenea, pentru a afla mai multe despre descoperirea Ubarului, recomand cu căldură *The Road to Ubar* de Nicolas Clapp.

Alte detalii diverse. Mai întâi, tribul izolat Shahra trăieşte în Munții Dhofar şi membrii lui pretind că se trag din regii Ubarului. Vorbesc încă un dialect considerat a fi cel mai vechi din Arabia. Vasul amiral al Omanului, *Shabab Oman,* este un vapor real (scuze că l-am aruncat în aer). Şi că veni vorba de lucruri aruncate în aer, cămila de fier care a explodat la începutul romanului se mai află încă undeva la British Museum. Cât se poate de întreagă şi de neatinsă… cel puțin pentru moment.

O explozie inexplicabilă zguduie colecția de antichități a unui muzeu londonez, declanșând alarma în organizațiile clandestine din întreaga lume. Iar acum căutarea de răspunsuri o duce pe Lady Kara Kensington, pe prietena ei, frumoasa Safia al-Maaz, curator al muzeului, și pe ghidul lor, aventurierul Omaha Dunn, într-o lume despre care nici nu visaseră că există: un oraș îngropat în deșertul arab. Dar și alții sunt atrași spre același loc, oameni cu scopuri întunecate și sinistre. Însă nenumăratele pericole pe care trebuie să le înfrunte în călătoria spre inima sălbatică a Peninsulei Arabice pălesc în fața coșmarului care îi așteaptă la capătul călătoriei: o putere misterioasă și eternă, capabilă să creeze o utopie... ori să distrugă tot ceea ce a creat omenirea de-a lungul mileniilor.

james rollins

harta oaselor

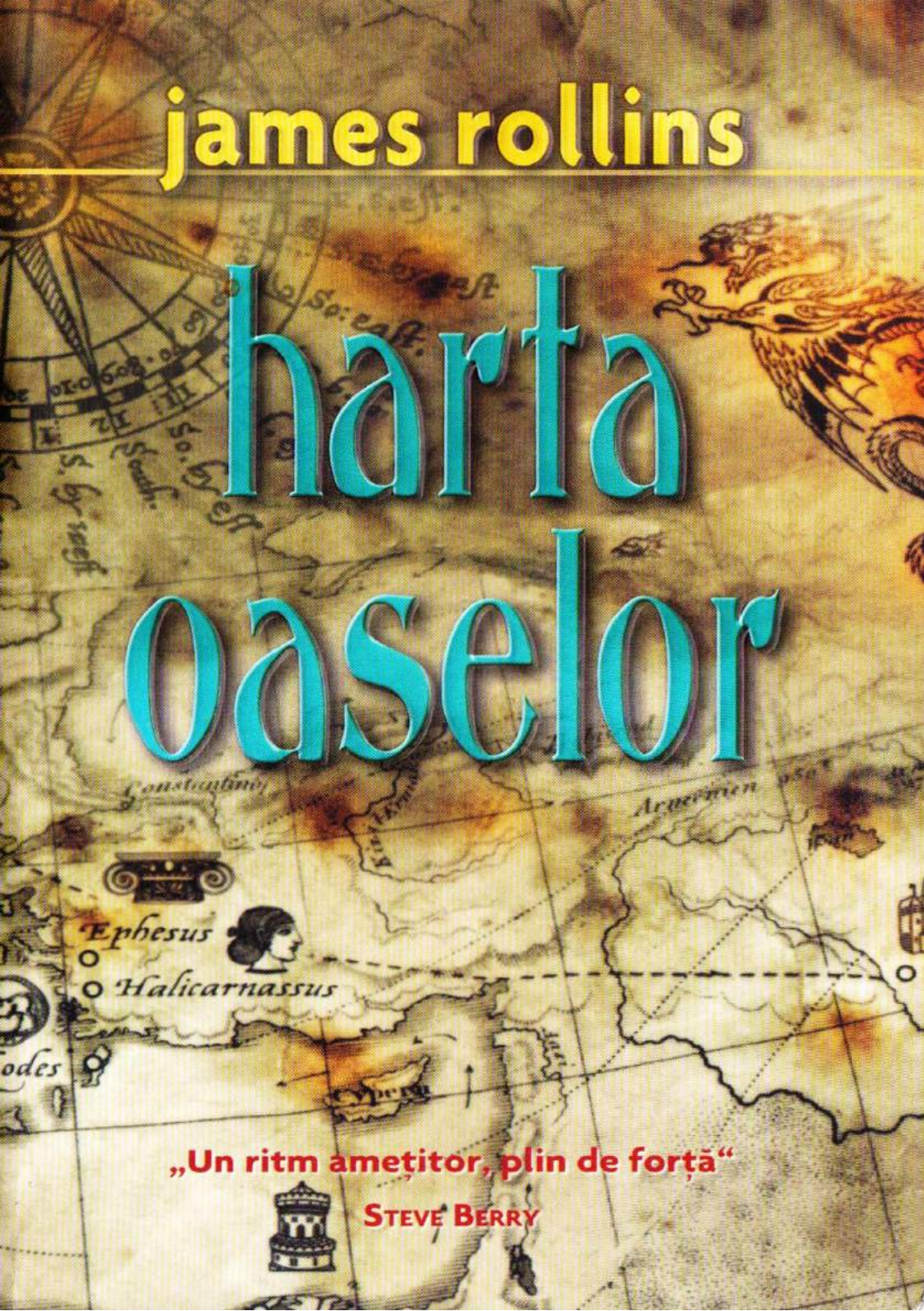

„Un ritm amețitor, plin de forță"

STEVE BERRY

James Rollins

HARTA OASELOR

Seria „SIGMA FORCE” 2

Traducere din limba engleză LAURA MARIA BERTEANU

James Rollins
Map of Bones
EDITURA RAO
2007

Pentru Alexandra şi Alexander:
ca viețile voastre să strălucească
mai puternic decât toate stelele.

Veridicitatea oricărei ficțiuni este o reflecție a faptelor prezentate. Astfel, deşi adevărul poate fi uneori mai ciudat decât ficțiunea, aceasta trebuie să aibă întotdeauna la bază un adevăr. În acest sens, toate vestigiile, relicvele, catacombele şi comorile descrise în aceasta povestire sunt adevărate. Ruta istorică urmată în aceste pagini este autentică. Elementele ştiințifice în jurul cărora se desfăşoară evenimentele prezentate în roman se bazează pe cercetări şi descoperiri recente.

MAREA MEDITERANA

VATICAN

Moaştele i-au fost încredințate lui Rainald von Dassel, Arhiepiscop de Koln (1159-1167), după ce împăratul Barbarossa a prădat oraşul Milano. Această comoară i-a fost acordată Arhiepiscopului Germaniei în semn de răsplată pentru ajutorul oferit de acesta prin îndeplinirea funcției de cancelar în serviciul împăratului din acea vreme. Nu toți au fost împăcați să vadă comoara părăsind Italia... nu erau dispuşi să renunțe la ea fără luptă.

L'histoire de la Sainte Empire Romaine
(Istoria Sfântului Imperiu Roman), 1845
HISTOIRES LITTERAIRES

PROLOG

MARTIE 1162

Oamenii arhiepiscopului se retraseră în umbrele din adâncul văii. În spatele lor, în vârful trecătorii de iarnă, caii nechezau, străpunşi şi sfâşiaţi de săgeţi. Bărbaţii strigau, ţipau şi urlau. Clinchetul tăişurilor de oţel ce se izbeau neîncetat răsuna aidoma clopotelor de argint ale capelei.

Dar asta nu putea fi voia Domnului.

„Ariergarda trebuie să reziste!"

Fratele Joachim strânse cu putere frâiele, simţind cum calul începe să alunece pe panta abruptă. Căruţa încărcată ajunsese în siguranţă pe fundul văii. Dar, ca să fie sigur că scapă, trebuia să mai meargă încă o leghe.

Dacă ar fi putut să ajungă…

Cu mâinile încleştate pe hăţuri, Joachim îşi îmboldi iapa şi animalul coborî împleticindu-se spre fundul văii. Intră într-un râu îngheţat, împroşcând apa în toate direcţiile. Joachim risca să arunce o privire în urma.

Deşi primăvara începea să-şi arate cu timiditate semnele, iarna încă mai stăpânea înălţimile. Crestele străluceau orbitor în lumina soarelui la amurg. Zăpada reflecta razele roşiatice şi un talaz orbitor de gheaţă se întindea peste vârfurile ascuţite ca nişte colţi. Aici însă, în defileurile întunecate, zăpada topită transformase pădurea într-o adevărată mocirlă. Caii îşi păstrau cu mare greutate echilibrul şi riscau să-şi rupă câte un os la fiecare pas. În faţă, căruţa era afundată în noroi până la osie.

Joachim îşi îmboldi iapa, grăbindu-se să ajungă lângă soldaţii care însoţeau căruţa.

Mai înhămaseră un echipaj de cai în faţă. Bărbaţii împingeau din spate. Ca să ajungă la drum, trebuia să înainteze pe cealaltă muchie.

— Iii-ha! strigă vizitiul plesnind din bici.

Calul din faţă îşi înalţă capul, apoi se ridică în două picioare. Nu se întâmpla nimic. Lanţurile zornăiră, din spinarea cailor ieşiră aburi albi în aerul rece şi bărbaţii înjurară mai vârtos.

Încet, prea încet, căruța reuşi să se smulgă din noroi, scoțând acelaşi clipocit pe care-l face sângele într-o rană deschisă din piept. Dar cel puțin atelajul se pusese din nou în mişcare. Fiecare întârziere îi costase sânge. Vaietele muribunzilor încă se mai auzeau în trecătoarea din spatele lor.

„Ariergarda trebuie să mai reziste puțin!"

Căruța îşi continua drumul. Urca din nou. Cele trei sarcofage mari, de piatră, aşezate cu grijă în căruța neacoperită, se zbăteau sub strânsoarea funiilor cu care fuseseră legate.

Dacă s-ar fi spart vreunul…

Fratele Joachim ajunse lângă căruța care înainta cu greu.

Tovarăşul lui, fratele Franz, îşi apropie calul de al lui.

— Iscoadele spun că drumul e liber în față.

— Moaştele nu se pot întoarce la Roma. Trebuie să ajungem la granița germană.

Franz dădu din cap. Înțelegea. Moaştele nu mai erau în siguranță pe pământ italian. Nu de când adevărații credincioşi fuseseră exilați în Franța şi un papă fals stăpânea în Roma.

Căruța urca mai repede acum, găsind, cu fiecare metru, pământ mai solid. Totuşi, se mişca la fel de repede ca un om la pas. Joachim continua să privească spre culmea din depărtare, uitându-se peste crupa calului.

Sunetele luptei se transformaseră în gemete şi suspine care-şi trimiteau ecourile stranii prin întreaga vale. Clinchetul spadelor încetase cu desăvârşire, semnalând înfrângerea ariergardei.

Joachim scrută orizontul, dar înălțimile erau cufundate în umbre adânci. Bolta pinilor negri ascundea totul.

Apoi Joachim zări o strălucire argintie.

Apăru o siluetă singuratică, încadrată de un petic de lumină. Armura îi strălucea.

Joachim nu avea nevoie să vadă dragonul roşu, pictat pe platoşa bărbatului, ca să îl recunoască pe aghiotantul Papei cel Negru. Profanul Sarazin luase numele creştin de Fierabras, după unul din paladinii lui Carol cel Mare. Era cu un cap mai înalt decât oamenii lui. Un adevărat uriaş. Nu existau în întreaga lume mâini pătate de mai mult sânge creştinesc. Botezat însă cu un an în urmă, Sarazinul stătea acum lângă cardinalul Octavius, Papa cel Negru, care îşi luase numele de Victor IV.

Fierabras ramase în peticul de lumină, fără vreo intenție de a se lua după ei.

Sarazinul ştia că era prea târziu.

Căruța reuşi, în sfârşit, să urce culmea şi să ajungă pe cărarea uscată, brăzdată de urme, de deasupra. De acum încolo, vor avea viteză bună. Pământul Germaniei era la doar o leghe distanța. Ambuscada Sarazinului eşuase.

O mişcare îi atrase atenția lui Joachim.

Fierabras îşi scoase de pe umăr un arc uriaş, la fel de negru ca umbrele din jur. Potrivi cu mişcări încete o săgeată în coardă, îi fixă vârful, apoi se lăsă pe spate şi trase cu toată forța.

Joachim se încrunta. „Ce spera să câştige cu o singura săgeată?"

Arcul zvâcni şi săgeata îşi luă zborul, arcuindu-se deasupra viii, pierzându-se o clipă în lumina, deasupra culmii. Joachim scruta încordat cerul. Apoi, tăcută ca un şoim care se prăvăleşte asupra prăzii, săgeata lovi, înfigându-se în sicriul din mijloc.

Deşi părea imposibil, capacul sarcofagului trosni parcă lovit de trăsnet. Funiile se rupseră şi capacul se sfărâmă. Eliberate din strânsoare, toate trei sicriele alunecară acum spre fundul deschis al căruței.

Bărbații dădură navala, încercând să oprească sarcofagele de piatră, care s-ar fi sfărâmat dacă s-ar fi lovit de pământ. Mâinile se întinseră. Căruța se opri. Totuşi, unul dintre sicrie alunecase prea mult. Se înclina peste margine şi strivi un soldat sub greutatea lui, rupându-i piciorul şi pelvisul. Urletele nenorocitului sfâşiară văzduhul.

Franz se apropie grăbit, lăsându-se să alunece din şa. Se alătură bărbaților care încercau să ridice lada de piatră de deasupra soldatului… şi, mai important, să o aşeze la loc, în căruță.

Sarcofagul fu ridicat, bărbatul se elibera, dar lada era prea grea pentru a o putea ridica la înălțimea căruței.

— Funii! strigă Franz. Ne trebuie funii!

Unul dintre bărbații care țineau sicriul alunecă. Sarcofagul căzu din nou, pe o parte. Capacul de piatră aluneca şi se deschise.

În spatele lor, răsuna ropot de copite. Pe poteca. Se apropia repede. Joachim se întoarse, ştiind deja ce avea să vadă. Cai în armuri ce străluceau în bătaia soarelui năvăleau înspre ei. Deşi erau la distanța de un sfert de leghe, se vedea limpede ca toți călăreții erau îmbrăcați în negru. Erau oamenii Sarazinului. O a doua ambuscada!

Joachim îşi potoli calul. Nu aveau cum să scape.

Franz scoase un sunet de uimire – nu din cauza situației în care

se aflau, ci la vederea conținutului sarcofagului răsturnat. *Sau, mai degrabă, la lipsa conținutului.*

— Gol! strigă tânărul călugăr. E gol!

Şocul îl făcu pe Franz să sară în picioare. Urcă în căruță şi se uită în sarcofagul al cărui capac fusese sfărâmat de săgeata Sarazinului.

— Nici aici nu-i nimic, spuse Franz, căzând în genunchi. Moaştele? Ce înseamnă asta?

Privirea tânărului călugăr întâlni ochii fratelui Joachim şi citi în ei lipsa oricărei surprize.

— Ştiai!

Joachim privi în urmă, spre caii care se apropiau în goană. Caravana lor fusese doar un şiretlic, o momeală care să-i atragă pe oamenii Papei cel Negru. Curierul plecase cu o zi înainte, pe un catâr, ducând adevăratele moaşte învelite în nişte zdrențe şi ascunse într-o căpița de fân.

Joachim se întoarse şi privi dincolo de vale, spre Fierabras. Poate că Sarazinul îşi va ostoi azi setea de sânge, dar Papa cel Negru nu va pune niciodată mâna pe moaşte.

Niciodată!

ÎN ZILELE NOASTRE
22 IULIE, 11.46 P.M.
KOLN, GERMANIA

Miezul nopții se apropia. Jason îi întinse iPod-ul lui Mandy.

— Ascultă! E noul single al lui Godsmack. Nici măcar nu a fost încă scos în State. Ce zici, nu că e tare?

Reacția ei fu mai slabă decât sperase Jason. Mandy ridică din umeri, fără nici o expresie, dar luă totuşi căştile. Îşi dădu pe spate vârfurile vopsite în roz ale părului ei negru şi-şi puse căştile pe urechi. Mişcarea făcu să i se deschidă haina, lăsând să i se vadă sânii de mărimea mărului, strânşi de tricoul negru, de la Pixies.

Jason îi privi fascinat.

— Nu aud nimic, zise Mandy cu un oftat obosit, privindu-l cu sprâncenele ridicate.

„Oh!" Jason îşi îndreptă din nou atenția pe iPod şi apăsă pe „Play."

Se lăsă pe spate, sprijinindu-se în mâini. Stăteau pe fâşia

îngustă de iarbă ce încadra piața pietonală Domvorplatz, înconjura masiva catedrală gotică, Kolner Dom. Cocoțată pe Dealul Catedralei, oferea o încântătoare priveliște asupra întregului oraș.

Jason privi uimit la lungimea celor două spirale gemene, decorate cu figuri de piatră, săpate în basoreliefuri de marmură, ce înfățișau de la motive religioase până la imagini ezoterice. Așa cum erau acum, luminate pe timp de noapte, îi dădeau o senzație stranie, de ceva străvechi, ridicat din adâncurile pământului; păreau sa vină din altă lume.

Ascultând muzica ce răzbătea prin căștile iPod-ului, Jason o privi pe Mandy. Amândoi erau studenți la Boston College și se aflau acum în vacanța de vara. Călătoreau cu rucsacul în spate prin Germania și Austria. Călătoreau împreună cu alți doi prieteni, Brenda și Karl, dar aceștia erau mai interesați să viziteze cârciumile locale decât să participe la slujba de la miezul nopții. Mandy însă primise o educație romano-catolică. La această catedrala nu se țineau slujbe miezonoptice decât cu ocazia unui număr restrâns de sărbători și, de fiecare dată, erau oficiate de însuși Arhiepiscopul de Koln. Sărbătoarea din acea seară, Ziua celor Trei Crai, era una dintre aceste ocazii. Mandy nu voise s-o rateze.

Deși era protestant, Jason fusese de acord să o însoțească.

Acum așteptau sa sosească miezul nopții. Mandy dădea ușor din cap în ritmul muzicii. Lui Jason îi place a să-i vadă șuvițele săltându-i în fața și-n spate și buza de jos ieșindu-i în afara, pe măsură ce ea se concentra asupra muzicii. Deodată, simți o atingere pe mâna. Mandy își apropiase brațul de al lui, atingându-i, în treacăt, podul palmei. Totuși, ochii îi rămăseseră ațintiți asupra catedralei.

Jason își ținu răsuflarea.

În ultimele zece zile, cei doi petrecuseră din ce în ce mai mult timp unul în compania celuilalt. Înainte de excursie, fuseseră doar simple cunoștințe. Mandy era cea mai buna prietena a Brendei încă din liceu, iar Karl era colegul de cameră al lui Jason. Cei doi amici ai lor, recent îndrăgostiți, nu voiseră să călătorească singuri, în cazul în care proaspăta lor relație s-ar fi destrămat în timpul excursiei.

Dar nu fusese așa.

Drept urmare, Jason și Mandy se trezeau din ce în ce mai des plimbându-se împreuna, abandonați de amicii lor.

Nu că asta l-ar fi deranjat pe Jason. Urmase un curs de istoria

artei la facultate, iar Mandy se specializa în studii europene. Aici, toate manualele lor academice începeau să prindă viața, căpătau greutate şi substanța. Împărtăşind acelaşi entuziasm al ineditului, cei doi descoperiseră că le plăcea să călătorească împreuna.

Jason, la rândul lui, îşi feri privirea de a ei, însă îşi apropie un deget de mâna fetei. I se părea lui sau noaptea devenise mai strălucitoare?

Din păcate, cântecul se termină prea repede. Mandy îşi îndreptă spatele şi-şi retrase mâna ca să-şi scoată căştile.

— Ar trebui să intrăm, şopti ea, făcând semn cu capul spre şirul de persoane care pătrundeau prin uşa deschisă a catedralei.

Mandy se ridica şi-şi încheie haina – un sacou clasic, de culoare neagra, pe care şi-l pusese peste tricou.

Jason se ridica şi el în timp ce fata îşi netezea cu mâna fusta lungă până la glezne şi-şi ascundea după urechi vârfurile roz ale şuvițelor din fața. Într-o clipită, deveni, dintr-o studenta uşor nonconformista, o sobră absolventa a şcolii catolice.

Jason rămase uimit de transformare. În blugi negri şi cu o geacă subțire, se simți dintr-odată nepotrivit îmbrăcat pentru o slujbă religioasă.

— Arați foarte bine, zise Mandy, parând să-i ghicească îngrijorarea.

— Mulțumesc, mormăi el.

Îşi adunară lucrurile, aruncară cutiile goale de Cola într-un coş de gunoi din apropiere şi traversară piatra cubica din Domvorplatz.

— *Guten Abend!*[17] îi întâmpina la uşa un diacon îmbrăcat într-o sutană neagră. *Willkommen!*[18]

— *Danke*[19]*,* murmură Mandy în timp ce urcau scările.

În fața lor, lumina candelelor năvălea prin uşile deschise ale catedralei, licărind de-a lungul treptelor. Îți dădea senzația că te întorci în istorie. Ceva mai devreme în aceeaşi zi, Jason aflase că piatra de temelie a catedralei fusese pusă încă din secolul al XIII-lea. Îi venea greu să cuprindă cu mintea o întindere de timp atât de vastă.

Scăldat în lumina candelelor, Jason ajunse în dreptul uşilor masive, sculptate şi o urma pe Mandy în interiorul catedralei. Fata

---

[17] Bună seara! – lb. germană, în original (n. tr.).

[18] Bine ați venit! – lb. Germana, în original (n. tr.).

[19] Mulțumesc – lb. germana, în original (n. tr.).

îşi muie degetele în apa sfinţită dintr-un bazin şi îşi făcu semnul crucii. Jason se simţi brusc stânjenit, dându-şi dintr-odată seama că asta nu era credinţa lui. Era un intrus în acest loc, printre aceşti oameni. Se temea să nu facă vreo gafă, să nu se facă de râs şi să nu o pună astfel pe Mandy într-o postură jenantă.

— Vino după mine, zise Mandy. Vreau un loc bun, dar nu prea în faţă.

Jason o urma. Când intră complet în biserică, uimirea luă repede locul stânjenelii. Deşi mai fusese înăuntru şi aflase o mulţime de amănunte despre istoria şi arta clădirii, se simţi din nou izbit de grandoarea simplă a spaţiului. Naosul alungit se întindea o suta douăzeci şi doi de metri în faţa lui, traversat de un transept de nouăzeci şi unu de metri, formând o cruce în centrul căreia se afla altarul.

Totuşi, nu lungimea sau lărgimea catedralei îi captase atenţia lui Jason, ci incredibila ei înălţime. Privirea i se ridica din ce în ce mai sus, condusă de arcade ascuţite şi coloane înalte înspre cupolă. Mii de lumânări scoteau spirale înguste de fum din vârful flăcărilor ce se ridicau pâlpâitoare spre cer, mirosind a tămâie.

Mandy îl conduse înspre altar. În faţa lor, părţile laterale ale transeptului fuseseră îngrădite cu o funie, dar erau suficiente locuri goale în centrul naosului.

— Ce-ar fi să stăm aici? zise fata, oprindu-se la jumătatea drumului spre altar.

Îi adresă lui Jason un zâmbet timid, abia schiţat, de mulţumire.

Tânărul dădu din cap, mut de uimire în faţa frumuseţii ei atât de simple – o Madonna în negru.

Mandy îl lua de mână şi îl trase spre capătul şirului de bănci, lângă perete. Jason se aşeză pe locul lui, bucuros de intimitatea relativă pe care i-o oferea acest spaţiu retras.

Mandy îşi lăsă mâna într-a lui. Îi simţea căldura palmei.

Nu încăpea îndoială, noaptea era luminoasa.

În cele din urmă, se auzi un clopot şi corul începu să cânte. Începea slujba. Jason o urmarea îndeaproape pe Mandy, care se ridica în picioare, îngenunchea şi se aşeza la loc cu o expresie de pătrunsă evlavie. El, unul, nu participa la ritual, dar se trezi intrigat, pierdut în frumuseţea spectacolului. Îl vrăjeau preoţii în mantii strălucitoare care legănau cădelniţele, imnul ce vesti sosirea arhiepiscopului, cu pălăria lui înaltă şi ţuguiată şi cu veşmintele tivite cu aur, cântecele pe care le cântau atât corul, cât şi enoriaşii, momentul aprinderii lumânărilor de procesiune.

Şi, de jur împrejur, operele de artă păreau că participă la ceremonie laolaltă cu credincioşii. O statuie de lemn, înfăţişând-o pe Fecioara cu Pruncul, numită Madonna din Milano, impresiona prin graţie. De cealaltă parte, o statuie de marmură a Sfântului Christopher ţinea în braţe un copil, zâmbind parcă de dincolo de vreme. Iar peste toate acestea, vitraliile de Bavaria păreau să vegheze de la înălţime, acum înnegrite de fum şi de vreme, dar încă mai reflectând lumina candelelor ce transforma sticla în adevărate giuvaieruri.

Dar nimic nu putea egala frumuseţea sarcofagului de aur din spatele altarului, închis într-o raclă de sticlă şi metal. Deşi nu era mai mare ca un trunchi de arbore şi fusese construită sub forma unei biserici în miniatură, racla moaştelor era principala atracţie a catedralei, motivul ridicării unui lăcaş de cult de dimensiuni atât de impresionante, locul spre care se îndreptau atât arta, cât şi credinţa. Proteja averea cea mai de preţ a bisericii. Construita din aur masiv, racla fusese montată înainte chiar de a fi săpată temelia catedralei. Lucrat de Nicolas de Verdun în secolul al XIII-lea, sarcofagul era considerat cel mai bun exemplu de lucrare medievala în aur, păstrată până în zilele noastre.

În timp ce Jason îşi continua acest studiu amănunţit, slujba se apropie încet de final, marcat prin sunete de clopot şi prin rugăciuni. În cele din urmă, sosi momentul împărtăşaniei, al împărţirii pâinii euharistice. Enoriaşii ieşeau încet din rândurile de băncuţe şi înaintau unul câte unul spre altar, pentru a primi trupul şi sângele lui Isus Hristos.

Când sosi momentul, Mandy se ridică împreună cu ceilalţi credincioşi din rândul lor şi-şi trase mâna dintr-a lui.

— Mă întorc imediat, îi şopti ea.

Jason privi cum rândul se goleşte şi cum întregul grup înaintează încet spre altar. Aşteptând cu nerăbdare întoarcerea lui Mandy, se ridica pentru a-şi dezmorţi picioarele. Profită de această clipă de răgaz ca să studieze grupul statuar ce încadra o cabină de spovedanie. Acum, că se ridicase în picioare, regreta că băuse şi a treia cutie de Cola. Privi în spate, înspre pronaosul catedralei. Chiar la ieşire, era o toaletă publică.

Privind cu jind într-acolo, Jason fu primul care observa un grup de călugări care intrau prin partea din spate a catedralei, blocând toate uşile. Deşi purtau robe lungi până în pământ, cu glugi şi legături în jurul taliei, Jason simţi pe dată că era ceva în neregula. Se mişcau prea repede, cu o precizie aproape militărească,

strecurându-se în umbră.

Sa fi făcut parte din sfârşitul ceremoniei?

Privi iute de jur împrejur şi remarcă alte siluete ascunse de robe, postate în dreptul uşilor, chiar şi în spatele funiilor ce îngrădeau transeptul de lângă altar. Deşi îşi ţineau capetele plecate cu evlavie, păreau să stea în aşteptare.

Ce se petrecea?

O zări pe Mandy lângă altar. Tocmai primea împărtăşania. Nu mai rămăseseră decât câţiva enoriaşi în spatele ei. „Trupul şi sângele lui Hristos" aproape că citi Jason pe buze.

— Amin! se trezi răspunzând.

Împărtăşania luă sfârşit. Ultimii enoriaşi se întoarseră la locurile lor, inclusiv Mandy. Jason îi făcu semn cu mâna, ca să găsească rândul, apoi se aşeză lângă ea.

— Ce e cu călugării ăştia? întrebă el, aplecându-se spre fată.

Mandy îngenunchease, cu capul plecat. Singurul ei răspuns fu un „Şşşt!" scurt, care-l readuse la tăcere. Se aşeză la loc. Majoritatea enoriaşilor erau, la rândul lor, îngenuncheaţi, cu capetele plecate. Doar câţiva, asemenea lui Jason, care nu luaseră împărtăşania, rămăseseră pe scaune. În faţa lor, preotul termina de aranjat obiectele de pe masă, în timp ce bătrânul arhiepiscop stătea pe podiumul lui, cu bărbia în piept, pe jumătate moţăind.

Misterul şi fascinaţia dispărură din sufletul lui Jason. Poate că era din cauza vezicii care-l apăsa tot mai tare, dar nu-şi mai dorea decât să plece cât mai repede de acolo. Atinse chiar cotul lui Mandy, pregătindu-se să o îmboldească să plece.

O mişcare în faţă îl opri. Călugării care se aşezaseră în lateralele altarului scoaseră nişte arme de sub faldurile robelor. Metalul străluci în lumina lumânărilor – Uzi-uri cu nasul cârn, pe care fuseseră montate amortizoare de sunet.

Un ropot de împuşcături, nu mai tare ca tuşea seacă a unui fumător înrăit, răsună în jurul altarului. Capetele se ridicară printre rânduri. În spatele altarului, preotul, îmbrăcat în alb, dansa sub forţa impactului. Parcă ar fi fost stropit cu bile de vopsea – vopsea de culoare roşu aprins. Se prăbuşi peste altar vărsând în cădere cupa cu vin, peste propriul sânge.

După câteva clipe de tăcere încărcata de groaza, începură sa răsune ţipetele enoriaşilor. Oamenii săriră în picioare. Bătrânul arhiepiscop se împletici pe podiumul său, pierzându-şi echilibrul. Mişcarea brusca făcu să-i cadă de pe cap pălăria, care se rostogoli pe jos.

Călugării împânziră culoarele, apropiindu-se din spatele catedralei şi din laterale. Strigau răspicat ordine în germană, franceza şi engleza.

— *Bleiben Sie in Ihren Sitzen…*[20] *Ne bouge pas…*[21]

Vocile răsunau înfundate, chipurile din spatele glugilor erau pe jumătate ascunse de măşti din mătase neagra. Însă armele ridicate transmiteau cât se poate de clar mesajul: „Rămâneți aşezați sau veți muri!"

Mandy se aşeză la loc, lângă Jason. Îi căuta mâna. Jason îi strânse degetele într-ale sale şi privi în jur, fără să îndrăznească măcar să clipească. Toate uşile erau închise şi păzite.

Ce se petrecea?

Din grupul de călugări înarmați din fața intrării principale, se desprinse o siluetă. Era un bărbat îmbrăcat ca toți ceilalți, doar că mai înalt. Părea să crească pe măsură ce înainta. Mantia lui era mai degrabă o pelerină. Era, în mod evident, un fel de şef. Nu avea nici o arma şi înainta încrezător pe culoarul principal, din mijlocul naosului.

Se duse direct la altar, lângă arhiepiscop. Se încinse o discuție aprinsă. Lui Jason îi trebuiră câteva clipe până să-şi dea seama că vorbeau în italiană. Deodată, arhiepiscopul făcu un pas în spate, îngrozit.

Liderul se dădu deoparte. Doi bărbați se apropiară. Armele străluciră. Nu țintiră ca să ucidă. Traseră asupra panoului ce sigila racla de aur. Sticla trosni, dar nu cedă. Antiglonț!

— Hoți… murmură Jason.

Toată povestea era un jaf extrem de elaborat.

Rezistența sticlei păru să-i dea puteri arhiepiscopului. Bătrânul îşi înălță mândru capul. Conducătorul călugărilor ridică mâna şi spuse din nou ceva în latină. Arhiepiscopul scutură din cap.

— *Lassen Sie dann das Blut Ihrer Schafe Ihre Hande beflecke,* spuse bărbatul, vorbind de aceasta dată în germană.

„Atunci, sângele turmei să cada pe mâinile tale!"

Liderul făcu semn spre încă doi călugări să se apropie. Aceştia se aşezară de ambele părți ale voltei sigilate şi ridicară nişte discuri mari, de metal. Efectul fu instantaneu.

Sticla antiglonț, deja slăbită, exploda, spulberata parcă de un

---

[20] *Rămâneți la locurile voastre!* – lb. germana, în original (n. tr.).

[21] *Nu mişcați!* – lb. franceză, în original (n. tr.).

vânt nevăzut. În lumina pâlpâitoare a lumânărilor, sarcofagul se sfărâmă în mii de bucățele. Jason simți o presiune bruscă, un şir de pocnituri înăuntrul urechilor, ca şi când zidurile catedralei ar fi fost împinse spre interior, zdrobindu-i pe toți. Presiunea îl asurzea; îşi miji ochii.

Se întoarse spre Mandy.

Mâna fetei rămăsese strânsă într-a lui, dar gâtul îi era acum dat pe spate şi gura deschisă.

— Mandy…

Cu coada ochiului, văzu şi alți enoriaşi înțepeniți în aceeaşi poziție ciudată. Mâna lui Mandy începu să tremure într-a lui; vibra asemenea unei boxe date la maximum. Lacrimile i se scurgeau pe obraji, transformându-se în sânge. Nu mai respira. Trupul îi zvâcni o dată, apoi înțepeni şi mâna i se smulse din strânsoare, nu înainte însă să simtă înțepătura unui şoc electric ce răzbătu din vârful degetelor ei într-ale lui.

Se ridică, prea îngrozit ca să mai poată sta pe scaun.

O dâră subțire de fum se înălța din gura deschisa a lui Mandy. Avea ochii dați peste cap, albi, dar începuseră deja să se înnegrească pe la colțuri.

Era moarta!

Jason, mut de groaza, privi în jur. Acelaşi lucru se întâmpla cu toată lumea. Doar câțiva rămăseseră neafectați: doi copii, prinşi între părinții lor, plângeau şi țipau. Jason îi recunoscu pe cei rămaşi în viață – erau cei care nu participaseră la împărtăşanie.

Ca şi el.

Se ascunse în umbra de lângă perete. Mişcarea lui trecuse, momentan, neobservată. Găsi cu spatele o uşa, rămasă nepăzită de călugări. Nu era o uşă adevărată.

Jason o deschise doar într-atât cât sa se poată strecura în cabina de spovedanie.

Căzu în genunchi, chircit, strângându-şi coatele cu mâinile. Buzele începură să şoptească o rugăciune.

Apoi, la fel de brusc, se sfârşi. O simți în cap. O pocnitura. O eliberare de sub presiune. Zidurile catedralei se depărtară la loc.

Plângea. Lacrimile îi împânzeau obrajii.

Riscă să privească printr-o gaură din cabina de spovedanie.

Vedea clar naosul şi altarul.

Aerul duhnea puternic a păr ars. Încă se mai auzeau plânsete şi țipete, dar acestea mai ieşeau acum doar din câteva gâtlejuri – din ale celor rămaşi în viață. Un bărbat, un vagabond, judecând după

zdrenţele de pe el, ieşi împleticindu-se din rândul lui şi o luă la fugă pe culoar, înainte să apuce să facă zece paşi, un călugăr îl împuşcă în moalele capului. O singura lovitură. Trupul se prăbuşi la pământ.

„Dumnezeule…! Dumnezeule…!”

Muşcându-şi buzele ca să-şi înăbuşe suspinele, Jason rămase cu ochii aţintiţi spre altar.

Patru călugări ridicară sarcofagul de aur din racla sfărâmată. Cadavrul însângerat al preotului fu aruncat cu piciorul de pe altar şi, în locul lui, cei patru aşezară caseta cu moaşte. Şeful scoase de sub mantie un sac mare, de pânza. Călugării deschiseră capacul casetei şi mutară conţinutul în sac. Odată golit, preţiosul sarcofag fu abandonat, lăsat să cadă cu zgomot pe pardoseala de marmură.

Liderul îşi aruncă sacul pe umăr şi se îndreptă spre ieşire, pe culoarul din mijloc, ducând cu el moaştele furate.

Arhiepiscopul strigă ceva în spatele lui. Din nou, în latină. Părea să fie un blestem.

Singurul răspuns fu o fluturare de mână din partea bărbatului.

Un alt călugăr păşi în spatele arhiepiscopului şi ridică un pistol în dreptul capului bătrânului.

Jason se lăsă în jos – nu voia să mai vadă!

Închise ochii. Alte împuşcături răsunară între zidurile groase. Ţipetele încetară brusc. Moartea puse stăpânire pe catedrală în timp ce călugării îi măcelăreau pe puţinii supravieţuitori.

Jason rămase cu ochii strâns închişi, rugându-se.

Cu o clipă mai devreme, zărise blazonul de pe haina liderului. Pelerina neagră i se deschisese când ridicase braţul, dezvăluind un sigiliu roşu aprins: un dragon răsucit, cu coada înfăşurată în jurul propriului gât. Simbolul nu îi era cunoscut lui Jason, dar îl trimise cu gândul la ceva exotic – era mai degrabă persan, decât european.

Dincolo de uşa cabinei de spovedanie, o tăcere de mormânt se lăsase peste catedrală.

Nişte paşi apăsaţi se apropiară de ascunzătoarea lui.

Jason strânse şi mai tare ochii, îngrozit de monstruozitatea celor petrecute, de imposibilitatea situaţiei, de sacrilegiul comis.

Totul pentru un sac de oase!

Şi, deşi întreaga catedrală fusese ridicată în jurul acestor oase, deşi nenumăraţi regi se plecaseră în faţa lor, deşi până şi această slujbă la care tocmai asistase se ţinuse în onoarea acestor oameni de mult morţi – Sărbătoarea celor Trei Crai – o întrebare răsuna mai tare ca oricare alta în mintea lui Jason.

„De ce?”

Imagini ale celor Trei Crai se regăseau în întreaga catedrala, săpate în piatră, desenate pe sticlă sau lucrate în aur. O fresca îi înfățişa pe cei trei înțelepți străbătând deşertul pe cămile, călăuziți de steaua din Bethlehem. Alta reda adorarea Pruncului Isus, înfățişând siluete îngenuncheate care aduceau ofrande de aur, tămâie şi smirnă.

Dar Jason nu mai vedea nimic din toate astea. Tot ce-şi mai amintea era ultimul zâmbet al lui Mandy. Atingerea ei blânda.

Nu mai era.

Paşii răsunară în fața cabinei lui.

În tăcere, cerea impetuos un răspuns pentru acest măcel.

De ce?

De ce să fure oasele Magilor?

ZIUA ÎNTÂI

1
ÎN SPATELE CELEI DE A OPTA BILE

24 IULIE, 4.34 A.M.
FREDERICK, MARYLAND

Sabotorul sosise.

Grayson Pierce îşi strecura motocicleta printre clădirile întunecate din centrul bazei militare Fort Detrick. Se opri, dar lăsă motorul pornit. Motorul electric nu scotea mai mult zgomot decât un frigider. Mânuşile negre ale bărbatului se asortau cu vopseaua motocicletei, un aliaj de nichel şi fosfor numit NPL Super Black. Absorbea mai multa lumina vizibila, făcând negrul obişnuit să pară de-a dreptul strălucitor. Salopeta şi casca aveau aceleaşi culori întunecate.

Aplecat pe motocicleta, se apropie încet de capătul aleii. O curte i se deschise în fața, un petic întunecat încadrat de zidurile de cărămidă şi mortar ce adăposteau Institutul Național pentru Studierea Cancerului, o filială a USAMRIID[22]. Aici, războiul național contra bioterorismului se purta pe douăzeci de mii de metri pătrați de laboratoare, în regim de maximă securitate.

Gray opri motorul şi rămase în şa. Genunchiul stâng i se odihnea pe ghiozdanul în care erau cei şaptesprezece mii de dolari. Râmase pe alee, evitând curtea deschisă. Prefera întunericul. Luna apusese de mult şi soarele avea să răsară abia peste vreo douăzeci de minute. Chiar şi stelele erau acoperite de norii care mai rămăseseră în urma furtunii de peste noapte.

O să țină oare şiretlicul lui?

Şopti, cu voce joasă, în microfonul de la gât:

— Catârul către Vultur. Am ajuns la locul de întâlnire. Continui la pas.

— Recepționat. Te vedem prin satelit.

---

[22] *The United States Army Medical Research Institute for Infectious Diseases* – Institutul de Cercetări Medicale pentru Boli Infecțioase al Armatei Statelor Unite.

Gray rezistă tentației de a privi în sus şi a face cu mâna. Nu suporta să fie urmărit, supravegheat, dar treaba asta era prea importantă. Reuşise cel puțin să ajungă la un compromis: se dusese singur la întâlnire. Omul lui de contact era foarte precaut. Durase şase luni până să-i câştige încrederea şi trebuise să apeleze la legăturile din Libia şi Sudan. Nu fusese uşor. Banii nu cumpărau prea multă încredere. În special în genul ăsta de afaceri.

Întinse mâna după ghiozdan şi-şi aruncă pe umeri geanta cu bani. Foarte atent, îşi împinse motocicleta sub o boltă întunecată şi o parcă acolo.

Traversa aleea.

Puțini ochi erau treji la acea oră şi cea mai mare parte dintre ei erau electronici. Toate datele lui de identificare trecuseră de inspecțiile de la Old Farm Gate, serviciul de intrare în baza. Acum, nu-i rămânea decât să spere ca acest subterfugiu îl va ajuta ca să evite supravegherea electronică.

Privi cadranul luminat al ceasului său subacvatic, marca Breilting: 4.34. Mai avea de aşteptat un sfert de oră. Atât de multe depindeau de succesul acestei întrevederi!

Gray ajunse la destinație. Clădirea 470. Era pustie la acea ora şi fusese programată pentru demolare o lună mai târziu. Foarte slab păzită, clădirea era un loc perfect de întâlnire şi totuşi alegerea ei reprezenta o stranie ironie. Prin anii şaizeci, aici fuseseră cultivați spori de antrax, în cuve şi bazine uriaşe unde se năşteau miliarde de bacterii provocatoare de moarte, până când laboratoarele toxice fuseseră închise, în 1971. De atunci, clădirea fusese lăsată în paragină, transformată într-un imens depozit pentru Institutul Național pentru Studierea Cancerului.

Acum însă, afacerea cu antrax avea să se desfăşoare din nou sub acest acoperiş. Gray privi în sus. Toate ferestrele erau întunecate. Trebuia să se întâlnească cu vânzătorul la etajul patru.

Odată ajuns la uşa laterala, Gray trecu prin încuietoare un card magnetic pe care i-l furnizase omul lui de legătură de la bază. Ducea pe umăr a doua parte din plata datorată omului; pe prima i-o livrase cu câteva luni în urmă. Gray mai avea la el şi un pumnal de carbon, de treizeci de centimetri, ascuns într-o membrana fixată pe încheietura mâinii.

Singura lui armă.

Nu putea risca să intre cu altceva pe poartă.

Gray închise uşa şi se îndreptă spre scările din partea dreaptă. Singura lumină venea de la panoul EXIT, care indica ieşirea. Duse

mâna la casca de motocicletă şi porni modulul de vedere nocturna. Peisajul se lumina în tonuri de verde şi argintiu. Urcă scările şi ajunse repede la etajul patru.

Odată ajuns sus, împinse uşa din faţa lui.

Nu avea nici cea mai vagă idee unde anume trebuia să se întâlnească cu persoana de contact. Ştia doar că trebuia să aştepte un semnal. Se opri o clipă în uşă, cercetând spaţiul din faţa lui. Nu-i plăcea.

Casa scărilor se deschidea în colţul clădirii. Un coridor lung se întindea drept înainte şi încă unul la stânga. Uşi de birou, din sticlă mată, se aliniau pe o parte a pereţilor; de cealaltă parte, erau ferestrele. O luă drept în faţă, mergând încet, atent să surprindă orice mişcare.

O cascada de lumina năvăli pe una dintre ferestre, învăluindu-l.

Uluit, Gray se lipi de perete. Fusese oare văzut? Fascicolul de lumina străpunse, pe rând şi celelalte ferestre, străbătând coridorul din faţa lui.

Gray se apleca şi privi pe o fereastra. Dădea înspre curtea larga, din faţa clădirii. Dincolo de aceasta, văzu un Humvee înaintând încet pe stradă. Reflectoarele lui invadau curtea.

O patrula.

Oare o să-l sperie pe omul cu care trebuia să se întâlnească?

Înjurând în gând, Gray aşteptă ca echipajul de poliţie să-şi termine tura. Pentru moment, maşina dispăru în spatele unei structuri masive ce se înălţa în mijlocul curţii de dedesubt. Arata ca o navă spaţiala ruginită, însă era de fapt un recipient sferic de un milion de litri, făcut din oţel, înalt cât trei etaje şi montat pe doisprezece piloni de susţinere. Scări şi schele înconjurau structura aflată acum în renovare, în încercarea de a o readuce la gloria de altădată, din timpul Războiului Rece, când adăpostise o unitate de cercetare. Până şi pasarela de oţel care încercuise cândva ecuatorul sferei fusese înlocuita.

Gray ştia porecla pe care cei de la baza i-o dăduseră sferei uriaşe.

A opta bila.

Buzele lui schiţară un zâmbet amar când realiza în ce situaţie se afla.

„Prins în spatele celei de-a opta bile…”

Patrula reapăru în sfârşit în spatele structurii, traversă încet curtea şi plecă mai departe.

Mulţumit, Gray îşi continuă drumul spre capătul coridorului.

Un set de uşi duble, turnante, bloca pasajul, dar prin ferestrele lor înguste se zărea, de cealaltă parte, o cameră mai mare. Gray zări câteva rezervoare înalte, de metal şi sticla. Era unul din vechile laboratoare. Nu avea ferestre şi era cufundat în întuneric.

Apropierea lui trebuie să fi fost observată.

O altă lumina se aprinse înăuntru, incandescenta, suficient de puternica încât să îl facă pe Gray să oprească sistemul de vedere nocturnă. Era o lanterna. Clipi de trei ori.

Un semnal.

Se opri şi împinse cu vârful piciorului una din uşile turnante. Se strecura apoi prin deschizătură îngustă.

— Aici! spuse calm o voce.

Era pentru prima oară când Gray auzea vocea persoanei de contact. Până în acest moment, fusese întotdeauna modificata electronic – un nivel paranoic de anonimitate.

Era o voce de *femeie!* Aceasta descoperire îi produse o oarecare neliniște. Nu-i plăceau surprizele.

Îşi croi drum printr-un labirint de mese cu scaune cocoțate pe ele. Femeia stătea la una dintre acestea. Ca şi în celelalte cazuri, scaunele erau urcate pe masă, cu excepția unuia singur. La celalalt capăt al mesei. Se clătină în clipa în care femeia îl lovi cu piciorul.

— Stai jos!

Gray se aşteptase sa găsească un savant nervos şi agitat, o persoana care încerca să facă rost de un ban în plus. Trădarea pentru bani începea să devină un lucru din ce în ce mai comun printre angajații institutelor de cercetare.

USAMRIID nu făcea excepție… doar vreo mie de fiole pe zi. Fiecare fiolă vândută, dacă ar fi fost răspândită corect în aerul dintr-o stație de metrou sau de autobuz, avea puterea de a ucide mii de oameni.

Iar ea îi vindea cincisprezece.

Gray se aşeză pe scaun şi puse pe masă ghiozdanul plin cu bani.

Femeia era asiatica… nu, eurasiatică. Avea ochii mai mari şi tenul mai închis, frumos bronzat. Purta un costum mulat, pe gât, asemănător cu al lui, care-i sublinia silueta supla. Un pandantiv de argint îi atârna la gât, înfățişând un dragon răsucit, în miniatura. Gray o cerceta cu atenție. Trăsăturile Doamnei Dragon păreau mai degrabă plictisite, spre deosebire de ale lui care trădau încordare şi îngrijorare.

Desigur, poate că sursa acestei încrederi o reprezenta revolverul Sig Sauer, de 9 mm, cu amortizor de sunet, pe care femeia îl ținea îndreptat spre pieptul lui.

Însă cuvintele pe care le rosti mai departe femeia îi făcură sângele să-i înghețe în vine.

— Bună seara, comandante Pierce.

Fu speriat să-şi audă numele.

„Dacă ştia asta…"

Se pusese deja în mişcare… dar prea târziu.

Revolverul se descărca de la foarte mică distanță.

Impactul îi împinse trupul înapoi, cu tot cu scaun. Ateriza pe spate, prins între picioarele scaunului. Simți o durere surdă în piept şi avu senzația că nu mai poate să respire. Apoi gust de sânge în gură.

Trădat…

Femeia ocoli masa şi se aplecă asupra lui, cu pistolul întins. Nu-şi asuma nici un risc. Pandantivul cu dragonul de argint i se legăna la gât, strălucind cu putere.

— Presupun că înregistrezi totul printr-un microfon montat în casca, comandant Pierce. Poate chiar transmiți în direct la Washington… către Sigma. Nu te superi dacă-ți iau puțin din spațiul de emisie, nu-i aşa?

Nu era într-o situație în care sa se poată împotrivi.

Femeia se aplecă şi mai mult asupra lui.

— În următoarele zece minute. Breasla va închide Fort Detrick şi va contamina întreaga bază cu antrax. Drept răzbunare că Sigma s-a amestecat în operațiunea noastră din Oman. Dar îi datorez directorului vostru, Painter Crowe, mai mult decât atât. E o problema personala. Asta e pentru sora mea, Cassandra Sanchez, moarta la datorie.

Revolverul se îndreptă spre fața lui.

— Sânge pentru sânge.

Femeia apasă trăgaciul.

5.02 A.M.
WASHINGTON, D.C.

La şaizeci şi patru de kilometri depărtare, transmisia prin satelit se întrerupse brusc.

— Unde e omul lui de susținere?

Painter Crowe îşi păstră vocea fermă, înăbuşindu-şi un potop de blesteme. Panica nu i-ar fi folosit la nimic.

— La zece minute distanța.

— Poți să restabileşti legătura?

Tehnicianul clatină din cap.

— Am pierdut semnalul principal din casca. Dar mai avem încă imaginea panoramică a bazei de la satelitul NRO.

Tânărul arătă cu mâna spre un alt monitor. Se vedea o imagine în alb negru cu Fort Detrick, centrata asupra câtorva clădiri.

Painter se îndreptă spre şirul de monitoare. Totul fusese o capcană. O capcană pentru Sigma şi îndreptată împotriva lui personal.

— Alertează securitatea din Fort Detrick.

— Domnule?

Întrebarea venea de la secundul lui, Logan Gregory.

Painter înțelese ezitarea lui Logan. Doar câțiva dintre cei la putere ştiau despre Sigma şi despre agenții acesteia: preşedintele, şefii comuni ai celor două camere şi supervizorii lui imediați de la DARPA[23]. După evenimentele de anul trecut, în care fuseseră implicate atâtea nume mari, organizația era ținuta sub stricta supraveghere.

Nici o greşeală nu mai era tolerata.

— Nu risc să pierd un agent, spuse Painter. Alertează-i!

— Da, să trăiți!

Logan traversă camera, îndreptându-se spre un telefon. Părea mai degrabă un surfer din California decât un comandant strategic: avea părul blond, era bronzat, în forma, dar cu muşchii un pic lăsați în dreptul abdomenului. Painter era umbra lui întunecata, pe jumătate amerindian, cu părul negru şi ochi albaştri. Dar nu era bronzat. Nici nu-şi mai amintea ultima oară când stătuse la soare.

Painter voia să se aşeze, să-şi lase capul pe genunchi. Preluase controlul organizației cu doar opt luni în urma. Şi cea mai mare parte a timpului şi-o petrecuse cu restructurări şi cu întărirea măsurilor de siguranța după ce un cartel internațional, cunoscut sub numele de Breasla, se infiltrase în organizație. Nu se ştia ce informații se scurseseră cu aceasta ocazie, aşa că totul trebuise să

---

[23] *The Defense Advanced Research Projects Agency* – Agenția pentru Proiecte de Cercetare Avansată în Probleme de Apărare.

fie reconstruit de la zero. Până şi centrul lor de comanda din Arlington fusese desfiinţat şi mutat într-un labirint subteran aici, în Washington. Ba chiar Painter venise mai devreme în acea dimineaţă ca să-şi aranjeze lucrurile în noul lui birou, când primise semnalul de urgenţa pe transmisia prin satelit.

Cerceta monitorul satelitului NRO.

O capcană.

Ştia ce făcea Breasla. Cu patru săptămâni în urmă, Painter începuse să trimită din nou agenţi pe teren, după o pauză de mai bine de un an. Era un test. Sonda terenul. Două echipe. Una în Los Alamos, care investiga pierderea unei baze de date nucleare… şi alta, la Fort Detrick, la doar o oră distanţă de Washington.

Atacul Breslei urmărea să zguduie Sigma şi pe conducătorul ei. Să demonstreze ca Breasla încă mai deţinea suficiente informaţii pentru a submina Sigma. Era o manevră de a forţa Sigma să se retragă din nou, să se regrupeze, poate chiar să se destrame. Atâta timp cât organizaţia lui Painter nu mai prezenta încredere pentru autorităţi, Breasla avea şanse mult mai mari de a opera ne stingherita.

Asta nu trebuia să se întâmple.

Painter se opri din mers şi se întoarse spre secundul lui, cu o vădita expresie de nerăbdare întipărită pe chip.

— Se tot întrerupe, zise Logan dând din cap. Comunicaţia este bruiată în întreaga bază.

Cu siguranţa şi aici era tot mâna Breslei…

Frustrat, Painter se aplecă deasupra consolei şi îşi pironi ochii asupra dosarului misiunii. Pe coperta maronie era tipărită o singură literă grecească:

Σ

În matematică, litera *sigma* reprezenta „suma tuturor factorilor”, unificarea părţilor dispersate într-un întreg. Era, de asemenea, emblema organizaţiei pe care o conducea Painter: Sigma Force.

Acţionând sub auspiciile DARPA – aripa de cercetare şi dezvoltare pentru securitatea departamentului – Sigma reprezenta braţul nevăzut al agenţiei şi avea misiunea de a păzi, a achiziţiona sau a neutraliza oriunde în lume tehnologiile vitale pentru securitatea Statelor Unite. Membrii săi erau cadre ultrasecrete, foşti soldaţi în trupele speciale, aleşi pe sprânceana şi instruiţi în cadrul unor programe sofisticate, intensive şi riguroase ce

acopereau o gama largă de discipline ştiinţifice. Formau o echipa militarizata de agenţi cu pregătire tehnica.

Cu alte cuvinte, erau savanţi ucigaşi.

Painter deschise mapa din faţa lui. Primul dosar era chiar al liderului echipei.

Comandant Grayson Pierce.

Fotografia agentului îl privea din colţul din dreapta sus. Era o fotografie făcuta în puşcărie, în anul în care acesta fusese închis la Leavenworth. Păr negru, ras în părţi, ochi albaştri, încă furioşi. Originea lui galeză era evidentă în pometii ascuţiţi, ochii mari şi maxilarul puternic. Însă tenul roşcovan era tipic texan, ars de soarele de pe dealurile din Brown County.

Painter nu se obosi să se uite prin dosarul gros de doi centimetri şi jumătate. Cunoştea deja detaliile. Gray Pierce intrase în armată la optsprezece ani şi ajunsese la Trupele de Comandă la douăzeci şi unu. Servise exemplar atât pe câmpul de lupta, cât şi în spatele acestuia. Apoi, la douăzeci şi trei de ani, fusese trimis în faţa Curţii Marţiale pentru lovirea unui ofiţer superior. Painter cunoştea detaliile întregii relaţii pe care cei doi o avuseseră în Bosnia şi, având în vedere circumstanţele, poate că şi Painter ar fi procedat la fel. Totuşi, în armată, regulamentul era regulament. Soldatul plin de decoraţii petrecuse un an la Leavenworth.

Dar Gray Pierce era prea valoros pentru a fi dat la o parte definitiv.

Era păcat sa se irosească atâta talent.

Sigma îl recrutase în urma cu trei ani, direct din închisoare.

Acum, Gray era un pion între Breasla şi Sigma.

Un pion pe cale de a fi strivit.

— Am prins securitatea bazei! zise Logan, cu vădită uşurare în voce.

— Spune-le sa...

— Domnule! Tehnicianul sări în picioare, încă legat de consolă de firul de la căşti. Se uită la Painter. Domule director Crowe, interceptez o urmă de semnal audio.

— Cum?

Painter veni lângă tehnician. Ridică o mână, făcându-i semn lui Logan să rămână pe loc.

Tehnicianul puse semnalul pe boxe.

O voce slabă răzbătu printre interferenţe.

Se auzi ca un singur cuvânt. „Luavardracudenenorocitiordinari...”

5.07 A.M.
FREDERICK, MARYLAND

Gray lovi cu un călcâi, izbind-o pe femeie în plin. Simți, satisfăcut, atingerea cărnii, dar nu auzi nimic. Urechile îi țiuiau în urma sunetului pe care îl făcuse glonțul când se izbise de casca lui din kevlar. Geamul protector de peste față arăta acum ca o pânză de păianjen. Urechea stângă îl ardea – mecanismul de transmisie montat în cască se scurtcircuitase.

Ignoră toate acestea.

Răsucindu-se pe picioare, scoase pumnalul din mânecă şi se ascunse sub un şir de mese din apropiere. Distinse o nouă împuşcătură, ca o tuse seacă, în ciuda țiuitului urechilor. O aşchie sări din muchia de lemn a mesei.

Se trase cât de departe putu şi rămase pe vine pe când cerceta cu mare atenție încăperea.

Când o lovise, femeia scăpase din mână lanterna, care se rostogolea acum pe podea, aruncând fascicule de lumina în toate părțile. Îşi duse degetele la piept. Locul unde asasina îl împuşcase prima dată încă îl mai durea.

Dar nu curgea sânge.

Femeia îi striga din umbra:

— Armura lichida!

Gray se lăsă şi mai jos, încercând să-şi dea seama unde se afla femeia. Când se aruncase sub masa, declanşase afişajul intern de atenționare. Imaginile holografice apăreau şi dispăreau fără nici o noimă pe partea din interior a geamului, îngreunându-i vederea, dar nu îndrăznea să renunțe la cască. Îi oferea cea mai bună protecție împotriva armei care se afla în continuare în mâna femeii.

Casca şi costumul mulat.

Asasina avusese dreptate. Era armură *lichidă.* Inventată în laboratoarele de cercetare ale Armatei Statelor Unite în 2003. Costumul lui fusese îmbibat cu un fluid de îngroşare a țesăturii – microparticule dure de siliciu suspendate într-o soluție de polietilen-glicol. În timpul unei mişcări normale, acționa asemenea unui lichid, dar, în cazul în care era lovit de un glonț, materialul se solidifica într-un scut rigid, prevenind penetrarea. Costumul tocmai îi salvase viața.

Pentru moment, cel puțin.

Femeia vorbi din nou, rece şi calmă. În timp ce se apropia precauta de uşă.

— Am umplut clădirea cu C4 şi TNT. N-a fost greu, de vreme ce era deja programata pentru demolare. A fost drăguț din partea Armatei să-mi uşureze munca. Nu a fost nevoie decât de o modificare minoră la detonator pentru ca implozia clădirii sa provoace un curent ascendent exploziv.

Gray îşi imagina dâra de fum înălțându-se pe cerul dimineții.

— Fiolele de antrax... murmura el, destul de tare ca femeia să îl audă.

— Mi s-a părut potrivit să folosesc însăşi demolarea clădirii ca metoda de răspândire a elementelor toxice.

„Iisuse! Transformase întreaga clădire într-o bombă biologică."

Dacă lua în calcul vântul puternic, nu doar baza era în pericol, ci şi întreg oraşul Frederick, aflat în apropiere.

Gary se mişca. Femeia trebuia oprită. Dar unde era?

Se îndreptă la rândul lui spre uşă, ferindu-se să nu ajungă în bătaia revolverului, dar nu putea lăsa să se întâmple una ca asta. Erau prea multe în joc. Încerca sa pornească modulul de vedere nocturna, dar nu reuşi decât să producă o nouă flamă lângă ureche. Imaginile continuau să se înşire haotic în fața ochilor lui, amețindu-l şi derutându-l.

La dracu'!

Găsi închizătoarea pe pipăite şi-şi smulse casca de pe cap.

Aerul proaspăt mirosea a putred şi a antiseptic în acelaşi timp. Râmase aplecat. Ducea casca într-o mân[şi pumnalul în cealaltă. Ajunse la peretele din spate şi se îndrepta repede spre uşa. Vedea destul de bine ca să-şi poată da seama că uşa turnantă nu se mişcase. Asasina era încă în cameră.

Dar unde?

Şi ce putea face ca s-o oprească? Un pistol împotriva unui pumnal. Şansele nu erau de partea lui.

Se răsuci pe călcâie şi-şi azvârli casca spre partea opusă a laboratorului. Ateriza cu zgomot, spărgând unul din vechile bazine.

Gray alergă înspre locul în care bănuia că era asasina. Avea doar câteva secunde.

Femeia scoase capul din ascunzătoare, rotindu-se pentru a trage în direcția din care se auzise zgomotul. În acelaşi timp, făcu un salt grațios spre uşa, folosind reculul armei pentru propulsie.

Gray trebuia să admită că era impresionat. Dar nu într-atât încât acest lucru să îl încetinească.

Cu brațul deja ridicat, trimise pumnalul înainte, spintecând aerul. Perfect cântărit şi balansat, tăişul zbură cu o precizie infailibilă.

O izbi pe femeie fix în moalele capului.

Gray continua să se îndrepte în fugă în aceeaşi direcție.

Abia atunci îşi dădu seama de greşeala făcută.

Pumnalul ricoşa fără să o atingă şi căzu cu zgomot pe pardoseală.

Armură lichidă!

Nu era de mirare că Doamna Dragon îşi dăduse seama ce era cu costumul lui. Doar purta şi ea unul la fel.

Totuşi, atacul o dezechilibra. Căzu pe jumătate, aterizând pe un genunchi. Nici o clipă însă abila asasină nu-şi scăpă ținta din ochi.

De la un pas distanță, întinse revolverul spre fața lui Gray.

Şi de data asta, nu mai avea cască.

5.09 A.M.
WASHINGTON, D.C.

— Am pierdut iar toate legăturile, spuse tehnicianul, deşi nu mai era nevoie de nici o explicație.

Painter auzise bufnitura puternică cu o clipă mai devreme, apoi totul se cufundase în tăcere la celălalt capăt la transmisiei prin satelit.

— Mai am încă legătura cu baza, spuse secundul, lângă telefon.

Painter încerca să ghicească ce însemnau zgomotele pe care le auzise la capătul firului.

— Şi-a aruncat casca.

Ceilalți doi bărbați îl priviră fix.

Painter examina dosarul deschis din fața lui. Grayson Pierce nu era prost. Pe lângă experiența militară, atrăsese atenția celor de la Sigma în primul rând prin rezultatele obținute la testele de inteligența şi de aptitudini. Era, cu siguranța, peste medie, cu mult peste medie, dar existau soldați care obținuseră punctaje şi mai mari. Factorul decisiv în recrutarea lui fusese comportamentul ciudat din perioada cât fusese închis la Leavenworth. În ciuda condițiilor dure din tabăra de prizonieri, Grayson se supusese unui regim riguros de studiu – atât de chimie avansată, cât şi de taoism. Aceasta ciudată discrepanță între cele două alegeri îi intrigase pe Painter şi pe fostul director de la Sigma, Sean McKnight.

Din multe puncte de vedere, Grayson Pierce se dovedea a fi o persoană extrem de contradictorie: era galez, dar locuia în Texas; era adept al taoismului, dar purta întotdeauna la el un rozariu; era un soldat care studia chimia în închisoare. Şi tocmai această stranie particularitate a minții lui îi asigurase un loc în organizația Sigma.

Însă toate acestea aveau un preț.

Grayson Pierce nu colabora cu ceilalți. Îi displăcea profund să lucreze în echipă.

Ca şi acum. Se dusese singur, sfidând protocolul.

— Domnule? insista secundul.

Painter trase aer în piept.

— Încă două minute.

5.10 A.M.
FREDERICK, MARYLAND

Primul glonț îi şuiera pe lângă ureche.

Bărbatul avusese noroc. Asasina trăsese prea repede. Gray, încă în mişcare în urma saltului, reuşi să se ferească în ultima clipă. Să împuşti pe cineva în cap nu e chiar aşa de uşor cum pare în filme.

Se încaieră cu femeia având arma între ei. Chiar dacă ea trăgea, avea mari şanse să supraviețuiască.

Doar că l-ar fi durut groaznic.

Femeia trase, demonstrându-i ultima variantă.

Glonțul i se izbi de coapsa stângă. Îl simți până în măduva osului, ca pe o lovitură de ciocan. Țipă. Şi de ce dracu' să n-o facă? Îl ustura al naibii de rău. Dar nu-i dădu drumul. Îşi folosi furia pentru a izbi cu toată forța cu cotul în gâtul ei. Însă armura femeii se întări, protejând-o.

La naiba!

Asasina apasă din nou trăgaciul. Gray era mai masiv, mai musculos, dar femeia nu avea nevoie de forța pumnului sau a genunchiului. Avea la dispoziție puterea artileriei moderne. Glonțul îl izbi ca un pumn în stomac. Durerea radie spre şira spinării şi simți cum i se taie respirația. Femeia îşi ridică încet arma.

Revolverul Sig Sauer avea un butoiaş rotund, de cincisprezece gloanțe. De câte ori trăsese? Cu siguranță, mai avea încă destule gloanțe cât să-l ciuruiască.

Trebuia să o oprească.

Îşi dădu capul pe spate, apoi o izbi cu putere cu fruntea în față. Dar nu avea de a face cu o novice. Femeia întoarse capul, încasând lovitura într-o parte a craniului. Totuşi, Gray câştiga destul timp pentru a trage un cablu care atârna de pe o masă din apropiere. Lampa de la capătul cablului se prăbuşi cu zgomot pe duşumea. Globul de sticlă verde se făcu numai cioburi.

Cu brațele înfăşurate ca un urs în jurul femeii, Gray se răsuci până la lampă. Era prea mult să spere că sticla îi va penetra costumul, dar nu ăsta era scopul lui.

Auzi becul pocnind sub greutatea trupurilor lor.

Destul de bine.

Strângându-şi picioarele sub el asemenea unei broaşte, bărbatul făcu un salt în fața. Era un risc. Zbura spre întrerupătorul de lângă uşa turnantă.

Un sunet de împuşcătură însoți izbitura pe care o simți în partea de jos a spatelui.

Gâtul îi zvâcni. Trupul i se dădu de perete. În cădere, lovi cu palma panoul electric şi răsuci întrerupătorul. Lumina pâlpâi în laborator. Cabluri proaste.

Căzu pe spate, spre asasină.

Nu putea spera să-şi electrocuteze inamica. Şi ăsta era tot un lucru care se întâmpla numai în filme. Spera, totuşi, ca persoana care stătuse ultima oară la birou să fi lăsat lampa aprinsă.

Cu picioarele în aceeaşi poziție, se răsuci şi se aruncă înainte.

Doamna Dragon stătea deasupra lămpii sparte, cu brațul întins spre el, cu arma ațintita. Apasă trăgaciul, dar nu țintise bine. Unul din geamurile de la uşa turnanta se sparse cu zgomot.

Gray făcu un pas în lateral, îndepărtându-se şi mai mult de pistol. Femeia nu se putea lua după el. Era înțepenită în loc, nu putea să se mişte.

— Armură *lichidă,* spuse el, repetând cuvintele ei de mai devreme. Este, într-adevăr, un costum flexibil, dar are şi un mare dezavantaj.

Se apropie dintr-o parte şi-i luă revolverul din mână.

— Propilen-glicolul este un alcool, un bun conductor electric. Chiar şi o sarcina mica, cum ar fi cea dintr-un bec spart, pătrunde într-o secundă prin întregul lichid. Şi, ca în cazul oricărui asalt, costumul reacționează.

O lovi în picior. Costumul era tare ca piatra.

— Se rigidizează.

Propriul costum o imobilizase.

Gray o percheziționa rapid, în timp ce femeia făcea eforturi să se miște. Cu mare greutate, reuși să facă o mișcare înceată. Semăna cu Omul de Tinichea cel ruginit, din *Vrăjitorul din Oz*.

În cele din urmă, renunță. Fața i se înroșise de la efort.

— N-o să găsești detonatorul. E programat să explodeze după un anumit timp.

Ochii i se îndreptară spre ceasul de la mână.

— Peste două minute. Nu vei reuși să dezactivezi toate încărcătoarele.

Gray observă numărul de la încheietura femeii scăzând sub 02.00.

Și viața ei era legată de acel număr. Îi văzu sclipirea de teamă din ochi – asasină sau nu, era totuși om, se temea de moarte – dar restul feței se încrâncena să împrumute rigiditatea costumului.

— Unde ai ascuns fiolele?

Știa că n-o să-i spună. Dar îi urmări privirea. O clipă, pupilele i se rotiră aproape imperceptibil în sus, apoi se fixară asupra lui.

Pe acoperiș!

Avea logica. Nu-i trebuia altă confirmare. Antraxul – *bacillus anthracis* – era sensibil la căldură. Dacă voise ca sporii toxici să se împrăștie în exterior în urma exploziei, fiolele trebuiau montate undeva sus, unde să fie prinși în suflul exploziei și proiectași înspre cer.

Înainte să apuce să se miște, femeia îl scuipă, nimerindu-l în obraz.

Nu se obosi să se șteargă.

Nu avea timp.

01.48

Se ridică și o porni în fugă spre ușă.

— Nu o să reușești! strigă femeia în urma lui.

Părea că știe că se ducea după bomba biologică și că nu încerca să fugă, să-și salveze viața. Fără să-și dea seama de ce, ideea asta îl enerva pe Gray. Parcă l-ar fi cunoscut îndeajuns de bine încât să-și dea seama de lucrul ăsta.

Pătrunse în fugă în cel de-al doilea coridor și intra alunecând în casa scărilor. Urcă câte trei treptele celor două etaje care mai rămăseseră până sus. Ușa ce dădea pe acoperiș fusese modificată pentru a îndeplini standardele OSHA[24]. În fața ușii era o „bară de

[24] Occupational Safety and Health Administration – Administrația

urgență” (sistem pentru forțarea deschiderii unei uşi sau a unui geam, în cazurile de criză), pentru evacuări rapide în caz de incendiu.

Da, „urgență” era într-adevăr un cuvânt care se potrivea acestui moment.

Gray lovi bara şi numaidecât se porni o alarmă. Bărbatul păşi în penumbra care anunța răsăritul. Acoperişul era făcut din carton şi smoală. Simțea nisip sub picioare.

Cercetă zona.

Erau prea multe locuri în care ar fi putut fi ascunse fiolele: guri de aerisire, conducte de evacuare, antene satelit.

Unde?

Timpul se scurgea necruțător.

5.12 A.M.
WASHINGTON, D.C.

— E pe acoperiş! spuse tehnicianul, arătând cu degetul pe monitorul conectat la satelitul NRO.

Painter se aplecă spre ecran şi zări o silueta minusculă apărând în imagine. Ce căuta Grayson pe acoperiş? Painter cercetă zona din jur.

— E urmărit?

— Din câte vedem noi, nu.

— De la bază ni se raportează că o alarma de incendiu a fost declanşată în clădirea 470, rosti Logan la telefon.

— Probabil să s-a împiedicat de alarmă, interveni tehnicianul.

— Poți să măreşti imaginea? întrebă Painter.

Tehnicianul dădu din cap şi împinse un buton. Imaginea se mări deasupra lui Grayson Pierce. Nu mai avea casca. Din urechea stângă părea să-i curgă sânge. Stătea în continuare în uşă.

— Ce face? întrebă tehnicianul.

— Securitatea de la bază răspunde, raporta Logan.

Painter clătină din cap, dar o siguranță rece ca gheața străbătu din vocea lui.

— Spune-le să nu se apropie! Ordonă-le să evacueze toate persoanele din apropierea clădirii.

---

pentru Sănătate şi Siguranță în Muncă.

— Domnule?
— Fă ce-ți spun!

5.14 A.M.
FREDERICK, MARYLAND

Gray mai cercetă o dată acoperişul. Alarma continua să urle. Nu o băgă în seamă. Trebuia să-şi dea seama cum gândise femeia.

Se ghemui. Plouase noaptea trecută. Presupunea că femeia ascunsese recent fiolele, după ce ploaia încetase. Privi cu atenție, încercând să vadă locuri unde nisipul neted, spălat de ploaie, fusese deranjat. Nu era prea greu. Ştia că nu putuse intra decât pe uşa asta. Era singurul mod de a ajunge pe acoperiş.

Se luă după urmele ei.

Duceau de cealaltă parte a acoperişului, spre o gură de aerisire acoperită.

Desigur.

Jgheabul ar fi fost un coş perfect pentru evacuarea sporilor, în vreme ce nivelurile inferioare ale clădirii implodau, creând o adevărata arma toxică.

Îngenunche. Văzu unde ridicase capacul, dislocând un strat vechi de rugină. Nu avea timp să se uite după eventuale capcane. Scrâşnind din dinți, smulse gura de aerisire.

Bomba era în interiorul conductei. Cele cincisprezece fiole de sticlă erau aranjate în formă de stea pe un aşternut de C4. Doar atât cât să zgâlțâie recipientele. Privi praful alb din fiecare fiola. Muşcându-şi buza, se întinse şi ridică cu grijă bomba din interiorul conductei. Un cronometru ataşat, contoriza în sens descrescător secundele.

00.54

00.53

00.52

Odată ieşit din conductă, Gray se îndrepta de spate. Verifică rapid bomba. Fusese aranjată în aşa fel încât să nu poată fi dezamorsată. Nu avea timp să descâlcească firele şi legăturile electrice. Bomba avea să explodeze. Trebuia să o scoată din clădire, să o ducă astfel cât mai departe posibil, de preferat, cât mai departe de el.

00.41

Nu avea decât o singură şansă.

Bagă bomba într-un buzunar micuț, de nailon, de pe umăr şi privi în jos, spre intrarea în clădire. Se vedeau faruri ațintite asupra acesteia, atrase de urletul alarmei. Cei de la securitatea bazei nu puteau ajunge la timp.

Nu avea de ales.

Trebuia să elimine pericolul… viața lui nu conta.

Îndepărtându-se câțiva paşi de marginea acoperişului, trase aer în piept după aceea o porni în fugă înapoi. Când ajunse din nou lângă muchie, îşi lua având şi sari peste parapetul de cărămidă.

Se aruncă în hăul de şase etaje.

5.15 A.M.
WASHINGTON, D.C.

— Iisuse Hristoase! exclama Logan când Grayson sări de pe acoperiş.

— Ăsta nu-i în toate mințile! îl susținu tehnicianul, sărind în picioare.

Painter urmări calm planul sinucigaş al bărbatului.

— Face ceea ce trebuie să facă.

5.15 A.M.
FREDERICK, MARYLAND

Gray îşi ținu picioarele sub el şi brațele întinse, pentru echilibru. Se prăvălea înspre pământ. Se ruga ca legile fizicii şi analiza vectorului de viteza şi traiectorie să nu-l trădeze.

Se pregăti de impact.

Două etaje mai jos, cu un diametru de aproximativ douăzeci de metri, acoperişul sferic al celei de-A Opta Bile se ridica în întâmpinare. Containerul sferic de oțel de un milion de litri strălucea, acoperit de roua dimineții.

Se răsuci în aer, chinuindu-se să aterizeze cu picioarele înainte.

Apoi, timpul o luă dintr-odată la goană. Sau poate i se părea lui.

Bocancii îi loviră suprafața sferei. Armura lichida i se întări în jurul gleznelor, protejându-le ca să nu se rupă. Impactul îl azvârli înainte, cu fața în jos, cu picioarele desfăcute. Dar nu ajunsese în centrul acoperişului sferic, ci doar pe partea curba cea mai

apropiata de Clădirea 470.

Îşi încleşta degetele în aer, dar nu găsi nimic de care să se prindă.

Corpul îi alunecă pe oţelul ud de rouă, răsucindu-se uşor într-o parte. Îşi depărta picioarele, căutând cu degetele un punct de sprijin. Apoi, trecu de punctul limita şi aluneca în cădere liberă pe curbura acoperişului.

Cu obrazul lipit de oţel, nu văzu pasarela decât abia atunci când se izbi de ea. Mai întâi o lovi cu piciorul stâng, apoi întreg trupul se prăvăli în urma lui. Aterizã în mâini şi-n genunchi pe schela de metal care fusese construită în jurul ecuatorului globului de oţel. Se ridică buimac. Picioarele îi tremurau de încordare şi groază.

Nu-i venea sa creadă că era încă în viaţă.

Cerceta curbura sferei în timp ce scotea bomba biologică din buzunarul de la umăr. Pe suprafaţa globului erau inserate hublouri, folosite cândva de savanţi pentru a putea urmări experimentele biologice dinăuntru.

În toţi anii de utilizare a laboratorului, nici un agent patogen nu scăpase vreodată de acolo.

Gray se ruga să se întâmple la fel şi în acea dimineaţa.

Privi spre bomba din mâna lui: 00.18.

Fără să mai aibă timp să înjure, o luă la fugă pe pasarela exterioară, căutând o trapă de intrare. O găsi cam la jumătate de emisfera distanţă. O uşă de oţel cu hublou. Sări până în dreptul ei, înhaţă clanţa şi o zgâlţâi cu putere.

Uşa nici nu se clinti.

Era încuiată.

5.15 A.M.
WASHINGTON, D.C.

Painter îl privi pe Grayson zgâlţâind trapa sferei gigantice. Remarcă efortul frenetic, recunoscu şi înţelese urgenţa situaţiei. Painter îl văzuse pe Grayson scoţând dispozitivul explozibil din conducta de evacuare. Ştia care era obiectivul misiunii echipei conduse de Grayson: să ademenească persoana suspecta de trafic cu agenţi patogeni.

Painter nu avea nici o îndoială ce fel de moarte se ascundea înăuntrul bombei.

Antrax!

Era limpede că Grayson nu putuse dezamorsa dispozitivul şi încerca acum să îl ducă într-un loc unde nu ar mai fi reprezentat un pericol.

Dar nu avea noroc.

Cât timp mai avea?

5.15 A.M.
FREDERICK, MARYLAND

00.18

Grayson o luă din nou la fugă. Poate mai exista vreo intrare. Bocănea de-a lungul pasarelei. Avea impresia că alerga în bocanci de schi – gleznele îi erau încă strânse în costumul care se întărise în jurul lor.

Mai înconjură încă o jumătate de emisferă.

Apăru o altă trapă.

— Hei, tu! Rămâi pe loc!

Securitatea bazei.

Bubuitul înspăimântător al porta-vocii aproape că-l făcu sa se supună ordinului.

Aproape.

Alergă însă mai departe. Lumina unui reflector se aținti asupra lui.

— Opreşte sau tragem!

Nu avea timp să negocieze.

O ploaie asurzitoare de gloanțe se izbi în oțelul sferei. Câteva muşcară din pasarelă. Nici unul nu lovi aproape.

Focuri de avertisment.

Ajunse la cea de-a doua trapă, apucă zdravăn mânerul, îl răsuci şi trase.

Ramase o clipă înțepenită, apoi se deschise brusc. Gray scoase un suspin de uşurare.

Aruncă dispozitivul în golul din interiorul sferei, trânti la loc uşa şi se sprijini cu spatele de ea. Alunecă în şezut.

— Hei, tu! Rămâi unde eşti!

Gray nu avea nici cea mai mică intenție de a se duce undeva. Era foarte fericit acolo unde era. Simți o vibrație slabă în spate. Sfera răsuna asemenea unui clopot. Dispozitivul explodase înăuntru, la loc sigur.

Dar era doar prima verigă dintr-un întreg lanț ce avea să

urmeze.

Ca o ciocnire a străvechilor titani, o serie de explozii puternice zguduiră pământul.

Bum… bum… bum…

Sincronizate, programate.

Începea demolarea Clădirii 470.

Chiar şi aşa, izolat pe partea opusă a sferei, Gray simți o rafală uşoară de aer urmată de o undă puternică şi de o zguduitură în clipa în care clădirea îşi dădu ultima suflare. Un zid dens de praf şi pietriş se formă în momentul când construcția se prăbuşi. Gray ridică privirea tocmai în clipa în care un val uriaş de fum şi praf începea să se înalțe în aer, tot mai sus, purtat de vânt peste clădirile din apropiere.

Dar această briză nu aducea moarte.

O ultimă explozie răsună din măruntaiele clădirii muribunde. Se auzi un ropot de cărămizi în cădere, ca o avalanşă de pietre. Pământul se cutremură sub el – apoi, auzi un sunet nou.

Scrâşnet de metal.

Clătinați de explozie, cu fundația zgâlțâită, doi dintre pilonii de suport ai celei de-a Opta Bile se îndoiră, de parcă sfera ar fi încercat să îngenuncheze. Întreaga structură se înclină dinspre clădire înspre stradă.

Alți piloni se dislocară.

Odată ce începuseră, nimic nu-i mai putea opri.

Containerul sferic de un milion de litri se înclină spre şirul de maşini al celor de la securitate.

Şi Gray era chiar sub el.

Se ridica cu greu şi încercă să înainteze de-a lungul pasarelei înclinate, făcând eforturi să-şi revină în urma impactului. Străbătu în fugă câteva trepte, dar panta deveni dintr-odată prea abruptă, în timp ce sfera continua să se încline. Pasarela se transformă într-o scară. Îşi înfipse degetele în rama de metal şi se sprijini cu picioarele în punctele de suport ale grilajului. Se zbătea să iasă de sub umbra greutății zdrobitoare a globului.

Încercă un ultim salt disperat, prinzându-se cu mâna şi sprijinindu-se în degetele de la picioare.

A Opta Bilă lovi peluza din curtea din față şi se prăvăli în argila înmuiată de ploaie. Impactul zgudui pasarela, azvârlindu-l pe Gray din locul unde se afla. Bărbatul zbură câțiva metri, apoi ateriză pe spate, pe iarba de pe peluză. Fusese la doar câțiva metri distanță de pământ.

Se ridică în capul oaselor şi se sprijini într-un cot.

Maşinile de la securitate se retrăseseră când văzuseră mingea uriaşă prăvălindu-se spre ele.

Dar aveau să apară cât de curând. Şi el nu trebuia să fie prins.

Gray se ridică apoi cu un geamăt şi se retrase, împiedicându-se, în norul de fum care se înălţase în urma prăbuşirii clădirii. Abia acum auzi alarmele răsunând în întreaga bază. Îşi scoase costumul-armură din mers şi-şi mută documentele de identificare în hainele de civil de dedesubt. Străbătu în fugă curtea, spre clădirea adiacentă unde-şi ascunsese motocicleta.

O găsi neatinsa.

Îşi trecu un picior peste şa şi bagă cheia în contact. Motorul toarse, parcă fericit să prindă viaţa. Duse mâna spre maneta de acceleraţie, apoi se opri. Un obiect atârna, agăţat de unul din coame. Îl luă, îl privi o clipă, apoi îl strecură într-un buzunar.

„La naiba…!"

Apucă motocicleta de coarne şi o conduse până în aleea din apropiere. Momentan, nu părea să fie nimeni aici. Se aplecă, ambală motorul şi ţâşni printre clădirile întunecate. Odată ajuns în Porter Street, coti brusc la stânga, cu o mişcare rapidă, sprijinindu-se în genunchiul stâng ca să nu-şi piardă echilibrul. Pe toată strada nu mai erau decât două maşini. Nici una nu părea să aparţină poliţiei militare.

Se strecură printre ele şi porni în viteză spre zona rurală cu dealuri blânde şi păduri dese din jurul heleşteului Nallin.

Intenţiona să aştepte să se calmeze agitaţia, apoi să o ia din loc. Momentan, era în siguranţă. Totuşi, simţea greutatea obiectului din buzunar, lăsat ca un ornament pe motocicleta lui.

Un lanţ de argint… cu un pandantiv ce înfăţişa un dragon.

5.48 A.M.
WASHINGTON, D.C.

Painter se retrase de lângă monitorul ce afişa imaginea prin satelit. Tehnicianul îl văzuse pe Grayson plecând pe motocicletă, după ce apăruse din norul de fum şi praf. Logan mai vorbea încă la telefon, transmiţând informaţii pe o serie de canale secrete, anunţând că totul se terminase. Muşamalizată de sus, întreaga tevatură de la bază avea să fie pusă pe seama unei proaste comunicări şi a unei cablări deficitare.

Numele „Sigma Force” nu avea fie menționat.

Tehnicianul care se ocupa de comunicarea prin satelit ținea în continuare casca la ureche.

— Domnule, am un apel telefonic de la directorul de la DARPA.

— Fă-mi legătura aici.

Painter ridică un alt receptor. Ascultă, în timp ce legătura era redirecționată.

Tehnicianul îi făcu semn cu capul în clipa în care firul inert părea să prindă viață. Deşi nimeni nu vorbea încă, Painter aproape că simți prezența mentorului şi comandantului său.

— Domnul director McKnight? zise el, imaginându-şi că bărbatul îl suna ca să-i ceara raportul asupra misiunii.

Se pare însă că se înşela.

Remarcă stresul din vocea interlocutorului.

— Painter, tocmai am primit un raport din Germania. Morți suspecte la o catedrală. Ne trebuie o echipă acolo până diseară.

— Așa de repede?

— Îți trimit detaliile într-un sfert de oră. Dar avem nevoie de cel mai bun agent al tău ca să conducă echipa.

Painter se uită spre monitorul satelitului. Privi motocicleta străbătând ca o săgeata dealurile, apărând şi dispărând printre copaci.

— Cred că am omul potrivit. Dar pot să întreb care este urgența?

— Am primit un telefon în această dimineață, prin care ni se cerea ca Sigma să investigheze povestea din Germania. Grupul tău a fost solicitat în mod expres.

— Solicitat? De către cine?

Dacă doctor McKnight era atât de agitat, trebuia să fi fost cineva într-o poziție foarte înalta, poate chiar preşedintele.

Din nou însă, teoria lui Painter se dovedi a fi greşita.

Directorul îi explică:

— De către Vatican.

2
ORAŞUL ETERN

24 IULIE, AMIAZĂ
ROMA, ITALIA

Se dusese întâlnirea ei de la prânz!

Locotenent Rachel Verona începu să coboare scările înguste care duceau sub Biserica San Clemente. Excavările de sub biserică începuseră de doua luni, sub supravegherea unei echipe restrânse de arheologi de la Universitatea din Napoli.

— *Lasciate ogni speranza…* mormăi Rachel.

Ghidul ei, profesor Lena Giovanna, conducătoarea proiectului, îi aruncă o privire peste umăr. Era o femeie înaltă, de aproximativ cincizeci şi cinci de ani, dar spatele în permanenţă cocoşat o făcea să pară mai bătrână şi mai scundă. Îi adresă lui Rachel un zâmbet obosit.

— Văd că l-aţi citit pe Dante Alighieri. Şi chiar în original, în italiană. *Lasciate ogni speranza, voi ch' entrate!* Abandonaţi orice speranţă, voi ce intraţi!

Rachel simţi că roşeşte uşor. În opera lui Dante[25], aceste cuvinte erau scrise la porţile Infernului. Nu avusese intenţia să se facă auzită, dar acustica acelor catacombe nu lăsa loc de prea multa intimitate.

— N-am vrut sa vă jignesc, *professore.*

Femeia îi răspunse cu un chicotit.

— Nu mă simt jignită, doamnă locotenent. M-a surprins doar să văd că cineva din poliţia militară are aşa bune cunoştinţe de limba italiană. Chiar dacă e vorba de cineva care lucrează pentru Carabinieri Tutela Patrimonio Culturale.

Rachel înţelegea de ce femeia o judecase greşit. De regulă, cei care lucrau la Carabinieri erau percepuţi a fi toţi o apa şi-un pământ. Majoritatea civililor vedeau doar bărbaţii şi femeile în uniformă, care păzeau străzile şi clădirile, înarmaţi cu puşti. Dar

---

[25] Referire la *Divina Comedie,* cântul III (n. tr.).

ea era absolventă a Facultăților de Psihologie şi de Istoria Artelor, nu doar soldat. Fusese recrutată la Carabinieri direct de pe băncile universității şi petrecuse apoi încă doi ani la colegiul de formare a ofițerilor, unde studiase dreptul internațional. Fusese aleasă personal de către generalul Rende, care conducea unitatea specială Tutela Patrimonio Culturale, responsabilă cu investigarea furturilor de obiecte vechi, de mare valoare.

Când ajunse la capătul scărilor, Rachel călcă într-o baltă. Furtuna de acum câteva zile inundase nivelul subteran. Privi în jos, fără tragere de inimă. Cel puțin, apa era doar până la glezne.

Avea în picioare o pereche de cizme de cauciuc pe care le împrumutase şi care îi erau mult prea mari; erau o măsură de bărbat. Îşi ducea pantofii noi, de lac, marca Ferragamo, în mâna stângă – îi primise cadou de ziua ei. Nu avusese curaj să-i lase pe scări. Peste tot erau hoți. Dacă şi-ar fi pierdut pantofii sau i-ar fi murdărit, mamă-sa, care-i dăruise, i-ar fi ținut un perdaf cât toate zilele.

Profesor Giovanna, pe de altă parte, avea o pelerină de cauciuc, infinit mai potrivită pentru explorarea ruinelor de sub apa decât pantalonii strâmți, bleumarin, ai lui Rachel şi bluza înflorata de mătase. Dar pagerul lui Rachel sunase doar cu un sfert de oră în urmă, tocmai când se ducea să ia masa cu mama şi cu sora ei. Nu avusese timp să se întoarcă acasă şi să se schimbe în uniforma de carabinier. Spera să mai aibă totuşi şansa de a ajunge la întâlnire.

Aşa că venise direct aici, unde se întâlnise cu alți doi carabinieri din zonă. Rachel îl lăsase pe polițistul militar sus, în biserică şi începuse investigația asupra furtului.

Din anumite puncte de vedere, Rachel era bucuroasa de aceasta întârziere. Amânase mult prea mult să-i spună maică-sii că ea şi Gino se despărțiseră. În realitate, fostul ei iubit se mutase din apartament cu mai mult de o lună în urmă. Rachel vedea deja dezamăgirea din ochii mamei, însoțită de obişnuitele mormăituri de „Ți-am spus eu!" fără ca vorbele în sine să fie clar articulate. Iar sora ei mai mare, măritată de trei ani, avea să-şi învârtă sfidător verigheta cu diamante pe deget, clătinând în acelaşi timp din cap, ca o înțeleaptă.

Nici una din ele nu fusese de acord cu profesia pe care şi-o alesese Rachel. „Cum o să mai ții un soț, fată nebună ce eşti? strigase maică-sa, azvârlindu-şi brațele înspre cer. „Ți-ai tuns atât de scurt părul ăla frumos! Dormi cu pistolul sub perna. Nici un bărbat nu poate accepta asta."

Drept urmare, rareori se întâmpla ca Rachel să plece din Roma pentru a-şi vizita familia în castelul de la țară, Grandolfo, unde bunicii ei se stabiliseră după cel de-al Doilea Război Mondial, la umbra reşedinței de vară a Papei. Doar bunica o înțelegea. Ambele împărtăşeau aceeaşi dragoste pentru obiecte vechi şi arme de foc. În copilărie, Rachel îi ascultase cu sufletul la gură poveştile despre război: poveşti de groază presărate cu umor macabru. *Nonna* ei păstra chiar un revolver nazist, un P-08 Luger, pe noptieră, uns şi lustruit, o relicvă furată de la o santinelă în timp ce familia trecea granița clandestin. Pe bătrâna asta n-o vedea nimeni croşetând botoşei.

— E chiar în față, spuse profesoara.

Se îndrepta prin apă spre o uşă ce strălucea în întuneric.

— Studenții mei stau de pază.

Rachel îşi urma ghida, ajunse la uşa joasă, se apleca şi intră prin ea. Când îşi îndrepta spatele, se trezi într-o încăpere ca o peştera. Luminată de felinare şi lanterne, volta acoperişului se arcuia deasupra ei, construita din bucăți scobite de lavă întărită, prinse rudimentar între ele cu un fel de mortar. O grota construită de om. Evident, un templu roman.

În vreme ce intra în încăpere, Rachel era perfect conştienta de greutatea bisericii de deasupra ei. Înălțată în onoarea Sfântului Clement, în secolul al XII-lea, catedrala fusese ridicată peste o biserică mai veche, construita prin secolul al IV-lea. Dar chiar şi această biserică veche ascundea un mister şi mai adânc: ruinele unei curți de clădiri romane din secolul I d.Hr., inclusiv templul păgân în care se aflau acum. Acest stil de a construi o clădire deasupra alteia nu era ceva neobişnuit – o religie o îngropa pe alta, era o stratificare a istoriei romane.

Rachel se simți străbătută de un fior familiar; simțea presiunea timpului la fel de solida ca şi greutatea pietrei. Deşi un secol îl îngropase pe celalalt, totul era încă aici. Cea mai timpurie istorie a omenirii, înregistrată în piatră şi în tăcere. Aici era o catedrală la fel de bogata ca şi cea de deasupra.

— Ei sunt cei doi studenți ai mei, de la universitate, spuse profesor Giovanna. Tia şi Roberto.

În semiîntuneric, Rachel urmări privirea femeii şi se uita în jos, descoperind siluetele ghemuite ale celor doi tineri, amândoi bruneți şi purtând aceleaşi pelerine murdare. Adunau bucăți sparte de vase de lut. Când o văzură, se ridicară să o salute. Ținându-şi în continuare pantofii ca pe o comoara.

Rachel le strânse mâna. Deşi erau studenți, nici unul nu părea să aibă mai mult de cincisprezece ani. Sau, poate, era din cauză că ea tocmai împlinise treizeci şi toată lumea din jur părea să întinerească, în afară de ea.

— Aici! spuse profesor Giovanna şi o conduse pe Rachel spre un alcov în zidul îndepărtat. Probabil că hoții au operat în timpul furtunii de azi-noapte.

Profesor Giovanna îndreptă lanterna spre o sculptură din marmură, dintr-o nişă îndepărtată. Avea cam un metru înălțime – mai bine zis, ar fi avut, dacă nu ar fi lipsit capul. Nu mai rămăseseră decât trunchiul, picioarele şi un falus proeminent, din piatră. Un zeu roman al fertilității.

Profesor Giovanna clatină din cap.

— O tragedie! Era singura statuie intactă descoperită aici.

Rachel înțelegea frustrarea femeii. Întinse mâna liberă şi-şi trecu degetele peste gâtul retezat al statuii. Simți ceva familiar la pipăit.

— Bomfaier! murmură ea.

Era unealta preferată a jefuitorilor de morminte moderni, uşor de ascuns şi de manevrat. Folosind doar acest instrument simplu, hoții furaseră, distruseseră şi vandalizaseră opere de artă din întreaga Romă. Furtul nu dura decât câteva clipe şi se opera de multe ori la vedere, adeseori în timp ce curatorul stătea cu spatele. Iar recompensa merita pe deplin riscul. Traficul cu antichități furate se dovedise a fi o afacere profitabilă, întrecuta doar de narcotice, de spălările de bani şi de traficul de arme. Tocmai de aceea, armata înființase Comando Carabinieri Tutela Patrimonio Culturale, Poliția pentru Patrimoniul Cultural, în 1992. Lucrând mână în mână cu Interpolul, încercau să pună capăt acestui flagel.

Rachel se apleca deasupra statuii şi simți o arsură în stomac. Bucată cu bucată, istoria Romei dispărea. Era o crimă împotriva timpului însuşi.

— *Arslonga, vita brevis,* şopti ea, citându-l pe Horațiu. Era unul din proverbele ei preferate. „Viața e scurta, arta e eternă."

— Într-adevăr, spuse profesor Giovanna cu durere în glas. Era o descoperire magnifică. Cizelarea, finețea detaliilor, era o lucrare de maestru. Şi să o distrugă cu atâta sălbăticie…

— De ce n-au furat nenorociții întreaga statuie? întrebă Tia. Cel puțin ar fi rămas intactă.

Rachel ciocani protuberanța falică a statuii cu un pantof.

— În ciuda acestui mâner convenabil, statuia era prea mare.

Hoțul probabil că avea deja un cumpărător. Capul singur e mai ușor de trecut peste graniță.

— Există vreo șansă să-l recuperați? întrebă profesor Giovanna.

Rachel nu-i oferi promisiuni deșarte. Din cele șase mii de antichități furate cu un an în urmă, doar câteva fuseseră recuperate.

— Îmi trebuie fotografii cu statuia intactă pentru a le trimite la Interpol. De preferat, cu bustul în prim-plan.

— Avem o bază de date digitală, spuse profesor Giovanna. Vă pot trimite fotografiile prin e-mail.

Rachel dădu din cap, cu privirea încă ațintita asupra statuii decapitate.

— Sau și mai bine, Roberto, aici de față, ne-ar putea spune unde a dus capul.

Ochii profesorului Giovanna se ațintiră ca două săgeți asupra tânărului.

Roberto făcu un pas înapoi.

— C-ce?

Privi de jur împrejurul încăperii, oprindu-se asupra profesoarei lui.

— *Professore*, vă jur că nu știu nimic. E o nebunie.

Rachel se uita în continuare la statuia fără cap – și la singurul indiciu pe care îl avea. Se gândise dacă era mai bine să-și joace cartea acum sau la secție. Dar asta ar fi însemnat să-i intervieveze pe toți, să le ia declarații, sa completeze un munte de hârtii. Închise ochii, gândindu-se la masa de prânz la care deja întârziase. În plus, dacă avea vreo șansă de a mai recupera obiectul, viteza ar fi putut fi esențiala.

Deschise ochii și vorbi, adresându-se parcă statuii:

— Știați că șaizeci și patru la suta dintre furturile arheologice sunt comise de cei care lucrează la sit?

Se întoarse spre cei trei.

Profesor Giovanna se încruntă.

— Doar nu credeți că Roberto…

— Când ați descoperit statuia? întrebă Rachel.

— A-acum două zile. Dar am publicat descoperirea pe site-ul Universității din Napoli. Știau mulți oameni.

— Dar câți știau că situl a rămas nepăzit în timpul furtunii de azi-noapte?

Rachel se concentra în continuare asupra unei singure persoane.

— Roberto, ai ceva de spus?

Tânărul împietri de uimire.

— Eu… nu… Eu n-am avut nici o legătură cu asta.

Rachel îşi desprinse emițătorul de la centură.

— Atunci, nu te superi dacă-ți cercetăm cabina, nu? Cine ştie, poate găsim vreun bomfaier sau vreun ferăstrău cu urme de marmură printre dinți, care să se potrivească cu statuia de aici.

Un licăr familiar, sălbatic, străfulgera în privirea tânărului.

— Eu… Eu…

— Pedeapsa minimă e de cinci ani de închisoare, insista Rachel. *Obbligatorio.*

În lumina felinarului, tânărul păli vizibil.

— Asta în cazul în care nu cooperezi. Altfel, am putea da dovadă de o oarecare îngăduință.

Tânărul clătină din cap, dar nu era prea clar ce anume voia să nege.

— Eu ți-am dat o şansă.

Rachel îşi ridică emițătorul la buze. Bâzâitul stației răsună cu putere în spațiul boltit în clipa în care apăsă butonul.

— Nu! zise Roberto ridicând mâna, oprind-o, exact aşa cum sperase Rachel să facă.

Îşi lăsă privirea în podea.

Urmă un lung moment de tăcere. Rachel nu-l întrerupse. Lăsă tensiunea să se acumuleze.

În cele din urma, Roberto scoase un suspin slab.

— Eu… aveam datorii… din jocuri de noroc. N-am avut de ales.

— *Dio mio!* făcu profesoara, ducându-şi mâna la frunte. Oh, Roberto, cum ai putut?

Studentul nu răspunse.

Rachel ştia ce presiune apăsa asupra băiatului. Nu era ceva neobişnuit. El era doar o unealta neînsemnata într-o organizație mult mai mare, atât de larg răspândită şi atât de adânc pătrunsă în toate sistemele, încât nu putea fi niciodată pe deplin eliminată. Tot ce putea spera Rachel era să plivească buruienile.

Îşi ridică emițătorul la buze.

— Carabinier Gerard, urc cu o persoană care are informații suplimentare.

— … *Capitan, Tenente…*

Rachel închise stația. Roberto stătea cu fața îngropata în mâini. Cariera lui era distrusă.

— Cum v-ați dat seama? întrebă profesor Giovanna.

Rachel nu se obosi să explice că nu era ceva neobişnuit ca membrii crimei organizate să coopteze, să implice sau să forţeze cooperarea muncitorilor de la siturile arheologice. Nivelul de corupţie era alarmant de mare şi îi lua prin surprindere pe cei încrezători şi naivi.

Se întoarse cu spatele la Roberto. De obicei, nu trebuia decât să-şi dea seama care din membrii echipei era punctul slab. În ceea ce-l privea pe tânăr, făcuse doar o presupunere bazată pe intuiţie, apoi crescuse presiunea că să vadă dacă avea dreptate. Riscase jucându-şi aşa de repede cartea. Dacă ar fi fost Tia şi nu Roberto? Până când Rachel şi-ar fi dat seama că urma o pista falsă, Tia ar fi avut timp să-şi avertizeze cumpărătorii. Sau dacă ar fi fost chiar profesor Giovanna, care încerca să-şi suplimenteze salariul de la universitate vânzând una din propriile descoperiri? Existau atâtea lucruri care ar fi putut merge prost! Dar Rachel învăţase că nu câştigi decât dacă rişti.

Profesor Givoanna îşi ţinea în continuare ochii aţintiţi asupra ei, cu aceeaşi privire întrebătoare. „De unde ştiuse să-l acuze pe Roberto?"

Rachel privi spre falusul de marmura al statuii. Nu fusese nevoie decât de un singur indiciu, dar era un indiciu proeminent.

— Nu doar capetele *de sus* se vând bine pe piaţa neagră. Exista o cerere uriaşă pentru antichităţi de natură erotică. Se plătesc aproape de patru ori mai bine decât piesele mai conservatoare. Presupun că nici una dintre voi, doamnelor, nu aţi fi avut vreo reţinere să retezaţi aceasta impresionantă proeminenţă. Se pare însă că bărbaţilor le vine mai greu. O iau ca pe ceva personal.

Rachel clătină din cap şi se îndrepta spre treptele care duceau în biserica.

— Nu vor nici măcar să-şi castreze câinii.

1.34 P.M.

Era foarte, foarte târziu…

Uitându-se la ceas, Rachel traversa în fugă piaţeta de piatră cubică din faţa Bisericii San Clemente. Se împiedică de un cub de piatră ieşit de la locul lui, făcu o serie de paşi împleticiţi, dar reuşi să-şi păstreze echilibrul. Aruncă o privire furioasă spre piatră, de parcă aceasta ar fi avut vreo vină. Apoi, se uita la picioare.

„Merda!"

O zgârietură lată se întindea pe partea exterioară a pantofului.

Îşi ridică ochii spre cer, întrebându-se ce sfânt mai ofensase de data asta. Probabil să se formase deja un şir întreg.

Continuă să străbată piaţeta, evitând un convoi de biciclişti care se împrăştiau în jurul ei ca nişte porumbei speriaţi. Se mişca acum cu mai multă atenţie, amintindu-şi cuvintele înţelepte ale împăratului Augustus.

Festina lente. Grăbeşte-te încet.

Pe de altă parte, împăratul Augustus nu avea o mamă maestră absolută în tortura cicălitului.

Ajunse în sfârşit la Mini Cooper-ul parcat la marginea piaţetei. În soarele amiezii, culoarea argintie a maşinii strălucea de-ţi lua ochii. Buzele lui Rachel se conturară într-un zâmbet – primul în acea zi. Mini Cooper-ul era tot un cadou de ziua ei. Unul pe care şi-l făcuse singură. Nu faci treizeci de ani decât o dată în viaţă. Era cam extravagant, mai ales că alesese tapiţeria de piele şi optase pentru modelul S, decapotabil.

Dar era bucuria vieţii ei.

Ar fi putut fi unul dintre motivele pentru care Gino o părăsise cu o lună în urmă. Maşina asta o inspira mai mult decât bărbatul cu care împărţea patul. Fusese un schimb bun. Maşina era mult mai disponibilă, din punct de vedere emoţional.

Şi să nu uităm… era *decapotabilă!* Rachel era o femeie care aprecia flexibilitatea – dacă nu o putuse obţine de la bărbatul ei, o avea la maşină.

Dar azi era o zi prea toridă pentru a merge cu capota ridicată.

Păcat!

Descuie uşa şi, chiar înainte să urce în maşină, mobilul începu să-i ţârâie la centură.

Ce mai era acum?

Era probabil carabinierul Gerard, în grija căruia tocmai îl lăsase pe Roberto. Studentul era în drum spre secţia Parioli, unde avea să fie interogat. Privi printre gene numărul care o apela. Recunoscu prefixul internaţional – 39-06 – dar nu şi numărul.

De ce o suna cineva de la Vatican?

Rachel deschise clapa şi-şi duse telefonul la ureche.

— Aici locotenent Verona.

Îi răspunse o voce cunoscută.

— Ce mai face azi nepoata mea preferată…? În afară de faptul că o scoate din răbdări pe mama ei.

— Unchiule Vigor?

Un zâmbet îi înflori pe buze. Unchiul ei, cunoscut sub titulatura de Monsenior Vigor Verona, era directorul Institutului Pontifical de Arheologie Creştină. Dar nu o suna din biroul de la universitate.

— Am sunat-o pe maică-ta. Credeam că eşti cu ea. Se pare însă că munca unui carabinier nu se termină niciodată. Lucru pe care, cred eu, scumpa ta mamă nu îl apreciază.

— Chiar acum sunt în drum spre restaurant.

— Adică ai fi fost… dacă nu te-aş fi sunat eu.

Rachel îşi sprijini o mână pe maşină.

— Unchiule Vigor, ce vrei să…?

— I-am transmis eu deja scuzele mamei tale. Ea şi sora ta sunt de acord să vă vedeţi la cină. La *Îl Matriciano.* O să plăteşti tu, desigur, din cauza situaţiei neplăcute în care le-ai pus.

Rachel nu avea nici o îndoială că o să plătească – şi nu numai în euro!

— Despre ce e vorba, unchiule?

— Am nevoie de tine aici, la Vatican. Numaidecât. Îţi trimit un bilet de intrare la poarta Bisericii Sfânta Ana.

Rachel se uită la ceas. Trebuia să traverseze jumătate de oraş.

— Trebuie sa mă întâlnesc cu generalul Rende la secţie, ca să discutam despre o ancheta aflata în desfăşurare.

— Am vorbit deja cu comandantul tău. A aprobat venirea ta aici. De fapt, te am pentru o săptămână întreagă.

— O săptămână?

— Poate chiar mai mult. Îţi povestesc despre ce e vorba după ce ajungi.

Îi explică unde voia să se întâlnească. Rachel ridică dintr-o sprânceană, dar, înainte să apuce să ceară detalii, unchiul ei închise.

— *Ciao, mia bambina!*

Clătinând din cap, Rachel urcă în maşină.

„O săptămână sau chiar mai mult”?

Se părea că, atunci când vorbea Vaticanul, până şi armata asculta. Pe de altă parte, generalul Rende era un vechi prieten de familie… vechi de două generaţii. El şi unchiul Vigor se aveau ca fraţii. Nu din întâmplare ajunsese Rachel în atenţia generalului, care o recrutase de la Universitatea din Roma. Unchiul îi purta de grijă din ziua în care tatăl ei murise într-un accident de autobuz, cu cincisprezece ani în urma.

Sub tutela lui, Rachel petrecuse multe veri explorând muzeele din Roma, locuind cu măicuţele de la Sfânta Brigida, aproape de

Universitatea Gregoriană, cunoscută sub numele de *il Greg,* unde studiase şi unde preda acum unchiul Vigor. Şi, deşi acesta ar fi preferat ca nepoata să se alăture clerului şi să-i calce pe urme, fusese nevoit să admită că Rachel era mult prea *împielițată* pentru o profesiune atât de pioasa şi o încurajase să-şi împlinească pasiunea.

Şi îi mai datora ceva: respectul şi dragostea pentru istorie şi artă, unde cele mai măreţe momente ale trecutului omenirii erau imortalizate în marmură şi granit, în pânză şi ulei, în sticlă şi bronz.

Şi acum, se părea că unchiul nu terminase încă toate planurile pe care le avea pentru ea.

Rachel îşi puse o pereche de ochelari cu reflexe albăstrui, marca Revo, intră pe Via Labicano şi se îndreptă spre impozantul Colosseum. Traficul se bloca în apropierea monumentului, dar Rachel o luă în zigzag pe câteva străzi adiacente, înguste şi cu trotuarele ocupate de maşini prost parcate. Schimba vitezele cu preciza unui pilot de Grand Prix. Încetini când se apropie de o intersecţie cu sens giratoriu, unde cinci străzi se uneau într-un cerc nebunesc. Turiştii îi considerau pe şoferii din Roma nervoşi şi grosolani. Lui Rachel i se păreau prea înceți.

Se strecura între o remorcă supraîncărcată şi un Mercedes G500. Mini Cooper-ul ei părea o rândunică înghesuită între doi elefanți. Țâşni pe lângă Mercedes, umplu spațiul îngust din fața acestuia, auzi claxonul nervos, dar plecase deja. Străbătu în viteză sensul giratoriu şi dispăru pe strada ce ducea spre fluviul Tibru. În timp ce zbura pe strada lată, era cu ochii doar la traficul din jur. Ca să te poți deplasa în siguranță pe străzile Romei, aveai nevoie atât de atenție distributivă, cât şi de planificare strategică. Şi tocmai acest gen neobişnuit de atenție o ajută pe Rachel să remarce maşina care se ținea după ea.

Un BMW negru se afla la cinci maşini în spatele ei.

Cine o urmărea? Şi de ce?

2.05 P.M.

Cincisprezece minute mai târziu, Rachel trecea prin intrarea unei parcări subterane, chiar în fața zidurilor Vaticanului. În timp ce cobora, privi în urmă. BMW-ul negru dispăruse la scurtă vreme după ce traversase Tibrul. Încă nu se vedea nici urmă de el.

— Mulțumesc, spuse ea în celular. Maşina a dispărut.

— E liber?

Era un ofițer de la secția ei. Sunase să raporteze că este urmărită şi ținuse linia deschisă.

— Aşa se pare.

— Vrei să trimitem o patrulă?

— Nu e nevoie. Sunt carabinieri de gardă în Piață. Mă descurc de aici. *Ciao.*

Nu îi era ruşine fiindcă sunase pentru o alarmă falsă. Ştia că nimeni nu o va ridiculiza pentru asta. Polițiştii carabinieri păstrau un anumit nivel de paranoia când venea vorba de oamenii lor.

Găsi un loc de parcare, coborî, apoi încuie maşina. Rămase totuşi cu telefonul în mână. Ar fi preferat revolverul de 9 mm.

Odată ajunsă în capătul rampei, ieşi din parcare şi se îndreptă spre Piața Sfântul Petru. Deşi se apropia de una din capodoperele lumii, ochii îi erau ațintiți asupra străzilor şi aleilor din apropiere.

În continuare, nici urmă de BMW.

Probabil că fusese doar o maşină cu turişti care preferau să viziteze monumentele oraşului la răcoarea aerului condiționat din maşină, în loc să îndure arşița amiezii la care s-ar fi supus dacă ar fi luat-o pe jos. Era în plină vară şi toți vizitatorii ajungeau, în cele din urmă, la Vatican. Aproape sigur, acesta fusese motivul pentru care crezuse că este urmărită. La urma urmei, nu se şi spune că toate drumurile duc la Roma?

Sau, în cazul ăsta, toate străzile.

Mulțumită, închise clapeta telefonului mobil şi traversă Piața Sfântul Petru, îndreptându-se spre latura îndepărtata.

Ca de obicei, privirea ei scruta piața. În capătul acesteia, se înălța Catedrala Sfântul Petru, ridicată pe mormântul sfântului martir. Cupola, pictată de Michelangelo, era cel mai înalt punct din întreaga Romă. De cealaltă parte, coloana dublă a lui Bemini se deschidea în două arcade largi, încadrând piațeta sub formă de gaură de cheie de dedesubt. Potrivit mărturiei lui Bemini, coloanele reprezentau brațele Sfântului Petru, întinse pentru a-i îmbrățişa pe credincioşi. Pe aceste brațe stăteau cocoțați o sută patruzeci de sfinți de piatră, care priveau spectacolul de dedesubt.

Şi ce mai spectacol era!

Locul unde fusese odinioară circul lui Nero continua să fie un circ şi în ziua de azi.

De pretutindeni, se auzeau voci în franceza, arabă, poloneză, idiş, olandeză, chineză. Grupurile de turişti se strângeau în

insulițe în jurul ghizilor; vizitatorii rânjeau fals în momentul în care se fotografiau; câțiva evlavioşi stăteau în soare, cu Bibliile în mână, cu capetele plecate în rugăciune. Un grup compact de coreeni se rugau îngenuncheați pe pietre, toți îmbrăcați în galben. În toată piața, vânzătorii ambulanți îşi croiau drum prin mulțime, vânzând monede papale, rozarii parfumate şi crucifixe binecuvântate.

Rachel ajunse recunoscătoare de cealaltă parte a pieței şi se apropie de una dintre cele cinci intrări în complexul principal. Poarta Sfânta Ana. Era poarta cea mai apropiată de destinația ei.

Se apropie de una din gărzile elvețiene. Aşa cum cerea tradiția la această poartă, gardianul purta o uniformă bleumarin cu guler alb şi o bereta neagră. O întrebă cum o cheamă, îi verifică actul de identitate şi o examină cu privirea din cap până-n picioare, ca şi cum i-ar fi venit greu să creadă că era, într-adevăr, locotenent la Carabinieri. După ce fu mulțumit de rezultat, o îndemnă cu destulă superficialitate într-o parte, spre o Vigilanza, Poliția Vaticană, unde îi fu înmânat un permis laminat.

— Să-l păstrați tot timpul la dumneavoastră, o avertiză polițistul.

Înarmată cu permisul, Rachel intră pe poartă în urma şirului de vizitatori şi o luă pe Via del Pellegrino.

În cea mai mare parte a oraşului-stat accesul era interzis vizitatorilor. Singurele spații deschise publicului erau Catedrala Sfântul Petru, muzeele Vaticanului şi grădinile. Restul de o sută de acri erau restricționați în absența unui permis special.

O singură zonă însă era strict interzisă tuturor, cu foarte puține excepții.

Palatul Apostolic, casa papei.

Palatul era destinația ei.

Rachel înaintă grăbită printre gheretele de cărămidă galbenă ale gărzii elvețiene şi dalele cenuşii ale Bisericii Sfânta Ana. Aici, nu mai exista nimic din maiestuozitatea celui mai sfânt dintre sfintele state, doar o alee aglomerată şi un şir congestionat de maşini, un blocaj de trafic în interiorul oraşului Vatican. După ce trecu de tipografia şi poşta papală, Rachel traversă şi se îndreptă spre intrarea în Palatul Apostolic.

În timp ce se apropia, studie structura de cărămidă cenuşie. Părea mai degrabă o clădire guvernamentală decât sediul Sfântului Scaun. Însă aparențele erau înşelătoare. Chiar şi acoperişul. Părea monoton şi lipsit de strălucire, fără nimic care să-l scoată în

evidență. Dar Rachel ştia că în Palatul Apostolic se ascundea o grădină cu fântâni, cu cărări cu spaliere şi tufişuri îngrijit tăiate. Toate acestea erau mascate de un acoperiş fals care-l ascundea pe Sfinția Sa de privirile întâmplătoare ale celor de jos şi de luneta puternică a oricărui eventual asasin ascuns în oraş.

Pentru ea, acesta era Vaticanul: misterios, secret, uşor paranoic, dar, în inima sa, un loc încărcat de frumusețe simpla şi evlavie.

Şi poate că acelaşi lucru era valabil şi pentru ea. Deşi, în general, părea să se fi îndepărtat de biserica – nu se mai ducea la slujbe decât de sărbători – păstrase totuşi în inima ei un grăunte de credință sinceră şi adevărată.

Când ajunse la postul de pază din fața palatului, Rachel arătă încă de trei ori permisul gardienilor elvețieni. Se întreba dacă nu cumva era un fel de rememorare ale celor trei ocazii când Petru se lepădase de Hristos, înainte de cântatul cocoşilor.

În cele din urmă, i se permise să intre în palatul propriu-zis. O aştepta o călăuză, un american, student la seminar, pe nume Jacob. Era un bărbat slab, cam de vreo douăzeci şi cinci de ani, cu părul blond, care începuse deja să-i cadă, îmbrăcat în pantaloni largi, de pânză şi cu o cămaşă albă, încheiata până la gât.

— Va rog sa mă urmați. Mi s-a spus să vă conduc la monseniorul Verona.

Făcu o mutră comica în clipa în care văzu permisul vizitatoarei şi se bâlbâi surprins.

— Locotenent Verona? Sunteți… sunteți rudă cu monseniorul?

— Este unchiul meu.

Bărbatul îşi reveni repede şi dădu precipitat din cap.

— Îmi cer scuze. Dar mi s-a spus să aştept un ofițer de la Carabinieri.

Îi făcu semn cu mâna să îl urmeze.

— Sunt student şi ajutorul monseniorului Verona la Greg.

Rachel dădu din cap. Majoritatea studenților unchiului ei manifestau un respect deosebit fața de acesta. Era profund dedicat bisericii, dar avea un mare respect pentru ştiință. Pe uşa biroului său de la universitate era chiar gravată aceeaşi inscripție care împodobise cândva uşa lui Platon: „Nimeni nu intră, dacă nu ştie geometrie".

Rachel fu condusa în palat. Se dezorienta repede. Nu mai intrase acolo decât o singură dată, când unchiul ei fusese avansat în fruntea Institutului Pontifical de Arheologie Creştină. Fusese

invitată la audiența papală privată. Dar palatul era uriaş, cu o mie cinci sute de camere, o mie de scări şi douăzeci de curți interioare. Chiar şi acum, în loc să se îndrepte spre reşedința papei, de la etajul superior, o luaseră în jos.

Nu înțelegea de ce unchiul ei îi ceruse să se vadă aici şi nu în biroul lui de la universitate. Avusese loc vreun furt? Dacă da, de ce nu-i spusese la telefon? Pe de altă parte, avea cunoştință de existența acelui strict Cod al Tăcerii de la Vatican. Era una dintre legile canonice. Sfântul Scaun ştia să-şi păstreze secretele.

În cele din urmă, ajunseră la o uşă mică, foarte simplă.

Jacob i-o deschise şi-o pofti înăuntru.

Rachel păşi într-o încăpere sumbră, desprinsă parcă din scrierile lui Kafka. Foarte slab luminată, încăperea era lungă şi îngusta, dar cu plafonul înalt. De-a lungul pereților, dulapuri cu sertare cenuşii, din oțel, se ridicau de la duşumea până în tavan. O scară înaltă, de bibliotecă, era sprijinită de un perete, pentru a permite accesul la sertarele de sus. Deşi era o curățenie impecabilă, în aer plutea un miros greu, de praf şi de vechi.

— Rachel! o strigă unchiul ei dintr-un colț, făcându-i semn cu mâna să se apropie. Ai ajuns repede, draga mea. De altfel, ştiu eu cum conduci tu. Ai făcut vreo victimă?

Rachel îi zâmbi şi traversă încăperea, apropiindu-se de birou. Observă că unchiul ei nu purta ținuta obişnuită, compusă din blugi, tricou şi un hanorac, ci era îmbrăcat mai protocolar, potrivit poziției lui, într-o sutană neagră, cu bordura şi nasturi violeți. Ba chiar îşi dăduse cu gel buclele grizonate şi îşi tunsese scurt barbişonul.

— Dumnealui este Părintele Torres, spuse unchiul, custodele oficial al moaştelor.

Bărbatul în vârstă se ridică. Era scund şi îndesat, îmbrăcat în întregime în negru, cu guler rotund şi alb. Umbra unui zâmbet îi alunecă peste chip.

— Prefer titulatura de „rector de *reliquae*".

Rachel cercetă cu privirea peretele acoperit în întregime de rafturi şi sertare. Auzise de locul ăsta – depozitul de relicve al Vaticanului – dar nu mai fusese niciodată aici. Făcu eforturi să alunge un fior de repulsie. Catalogate şi depozitate în sertare şi pe rafturi, erau bucăți şi bucățele rămase din sfinți şi martiri: falange, şuvițe de păr, fiole cu cenuşă, petice de veşminte, piele mumificată, unghii tăiate, sânge. Puțini ştiu că, potrivit canoanelor, fiecare altar catolic trebuie să conțină cel puțin o

relicvă sfântă. Şi, cu noile biserici şi capele ce se înălțau zi de zi în întreaga lume, treaba acestui preot era să împacheteze şi să trimită prin FedEx fragmente de oase sau alte rămăşițe pământeşti ale diverşilor sfinți.

Rachel nu reuşise niciodată să înțeleagă obsesia bisericii pentru moaşte. Ei, uneia, îi dădeau, pur şi simplu, fiori. Dar Roma aproape că se sufoca în ele. Aici puteau fi găsite unele dintre cele mai spectaculoase şi mai neobişnuite rămăşițe ale sfinților: piciorul Mariei Magdalena, corzile vocale ale Sfântului Anton, limba Sfântului Jan Nepomucene, vezica Sfintei Clara. Până şi întreg trupul Sfântului Papă Pius al X-lea zăcea în Catedrala Sfântul Petru, încastrat în bronz. Totuşi, cea mai jenantă dintre toate era o relicvă păstrată într-un altar din Calcuta: presupusul prepuț al lui Isus Hristos.

Rachel reuşi în sfârşit să-şi recapete graiul.

— S-a… s-a furat ceva de aici?

Unchiul Vigor ridică brațul spre studentul lui.

— Jacob, fi amabil şi adu-ne câte un cappuccino.

— Desigur, monseniore.

Unchiul Vigor aşteptă până când Jacob plecă şi închise uşa. Apoi îşi pironi privirea pe Rachel.

— Ai aflat de masacrul de la Koln?

Rachel fu luată prin surprindere de această întrebare. Fusese toată ziua pe fugă şi nu apucase să urmărească ştirile, dar nu ar fi avut cum să nu audă de masacrul care avusese loc în Germania, cu o seară în urmă, la miezul nopții. Nu cunoştea totuşi detaliile.

— Doar ceea ce s-a spus la radio, răspunse ea.

Vigor dădu din cap.

— Serviciile secrete ale Vaticanului ne-au furnizat informații în avans față de ceea ce s-a transmis prin media. Au fost uciși optzeci şi patru de oameni, inclusiv Arhiepiscopul de Koln. Dar modul în care a fost săvârşit acest masacru nu a fost încă dezvăluit publicului.

— Ce vrei să spui?

— Câțiva au fost împuşcați, dar marea majoritate a victimelor pare să fi fost electrocutate.

— Electrocutate?

— Aşa s-ar părea la prima vedere. Încă aşteptăm rezultatele de la autopsie. Din câteva cadavre mai ieşea încă fum în momentul în care au sosit autoritățile.

— Dumnezeule mare! Cum…?

— Răspunsul ăsta s-ar putea să mai aibă de aşteptat. Catedrala e ticsită de investigatori de toate felurile: criminalişti, detectivi, medici legişti, chiar şi electricieni. Sunt echipe de la BKA din Germania, experți în terorism de la Interpol şi agenți de la Europol. Dar, de vreme ce crima a avut loc într-o catedrală romano-catolică, teritoriu sanctificat, Vaticanul a invocat omerta.

— Codul Tăcerii?

Vigor mârâi aprobator.

— Biserica cooperează cu autoritățile germane, dar limitează în acelaşi timp accesul. Nu vor ca toată povestea să se transforme într-un circ.

Rachel scutură din cap.

— Dar ce legătură au toate astea cu faptul că m-ai chemat aici?

— În urma investigației inițiale, nu pare să existe decât un singur motiv. Racla de aur, cu moaştele catedralei, a fost spartă.

— Au furat sarcofagul…

— Nu, tocmai asta este. Au lăsat cufărul de aur. O operă de artă inestimabilă! Au furat doar conținutul – moaştele!

Părintele Torres interveni în discuție:

— Şi nu orice moaşte. Erau oasele celor Trei Magi despre care povesteşte Biblia.

— Magi… adică, cei trei înțelepți din Biblie?

Rachel nu-şi putu masca neîncrederea din voce.

— Au furat oasele, dar au lăsat cufărul de aur. Cu siguranța, sarcofagul le-ar fi adus mai mulți bani pe piața neagră decât oasele.

Unchiul Vigor oftă.

— La cererea secretarului de Stat, am venit aici ca să evaluez originea acestor moaşte. Au un trecut ilustru. Oasele au ajuns în Europa grație zelului şi interesului manifestat pentru colectarea moaştelor de către Sfânta Elena, mama împăratului Constantin. Primul împărat creştin, Constantin şi-a trimis mama în pelerinaje, pentru a aduna sfintele moaşte. Cea mai celebră a fost, desigur, Crucea lui Hristos.

Rachel vizitase Basilica di Santa Croce în Gerusalemme, de pe Dealul Lateran. Într-o încăpere din fundul catedralei, în spatele unui geam, erau cele mai renumite relicve aduse de Sfânta Elena: o aşchie din Adevărata Cruce, un piron folosit la crucificarea lui Isus şi doi spini din cununa lui Hristos. Existau totuşi multe controverse cu privire la autenticitatea acestor relicve. Mulți credeau că Sfânta Elena fusese trasă pe sfoară.

Unchiul continuă:

— Dar ceea ce nu se ştie la fel de bine, este că împărăteasa Elena a călătorit mai departe de Ierusalim, de unde s-a întors în circumstanțe misterioase cu un sarcofag mare, din piatră, susținând că a recuperat trupurile celor Trei Crai. Moaştele au fost păstrate într-o biserică din Constantinopol, dar, după moartea împăratului Constantin, au fost mutate la Milano şi îngropate într-o catedrală.

— Dar parcă ai spus că Germania…

Unchiul Vigor ridică o mână.

— În secolul al XII-lea, împăratul Frederick Barbarossa al Germaniei a jefuit oraşul Milano şi a furat moaştele. Circumstanțele acestei întâmplări sunt neclare şi învăluite în legenda. Dar toate variantele arată că moaştele au ajuns la Koln.

— Până noaptea trecută, adăugă Rachel.

Unchiul Vigor dădu din cap.

Rachel închise ochii. Nimeni nu spuse nimic, lăsând-o să se gândească. Auzi uşa depozitului deschizându-se. Rachel ținu ochii închişi, pentru a nu-şi pierde firul gândurilor.

— Şi crimele? zise ea. De ce nu au furat oasele când nu era nimeni în catedrală? Înseamnă că actul în sine a fost gândit ca un atac direct împotriva bisericii. Violența îndreptată împotriva enoriaşilor sugerează un al doilea motiv, de răzbunare, nu doar un jaf.

— Foarte corect! răsună o voce nouă, din pragul uşii.

Speriată, Rachel deschise ochii. Recunoscu numaidecât roba purtată de noul venit: sutana neagră cu gluga lăsata pe umeri, brâul lat, purtat pe coapse, de culoare roşu aprins, la fel ca pălăria turtită. Îl recunoscu şi pe bărbatul de sub aceste veşminte.

— Cardinalul Spera, zise ea, plecându-şi capul.

Bărbatul îi făcu semn să ridice fruntea. Inelul de aur îi străluci pe deget. Era inelul său de cardinal, dar Spera mai purta încă unul, identic cu primul, pe cealaltă mână. Simboliza poziția pe care o ocupa, de secretar de Stat al Vaticanului. Spera era sicilian, cu părul negru şi tenul măsliniu. Era, de asemenea, tânăr pentru o poziție atât de înaltă. Nu împlinise nici cincizeci de ani.

Îi zâmbi cu căldură.

— Văd, monseniore Verona, că ați avut dreptate când v-ați lăudat nepoata.

— N-ar fi fost demn de mine să mint un cardinal, mai ales unul care, întâmplător, este chiar mâna dreaptă a Papei.

Unchiul Vigor traversă încăperea şi, în loc să sărute cu evlavie cele două inele ale bărbatului din faţa sa, îl îmbrăţişa cu căldură.

— Cum a primit Sfinţia Sa vestea?

Faţa cardinalului se încruntă, în vreme ce scutura din cap.

— După întâlnirea noastră de azi-dimineaţă, am contactat-o pe Eminenţa Sa în Sankt Petersburg. Se întoarce mâine-dimineaţă.

„După întâlnirea noastră…" Rachel înţelegea acum atitudinea protocolară a unchiului său. Avusese o întrevedere cu secretarul de Stat.

Cardinalul Spera continuă:

— O să întocmesc răspunsul papal oficial împreuna cu Sinodul Episcopilor şi cu Colegiul Cardinalilor. Apoi, trebuie să mă pregătesc pentru slujba memorială de mâine. Se va ţine la apusul soarelui.

Rachel se simţea copleşita. Deşi papa era şef la Vatican, monarh absolut, adevărata putere în stat o deţinea omul din faţa ei, prim-ministrul oficial. Remarcă privirea îngrijorată din ochii bărbatului, felul în care îşi ţinea umerii prea strânşi. Era evident epuizat.

— Şi ai reuşit să afli ceva aici? întrebă cardinalul.

— Da, răspunse răspicat unchiul Vigor. Hoţii nu au toate oasele.

Rachel se întoarse spre el.

— Sunt mai multe?

Unchiul o privi la rândul lui.

— Asta am vrut să verificam aici. Se pare că, după ce Barbarossa a furat moaştele, oraşul Milano şi-a petrecut ultimele secole cerându-le vehement înapoi. Pentru a pune în sfârşit capăt gâlcevii, o parte dintre oasele Magilor au fost trimise la Milano, în 1906, la Basilica Sfântului Eustorgio.

— Slavă Domnului! spuse cardinalul Spera. Aşadar, nu sunt cu desăvârşire pierdute.

— Ar trebui să aranjăm să fie numaidecât trimise aici, interveni părintele Torres. Să fie păstrate în depozitul nostru, la loc sigur.

— Până când se rezolva asta, am întărit măsurile de securitate la *basilica,* spuse cardinalul. I se adresă unchiului Vigor: Când te întorci de la Koln, vreau să te opreşti şi să iei moaştele de la Milano.

Unchiul Vigor dădu din cap.

— Oh şi am reuşit să vă aranjez un zbor mai devreme, continuă cardinalul. Elicopterul o să vă ducă pe amândoi la pista de decolare peste trei ore.

„Pe amândoi?”

— Cu atât mai bine, spuse unchiul Vigor, întorcându-se spre Rachel. Se pare că o vom dezamăgi din nou pe mama ta. Va trebui să renunțe până la urmă la cina de familie.

— Merg… adică, mergem la Koln?

— Ca nunții ai Vaticanului, spuse unchiul.

Rachel încercă să-şi păstreze mintea limpede. Nunțiii erau ambasadorii Vaticanului în străinătate.

— Nunțiii de urgență, îl corectă cardinalul Spera. E un statut temporar. Veți fi prezentați drept observatori pasivi, pentru a reprezenta interesele Vaticanului şi a raporta cele petrecute. Am nevoie de nişte ochi ageri acolo. De cineva familiarizat cu furturile de obiecte vechi şi de valoare. Făcu semn cu capul înspre Rachel. Şi cineva cu vaste cunoştințe în domeniul antichităților.

— Cel puțin, asta-i acoperirea noastră, spuse unchiul Vigor.

— Acoperire?

Cardinalul Spera se încruntă şi vocea îi răsună îngrijorată.

— Vigor…

Unchiul se întoarse spre secretarul de Stat.

— Are dreptul să ştie. Credeam că am stabilit deja asta.

— Ai stabilit *tu!*

Cei doi bărbați se priviră în ochi preț de câteva clipe. În cele din urma, cardinalul Spera oftă şi cedă cu un semn al brațului.

Unchiul Vigor se întoarse din nou spre Rachel.

— Povestea cu nunțiii e doar praf în ochi.

— Atunci ce facem…?

Îi spuse.

3.35 P.M.

Încă uluită, Rachel aştepta ca unchiul ei să termine o discuție privată cu cardinalul Spera, de cealaltă parte a uşii.

Alături, părintele Torres se chinuia să aranjeze în rafturi o serie de volume adunate grămadă pe biroul lui.

În cele din urmă, unchiul Vigor se întoarse.

— Speram să putem mânca o brioşă împreună, dar cum ora de plecare a fost devansată, trebuie să ne pregătim amândoi. Ia-ți cele necesare pentru noapte, paşaportul şi tot ce crezi că-ți trebuie pentru o zi sau două în străinătate.

Rachel rămase nemişcată.

— Spioni pentru Vatican? Mergem ca *spioni* pentru Vatican?

Unchiul Vigor ridică din sprâncene.

— Te surprinde chiar aşa de mult? Vaticanul, o țară suverană, a avut întotdeauna servicii de informații, cu angajați şi agenți permanenți. I-am folosit pentru a ne infiltra în grupări teroriste, societăți secrete, țări ostile sau în oricare alte organizații care ar putea reprezenta o amenințare pentru Sfântul Scaun. Walter Ciszek, un preot care opera sub numele de cod Vladimir Lipinski, s-a jucat de-a şoarecele şi pisica ani de zile cu KGB-ul, înainte de a fi capturat şi de a petrece două decenii într-o închisoare sovietică.

— Şi noi tocmai am fost recrutați în aceste servicii secrete?

— *Tu* ai fost recrutată. Eu lucrez în sistem de mai bine de cincisprezece ani.

— Cum? Rachel mai că se înecă.

— Ce acoperire mai bună pentru un agent decât un arheolog foarte respectat, slujitor umil al Vaticanului? Unchiul Vigor îi făcu semn spre uşă. Haide! Să încercăm să punem totul în ordine.

Rachel ieşi împiedicându-se în urma unchiului ei, încercând să-l vadă în această nouă lumină.

— O să ne întâlnim cu un grup de savanți americani. La fel ca şi noi, investighează atacul în secret. Ei se concentrează mai mult asupra crimelor şi ne lasă pe noi să ne ocupam de furtul moaştelor.

— Nu înțeleg.

Era mult prea puțin spus.

— De ce atâtea subterfugii?

Unchiul se opri şi o trase într-o capelă mică, laterală. Nu era mai mare decât o debara şi mirosea a tămâie veche.

— Foarte puțin oameni ştiu asta, spuse el, dar există un supraviețuitor al atacului. Un băiat. Este încă în stare de şoc, dar, încet-încet, îşi revine. Este internat la spitalul din Koln, sub pază.

— A fost martor la atac?

Bărbatul îi răspunse dând din cap.

— Ceea ce descrie el pare nebunie curată, dar nu putem ignora ce spune. Toate acele morți – mai bine zis, cele prin electrocutare – s-au petrecut într-o singură clipă. Muribunzii s-au prăbuşit pe scaune sau în locurile în care stăteau îngenuncheați. Tânărul nu a ştiut să explice *cum* s-a întâmplat, dar se pare că a fost foarte clar în legătură cu *cine*.

— Cine i-a omorât pe credincioşi?

— Nu. Care anume dintre credincioşi au suferit o moarte atât de

oribilă.

Rachel aşteptă răspunsul.

— Cei care au fost electrocutați, fiindcă deocamdată nu putem spune altceva, au fost cei care s-au împărtăşit.

— Ce?

— Anafura i-a ucis.

Pe Rachel o luă cu fiori. Dacă se răspândea zvonul că azima fusese cauza morții, acest lucru ar fi avut repercusiuni în întreaga lume. Însăşi Sfânta Taină a împărtăşaniei ar fi fost în pericol.

— Azima a fost otrăvită sau contaminată?

— Încă nu ştim. Dar Vaticanul vrea răspunsuri imediat. Şi Sfântul Scaun vrea să le afle primul. Fără resursele necesare pentru acest nivel de investigație clandestină, în special pe teritoriu străin, am apelat la un prieten de la serviciile secrete ale Statelor Unite care-mi datora o favoare. E cineva în care am deplină încredere. O să trimită o echipă la fața locului chiar în seara asta.

Rachel nu putu decât să dea din cap, uluită de cele aflate în decursul ultimei ore.

— Cred că ai avut dreptate, Rachel, spuse unchiul Vigor. Masacrul din Koln a fost, într-adevăr, un atac direct împotriva Bisericii. Mă tem însă că e doar miza de deschidere într-un joc mult mai complex. Dar ce joc să fie oare ăsta?

Rachel dădu din cap.

— Şi ce legătură au moaştele Magilor cu toată povestea asta?

— Exact. Cât timp îți faci tu bagajul, eu mă duc la biblioteci şi la arhive. Am pus deja o echipă de studenți să adune toate referirile la cei trei Crai. Până când va decola elicopterul, voi avea un dosar întreg despre Magi.

Unchiul Vigor o cuprinse în brațe, o strânse la piept şi îi şopti la ureche:

— Încă poți să refuzi. Nu înseamnă că mă dezamăgeşti.

Rachel se retrase, clătinând din cap.

— Ştii cum se spune, *fortes fortuna adiuvat.*

— Aşa este, norocul le surâde doar celor curajoşi, completa el şi o sărută blând pe obraz. Dacă aş fi avut o fiică aşa ca tine…

— Ai fi fost excomunicat! spuse Rachel şi îl sărută la rândul ei pe celalalt obraz. Acum, hai să mergem!

Unchiul Vigor o conduse la ieşirea din Palatul Apostolic, după care se despărțiră. El o luă înspre bibliotecă, ea înspre Poarta Sfânta Ana.

Nu peste multă vreme şi fără să-şi dea seama când trecuse timpul, Rachel ajunse în parcare şi se urcă în Mini Cooper-ul ei. Ieşi în viteză din parcarea subterană şi intră, cu un viraj strâns, însoţit de scârţâit de roţi, în trafic. Îşi făcu în minte o listă cu tot ce ar fi putut avea nevoie, încercând să minimalizeze orice speculaţie.

Traversă în viteză podul peste Tibru şi se îndrepta spre centrul oraşului. Îngândurată, nu băgase de seamă momentul când maşina de mai devreme începuse din nou să o urmărească. O observă doar când o văzu în spatele ei.

Inima începu să-i bată mai repede.

BMW-ul negru se ţinea la o distanţă de cinci maşini în urmă, copiindu-i fiecare mişcare, făcând slalom printre maşinile mai încete şi chiar printre pietoni. Rachel făcu câteva viraje bruşte, dar nu într-atât cât să-şi alerteze urmăritorii că i-a văzut. Era, la urma urmei, stilul ei obişnuit de a conduce. Dar trebuia să fie sigură.

BMW-ul se ţinea după ea.

Acum ştia.

„La naiba!"

Îşi croi drum prin aleile lăturalnice şi străzile înguste. Şoselele principale erau congestionate. Parcă ar fi fost o urmărire de maşini, transmisă cu încetinitorul.

Urcă Mini Cooper-ul pe un trotuar ca să depăşească un şir de maşini. La următoarea intersecţie, era o trecere de pietoni. Rachel coborî pe ea, de pe trotuar. Câţiva elevi se dădură speriaţi la o parte din calea ei. Nişte cărucioare pline de cumpărături se răsturnară. Înjurăturile umplură văzduhul. O franzelă i se izbi de parbrizul din spate, aruncată de o doamnă grasă, extrem de iritată.

Odată ajunsă pe următoarea magistrală, băgă într-a doua şi vră brusc, apoi încă o dată şi încă o dată. Această parte a Romei era un adevărat labirint de străzi laterale. Cei care o urmăreau nu aveau cum să poată ţine pasul cu ea.

Traversă în viteză nebună Via Aldrovandi şi vră în dreptul Grădinii Zoologice Giardino. Privea mereu în oglinda retrovizoare. Scăpase de urmăritori… cel puţin pe moment.

Reuşi să-şi elibereze o mâna şi înşfacă telefonul mobil. Apasă tasta rapidă pentru Secţia Parioli. Avea nevoie de întăriri.

În timp ce se făcea legătură, ieşi de pe artera principala şi intră din nou pe străduţele laterale. Nu voia să-şi asume nici un risc. Pe cine enervase oare? Cum lucra la Poliţia pentru Patrimoniul Cultural, îşi făcuse destui duşmani printre familiile crimei

organizate care se ocupau de traficul de antichităţi furate.

Se auzi un clichet, un bâzâit, apoi legătură se întrerupse. Se uita pe ecranul celularului. Ajunsese într-un loc cu semnal slab. Cele şapte coline ale Romei şi canioanele ei de cărămida şi marmură făceau aproape imposibilă comunicarea.

Apăsă butonul de *redial.*

În timp ce se ruga sfântului patron al telefoanelor mobile, se gândi dacă era indicat să se întoarcă acasă şi hotărî că nu era o idee bună.

Era mai în siguranţă în Vatican, până când pleca spre Germania.

Pe când ieşea pe Via Salaria, vechiul Drum al Sării, o arteră principala în Roma, se auzi în sfârşit conexiunea.

— Recepţia.

Înainte să apuce să răspundă, Rachel zări o pată neagra.

BMW-ul înainta lângă Mini Cooper-ul ei.

O a doua maşină apăru de cealaltă parte.

Identica, doar că aceasta era *albă.*

Nu o urmărise o singură maşină… ci *două.* Cu atenţia aţintită exclusiv asupra maşinii negre, nu o observase pe cea albă. O greşeală fatală.

Cele două maşini se izbiră în ea, prinzând-o între ele, scoţând un scârţâit înfiorător de metal frecat pe metal. Ferestrele fuseseră deja lăsate. Nasul bont al mitralierelor ieşea afară.

Apăsă cu toată putere pe frână, dar era prea strâns prinsă între cele două maşini. Nu avea scăpare.

3
SECRETE

24 IULIE, 10.25 A.M.
WASHINGTON, D.C.

Trebuia să iasă de acolo!

În vestiarul sălii de sport, Grayson Pierce îmbrăca o pereche de colanți negri, de biciclist, apoi îşi trase peste cap un hanorac larg, de nailon. Se aşează pe bancă şi-şi legă şireturile de la pantofii sport.

În spatele lui, uşa vestiarului se trânti de perete. Privi peste umăr şi-l văzu intrând pe Monk Kokkalis, cu o minge de baschet sub un braț şi pe cap cu o şapcă de baseball, cu cozorocul la spate. Nu mai înalt de un metru şaizeci, Monk arăta ca un pitbull îmbrăcat în trening. Şi totuşi, se dovedise un jucător tenace şi agil. Majoritatea oamenilor îl subestimau, dar avea un deosebit talent de a citi adversarul, de a păcăli orice apărare şi foarte rar i se întâmpla să rateze.

Monk arunca mingea de baschet în coşul cu echipament – ținting şi de data asta perfect – apoi traversă încăperea, îndreptându-se spre dulapul lui. Îşi scoase helanca, o făcu ghem şi o înghesui înăuntru.

Îl zări pe Gray.

— Asta vrei să porți la întâlnirea cu comandantul Crowe?

Gray se ridică în picioare.

— Mă duc până la ai mei.

— Parcă ordinele erau să rămânem în campus.

— Să mă scutească!

Monk ridică dintr-o sprânceană. Sprâncenele stufoase erau singurele fire de păr pe care le avea pe capul ras. Preferase să-şi păstreze imaginea pe care i-o impuseseră cei de la Beretele Verzi[26]. Şi mai păstra încă şi alte amintiri din fosta lui viață de militar:

---

[26] *Green Berets* – numele popular sub care sunt cunoscuți în SUA membrii Forțelor Speciale (n. tr.).

cicatrice lăsate de gloanțe, trei la număr, pe umăr, pe partea de sus a piciorului şi pe piept. Fusese singurul din echipa lui care supraviețuise unei ambuscade în Afganistan. În perioada de recuperare la vatră, Sigma îl recrutase datorită IQ-ului său absolut genial şi îl respecializase printr-un program doctoral în medicină judiciară.

— Ai primit deja avizul medical? întrebă Monk.

— N-am decât vreo câteva zgârieturi şi nişte vânătăi pe coaste. „Doar orgoliul e mai rănit", adăugă Gray în sinea lui, pipăindu-şi locul dureros de sub cea de a şaptea coastă.

Gray dăduse deja raportul, care fusese înregistrat video. Anihilase bomba, dar nu şi pe Doamna Dragon. Singura lor legătură cu o rețea majoră de trafic de arme biochimice reuşise să scape. Trimisese colierul cu dragonul încolăcit, pe care i-l lăsase femeia, la laborator, pentru a fi verificat de amprente. Dar nu se aştepta să descopere ceva.

Îşi luă rucsacul de pe bancă.

— O să am pagerul la mine. Fac doar cincisprezece minute cu metroul.

— Şi vrei să-l laşi pe director să aştepte?

Gray ridică din umeri. Se săturase: raportul în urma misiunii, examenul medical amănunțit şi acum solicitarea asta misterioasă din partea directorului Crowe. Ştia că avea să-i tragă un perdaf. N-ar fi trebuit să se ducă singur în Fort Detrick. Fusese o decizie proastă. Ştia şi el.

Dar, cu nivelul adrenalinei încă ridicat în urma celor petrecute în acea dimineață, Gray nu putea să stea pur şi simplu locului şi să aştepte. Directorul Crowe se dusese la o şedință la sediul DARPA, din Arlington. Cine ştie când avea să se întoarcă. Până atunci, Gray simțea nevoia să se mişte, să-şi consume energia.

Îşi puse pe umeri rucsacul micuț, de biciclist.

— Ai aflat cine a mai fost convocata la întrevederea cu directorul? îl întrebă Monk.

— Cine?

— Kat Bryant.

— Serios?

Monk dădu din cap.

Căpitan Kathryn Bryant intrase în Sigma cu doar zece luni în urmă, dar era specialistă în geologie şi se zvonea că era pe cale să obțină un alt doctorat, de data asta în inginerie. Atunci, ar fi fost al doilea agent cu dublă calificare. Grayson era primul.

— În cazul acesta, nu poate fi vorba de o misiune, spuse Gray. N-ar trimite în teren un agent atât de proaspăt.

— Nici unul din noi nu e chiar atât de *proaspăt,* i-o întoarse Monk luând un prosop şi îndreptându-se spre duşuri. Doar a venit de la departamentul de servicii secrete al Marinei. De la Agenții Negri, se spune.

— Multe se spun, mormăi Gray şi traversă încăperea, îndreptându-se spre ieşire.

În ciuda coeficientului ridicat de inteligență al membrilor săi, în organizația Sigma zvonurile circulau la fel ca în oricare instituție. Chiar şi convocările din acea dimineața urmaseră unui val de memo-uri şi culminaseră cu rechemarea agenților la sediu. Desigur, o parte din aceasta agitație era rezultatul direct al misiunii lui Gray. Ghilda îl atacase pe unul dintre colegii lor. Toată lumea se întrecea în speculații. Exista un turnător nou sau ambuscada fusese plănuită pe baza unei informații mai vechi, obținute înainte ca Sigma să se mute în Washington de la sediul DARPA, din Arlington şi să suspende toate operațiunile de acolo?

Oricum ar fi fost, un nou zvon circula acum pe coridoarele de la Sigma: se punea la cale o nouă misiune, una comandată de sus de tot, o misiune de interes național vital. Dar nu se ştia nimic mai mult.

Gray refuza să se lase antrenat în jocul zvonurilor. Prefera să aştepte şi să afle direct din gura comandantului. În pus, nu se punea problema ca el să mai plece undeva curând. O să-l țină o vreme pe tuşă.

Aşa că putea să-şi vadă liniştit de celelalte obligații.

Odată ieşit din sala de gimnastică, Gray străbătu labirintul de coridoare până în dreptul ascensoarelor. Locul încă mai mirosea a vopsea proaspătă şi a ciment.

Fortăreața subterană a centrului de comandă Sigma fusese înainte un buncăr şi un adăpost pentru situațiile de urgență. Adăpostise în secret un important centru de cercetare în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, dar fusese demult abandonat şi dat uitării. Puțini mai ştiau de existența lui. Zăcea îngropat sub Mecca comunității ştiințifice din Washington: rețeaua de muzee şi laboratoare care alcătuiau Institutul Smithsonian.

Acum, labirintul subteran avea noi chiriaşi. Pentru restul lumii, era doar un alt grup de cercetare. Mulți dintre membrii lor lucrau în laboratoarele din Smithsonian, făcând diverse cercetări şi utilizând resursele pe care le aveau la îndemână.

Noua locație pentru Sigma fusese aleasa anume datorita apropierii de laboratoarele de cercetare, care acopereau o gamă larga de discipline. Ar fi fost prea scump să recreeze toate facilitățile. Aşa că Sigma fusese îngropata în inima comunității ştiințifice din Washington.

Institutul Smithsonian nu numai că le furniza resursele necesare, dar le oferea şi un paravan pentru activitățile lor.

Gray îşi trecu palma prin fața panoului de securitate de la uşa liftului. O linie albastra îi scana amprenta. Uşile se dădură la o parte. Gray urcă în lift şi apasă butonul cel mai de sus, pe care scria HOL. Cabina se ridică în tăcere, urcând de la nivelul patru.

Simți mai mult psihic decât fizic aparatul care îi scana trupul, căutând eventuale informații electronice ascunse. O măsură de siguranță suplimentară, pentru prevenirea furtului de informații din centrul de comandă. Avea şi dezavantaje. În prima săptămână după ce veniseră aici, Monk declanşase alarma generală fiindcă, din neatenție, adusese înăuntru un MP3 player digital, pe care îl luase la el pentru partida de jogging de după-amiază.

Uşile se deschiseră într-un hol de primire cu aspect obişnuit, unde se aflau doi gardieni înarmați şi o recepționeră. Semăna cu punctul de recepție al unei bănci. Dar numărul şi complexitatea aproape artistică a măsurilor de securitate rivalizau cu cele de Fort Knox. O a doua intrare în buncăr, o uşă mare de serviciu, la fel de bine păzită, se ascundea la aproape un kilometru distanță, într-un complex de garaje privat. Motocicleta lui Gray era acolo, la reparații. Aşa că Gray o luă la pas spre stația de metrou, unde ținea o bicicletă de munte, pentru cazuri de urgență.

— Buna dimineața, domnule Pierce, spuse recepționeră.

— Bună, Melody.

Tânăra nu ştia ce se afla, de fapt, în încăperile de dedesubt şi credea varianta finala despre centrul de cercetare, numit, de asemenea, Sigma. Doar gardienii ştiau adevărul. Îl salutară din cap pe Gray.

— Plecați aşa de repede azi? îl întreba Melody.

— Doar o oră sau două.

Îşi trecu cartea de identitate holografica prin aparatul de lângă birou, apoi îşi apasă degetul mare pe ecran, anunțându-şi astfel ieşirea din centrul de comandă. Fusese întotdeauna de părere că toate măsurile astea de siguranță şi para-siguranță erau exagerate. Acum, nu mai gândea aşa.

Încuietoarea electronică a uşii de afară se debloca scoțând un

clinchet.

Unul din gardieni deschise uşa şi aşteptă să iasă Gray.

— O zi buna, domnule, îi spuse gardianul în timp ce Gray părăsea sala de recepție.

Bună nu era chiar cel mai nimerit cuvânt pentru a descrie ziua lui de până în acel moment.

Un coridor lung, cu panouri, se întindea în față, urmat de un singur rând de trepte care conduceau spre zonele publice ale clădirii. Gray intra într-un coridor larg şi trecu pe lângă un grup mare de vizitatori japonezi, conduşi de un ghid care le era şi translator. Nici unul nu îl băgă în seamă.

Asta da ascunzătoare în văzul lumii!

În timp ce traversa podeaua de marmură, auzi discursul conducătorului grupului, rostit rar şi apăsat:

— Castelul Smithsonian a fost terminat în 1855, iar piatra de temelie a fost pusă de însuşi preşedintele James Polk. Este cea mai mare şi mai veche structura a institutului şi a adăpostit odinioară muzeul de ştiința şi laboratoarele originale, însă acum serveşte drept birou administrativ şi centru de informații pentru cele cincisprezece muzee ale institutului, Grădina Zoologica Națională şi multe centre de cercetare şi galerii. Dacă veniți cu mine, urmează…

Gray ajunse la uşile din spate, o ieşire laterală din Castelul Smithsonian şi le deschise, spre libertate. Strânse pleoapele, orbit de lumină, ca să-şi protejeze ochii. În clipa în care ridică brațul, simți un junghi în zona coastelor. Efectul tabletelor de Tylenol şi codeină începea să treacă.

Când ajunse la marginea grădinilor frumos amenajate, aruncă o privire înapoi spre castel. Numit aşa datorita parapetelor din cărămida roşie, a turlelor, spiralelor şi turnurilor, era considerat unul dintre cele mai frumoase edificii în stil gotic renascentist din Statele Unite. Buncărul fusese construit după ce turnul dinspre sud-vest arsese până la temelii, în 1866, necesitând să fie reconstruit în totalitate. Labirintul secret fusese încorporat la renovări, devenind în cele din urmă un adăpost subteran, cu scopul de a proteja cele mai strălucite minți ale unei generații… sau, cel puțin, pe cele din Washington, D.C.

Acum, ascundea centrul de comandă al organizației Sigma.

Cu o ultima privire aruncată steagului american care flutura deasupra celui mai înalt dintre turnuri, Gray o luă spre Mall, îndreptându-se spre stația de metrou.

Mai avea şi alte responsabilităţi, nu doar siguranţa Americii. O responsabilitate pe care o neglijase de prea multa vreme.

4.25 P.M.
ROMA, ITALIA

Cele două BMW-uri strângeau în continuare Mini Cooper-ul ca într-o menghină. Oricât ar fi încercat, Rachel nu reuşea să se elibereze.

Armele scoase pe geamurile din spate ieşiră şi mai mult în afară.

Înainte ca atacatorii să poată deschide focul, Rachel opri motorul maşinii şi trase cu toată forţa frâna de mână. Maşina se smuci cu un urlet de metal frecat. Oglinda retrovizoare i se făcu ţăndări. Impactul îi dezechilibra pe trăgători, dar nu fu suficient de puternic pentru a elibera maşina.

BMW-urile continuau să o târască înainte.

Cum Mini Cooper-ul ei de-acum era cu desăvârşire scos din funcţiune, Rachel se aruncă pe podeaua maşinii, lăsându-se pe stânga pe după schimbătorul de viteze. O ploaie de gloanţe pătrunse prin geamul din dreptul şoferului, trecând direct prin locul unde stătuse ea cu o clipă mai devreme.

A doua oară, n-avea să mai fie aşa norocoasă, în timp ce BMW-urile îşi reduceau viteza, Rachel apăsă comanda acoperişului retractabil. Geamurile începură să se lase în jos şi acoperişul de pânză se împături în spate. Vântul şuieră pe lângă ea.

Se rugă ca diversiunea de moment să-i ofere timpul de care avea nevoie. Împingându-se în picioarele strânse sub ea, sări din dreptul bordului şi se folosi de mânerul uşii de lângă şofer pentru a se strecura prin acoperişul pe jumătate deschis. Sedanul alb era în continuare lipit de portiera din dreapta. Ateriză pe capota lui şi se rostogoli, pe jumătate ghemuită.

Cele două BMW-uri îşi reduseseră viteza până la mai puţin de treizeci de kilometri la oră.

Un ropot de împuşcături se auzi de dedesubt, îşi făcu vânt şi sări. Zbură spre şirul de maşini parcate pe marginea drumului. Se lovi de capota lungă a unui Jaguar şi alunecă pe burtă de pe marginea acesteia, aterizând într-o parte, cu o izbitura care-i făcu să-i clănţăne dinţii.

Ameţita, rămase nemişcată. Mulţimea de maşini parcate o ascundea vederii şoferilor de pe şosea. La jumătate de stradă

distanță, nereuşind să frâneze la timp, cele două BMW-uri ambalară dintr-odată motorul şi, cu un scrâşnet puternic de roți, o luară din loc.

În depărtare, Rachel auzi urletele sirenelor de poliție.

Rostogolindu-se pe spate, îşi căută telefonul mobil la centura. Etuiul era gol. Încerca să dea un telefon în momentul în care apăruseră atacatorii.

„Dumnezeule…"

Făcu eforturi să se ridice în picioare. Nu se temea ca asasinii se vor întoarce. Deja mai multe maşini se opriseră în stradă, blocate de Mini Cooper-ul ei din mijlocul drumului.

Altceva, mai grav, o îngrijora pe Rachel. De data asta, reuşise să zărească numărul de înmatriculare al BMW-ului negru.

SCV 03681.

N-avea nevoie să verifice la poliție ca să-şi dea seama de unde provenea maşina. Aceste numere speciale erau emise de o singură agenție.

SCV adică *Stato della Citta del Vaticano.*

Cetatea Vaticanului.

Rachel se ridica. O durea capul. Simți gust de sânge – îşi spărsese buza. Nu conta. Dacă fusese atacată de cineva aflat în legătură cu Vaticanul…

Încercă să se țină pe picioare. Inima bătea să-i spargă pieptul. O teama groaznică îi dădu putere. Cu siguranță, atacatorii mai aveau o ținta.

— Unchiul Vigor…

11.03 A.M.
TAKOMA PARK, MARYLAND

— Gray? Tu eşti?

Grayson Pierce îşi arunca bicicleta pe un umăr şi urcă treptele verandei casei părinților săi, un bungalow cu verandă de lemn, cu acoperiş lat, triunghiular.

Strigă prin uşa cu geam:

— Da, mamă!

Îşi sprijini bicicleta de grilajul verandei şi simți din nou junghiul în coaste. Sunase acasă de la metrou, ca să-şi anunțe sosirea. Păstra o bicicletă montană Trek încuiată la stația din apropiere, pentru astfel de ocazii.

— Masa e aproape gata.

— Cum? Găteşti tu?

Gray deschise larg uşa cu geam, care scârțâi din toate balamalele. Se închise imediat în urma lui.

— Se mai întâmpla şi minuni!

— Nu fi obraznic, tinere! Sunt perfect capabila să fac nişte sandviciuri. Cu şuncă şi caşcaval.

Gray traversa camera de zi, cu mobilă de stejar, un amestec rafinat între vechi şi modern. Remarcă şi de data asta, stratul gros de praf. Mama lui nu fusese niciodată o gospodină prea buna. Cea mai mare parte a timpului şi-o petrecuse predând, mai întâi la liceul iezuit din Texas şi acum în calitate de prodecan la Facultatea de Ştiințe Biologice de la Universitatea George Washington. Părinții lui se mutaseră cu trei ani în urma în acest cartier istoric liniştit, Takoma Park, cu vile impunătoare, în stil victorian şi case mai vechi, cu şindrila. Gray avea un apartament la câțiva kilometri distanță, pe Piney Branch Road. Îşi dorise să fie aproape de părinți, să-i ajute atât cât putea. Mai ales acum.

— Unde e tata? întreba el când intră în bucătărie şi văzu că tatăl lui nu era acolo.

Maică-sa închise uşa frigiderului, cu o sticla de lapte în mână.

— E afară, în garaj. Iar face o casă pentru păsări.

— Încă una?

Maică-sa îl privi încruntată.

— Îi place. Măcar aşa, nu face alte boacăne. Terapeutul a spus ca e bine să aibă un hobby.

Se apropie cu două farfurii cu sandviciuri în mână.

Mama lui venise direct de la universitate. Purta încă jerseul albastru peste o bluză albă şi avea părul blond, încărunțit, dat pe spate şi strâns într-un coc. Îngrijit, profesional. Dar Gray îi remarca cearcănele întunecate de sub ochi. Părea mai trasă la față, mai slabă.

Gray îi luă farfuriile din mâna.

— Poate că îl ajută să lucreze în lemn, dar trebuie să facă mereu case pentru păsări? Câte păsări există în Maryland?

Mama zâmbi.

— Mănâncă sandviciurile. Vrei o murătură?

— Nu.

Aşa fuseseră ei întotdeauna. Vorbeau despre nimicuri ca să evite subiectele importante. Dar existau şi lucruri care nu puteau fi amânate la nesfârşit.

— Unde l-au găsit?

— Pe Eleven, la intersecția cu Cedar. S-a dezorientat. În cele din urmă, a luat-o pe alt drum. A avut destulă minte cât să-i sune pe John şi pe Suz.

Probabil că vecinii îi telefonaseră mamei lui care, la rândul ei, îl sunase pe Gray, îngrijorată, aproape cuprinsă de panică. Cinci minute mai târziu însă, îl sunase din nou. Taică-său era acasă, sănătos. Totuşi, Gray îşi dăduse seama că ar fi fost bine să le facă o scurtă vizită.

— Mai ia Aricept? întrebă el.

— Desigur. Am eu grijă să-l ia în fiecare dimineață.

Tatăl lui fusese diagnosticat cu Alzheimer, în faza incipientă, la puțin timp după ce părinții lui se mutaseră aici. Începuse cu scurte momente de pierdere a memoriei. Uita unde îşi pusese cheile, numerele de telefon, numele vecinilor. Doctorii spuseseră că era posibil ca mutarea din Texas să fi declanşat simptome latente. După ce se mutase în cealaltă parte a țării, creierul lui nu mai fusese în stare să asimileze toate informațiile noi. Încăpățânat însă, refuzase să se întoarcă. În cele din urmă, pe lângă momentele de uitare, începuse să aibă şi crize de frustrare şi furie. Nu că tatălui său i-ar fi fost vreodată greu să treacă această limită.

— Ce-ar fi să-i duci farfuria acolo? îl rugă mama. Eu trebuie să sun la birou.

Gray se întinse şi luă sandviciurile, lăsându-şi mâna să se odihnească o clipă pe a ei.

— Poate că ar fi cazul să luăm în considerație varianta de a angaja o infirmieră care să stea tot timpul cu el.

Femeia clatină din cap – nu atât ca să nege această nevoie, ci mai mult ca un refuz de a o discuta. Îşi trase mâna dintr-a lui. Nu era prima dată când Gray se izbea de acest zid. Taică-său nu voia să accepte ideea, iar maică-sa simțea că era datoria ei să-l îngrijească. Dar era o povară pentru casă, pentru maică-sa, pe care o epuiza, pentru toți.

— Când a trecut ultima oară Kenny pe la voi? întreba el.

Fratele lui mai mic avea un magazin de computere chiar la granița cu Virginia. Se făcuse inginer, ca şi tatăl lor – dar electronist, nu petrolist.

— Ştii cum e Kenny… zise maică-sa. Stai să-ți aduc o murătură pentru tata.

Gray clatină din cap. În ultima vreme, Kenny spunea că vrea să se mute în Cupertino, California. Avea tot felul de scuze ca să

justifice necesitatea mutării, dar, dincolo de toate, Gray ştia adevărul. Fratele lui voia să scape, să fugă de răspundere. Cel puțin Gray înțelegea sentimentul ăsta. Asta făcuse şi el, când se înrolase în Armata. Probabil că era o trăsătură a familiei Pierce.

Maică-sa îi întinse borcanul de murături, ca să-l deschidă.

— Cum merge treaba la laborator?

— Foarte bine, zise el.

Deschise capacul, luă o murătură şi o puse pe farfurie.

— Am citit în ziar că se fac reduceri de buget la DARPA.

— Postul meu nu e în pericol, o asigură el.

Nimeni din familia lui nu ştia că lucrează pentru Sigma. Credeau că este, pur şi simplu, cercetător în cadrul armatei. Nu considerase necesar să le spună adevărul.

Cu farfuria în mâna, Gray se îndreptă spre uşa din spate.

Maică-sa îl urmări cu privirea.

— O să se bucure să te vadă.

„De-aş putea spune şi eu la fel…”

Gray se îndreptă spre garajul din spate. Auzi acordurile unui post de radio cu muzică country răsunând prin uşa deschisă. Îi învie în minte imaginea cadrilurilor de la Muleshoes. Şi alte amintiri, mai puțin plăcute.

Ramase în picioare, în uşa grajdului. Taică-său stătea aplecat deasupra unei bucăți de lemn, încercând să-i netezească muchia.

— Tata! striga Gray.

Tatăl lui îşi îndrepta spatele şi se-ntoarse spre el. Era la fel de înalt ca şi Gray, dar cu o constituție mai vânjoasă, cu umerii mai largi, cu spatele mai lat. Lucrase în câmpurile de petrol ca să se poată întreține în facultate, unde obținuse o foarte utilă diplomă de inginer petrolist. Se descurcase bine până când în urma unui accident de muncă îşi pierduse piciorul stâng, de la genunchi. Handicapul şi vechimea îi permiseseră sa se pensioneze la vârsta de patruzeci şi şapte de ani.

Asta se întâmplase cu cincisprezece ani în urmă.

Jumătate din viața lui Grayson. Jumătatea urâta.

Taică-său se întoarse spre el.

— Gray?

Îşi şterse cu mâna transpirația de pe frunte, murdărindu-se de rumeguş. Se încruntă.

— Nu era cazul să vii până aici.

— Păi, cum altfel aş fi putut să-ți aduc sandviciurile? făcu Gray, ridicând farfuria.

— Maică-ta le-a făcut?

— O ştii pe mama. S-a străduit.

— Atunci, mai bine le mănânc. Nu vreau s-o descurajez.

Se îndepărtă de masa de lucru şi şontâcăi, sprijinindu-se în proteză, până la un frigider micuț, din spate.

— Vrei o bere?

— Trebuie să mă întorc la lucru.

— N-o să mori dintr-o bere. Am nişte poşircă de-aia, Sam Adams, de care-ți place ție.

Taică-său era mai degrabă un bărbat care aprecia Budweiser şi Coors. Dar faptul că îşi burduşise frigiderul cu Sam Adams echivala cu o bătaie prietenească pe umăr. Poate chiar cu o îmbrățişare.

Nu-l putea refuza.

Gray luă sticla şi folosi mecanismul construit în marginea mesei de lucru ca să o desfacă. Taică-său făcu câțiva paşi aplecat într-o parte şi îşi sprijini o coapsă de un taburet. Îşi ridică propria sticlă, un Budweiser, în semn de salut.

— E nasol să îmbătrâneşti… dar măcar există berea.

— Cât de adevărat!

Gray bău cu nesaț. Nu ştia sigur dacă era bine să amestece codeina cu alcoolul – pe de altă parte însă, fusese o dimineață foarte, foarte lungă.

Taică-său îl privi lung. Tăcerea amenința să devină curând penibilă.

— Deci, spuse Gray, nu mai găseşti drumul înapoi acasă.

— Mai du-te dracului! răspunse taică-său cu prefăcută mânie, îmblânzită de un rânjet şi de clătinatul capului.

Era un bărbat care aprecia discuțiile directe. „Zi-mi pe față!” spunea el întotdeauna.

— Măcar, eu nu sunt infractor.

— N-o să mi-o ierți niciodată c-am fost la Leavenworth. *Asta* o ții minte.

Taică-său înclină sticla de bere înspre Gray.

— La dracu’! Şi-o să mi-o amintesc atâta vreme cât o să mai pot!

Ochii li se întâlniră. Gray zări un licăr în privirea zeflemitoare a lui taică-său. Ceva ce arareori mai văzuse la el – teamă!

Relația dintre ei doi nu fusese niciodată uşoară. După accident, taică-său se apucase serios de băut, iar stările de beție erau însoțite de crize severe de depresie. Era greu pentru un petrolist texan să se predea şi să se dedice complet treburilor casnice, să

crească doi băieți în timp ce soția mergea la lucru. Ca să se răzbune, îşi dăduse toată silința să facă treaba asta cât mai prost cu putință. Iar Gray, un rebel înnăscut, îl călcase întotdeauna pe bătături.

Până când, în cele din urmă, la optsprezece ani, Gray îşi făcuse bagajele şi se înrolase în armată. Plecase la miezul nopții.

După asta, nu-şi mai vorbiseră timp de doi ani.

Încetul cu încetul, maică-sa reuşise să-i împace. Totuşi, relația dintre ei rămăsese încordata. Maică-sa le spusese odată: „Voi doi semănați mai mult decât vă deosebiți".

Gray nu auzise nicicând nişte cuvinte care să-l sperie mai tare.

— A dracului porcărie… zise încet taică-său, rupând tăcerea.

— Da, aşa e Budweiserul, zise Grayson ridicând sticla. De-aia beau eu doar Sam Adams.

Taică-său rânji.

— Eşti un măgar.

— Tu m-ai crescut.

— Şi presupun că aşchia nu sare departe de trunchi.

— N-am spus asta.

Taică-său îşi dădu ochii peste cap.

— De ce te mai oboseşti să vii încoace?

„Pentru că nu ştiu câtă vreme o să-ți mai aminteşti cine sunt", se gândi Gray, dar nu îndrăzni să rostească cu voce tare cuvintele. Simțea în continuare o strângere de inima, un sentiment înăbuşit la care nu putea renunța cu desăvârşire. Erau cuvinte pe care voia să le spună, voia sa le audă… şi o parte din el ştia că începea să nu mai aibă timp.

— De unde ai luat sandviciurile astea? întrebă taică-său muşcând şi vorbind cu gura plină. Sunt chiar bune.

— Mama le-a făcut, spuse Gray pe un ton firesc.

Urmă un licăr de nedumerire.

— Oh… da.

Privirile li se întâlniră din nou. Se citea şi mai multă teamă în ochii tatălui său… teamă şi ruşine. Îşi pierduse o parte din bărbăție cu cincisprezece ani în urmă şi acum era pe cale să-şi piardă şi mințile.

— Tată… eu…

— Bea-ți berea.

Sesiză o notă de furie bine cunoscută şi, din reflex, Gray o evită.

Îşi termină berea în tăcere. Nici unul din ei nu se simțea în stare să vorbească. Poate că maică-sa avusese dreptate. Chiar semănau

prea mult.

În cele din urmă, pagerul de la centură începu să sune. Gray îl înhață, cam prea repede. Recunoscu numărul de la Sigma.

— E de la birou, mormăi el. Eu… am o şedință după-amiază.

Taică-său dădu din cap.

— Şi eu trebuie să mă întorc la afurisita asta de căsuță pentru păsări.

Îşi strânseră mâinile – doi adversari stingheri, nici unul dispus să cedeze.

Gray se întoarse în casa, îşi luă la revedere de la maică-sa şi-şi ridica bicicleta. Încalecă şi începu să pedaleze repede spre stația de metrou. Numărul de telefon de pe pager fusese urmat de un cod alfanumeric.

Σ 911.

Era o urgența.

Slava Domnului!

5.03 P.M.
CETATEA VATICANULUI

Căutarea adevărului din spatele legendei celor Trei Magi se transformase într-o chinuitoare excavare arheologica – doar ca, în loc să dea la o parte pământ şi pietre, monseniorul Vigor Verona şi echipa lui de arhivari săpau într-un munte de cărți şi pergamente mâncate de vreme. Echipa de *scriitori* făcuse cercetările inițiale în Biblioteca Vaticanului; acum, Vigor căuta indicii despre Magi într-una dintre cele mai păzite zone ale Sfântului Scaun: Archivio Segretto Vaticano, scandaloasa Arhiva Secretă a Vaticanului.

Vigor înainta prin lungul coridor subteran. Fiecare lampă se aprindea în momentul în care se apropia şi se stingea când o lăsa în urmă, menținând o aură de lumina în jurul lui şi al studentului sau, Jacob. Traversară Depozitul principal de manuscrise, poreclit şi *carbonile,* sau buncărul. Construita în 1980, incinta de beton se ridica pe două niveluri, separate de o plasă de metal şi legate între ele de nişte trepte abrupte. Pe o parte, nişte rafturi de oțel interminabile conțineau diverse registre de arhivă: maldăre legate de hârtii şi pergamente. Pe celalalt perete, se aflau aceleaşi tipuri de rafturi metalice, doar că sigilate şi închise în spatele unor uşi de sârmă, care protejau materiale mai sensibile.

Circula o vorba despre Sfântul Scaun: Vaticanul are prea multe

secrete… dar nu destule. Vigor începuse sa se îndoiască de a doua parte a zicalei, în timp ce-şi croia cu greu drum prin vastul depozit. Avea prea multe secrete pe care le ascundea chiar şi de el însuşi.

Jacob avea la el un laptop, pentru a înregistra informațiile despre acest subiect.

— Carevasăzică, nu au fost doar trei Magi? întreba tânărul în timp ce se îndreptau spre ieşirea din buncăr.

Veniseră aici după fotografia unei vaze care se afla la acel moment la Muzeul Kircher. Pe această vază erau desenați nu doar trei magi, ci *opt.* Dar până şi acest număr varia. O pictura din cimitirul Sfântul Petru înfățişa *doi,* iar alta, de la cripta Domitilla, *patru.*

— În Evanghelii nu se menționează niciodată cu exactitate numărul Magilor, spuse Vigor.

Epuizarea fireasca în urma tuturor evenimentelor petrecute în acea zi începea să se facă simțită. Găsea util să-şi exprime în cuvinte cea mai mare parte a gândurilor, dovedindu-se astfel un ferm adept al metodei lui Socrate.

— Doar Evanghelia după Matei face referire directa la ei şi chiar şi acolo, mențiunea e vaga. Presupunerea general acceptata că au fost trei înțelepți provine de la numărul de daruri aduse de Magi: aur, tămâie şi smirnă. Se prea poate chiar să nu fi fost nici măcar regi. Cuvântul *magi* vine în engleză din grecescul *magoi,* care înseamnă „magicieni".

— Erau magicieni?

— Nu în sensul pe care-l dăm noi astăzi cuvântului. Conotația de *magoi* nu implică vrăjitorie, ci mai degrabă se referă la practicanții unei înțelepciuni ascunse. De-asta li se mai spune şi ce trei „înțelepți". Majoritatea exegeților de azi ai Bibliei sunt de părere că erau astrologi, adepți ai lui Zoroastru, veniți din Persia sau din Babilon. Au citit stelele şi au văzut semnele naşterii unui rege la apus, prevestite de înălțarea unui singur astru.

— Steaua din Bethlehem!

Monseniorul dădu din cap.

— În ciuda modului în care o găsim reprezentată în picturi, steaua nu a fost la vremea respectivă un eveniment spectaculos. Biblia ne spune chiar ca în Ierusalim nici măcar nu a remarcat-o cineva. Magii au fost cei care au venit la regele Irod şi i-au atras atenția asupra ei. Magii îşi închipuiseră că un nou rege, aşa cum îl văzuseră ei în stele, trebuia să se fi născut într-o familie regală.

Irod a fost însă şocat de această veste şi i-a întrebat când văzuseră steaua înălțându-se. A folosit apoi cărți ebraice sfinte, de profeție, ca să-şi dea seama unde s-ar fi putut naşte acest rege. El i-a îndreptat pe Magi spre Bethlehem.

— Aşadar, Irod le-a spus unde să se ducă.

— Într-adevăr. I-a trimis ca spioni. Doar că în drum spre Bethlehem, după cum spune Matei, steaua a reapărut şi i-a condus pe Magi la pruncul nou-născut. După care, avertizați de un înger, înțelepții au plecat fără să-i mai spună lui Irod cine sau unde era copilul. Şi astfel a urmat măcelul pruncilor.

Jacob se grăbi să țină pasul cu Vigor.

— Însă Maria, Iosif şi pruncul nou-născut fugiseră deja în Egipt, avertizați la rândul lor de un înger. Şi ce s-a întâmplat cu Magii?

— Într-adevăr, ce?

Vigor îşi petrecuse ultima oră răsfoind tot felul de texte gnostice şi apostolice care conțineau referiri la vechii Magi, de la Protoevanghelia lui Iacov până la Cartea lui Seth. Dacă moaştele fuseseră furate, exista oare şi altă motivație decât profitul în sine? Cunoaşterea s-ar fi putut dovedi a fi cea mai bună arma a lor, în acest caz.

Vigor se uita la ceas. El nu mai avea timp, dar Prefectul Arhivelor avea să continue cercetările, construind baza de date împreuna cu Jacob, care urma sa i-o trimită peste câteva zile prin e-mail.

— Dar atunci, ce e cu numele istorice ale Magilor? întreba Jacob. Gaspar, Melchior şi Baltazar?

— Sunt doar presupuneri. Numele au apărut pentru prima dată în *Excerpta Latina Barbari,* în secolul al VI-lea. Au urmat şi alte referiri după aceasta, dar eu, unul, cred că au fost mai mult legende decât relatări autentice. Totuşi, s-ar putea să merite să mergem în direcția asta. Va las pe tine şi pe *Preffeto* Alberto să cercetați această pistă.

— Voi face tot ce-mi stă în putință.

Vigor se încruntă. Era o sarcină descurajam de grea. Şi apoi, contau la ceva toate astea? De ce furaseră oasele Magilor?

Nu reuşea să înțeleagă. Şi Vigor nu era sigur că răspunsul se afla printre cei patruzeci şi opt de kilometri de rafturi care alcătuiau Arhivele Secrete. Însă toate indiciile păreau să ducă într-o singură direcție. Întemeiate sau nu pe fapte reale, legendele despre Magi vorbeau despre o vastă bogăție de cunoştințe ascunse, ştiute doar de câțiva magi, aleşi.

Dar cine erau ei cu adevărat?

Magicieni, astrologi sau preoți?

Vigor intră în Camera Pergamentelor, unde îl izbi mirosul puternic de insecticid şi fungicid. Probabil că îngrijitorii tocmai pulverizaseră substanțele. Vigor ştia că unele dintre cele mai rare documente din Camera Pergamentelor începuseră se capete o nuanța de mov, căzând pradă unei ciuperci violete foarte rezistente, care amenința să le distrugă pentru totdeauna.

Şi încă multe alte documente din această încăpere erau în pericol… nu doar din cauza focului, a ciupercilor sau a neglijenței, ci din cauza volumului exagerat de mare. Doar jumătate din materialele depozitate aici fuseseră înregistrate. Şi veneau din ce în ce mai multe în fiecare an, trimise de ambasadori ai Vaticanului, de episcopii metropolitane sau de parohii individuale.

Era imposibil să se țină pasul.

Arhivele Secrete însele se răspândiseră asemenea unui cancer, metastazându-se din încăperile inițiale în mansarde vechi, în cripte subterane, în celule goale, din turn.

Vigor petrecuse o jumătate de an cercetând dosarele foştilor spioni ai Vaticanului, ale celor de dinaintea lui, agenți plasați în poziții guvernamentale pe tot cuprinsul lumii. Multe erau scrise codat şi relatau intrigi politice ce se întindeau pe o perioada de o mie de ani.

Vigor ştia prea bine că Vaticanul era o entitate politică în aceeaşi măsură în care era una spirituală. Şi, în ambele situații, existau inamici care încercau să slăbească puterea Sfântului Scaun. Chiar şi astăzi. Preoții asemenea lui Vigor erau cei care se interpuneau între Vatican şi lume. Războinici ascunşi, care mențineau frontul. Şi, deşi Vigor nu era de acord cu tot ce se făcuse în trecut şi poate nici în prezent, credința lui rămânea neclintită… ca Vaticanul însuşi.

Era mândru de serviciile aduse tiarei papale.

Imperiile se pot ridica şi prăbuşi. Filosofii veneau şi plecau. Dincolo de toate însă, Vaticanul rămânea statornic, impasibil şi neclintit. Era istorie, timp şi credință, toate păstrate în piatră.

Chiar şi aici, multe dintre cele mai mari comori ale lumii erau păstrate în voltele ferecate ale arhivelor, în seifuri şi dulapuri şi în cabinete negre, din lemn, numite *armadi.* Într-un sertar, era o scrisoare din partea Mariei Stuart, scrisă cu o zi înainte de a fi decapitata. În altul, scrisorile de dragoste dintre regele Hernie al VIII-lea şi Anne Boleyn. Erau documente care vorbeau despre

Inchiziție, despre vânători de vrăjitoare, despre cruciade... Erau scrisorile unui han din Persia şi ale unei împărătese Ming. Şi, probabil, cel mai misterios dintre toate, al Treilea Secret al Fatimei era ascuns într-o cutie metalică încuiată. Doar papa avea dreptul sa citească această a treia profeție a surorii Lucia dos Santos de la Fatima. Prevestea al treilea război mondial şi sfârşitul lumii.

Dar ceea ce căuta Vigor acum nu era atât de strict păzit. Nu trebuia decât să se cațere undeva sus de tot. Mai exista un indiciu pe care voia să-l cerceteze înainte de a pleca în Germania cu Rachel.

Vigor ajunse la ascensorul micuț care ducea în partea superioară a arhivelor, numită *piani nobli,* etajele nobile. Ținu uşa deschisă pentru Jacob, o închise, apoi apăsă butonul. Cu o zguduitură şi un salt, cabina micuță începu încet să urce.

— Unde ne ducem acum? întreba Jacob.

— În Torre dei Venti.

— În Turnul Vânturilor? De ce?

— Exista un document foarte vechi, care se păstrează acolo. O copie după *Descrierea lumii,* din secolul al XVI-lea.

— Cartea lui Marco Polo?

Vigor dădu din cap în timp ce ascensorul se opri cu o smucitură. Ieşiră în capătul unui coridor lung.

Jacob se grăbi să țină pasul.

— Ce legătură au aventurile lui Marco Polo cu Magii?

— În cartea asta, se istorisesc mituri din vechea Persie, referitoare la Magi şi la ceea ce s-a întâmplat cu ei. Toate pornesc de la un dar pe care pruncul Isus li l-ar fi oferit. O piatra cu puteri nemaivăzute. Se spune că, datorită acelei pietre, Magii au fondat o frăție mistică, ezoterică. Aş vrea să aflu mai multe despre acest mit.

Coridorul se termina la Turnul Vânturilor. Încăperile goale ale acestui turn fuseseră încorporate în Arhivele Secrete. Din nefericire, camera pe care o căuta Vigor era chiar în vârf. Blestema lipsa ascensorului şi o apucă în sus, pe scările întunecate.

Nu mai spuse nimic cruțându-şi eforturile pentru urcuş. Scara spiralată făcea cerc după cerc. Râmaseră tăcuți până când, în sfârşit, ajunseră într-una din cele mai neobişnuite şi mai încărcate de istorie încăperi ale Vaticanului.

Camera Meridianului.

Jacob întinse gâtul spre frescele ce împodobeau pereții circulari şi tavanul. Descriau scene din Biblie, cu heruvimi plutind printre

nori. O singura săgeată de lumină, ce pătrundea printr-o gaura pătrată, din perete, străpungea aerul plin de praf şi lovea lespezile de marmura de pe jos, pe care fuseseră gravate semnele zodiacale. O linie care marca meridianul traversa pardoseala. Încăperea era observatorul solar din secolul al XVI-lea, folosit la întocmirea calendarului gregorian şi locul unde Galileo încercase să-şi demonstreze teoria cum că Pământul se învârte în jurul Soarelui.

Din nefericire, nu reuşise – cu siguranța, un mare minus în relația dintre Biserica Catolică şi comunitatea ştiințifică. De atunci, Biserica tot încerca să se revanşeze pentru prejudecățile de care dăduse dovadă în trecut.

Vigor se opri o clipă să-şi tragă răsuflarea, după lungul urcuş. Îşi şterse sudoarea de pe frunte şi-l conduse pe Jacob într-o încăpere aflată chiar lângă Camera Meridianului. Un raft masiv acoperea peretele din spate, umplut până la refuz cu cărți şi registre legate.

— Conform indexului central, cartea pe care o căutăm noi ar trebui să fie pe cel de-al treilea raft.

Jacob făcu un pas, împiedicându-se de firul întins de-a curmezişul pragului.

Vigor auzi zbârnâitul. Nu avu timp să-l avertizeze.

Dispozitivul incendiar explodă, azvârlindu-l pe Jacob din pragul uşii, direct peste Vigor.

Căzură amândoi pe spate în timp ce zeci de flăcări izbucniră dintr-odată, rostogolindu-se peste ei, ca suflul de foc al unui dragon.

4
ŢĂRÂNĂ DIN ŢĂRÂNĂ

24 IULIE, 12.14 P.M.
WASHINGTON, D.C.

Misiunea fusese catalogată cu codul roşu aprins pentru prioritate, negru pentru repartiţie şi argintiu pentru protocoalele de siguranţa. Directorul Painter Crowe clatină din cap în faţa acestei coloraturi. Probabil ca un birocrat fusese de prea multe ori la magazinul Sherwin-Williams.

Toate instrucţiunile se reduceau la un singur ordin, scris pe rândul de jos: „Sa nu daţi greş!" Când venea vorba de probleme care vizau siguranţa naţională, nu exista locul doi, medalia de argint sau noţiunea de „aproape perfect".

Painter stătea la birou şi se uita peste rapoartele despre agenţii lui. Totul părea în regulă. Acreditările fuseseră stabilite, codurile de securitate aduse la zi, echipamentul fusese verificat şi era complet, orarele prin satelit fuseseră coordonate şi încă alte mii de detalii erau deja aranjate. Painter îşi plimbă degetul în jos, peste analiza costurilor de proiect. Avea programată o întrevedere cu conducerea pentru discutarea bugetului săptămâna următoare.

Se frecă la ochi. Asta ajunsese viaţa lui: birocraţie, rapoarte şi stres. Fusese o zi înfiorătoare. Mai întâi, ambuscada pusa la cale de Breasla, iar acum lansarea unei operaţiuni internaţionale. Totuşi, într-un fel, noile provocări şi responsabilităţi îl entuziasmau. Moştenise Sigma de la fondatorul organizaţiei, Sean McKnight, acum director general la DARPA. Painter nu voia să-şi dezamăgească mentorul. Toată dimineaţa analizaseră împreună ambuscada de la Fort Ketrick şi noua misiune şi stabiliseră strategii, ca odinioară. Sean fusese surprins de liderul de echipă numit de Painter, dar, în cele din urmă, era decizia lui.

Aşadar, misiunea primise aprobarea de începere.

Nu mai rămăsese decât să îşi informeze agenţii. Momentul decolării fusese fixat la ora două dimineaţa. Nu mai avea mult timp. Un avion particular era deja alimentat cu combustibil şi îi aştepta la Dulles, prin bunăvoinţa companiei Kensington Oil. Era o

acoperire perfectă. Painter aranjase chiar el acest ultim detaliu. Lady Kara Kensington îi datora o favoare. Fusese bucuroasă să ajute din nou Sigma.

— Voi, americanii, nu puteți face nimic singuri? îl mustrase ea.

Interfonul de pe birou scoase un bâzâit.

Apăsă butonul.

— Spune!

— Domnule director Crowe, doctor Kokkalis şi doctor Bryant sunt aici.

— Spune-le să intre.

Se auzi un clinchet când uşa fu deblocată electronic. Monk Kokkalis o împinse şi o lăsă pe Kathryn Bryant să intre prima. Femeia era cu un cap mai înaltă decât fostul membru al Beretelor Verzi. Se mişca grațios, asemenea unei leoaice care îşi ține în frâu adevărata forță. Părul castaniu-roşcat, drept, până la umeri, îi era împletit la spate, într-un stil la fel de conservator ca şi hainele: costum bleumarin, bluza albă, pantofi de piele. Singura pată de culoare era o bijuterie, o broşa în formă de broscuța prinsă pe rever. De aur, cu smaralde. Se asorta perfect cu ochii verzi, strălucitori.

Painter ştia de ce purta broşa de aur. Broscuța fusese un dar din partea unei echipe amfibii din care făcuse cândva parte, pe vremea când lucra pentru serviciile secrete din cadrul Marinei. Salvase doi bărbați, dovedindu-se maestră în mânuirea pumnalului. Însă unul dintre camarazi nu se mai întorsese cu ei. Purta broşa în amintirea lui. Painter bănuia că era ceva mai mult în toată povestea asta, dar din dosar nu aflase mai multe detalii.

— Vă rog să luați loc, spuse Painter, salutându-i pe amândoi cu o înclinare a capului. Unde este comandantul Pierce?

Monk se suci pe scaun.

— Gray… comandantul Pierce a avut o urgență în familie. Abia s-a întors. O să ajungă aici într-o clipă.

„Îl acoperă”, se gândi Painter. Bun. Era unul din motivele pentru care îl alesese pe Monk Kokkalis pentru aceasta misiune şi îl pusese în aceeaşi echipă cu Grayson Pierce. Se completau unul pe celălalt – dar şi mai important, aveau personalități complementare. Monk era cumpătat şi acționa ca la carte, în vreme ce Grayson reacționa mai mult instinctiv. Şi totuşi, Grayson îl asculta pe Monk mai mult decât pe oricare alt coleg din Sigma. Monk îi tempera avântul lui Gray. Avea un stil de a glumi şi de a-l lua peste picior care se dovedea mai convingător decât orice

prelegere bine argumentată. Făceau o pereche bună.

Pe de altă parte…

Painter observă cât de înțepată stătea Kat Bryant. Nu era nervoasa, ci mai degrabă curioasă şi nerăbdătoare. Emana încredere de sine. Poate prea multă. Painter hotărâse să o includă în această misiune mai curând datorită experienței pe care o avea în serviciile de spionaj decât recentelor studii de inginerie. Era familiarizata cu protocoale UE, în special în zona mediteraneană. Avea cunoştințe de supraveghere microelectronică şi de contraspionaj. Dar, cel mai important, avusese legături cu unul dintre agenții Vaticanului care urma să participe şi el la aceasta investigație, monseniorul Verona. Cei doi lucraseră împreuna la eliminarea unei rețele internaționale de hoți de obiecte de arta.

— Atunci, haideți să rezolvăm cu hârtiile cât timp îl aşteptam pe comandantul Pierce.

Painter le întinse două dosare groase, în mape negre, câte unul pentru Bryant şi Kokkalis. Un al treilea îl aştepta pe Pierce.

Monk remarcă litera grecească argintie, Σ, tipărită pe mapă.

— Aveți aici toate detaliile acestei misiuni.

Painter lovi cu degetul în monitorul din fața lui. Cele trei ecrane LED marca Sony – unul în spatele umărului său, unul la stânga şi altul la dreapta – se schimbară de la imaginile panoramice cu peisaje montane, redate în high-definition, în aceeaşi literă Σ argintie.

— Vă voi prezenta chiar eu misiunea şi nu cei de la operațiuni speciale.

— Compartimentarea informației, spuse Kat încet, cu accentul sudist înmuindu-i plăcut consoanele.

Painter ştia că, la nevoie, putea face să-i dispară din glas până şi cea mai mică urmă de accent.

— Din cauza ambuscadei, continua ea.

Painter dădu din cap.

— Informațiile au fost restricționate până la o verificare detaliata a protocoalelor noastre de siguranță.

— Şi cu toate astea, mai lansăm misiunea? întrebă Monk.

— Nu avem încotro. Ordin de la…

Bâzâitul interfonului îl întrerupse. Painter apăsă butonul.

— Domnule director Crowe, îl anunță secretara, a sosit doctor Pierce.

— Spune-i să intre.

Uşa se deschise cu acelaşi clinchet şi Grayson Pierce intră în

încăpere. Purta o pereche de blugi negri, marca Levi's, pantofi tot negri, din piele şi o cămaşă albă, apretata. Avea părul pieptănat pe spate, încă ud de la duş.

— Îmi cer scuze, spuse Grayson, oprindu-se între ceilalți doi agenți.

Privirea lui tăioasă dezmințea însă orice tentativă de scuză. Rămăsese țeapăn, aşteptând să fie mustrat.

Şi merita. După ce încălcase protocolul de siguranța, nu era momentul să facă pe nebunul cu comandantul. Cu toate acestea, un anumit nivel de insubordonare fusese întotdeauna tolerat la comandamentul Sigma. Bărbații şi femeile de aici erau cei mai buni dintre cei mai buni. Nu le puteai cere să acționeze independent pe teren şi apoi să te aştepți să se spună unui regim de autoritate totalitara la bază. Era nevoie de o mână dibace pentru a găsi o cale de mijloc între cele două.

Painter îl privi fix pe Grayson. Datorita masurilor sporite de siguranța, comandantul aflase deja că Pierce primise un telefon urgent de la maică-sa, în urma căruia părăsise centrul de comandă. Dincolo de privirea fixă şi hotărâtă a bărbatului din fața lui, Painter observa o sticlire în ochi, care-i trăda oboseala. Să fi fost de la ambuscada din acea dimineața sau de la cele petrecute acasă? Şi era oare el omul potrivit pentru această nouă misiune?

Grayson nu-şi muta privirea dintr-a lui. Aşteptă pur şi simplu.

Întrevederea nu avea ca scop doar discutarea misiunii. Era şi un test.

Painter îi făcu semn să ia loc.

— Familia este importanta, spuse el, scuzându-l. Dar să nu-ți faci un obicei din a întârzia.

— Nu, domnule.

Grayson traversă încăperea şi se aşeza pe scaun, dar în acest timp privirea îi fugi de la monitoarele cu emblema organizației la dosarele din brațele colegilor săi. Se încruntă. Lipsa mustrărilor îl nedumerise. Bun.

Painter împinse cel de-al treilea dosar înspre Grayson.

— Tocmai începeam să discutăm misiunea.

Luă dosarul. Un licăr de îngrijorare îi luci în ochi, dar nu spuse nimic.

Painter se lăsă pe spate şi atinse din nou ecranul monitorului. O catedrala gotică apăru pe ecranul din stânga, o fotografie din exterior. În dreapta, apăru o imagine din interior. Pretutindeni erau cadavre. Painter ştia că în spatele lui se vedea fotografia unui

contur trasat cu creta în fața altarului, încă pătat de sânge, indicând locul unde căzuse trupul preotului ucis. Părintele Georg Breitman.

Painter urmări privirile agenților trecând de la o imagine la alta.

— Masacrul de la Koln, spuse Kat Bryant.

Painter dădu din cap.

— S-a petrecut la miezul nopții spre sfârşitul unei slujbe de pomenire a celor Trei Magi. Optzeci şi cinci de oameni au fost uciși. Motivul pare, la prima vedere, să fie jaful. Racla cu moaşte din incinta catedralei, extrem de valoroasa, a fost sparta.

Painter le prezentă repede câteva imagini cu sarcofagul de aur şi cu rămăşițele sfărâmate ale vitrinei securizate în care era păstrat acesta.

— Nu s-a furat decât conținutul. Presupusele oase ale Magilor din Biblie.

— Oase? se miră Monk. Lasă în urmă un cufăr de aur şi iau un sac de oase? Cine ar face aşa ceva?

— Nu se ştie. Există un singur supraviețuitor al masacrului.

Painter le arătă imaginea unui tânăr cărat pe o targă şi încă una cu acelaşi bărbat pe un pat de spital, cu ochii deschişi, dar în stare de şoc.

— Jason Pendleton. American. Douăzeci şi unu de ani. L-au găsit ascuns într-o cabină de spovedanie. Abia dacă mai era coerent când l-au găsit, dar, după un tratament cu sedative, a reuşit să încropească un raport. Criminalii purtau robe şi mantii, ca şi călugării. Nu a putut identifica nici un chip. Au năvălit în catedrală, înarmați cu puşti. Câteva persoane au fost împuşcate, inclusiv preotul şi arhiepiscopul.

Alte fotografii apărură, una după alta, pe ecrane: răni provocate de gloanțe, alte contururi trasate cu creta, o rețea de fire roşii care marcau traiectoria împuşcăturilor. Arăta ca scena tipică a unei crime; doar decorul era neobişnuit.

— Şi ce legătură are Sigma cu povestea asta? întreba Kat.

— Au mai fost şi alte cadavre. Oameni care au murit într-un mod inexplicabil. Pentru a pătrunde în incinta de siguranța, asasinii au folosit un dispozitiv care nu numai că a sfărâmat carcasa de metal şi sticlă antiglonț, dar, cel puțin aşa spune supraviețuitorul, a declanşat un val de asasinate în întreaga catedrala.

Painter întinse mâna şi apăsa o tastă. Pe toate cele trei ecrane apărură imagini cu alte cadavre. Expresiile celor trei agenți

rămaseră impasibile. Văzuseră cu toții suficiente crime, la viața lor. Trupurile erau contorsionate, capetele aruncate pe spate. O imagine arăta o față fotografiată de aproape. Ochii erau deschişi, corneea opacă şi din colțuri se prelingeau urmele negre ale unor lacrimi de sânge. Buzele erau întinse în spate, înghețate într-o contracție de agonie, cu dinții dezgoliți, cu gingiile sângerânde. Limba era umflată, crăpată, înnegrită pe margini.

Monk, specialistul în medicină judiciară, îşi îndrepta spatele şi miji ochii. Îi mai plăcea lui s-o facă pe clovnul, dar era un foarte fin observator, aceasta fiind de altfel calitatea sa cea mai mare.

— Aveți în dosare raportul complet întocmit în urma autopsiei, spuse Painter. Concluzia inițială a medicilor legişti este că morțile au fost cauzate de o criză de natură epileptica. O manifestare convulsivă extremă asociată cu hipertermie severa, care a determinat creşterea dramatică a temperaturii interne şi lichefierea totală a suprafețelor externe ale creierului. Toți au murit cu inima atât de contractata încât nu s-a mai găsit nici urmă de sânge în auricule sau ventricule. Unui bărbat i-a plesnit inima în piept. O femeie cu proteză de metal în femur a fost găsită cu piciorul încă arzând, ore mai târziu, mocnind din interior spre exterior.

Agenții îşi păstraseră aceleaşi chipuri stoice, dar Monk îşi mijise un ochi şi tenul lui Kat părea să fi devenit o tentă mai palid. Până şi Grayson se holba la imagini, uitând să mai clipească.

Dar Gray fu primul care vorbi.

— Şi suntem siguri că morțile sunt legate de dispozitivul folosit de jefuitori?

— Cât se poate de siguri. Supraviețuitorul îşi aminteşte că a simțit o presiune intensa în cap în clipa în care au pornit dispozitivul. A comparat-o cu senzația pe care o ai la aterizare. A simțit-o în urechi. În acest timp, ceilalți mureau.

— Dar Jason a trăit, spuse Kat trăgând cu putere aer în piept.

— Au supraviețuit şi alții. Dar cei neafectați au fost ulterior împuşcați de criminali. Măcelăriți cu sânge rece.

Monk se foi în scaun.

— Deci, unii au murit şi alții nu? De ce? A existat vreo legătură între cei care au făcut crizele? Aveau ceva în comun?

— Un singur lucru. Un fapt remarcat chiar şi de Jason Pendleton. Singurii care au suferit crizele par să fi fost cei care se împărtăşiseră.

Monk clipi.

— Acesta este motivul pentru care Vaticanul a contactat

autoritățile Statelor Unite. Iar cei de sus ne-au aruncat noua problema în brațe.

— Vaticanul! exclamă Kat.

Painter citi în ochii ei că pricepuse în sfârşit de ce fusese aleasă pentru aceasta misiune, făcând-o să-şi întrerupta programul de studii doctorale.

— Vaticanul se teme de ce s-ar putea întâmpla dacă se află că există o grupare extremista care a ajuns până acolo încât să otrăvească enoriaşii în timpul împărtăşanie, explică Painter. Vor răspunsuri cât mai repede posibil, chiar dacă asta înseamnă încălcarea legislației internaționale. Echipa voastră va colabora cu doi agenți din serviciile secrete ale Vaticanului. Ei vor sa ştie de ce tot acest măcel pare gândit să acopere furtul moaştelor Magilor. A fost un gest pur simbolic? Sau ascunde ceva mai mult?

— Şi care este rolul nostru? întreba Kat.

— Să aflați cine a pus la cale operațiunea şi ce dispozitiv a folosit. Dacă a putut ucide într-o manieră atât de specifica şi cu țintă atât de sigură, trebuie să ştim cu ce ne confruntăm şi cine controlează aceasta teribila armă.

Gray nu spusese nimic, privind imaginile oripilante cu o expresie ce trăda mai degrabă curiozitate ştiințifica.

— Otrava binară, murmură el în cele din urmă.

Painter se uită la el. Privirile li se întâlniră, ca într-o oglinda – amândoi aveau ochii de culoare albastru-cenuşiu.

— Ce ai spus? întrebă Monk.

— Morțile, spuse Grayson, întorcându-se spre el. Nu au fost declanşate de un singur eveniment. Trebuie sa existe o cauză dublă, cu un factor intrinsec şi unul extrinsec. Dispozitivul – factorul extrinsec – a declanşat criza în masă. Dar nu au răspuns decât cei care se împărtăşiseră. Prin urmare, trebuie să mai existe un factor intrinsec, pe care încă nu îl cunoaştem.

Grayson se întoarse din nou spre Painter.

— S-a dat cumva vin?

— Foarte puțin. Dar toți au consumat azima de împărtăşanie.

Painter aştepta, urmărind cu atenție chipul bărbatului. Îl văzu ajungând la o concluzie pentru care experții avuseseră nevoie de aproape două zile. Existase un motiv, pe lângă inteligența şi abilitatea sa fizică, pentru care Grayson îi atrăsese atenția lui Painter.

— Înseamnă că azima de împărtăşanie a fost otrăvită, spuse Grayson. Nu există altă explicație. Victimele au ingerat ceva

împreuna cu anafura. Şi, odată contaminate, s-a putut acționa.

Privirea lui Grayson o întâlni din nou pe a lui Painter.

— Ostia a fost examinată la laborator?

— Nu s-a găsit o cantitate suficientă în stomacul victimelor pentru a se putea face o analiză completă. Dar a mai rămas după împărtăşanie. Au trimis-o în laboratoarele din toată Europa.

— Şi?

Oboseala dispăruse din ochii bărbatului. Era cât se poate de apt să-şi îndeplinească datoria. Dar testul nu se sfârşise încă.

— Nu s-a găsit nimic, continua Painter. Analizele nu au descoperit nimic altceva în afară de făină de grâu, apă şi ingredientele obişnuite de coacere folosite la fabricarea azimei.

Cuta dintre sprâncenele lui Grayson se adânci.

— E imposibil!

Painter remarcă nota de încăpățânare din vocea bărbatului. Era ferm că are dreptate.

— *Trebuie* să fie ceva, insistă Grayson.

— Au fost consultate şi laboratoarele DARPA. Rezultatul a fost acelaşi.

— Atunci, s-au înşelat.

Monk întinse mâna, ca să-l calmeze.

Kat îşi încrucişa brațele, analizând problema.

— În cazul ăsta, trebuie să existe o altă explicație pentru…

— Rahat! i-o reteză Grayson. Toate laboratoarele s-au înşelat.

Painter îşi stăpâni un zâmbet. Calitățile de lider ale bărbatului din fața lui începeau să iasă la suprafață: minte ascuțită, încredere neclintită, dispus să asculte, dar greu de convins odată ce îşi formase o părere.

— Ai dreptate, spuse Painter în cele din urmă.

În vreme ce Monk şi Kat păreau nedumeriți, Grayson se mulțumi doar să se lase pe spate, în scaun.

— Laboratoarele noastre au găsit, într-adevăr, ceva.

— Ce?

— Au carbonizat mostra până au desfăcut-o în părțile componente şi au separat toți compuşii organici. Au înlăturat apoi fiecare element identificat pe măsură ce spectometrul de masă îl măsura. Însă, după ce totul fusese înlăturat, le mai rămăsese încă pe scală un sfert din greutatea uscată a ostiei. Un praf uscat, albicios.

— Nu înțeleg, spuse Monk.

Grayson îi explică:

— Praful rămas nu putea fi detectat de echipamentul de analiză.

— Îl vedeau pe scală, dar aparatura arăta că nu e nimic acolo.

— Asta e imposibil! spuse Monk. Avem aici cel mai bun echipament din lume.

— Şi totuşi, nu l-a detectat.

— Probabil că substanța sub formă de praf este cu desăvârşire inertă, spuse Grayson.

Painter dădu din cap.

— Aşa că băieții noştri au continuat să-l testeze. L-au încălzit până la punctul de topire, 1 160 de grade. Odată topit, a format un lichid limpede. După ce au scăzut temperatura, s-a întărit sub formă de sticlă de chihlimbar. Când au pisat sticla în mojar, s-a transformat din nou în praf alb. În toate stadiile însă, componentul a rămas inert, nedetectabil de către aparatura modernă.

— Ce se comporta aşa? întrebă Kat.

— Un element pe care îl cunoaştem cu toții, dar într-o stare ce a fost descoperită cu doar vreo două decenii în urmă.

Painter aduse pe ecran următoarea imagine. Înfățişa un electrod de carbon într-o cameră de gaz inert.

— Unul dintre tehnicieni a lucrat la Universitatea Cornell, unde a fost făcut acest test. Au efectuat o vaporizare fracționară a prafului asociata cu spectroscopie de emisie. Folosind o tehnica de electroliză, au reuşit să facă praful să revină la starea lui mult mai comună.

Lovi iar ecranul pentru a arăta ultima fotografie. Era o imagine de aproape a electrodului negru, cu singura excepție că acesta nu mai era negru.

— Au reuşit să facă substanța transformata să adere la tija de carbon.

Electrodul negru, acum placat, sclipea sub lampă, strălucitor şi inconfundabil.

Grayson se aplecă în față, pe scaun.

— Aur!

6. 24 P.M.
ROMA, ITALIA

Sirena maşinii urla în urechile lui Rachel. Stătea pe scaunul de lângă şofer, în maşina de patrulă a Carabinierilor, plină de vânătăi dureroase, cu capul vâjâindu-i. Dar tot ceea ce simțea era un fior

ca de gheața, la gândul că unchiul Vigor ar fi putut fi mort. Spaima amenința să o sufoce. Nu mai putea să respire şi i se împăienjeniseră ochii.

Rachel abia dacă-l auzi pe polițistul de patrulă vorbind în stație. Vehiculul lui fusese primul care sosise la scena ambuscadei de pe stradă. Refuzase să primească îngrijiri medicale şi îşi folosise autoritatea de locotenent ca să-i ordone bărbatului să o ducă în Vatican.

Maşina ajunse la podul de peste Tibru. Rachel privea doar înainte. Dincolo de canal, apăru domul strălucitor al Catedralei Sfântul Petru, înălțându-se deasupra tuturor celorlalte clădiri. Soarele la asfințit îl scălda într-o baie de aur şi argint. Dar ceea ce văzu înălțându-se în spatele bisericii o făcu să se ridice de pe scaun. Se apucă din instinct cu mâinile de bord.

O coloană densă de fum negru se răsucea pe cerul indigo.

— Unchiul Vigor…

Rachel auzi şi alte sirene răsunând pe malurile fluviului. Maşini de pompieri şi alte vehicule de urgență.

Înşfăca brațul polițistului de patrulă. Ar fi vrut să-l împingă la o parte şi să treacă ea la volan. Dar nu se simțea încă în stare.

— Nu poți să mergi mai repede?

Carabinierul Norre dădu din cap. Era tânăr, abia numit în funcție. Purta uniforma neagră cu dungă roşie la pantaloni şi o eşarfă argintie de-a curmezişul pieptului. Trase de volan şi urcă pe trotuar, ca să ocolească un ambuteiaj. Cu cât se apropiau mai mult de Vatican, cu atât aglomerația era mai mare. Sosirea atâtor vehicule de urgența paralizase complet traficul în zonă.

— Ia-o înspre Poarta Sfânta Ana! îi ordona ea.

Tânărul întoarse volanul şi reuşi să intre pe o alee care îi scoase în apropiere de Porta Sant Anna. În fața lor, sursa incendiului deveni evidentă. Dincolo de zidurile Cetății Vaticanului, Turnul Vânturilor era a doua clădire ca mărime din oraş. Etajele superioare erau în flăcări. Turnul se transformase într-o torță de piatră.

„Oh, nu…!”

În acest turn se găseau o parte din Arhivele Vaticanului. Ştia că unchiul ei se dusese să facă cercetări în biblioteca Sfântului Scaun. După ceea ce i se întâmplase ei, era imposibil ca incendiul să fie un simplu accident.

Maşina frână brusc, aruncând-o pe Rachel în față. Simți centura de siguranță tăindu-i pieptul. Îşi luă cu greu ochii de la

turnul în flăcări.

În fața lor, traficul era complet blocat.

Rachel nu mai putea aştepta. Înşfăcă mânerul portierei, o deschise şi începu să se strecoare afară din maşină.

Simți nişte degete prinzându-i umărul, ținând-o în loc.

— *Tenente* Verona, spuse Carabiniere Norre, poftim! S-ar putea să aveți nevoie de asta.

Rachel privi pistolul negru, o Beretta 92, arma de serviciu a bărbatului. O luă, dând din cap în semn de mulțumire.

— Anunță la secție. Spune-i generalului Rende de la TPC că m-am întors în Vatican. Poate să mă găsească prin Biroul de Secretariat.

Tânărul dădu din cap în semn că a înțeles.

— Aveți grijă, *Tenente.*

Printre urletele sirenelor ce se auzeau din toate direcțiile, Rachel o porni la pas. Îndesă pistolul sub cureaua pantalonilor şi-şi scoase bluza pe deasupra ca sa ascundă Beretta. Cum nu purta uniforma, nu era o idee bună să fie văzută alergând spre o situație de urgența cu o armă în mâna.

Trotuarele erau pline de oameni. Rachel începu să se strecoare printre maşinile blocate în stradă şi trecu chiar peste capota uneia dintre ele pentru a-şi putea continua drumul. Văzu în față o maşină roşie, de pompieri, îndreptându-se spre Poarta Sfânta Ana. Abia reuşea să înainteze. Un grup de gărzi elveține forma câte o baricadă în fiecare parte. Alertă maximă. Nu mai aveau halebardele de ceremonie. Fiecare bărbat ținea în mână o puşcă de asalt.

Rachel îşi făcu loc cu coatele prin mulțime până ajunse în dreptul gărzilor.

— Locotenent Verona de la Corpul de Carabinieri! strigă ea cu brațele ridicate, cu actul de identitate în mână. Trebuie să ajung la cardinalul Spera!

Expresiile gardienilor râmaseră dure, neclintite. În mod evident, li se ordonase să blocheze intrarea în Cetatea Sfântă, să nu lase pe nimeni să treacă, în afara personalului de urgență. Un locotenent de Carabinieri nu avea autoritate în fața gărzilor elveține.

Din spatele liniei însă, un gardian înaintă înspre ea, îmbrăcat într-o uniformă bleumarin-închis. Rachel îl recunoscu – era bărbatul cu care vorbise ceva mai devreme. Îşi făcu loc printre gărzi până în dreptul ei.

— Locotenent Verona, spuse el. Mi s-a ordonat să vă escortez.

Veniți cu mine.

Se întoarse pe călcâie şi o luă înainte.

Rachel se grăbi să-l prindă din urmă în timp ce intrau pe poartă.

— Unchiul meu… monseniorul Verona…

— Eu nu ştiu decât că trebuie să vă escortez la *eliport.*

O conduse spre un vehicul electric, parcat chiar lângă poartă.

— Ordinele cardinalului Spera.

Rachel urcă în vehicul. Maşina de pompieri trecu prin fața lor şi intră în curtea largă din fața Muzeului Vaticanului. Se alătură celorlalte maşini de intervenție, printre care şi două transportoare militare, cu mitraliere montate deasupra.

Când primi semnalul de liberă trecere, gardianul o luă spre dreapta, ocolind blocajul ce se formase în fața muzeului. Deasupra lor, turnul continua să ardă. De undeva din depărtare, un jet de apă explodă în sus, încercând să ajungă la focul de la etajele superioare. Limbi de flăcări ieşeau pe ferestrele ultimelor trei nivele. Nori grei de fum negru se ridicau răsucindu-se. Turnul era o cutie de lemn uscat, umplută cu zeci de mii de cărți, pergamente şi suluri de hârtie.

Era un dezastru de proporții. Tot ceea ce scăpa de foc, avea să fie distrus de apă şi de fum. Secole de arhive, de înregistrare a istoriei occidentale… distruse!

Şi totuşi, temerile lui Rachel se îndreptau acum într-o singură direcție.

Unchiul Vigor!

Maşinuța trecu pe lângă garajul cetății şi coborî pe un drum pavat. Mergeau în paralel cu Zidul Leonine, stânca de piatră şi mortar care împresura Cetatea Vaticanului. Încercuiră complexul muzeului şi ajunseră la grădinile întinse, care acopereau jumătatea din spate a oraşului-cetate. Fântânile arteziene dansau în depărtare. Lumea era pictată în nuanțe de verde. Părea o schimbare prea pastorală față de peisajul infernal din spatele lor, plin de fum, foc şi urlet de sirene.

Îşi continuară drumul în tăcere, până când ajunseră chiar în capătul grădinilor.

Destinația lor le apăru în față, ascunsă într-un alcov de cărămidă – eliportul Vaticanului. Transformat din nişte foste terenuri de tenis, eliportul era format doar dintr-o suprafață întinsă, de beton şi o serie de dependințe.

Pe pista de decolare era un singur elicopter, izolat de agitația

din spatele lor. Elicea începuse să se învârtă şi prindea, încet, viteza. Motorul scânci. Rachel recunoscu aparatul alb şi solid. Era elicopterul privat al papei, numit, în glumă şi „papacopterul”.

Recunoscu de asemenea roba neagră şi eşarfa roşie a cardinalului Spera. Stătea în uşa deschisa din dreptul scaunului pasagerului, uşor aplecat pentru a se feri de elicea care se rotea. Cu o mână, îşi ținea scufia pe cap.

Se întoarse când auzi maşina apropiindu-se şi ridică o mână în semn de salut. Maşinuța electrică se opri la câțiva metri distanță. Rachel sări aproape din mers. Alergă înspre cardinal.

Acesta trebuia, cu siguranța, să ştie ce se întâmplase cu unchiul ei.

Alba sau neagră…

Din spatele elicopterului, o siluetă ieşi şi se apropie grăbită de ea. Rachel se repezi asupra bărbatului şi-l strânse cu putere în brațe, sub lamele elicei care se învârtea tot mai repede deasupra capetelor lor.

— Unchiule Vigor…

Lacrimile îi şiroiau pe față, fierbinți, topind gheața din jurul inimii.

Bărbatul o împinse la o parte.

— Ai întârziat, copilă.

— Am fost… reținută, răspunse ea.

— Da, am auzit. Generalul Rende m-a informat că ai fost atacată.

Rachel privi în spate, spre turnul cuprins de flăcări. Simți mirosul de fum din părul unchiului ei. Avea sprâncenele uşor arse.

— Se pare că nu doar eu am fost atacată. Slavă Domnului că eşti teafăr!

Chipul unchiului se întunecă, vocea îi deveni gravă.

— Din nefericire, n-am avut toți norocul ăsta.

Rachel îi surprinse privirea.

— Jacob a fost ucis în explozie. Trupul lui m-a acoperit, m-a salvat.

Rachel îi simți durerea din glas. Răzbătea chiar şi prin huruitul elicopterului.

— Haide! Trebuie să plecăm.

Unchiul Vigor o împinse spre elicopter. Cardinalul Spera le făcu un semn din cap.

— Trebuie opriți, spuse el apăsat.

Rachel urcă în elicopter, după unchiul ei. Îşi puseră centurile de

siguranță în timp ce uşile se închideau. Izolația groasă estompa zgomotul, dar Rachel auzi totuşi turațiile motorului. Aparatul se ridică numaidecât de la pământ şi începu să se înalțe în aer.

Unchiul Vigor stătea în scaun, legat cu centura de siguranță, cu capul plecat, cu ochii închişi. Buzele îi tremurau în timp ce rostea o rugăciune tăcută. Pentru Jacob… sau poate chiar pentru ei doi.

Rachel aşteptă până deschise ochii. Ieşiseră deja din Vatican şi erau deasupra fluviului Tibru.

— Atacatorii… începu Rachel. Conduceau maşini cu numere de Vatican.

Unchiul dădu din cap. Nu părea surprins.

— Se pare că nu doar Vaticanul are spioni peste graniță, ci, la rândul lui, este spionat şi de cineva din interior.

— Cine…?

Cu un geamăt, unchiul Vigor o întrerupse. Îşi îndrepta spatele, duse mâna în buzunarul jachetei şi scoase o foaie de hârtie împăturită. I-o întinse fetei.

— Supraviețuitorul atacului de la Koln a făcut această descriere unui portretist. Asta a văzut băiatul brodat pe pieptul unuia dintre atacatori.

Rachel despături hârtia. Redat în detalii impresionante, văzu desenul unui dragon roşu, cu aripile întinse, cu coada răsucită, înfăşurată în jurul propriului gât.

Lăsă mâna să-i cadă pe genunchi şi-i aruncă o privire pătrunzătoare unchiului ei.

— E un simbol vechi, spuse unchiul Vigor. Datează încă din secolul al XIV-lea.

— Şi ce simbolizează?

— Curtea Dragonului.

Rachel clătină din cap. Nu mai auzise de el.

— E un cult alchimist medieval, creat dintr-o schismă a Bisericii timpurii, aceeaşi schismă care a fost martoră la apariția papilor şi antipapilor.

Rachel auzise de antipapii Vaticanului, bărbați care ocupaseră funcția de conducători ai Bisericii Catolice, dar a căror alegere fusese ulterior decretată necanonică. Motivele erau diverse, cele mai frecvente fiind uzurparea şi exilul papei legitim ales, de obicei de către o partidă militantă susținută de un rege sau de un împărat. Din secolul al II-lea până într-al XV-lea, patruzeci de antipapi ocupaseră scaunul papal. Cea mai tumultuoasă perioadă însă fusese în timpul secolului al XIV-lea, când pontificatul legitim

fusese izgonit din Roma şi mutat în Franța. Timp de şaptezeci de ani, papii domniseră în exil, în vreme ce Roma fusese guvernată de o serie de antipapi corupți.

— Ce legătură are cultul ăsta străvechi cu situația noastră de acum? întrebă Rachel.

— Curtea Dragonului este activă, chiar şi în ziua de azi. Suveranitatea ei este recunoscută până şi de UE, similară cu cea a ordinului Cavalerilor de Malta, care a deținut statut de observator în cadrul Națiunilor Unite. Obscura Curte a Dragonului a fost asociată cu Consiliul European al Prinților, Cavalerii Templieri şi Ordinul Rosicrucian. Curtea Dragonului a recunoscut public că are membri în rândurile Bisericii Catolice. Chiar şi aici, în Vatican.

— Aici?

Rachel nu-şi putu ascunde uimirea din voce. Ea şi unchiul Vigor fuseseră luați în vizor. De către cineva din interiorul Vaticanului.

— Cu câțiva ani în urmă, a fost un scandal destul de mare, continuă unchiul Vigor. Un fost preot iezuit, părintele Malachi Martin, a scris despre o aşa-zisă „biserică secretă" din interiorul Bisericii. Era un învățat care vorbea şaptesprezece limbi, autor al multor texte scolastice şi unul dintre apropiații papei Ioan al XXIII-lea. Lucrase aici, în Vatican, timp de douăzeci de ani. Ultima lui carte, scrisă chiar înainte de a muri, vorbea despre un cult alchimist aflat chiar în interiorul Vaticanului, care desfăşura ritualuri în secret.

Rachel simți un val de greață, fără nici o legătură cu faptul că elicopterul tocmai schimbase direcția, îndreptându-se spre aeroportul internațional de lângă Fiumicino.

— O biserică secretă în interiorul Bisericii? Şi crezi că ea e răspunzătoare pentru masacrul de la Koln? De ce? Care e motivul?

— Motivul pentru care au furat moaştele Magilor? N-am nici cea mai vagă idee.

Rachel tăcu preț de câteva clipe, cântărind în minte noile informații. Ca să prinzi un criminal trebuia mai întâi de toate să îl cunoşti. Clarificarea motivelor oferea adesea mai multe informații decât dovezile fizice.

— Ce altceva mai ştii despre această Curte? întrebă ea.

— În ciuda lungii sale istorii, nu mare lucru. În secolul al VIII-lea, împăratul Carol cel Mare a cucerit vechea Europă în numele Sfintei Biserici, zdrobind religiile păgâne şi înlocuindu-le cu creştinismul.

Rachel dădu din cap. Cunoştea prea bine tacticele brutale ale lui Carol cel Mare.

— Dar zarurile s-au întors, continuă unchiul Vigor. Ceea ce a căzut cândva în dizgrație, revine la modă. În secolul al XII-lea, a început să renască o credință gnostică, mistică, încurajată în secret de aceiaşi împărați care, odinioară, o condamnaseră cu atâta duritate. Încet, s-a format o schismă – Biserica s-a îndreptat spre catolicismul de astăzi, în vreme ce împărații şi-au continuat practicile gnostice. Schisma a atins punctul maxim în timpul secolului al XIV-lea. Pontificatul exilat, din Franța, tocmai se întorsese. Pentru a face pace, împăratul Sfântului Imperiu Roman, Sigismund de Luxemburg, a susținut politic Vaticanul, mergând chiar până acolo încât să scoată în afara legii practicile gnostice, în rândul claselor inferioare.

— Doar în rândul claselor inferioare?

— Aristocrația a făcut excepție. În vreme ce interzicea credințele mistice în rândul oamenilor obişnuiți, împăratul a creat o societate secretă a familiilor regale din Europa, dedicată alchimiei şi scopurilor mistice. Aşa-numitul Ordinis Draconis. Curtea Imperială a Dragonului Regal. A continuat să existe până în ziua de azi. Dar există multe secte în diverse țări. Unele sunt inofensive, strict ceremoniale, însă altele, recent apărute, sunt conduse de lideri necruțători. Pun pariu că, dacă într-adevăr Curtea Dragonului e implicată în povestea asta, avem de-a face cu una din aceste ramuri înverşunate.

Rachel trecu, fără să-şi dea seama, la procedura de interogatoriu. „Cunoaşteți adversarul!”

— Şi care este scopul acestor secte?

— Ca în orice cult al aristocrației, aceşti lideri extremişti cred că ei şi membrii organizației lor sunt conducătorii de drept şi aleşii omenirii. Că s-au născut pentru a guverna lumea, drept cuvenit lor prin puritatea sângelui.

— Sindromul superiorității de rasă al lui Hitler.

Unchiul Vigor aprobă din cap.

— Dar ei vor mai mult. Nu doar să fie regii lumii. Caută toate formele de cunoştințe străvechi ca să-şi lărgească şi mai mult sfera lor malefică de influență.

— Se aventurează acolo unde Hitler s-a temut să meargă, murmură Rachel.

— În mare, afişează un aer auster de superioritate, în timp ce manipulează scena politică din spatele unui paravan de ritualuri şi

mister. Lucrează cu grupări elitiste cum ar fi Skull and Bones din America[27] sau Bilderburg din Europa. Acum însă şi-au scos ghearele – sfidătoare, însângerate.

— Ce înseamnă asta?

Unchiul Vigor clătină din cap.

— Mă tem că această sectă a descoperit ceva de importanță majoră, ceva ce i-a făcut să iasă din ascunzătoare.

— Şi crimele?

— Un avertisment transmis Bisericii. Ca şi atacurile asupra noastră. Cele două tentative simultane de crimă petrecute astăzi nu pot fi o simpla coincidență. Cu siguranță, au fost comandate de Curtea Dragonului, ca să ne încetinească şi să ne sperie. Nu poate fi o coincidență. Curtea îşi încordează muşchii, îşi arată colții, încearcă să facă Biserica să dea înapoi. Îşi leapădă pielea pe care a purtat-o timp de secole.

— Dar în ce scop?

Unchiul Vigor se lăsă pe spate şi ofta.

— Ca să atingă țelul tuturor nebunilor.

Rachel îl privea în continuare nedumerită.

Îi răspunse printr-un singur cuvânt:

— Armageddon!

4.04 P.M. EST (Eastern Standard Time)
ÎN AER, DEASUPRA ATLANTICULUI

Gray îşi scutură paharul, făcând cuburile de gheață să se lovească între ele, cu un clinchet cristalin.

Kat Bryant îşi ridica privirea. Stătea în fața lui, în cabina capitonată a avionului particular. Tăcea, dar sprânceana ei încruntată vorbea de la sine. Încerca să se concentreze asupra dosarului misiunii – pentru a doua oară. Gray îl citise deja din scoarță-n scoarța. Nu găsea ca ar fi necesar să-l mai studieze o dată. Prefera să privească cerul albastru-cenuşiu de deasupra Oceanului Atlantic, încercând să-şi dea seama de ce oare fusese ales tocmai el ca lider al misiunii. La treisprezece mii de metri înălțime, nu avea încă nici un răspuns.

---

[27] Ordinul Craniul şi Oasele – societate secretă care îşi desfăşoară activitatea la Colegiul Yale, din SUA. (n. tr.).

Îşi roti scaunul, se ridica şi se îndreptă spre barul de mahon, din fundul cabinei. Clătină din nou din cap, uimit de luxul de aici: cristale Waterford, lemn de nuc autentic, scaune din piele. Arăta ca un pub englezesc, la o scară mai mică.

Dar cel puțin îl cunoştea pe barman.

— Încă o cola? întreba Monk.

Gray îşi puse paharul pe tejgheaua barului.

— Nu. Cred că mi-am atins limita.

— Nu ții la băutură, glumi prietenul său.

Gray se întoarse cu fața spre cabină. Tatăl său îi spusese cândva că felul în care te comporți reprezintă jumătatea drumului spre ceea ce vrei să ajungi. Desigur, el se referea atunci la angajarea lui Gray ca muncitor necalificat la o sonda, unde era chiar el inginer supraveghetor. Gray avea pe atunci doar şaisprezece ani şi îşi petrecuse toată vara sub soarele torid din estul Texasului, muncind din greu în vreme ce prietenii lui din liceu se distraseră pe plajele din South Padre Island. Cuvintele tatălui său încă-i mai răsunau în minte: „Ca să fi bărbat, trebuie mai întâi să te porți ca un bărbat!”

Poate că acelaşi lucru era valabil şi în cazul unui lider.

— Gata, ajunge cu buchiseala! spuse el, atrăgându-i atenția lui Kat.

Se uita apoi la Monk.

— Şi tu, cred că ai explorat îndeajuns misterele dulapului cu băuturi.

Monk ridică din umeri şi veni în zona cabinei principale.

— Mai avem mai puțin de patru ore de zbor, spuse Gray.

Avionul lor, un Citation X construit la comanda, zbura aproape cu viteza sunetului. Aveau să aterizeze în Germania la două, ora locală, în toiul nopții.

— Vă sugerez să încercăm cu toții să dormim puțin. Odată ajunşi, n-o să mai avem timp de odihna.

Monk căscă.

— Mie nu trebuie să-mi spui de două ori, comandante.

— Dar mai întâi, hai să trecem în revistă informațiile. Că doar am primit cu duiumul.

Gray arătă cu mâna spre scaunele de lângă el. Monk se prăvăli într-unul. Gray se aşeză şi el, față în față cu Kat. Stăteau toți în jurul unei mese.

În vreme ce pe Monk îl ştia încă de când intrase în Sigma, căpitanul Kathryn Bryant rămânea pentru Gray o persoană prea

puțin cunoscută. Era atât de adâncită în tot felul de studii, încât puțini dintre membrii Sigma se puteau lăuda că o cunosc cu adevărat. În cea mai mare parte, rămăsese cu reputația pe care şi-o câştigase de la recrutare. Un agent o descrisese ca fiind un „computer ambulant". Faptul că lucrase ca agent de informații sporea şi mai mult misterul din jurul ei. Umbla vorba că activase chiar la *spionii negri.* Dar nimeni nu ştia sigur. Trecutul ei era strict confidențial, chiar şi pentru colegii de la Sigma. Astfel de secrete nu făcuseră decât să o izoleze şi mai mult.

Gray avea şi el o problemă cu trecutul femeii. Avea motive personale să-i antipatizeze pe cei de la spionaj. Operau de la distanță, departe de câmpul de luptă, mai departe chiar decât piloții de bombardamente – dar acțiunile lor erau mult mai periculoase. Mâinile lui Gray erau pătate de sânge din cauza unui agent de informații care-şi făcuse prost treaba. De sânge nevinovat. Nu putea scăpa de o anumită doza de neîncredere.

O privi atent pe Kat. Ochii verzi îi erau duri. Întreg trupul îi părea încordat. Lăsă trecutul la o parte. Acum, era colega lui de echipă.

Inspiră adânc. Şi el era comandantul ei.

„Poartă-te ca atare..."

Îşi drese vocea. Era timpul să se apuce de treabă. Ridică un deget.

— Aşadar... în primul rând, ce ştim?

Îi răspunse Monk, cu o mină foarte serioasă:

— Nu prea multe.

Kat afişa aceeaşi expresie impasibilă.

— Ştim că autorii masacrului au legătură, într-un fel sau altul, cu un cult cunoscut sub numele de Curtea Dragonului Roşu.

— E ca şi cum ai spune că au legătură cu Hari Krishna, i-o întoarse Monk. Gruparea asta e la fel de ascunsă şi de răspândită ca o ciupercă. Nu avem nici cea mai vagă idee cine se află, de fapt, în spatele întregii poveşti.

Gray dădu din cap. Primiseră ultimele informații prin fax, chiar în avion. Dar ceea ce-l îngrijora şi mai mult era vestea atentatelor la viața coechipierilor lor din Vatican. Cu siguranță şi de această dată fusese tot Curtea Dragonului. Dar de ce? Spre ce zonă de război clandestin se îndreptau? Avea nevoie de răspunsuri.

— Atunci, haideți să analizăm situația, spuse Gray, realizând că vorbea exact ca directorul Crowe.

Ceilalți doi îl priviră, aşteptând.

— Ne întoarcem la elementele de bază: mijloace, motiv şi ocazii.

— Ocazia a fost cum nu se poate mai bună, spuse Monk. Au lovit după miezul nopții. Când majoritatea străzilor erau pustii. Dar de ce nu au aşteptat să se golească şi catedrala?

— Ca să transmită un mesaj, răspunse Kat. O lovitură împotriva Bisericii Catolice.

— Nu putem face această presupunere, zise Monk. Încearcă să priveşti dintr-o perspectivă mai largă. Poate că a fost o diversiune. Menita să ne trimită pe o pista falsă. Au comis un masacru atât de oribil, încât nimeni să nu mai acorde atenție faptului că s-au furat nişte oase prăfuite.

Kat nu păru convinsă, dar femeia era greu de citit – îşi juca bine cartea. Parcă ar fi învățat asta undeva.

Gray puse capăt disputei.

— Oricum ar fi, pentru moment, discuția cu privire la *ocazie* nu ne oferă nici o pistă în legătură cu cine ar fi putut comite masacrul. Hai să trecem la motive.

— De ce să fure nişte oase? spuse Monk clătinând din cap şi îndreptându-şi spatele. Poate vor să le vândă înapoi Bisericii Catolice, împotriva unei recompense.

Kat clătină din cap.

— Dacă voiau doar bani, ar fi luat racla de aur. Prin urmare, trebuie să mai fie ceva în legătură cu oasele. Ceva despre care noi nu ştim nimic. Poate că ar fi mai bine să lăsăm pista asta în seama persoanelor noastre de contact de la Vatican.

Gray se încruntă. Nu-i plăcea să colaboreze atât de strâns cu Vaticanul. Prea multă secretomanie şi dogmă religioasă. Fusese crescut în religia romano-catolică şi, deşi era destul de credincios, mai studiase şi alte religii şi filosofii: budismul, taoismul, iudaismul. Învățase mult, dar nicăieri nu găsise răspunsul la această întrebare: Ce anume căuta?

Gray clătină din cap.

— Momentan şi *motivul* acestei crime rămâne necunoscut. O să cercetăm problema în profunzime după ce ne întâlnim cu ceilalți. Prin urmare, ne mai rămân doar *mijloacele*.

— Şi aici discutăm strict despre problema financiară, spuse Monk. Operațiunea a fost bine planificată şi impecabil executată. Numai dacă ne gândim la numărul de persoane implicate, ne dăm seama că a fost extrem de costisitoare. În toată povestea asta, colcăie banii.

— Banii şi un nivel de tehnologie pe care noi nu îl înțelegem,

spuse Kat.

Monk dădu din cap.

— Dar praful ala ciudat, de aur, din azimă?

— Aur monoatomic, murmură Kat, încreţindu-şi buzele.

Gray îşi imagină electrodul placat cu aur. Primiseră, în dosare, informaţii suplimentare despre această ciudată formă de aur, rezultate ale cercetărilor efectuate în laboratoare din întreaga lume: British Aerospace, Laboratoarele Naţionale Aragonne, Laboratoarele Boeing din Seattle, Institutul Niels Bohr din Copenhaga.

Praful nu fusese aur obişnuit, nu era doar pudra de aur. Fusese o stare elementară complet nouă a aurului, clasificată ca *starea M.* În loc să aibă matriţa metalică obişnuita, pudra alba era aur divizat în atomi individuali. Monoatomic sau în stare M. Până de curând, oamenii de ştiinţa nu bănuiseră că aurul se poate transmuta, nici în mod natural, nici artificial, într-o formă inerta, de praf alb.

Dar ce însemnau toate astea?

— Bine, spuse Gray, am citit cu toţii dosarul. Să discutăm aspectul ăsta. Să vedem dacă ne conduce undeva.

Monk vorbi:

— În primul rând, nu doar aurul se comporta aşa. Să nu uităm asta. Se pare că toate metalele intermediare din tabelul periodic – platina, rodiu, iridiu şi altele – se pot dizolva, la rândul lor, în praf.

— Nu se dizolvă, spuse Kat.

Se uită la dosarul în care se găseau copii ale unor articole din *Platinum Metals Review, Scientific American* şi chiar *Jane's Defense Weekly,* jurnalul Ministerului de Apărare al Marii Britanii. Părea că arde de nerăbdare să deschidă mapa.

— Termenul este *dezintegrare,* continuă ea. Aceste elemente în stare metalica se descompun atât în atomi individuali, cât şi în micromănunchiuri. Din punct de vedere al fizicii, această stare apare când electronii „de înaintare" şi „de întoarcere" fuzionează în jurul nucleului atomului, moment în care fiecare atom îşi pierde reactivitatea chimică faţă de vecinul său.

— Vrei să spui că nu mai stau *lipiţi* unul de altul.

Lui Monk îi jucau ochii în cap, uşor amuzaţi.

— Pe înţelesul tuturor, da, asta e ideea, zise Kat cu un oftat. Tocmai această lipsă de reactivitate chimică face metalele să îşi piardă aspectul *metalic* şi să se dezintegreze în praf. Un praf care poate fi detectat cu aparatura obişnuita de laborator.

— Aha… făcu Monk.

Gray se încrunta la Monk. Acesta ridica din umeri. Gray ştia prea bine că prietenul lui făcea pe prostul.

— Eu cred, continuă Kat fără să remarce schimbul de priviri, că autorii masacrului ştiau de aceasta lipsă de reactivitate chimică şi s-au bazat pe ideea că praful de aur nu va fi niciodată detectat. Asta a fost a doua lor greşeala.

— A doua? întrebă Monk.

— Au lăsat un martor în viaţă. Un tânăr. Jason Pendleton.

Kat deschise mapa din faţa ei. Părea să fi cedat în cele din urma tentaţiei.

— Revenind la chestiunea cu aurul. Ce spuneţi de lucrarea asta despre superconductibilitate?

Gray dădu din cap. Trebuia să-i recunoască meritele lui Kat. Descâlcise cel mai intrigant aspect al metalelor în stare M. Până şi Monk renunţase la atitudinea glumeaţă.

Kat continua:

— Deşi praful pare inert când este analizat cu echipamentele de laborator, starea atomică este departe de a avea o energie scăzută. E ca şi când fiecare atom ar fi luat energia pe care o folosise pentru a reacţiona cu vecinul său şi ar fi transformat-o în energie internă, îndreptată spre el însuşi. Energia a deformat nucleul atomului, întinzându-l într-o formă lunguiaţă, numită…

Cercetă articolul plimbându-şi degetele peste cuvinte. Gray observă că denumirea fusese evidenţiată cu galben fosforescent.

— O stare asimetrica de mobilitate atomică ridicată, spuse ea. În fizică se ştie că astfel de atomi pot transmite energie de la un atom la următorul fără să piardă energie netă.

— Creşterea conductivităţii, spuse Monk, fără să se mai prefacă.

— Energia transmisă într-un superconductor continuă să treacă prin material fără să piardă deloc putere. Un superconductor perfect ar permite acestei energii să curgă la infinit, până la sfârşitul timpului însuşi.

Urmară câteva clipe de linişte. Se gândeau cu toţii la multiplele şi uluitoarele implicaţii ale acestei teorii.

Monk vorbi primul.

— Grozav! Aşadar, am redus misterul la nivelul nucleelor atomice. Hai să dăm un pic înapoi. Ce legătură au toate astea cu masacrul din catedrala? De ce să otrăvească azima cu praful ăsta ciudat, de aur? Şi cum au făcut ca praful să omoare atâţia oameni?

Toate erau întrebări de bun-simț. Kat își închise mapa, recunoscând și ea, prin acest gest tacit, că răspunsul nu se găsea acolo.

Gray începea se înțeleagă de ce directorul i-i dăduse pe aceşti doi oameni ca parteneri. Nu doar pentru experiența și cunoștințele lor în domeniul serviciului de informații și al medicinei judiciare. Kat avea o neobișnuită capacitate de a se concentra asupra celor mai mici detalii, de a observa amănunte care tuturor celorlalți le scăpau. Monk însă, la fel de inteligent, se pricepea să privească problema în ansamblu, să pună detaliile la locul potrivit.

Dar el oare ce rol avea?

— Se pare că mai avem încă multe de investigat, conchise Gray.

Monk își ridică o sprânceană.

— Cum am spus de la început, nu avem prea multe de la care să pornim.

— Tocmai pentru asta am fost chemați noi. Ca să rezolvăm imposibilul.

Gray se uită la ceas, înăbușindu-și un căscat.

— Și pentru asta, ar trebui să ne odihnim cât putem mai bine înainte de a ateriza în Germania.

Ceilalți doi îl aprobară dând din cap. Gray se ridică și se îndrepta spre un scaun aflat în apropiere. Monk își luă perne și pături. Kat trase paravanele de la ferestre, reducând lumina. Gray îi privea.

Echipa lui. Răspunderea lui.

„Pentru a fi bărbat, trebuie mai întâi să te porți ca un bărbat."

Gray își luă perna și se așeză. Nu coborî spătarul. În ciuda epuizării, nu prea credea ca o să poată dormi. Monk stinse luminile de deasupra. Cabina se cufundă în întuneric.

— Noapte buna, comandante, spuse Kat din cealaltă parte a cabinei.

În vreme ce partenerii lui începeau să adoarmă, Gray stătea treaz în întuneric, întrebându-se cum ajunsese aici. Timpul se dilată. Sunetul motorului se pierdu în depărtare. Totuși, somnul părea să-l ocolească.

Profitând de intimitatea pe care i-o oferea momentul, Gray baga mâna în buzunarul de la blugi. Scoase un rozariu, prinse între degete crucifixul de la capăt și îl strânse atât de tare încât simți o durere în palmă. Îl primise cadou de absolvire de la bunicul său, care murise la doar câteva luni după aceea, când Gray era deja în tabăra de instrucție militară. Nu putuse veni la înmormântare.

Se lăsă pe spate. După întrevederea din acea după-amiază, îşi sunase părinții şi-i minţise că trebuia să plece într-o călătorie de afaceri, pentru o problemă apărută în ultima clipă.

Iarăşi fugea...

Degetele îi alunecau pe mărgelele dure ale rozariului.

Nu se ruga.

10.34 P.M.
LAUSANNE, ELVEŢIA

Château Sauvage, pitit în trecătoarea din Alpii Savoy, părea un uriaş de piatră. Zidurile de apărare erau groase de trei metri. Deasupra lor se înălța un turn, pătrat. Singura cale de acces spre poarta castelului era un pod de piatră care se întindea deasupra trecătorii. Deşi nu era cel mai mare castel din cantonul elveţian, era, cu siguranță, unul dintre cele mai vechi, construit în secolul al XII-lea. Iar rădăcinile lui erau chiar şi mai vechi. Zidul de apărare fusese ridicat pe ruinele unui castru roman, o străveche fortificaţie militară din secolul întâi.

Era, de asemenea, unul dintre cele mai vechi castele aflate în proprietate privată. Aparţinea familiei de Sauvage încă din secolul al XV-lea, când armata din Berna ocupase cu forța oraşul Lausanne, înlăturându-i de la putere pe episcopii decadenți, în timpul Reformei.

Parapetele castelului dădeau spre Lacul Geneva, aflat undeva, mult mai jos şi spre frumosul oraş de la poalele munților, Lausanne, cândva un sat de pescari, astăzi o metropolă în toată regula, cu parcuri pe malul lacului, cu muzee, cu centre de sănătate şi relaxare, cu cluburi şi cafenele.

Proprietarul actual al castelului, baronul Raoul de Sauvage, ignoră panorama oraşului cufundat în întuneric, luminat doar de felinarele străzilor şi coborî scările care duceau în subsolul castelului. Fusese chemat. În spatele lui, un câine lățos, imens, de şaptezeci de kilograme, îl urma la pas. Blana mițoasă, negru cu maro, a bernardezului de munte mătura treptele vechi, de piatră.

Raoul mai avea şi o văgăună unde ținea pitbuli de luptă, nişte brute masive, de o sută de kilograme, din Gran Canaria, cu părul scurt, cu gâtul gros, torturați până la sălbăticie. Creştea campioni ai acestui sport sângeros.

Acum însă, Raoul avea de rezolvat nişte probleme şi mai

sângeroase.

Trecu de nivelul cu temnițele castelului, cu grotele săpate în piatră. Celulele adăposteau acum vasta lui colecție de vinuri – o pivniță perfectă. O secțiune însă își mai păstra menirea din vremurile de demult. Patru grote de piatră fuseseră prevăzute cu gratii moderne, de oțel, cu încuietori electronice şi supraveghere video. În apropierea acestor celule, o încăpere mare mai adăpostea încă instrumente de tortură vechi… şi câteva moderne. Familia lui ajutase câțiva lideri naziști să scape din Austria după cel de-al Doilea Război Mondial – familii care aveau legătură cu dinastia de Habsburg. Îi ascunseseră acolo. Drept răsplată, bunicul lui Raoul îşi luase partea, „plata" pentru serviciile aduse, cu ajutorul căreia reuşise să păstreze castelul în familie.

Acum însă, la doar treizeci şi trei de ani, Raoul avea să-şi întreacă bunicul. Raoul, cu toate că era fiu nelegitim, primise atât titlul, cât şi moştenirea la vârsta de şaisprezece ani, după moartea tatălui său. Era singurul urmaş de sex masculin. În familia Sauvage, legăturile de sânge cântăreau mai mult decât cele maritale.

Încă unul dintre „câştigurile" obținute de bunicul său.

Baronul de Sauvage coborî şi mai mult, mergând cu capul aplecat, ca să nu se lovească de tavan, urmat de câinele lui. Un şir de becuri simple îi luminau drumul.

Scara de piatră se transformă în pietre săpate direct în stâncă. Pe aici călcaseră odinioară şi legionarii romani, cărând adesea un taur sau un țap spre a fi sacrificat în camera de dedesubt. Încăperea fusese transformată de către romani într-un templu închinat lui Mithra, un zeu al soarelui importat în Iranul antic, al cărui cult fusese adoptat de soldații imperiului. Mithraismul a apărut înaintea creştinismului şi între cele două religii există asemănări uimitoare. Ziua de naştere a lui Mithra se sărbătorea pe 25 decembrie. Venerarea zeului implica botezul şi consumarea unei mese sacre, compuse din pâine şi vin. Mithra avusese şi el doisprezece discipoli, considera duminica o zi sfântă şi vorbea despre un rai şi un iad. Când murise, Mithra fusese şi el pus într-un mormânt şi înviase peste trei zile.

Plecând de la aceste informații, unii cercetători în domeniu susțineau că religia creştină încorporase mitologia mithraică în propriul ritual. Cum se întâmplase şi cu castelul în sine – cetatea nouă se înălțase pe ruinele celei vechi, cel puternic îl îngropase pe cel slab. Raoul nu găsea nimic rău în toate astea, ba chiar respecta

această evoluție a lucrurilor.

Era legea firii.

Raoul coborî ultimele trepte şi intră în vasta grotă subterană. Plafonul peşterii era un dom natural de piatră, împodobit cu gravuri rudimentare care reprezentau stelele şi un soare stilizat. Într-o parte, se afla un vechi altar mithraic, pe care se sacrificau odinioară taurii tineri. În spatele acestuia, curgea un firicel de apă rece şi adâncă, un pârâu. Raoul îşi imagina că leşurile sacrificate erau aruncate aici pentru a fi duse de apă. Scăpase chiar el de câteva cadavre în felul ăsta... de cele pe care nu le aruncase la câini.

La intrare, Raoul îşi scoase haina lungă, de piele. Sub haină, purta o cămaşă veche, din țesătură aspră, pe care era brodat un dragon răsucit, simbolul Oridinis Draconis, ordin din care familia sa făcea parte de generații întregi şi al cărui drept de membru îl dobândise prin naştere.

— Stai, Drakko! îi porunci el câinelui.

Bernardezul de munte se aşează pe labe. Ştia că nu e indicat să nu se supună.

La fel cum ştia şi stăpânul lui...

Raoul îl salută pe ocupantul cavernei cu o plecăciune, apoi merse mai în față.

Marele Imperator Suveran al Curții îl aştepta în fața altarului, îmbrăcat într-un costum de motociclist, din piele neagră. Deşi era cu douăzeci de ani mai bătrân decât Raoul, bărbatul era la fel de înalt şi de lat în umeri ca şi tânărul. Nu-şi arăta nicidecum vârsta. Trupul îi părea neatins de trecerea timpului.

Conducătorul pătrunsese în grotă prin intrarea secretă, din spate... împreună cu un străin.

Era interzis oricui din afara Curții să-i vadă fața Imperatorului. Ca măsură de siguranță, străinul fusese legat la ochi.

Raoul îi remarcă, de asemenea, pe cei cinci bărbați musculoşi care aşteptau în fundul cavernei, toți înarmați cu puşti automate – garda de elita a Imperatorului.

Raoul înainta cu brațul drept pe piept. Căzu într-un genunchi în fața Imperatorului. Raoul era conducătorul infamilor *adepți exempti,* ordinul militar al Curții, o onoare pe care familia sa o deținea încă de pe vremea lui Vlad Țepeş, unul din strămoşii familiei de Sauvage. Dar toți se plecau în fața Imperatorului. O poziție pe care Raoul spera să o ocupe chiar el, într-o bună zi.

— Ridică-te! îi porunci bărbatul.

Raoul se supuse.

— Americanii sunt deja pe drum, spuse Imperatorul. Vocea lui, înăbuşită de cască, răsuna totuşi dur. Oamenii tăi sunt gata?

— Da, sire. Am ales personal doisprezece oameni. Aşteptam doar ordinele voastre.

— Prea bine. Aliații noştri ne-au împrumutat pe cineva care să ne ajute în această operațiune. Cineva care-i cunoaşte pe agenții americani.

Raoul se strâmbă. Nu avea nevoie de ajutor.

— Ai vreo obiecție în legătură cu asta?

— Nu, sire.

— Un avion vă aşteaptă, pe tine şi pe oamenii tai, la aeroportul Yverdon. Eşecul nu-ți va mai fi tolerat a doua oară.

Raoul simți că i se strânge inima în piept. El condusese misiunea pentru furtul moaştelor de la Koln. Însa nu reuşise să purifice sanctuarul. Lăsase un supraviețuitor. Şi încă unul care arăta acum cu degetul direct spre ei. Raoul căzuse în dizgrație.

— Nu voi da greş, îşi asigură el superiorul.

Imperatorul îl privi lung prin vizorul coborât al căştii.

Parcă-l săgeta cu privirea.

— Îți cunoşti datoria.

Raoul dădu din cap.

Imperatorul o porni înainte, trecând pe lângă Raoul urmat de gărzile sale de corp. Se îndrepta spre castel. Punea stăpânire pe *chateau* până la terminarea jocului. Mai întâi însă, Raoul trebuia să curețe mizeria pe care o lăsase în urma.

Asta însemna un nou drum în Germania.

Aştepta să plece Imperatorul. Drakko se luă după grupul de bărbați, de parcă ar fi simțit cine deține adevărata putere.

Pe de altă parte însă, conducătorul vizitase adesea castelul în ultimii zece ani, de când cheile damnării şi mântuirii căzuseră în brațele lor.

Totul datorită unei descoperiri întâmplătoare la Muzeul din Cairo.

Acum erau atât de aproape…

Odată ce Imperatorul plecă, Raoul se uită în sfârşit la străin. Ceea ce văzu îl dezamăgi profund şi nu se sfii s-o arate. Cel puțin costumul mulat, în întregime negru, îi venea bine.

La fel ca şi pandantivul de argint în formă de dragon, care atârna de lanțul de la gâtul femeii.

ZIUA A DOUA

5
FRENETIC

25 IULIE, 2.14 A.M.
KOLN, GERMANIA

Lui Gray i se păruse întotdeauna că bisericile aveau noaptea un aer oarecum fantomatic. Niciodată însă senzația nu fusese atât de intensă ca în cazul lăcaşului de cult în care se afla acum. După crimele recent petrecute aici, clădirea în stil gotic îți trezea un sentiment de groază aproape palpabilă.

În timp ce traversa piața împreună cu echipa lui, Gray examina cu atenție Catedrala din Koln sau Domul, cum îi spuneau localnicii. Era luminată de nişte felinare exterioare care învăluiau edificiul într-o strălucire argintie. Cea mai mare parte a fațadei dinspre vest era formată din două turnuri masive. Spiralele gemene se ridicau aproape una de cealaltă, înălțându-se de ambele părți ale uşii principale, cu doar câțiva metri distanța între ele. La capăt se țuguiau, formând două vârfuri ascuțite, terminate în nişte cruci micuțe. Fiecare din cele două structuri a câte o sută cincizeci de metri fusese decorată cu basoreliefuri complicate. Ferestre umbrite de arcade se înălțau de-a lungul turnurilor, urcând parcă spre cerul nopții şi spre Luna de deasupra.

— Se pare că ne-au lăsat lumina aprinsă, spuse Monk privind cu uimire catedrala înconjurată de felinare.

Îşi potrivi rucsacul mai sus pe umăr.

Toți purtau costume civile închise la culoare, pentru a nu ieşi în evidență. Pe dedesubt însă, fiecare membru al echipei avea, lipit de corp, un costum mulat, de armură lichidă. Rucsacurile lor negre, marca Arcteryx, erau bine utilate în vederea misiunii, inclusiv cu armele primite de la persoana lor de legătură de la CIA, care-i aşteptase la aeroport: pistoale compacte Glock M-27, de calibru 40, prevăzute cu sistem de țintire pe timp de noapte, pe bază de tritiu.

Monk mai avea şi o puşcă automată Scattergun prinsă de coapsa dreaptă, ascunsă sub o haină lungă. Arma fusese creată anume pentru astfel de situații – era compactă, cu vârful turtit,

prevăzută cu spot de lumină pentru a putea ținti cu precizie şi în semiîntuneric. Kat, pe de altă parte, nu folosea ceva atât de sofisticat. Reuşise în schimb să ascundă opt pumnale. Indiferent de poziție, atingea în orice secundă o lamă cu degetele.

Gray se uită la ceasul subacvatic marca Breilting. Limbile fosforescente arătau ora două şi un sfert. Se încadrau perfect în timp.

Traversară piața. Gray cercetă cu privirea colțurile întunecate pentru a surprinde vreun eventual element suspect. Totul părea în regulă. La acea oră şi în mijlocul săptămânii, locul era aproape pustiu. Doar câțiva trecători răzleți... Şi cei mai mulți dintre aceştia se clătinau pe picioare, îndreptându-se spre casele lor, după ce cârciumile din oraş se închiseseră. Dar mai existau încă semne ale aglomerației de mai devreme. Grămezi de flori lăsate de cei veniți să plângă victimele masacrului zăceau pe marginile piațetei, alături de cutii de bere aruncate de turişti. Munți de lumânări de ceară, acum topite, încadrau altarele comemorative, unele cu fotografii ale celor care muriseră. Câteva candele încă mai ardeau, ca nişte steluțe pâlpâitoare în noapte, singuratice şi abandonate.

Într-o biserică din apropiere, avea loc o slujbă comemorativă, cu un mesaj al papei transmis în direct.

Se făcuseră demersuri ca piața să fie goală în acea noapte.

Cu toate acestea, Gray observă că tovarăşii lui scrutau cu mare atenție împrejurimile. Nu-şi asumau nici un risc.

Chiar în fața catedralei, era parcată o camionetă, cu emblema municipala *Polizei* scrisă pe-o parte. Servise ca bază de operare pentru echipa de legişti. La aterizare, Gray fusese informat de către Logan Gregory, secundul organizației Sigma, că toate echipele locale de investigații fuseseră retrase la miezul nopții, dar că aveau să se întoarcă în zori. La ora şase fix. Până atunci, biserica era numai a lor.

Ei, nu chiar numai a lor.

Una din uşile laterale ale catedralei se deschise în clipa când se apropiară. O siluetă înaltă şi uscățivă se profilă pe fundalul luminii din interior. Ținea un braț ridicat.

— Monseniorul Verona, şopti Kat, confirmând identitatea persoanei.

Preotul înaintă spre cordonul instalat de poliție de jur împrejurul catedralei. Vorbi cu unul din cei doi gardieni de serviciu, postați acolo pentru a-i ține pe eventualii curioşi departe

de scena crimei, apoi le făcu semn celor trei să treacă prin baricadă.

Gray, Monk şi Kat îl urmară prin uşa deschisă.

— Căpitane Bryant! spuse monseniorul zâmbind cu căldură. În ciuda circumstanţelor tragice, este o adevărată plăcere să te revăd.

— Mulţumesc, profesore, spuse Kat, însoţindu-şi răspunsul de un zâmbet afectuos, care-i îmblânzi trăsăturile într-o expresie de prietenie sinceră.

— Te rog, spune-mi Vigor.

Intrară cu toţii în pronaosul catedralei. Monseniorul închise şi încuie uşa în urma lor. Îi cercetă din ochi pe cei doi însoţitori ai lui Kat.

Gray simţi greutatea privirii lui. Bărbatul era cam de aceeaşi înălţime ca şi el, dar avea o constituţie mai firavă. Părul grizonat îi era pieptănat pe spate, ondulându-i-se în valuri. Avea barbişon frumos îngrijit şi era îmbrăcat simplu, în blugi şi cu un pulover negru, cu anchior, care lăsa să i se vadă gulerul preoţesc.

Însă privirea fermă şi fixă a bărbatului fu cea care-l frapa cel mai mult pe Gray. În ciuda atitudinii sale primitoare, omul acesta inspira respect. Până şi Monk îşi îndreptă umerii sub privirea lui.

— Veniţi înăuntru, spuse Vigor. Ar fi bine să-ncepem cât mai repede.

Monseniorul îi conduse spre uşile închise ale naosului, le deschise şi le făcu celor trei semn să intre.

De-ndată ce pătrunse în interiorul bisericii, două lucruri îl izbiră pe Gray. Primul era mirosul. În aer, dincolo de izul puternic de tămâie, se simţea un miros greu, de ars.

Totuşi, acesta nu fu singurul lucru care-i atrase atenţia lui Gray. O femeie se ridică dintr-un şir de bănci şi le veni în întâmpinare. Arăta ca Audrey Hepburn în tinereţe: piele albă ca zăpada, păr scurt şi foarte negru, cu cărare şi dat pe după urechi, ochi de culoarea caramelului. Nu le zâmbi. Privirea i se plimbă asupra nou-veniţilor, insistând o idee mai mult asupra lui Gray.

Gray recunoscu pe dată legătura de rudenie dintre tânără şi monsenior, mai degrabă după intensitatea privirii decât după vreo trăsătură fizică.

— Nepoata mea, o introduse Vigor. Locotenent Rachel Verona.

Terminară repede cu prezentările. Şi, deşi nu exista nici un fel de animozitate pe faţă, cele două tabere rămâneau încă separate. Rachel păstra o oarecare distanţă prudentă, gata parcă să înhaţe în orice clipă arma, dacă ar fi fost necesar. Prin vesta descheiată,

Gray zărise un pistol la centura femeii. O Beretta de 9 mm.

— Ar trebui să-ncepem, spuse Vigor. Vaticanul a reuşit să ne asigure puțină intimitate sub pretextul că are nevoie de timp să sfințească şi să binecuvânteze naosul după evacuarea ultimului cadavru.

Monseniorul îi conduse pe culoarul central.

Gray observă că porțiuni din şirurile de bănci fuseseră marcate cu bandă adezivă. Pe fiecare dintre ele erau cartoane cu numele celor decedați. Păşi printre contururile desenate cu creta pe jos. Podeaua fusese spălată, dar sângele pătrunsese adânc în mortar şi pătase duşumeaua de piatră. Buline galbene, de plastic, marcau locurile unde căzuseră cartuşele, trimise de mult către laboratoare, pentru a fi analizate.

Gray privi în lungul catedralei, imaginându-şi cum trebuie să fi arătat locul ceva mai devreme: cadavre peste tot, miros pătrunzător de sânge ars. Aproape că simțea un ecou al durerii, rămas întipărit în piatră, la fel ca duhoarea. Simți un fior străbătându-i trupul. Fiind romano-catolic, acest măcel reuşi să-l tulbure mai mult decât doar prin violența lui. Era o insulta la adresa lui Dumnezeu. Era ceva satanic.

Fusese oare asta o parte din motivația crimei?

Să transforme sărbătoarea într-o Liturghie Neagră?

Monseniorul vorbi, întrerupându-i firul gândurilor.

— Aici se ascundea băiatul care a fost găsit în viața.

Arătă spre o cabină de spovedanie de lângă peretele dinspre nord, la jumătatea naosului lung.

Jason Pendleton. Singurul supraviețuitor.

Gray găsi un fel de mulțumire sumbră în ideea ca nu toți muriseră în acea noapte însângerata. Atacatorii făcuseră o greşeală. Nu erau perfecți. Erau oameni. Se concentra asupra acestui gând. Deşi fusese un act diabolic, mâna care-l comisese fusese a unui om, la fel ca oricare altul. Nu ca n-ar fi existat şi diavoli cu chip de om.

Dar oamenii puteau fi prinşi şi pedepsiți.

Ajunseră la sanctuarul înalt, unde se aflau altarul de marmura şi *cathedra* cu spătar înalt, scaunul episcopului. Vigor şi nepoata lui îşi făcură cruce. Monseniorul se lăsă într-un genunchi, apoi se ridică. Îi conduse în spatele altarului, printr-o poarta deschisa în grilaj. Şi aici fuseseră trasate contururi cu creta şi marmura era pătata de sânge. Poliția sigilase cu bandă galbena o zonă din dreapta.

Un sarcofag de aur fusese răsturnat pe podea, crăpând dalele de marmură şi zăcea într-o rână cu capacul la doi paşi depărtare.

Gray îşi dădu rucsacul jos de pe umăr şi se lasă într-un genunchi.

Racla de aur, când fusese întreagă, reprezentase, în mod evident, o biserica în miniatura, cu arcade modelate în aur şi împodobita cu scene realizate din rubine şi smaralde care descriau viaţa lui Hristos, de la momentul adorării Sale de către Magi până la patimi şi răstignire.

Gray îşi puse o pereche de mânuşi de cauciuc.

— Aici erau păstrate moaştele?

Vigor dădu din cap.

— Încă din secolul al XIII-lea.

Kat i se alătură lui Gray.

— Văd că au luat deja amprentele, spuse ea, arătând spre praful fin şi alb care se mai vedea încă pe crăpătură şi în adânciturile basoreliefurilor.

— Nu s-a găsit nimic, spuse Rachel.

Monk îşi roti ochii prin catedrala.

— Şi n-au mai luat nimic altceva?

— S-a făcut un inventar complet, continuă Rachel. Am avut deja ocazia să luăm declaraţii întregului personal, inclusiv preoţilor.

— S-ar putea să vreau şi eu să discut cu ei, mormăi Gray, studiind încă racla.

— Apartamentele lor sunt în curtea interioară, răspunse Rachel înăsprindu-şi vocea. Nimeni nu a văzut şi nu a auzit nimic. Dar, dacă vrei să-ţi pierzi timpul, n-ai decât.

Gray îşi ridică ochii spre ea.

— Am spus doar că *s-ar putea* să vreau să discut cu ei.

Femeia îi susţinu cu stoicism privirea.

— Şi eu aveam impresia că această investigaţie este un efort *comun.* Nu ajungem nicăieri dacă ne reverificăm unii pe alţii la fiecare pas.

Gray trase aer în piept, ca să se calmeze. Începuse investigaţia doar de câteva minute şi reuşise deja să-şi calce partenerii pe bătături. N-ar fi trebuit să interpreteze atât de dur îngrijorarea şi încordarea de mai devreme a femeii.

Vigor puse o mâna pe umărul nepoatei sale.

— Vă asigur că a fost o investigaţie temeinică. Cunoscându-i pe colegii mei, pentru care vorba măsurată şi prudenţa sunt adesea mai importante decât raţiunea, mă îndoiesc că veţi reuşi să

obțineți mai multe detalii. Nu vă vor spune nimic, mai ales dacă vor fi interogați de o persoană care nu aparține clerului.

— Toate bune şi frumoase, dar putem reveni la subiect? interveni Monk.

Toate privirile se-ndreptară spre el. Încerca sa schițeze un zâmbet.

— Cred că tocmai întrebasem dacă s-a mai furat şi altceva.

Gray simți că atenția nu mai era îndreptată asupra lui. Ca de obicei, Monk îl scotea din încurcătura. Un diplomat în armura!

Rachel îl fixa pe Monk cu o privire nedumerită.

— După cum am spus, nimic nu a fost…

— Da, mulțumesc, doamnă locotenent. Dar eu voiam să ştiu dacă se mai păstrează şi alte moaşte în această catedrala. Moaşte pe care hoții să *nu* le fi luat.

Rachel se încruntă, nedumerită.

— M-am gândit, explică Monk, că ceea ce nu au luat hoții ne-ar putea oferi la fel de multe informații ca şi ceea ce au luat.

Ridică din umeri. Chipul lui Rachel se relaxa puțin, analizând acest nou punct de vedere. Furia i se risipi.

Gray era mulțumit. Cum reuşise Monk să facă asta?

Monseniorul îi răspunse:

— Există o cameră de tezaur lângă naos. Acolo se păstrează moaştele bisericii originale, în stil romanesc, care se înălța cândva în acest loc: sceptrul şi lanțul Sfântului Petru şi câteva bucăți din crucea lui Hristos. La fel şi sceptrul unui episcop din secolul al XIV-lea şi o sabie încrustata cu diamante a unui principe elector din secolul al XV-lea.

— Şi nu s-a furat nimic din camera de tezaur?

— Totul a fost inventariat, răspunse Rachel, păstrând, în continuare, privirea fixă. Nu s-a mai furat nimic altceva.

Kat se apleca lângă Gray, dar ochii-i erau ațintiți asupra celor rămaşi în picioare.

— Aşadar, au fost luate doar oasele. De ce?

Gray îşi îndreptă atenția asupra sarcofagului deschis. Scoase un pix cu lanternă din rucsacul de lângă el şi examina interiorul. Nu avea nici un model. Era doar o suprafață neteda de aur. Observa un fir de praf alb pe fundul raclei. Să fi fost oare tot pudră pentru luarea amprentelor? Sau cenuşă de oase? Nu puteau afla decât într-un singur fel. Se întoarse iar la rucsac, de unde scoase o trusă. Folosi un aspirator mic, cu baterii, ca să colecteze praful suspect într-o eprubetă sterila.

— Ce faci? întreba Rachel.

— Dacă ăsta e praf de oase, am putea afla răspunsul la câteva întrebări.

— Cum ar fi?

Gray se lăsă pe spate şi examina eprubetă. Erau doar câteva grame de praf gri.

— Putem face nişte teste ca sa determinăm vechimea, să aflăm dacă oasele furate au aparţinut sau nu unei persoane care a trăit în vremea lui Isus. Poate că întreg masacrul s-a comis pentru a recupera osemintele cuiva care a făcut parte din Ordinul Dragonului. Cine ştie ce lord sau prinț... Gray sigila eprubetă şi puse mostra deoparte. Aş mai vrea şi câte va mostre din geamul spart al incintei de siguranța. Poate aflăm cum a reuşit dispozitivul să crape sticla antiglonț. Laboratoarele noastre pot sa examineze microstructura cristalină şi să determine modele de fragmentare.

— Mă ocup eu, spuse Monk deschizându-şi rucsacul.

— Dar piatra? întreba Rachel. Sau alte materiale dinăuntrul catedralei?

— Ce vreți să spuneți? întreba Gray.

— E posibil ca mecanismul care a provocat moartea credincioşilor să fi afectat şi piatra, marmura, lemnul, plasticul... Într-un fel ce nu poate fi detectat cu ochiul liber.

Gray nu se gândise la asta. Dar ar fi trebuit. Monk îi surprinse privirea şi-şi încrunta sprâncenele. Se părea că locotenenta de la Carabinieri era mai mult decât o fetişcană drăguța.

Gray se întoarse spre Kat pentru a pune la punct metodologia de colectare a mostrelor. Dar femeia părea preocupată. Cu coada ochiului, Gray observase interesul pe care-l manifesta pentru racla moaştelor. Mai că nu-şi băgase capul în sarcofag, ca să vadă mai bine. Stătea ghemuita pe podeaua de marmură, aplecată asupra unui lucru.

— Kat...?

Fata ridica o pensulă micuță.

— O clipă!

În cealaltă mână ținea o brichetă cu gaz, în formă de pistol. Apăsă trăgaciul şi o flacără subțire şi albastră ieşi şuierând prin țeavă. Duse focul deasupra unei grămăjoare de praf, evident adunat cu pensula de pe fundul sarcofagului.

După câteva secunde, praful gri se topi şi se transformă, bolborosind, într-un lichid transparent, de culoare chihlimbarului. Aluneca pe marmura rece şi se întări numaidecât, sub formă de

sticlă. Strălucirea de pe marmura albă era inconfundabilă.

— Aur! spuse Monk.

Toți urmăriseră experimentul.

Kat se trase într-o parte şi stinse bricheta.

— Praful din racla moaştelor… e acelaşi care se găseşte în pâinea de la împărtăşanie. Aur monoatomic, sau în stare M.

Gray îşi aminti cum le descrisese directorul Crowe testele efectuate în laborator – cum praful fusese topit, apoi se întărise. Şi se transformase în aur solid.

— Asta e aur? întrebă Rachel. Aur, metalul prețios?

Sigma informase Vaticanul cu privire la ultimele descoperiri legate de praful din azimă, pentru a putea fi luate măsurile de siguranță. Şi cei doi spioni ai Sfântului Scaun fuseseră informați, dar, evident, avuseseră îndoieli.

— Eşti sigură? întrebă Rachel.

Kat era deja pregătită să aducă dovezi în sprijinul afirmației sale. Avea în mână un recipient cu picături de ochi, al cărui conținut îl vărsa pe masă. Gray ştia ce se găsea în flaconul de ochi. Laboratoarele de la Sigma le dăduseră tuturor câte unul, special în acest scop. Un compus de cianură. De ani de zile, minerii utilizau un procedeu numit „lipitoarea de cianura” pentru a scoate aurul din tot felul de rămăşițe.

Atinsă de picătură, sticla de chihlimbar sfârâi de parcă ar fi fost arsă de un acid. Însă, în loc să înghețe sticla, cianura săpă în aceasta o dâră de aur curat, o vână de metal, închistată în sticlă. Nu încăpea nici o îndoială.

Monseniorul Verona privi fără să mai clipească, lărgindu-şi cu un deget gulerul preoțesc de la gât. Murmură:

„Iar străzile Ierusalimului vor fi pavate cu un aur atât de pur, încât va părea sticlă transparentă…”

Gray privi întrebător spre preot.

Vigor clătină din cap.

— Din Cartea Apocalipsei… nu mă luați în seamă.

Însă Gray remarcă felul în care bărbatul se retrase în sine, rupându-se pe jumătate de realitate, pierdut în gânduri. Oare ştia mai multe? Gray simți că monseniorul nu încerca să se ascundă de ei, ci mai degrabă avea nevoie de timp ca să chibzuiască la ceva anume.

Kat îl întrerupse. Stătuse aplecată asupra mostrei cu o lupă montată într-o lampă cu ultraviolete.

— Cred că e ceva mai mult decât aur aici. Detectez şi nişte pete

mici, de argint.

Gray se apropie de ea. Kat îl lăsă să privească prin lentila ei, făcând umbră cu mâna bucății de sticlă, pentru ca mostra să fie mai bine luminată de razele ultraviolete. Venele de aur metalic păreau, într-adevăr, pătate de impurități argintii.

— Ar putea fi şi platină, spuse Kat. Amintiți-vă că starea monoatomică poate fi prezentă nu doar la aur, ci la orice metal tranzițional din tabelul periodic. Inclusiv la platină.

Gray dădu din cap.

— Poate că praful nu e aur pur, ci un amestec de mai multe serii de platină. Un amalgam de mai multe metale în stare M.

Rachel continua să privească bucățica de sticlă.

— Praful ăsta n-ar putea proveni chiar din sarcofag? Poate că, în timp, aurul carcasei s-a sfărâmat…

Gray clatină din cap.

— Procesul de aducere a aurului metalic în stare M este foarte complicat. Timpul singur nu poate face asta.

— Dar doamna locotenent s-ar putea să aibă totuşi dreptate, spuse Kat. Poate ca dispozitivul folosit a afectat racla cu moaşte şi a produs transmutări în aurul din care e făcut sarcofagul. Încă nu aveam nici cea mai mică idee cu privire la mecanismul prin care funcționează…

— S-ar putea sa am eu un indiciu, o întrerupse Monk.

Stătea lângă carcasa de siguranța zdrobită, de unde adunase câteva cioburi. Se îndreptă spre o cruce masivă, de fier, aflată în apropiere.

— Se pare că unul dintre băieții de la Criminalistică nu a observat un glonț, spuse Monk.

Întinse mâna şi scoase un cartuş gol de sub picioarele unui Crist răstignit. Făcu din nou un pas în spate, îl ridică în dreptul crucii, apoi dădu drumul cartuşului. Bucata de metal zbură douăzeci şi unu de centimetri prin aer şi se lipi, cu zgomot, din nou de cruce.

— E magnetizat, spuse Monk.

Se auzi încă un zgomot. Mai puternic, mai ascuțit. Crucea se răsuci pe jumătate în firida ei.

Preț de-o clipă, Gray nu înțelese ce se petrecuse.

Monk plonja înspre altar.

— Jos! strigă el.

Se auziră mai multe împuşcături.

Gray simți o lovitura în umăr. Se dezechilibra, dar armura

lichidă îl feri de orice rana serioasa. Rachel îl înşfăca de braţ şi îl trânti spre un rând de bănci.

Gloanţele muşcară din lemn, apoi ricoşară în marmura şi în piatră.

Kat se trânti la pământ împreuna cu monseniorul, acoperindu-l cu trupul ei. Un glonţ o lovi în coapsa, aproape făcând-o să se prăbuşească, dar căzură împreuna în spatele altarului, lângă Monk.

Gray abia dacă reuşise să-i zărească pe atacatori.

Bărbaţi în sutane cu glugă.

Se auzi un clinchet surd. Gray ridica privirea şi văzu un obiect negru, de mărimea unui pumn, arcuindu-se în aer, pe toată lungimea bisericii.

— Grenadă! strigă el.

Îşi puse rucsacul în cap şi o împinse pe Rachel între bănci. Pe brânci, se îndreptară cât putură mai repede spre zidul dinspre sud.

3.20 A.M.

Monk abia dacă avu timp să reacţioneze la strigătul lui Gray. Îi înşfăca pe Kat şi pe monsenior şi se lipi de ei, acoperindu-i cu trupul lui, în spatele altarului de piatră.

Grenada căzu în fundul catedralei şi explodă, cu un sunet înfricoşător. O cascada de bucăţi de marmura ţâşni în sus şi în lateral, izbindu-se de şirurile de bănci de lemn. Un nor de fum se înălţa, în rotocoale.

Pe jumătate asurzit de explozie, Monk îi trase pur şi simplu în picioare pe Kat şi pe monseniorul Verona.

— După mine!

Era moarte curată sa rămână acolo, în loc deschis. Dacă aruncau o grenadă în spatele altarului, soarta le era pecetluita. Trebuiau să ajungă într-un loc mai ferit.

Monk ţâşni spre zidul dinspre nord. În urma lui, împuşcăturile răsunau cu aceeaşi sălbăticie. Gray ţintise zidul opus. Foarte bine. După ce ajungeau în poziţie, puteau încerca un foc încrucişat prin centrul bisericii.

Odată plecat de lângă altar, Monk se îndrepta cât putu mai repede spre un adăpost. Căută din ochi cea mai apropiata ascunzătoare şi zări o uşa mare, de lemn. Asasinii remarcară în

sfârşit fuga lor. Gloanţele se izbiră în marmura de pe jos, ricoşară în coloane şi se înfipseră în băncile de lemn. Veneau acum din toate direcţiile. Alţi asasini trăgeau din fundul bisericii, intrau pe celelalte uşi, le blocau toate căile de ieşire, îi încercuiau.

Le trebuia o acoperire.

Monk îşi smulse arma automata de la şold. Într-o clipită, o ridică sub braţul stâng, îndoit şi apăsă trăgaciul. Odată cu împuşcăturile, auzi un geamăt puternic în spatele unor bănci din apropiere. Nu trebuia să fi un ţintaş prea dibaci când trăgeai cu arma asta.

Schimbându-şi poziţia, Monk îndreptă puşca spre clanţa uşii de lemn. Era prea mult să spere că ar fi putut găsi o ieşire acolo, dar cel puţin n-ar mai fi fost în centrul naosului. De la câţiva paşi distanţă, apăsă trăgaciul. Auzi un protest slab din partea monseniorului Verona.

Dar nu avea timp de polemici.

Explozia făcu o gaură de mărimea unui pumn, zdrobind dintr-odată atât clanţa, cât şi încuietoarea. Încă fugind, Monk se izbi în uşă, care cedă sub lovitura umărului său. Se prăbuşi înăuntru, urmat de Kat şi de monsenior. Kat se întoarse, şchiopătând şi închise uşa.

— Nu! spuse preotul.

Monk înţelese acum motivul protestelor.

Incinta în care intraseră era de mărimea unui garaj pentru o singura maşină. Privi cutiile de sticlă pline cu robe, însemne vechi şi bucăţi de sculpturi. Din câteva străluceau chiar bucăţi de aur.

Era Camera de Tezaur a catedralei.

Nu exista nici o ieşire.

Erau prinşi în capcană.

Kat îşi luă poziţia, cu pistolul în mână şi se uită prin gaura făcută în uşă.

— Vin!

3.22 A.M.

Rachel ajunse la capătul şirului de bănci, cu respiraţia tăiată, cu bubuiturile inimii răsunându-i în urechi. Gloanţele continuau să răsune în jurul lor, venind din toate părţile, smulgând bucăţi de lemn din băncile care-i adăposteau.

Explozia grenadei încă-i mai răsuna în cap, însă auzul începuse

să-i revină. Cu siguranță, preoții şi personalul auxiliar auziseră zgomotul asurzitor şi chemaseră poliția.

Focurile încetară pe moment. Atacatorii îşi schimbau poziția, înaintând spre centrul culoarului.

— Du-te lângă zid! îi spuse Gray. Ascunde-te în spatele stâlpilor. Te acopăr eu.

Rachel zări cei trei stâlpi care susțineau acoperişul boltit. Era un adăpost mai bun decât cele două şiruri de bănci care o încadrau momentan. Privi în spate, spre american.

— La semnalul meu! spuse el, ghemuindu-se.

Privirile li se întâlniră. Rachel zări o urmă de frică, dar şi concentrare şi hotărâre. Bărbatul dădu din cap, se răsuci, se pregăti, apoi strigă:

— Acum!

Rachel se aruncă spre capătul şirului de bănci, în timp ce o ploaie de gloanțe şuiera în spatele ei. Se auzeau mai tare decât cele ale atacatorilor. Armele lui Gray nu aveau amortizoare.

Căzu pe podeaua de marmură şi se rostogoli până în dreptul pilonilor. Sări numaidecât în picioare, cu spatele lipit de stâlpul uriaş. Uitându-se cu grijă pe lângă acesta, îl zări pe comandantul Pierce apropiindu-se cu spatele, cu câte un pistol în fiecare mână, trăgând încontinuu.

Un bărbat în robă din capătul aceluiaşi şir de bănci căzu pe spate, cu trupul zvâcnindu-i sub impactul gloanțelor. Un altul, în centrul culoarului, scoase un țipăt şi-şi duse mâinile la gât, de unde țâşni un fir roşu de sânge. Ceilalți se feriseră de atacul americanului. În partea opusă a bisericii, Rachel zări cinci, şase bărbați adunați în jurul uşii Camerei de Tezaur a bisericii, trăgând aproape fără oprire.

Când comandantul Pierce ajunse lângă ea, gâfâind, Rachel se răsuci pentru a privi şi de cealaltă parte a stâlpului. Se uită de-a lungul zidului. Deocamdată, nimeni nu blocase drumul aici. Dar era evident că lucrul ăsta avea să se întâmple cât de curând.

— Ce facem acum? întrebă ea scoțându-şi pistolul dintr-un tocul de umăr – Beretta pe care i-o dăduse, în Roma, şoferul de la Carabinieri.

— Şirul ăsta de coloane merge în paralel cu zidul. O luăm pe aici. Trage în tot ce mişca.

— Scopul fiind…?

— Să ieşim dracului din capcana asta!

Rachel se încruntă. Şi cu ceilalți cum rămânea?

Probabil că americanul îi remarcă îngrijorarea.

— Ieşim în stradă. Atragem după noi cât mai mulți nenorociți putem.

Rachel dădu din cap. Carevasăzică, ei erau momeala.

— Să mergem!

Stâlpii de lângă zidul de sud erau la doar doi metri distanță unul de celălalt. Porniră cu mişcări repezi, aplecați, folosind şirurile de bănci din apropiere drept acoperire suplimentară. Comandantul Pierce trăgea în sus, în vreme ce Rachel îi descuraja pe atacatori să intre pe culoarul dintre zid şi şirul de stâlpi, trăgând în orice umbră se mişca.

Planul funcționa. Şi mai multe împuşcături se concentrară în jurul lor. Dar lucrul ăsta îi şi încetini; şi mai exista şi pericolul unui al doilea atac cu grenadă. Ajunseseră abia la jumătatea naosului şi devenise deja imposibil să mai alerge de la un stâlp la altul.

Americanul încasă o lovitură în spate, care-l trânti la pământ. Rachel scoase un țipăt, dar bărbatul se ridică numaidecât.

Rachel continua să înainteze pe culoar, ținându-se aproape de zid, țintind cu arma în toate direcțiile. Concentrându-se doar în exterior, făcu aceeaşi greşeală pe care o comiseseră şi atacatorii lor cu o noapte în urmă.

Uşa cabinei de spovedanie se deschise în spatele ei. Înainte să se poată mişca, un braț ieşi în afară şi i se înfăşură în jurul gâtului. Beretta îi scăpă dintre degete. Țeava rece a unei arme îi apăsa în gât.

— Nu mişca! ordonă o voce gravă, de bariton, când comandantul se-ntoarse spre ea.

Brațul atacatorului o apăsa ca un trunchi de copac, împiedicând-o să respire. Era înalt, un adevărat uriaş şi o ridicase practic pe vârfurile picioarelor.

— Aruncați armele!

Focurile încetară. Era evident acum de ce nu aruncaseră cu o a doua grenadă în direcția lor. În timp ce ei doi îşi imaginau că scapă, bărbații cu puştile nu făcuseră decât să-i atragă în capcană.

— Eu aş face ce spune, răsună o voce subțire, din celălalt compartiment al cabinei de spovedanie.

Uşa se deschise şi o a doua persoană ieşi pe culoar, îmbrăcată într-un costum de piele neagră.

De data asta, nu era un călugăr, ci o femeie. Zveltă, eurasiatică.

Ridică pistolul. Un Sig Sauer negru. Îl aținti spre fața lui Gray.

— Deja vu, comandante Pierce?

3.26 A.M.

Uşa era o problemă. Cu încuietoarea distrusă, fiecare lovitură de glonț amenința să o deschidă. Şi nu îndrăzneau să o țină cu umărul. Majoritatea şarjelor erau oprite de scândurile de lemn, dar câteva gloanțe mai găseau totuşi puncte slabe prin care să pătrundă, transformând uşa într-un adevărat şvaițer.

Monk îşi pusese un bocanc în prag, blocând uşa cu călcâiul, în timp ce restul corpului şi-l ținea într-o parte. Gloanțele se izbeau în lemn, iar impactul îi făcea piciorul să i se zgâlțâie până la genunchi.

— Grăbiți-vă! striga el.

Scoase țeava puştii pe gaura făcută mai devreme şi trase orbeşte. Un cartuş fumegând sări din armă, lovi una din raclele lungi, în care erau expuse comorile, după care ricoşa.

În spatele uşii, ropotul armei automate îi ținea pe atacatori la distanță. Păreau să ştie că prada lor era deja prinsă în capcană.

Atunci, ce mai aşteptau?

Monk se pregătea să vadă în orice clipă o grenadă aruncată înspre uşă. Se ruga ca grosimea zidului de piatră să-i țină în viață. Dar apoi? Uşa ar fi fost făcută bucăți – nu aveau nici cea mai mică şansă.

Şi era puțin probabil să le vină cineva în ajutor. Monk auzise ecourile armei lui Gray răsunând prin biserică. Părea că se retrage spre ieşirea principală. Monk ştia că Pierce încerca să-i atragă înspre el pe atacatori, ca să-i îndepărteze de locul unde se aflau ei. Era singurul motiv pentru care mai erau încă în viață.

Acum însă, arma lui Gray amuțise.

Erau pe cont propriu.

O nouă şarjă de gloanțe izbi uşa, zguduind cadrul, smucindu-i piciorul proptit în prag. Simți un junghi în coapsă în urma efortului şi piciorul începu să-i tremure.

— Băieți, acum ori niciodată!

Un zornăit îi atrase privirea. Monseniorul Verona îşi tot făcuse de lucru cu un şir de chei, pe care i le dăduse îngrijitorul catedralei. Se chinuia să deschidă cea de-a treia raclă blindată. În cele din urmă, cu un strigăt de uşurare, găsi cheia potrivită şi

capacul cutiei se deschise, ca o poartă.

Kat întinse mâna peste umărul bărbatul şi înşfacă o sabie lungă, păstrată în raclă. O armă decorativă, din secolul al XV-lea, cu mâner de aur, împodobit cu giuvaieruri. Lama însă, lungă de un metru, era din oţel lustruit. O smulse de la locul ei şi o trase după ea. Se ţinu într-o parte, evitând direcţia împuşcăturilor, apoi înfipse spada între uşă şi cadru, blocând în acest fel intrarea.

Monk îşi retrase piciorul, frecându-şi genunchiul care îl durea îngrozitor.

— Era şi timpul!

Din nou, îşi scoase arma pe gaura din uşă şi trase – mai degrabă de nervi decât în speranţa că ar fi putut nimeri pe cineva.

Când împuşcăturile îi făcură pe atacatori să se retragă un pas, Monk riscă să privească afară. Unul dintre asasini zăcea întins pe spate, într-o baltă de sânge, cu jumătate de cap zdrobit. Una din loviturile sale oarbe atinsese o ţintă.

Acum însă, atacatorii se săturaseră de joaca.

Un ananas negru şi neted se rostogoli printre băncile de lemn, îndreptându-se direct spre uşă. Monk se trânti la pământ şi se lipi de piatra.

— Foc în ascunzătoare!

3.28 A.M.

Explozia din cealaltă parte a bisericii atrase toate privirile – mai puţin pe a lui Gray. Nu mai putea face nimic pentru ceilalţi.

Un zâmbet sumbru încreţi faţa bărbatului înalt.

— Se pare ca prietenii voştri…

Rachel se mişcă. Cu atenţia distrasa momentan, atacatorul îşi slăbise strânsoarea, subestimând-o, probabil, pe femeia subţirica. Rachel îşi lăsă capul în jos, după care îl ridică brusc la loc, izbind falca bărbatului suficient de tare încât să audă dinţii clănţănindu-i în gură.

Mişcându-se cu o viteza surprinzătoare, lovi cu podul palmei braţul care o împresura, lăsându-se în acelaşi timp în jos. Cu cotul, îi aplica atacatorului o lovitura puternică în plex, apoi se răsuci şi-l izbi cu pumnul în testicule.

Gray îşi îndrepta numaidecât pistolul spre Doamna Dragon. Însă femeia fu mai rapida – făcu un pas în faţă şi-şi puse pistolul între ochii lui Gray, la doar trei centimetri distanţa.

Lângă ei, bărbatul înalt se îndoi de mijloc şi căzu într-un genunchi. Rachel îl lovi cu piciorul peste mână, azvârlindu-i arma într-o parte.

— Fugi! îi şuieră Gray, cu ochii aţintiţi asupra Doamnei Dragon.

Agenta Breslei îi întâlni privirea – apoi, făcu un lucru cât se poate de ciudat. Arăta cu ţeava puştii în direcţia ieşirii şi-i făcu semn cu capul.

Îi dădea drumul.

Gray se dădu un pas în spate. Femeia nu trase, dar rămase cu arma îndreptată spre el, pregătită în cazul în care ar fi încercat s-o atace.

În loc să se gândească la gestul neaşteptat al femeii, Gray se răsuci pe călcâie şi trase înspre călugării pe care-i văzu cel mai aproape de el. Doi căzură la pământ. Fuseseră luaţi prin surprindere de explozia grenadei şi nu observaseră schimbul rapid de forţe care se petrecuse lângă ei.

Gray o înşfăcă pe Rachel de braţ şi o trase după el, spre ieşire.

Un pistol răsună direct în spatele lui. Un glonţ îl lovi în partea de sus a braţului. Se dezechilibra uşor, clătinându-se câţiva paşi. Din pistolul Doamnei Dragon ieşea fum. Trăsese înspre Gray în timp ce-l ajuta pe bărbatul înalt sa se ridice. Îi curgea sânge pe faţă. Se rănise singura pentru a nu-i da de înţeles ce se petrecuse. Ratase intenţionat.

Rachel îl ajută să-şi recapete echilibrul şi se ascunseră amândoi după ultimul stâlp. Uşa care dădea în pronaos era chiar în faţa lor. Nimeni nu le stătea în drum.

Gray riscă să privească în spate, spre schimbul de focuri din fundul catedralei. Uşa fusese dărâmată şi toată scena era învăluită în fum. Cei câţiva atacatori înarmaţi trăgeau încontinuu prin deschizătură, asigurându-se că nimeni nu avea să mai scape, de data asta. Apoi, unul dintre ei aruncă o a doua grenadă – chiar prin uşa dărâmată.

Ceilalţi asasini se aruncară la pământ în momentul exploziei.

Un nor de moloz şi de fum se ridică în aer.

Gray întoarse capul. Rachel urmărise şi ea atacul. Ochii-i erau plini de lacrimi. O simţi alunecând lângă el, cu picioarele înmuiate. În adâncul sufletului, încercă un sentiment de durere în faţa suferinţei femeii. Pentru el, nu era prima dată când pierdea colegi de echipă. Învăţase să-i jelească mai târziu.

Dar ea pierduse pe cineva din familie.

— Mergi mai departe! spuse el aspru.

Era tot ce putea face. Trebuia s-o ducă la loc sigur.

Fata îşi ridica privirea spre el şi păru să câştige putere din calmul şi asprimea lui. De asta avea nevoie. Nu de compasiune. De putere! Gray mai văzuse această reacţie pe câmpul de luptă. Femeia se ridică.

O strânse de braţ.

Rachel dădu din cap. Era gata.

O luară împreuna la fugă şi ieşiră pe uşile din faţă, trântindu-le în urma lor.

În vestibul erau doi asasini, care aşteptau lângă cadavrele a doi bărbaţi îmbrăcaţi în uniforme de poliţişti germani. Gardienii din cordonul de pază. Cei doi călugări nu părură a fi luaţi prin surprindere. Unul din ei trase imediat, forţându-i pe Rachel şi pe Gray să se arunce într-o parte. Nu puteau ajunge la uşile care dădeau afară, dar găsiră o altă uşă, imediat în stânga lor.

Nu aveau altă alternativă decât să intre prin ea. Cel de-al doilea bărbat îşi ridică arma. Un zid de foc se îndrepta spre ei. Nenorocitul avea un aruncător de flăcări. Gray trânti uşa, dar câteva flăcări reuşiră să pătrundă pe dedesubt. Se trase înapoi, parcă în paşi de dans. Uşa nu avea încuietoare.

Gray privi în spate.

Un şir de trepte se înălţau în spirala.

— Scara turnului! spuse Rachel.

Focuri de armă muşcară din uşă.

— Hai! o îndemna Gray.

O împinse pe Rachel în faţa lui şi începură amândoi să urce treptele în fugă. În spatele şi dedesubtul lor uşa crăpă, deschizând drumul. Gray auzi o voce cunoscută, urlând în germana.

— Prindeţi-i pe nenorociţi! Ardeţi-i de vii!

Era bărbatul înalt, liderul călugărilor.

Paşii atacatorilor răsunară greu pe treptele de piatră.

Din cauza scării întortocheate, nici unii, nici alţii nu puteau ţinti, însă urmăritorii erau în avantaj. În timp ce Gray şi Rachel fugeau, o fântâna de flăcări se ridică în urma lor, urmărindu-i, răsucindu-se de-a lungul scărilor care urcau spre turn.

Suiau în fuga cerc după cerc. Scările erau din ce în ce mai înguste, pe măsură ce se apropiau de vârful ţuguiat al turnului. Ferestre înalte, cu vitralii, le apăreau din când în când în drum, dar erau prea înguste pentru a se putea strecura prin ele, doar nişte săgeţi lunguiețe săpate în zidurile groase.

În sfârşit, treptele ajunseră în clopotniţa din vârful turnului. Un

clopot masiv, cu balans liber, atârna deasupra fântânii turnului, acoperita cu un grilaj de oțel. O punte încercuia clopotul.

Cel puțin aici ferestrele erau destul de mari pentru a putea trece prin ele şi nu erau prevăzute cu geamuri, care ar fi atenuat dangătele mărețului clopot – erau însă sigilate cu bare de fier.

— O punte de panoramă turistică, spuse Rachel.

Ținea o armă, împrumutata de la Gray, îndreptată înspre scări.

Bărbatul privi repede în jur. Nu exista nici o altă ieşire. Priveliştea oraşului se deschidea de jur împrejurul lui: Rinul strălucea, traversat de arcada Podului Hohenzollern; Muzeul Ludwig era luminat feeric, la fel şi pânzele albastre de la Koln Musical Dome. Nu exista însă nici o ieşire spre străzile de dedesubt.

În depărtare, auzi sirene de poliție, un geamăt straniu şi mult prea îndepărtat.

Gray îşi ridică privirea, calculând.

Rachel scoase un țipăt. Gray se întoarse tocmai în clipa când un jet de flăcări năvălea dinspre scări. Rachel se trase lângă el.

Nu mai aveau timp.

3.34 A.M.

Dedesubt, în catedrală, Yaeger Grell intră în camera în care avusese loc explozia, cu arma în mână. Aşteptase până când fumul celei de-a doua grenade se risipise. Cei doi parteneri ai lui se duseseră lângă ceilalți, la intrarea bisericii, ca să pregătească ultimele bombe incendiare.

Avea să li se alăture şi el – dar voia mai întâi să vadă cum muriseră cei care îl uciseseră pe Renard, tovarăşul lui de arme. Păşi în încăpere, pregătindu-se să simtă miros de carne arsă şi să vadă intestine vărsate pe podea.

Rămăşițele uşii îi împiedicau înaintarea. Păşi cu arma înainte. Când făcu al doilea pas, ceva îi lovi brațul. Se dădu înapoi, uluit. Nu înțelegea. Îşi privi mut de uimire încheietura retezată, din care țâşnea sângele. Nu simțea nici o durere.

Ridică privirea la timp pentru a vedea o spadă – o spadă! – despicând aerul. Îi atinse gâtul înainte ca mirarea să-i dispară de pe chip. Nu simți nimic în clipa când trupul i se prăbuşi în față, cu capul aruncat pe spate.

Apoi continuă să cadă, să cadă, să cadă… Şi totul se întunecă.

3.35 A M.

Kat se retrase şi lăsă jos sabia încrustată cu nestemate. Se aplecă, apucă leşul de-o mână şi-l târî din dreptul uşii, ca să nu poată fi văzut prin deschizătură. Capul încă-i mai vâjâia în urma exploziei.

Îşi şopti lui Monk – cel puțin, spera că-i şoptise, nu-şi putea auzi propriile cuvinte:

— Ajută-l pe monsenior!

Privirea lui Monk se mută de la cadavrul decapitat la sabia plină de sânge din mâna femeii. Avea ochii lărgiți, şocați, dar şi încărcați de respect. Se duse la una din raclele cu comori şi îl scoase pe monsenior dinăuntrul acesteia. Toți trei se ascunseseră în cutiile blindate, după explozia primei grenade, cu certitudinea că o a doua avea să-i urmeze.

Aşa şi fusese.

Dar raclele securizate îşi făcuseră datoria şi protejaseră cea mai de preț comoară dintre toate: viețile lor. Încăperea fusese distrusă, dar, la adăpostul sticlei blindate, cei trei supraviețuiseră.

Fusese ideea ei.

După aceea, cu ecourile exploziei răsunându-i încă în cap, Kat se rostogolise afară din cutia ei şi găsise pe jos sabia cu mânerul de aur. Se dovedise a fi o armă mai potrivită decât pistolul. Nu voia să facă zgomot şi să atragă atenția celorlalți asasini.

Totuşi, mâna îi tremura. Îşi amintea ultima luptă cu cuțite în care fusese implicată… şi urmările acesteia. Strânse cu putere mânerul spadei, trăgând putere din duritatea oțelului.

În spatele ei, monseniorul Verona se ridică în picioare, clătinându-se. Îşi privi mădularele, mirat parcă să le găsească încă ataşate de trup.

Kat se întoarse spre uşă. Cu excepția tovarăşului lor mort, nici un alt atacator nu părea să mai fie prin preajmă. Toți se adunaseră la intrare.

— Ar trebui să plecăm de-aici, spuse Kat făcându-le semn.

Lipită de perete, îi conduse departe de ieşirea principală, departe de călugări înarmați. Ajunseră în colțul în care naosul era traversat de transept. Kat le făcu semn celorlalți doi să ocolească intersecția.

Odată ieşiți din câmpul vizual al asasinilor, monseniorul arătă

cu mâna în lungul transeptului.

— Pe acolo! şopti el.

În capăt, se zarea încă o pereche de uşi. O altă ieşire. Nepăzită.

Strângând în mână spada din secolul al XV-lea, Kat îi grăbi înainte. Supravieţuiseră!

Dar ce se întâmplase cu ceilalţi?

3.38 A.M.

Rachel îşi descărcă arma în hăul scării spiralate, numărând după fiecare tragere. Noua gloanţe. Aveau muniţie de rezerva, dar nu mai aveau timp să încarce. Comandantul Pierce era prea ocupat.

Fără alta alternativă, trase orbeşte, sporadic, ţinându-i pe atacatori la distanţă. Explozii de foc continuau sa o atace, întinzându-se ca limbile unui dragon.

Situaţia asta nu putea dura prea mult.

— Gray! strigă femeia, lăsând la o parte politeţurile.

— Încă o secundă, îi răspunse bărbatul, de după cealaltă parte a clopotului.

În timp ce flăcările se întindeau dinspre scară, Rachel ţinti şi apăsă trăgaciul. Trebuia să-i ţină la distanţă. Glonţul lovi zidul de piatră şi ricoşa în josul scărilor.

Apoi glisiera pistolului se deschise.

Nu mai avea gloanţe.

Se dădu în spate şi ocoli clopotul, până de cealaltă parte.

Gray îşi dăduse rucsacul jos din spate şi legase o funie de una din zăbrelele de la o fereastră. Celalalt capăt îl înfăşurase în jurul încheieturii mâinii şi-şi trecuse funia pe după un braţ. Folosise un cric de mână din trusa pe care o adusese cu el ca să depărteze doua gratii de la o fereastra. Deschizătură era suficient de mare cât să se poată strecura prin ea.

— Ţine frânghia, spuse el.

Rachel luă funia de nailon, cam de cinci metri lungime. În spatele ei, o nouă şarjă de flăcări izbucni, ridicându-se dinspre scări. Urmăritorii testau din nou terenul, pregătindu-se sa înainteze.

Gray îşi înşfăca rucsacul şi se strecura printre bare. Odată ieşit pe parapetul de piatra, îşi puse rucsacul pe umeri şi se întoarse spre Rachel.

— Funia!

Fata i-o întinse.

— Ai grijă!

— Cam târziu pentru asta.

Privi în jos, printre bocanci. Nu era un lucru prea înțelept, se gândi Rachel. O căzătura de la o sută de metri ar slăbi genunchii oricui… iar forța picioarelor era extrem de importantă acum.

Gray privi în jos, de pe marginea clopotniței de sud a catedralei.

La doar patru metri distanța, peste un hău prevestitor de moarte, se înălța clopotnița de nord, o copie geamăna după cea în care se aflau acum. Accesul publicului era interzis aici, aşa că nu erau gratii la ferestre. Dar nu exista nici cea mai mică şansă să poată sări de la o fereastră la alta fără să-şi ia avânt. Gray intenționa în schimb să se arunce înainte şi să prindă orice priză ar fi avut norocul să nimerească de pe fațada decorată a turnului opus.

Riscul era mare, dar nu aveau altă soluție.

Trebuiau să sară, să abandoneze corabia.

Gray îndoi genunchii. Rachel nu îndrăznea nici să respire, ținându-se cu o mână de gât.

Fără a ezita nici o secundă, Gray se aplecă pur şi simplu în afară şi sări, arcuindu-şi întreg trupul, apoi dădu drumul colacului de funie. Zbură peste hău şi lovi zidul chiar sub bordura ferestrei. Întinse ambele brațe spre pervaz, prinzându-l ca prin minune. Dar impactul îl azvârli înapoi. Brațele nu-i rezistară. Începu să cadă.

— Piciorul stâng! îi strigă Rachel.

O auzi. Pipăi cu vârful piciorului stâng suprafața de piatră şi găsi un cap de demon, care decora şirul de jos. Îşi sprijini piciorul pe capul statuii.

Acum că găsise pe ce să-şi sprijine greutatea corpului, reuşi să prindă din nou pervazul de deasupra şi găsi o priză şi pentru vârful bocancului drept. Stătea agățat ca un păianjen pe zid. Inspiră adânc, îşi potoli bătăile inimii, apoi sui şi se strecură prin fereastră.

Rachel riscă o privire în spate, aplecându-se ca să se uite pe sub clopot. Flăcările nu se mai înălțau la intrare. Ştia că şi ceilalți înțelegeau ce însemna această bruscă încetare a focului.

Rachel nu mai putea aştepta. Se strecură printre gratiile depărtate. Marginea era murdară de găinaț de porumbel şi vântul bătea în rafale puternice.

De cealaltă parte, Gray legase capătul funiei, formând un pod.

— Grăbeşte-te! Te prind eu!

Privi în ochii lui, de cealaltă parte a hăului şi găsi încrederea de care avea nevoie.

— Te prind eu, repeta bărbatul.

Rachel înghiţi în sec şi întinse mâna. „Nu privi în jos!" îşi spuse şi prinse funia. Mâna după mână. Era tot ce trebuia să facă.

Se apleca în afară cu ambele mâini încleştate pe funie, cu picioarele încă pe marginea zidului. Auzi clopotul sunând în spatele ei. Speriată, privi peste umăr şi văzu un cilindru argintiu rostogolindu-se pe podeaua de piatră.

Nu ştia ce este, dar un lucru era sigur – nu era de bine.

Fără să mai aibă nevoie de nici o altă încurajare, Rachel îşi făcu vânt pe funie şi traversă stângace podul improvizat, lovind din picioare, punând o mână după cealaltă. Gray o prinse la jumătatea drumului.

— Bombă! reuşi ea să îngăime cu răsuflarea tăiată, aruncându-şi capul pe spate ca să arate spre turnul din care tocmai scăpase.

— Ce...?

Bubuitura îi acoperi restul cuvintelor. Împinsă din spate de impactul exploziei, Rachel zbură prin deschizătura ferestrei şi ateriză direct pe pieptul lui Gray. Se prăbuşiră amândoi, îmbrăţişaţi, pe podeaua clopotniţei de nord. Un zid de flăcări albastre trecu pe deasupra lor, intrând pe fereastră, fierbinte ca interiorul unui furnal.

Gray o ţinu strâns, acoperind-o cu propriul trup.

Însă flăcările se risipiră repede în rafalele vântului.

Gray se rostogoli într-o parte şi Rachel se ridică într-un cot. Privi în spate, spre turnul de sud. Clopotniţa era în flăcări. Limbi încolăcite de foc ieşeau pe toate cele patru ferestre, în ciuda vacarmului, se auzeau limpede dangătele clopotului.

Gray veni lângă Rachel. Trase funia. Nodul din cealaltă parte arsese, desfăcând podul. În faţa lor, gratiile ferestrelor străluceau, înroşite de foc.

— Dispozitiv incendiar, spuse Gray.

Flăcările dansau în vântul puternic ca nişte lumânări în noapte. Un ultim omagiu adus celor ucişi cu câteva zile înainte şi în noaptea aceea. Rachel îşi imagina zâmbetul ştrengăresc al unchiului Vigor. Era mort. Se simţi copleşita de durere. Se clatină, gata sa cadă pe spate, dar Gray o prinse.

Sirenele maşinilor de poliţie răsunau în tot oraşul, trimiţându-şi ecourile până la ei.

— Trebuie să plecăm, spuse Gray.

Rachel dădu din cap.

— Ei cred că am murit. Să-i lăsăm să creadă asta.

Îi permise sa o conducă până la scări. Coborâră în grabă, învârtindu-se iar şi iar. Sirenele se auzeau şi mai tare acum – însă mai aproape, un motor se trezi la viața, ambalându-se treptat, urmat numaidecât de al doilea.

Gray se uită pe fereastră.

— Pleacă!

Rachel privi şi ea. Trei etaje mai jos, două dube negre se depărtară de trotuar, traversând în trombă piața pietonală.

— Haide! spuse Gray. Am o presimțire rea.

Se grăbi să coboare, sărind treptele două câte două. Rachel îl urmă aproape lipită de el, încrezându-se în instinctul bărbatului.

Ajunseră în cele din urmă în pronaos. Una din uşi fusese lăsată întredeschisă. Rachel privi în lungul bisericii – spre locul unde fusese ucis unchiul ei. Dar ceva îi atrase atenția, mai aproape, pe podea, chiar pe culoarul central.

Un fel de gantere argintii.

Douăsprezece, dacă nu şi mai multe. Legate între ele cu fire roşii.

— Fugi! striga ea, răsucindu-se pe călcâie.

Țâşniră împreună pe uşile principale şi ieşiră în goană în piață.

Fără nici un cuvânt, se îndreptară în fugă spre singurul adăpost. Camionul poliției germane, parcat în mijlocul pieței. Se aruncară în spatele lui tocmai în clipa când răsună explozia.

Parcă s-ar fi declanşat o serie de focuri de artificii.

Se auzi zgomot de sticla spartă, suficient de tare cât să acopere vuietul exploziei. Rachel ridică privirea. Vitraliul bavarez uriaş, de deasupra intrării principale, datând încă din Evul Mediu, se sfărâmă, preschimbându-se într-o cascadă de foc şi de sticlă strălucitoare.

Rachel se lipi de camion. O ploaie de cioburi de sticlă căzu în jurul lor, acoperind întreaga piață.

Ceva se izbi de camion, cu un zgomot asurzitor. Rachel se aplecă şi privi printre roți. Văzu una din uşile masive ale catedralei zăcând în mijlocul străzii.

Apoi, un zgomot nou! Voci surprinse. Înăbuşite. Veneau *dinăuntrul* camionului. Rachel se uita la Gray. Într-o clipă, în mâna bărbatului apăru ca prin minune un cuțit.

Înconjurară camionul până pe cealaltă parte.

Înainte să apuce să atingă clanța, uşa se trânti de perete.

Rachel îl privi mută de uimire pe colegul cel scund al lui Gray, care ieşi împleticindu-se. Fu urmat numaidecât de partenera lor, care ținea în mână o sabie lunga. Şi, la sfârşit, de o silueta îndrăgită.

— Unchiule Vigor!

Rachel se năpusti asupra lui şi-l îmbrățişa.

Monseniorul o strânse, la rândul său, cu putere la piept.

— Cum se face, întreba el, că toată lumea îşi doreşte cu atâta înverşunare să mă arunce în aer?

4.45 A.M.

O ora mai târziu, Gray intra în camera de hotel cu nervii încordați la maximum. Închiriaseră camera sub o identitate falsă, hotărând împreună că era indicat să dispară din stradă cât mai repede cu putință. Hotelul Cristall din Ursulaplatz era situat la mai puțin de un kilometru de catedrala. Era o clădire micuță, cu un ciudat decor scandinav realizat în culori primare.

Se retrăseseră aici ca să se regrupeze, să stabilească un plan de acțiune.

Mai întâi însă, aveau nevoie de mai multe informații.

O cheie se răsuci în broască. Gray îşi duse mâna la pistol. Nu-şi asuma nici un risc. Dar nu era decât monseniorul Verona care se întorcea dintr-o expediție de cercetare.

Vigor intră în încăpere. Expresia îi devenise extrem de întunecată.

— Ce e?

— Băiatul e mort, spuse monseniorul.

Se apropiară şi ceilalți.

Vigor le explică:

— Jason Pendleton. Băiatul care a supraviețuit masacrului. Tocmai au dat ştirea la BBC. A fost ucis în camera de spital. Cauza morții e încă necunoscută, dar există suspiciuni puternice că s-a acționat din exterior. Mai ales că moartea lui a coincis cu incendierea catedralei.

Rachel clătină cu tristețe din cap.

Ceva mai devreme, Gray simțise o imensă uşurare să-i găsească pe toți în viață, cu doar câteva vânătăi şi zgârieturi. Uitase sa se mai gândească şi la supraviețuitorul masacrului.

Dar, desigur, totul se lega în aceasta odioasă schemă. Atacul de la catedrală fusese, evident, o operațiune de „spălare”, menită să şteargă orice urmă a atacului inițial. Asta includea, fireşte şi eliminarea unicului martor.

— Ați mai aflat şi altceva? întrebă Gray.

Îl trimisese pe monsenior jos, la bar, după ce se cazaseră, ca să afle care era situația catedralei. Monseniorul era cel mai potrivit pentru treaba asta. Vorbea fluent limba, iar gulerul preoțesc îl scotea în afara oricărei suspiciuni.

Chiar şi acum, urletele sirenelor răsunau în întreg oraşul. Pe fereastră, vedeau dealul catedralei, unde se strânseseră o sumedenie de maşini de pompieri şi alte vehicule de intervenție, cu semnalele lor luminoase care trimiteau în noapte fulgere albastre şi roşii. Nori de fum acoperiseră cerul întunecat. Străzile erau pline de gură-cască şi de tot felul de maşini.

— N-am aflat nimic nou, spuse Vigor. Focul încă arde cu putere în interiorul bisericii. Dar nu s-a întins. Am văzut un interviu luat unuia dintre preoții din parohie. Nimeni n-a fost rănit. Dar şi-au manifestat îngrijorarea în legătura cu soarta mea şi a nepoatei mele.

— Bun, zise Gray făcând-o pe Rachel să-şi întoarcă privirea spre el. După cum am mai spus, atacatorii cred, momentan, că ne-au eliminat. Ar trebui să păstrăm acest avantaj cât mai mult timp posibil. Câtă vreme nu ştiu că suntem încă în viață, vor privi mai puțin peste umăr.

— Şi nu vor mai încerca să ne omoare, spuse şi Monk. Partea asta-mi place cel mai mult.

Kat lucra ceva la un laptop conectat la o camera digitală.

— Chiar acum încarc fotografiile, spuse ea.

Gray se ridică şi se apropie de birou. Când se ascunseseră în camionul din fața catedralei, Monk şi însoțitorii săi profitaseră de ocazie pentru a face câteva fotografii. Gray era impresionat de ingeniozitatea şi prezența lor de spirit.

Imagini alb-negru umplură ecranul.

— Uite-l! spuse Rachel arătând cu degetul spre una dintre ele. Ăsta e individul care m-a prins.

— Liderul grupului, zise Gray.

Kat apăsă de două ori butonul mouse-ului deasupra imaginii şi mări fotografia. Bărbatul fusese surprins în mişcare, în timp ce ieşea din catedrală. Avea păr negru, destul de lung, aproape până la umăr. Nu avea barbă sau mustață. Trăsături acviline. Împietrite,

lipsite de expresie. Chiar şi în fotografie, emana un aer de superioritate.

— Uitaţi-vă ce mutră îngâmfată are nenorocitul ăsta! spuse Monk. Parc-ar fi motanul care tocmai a înfulecat canarul.

— Îl recunoaşte cineva? întrebă Gray.

Toţi clătinară din cap.

— Pot să mă conectez la software-ul de recunoaştere facială de la Sigma, spuse Kat.

— Nu încă, o opri Gray, apoi răspunse privirii ei încruntate. Deocamdată, nu luăm legătura în nici un fel, cu nimeni.

Privi în jurul lui. Deşi în mod normal prefera să opereze pe cont propriu, fără ca Big Brother să-l urmărească peste tot, de data asta nu mai putea face pe lupul singuratic. Avea o echipă acum, răspundea şi pentru viaţa altora, nu numai a lui. Privirea îi căzu asupra lui Vigor şi Rachel. Şi nici măcar nu era vorba doar de membrii echipei lui. Toţi se uitau la el. Se simţi dintr-odată copleşit. Nu-şi dorea nimic mai mult decât să ia legătura cu Sigma, să se consulte cu directorul Crowe, să-i paseze şi altuia o parte din responsabilitate.

Dar nu putea… cel puţin nu încă.

Gray îşi adună gândurile şi-şi recăpăta stăpânirea de sine. Îşi drese glasul.

— Cineva ştia că suntem singuri în catedrală. Fie spionau deja biserica, fie fuseseră informaţi dinainte.

— Un turnător, spuse Vigor, frecându-şi barba de sub buza de jos.

— Posibil. Dar nu pot spune cu siguranţă de unde a plecat.

Gray se uită la Vigor.

— De la noi sau de la voi.

Vigor oftă şi dădu din cap.

— Mă tem că ar putea fi vina noastră. Curtea Dragonului a susţinut întotdeauna că are membri în interiorul Vaticanului. Şi, având în vedere că ambuscada de aici a venit imediat după atacurile îndreptate asupra mea şi a lui Rachel, nu pot decât să-mi imaginez că problema vine chiar din interiorul Cetăţii Sfinte.

— Nu neapărat, răspunse Gray. Se întoarse spre laptop şi arătă spre o altă imagine. Măreşte-o pe-asta.

Kat apăsă butonul mouse-ului. Fotografia unei femei zvelte care urca în spatele uneia din cele două dube umplu ecranul. Trăsăturile feţei nu i se distingeau prea bine.

Gray privi spre ceilalţi.

— O cunoaşte cineva?

Din nou, toţi clătinară din cap.

Monk se aplecă spre ecran.

— Nu, dar nu m-ar deranja s-o cunosc.

— E aceeaşi femeie care m-a atacat la Fort Detrick.

Monk se dădu un pas în spate – dintr-odată, femeia nu i se mai părea atât de atrăgătoare.

— Agenta Breslei?

Vigor şi Rachel păreau nedumeriţi. Gray nu avea timp să le spună toată povestea Breslei, dar le făcu un rezumat: o organizaţie terorista, care avea legături cu mafia rusească şi manifesta un deosebit interes faţă de tehnologia ultramoderna.

Când termina, Kat îl întreba:

— Şi tu crezi că problema ar putea fi în tabăra noastră?

— După ce s-a întâmplat la Fort Detrick...? Gray se încruntă. Cine poate spune de unde se scurg informaţiile? Dar faptul că aici avem de a face cu Breasla, operând alături de Curtea Dragonului, mă face să cred că au venit tocmai datorită faptului că ne-am implicat. Dar mai cred şi că în jocul ăsta sunt la fel de în urmă ca şi noi.

— De ce spui asta? întrebă Rachel.

Gray arătă spre ecran.

— Doamna Dragon m-a lăsat să plec.

Toţi tăcură, muţi de uimire.

— Eşti sigur? întrebă Monk.

— Foarte sigur, spuse Gray frecându-şi vânătaia din partea de sus a braţului, unde-l împuşcase femeia în timp ce fugea.

— Dar de ce să facă asta? întrebă Rachel.

— Fiindcă trage pe sfoară Curtea Dragonului. După cum am spus, părerea mea e că singurul motiv pentru care Breasla a intrat în jocul ăsta este că a intervenit Sigma. Curtea a cerut ajutorul Breslei ca să ne prindă sau să ne elimine.

Kat dădu din cap.

— Şi, dacă am fi murit, n-ar mai fi avut nevoie de Breasla. Parteneriatul ar fi luat sfârşit, iar Breasla n-ar mai fi aflat ce ştie Curtea Dragonului.

— Dar Curtea ne crede morţi, spuse Rachel.

— Exact. Şi ăsta e un motiv în plus ca să le lăsăm impresia asta cât mai mult timp posibil. Dacă suntem morţi, Curtea o să rupă legăturile cu Breasla.

— Un adversar mai puţin, spuse Monk.

Gray îl aprobă din cap.

— Şi ce facem acum? întrebă Kat.

Asta era un mister. Nu aveau nici o pista… în afară de una. Gray privi spre rucsacul lui.

— Praful pe care l-am strâns din racla moaştelor! Acolo este cheia întregii poveşti. Dar nu ştim în ce broască se potriveşte. Şi dacă nu-l putem trimite la Sigma pentru testare…

Vigor vorbi şi el:

— Cred că ai dreptate. Într-adevăr, praful ăsta nu poate da răspunsul. Însă o întrebare şi mai bună decât „Ce este…" Monseniorul se opri brusc, mijind ochii. Îşi duse mâna la frunte. Ce este…? murmură el ca pentru sine.

— Unchiule? întreba Rachel îngrijorata.

— Ceva… o idee într-un colţ al minţii mele…

Gray îşi aminti o expresie asemănătoare, de intensă concentrare interioară, când monseniorul citase un verset din Cartea Apocalipsei.

Preotul strânse pumnul.

— Nu pot sa fac legătură. E ca şi când aş încerca să prind în palmă un balon de săpun. Clătină din cap. Poate că sunt prea obosit.

Gray simţi că bărbatul era sincer… în cea mai mare parte. Dar exista ceva ce nu le spunea, ceva declanşat de cuvintele *ce este…* Preţ de o clipă, Gray zări un licăr de teama în ochii nedumeriţi ai preotului.

— Deci, care e întrebarea mai bună? zise Monk, revenind la firul original al discuţiei. Începuserăţi să spuneţi ceva despre o întrebare mai bună decât ce anume ar putea fi praful asta.

Vigor dădu din cap, încercând să se concentreze.

— Aşa e. Poate ar trebui să ne întrebăm *cum* a ajuns praful acolo. O dată pe an, moaştele sunt scoase cu grijă din racla şi sarcofagul este curăţat. Sunt sigur că au şters cu atenţie interiorul.

Kat îşi îndreptă spatele.

— Înainte de atac, ne întrebam dacă nu cumva dispozitivul folosit a alterat în vreun fel aurul din sarcofag, făcându-l să se preschimbe în praf alb.

— Aşa să fi ajuns acolo? întrebă Rachel.

— Posibil, zise Monk. Vă amintiţi crucea magnetizată din biserică? S-a întâmplat ceva tare ciudat acolo, ceva care a afectat metalele. De ce nu şi aurul?

Gray regreta că nu avusese mai mult timp să adune mostre şi să facă mai multe teste. Dar de când incendiaseră catedrala…

— Nu, spuse Kat oftând exasperată. Nu uitaţi că praful nu era aur pur. Am zărit şi alte elemente. Poate platină sau alt element din grupul de metale tranziţionale care se pot dezintegra în formă de praf în stare M.

Gray dădu încet din cap, amintindu-şi dârele argintii din aurul topit.

— Eu nu cred că aurul provenea din carcasa sarcofagului, spuse Kat.

Monk se încruntă.

— Dar dacă nu este aşa, iar cutia e curăţată în fiecare an… atunci cum ar fi putut ajunge acolo?

Dintr-odată Gray făcu ochii mari. Înţelegea acum ce o intrigase atât de mult pe Kat.

— Provine chiar din *oase.*

— Nu exista alta explicaţie, îl aprobă Kat.

Monk clipi, clătinând din cap.

— Uşor de spus. Nu avem oasele, ca să putem testa ipoteza. Le-au luat ei pe toate.

Rachel şi Vigor se uitară unul la celalalt.

— Ce este? întreba Gray.

Rachel îi surprinse privirea. Chipul ei strălucea de entuziasm.

— Nu au luat toate oasele.

Gray se încruntă.

— Unde…?

Îi răspunse Vigor:

— La Milano.

6
TOMA NECREDINCIOSUL

25 IULIE, 10.14 A.M.
LACUL COMO, ITALIA

Gray şi însoţitorii săi săriră din Mercedesul E55 pe care-l închiriaseră şi se-ndreptară în grabă spre piaţa pietonală a oraşului Como, de pe marginea lacului cu acelaşi nume. Plimbăreţi matinali şi gură-cască se zăreau ici-colo prin piaţa pavată cu piatră cubică, mărginită de o faleză ce se întindea de-a lungul apei albastre şi nemişcate.

Kat căscă şi se întinse – parcă era o pisică făcându-şi, leneşă, rondul de dimineaţă. Se uită la ceas:

— Trei ţări în patru ore.

Conduseseră toată noaptea. Traversaseră Germania, îndreptându-se spre Elveţia, apoi trecuseră Alpii, în Italia. Merseseră cu maşina. Era mai bine decât cu trenul sau cu avionul. Aşa se puteau deplasa nebăgaţi în seamă. Trecuseră graniţele cu acte false. Nu voiau să dea nimănui de ştire că supravieţuiseră atacului de la Koln.

Gray intenţiona să contacteze centrul de comandă de la Sigma după ce recuperau oasele din biserica din Milano şi ajungeau la Vatican. Odată instalaţi la Roma, aveau să se regrupeze şi să discute strategia cu superiorii lor. În ciuda riscului de scurgere de informaţii, Gray trebuia să-şi informeze şefii de la Washington în legătură cu evenimentele petrecute la Koln, pentru a reevalua parametrii misiunii.

Între timp, planul era să conducă cu schimbul de la Koln la Milano, în aşa fel încât toată lumea să prindă câteva ore de somn. Dar nu fusese aşa.

După ce coborî din maşină, Monk rămase în picioare la marginea pieţei şi se apleca de mijloc, cu mâinile pe genunchi, verde la faţă.

— Aşa conduce ea, spuse Vigor bătându-l pe spate. Merge un pic cam repede.

— Am fost în avioane de luptă care făceau tot felul de

cascadorii, mormăi bărbatul. Dar asta… a fost mai rău.

Rachel coborî de pe locul şoferului şi închise portiera maşinii închiriate. Condusese tot drumul cu viteză maximă, zburând pe autostrada din Germania şi luând curbele strâmte ale şoselelor din Alpi cu o viteză ce sfida legile fizicii.

Cu un deget, îşi ridică pe frunte ochelarii de soare cu reflexe albăstrui.

— Trebuie doar să mănânci ceva, îl linişti ea pe Monk. Ştiu eu un local drăguț în Piazza Cavour.

Deşi nu era tocmai încântat de idee, Gray fusese de acord să se oprească şi să mănânce ceva. Oricum, trebuia să alimenteze cu benzina şi locul părea destul de izolat. Şi, cum nu trecuseră nici şase ore de la atac, la Koln încă mai domnea confuzia. Până când avea să se afle că trupurile lor nu se aflau printre cadavrele de la catedrală, ei ar fi fost deja la Roma. Peste câteva ore, nu vor mai avea de ce să pretindă că ar fi murit.

În momentul acesta însă, erau cu toții epuizați de drum şi lihniți de foame.

Rachel îi conduse prin piață, înspre malul lacului. Gray o urmări cu privirea. În ciuda faptului că nu dormise şi şofase toată noaptea, mişcările ei nu trădau nici un semn de oboseala. Mai mult chiar, arăta învigorată după turul de forță pe care-l făcuse prin Alpi, de parcă s-ar fi relaxat făcând yoga. Disperarea din ochii ei, după noaptea de groază pe care o trăiseră se risipise cu fiecare kilometru străbătut.

Rezistența femeii îl bucura, pe de-o parte, dar îl şi dezamăgea. Îşi amintea mâna ei strângând-o pe a lui în timp ce fugeau. Îngrijorarea din ochii ei când se aruncase de pe marginea turnului catedralei. Felului în care-l fixase cu privirea în acele clipe – avea încredere în el, avea nevoie de el.

Însă femeia aceea dispăruse.

Priveliştea se deschise în față, atrăgându-i privirile. Lacul era un diamant albastru, ascuns printre culmile înverzite de la poalele Alpilor. Câteva mai erau încă presărate cu petice de zăpadă care se reflectau în oglinda lină a apei.

— Lago di Como, spuse Vigor, păşind alături de Gray. Virgiliu l-a descris cândva ca fiind cel mai frumos lac din lume.

Ajunseră într-un loc de pe faleză plin de vegetație. Cărarea era mărginită de straturi de camelii, azalee, rododendroni şi magnolii. Aleea din piatră cubică mergea mai departe de-a lungul malului, umbrită de castani, chiparoşi italieni şi dafini cu scoarța albă. Pe

mijlocul lacului, bărcuțe cu vele înaintau agale, împinse de briza dimineții. Sus, pe dealurile înverzite, pâlcuri de case răsăreau îndrăznețe, cocoțate pe stânci, strălucind în nuanțe de crem, auriu şi cărămiziu.

Gray observa că frumusețea locului şi aerul proaspăt păreau să-l învioreze pe Monk sau poate că doar senzația pavajului solid de sub picioare făcea asta. Şi Kat se uita în toate direcțiile, admirând peisajul.

— *Ristorante Imbarcadero,* spuse Rachel, arătând cu mâna de cealaltă parte a pieței.

— Şi un *drive-in*[28] ar fi fost la fel de bun, spuse Gray, uitându-se la ceas.

— Poate pentru tine, mormăi aspru Monk.

Vigor se apropie de el.

— Am mers repede. Peste o oră, o să fim la Milano.

— Dar oasele…

Vigor se încruntă făcându-l să se oprească.

— Comandante, spuse monseniorul, Vaticanul este perfect conştient de riscul la care sunt expuse moaştele din Basilica del Sant Eustorgio. Oricum, primisem ordine să mă opresc în Milano şi să le iau cu mine pe drumul de întoarcere spre Roma. Între timp, Sfântul Scaun a trimis ordin ca oasele să fie încuiate în seiful bisericii. Basilica a fost închisă şi au fost alertate autoritățile locale.

— Nu avem nici o garanție că toate astea îi vor opri pe cei din Curtea Dragonului, spuse Gray, amintindu-şi de dezastrul de la Koln.

— Mă îndoiesc că vor ataca în plină zi. Gruparea asta se ascunde în umbre şi-n întuneric. Iar noi o să ajungem la Milano înainte de amiază.

Kat interveni în discuție:

— Nu întârziem prea mult dacă solicitam o comandă la pachet, după care plecam imediat.

Deşi nici pe departe mulțumit, Gray fu nevoit să cedeze. Şi oamenii din echipa lui aveau nevoie de combustibil, nu doar automobilul lor.

Odată ajunşi la restaurant, Rachel deschise o poartă spre o

---

[28] Restaurant care serveşte comanda la pachet, direct pe geamul maşinii, fără a mai fi necesara coborârea din vehicul (n. tr.).

terasă împodobită cu bougainvillea, care dădea înspre lac.

— La Imbarcadero e cea mai buna mâncare din zonă. Vă recomand *risotto con pesce persico.*

— Biban auriu cu orez, traduse Vigor. Este excelent aici. Fileurile sunt date prin făină şi salvie, prăjite uşor şi se servesc crocante, pe un strat gros de risotto, cu mult unt.

Rachel îi conduse spre o masă.

Un pic mai relaxat, Gray îşi permise să aprecieze entuziasmul lui Rachel. Discuta repede, în italiana, cu un bătrân cu şorț care venise să-i întâmpine. Fata zâmbea prieteneşte în timp ce vorbeau. La sfârşit, se îmbrățişară.

Rachel se întoarse şi le făcu semn cu mâna.

— Dacă vreți ceva mai uşor, încercați florile de dovleac umplute cu pâine şi limba mielului. Dar în orice caz, luați-vă un platou de *agnolotti.*

Vigor aproba din cap.

— Ravioli cu vinete şi mozzarella, spuse el şi îşi sărută degetele în semn de apreciere.

— Să înțeleg, aşadar, că nu e prima dată când mâncați aici, spuse Monk, lăsându-se să cada cu greutate într-un scaun.

Se uită la Gray. Se dusese anonimatul lor!

Vigor îl bătu pe umăr pe Monk.

— Proprietarii ne sunt prieteni de familie de trei generații. Puteți fi siguri că ştiu să păstreze discreția.

Făcu semn cu mâna unui chelner dolofan.

— *Ciao, Mario! Bianco Secco di Montecchia, per favore!*

— Imediat, *Padre!* Am şi un *Chiaretto de Bellagio* foarte bun. A venit azi-noapte, cu feribotul.

— *Perfetto!* Adu-ne câte o sticla din fiecare, cât aşteptăm.

— *Antipasti?*

— Desigur, Mario. Doar nu suntem barbari.

Dădură comanda cu multă bravada şi râsete: salată de somon cu oțet de mere, fiertura de orz, vițel în coajă de pâine, paste *tagliatelle* cu peşte alb şi ceva numit *pappardelle.*

Mario aduse un platou mare cât masa, plin cu măsline şi tot felul de aperitive… împreuna cu două sticle, una de vin roşu şi cealaltă de vin alb.

— *Buon appetito!* spuse tare bărbatul.

Se părea că italienii făceau o sărbătoare din fiecare masă – chiar şi când luau mâncarea la pachet. Turnară vinul. Ridicară paharele. Bucăți de salam şi de caşcaval fură împărțite tuturor.

— *Salute,* Mario! îi ură Rachel când terminară platoul.

Monk se lăsă pe spate, încercă să înăbuşe un râgâit, dar nu reuşi.

— Numai şi cu asta şi mi-am umplut burta, zise el.

Kat mâncase la fel de mult, dar studia acum meniul de desert cu aceeaşi concentrare cu care citise şi dosarul misiunii.

— *Signorina?* o întreba Mario, remarcându-i interesul.

Fata arată cu degetul pe meniu.

— *Macedonia con panna.*

Monk scoase un geamăt.

— E doar salată de fructe cu frişcă.

Se uită spre ceilalţi, cu ochii mari.

— E ceva uşor!

Gray se lăsă pe spate. Nu le tăie elanul. Simţea că aveau cu toţii nevoie de acest moment de respira. După ce plecau, întreaga zi avea să fie mohorâtă. Aveau să intre în fugă în Milano, să ia oasele şi sa prindă unul din trenurile acelea de mare viteza spre Roma, ca să ajungă acolo înainte de căderea nopţii.

Gray folosise pauza şi pentru a-l studia pe Vigor Verona. În ciuda atmosferei vesele, monseniorul părea sa fi căzut din nou pe gânduri. Gray aproape că vedea rotiţele învârtindu-se în capul bărbatului.

Privirea lui Vigor se opri dintr-odată asupra lui, surprinzându-i-o pe a sa. Îşi împinse scaunul departe de masă.

— Comandante Pierce, cât timp aşteptăm să termine cei de la bucătărie, mă întrebam dacă am putea discuta ceva în particular. Poate n-ar strica să ne dezmorţim picioarele într-o plimbare pe faleză.

Gray îşi puse paharul pe masă şi se ridică. Ceilalţi îi priviră curioşi, dar Gray le făcu semn cu capul să rămână pe loc.

Vigor îl conduse spre ieşirea din terasă, pe faleza principală care înconjura lacul.

— Aş vrea să discut ceva cu dumneata şi aş vrea să-mi spui ce crezi.

— Desigur.

Merseră o vreme şi Vigor se apropie de un zid de piatră, care marginea un doc gol. Aici, puteau discuta în linişte.

Monseniorul îşi ţinea privirea aţintită asupra lacului şi lovea cu un pumn în zidul de piatră.

— Înţeleg că rolul Vaticanului în toată povestea asta se rezumă la furtul moaştelor. Odată întorşi la Roma, presupun că

intenționați să rupeți orice legătură cu noi şi să plecați singuri după Curtea Dragonului.

Pentru o clipă Gray se gândi să protesteze, dar bărbatul merita un răspuns sincer. Nu putea risca să-i pună în continuare în pericol pe omul ăsta şi pe nepoata lui.

— Cred că aşa ar fi cel mai bine, zise el. Şi sunt sigur că atât superiorii noştri, cât şi ai dumneavoastră vor fi de acord.

— Eu însă nu sunt.

O urmă de patimă răzbătuse din cuvintele lui.

Gray se încruntă.

— Dacă aveți dreptate şi dacă oasele sunt sursa amalgamului ciudat sub formă de pudră, atunci cred că rolurile noastre în aceasta poveste sunt mai importante decât ar fi bănuit oricare din cele două organizații.

— Nu văd cum.

Vigor îl privi din nou cu acea intensitate ce părea să fie o trăsătură a familiei Verona.

— Atunci, dă-mi voie să te conving. În primul rând, ştim despre Curtea Dragonului ca este o societate aristocrata, preocupata de studierea ştiințelor oculte sau pierdute. S-au concentrat pe texte gnostice străvechi şi pe alte arcane.

— Baliverne mistice!

Vigor se întoarse spre el, ridicându-şi trufaş capul.

— Comandante Pierce, dacă nu mă-nşel, dumneata însuți ai urmat un studiu de credințe şi filosofii alternative. De la taoism până la o serie de culte hinduse.

Gray tresări. Aproape uitase că monseniorul era un agent operativ cu experiență, din *intelligenza* Vaticanului. În mod evident, întocmiseră un dosar despre el.

— Nu e niciodată rău să cauți adevărul spiritual, continua monseniorul. Indiferent pe ce cale. De fapt, însăşi definiția cuvântul *gnosis* este „sa cauți adevărul, să-L găseşti pe Dumnezeu". Nu pot condamna Curtea Dragonului din acest punct de vedere. Gnosticismul[29] a făcut întotdeauna parte din Biserica Catolică, încă de la începuturi. Ba chiar o precede.

— Bine, spuse Gray, nereuşind să-şi ascundă o urmă de iritare

---

[29] Curent filozofic-religios, reprezentând un amestec de dogme creştine, de filozofie idealistă greacă şi de concepții religioase orientale, care susține ideea unei cunoaşteri mistice, (n. tr.).

din voce. Ce legătură au toate astea cu masacrul de la Koln?

Monseniorul oftă.

— Din anumite puncte de vedere, atacul de azi poate fi regăsit în cursul istoriei în conflictul dintre doi apostoli. Toma şi Ioan.

Gray clatină din cap.

— Ce tot spuneți acolo?

— La începuturi, creştinismul a fost o religie în afara legii. O credință nouă, mai puternică decât oricare alta în acele timpuri. Spre deosebire de alte religii, care revendicau plăți ca parte integrală a credinței, tânăra familie creştină contribuia voluntar cu bani. Fondurile erau folosite pentru a hrăni şi a adăposti orfanii, pentru a cumpără hrana şi leacuri pentru bolnavi, pentru a plați sicriele săracilor. Acest sprijin acordat asupriților a atras un număr mare de oameni, în ciuda riscului de a aparține unei credințe aflate în afara legii.

— Da, ştiu. Milosteniile creştinilor şi toată tevatura... Totuşi, ce legătură...?

Gray fu întrerupt de mâna ridicata a monseniorului.

— Dacă mă laşi să termin, s-ar putea să înveți ceva.

Gray îşi stăpâni furia şi nu mai spuse nimic. În afara de spion al Vaticanului, Vigor mai era şi profesor universitar. Era evident ca nu-i plăcea să-i fie întrerupte prelegerile.

— În anii de început ai Bisericii, totul se desfăşura în cel mai mare secret. Întrunirile aveau loc pe ascuns, în peşteri sau cripte. Acest fapt a condus la crearea mai multor grupări, separate una de cealaltă. Mai întâi, din cauza distanței, cu secte majore în Alexandria, Antiochia, Cartagina şi Roma. Apoi, din cauza izolării, au început să apară practici individuale însoțite de filosofii diferite. Evangheliile răsăreau la tot pasul. Cele adunate în Biblie: după Matei, Marcu, după Luca şi după Ioan. Dar şi altele. Evangheliile secrete după Iacov, după Maria Magdalena, după Filip. Evanghelia Adevărului. Apocalipsa după Petru. Şi multe altele. Cu atâtea evanghelii, tot felul de secte au început să se formeze în jurul lor. Tânăra Biserica începea să se fisureze.

Gray dădu din cap. Urmase cursurile Liceului Iezuit, unde predase mama lui. Cunoştea o parte din aceasta istorie.

— Dar în secolul al doilea, continua Vigor, episcopul de Lyon, Sfântul Irineu, a scris cinci volume sub titlul *Adversus Haereses. Împotriva ereziei.* Titlul complet era *Distrugerea şi eliminarea falsei autointitulatei Cunoaşteri.* A fost momentul în care toate credințele gnostice anterioare au fost scoase în afara religiei creştine,

creându-se canonul evanghelic din patru părți. Evangheliile acceptate au fost limitate exclusiv la cele după Matei, Marcu, Luca şi Ioan, toate celelalte fiind decretate eretice. Parafrazându-l pe Irineu, la fel cum sunt doar patru regiuni ale universului şi patru vânturi principale, nici Biserica nu avea nevoie de mai mult de patru stâlpi de susținere.

— Dar de ce au ales tocmai aceste patru evanghelii dintre toate?

— Într-adevăr, de ce? Aici zace îngrijorarea mea.

Gray se trezi că asculta cu mai multă atenție. Deşi îl irita faptul că îi ținea cineva prelegeri, era curios sa afle spre ce conduceau toate astea.

Vigor privi înspre lac.

— Trei dintre evanghelii – cele după Matei, Marcu şi Luca – spun toate aceeaşi poveste. Însă Evanghelia după Ioan relatează o istorie diferită – nici măcar evenimentele din viața lui Hristos nu se potrivesc, cronologic, cu celelalte. Dar a existat un alt motiv, de o importanță esențială, pentru care Ioan a fost inclus în Biblia canonica.

— Care?

— Totul i s-a datorat tovarăşului său apostolic, Toma.

— Toma Necredinciosul?

Gray cunoştea prea bine povestea singurului apostol care refuzase să creadă în învierea lui Hristos, înainte de a-L vedea cu propriii ochi.

Vigor dădu din cap.

— Dar ştiai că Evanghelia după Ioan e singura care spune povestea necredinciosului Toma? Ioan a fost singurul care l-a descris pe Toma drept un discipol limitat, lipsit de credința. În toate celelalte scripturi găsim numai cuvinte de laudă despre el. Ştii de ce prezintă Ioan aceasta imagine discrepanta?

Gray clatină din cap. În toți anii săi de practicant romano-catolic, nu remarcase niciodată acest punct de vedere atât de diferit.

— Ioan a încercat să-l discrediteze pe Toma sau, mai bine zis, pe adepții acestuia, care erau mulți la acea vreme. Chiar şi în ziua de azi, în India, există o grupare puternica, adeptă a învățăturilor creştine propovăduite de Toma. În Biserica timpurie însă, a avut loc o schismă fundamentala între Evanghelia după Toma şi cea după Ioan. Erau atât de diferite, încât numai una din ele putea supraviețui.

— Ce vrei să spui? Cât de diferite puteau fi?

— Se merge înapoi până la începutul începutului Bibliei, până la Geneză, până la primele versete: „Să fie lumina!” Atât Ioan, cât şi Toma îl identifică pe Isus cu aceasta lumina primordială, lumina creației. Din acel punct însă, interpretările lor diferă substanțial. Potrivit lui Toma, lumina nu numai că a creat forma existentă a universului, dar ea continua încă să existe în toate lucrurile, în special în om, care a fost creat după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu. Această lumină se ascunde în fiecare persoană, aşteptând doar să fie găsită.

— Şi ce spune Ioan?

— Ei, Ioan a privit lucrurile dintr-o cu totul altă perspectivă. La fel ca şi Toma, credea şi el că lumina primordiala era manifestarea lui Hristos, însă Ioan susține că numai şi numai Isus poate deține aceasta lumină. Restul lumii e sortit sa rămână pe veci în întuneric, laolaltă cu oamenii. Şi calea înapoi spre această lumină, spre mântuire şi spre Dumnezeu nu poate fi găsită decât prin venerarea lui Hristos cel divin.

— O perspectiva mult mai limitată.

— Şi mult mai pragmatica pentru tânăra Biserică. Ioan oferea o metoda de mântuire, de atingere a luminii, mult mai ortodoxă. Doar prin venerarea lui Hristos. Simplitatea şi liniaritatea acestei credințe a fost pe placul mai-marilor Bisericii acelor vremuri haotice. În mod contrar, Toma susținea că fiecare dintre noi are în sine capacitatea de a-L găsi pe Dumnezeu, privind în sine însuşi, fără a mai fi nevoie de venerare.

— Şi ideea asta trebuia înăbuşită.

Monseniorul ridică din umeri.

— Dar care e credința dreaptă?

Vigor zâmbi larg.

— Cine ştie? Nu am toate răspunsurile. Cum a spus Isus, „Caută şi vei afla”.

Gray se încruntă. Lui, cel puțin, replica asta i se părea destul de gnostică. Privi şi el înspre lac, urmărind bărcuțele care alunecau pe apă. Lumina se răsfrângea în sclipiri orbitoare în oglinda de cristal a apei. *Caută şi vei afla.* Era oare calea pe care el însuşi o urmase, studiind atâtea filosofii? În cazul ăsta, nu reuşise să găsească nici un răspuns satisfăcător.

Şi apropo de răspunsuri nesatisfăcătoare…

Gray se întoarse din nou spre Vigor, dându-şi seama cât de mult deviaseră de la subiect.

— Şi ce legătură au toate astea cu masacrul de la Koln?

— Dă-mi voie să-ți spun. Ridică un deget. În primul rând, părerea mea este că atacul cu care avem de a face acum readuce în scenă străvechiul conflict dintre credința ortodoxa a lui Ioan şi tradiția gnostică a lui Toma.

— Cu Biserica Catolica de-o parte şi Curtea Dragonului de ceai al tău?

— Nu, tocmai aici e problema. M-am gândit la asta toată noaptea. Curtea Dragonului, deşi caută cunoaşterea prin misterele gnostice, nu are ca țel descoperirea lui Dumnezeu, ci doar dobândirea *puterii.* Vor să impună o nouă ordine mondiala, o reîntoarcere la feudalism, cu ei în pozițiile de conducere, ferm convinşi de faptul că sunt genetic superiori şi sortiți, din naştere, să fie stăpânii lumii. Aşa că nu! Nu cred că această Curte a Dragonului reprezintă partea gnostică a străvechiului conflict. Dar au derivat din ea, sunt ca nişte vulturi flămânzi de putere. Însă, cu siguranță, îşi au rădăcinile în această tradiție.

Gray fu nevoit să admită că exista o logică în toată această teorie, dar era încă departe de a fi convins.

Probabil că Vigor simți lucrul ăsta. Ridică un al doilea deget.

— Punctul doi. În Evanghelia după Toma, exista o istorioară care povesteşte cum Isus l-a luat într-o zi pe Toma de-o parte şi i-a împărtăşit trei secrete. Când ceilalți apostoli l-au întrebat ce taine îi dezvăluise Hristos, Toma le-a răspuns: „Dacă v-aş spune fie şi numai una dintre ele, ați lua pietre de pe jos şi le-ați arunca în mine. Iar din pietre ar țâşni limbi de foc care v-ar arde de vii".

Vigor se uită fix la Gray, aşteptând, de parcă l-ar fi supus unui test.

Gray era pregătit.

— Un foc din pietre, care arde. Exact cum s-a întâmplat cu enoriaşii de la biserică.

Vigor dădu din cap.

— M-am gândit la citatul ăsta din prima clipă în care am aflat despre crime.

— E o legătură destul de nesigură, spuse Gray, tot neîncrezător.

— Aşa ar fi, dacă nu aş mai avea şi o a treia conexiune istorică, spuse Vigor, ridicând al treilea deget.

Gray se simțea ca un miel în fața măcelarului.

— În conformitate cu textele istorice, explică Vigor, Toma a plecat să propovăduiască învățătura evanghelică înspre răsărit, ajungând până în India. A botezat mii de oameni, a ridicat biserici, a răspândit credința şi, în cele din urmă, a murit în India. În acea

regiune însă, a rămas cu mult mai celebru pentru un singur act – un botez.

Gray aştepta.

Vigor concluziona cu mult patos.

— Toma i-a botezat pe cei Trei Magi.

Gray căscă ochii. Mintea-i alerga nebuneşte, încercând să facă legăturile: Sfântul Toma şi tradiția gnostică, secrete spuse în taină de Isus, foc aducător de moarte, ieşit din piatră... şi toate astea ducând, din nou, la cei Trei Magi. Oare conexiunea mergea şi mai departe? Îşi aminti fotografiile morților din Germania. Trupurile torturate. Şi raportul medicului legist despre lichefierea straturilor exterioare ale creierelor victimelor, îşi aminti, de asemenea, mirosul de carne arsă din catedrala.

Cumva, oasele aveau legătură cu toate astea.

Dar cum?

Dacă exista un fir istoric care să-i conducă spre vreun indiciu, acesta depăşea cu siguranța experiența şi sfera lui de cunoştințe. Fu silit să recunoască asta şi se întoarse spre monsenior.

Vigor vorbi, încrezător în cuvintele lui:

— După cum am spus de la bun început, cred că în povestea masacrului de la catedrală e ceva mai mult decât tehnologie. Cred că, orice ar fi fost, este în strânsa legătura cu Biserica Catolica, cu istoria începuturilor ei, întinzându-se, poate, chiar până înainte de fondarea ei. Şi sunt convins că vă pot fi de mare folos în continuarea investigației.

Gray îşi plecă, gânditor, capul. Încetul cu încetul, fusese convins.

— Dar nu şi nepoata mea, conchise Vigor, dezvăluind în sfârşit motivul pentru care îl luase deoparte pe Gray.

Îi întinse mâna.

— De îndată ce ne întoarcem la Roma, o trimit înapoi la Carabinieri. Nu vreau s-o mai pun, vreodată în pericol.

Gray apucă şi scutură cu putere mâna monseniorului.

În sfârşit, un aspect asupra căruia erau amândoi de acord.

10.45 A.M.

Rachel auzi paşi în spatele ei. Se aştepta să fie Mario, cu comanda lor. Când ridică privirea, mai să cadă de pe scaun la vederea femeii în vârstă care stătea lângă ea, sprijinită în baston,

îmbrăcată cu o pereche de pantaloni largi, bleumarin şi o bluză de vară albastră, cu model cu narcise. Părul alb îi era coafat în bucle şi în ochi îi licărea o privire amuzata.

Mario stătea în spatele vizitatoarei, zâmbind cu gura până la urechi.

— Surpriză, nu?

Rachel îşi recăpăta echilibrul, în vreme ce partenerii lui Gray priveau intrigaţi.

— *Nonna?* Ce cauţi tu aici?

Bunica o mângâie pe Rachel pe obraz, vorbind în italiana:

— Nebuna de maică-ta! zise bătrână fluturându-şi mâna prin aer, într-un gest larg. S-a dus să te vadă la Roma. M-a lăsat singură, în grija netotului ăla de Signore Barbari. De parcă am eu nevoie de grija lui! Şi mai şi miroase întotdeauna a brânza.

— *Nonna…*

O fluturare a mâinii o opri.

— Aşa că am venit la vila noastră. Am luat trenul. După care vine Mario să-mi spună că tu şi Viggie sunteţi aici. I-am zis să nu-ţi spună.

— Frumoasa surpriza, nu? repetă Mario, strălucind de mândrie.

Probabil că-şi muşcase tot timpul limba ca să nu se dea de gol.

— Cine sunt prietenii tăi? o întrebă *nonna.*

Rachel făcu prezentările.

— Dânsa este bunica mea.

Bătrâna le strânse pe rând mâinile şi începu să vorbească în engleză.

— Spuneţi-mi Camilla.

Îl măsură pe Monk din cap până-n picioare.

— De ce ţi-ai ras tot părul? Mare păcat! Dar ai ochi frumoşi. Eşti *italiano?*

— Nu, sunt grec.

Bătrâna dădu din cap, ca o cunoscătoare.

— Nu-i rău deloc.

Se întoarse spre Kat.

— Signor Monk e iubitul dumitale?

Kat ridică din sprâncene, surprinsă.

— Nu, zise ea un pic cam prea ţâfnoasă. În nici un caz.

— Hei! făcu Monk, jignit.

— Faceţi o pereche frumoasă, decretă *Nonna* Camilla, apăsând cuvintele de parcă le-ar fi întipărit în piatră.

Se întoarse spre Mario.

— Adu-mi un pahar din acel minunat *Chiaretto, per favore,* Mario.

Bărbatul se răsuci pe călcâie, încă jubilând.

Rachel se aşeză la loc şi-i zări pe Gray şi pe unchiul Vigor întorcându-se din plimbarea lor particulară. În timp ce se apropiau, observă că Gray îşi ferea privirea de-a ei. Ştia de ce unchiul ei plecase împreună cu comandantul Pierce. Şi, din comportamentul bărbatului, ghicea deja rezultatul.

Dintr-odată, Rachel îşi pierdu orice interes pentru paharul de vin din faţa ei.

Unchiul Vigor remarcă musafirul neaşteptat de la masă. Chipul lui căpătă o expresie sumbră.

Surpriza fu din nou explicată, urmată de noi prezentări.

În timp ce-i era prezentat Gray Pierce, bunica privi întrebătoare spre Rachel, cu o sprânceană ridicată, apoi rămase cu ochii pironiţi asupra americanului. Era evident că-i plăcea ce vedea: barbă neagră ţepoasă, ochi albaştri cenuşii, păr drept şi negru. Rachel ştia că bunica ei avea o adevărata pasiune pentru a forma perechi de îndrăgostiţi, o trăsătura genetica a tuturor matroanelor italience.

Nonna se aplecă spre Rachel.

— Vad copii frumoşi, şopti ea, cu ochii încă aţintiţi asupra lui Gray. *Bellissimo bambini.*

— *Nonna!* o avertiză fata.

Bunica dădu din umeri şi ridica vocea.

— Signore Pierce, sunteţi *italiano?*

— Mă tem că nu.

— V-ar plăcea să fiţi? Nepoata mea…

Rachel i-o reteză:

— *Nonna,* nu avem prea mult timp.

Se uită la ceas, cu un gest ostentativ.

— Avem treaba în Milano.

Faţa bunicii se lumina.

— Treaba de Carabinieri. Eşti pe urma vreunui obiect furat? Se uita la unchiul Vigor.

— S-a furat ceva din vreo biserica?

— Ceva de genul ăsta, *Nonna.* Dar nu putem vorbi despre o ancheta în curs de desfăşurare.

Bunica îşi făcu semnul crucii.

— Oribil… să furi din biserică! Am citit despre crimele alea din Germania. Groaznic. De-a dreptul groaznic…

Privi în jurul mesei, insistând asupra celor trei străini. Ochii i se îngustară aproape imperceptibil şi se opriră asupra lui Rachel.

Fata remarcă străfulgerarea din ochii femeii, ceea ce semnala că înțelesese ceva. În ciuda aerului ei zăpăcit şi distrat, nimic nu putea trece neobservat de *nonna.* Furtul moaştelor Magilor făcuse prima pagina în toate ziarele. Iar ei călătoreau cu un grup de americani, lângă granița cu Elveția, *întorcându-se* în Italia. Oare le ghicise *nonna* adevăratul scop?

— Groaznic, repeta bătrâna.

Un chelner sosi cu două sacoşe mari, pline cu mâncare. Din fiecare, ieşea câte o pâine mare, două baghete ce se înălțau asemenea unei perechi de catarge. Monk se ridica să primească încărcătură, cu fața numai un zâmbet.

Unchiul Vigor vorbi, aplecându-se şi sărutând-o pe bătrână pe ambii obraji.

— Mamă, ne vedem acasă, la Grandolfo, peste câteva zile. După ce ne terminam treburile.

Când Gray trecu pe lângă ea, *Nonna* Camilla îl prinse şi-l trase de mână.

— Ai grija de nepoata mea!

Gray se uită la Rachel.

— O sa am. Dar se pricepe destul de bine şi singură.

Rachel simți un val brusc de căldură în clipa în care privirea lui o întâlni pe a ei. Se simțea ridicola, aşa că se uită în altă parte. Nu era o şcolăriță! Nici pe departe.

Nonna îl ciupi pe Gray de obraz.

— Noi, femeile din neamul Verona, ştim întotdeauna să ne purtăm singure de grijă. Să nu uiți asta.

Gray zâmbi.

— N-o să uit.

Bătrâna îl mângâie pe spate în timp ce tânărul se îndepărta.

— *Ragazzo buono.*

În timp ce restul se îndepărtau, bunica îi făcu semn lui Rachel să mai rămână. Întinse apoi mâna, întoarse pe dos colțul vestei deschise a lui Rachel, lăsând să se vadă tocul gol.

— Ai pierdut ceva, nu?

Rachel uitase că încă mai purta centura goală, de la umăr. Beretta pe care o împrumutase rămăsese la catedrală. *Nonna* însă remarcase.

— O femeie nu trebuie să plece niciodată goală de acasă. Bunica întinse mâna şi-şi luă poşeta. O deschise şi scoase prețiosul ei

revolver nazist, Luger P-08, cu mânerul negru, mătuit.

— Ia-l pe-al meu.

— *Nonna!* N-ar trebui să umbli cu aşa ceva după tine. Bunica îşi flutură mâna, în semn că nu era cazul să-şi facă griji.

— Trenul nu e cel mai sigur mijloc de transport pentru o femeie singură. Prea mulți țigani! Dar ceva-mi spune că ai nevoie de el mai mult decât mine.

Privirea apăsătoare a bunicii sugera cât se poate de clar că înțelegea pericolele misiunii lui Rachel.

Rachel întinse mâna şi-şi închise tocul cu un clic.

— *Grazie, Nonna.* Dar o să fie bine.

Bunica ridică din umeri.

— Urâtă rău treaba aia din Germania, spuse ea cu o privirea mai mult decât grăitoare. Nu strică să fi atentă.

— O să fiu, *Nonna.*

Rachel dădu să plece, când simți că bunica o prinse de încheietura mâinii.

— Te place, spuse bătrâna. *Signore* Pierce.

— *Nonna!*

— Ați face *bellissimo bambini* împreună.

Rachel oftă. Nici un pericol cât de mare n-o putea face să renunțe la ideea ei fixă. Copii! Singura comoară a *nonne*-lor de pretutindeni.

O salvă Mario, care sosi cu nota de plata. Se dădu într-o parte şi plăti cash, lăsând suficient cât să acopere şi prânzul bunicii. Apoi îşi adună lucrurile şi se îndreptă spre piață, după ceilalți.

Acum însă, ducea cu ea spiritul bunicii. Cu siguranță, femeile din neamul Verona ştiau să-şi poarte singure de grijă. Se întâlni cu unchiul şi cu ceilalți la maşină. Îi aruncă lui Gray cea mai otrăvită privire de care se simți în stare.

— Dacă-ți închipui că poți să continui investigația asta fără mine, n-ai decât să mergi pe jos la Roma!

Cu cheile în mână, înconjură Mercedesul, satisfăcută de expresia surprinsă de pe chipul bărbatului care privi, la rândul lui, spre unchiul Vigor.

Fusese prinsă într-o ambuscadă, văzuse gloanțele căzând ca o ploaie în jurul ei şi supraviețuise unui atac cu bombe incendiare. N-avea de gând să accepte să fie dată la o parte.

Deschise portiera de lângă scaunul şoferului, dar pe celelalte le lăsă încuiate.

— Şi e valabil şi pentru tine, unchiule Vigor.

— Rachel… încercă bărbatul să protesteze.

Fata se strecură pe scaunul şoferului, trânti portiera şi băgă cheia în contact.

— Rachel! strigă unchiul bătând în fereastră.

Băgă în viteză.

— *Va bene!* spuse exasperat unchiul, strigând ca să acopere motorul. Rămânem împreună.

— Jură-mi! îi strigă la rândul ei, cu palma pe schimbătorul de viteze.

— *Dio mio…* îşi ridică ochii spre cer. Şi te mai întrebai de ce m-am făcut preot…

Rachel ambală motorul.

Unchiul Vigor îşi puse palma pe geam.

— Mă predau. Îți jur. N-ar fi trebuit să-ncerc să mă pun cu o femeie din familia Verona.

Rachel se răsuci şi-l țintui cu privirea pe Gray. Bărbatul rămăsese tăcut, cu fața împietrită. Părea pregătit să ia prima maşină care-i ieşea în cale şi să plece de unul singur. Mersese oare prea departe cu cacealmaua? Simțea însă că era momentul să se impună.

Încet, ochii albaştri ai lui Gray se mutară, cu o privire de gheață, de la ea la unchiul ei, apoi din nou la Rachel. În acea clipă, aşa cum stăteau, față în față, Rachel simți cât de mult îşi dorea să rămână implicată. Până în măduva oaselor! Poate că el înțelegea…

Foarte încet, Gray dădu din cap, cu o mişcare abia perceptibilă.

Era însă suficient.

Rachel deblocă uşile. Ceilalți urcară înăuntru.

Monk intră ultimul.

— Eu n-avem nimic împotrivă s-o iau pe jos.

11.05 A.M.

De pe bancheta din spate, Gray o privi pe Rachel.

Îşi pusese ochelarii cu reflexe albastre, care-i făceau expresia imposibil de citit. Îți ținea totuşi buzele strâns lipite. Muşchii de pe gâtul ei lung rămâneau încordați ca un arc în timp ce se concentra asupra traficului. În ciuda faptului că fuseseră de acord să o ia cu ei, fata era încă furioasă.

Cum de ştiuse Rachel ce hotărâseră el şi unchiul ei? Intuiția ei era impresionantă, la fel şi modul totalmente ilogic în care

abordase conflictul. Dar Gray îşi amintea şi vulnerabilitatea ei acolo sus, în turnuri, ochii care priveau într-ai lui de cealaltă parte a hăului. Şi totuşi, nici măcar atunci, printre gloanțe şi flăcări, femeia asta nu cedase.

O clipa, surprinse o privire de-a lui Rachel în oglinda retrovizoare. Ochii erau ascunşi de ochelarii de soare, dar ştia că îl studia. Prea conştient de treaba asta, Gray privi în altă parte.

Se lovi cu pumnul în genunchi, nemulțumit de reacția lui.

Gray nu cunoscuse niciodată o femeie care să-l zăpăcească în asemenea măsură. Desigur, avusese iubite, dar nici una nu rezistase mai mult de şase luni şi chiar şi acele relații fuseseră în timpul liceului. Fusese prea idealist în tinerețe, apoi prea dedicat carierei militare, mai întâi în armată, apoi la Rangeri. Niciodată nu avusese un loc căruia să-i spună „casă" mai mult de şase luni, iar aventurile lui amoroase nu durau, de obicei, mai mult decât o permisie de weekend. Dar niciodată nu întâlnise o femeie care sa fie pe cât de enervantă, pe atât de uimitoare: o femeie care să râdă cu dezinvoltură în timpul unui prânz şi să devină dintr-odată dură ca diamantul.

Se lăsă pe spate, admirând peisajul de țara care se derula pe lângă ei. Lăsaseră în urmă zona plină de lacuri din nordul Italiei şi coborau acum spre poalele Alpilor. Era o călătorie scurtă. Cu maşina, nu făceau mai mult de patruzeci şi cinci de minute până la Milano.

Gray se cunoştea suficient de bine pentru a înțelege o parte din atracția pe care o simțea față de Rachel. Nu fusese niciodată fascinat de femeile comune, cu interese obişnuite, indecise. Dar nici nu era un adept al extremelor. Nu-i plăceau femeile extravagante, stridente. Dintotdeauna preferase armonia, o contopire a extremelor în care unicitatea să creeze echilibru, nu să-l piardă.

Era, în principal, viziunea taoistă, yin şi yang, asupra cosmosului.

Până şi propria cariera reflecta acest concept – savantul şi soldatul. Domeniul lui de activitate încerca să încorporeze biologia şi fizica. Cândva, încercase sad descrie această alegere directorului Crowe: „Chimia, biologia, matematica... reduc totul la pozitiv şi negativ, la zero şi unu, la lumina şi întuneric".

Gray se surprinse îndreptându-şi atenția din nou spre Rachel. Fata asta întruchipa aceeaşi filosofie, în carne şi oase.

O privi pe Rachel ridicând o mâna ca să-şi maseze un cârcel pe

gât. Îşi depărtă uşor buzele în clipa când găsi locul dureros şi-l frecă viguros, cu degetele. Se întrebă ce gust aveau oare buzele ei.

Înainte ca bărbatul să-şi lase gândurile să zboare mai departe, Rachel întoarse Mercedesul într-o curbă strânsă, izbindu-l pe Gray de portieră. Îşi coborî mâna, schimbă într-o viteză inferioară, ambală motorul, apoi porni cu şi mai mare avânt.

Gray se ținu strâns. Monk scoase un geamăt.

Pe fața lui Rachel abia dacă se zări umbra unui zâmbet.

Cine n-ar fi fost fascinat de femeia asta?

6.07 A.M.
WASHINGTON, D C.

Trecuseră opt ore şi nici o veste.

Painter măsura biroul în lung şi-n lat. Era aici de la ora zece, de noaptea trecută – de îndată ce aflase despre explozia de la Catedrala din Koln. De atunci însă, informațiile ajunseseră greu la el.

Prea greu.

Sursa incendierii: bombe pline cu praf negru, fosfor alb şi ulei incendiar LA-60. Fusese nevoie de trei ore pentru ca focul să fie potolit suficient cât să se poată intra în biserica, însă interiorul era o cochilie toxică sufocata de fum. Totul arsese în întregime, până la zidurile şi duşumeaua de piatră. Se găsiseră şi câteva schelete carbonizate.

Erau oare oamenii lui?

Mai trecură încă doua ore până să primească un raport cum că fuseseră descoperite rămăşițele unor arme la două dintre cadavre. Carabine de asalt neidentificate. Nici un membru din echipa lui nu era dotat cu aşa ceva. Aşadar, cel puțin o parte dintre cadavre aparțineau atacatorilor.

Dar celelalte?

Imaginea prin satelit captată prin NRO se dovedise inutilă. Nici un ochi din cer nu supraveghea zona la acea oră. La fața locului, erau acum examinate camerele de supraveghere ale centrelor municipale şi ale sediilor din vecinătate. Martorii oculari erau puțini. Un vagabond, care dormea lângă Dealul Catedralei, raportase că văzuse câțiva oameni ieşind din catedrala cuprinsa de flăcări. Dar nivelul alcoolului din sângele omului era peste 1,5 ‰. Se împleticea pe picioare de beat ce era.

Nimeni altcineva nu vorbea. La casa lor conspirativă din Koln nu sosise nimeni. Şi, până acum, nici o veste de pe teren.

Nimic.

În ciuda eforturilor de a-şi păstra optimismul, Painter se temea de ce era mai rău.

O bătaie în uşa întredeschisa îl smulse din gânduri.

Se întoarse şi-i făcu semn lui Logan Gregory să intre în birou. Secundul lui avea maldăre de hârtii îndesate sub braț şi cearcăne întunecate în jurul ochilor. Logan refuzase să plece acasă, rămânându-i alături întreaga noapte.

Painter privi nerăbdător, aşteptând o veste buna.

Logan clatină din cap.

— N-avem încă nici o informație despre ei.

Verificaseră din oră în oră aeroporturile, gările şi autogările.

— La granițe?

— Nimic. Dar granițele în UE sunt relativ libere. Puteau să iasă din Germania printr-o mulțime de feluri.

— Şi nici Vaticanul n-a primit încă nici o veste?

Bărbatul din fața sa clătină din nou din cap.

— Chiar acum zece minute am vorbit cu cardinalul Spera.

Se auzi un clinchet dinspre computer. Painter înconjură biroul şi lovi tasta care iniția modulul de videoconferință. Se uită la ecranul de plasmă atârnat pe perete. Apăru imaginea şefului sau, comandantul general de la DARPA.

Doctor Sean McKnight era în biroul său din Arlington. Renunțase la haina de la costum, pe care o purta de obicei şi-şi suflecase mânecile de la cămaşă. Nu avea cravata. Îşi trecu o mână prin parul roşcat, care începea să încărunțească – un gest familiar, de oboseala.

— Am primit cererea ta, începu şeful.

Painter, aplecat peste birou, îşi îndreptă spatele. Logan se retrăsese spre uşă, ieşind din câmpul vizual al camerei. Dădu să iasă din încăpere, pentru a nu-i deranja pe cei doi, dar Painter îi făcu semn să rămână. Cererea lui nu era o problema de siguranța.

Sean clatină din cap.

— Nu pot să ți-o aprob.

Painter se încruntă. Ceruse permisiunea să se deplaseze el însuşi în Germania şi sa participe la investigații. Poate existau indicii pe care ceilalți să nu le observe. Degetele i se contractară într-un pumn, în semn de frustrare.

— Logan poate supraveghea situația aici, protesta Painter. Şi

pot să rămân în permanentă legătură cu centrul de comandă.

Hotărârea lui Sean părea de neclintit.

— Painter, tu eşti acum centrul de comandă.

— Dar…

— Nu mai eşti agent de teren.

Probabil că expresia de durere de pe chipul bărbatului era evidenta.

Sean oftă.

— Ai idee de câte ori am stat eu în birou, aşteptând veşti de la tine? Mai ții minte ultima misiune, din Oman? Eram sigur c-ai murit.

Painter îşi coborî privirea. Dosare şi hârtii erau împrăştiate pe tot biroul. Nu găsi nimic care să-i uşureze cât de cât situația. Nu-şi dăduse seama până acum cât de chinuitoare trebuie să fi fost această poziție pentru şeful lui. Painter clătina din cap.

— Exista o singura modalitate de a face față unor astfel de probleme, spuse şeful. Şi, crede-mă, o să te obişnuieşti.

Painter se uita spre ecran. Simți un nod dureros.

— Trebuie să ai încredere în agenții tai. Tu i-ai trimis pe teren dar, odată ce le-ai dat drumul, trebuie sa mergi pe mâna lor. Tu ai ales echipa şi pe liderul acestei operațiuni. Îi crezi în stare să facă față unei situații de criză?

Painter se gândi la Grayson Pierce, Monk Kokkalis şi Kat Bryant. Erau printre cei mai buni şi mai inteligenți agenți ai lui. Dacă existase vreo şansă de supraviețuire… Painter dădu încet din cap. Da, avea încredere în ei.

— Atunci, lasă-i să joace cum ştiu ei. Cum ai făcut şi tu. Un cal aleargă cel mai bine atunci când frâul e mai larg.

Sean se apleca în față.

— Tot ce poți face acum e să aştepți să ia legătura cu tine. Asta e datoria ta față de ei. Să fi gata să le răspunzi. Nu să dai fuga în Germania.

— Înțeleg, spuse Painter.

Nu se simțea însă cu nimic mai bine. Durerea din piept continua să-l sufoce.

— Ai primit pachetul pe care ți l-am trimis săptămâna trecuta?

Painter ridică privirea, schițând un zâmbet. Primise un pachet de la directorul lui. O cutie de pastile Tums, neutralizatori de acid gastric. Crezuse mai întâi că este o glumă, dar acum nu mai era atât de sigur.

Sean se aşeză la loc pe scaun.

— E singura uşurare de care o să ai parte în meseria asta.

Painter nu putu decât să-i dea dreptate mentorului său.

— Era mai uşor pe tren, mormăi el în cele din urmă.

— Nu întotdeauna, îi aminti Sean. Cu siguranță, nu întotdeauna.

12.10 P.M.
MILANO, ITALIA

— Exact la fix, zise Monk. Cum a spus monseniorul.

Gray nu-l putea contrazice. Totul părea să meargă bine.

De-abia aştepta să intre, să ia oasele şi să plece de-acolo.

Stăteau pe o alee umbrită de lângă modesta Basilica del Santo Eustorgio, în dreptul uneia din uşile laterale. Fațada era decorată simplu, cu cărămidă roşie, iar în spatele ei se înălța o singură turlă, cu ceas, în vârful căreia era montată o cruce. Piațeta scăldată de soare era goală, deocamdată.

Cu câteva minute mai devreme, o maşină de patrulă trecuse pe acolo, înaintând încet, supraveghind zona. Totul părea în regulă.

La recomandarea lui Kat, cercetaseră întreg perimetrul bisericii de la distanță. Gray folosise un set de lentile telescopice ca să privească, nevăzut, prin câteva ferestre. Cele cinci capele laterale şi naosul central păreau pustii.

Razele soarelui se reflectau în piatra lustruită cu care era pavată piața. Ziua devenise toridă.

Însă Gray se simțea înfrigurat, nesigur.

Ar fi fost oare mai puțin precaut dacă ar fi fost singur?

— Să mergem! spuse el.

Vigor paşi spre uşa laterală şi întinse mâna spre cercul mare, de fier, cu o cruce la mijloc, cu intenția să bată.

Gray îl opri.

— Nu! Ne-am apropiat în linişte. Să nu ne facem încă remarcată prezența.

Se întoarse spre Kat şi-i făcu semn spre închizătoare.

— Poți s-o deschizi?

Kat se lăsa într-un genunchi. Monk şi Gray o acoperiră cu trupurile lor. În timp ce Kat studia încuietoarea, degetele ei căutau ceva într-o trusă specială. Cu îndemânarea meticuloasă a unui chirurg, se apucă de lucru.

— Comandante, spuse Vigor, pătrunderea prin efracție într-o

biserică…

— Dacă ai fost invitat să intri de către Vatican, nu mai e pătrundere prin efracție.

Un clinchet surd puse capăt disputei. Uşa se deschise cam trei centimetri.

Kat se ridică în picioare şi-şi puse rucsacul pe umăr.

Gray le făcu semn celorlalți să rămână afară.

— Eu şi Monk o să intrăm singuri. Să cercetăm zona. Duse mâna la guler şi-şi potrivi microfonul. Vă anunțăm când suntem siguri că totul e-n regulă. Kat, rămâi aici cu Rachel şi cu Vigor.

Monseniorul făcu un pas în față.

— După cum am mai spus, preoții au şanse mai mari într-o discuție cu alte fețe bisericeşti. Vin cu voi.

Gray ezită – dar monseniorul avea dreptate.

— Rămâneți tot timpul în spatele nostru.

Kat nu protestă că fusese lăsată de pază la uşă, însă ochii lui Rachel aruncau fulgere.

— Avem nevoie de cineva care să ne acopere, în caz că lucrurile nu merg cum trebuie, explică Gray, privind-o fix pe Rachel.

Fata îşi muşcă buzele, dar dădu din cap.

Mulțumit, Gray se întoarse şi deschise uşa doar atât cât să se poată strecura înăuntru. Pronaosul era întunecat şi răcoros. Uşile spre naos erau închise. Nu văzu nimic suspect. Tăcerea sanctuarului îl apăsa, de parcă ar fi fost sub apă.

Monk închise uşa în urma lui şi-şi dădu la o parte haina lungă, ca să-şi pună o mâna pe armă.

Vigor respectă instrucțiunile şi rămase în urma lui Monk.

Gray se îndreptă spre uşa centrală a naosului. O împinse cu palma. În cealaltă mână, ținea arma.

Naosul era mai luminos decât pronaosul – lumina naturala pătrundea prin ferestrele bisericii. Pardoseala lustruita, de marmură, reflecta razele de soare, părând aproape udă. Basilica era mult mai mică decât Catedrala de la Koln. Nu fusese construită în formă de cruce, ci era mai degrabă o sală lungă, un naos dreptunghiular care se termina în fața altarului.

Gray împietri pe poziție, atent să surprindă vreo mişcare, în ciuda luminii suficiente, existau încă destule locuri unde cineva s-ar fi putut ascunde. Un şir de stâlpi susțineau acoperişul boltit. Cinci capele micuțe se înălțau lângă peretele din dreapta, adăpostind mormintele unor sfinți şi martiri.

Nici o mişcare. Singurul zgomot era uruitul îndepărtat al

traficului, care părea să se audă din altă lume.

Gray intră şi înainta spre centrul naosului, cu pistolul pregătit.

Monk începu să meargă într-o parte, pentru a acoperi întreg spațiul. Înaintară în tăcere. Biserica părea să fie pustie. Nu se vedea nici măcar un preot.

— Poate că s-au dus cu toții la masă, spuse Monk încet, în stație.

— Kat, mă auzi? întrebă Gray.

— Foarte clar, comandante.

Ajunseră în capătul naosului.

Vigor arătă spre dreapta, spre capela cea mai apropiată de altar.

Cuibărit în colțul capelei, un sarcofag uriaş se ascundea pe jumătate în umbră. La fel ca şi racla de la Koln, altarul Magilor avea forma unei biserici, doar ca sarcofagul acesta nu era făcut din aur şi nestemate, ci fusese săpat dintr-un singur bloc de marmura Proconnesio.

Gray se apropie primul.

Altarul se înălța cam patru metri de la baza până în vârful ascuțit şi era lat de doi şi lung de încă patru. Singurul acces în interior era printr-o fereastră mică, prevăzută cu gratii, aşezata jos, în partea din față.

— *Finestra confessionis,* şopti Vigor, arătând spre fereastra. Ca oamenii să poată privi moaştele doar când îngenunchează.

Gray se apropie şi el în timp ce Monk rămase de paza. Nu-i plăcea deloc situația. Se aplecă şi privi prin fereastra îngusta. În spatele sticlei, se deschidea o cameră îmbrăcata în mătase albă.

Moaştele fuseseră luate de acolo, exact cum spusese monseniorul. Vaticanul nu-şi asuma nici un risc. Şi nici el.

— Prezbiteriul este în partea stângă a bisericii, spuse Vigor un pic cam prea tare. Acolo sunt birourile şi apartamentele. Sunt legate prin sacristie.

Arătă cu mâna înspre partea opusă a bisericii.

Ca şi când ar fi răspuns semnului său, o uşă se deschise brusc, în cealaltă parte a naosului. Gray se lăsă pe un genunchi. Monk îl împinse pe monsenior în spatele unui stâlp şi-şi scoase arma dintr-o singură mişcare.

O siluetă pătrunse prin deschizătură, fără să-i remarce pe intruşi.

Era un tânăr îmbrăcat în negru, cu guler alb şi rotund.

Un preot.

Era singur. Intră în biserică şi începu să aprindă un şir de

lumânări din dreptul altarului.

Gray aşteptă până când tânărul fu la doar doi metri distanță. Nu apăru nimeni altcineva. Se ridică încet, făcându-şi remarcată prezența.

Preotul îngheță la vederea lui Gray, cu brațul pe jumătate ridicat, pregătit să aprindă o altă lumânare. Expresia i se transformă într-un şoc autentic când zări pistolul din mâna bărbatului.

— *Chi sei?*[30]

În continuare, Gray ezita.

Vigor ieşi din ascunzătoare.

— *Padre…*[31]

Preotul sări ca ars şi-şi mută privirea asupra monseniorului. Remarcă numaidecât gulerul de la gâtul acestuia şi confuzia luă locul fricii.

— Sunt monseniorul Verona, se prezentă Vigor, făcând un pas în față. Nu te teme.

— Monseniorul Verona?

Pe chipul tânărului se citea îngrijorarea. Făcu un pas în spate.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Gray în italiană.

Preotul clătină din cap.

— Nu puteți fi monseniorul Verona.

Vigor făcu un pas în față şi-i arătă legitimația de la Vatican.

Bărbatul o privi, apoi se uită din nou la Vigor.

— Dar… un bărbat a venit ceva mai devreme, chiar dis-de-dimineață. Un bărbat înalt. Foarte înalt. Avea acte cu care s-a identificat drept monseniorul Verona. Avea hârtii cu toate ştampilele Vaticanului. A venit sa ia oasele.

Gray schimbă o privire cu monseniorul. Cineva le-o luase deja înainte. De data asta, în loc de forță brută, Curtea Dragonului recursese la un vicleşug. Din necesitate. Din cauza măsurilor sporite de siguranța. Crezându-l mort pe adevăratul monsenior Verona, Curtea îşi asumase rolul bărbatului. La fel ca şi până acum, fuseseră probabil informați de misiunea adițională a lui Vigor, de a veni la Milano pentru a lua moaştele. Datorita spionilor, reuşiseră să pună mâna şi pe ultimele oase, trecând fără nici o problemă de toate masurile de securitate.

---

[30] Cine eşti?

[31] Părinte...

Gray datina din cap. Rămâneau cu un pas în urmă.

— La dracu'! făcu Monk.

Preotul îi aruncă o privire încruntată. În mod evident, înțelegea suficientă engleză pentru a se simți ofensat de folosirea unui astfel de vocabular în Casa Domnului.

— *Scusi,* răspunse Monk.

Gray îi înțelegea frustrarea lui Monk – ba, ca lider al misiunii, o resimțea chiar de două ori mai tare. Își muşcă limba ca să nu înjure, la rândul lui. Se mişcaseră prea încet, fuseseră prea precauți.

Stația de emisie-recepție bâzâi.

Era Kat. Probabil că auzise suficient de mult din conversație.

— E totul în regula, comandante?

— În regulă da… dar am ajuns prea târziu, îi răspunse el sec.

Kat şi Rachel intrară în biserică. Vigor făcu prezentările.

— Aşadar, nu mai sunt oasele, spuse Rachel.

Preotul dădu din cap.

— Monsenior Verona, dacă doriți să vedeți actele, le-am pus în seif, în sacristie. Poate vă ajută la ceva.

— Am putea căuta amprente, zise Rachel obosită – epuizarea pusese în sfârşit stăpânire pe ea.

— Poate au fost neatenți. Nu se aşteptau să fim chiar în urma lor. Poate descoperim cine ne-a trădat la Vatican. Ar putea fi singura noastră pistă.

Gray dădu din cap.

— Adu-le. Vedem ce-o să putem afla.

Rachel şi monseniorul Verona o porniră spre ieşire.

Gray se întoarse şi se îndreptă spre sarcofag.

— Ai vreo idee? îl întrebă Monk.

— Avem încă praful pe care l-am adunat din racla de aur, spuse Gray. Ne regrupăm la Vatican, alertăm pe toată lumea de cele petrecute şi cercetăm praful cu mai multă atenție.

Când uşa sacristiei se închise, Gray îngenunche din nou lângă fereastra îngustă, întrebându-se dacă i-ar fi folosit la ceva să se roage.

— Ar trebui să aspirăm interiorul, spuse el, făcând eforturi să-şi păstreze spiritul practic. Să vedem dacă şi aici se confirmă prezența amalgamului.

Se aplecă în față, înălțându-şi cu grijă capul, neştiind nici el exact ce caută. Cu toate astea, îl găsi. Un semn pe acoperişul îmbrăcat în mătase al raclei moaştelor. O ştampilă roşie pe

suprafața albă. Un dragon răsucit. Cerneala părea proaspătă… prea proaspătă.

Dar nu era cerneală…

Sânge!

Un avertisment lăsat în urmă de Doamna Dragon.

Gray îşi îndreptă spatele, înțelegând dintr-odată adevărul.

7
ROSTOGOLIREA OASELOR

25 IULIE, 12.38 P.M.
MILANO, ITALIA

Odată intrați, părintele închise uşa sacristiei. Era camera unde preoții şi băieții de altare se îmbrăcau, înainte de slujbă.

Rachel auzi cheia răsucindu-se în broască, în spatele ei.

Se întoarse pe jumătate şi se trezi că tânărul preot o ţintuieşte cu un pistol în dreptul pieptului. Ochii bărbatului erau acum la fel de duri şi de sticloşi ca marmura lustruită.

— Nu mişcați! spuse el cu duritate în glas.

Rachel se dădu un pas în spate. Vigor îşi ridica încet mâinile.

Pe ambele părți ale încăperii, erau dulapuri cu veşminte preoțeşti şi odăjdii, folosite la slujba de zi cu zi. Pe o masă, stăteau înşirate nişte cupe de argint, aranjate la întâmplare, în acelaşi scop. Un crucifix mare, din argint lustruit, trona în vârful unei bare din fier forjat sprijinita într-un colț, folosită la deschiderea procesiunii.

Uşa din partea opusă a sacristiei se deschise.

Figura masivă, mult prea familiara, a unui bărbat înalt umplu golul. Era bărbatul care o atacase în Koln. Într-o mână, avea un cuțit lung, cu lama încă udă de sânge. Păşi în încăpere şi folosi un patrafir ce atârna într-unul din dulapuri ca să şteargă tăişul.

Rachel îl simți pe Vigor înfiorându-se lângă ea.

Sângele… Lipsa preoților… Dumnezeule!

Bărbatul înalt nu mai purta acum robă de călugăr, ci haine obişnuite, de stradă, pantaloni sport kaki şi un tricou negru, peste care-şi pusese o haină de culoare închisă. Avea un pistol într-un toc de umăr şi o cască de recepție într-o ureche. Microfonul era la gât.

— Care va să zică, ați supraviețuit amândoi! zise el, plimbându-şi ochii-n sus şi-n jos pe trupul lui Rachel, de parcă ar fi evaluat un vițel gras, la un târg. Ce noroc! Acum, vom avea ocazia să ne cunoaştem mai bine.

Îşi ridică microfonul în dreptul gurii şi vorbi în el:

— Curățați biserica!

În spatele ei, Rachel auzi uşi trântindu-se de perete în naos. Cu siguranţă Gray şi ceilalţi fuseseră luaţi prin surprindere. Aşteptă să audă ropot de împuşcături sau explozia unei grenade. Dar nu auzi decât sunetul unor ghete pe podeaua de marmură. Biserica rămase cufundată în tăcere.

Acelaşi lucru trebuie să fi fost remarcat şi de bărbatul din faţa lor.

— Raportaţi! ordonă el în microfon.

Rachel nu auzi răspunsul, dar îşi dădu seama, după încruntarea sumbră de pe chipul bărbatului, că veştile nu erau bune.

Se împinse în faţă, trecând printre Vigor şi Rachel.

— Stai cu ochii pe ei, mârâi el spre falsul preot.

Un al doilea bărbat, tot cu arma-n mână, apăruse în dreptul ieşirii din spate a sacristiei.

Bărbatul înalt izbi de perete uşa ce dădea înspre naos. O silueta înarmată alerga spre el, împreuna cu femeia eruoasiatică. Ţinea în mână acelaşi pistol Sig Sauer.

— Nu e nimeni aici, raportă bărbatul.

Rachel zări şi alţi bărbaţi cercetând naosul şi capelele laterale.

— Toate ieşirile au fost păzite?

— Da, domnule.

— Tot timpul?

— Da, domnule.

Ochii uriaşului se opriră asupra asiaticei.

Femeia ridică din umeri.

— Poate au găsit o fereastra deschisă.

Mârâind, bărbatul mai cerceta o dată din ochi biserica, apoi se răsuci pe călcâie, făcând să-i salte haina.

— Căutaţi în continuare. Trimite trei bărbaţi să cerceteze pe-afară. Nu au cum să fi ajuns departe.

În timp ce uriaşul se întorcea, Rachel acţionă.

Întinse mâna în spate, prinse stâlpul ceremonial, cel cu crucifixul de argint şi-l aruncă cu toată forţa în plexul bărbatului, cu partea de jos înainte. Uriaşul scoase un geamăt şi căzu pe spate, peste preot. Rachel înhăţă din nou bara, sub cot şi izbi capătul cu cruce direct în faţa bărbatului din spatele ei.

Pistolul se descărca, dar glonţul nimeri aiurea, în timp ce trăgătorul se prăbuşea cu spatele afară pe uşă.

Rachel se aruncă după el şi ieşi, împiedicându-se, într-un coridor îngust. Unchiul era chiar în urma ei. Trânti uşa şi propti în

ea un capăt al stâlpului de fier, celălalt capăt fixându-l în peretele opus.

În spatele ei, unchiul Vigor lovi cu călcâiul mâna bărbatului căzut la pământ. Se auziră oasele trosnind şi arma-i căzu din mână. Îl izbi apoi pe bărbat cu piciorul în faţă. Capul îi săltă pe pardoseala de piatră. Se auzi o bufnitură surdă, apoi trupul i se-nmuie ca o cârpă.

Rachel se aplecă şi-i înhaţă pistolul.

Încă ghemuita, cerceta cu privirea ambele direcţii ale coridorului fără ferestre. Nu mai era nimeni acolo. Forţele adiţionale fuseseră probabil chemate ca să-i prindă pe Gray şi pe oamenii lui.

O bufnitură puternică făcu uşa să se zgâlţâie din ţâţâni. Taurul încerca să o spargă.

Rachel se aruncă pe burtă şi privi pe sub uşă. Urmări jocul de lumini şi umbre. Ţinti spre întuneric şi trase.

Glonţul ricoşă în podeaua de marmură, dar fata auzi, cu satisfacţie, un geamăt de surprindere. Asta ar fi trebuit să-l mai încetinească pe taur.

Se răsuci şi se ridică în picioare. Unchiul Vigor înaintase câţiva paşi pe coridor.

— Am auzit pe cineva gemând, şopti el. Aici.

— Nu avem timp.

Fără să o ia în seamă, unchiul Vigor îşi continuă drumul. Rachel îl urmă. De vreme ce nu cunoşteau câtuşi de puţin locul, orice direcţie era la fel de bună. Ajunseră la o uşă întredeschisă. Rachel auzi un geamăt venind dinăuntru.

Intră cu umărul înainte, cu arma pregătită.

Încăperea fusese cândva o sală mică de mese. Acum însă, se transformase într-un adevărat abator. Un preot zăcea întins pe jos, cu faţa într-o baltă de sânge. Spatele capului era un amestec de creier, păr şi oase. Un alt bărbat în robă neagră zăcea întins peste una din mese, cu picioarele desfăcute, legate de masă. Era un preot în vârstă. Hainele îi fuseseră sfâşiate până la brâu. Pieptul îi era o baltă de sânge. Ambele urechi îi fuseseră tăiate. Şi se simţea miros de carne arsă.

Torturat.

Până la moarte.

Un geamăt înfundat se auzi din partea stângă. Pe jos zăcea un tânăr cu mâinile şi picioarele legate, dezbrăcat până la chiloţi, cu căuş în gură. Avea un ochi învineţit şi din nas îi curgea sânge. Privindu-l aşa cum zăcea, dezbrăcat, era evident de unde-şi luase

straiele preotul cel fals.

Vigor înconjura masa. Când îl zări, tânărul începu să se zbată, cu ochii lărgiți de groază, chinuindu-se să strige prin căuş.

Rachel se ținu la distanța.

— E-n regula, îl calmă Vigor.

Ochii tânărului zăriră gulerul lui Vigor. Încetă să se mai zbată, însă continua să suspine înăbuşit. Vigor întinse mâna şi-i desfăcu căuşul. Bărbatul scutură din cap şi scuipă legăturile. Lacrimile i se rostogoleau pe obraji.

— *Molti… grazie,* spuse el cu voce slabă, în stare de şoc.

Vigor tăie legăturile de plastic cu un cuțit.

În acest timp, Rachel încuie uşa sălii de mese şi puse un scaun sub clanță, ca măsură de precauție. Nu erau ferestre, doar o uşă care ducea şi mai adânc în prezbiteriu. Îşi aținti pistolul în acea direcție şi se îndreptă spre un telefon de pe perete. Nu avea ton. Liniile fuseseră tăiate.

Scoase celularul lui Gray şi formă 112, numărul de urgență universal din UE. Odată stabilită legătura, se identifică drept locotenent de Carabinieri, deşi nu-şi dădu numele şi ceru sa vină numaidecât o salvare, poliția şi forțe armate.

Mulțumită că reuşise să dea alarma, băgă telefonul în buzunar.

În situația de față, era tot ce putea face.

Pentru ea… şi pentru ceilalți.

12.45 P.M.

Gray auzi zgomot de paşi apropiindu-se de ascunzătoarea lui. Ramase perfect nemişcat, fără să mai respire măcar. Paşii se opriră în apropiere. Se încordă să asculte.

Un bărbat vorbi. O voce cunoscută, furioasă. Era liderul călugărilor.

— Autoritățile din Milano au fost alertate.

Nu se auzi nici un răspuns, însă Gray era sigur că doi oameni se apropiaseră.

— Seichan? întrebă bărbatul. M-ai auzit?

Îi răspunse o voce plictisită. La fel de inconfundabilă. Doamna Dragon. Dar acum, avea un nume. *Seichan.*

— Probabil că au ieşit pe o fereastră, Raoul, zise ea, divulgându-i, la rândul ei, numele liderului. Cei din Sigma sunt foarte alunecoşi. Doar te-am avertizat. Avem oasele care mai rămăseseră.

Ar fi mai bine să plecăm, până nu se-ntoarce Sigma cu întăriri. Probabil că poliția se îndreaptă deja înspre noi.

— Dar cățeaua aia…

— Îți reglezi conturile cu ea mai târziu.

Paşii se îndepărtară. Părea că bărbatul şchiopătează. Totuşi, cuvintele Doamnei Dragon încă mai răsunau în mintea lui Gray.

„Îți reglezi conturile cu ea mai târziu."

Asta însemna că Rachel scăpase?

Gray fu surprins de câtă uşurare îi produse această descoperire.

O uşă se izbi de perete, de cealaltă parte a bisericii. Ecourile răsunară de jur împrejur. Gray îşi încordă auzul. Nu mai auzi nici paşi, nici scârțâit de ghete, nici voci.

Precaut, aşteptă încă un minut.

Biserica era cufundată în tăcere.

Îi făcu semn lui Monk, care stătea lipit de el. Kat era înghesuită de cealaltă parte a bărbatului. Se rostogoliră cu un înfiorător trosnet de oase sfărâmate şi întinseră mâinile în sus. Împreună, ridicară capacul de piatră al mormântului.

Lumina se revărsă peste buncărul lor improvizat.

După ce găsise semnul însângerat al Doamnei Dragon, Gray ştiuse pe dată că erau prinşi în capcană. Probabil că toate uşile erau deja păzite. Iar Rachel şi unchiul ei dispăruseră în sacristie – nu mai avea cu ce să-i ajute.

Aşa că Gray îi condusese pe ceilalți în capela alăturată, unde un mormânt masiv, de marmură, se sprijinea pe nişte coloane gotice. Dăduseră la o parte capacul doar cât să se poată strecura înăuntru, după care îl trăseseră la loc, peste ei, chiar în clipa în care uşile se deschideau cu zgomot în toată biserica.

Aventura odată sfârşită, Monk ieşi din sicriu cu arma în mâna, scuturându-şi trupul cu un geamăt de dezgust. Praful de oase îi ieşi din haine.

— Ce-ar fi să nu mai facem asta niciodată?

Gray îşi ținea pistolul pregătit.

Zări un obiect pe podeaua de marmură, la doar câțiva paşi distanță de ascunzătoarea lor. O monedă de cupru. Uşor de ratat. O ridică. Era un *fen,* un bănuț chinezesc.

— Ce este? întrebă Monk.

Gray îşi strânse degetele în jurul monedei şi o ascunse în buzunar.

— Nimic. Să mergem!

Traversă naosul spre sacristie, dar privirea îi fugi înapoi, spre

criptă. Seichan ştiuse.

12.48 P.M.

Rachel stătea de pază în timp ce Vigor îl ajuta pe tânărul preot să se ridice.

— I-au… i-au omorât pe toţi, spuse acesta.

Trebuia să se sprijine de braţul lui Vigor ca să nu cadă din picioare. Evita să privească spre leşul însângerat întins pe masă. Îşi acoperi faţa cu mâna şi gemu.

— Părintele Belcarro…

— Ce s-a întâmplat? întrebă Vigor.

— Au venit acum o ora. Aveau ştampila papală şi toate actele şi documentele. Dar Părintele Belcarro primise o fotografie prin fax… Tânărul făcu ochii mari de uimire. Fotografia dumitale! De la Vatican. Părintele Belcarro şi-a dat numaidecât seama de minciună. Însă demonii erau deja aici. Liniile telefonice erau tăiate. Eram prinşi înăuntru, rupţi de lume. Voiau cifrul de la seiful părintelui Belcarro.

Îşi întoarse faţa de la trupul însângerat, cu o expresie vinovata.

— L-au torturat. Nu a vrut să vorbească. Apoi însă, i-au făcut lucruri şi mai rele… mult, mult mai rele. M-au pus să privesc.

Tânărul preot prinse cotul monseniorului.

— Nu-i puteam lăsa să continue. Le-am… le-am spus.

— Şi au luat oasele din seif?

Preotul dădu din cap.

— Atunci, totul e pierdut, spuse Vigor.

— Şi totuşi, voiau să fie siguri, continuă tânărul, parcă în transă.

Privi spre leşul torturat, ştiind că fusese la un pas să împărtăşească aceeaşi soartă.

— Apoi, aţi sosit voi. M-au dezbrăcat şi mi-au pus căuşul în gura.

Rachel şi-l aminti pe falsul preot, îmbrăcat cu roba tânărului din faţa ei. Probabil ca vicleşugul era menit să le ademenească pe ea şi pe Kat ca să plece din stradă şi să intre în biserică.

Preotul se împiedică de trupul părintelui Belcarro. Trase roba bătrânului, acoperindu-i faţa mutilată ca şi când şi-ar fi ascuns propria ruşine. Apoi, băgă mâna într-un buzunar al robei pline de sânge. Scoase un pachet de ţigări. Se părea că bătrânul părinte nu

renunțase chiar la toate viciile… ca de altfel, nici tânărul preot.

Cu degetele tremurânde, bărbatul deschise pachetul şi scoase conținutul. Şase țigări – şi o bucată ruptă de cretă. Tânărul lăsă să cadă țigările şi-i întinse ciotul gălbui.

Vigor îl luă.

Nu era cretă. Era o bucată de os!

— Părintele Belcarro se temea să trimită toate sfintele moaşte, explică tânărul preot. În caz că s-ar fi întâmplat ceva. Aşa că a păstrat o bucățică. Pentru biserică.

Rachel se întrebă în ce măsură acest subterfugiu fusese motivat de o dorință dezinteresată de a păstra moaştele şi dacă nu cumva era mai degrabă rezultatul mândriei şi amintirii vechii poveşti când oasele fuseseră ultima oară furate din Milano ca să fie duse la Koln. În cea mai mare parte, renumele bisericii se lega de prezența acestor câtorva oase. Oricare i-ar fi fost motivația însă, părintele Belcarro murise ca un martir. Torturat în timp ce ascundea asupra sa o părticica din sfintele moaşte.

O bufnitura puternică îi făcu pe toți să tresară.

Preotul căzu înapoi pe podea.

Însă Rachel recunoscu sunetul armei.

— Puşca automata a lui Monk… zise ea şi ochii i se lărgiră, plini de speranța.

2.04 P.M.

Gray intră prin spărtura făcută în sacristie, din care mai ieşea încă fum.

Monk îşi puse arma pe umăr.

— Biserica Catolică o să-mi ia salariul pe o lună pentru reparații.

Gray dădu la o parte bara care bloca drumul şi deschise uşa. După asemenea bubuitură, nu mai era cazul să se ascundă.

— Rachel! Vigor! strigă el intrând în coridorul prezbiteriului.

Se auzi un sunet în fundul coridorului. O uşă se deschise.

Rachel ieşi, cu pistolul în mână.

— Aici suntem! strigă ea.

Unchiul Vigor sprijinea un bărbat pe jumătate gol. Tânărul era palid şi avea o expresie îngrozită, dar prezența lor părea să-i dea puteri.

Sau poate sunetul sirenelor care se apropiau îi dădea speranțe.

— Părintele Justin Mennelli, făcu Vigor prezentările.

Îşi povestiră repede tot ce li se întâmplase între timp.

— Aşadar, avem o bucată de os, zise Gray surprins.

— Sugerez să o ducem la Roma cât mai repede cu putință, zise Vigor. Ei nu ştiu că e la noi şi vreau să fiu în spatele zidurilor Vaticanului când o să afle.

Rachel aprobă din cap.

— Părintele Mennelli o să le povestească autorităților ce s-a petrecut aici. Nu o să menționeze nimic despre prezența noastră – şi, desigur, nici despre osul pe care l-am luat.

— Avem un expres spre Roma în zece minute, spuse Vigor, uitându-se la ceas. Putem fi în Vatican înainte de ora şase.

Gray dădu din cap. Cu cât se mişcau mai repede, cu atât mai bine.

— Să mergem!

Se îndreptară spre ieşire. Părintele Mennelli îi conduse spre o ieşire laterală, nu departe de locul unde parcaseră. Rachel urcă la volan, ca de obicei. Plecară în trombă, tocmai când maşinile de intervenție apăreau la fața locului.

Gray se lăsă pe spate şi pipăi cu degetul bănuțul chinezesc din buzunar. Avea senzația că-i scapă ceva…

Ceva important.

Dar ce?

3.39 P.M.

O ora mai târziu, Rachel traversa culoarul dinspre toaleta înspre compartimentul de clasa I al trenului ETR 500. Kat o însoțea. Hotărâseră ca nimeni să nu părăsească singur grupul. Rachel îşi dăduse cu apă pe fața, se pieptănase şi se spălase pe dinți, în timp ce Kat o aştepta de cealaltă parte a uşii.

După clipele de groază din Milano, avea nevoie sa stea câteva momente singura. Un minut întreg, nu făcuse decât să se privească în oglinda, neştiind dacă să dea frâu liber furiei sau să izbucnească în lacrimi. Nu făcu însă nici una, nici alta. Se spălă doar pe față.

Era tot ce putea face.

Se simți mai bine, ca şi cum ar fi fost iertată de păcate.

În timp ce înainta pe culoar, abia dacă simțea tremurul şinelor sub picioare. Elettro Treno Rapido era cel mai nou şi mai rapid

tren din Italia. Lega printr-un culoar Milano de Napoli. Zbura cu o viteza de trei sute de kilometri la oră.

— Deci, ia zi! Care-i povestea cu comandantul vostru? o întreba Rachel pe Kat, profitând de avantajul că se afla singura cu o femeie.

Şi era o senzaţie plăcută să mai discute şi despre altceva, în afară de crime şi de oase.

— Ce vrei să spui? îi răspunse Kat tot cu o întrebare, fără să întoarcă măcar capul.

— Are pe cineva acasă? Vreo iubita poate?

Întrebarea asta o făcu pe Kat să întoarcă privirea.

— Nu văd ce legătură are viaţa lui personală…

— Dar tu şi Monk? o întrerupse Rachel, dându-şi seama cum trebuie să fi sunat prima ei întrebare. Cu slujbele astea ale voastre, mai aveţi o viaţă personală? Şi cum rămâne cu riscurile?

Rachel era curioasă cum reuşeau aceşti oameni să-şi îmbine vieţile obişnuite cu toată nebunia asta. Ei îi fusese greu şi să găsească un bărbat care să accepte faptul că era locotenent de Carabinieri.

Kat oftă.

— E mai bine să nu fi implicat, zise ea.

Degetele i se îndreptaseră spre o broscuţa mică, de aur, prinsa pe guler. Vocea îi răsunase mai aspru, dar părea sa fie mai degrabă bravadă decât tărie autentică.

— Îţi faci prieteni acolo unde poţi, dar nu e recomandabil să laşi relaţia să meargă prea departe. E mai uşor aşa.

„Mai uşor pentru cine?" se întreba Rachel.

Nu mai spuse nimic. Ajunseseră la compartiment. Rezervaseră doua cabine. Una era o cuşetă, ca să poată închide pe rând ochii, preţ de câteva ore. Dar nimeni nu dormea încă. Toţi se adunaseră în cealaltă cabină, de-o parte şi de alta a unei mese de mijloc. Trăseseră jaluzelele la ferestre.

Rachel se strecura lângă unchiul ei, Kat – lângă tovarăşii de echipa.

Gray scosese din rucsac tot felul de aparate de analiză pe care le conectase la un laptop. Alte ustensile erau frumos aranjate în faţa lui. La mijlocul mesei, pe o tăviţă mica, de inox, era bucata din osul unuia dintre Magi.

— Am avut noroc că le-a scăpat bucăţica asta de deget, spuse Monk.

— Aşa ceva nu se numeşte noroc, i-o reteză Rachel. Oameni de

isprava şi-au dat viaţa pentru asta. Şi, dacă am fi sosit cu doar câteva clipe mai târziu, mă tem că am fi pierdut şi bucata asta.

— Noroc sau nu, mormăi Gray, avem ceea ce căutam. Să vedem dacă acum putem dezlega misterul.

Îşi puse o pereche de ochelari prevăzuţi cu lupă de bijutier şi nişte mânuşi subţiri, de cauciuc. Cu o freza minusculă, trecu un fir subţire, argintiu, prin centrul osului, apoi folosi mojarul şi pistilul ca să piseze mostra şi să o transforme în praf.

Rachel îl privea. Lucra cu foarte mare meticulozitate. De data asta, savantul luase locul soldatului. Îi studie mişcările degetelor – eficiente, fără vreun efort inutil. Ochii îi erau concentraţi exclusiv asupra a ceea ce făcea. Două linii perfect paralele îi apăruseră pe frunte şi păreau că nu se mai destind. Respira pe nas.

Rachel nu şi l-ar fi imaginat niciodată în această postură pe bărbatul care sărise fără nici o ezitare dintr-un turn în altul, în mijlocul flăcărilor. Se simţi cuprinsă de dorinţa bruscă de a-l apuca de bărbie şi a-i ridica ochii înspre ea, ca să o privească cu aceeaşi intensitate şi pasiune. Oare cum ar fi fost? Îşi imagină profunzimea ochilor săi albaştri cenuşii. Îşi aminti atingerea lor, mâna ei într-a lui – puternică şi blândă în acelaşi timp.

Se simţi cuprinsă de un val de căldură. Simţi că-i iau foc obrajii şi întoarse capul.

Kat o privi, lipsită de orice expresie, dar făcând-o totuşi să se simtă vinovată. Cuvintele ei îi răsunau încă în minte: „E mai bine să nu te implici. E mai uşor aşa."

Poate că avea dreptate…

— Cu acest spectometru de masă, mormăi Gray în cele din urmă, atrăgându-i din nou atenţia, putem detecta dacă există în os vreun metal în stare M. Încercăm să analizăm posibilitatea ca oasele Magilor să fi fost sursa prafului pe care l-am găsit în racla de aur.

Gray amestecă praful cu apă distilată, apoi trase lichidul vâscos într-o pipetă şi îl transferă într-o eprubetă. Introduse mostra în spectometru. Pregăti apoi o a doua eprubetă, doar cu apă distilată şi o ridică.

— Acesta este un standard de calibrare, explica el, apoi puse eprubeta în alt orificiu.

Apăsa un buton verde şi întoarse ecranul laptopului înspre ceilalţi, ca să poată vedea cu toţii. Apăru un grafic cu o linie plană. Câteva înţepături apăreau ici-colo de-a lungul liniei.

— Asta este apa. Întreruperile intermitente arată urme de

impurități. Nici măcar apa distilată nu este sută la sută pură.

Apăsă apoi altă tastă, pentru a fixa aparatul pe mostra vâscoasă. Apăsă butonul verde.

— Aici este amestecul din praful de os.

Graficul de pe ecran dispăru o clipă, apoi reapăru cu coordonate noi.

Arăta identic.

— Nu s-a schimbat! zise Rachel.

Cu sprânceana ridicată, Gray repetă testul. Scoase chiar eprubeta şi o agită uşor. Rezultatul fu acelaşi, de fiecare dată. O linie plană.

— Îl citeşte în continuare ca fiind apă distilata, spuse Kat.

— Dar n-ar trebui, zise Monk. Chiar dacă bătrânii Magi ar fi avut osteoporoză, calciul din oase ar fi trebuit să fie evident. Ca să nu mai zic de carbon sau de alte câteva elemente.

Gray dădu din cap, în semn că era de acord.

— Kat, mai ai vreun pic din soluția aia de cianură?

Kat îşi trase rucsacul, căută prin el şi scoase, în cele din urmă, o fiolă micuță.

Gray înmuie în lichidul din fiolă un beţişor cu vată la vârf, cu care atinse apoi osul, pe care-l ținea între degete. Frecă vata de os, apăsând cu putere, de parcă ar fi lustruit un obiect de argint.

Dar nu era argint.

În locul unde fusese frecat, osul îngălbenit de vreme se transformase în aur.

Gray ridică privirea spre ceilalți.

— Ăsta nu e os.

Rachel nu-şi putu ascunde uluirea din voce.

— E aur curat!

5.12 P.M

Gray îşi petrecu jumătate din călătoria cu trenul contestând afirmația lui Rachel. Era ceva mai mult decât aur în oasele astea. Şi, de asemenea, nu era aurul obişnuit, metalul greu, ci, din nou, un aur ciudat, sub formă de sticlă. Încercă să refacă, mergând cu paşi în verşi, compoziția exactă.

În timp ce lucra, îl mai preocupa o problemă. Milano. Îşi derula iar şi iar în gând evenimentele din bazilică. Îşi condusese echipa într-o capcană. Putea să-şi ierte ambuscada de noaptea trecută,

din Germania. Acolo fuseseră luați prin surprindere. Nimeni nu ar fi putut anticipa un atac atât de sălbatic la catedrala din Koln.

Dar tevatura din Milano, din care scăpaseră ca prin urechile acului, pe asta n-o putea trece atât de uşor cu vederea. Intraseră pregătiți în *basilica* – şi totuşi, fuseseră la un pas sa piardă totul, inclusiv propriile vieți.

Deci, unde era greşeala?

Gray ştia răspunsul. O dăduse în bară. N-ar fi trebuit să accepte să se oprească la Lacul Como. N-ar fi trebuit s-o asculte pe Kat şi să piardă atâta vreme cercetând biserica – se expuseseră. Le dăduseră inamicilor ocazia să-i vadă şi să le pregătească o cursă.

Dar nu era vina lui Kat. Precauția făcea parte din pregătirea de bază a spionilor. Însă operațiunile de teren necesitau acțiuni rapide şi precise, fără ezitări.

În special din partea liderului.

Până acum, Gray urmase procedura ca la carte, fusese exagerat de precaut. Era liderul şi asta se aştepta din partea lui. Dar poate ca fusese o greşeală. Ezitarea şi îndoiala nu erau trăsături ale celor din familia Pierce. Nu le avea nici tatăl, nu le avea nici fiul. Cine putea spune însă unde era limita între precauție şi nesăbuire? Era el oare în stare să găsească vreodată *acest* echilibru?

Succesul misiunii şi poate chiar viețile lor depindeau de asta.

Terminându-şi analiza, Gray se lăsă pe spate. Se arsese la degetul mare şi i se făcuse acum o băşică, iar încăperea duhnea a alcool metilic.

— Nu e aur pur, concluziona el.

Ceilalți îl fixară cu privirile. Doi lucrau, doi moțăiau.

— Osul fals este un amestec de elemente rare, explica Gray. Cei care l-au făcut au creat un amalgam de metale tranziționale în stare de praf şi le-au topit, transformându-le în sticla. Când s-au răcit, au modelat sticla şi i-au scrijelit suprafața, dându-i *aspectul* unui os.

Gray începu să-şi strângă ustensilele.

— Elementul de bază este, într-adevăr, aurul, însă mai există şi un procent destul de mare de platină şi cantități mai mici de radiu şi rodiu, chiar şi urme de osmiu şi paladiu.

— Un adevărat potpuriu, interveni Monk căscând.

— Dar un potpuriu a cărui rețetă exactă s-ar putea sa n-o aflăm niciodată, zise Gray.

Privi încruntat ce mai rămăsese din bucata de os. Păstrase neatinse trei sferturi din bucata inițială şi supusese celălalt sfert la

tot felul de teste.

— Cu totala lipsă de reactivitate a prafului în stare M, nu cred că exista vreun echipament de analiză care să poată determina cu exactitate cantitățile de metal. Până şi simpla testare alterează cantitatea din mostră.

— Ca în principiul lipsei certitudinii, al lui Heinsberg, spuse Kat, cu picioarele ridicate pe bancheta din fața şi cu laptopul în brațe, scriind în timp ce vorbea. Până şi simplul gest al privitului schimbă realitatea fenomenului observat.

— Deci, dacă nu poate fi testat în întregime…

Monk îşi termină fraza într-un alt căscat care făcu să-i trosnească fălcile.

Gray îl bătu prietenește pe umăr.

— Peste o oră ajungem la Roma. Ce-ar fi să tragi un pui de somn în compartimentul de-alături?

— Nu e nevoie, zise Monk, înăbuşindu-şi un alt căscat.

— E un ordin!

Monk se ridică în picioare şi se întinse cât era de lung.

— Ei, dacă-i ordin…

Se frecă la ochi şi o porni spre uşă.

Se opri însă chiar înainte să iasă.

— Ştiți ceva? zise el cu privirea încețoşată. Poate că n-au înțeles ei bine. Poate că istoria a interpretat greşit cuvintele „oasele Magilor”. E posibil să nu se refere la scheletele indivizilor ălora, ci la nişte oase pe care să le fi *făcut* ei. Poate erau proprietatea lor. Oasele Magilor.

Toți îşi fixaseră ochii asupra lui.

Sub privirile lor pătrunzătoare, Monk ridică din umeri şi ieşi pe uşă, aproape căzând din picioare.

— La naiba, ce ştiu eu? Abia dacă mai pot să gândesc.

Uşa se închise.

— S-ar putea ca ideea camaradului dumitale să nu fie chiar aşa de absurdă, spuse Vigor, rupând tăcerea ce se aşternuse în comportament.

Rachel tresări. Gray ridică privirea. Până cu câteva clipe în urmă, Rachel se sprijini de unchiul ei şi ațipise câteva minute. Gray îi urmărise, cu coada ochiului, respirația liniştită. În somn, expresia dură a femeii se îmblânzise cu desăvârşire. Şi părea mult mai tânără.

Îşi întinse un braț în aer.

— Ce vrei să spui?

Vigor tastă ceva pe laptopul lui Monk. Ca şi al lui Kat, era conectat la o linie DSL cu care erau prevăzute toate noile compartimente de la clasa întâi. Căutau mai multe informații. Kat încerca să afle explicația ştiințifică a aurului sub formă de praf, în vreme ce Vigor căuta date suplimentare care să-i lege pe cei Trei Magi de acest amalgam.

Ochii monseniorului nu se dezlipiră de ecran.

— Cineva a făurit aceste oase false. Cineva cu o măiestrie care abia dacă mai poate fi reprodusă astăzi. Dar cine a fost? Şi de ce le-a ascuns în inima unei catedrale catolice?

— Să fi fost oare cineva din Curtea Dragonului? întrebă Rachel. Rădăcinile acestei organizații se regăsesc încă din Evul Mediu.

— Sau poate cineva chiar din interiorul bisericii? spuse şi Kat.

— Nu! zise Vigor cu hotărâre. Eu cred că mai e un grup, un al treilea, implicat în povestea asta. O frăție care există încă dinaintea celorlalte două.

— Cum poți fi sigur? întrebă Gray.

— În 1982, au fost testate câteva fragmente din hainele în care au fost îngropați Magii. Datau din secolul al II-lea. Cu mult dinainte să se fi fondat Curtea Dragonului. Dinainte chiar ca împărăteasa Elena, mama lui Constantin, să descopere oasele, pe undeva prin Orient.

— Şi nimeni nu a testat oasele?

Vigor se uită la Gray.

— Biserica a interzis acest lucru.

— De ce?

— E nevoie de o dispensă papală specială pentru a permite testarea oaselor, în special a moaştelor. Iar pentru moaştele Magilor ar fi fost necesară o dispensă extraordinară.

Rachel explică:

— Biserica nu vrea ca cele mai de preț comori ale ei să fie catalogate drept falsuri.

Vigor o privi încruntat.

— Biserica pune mai multă greutate pe credința. Cu siguranța, întreaga lume ar avea nevoie de mai multă.

Rachel ridica din umeri, închise ochii şi se întinse la loc.

— Aşadar, dacă nici Biserica şi nici Curtea Dragonului nu a făcut oasele, atunci cine? întrebă Gray.

— Cred ca prietenul dumitale, domnul Monk, a avut dreptate. Cred că au fost făurite de o frăție străveche, a magilor. O grupare care este foarte posibil să fi existat dinaintea creştinismului,

datând poate chiar de pe vremea vechilor egipteni.

— Egipteni?

Vigor apăsă pe mouse-ul laptopului şi deschise un document.

— Ascultaţi aici! În 1450 î.Hr., faraonul Tutmose III i-a unificat pe cei mai buni meşteşugari ai săi într-o grupare de treizeci şi nouă de membri, Frăţia Marelui Alb, numită astfel datorită interesului pe care-l manifestau faţă de studiul misteriosului praf alb. Praful a fost descris ca fiind o formă meşteşugită a aurului, cu aspect piramidal, numită „pâinea albă". Pâinile sunt descrise la templul din Karnak ca nişte piramide micuţe, din care radiază uneori raze de lumină.

— Ce făceau cu ele? întrebă Gray.

— Se făceau doar pentru faraoni. Pentru a fi mâncate. Se spunea că le intensificau abilităţile senzoriale.

Kat îşi îndreptă spatele şi-şi dădu picioarele jos de pe bancheta din faţă.

Gray se întoarse spre ea.

— Ce este?

— Am citit despre câteva din proprietăţile metalelor în stare de mobilitate atomica ridicata. În special ale aurului şi platinii. Expunerea prin ingestie poate stimula sistemele endocrine, determinând o stare de hipersensibilitate. Vă amintiţi articolele despre superconductori?

Gray dădu din cap. Atomii în stare de hipermobilitate acţionau ca superconductori.

— Institutul de Cercetări Navale al Statelor Unite a confirmat ca legătură dintre celulele nervoase ale creierului nu poate fi explicată doar printr-o pură transmisie chimică de-a lungul sinapselor. Celulele din creier comunică mult prea rapid. Au ajuns la concluzia ca este implicată o formă de creştere a supraconductivităţii, dar modul de funcţionare este în continuare cercetat.

Gray se încruntă. Desigur, studiase conductivitatea în programul său doctoral. Fizicienii de seamă erau de părere că acest domeniu va conduce la următoarele revoluţionari ştiinţifice în tehnologia globală, cu aplicaţii în toate domeniile. Tot aşa, mulţumită specializării sale secundare în biologie, Gray era familiarizat cu teoriile curente asupra gândirii, memoriei şi creierului organic. Dar ce legătură aveau toate astea cu aurul alb?

Kat se aplecă asupra laptopului ei. Deschise un alt articol.

— Poftim. Am căutat informaţii despre metalele rare şi

întrebuințările acestora. Am găsit un articol despre creierele viţeilor şi ale porcilor. O analiza a creierului mamiferelor arată că patru până la cinci la suta din greutatea uscată este formată din rodiu şi iridiu.

Făcu semn cu capul spre mostra de pe masă, din dreptul lui Gray.

— Rodiu şi iridiu în stare monoatomică.

— Şi crezi că aceste elemente în stare M ar putea fi sursa de creştere a conductivității creierului? Metoda sa de comunicare? Pe care faraonii o accelerau prin consumarea prafurilor ăstora?

Kat ridică din umeri.

— Greu de spus. Studiul conductivității este încă în stare incipientă.

— Şi totuşi, egiptenii ştiau despre ea, mormăi Gray.

— Nu, îl contrazise Vigor. Dar poate că găsiseră o cale de a interfera cu ea prin încercări şi eşecuri sau din pură întâmplare. Oricum ar fi fost, interesul pentru aceste prafuri albe de aur şi experimentele legate de ele este prezent în întreaga istorie a omenirii, trecând de la o civilizație la alta, devenind din ce în ce mai puternic.

— Cât de departe coboară în timp?

— Cam până acolo! spuse Vigor arătând spre obiectul de pe masa lui Gray.

Bărbatul deveni şi mai atent.

— Chiar aşa?

Vigor dădu din cap, acceptând provocarea.

— După cum spuneam, am pornit din Egipt. Praful alb era cunoscut sub multe nume. Am menționat deja „pâinea alba", dar i se mai spunea şi „hrana albă" sau „mfkzt". Însă denumirea sa cea mai veche se găseşte în scrierea egipteană antică, numita *Cartea Morților.* Substanța este pomenita de sute de ori, iar uimitoarele sale proprietăți sunt clar menționate. I se spune pur şi simplu „ce este".

Gray îşi aminti că monseniorul menționase şi mai devreme aceste cuvinte, când transformaseră pentru prima dată praful în sticla.

— În ebraica însă, continua Vigor, „ce este" se traduce prin *MaNa.*

— Mana! spuse Kat.

Vigor dădu din cap.

— Pâinea sfânta a israeliților. Vechiul Testament povesteşte că a

căzut din cer, ca să-i hrănească pe înfometații care fugeau din Egipt, conduşi de Moise.

Monseniorul îşi lăsă interlocutorii să cugete asupra acestor cuvinte şi se mai uită o dată peste documentele găsite.

— Cât timp a stat în Egipt, Moise a dat dovadă de atâta înțelepciune şi dibăcie, încât ajunsese să fie considerat un potențial succesor la tron. O asemenea onoare i-ar fi dat dreptul să participe la cele mai tainice practici ale misticismului egiptean.

— Vrei să spui că Moise a furat secretul fabricării prafului? Pâinea albă a egiptenilor?

— În Biblie, i se spune în multe feluri. Mană. Pâine sfântă. Pâinea istețimii. Pâinea Prezenței. Era atât de valoroasă încât a fost aşezată în Chivotul Legământului, împreună cu Tablele celor Zece Porunci. Toate au fost puse într-o cutie *de aur.*

Gray remarcă felul sugestiv în care monseniorul îşi ridicase o sprânceană, în încercarea de a stabili o legătură cu faptul că şi oasele Magilor erau păstrate într-o racla de aur.

— Mi se pare o supoziție cam exagerată, mormăi el. Numele de „mană" ar putea fi o simpla coincidență.

— Când ai citit ultima oară Biblia?

Gray nu catadicsi să-i răspundă.

— Sunt multe aspecte legate de mană care i-au uimit deopotrivă pe istorici şi pe teologi. Biblia povesteşte cum a dat Moise foc vițelului de aur. În loc să se topească însă, aurul ars s-a transformat în praf... pe care Moise l-a dat israeliților să-l mănânce.

Sprâncenele lui Gray se uniră între ele. „Ca şi pâinea alba a faraonilor!" se gândi el.

— Şi cui îi cere Moise să facă Pâinea Sfânta, aceasta mană picată din cer? Biblia ne spune că nu-i cere unui brutar s-o pregătească. Îi dă această sarcină lui Bezalel.

Gray aşteptă explicația. Nu era prea bine pus la punct cu numele biblice.

— Bezalel era aurarul israeliților. Aceeaşi persoană care mai târziu a făurit Chivotul Legământului. De ce să-i fi cerut tocmai aurarului să facă pâinea decât dacă, nu cumva, era ceva mai mult decât o pâine?

Gray se încruntă. „Era oare posibil?"

— Exista şi texte din Kabbala care vorbesc direct despre un praf alb, de aur, pe care-l numesc „magic", dar menționează că este o magie ce poate fi folosită atât pentru a face bine, cât şi pentru a

face rău.

— Şi ce s-a întâmplat cu acest secret de fabricare a „pâinii”? întrebă Gray.

— Conform celor mai multe surse ebraice, s-a pierdut, atunci când templul lui Solomon a fost distrus de Nabucodonosor, în secolul al VI-lea înainte de Hristos.

— Şi unde a apărut după aceea?

— Ca să-i găsim din nou urma, trebuie să sărim două secole mai departe în timp şi să ajungem la o altă figură celebră a istoriei, care şi-a petrecut, la rândul ei, o mare parte a vieții în Babilon, studiind alături de savanți şi de mistici. Vigor făcu o pauză, pentru a da gravitate cuvintelor. La Alexandru cel Mare.

Gray îşi îndrepta spatele.

— Alexandru Macedon?

— Alexandru a cucerit Egiptul în 332 înainte de Hristos, ca, de altfel şi o întinsă suprafață vastă a restului lumii. A fost întotdeauna interesat de cunoaşterea ezoterică. În timpul cuceririlor sale, i-a trimis lui Aristotel daruri cu valoare ştiințifică din întreaga lume. A adunat, de asemenea, o serie de pergamente heliopolitane, care cuprindeau cunoştințe secrete şi ritualuri magice ale vechiului Egipt. După moartea lui Macedon, urmaşul său, Ptolemeu I, le-a adunat pe toate în Biblioteca din Alexandria. Unul dintre textele lui Alexandru povesteşte despre un obiect numit Piatra Paradisului. Se spunea că are puteri mistice. În stare solidă, îşi întrecea propria greutate în aur, dar când era pisată şi transformata în *praf*, cântărea mai puțin decât o pană şi putea să plutească.

— Levitație! spuse Kat, întrerupându-l.

Gray se-ntoarse spre ea.

— Există multe documente despre această proprietate a materialelor superconductibile. Superconductorii plutesc în câmpurile magnetice puternice. Chiar şi aceste prafuri în stare M demonstrează levitație superconductibilă. În 1984, teste de laborator efectuate atât în Arizona, cât şi în Texas au arătat că răcirea rapidă a prafurilor monoatomice poate ridica de până la patru ori greutatea lor determinată. Cu toate acestea, când au fost reîncălzite, masa înregistrată a dispărut, ajungând la mai puțin de zero.

— Cum adică, *mai puțin* de zero?

— Talerul cântărea mai mult *fără* respectiva substanță pe el, de parcă ar fi fost în stare de levitație.

— Piatra Paradisului redescoperită, concluziona Vigor.

Gray începu să întrezărească adevărul. O ştiința secreta transmisă din generație în generație.

— Unde duce apoi urma prafului?

— Pe vremea lui Hristos, răspunse Vigor. În Noul Testament, apar în continuare aluzii la un aur misterios. Din Apocalipsa, capitolul doi: „Binecuvântat fie cel ce va învinge, căci acela va primi mana ascunsă, piatra albă cea mai pură." Tot în Apocalipsă, zidurile cetății Noului Ierusalim sunt descrise ca fiind construite din „aur atât de curat, ca sticla cea curată."

Gray îşi aminti că Vigor mormăise acest verset când băltoaca de sticlă topită se întărise pe podeaua Catedralei din Koln.

— Spuneți-mi, continuă Vigor, când poate aurul să pară sticla? Nu are nici o logica… până când nu iei în considerație posibilitatea ca aurul să fie în stare M. „Aurul cel mai curat", cum îl descrie Biblia. Vigor arătă cu degetul spre masă. Ceea ce ne aduce înapoi la Magii din Biblie. Şi la o poveste pe care Marco Polo a cules-o în călătoriile sale prin Persia. Se spune că Magii ar fi primit un dar de la Pruncul Isus. Probabil că este doar o alegorie, dar eu cred că este importanta. Isus le-a dat Magilor o piatră albă, ternă – o Piatra Sfântă. Povestea spune că a fost un fel de chemare către Magi, ca să nu-şi piardă credința. Pe drumul de întoarcere spre casa, piatra a izbucnit în flăcări şi focul nu a putut fi stins. Flacăra eternă simbolizează adesea o înalta iluminare.

Probabil că Vigor remarcase nedumerirea lui Gray, aşa că a continuat:

— În Mesopotamia, unde se petrece povestea, expresia „piatră cu flăcări înalte" se traduce *shemanna.* Şi dacă ne referim doar la „piatră de foc"… *manna.*

Vigor se lăsă pe spate şi-şi încrucişa brațele.

Gray dădu încet din cap.

— Carevasăzică, ne-am învârtit în cerc. Ne-am întors la mană şi la Magii din Biblie.

— Şi în vremurile în care au fost făurite oasele, spuse Vigor arătând cu capul spre masă.

— Şi ne oprim aici? întrebă Gray.

Vigor clătină din cap.

— Trebuie să mai fac nişte cercetări, însă părerea mea e că povestea merge mai departe. Eu nu cred că avem de a face doar cu nişte redescoperiri izolate ale prafului, ci cu un şir neîntrerupt de cercetări întreprinse de o societate selectă care practică alchimia şi

care a perfecționat permanent procesul, până în zilele noastre. Iar restul oamenilor de ştiința din lume de-abia acum încep să îl redescopere.

Gray se întoarse spre Kat, specialista lor în cercetări pe internet.

— Monseniorul are dreptate. S-au făcut nişte descoperiri senzaționale în legătura cu aceşti superconductori în stare M. De la levitație până la posibilitatea schimbării transdimensionale. Şi chiar în acest moment sunt cercetate alte aplicații, mai practice. Cisplatina şi carboplatina sunt deja folosite în tratarea cancerului ovarian şi de testicule. Cred că Monk, cu specializarea lui în medicina judiciară, ne-ar putea da mai multe detalii. Însă chiar în ultimii ani au avut loc descoperiri şi mai uimitoare.

Gray îi făcu semn să continue.

— Bristol-Meyers Squibb a declarat că a reuşit, cu ajutorul ruteniului în stare M, să vindece celulele cancerigene. Aceleaşi rezultate le-au dat, conform revistei *Platinum Metals Review şi* platina şi iridiul. Se pare că aceşti atomi reuşesc sa determine însăşi spirala de ADN să se autocorecteze, să se reconstruiască fără ajutorul medicamentelor sau razelor X. S-a demonstrat că iridiul stimulează glanda pineală şi pare sa ardă „ADN-ul prost", conducând la posibilitatea unei longevități sporite şi la încetinirea proceselor de îmbătrânire din creier. Kat se aplecă în față. Iată un articol din august 2004. Universitatea Purdue anunța folosirea cu succes a rodiului pentru distrugerea viruşilor cu lumină din *interiorul* corpului. Chiar şi viruşi West Nile.

— Lumina? făcu Vigor mijind ochii.

Gray privi spre el, remarcând interesul sporit al monseniorului.

Kat dădu din cap.

— Exista o mulțime de articole despre atomii ăştia în stare M şi lumina. De la transformarea ADN-ului în fire superconductoare… la comunicarea intercelulară prin unde de lumină… până la atingerea unor energii cu câmp zero.

Rachel vorbi şi ea, în cele din urmă. Îşi ținea în continuare ochii închişi, însă ascultase cu atenție întreaga conversație.

— Te face să te întrebi…

— Ce? întrebă Gray, întorcându-se spre ea.

Fata deschise încet ochii. Erau strălucitori şi plini de interes.

— Savanții ăştia vorbesc despre o mărire a capacității senzoriale, despre levitație, transmutație, vindecări miraculoase, antiîmbătrânire. Parcă ar fi o listă cu minuni din vremurile biblice. Mă face să mă întreb de ce s-au petrecut atâtea miracole atunci,

dar astăzi nu mai vedem nici unul. În ultimele secole, abia dacă am mai văzut chipul Maicii Domnului apărând în vreo turtă de mălai. Şi totuşi, acum, *ştiința* redescoperă toate aceste mari minuni. Şi multe dintre ele conduc spre un praf alb, o substanță mult mai cunoscuta în vechime decât în zilele noastre. E oare posibil ca această ştiință secretă să fi fost sursa epidemiei de miracole din vremurile biblice?

Gray se gândi la cuvintele fetei, privind-o în ochi.

— Şi, dacă aceşti magi ştiau mai multe decât ştim noi astăzi, extrapola el, ce a făcut aceasta confrerie dispărută de înțelepți cu ştiința lor? Până la ce nivel ajunseseră s-o perfecționeze?

Rachel îşi continuă firul gândurilor.

— Poate că asta vrea să afle şi Curtea Dragonului. Poate că au găsit vreun indiciu, ceva legat de oase, care să-i conducă spre ceea ce ar putea fi acest produs purificat. O formă finala atinsă de magi.

— Şi pe parcursul acestui demers, Curtea a descoperit sistemul ucigaş pe care l-a folosit la Koln, un mod de a folosi praful pentru a provoca moartea.

Gray îşi aminti cuvintele pe care monseniorul le citase din Kabbala, avertismentul că praful poate fi folosit atât pentru bine, cât şi pentru rău.

Expresia lui Rachel deveni dintr-odată gravă.

— Dacă ar fi să câştige şi mai multă putere prin aflarea secretelor acestor înțelepți de demult, ar putea să schimbe întreaga lume, să o remodeleze după bunul lor plac, după chipul lor înfiorător.

Gray îi privi pe ceilalți. Kat era la fel de serioasă. Vigor părea pierdut în gânduri, însă remarcă tăcerea care se lăsase brusc.

Îşi ridică ochii spre ei.

— Dumneata ce crezi? îl întrebă Gray.

— Cred că trebuie să-i oprim cu orice preț. Pentru asta însă, va trebui să căutăm cât mai multe informații despre aceşti alchimişti din vechime. Asta înseamnă să călcăm pe urmele Curții Dragonului.

Gray clătină din cap. Îşi aminti de părerea lui de mai devreme, că se mişcau prea timid, cu prea multă precauție.

— Eu nu mă mai țin după nemernicii ăştia. Trebuie să le-o luăm înainte. Să-i lăsăm şi pe ei să vină după noi.

— Dar de unde să începem? întrebă Rachel.

Înainte ca vreunul să apuce să răspundă, o voce înregistrată răsună în interfonul trenului.

— *Roma… Stazione Termini… quindici minuti!*

Gray se uită la ceas. Cincisprezece minute.

Rachel îl privea fix.

— *Benvenuto a Roma,* zise ea când bărbatul ridică ochii. *Lasci i giochi cominciare!*

Gray traduse şi pe chip îi apăru urma unui zâmbet. Parcă i-ar fi citit gândurile. „Bun venit la Roma… Să înceapă jocul!"

6.05 P.M.

Seichan îşi puse o pereche de ochelari de soare Versace, negri cu o dungă argintie.

Când eşti în Roma…

Coborî din autocar în Piazza Pia. Purta o rochie vaporoasa, de vara şi nimic altceva în afară de o pereche de cizme Harley-Davidson, cu toc cui şi catarame argintii, ca să i se asorteze cu colierul.

Autocarul plecă. În spatele ei, apăru strada aglomerată, plină de maşini conduse de şoferi nervoşi, care claxonau care mai de care mai tare, îndreptându-se spre Via della Conciliazone. Valul de căldură şi mirosul greu, de benzină, o izbiră simultan. Se întoarse spre vest. În josul străzii, se înălța Catedrala Sfântul Petru, conturându-se în lumina soarelui la apus. Domul strălucea de parcă ar fi fost din aur – o capodoperă arhitecturală a lui Michelangelo.

Neimpresionată, Seichan se întoarse cu spatele la cetatea Vaticanului.

Nu asta era ținta ei.

În fața ei, se ridica o structură care rivaliza puternic cu măreața Catedrală Sfântul Petru. Cădirea masivă, cu acoperişul boltit, acoperea orizontul. O fortăreață întoarsă spre Tibru. Castelul Sant Angelo. În vârful acoperişului, o statuie imensă a Arhanghelului Mihail ținea în mână o sabie ridicată spre ceruri. Sculptura strălucea în razele soarelui. Structura de piatră de dedesubt era înnegrită de funingine şi străbătută de dâre înguste şi şerpuitoare, ca urmele lăsate de nişte lacrimi negre.

„Ce potrivit", se gândi Seichan.

Clădirea fusese înălțată în secolul al II-lea, cu scopul de a-i servi drept mausoleu împăratului Adrian, însă la scurt timp după aceea fusese revendicată de papalitate. Cu toate acestea, deşi ilustră,

istoria castelului a fost plină de scandaluri. Sub stăpânirea Vaticanului, servise drept fortăreață, închisoare, bibliotecă, chiar şi bordel. Fusese de asemenea punct de întâlnire secret pentru unii dintre cei mai notorii papi, care-şi țineau amantele şi concubinele între aceste ziduri, adesea împotriva voinței lor.

Lui Seichan i se părea amuzant că şi întâlnirea ei avea loc tot aici. Străbătu grădina din fața intrării principale şi trecu prin poarta din zidul gros de doi metri. Înăuntru, era întuneric şi răcoare. Ziua se apropia de sfârşit şi turiştii începeau să iasă. Seichan păşi în interiorul clădirii şi începu să urce scările romane late şi spiralate.

De ambele părți ale scărilor, castelul se împrăştia într-un labirint de încăperi şi coridoare vechi. Mulți vizitatori se rătăceau.

Dar Seichan nu urcă decât până la etajul din mijloc, unde se afla o terasă-restaurant cu vedere spre Tibru. Aici trebuia să se întâlnească cu persoana de legătură. După incendierea catedralei, hotărâseră că era prea riscant să se vadă chiar în Vatican. Aşa că persoana pe care o aştepta avea să traverseze Passetto del Borgo, un pasaj acoperit, construit deasupra unui vechi apeduct, care făcea legătura între Palatul Apostolic şi castelul-fortăreață în care se găsea ea acum. Pasajul secret fusese construit în secolul al XIII-lea şi servise inițial papei drept ieşire în caz de urgență, dar, de-a lungul secolelor, ajunsese să fie folosit mai mult pentru escapade amoroase.

Cu toate astea, întâlnirea de azi nu avea nimic romantic.

Seichan urma indicatoarele şi intra în cafeneaua de pe terasă. Se uită la ceas. Ajunsese cu zece minute mai devreme. Foarte bine. Oricum, avea de dat un telefon.

Îşi scoase celularul, introduse parola şi forma apoi codul de accesare rapidă. Un număr privat, neînregistrat nicăieri. Se lăsă pe un şold, cu telefonul la ureche şi aşteptă sa se stabilească legătura internațională.

Linia bâzâi, se auzi un clichet şi o voce ferma şi foarte clară răspunse:

— Bună ziua. Ați accesat centrul de comandă Sigma.

8
CRIPTOGRAFIE

25 IULIE, 6.23 P.M.
ROMA, ITALIA

— Îmi trebuie o hârtie şi-un pix, spuse Gray, cu telefonul prin satelit în mână.

Cei cinci aşteptau într-o *trattoria* de pe trotuar, vizavi de gara centrală din Roma. După ce sosiseră, Rachel chemase două maşini de la Carabinieri care să-i escorteze până la Vatican. În timp ce aşteptau, Gray hotărâse că era timpul să rupă tăcerea cu centrul de comandă. I se făcuse numaidecât legătura cu directorul Crowe.

După ce-i povestise pe scurt evenimentele petrecute la Koln şi la Milano, directorul îi dăduse, la rândul lui, o veste mai mult decât surprinzătoare.

— Dar de ce să vă sune pe dumneavoastră? întrebă Gray în timp ce Monk scotocea prin rucsac după hârtie şi pix.

Painter răspunse:

— Intenția lui Seichan este să învrăjbească şi mai mult cele două tabere una împotriva celeilalte ca să-şi atingă propriul scop. Nici măcar nu încearcă să ascundă treaba asta. Informația pe care ne-a transmis-o a fost furata chiar de la un agent al Curții Dragonului, un bărbat pe nume Raoul.

Gray se încruntă, amintindu-şi de cruzimea de care bărbatul dăduse dovada în Milano.

— Nu cred ca poate descifra singură informația, continua Painter, aşa că ne-a trimis-o nouă – nu numai ca să o dezlegăm, dar şi ca să vă putem trimite pe voi pe urma Curții. Nu e proastă. Mai mult ca sigur, este o adevărată maestră în arta manipulării dacă a fost aleasă de Breasla pentru această misiune. Mai mult, voi doi vă cunoaşteți… Deşi v-a ajutat la Koln şi la Milano, sa nu ai încredere în ea. Se va întoarce, în cele din urma, împotriva voastră şi va încerca să echilibreze balanța.

Gray simți în buzunar greutatea monedei de metal. Nu avea nevoie de nici un avertisment. Femeia asta era făcută din gheață şi oțel.

— Gata, spuse Gray când avu hârtia şi pixul în mână, ţinând telefonul cu umărul. Pot să scriu.

Painter îi spuse mesajul şi Gray îl notă.

— Şi e scris în versuri, ca o poezie? întrebă Gray.

— Exact.

Directorul continuă să recite în timp ce Gray nota vers după vers.

După ce termina, Painter spuse:

— L-am trimis spre decodare experţilor noştri de aici şi de la NSA.

Gray privi încruntat hârtia din faţa lui.

— O să văd ce pot să fac şi eu. Poate, cu ceva ajutor de la Vatican, o să reuşim să-i dăm de cap.

— Între timp, fiţi cu ochii în patru, îl avertiză Painter. Această Seichan ar putea fi mai periculoasa decât toată Curtea Dragonului la un loc.

Gray era perfect de acord cu această ultimă afirmaţie. După ce stabiliră şi ultimele detalii, Gray închise telefonul şi-l puse deoparte. Ceilalţi îl priviră, aşteptând explicaţiile.

— Ce-a fost asta? întrebă Monk.

— Doamna Dragon a sunat la Sigma. Ne-a transmis o enigmă pe care să o rezolvăm. Nu pare să cunoască următoarea mişcare a Curţii. Cât timp se pregătesc, vrea să ne ştie pe urmele lor. Aşa că ne-a transmis un pasaj arhaic, descoperit acum două luni de Curtea Dragonului în Egipt. Nu înţelege despre ce e vorba, dar pare să fie sigură că ideile conţinute în acest text au iniţiat operaţiunea cu care avem acum de a face.

Vigor se ridică de la una din mesele de pe terasă. Cu o ceaşcă de espresso într-o mână, se aplecă pentru a citi pasajul împreună cu ceilalţi.

Când luna plină se împreunează cu soarele
Se naşte cel mai mare.
Ce este?

Acolo unde se îneacă,
Pluteşte în întuneric şi priveşte spre regele pierdut.
Ce este?

Geamănul aşteaptă apa.
Dar va fi ars de os până la os, sus, pe altar.

Ce este?

— Într-adevăr, ne e de mare ajutor, mormăi Monk.

Kat clătină din cap.

— Ce legătură au toate astea cu misterioasa Curte a Dragonului, cu metalele cu hipermobilitate atomică şi cu societățile care practicau alchimia în Antichitate?

Rachel privi în lungul străzii.

— Poate că învățații de la Vatican vor înțelege mai multe. Cardinalul Spera ne-a asigurat de întregul său sprijin.

Gray observă că Vigor aruncase doar o privire asupra hârtiei, după care se întorsese cu spatele. Sorbea acum din espresso.

Se săturase de tăcerile monseniorului. Nu mai avea chef să umble cu mânuşi. Dacă Vigor voia să facă parte din echipa lui, era cazul să înceapă să se poarte ca atare.

— Dumneata ştii ceva! îl acuză Gray.

Ceilalți se întoarseră spre ei.

— Şi tu ar trebui să ştii, răspunse Vigor.

— Ce vreți să spuneți?

— V-am explicat deja, în tren.

Vigor se întoarse şi lovi hârtia cu degetul.

— Cadența acestui fragment ar trebui să va fie cunoscuta. V-am descris o carte cu un model de text asemănător. Repetarea întrebării „Ce este?”

Kat îşi aminti prima.

— Din *Cartea Morților*, din Egipt.

— Papirusul lui Ani, mai exact, continuă Vigor. Este împărțit în strofe cu descrieri misterioase, urmate de un singur vers care se repetă iar şi iar: „Ce este?”

— Sau, în ebraică, *manna,* spuse Gray, amintindu-şi.

Monk îşi frecă un cucui de pe scăfârlia rasă.

— Dar, dacă fragmentul ăsta este dintr-o carte egipteană foarte cunoscută, de ce a pus pe jar Curtea Dragonului tocmai acum?

— Pasajul ăsta nu e din *Cartea Morților,* răspunse Vigor. Cunosc destul de bine Papirusul lui Ani ca să ştiu că aceste versuri nu se numără printre celelalte.

— Atunci, de unde au apărut? întrebă Rachel.

Vigor se întoarse spre Gray.

— Ai spus că cei din Curtea Dragonului au descoperit textul ăsta în Egipt… abia acum câteva luni.

— Exact.

Vigor se întoarse spre Rachel.

— Având în vedere că lucrezi la Carabinieri TPC, sunt sigur că ai fost informata de recentul haos de la Muzeul Egiptean din Cairo. Cei de acolo au trimis o alerta internaționala prin Interpol.

Rachel dădu din cap şi le explică celorlalți.

— Consiliul Egiptean Suprem pentru Antichități a început, în 2004, un proces foarte dificil de golire a subsolului Muzeului Egiptean, în vederea renovării. Dar când au deschis subsolul, au descoperit sute de mii de obiecte de cult ale faraonilor în labirintul de coridoare, un tezaur arheologic abandonat, care fusese aproape în întregime uitat.

— Au estimat că le vor trebui aproape cinci ani ca să înregistreze toate obiectele, zise Vigor. În calitatea mea de profesor de arheologie, eu am auzit însă zvonuri legate de aceste descoperiri. A fost găsită o întreagă încăpere plina de papirusuri aproape fărâmițate, despre care experții cred că ar putea proveni chiar din biblioteca din Alexandria – un adevărat bastion al studiilor gnostice.

Gray îşi aminti prelegerea lui Vigor despre gnosticism şi despre căutarea unei cunoaşteri secrete.

— O astfel de descoperire ar fi atras cu siguranță Curtea Dragonului.

— Cum atrage focul moliile, zise Rachel.

Vigor continuă:

— Unul dintre obiectele catalogate provenea dintr-o colecție a lui Abd el-Latif, un fizician şi explorator egiptean foarte stimat, din secolul al XV-lea, care a trăit în Cairo. În colecția lui, păstrată într-un cufăr de bronz, se găsea o copie iluministă după *Cartea Morților,* din secolul al XIV-lea, în care Papirusul lui Ani era redat în întregime.

Vigor îl privi intens pe Gray.

— A fost furată, acum patru luni.

Gray simți cum inima începe să-i bată mai repede.

— De Curtea Dragonului.

— Sau de cineva care lucra pentru ei. Şi-au întins tentaculele peste tot.

— Dar, dacă avem de a face doar cu o copie a originalului, spuse Monk, de ce este atât de importanta?

— Papirusul lui Ani are sute de strofe. Pot să pun pariu că a creat cineva această copie special pentru a ascunde în ea versurile pe care tocmai le-am aflat noi – Vigor lovi cu degetul în foaia lui

Gray – printre celelalte, mai vechi.

— Alchimiştii noştri pierduți, spuse Kat.

— Au ascuns acul în carul cu fân, zise şi Monk.

Gray dădu din cap.

— Până când un învățat din Curtea Dragonului a avut inteligența şi intuiția să le desprindă din context, să le descifreze sensul şi să acționeze în consecința. Dar ce putem face noi acum?

Vigor privi foaia de hârtie.

— În tren, ai spus că vrei să prinzi din urma Curtea Dragonului şi chiar să le-o iei înainte. Acum, ai ocazia.

— În ce fel?

— Dezlegând ghicitoarea.

— Dar ar putea dura zile-ntregi.

Vigor privi peste umăr.

— Nu şi dacă am rezolvat-o deja. Făcu semn să i se dea topul de hârtie şi scoase o pagina nouă, albă. Dați-mi voie să vă arat.

Apoi, făcu cel mai ciudat lucru cu putință. Îşi băgă degetul în espresso şi umezi fundul ceşcuței. Apasă apoi ceaşca pe foaie, lăsând, pe hârtia albă, un cerc perfect de cafea. Repetă gestul, aplicând un al doilea cerc, de această dată încălecându-l pe primul, creând o formă ce semăna oarecum cu un om de zăpadă.

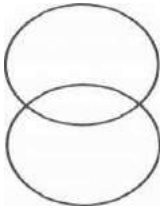

— Luna plină se împerechează cu soarele.

— Ce dovedeşte asta? întreba Gray.

— *Vesica Pisces,* spuse Rachel şi chipul i se lumină dintr-odată.

Vigor îi zâmbi.

— V-am spus cât de mândru sunt de nepoata mea?

7.02 P.M.

Lui Rachel nu-i plăcea că trebuiau să renunțe la escorta de la Carabinieri, dar îi înțelegea entuziasmul unchiului Vigor. Monseniorul insistase să ia un alt mijloc de transport pentru a

investiga noua pistă.

Aşa că Rachel sunase din nou la secţie şi anulase cererea pentru maşinile de patrulă. Lăsase un mesaj codat pentru generalul Rende, spunându-i că aveau o nouă problemă de rezolvat. Pusese ideea lui Gray. Bărbatul considerase că era mai bine să nu-şi dezvăluie destinaţia. Era precaut să cerceteze mai în amănunt problema, înainte de a da vreun detaliu.

Cu cât erau mai puţini cei care ştiau despre descoperirea lor, cu atât mai bine.

Aşa că au hotărât să găsească alte mijloace de a se deplasa.

Rachel urcă înaintea lui Gray într-un autobuz de transport în comun. Kat şi Monk păstraseră câteva locuri libere. Aerul condiţionat ţăcăni şi motorul făcu să se zguduie duşumeaua în clipa în care autobuzul plecă din staţie şi intră în trafic.

Rachel se aşeză pe scaun, lângă Gray. Stăteau cu faţa spre Monk, Kat şi unchiul Vigor. Expresia lui Kat era deosebit de rigidă. Femeia insistase să meargă mai întâi la Vatican şi să-şi asigure o escortă. Însă Gray nu fusese de acord. Nu părea deloc mulţumită de această decizie.

Rachel trase cu coada ochiului spre Gray, care stătea lângă ea. Părea să fi luat o nouă hotărâre, la care nu avea de gând să renunţe. Îi amintea de atitudinea pe care o avusese comandantul în turla cuprinsă de flăcări de la Koln. O determinare totală îi strălucea în privire, o hotărâre de neclintit, care dispăruse după primul atac. Şi acum, se întorsese… o neliniştea, îi făcea inima să-i bată mai repede.

Autobuzul înainta, zgâlţâindu-se.

— Bine, zise Gray, te-am crezut pe cuvânt că este necesar să facem această mică excursie. Acum, e timpul să ne dai mai multe detalii.

Unchiul Vigor ridică palma, în semn că era de acord.

— Dacă stăteam să vă explic, am fi pierdut autobuzul. Scoase din nou foaia de hârtie. Acest semn al celor două cercuri încălecate poate fi întâlnit în întreaga lume creştină. În biserici, catedrale şi bazilici de pe tot globul. De la această formă porneşte întreaga geometrie. De exemplu… întoarse imaginea pe orizontală şi acoperi cu marginea palmei partea de jos. Aici vedem forma geometrică a arcadei ascuţite. Aproape toate ferestrele şi arcadele gotice au forma asta.

Rachel auzise povestea asta încă din copilărie. Nu poţi fi ruda cu un arheolog de la Vatican fără să cunoşti importanţa celor două

cercuri suprapuse.

— Mie mi se par două gogoşi strivite una de alta, zise Monk.

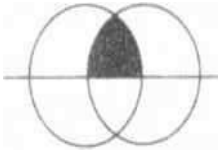

Vigor întoarse imaginea la loc.

— Sau Luna plină care se împreunează cu Soarele, spuse unchiul, citând din nou versetul din textul codat. Cu cât mă gândesc mai mult la versurile astea, cu atât mi se pare că dau peste tot mai multe straturi. Parcă aş coji o ceapă.

— Ce vrei să spui? întreba Gray.

— Au îngropat acest indiciu în *Cartea Morților.* Prima carte care făcea referire la *manna.* Texte egiptene ulterioare au început să o numească „pâine albă" sau să se refere la ea în diverse alte feluri. Ca şi când, pentru a găsi secretul ascuns de alchimişti, ar fi trebuit să porneşti de la începutul începutului. Şi totuşi, acest prim indiciu ne conduce şi spre primele zile ale creştinismul. Mai multe începuturi. Până şi răspunsul în sine implică multiplicare. Din unul singur, se fac mai mulți.

Rachel înțelese la ce se referea unchiul ei.

— Înmulțirea peştilor!

Vigor dădu din cap.

— Ne explică cineva şi nouă, necunoscătorilor?

— Aceasta îmbinare a cercurilor se numeşte *Vesica Pisces* sau Potirul Peştelui.

Vigor se aplecă şi colora partea creata prin intersectarea cercurilor, scoțând la iveala forma unui peşte.

Gray se uita mai îndeaproape.

— Este semnul peştelui, simbolul creştinismului.

— Este *primul simbol,* spuse Vigor. „Când luna plina se împreunează cu soarele, se naşte..." Unchiul bătu cu degetul în

desen. Unii învățați cred că simbolul peştelui a fost adoptat datorită cuvântului grecesc pentru peşte, *ICHTHYS,* un acronim pentru *Iesous Christos Theou Yios Soter,* adică Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Mântuitorul. Adevărul însă se află aici, între aceste două cercuri, închis în geometrie sacră. Regăsim frecvent cele două cercuri încălecate în primele picturi creştine, care îl înfățişau pe Pruncul Isus în zona de intersecție. Dacă întoarcem forma într-o parte, peştele devine reprezentarea aparatului genital feminin – un pântec de femeie, în care este pictat pruncul sfânt.

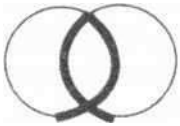

— Acesta este motivul pentru care peştele simbolizează fertilitatea. Creşteți şi vă înmulțiți!

Vigor îi privi pe rând pe ceilalți.

— După cum am spus, acest simbol are mai multe înțelesuri.

Gray se lăsa pe spate.

— Dar spre ce conduc toate astea?

Şi Rachel era curioasă.

— Întreaga Romă e plină de forme de peşte.

Vigor dădu din cap.

— Însă al doilea vers spune: „Se naşte cel mai *bătrân”.* În mod clar, ne trimite spre cele mai vechi reprezentări ale simbolului peştelui. Care se găsesc în Cripta Lucinei, în catacombele Sfântului Calist.

— Acolo mergem? întrebă Monk.

Vigor dădu din cap.

Rachel observă că Gray nu era mulțumit.

— Şi dacă vă înşelați? întreba el.

— Nu mă înşel. Şi celelalte versete ale poemului trimit spre aceeaşi idee… odată ce ai dezlegat prima ghicitoare şi ai ajuns la *Vesica Pisces.* Citiți următorul vers: „Unde se îneacă, pluteşte-n întuneric”. Peştele nu se îneacă – nu în apă. Dar se îneacă pe uscat. Şi întunericul… Totul arată spre o cripta.

— Dar sunt o mulțime de cripte şi catacombe în Roma.

— Însă nu multe cu *doi* peşti, îngemănați, spuse Vigor.

Ochii lui Gray străluciră – înțelesese!

— Un alt indiciu, din ultima strofă. „Geamănul aşteaptă apă…”

Vigor dădu din cap.

— Toate trei strofele indică un singur loc. Catacombele Sfântului Calist.

Monk se aşeză mai comod pe scaun.

— Cel puțin, de data asta nu mai e o biserică.

7.32 P.M.

Vigor simțea că erau pe pista cea bună.

În sfârşit!

Îi conduse pe ceilalți prin Porta San Sebastiano, una dintre cele mai impunătoare porți ale cetății. Servea şi ca intrare în parcurile ce înconjurau Via Appia, o porțiune păstrată din străvechiul drum roman. Imediat în spatele porții însă, se aflau o serie de ateliere mecanice dezafectate.

Vigor nu acordă nici un pic de atenție acestor epave şi arătă în schimb cu mâna în fața lor. La o intersecție de drumuri, se înălța o bisericuța.

— Capela Domine, Quo Vadis, spuse el.

Singura care-l asculta cu adevărat era Kat Bryant. Mergea chiar lângă el. Părea să se fi instalat o răceală între ea şi Gray. Ceilalți veneau în urmă. Vigor era bucuros să poată petrece câteva momente alături de Kat. Trecuseră trei ani de când lucraseră împreună la strângerea de dovezi împotriva unui criminal de război fascist, care se retrăsese la țară, undeva în apropierea New York-ului. Făcea comerț cu obiecte de artă furate din Bruxelles. Fusese o anchetă lungă şi anevoioasă, care necesitase multe subterfugii. Vigor fusese impresionat de uşurința cu care tânăra lui parteneră putea intra în absolut orice rol.

Aflase şi de suferința prin care trecuse de curând. Deşi era o actriță excelentă şi-şi ascundea foarte bine sentimentele, Vigor era mai întâi de toate preot şi îşi păstorea turma de destulă vreme încât să recunoască o persoana ale cărei răni nu se vindecaseră încă.

Arătă spre biserica de piatră, ştiind că între zidurile ei era un mesaj pentru Kat.

— Capela asta a fost ridicată pe locul unde Sfântul Petru, fugind de persecuția lui Nero, a avut o viziune cu Isus. Hristos venea spre Roma, în vreme ce Petru fugea din ea. I-a pus celebra întrebare: *„Domine, quo vadis?”* Doamne, încotro mergi? Isus i-a răspuns că se ducea la Roma, spre a fi răstignit din nou. Atunci Petru s-a

întors la propria execuție.

— Poveşti cu fantome! zise Kat, fără răutate. Ar fi trebuit să fugă.

— Ca întotdeauna pragmatică, draga mea Kat. Dar tu ar trebui să ştii mai bine ca oricine că, uneori, o singură viață valorează mai puțin decât o cauză nobilă. Suferim cu toții de o boală incurabilă. Nu putem scăpa de moarte. Dar felul în care murim poate da un sens existenței noastre pe pământ, la fel ca şi faptele bune pe care le facem în timpul vieții. De cineva care şi-a sacrificat viața pentru ceilalți trebuie să ne amintim mereu cu respect.

Kat îl privi. Era suficient de isteață pentru a înțelege dedesubturile conversației.

— Sacrificiul este ultimul dar pe care noi, muritorii, îl putem oferi în timpul vieții. Nu trebuie să întinăm generozitatea acestui gest cu durere, ci, dimpotrivă, să îl cinstim cu respect şi apreciere, chiar şi cu bucurie pentru o viață împlinită până la capăt.

Kat trase adânc aer în piept. Ajunseră în fața micuței capele. O studie cu privirea – deşi Vigor bănuia că femeia privea cu la fel de multă intensitate şi în adâncul sufletului ei.

— Până şi poveştile cu fantome ne pot învăța ceva, concise Vigor şi-şi îndreptă tovarăşii spre stânga intersecției.

Aici, drumul era pavat cu piatră vulcanică. Deşi nu erau aceleaşi pietre care pavaseră, în vremurile străvechi, drumul de la porțile Romei până în Grecia, era totuşi o aproximare romantică. Încetul cu încetul, drumul se deschise în jurul lor. La dreapta şi la stânga, se întindeau colinele înverzite ale parcului, unde, pe alocuri, se zăreau oi şi pini în formă de umbrelă. Bucăți de zid traversau în zigzag peisajul, presărat ici-colo cu câte un mormânt.

La acea oră, când majoritatea locurilor ce puteau fi vizitate fuseseră deja închise, Via Appia era aproape în întregime a lor. Câte un trecător sau biciclist întârziat îl saluta din cap pe monsenior, observându-i gulerul alb:

— *Padre…* mormăiau, apoi treceau mai departe, întorcând capul după ciudatul grup de excursionişti cu rucsacuri în spate, pe care-l conducea preotul.

Vigor remarca şi câteva femei sumar îmbrăcate lenevind pe marginea drumului, alături de nişte bărbați cu figuri dubioase. După lăsarea întunericului, Via Appia începea să colcăie de prostituate însoțite de peştii lor, dovedindu-se adesea un loc periculos pentru turiştii de ocazie. Tâlharii şi bandiții încă mai pândeau din umbră vechiul drum, aşa cum o făcuseră şi-n zilele

lui de glorie.

— Nu mai e mult, îi încuraja Vigor.

Era o zona unde se cultiva viță-de-vie – şiruri de butuci verzi, legați cu sârmă de araci de lemn, traversau colinele blânde.

În față, le apăru o poartă. Ajunseseră la destinația lor: Catacombele Sfântului Calist.

— Comandante, întrebă Kat, rămânând puțin în urmă, n-ar trebui să cercetăm zona înainte?

— E suficient dacă suntem cu ochii în patru, îi răspunse Gray. Nu mai vreau întârzieri.

Vigor remarcă fermitatea din vocea bărbatului. Comandantul asculta părerile celorlalți, dar nu părea prea dispus să şi acționeze conform acestora. Vigor nu putea spune dacă asta era o trăsătură bună sau rea.

Gray le făcu semn să meargă mai departe.

Cimitirul subteran se închisese la ora cinci, însă Vigor îl sunase pe îngrijitor şi aranjase aceasta „vizită" specială. Un bărbat mărunt, cu părul şi barba albe, îmbrăcat într-o salopetă gri, ieşi pe uşa unei căsuțe. Veni spre ei, sprijinindu-se într-un toiag de păstor, gros, din lemn. Vigor îl cunoştea bine. Se trăgea dintr-o veche familie de ciobani, care-şi păştea de generații oile prin *campagna* din împrejurimi.

— Monsenior Vigor, zise bătrânul. *Come va?*

— *Bene, grazie. E lei, Giuseppe?*

— Bine, mulțumesc, *Padre. Grazie.*

Făcu semn spre căsuța care-i servea drept adăpost de când păzea catacombele.

— Am o sticlă de *grappa*[32]. Ştiu cât de mult vă place lacrima strugurelui. E de pe dealurile astea.

— Cu altă ocazie, Giuseppe. E târziu şi mă tem că misiunea noastră nu suferă amânare.

Bătrânul aruncă o privire supărată spre ceilalți, de parcă ei ar fi fost de vina pentru graba monseniorului, apoi ochii i se fixară asupra lui Rachel.

— Nu se poate! *Piccola Rachel…* dar nu mai e atât de mică. Rachel zâmbi, evident încântată că bărbatul îşi amintise de ea. Nu mai venise aici cu unchiul Vigor de pe vremea când avea doar nouă ani. Îl îmbrățişă numaidecât şi îl sărută pe obraz.

---

[32] Rachiu de struguri, specific italienesc (n. tr.).

— *Ciao, Giuseppe.*

— Trebuie să bem un pahar pentru *piccola Rachel, no?*

— Poate după *ce* ne terminam treaba, insistă Vigor, ştiind că bărbatul, singur în căsuța lui, nu voia decât puțină companie.

— *Si… bene…* Făcu semn cu toiagul înspre uşă. E deschis, încui eu după dumneavoastră. Ciocăniți când vă întoarceți. O să vă aud.

Vigor îi conduse spre intrarea în catacombe. Deschise uşa. Le făcu semn celorlalți să intre, remarcând că Giuseppe lăsase aprinse becurile. Scara cobora în fața lor.

În timp ce intra împreună cu Rachel, Monk îi aruncă îngrijitorului o privire peste umăr.

— Ar trebui să-i faci cunoştință cu bunica ta, zise el. Pun pariu c-ar fi o pereche trăsnet!

Rachel se strâmbă şi intră în urma bărbatului îndesat.

Vigor închise uşa, apoi trecu din nou în față şi începu să coboare scările.

— Este una dintre cele mai vechi catacombe din Roma. A fost cândva un cimitir creştin privat, dar s-a extins după ce câțiva papi au ales să fie îngropați aici. Acum, se întinde pe o suprafață de nouăzeci acri şi coboară patru niveluri.

În spatele lui, Vigor auzi uşa închizându-se în urma lor. Aerul era din ce în ce mai umed pe măsură ce coborau şi mirosea a argilă şi a apă de ploaie stătută. La capătul scărilor, ajunseră într-un vestibul, în ale cărui ziduri erau săpate *loculi,* nişe orizontale în care erau întinse trupurile neînsuflețite, pentru a se odihni. Zidurile erau decorate cu graffitti, dar nu de genul celor mâzgălite de vandalii moderni. Câteva inscripții datau încă din secolul al XV-lea: rugăciuni, lamentări, mărturii.

— Cât mai trebuie să mergem? întreba Gray, păşind lângă Vigor.

Drumul se îngusta începând de aici şi abia dacă era loc pentru ca două persoane să meargă una lângă cealaltă. Comandantul privi plafonul jos.

În locul ăsta, chiar şi cei care nu aveau probleme de claustrofobie simțeau apăsarea grea a străvechiului cimitir subteran. Mai ales acum, când era pustiu şi cufundat în tăcere.

— Cripta Lucinei e mult mai jos. E situata în cea mai veche zonă a catacombei.

Galeriile se deschideau în toate direcțiile, însă Vigor cunoştea drumul şi o luă la dreapta.

— Nu vă îndepărtați, îi preveni el. Te poți pierde cu uşurință în

labirintul asta.

Drumul se îngustă şi mai mult.

Gray se întoarse.

— Monk, acoperă-ne spatele. De la zece paşi. Rămâi la vedere.

— S-a făcut, zise Monk scoţându-şi puşca automată.

O încăpere se deschise în faţa lor. Şi în zidurile de aici erau săpate *loculi,* însă acestea erau mai mari şi decorate cu *aresololia,* nişte plăci de piatră arcuite.

— Cripta papală, îi anunţa Vigor. Şaisprezece papi au fost aşezaţi aici pentru odihna veşnică, de la Eutichianus până la Zephyrinus.

— De la E la Z, mormăi Gray.

— Trupurile au fost mutate, zise Vigor afundându-se şi mai adânc, trecând prin Cripta Ceciliei. Începând din secolul al V-lea, împrejurimile Romei au fost prădate de tot felul de tâlhari: goţi, vandali, lombarzi... Multe dintre persoanele de vază îngropate aici au fost mutate în biserici şi capele dinăuntrul oraşului. În cele din urmă, catacombele au rămas atât de goale şi de abandonate încât, prin secolul al XII-lea, nimeni nu-şi mai amintea de ele. Au fost redescoperite abia în secolul al XVI-lea.

Gray tuşi.

— Se pare că ne învârtim în jurul aceleiaşi perioade de timp.

Vigor îl privi.

— Secolul al XII-lea, explica Gray. Tot atunci oasele Magilor au fost mutate din Italia în Germania. Şi tot atunci aţi spus că a avut loc un reviriment al credinţelor gnostice, care a dus la crearea unei schisme între împăraţi şi papalitate.

Vigor dădu încet din cap, analizând acest punct de vedere.

— Au fost vremuri tulburi, care au culminat cu alungarea papalităţii din Roma, la sfârşitul secolului al XIII-lea. Poate că alchimiştii au încercat să-şi apere descoperirile. S-au ascuns şi mai mult, însă au lăsat în urmă indicii, ca nişte firimituri de pâine pe care, în cazul în care ei ar fi fost omorâţi, să le poată urma confraţii lor întru credinţa gnostica.

— Cum ar fi această secta numita Curtea Dragonului.

— Nu cred că şi-au imaginat că o grupare atât de pervertită ar putea avea suficiente cunoştinţe încât să pornească în căutarea unor adevăruri atât de înalte. O greşeala nefericită. În orice caz, cred că ai dreptate. Cred că ai ghicit perioada în care au fost lăsate aceste indicii. Probabil prin secolul al XIII-lea, când conflictul a atins apogeul. Puţini la acea vreme ştiau de existenţa

catacombelor. Ce loc mai bun pentru a ascunde indiciile care conduceau spre o societate secreta?

Cugetând asupra acestor cuvinte, Vigor îi învârti printr-o serie de galerii, cripte şi *cubicula.*

— Nu mai e mult. Dincolo de capelele sacramentale.

Făcu semn cu braţul spre o galerie cu cinci încăperi.

Fresce jupuite şi decolorate înfăţişau scene biblice complicate, amestecate cu descrieri ale botezului şi împărtăşaniei. Erau adevărate comori de arta creştina timpurie.

După ce mai trecură prin încă o serie de galerii, ţinta drumului lor le apăru în faţa. O cripta modestă. Plafonul era pictat cu un motiv tipic pentru începuturile creştinismului: Pastorul cel bun, Hristos, ducând un miel pe umeri.

Vigor însă, nu se uita la tavan, ci arata spre doi pereţi din apropiere.

— Iată după ce am venit!

8.10 P.M.

Gray se îndrepta spre peretele cel mai apropiat. O frescă înfăţişând un peşte fusese pictata pe un fundal verde. Deasupra peştelui, aproape ca şi când ar fi fost carat pe spatele acestuia, era un coş cu pâine.

Gray se întoarse spre cel de-al doilea zid. Fresca de aici părea o imagine în oglindă a primei, doar ca în coş mai era acum şi o sticlă de vin.

— E un simbol al primei mese euharistice, spuse Vigor. Peşte, pâine şi vin. Este, de asemenea, o reprezentare a minunii lui Isus, care a înmulţit un singur coş cu pâine şi peşte pentru a hrăni mulţimea de oameni care veniseră să-i asculte predica.

— Din nou, ideea multiplicării, zise Kat. Ca şi în simbolul figurii *Vesica Pisces.*

— Dar încotro ne îndreptăm de-aici? întrebă Monk.

Stătea în picioare, cu arma pe umăr, cu capul întors spre cripta.

— Urmăm ghicitoarea, răspunse Gray. A doua strofă spune: „Acolo unde se îneacă, pluteşte-n întuneric şi priveşte spre regele pierdut". Am aflat unde pluteşte în întuneric, acum mergem în direcţia în care priveşte.

Arătă în direcţia spre care era orientat capul primului peşte.

Gray făcu câţiva paşi într-acolo şi privi atent în jur. Nu-i trebui

prea mult să găsească o redare clară a celor Trei Crai. Gray se opri în fața unei fresce care înfățișă Adorarea Magilor. Era ştearsă de vreme, dar detaliile se vedeau încă destul de clar. Fecioara Maria stătea pe un tron cu Pruncul Isus în brațe. Trei siluete îmbrăcate în robe stăteau aplecate în fața lor, oferind daruri.

— Cei Trei Crai! zise Kat. Din nou, Magii.

— Mereu dăm peste ei, răspunse Monk de la câțiva paşi distanță.

Rachel privi şi ea peretele, încruntata.

— Dar ce semnifică? De ce ne-a adus aici? Ce a aflat Curtea Dragonului?

Gray enumera în gând toate evenimentele zilei precedente. Nu încercă să le pună în vreo ordine, îşi lăsă mintea să alerge în voie. Conexiunile se formau, se risipeau, se reconfigurau. Încetul cu încetul, începu să înțeleagă.

— Adevărata întrebare este *de ce* ne-au adus vechii alchimişti tocmai aici, spuse Gray. Tocmai la *această* reprezentare a Magilor. Cum a spus şi Monk, nu poți să faci un pas în Italia fără să dai de Cei Trei Crai de la Răsărit. Aşadar, ce e atât de deosebit la această frescă, față de toate celelalte?

Nimeni nu avea vreun răspuns.

Rachel le oferi o posibila pista.

— Curtea Dragonului a vrut oasele Magilor. Poate ar trebui să privim lucrurile din această perspectivă.

Gray dădu din cap. Ar fi trebuit să se gândească şi el la asta. Nu era cazul să reinventeze roata. Curtea Dragonului dezlegase deja ghicitoarea. Ei nu trebuiau decât să le calce pe urme. Gray reflectă puțin şi găsi un posibil răspuns.

— Poate că peştele se uita spre Craii de aici fiindcă ei sunt îngropați. Într-un cimitir. Sub pământ, unde peştele s-ar îneca. Răspunsul la acest indiciu nu sunt Magii în viață, ci cei morți şi îngropați, într-o criptă cândva plină de *oase.*

Vigor scoase un sunet de surpriză.

— Aşa că cei din Curtea Dragonului s-au dus după oase, spuse Rachel.

— Cred că ştiau deja că oasele alea nu erau de fapt oase, zise Gray. Urmăreau pista asta de secole întregi. Trebuie să fi ştiut. Gândiți-vă ce s-a întâmplat la catedrală. Au folosit puterea aurului sub formă de praf alb pentru a provoca moartea. Sunt cu mult înaintea noastră în acest joc.

— Şi vor şi mai multă putere, spuse Rachel. Soluția finală a

Magilor.

Vigor îşi miji ochii, ca să se concentreze mai bine.

— Şi dacă ai dreptate, comandante, în legătură cu semnificaţia mutării oaselor Magilor din Italia în Germania, poate că nu a fost vorba de un jaf, cum spune istoria, ci de un aranjament. Pentru a putea păstra mai bine amalgamul.

Gray dădu din cap.

— Iar Curtea Dragonului le-a lăsat la Koln… la loc sigur şi la vedere. Ştiau că sunt importante, dar nu ştiau ce pot face cu ele.

— Până acum, zise şi Monk, de la câţiva paşi.

— În cele din urmă însă, continua Gray, spre ce se îndreaptă toate aceste indicii? Până acum, doar spre nişte moaşte dintr-o biserică. Nu ne spun ce să facem cu ele, la ce pot fi folosite.

— Uităm ceva, interveni Kat. Nu scosese nici un cuvânt până atunci, doar privise fresca. Versul din poem spune că peştele priveşte spre *regele* pierdut. Nu spre „regii", la plural. Aci sunt trei crai. Cred că ne scapă un alt strat de ceapă, plin de semnificaţii. Se întoarse spre ceilalţi. La ce „rege pierdut" face referire indiciul?

Gray se chinui să găsească un răspuns. Ghicitori peste ghicitori…

Vigor îşi lăsase bărbia în piept şi se concentra.

— Mai există o frescă într-o catacombă din apropiere. Catacomba Domatilla. Acolo, sunt reprezentaţi nu trei Magi, ci *patru.* Fiindcă în Biblie nu s-a specificat niciodată cu exactitate numele Magilor, acesta variază în arta creştină timpurie. Regele pierdut ar putea însemna un alt Mag, cel care lipseşte aici.

— Un al patrulea Mag?! se miră Gray.

— O figură care să simbolizeze ştiinţa pierdută a alchimiştilor, zise Vigor ridicând capul. Mesajul celei de-a doua strofe este că oasele Magilor pot fi folosite pentru a-l găsi pe acest al patrulea Crai. Oricine o fi fost el…

Rachel clatină din cap, atrăgându-le atenţia atât lui Gray, cât şi lui Vigor.

— Nu uitaţi că indiciul ăsta este îngropat într-o criptă. Pun pariu că nu pe al patrulea Mag trebuie să-l găsim noi, ci *mormântul* lui. Un rând de oase folosit pentru a afla alt rând de oase. Posibil un alt amalgam.

— Sau ceva şi mai important. Care să pună pe jar Curtea Dragonului.

— Dar cum ne pot ajuta oasele Magilor să găsim acest mormânt pierdut? întreba Monk.

Gray se întoarse în Cripta Lucinei.

— Răspunsul trebuie să fie în a *treia* strofă.

2.22 P.M.
WASHINGTON, D.C.

Painter Crowe fu trezit de o bătaie în uşă. Adormise în scaun, cu capul lăsat pe spate. La naiba cu ergonomia asta!

Îşi drese vocea ca să alunge urmele de somn.

— Intră!

Era Logan Gregory. Avea părul ud şi purta o cămaşă nouă şi un sacou curat. Arăta de parcă tocmai şi-ar fi început ziua de lucru. N-ai fi crezut că era treaz de patruzeci şi opt de ore.

Probabil că Logan îi remarcă privirea. Îşi trecu mâna peste cămaşa apretată.

— M-am dus la sală să alerg un pic. Am un set de haine de schimb în vestiar.

Painter nu mai avea cuvinte. Tinerețea! El nu se simțea în stare să se scoale de pe scaun, darămite să mai şi alerge câțiva kilometri. Şi totuşi, Logan nu era decât cu cinci ani mai tânăr decât el. Painter ştia că stresul era cel care-l epuiza mai mult decât vârsta.

— Domnule, continuă Logan, am primit veşti de la generalul Rende, legătura noastră de la Carabinierii din Roma. Comandantul Pierce şi echipa lui au plecat din nou pe teren.

Painter se aplecă în față.

— Încă un atac? Ar fi trebuit să fie în Vatican la ora asta.

— Nu, domnule. După ce au vorbit cu dumneavoastră, au renunțat la escorta de la Carabinieri şi au plecat pe cont propriu. Generalul Rende voia să ştie ce le-ați spus. Agenta lui, locotenent Rachel Verona, l-a informat că le-ați transmis un mesaj secret. Generalul s-a supărat că a fost lăsat pe dinafară.

— Şi tu ce i-ai spus?

Logan ridică ambele sprâncene.

— Nimic, domnule. Asta e politica oficială la Sigma, nu? Nu ştim nimic.

Painter zâmbi. Într-adevăr, aşa părea uneori.

— Dar cu comandantul Pierce ce vreți să facem, domnule? Sa dam alerta?

Painter îşi aminti mustrarea de mai devreme a lui Sean

McKnight. Trebuia să aibă încredere în agenții lui.

— Aşteptăm următorul lui telefon. Nu avem încă nici o dovadă de trădare. Să-i dăm şansa să joace aşa cum vrea.

Logan nu păru mulțumit de acest răspuns.

— În cazul ăsta, ce vreți să fac eu?

— Îți sugerez, Logan, să te odihneşti. La cum vad eu ca merge treaba, după ce-o să ne contacteze comandantul Pierce, nu prea o să mai avem timp de dormit.

— Da, domnule.

Se întoarse spre uşă.

Painter se lăsă pe spătarul scaunului şi-şi acoperi ochii cu brațul. La naiba! Prea era confortabil scaunul ăsta! Simți că se îndepărtează, însă un gând nu-i dădea pace, nu-l lăsa să doarmă. Îl sâcâia. Ceva ce spusese Gray. Că nu avea încredere în Sigma. Că exista o scurgere.

Să fie oare posibil?

Până acum, o singură persoană în afară de el mai avusese toate detaliile acestei operațiuni. Nici măcar Sean McKnight nu ştia totul. Îşi îndrepta încet spatele, cu ochii deschişi.

Nu era posibil.

8.22 P.M.
ROMA, ITALIA

În Cripta Lucinei, Gray stătea în fața frescei cu cel de-al doilea peşte. Trebuiau să dezlege şi a treia enigma.

Monk puse o întrebare bună:

— De ce nu a incendiat Curtea Dragonului catacombele astea sau de ce nu le-a aruncat în aer? De ce şi-au asumat riscul să le mai găsească şi alții?

Rachel stătea lângă el.

— Atâta vreme cât copia contrafăcuta a *Cărții Morților* era la ei, de ce s-ar mai fi temut? Dacă Seichan n-ar fi furat ghicitoarea, nimeni nu s-ar mai fi gândit să caute aici.

— Poate Curtea nu a fost sigura pe interpretare, spuse Kat. Poate au vrut să păstreze intacta povestea din piatra până când ar fi fost siguri că au traducerea corecta.

Gray cântări în gând aceste cuvinte, simțind şi mai puternic presiunea timpului. Se întoarse la fresca.

— Atunci, să vedem ce-au aflat. În strofa a treia, peştele

aşteaptă apă. Ca şi în primul caz, cred că trebuie să urmăm direcția în care priveşte.

Gray făcu semn spre o alta galerie, care se deschidea din cripta. Al doilea peşte arăta în acea direcție.

Însă Vigor continuă să studieze cei doi peşti, privind când la unul, când la celalalt. Erau imagini în oglindă.

— Gemeni, murmura el.

— Ce-ați spus?

Vigor îşi flutură mâna între cele două picturi.

— Cine-a gândit jocul ăsta de ghicitori avea o adevărată pasiune pentru simboluri. A ales aceşti doi peşti. Aproape identici. Faptul că pe cel de-al doilea îl numeşte „geamăn" nu poate fi lipsit de semnificație.

— Nu văd legătură, spuse Gray.

— Înseamnă că nu ştii greacă, dragul meu comandant.

Gray se încruntă.

Spre surprinderea tuturor, Monk se amesteca în discuție, dovedind că moştenirea lui grecească însemna mai mult decât slăbiciune pentru uzo şi lipsă de talent la dans.

— „Geamăn", în greacă, se traduce *didymus,* explica el.

— Foarte bine, spuse Vigor. Iar în ebraică, „geamăn" se spune *Toma.* Şi ajungem la Didymus Toma. Unul dintre cei doisprezece apostoli.

Gray îşi aminti de discuția pe care o avusese cu monseniorul pe malul lacului Como.

— Toma Necredinciosul. Apostolul care s-a aflat în conflict cu Ioan.

— Şi cel care i-a botezat pe Magi, le aminti Vigor. Toma reprezenta credința gnostica. Cred că folosirea cuvântului *geamăn* în acest context este un tribut adus Evangheliei după Toma. Ținând seama de asta, mă întreb dacă nu cumva aceşti alchimişti erau chiar unii dintre „creştinii lui Toma" – creştini care ascultau de Biserica Romei, dar îşi continuau practicile gnostice în secret. Întotdeauna au existat zvonuri despre existența unei biserici în cadrul Bisericii. O biserica a lui Toma ascunsă chiar în sânul Bisericii canonice. Aceasta ar putea fi dovada.

Gray remarcă entuziasmul crescând în vocea bărbatului.

— Poate că aceasta societate de alchimişti, care îşi are rădăcinile în Egipt, în vremurile lui Moise, a fuzionat cu Biserica Catolica. Şi-a continuat drumul prin istorie cu crucea în mână şi genunchii îndoiți în fața Bisericii, găsind un teren comun alături

de aceia care se călăuzeau după Evanghelia secreta a lui Toma.

— Cu alte cuvinte, s-au ascuns la vedere, zise Monk.

Vigor dădu din cap.

Gray urmă acest fir logic. Poate că merita aprofundat. Momentan însă, aveau alta enigma de descifrat. Arăta înspre galerie.

— Cine a lăsat aceste indicii ne-a mai lăsat şi o a treia provocare. „Geamănul aşteaptă apă…"

Gray îi conduse în jos, prin noua galerie. Căută o frescă în care să fie reprezentată apa. Trecu pe lângă mai multe imagini cu scene biblice, însă nu văzu apă în nici una. Era un desen ce înfăţişa o familie în jurul mesei, însă oamenii păreau să bea vin, nu apă. Urma apoi o pictură cu patru bărbaţi cu braţele ridicate spre cer. Nici vorba de apă.

Vigor îl strigă din spate. Se întoarse.

Ceilalţi se strânseseră în jurul unei firide. Se duse lângă ei. Examinase deja fresca de acolo. Era un bărbat îmbrăcat în roba care lovea o piatră cu un băţ. Nici un strop de apă.

— Este o reprezentare a lui Moise în deşert, spuse Vigor.

Gray aşteptă explicaţia.

— Biblia ne spune că a lovit o stâncă din deşert şi din piatră a ţâşnit un izvor cu apă proaspătă, potolind setea israeliţilor care fugeau din Egipt.

— Ca prietenul nostru peştele, din camera de-alături.

— Cu siguranţă, asta e fresca la care trimite versetul, spuse Vigor. Nu uitaţi că Moise cunoştea secretul *mannei* şi al miraculoaselor prafuri albe. Ar fi fost nimerit să-l menţioneze.

— Păi şi ce indiciu ne oferă desenul ăsta decolorat? întreba Gray.

— „Geamănul aşteaptă apa, dar va fi ars de os până la os, sus, pe altar", cită Vigor. Ars de os până la os. Gândiţi-vă invers. Cum ne-a sugerat Rachel mai devreme. Ce a făcut Curtea Dragonului la Koln? Enoriaşii au fost arşi într-un mod foarte ciudat, printr-o furtună electrică masivă creată în creier. Şi procesul a implicat un praf alb. Posibil, chiar amalgamul din oasele Magilor.

— Ăsta e mesajul? întrebă Rachel cu o privire dezamăgită. Să omori? Să întinezi un altar, ca acela de la Koln, cu sânge şi crime?

— Nu, răspunse Gray. Curtea Dragonului a dat foc oaselor şi se pare că nu a aflat nimic, de vreme ce au continuat să meargă pe aceeaşi pistă. Poate că ce s-a petrecut la Koln a fost doar un test sau o încercare. Poate Curtea Dragonului n-a fost sigură de

interpretarea simbolurilor, aşa cum a sugerat unchiul tău. Oricum ar fi, cunoşteau mult prea bine anumite proprietăţi ale prafului alb. Cu dispozitivul lor, au demonstrat că pot să activeze şi să manipuleze grosolan energia din aceşti superconductori cu atomi hipermobili. Au folosit-o ca să ucidă. Dar nu cred că asta a fost intenţia iniţială a alchimiştilor.

Rachel nu părea mulţumită de explicaţie.

— Răspunsul se află acolo, concluziona Gray. Dacă l-a găsit Curtea Dragonului, putem să-l găsim şi noi.

— Dar ei au avut la dispoziţie câteva luni după ce au furat textul din Cairo, spuse Monk. Şi ştiu mult mai multe despre chestia asta decât noi.

Toţi cei din grup dădură aprobator din cap. Dormiseră prea puţine ore şi funcţionau cu toţii cu adrenalina la nivel maxim. Ghicitorile le consumau şi ultimele rezerve de energie care le mai rămăseseră, lăsând un sentiment de înfrângere să se instaleze, treptat, printre ei.

Refuzând să se dea bătut, Gray închise ochii şi se concentra. Recapitula tot ce aflase. Amalgamul se compunea din mai multe metale diferite din grupul metalelor rare, însă reţeta exactă era imposibil de determinat, chiar şi cu tehnologia ultramodernă. Amalgamului i se dăduse apoi forma unor oase şi fusese dus la loc sigur, într-o catedrală.

De ce? Oare alchimiştii chiar formau o biserică secretă în sânul Bisericii? Aşa reuşiseră să ascundă oasele în acele vremuri tumultoase, de discordie care făcuseră posibilă apariţia antipapilor?

Indiferent care ar fi fost realitatea istorică, Gray era sigur ca dispozitivul Curţii Dragonului folosise cumva praful rezultat din amalgamul în stare M. Poate ca atunci când otrăviseră azima nu făcuseră decât să testeze puterea şi raza de acţiune a prafului. Care era însă întrebuinţarea primară a acestui praf? Era o unealta? O arma?

Gray îşi imagină un codice indescifrabil de elemente chimice, ascuns de secole, lăsat în urmă sub forma unor indicii care să conducă spre un posibil depozit de praf străvechi.

Un codice indescifrabil…

Tocmai când era pe cale să renunţe, îşi dădu seama care era răspunsul.

Nu era un codice.

— Este o *cheie!* mormăi el cu voce tare, ştiind că ăsta era

adevărul. Se întoarse spre ceilalți. Amalgamul este o cheie chimică indescifrabilă, imposibil de duplicat. Compoziția sa chimică unică trebuie să aibă puterea de a deschide locația mormântului celui de-al patrulea Mag.

Vigor încercă să spună ceva, însă Gray îl opri, ridicând o mână.

— Curtea Dragonului ştie cum să declanşeze puterea, cum să folosească această cheie. Dar unde este lacătul? Nu la Koln. Curtea Dragonului a dat greş aici. Dar trebuie să mai existe o cale. Răspunsul este aici. În această frescă. Îi privi intens pe ceilalți. Trebuie să dezlegăm enigma, spuse el. Se întoarse şi arătă spre frescă. Moise loveşte în piatră. Altarele sunt făcute de obicei din piatră. Să însemne asta ceva? Sau trebuie să mergem în deşertul Sinai şi să căutăm stânca lui Moise?

— Nu, zise Vigor risipindu-le sentimentul de neputință. Întinse mâna şi atinse piatra pictată. Nu uitați că versurile sunt încărcate de simboluri. Asta nu e piatra lui *Moise.* Cel puțin, nu numai a lui. Fresca se cheamă *Moise-Petru loveşte în piatra.*

Gray se încruntă.

— De ce două nume? Moise şi Petru?

— În catacombe, imaginea Sfântului Petru era adesea suprapusa faptelor lui Moise. Era un fel de glorificare a apostolului.

Rachel privi mai îndeaproape chipul pictat.

— Dacă asta e piatra Sfântului Petru…

— „Piatră" în greacă se spune „petros", zise Vigor. Acesta este motivul pentru care apostolul Simon Bar-Iona şi-a luat numele de Petru, devenind în cele din urma Sfântul Petru. De la cuvintele lui Hristos: „Tu eşti Petru şi pe aceasta piatră îmi voi clădi biserica".

Gray încerca să pună informațiile cap la cap.

— Vrei să spui că altarul din ghicitoare este chiar altarul din Biserica Sfântul Petru?

Rachel se răsuci brusc.

— Nu! Am interpretat simbolurile invers. În poezie este folosit cuvântul *altar,* însă pictura îl înlocuieşte cu cuvântul *piatră.* Nu un altar trebuie să căutăm, ci o piatră.

— Grozav! zise Monk ironic. E bine că am mai restrâns cercul.

— Chiar asta am făcut, spuse Rachel serioasă. Unchiul meu a citat cel mai celebru pasaj biblic care stabileşte legătură între Sfântul Petru şi ideea de piatră. Petru avea să fie *piatra* de la temelia bisericii creştine. Gândiți-vă unde ne aflăm noi acum. Într-o cripta. Ciocăni piatra pe care era desenata fresca. O piatra sub

pământ.

Rachel se întoarse spre ceilalți. Ochii-i erau atât de plini de entuziasm, încât aproape că străluceau în întuneric.

— Pe ce a fost înălțată Catedrala Sfântul Petru? Ce *piatră* e îngropată la temelia bisericii?

Gray făcu ochii mari şi dădu răspunsul:

— Mormântul Sfântului Petru!

— Piatra Bisericii, răsună ca un ecou vocea lui Vigor.

Gray simțea că au ajuns la adevăr. Oasele erau cheia.

Mormântul era lacătul.

Rachel dădu din cap.

— Aceasta este următoarea țintă a Curții Dragonului. Trebuie să luăm numaidecât legătură cu cardinalul Spera.

— Oh, nu… Vigor înțepeni.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Gray.

— În seara asta… la amurg… Vigor se uita la ceas şi chipul i se întunecă. Se întoarse spre ieşire. Trebuie sa ne grăbim!

Gray îl urmă, împreună cu ceilalți.

— Ce e?

— O slujbă de pomenire pentru victimele tragediei de la Koln. Trebuie să înceapă la apusul soarelui. Mii de oameni vor fi prezenți, inclusiv papa.

Gray înțelese brusc îngrijorarea lui Vigor. Îşi aminti masacrul din catedrala de la Koln. Nimeni nu s-ar mai fi uitat acum spre Scavi, cavoul de sub Bazilica Sfântul Petru, unde fusese săpat mormântul apostolului.

Piatra Bisericii.

Dacă cei din Curtea Dragonului declanşau mecanismul acolo…

Îşi imagină mulțimea de oameni adunați în biserică şi în piața din fața catedralei.

Dumnezeule!

9
SCAVI

25 IULIE, 8.55 P.M.
ROMA, ITALIA

Ziua de vară era lunga.

Soarele tocmai apunea peste Via Appia în clipa când Gray ieşi din catacombe. Îşi umbri ochii cu mâna. După bezna catacombelor, razele soarelui la apus îl orbeau.

Îngrijitorul, Giuseppe, le ţinu uşa deschisa până ieşiră, apoi o închise şi o încuie în urma lor.

— E totul în regula, monseniore?

Probabil că bătrânul le remarcase expresiile grave în clipa în care trecuseră pragul uşii.

Vigor dădu din cap.

— Trebuie să dau un telefon.

Gray îi întinse lui Vigor celularul lui. Trebuiau să alerteze Vaticanul, să dea alarma. Gray ştia ca monseniorul era cea mai indicata persoana pentru a lua legătură cu autorităţile Sfântului Scaun.

Cu un pas mai în spate, Rachel îşi scosese deja telefonul mobil şi suna la ea la secţie.

Şuierul unui glonţ îi opri pe toţi în loc. Se lovi de pavajul din curte, împroşcând scântei în întunericul ce începea să se lase.

Gray ripostă numaidecât, doar pe jumătate surprins.

— Fugiţi! striga el, arătând spre căsuţa îngrijitorului, care se înălţa într-o parte a curţii.

Giuseppe lăsase uşa casei deschisă.

Plonjară cu toţii spre adăpost. Gray îl ajută pe bătrân, susţinându-l, el de-o parte şi Rachel de cealaltă.

Însă înainte să ajungă la căsuţă, uşa explodă, aruncându-i pe toţi în spate. Gray căzu grămadă peste Giuseppe şi Rachel. Uşa smulsă din balamale alunecă de-a lungul curţii, scrijelind pietrele. Bucăţi de sticla se împrăştiau peste tot.

Gray se lăsă într-un genunchi, adăpostindu-i pe Rachel şi pe îngrijitor. Kat îl acoperi în acelaşi fel pe Vigor. Gray îşi scosese

pistolul şi îl ținea pregătit, dar nu avea în cine să tragă. Nu apăru nici o siluetă ascunsă sub vreo mantie.

În jurul lor, dealurile acoperite de viță-de-vie şi pini zăceau cufundate în umbră. Tăcute.

— Monk! strigă Gray.

Partenerul său îşi pregătise deja arma automată. Privea prin sistemul de ochire nocturnă montat pe țeava puştii.

— Nu văd pe nimeni, zise Monk.

Sună un telefon. Toate privirile se îndreptară spre Vigor. Avea la el telefonul cu semnal prin satelit, dat de Gray. Sună din nou, în mâinile lui.

Gray îi făcu semn să răspundă.

Vigor îl ascultă şi ridică telefonul la ureche.

— *Pronto!* zise el.

Ascultă un moment, apoi se aplecă şi îi întinse telefonul lui Gray.

— E pentru dumneata.

Gray ştia că fuseseră în mod intenționat țintuiți la pământ. Şi nimeni nu mai trăgea acum asupra lor. Dar de ce? Luă telefonul.

Înainte să apuce să vorbească, îl întâmpină o voce.

— Bună seara, comandante Pierce.

— Seichan!

— Văd că ai primit mesajul transmis de mine la centrul de comandă Sigma.

Seichan aflase că erau aici, venise după ei şi le pregătise o ambuscada. Şi Gray ştia motivul.

— Ghicitoarea…

— La cât de agitați ați ieşit, tu şi prietenii tăi, din catacombe, nu pot decât să presupun că ați dezlegat misterul.

Gray nu spuse nimic.

— Nici Raoul n-a vrut să-mi împărtăşească secretul, spuse calmă Seichan. Se pare că draga noastră Curte a Dragonului vrea să țină Breasla deoparte şi s-o folosească doar atunci când îi convine. Dar nu merge aşa. Prin urmare, dacă vei avea amabilitatea de a-mi spune şi mie ce ați aflat, o să vă las în viață.

Gray acoperi microfonul cu mâna.

— Monk?

— Tot nimic, comandante, îi şopti acesta.

Seichan se afla probabil într-o poziție de unde putea vedea întreaga curte. Viță-de-vie, copacii şi pantele umbrite o ascundeau bine. Cu siguranță că se furişase aici cât timp ei erau în

catacombe şi montase bombele în căsuța îngrijitorului, forțându-i astfel să rămână în loc deschis.

Erau la mâna ei.

— După graba voastră, spuse Seichan, înțeleg că timpul este esențial. Eu, una, pot să aştept toată noaptea şi să vă elimin pe rând, până când vorbiți.

Ca pentru a-i întâii spusele, un glonț lovi o piatra chiar la picioarele lui Gray.

— Haide, fi băiat bun!

Monk îi şopti de alături.

— Probabil că are o retenție de evacuare montata pe armă. N-am zărit nici măcar o scânteie.

Erau prinşi. Nu aveau de ales, erau forțați să negocieze.

— Ce vrei să ştii? întreba Gray, încercând să tragă de timp.

— Curtea Dragonului pune la cale un atac în seara asta. Şi ceva-mi spune că voi ați aflat care este ținta. Spuneți-mi şi mie şi vă dau drumul.

— Ce garanție am c-o să te ții de cuvânt?

— Oh, nu ai nici una. Dar nici nu prea ai de ales. Mi se părea că lucrul ăsta este evident, Gray. Pot să-ți spun Gray? Continuă, apăsând pe fiecare cuvânt. Câta vreme voi avea nevoie de voi, o să vă țin în viața. Cu siguranță însă, nu am ce face cu voi *toți.* O să-ți fac o demonstrație, dacă e cazul.

Gray nu avea de ales.

— Bine, bine. Da! Am dezlegat blestemata aia de ghicitoare.

— Unde o să atace Curtea Dragonului?

— La o biserică, minți Gray. Lângă Colosseum, este o…

Un glonț îi şuieră pe lângă ureche şi aproape instantaneu îngrijitorul scoase un strigăt speriat. Gray se întoarse şi-l văzu pe bătrân strângându-şi umărul cu mâna. Printre degete îi curgea sânge şi se prăbuşi pe spate, pe pietre. Rachel sări numaidecât lângă el.

— Monk, ajută-i! strigă Gray, înjurând în gând.

Colegul lui avea o trusă de prim ajutor şi era medic.

Totuşi, Monk ezită. Ținea arma pregătita şi nu părea să aibă chef să renunțe la poziția lui.

Gray îi făcu semn cu mâna, mai hotărât. Oricum, Seichan nu avea să facă greşeala de a se expune. Monk coborî arma şi fugi în ajutorul îngrijitorului.

— Te-am iertat o singură dată, îi răsună în ureche vocea lui Seichan. Încă o minciună o să te coste ceva mai mult decât nişte

picături de sânge.

Gray strânse nervos telefonul între degete.

— Am şi eu informatorii mei, continuă femeia. Pot să-mi dau seama dacă ce-mi spui e plauzibil sau nu.

Gray încerca să inventeze un răspuns care s-o trimită pe o pistă greşită, dar gemetele bătrânului nu-l lăsau să se concentreze. Nu mai avea timp – şi nu avea de ales. Trebuia să-i spună adevărul. Ea îl ţinuse în joc până acum. Sosise momentul să-i întoarcă favoarea. Fie că-i convenea sau nu, el şi Breasla păreau să lucreze împreună. Nu le rămânea decât să-şi rezolve problemele cu altă ocazie. Iar pentru asta, trebuia să rămână în viaţă.

— Dacă ai avut dreptate cu privire la ordinea de zi, spuse Gray, Curtea Dragonului o să atace în seara asta la Vatican.

— Unde?

— Sub bazilică. La mormântul Sfântului Petru.

Gray îi explică pe scurt soluţia ghicitorii, ca să-i demonstreze că spunea adevărul.

— Foarte inteligent, zise femeia. Ştiam eu că am un motiv bun să te las în viaţă. Acum, vă rog să aveţi toţi amabilitatea de a vă scoate celularele. Aruncaţi-le în casa incendiată. Şi fără şmecherii, comandante Gray. Să nu crezi că nu ştiu exact câte telefoane aveţi la voi, tu şi echipa ta.

Gray se supuse. Kat adună toate telefoanele, apoi le arătă pe rând, înainte să le arunce pe uşă, spre a fi înghiţite de limbile de foc.

Cu excepţia telefonului de la urechea lui Gray.

— *Arrivederci* pentru moment, comandate Gray.

Telefonul îi explodă brusc lângă ureche, smuls dintre degete de un glonţ tras de la distanţă. Urechea îi ţiui. Un fir de sânge i se scurse pe gât.

Gray aşteptă încordat încă o împuşcătura. Auzi în schimb un motor ambalând. O motocicletă. Sunetul se îndepărtă, fără ca vehiculul să se zărească măcar o clipită. Doamna Dragon plecă, după ce obţinuse informaţia pe care şi-o dorise.

Gray se întoarse.

Monk îi bandajase umărul îngrijitorului.

— E doar o zgârietură. A avut noroc.

Gray ştia însă că nu fusese câtuşi de puţin vorba de noroc. Femeia aia le-ar fi putut trage oricăruia dintre ei un glonţ în frunte.

— Ce-ţi face urechea? întrebă Monk.

Gray scutură furios din cap.

Monk se apropie oricum. Întinse mâna, nu cu prea multă blândeţe şi-i inspecta rana de la ureche.

— Ţi-a luat un pic din piele. Nu mişca!

Curăţa rana, apoi pulveriza pe ea o substanţa dintr-o sticluţa.

Ustura al dracului.

— Bandaj lichid, explică Monk. Se usucă în câteva secunde. Chiar mai repede, dacă suflu. Dar nu vreau să intri la idei…

În spatele lor, Rachel şi Vigor îl ajutau pe îngrijitor să se ridice în picioare. Kat îi aduse toiagul de pastor. Ochii bătrânului rămăseseră aţintiţi asupra casei. Flăcările ieşeau acum pe ferestrele sparte.

Vigor puse o mână pe umărul bărbatului.

— *Mi dispiace…* se scuză el.

Bărbatul ridică din umeri şi spuse, cu o voce surprinzător de fermă:

— Bine că mai am încă oile. O casă se poate reconstrui.

— Trebuie să ajungem la un telefon, îi spuse Rachel încet lui Gray. Trebuie să alertăm Vaticanul şi pe generalul Rende.

Gray ştia că întreruperea liniilor lor de comunicare nu fusese decât o tactică de întârziere. Ca să câştige mai mult timp pentru Curtea Dragonului, implicit, pentru Breaslă. Privi spre apus.

Soarele dispăruse. Doar o strălucire stacojie îi mai trăda trecerea.

Cu siguranţă, Curtea Dragonului se pusese deja în mişcare.

Gray îi vorbi îngrijitorului:

— Giuseppe, ai maşină?

Bătrânul dădu încet din cap.

— În spate.

Îi conduse în spatele casei incendiate. Acolo, văzură un garaj acoperit cu ţiglă, fără uşă.

Prin deschizătură, se zărea forma unei maşini, acoperite cu o prelată.

Giuseppe făcu semn cu toiagul.

— Cheile sunt înăuntru. I-am făcut plinul săptămâna trecută. Monk şi Kat se duseră se scoată maşina. Dădură la o parte prelata şi scoaseră la iveală un Maserati Ebring ’66, clasic, negru ca tăciunele. Îi amintea lui Gray de primele modele de Ford Mustang. Capotă lungă, robustă, roţi sănătoase – făcută pentru viteză.

Vigor se uită la Giuseppe.

Acesta ridică din umeri.

— Maşina mătuşi-mii… abia dacă s-a mers cu ea.

Rachel se îndreptă spre maşină parcă plutind, radiind de încântare.

Urcară repede în vehicul. Giuseppe fu de acord să rămână sa aştepte pompierii, aşa cum îi cerea îndatorirea lui de îngrijitor al catacombelor.

Rachel se strecură pe scaunul şoferului. Ea cunoştea cel mai bine străzile Romei. Însă nu toți erau mulțumiți de această alegere.

— Monk? zise Rachel după ce răsuci cheia şi motorul porni.

— Ce?

— Poate-ar fi mai bine să închizi ochii.

9.22 P.M.

După o scurtă oprire în dreptul unor telefoane publice, Rachel plecă de lângă trotuar. Se arunca în trafic, admonestată de claxonul unui şofer supărat. Ce problemă mai avea şi ăsta? Era ditamai distanța între ea şi Fiatul din spate. Suficient loc…

Farurile maşinii luminară în față. Noaptea se instalase complet. Un şir de lumini de frână se întindea spre centrul oraşului. Rachel trecu printre celelalte maşini, ocolindu-le de parcă ar fi fost la o cursă cu obstacole. Uneori, urca chiar şi pe trotuar. Era păcat să nu profite de o porțiune de caldarâm cu desăvârşire pustie.

Un geamăt se auzi de pe bancheta din spate.

Mări viteza.

Nimeni nu îndrăzni sa protesteze.

Când oprise lângă telefoane, Rachel încercase să-l contacteze pe generalul Rende, în timp ce unchiul Vigor îl sunase pe cardinalul Spera. Nici unul din ei nu avusese noroc. Amândoi bărbații plecaseră deja la slujba comemorativa. Generalul Rende supraveghea personal forțele de la Carabinieri, comasate în Piața Sfântul Petru. Cardinalul Spera era unul dintre preoții care oficia. Lăsaseră mesaje, dăduseră alarma. Dar aveau oare şanse să ajungă la timp?

Toată lumea participa la slujba de pomenire, care se ținea la doar câțiva paşi de locul unde avea să atace Curtea Dragonului. Mulțimea le oferea o acoperire perfectă.

— Cât mai avem? întreba Gray, de pe locul de lângă ea.

Ținea laptopul deschis pe genunchi şi lucra repede.

Rachel, prea concentrată la drum, nu avusese timp să se uite să

vadă ce face.

Trecură în viteza pe lângă Piața lui Traian, care îndeplinea rolul unui mall în Roma antică. Edificiul semicircular se afla pe Dealul Quirinal. Era un reper bun.

— Trei kilometri şi ceva, îi răspunse ea lui Gray.

— La câta lume e acolo, n-o să putem ajunge la intrarea principala, le atrase Vigor atenția, aplecându-se spre ei de pe bancheta din spate. Ar fi mai bine să intrăm în Vatican pe la gară. Ia-o pe Via Aurelia, pe lângă zidul de sud. Să încercam să ieşim în spatele bisericii. Să intram pe acolo.

Rachel dădu din cap. Deja traficul începuse să se congestioneze, pe măsură ce se apropiau de podul de peste Tibru.

— Ce ştii despre săpăturile de sub biserică? întreba Gray. Sunt mai multe intrări acolo?

— Nu, spuse Vigor. Scavi este o zonă de sine stătătoare. Chiar sub catedrala Sfântul Petru, se află Grota Sacră. Accesul se face prin bazilică. Sunt multe cripte celebre şi morminte de papi acolo. În 1939 însă, muncitorii *sampietrini* săpau locul de mormânt pentru Papa Pius XI, când au descoperit un nou strat sub grotă, un cavou uriaş, un mausoleu străvechi, datând încă din secolul I. I s-a spus pur şi simplu *Scavi,* de la Excavări.

Cât de întinsa este zona asta? Ce suprafață are?

Ai fost vreodată în oraşul subteran din Seattle? îl întreba Vigor.

Gray privi peste umăr, spre monsenior.

— Am fost cândva acolo, la o conferință arheologică, explică Vigor. Sub modernul Seattle, zace îngropat trecutul său, un oraş-fantomă din vremea Vestului sălbatic, unde mai poți vedea încă magazine intacte, felinare, trotuare cu pavaj de lemn. Aşa este şi necropola – un cimitir vechi din Roma antică, îngropat sub Grota Sfântă. Excavat de arheologi, e un labirint de morminte, altare şi străzi pavate cu piatra.

Rachel ajunse în sfârşit la pod şi-şi croi dram printre maşini, peste Tibru. Odată ajunsă pe cealaltă parte, părăsi şoseaua principală, făcu un cerc şi o luă în direcția opusă Pieței Sfântul Petru. Se îndrepta spre sud.

După ce parcurse câteva serpentine, zbura pe lângă Zidurile Leonine ale Vaticanului. Era întuneric aici. Nu existau decât puține felinare.

— Chiar în față, spuse Vigor ridicând brațul.

Calea ferată traversa şoseaua pe un pod de piatră. Era locul unde şinele Vaticanului ieşeau din Cetatea Sfântă şi se alăturau

căilor ferate din Roma. De-a lungul secolului, mai mulți papi merseseră cu trenul în călătoriile lor, plecând chiar dintre zidurile Cetății Sfinte, grație propriului sistem de cai ferate al Vaticanului.

— Fă stânga înainte de pod! spuse Vigor.

Aproape că rata intrarea, din cauza întunericului. Rachel smuci cu putere volanul, ieşi de pe aleea principală şi intră pe un drum de serviciu care urca abrupt. Cauciucurile aruncau în urmă adevărate şarje de pietriş, în timp ce Rachel se chinuia să ajungă în vârf. Ajunseră la şinele de tren. Drumul se oprea aici.

— Pe-acolo! spuse Vigor arătând spre stânga.

Nu exista nici o stradă, doar o fâşie îngusta de iarbă, buruieni şi pietre, care mergea în paralel cu şinele. Rachel învârti volanul, ieşi de pe drumul de întreținere şi începu să înainteze pe lângă calea ferată.

Schimba vitezele şi se apropie de arcada ce se deschidea în zid. Lumina farurilor juca în sus şi-n jos. Rachel strecura Maseratiul prin deschidere, traversând distanța dintre zid şi calea ferata.

În fața, farurile luminară laterala unei dube de culoare albastru-închis, care bloca intrarea. Doua gărzi elvețiene, în uniforme bleumarin, stăteau de-o parte şi de alta a dubei. Țineau armele în mâini, îndreptate spre intruşi.

Rachel bombăni, cu brațul deja scos pe fereastră, fluturând legitimația de la Carabinieri. Strigă:

— Locotenent Rachel Verona! Împreună cu monseniorul Verona! E o situație de urgența.

Li se făcu semn să înainteze, însă unul din gardieni ramase cu puşca ridicata la înălțimea umărului şi îndreptată spre fața lui Rachel.

Unchiul arătă rapid documentele cu ştampila Vaticanului.

— Trebuie să ajungem la cardinalul Spera.

O lanterna lumină interiorul, trecând peste chipul celorlalți pasageri ai maşinii. Din fericire, nici o armă nu era la vedere. Nu aveau timp de întrebări.

— Garantez eu pentru ei, spuse aspru Vigor. La fel şi cardinalul Spera.

Duba fu dată la o parte, deschizând drumul spre Vatican.

Vigor se aplecă totuşi, cu capul scos pe fereastra.

— A ajuns la voi atenționarea? Despre un posibil atac?

Ochii gardianului se măriră. Clătină din cap.

— Nu, monseniore.

Rachel îi aruncă o privire lui Gray. „Oh, nu…” Exact cum se

temuseră, datorită agitației create cu ocazia slujbei de comemorare, veştile nu ajunseseră la mai-marii lor. Biserica nu avea deloc reputația de a se mişca repede... nici în cazuri de urgență, nici când venea vorba de schimbare.

— Nu mai lăsați pe nimeni să treacă pe-aici! ordonă Vigor. Blocați intrarea!

Gărzile răspunseră la comanda din vocea monseniorului şi dădură din cap.

Vigor se aşează la loc în maşină şi arătă cu mâna în față.

— Întoarce imediat după depozit!

Nu era cazul să-i mai spună lui Rachel să se grăbească. Fata străbătu în viteză mica parcare din fața depozitului, cu două etaje, apoi coti pe prima la dreapta. Trecu prin fața unui atelier de fabricare a mozaicului, apoi o luă pe aleea care despărțea Palatul Tribunalului de Plazza San Carlo. Aici, clădirile erau mai dese, iar Catedrala Sfântul Petru umplea întreg spațiul din fața lor.

— Parchează în fața casei Sfintei Marta! ordona unchiul.

Rachel apăsă frâna. Sacristia Sfântul Petru se ridica în stânga lor, lipita de biserica uriaşă. Casa papală de oaspeți era în partea dreaptă. O pasarelă acoperită făcea legătură între ea şi sacristie. Rachel opri motorul. De aici încolo, erau nevoiți să meargă pe jos.

Destinația lor – intrarea în Scavi – era pe cealaltă parte a sacristiei.

Când coborâră din maşină, auziră ecourile înfundate ale unui imn bisericesc. Corul pontifical cânta *Ave Maria.* Ceremonia începuse.

— După mine! le spuse unchiul Vigor.

Îi conduse pe sub arcadă în gradina ce se deschidea în spatele acesteia. Era suspect de pustie. Întreaga atenție a Vaticanului era îndreptată spre interior, spre bazilică, spre papă. Nu era pentru prima dată când Rachel era martoră la un astfel de eveniment. Slujbele de mare amploare, cum era şi cea din acea seară, aveau darul să golească întregul oraş, lăsând prea puțini pe dinafară.

Din spatele sacristiei, alte sunete se alăturau cântării corului. Se auzeau din fața lor, prin Arcada Clopotelor care ducea în Piața Sfântul Petru. Era murmurul a mii de voci, glasurile celor adunați în piață. Prin poarta îngustă a arcadei, Rachel zări flăcări de lumânări pâlpâind în întuneric.

— Aici e! spuse Vigor scoțând un set mare de chei.

Le ridică în dreptul unei uşi mascate, de la marginea curții micuțe.

— Pe aici putem coborî în Scavi.

— Nu sunt paznici! remarcă Gray.

Nu se vedeau decât două gărzi elveţiene postate lângă Arcada Clopotelor. Bărbaţii erau înarmaţi cu puşti şi supravegheau mulţimea. Nu aruncară nici măcar o privire înspre nou-veniţi.

— Cel puţin e încuiat, zise Vigor. Poate că am avut noroc şi am ajuns înaintea lor.

— Nu ne putem baza pe asta, îl preveni Gray. Ştim că au un om la Vatican. Poate că au făcut rost de chei.

— Foarte puţini oameni au cheile de aici. Eu am un rând, fiindcă sunt directorul Institutului Pontifical de Arheologie.

Se întoarse spre Rachel şi arătă încă două chei.

— Astea deschid uşa de mai jos… şi mormântului Sfântului Petru.

Rachel refuză să le ia.

— Ce…?

— Tu ştii mai bine ca oricine drumul prin Scavi. Eu trebuie să ajung la cardinalul Spera. Trebuie să-l ducem pe Papă departe de orice pericol şi să golim catedrala fără să creăm panică.

Îşi atinse gulerul rotund.

— Nimeni altcineva nu poate ajunge destul de repede.

Rachel încuviinţă şi luă cheile. Doar cineva având funcţia şi poziţia unchiului ei putea obţine atât de repede o audienţă la cardinal, mai ales în timpul unei slujbe atât de importante. Probabil că ăsta era motivul pentru care nici nu se dăduse încă alarma. Procedură anevoioasă. Nici măcar generalul Rende nu avea jurisdicţie în Vatican.

Vigor îi aruncă lui Gray o privire pătrunzătoare înainte de a pleca. Rachel o interpretă: „Ai grija de nepoata mea!”

Îşi strânse degetele în jurul cheilor. Cel puţin, de data asta unchiul nu mai încerca s-o scoată din joc. Era şi el conştient de pericol. Erau la mijloc viaţile a mii de oameni.

Unchiul se întoarse şi se îndreptă spre uşa principala a sacristiei. Era cel mai rapid mod de a ajunge în centrul bazilicii.

Gray se întoarse spre echipa lui şi îi puse pe toţi să-şi monteze staţiile de emisie-recepţie. Lui Rachel îi dădu chiar şi una de rezervă şi îi fixă personal microfonul la gât, demonstrându-i cum putea fi auzită până şi cea mai mică şoaptă. *Subvocalizare* fusese cuvântul pe care îl folosise. Era straniu. Atât de încet şi totuşi perfect inteligibil.

Rachel exersă în timp ce Monk crăpa uşa. Drumul spre grota

subterana era cufundat în beznă.

— Există un întrerupător înăuntru, şopti Rachel, mirată de cât de tare îi preluase microfonul cuvintele.

— Mergem pe întuneric, zise Gray.

Monk şi Kat dădură din cap. Îşi puseră la ochi nişte ochelari asemănători cu cei de protecție. Gray îi întinse şi lui Rachel o pereche. Pentru vedere nocturna. Fata era familiarizată cu genul acesta de ochelari, din timpul instrucțiilor militare. Şi-i puse la ochi. Lumea din jur se lumina brusc, în umbre de verde şi argintiu.

Gray intră primul, urmat de ea şi de Kat. Monk închise fără zgomot uşa în urma lor. Îşi croiră drum pe întuneric. Pentru vederea nocturnă era totuşi nevoie de o oarecare lumina. Gray aprinse o lanternă de mână, care străluci puternic în întuneric. O ascunse în spatele pistolului.

Rachel îşi ridica ochelarii de pe nas. În față, drumul era din nou învăluit în beznă. Probabil că lanterna lui emitea lumina ultravioleta, vizibila doar cu ochelarii speciali. Aşa că şi-i puse la loc.

Parcă erau pe altă lume. Lumina stranie dezvăluia vederii un fel de antreu. De jur împrejur, se aflau o serie de exponate şi de machete folosite în vizitele pentru turişti. Exista o macheta după prima biserica a lui Constantin, construită chiar în acel loc încă din 324 d.Hr. O alta, reprezenta o *aedicula,* un altar funerar sub forma unui templu cu doua etaje. Un astfel de templu marcase odinioară mormântul Sfântului Petru. Potrivit istoricilor. Constantin construise un cub din marmură şi porfir, o piatră rară, importată din Egipt. Închisese *aedicula* în acest cub şi construise biserica în jurul lui.

La scurt timp după începerea excavărilor în necropolă, cubul lui Constantin fusese redescoperit, exact sub altarul papal principal, al Sfântului Petru. Se păstrase încă un zid din templul original, pe care erau gravate tot felul de însemne creştine, inclusiv nişte litere greceşti care alcătuiau mesajul *Petros eni,* sau „Petru este înăuntru".

Şi, într-adevăr, într-o nişă din acel zid se descoperiseră oasele şi straiele unui bărbat de statura şi vârsta Sfântului Petru. Acum, erau păstrate în nişte cutii făcute din material plastic antiglonț, fabricate, în mod destul de straniu, de Departamentul de Apărare al Statelor Unite, care fuseseră aşezate înapoi în scobitura din zid.

Acolo trebuiau ei să ajungă.

— Pe aici! şopti Rachel, arătând spre o scară abruptă şi circulară.

Gray trecu în faţă.

Coborâră sub nivelul subsolului, din ce în ce mai jos.

Un curent rece pătrunse prin hainele lui Rachel. Se simţea aproape goală. Ochelarii îi îngustau câmpul vizual, creându-i o vagă senzaţie de claustrofobie.

În capătul scărilor, o uşă mica le bloca trecerea.

Rachel se strecura lângă Gray. Trupurile li se atinseră şi îi simţi mirosul de mosc, înainte să scoată cheia şi să descuie uşa.

Gray îi luă mâna când fata dădu să deschidă şi, cu blândeţe, dar şi cu fermitate, o împinse în spatele lui. Crăpă apoi uşa câţiva centimetri şi privi înăuntru. Rachel şi ceilalţi aşteptau.

— E-n regulă, zise el. E o beznă de mormânt acolo.

— Foarte amuzant! mârâi Monk.

Gray deschise uşa.

Rachel era pregătită sa audă o explozie sau nişte împuşcături. Nimic nu tulbură însă tăcerea ce se întindea în faţa lor.

În timp ce intrau pe uşă pe rând, Gray se-ntoarse spre ceilalţi.

— Cred că monseniorul a avut dreptate. De data asta, am luat-o înaintea amicilor noştri din Curtea Dragonului. E timpul să le pregătim şi *noi* o ambuscadă.

— Care e planul? întreba Monk.

— Nu ne asumăm nici un risc. Pregătim capcana şi ieşim cât putem mai repede de aici.

Gray arătă spre uşă.

— Monk, tu rămâi de pază. Doar pe aici se poate intra sau ieşi. Rămâi să ne păzeşti ieşirea şi spatele.

— Nici o problemă.

Gray îi întinse lui Kat ceva ce semăna cu două cartoane mici de ouă.

— Grenade sonice şi bombe fluorescente. Presupun că o să intre pe întuneric, ca şi noi, cu auzul încordat la maximum. Să vedem dacă reuşim să-i orbim şi să-i asurzim. Împrăştie-le pe măsura ce ne îndreptăm spre mormânt. Acoperă cât mai mult spaţiu.

Kat dădu din cap.

Gray se întoarse spre Rachel.

— Arată-mi mormântul Sfântului Petru.

Rachel se afundă mai departe în necropola întunecată, păşind pe un străvechi drum roman. De-a lungul aleii se înşirau cripte şi mausolee de familie, fiecare a câte şase metri pătraţi. Pereţii erau

acoperiți cu cărămidă subțire, un material de construcție destul de comun în secolul I. Multe morminte erau decorate cu fresce şi mozaicuri, însă detaliile nu puteau fi observate cu sistemul de vedere nocturnă. Câteva statui mai rămăseseră încă în picioare şi păreau să se mişte în lumina stranie. Parcă morții se trezeau la viață.

Rachel merse până în centrul necropolei. O pasarelă de metal conducea spre o platformă şi spre o fereastră dreptunghiulară. Femeia arătă într-acolo.

— Mormântul Sfântului Petru.

9.40 P.M.

Gray ridică pistolul şi lumină cu fasciculul de ultraviolete interiorul mormântului.

La zece paşi în spatele ferestrei, se înălța un zid de cărămidă, de-a lungul unui cub masiv de marmură. La baza zidului, se deschidea o nişă. Gray se aplecă şi lumină locul. În deschizătură, văzu clar o cutie, în care era un fel de bilă dintr-un material ce părea să fie lut alb.

Oase.

Ale Sfântului Petru.

Gray simți cum i se ridică părul de pe brațe şi se cutremură, străbătut de un fior de venerație şi teama. Se simțea ca un arheolog care explorează o peşteră întunecată de pe cine ştie ce continent pierdut. Parcă uitase că se afla la doar câteva etaje sub inima Bisericii Romano-Catolice. Pe de altă parte, poate ca aici era *adevărata* ei inimă.

— Comandante? întrebă Kat.

Ajunsese lângă ei, după ce rămăsese un pic în urmă ca să monteze capcanele.

Gray se ridică.

— Putem să ne apropiem? o întrebă el pe Rachel.

Fata scoase a doua cheie pe care i-o dăduse unchiul şi descuie o poartă care conducea în sanctuarul din interior.

— Trebuie să ne grăbim, spuse Gray, simțind că timpul începea să-i preseze.

Dar poate că nu era aşa. Poate că asasinii Curții Dragonului nu aveau să atace decât după miezul nopții, cum făcuseră şi la Koln. Gray însă nu voia să-şi asume nici un risc.

Scoase aparatul pe care îl calibrase între timp. Cercetă în jur şi găsi un loc greu de observat. Fixă o cameră video minusculă într-o crevasa a unui mausoleu din apropiere şi o poziționă cu fața către mormântul Sfântului Petru. Luă o a doua cameră şi o întoarse în direcția opusă, fixând-o cu fața înspre fereastră, ca să vadă dacă se apropia cineva.

— Ce faci? întrebă Rachel.

După ce termină cu capcanele, Gray le făcu se semn să iasă.

— Nu vreau să declanşăm capcana prea curând. Vreau să se simtă în siguranță, să-i lăsăm să-şi monteze aparatura. Abia atunci lovim. Nu vreau să le dăm nici cea mai mică ocazie să facă ceva cu ajutorul oaselor Magilor sau cu dispozitivul acela al lor.

După ce ieşiră, Rachel închise poarta la loc.

— Monk! spuse Gray în stație. Care mai e situația?

— E linişte.

Bun.

Gray se îndrepta spre un mausoleu dărăpănat din apropiere, deschis în față. Oasele fuseseră demult mutate de acolo, îşi scoase laptopul şi îl ascunse înăuntru. Ataşă apoi un transmițător portabil la ieşirea USB. O pâlpâire de lumină verde confirmă conectarea. Gray apăsă un buton şi ecranul aparatului se întuneca. Nici transmițătorul nu emitea vreun fel de lumină. Bun.

Gray se ridică şi le explică celor două femei, în timp ce se îndreptau spre ieşire:

— Camerele video nu sunt destul de puternice ca să transmită prea departe. Laptopul o să intercepteze semnalul şi o să-l amplifice. În felul ăsta, va avea suficientă putere ca să ajungă la suprafață. O să-l monitorizăm pe un alt laptop. Odată ce asasinii vor fi aici, prinşi în capcană, o să-i surprindem cu bombele sonice şi fluorescente, după care o să năvălim peste ei cu un escadron de gărzi elvețiene.

Kat dădu din cap şi-l fixă cu privirea.

— Dacă am fi fost mai precauți la catacombe, am fi pierdut prea mult timp şi n-am mai fi avut şansa asta.

Gray dădu din cap.

În sfârşit, norocul era de partea lor. Un strop de îndrăzneala reuşise…

Exploziile îi întrerupseră firul gândului. Nu erau puternice. Mai degrabă înfundate. Parcă ar fi fost nişte explozii subacvatice, care detonau undeva, în adâncuri. Ecourile răsunară în întreaga necropola, însoțite de un vuiet mai puternic, de piatră zdrobită.

Gray se aplecă. Nişte găuri mici apărură în plafonul de deasupra lor. Pietre şi bulgări de pământ căzură de sus, izbindu-se de mausolee şi cripte. Înainte chiar ca zgomotul să apuce sa se potolească, nişte colaci de funii se răsuciră, asemenea unor şerpi, prin proaspăt formatele deschizături. Mai mulți bărbați coborâră pe ele.

O întreaga echipă de asalt.

Coborâră în necropola şi dispărură.

Gray îşi dădu numaidecât seama ce se petrecuse. Curtea Dragonului intra prin etajul de deasupra, prin Grota Sacră. Nivelul acesta putea fi accesat din interiorul bisericii. Curtea Dragonului venise probabil la ceremonia de comemorare apoi, cu ajutorul omului lor din interior, se strecurase dedesubt, în criptele papale din Grota Sacra. Probabil că aduseseră echipamentele cu câteva zile înainte şi le ascunseseră printre mormintele din grotă. Apoi, urmând un plan dinainte stabilit, îşi recuperaseră aparatura şi, cu ajutorul unor dispozitive speciale, îşi săpaseră drumul până aici.

Echipa de asalt intenționa să iasă în acelaşi fel, dispărând printre miile de credincioşi adunați pentru a asista la slujbă.

Lucrul ăsta nu trebuia să se întâmple.

— Kat! şopti Gray. Du-o pe Rachel lângă Monk. Nu vă implicați. Întoarceți-vă sus. Alertați Gărzile elvețiene.

Kat îi apucă brațul lui Rachel.

— Dar tu? întreba ea.

Gray era deja în mişcare. Se întorcea la mormântul Sfântului Petru.

— Eu rămân aici. O să-i monitorizez de pe laptop. O să încerc să trag de timp, dacă va fi cazul. O să vă anunț prin stație când declanşez ambuscada.

Poate că nu era încă totul pierdut.

Vocea lui Monk se auzi prin stație. Chiar şi cu subvocalizarea, cuvintele i se auzeau slab.

— Nu se poate trece pe aici. Au făcut o gaura chiar deasupra ieşirii. Mai că era să-mi crape țeasta cu un pietroi. Nenorociții bat uşa în cuie.

Gray auzi pocniturile ritmice ale unei unelte cu aer comprimat răsunând din fundul necropolei.

— Nimeni nu mai poate să intre sau să iasă pe aici, termină Monk.

— Kat?

— Recepționat, comandante.

— Toată lumea pe poziție! ordonă Gray. Aşteptați semnalul meu.
Gray se aplecă şi o luă la fugă pe aleea cimitirului.
Erau pe cont propriu.

9.44 P.M.

Vigor intră în Bazilica Sfântul Petru prin uşa sacristiei, flancat de doua gărzi elvețiene. Prezentase de trei ori documentele ca să îi fie permis accesul. Dar reuşea cel puțin să treacă, încetul cu încetul, de filtre şi de punctele de control. Poate că nu fusese suficient de convingător cu douăzeci de minute în urmă, când dăduse telefonul. Nu le putuse spune cu exactitate când intenționa Curtea Dragonului să atace mormântul.

Acum însă, lucrurile se mişcau în direcția cea bună.

Vigor trecu pe lângă monumentul papei Pius VII şi intră în naos, apropiindu-se de centrul bisericii. Bazilica avea forma unei cruci uriaşe, ce se întindea pe o suprafață de douăzeci şi cinci de mii de metri pătrați. Numai în naos era suficient loc pentru ca doua echipe să joace liniştite un meci de fotbal.

Şi tot acest spațiu era plin. Fiecare şir de bănci era ocupat până la refuz, de la naos până la transept. Catedrala era scăldata în lumina a mii de lumânări care străluceau pe lângă cele opt sute de candelabre. Corul pontifical era la jumătatea interpretării unui imn, *Exaudi Deus,* potrivit pentru o slujbă de pomenire, însă atât de amplificat, încât răsuna la fel de tare ca un concert rock.

Vigor se grăbea, dar îşi impunea sa nu alerge. Panica ar fi produs moarte. Numărul de ieşiri era limitat. Le făcu semn celor doi gardieni să o ia spre stânga şi spre dreapta şi să-şi alerteze camarazii de arme. Vigor trebuia să-l scoată mai întâi pe papa din biserica şi să-i alerteze pe mai-marii clerului să-i evacueze în linişte pe credincioşi.

Odată intrat în naos, Vigor văzu clar altarul papal.

În spatele acestuia, cardinalul Spera şedea lângă papă sub baldachinul lui Bemini, o arcadă de bronz care se întindea peste altarul central. Se ridica pe opt niveluri, susținuta de patru coloane masive de bronz, răsucite şi decorate cu ramuri aurite de laur şi de măslin. Deasupra arcadei trona un glob de aur, peste care era o cruce.

Vigor înainta pe furiş. Nu avusese timp să-şi pună veşmintele adecvate acestei ocazii şi rămăsese cu hainele de pe drum. Câțiva

credincioşi înstăriţi îl priviră încruntaţi, apoi îi remarcară gulerul preoţesc. Totuşi, atitudinea lor rămase la fel de disprețuitoare. Vreun preot sărac, probabil că-şi spuneau, atras de spectacol.

Odată ajuns în fața, Vigor o lua spre stânga. Intenționa să înconjoare altarul prin spate, ca să poată vorbi în particular cu cardinalul Spera.

În timp ce trecea pe lângă statuia Sfântului Longius, o mână se întinse dintr-o uşă umbrită şi îl prinse de braţ. Vigor privi înapoi. Era un bărbat înalt şi slab, cam de vârsta lui, cu părul grizonat. Un bărbat pe care îl cunoştea şi îl respecta – Preffetto Alberto, monitorul-şef al arhivelor.

— Vigor? făcu acesta. Am auzit…

Cuvintele i se pierdură, acoperite de un refren deosebit de puternic al corului.

Vigor se aplecă spre bărbatul de lângă el, păşind în alcovul care masca uşa. Era chiar intrarea spre Grota Sacra.

— Scuză-mă, Alberto, ce ai…?

Bărbatul îi strânse şi mai tare brațul. Țeava unui pistol îl apasă între coaste. Avea amortizor.

— Nici un cuvânt, Vigor! îl preveni Alberto.

9.52 P.M.

Ascuns în interiorul criptei, Gray stătea întins pe burta. Nu putea fi văzut. Îşi pusese pistolul lângă laptopul deschis. Ecranul rămăsese întunecat şi Gray îl privea prin filtrul de ultraviolete. Erau două imagini – una de la camera montata cu fața înspre mormântului Sfântului Petru, cealaltă de la camera îndreptată spre necropola.

Echipa de asalt se împărţise în două grupuri. În timp ce unul patrula necropola pe întuneric, ceilalţi aprinseseră lanterne ca să-şi termine mai repede treaba de lângă mormânt. Lucrau repede şi eficient. Fiecare om ştia ce are de făcut. Deschiseseră deja poarta care bloca accesul spre mormântul Sfântului Petru. Doi bărbaţi stăteau într-un genunchi de-o parte şi de cealaltă a celebrei cripte. Montau fiecare câte o folie mare, de metal.

Cel de-al treilea bărbat era uşor de recunoscut datorită staturii sale inconfundabile.

Raoul.

Avea în mână o casetă de oțel. O deschise şi scoase dinăuntru

un cilindru transparent, plin cu un praf cenuşiu, foarte familiar. Amalgamul! Probabil că readuseseră oasele la forma lor iniţiala. Raoul strecura cilindrul prin deschizătură joasă din mormântul Sfântului Petru.

Monta bateriile…

Totul era pregătit. Gray nu mai putea aştepta. Era singura lor şansă de a lua Curtea prin surprindere. Cu puţin noroc, puteau chiar să-i pună pe fugă, să-i facă să-şi abandoneze echipamentul.

— Sunt gata să declanşez ambuscada, şopti Gray.

Mâna i se întinse spre transmiţătorul care controla bombele sonice şi fluorescente.

— Doborâţi cât mai mulţi puteţi, cât timp sunt încă ameţiţi, dar nu vă asumaţi nici un risc. Mişcaţi-vă tot timpul. Nu ieşiţi la loc deschis.

Primi răspunsurile de confirmare. Monk stătea lipit de zid, lângă uşă. Kat şi Rachel găsiseră altă criptă în care se ascunseseră. Echipa de asalt nu era conştientă de prezenţa lor.

Gray îi privi pe cei trei bărbaţi ieşind din cavou, trăgând după ei fire care duceau la dispozitiv. Raoul închise poarta, punându-se la adăpost de orice pericol. Urcat pe platforma de metal, îşi duse o mână la ureche. Era evident că dădea ordinul de începere a procedurilor.

— Declanşez la cinci, şopti Gray. Puneţi-vă căştile şi dezactivaţi ochelarii. Începem!

Gray numără în minte. „Cinci, patru, trei…" Cu ochii închişi, ţinea o mână pe pistol şi cealaltă pe laptop. „Doi, unu, zero."

Apăsă butonul de pe laptop.

Deşi dopurile din urechi diminuară considerabil zgomotul exploziei, simţi unda sonică apăsându-l în spatele sternului. Numără din nou până la trei, aşteptând să se stingă grenadele fluorescente. Îşi activă ochelarii şi îşi smulse dopurile din urechi. Ecouri de împuşcături răsunară din cealaltă parte a necropolei. Gray se rostogoli spre intrarea în criptă.

În faţa lui, platforma de metal era goală.

Nu se mai vedea nimeni.

Raoul şi cei doi însoţitori ai lui dispăruseră.

Unde?

Sunetul împuşcăturilor se intensifica. Un schimb de focuri răsună în întuneric. Gray îşi aminti că Raoul primise o comunicare chiar înainte ca el să declanşeze atacul. Fusese oare un avertisment? De la cine?

Gray privi în jur. Lumea i se înfăţişa din nou în nuanţe de verde. Urca treptele până pe platforma. Oricât ar fi fost de riscant, trebuia să pună mâna pe aparatură şi pe amalgam.

Când ajunse sus, rămase aplecat, înaintând pe vârfuri, cu o mână pe platforma, pentru echilibru şi cu cealaltă ţinând pistolul, îndreptându-l în toate direcţiile.

O lumină se aprinse dintr-odată în faţa lui. Îl văzu pe Raoul în picioare, la celălalt capăt, la doar câţiva paşi de mormânt. Probabil că, în timpul atacului, bărbatul se aruncase înapoi prin poartă. Îi întâlni privirea lui Gray şi ridică braţele. Avea în mână telecomanda care avea să declanşeze nebunia.

Prea târziu!

Deşi ştia că e inutil, Gray ţinti şi trase.

Glonţul ricoşă însă din sticla blindată.

Raoul zâmbi şi apăsă telecomanda.

10
TOMB RAIDER[33]

25 IULIE, 9.54 P.M.
CETATEA VATICANULUI

Prima zguduitură îl aruncă pe Vigor în sus. Sau poate că pământul se scufundase sub el. Oricum ar fi fost, se simți azvârlit în aer.

Strigatele umplură biserica.

În clipa în care căzu înapoi pe podea, profită de avantajul momentului pentru a izbi cu cotul direct în nasul trădătorului Alberto, pe care prima zguduitură îl dezechilibrase, făcându-l să se dea câțiva paşi în spate. Apoi se răsuci şi îi aplică prefectului un pumn exact sub mărul lui Adam.

Bărbatul se prăbuşi pe pardoseală. Pistolul îi scăpă dintre degete. Vigor îl înşfăcă tocmai în clipa în care se producea a doua zguduitură. Căzu în genunchi. Strigăte şi urlete răsunau pretutindeni în jur. Dincolo de tot acest vacarm însă, se simți o vibrație profundă, de parcă întreaga biserică ar fi fost un clopot uriaş, pe care cineva îl lovise, prinzându-i pe toți înăuntru.

Vigor îşi aminti descrierea supraviețuitorului de la Koln. O presiune atât de puternică, de parcă zidurile s-ar fi apropiat unul de celălalt. Aşa era şi acum. Şi zgomotele – planşete, strigăte de îndurare, rugăciuni – se înțelegeau perfect şi totuşi în surdină.

Vigor se ridică în picioare. Biserica încă mai vibra. Suprafața lustruită, de marmură, părea să tremure şi să se unduiască asemenea unei ape. Îşi îndesă pistolul sub curea.

Se întoarse cu gândul de a sări în ajutorul papei şi al cardinalului Spera.

Făcu un pas în față.

O simți înainte să apuce să o vadă. O creştere bruscă de presiune, asurzitoare, apăsătoare. Apoi, se dezlănțui. De la baza

---

[33] „Descindere printre morminte”, dar şi aluzie la celebrul joc video şi film american de succes cu acelaşi nume. (n. tr.).

celor patru coloane de bronz ce susțineau baldachinul lui Bernini, jerbe incendiare de energie electrică țâşniră din podea, trosnind şi aruncând scântei în toate părțile.

Se ridicară de-a lungul coloanelor, traversară arcada boltita şi se întâlniră în dreptul globului de aur. Se auzi o bubuitură asurzitoare. Pământul se cutremură din nou şi câteva fisuri apărură în marmura de pe jos. Din globul de deasupra arcadei, se înălță o încrengătură incandescentă, de lumină. Țâşni în sus, lovind partea inferioară a cupolei lui Michelangelo, continuând apoi să danseze deasupra ei. Pământul se cutremură din nou şi mai violent.

Crăpăturile împânziră cupola. Bucăți mari de tencuială de desprindeau din bolta acoperişului şi cădeau peste oamenii adunați în catedrală.

Totul începea să se prăbuşească.

9.57 P.M.

Monk se ridică de pe jos. Simți sânge curgându-i într-un ochi. Aterizase cu fața în colțul unei cripte. Îşi spărsese ochelarii şi sticla îi tăiase sprânceana.

Nu mai vedea nimic acum. Se ghemui şi bâjbâi după armă. Dispozitivul de țintire nocturnă al acesteia îl putea ajuta să zărească totuşi ceva prin întuneric.

Degetele i se plimbau peste pământul care continua să tremure. Împuşcăturile încetaseră după prima zguduitură.

Monk întinse mâna în fața lui, pipăind pe lângă criptă. Mitraliera lui nu avea cum să fi căzut prea departe.

Simți ceva dur cu vârful degetelor.

Slavă Domnului!

Se întinse şi mai mult, apoi îşi dădu seama de greşeală. Nu era patul armei lui. Era călcâiul unui bocanc.

În spate, simți țeava încinsă a unei arme împungându-l la baza craniului.

La dracu'!

9.58 P.M.

Gray auzi o împuşcătură de carabină răsunând cu ecou în

necropolă. Era prima împuşcătura de când începuseră zguduiturile. Fusese aruncat de pe platforma de metal şi aterizase lângă mausoleul unde îşi ascunsese laptopul. Se rostogolise în poziția ghemuit. Se lovise la umăr, dar reuşise să-şi păstreze ochelarii şi pistolul. Însă îşi pierduse stația.

Cioburi de sticlă erau împrăştiate pe aleea de piatră. Proveneau din fereastra platformei, care explodase la prima zguduitură violentă.

Cercetă în jur. Câțiva paşi mai sus, lângă platforma de metal, un val de lumină mai radia încă dinspre mormânt. Dar nu putea intra pe poartă de unul singur. Cel puțin, nu fără să ştie ce-l aştepta dincolo.

După ce se asigură că nu-l vedea nimeni, plonja înapoi în mausoleu. Camerele pe care le montase ar fi trebuit încă să emită.

Întins pe burtă, cu pistolul într-o mână, îndreptat spre intrare, porni laptopul. Apărură cele două imagini. Pe camera îndreptată înspre necropolă nu se vedea decât întuneric. Nu se mai auzea nici o împuşcătură. Liniştea mormântală se aşternuse din nou.

Oare ce se întâmplase cu ceilalți?

Fără a putea găsi vreun răspuns, Gray privi cealaltă jumătate a ecranului, unde era imaginea transmisă de cea de a doua cameră. Nimic nu părea să se fi schimbat. Gray văzu doi bărbați cu puşti îndreptate înspre poartă. Gărzile lui Raoul. Însă nici urmă de uriaş. Mormântul părea neschimbat. Însă imaginea, *întreaga* imagine de pe ecran, pulsa uşor, în ritm cu vibrațiile podelei de piatră. Era ca şi când camerele ar fi înregistrat un fel de emanație produsă de dispozitivul încărcat, un câmp energetic care radia în exterior.

Dar unde era Raoul?

Gray se întinse şi derula înregistrarea digitală, ducând-o cu un minut în urmă. Se opri când îl văzu pe Raoul stând lângă mormânt şi răsucind maneta telecomenzii dispozitivului.

Pe ecran, Raoul se întoarse pentru a privi rezultatul. Nişte lumini verzi se întinseră asemenea unor limbi de flăcări pe plăcile fixate de cele două părți ale mormântului. O mişcare îi atrase atenția. Gray mări imaginea deasupra intrării înguste în mormânt. Cilindrul în care era pudra de amalgam vibra. În clipa următoare se ridică de pe podea.

Levitație!

Gray începu să înțeleagă. Îşi aminti ce spusese Kat despre prafurile în stare M, care demonstrau capacitatea de levitație într-

un câmp magnetic puternic, acționând ca superconductori. Își aminti că Monk descoperise, la Koln, o cruce magnetizată. Plăcile cu lumină verde! Probabil că erau electromagneți. Se părea că întreg dispozitivul Curții nu făcea nimic altceva decât să creeze un câmp electromagnetic foarte puternic în jurul amalgamului, care producea creşterea conductivității în stare M.

Înțelegea acum de ce energia pulsa în exterior.

Înțelegea cum muriseră credincioşii.

„Dumnezeule…"

Brusc, imaginea tresări. Prima zguduitură. Preț de o clipă, nu se mai văzu nimic, apoi imaginea reveni, dintr-un unghi uşor mişcat. Camera de luat vederi își schimbase, probabil, poziția. Pe ecran, Raoul se îndepărta de mormânt.

Gray nu înțelegea de ce. Nu părea să se întâmple nimic.

Apoi o văzu, pe jumătate ascunsă de lumina lanternelor. La baza mormântului, o parte din podeaua de piatra se înclina uşor în jos, formând o rampă îngustă care ducea sub mormânt. Dedesubt, pâlpâia o lumină de culoarea cobaltului. Raoul păşi în fața camerei, blocând imaginea. Coborî pe rampă, lăsându-i afară pe cei doi gardieni.

Carevasăzică, acolo dispăruse!

Gray reveni la imaginile din prezent. Vedea o serie de străfulgerări de lumină țâşnind de dedesubt, albe şi orbitoare. Blițul unui aparat de fotografiat. Raoul fotografia ceea ce găsise acolo.

Câteva secunde mai târziu, uriaşul urcă înapoi pe rampă.

Ticălosul avea pe față un rânjet satisfăcut.

Învinsese!

9.59 P.M.

Întinsă pe acoperişul mausoleului, Kat reuşise să tragă şi să-l doboare pe bărbatul care ținea arma ațintită spre capul lui Monk. O a doua zguduitură însă o aruncă într-o parte. Adversarul rămas nu ezită. După direcția în care căzuse camaradul lui răpus, probabil că-i ghicise poziția.

Se aplecă şi-l lovi pe Monk cu mânerul de metal al unui cuțit de vânătoare, apoi îl trase în fața lui, ca pe un scut. Apăsă lama pe gâtul lui Monk.

— Ieşi afară! strigă bărbatul într-o engleză cu un pronunțat

accent german. Dacă nu, îi iau gâtul.

Kat închise ochii. Se repeta povestea din Kabul. Se dusese împreună cu căpitanul Marshall să salveze doi soldați capturați, colegi de echipă. Amenințaseră că îi decapitează. Dar nu aveau de ales. Deşi şansele nu erau deloc de partea lor, trei la unu, inițiaseră asaltul. Se apropiaseră în liniște, cu pumnale şi baionete. Însă Kat ratase un soldat ascuns într-un alcov. Un sunet de armă şi Marshall se prăbuşise. Îl eliminase pe ultimul gardian dintr-o aruncare de pumnal, dar fusese prea târziu pentru căpitan. Îşi dăduse ultima suflare în brațele ei, cu trupul zguduit de spasme, cu ochii fixați asupra ei, implorând-o, ştiind, nevenindu-i să creadă… apoi nimic. Privirea îi devenise sticloasă. Un bărbat plin de viață, un bărbat tandru, dispărut ca un fum.

— Ieşi imediat! urlă bărbatul prin necropolă.

— Kat?

Îi auzi vocea lui Rachel şi o simți atingându-i cotul. Locotenenta de la Carabinieri stătea întinsă alături de ea, pe acoperiş.

— Rămâi ascunsă! spuse Kat. Încearcă să ajungi la una din funii şi să ieşi de aici.

Asta fusese planul inițial. Să sară de pe acoperiş pe acoperiş, să ajungă la una din coardele pe care coborâseră atacatorii şi care rămăseseră atârnând din plafon, să iasă la nivelul superior, să dea alarma şi să aducă întăriri. Era un plan care nu trebuia să dea greş.

Ştia şi Rachel asta.

Kat avea misiunea ei. Se rostogoli de pe acoperişul mausoleului şi ateriza pe vârfurile picioarelor. Se strecură printre două şiruri de pietre, ca să nu-şi dea de gol poziția inițială şi să-i dea lui Rachel şansa să poată fugi. Apoi ieşi la vedere, la zece paşi de bărbatul care îl ținea prizonier pe Monk. Kat ridică mâinile şi aruncă pistolul. Îşi răsfiră degetele şi le puse deasupra capului.

— Mă predau, zise ea rece.

Amețit şi fără să poată vedea ce se întâmplă, Monk încerca să se zbată, însă bărbatul care îl prinsese era suficient de bine pregătit încât să-l poată stăpâni. Îl ținea în genunchi, cu vârful cuțitului lipit de ceafa. Kat îi studie privirea lui Monk, în timp ce se apropia.

Trei paşi.

Combatantul se relaxă. Kat observă că vârful cuțitului îşi schimbase poziția.

Era suficient.

Se aruncă în față, scoțând un pumnal din căptuşeala mânecii.

Se folosi de elan ca să arunce lama, care se înfipse direct în ochiul bărbatului. Acesta căzu pe spate, trăgându-l pe Monk după el.

Kat se răsuci şi scoase încă un pumnal din bocanc. Îl aruncă în direcţia pe care i-o indicase Monk, nimerind o umbră abia vizibila. Un al treilea soldat. Se auzi un ţipat scurt. Un bărbat se prăbuşi din umbră, cu gâtul străpuns de pumnal.

Monk se chinui să se ridice. Pipăind pământul cu degetele, găsi cuţitul adversarului. Dar îşi pierduse ochelarii şi Kat nu avea o pereche de rezervă. Trebuia să se lase ghidat de ea.

Femeia îl ajută pe Monk să se ridice şi-i puse mâna pe umărul ei.

— Stai lipit de mine, şopti ea.

În clipa în care se întoarse, o lanternă i se aprinse în faţă. Amplificată de ochelarii speciali pe care îi purta, lumina bruscă îi pătrunse până în adâncul creierilor, orbind-o, chinuind-o.

Un al patrulea soldat.

Pe care îl ratase.

Din nou.

10.02 P.M.

Gray remarcase explozia de lumina pe ecranul laptopului. În adâncul necropolei. Nu putea fi un semn bun. Se dovedi că nu era. Într-o parte a ecranului împărţit în cele două imagini, îl văzu pe Raoul apăsându-şi staţia în ureche. Zâmbetul i se lărgi. În cealaltă fereastra, îi văzu pe Kat şi pe Monk înaintând sub ameninţarea armei, cu mâinile legate la spate cu bandă galbenă, de plastic.

Erau împinşi pe treptele ce urcau pe platformă.

Raoul rămăsese lângă mormânt. Pământul încă mai tremura. Unul din cei doi bărbaţi care îl păzeau stătea lângă el. Celălalt coborâse pe rampă.

Raoul strigă:

— Comandante Pierce! Locotenente Verona! Arătaţi-vă acum sau prietenii voştri vor muri.

Gray rămase nemişcat. Nu avea nici o şansă în situaţia de faţă. Nu îi putea salva. Iar dacă ar fi cedat pretenţiilor bărbatului, nu ar fi făcut decât să-i ofere şi viaţa lui pe tavă. Raoul i-ar fi omorât pe toţi. Închise ochii. Ştia că îşi trimitea la moarte colegii.

O voce nouă îl făcu să redeschidă ochii.

— Vin acum!

Rachel apăru în ecranul conectat la cea de a doua cameră. Ținea mâinile sus.

Doi bărbați înarmați o luară numaidecât şi o duseră lângă ceilalți.

Raoul se apropie şi împunse umărul lui Rachel cu țeava unui pistol. Îi urlă în ureche.

— Ăsta e un pistol pentru cai, comandante Pierce! De calibru 56! O să-i smulgă brațul din încheietura. Dacă nu te arăți, încep s-o fac bucățele. Număr până la cinci.

Gray zări licărul de groază din ochii lui Rachel.

Era oare în stare să-şi vadă prietenii măcelăriți cu brutalitate? Şi ce avea de câştigat dacă reuşea să facă asta? Cât timp el se ascundea, Raoul şi oamenii lui ar fi distrus cu siguranță toate indiciile care se găseau aici. Tovarăşii lui ar fi murit degeaba.

— Cinci…

Se uită la laptop, la Rachel…

N-avea de ales.

Înăbuşindu-şi un geamăt, Gray îşi dădu rucsacul jos din spate şi scoase dinăuntru un obiect, pe care îl ascunse în palmă.

— Patru…

Gray opri ecranul laptopului şi îl închise. Dacă nu reuşea să scape cu viață, nu mai putea decât să spere că imaginile din computer vor servi drept mărturie a evenimentelor petrecute aici.

— Trei…

Gray ieşi pe brânci din mausoleu, însă rămase ascuns. Făcu câțiva paşi în laterală, pentru a nu-şi da de gol poziția.

— Doi…

Ieşi în aleea principală.

— Unu…

Îşi ridică mâinile deasupra capului şi ieşi la vedere.

— Aici sunt. Nu trage!

10.04 P.M.

Rachel îl urmări pe Gray apropiindu-se de ei, cu țeava puştii în spate.

După expresia dură de pe chipul bărbatului, îşi dădu seama de greşeala făcută. Ea sperase că, predându-se, o să mai câştige timp pentru Gray, care ar fi reuşit, poate, să facă ceva ca să-i salveze. Măcar să se salveze pe el, dacă altceva nu mai era posibil. Nu

dorise sa rămână singură în necropolă şi sa se uite cum ceilalţi erau ucişi.

Cu toate că şi Kat se predase pentru a-l salva pe Monk, măcar ea avusese un plan, chit că nu-i reuşise. Rachel însă acționase din instinct, punându-şi toate şansele în mâna lui Gray.

Şeful Curții Dragonului o împinse la o parte, ieşind în întâmpinarea lui Gray care urca pe platforma. Raoul ridica pistolul masiv şi-l aținti spre pieptul lui Gray.

— Mi-ai creat o sumedenie de necazuri. Trase piedica. Oricât de rezistentă ar fi armura ta, n-o să poată opri glonțul ăsta.

Gray îl ignora.

Îi privi pe Monk, pe Kat… apoi pe Rachel.

Îşi desfăcu degetele deasupra capului, scoțând la iveală un ou negru şi spuse un singur cuvânt:

— Stingerea!

10.05 P.M.

Gray spera să le distragă atenția lui Raoul şi oamenilor săi în clipa în care grenada fluorescentă îi exploda deasupra capului. Deşi ținea ochii strâns închişi, lumina incandescentă îi răzbătu totuşi prin pleoape, ca o explozie stacojie.

Orbeşte, se aruncă la pământ şi se rostogoli într-o parte.

Auzi tunetul armei lui Raoul.

Gray întinse mâna şi scoase din gheată Glock-ul lui de calibru 40.

Când explozia de lumină se sfârşi, Gray deschise ochii.

Unul dintre oamenii lui Raoul zăcea lângă scări, cu o gaură de mărimea unui pumn în mijlocul pieptului. Încasase glonțul în locul lui Gray.

Raoul răcni şi se aruncă de pe platformă, răsucindu-se în aer, trăgând orbeşte înapoi.

— Jos! strigă Gray.

Gloanțele de calibru mare găuriră oțelul.

Ceilalți căzură în genunchi. Monk şi Kat aveau încă mâinile legate la spate.

Gray se răsuci şi trase în glezna unui bărbat, azvârlindu-l de pe platformă. Mai împuşcă încă unul, care se pregătea să urce scările.

Se uită după Raoul. La cât era de mare, se mişca foarte repede. Nu se mai vedea, dar continua să tragă în ei de dedesubt, făcând

gaură după gaură în platforma deja ciuruită.

Erau ținte sigure.

Gray nu putea şti cât avea să dureze efectul grenadei fluorescente. Trebuiau să acționeze.

— Înapoi! le şuieră el celorlalți. Intrați pe poartă!

Gray trase cu boltă, asigurându-le retragerea, apoi o luă după ceilalți.

Raoul încetase focul, momentan. Reîncărca. Dar nu încăpea îndoială că avea să-şi reia cât de curând atacul, cu şi mai multă încrâncenare.

Se auziră strigăte din adâncul necropolei. Alți bărbați înarmați. Zoreau toți în ajutorul camarazilor aflați în dificultate.

Şi acum? Nu mai aveau muniție decât atât cât să încarce o dată.

Se auzi un strigăt.

Gray privi în spate. O văzu pe Rachel căzând. Probabil că era pe jumătate orbită de bombă. Pe întuneric, nu văzuse rampa din fața mormântului şi călcase direct în ea. Încercă să se prindă de brațul lui Kat.

Însă şi Kat fusese luată prin surprindere.

Ambele femei se împiedicară şi se rostogoliră pe rampă.

Monk şi Gray se uitară unul la altul.

„La naiba!"

— Fir-ar să fie! zise Gray.

Era singurul adăpost. În plus, trebuiau să protejeze indiciile care se ascundeau acolo.

Monk intră primul, împiedicându-se, cu mâinile încă legate la spate.

Gray îl urma tocmai când începea o nouă şarja de împuşcături. Bucăți de piatră zburară din suprafața mormântului. Raoul îşi reîncărcase arma. Voia să-i țină la distanță.

Gray se răsuci şi ochii îi căzură pe lumina verzuie care strălucea pe una din cele două plăci metalice lipite de mormânt. Era încă activată. Gândi repede şi făcu o alegere. Ridică pistolul şi trase.

Glonțul reteză un nod de fire de pe placă. Lumina verde se stinse.

Gray alergă spre rampa de piatră, remarcând numaidecât că pământul nu se mai cutremura. Ambele urechi îi pocniră din cauza eliberării bruşte de presiune. Dispozitivul fusese scurtcircuitat.

Imediat, auzi un scrâşnet sub picioare.

Gray se aruncă înainte şi ateriză într-o grotă micuță, din

capătul rampei. Era un intrând natural săpat în piatră, de origine vulcanică, destul de obişnuit în colinele Romei.

În spatele lui, rampa se ridică şi închise intrarea.

Gray sări în picioare, cu arma îndreptată în sus. Aşa cum sperase, activarea dispozitivului deschisese mormântul şi dezactivarea lui îl închidea. Afară, pistolul lui Raoul continua să se audă, muşcând din piatră.

„Prea târziu!" îşi zise Gray, cu satisfacție.

Cu un ultim scrâşnet de piatră frecată pe piatră, rampa se închise ermetic deasupra lor.

Se lăsă întunericul – dar nu era bezna completă.

Gray se întoarse.

Ceilalți se adunaseră în jurul unei lespezi negre, cu aspect metalic, de pe jos. La suprafață, era luminată de un rug mic de flăcări albastre, care se ridicau asemenea unui filament electric.

Gray se apropie. De-abia dacă aveau loc toți patru în jurul pietrei.

— Hematit, zise Kat, recunoscând roca datorită studiilor ei de geologie. Privirea i se plimbă de la rampa închisă la lespede. Un oxid de fier.

Se aplecă şi studie liniile de la suprafață, nişte râulețe argintii pe fundalul negru, iluminate de flăcările albastre.

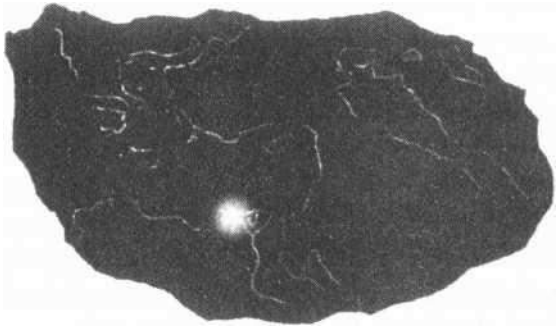

În timp ce îl priveau, focul începu să se stingă, transformându-se mai întâi în scânteie, apoi dispărând.

Monk le atrase atenția asupra unei probleme mai urgente. Un alt punct strălucitor.

— Veniți aici! zise el.

Gray se duse lângă el. Într-un colț al grotei, se zărea forma bine cunoscuta a unui cilindru argintiu. O grenadă incendiară! Un cronometru număra secundele invers în întuneric.

04.28
04.27
Gray îşi aminti că unul dintre oamenii lui Raoul intrase aici după ce şeful lui terminase de făcut fotografiile. Pusese o bombă.
— Se pare că aveau de gând să distrugă locul ăsta, cu indiciu cu tot, zise Monk.
Se lăsă într-un genunchi şi începu să studieze dispozitivul.
— Afurisenia naibii! E plină de capcane.
Gray privi spre rampa acum închisă. Poate că Raoul nici nu avusese altă intenție decât să îi prindă aici.
Se uită din nou la bombă.
După ce steluța din lespedea de hematit se stinsese, singura lumina care mai străpungea bezna era cronometrul cu numărătoare inversă al grenadei incendiare.
04.04
04.03
04.02

10.06 P.M.

Vigor simțise eliberarea de tensiune bruscă. Jerbele de flăcări electrice care desprinseseră ghipsul din cupolă dispărură în câteva clipe, lăsând în urmă scântei împrăştiate, ca după trecerea efemeră a unei fantome.
Totuşi, haosul se instalase în toată biserica. Prea puțini remarcară că focul de artificii încetase. Jumătate dintre credincioşi reuşiseră să fugă la loc sigur, însă îmbulzeala din dreptul uşii încetinise simțitor evacuarea. Gărzile elvețiene şi Poliția Vaticanului făceau tot ce puteau ca să ajute mulțimea cuprinsă de panică.
Câțiva oameni se ascunseseră sub bănci. Zeci de alți oameni fuseseră loviți de bucățile de ghips şi stăteau acum aşezați pe ce nimeriseră, ținându-se de capetele pline de sânge. Câțiva indivizi curajoşi, adevărați creştini, îi ajutau şi îi încurajau.
Garda elvețiană sărise în ajutorul papei. Acesta însă refuzase să abandoneze biserica, asemenea unui căpitan care nu-şi părăseşte nava când se scufundă. Cardinalul Spera îi rămăsese alături. Fugiseră de sub arcada cuprinsă de flăcări şi se adăpostiseră în Capela Clementină din apropiere.
Vigor îşi croia loc prin mulțime către ei. Privi în spate, prin biserică. Încetul cu încetul, nebunia începea să se calmeze.

Ordinea se reinstala. Vigor ridică ochii şi privi cupola. Rezistase – era fie mâna Domnului, fie geniul de arhitect al lui Michelangelo.

Când îl văzu pe Vigor apropiindu-se, cardinalul Spera ieşi prin cordonul format de Gărzile elveţiene.

— S-a terminat?

— Nu… nu ştiu, spuse Vigor cu sinceritate.

Altceva îl neliniştea pe el.

Mecanismul fusese activat. Asta era clar.

Dar ce se întâmplase cu Rachel şi cu ceilalţi?

Se auzi o voce fermă şi cu un ton de comandă. Vigor se întoarse şi văzu un bărbat lat în umeri, cu părul cărunt, făcându-şi loc prin mulţime, către el. Era îmbrăcat în uniformă şi avea chipiul sub braţ. Generalul Joseph Rende, prieten de familie şi şeful secţiei locale de Parioli. Vigor înţelese acum prin ce minune se reinstalase calmul în catedrală. Carabinierii sosiseră în număr mare.

— De ce mai e Sfinţia Sa aici? îl întrebă Rende pe Vigor, făcând semn cu capul către papă, care rămăsese ascuns în spatele unui grup de cardinali în robe negre.

Vigor nu avea timp de explicaţii. Înşfăcă braţul generalului.

— Trebuie să mergem jos! În Scavi!

Rende se încruntă.

— Tocmai am primit un mesaj de la secţie… de la Rachel… ceva despre un jaf în necropolă. Apoi, a început nebunia asta.

Vigor clatină din cap. Era atât de cuprins de panică, încât îi venea să strige în gura mare. Se stăpâni însă şi vorbi ferm şi clar:

— Adună cât de mulţi oameni poţi. Trebuie să coborâm acolo. Acum!

Fără să mai întrebe nimic, generalul răspunse imediat, împărţind ordine printre subalterni. Câţiva bărbaţi în uniforme negre sosiră numaidecât, înarmaţi cu echipament de asalt.

— Pe aici! zise Vigor îndreptându-se spre uşa sacristiei.

Intrarea în Scavi era prin spate, nu prea departe. Totuşi, lui Vigor i se părea că nu se mişcă suficient de repede.

Rachel…

10.07 P.M.

Gray se lăsă în genunchi, alături de Monk. Tăiase legăturile de la mâinile camarazilor săi cu un cuţit ascuns în costumul lui Kat. Monk împrumutase ochelarii lui Gray ca să îi dea o mână de

ajutor.

— Eşti sigur că nu poți s-o dezamorsezi? întrebă Gray.

— Dacă aş avea mai mult timp... şi echipament mai bun... şi nişte lumină mai de Doamne-ajută...

Monk îl privi şi clătină din cap.

Gray urmări ceasul care clipea în întuneric.

02.22

01.21

Se ridică şi se duse spre Kat şi Rachel, care aşteptau în cealaltă parte a încăperii. Kat studia mecanismul rampei cu un ochi de inginer experimentat. Îl simți pe Gray apropiindu-se, dar nu se întoarse.

— Mecanismul e o placă de presiune rudimentară, zise ea. Ca un fel de buton al mortului. E nevoie de greutate pentru ca rampa să stea închisă. Când greutatea e ridicată, rampa se deschide cu ajutorul mecanismului şi gravitației. Dar nu are logică...

— Ce vrei să spui?

— Din câte-mi dau eu seama, sistemul de declanşare este chiar în mormântul de deasupra noastră.

— Mormântul Sfântului Petru?

Kat dădu din cap şi îl împinse pe Gray într-o parte.

— Uite pe unde au tras pivotul stabilizator după ce au aşezat mormântul, pe post de greutate care să țină placa. Odată definitivat sistemul, rampa nu mai putea fi deschisă decât *mutând* mormântul Sfântului Petru de pe placă. Însă asta nu s-a întâmplat atunci când oamenii Dragonului şi-au activat dispozitivul.

— Sau poate că da...

Gray îşi aminti cum cilindrul care conținea amalgamul păruse că levitează.

— Kat, îți aminteşti ce ne-ai povestit despre testul efectuat în Arizona, asupra pulberilor de metale în stare M? Ai spus că, atunci când aceşti superconductori erau încărcați electric, ajungeau să cântărească *mai puțin* de zero?

Kat dădu din cap.

— Fiindcă pulberea făcea talerul cântarului să leviteze.

— Cred că asta s-a întâmplat şi aici. Am văzut cilindrul cu amalgamul levitând, după ce au pornit dispozitivul. Poate că, sub acțiunea câmpului electric din jurul amalgamului, mormântul a reacționat în acelaşi fel ca şi talerul din experiment. Deşi masiva structură nu s-a ridicat la propriu, amestecul de metale în stare M a făcut-o să cântărească *mai puțin.*

— Şi aşa au activat placa de presiune! exclamă Kat.

— Exact. Acum, ai vreo idee cum am putea să redeschidem rampa?

Kat studie câteva clipe mecanismul. Clătină încet din cap.

— Mă tem că nu. Doar dacă am putea muta mormântul.

Gray privi cronometrul.

01.44

10.08 P.M.

Vigor coborî în goană treptele spiralate care duceau către Scavi. Nu văzu nici un semn că ar fi trecut cineva pe acolo. Uşa îngustă îi apăru în față.

— Aşteaptă! spuse generalul Rende în spatele lui. Lasă un om de-al meu să intre primul. Dacă sunt atacatori…

Vigor nu-l băgă în seamă şi se năpusti asupra uşii. Lovi zăvorul. Nu era încuiat. Slavă Domnului! Nu mai avea încă o cheie.

Lovi uşa cu toată greutatea trupului său. Aceasta însă nu se deschise.

Vigor căzu înapoi, cu umărul învinețit.

Întoarse zăvorul şi împinse din nou.

Uşa refuza să se clintească, ca şi când ar fi fost baricadată de cealaltă parte.

Vigor privi spre generalul Rende.

— Ceva nu e-n regulă.

10.08 P.M.

Rachel privea fără să clipească la cronometrul care arăta că mai rămăsese mai puțin de un minut.

— Trebuie să mai existe o ieşire, murmură ea.

Gray clătina din cap. Speranțe deşarte!

Totuşi, Rachel refuza să se dea bătută. E drept că nu se pricepea nici la inginerie, nici la dezamorsat bombe. Cunoştea însă foarte bine istoria Romei.

— Nu sunt oase…

Gray o privi de parcă şi-ar fi pierdut mințile.

— Kat, zise Rachel, ai spus că cineva a trebuit să tragă pivotul de stabilizare atunci când au instalat pentru prima dată

mecanismul care să închidă rampa. Corect?

Kat dădu din cap.

Rachel se uită la ceilalți.

— În cazul ăsta, persoana respectivă ar fi rămas prinsă aici. Unde-i sunt oasele?

Kat făcu ochii mari.

Gray încleşta pumnul.

— Mai există o ieşire!

— Am impresia că asta am spus şi eu.

Rachel scoase o cutie de chibrituri din buzunar. Aprinse unul.

— Trebuie să găsim o deschidere. Un fel de tunel secret.

Monk veni lângă ei.

— Împărțiți astea!

În câteva secunde, fiecare dintre ei avea câte un chibrit aprins. Căutau un curent de aer, orice ar fi putut indica o ieşire ascunsă.

Rachel vorbi, mai mult ca să-şi stăpânească nervii:

— Colina Vaticanului şi-a luat numele după prezicătorii care se adunau cândva aici. *Vates* în latină înseamnă „persoană care vede viitorul". Ca şi în cazul altor vizionări din acele vremuri, se ascundeau în peşteri precum aceasta de unde făceau profeții.

Privi flacăra în timp ce o plimba de-a lungul zidului.

Nu pâlpâia.

Rachel încercă să nu se uite la cronometru, însă nu reuşi.

00.22

— Poate e prea bine închisă, mormăi Monk.

Rachel aprinse alt chibrit.

— Desigur, continua Rachel, majoritatea prezicătorilor erau nişte simpli şarlatani. Aşa cum erau clarvăzătorii de pe la începutul secolului. Aveau, de obicei, câte un complice care se ascundea în nişă sau într-un tunel secret.

— Sau sub masă, spuse Gray.

Se aplecase şi întinsese mâna lângă marginea lespezii de hematit. Apropie chibritul de pământ. Flacăra pâlpâi şi umbra ei dansă uşor pe zidurile din jur.

— Repede!

Nu era cazul să-i împingă de la spate.

00.15

Ăsta era un motiv suficient.

Monk şi Gray apucară marginile lespezii, îndoindu-şi genunchii. Îşi adunară forțele şi o ridicară.

Kat se trânti la pământ şi aprinse un chibrit.

— Un tunel! zise ea cu uşurare în glas.

— Înăuntru! ordonă Gray.

Kat îi făcu semn lui Rachel să coboare.

Fata se lăsă să alunece cu picioarele în faţă şi dădu peste un puţ de piatră. Se strecură prin gura acestuia. Panta era foarte înclinată, aşa că nu-i fu deloc greu să alunece. Urmă Kat, apoi Monk.

Rachel privi în jur, numărând în minte. Mai erau patru secunde.

Monk susţinu lespedea cu spatele. Gray plonjă cu capul înainte, printre picioarele depărtate ale bondocului.

— Acum, Monk!

— Nu trebuie să-mi spui de două ori.

Monk lăsa lespedea de pe umeri şi aluneca prin jgheab, împins de greutatea dalei.

— Jos! Jos! le strigă Gray. Cât mai…

Explozia îi acoperi restul cuvintelor.

Rachel, încă pe jumătate întoarsă, văzu o strălucire portocalie încercând să se strecoare pe lângă marginile lespezii, căutându-i parcă.

Monk înjură.

Rachel lăsă la o parte precauţiile şi-şi dădu drumul în jos, prin jgheab. Era din ce în ce mai înclinat. Curând, aluneca nebuneşte prin tunelul cufundat în beznă, întinsă pe spate, ca la o cursă de bob. Pierduse complet controlul.

Auzi un zgomot în depărtare.

O cădere de apă.

Oh, nu…

10.25 P.M.

Un sfert de oră mai târziu, Gray o ajuta pe Rachel să iasă din Tibru. Urcă pe mal, tremurând. Dinţii îi clănţăneau. Gray o strânse în braţe şi îi frecă umerii şi spatele, străduindu-se s-o încălzească.

— Sunt… sunt bine, zise fata, dar nu se feri. Ba chiar se apropie şi mai mult de el.

Monk şi Kat ieşiră şi ei din fluviu, uzi şi plini de noroi.

— Ar fi bine să ne mişcăm, zise Kat. Ca să nu intrăm în şoc hipotermic până găsim nişte haine uscate.

Gray urcă pe mal. Unde erau? Tunelul prin care scăpaseră îi

aruncase într-un pârâu subteran. Neputând să vadă nimic, nu avuseseră altă soluție decât să se țină strâns unul de cureaua celuilalt şi să se lase duşi de curent, în speranța că vor ajunge la loc sigur.

Gray simțise nişte pietre în timp ce înaintau. Ținuse brațul întins – ca să evite obstacolele. Posibil să fi fost un canal de scurgere din vechea Romă. Se terminase într-un adevărat labirint de canale. Purtați în continuare de curent, ajunseseră, în cele din urmă, la un bazin care sclipea în întuneric, evident luminat de o sursă ce se reflecta din spatele tunelului subteran. Gray cercetase bazinul şi descoperise un pasaj scurt, de piatră, care dădea în Tibru.

Ceilalți îl urmaseră şi în curând se aflau cu toții din nou sub cerul înstelat, cu luna plină strălucind deasupra fluviului. Scăpaseră!

Monk îşi stoarse apa din mâneci, privind înapoi, spre canal.

— Dacă tot aveau încă o intrare, la ce naiba a mai fost nevoie de toată nebunia cu oasele Magilor?

Gray se gândise şi el la asta şi găsise un răspuns.

— Nimeni n-ar fi putut găsi ieşirea asta din întâmplare. Nici acum, nu cred că aş mai fi în stare să găsesc drumul înapoi, prin labirintul ăla de canale. Alchimiştii noştri au avut grijă ca persoana care va veni să le descopere tainele să nu fi dezlegat doar ghicitoarea, ci să aibă şi cunoştința despre existența amalgamului şi a proprietăților acestuia.

— A fost un test, spuse Rachel, tremurând în briza uşoară; era evident că se gândise şi ea la asta. O probă de trecere, înainte de a putea merge mai departe.

— Eu aş fi preferat varianta grilă, zise Monk îmbufnat.

Gray clătina din cap şi urcă pe mal. Îşi ținea brațul în jurul lui Rachel, ajutând-o. Treptat, fata se opri din tremurat. Ajunseră sus pe mal şi se treziră la marginea unei străzi. Dincolo de aceasta, era un parc. Şi un pic mai sus, pe deal, Catedrala Sfântul Petru se profila aurie pe cerul nopții. În jurul ei, sirenele vuiau şi aruncau în noapte fulgere roşii şi albastre.

— Hai să vedem ce s-a întâmplat, zise Gray.

— Şi să găsim o baie fierbinte, mormăi Monk.

Gray nu se împotrivi.

11.38 P.M.

O oră mai târziu, Rachel stătea înfăşurată într-o pătură uscată şi caldă. Mai avea încă pe ea hainele ude, dar cel puțin drumul până aici şi cearta aprinsă cu o serie de gardieni încăpățânați îi puseseră sângele în mişcare şi o încălziseră.

Se instalaseră cu toții în biroul secretarului de stat al Cetății Sfinte. Încăperea era decorată cu fresce şi avea scaune de pluş şi două canapele lungi, una în fața celeilalte. Cu ei în cameră, mai erau cardinalul Spera, generalul Rende şi un unchi foarte fericit.

Unchiul Vigor stătea lângă Rachel şi o ținea de mână. Nu-i mai dăduse drumul de când trecuseră de cordonul de gardieni şi intraseră în acest sanctuar interior.

Îşi povestiseră, în mare, cele petrecute.

— Aşadar, Curtea Dragonului a dispărut? întrebă Gray.

— Chiar şi cadavrele lor, spuse Vigor. Ne-au trebuit zece minute ca să spargem uşa de jos. N-am mai găsit decât nişte arme aruncate pe jos. Probabil că au ieşit tot pe unde intraseră... prin acoperiş.

Gray dădu din cap.

— Cel puțin moaştele Sfântului Petru sunt în siguranță, spuse cardinalul Spera. Stricăciunile produse în biserica şi în necropolă pot fi reparate. Dar dacă am fi pierdut moaştele... Clătină din cap. Vă suntem foarte îndatorați.

— Bine că nu a murit nimeni dintre cei care participau la slujbă, spuse Rachel, la fel de uşurata.

Generalul Rende ridică un dosar.

— Tăieturi, cucuie, vânătăi şi câteva oase rupte. Mai rău s-au lovit când s-au îmbulzit unii peste alții, decât din cauza zguduiturilor.

Cardinalul Spera învârtea distrat între degete cele două inele de aur, reprezentând însemnele statutului său, câte unul la fiecare mână.

— Dar cum e cu grota de sub mormânt? Ce ați găsit acolo?

Rachel se încruntă.

— Era...

— Era prea întuneric pentru a putea vedea ceva, o întrerupse Gray.

Îi aruncă o privire în semn de scuze, dar totodată fermă.

— Era o lespede mare, pe care scria ceva, dar cred că bomba a şters tot ce era la suprafață. S-ar putea să nu aflăm niciodată ce se

ascundea acolo.

Rachel îi înțelegea reținerea de a vorbi pe față. Prefectul arhivelor dispăruse în timpul agitației, plecând împreună cu adepții Curții Dragonului. Dacă Preffetto Alberto era mână-n mână cu inamicul, cine ştie cine altcineva mai putea fi de partea conspiratorilor. Cardinalul Spera le promisese deja că va cerceta camera şi documentele private ale lui Alberto. Poate aveau să găsească vreun fir.

Între timp, era important să păstreze discreția.

Gray îşi drese vocea.

— Dacă am terminat cu declarațiile, aş fi recunoscător Vaticanului dacă ne-ar oferi nişte camere.

— Desigur, spuse cardinalul Spera, ridicându-se. O să rog pe cineva să vă conducă.

— Şi aş vrea să mai arunc o privire prin Scavi. Poate că am ratat ceva.

Generalul Rende dădu din cap.

— Pot să-ți dau câțiva oameni de-ai mei.

Gray se întoarse spre Monk şi Kat.

— Ne vedem sus, în camere.

Privi apoi spre Rachel şi Vigor.

Rachel dădu din cap, înțelegând comanda.

„Nu mai spuneți nimic!"

Aveau să discute mai târziu, în particular.

Gray plecă împreună cu generalul Rende.

Rachel îl urmări cu privirea, amintindu-şi ce plăcut fusese să-i simtă brațele în jurul umerilor ei. Se cuibări în pătură. Nu era la fel.

11.43 P.M.

Gray cercetă mausoleul unde îşi ascunsese echipamentul, îşi găsi rucsacul acolo unde-l lăsase, neatins.

Lângă el, stătea un tânăr carabinier, la fel de țeapăn ca şi uniforma apretată pe care o purta. Dungile roşii cu care îi era tivit costumul erau perfecte, iar eşarfa albă îi cădea exact pe mijlocul pieptului. Emblema argintie de pe chipiu îi strălucea, proaspăt lustruită.

Aruncă o privire înspre rucsac, de parcă Gray tocmai l-ar fi furat.

Gray nu se obosi să-i explice. Altceva îl preocupa pe el. Deşi rucsacul era încă acolo, laptopul dispăruse. Cineva îl luase. O singură persoană putea să fure laptopul şi să lase rucsacul, o persoană care lipsise, în mod suspect, din timpul evenimentelor acelei seri.

Seichan.

Nervos, Gray se îndreptă spre ieşirea din necropolă. Alături de escorta lui, abia dacă observă curţile, scările şi holurile prin care trecea. Mintea-i lucra frenetic. După cinci minute de mers şi de urcat, deschise uşa apartamentului colegilor săi. Escorta rămase afară.

Camera principală era îmbrăcată în foiţă de aur, avea mobilier brodat şi tapiserii bogate. Un candelabru masiv, de cristal, umplea bolta tavanului, pe care erau pictaţi norişori şi heruvimi.

Câteva lumânări ardeau în sfeşnicele de pe perete şi de pe masă.

Kat stătea pe un scaun. Vigor pe altul. Gray îi surprinse în mijlocul unei conversaţii. Se schimbaseră în nişte halate groase şi albe, de parcă ar fi fost la Ritz.

— Monk e la baie, zise Kat, făcând semn cu capul într-o parte.

— La fel şi Rachel, adăugă Vigor, întinzând braţul în cealaltă direcţie.

Camerele lor împărţeau această sufragerie.

Kat văzu rucsacul din mâna lui Gray.

— Ai recuperat o parte din echipament!

— Dar nu şi laptopul. Cred că l-a şterpelit Seichan.

Kat ridică o sprânceană.

Gray se simţea prea murdar ca să se aşeze pe un scaun, aşa că rămase în picioare, plimbându-se prin cameră.

— Vigor, poţi să ne scoţi de aici fără să fim văzuţi, mâine-dimineaţă?

— Da… cred. Dacă e necesar. Dar de ce?

— Vreau să ni se piardă din nou urma, cât mai curând posibil. Cu cât se ştie mai puţin despre noi, cu atât mai bine.

Monk intră în încăpere.

— Plecăm undeva?

Îşi vârî un deget într-o ureche. Îşi pusese un bandaj peste tăietură de deasupra ochiului. Purta, la rândul lui, un halat alb, pe care îl lăsase deschis. Cel puţin avea un prosop înfăşurat în jurul taliei.

Înainte ca Gray să apuce să-i răspundă, uşa din partea opusă

se deschise. Rachel intră desculță, în halat, cu cordonul foarte bine strâns. Însă în timp ce se apropia de ceilalți, pulpa şi o parte destul de mare din coapsă i se vedeau prin deschizătura halatului. Părul îi era proaspăt spălat şi ciufulit. Şi-l aranjă cât de cât cu degetele, dar lui Gray îi plăcuse mai mult înainte.

— Comandante? întreba Monk lăsându-se să cadă cu greutate într-un scaun; îşi ridică picioarele, potrivindu-şi prosopul.

Gray înghiți în sec. „Ce spuneam?"

— Unde mergem? îi suflă Kat.

— Mergem să găsim următorul indiciu al călătoriei noastre, spuse Gray, tuşind şi îngroşându-şi vocea. După ce am văzut în această seară, nu cred că vrem să lăsăm Curtea Dragonului să descopere misterul care se găseşte la capătul acestei vânători de comori.

Nimeni nu-l contrazise.

Monk îşi scoase plasturele.

— Da chiar aşa, ce dracu' s-a întâmplat în seara asta?

— S-ar putea să am eu o idee, spuse Gray, atrăgând privirile tuturor. A auzit cineva de câmpurile Meissner?

Kat ridică mâna pe jumătate.

— Am auzit termenul ăsta folosit în legătură cu superconductorii.

Gray dădu din cap.

— Când un superconductor încărcat este expus unui câmp electromagnetic puternic, se formează un câmp Meissner. Forța acestui câmp este proporțională cu intensitatea câmpului magnetic şi cantitatea de energie din superconductor. Câmpul Meissner este cel care permite superconductorilor să leviteze într-un câmp magnetic. S-au observat însă şi alte efecte, mai ciudate, la manipularea superconductorilor, generate de prezența câmpului Meissner. Explozii de energie inexplicabile, antigravitație, chiar şi deformări ale spațiului.

— Asta s-a întâmplat mai devreme în biserică? întrebă Vigor.

— Atât aici, cât şi la Koln, amalgamul a fost activat doar cu ajutorul unor panouri electromagnetice de dimensiuni mari.

— Nişte magneți mari? întreba Monk.

— Programați pentru o cantitate specifică de energie, care să elibereze puterea latentă a superconductorului în stare M.

Kat îşi îndreptă spatele.

— Iar energia eliberată, acest câmp Meissner, a ridicat mormântul, făcându-l să leviteze... sau cel puțin să cântărească

mai puțin. Dar cum se explică furtuna electrică din biserică?

— Nu putem decât să facem presupuneri. Baldachinul din aur şi bronz de deasupra altarului papal se află chiar deasupra mormântului Sfântului Petru. Cred că stâlpii metalici ai baldachinului au acționat ca nişte paratrăsnete uriaşe. Au captat o parte din energia de sub ei şi au proiectat-o în sus.

— Dar de ce ar fi vrut alchimiştii din vechime să distrugă biserica? întrebă Rachel.

— Nu voiau asta, răspunse Vigor. Nu era cazul. Nu uitați că am estimat că aceste indicii au fost lăsate în decursul secolului al XIII-lea.

Gray dădu din cap.

Vigor făcu o pauză, apoi îşi freca barba.

— De fapt, le-ar fi fost chiar uşor să construiască încăperea secretă în acea perioadă. Vaticanul era aproape gol. Nu a devenit sediul puterii papale decât abia în 1377, când papii s-au întors după exilul lor de un secol în Franța. Până atunci, Palatul Lateran, din Roma, fusese scaunul papei. Aşadar, Vaticanul era lipsit de importanța şi, prin urmare, nesupravegheat, în secolul al XIII-lea. Vigor se întoarse spre Rachel. Aşadar, furtuna electrică nu putea fi din vina alchimiştilor. Baldachinul lui Bemini a fost construit abia pe la 1600. Le câteva secole *după* ce indiciile fuseseră ascunse acolo. Cu siguranța, furtuna a fost doar un accident nefericit.

— Spre deosebire de ceea ce s-a întâmplat la Koln, zise Gray. Curtea Dragonului a pus intenționat prafurile în stare M în pâinea pentru împărtăşanie. Cred că i-au folosit pe credincioşi drept cobai pentru cine ştie ce experiment odios. Primul lor test *pe teren*. Ca să testeze puterea amalgamului, ca să-şi valideze teoriile. Aurul în stare M ingerat a acționat asemenea stâlpului de bronz din această seară. A absorbit energia câmpului Meisner, electrocutându-i pe oameni din interior.

— Atâtea morți… zise Rachel.

— Totul pentru un simplu experiment.

— Trebuie să-i oprim, spuse şi Vigor cu durere în glas.

Gray dădu din cap.

— Mai întâi însă, hai să vedem încotro va trebui sa ne îndreptăm de aici. Am reținut desenul. Pot să îl reproduc.

Rachel se uită la el, apoi la unchiul ei.

— Ce e? întrebă Gray.

Vigor se foi şi scoase o bucata de hârtie îndoită. Se aplecă şi o întinse pe masa. Era o hartă a Europei.

Gray se încrunta.

— Am recunoscut desenul de pe piatră, spuse Rachel. Delta micuță este inconfundabilă, mai ales pentru cineva născut lângă Marea Mediterană. Priviți!

Rachel se aplecă şi formă un pătrat cu degetele, ca şi când ar fi făcut o fotografie. Le puse peste partea dinspre est a hărții.

Gray se uită. La fel şi ceilalți. Porțiunea încadrată în chenar se potrivea cu desenul de pe lespedea de hematit.

— E o hartă! spuse Gray.

— Iar steaua care strălucea…

Rachel se uită la el.

— Probabili că exista un depozit de aur în stare M închistat în lespede. A absorbit câmpul de energie Meissner şi a luat foc.

— Marcând un loc pe hartă.

Rachel îşi puse degetul pe hârtie.

Gray se aplecă mai mult. Degetul fetei indica un oraş, la gura Nilului, acolo unde fluviul se vărsa în Marea Mediterană.

— Alexandria, citi Gray. În Egipt.

Ridică ochii. Fața îi era la doar câțiva centimetri de a lui Rachel. Privirile li se întâlniră. Amândoi înțepeniră preț de o secundă. Buzele fetei se depărtară uşor, ca şi când ar fi vrut să spună ceva, însă uită ce anume.

— Acest oraş egiptean a fost un bastion important al

gnosticismului, spuse Vigor, rupând vraja. A adăpostit cândva vestita Bibliotecă din Alexandria, un vast depozit de secrete antice. Fondată de însuşi Alexandru cel Mare.

Gray se ridică.

— Alexandru. Parcă ai spus mai demult că este unul din personajele istorice care ştiau secretul prafului alb.

Vigor dădu din cap şi ochii îi scânteiară.

— Un alt mag, spuse Gray. Ar putea fi el cel de-al *patrulea* mag, pe care am fost trimişi să-l căutăm?

— Nu pot spune sigur, răspunse Vigor.

— Dar pot eu, zise Rachel cu certitudine în glas. Versetul din ghicitoare… se referă în mod clar la un „rege pierdut".

Gray îşi aminti strofa despre peşte: „Acolo unde se îneacă, / Pluteşte în întuneric şi priveşte spre regele pierdut".

— Dacă este mai mult decât o alegorie? insistă Rachel. Dacă trebuie să interpretăm cuvintele la propriu?

Gray nu înțelese, însă Vigor pricepu imediat despre ce era vorba.

— Desigur! spuse monseniorul. Ar fi trebuit să-mi dau seama.

— De ce anume? întrebă Monk.

Rachel le explică:

— Alexandru cel Mare a murit tânăr. La treizeci şi trei de ani. Există documente istorice care consemnează că a fost înmormântat în Alexandria.

Fata lovi cu degetul în hartă.

— Doar că… doar că…

Vigor îi termină propoziția, prea entuziasmat ca să mai poată aştepta:

— Mormântul lui a dispărut!

Gray privi fix harta.

— Şi aşa, a devenit *regele pierdut,* murmură el. Privi în jur. Atunci, înseamnă că ştim care e următoarea noastră țintă.

11.56 P.M.

Imaginea de pe laptop se derulă din nou, fără sunet, doar o înregistrare video. De la apariția Curții Dragonului până la fuga echipei Sigma. În continuare, nu avea nici un răspuns. Orice s-ar fi ascuns în mormântul Sfântului Petru, rămânea un mister.

Dezamăgit, bărbatul închise laptopul şi se lăsă pe spătarul

scaunului de la birou.

Comandantul Pierce nu le spusese chiar totul. Minciuna lui fusese destul de transparentă. Cu siguranță, descoperise ceva în mormânt.

Dar ce găsise oare? Şi cât de mult ştia?

Cardinalul Spera se lăsă pe spate, răsucindu-şi pe deget inelul de aur.

Era timpul să pună capăt acestei poveşti.

ZIUA A TREIA

11
ALEXANDRIA

26 IULIE, 7.05 A.M.
DEASUPRA MĂRII MEDITERANE

Peste două ore, aveau să ajungă în Egipt.

La bordul avionului particular, Gray făcu inventarul rucsacului. Directorul Crowe reuşise să le procure seturi noi de arme şi echipamente. Chiar şi laptopuri. Avusese chiar inițiativa de a le trimite avionul închiriat, Citation X, din Germania pe aeroportul internațional Leonardo da Vinci din Roma.

Gray se uită la ceas. Decolaseră cu o jumătate de oră în urmă. Mai aveau două ore până să aterizeze în Alexandria. Era timp suficient pentru a pune la punct strategia, împreună cu ceilalți. În cele câteva ore petrecute în Roma reuşiseră cel puțin să-şi reîmprospăteze forțele. Plecaseră înainte să se crape de ziuă, furişându-se afară din Cetatea Vaticanului fără a anunța pe nimeni.

La rândul lui, directorul Crowe le asigurase o acoperire, trimițând un avion momeală spre Maroc. Îşi folosise apoi relațiile de la Biroul Național de Recunoaştere pentru a le schimba semnalele de emitere la mijlocul zborului, când au luat-o înspre Egipt. Era tot ce puteau face pentru a-şi ascunde urmele.

Acum, nu le mai rămăsese decât un singur detaliu de pus la punct.

De unde să-şi înceapă căutarea în Alexandria?

Pentru a găsi răspunsul la această întrebare, întreaga cabina a avionului fusese transformata într-un centru de cercetare. Kat, Rachel şi Vigor stăteau toți aplecați peste laptopurile conectate la internet. Monk era în cabina pilotului. Aranja transportul şi logistica după aterizare. Deja îşi dezmembrase şi-şi inspectase noua armă automata. O ținea la el. Spusese:

— Mă simt gol fără ea. Şi, credeți-mă, nu vreți să vedeți asta.

Între timp, Gray conducea şi el propria investigație. Deşi nu avea legătură directa cu întrebarea curenta, voia să încerce sa afle mai multe despre misterul acestor superconductori în stare M.

Dar mai întâi…

Gray se ridică şi se apropie de cei trei cercetători.

— Aţi găsit ceva? întrebă el.

Kat îi răspunse:

— Ne-am împărţit treaba. Căutam toate referirile şi documentele existente, începând chiar dinainte de naşterea lui Alexandru şi continuând după moartea acestuia. Chiar şi eventuale informaţii despre dispariţia mormântului.

Vigor se frecă la ochi. El dormise cel mai puţin dintre toţi. O singura oră. Monseniorul se dusese să mai facă o serie de cercetări printre arhivele Vaticanului. Era sigur că prefectul-şef al bibliotecii, trădătorul doctor Alberto Menardi, fusese cel care dezlegase ghicitoarea pentru a ajuta Curtea Dragonului. Vigor o luase pe urmele prefectului în speranţa că va putea afla mai multe informaţii. Nu descoperise însă nimic.

Kat continuă:

— Viaţa lui Alexandru e încă învăluită în mister. Nu se ştie sigur nici cine i-au fost părinţii. Mama lui a fost o femeie pe nume Olympia. Tatăl său a fost regele Philip al II-lea al Macedoniei. În această privinţă însă, există şi păreri diferite. Alexandru a ajuns să creadă că tatăl lui era un zeu pe nume Zeus-Amon şi că el însuşi era semizeu.

— Câta modestie! spuse Gray ironic.

— Era un bărbat plin de contradicţii, zise Vigor. Îi plăceau beţiile crunte, dar era un strateg foarte atent şi calculat. Făcea orice pentru prietenii lui, dar îi ucidea când aceştia îl trădau. Practica homosexualitatea, dar s-a căsătorit cu o dansatoare persană şi cu fiica unui rege persan, asta în încercarea de a uni Persia şi Grecia. Să revenim însă la părinţii lui. Era un lucru bine ştiut că mama şi tatăl lui se urau. Unii istorici cred chiar că Olyimpia a fost cea care a pus la cale asasinarea regelui Philip. Şi mai interesant este că un scrib al vremii, Pseudo-Callisthene, a susţinut că Alexandru nu ar fi fost fiul lui Philip, ci al unui magician din Egipt, pe nume Nectanebo.

— Un magician… în sensul de *mag?*

Gray înţelesese insinuarea.

— Indiferent cine i-au fost părinţii, continuă Kat, s-a născut la 20 iulie, 356 î.Hr.

Vigor ridică din umeri.

— Nici măcar această dată nu e neapărat corectă. Este data la care a ars templul Artemisei din Efes. Una dintre cele şapte minuni

ale lumii antice. Istoricul Plutarh a scris că Artemis însăşi era „prea ocupată cu naşterea lui Alexandru pentru a veni în ajutorul propriului templu". Unii cercetători sunt de părere că această dată a fost aleasă din motive de propagandă. Adevărata dată a naşterii lui Alexandru a fost schimbată, pentru a se suprapune acestui extraordinar eveniment, regele apărând astfel asemenea unei păsări Pheonix care se ridică din cenuşă.

— Şi într-adevăr s-a ridicat, spuse Kat. Alexandru a trăit doar până la vârsta de treizeci şi trei de ani, dar a cucerit în timpul vieții aproape întreaga lume cunoscută la acea vreme. L-a învins pe regele Darius al Persiei, după care s-a dus în Egipt unde a întemeiat oraşul Alexandria, apoi a plecat în Babilon.

Vigor termina povestea:

— În cele din urmă, s-a dus şi mai la est, în India, pentru a cuceri regiunea Punjab. Aceleaşi meleaguri unde, câteva secole mai târziu, Sfântul Toma avea să-i boteze pe cei trei Magi.

— Unind Egiptul cu India, remarca Gray.

— Înnodând un mănunchi de ştiințe străvechi, spuse Rachel, foindu-se, aplecată deasupra laptopului.

Nu ridica ochii, concentrându-se mai departe la ce avea de făcut, însă îşi îndrepta spatele. Lui Gray îi plăcea cum se întindea, încet, fără grabă. Poate că fata observă că o privea. Se uită la el, fără să-şi mişte capul. Se bâlbâi o clipă, apoi privi în altă direcție.

— El... Alexandru a ajuns în cele din urmă chiar să caute compania înțelepților indieni, petrecând ore întregi alături de ei, în discuții filosofice. Părea foarte interesat de ştiințele noi. Sa nu uităm că îl avusese ca profesor pe însuşi Aristotel.

— Însă viața i s-a terminat prea repede, continuă Kat, reatrăgându-i atenția lui Gray asupra conversației. A murit în 323 î.Hr. în Babilon. În circumstanțe misterioase. Unii spun că a murit de moarte bună, alții că ar fi fost otrăvit sau că s-ar fi molipsit de o boala incurabilă.

— Şi se mai spune, adăugă Vigor, că pe patul de moarte, în palatul regal din Babilon, a privit afară, spre celebrele grădini suspendate ale oraşului, un ansamblu de terase sculptate parcă în aer, grădini ridicate pe acoperişuri şi terase. Încă una dintre cele şapte minuni ale lumii antice.

— Deci, viața lui a început cu distrugerea unei minuni şi s-a terminat lângă o alta.

— Trebuie să fie o alegorie, conchise Vigor, scărpinându-şi barba. Însă istoria lui Alexandru pare să se lege în mod ciudat de

cele şapte minuni. Chiar şi prima persoană care le-a identificat pe toate şapte a fost un învățat din Bibliotecă din Alexandria, Calimah din Cyrene, în secolul al III-lea î.Hr. Colosul de bronz, din Rhodos, o altă minune dintre cele şapte, o statuie imensa care stătea cu fiecare picior pe câte o insula şi ținea în mână o torța aprinsă, a fost sculptat după modelul lui Alexandru cel Mare. Mai e apoi statuia lui Zeus din Olympia, o sculptură impresionantă din aur şi marmura, înalta cât un bloc de patru etaje. Alexandru a susținut că ar fi statuia tatălui său. Şi nu există nici o îndoială ca Alexandru a vizitat piramidele din Giseh. A stat zece ani în Egipt. Aşadar, după cum vedeți, numele lui Alexandru pare să fie legat de toate aceste minuni ale Antichității.

— Crezi ca are vreo importanța? întreba Gray.

Vigor ridica din umeri.

— Nu putem şti. Însă chiar oraşul Alexandria a adăpostit cândva, la rândul său, o altă minune dintre cele şapte, ultima construită, deşi nu a rezistat până în zilele noastre. Farul din Alexandria. Se înălța pe o fâşie de pământ care se întindea din portul Alexandria, împărțind golful în două jumătăți. Era un turn pe trei niveluri făcut din blocuri de calcar, lipite între ele cu plumb topit. Era binişor mai înalt decât Statuia voastră a Libertății. În vârf ardea un foc într-un vas cu mangal, amplificat şi reflectat de o oglinda de aur. Ghida cârmacii de la o distanță de aproape cincizeci de kilometri. Până în ziua de azi, termenul de *far* şi-a păstrat denumirea de la această minune, în franceză îi spune *phare.* În spaniola şi italiană, *faro.*

— Şi ce legătura are asta cu mormântul lui Alexandru, pe care-l căutăm noi? întrebă Gray.

— Am fost îndrumați spre Alexandria, spuse Vigor. Am urmat indiciile lăsate de o societate străveche de magi. Sunt aproape sigur ca farul, simbolul strălucitor al luminii călăuzitoare, trebuie să fi avut o semnificație pentru aceasta grupare. Exista şi o legendă despre Pharos – se spune că lumina lui de aur era atât de puternică, încât putea să incinereze navele de la distanță. Poate că avem de a face cu o sursa necunoscută de energie. Vigor termina cu un oftat şi clătinând din cap. Dar în ce fel se leagă toate aceste amănunte, n-aş putea să vă spun.

Gray aprecia cunoştințele şi inteligența monseniorului, dar avea nevoie de informații mai concrete. Ceva de care să se poată lega, odată ce ajungeau în Alexandria.

— Atunci, să mergem direct în inima misterului. Alexandru a

murit în Babilon. Ce s-a întâmplat după aceea?

Kat vorbi, aplecata asupra laptopului. Urmărea cu degetul o lista pe care o alcătuise.

— Există multe documente istorice care povestesc ceremonia fastuoasă cu care trupul marelui împărat a fost mutat din Babilon în Alexandria. Odată îngropat în Alexandria, a devenit un fel de altar, un loc de pelerinaj pentru demnitarii vremii. A fost vizitat chiar şi de Iuliu Cezar şi de împăratul Caligula.

— În acest timp, adăugă Vigor, oraşul a fost condus de unul dintre foştii generali ai lui Alexandru, Ptolemeu şi de urmaşii lui. Aceştia au continuat dezvoltarea Bibliotecii din Alexandria şi au transformat oraşul într-un important centru de studii intelectuale şi filosofice, care atrăgea învățați din întreaga lume.

— Şi ce s-a întâmplat cu mormântul?

— Asta e partea care mă uimeşte pe mine, zise Kat. Se spune că mormântul ar fi fost un sarcofag masiv, făcut din aur. Dar în alte scrieri ale vremii, cum ar fi cele ale marelui istoric Strabo, mormântul este descris ca fiind făcut din *sticlă.*

— Poate sticlă de aur, spuse Gray. Una din formele prafului în stare M.

Kat dădu din cap.

— La începutul secolului al III-lea d.Hr., Septimus Severus a închis mormântul vizitatorilor, îngrijorat pentru siguranța acestuia. E interesant de remarcat că a ascuns şi multe cărți secrete în voltă. Iată un citat!

Kat se apleca şi mai mult asupra laptopului. „Pentru ca nimeni să nu poată citi cărțile sau vedea trupul." Se lăsă pe spate şi se uită la Gray. Cuvintele astea implică în mod cert că un lucru de foarte mare valoare a fost ascuns în mormânt. Septimus l-a transformat într-un depozit de arcane secrete, de teamă că scrierile ar putea fi pierdute sau furate.

Vigor detalie ideea:

— În primele trei secole, au avut loc multe atacuri asupra Alexandriei. Erau din ce în ce mai aprige. Însuşi Iuliu Cezar a ars o mare parte din Biblioteca din Alexandria ca să poată ataca portul. Aceste atacuri aveau să continue, conducând la distrugerea completă a bibliotecii în secolul al VII-lea. Înțeleg de ce Septimus a ascuns o parte din scrierile de acolo ca să le protejeze. Probabil ca a ascuns în mormântul lui Alexandru cele mai importante pergamente.

— Şi nu doar atacurile militare amenințau cetatea, adăugă Kat.

Alexandria a fost lovită şi de o întreagă serie de molime şi dezastre. Cutremurele frecvente au distrus părți importante ale oraşului. O porțiune întreagă s-a scufundat în golf în secolul al IV-lea, distrugând reşedința regală a lui Ptolemeu, palatul Cleopatrei şi o mare parte a cimitirului regal. În 1996, un explorator francez, Franck Goddio, a descoperit fragmente din acest cimitir pierdut în portul de est al Alexandriei. Un alt arheolog, Honor Frost, crede că este posibil ca şi mormântul lui Alexandru să fi împărtăşit aceeaşi soartă şi să se afle acum în cimitirul de sub apă.

— Eu, unul, nu sunt convins de treaba asta, spuse Vigor. Există o sumedenie de zvonuri cu privire la locația mormântului, însă majoritatea documentelor istorice îl plasează în centrul oraşului, departe de coasta golfului.

— Până când, aşa cum am spus, Septimus a închis mormântul, îl contrazise Kat. Poate că l-a şi mutat.

Vigor se încruntă.

— Oricum ar fi, în secolele care au urmat, vânătorii de comori şi arheologii au scotocit piatră cu piatră Alexandria şi împrejurimile. Chiar şi în ziua de azi există o adevărată frenezie pentru găsirea acestui mormânt. Cu vreo doi ani în urma, o echipă de geofizicieni din Germania a folosit un sonar pentru a demonstra că subsolul Alexandriei este plin de anomalii şi scobituri. Sunt o mulțime de locuri unde s-ar fi putut ascunde un mormânt. Ar putea dura zeci de ani să fie verificate toate.

— Nu avem atâta timp, spuse Gray. Nu ştiu dacă avem nici douăzeci şi patru de ore.

Frustrat, Gray păşea în lungul şi-n latul cabinei. Ştia că adepții Curții Dragonului aveau tot atâtea informații ca şi ei. Nu putea să le ia prea mult timp ca să-şi dea seama că lespedea de piatră de sub mormântul Sfântului Petru era o hartă pe care era marcată Alexandria.

Se întoarse spre ceilalți trei:

— Deci, unde căutăm mai întâi?

— S-ar putea să am eu o idee, spuse Rachel, vorbind pentru prima oară după mult timp. Bătuse frenetic ceva pe tastatură, verificând periodic ecranul. Sau chiar două.

Toți ochii se întoarseră spre ea.

— Există o referire în secolul al IX-lea, o mărturie a împăratului oraşului Constantinopol, cum că, citez, „o comoară fabuloasă” a fost ascunsă sub Farul din Alexandria. Ba chiar califul din acea vreme a dărâmat jumătate din imensa construcție în încercarea de

a o găsi.

Gray observă că Vigor tresărise la cuvintele fetei. Îşi aminti interesul pe care monseniorul îl manifestase cu privire la far. Probabil că Rachel luase în considerație instinctul unchiului ei şi se apucase să caute indicii în acea direcție.

— Au continuat şi alții să-i dea de urmă, însă Farul avea un rol strategic pentru port.

Vigor dădu din cap, cu ochii strălucind de entuziasm.

— Ce loc mai bun de a ascunde ceva ce nu vrei să fie dezgropat, decât sub o structură mult prea importantă pentru a o demola?

— Apoi, totul s-a sfârşit pe data de 8 august 1303, când un cutremur masiv a zguduit estul Mediteranei. Farul a fost distrus şi s-a prăbuşit în acelaşi port unde căzuseră mai demult şi ruinele ptolemeice.

— Ce s-a întâmplat cu locul pe care era Farul? întrebă Gray.

— A avut mai multe destinații de-a lungul timpului. În secolul al XV-lea însă, un sultan mameluc a construit un fort pe respectiva peninsulă. Există şi astăzi, Fortul Qait Bey. O parte din structura clădirii conține blocurile originale de calcar din care a fost făcut Farul.

— Aşadar, dacă nu a fost niciodată găsită, continuă Vigor, comoara trebuie să fie încă acolo… *dedesubtul* fortului.

— Presupunând că a existat vreodată, îl preveni Gray.

— Este un loc de unde să începem căutarea, spuse Vigor.

— Şi ce facem? Le batem la uşă şi-i rugăm frumos să ne lase să săpăm sub fortul lor?

Kat le oferi o soluție mai practică.

— Luăm legătura cu NRO. Ei au acces la sateliți cu capacitate radar de penetrare subterană. Îi rugăm să scaneze locul. Putem să căutăm anomalii sau scobituri, cum au făcut şi geofizicienii germani. Poate reuşim să mai reducem din suprafața de cercetare.

Gray dădu din cap. Nu era o idee rea. Dar ar fi trebuit să aştepte prea mult timp. Se informase deja. Mai erau opt ore până la trecerea următorului satelit de supraveghere.

Rachel le oferi o alternativă.

— Vă aduceți aminte ieşirea secretă din grota de sub mormântul Sfântului Petru? Poate că nu e cazul să intrăm pe poarta din fața a Fortului Qait Bey. Poate mai exista o intrare. Una pe sub apă, aşa ca în Roma.

Lui Gray îi plăcea şi mai mult ideea asta.

Rachel păru sa prindă curaj văzând expresia de aprobare de pe

chipul bărbatului.

— Există grupuri de turişti care fac scufundări lângă Qait Bey şi ruinele ptolemeice. Am putea să ne amestecăm printre ei şi să cercetam coasta de sub apă a portului.

— S-ar putea să nu găsim nimic, spuse Kat, dar cel puțin am avea ceva de făcut până când trece pe aici primul satelit GPR.

Gray dădu încet din cap. Era un punct de pornire.

Monk deschise uşa dinspre cabina pilotului.

— Am închiriat deja o dubița şi camere la hotel sub numele noastre de cod, iar controlul de la vamă a fost deja aranjat mulțumită unei intervenții de la Washington. Cu asta, cred că am rezolvat totul.

— Nu, spuse Gray întorcându-se spre el. O să avem nevoie şi de o barcă. De preferat, una rapidă.

Monk făcu ochii mari.

— Bine… spuse el tărăgănat, apoi privirea i se opri asupra lui Rachel. Dar spuneți-mi că pe-asta n-o s-o mai conducă ea!

8.55 A.M.
ROMA, ITALIA

Căldura dimineții nu reuşea câtuşi de puțin să-l bine-dispună pe Raoul. Nu era încă nici ora nouă şi canicula se instalase deja. Razele soarelui scăldau dalele de piatră din piața de afară, făcându-le să strălucească prea tare. Trupul gol îi era acoperit de sudoare. Stătea în picioare, în uşa balconului de la camera sa. Era deschisă, însă nu adia nici o boare de vânt.

Ura Roma.

Disprețuia turmele bezmetice de turişti, localnicii îmbrăcați în negru, care fumau încontinuu, zarva neîncetată, țipetele, claxoanele isterice. Aerul duhnea a benzină.

Până şi târfa pe care o agățase în Travastre… era transpirată şi parul îi mirosea a tutun. Putoarea Romei. Îşi frecă încheieturile. Cel puțin sexul fusese satisfăcător. Nimeni nu-i auzise țipetele prin căuş. Îi plăcuse felul în care se înfiorase sub lama cuțitului, pe măsură ce-i plimba vârful ascuțit în jurul sfârcurilor mari şi maronii, înşurubându-i-l în sâni ca pe un tirbuşon. Dar şi mai multă plăcere îi făcuse să îi lovească fața cu pumnii, carne pe carne, în timp ce se împerechea cu ea.

Îşi descărnase asupra trupului ei toți nervii pe care îi avea pe

Roma, pe nenorocitul ăla de american care fusese cât pe-aci să-l orbească şi care-i răpise plăcerea de a-i omorî încet. Ca acum să afle că reuşiseră din nou, nu se ştie cum, să scape de o moarte sigură.

Se întoarse de la fereastra. Corpul târfei era deja înfăşurat în cearşaf. Oamenii lui aveau să scape de cadavru. Nu însemna nimic pentru el.

Telefonul de pe noptieră sună. Îl aştepta. Asta îi strica cel mai mult buna dispoziție.

Traversa încăperea şi luă celularul.

— Raoul, zise el.

— Am primit raportul misiunii tale de noaptea trecută.

Aşa cum se aştepta, era Imperatorul Ordinului său. Îl simțea după voce că-şi înăbuşea furia.

— Domnule…

Interlocutorul îl întrerupse.

— Nu accept nici un fel de scuze. Eşecul e una, dar insubordonarea nu-ți va fi tolerată.

Raoul se încruntă.

— M-am supus întotdeauna.

— Atunci, ce e cu femeia aia, Rachel Verona?

— Domnule?

Se gândi la cățeaua aia cu părul negru. Îşi amintea mirosul gâtului ei când o ținea strâns şi o amenința cu cuțitul. Îi simțise bătaia inimii în gâtlej în timp ce o strângea şi o ridica pe vârful picioarelor.

— Ți s-a ordonat să o capturezi… nu să o ucizi. Pe ceilalți trebuia să îi elimini. Astea au fost ordinele.

— Da, domnule. Am înțeles. Dar e deja a treia oară când nu pot să folosesc forța brutală împotriva echipei de americani din cauza acestei precauții. Este singurul motiv pentru care mai sunt încă în viață.

Nu se gândise să găsească scuze pentru eşecurile lui, însă ocazia i se oferea pe tavă.

— Vreau să-mi spuneți clar. Ce contează mai mult: misiunea sau femeia?

Urmă o tăcere lungă. Raoul zâmbi. Împunse cu vârful degetului cadavrul din pat.

— Te pricepi să tranşezi o problemă.

Furia dispăruse din vocea celuilalt.

— Femeia este importantă, însă misiunea nu trebuie pusă în

pericol. Bogăția şi puterea de la capătul acestei călătorii trebuie să fie ale noastre.

Şi Raoul ştia de ce. Ideea îi fusese inoculată încă din copilărie. Țelul final al sectei lor: să instaureze o nouă ordine mondială, sub conducerea lor, a membrilor Curții, toți descendenți de regi şi împărați, puri genetic şi superiori. Era dreptul lor din naştere. De generații întregi, pe parcursul multor secole, Curtea vânase comoara şi cunoştințele secrete ale acestei pierdute societăți de magi. Cine avea să le descopere, ar fi deținut „cheile lumii". Cel puțin aşa scria într-un text străvechi din biblioteca lor.

Nimeni nu ajunsese vreodată atât de aproape.

Raoul vorbi:

— Atunci, am aprobarea de a acționa fără să mă mai gândesc la siguranța femeii?

Se auzi un oftat. Raoul se întrebă dacă Imperatorul era conştient de el.

— Pierderea ei ne va produce dezamăgire, i se răspunse. Dar misiunea nu trebuie să eşueze. Nu după atâta timp. Aşadar, ca să clarificăm lucrurile: inamicii trebuie distruşi cu orice preț şi prin orice mijloace. E suficient de limpede?

— Da, domnule.

— Bun. Aş vrea totuşi să adaug că, dacă se va ivi prilejul ca femeia să fie capturată, va fi cu atât mai bine. Aşadar, nu-ți asuma riscuri inutile.

Raoul îşi încleşta pumnul. Avea o întrebare care nu-i dădea pace. Nu o pusese niciodată până atunci. Învățase că era mai bine să păstreze astfel de curiozități pentru sine, să se supună fără să întrebe. Totuşi, acum nu se putu stăpâni.

— De ce e atât de importantă femeia asta?

— Sângele Dragonului este puternic în ea. Se trage din însăşi dinastia de Habsburg. De fapt, a fost aleasă chiar pentru tine, Raoul. Să fie perechea ta. Curtea consideră că este de mare importanță să-şi întărească legăturile printr-o astfel de alianță.

Raoul îşi îndrepta spatele. Până acum, i se interzisese să facă copii. Puținele femei care-i luaseră sămânța fuseseră obligate să avorteze sau fuseseră omorâte. Îi era interzis să-şi murdărească sângele regal amestecându-l cu noroi.

— Sper ca aceasta informație să te încurajeze să cauți un mod de a o cruța. Dar, aşa cum am spus, nici măcar sângele ei nu este mai important decât misiunea. Varsă-l, dacă e vreun pericol. Ai înțeles?

— Da, domnule.

Raoul se încruntă şi începu să respire mai repede. Şi-o aminti din nou pe femeie, strânsă în braţele lui, sub ameninţarea cuţitului. Mirosul fricii ei. Într-adevăr, ar fi fost o baroană bună… şi, dacă nu asta, era cel puţin o iapă bună de prăsilă. Curtea Dragonului ţinea câteva astfel de femei ascunse prin Europa, închise, ţinute în viaţă numai pentru a face copii.

Mădularul lui Raoul se întări la gândul unei astfel de ocazii.

— Totul e deja aranjat în Alexandria, termină Imperatorul. Sfârşitul jocului e aproape. Adu-ne ceea ce ne trebuie. Ucide-i pe toţi cei care-ţi stau în cale.

Raoul dădu încet din cap, deşi Imperatorul nu îl putea vedea.

Se gândea la târfa cu părul negru… şi la ce i-ar fi plăcut să-i facă.

9.34 A.M.

Rachel stătea în picioare, la cârma şalupei, cu un genunchi pe scaunul din spatele ei pentru a-şi ţine echilibrul. După ce trecu de geamandură, acceleră motorul şi zbură peste golf. Şalupa despica apa, săltând peste valul ocazional creat de vreo altă ambarcaţiune.

Vântul îi răvăşea părul. Stropii săraţi îi răcoreau faţa. Razele soarelui se răsfrângeau în strălucirea de safir a apei Mării Mediterane. Toate simţurile lui Rachel erau încordate la maximum.

Goana asta deasupra valurilor o ajuta să se trezească după călătoria cu avionul şi orele petrecute în faţa calculatorului. Aterizaseră cu patruzeci de minute în urmă. Trecuseră prin vamă fără să se oprească, mulţumită telefoanelor lui Monk şi găsiseră barca şi echipamentele aşteptându-i la pontonul Portului de Est.

Rachel aruncă o privire în urmă.

Oraşul Alexandria se ridica în semicercul golfului albastru, o expansiune urbană de clădiri înalte, cu apartamente moderne, hoteluri şi case de vacanţă. Palmierii se aliniau de-a lungul peticului de verdeaţă care despărţea oraşul de apă. Prea puţine urme mai rămăseseră care să vorbească despre trecutul oraşului. Până şi renumita Bibliotecă din Alexandria, pierdută cu secole în urmă, se ridicase din nou sub forma unui complex masiv din sticlă, oţel şi beton, decorat cu mici bazine de apă, în care se reflectau razele soarelui.

Acum însă, în largul mării, o parte din trecutul oraşului începea

să prindă iar viață. Bărci pescăreşti vechi împânzeau golful, pictate în culori aprinse, asemenea unor nestemate: roşu-rubiniu, albastru-safir, verde-smarald. Câteva vele de formă pătrată erau ridicate şi ambarcațiunile uşoare erau ghidate de câte două vâsle. Era acelaşi model egiptean străvechi.

Iar în fața lor se înălța o citadelă medievala, Fortul Qait Bey. Se ridica de-a lungul unei fâşii de pământ care împărțea golful în două jumătăți. Pescari cu undițe lungi se relaxau pe mal, strigând unul la altul, aşa cum făcuseră probabil şi strămoşii lor, cu secole în urmă.

Rachel examină Fortul Qait Bey. Construit doar din calcar şi marmură albă, strălucea ca o stea în mijlocul apelor albastre ale golfului. Citadela principală fusese construită deasupra unei fundații de piatră, înălțate cu vreo şapte metri. Acolo, zidurile înalte, terminate în creneluri, erau păzite de patru turnuri. Un steag se înălța în vârful castelului din interior, fluturând culorile Egiptului – dungi roşii, albe şi negre paralele, împreună cu vulturul de aur al lui Saladin[34].

Rachel îşi îngustă ochii, încercând să-şi imagineze ce se înălțase cândva pe fundația din fața ei: mărețul Far din Alexandria, construit în etaje suprapuse, din ce în ce mai mici, asemenea unui tort de nuntă, decorat cu o statuie uriaşă a lui Poseidon şi păstrând în vârf focul veşnic aprins.

Nimic nu mai rămăsese din această minune a lumii antice, cu excepția poate a câtorva lespezi de calcar, refolosite la construirea citadelei din fața lor. Şi arheologii francezi descoperiseră mai multe blocuri în Portul de Est împreună cu o porțiune de aproximativ şapte metri dintr-o statuie, despre care se presupunea că fusese impresionanta sculptură a lui Poseidon. Era tot ce mai rămăsese din minune după ce cutremurul distrusese întreaga regiune.

Sau nu? Era oare posibil să mai existe încă o comoară, mai veche chiar decât cealaltă, ascunsă sub fundație?

Mormântul pierdut al lui Alexandru Macedon.

Asta veniseră ei să găsească.

În spatele ei, ceilalți se strânseseră în jurul echipamentului de scufundări şi verificau toate componentele, asigurându-se că nu exista nici o problemă.

---

[34] Saladin 1138-1193, primul sultan din dinastia ayyubidă, celebru pentru că a recucerit Ierusalimul de la cruciați, (n. tr.).

— Chiar avem nevoie de atâta echipament? întrebă Gray. De costume groase şi de căştile astea speciale?

— O să-ți folosească, spuse Vigor.

Unchiul lui Rachel era scufundător experimentat. Nici nu se putea altfel, dacă erai arheolog în zona Mării Mediterane. Multe dintre descoperirile cele mai valoroase fuseseră făcute sub apă, inclusiv aici, în Alexandria, unde fusese recent găsit palatul pierdut al Cleopatrei, cufundat chiar sub valurile golfului în care se aflau ei acum.

Exista însă un motiv pentru care toate aceste comori subacvatice rămăseseră atâta vreme ascunse.

Unchiul le explică:

— Poluarea din Portul de Est şi scurgerile de canalizare au făcut ca aceste ape să fie periculos de explorat fără un echipament adecvat. Comitetul egiptean pentru promovarea turismului a înaintat un proiect pentru deschiderea în această zonă a unui parc marin arheologic, care să poată fi admirat din bărci cu fundul de sticlă. Câțiva întreprinzători lipsiți de scrupule oferă deja excursii care includ incursiuni subacvatice. Însă expunerea la toxinele provenite din metale grele şi riscul de contaminare cu febră tifoida sunt pericole reale la care se expun cei care intră în aceste ape.

— Grozav! spuse Monk. Era verde la față. Îşi încleşta degetele pe balustradă, strângând din dinți. Îşi ținea capul aplecat într-o parte, ca un câine ieşit pe fereastra maşinii.

— Dacă nu mă înec, bine măcar că ştiu c-o să mă procopsesc cu o boală care topeşte carnea de pe os. Vedeți voi, ăsta era unul dintre motivele pentru care am ales să mă înrolez la Forțele Speciale şi nu în Marină sau la Aviație. Ca să rămân cu picioarele pe pământ!

— N-ai decât să rămâi în barcă, zise Kat.

Monk o privi supărat.

Dacă era vorba să găsească un tunel subacvatic care să-i ducă în camera unei comori secrete ascunse sub fort, atunci era nevoie de toată lumea. Toți aveau certificate de scafandri. Aveau să caute pe rând, lăsând mereu câte o persoană să se odihnească şi să păzească echipamentul şi barca.

Monk insistase să rămână el primul de gardă.

Rachel îndreptă barca spre marginea de est a fâşiei de pământ. Citadela de la Qait Bey crescu în fața lor, umplând orizontul. De pe ponton, nu păruse atât de masivă. Nu avea să fie deloc uşor să exploreze fortul de jur împrejur, pe sub apă.

Un gând începu să o sâcâie. Operaţiunea asta fusese ideea ei. Dacă se înşelase? Dacă ratase vreun indiciu care-i trimitea în altă direcţie?

Încetini. Era din ce în ce mai nervoasă.

Împărţiseră regiunea de pe hartă în sectoare, pentru a putea explora cât mai sistematic fortul. Rachel opri barca. Se apropiau de primul punct de scufundare.

Gray veni lângă ea. Îşi puse o mână pe spătarul scaunului. Vârfurile degetelor îi atinseră umărul.

— Aici e sectorul A.

Fata dădu din cap.

— Las ancora şi ridic steagul portocaliu, semn că sunt scufundători în apă.

— Te simţi bine? o întrebă, aplecându-se spre ea.

— Sper să nu umblăm după potcoave de cai morţi.

Gray îi zâmbi şi duritatea de pe chip i se topi într-o expresie liniştitoare.

— Ne-ai dat un punct de plecare. Oricum, nu aveam altceva de care să ne legăm. Şi prefer să mergem după potcoave de cai morţi decât să stăm degeaba.

Fără să-şi dea seama, când se sprijini de spătar Rachel se aşeză cu umărul peste degetele lui. Gray nu-şi trase mâna.

— E un plan bun, zise el cu voce blândă.

Rachel dădu din cap, nefiind în stare să mai vorbească şi se uită în altă direcţie, ca să scape de vraja afurisiţilor ălora de ochi atât de albaştri!

Opri motorul şi coborî cu zgomot ancora. Simţi sub scaun huruitul lanţului care se desfăşura.

Gray se întoarse spre ceilalţi.

— Hai să ne punem costumele! Intrăm în apă aici, ne verificam staţiile şi începem căutarea.

Rachel observă că nu-şi mutase mâna de lângă umărul ei.

Şi îi plăcu asta.

10.14 A.M.

Gray se aruncă pe spate în mare.

Apa se închise deasupra lui. Nici măcar un milimetru de piele nu-i era expus la contactul cu reziduurile scurse din canalizare. Costumul de scafandru avea două straturi şi toate cusăturile erau

etanşe. În jurul gâtului şi la încheieturi avea o membrană rezistentă, din latex. Până şi masca AGA îi acoperea în întregime faţa, etanşând cagula de viking de pe cap. Tubul de respiraţie intra prin mască, lăsându-i gura libera.

Tot masca îi asigura şi o lărgire a imaginii periferice, ceea ce făcea ca timpul pierdut cu montarea ei să merite efortul, mai ales că vizibilitatea era extrem de redusă aici, în dreptul portului, din cauza nisipului şi sedimentelor din apă. Cu ajutorul dispozitivului din cască, vedea la o distanţă cuprinsă între trei şi cinci metri în jurul lui.

Nu era nemaipomenit, dar se putea şi mai rău.

Vesta de salvare, plină cu aer, îl împinse înapoi la suprafaţă, compensând centura cu lest. Îi privi pe Rachel şi pe Vigor aruncându-se în mare pe cealaltă parte a bărcii. Kat era deja în apă, lângă el.

Încercă staţia, un Buddy Phone, cu transmitere prin ultrasunete.

— Mă aude toată lumea? întrebă el. Raportaţi!

Primi răspunsuri afirmative din toate părţile, inclusiv de la Monk, care rămăsese să facă primul de garda la bordul şalupei. Monk mai avea şi un sistem video cu infraroşu, Aqua-Vu, pentru a putea monitoriza grupul sub apă.

— Ne scufundăm aici şi o luăm înspre mal. Să încercăm să acoperim o suprafaţă cât mai mare. Toată lumea îşi ştie poziţiile?

Din nou, răspunsuri afirmative.

— Atunci, să-i dăm drumul! zise Gray.

Goli aerul din vestă şi se cufundă în apă, tras de centura cu lest. Asta era momentul în care mulţi începători intrau în panică, simţindu-se deodată cuprinşi de o senzaţie de claustrofobie. Gray nu păţise niciodată asta. Dimpotrivă, el încerca o senzaţie de eliberare totală. Se simţea uşor ca un fulg, avea senzaţia că poate să zboare şi să facă fel şi fel de acrobaţii.

O zări pe Rachel aruncându-se în apă pe cealaltă parte a şalupei. Era uşor de remarcat, datorită dungii roşii din dreptul pieptului, de pe costumul negru de scufundare. Fiecare dintre ei avea altă culoare, pentru a se putea identifica mai uşor. El – albastru, Kat – roz, Vigor – verde. Monk îşi îmbrăcase şi el costumul şi aştepta pregătit. Banda lui era de culoare galbenă, destul de potrivit dacă stăteai să te gândeşti la atitudinea bărbatului faţă de scufundări.

Gray se uită la Rachel. La fel ca şi el, părea să se bucure de

libertatea de sub valuri. Se-nvârtea şi se răsucea, afundându-se în adâncuri cu o zvâcnire minimă a picioarelor. Îi admiră o clipă curbele, apoi coborî şi el.

Fundul nisipos se zări curând, acoperit de murdărie.

Gray reglă forța ascensională din vesta atât cât să-l mențină chiar deasupra fundului apei. Privi în dreapta şi-n stânga. Şi ceilalți luaseră poziții similare.

— Toată lumea vede pe toată lumea? întrebă el.

Coechipierii lui dădură afirmativ din cap.

— Monk, cum funcționează camera subacvatică?

— Parcă ați fi un pâlc de fantome. Vizibilitatea e foarte proasta. O să vă pierd când o să plecați din loc.

— Ținem legătura prin stație. Dacă apare vreo problemă, dai alarma şi vii cât poți mai repede spre noi.

Gray era destul de sigur că o luaseră înaintea Curții Dragonului, dar nu voia să-şi asume nici un risc cu Raoul. Nu putea şti cât de mare era avansul lor. Erau însă o grămada de bărci în jur. Şi era miezul zilei.

Totuşi, ar fi fost bine să se grăbească.

Gray ridică brațul.

— Gata, o luăm către țărm. Nu vă depărtați mai mult de cinci metri unul de celălalt. E important să păstrăm în permanență contactul vizual.

Împreună, cei patru puteau să acopere în felul acesta o distanță de aproape douăzeci şi cinci de metri. După ce ajungeau la țărm, dacă nu descopereau nimic, aveau să coboare de-a lungul coastei încă douăzeci şi cinci de metri, după care s-ar fi întors înot la şalupă. Prin această metoda de du-te-vino intenționau să cerceteze, bucată cu bucată, întreaga coasta din jurul fortului.

Gray porni primul. Avea un cuțit într-un buzunar de pe spatele încheieturii şi o lanternă în mâna cealaltă. Cu soarele direct în față şi cu apa adâncă de doar treisprezece metri, nu aveau nevoie de o sursă suplimentară de lumină, însă le-ar fi fost utilă în cazul explorării unor colțuri sau crăpături întunecate. Nu avea nici o îndoială că pasajul pe care îl căutau nu putea fi undeva la vedere, altfel ar fi fost descoperit până acum.

Încă o şaradă de dezlegat.

În timp ce înota, se gândea dacă nu cumva rataseră ceva. Indiciul de pe harta din piatră ar fi trebuit să fie mai complex, nu se putea să arate doar oraşul Alexandria. Mai mult ca sigur, conținea şi un indiciu referitor la locația pe care o căutau.

Omiseseră oare ceva? Furase Raoul vreun element din grota de sub mormântul Sfântului Petru? Curtea Dragonului cunoştea deja răspunsul?

Fără să-şi dea seama, începuse să înoate mai repede. Nu o mai vedea pe Kat, la dreapta lui. Încetini şi fata reapăru. Mulțumit, Gray plecă mai departe. O forma răsări chiar în fața lui, ieşind din nisipul de pe fundul apei.

O stâncă? O margine de recif?

Mişcă din picioare şi înainta spre ea.

Forma prinse contur în ceața apei.

„Ce dracu'…?"

Chipul de piatră privea fix spre el – un chip de om, mâncat de apă şi de vreme, dar cu trăsăturile încă extrem de clare, cu o expresie stoică. Trunchiul era cocoțat deasupra unui trup de leu.

Kat observase că îi atrăsese ceva atenția şi se apropiase.

— Un sfinx?

— Mai e unul aici, anunța Vigor. Spart pe-o parte. Scufundătorii au raportat că sunt câțiva zeci de sfincşi, împrăştiați în apa mai puțin adâncă din jurul fortului. Decorațiuni ale Farului original.

În ciuda presiunii timpului, Gray rămase să privească statuia, uluit. Studie chipul sculptat de mâini de om cu două mii de ani în urmă. Întinse mâna şi îl atinse, simțind parcă o legătură cu artistul de odinioară – o legătura ce traversa barierele timpului.

Vigor vorbi parcă din neant:

— E nimerit ca tocmai aceşti maeştri ai ghicitorilor să păzească misterul.

Gray îşi trase mâna.

— Ce vrei să spui?

Vigor râse uşor.

— Nu ştii povestea Sfinxului? Monstrul îi teroriza pe oamenii din Teba. Îi mânca dacă nu reuşeau să-i descifreze ghicitoarea: Cine merge dimineața în patru picioare, la prânz în două şi seara în trei?

— Şi răspunsul? întrebă Gray.

— Omul, răspunse Kat de lângă el. Ne târâm în patru labe când ne naştem, apoi, la maturitate, mergem pe doua, iar la bătrânețe ne sprijinim în baston.

Vigor continuă:

— Oedip a dezlegat ghicitoarea, iar sfinxul s-a aruncat de pe o stâncă şi a murit.

— A căzut de la înălțime, spuse Gray. Ca şi sfincşii ăştia.

Se îndepărtă de statuia de piatră şi înotă mai departe.

Aveau şi ei o ghicitoare de dezlegat. După încă zece minute de căutare în tăcere, ajunseră la coasta stâncoasă. Gray găsise o aglomerare de blocuri uriaşe de piatră, dar nici un pasaj, nici o deschidere, nici un indiciu.

— O luăm înapoi, spuse el.

Schimbară direcția şi o porniră din nou, de data asta îndepărtându-se de țărm şi îndreptându-se spre barcă.

— E totul în regulă, Monk? întrebă Gray.

— Stau liniştit la plajă.

— Vezi să foloseşti cremă de protecție. Mai rămânem ceva timp aici.

— Da, să trăiți!

Gray continuă cercetarea încă patruzeci de minute, înotând până la barcă, apoi din nou spre țărm. Găsi epava ruginită a unei nave scufundate, alte bucăți de blocuri de piatră, un stâlp sfărâmat, chiar şi o bucată inscripționată dintr-un obelisc. În jurul lui, dansau peşti de toate culorile.

Se uită cât oxigen mai avea. Respira adânc. Mai avea încă jumătate de rezervor.

— Voi cât aer mai aveți?

După ce făcură comparațiile, hotărâră să iasă la suprafață în douăzeci de minute. Urma să facă o pauză de jumătate de ora şi apoi să-şi continue treaba.

În timp ce înota, Gray reveni la gândurile de mai devreme, îl sâcâia ideea că pierduseră din vedere ceva esențial. Dacă omul Curții luase ceva din grotă? Un al doilea indiciu? Lovi mai tare din picioare. Trebuia să-şi scoată din minte temerea asta. Trebuia să acționeze ca şi când ar fi avut aceleaşi informații ca şi Curtea Dragonului, ca şi când ar fi jucat de pe poziții egale.

Tăcerea adâncurilor îi păru dintr-odată apăsătoare.

— Ceva nu e-n regulă, murmura el.

Stația îi trimise cuvintele spre ceilalți.

— Ai găsit ceva? îl întrebă Kat.

Silueta fetei se apropie de el.

— Nu. Tocmai asta e. Cu cât stăm mai mult aici, cu atât sunt mai convins că nu procedăm corect.

— Îmi pare rău, răsună, descurajata, vocea lui Rachel. Probabil, eu am pus prea mut accent pe…

— Nu! zise Gray, amintindu-şi îngrijorarea pe care fata şi-o exprimase ceva mai devreme. Îi venea să-şi dea palme pentru că o

făcuse să se gândească iar la asta. Rachel, cred că tu ai identificat corect locul de căutare. Problema este planul meu. Ideea asta de a cerceta bucată cu bucată. Am senzația ca nu e bine aşa.

— Ce vrei să spui, comandante? întreba Kat. S-ar putea să dureze ceva mai mult, dar acoperim întreaga suprafață.

Asta era problema! Kat îl ajutase să o identifice. El nu era omul care să lucreze sistematic, după o metodologie fixă. Deşi unele probleme se rezolvau mai bine aşa, misterul ăsta nu era una dintre ele.

— Am ratat un indiciu, zise el. Sunt convins. Am recunoscut harta din cavou, ne-am dat seama că indica mormântul lui Alexandru şi am zburat direct aici. Am căutat prin cărți şi fişiere de internet răspunsul la o enigma pe care istoricii se chinuiesc să o dezlege de mai bine de un mileniu. Cine suntem noi să îl găsim într-o singură zi?

— Şi atunci, ce vrei să facem? întrebă Kat.

Gray se opri.

— Ne întoarcem de unde am plecat. Ne-am bazat cercetarea pe informații istorice accesibile oricui. Singurul avantaj pe care îl avem noi față de restul căutătorilor de comori este ceea ce se găsea sub mormântul Sfântului Petru. Am ratat un indiciu acolo.

„Sau cineva a furat un indiciu", zise Gray în gând, dar nu rosti cuvintele cu voce tare.

— Poate că nu am ratat un indiciu la mormânt, spuse Vigor. Poate că nu ne-am uitat suficient de atent. Amintiți-vă catacombele. Şaradele aveau mai multe fețe, mai multe înțelesuri. E oare posibil ca şi ghicitoarea asta să mai aibă un strat?

Nimeni nu-i răspunse… până când o voce neaşteptată dezlega misterul.

— Afurisita aia de stea de foc! blestemă Monk. Nu arăta doar spre Alexandria… arăta în jos, spre lespedea de piatră.

Gray simți că Monk avea dreptate. Se concentraseră atât de mult asupra hărții, asupra stelei de foc, asupra semnificației întregului ansamblu, încât ignoraseră materialul neobişnuit folosit de artist.

— Hematit! zise Kat.

— Ce ştii despre el? o întrebă Gray, apelând la cunoştințele ei de geologie.

— Este un oxid de fier. S-au găsit zăcăminte mari în toată Europa. În cea mai mare parte este fier, însă uneori mai conține şi cantități destul de mari de iridiu şi titan.

— Iridiu? făcu Rachel. Nu e unul din elementele din amalgam? Din oasele Magilor?

— Ba da, spuse Kat şi vocea-i răsună încordată prin stație. Dar nu cred că asta e partea cea mai importanta.

— Atunci care? întreba Gray.

— Îmi pare rău, comandante, ar fi trebuit să mă gândesc la asta. Fierul din hematit este adesea uşor *magnetizat,* nu la fel de puternic ca magnetitul, dar este folosit uneori pe post de piatră magnetica.

Gray îşi dădu seama de implicații. Tot cu forța magnetică fusese deschis şi primul mormânt.

— Aşadar, steaua nu arăta doar spre Alexandria. Arăta spre o piatră magnetizată, spre ceva ce ar trebui noi să găsim.

— Şi ce făceau oamenii în Antichitate cu pietrele magnetice? întrebă Vigor, cu vocea plină de entuziasm.

Gray ştia răspunsul:

— Făceau busole! Îşi umplu vesta cu aer şi se ridică spre suprafața. Toată lumea sus!

11.10 A.M.

Peste doar câteva minute, toți îşi scoteau costumele, buteliile cu aer şi centurile cu lest. Rachel trecu pe scaunul pilotului, bucuroasa sa poată sta jos. Apasă butonul pentru a ridica ancora.

— Ia-o uşor, spuse Gray, venind lângă ea.

— Aprob în totalitate, zise şi Monk.

— Eu o să mă uit pe busolă, continua Gray. Mergi încet, în jurul fortului. La prima tresărire a acului, lăsăm ancora şi ne scufundam.

Rachel dădu din cap. Se rugă ca piatra magnetică de sub apă, sau ce-o fi fost aceasta, să fie suficient de puternică pentru a fi detectată de busola de pe şalupa.

După ce ancora fu complet ridicată, Rachel puse şalupa în mişcare, cât putu ea mai încet. Abia dacă li se sesiza înaintarea.

— Perfect, şopti Gray.

Pluteau tot înainte. Soarele urca încet pe cerul de deasupra lor. Când se încălzi prea tare, traseră umbrarul ambarcațiunii, ca să se adăpostească de razele fierbinți. Monk stătea întins pe banchetă, sforăind uşor. Nimeni nu vorbea.

Rachel era din ce în ce mai îngrijorată, cu fiecare rotire de elice

a şalupei.

— Dar dacă piatra nu e aici? îi şopti ea lui Gray, care nu-şi dezlipea ochii de pe busolă. Dacă este înăuntrul fortului?

— În cazul ăsta, o să mergem acolo, dacă nu găsim nimic aici, spuse Gray, privind printre gene citadela de piatră. Dar cred că ai dreptate în ceea ce priveşte intrarea secretă. Lespedea de hematit era aşezată deasupra unui tunel secret care conducea din grotă până într-un canal al fluviului. Apă! Poate că şi ăsta e un strat al ghicitorii.

Kat îi auzi. Ținea în brațe o carte deschisă.

— Sau poate speculăm noi prea mult, zise ea. Poate că încercăm să vedem în ghicitoarea asta ceea ce vrem noi.

În celălalt capăt al bărcii, Vigor îşi masa un muşchi care începuse să-l doară după repriza de înot.

— Cred că răspunsul la întrebarea cea mai importantă – dacă piatra e pe apă sau pe uscat – depinde de momentul când alchimiştii au ascuns indiciul. Noi am estimat că întreaga şaradă a fost concepută cam prin secolul al XIII-lea, poate un pic mai devreme sau un pic mai târziu, însă, în orice caz, într-un moment critic, de conflict între gnosticism şi ortodoxism. Prin urmare, alchimiştii au ascuns indiciul înainte sau după 1303, când s-a prăbuşit Farul din Alexandria?

Nimeni nu ştiu să-i răspundă.

Peste câteva minute însă, acul busolei tresări uşor.

— Opreşte! şuieră Gray.

Acul se stabiliza la loc. Kat şi Vigor îi priveau întrebători.

Gray îşi puse mâna pe umărul lui Rachel.

— Mergi înapoi.

Rachel decupla vitezele. Barca mai înainta un pic, din inerție, apoi se opri. Rachel lăsa valurile să-i împingă înapoi.

Acul zvâcni din nou, mişcându-se jumătate de cadran.

— Lasă ancora! ordonă Gray.

Fata apăsa butonul, cu respirația tăiată.

— E ceva acolo jos, spuse Gray.

Toți începură să se mişte deodată, înşfăcând rezervoare noi de oxigen.

Monk se trezi brusc şi se ridică în şezut.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă el buimac.

— Se pare că iar o să rămâi de gardă, zise Gray. Dacă nu cumva ai chef de-o baie.

Monk se strâmbă în loc de răspuns.

De îndată ce şalupa fu ancorată şi steagul de scufundare ridicat, cei patru se lansară din nou la apă.

Rachel scoase aerul din vestă şi se scufundă sub valuri.

Vocea lui Gray ajunse la ea prin staţie.

— Urmăriţi busolele de la mână. Semnalizaţi orice vi se pare neobişnuit.

Rachel privea busola în timp ce cobora. Apa era puţin adâncă aici. Mai puţin de trei metri. Ajunse repede la fundul nisipos. Ceilalţi apărură în jurul ei, asemenea unor păsări care aterizează.

— Aici nu-i nimic, spuse Kat.

Fundul mării era o întindere plană de nisip.

Rachel îşi privi busola. Se duse câţiva metri mai încolo, apoi se întoarse.

— Anomalia este chiar aici.

Gray se apropie de fund şi-şi trecu mâna pe deasupra nisipului.

— Are dreptate.

Scoase cuţitul de la cealaltă încheietura. Începu să lovească uşor cu el fundul moale al mării. Lama se afunda de fiecare dată. Fire fine de nisip se ridicară, începţoşându-le vederea.

La a şaptea lovitură, cuţitul se izbi de ceva. Lama nu pătrunsese mai mult de doi centimetri.

— Am găsit ceva, spuse Gray.

Lăsă cuţitul şi începu să sape cu mâinile. Apa se tulbură repede în jurul lui, până când Rachel nu-l mai văzu deloc.

Apoi, îl auzi scoţând un sunet de bucurie.

Rachel se apropie. Gray înotă înapoi. Nisipul deranjat de la locul lui se risipi şi se aşeză la loc.

De pe fundul apei, ieşea bustul întunecat al unui bărbat.

— Cred că e magnetit, spuse Kat, studiind piatra din care era făcută statuia.

Îşi trecu încheietura cu busola pe deasupra bustului. Acul zvâcni.

— Piatră magnetizată.

Rachel se apropie şi ea şi examină chipul. Trăsăturile erau ¡» confundabile. Văzuse expresia asta de câteva ori în cursul acelei zile.

Gray o recunoscu şi el.

— E tot un sfinx!

12.14 P.M.

Gray stătu zece minute să curețe umerii şi bustul, până când ajunse la corpul de leu de dedesubt. Nu încăpea nici o îndoială că era un alt sfinx, la fel ca toți ceilalți întâlniți pe fundul mării.

— L-au ascuns printre ceilalți, spuse Vigor. Ei, se pare că am aflat când anume şi-au îngropat alchimiştii comoara.

— *După* prăbuşirea Farului, spuse Gray.

— Exact.

Se învârteau cu toții în jurul sfinxului, aşteptând să se aşeze nisipul.

Vigor continuă:

— Această confrerie a Magilor a cunoscut, cu siguranță, locația mormântului lui Alexandru, după ce Septimus Severus l-a ascuns, în secolul al III-lea. Nu s-au atins de el, lăsându-l să păzească cele mai valoroase pergamente din biblioteca pierdută. Mai există apoi posibilitatea ca impresionantul cutremur din 1303 să nu fi dărâmat doar Farul, ci să fi expus şi mormântul. Alchimiştii s-au folosit de ocazie ca să ascundă şi mai multe informații acolo, profitând de vacarmul care a urmat cutremurului pentru a-şi planta şi îngropa următorul indiciu. Apoi, secolele l-au acoperit la loc.

— Şi, dacă ai dreptate, spuse Gray, înseamnă că am aflat cu exactitate data la care au fost plasate indiciile. Nu uitați că am estimat deja că şarada noastră a început în preajma secolului al XIII-lea. N-am greşit decât cu câțiva ani. S-a întâmplat în 1303. Prima decadă din secolul al XIV-lea.

— Hmm…

Vigor se apropie de statuie.

— Ce e?

— Mă face să mă întreb… în aceeaşi decada, papalitatea a fost alungată din Roma şi exilată în Franța. Antipapii au condus Roma în secolul ce a urmat.

— Şi?

— În acelaşi fel, oasele Magilor au fost mutate din Italia în Germania în 1162, alt moment în care papa a fost alungat din Roma, fiind înlocuit cu un antipapă.

Gray urmări acest fir.

— Aşadar, alchimiştii îşi ascundeau secretele ori de câte ori papalitatea era în pericol.

— Aşa s-ar părea. Şi asta ar sugera că aceasta societate a

Magilor avea legături cu papalitatea. Poate că, într-adevăr, alchimiştii s-au alăturat, în acele vremuri tulburi, creştinilor gnostici, creştini deschişi spre căutarea arcanelor cunoaşterii, creştinii lui *Toma.*

— Şi această societate secretă s-a unit cu Biserica cea mare, canonică?

Vigor dădu din cap prin apa murdară.

— În momentul în care însăşi Biserica era ameninţată şi biserica lor secretă era în pericol. Aşa că au încercat să se pună la adăpost. Mai întâi, au mutat oasele la loc sigur, în Germania, în secolul al XII-lea. Apoi, în anii de exil, au ascuns esenţa cunoaşterii lor.

— Chiar dacă aşa ar sta lucrurile, cu ce ne ajută asta să găsim mormântul lui Alexandru? întrebă Kat.

— La fel cum indiciile care ne-au condus la mormântul Sfântului Petru erau ascunse în legende creştine, tot aşa şi indiciile de aici ar putea fi descoperite în miturile despre Alexandru. Mitologia greacă.

Vigor îşi trecu un deget peste faţa statuii.

— De ce altfel ar fi marcat poarta cu un sfinx?

— Maeştrii grecilor în materie de ghicitori, murmură Gray.

— Nişte monştri care te ucideau pe loc dacă nu dădeai răspunsul corect, le aminti Vigor. Poate că au ales acest simbol şi pentru a transmite un avertisment.

Gray studie sfinxul în timp ce apa din jur se limpezea. Avea o expresie enigmatică.

— Atunci, ar fi bine să-i dezlegăm ghicitoarea.

12.32 P.M.
ULTIMA COBORÂRE ÎN ALEXANDRIA

Avionul particular Gulfstream IV primi permisiunea de aterizare de la turnul de control. Seichan asculta pălăvrăgeala echipajului, prin uşa deschisă a cabinei. Stătea în locul cel mai apropiat de uşă. Soarele intra pe fereastra din dreapta ei.

O siluetă masivă îi apăru în stânga.

Raoul.

Continuă să privească pe fereastră în timp ce avionul se înclina deasupra apelor albastru-violet ale Mediteranei, stabilizându-se apoi şi pregătindu-se să intre pe pista de aterizare.

— Ce ți-a spus persoana ta de legătura de pe teren? întreba Raoul, scuipând fiecare cuvânt.

Probabil că o văzuse când folosise telefonul din avion. Femeia îşi plimba degetele peste talismanul în forma de dragon pe care îl purta la gât.

— Ceilalți sunt încă în apă. Dacă ai noroc, s-ar putea să dezlege misterul în locul tău.

— N-avem nevoie de ei pentru asta, spuse Raoul, după care se întoarse la oamenii lui – o echipă de şaisprezece bărbați, incluzându-l şi pe expertul Curții.

Seichan îl cunoscuse deja pe mult stimatul bibliofil al Vaticanului, doctor Alberto Menardi, un bărbat uscățiv, cu părul grizonat, cu tenul ciupit de vărsat de vânt, cu buze groase şi ochi înguşti. Stătea în spatele avionului şi-şi îngrijea nasul rupt. Seichan avea un dosar întreg despre el. Legăturile lui cu o anumită organizație criminala din Sicilia erau cât se poate de strânse. Se părea că nici măcar Vaticanul nu putea scăpa de astfel de buruieni. Pe de altă parte, nu putea pune la îndoiala mintea extrem de ascuțita a bărbatului. Avea un IQ cu trei puncte mai mare decât al lui Einstein.

Doctorul Alberto Menardi fusese cel care, cu cincisprezece ani în urmă, descifrase din textele gnostice păstrate în biblioteca Dragonului capacitatea electromagnetismului de a debloca energia din metalele superconductoare. Supraveghease proiectul de cercetare în Lausanne, Elveția şi-i testase efectele pe animale, legume şi minereuri. Şi cine ar fi putut rata ocazia pe care i-o oferea câte un excursionist singuratic, plecat cu rucsacul prin munții Elveției? Aceste ultime experimente ar fi întors stomacul pe dos până şi celor mai îndoctrinați savanți naziști.

Bărbatul avea de asemenea şi un fetiş deranjant pentru fetele foarte tinere.

Dar nu pentru sex.

Pentru distracție.

Seichan văzuse câteva fotografii pe care ar fi preferat să nu le vadă. Dacă nu ar fi primit deja instrucțiuni din partea Breslei să-l elimine pe acest monstru, ar fi făcut-o din proprie inițiativa.

Avionul începu să coboare.

Undeva, dedesubtul lor, echipa Sigma era la lucru.

Nu reprezentau o amenințare.

Putea să-i împuşte ca pe nişte peşti într-un butoi.

12
GHICITOAREA SFINXULUI

26 IULIE, 12.41 P.M.
ALEXANDRIA, EGIPT

— Amintiți-vă de afurisitul ăla de peşte, se auzi prin stație vocea lui Monk, rămas la suprafață.

Doisprezece metri mai jos, Gray se încrunta, ridicând capul. Petrecuseră ultimele cinci minute eliminând diverse posibilități. Poate că sfinxul stătea deasupra unui tunel. Dar cum puteau să mişte o tonă de piatră? Discutaseră posibilitatea levitației, produse cu ajutorul amalgamului, ca în cazul mormântului Sfântului Petru. Gray avea într-o eprubeta câteva fire de praf din bucata de os luată de la Milano. Dar, ca să o activeze, ar fi avut nevoie de o formă de electricitate… şi asta nu era o ideea prea indicată sub apă.

— Despre ce peşte vorbeşti acolo, Monk? întreba Gray.

Văzuse atâția peşti în ultimele ore, cât să i se facă lehamite pentru totdeauna de fructe-de-mare.

— Din prima ghicitoare, răspunse Monk. Ştiți voi… peştele pictat acolo, în catacombe.

— Ce e cu el?

— Eu vă pot vedea prin camera subacvatică. Şi pe voi şi statuia; Sfinxul se uita *înspre* fort.

Gray privi fix statuia. Sub apă, unde erau ei, nu se vedea la mai mult de cinci metri distanța. Era greu să-ți formezi o imagine de ansamblu. Monk însă avea o perspectiva mai buna. Iar când venea vorba de perspective largi, Monk era maestru. Era singurul în stare să vadă pădurea, dincolo de copaci.

— Catacombele… murmura Gray, înțelegând unde voia să bată Monk.

„Sa fie oare într-atât de uşor?”

— Amintiți-vă, continua Monk, că a trebuit să mergem în direcția în care privea peştele ca să găsim următorul indiciu. Poate că şi sfinxul se uita înspre deschiderea tunelului.

— Monk s-ar putea să aibă dreptate, spuse Vigor. Indiciile astea

au fost plasate în secolul al XIV-lea. Ar trebui să gândim problema din perspectiva tehnologiei acelei vremi. Nu existau echipamente de scufundare pe atunci. Existau însă busole. E posibil ca sfinxul să nu fie nimic mai mult decât un indicator magnetic. Care se găseşte cu ajutorul busolei. Te scufunzi un pic, ca să vezi în ce direcţie priveşte, apoi te întorci la ţărm.

— Nu putem afla decât într-un singur fel, spuse Gray. Monk, ţine barca ancorată aici, până suntem siguri. Înotăm spre mal.

Gray lovi din picioare şi se îndepărta de statuie. Aştepta până când fu suficient de departe pentru a privi busola, fără să fie influenţată de piatra magnetizată.

— Ei, hai să vedem unde ajungem!

Plecă. Ceilalţi îl urmară îndeaproape. Se ţineau unul după celălalt.

Ţărmul nu era departe. Malul se ridica abrupt în faţa lor. Fundul nisipos se termina brusc în dreptul unui labirint de blocuri de piatră prăbuşite, făcute de mâna omului.

— Probabil că, la un moment, aceasta a fost o porţiune din vestitul Far, spuse Vigor.

Scoici şi actinii puseseră stăpânire pe pietre, formându-şi acolo propria fortăreaţă. Din loc în loc, se vedea câte un crab sau nişte peşti micuţi, săgetând apa.

— Ar fi mai bine să ne răspândim, spuse Kat. Să cercetăm zona.

— Nu.

Intuiţia lui Gray îi spunea ce avea de făcut.

— E la fel ca în cazul sfinxului magnetic, ascuns printre ceilalţi sfincşi.

Se împinse cu picioarele în fundul apei şi începu să urce încet în susul recifului. Ţinea un braţ întins în faţă, urmărind busola de la mână.

Nu dură prea mult.

În momentul în care trecu prin dreptul unui bloc de piatră, acul busolei zvâcni, apoi se dădu peste cap. Era la doar patru metri distanţă de suprafaţă. Latura blocului avea aproximativ un metru pătrat.

— Aici! anunţă Gray.

Ceilalţi se apropiară.

Kat scoase un cuţit şi râcâi vietăţile marine care se prinseseră de piatră.

— Iar hematit. Dar mai puţin magnetizat. Nu-l poţi observa, decât dacă îl cauţi cu dinadinsul.

— Monk! spuse Gray.

— Da, şefu'!

— Adu barca aici şi lasă ancora.

— Imediat.

Gray cercetă muchiile blocului de piatră. Era legat de vecinii lui – sus, jos şi în laterale – prin corali, nisip şi acumulări dense de scoici cu cochilia dură.

— Toată lumea sa ia câte o latura în primire şi să sape până o desprinde de celelalte! ordona Gray.

Îşi aminti lespedea de hematit de sub mormântul Sfântului Petru. Acoperea un tunel secret. Nu avea nici o îndoială că erau pe drumul cel bun.

De data asta.

În câteva minute, blocul fu eliberat.

Bătăile elicei răsunară lent deasupra apei.

Monk se apropia încet de țărm.

— Vă vad, băieți! zise el. Parcă ați fi nişte broaşte care stau pe-o piatra.

— Lasă ancora! spuse Gray. Încet.

— Vine acum.

Când bucata grea de oțel începu să coboare, Gray înota până în dreptul ei şi o ghida spre blocul de hematit. Înfipse una dintre ghearele ancorei în gaura formată între blocul lor şi unul alăturat.

— Trage! ordona Gray.

Gray apasă butonul de ridicare. Lanțul opuse rezistența.

— Toată lumea înapoi! îi avertiză Gray.

Blocul se zgâlțâi. Nisipul se scurse de pe margini. Bucata de piatra se elibera din strânsoare. Nu avea decât vreo treizeci de centimetri grosime. Se rostogoli peste celelalte stânci, săltând cu bufnituri înăbuşite, apoi ateriza cu greutate pe fundul apei.

Gray aşteptă să se aşeze nisipul. Câteva pietricele încă se mai rostogoleau pe peretele de stâncă. Se duse mai în față. În deschizătură lăsată de piatra dislocată se căsca un spațiu întunecat.

Gray aprinse lanterna de la încheietură. O îndrepta spre deschizătură. Lumina scotea la iveală un tunel drept, uşor înclinat în sus. Era foarte strâmt. Nu aveau loc să intre cu tuburile de oxigen.

Unde ducea oare?

Nu putea afla decât într-un singur fel.

Gray îşi desfăcu chingile cu care erau fixate tuburile.

— Ce faci? întrebă Rachel.

— Cineva trebuie să intre, să vadă ce-i acolo!

— Am putea folosi camera subacvatică de pe barcă, spuse şi Kat. O împingem în sus pe tunel cu o undiță sau cu un băț.

Nu era un plan rău. Dar ar fi durat prea mult.

Şi nu aveau timp.

Gray îşi lăsa tuburile de oxigen pe stâncă.

— Mă întorc imediat.

Trase aer în piept, îşi desprinse furtunul din mască şi se întoarse înspre tunel.

Avea loc să intre.

Îşi aminti ghicitoarea sfinxului. Descria etapele din viața omului. I se părea nimerit ca intrarea se făcea în patru labe.

Gray lăsă capul în jos şi băgă mai întâi brațele, cu lanterna în față.

Zvâcni din picioare şi se strecură prin deschizătura îngustă.

Pe măsură ce tunelul îl înghițea, Gray îşi aminti povestea pe care Vigor le-o spusese ceva mai devreme.

Dacă nu nimereai din prima, Sfinxul te omora.

1.01 P.M.

Când labele de scafandru din picioarele lui Gray dispărură în tunel, Rachel îşi ținu respirația.

Era nebunie curată. Dacă rămânea înțepenit acolo? Dacă se prăbuşea o porțiune din tunel? Explorarea peşterilor subacvatice era una dintre cele mai periculoase forme de scufundări. Numai amatorii de sporturi extreme făceau aşa ceva.

Şi ei aveau tuburi de oxigen!

Îşi încleşta degetele pe muchia stâncii. Unchiul Vigor veni lângă ea. Îşi puse mâna peste a ei, încurajând-o să aibă încredere.

Kat se apleca peste gura tunelului. Lumina cu lanterna hăul întunecat.

— Nu-l văd.

Degetele lui Rachel se încleştară şi mai tare pe piatră.

Unchiul îi simți încordarea.

— Ştie ce face. Îşi cunoaşte limitele.

„Aşa să fie oare?"

Rachel remarcase doza de nebunie pe care bărbatul o manifestase în ultimele ore. O încânta şi o speria în acelaşi timp.

Petrecuse suficientă vreme cu el. Gray nu era ca alți oameni. Acționa la limita raționalului, bazându-se pe instincte şi pe reflexele lui rapide pentru a ieşi din situațiile dificile. Dar nici cea mai ascuțită minte şi nici cele mai rapide reflexe nu-ți foloseau la nimic dacă ți se prăbuşea o stâncă în cap.

Câteva cuvinte trunchiate răzbătură până la ea.

— Puteți... liber... OK...

Era Gray.

— Comandante! spuse Kat cu voce tare. Se întrerupe transmisia.

— Stați un pic...

Kat se uită la ceilalți. Chiar şi prin mască, expresia încruntata i se desluşea foarte clar.

— E mai bine acum? spuse Gray din nou; iar de data aceasta recepția fu mult mai bună.

— Da, comandante.

— Ieşisem din apă. A trebuit să-mi scufund capul la loc.

— Tunelul nu e lung, zise el. O porțiune scurtă, îndreptată în sus. Dacă trageți aer în piept şi dați de câteva ori din picioare, ajungeți numaidecât aici.

— Ce ai găsit? întrebă unchiul Vigor.

— Nişte tuneluri de piatra. Par destul de solide. Mă duc mai departe, să le explorez.

— Vin şi eu cu tine! se precipită Rachel, chinuindu-se să-şi desfacă legăturile tuburilor de oxigen.

— Mai întâi, lasă-mă să mă asigur că nu-i nici un pericol.

Rachel îşi scoase tuburile şi vesta şi le îndesă într-o crevasă. Nu era Gray singurul curajos.

— Vin acolo!

— Şi eu, zise unchiul.

Rachel trase aer în piept şi detaşă furtunul. Înotă până la gura tunelului şi se strecură înăuntru. Era întuneric beznă. Se grăbise atât de tare, încât uitase să-şi aprindă lanterna. Dar, după ce dădu din picioare şi mai înainta puțin, zări nişte fulgere de lumină la doar trei metri în față. Continua să se ridice. Lumina deveni şi mai puternică. Tunelul se lărgi.

Peste câteva clipe, ieşi într-un bazin mic.

Gray o privi încruntat. Stătea în picioare pe malul de piatră care înconjura bazinul circular. O încăpere rotundă se deschise în jurul ei. O peşteră săpată de mâna omului. Plafonul se ridica în inele din ce în ce mai înguste, lăsând impresia că te aflai înăuntrul unei

piramide în miniatură.

Gray îi întinse mâna. Rachel nu-l refuza şi bărbatul o ajută să iasă din apă.

— Nu trebuia să vii, spuse el.

— Nici tu nu trebuia, i-o întoarse ea, însă ochii îi rămăseseră pironiți pe blocurile de piatră din jur. În plus, dacă locul ăsta a rezistat unui cutremur care a dărâmat Farul din Alexandria, cred c-o să supraviețuiască şi paşilor mei.

Cel puțin, aşa spera.

1.04 P.M.

O clipă mai târziu, apăru şi Vigor, împroşcând apă în jurul bazinului.

Gray ofta. Ar fi trebuit să-şi dea seama că n-avea nici o şansă să-i țină departe de el pe cei doi.

Rachel îşi scoase masca şi îşi dădu cagula pe spate. Scutură din cap, ciufulindu-şi buclele, apoi se aplecă şi-l ajută pe monsenior să iasă din apă.

Gray nu îşi scosese masca. Băgă capul în bazin. Stația funcționa mai bine în contact cu apa.

— Kat, rămâi de pază la ieşirea din tunel. De îndată ce o să ieşim din apă, o să pierdem repede legătură. Monk, dacă apare vreun pericol, bazează-te pe Kat. Trimite-o după noi.

Primi răspunsuri afirmative de la amândoi. Kat părea nervoasă.

Monk era bucuros să rămână acolo unde era.

— Duceți-vă liniştiți. Eu unul m-am săturat să mă târăsc printre morminte.

Gray se ridică şi îşi scoase şi el, în sfârşit, masca. Aerul era surprinzător de proaspăt, mirosind doar prea puțin a alge şi a sare. Probabil că erau câteva crevase spre suprafață.

— Un tumulus, spuse Vigor, după ce-şi scoase masca, privind plafonul de piatră. Un model funerar etrusc.

Două tuneluri se deschideau în încăpere, fiecare în altă direcție. Gray era nerăbdător să le exploreze. Unul era mai înalt decât celălalt, însă mai îngust, abia permițând trecerea unui om de statură medie. Celălalt era jos, obligându-te să te apleci puțin, însă era mai larg.

Vigor atinse blocurile de piatra din care era făcut zidul.

— Dale de calcar. Tăiate şi atent potrivite, dar puneți mâna…

sunt cimentate cu plumb.

Se întoarse spre Gray.

— Dacă e să ne luăm după documentele istorice, locul ăsta are aceeaşi structură ca şi Farul din Alexandria.

Rachel privi în jur.

— Ar putea fi chiar o parte din Farul original. Poate un fel de subsol sau o pivniță.

Vigor se îndreptă spre tunelul cel mai apropiat – cel mai scurt.

— Să vedem unde duce.

Gray îl opri întinzând un braț.

— Eu primul.

Monseniorul dădu din cap, parcă cerându-şi scuze.

— Desigur…

Gray se aplecă şi lumină cu lanterna.

— Economisiți bateriile deocamdată, spuse el. Nu ştim câtă vreme o să stăm aici.

Gray făcu un pas, aplecându-se sub plafonul jos. Simți un junghi în spate, urmare a uneia din loviturile pe care le încasase în Milano. Se simțea ca un moş.

Înțepeni.

La naiba!

Vigor dădu peste el, venind din spate.

— Înapoi, înapoi, înapoi… îl zori Gray.

— Ce e? întreba Vigor, dar se supuse.

Gray se întoarse în camera cu bazinul.

Rachel îl privi surprinsă.

— Ce s-a întâmplat?

— Ați auzit vreodată povestea bărbatului care a trebuit să aleagă între două uşi? În spatele uneia se ascundea un tigru, în spatele celeilalte – o femeie.

Rachel şi Vigor dădură din cap.

— S-ar putea să mă înşel, însă cred că a avem de a face cu o dilema asemănătoare. Două uşi. Gray arătă spre cele două tuneluri întunecate. Vă amintiți ghicitoarea Sfinxului, despre etapele vieții omului? Mai întâi se târăşte, apoi sta drept, apoi merge aplecat. A trebuit să ne târâm ca să intrăm aici, spuse el amintindu-şi că se gândise la asta în clipa în care intrase în tunel. Acum avem două drumuri care duc mai departe, continuă el. Unul prin care putem să mergem drept, altul în care trebuie să ne aplecăm. Cum am spus, s-ar putea să mă înşel, dar aş prefera să încercăm mai întâi celălalt tunel. Cel prin care putem merge drept,

ca în a doua etapă din viața omului.

Vigor se uită spre tunelul prin care fuseseră cât pe-aci să intre. Doar era arheolog. Ar fi trebuit să ştie că multe morminte erau înțesate de capcane. Dădu din cap.

— N-are rost să ne grăbim.

— Absolut deloc.

Gray ocoli bazinul, apropiindu-se de celalalt tunel.

Aprinse lanterna şi intră primul. Făcu aproape zece paşi până să respire din nou.

Aici, aerul era un pic mai închis. Probabil că tunelul ducea în interiorul peninsulei. Gray aproape că simțea greutatea fortului de deasupra lor.

Pasajul avea o serie de cotituri bruşte, însă, în cele din urmă, lumina apăru la capătul tunelului. Un spațiu mai mare li se deschise în față. Strălucirea lanternei se reflecta în ceva.

Gray îşi continuă drumul mai încet.

Ceilalți veneau în urma lui.

— Ce vezi? întrebă Rachel la capătul drumului.

— Fantastic…

1.08 P.M.

Pe monitorul camerei subacvatice, Monk o privea pe Kat aşteptând la intrarea în tunel. Stătea nemişcata, depunând un efort minim, conservându-şi energia. În timp ce o spiona, fata se mişcă aproape imperceptibil, făcând pe sub apă nişte figuri de tai chi. Îşi întinse un picior şi îşi întoarse o coapsă, accentuându-şi curba prelunga a trupului.

Monk îşi plimbă degetul pe ecranul monitorului.

Un „S" perfect.

Perfect.

Scutură din cap şi se uită în altă parte. Pe cine prostea el?

Privi de-a lungul întinderii albastre de apă. Purta ochelari de soare, însă strălucirea puternică a amiezii îl deranja la ochi.

Şi căldura…

Chiar şi la umbră, tot erau peste patruzeci de grade. Costumul uscat îl rodea. Desfăcuse fermoarul şi-şi dezbrăcase partea de sus, rămânând la bustul gol. Însă toată sudoarea părea să i se fi adunat între picioare.

Şi trebuia neapărat să urineze.

N-ar fi trebuit să bea atâtea cutii de cola dietetică.

O mişcare îi atrase atenţia. Undeva departe, lângă peninsulă. O barcă mare şi ascuţită, de culoare bleumarin. De zece metri. Văzu imediat semnele. Nu era o barcă obişnuită. Cu aripi portante. Străbătea apa ca o săgeată, ridicându-se uşor deasupra valurilor. Aluneca nestingherită, ca o sanie pe un tobogan de gheaţă.

La naiba! Mergea prea repede.

Îi urmări traiectoria de-a lungul fâşiei de pământ. Se îndrepta spre Portul de Est. Era prea mică să fie un feribot. Poate era iahtul vreunui arab plin de bani. Ridică un binoclu la ochi şi privi spre barcă. Mai dură o clipă până ce reuşi să se fixeze asupra ei.

În barcă, văzu două fete în bikini. Nu prea acopereau mare lucru. Monk mai cercetase şi alte câteva ambarcaţiuni din jur, fixându-le poziţia pe tabla de şah din mintea lui. Pe un miniiaht, o petrecere era în plină desfăşurare şi şampania curgea la discreţie. Pe o altă ambarcaţiune, un fel de casă plutitoare, un cuplu mai în vârstă stătea la plajă, în pielea goală. Se pare că Alexandria era Fort Lauderdale-ul Egiptului.

— Monk! îl strigă Kat prin staţie.

Avea o pereche de căşti conectate la transmiţătorul subacvatic.

— Ce este, Kat?

— Am interceptat nişte inflexiuni statice prin staţie. Tu ai fost?

Monk coborî binoclul.

— N-am fost eu. Mă duc să cercetez transmiţătorul. Poate ca e doar sonarul vreunei bărci de pescuit.

— Am înţeles.

Monk privi de-a lungul apei. Barca bleumarin încetinise şi se oprise în largul mării. Se îndepărtase destul de mult de port.

Bun.

Monk îi fixă poziţia printre celelalte ambarcaţiuni din mintea lui – încă un pion pe tabla de şah. Îşi îndreptă apoi atenţia asupra transmiţătorul ui. Răsuci butonul de control al amplitudinii, auzi un hârâit în ureche, apoi canalul amuţi.

— Cum e acum? întrebă el.

Kat răspunse:

— Mai bine. Nu se mai aude.

Monk clătină din cap. „Echipamentele astea închiriate…”

— Spune-mi dacă-l mai auzi, zise el.

— S-a făcut. Mersi.

Monk îi urmări contururile siluetei pe ecran şi suspină. La ce bun? îşi ridică binoclul. Unde erau fetele alea în bikini?

1.10 P.M.

Rachel intră ultima în încăpere. Cei doi bărbați se dădură la o parte, făcându-i loc. În ciuda atenționării lui Gray, să-şi economisească bateriile, unchiul Vigor îşi aprinsese lanterna.

Fasciculele de lumină scoteau la iveala încă o cameră circulară, cu acoperişul boltit. Tencuiala plafonului fusese vopsită în negru. Pe fundalul întunecat, străluceau câteva stele argintii. Însă acestea nu fuseseră pictate pe tavan. Erau aplicații metalice.

Plafonul se reflecta într-un ochi limpede de apă, care acoperea în întregime podeaua. Părea adâncă până la genunchi. Efectul imaginii reflectate în apă crea iluzia unei sfere perfecte, pline de stele – deasupra şi dedesubt.

Şi asta încă nu era lucrul cel mai uimitor.

În mijlocul încăperii, ridicându-se din apă, se înălța o piramida de sticla, de înălțimea unui om.

Părea sa plutească în centrul sferei-fantomă.

Piramida de sticlă strălucea, într-o nuanță aurie familiară.

— Să fie oare…? murmură unchiul Vigor.

— Sticlă de aur, zise Gray. Un superconductor uriaş.

Se împrăştiau pe fâşia îngustă de piatră, care încercuia bazinul. Patru vase de alamă erau cufundate în apă, la marginile piscinei. Unchiul inspecta unul, apoi trecu mai departe. „Lămpi vechi”, presupuse Rachel. Ei însă îşi aduseseră propria lumină.

Studie structura din mijlocul bazinului. Piramida avea baza pătrată şi patru laturi, după modelul piramidelor de pe platoul Giseh.

— E ceva înăuntru, spuse Rachel.

Reflexia suprafeței de sticla a piramidei făcea ca detaliile dinăuntru să fie greu de descifrat. Rachel sări în apă. Îi trecea doar un pic de genunchi.

— Ai grijă! zise Gray.

— De parcă tu aşa ai face, i-o întoarse fata, îndreptându-se spre piramidă.

Pleoscăiturile din spate o anunțară că cei doi bărbați veneau după ea. Se apropiară de structura de sticlă. Unchiul şi Gray îşi fixară lanternele în aşa fel încât să lumineze în interiorul piramidei.

Apărură două forme.

Una era chiar în centrul structurii. Un deget uriaş de bronz, ridicat şi arătând în sus. Era atât de mare, încât Rachel se îndoia că ar fi reuşit să-l cuprindă cu braţele. Detaliile erau o adevărată operă de artă, de la unghia frumos tăiată până la şanţurile din dreptul articulaţiilor.

Însă figura de sub degetul ridicat impresiona şi mai mult. Silueta unui bărbat, încoronat şi cu mască de aur, înfăşurat într-o mantie albă, diafană, întins deasupra unui altar de piatră. Braţele îi erau întinse în laterale, asemenea unui Crist. Însă trăsăturile feţei de aur erau neîndoielnic greceşti.

Rachel se întoarse spre unchiul ei.

— Alexandru Macedon!

Unchiul păşi încet în jurul piramidei, privind cu atenţie din toate unghiurile. Lacrimile îi străluceau în ochi.

— Mormântul lui... documentele istorice menţionează, într-adevăr, că ultimul său loc de odihnă a fost construit în sticlă.

Ridica mâna ca şi când ar fi vrut să atingă unul din braţele întinse, îngropate la doar câţiva centimetri în interiorul piramidei, se răzgândi însă şi lăsă mâna jos.

— Ce-i cu degetul de bronz? întrebă Gray.

Unchiul Vigor reveni lângă ei.

— Cred... cred că este o parte din Colosul din Rhodos, statuia uriaşa care stătea deasupra portului. Îl reprezenta pe zeul Helios, dar a fost sculptată după chipul lui Alexandru Macedon. Se credea că nu mai există nici o parte din statuie.

— Acum, această ultima relicvă a devenit piatra de mormânt a lui Macedon, spuse Rachel.

— Cred că tot ce vedem aici este un tribut adus lui Alexandru, zise unchiul. Ştiinţei şi cunoaşterii la a căror dezvoltare a avut o atât de mare contribuţie. În Biblioteca din Alexandria a descoperit Euclid legile geometriei. Totul aici este un triunghi, o piramida, un cerc... Unchiul Vigor arătă apoi în sus şi-n jos. Sfera reflectată în apă aminteşte de Eratostene care, aici, în Alexandria, a calculat diametrul Pământului. Chiar şi apa asta... Probabil că e adusă prin nişte mici canale, ca să umple mereu bazinul. În această bibliotecă a gândit Arhimede prima pompă elicoidală, care se mai foloseşte şi în ziua de azi. Unchiul clătina din cap, cuprins de admiraţie. Tot ce vedem aici e un monument în memoria lui Alexandru şi a pierdutei Biblioteci din oraşul ce-i purta numele.

Asta îi aminti lui Rachel de ceva.

— Nu trebuiau să fie şi nişte cărţi aici? Nu ai spus că Septimus

a îngropat aici cele mai importante papirusuri din biblioteca?

Vigor privi în jur.

— Probabil că au fost luate după cutremur. Când au fost puse aici indiciile. Informațiile au fost probabil mutate de aici în cine ştie ce grota secretă pe care trebuie s-o mai căutăm. Dar, cu siguranță, suntem aproape.

Rachel auzi tremurul din vocea unchiului. Cine ştie ce alte descoperiri îi mai aşteptau!

— Înainte să mergem mai departe însă, vorbi Gray, trebuie să dezlegam ghicitoarea asta.

— Nu! spuse unchiul Vigor. Ghicitoarea nici nu ni s-a arătat încă. Vă amintiți mormântul Sfântului Petru? Trebuie să trecem un test. Să ne demonstrăm cunoştințele, aşa cum a făcut Curtea Dragonului dovedind că a înțeles problema cu magnetismul. Abia apoi i s-a dezvăluit secretul.

— Atunci, ce trebuie să facem? întreba Gray.

Unchiul Vigor se dădu în spate, cu ochii la piramidă.

— Trebuie să activăm piramida.

— Şi cum propuneți să facem asta? întrebă Gray.

Vigor se întoarse spre Gray.

— Îmi trebuie ceva acidulat.

1.16 P.M.

Gray o aştepta pe Kat să le aducă şi ultimele cutii de cola. Le mai trebuiau doua baxuri de şase cutii.

— Contează dacă e cola dietetică sau obişnuită? întrebă Gray.

— Nu, spuse Vigor. Îmi trebuie doar ceva acidulat. Ar fi bun şi cidru sau oțet.

Gray se uită la Rachel. Fata clătină din cap şi ridică din umeri.

— Sunteți drăguț să ne explicați şi nouă acum? întrebă Gray.

— Amintiți-vă cum magnetismul a deschis primul mormânt, spuse Vigor. Ştim deja că savanții lumii antice cunoşteau prea bine fenomenul magnetismului. Pietrele magnetice erau foarte răspândite şi folosite. Chinezii au inventat busola încă din anul 200 î.Hr. Ca să putem merge mai departe, trebuie să dovedim că înțelegem magnetismul. La urma urmei, asta ne-a şi adus aici. Un reper magnetic lăsat sub apă.

Gray dădu din cap.

— Aşadar şi de data asta trebuie să facem dovada unei minuni

ştiinţifice.

Vigor fu întrerupt de sosirea lui Kat. Apăru cu încă două baxuri a câte şase cutii – acum aveau fiecare câte un bax.

— Vom avea nevoie de ajutorul lui Kat câteva minute, zise Vigor. Trebuie să fie patru oameni.

— Cum stau lucrurile sus? o întrebă Gray pe Kat.

Fata ridică din umeri.

— E linişte. Monk a reperat un bruiaj la staţie. Ăsta a fost momentul culminant.

— Spune-i că ieşim din emisie câteva minute, spuse Gray.

Era neliniştit, dar aveau nevoie de ceea ce se ascundea acolo.

Kat se scufundă şi transmise mesajul. Ieşi imediat şi se întoarseră cu toţii la mormântul lui Alexandru.

Vigor le făcu semn să se împrăştie. Arătă spre o urnă de alamă de la marginea bazinului. Erau patru, în total.

— Fiecare dintre voi să ia câte un bax de suc şi să se aşeze în spatele unui vas.

Îl ascultară.

— Puteţi să ne explicaţi şi nouă ce facem? întrebă Gray ajungând în dreptul vasului său.

Vigor dădu din cap.

— Vă demonstrez încă o minune ştiinţifică. Trebuie să facem dovada că ştim să activăm o forţă cunoscută până şi de greci. Ei o numeau *electrikus.* Numele dat încărcăturii statice create prin frecarea chihlimbarului cu o cârpă. Ei o vedeau în fulgere sau de-a lungul catargelor de corăbii, sub forma focului Sfântului Elmo.

— Electricitate! spuse Gray.

Vigor aproba din cap.

— În 1938, un arheolog german pe nume Wilhelm Koenig a descoperit câteva vase de lut ciudate în Muzeul Naţional din Irak. Aveau doar cincisprezece centimetri înălţime. Erau catalogate ca aparţinând culturii persane şi să nu uităm că Persia este locul de unde au venit Magii din Biblie. Mai ciudat era că aceste vase micuţe fuseseră sigilate cu asfalt, iar prin partea de sus ieşea un cilindru de alamă cu o vergea de fier în interior. Această formă e cunoscută oricărei persoane care are cât de cât cunoştinţe despre elementele voltaice.

Gray se încruntă.

— Şi pentru necunoscători?

— Vasele… aveau exact aceeaşi formă ca şi elemenţii de baterie. Şi-au câştigat chiar şi numele de „baterii de Bagdad”.

Gray clătină din cap.

— Baterii din Antichitate?

— Atât General Electric, cât şi revista *Science Digest* au reprodus aceste vase în 1957. Le-au umplut cu oţet şi vasele au produs volţi de electricitate.

Gray privi spre vasele de la picioarele lui. Îşi aminti că monseniorul ceruse suc carbogazos, tot o soluţie acidă. Observă firul de fier care ieşea prin capacul solid al vasului de alamă.

— Vreţi să spuneţi că astea sunt baterii? Un fel de Duracell-uri din Antichitate?

Privi spre bazinul cu apă. Dacă monseniorul avea dreptate, Gray înţelegea de ce vasele stăteau cufundate într-un bazin cu apă de mare. Şocul electric provocat de baterii ar fi fost condus de apă direct în piramidă.

— Dar de ce nu activăm mai uşor piramida? întrebă Kat. Putem aduce o baterie marină din şalupă.

Vigor clătină din cap.

— Cred că activarea este legată de cantitatea de curent şi de poziţia bateriilor. Când vine vorba de magnitudinea puterii acestor superconductori – mai ales a unora atât de mari – cred ca e mai înţelept să nu schimbăm proiectul original.

Gray era de acord. Îşi aminti cutremurul care aproape distrusese Bazilica Sfântul Petru. Şi ăla fusese provocat cu un singur cilindru de pulbere în stare M. Se uită spre piramida din faţa lui. Ştia că trebuia să asculte sfatul monseniorului.

— Deci, cum facem? întrebă Gray.

Vigor deschise una dintre cutiile de cola.

— La semnalul meu, umplem bateriile, zise el, privindu-i pe rând. Oh şi vă recomand să vă daţi cât mai în spate.

1.20 P.M.

Monk stătea la volanul şalupei, bătând în bord cu o cutie goală de cola. Se plictisise să tot aştepte. Poate că nu i-ar fi stricat şi lui o baie. Apa părea din ce în ce mai tentantă, pe măsura ce ziua devenea tot mai toridă.

Huruitul puternic al unui motor îl făcu să-şi întoarcă privirea spre port.

Ambarcaţiunea cu aripi portante ce păruse să lase ancora ceva mai devreme se pusese din nou în mişcare. Asculta motorul

ambalându-se. Părea sa se fi iscat o oarecare agitație pe punte.

Îşi duse binoclul la ochi. N-avea rost să rişte.

În timp ce ridica binoclul, aruncă o privire spre monitorul camerei Aqua-Vu. Tunelul rămânea pustiu.

„De ce întârzia Kat atât de mult?"

1.21 P.M.

Gray goli ce-a de-a treia cutie în mijlocul cilindric al vasului său. Curând, lichidul se auzi bolborosind de-a lungul marginilor de alamă ale bateriei. Era plină.

Se ridică şi desfăcu ultima cutie de suc.

„Ah… cola dietetică…"

Ceilalți terminară în acelaşi timp. Se ridicară şi se dădură un pas în spate.

Bulele de dioxid de carbon se spărgeau uşor deasupra celor patru cilindri. Nu se întâmplă nimic altceva. Poate că nu procedaseră cum trebuie sau poate că nu era bună cola… Sau şi mai probabil, ideea monseniorului fusese o bazaconie.

Apoi însă, o scânteie apăru dansând pe vârful firului de metal din vasul lui Gray şi se rostogoli pe suprafața de alamă, direct în apă.

Acelaşi lucru se întâmplă şi cu celelalte baterii.

— S-ar putea să dureze câteva minute până când bateriile să se formeze şi să degajeze un voltaj corespunzător.

Vocea lui Vigor nu mai era la fel de încrezătoare.

Gray se încrunta.

— Eu nu cred că o să…

Dintr-odată, patru arcuri strălucitoare de electricitate se întinseră prin apă țâşnind din baterii – foc în adâncuri! Loviră cele patru părți ale piramidei.

— Lipiți-vă de perete! le striga Gray.

Nu era nevoie să le mai spună. O explozie de energie țâşni din piramidă, aruncându-l prin aer şi izbindu-l de perete. Presiunea îi crea lui Gray senzația că stătea întins pe spate şi că întreaga încăpere se rotea în jurul lui, cu piramida deasupra, ca într-un montagne-russe dintr-un parc de distracții.

Şi totuşi, Gray ştia ce se întâmpla.

Creaseră un câmp Meissner, o forța care putea face mormintele să leviteze.

Apoi, începu adevăratul spectacol de artificii.

De pe toate cele patru laturi ale piramidei, fulgere strălucitoare țâşniră trosnind înspre tavan, părând să lovească stelele argintii. Câteva se întinseră şi prin bazin, de parcă ar fi vrut să atace reflexia stelelor din apă.

Gray simți că imaginea îi arde retina, însă refuză să închidă ochii. Risca să orbească, dar merita. În locurile în care fulgerele loveau apa, se ridicau flăcări care dansau pe suprafața bazinului.

Foc din apă!

Ştia la ce era martor.

Descompunerea apei prin electroliză în hidrogen şi oxigen. Gazul eliberat lua apoi foc, din cauza descărcărilor de energie care aveau loc.

Țintuit de câmpul de forță, Gray nu putea decât să privească focul de deasupra şi de dedesubt. Abia dacă reuşea sa înțeleagă puterea ce se dezlănțuise aici.

Citise studii teoretice despre modul în care un superconductor putea stoca energie, chiar şi lumină, în matrița lui, pe o durată infinită de timp. Iar într-un superconductor *perfect,* chiar şi cantitatea de energie sau lumină putea fi infinită.

Asta se întâmplase aici?

Înainte să ajungă la o concluzie, fenomenul încetă brusc – ca o furtună într-o sticlă, strălucitoare, dar scurtă.

Totul reveni la normal după ce câmpul Meissner dispăru şi îi eliberă de sub forța lui.

Gray făcu un pas în față, împleticindu-se. Abia reuşi să nu cadă în bazin. Focurile din apă se stinseră. Indiferent ce energie fusese închisă, cu secole în urmă, în piramidă, acum fusese eliberată.

Nimeni nu spunea nimic.

Veniră tăcuți unul lângă altul, simțind nevoia companiei celorlalți, a prezenței fizice umane.

Vigor fu primul care păru să-şi fi revenit. Arătă spre tavan.

— Priviți!

Gray îşi dădu capul pe spate. Rămăsese aceeaşi vopsea neagră presărată cu stele argintii, însă acum apăruseră nişte litere strălucitoare, care alcătuiau un mesaj întins de-a lungul cupolei.

ὅπως εἶναι ἀνωτέρω, ἔτσι εἶναι κατωτέρω

— Indiciul nostru! spuse Rachel.

În timp ce priveau, literele începură deja să pălească. La fel ca şi

în cazul focului de pe lespedea de hematit de la mormântul Sfântului Petru, revelația nu dura decât câteva clipe.

Gray se grăbi să scoată aparatul de fotografiat. Trebuiau să păstreze mesajul.

Vigor însă, ridică mâna.

— Ştiu eu ce scrie. E în greacă.

— Puteți să traduceți?

Monseniorul dădu din cap.

— Nu e greu. Este o frază atribuită de istorici lui Platon, despre modul în care ne afectează stelele, acestea fiind, de fapt, propria noastră reflexie. A devenit fundamentul astrologiei şi piatra de temelie a credinței gnostice.

— Şi care e fraza? întrebă Gray.

— „Cum e sus, la fel e şi jos."

Gray privi plafonul înstelat şi reflexia lui în apa din bazin. Sus şi jos. Aceeaşi idee exprimată în mod vizual.

— Dar ce înseamnă?

Rachel plecase de lângă ei. Încercuise încet întreaga încăpere. Îi strigă, din spatele piramidei:

— Veniți aici!

Gray auzi un pleoscăit.

Veniră cu toții repede lângă ea. Rachel se îndrepta spre piramida.

— Ai grijă! o avertiză Gray.

— Priviți! zise fata, arătând cu mâna.

Gray înconjură piramida şi văzu ce anume o entuziasmase într-atât. O porțiune îngustă din piramidă, cam de cincisprezece centimetri pătrați, dispăruse, pe la mijlocul uneia dintre laturi. Se dizolvase, mistuită de furtuna de foc. Chiar în dreptul deschizăturii, se afla una din mâinile întinse ale lui Alexandru Macedon, cu pumnul închis.

Rachel se întinse să o atingă, însă Gray o opri.

— Lasă-mă pe mine! spuse el.

Se întinse ca să atingă mâna, bucuros că nu îşi scosese mânuşile costumului de scafandru. Carnea era dură ca piatra, între degetele încleştate, strălucea o bucată de aur.

Strângând din dinți, Gray rupse un deget. Vigor scoase un strigat de protest.

Nu avea încotro.

Din pumnul împăratului, Gray scoase o cheie de aur, lungă de şapte centimetri, cu mulți dinți foarte apropiați şi cu un capăt în

forma unei cruci. Era surprinzător de grea.

— O cheie! spuse Kat.

— Dar ce deschide oare? întrebă Vigor.

Gray se dădu un pas în spate.

— Calea spre următoarea noastră destinație.

Ochii i se ridicară spre tavan, unde literele dispăruseră acum complet.

— „Cum e sus, la fel e şi jos", repeta Vigor, remarcându-i direcția privirii.

— Dar ce înseamnă asta? murmură Gray. Băgă cheia în buzunarul de pe coapsa. Unde ne spune să mergem?

Rachel se îndepărtase cu un pas. Se mişca încet, în cerc, cercetând cu atenție încăperea. Se opri, privindu-l ținta pe Gray. Ochii îi străluceau. Bărbatul ajunsese să recunoască această privire.

— Ştiu de unde să începem.

1.24 P.M.

În cabina înălțată a bărcii cu aripi portante, Raoul îşi trase fermoarul costumului de scafandru. Ambarcațiunea era proprietatea Breslei. Curtea Dragonului plătise o mică avere ca să o închirieze, însă astăzi nu-şi permiteau nici o greşeală.

— Du-ne cât mai aproape posibil, fără să trezeşti bănuieli! îi ordonă Raoul căpitanului, un negru de origine africana, cu obrajii brăzdați de cicatrice.

Cele două tinere, o negresa şi o albă, îi mascau poziția. Erau îmbrăcate în bikini, echivalentul echipamentului lor de camuflare, însă în ochi le străluceau promisiunea unei forțe mortale.

Căpitanul nu-i răspunse lui Raoul, însă trase de volan şi ambarcațiunea se aplecă într-o parte.

Raoul se întoarse cu spatele la căpitan şi la femeile lui. Se îndreptă spre scara care cobora sub punte.

Detesta faptul că se afla la bordul unei ambarcațiuni care nu era sub comanda lui directă. Coborî scara şi se alătură echipei de doisprezece bărbați, împreuna cu care urma să se scufunde. Ceilalți trei oameni ai lui aveau să manevreze armele subacvatice, montate cu multa dibăcie în prora şi în ambele laturi ale bărcii. Ultimul membru al echipei sale, doctorul Alberto Menardi, se instalase într-una din cabine, gata să dezlege ghicitorile pe care

aveau să le găsească.

Şi mai era un membru, deloc plăcut, în echipa lui.

Femeia!

Seichan stătea în picioare, cu costumul de scufundare desfăcut pe jumătate, până la buric. Sânii abia dacă-i erau cât de cât acoperiți de neopren. Stătea lângă tuburile de oxigen şi scuterul ei acvatic. Scuterele micuțe, de o singura persoana, erau dotate cu câte două propulsoare cu reacție. Cu ele, puteau înainta în viteză pe sub apă.

Euroasiatica ridică privirea spre el. Amestecul de rase i se părea lui Raoul dezgustător, însă femeia îşi îndeplinea scopul. Privirea i se plimba de-a lungul trupului ei dezgolit. Doua minute de-ar fi fost lăsat singur cu ea, zâmbetul ăla îngâmfat i-ar fi dispărut de pe față.

Momentan însă, trebuia s-o suporte pe târfa asta.

Se aflau pe teritoriul Breslei.

Seichan insistase să însoțească echipa de asalt.

— Doar ca să văd ce se-ntâmplă şi să vă ofer sfaturile mele, spusese ea mieros. Nimic mai mult.

Totuşi, Raoul remarcase arbaleta ascunsă în echipamentul de scufundare.

— Plecăm în trei minute, confirmă Raoul.

Aveau să sară peste bord în momentul în care barca încetinea, ocolind peninsula, ca şi când ar fi avut la bord nişte simpli turişti care voiau sa admire mai îndeaproape fortul. De acolo, îşi ocupau numaidecât pozițiile. Ambarcațiunea urma să aştepte cu armele pregătite, gata să intervină dacă ar fi fost cazul.

Seichan îşi încheie fermoarul.

— I-am spus omului nostru să le bruieze stațiile în repetate rânduri. Aşa că nu vor fi prea suspicioşi în clipa în care vor pierde cu desăvârşire semnalul.

Raoul dădu din cap. Femeia asta se dovedea uneori foarte utila. Măcar atâta trebuia şi el să recunoască.

Uitându-se încă o dată la ceas, Raoul ridică brațul şi făcu un cerc cu degetul în aer.

— Dați-i drumul! zise el.

1.26 P.M.

În tunelul de la intrarea în mormântul lui Alexandru, Rachel

stătea în genunchi, pe podeaua de piatră. Lucra la proiectul prin care voia să-şi demonstreze teoria.

Gray se întoarse spre Kat.

— Ar fi mai bine să te bagi din nou în apă. Ia legătura cu Monk. A trecut mai mult timp decât i-am spus. Probabil că e neliniştit.

Kat dădu din cap, însă ochii i se rotiră prin încăpere, rămânând ațintiți asupra piramidei de pe mormânt. Se întoarse fără tragere de inimă şi se îndreptă spre gura tunelului, la intrarea în bazin.

Vigor termina şi el de inspectat încăperea mormântului. Fața încă-i mai străluceau de uimire şi încântare.

— Nu cred că o să mai ardă vreodată aşa.

Gray dădu din cap. Stătea lângă Rachel.

— Probabil că piramida de aur a acționat ca un condensator electric. A stocat energia, păstrând-o intactă în matricea sa superconductoare… până când a fost eliberată încărcătură electrică, provocând o serie de reacții în lanț care au golit piramida.

— Cu alte cuvinte, spuse Vigor, chiar presupunând că şi Curtea Dragonului va descoperi această încăpere, nu vor mai putea niciodată să dezlege ghicitoarea.

— Şi nici să pună mâna pe cheia de aur, zise Gray, lovindu-se peste buzunarul de la coapsă. În sfârşit, suntem cu un pas în fața lor.

Rachel remarcă tonul de uşurare şi satisfacție din vocea bărbatului.

— Mai întâi însă, trebuie să dezlegăm noi ghicitoarea, îi aminti ea. Am o idee de unde am putea începe, dar n-am găsit încă nici un răspuns.

Gray se apropie de ea.

— La ce lucrezi?

Întinsese peste pietre o hartă a Marii Mediterane, aceeaşi hartă pe care o folosise ca să demonstreze că desenul de pe lespedea de hematit era o reprezentare a coastei de est a Mediteranei. Cu un marker negru desenase, cu atenție, câteva puncte pe hartă, trecând câte un nume în dreptul fiecăruia.

Se dădu în spate şi întinse brațul înspre camera cu mormântul.

— Fraza asta – „Cum e sus, la fel e şi jos” – avea, inițial, menirea de a transmite ideea că stelele ne călăuzesc viața.

— Astrologie, zise Gray.

— Nu tocmai, îl contrazise Vigor. Stelele guvernau, în adevăratul sens al cuvântului, civilizațiile antice. Constelațiile indicau

anotimpurile, îi călăuzeau pe călători, erau casele zeilor. Civilizațiile le onorau construindu-şi monumentele ca pe nişte reflexii ale cerului înstelat. O nouă teorie cu privire la cele trei piramide din Giseh spune că măreţele construcţii au fost poziţionate în aşa fel încât să redea, pe pământ, cele trei stele din constelaţia Orion. Chiar şi în epocile mai moderne, fiecare catedrală sau biserică catolică este construită pe axa est-vest, pentru a marca răsăritul şi apusul soarelui. Chiar şi în ziua de azi, respectăm această tradiţie.

— Aşadar, trebuie să căutăm un tipar, spuse Gray. Poziţii semnificative a ceva ce se află în cer sau pe pământ.

— Iar mormântul ne spune spre ce să ne îndreptăm atenţia, zise Rachel.

— În cazul ăsta, înseamnă că eu sunt surd, făcu Gray.

Unchiul Vigor înţelesese şi el.

— Degetul de bronz al Colosului, spuse el, privind spre mormânt. Piramida asta, poate o reprezentare a celei din Giseh. Ruinele Farului din Alexandria, chiar deasupra noastră. Până şi forma cilindrică a mormântului trimite cu gândul la Mausoleul din Halicamas.

— Îmi pare rău, spuse Gray încruntându-se. Care mausoleu?

— A fost una dintre cele şapte minuni, zise Rachel. Aminteşte-ţi cât de puternic legata de acestea a fost întreaga istorie a lui Alexandru.

— Da, spuse Gray, parcă aţi spus că naşterea lui a coincis cu una din ele, iar moartea cu o alta…

— Templul Artemisei, spuse Vigor, dând din cap. Şi Grădinile Suspendate din Babilon. Toate au avut legătura cu Alexandru… cu locul ăsta!

Rachel arătă cu degetul spre harta la care lucrase.

— Am marcat locațiile celor şapte minuni. Sunt împrăştiate de-a lungul coastei de est a Mediteranei. Toate se găsesc însă în aceeaşi regiune indicata pe lespedea de hematit.

Gray studie harta.

— Vrei să spui că trebuie să găsim o legătură între toate şapte?

— „Cum e sus, la fel e şi jos", câtă Vigor.

— Şi de unde să începem? întrebă Gray.

— Timpul, spuse Rachel. Sau, mai degrabă, trecerea timpului, aşa cum sugerează ghicitoarea Sfinxului. Înaintarea dinspre naştere spre moarte.

Ochii lui Gray se îngustară, apoi se lărgiră, în semn de înțelegere.

— Ordinea cronologica! Din momentul construirii celor şapte minuni.

Rachel dădu din cap.

— Dar eu nu le ştiu ordinea.

— O ştiu eu, spuse Vigor. Există vreun arheolog din zona Mediteranei care să n-o ştie?

Îngenunche şi lua markerul de pe jos.

Cred că Rachel are dreptate. Primul indiciu, de la care a pornit toată aceasta poveste, a fost găsit ascuns într-o carte din Cairo, lângă Giseh. Piramidele sunt cele mai vechi dintre cele şapte minuni.

Puse vârful markerului pe Giseh.

— Şi mi se pare interesant că mormântul lui Alexandru se află sub ruinele străvechiului Far.

— De ce? întreba Gray.

— Fiindcă Farul a fost *ultima* minune construita. De la prima, la ultima. Tot acest amănunt mă face să cred şi că locul spre care urmează să ne îndreptăm de aici va fi capătul călătoriei noastre. Ultima oprire. Unchiul Vigor se aplecă şi trasă cu grijă câteva linii, unind cele şapte minuni în ordinea construirii lor. De la Giseh la Babilon, apoi la Olimpia, unde se înălța statuia lui Zeus.

— Despre care Alexandru susținea că ar fi fost adevăratul său tată, le reaminti Rachel.

— De acolo, mergem la Templul Artemisei din Efes, apoi în Halicamas, apoi pe insula Rhodos… până când, în sfârşit, ajungem chiar în locul unde ne aflăm noi acum. În Alexandria, sub binecunoscutul său Far. Unchiul îşi îndreptă spatele. Mai crede cineva că nu suntem pe pista cea bună?

Rachel şi Gray priveau uluiţi desenul bărbatului.

— Iisuse…! murmură Gray.

— Formează o clepsidră perfectă! zise Rachel.

Vigor dădu din cap.

— Simbolul trecerii timpului. Format din două triunghiuri. Nu uitaţi că simbolul egiptenilor pentru praful alb pe care îl consumau faraonii era un triunghi. De altfel, tot triunghiurile erau folosite de către egipteni şi pentru a reprezenta piatra *benben,* un simbol al cunoaşterii sacre.

— Ce e piatra *benben?* întrebă Gray.

Îi răspunse Rachel:

— Sunt învelişurile care acopereau obeliscurile şi piramidele egiptene.

— Însă în artă, sunt reprezentate în special prin triunghiuri, adăugă unchiul. Şi, dacă vrei să ştii, poţi vedea unul chiar pe spatele bancnotei voastre de un dolar. Moneda americană oficială înfăţişează o piramidă cu un triunghi care pluteşte deasupra ei.

— Cel cu ochiul în interior, spuse Gray.

— Ochiul *atotvăzător,* îl corectă Vigor. Simbolul cunoaşterii sacre despre care îţi vorbeam. Te face să te întrebi dacă nu cumva această străveche societate de magi nu a avut vreo influenţă asupra vechilor confrerii secrete ale înaintaşilor voştri. Vigor îşi însoţise ultima fraza cu un zâmbet. Cu siguranţă însă, continuă el, la egipteni pare să existe un motiv perpetuu al triunghiurilor, al cunoaşterii sacre, toate conducând spre misteriosul praf alb. Până şi numele *benben* face această legătură.

— Cum aşa? întrebă Rachel, intrigată.

— Egiptenii acordau mare importanță modului în care scriau cuvintele. De exemplu, „a-i-s", în egipteana veche, se traduce prin cuvântul „creier". Dacă însă inversezi literele, „s-i-a", obții cuvântul „conştiință". S-au folosit chiar de însăşi scrierea cuvântului pentru a conecta aceste două noțiuni: conştiința şi creierul. Literele „b-e-n" se traduc prin „piatră sacră", aşa cum v-am spus, însă ştiți ce obținem dacă le scriem pe dos?

Rachel şi Gray ridicară din umeri în acelaşi timp.

— „N-e-b", care înseamnă „aur".

Gray scoase un strigăt de surpriză.

— Aşadar, au făcut o legătură între aur şi piatra cunoaşterii sacre!

Vigor dădu din cap.

— Din Egipt a început totul.

— Dar unde se termină? întrebă Rachel, cu ochii pironiți pe hartă. Ce simbolizează clepsidra asta? În ce fel ne indică ea următoarea locație?

Toți priviră spre mormântul în forma de piramida.

Vigor clătină din cap.

Gray îngenunche.

— E rândul meu să mă uit la hartă.

— Ai tu vreo idee? îl întrebă Vigor.

— Nu e cazul să fi chiar aşa de surprins.

1.37 P.M.

Gray se apucă de treabă, folosind muchia dreaptă a cuțitului pe post de riglă. Trebuia să găsească soluția! Cu markerul în mână, vorbea în timp ce lucra, fără să ridice privirea.

— Degetul ăla de bronz, spuse el, ați remarcat că se află exact în mijlocul încăperii, poziționat chiar sub cupolă?

Ceilalți doi priviră în spate, spre mormânt. Apa se potolise şi era din nou neclintită. Arcada înstelată de pe plafon se reflecta din nou perfect în oglinda naturală, creând iluzia unei sfere.

— Degetul e aşezat ca şi când ar fi axa nord-sud a acestui miraj sferic. Axa în jurul căreia se învârte planeta noastră. Şi acum, priviți harta. Ce loc marchează centrul clepsidrei?

Rachel se aplecă şi citi numele.

— Insula Rhodos! zise ea. De unde vine şi degetul.

Gray zâmbi, remarcându-i uimirea din voce. Era din cauza descoperirii sau din cauza faptul că *el* fusese cel care făcuse această descoperire?

— Cred că trebuie să găsim axa clepsidrei, spuse el.

Lua markerul şi trasă o linie bisectoare prin cele două triunghiuri care alcătuiau clepsidra.

— Iar degetul de bronz indica spre Polul Nord.

Gray continuă, ajutându-se de lama cuțitului pentru a întinde linia spre nord.

Markerul se opri asupra unui oraş bine-cunoscut şi plin de semnificații.

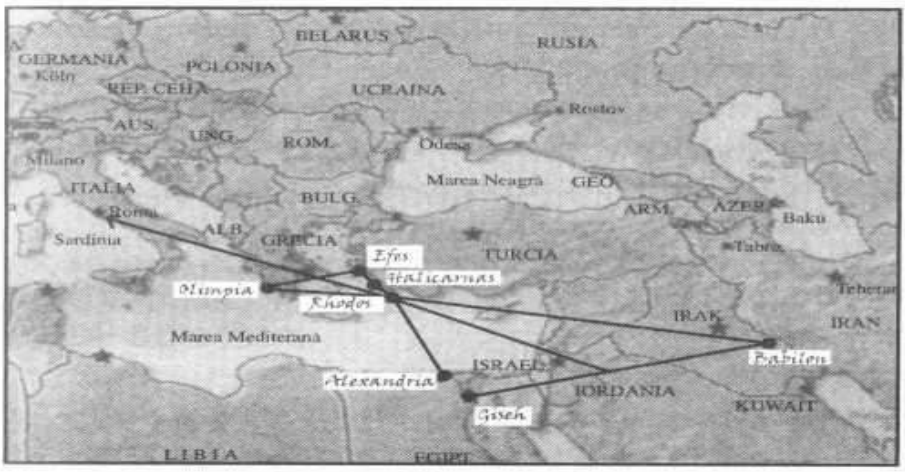

— Roma! citi Rachel pe hartă.

Gray se dădu un pas înapoi.

— Faptul că toate aceste operațiuni geometrice ne trimit înapoi la Roma trebuie să aibă o semnificație. Cu siguranță, asta este următoarea noastră destinație. Dar unde în Roma? Din nou la Vatican?

Se întoarse şi îi privi pe ceilalți.

Sprâncenele lui Rachel se ridicaseră.

Vigor îngenunche încet.

— Cred, comandante, că ai dreptate şi te înşeli în acelaşi timp. Pot să văd cuțitul?

Gray i-l întinse, bucuros să-l lase pe monsenior să-i ia locul.

Unchiul puse muchia cuțitului pe hartă.

— Hmm... două triunghiuri! Bătu cu degetul în desenul care

forma clepsidra.

— Şi ce-i cu asta?

Vigor clătină din cap, cu privirea atent concentrată.

— Ai avut dreptate când ai remarcat că linia asta duce la Roma. Însă nu acolo trebuie să mergem noi.

— De unde ştiți asta?

— Nu uita că toate ghicitorile noastre au mai multe straturi. Trebuie să privim mai adânc.

— Spre ce?

Vigor îşi plimbă degetul de-a lungul muchiei tăişului, întinzându-se până dincolo de Roma.

— Roma a fost doar prima oprire.

Continuă să traseze linia imaginară mai departe spre nord, până în Franța. Se opri într-un loc puțin mai sus de Marsilia.

Vigor dădu din cap şi zâmbi.

— Isteț!

— Ce anume?

Vigor îi dădu înapoi cuțitul şi ciocăni cu degetul locul de pe hartă.

— Avignon.

Un strigăt de surpriză se auzi dinspre Rachel.

Gray nu reuşea să înțeleagă importanța acestei descoperiri. Expresia feței îi trăda limpede nedumerirea.

Rachel se întoarse spre el.

— Avignon este ultimul loc din Franța în care a fost exilată papalitatea, la începutul secolului al XIV-lea. A devenit scaunul puterii papale timp de aproape un secol.

— *Al doilea* scaun al puterii papale, insistă Vigor. Mai întâi Roma, apoi Franța. Două triunghiuri, două simboluri de putere şi cunoaştere.

— Dar cum putem fi siguri? zise Gray. Poate că speculăm prea mult.

Vigor dădu din mână, semn că lucrul ăsta era imposibil.

— Nu uita că am stabilit deja data la care credem că au fost lăsate indiciile. E chiar momentul în care papalitatea a părăsit Roma. Prima decadă din secolul al XIV-lea.

Gray dădu din cap, însă nu era pe deplin convins.

— Iar isteții noştri alchimişti ne-au mai lăsat încă un strat al ghicitorii care să ne ajute să stabilim, fără umbră de îndoială, locația.

Vigor arătă cu degetul forma de pe hartă.

— Când crezi dumneata că a fost inventată clepsidra?

Gray clătină din cap.

— Am presupus că cel puțin acum două mii de ani… poate chiar mai mult.

— Deşi pare surprinzător, inventarea clepsidrei coincide cu apariția primelor ceasuri mecanice. Cu doar şapte sute de ani în urmă.

Gray făcu rapid calculul în minte.

— Înseamnă că am ajuns iarăşi în anii 1300… La începutul secolului al XIV-lea!

— Marcând momentul, aşa cum face orice clepsidră, în care a fost înființata papalitatea franceză.

Gray se simți străbătut de un fior. Ştiau acum încotro trebuiau să se îndrepte. Unde să ducă cheia de aur. În Avignon, Vaticanul francez. Simți că şi Rachel şi unchiul ei erau cuprinşi de acelaşi entuziasm.

— Hai să ieşim de-aici! spuse Gray şi-i conduse repede prin tunelul care ducea la bazin.

— Şi cum rămâne cu mormântul? întreba Vigor.

— Trebuie să mai amânăm câteva zile anunțul descoperirii noastre. Şi, dacă o să apară Curtea Dragonului, o să afle că, de data asta, au ajuns prea târziu.

Gray se grăbi spre tunel. Îngenunche, îşi trase masca peste față

şi-şi cufundă capul sub apă, pregătindu-se să le transmită şi celorlalţi vestea cea bună.

De îndată ce fu cu capul sub apă, staţia scoase un bâzâit puternic şi iritant.

— Kat… Monk… mă aude cineva?

Nu primi nici un răspuns. Kat pomenise ceva despre nişte probleme cu semnalul, îşi aminti Gray. Mai ascultă preţ de câteva clipe. Inima începu să-i bată mai tare.

„La dracu'!"

Ieşi din apă.

Sunetul ăla nu era static. Cineva îi bruia în mod intenţionat.

— Ce e? întreba Rachel.

— Curtea Dragonului! Sunt deja aici!

13
SÂNGELE DIN APĂ

26 IULIE, 1.45 P.M.
ALEXANDRIA, EGIPT

Kat apăru printre valurile blânde.

Stația îi murise cu desăvârşire în urmă cu zece secunde. Venise la suprafața ca să ia legătura cu Monk. Îl găsi cu binoclul lipit de ochi.

— Stația… începu ea.

— Ceva nu-i în regulă, zise bărbatul. Du-te după ceilalți. Femeia reacționa instantaneu, scufundându-se, lovindu-şi picioarele în aer. Coborî aproape vertical. Scoase tot aerul din vesta şi plonjă în jos.

În timp ce înainta spre tunel, duse mâna la curelele cu care erau prinse vesta şi tuburile de oxigen. O mişcare la intrarea tunelului o făcu să se oprească la jumătatea drumului.

Mâna unui scafandru ieşea din tunel. Dunga albastră de pe costumul negru îi dădu de veste că scufundătorul era comandantul Pierce. Un bâzâit continuu îi răsuna în urechi. Nu avea nici o şansă să reuşească să-i comunice starea de urgență.

Dar se dovedi că nu era cazul.

Imediat în urma comandantului, alți doi scufundători apărură la gura tunelului.

Vigor şi Rachel.

Kat se răsuci în poziție verticală. Lovi casca din ureche, în speranța că va face bâzâitul să înceteze, apoi se îndreptă spre Gray. Probabil că şi acesta îşi dăduse seama că bruiajul stației nu prevestea nimic bun. O privi fix, prin masca de pe față şi ridică un braț, întrebător.

„E totul în ordine sus?”

Kat îi făcu semnul de OK. Nu era nimic ostil la suprafață. Cel puțin, nu încă.

Gray nu se mai obosi să recupereze tuburile de oxigen abandonate. Le făcu semn celorlalți. Începură să urce cu toții de-a lungul stâncilor, cu intenția de a se îndrepta spre şalupă.

Într-o parte, Kat băgă de seamă că ancora era ridicată.

Monk se pregătea, pentru a putea pleca numaidecât.

Kat îşi umplu vesta cu aer şi se îndreptă spre suprafață, trăgând după ea tuburile de oxigen şi centura cu lest. Deasupra ei, ceilalți erau deja aproape la suprafață.

Un nou bâzâit îi răsună în urechi.

De data asta, nu mai era stația.

Privi în jur, ca să descopere de unde venea, însă vizibilitatea în apa poluată era foarte slabă. Ceva se apropia… şi încă foarte repede.

Pe vremea când lucrase în serviciile secrete din cadrul Marinei, Kat avusese de a face cu aproape toate felurile de ambarcațiuni, inclusiv submarine. Recunoscu numaidecât bâzâitul monoton.

Torpile!

Se îndreptau spre şalupa lor.

Zvâcni cu toată forța în sus, dar ştia că nu avea nici o şansă să mai ajungă la timp.

1.46 P.M.

Monk porni motorul, uitându-se permanent prin binoclu după ambarcațiunea cu aripi portante. Tocmai dispăruse în spatele peninsulei. O remarcase însă încetinind în mod suspect cu câteva secunde în urmă, la două sute de metri în larg. Nu văzuse nici un fel de agitație pe punte, însă remarcase o serie de bule de aer care apăruseră în urma bărcii, în vreme ce aceasta se îndepărta încet.

Apoi, auzise bâzâitul prin stație.

Kat apăruse câteva secunde mai târziu.

Trebuia să plece cât mai repede de acolo. Instinctul îi spunea că erau în mare pericol.

— Monk! îl strigă o voce.

Era Gray care ieşise la suprafață, lângă port.

Slavă Domnului!

Tocmai voia să lase jos binoclul când zări în apă un obiect ce se apropia în viteză de şalupă. O înotătoare ca de rechin gonea deasupra valurilor. O înotătoare de metal!

— La dracu'!

Monk aruncă binoclul din mână şi acceleră motorul la maximum.

Barca țâşni în față cu motorul mugind.

Trase de volan înspre tribord. Departe de Gray.

— Toată lumea sub apă! strigă el, apoi îşi trase masca pe faţă. Nu mai avea timp să-şi închidă costumul.

Cu şalupa la viteză maximă, Monk alergă spre pupa, se urcă pe bancheta din spate şi se catapultă în apă.

Torpila lovi în spatele lui. Forţa exploziei îl răsuci cu picioarele în sus. Ceva îl înţepă în coapsă, făcând să-i zdrăngăne dinţii. Lovi apa răsucindu-se pe suprafaţa acesteia, urmărit de limbile de foc. Însă înainte ca acestea să ajungă la el, Monk se cufunda în îmbrăţişarea răcoritoare a mării.

Rachel ieşise la suprafaţa tocmai în clipa în care se auzea strigătul lui Monk. Îl văzu alergând spre spatele şalupei. Ca o reacţie la panica lui, Rachel se băgă înapoi sub apă, pregătindu-se să se scufunde.

Apoi, urmă explozia!

Şocul transmis prin apă îi înţepă urechile, chiar şi prin cagula groasă de neopren. Tot aerul păru să iasă din ea. Cusăturile măştii cedară, lăsând să intre apa de mare.

Se chinui să iasă la suprafaţă. Ochii o usturau şi nu mai vedea nimic.

După ce scoase capul deasupra apei, îşi goli masca, tuşind şi respirând greu. Bucăţi sfărâmate din şalupă căzeau în apă, ca o ploaie torenţială. Altele, mai mari, pluteau fumegând şi legănându-se. Şuvoaie de benzină aprinsă se întindeau pe suprafaţa apei.

Rachel privi în jur.

Nimeni.

Apoi, în stânga ei, o siluetă agitată ţâşni din apă. Era Monk, ameţit şi fără aer.

Rachel înotă spre el şi-l apucă de un braţ. Masca de faţă i se răsucise pe jumătate în jurul capului. Îl sprijini până când îşi recăpăta suflarea.

— Lua-i-ar toţi dracii! şuieră el, întorcându-şi masca.

Un nou sunet se auzi din apă. Amândoi se întoarseră.

Rachel văzu o barcă mare, cu aripi portante, apărând din spatele fortului, uşor înclinată. Înainta spre ei.

— Jos! îi strigă Monk.

Se scufundară amândoi. Explozia ridicase nisipul de pe fund şi nu mai vedeau decât la câţiva centimetri în faţa lor.

Rachel arătă spre direcţia în care presupunea că se afla intrarea în tunel. Nu se mai vedea acum. Trebuiau să ajungă la tuburile de oxigen pe care le lăsaseră acolo, altfel nu ar fi putut să respire.

Odată ajunsa lângă mormanul de pietre, Rachel privi în jur, căutând intrarea în tunel, căutându-i pe ceilalți. Unde dispăruseră toți?

Pipăi orbește muchiile stâncoase. Monk era lângă ea şi se chinuia să-şi încheie costumul. Nu trăsese fermoarul decât pe jumătate. Partea superioară îi atârna în apă.

Unde erau rezervoarele? Nu nimerise ea bine?

O formă întunecată trecu pe deasupra lor şi mai departe de țărm. Ambarcațiunea cu aripi portante. După reacția lui Monk, îşi dădu seama că aceasta era sursa tuturor problemelor.

O presiune arzătoare crescu în plămânii lui Rachel.

O lumina incandescenta apăru în ceața din fața lor. Instinctiv, Rachel înaintă spre ea, sperând să-i găsească pe unchiul Vigor sau pe Gray. Văzu însă doi scufundători, aplecați pe nişte scutere subacvatice. Trombe de nămol se ridicau în urma lor.

Se apropiară de ei, cu intenția de a-i prinde cu spatele lipit de mal.

Capetele unor săgeți din oțel străluceau în lumină. Harpoane!

Ca pentru a confirma amenințarea, se auzi un şuierat ascuțit. O lance de oțel țâşni spre Monk. Bărbatul se aruncă într-o parte. Sulița îi străpunse jumătatea de sus a costumului.

Rachel ridica mâinile, cu fața spre scufundători.

Unul din ei ridică degetul mare, ordonându-le să iasă la suprafață.

Erau prinşi.

Gray îl ajută pe Vigor.

Monseniorul căzuse peste el în momentul când explodase barca. Fusese lovit într-o parte a capului de o bucată de fibră de sticlă. Din tăietură îi curgea sânge. Gray nu putea să aprecieze cât de gravă era rana, însă bărbatul de lângă el părea complet amețit.

Gray reuşise să ajungă la tuburile de oxigen şi încerca acum să le conecteze la costumul monseniorului. Vigor îi făcu semn să se îndepărteze când simți valul de aer. Gray luă al doilea tub şi-l reconecta rapid la propriul costum.

Inspiră adânc de câteva ori.

Privi spre intrarea în tunel. Nu se puteau refugia acolo. Cu siguranță, spre locul acesta se îndrepta şi Curtea Dragonului. Gray nu voia să mai fie prins încă o dată într-un mormânt.

Îşi înşfacă rezervorul şi arătă spre suprafața.

Vigor dădu din cap, însă se răsucea în toate direcțiile, cercetând

apa întunecată.

Gray îi înțelese teama.

Rachel.

Trebuiau să supraviețuiască, dacă voiau să aibă cea mai mică şansă de a o ajuta. Gray o luă înainte, conducându-l pe Vigor. Trebuiau să găsească o nişa în care să se adăpostească de ploaia de aşchii şi sfărâmături. Ceva mai devreme, remarcase o bărcuță scufundată, mâncată de rugină, la câțiva metri distanța, întoarsă cu fundul în sus şi sprijinită de țărm.

Îl conduse pe Vigor de-a lungul stâncilor. Bărcuța abandonata apăru în fața lor. Gray îl ascunse pe monsenior la umbra acesteia. Îi făcu semn să rămână acolo, apoi îşi puse tubul de oxigen în spate, eliberându-şi mâinile.

Arătă spre largul apei, rotindu-şi brațul în cerc.

„Mă duc să-i caut pe ceilalți."

Vigor dădu din cap, încercând, pe cât putu, să pară încrezător.

Gray o luă înapoi spre tunel. Rămânea însă cât mai aproape de fundul apei. Dacă ar fi putut, cu siguranță că şi ceilalți ar fi încercat să ajungă la tuburile de oxigen. Aluneca din umbră în umbră, rămânând ascuns.

Pe măsură ce se apropia de intrarea tunelului, o lumină strălucea tot mai tare. Încetini. De fapt, erau mai multe lumini, concentrate în jurul pietrelor.

Se ascunse în întuneric, în spatele unui colț de stâncă şi spionă.

Câțiva scufundători în costume negre se adunaseră în jurul intrării în tunel. Aveau tuburi de oxigen de dimensiuni mici, cu aer pentru mai puțin de douăzeci de minute. Pentru scufundări scurte.

Gray privi un bărbat intrând prin deschizătură, apoi dispărând înăuntrul tunelului.

După câteva clipe, transmise, probabil, un fel de confirmare. Încă cinci scufundători intrară, unul după celălalt, în tunel. Gray recunoscu ultima siluetă unduitoare care dispăruse în intrarea spre mormânt.

Seichan!

Gray se îndepărtă. Nici unul dintre colegii lui nu ar mai fi venit aici acum.

Tocmai când se retrăgea din ascunzătoare, o siluetă apăru ca din pământ în fața lui. Imensa. Vârful ascuțit al unei sulițe îl împungea direct în stomac.

Câteva lumini se aprinseră de jur împrejurul lui.

În spatele măştii, Gray recunoscu fața lui Raoul.

Rachel îl ajută pe Monk să se elibereze. Harponul îi ţintuise o parte a costumului de fundul mării. Trase de neopren şi îl eliberă.

La doi metri distanţă, cei doi scufundători stăteau aplecaţi pe scuterele lor, ca doi surferi întinşi pe nişte plăci stricate. Unul din ei le făcu semn să iasă la suprafaţă. Acum!

Rachel nu avea nevoie să o grăbească nimeni.

În timp ce se supunea ordinului, o umbra întunecata apăru în spatele celor doi scufundători.

„Ce…?"

Două sclipiri argintii.

Unul din cei doi bărbaţi din faţa lor îşi duse panicat mâna la tubul de oxigen. Prea târziu. Prin mască, Rachel îi văzu expresia îngrozită dispărând în apa mării. Cu al doilea fu şi mai rău. Se prăbuşi de pe scuter, cu un cuţit înfipt direct în gât.

Sângele se întinse ca un nor.

Atacatorul scoase lama din rana şi norul se îngroşă.

Rachel zări dunga roz de pe costumul negru.

Kat!

Primul scufundător horcăia şi se zbătea, înecându-se în propria mască. Încercă să iasă la suprafaţă, însă Kat era acolo. Cu câte un cuţit în fiecare mână, se descotorosi de bărbat cu o eficienţă brutală.

Îl îndepărtă apoi, lovindu-l cu piciorul. Tras în jos de greutatea tubului de oxigen şi a centurii, trupul i se cufunda în adâncuri.

După ce termină, Kat trase scuterul spre Rachel şi Monk. Arată spre suprafaţă şi făcu un semn spre maşina subacvatică.

Ca să poată ieşi mai repede.

Rachel habar nu avea cum funcţionează un astfel de vehicul – noroc că ştia Monk. Încăleca pe jumătatea de scândura şi înşfacă ghidonul pe care erau comenzile. Îi făcu semn lui Rachel să urce în spatele lui.

Fata îl asculta, aruncându-şi braţele în jurul umerilor bărbatului. Privirea începuse deja să i se tulbure.

Kat înotă spre celălalt scuter, cu un harpon în mână.

Monk răsuci acceleraţia şi scuterul se puse în mişcare, spre suprafaţă, spre loc sigur, spre aer proaspăt.

Ţâşniră din valuri asemenea unei balene care iese să ia aer, apoi se prăbuşiră la loc. Rachel era ameţită, dar se ţinea strâns. Monk îi conduse în viteza pe deasupra valurilor line, făcând slalom printre bucăţile rămase din şalupă, unele încă în flăcări. Benzina plutea în

strat gros deasupra apei.

Rachel riscă şi-şi desprinse o mâna, ca să poată să-şi ridice masca. Trase cu nesaț aer în piept.

Îi ridică şi masca lui Monk.

— Au! făcu acesta. Ai grijă la nas.

Trecură pe lângă fundul răsturnat al şalupei lor – doar ca să dea peste forma prelungă a bărcii cu aripi portante aşteptându-i în partea stângă.

— Poate nu ne-au văzut, şopti Monk.

Îi răspunse un ropot de împuşcături. Gloanțele loviră apa din jurul lor.

— Țin-te bine! strigă Monk.

Vârful harponului lui Raoul îl scoase pe Gray din ascunzătoare. Un alt scufundător îi ridică o a doua suliță în dreptul gâtului.

În timp ce se mişca, Gray văzu lama unui cuțit apropiindu-se de el, ghidat de mâna lui Raoul.

Înțepeni, însă lama nu tăie decât curelele tubului de oxigen. Cilindrul greu căzu pe fundul apei. Raoul făcu semn să-şi deconecteze tubul de la cască. Voiau să-l înece?

Raoul arătă spre intrarea tunelului din apropiere.

Se pare că intenționau să-l interogheze mai întâi.

Nu avea de ales.

Gray înotă înspre intrare, flancat de cei doi bărbați. Se strecură în tunel, încercând să alcătuiască un plan. Înainta spre bazinul cu apă şi găsi în încăpere alți câțiva bărbați în costume de scafandru. Minirezervoarele lor erau suficient de mici încât să le permită să traverseze tunelul. Unii începuseră să-şi dea jos vestele şi tuburile de oxigen. Alții, alertați de Raoul, întinseră harpoanele spre el.

Gray ieşi din bazin şi-şi scoase masca. La flecare mişcare a lui, cineva apropia o suliță.

O observă pe Seichan sprijinită de un perete. Părea surprinzător de relaxată. Nu făcu decât să ridice un deget.

„Salut."

Lângă Gray, o altă siluetă țâşni în bazinul cu apă. Raoul. Într-o clipită şi sprijinindu-se într-un singur braț, bărbatul masiv ieşi din apă şi se ridică în picioare. O adevărată demonstrație de gimnastică şi forță. La cât era de mare, probabil că abia încăpuse prin tunel. Îşi lăsase afară tuburile de oxigen.

Îşi scoase masca şi-şi dădu cagula pe spate, apoi se apropie de Gray.

Era pentru prima dată când Gray putea să-l vadă bine pe uriaşul bărbat. Avea trăsături ascuţite, nasul lung, subţire şi acvilin. Părul negru ca tăciunele îi ajungea până la umeri. Avea braţe foarte musculoase, groase cât pulpele lui Gray – evident de la steroizi şi de la mult prea mult tras de fiare. Nu erau rezultatul unui antrenament făcut cu cap.

„Filfizon european", îşi zise Gray.

Raoul veni lângă el, acoperindu-l cu statura lui masivă, încercând să-l intimideze.

Gray se mulţumi să ridice, întrebător, o sprânceană.

— Ce?

— O să ne spui tot ce ştii, zise Raoul. Vorbea fluent engleza, însă în tonul lui disprețuitor se resimţea un uşor accent german.

— Şi dacă nu vreau?

Raoul ridică un braţ în clipa în care un alt scafandru apăru în bazinul de la intrare. Gray îl recunoscu numaidecât pe Vigor. Îl găsiseră pe monsenior.

— Puţine sunt lucrurile pe care nu le poate detecta un radar performant, zise Raoul.

Vigor fu târât cu brutalitate afară din bazin.

Sângele din rana de la cap i se scurgea pe o parte a feţei. Fu împins înspre ei, însă se împiedica, din cauza epuizării şi căzu în genunchi.

Gray se aplecă să-l ajute, însă vârful unei sulițe îl făcu să se ridice la loc.

Un alt scafandru îşi făcu apariţia. Era evident că aducea ceva greu. Raoul se apropie şi-i luă povara. Forma îi era deja bine cunoscuta. Era o grenada incendiara.

Raoul îşi aruncă dispozitivul pe un umăr şi se întoarse lângă ei. Îşi ridica propriul harpon şi-l puse între picioarele lui Vigor.

— De vreme ce monseniorul oricum a jurat să nu-şi folosească vreodată aceasta parte a trupului, vom începe de aici. Dacă încerci să mă minți, monseniorul vostru o să poată cânta în corul bisericesc ariile de soprana.

Gray îşi îndrepta spatele.

— Ce vrei să ştii?

— Totul… dar mai întâi, arată-ne ce ai găsit.

Gray ridică braţul înspre tunelul care ducea la mormântul lui Alexandru, apoi se răsuci şi indică celălalt tunel, cel mai scurt din cele două, cel în care era nevoie să te apleci, pentru a putea intra.

— Ăsta e drumul, spuse el.

Ochii lui Vigor se lărgiră.

Raoul rânji şi ridica sulița. Făcu semn unui grup de bărbați să intre în tunel.

— Verificați!

Cinci oameni dispărură. Râmaseră numai trei cu Raoul.

Seichan, sprijinita de zid, lângă intrare, îi privi pe cei cinci dispărând. Făcu un pas, ca pentru a-i urma.

— Tu nu! spuse Raoul.

Seichan îi aruncă o privire peste umăr.

— Mai vrei să ieşi din portul ăsta, împreuna cu oamenii tăi?

Fața lui Raoul deveni stacojie.

— Barca este a noastră, îi aminti femeia, apoi se aplecă şi intră în tunel.

Raoul încleşta pumnul, dar nu spuse nimic.

Probleme în paradis…

Gray se întoarse. Vigor îl privirea insistent. Gray îi făcu semn cu ochii. „Sari în apă cu prima ocazie!”

Se întoarse iar cu fața spre tunel. Se ruga să nu se fi înşelat cu privire la ghicitoarea Sfinxului. Să o fi interpretat greşit ar fi însemnat moarte sigură. Oricum ar fi fost, avea să afle în cel mai scurt timp.

Nu le mai rămânea decât un singur mister de dezlegat.

Cine avea să moară?

Monk se luase la întrecere cu gloanțele. Scuterul său acvatic gonea deasupra apei, împins de propulsoarele cu reacție. Rachel îl ținea strâns din spate, aproape sufocându-l.

Portul era cuprins de panică. Celelalte ambarcațiuni fugeau din calea lor, împrăştiindu-se asemenea unui banc de peşti speriați.

Monk lovi marginea unei bărci de pescuit şi se simți aruncat în aer.

Gloanțele muşcară valurile de dedesubt.

— Țin-te bine! striga el.

Înclina scuterul pe o parte chiar în momentul în care loveau apa. Valurile se închiseră deasupra. Reveniră în poziție normala şi se cufundară şi mai adânc, accelerând pe sub apă, la o adâncime de un metru.

Cel puțin, asta spera că făcea.

Monk închisese ochii şi ținea pleoapele cât putea mai strânse. Oricum, n-ar fi văzut mare lucru fără mască. Înainte să se scufunde însă, zărise un iaht cu pânze ancorat chiar în fața lor.

Dacă ar fi reuşit să treacă pe sub el… să îl pună între ei şi atacatori…

Numără în gând, estimând, rugându-se.

Totul se întunecă preț de câteva clipe. Erau sub iaht. Mai numără până la patru şi țâşni în sus, spre suprafața.

Ieşiră din nou sub razele soarelui, la aer.

Monk privi în spate. Trecuseră cu mult de iaht.

— La dracu', am reuşit!

Ambarcațiunea cu aripi portante trebuia să ocolească obstacolul, pierzând teren.

— Monk! îi urla Rachel în ureche.

Întoarse capul şi zări o ambarcațiune, chiar în fața lui. Barca perechii de nudişti. La naiba! Se îndreptau direct spre marginea de acostare. Nu aveau cum s-o mai ocolească.

Monk îşi împinse întreaga greutate în față şi înclina în jos botul scuterului. Se scufundară aproape vertical… Era oare suficient cât să treacă pe sub barca turiştilor, aşa cum trecuseră pe sub iaht?

Răspunsul era nu.

Monk izbi carena cu vârful scuterului. Se răsuciră cu fundul în sus. Monk îşi încleşta cu putere mâinile pe ghidon. Scuterul se frecă de peretele de lemn al carenei. Câteva aşchii îi străpunseră umărul. Accelera motorul şi se cufunda şi mai jos.

În sfârşit, ieşi de sub barcă şi țâşni de cealaltă parte a acesteia.

Urcă în viteză spre suprafața, ştiind că nu avea prea mult timp.

Rachel nu mai era în spatele lui. Căzuse la prima ciocnire.

Gray îşi ținu respirația.

Zgomote şi strigate răsunară numaidecât dinspre tunel. Primii bărbați ajunseseră probabil la capătul pasajului. Se pare ca fusese scurt.

— *Eine Goldtur!* strigau bărbații. *O uşă de aur!*

Raoul înainta grăbit, trăgându-l pe Gray după el. Vigor era țintuit lângă marginea piscinei de harponul unui scufundător.

Tunelul, luminat de lanternele exploratorilor, nu se întindea decât pe vreo treizeci de metri şi era uşor curbat. Capătul nu putea fi văzut, însă ultimii doi bărbați şi Seichan se zăreau încadrați în lumină. Întreaga atenție le era îndreptată în față.

Dintr-odată, Gray se temu că poate se înşelaseră cu privire la cheia de aur pe care o găsiseră. Poate că era pentru aceasta uşa.

— *Es wird entriegelt!* răsună un strigăt. *Nu e încuiată!*

Din locul în care stătea, Gray auzi clichetul uşii deschizându-se.

Era prea tare.

Probabil că şi Seichan remarcase lucrul ăsta. Se răsuci pe călcâie şi făcu un salt în spate, înspre ei. Prea târziu!

Din toţi pereţii, ţăruşi ascuţiţi, de oţel, ţâşniră din firidele şi crevasele ascunse în umbră. Împânziră întreg pasajul, străpungând carne şi oase, cuibărindu-se apoi în găuri special săpate în peretele opus. Aceasta încâlceală mortală începu din spate şi se întinse spre ieşirea din tunel în numai două secunde.

Luminile clipiră. Bărbaţii urlară, traşi în ţepe.

Seichan ajunse până la doi paşi de ieşire, însă ultima ţepuşă a capcanei o prinse. Un singur ţăruş ascuţit ţâşni din zid şi îi străpunse umărul. Femeia se opri, simţindu-şi picioarele alunecându-i sub ea.

Nu scoase decât un singur geamăt. Rămăsese suspendata în aer, ca prinsa pe proţap.

Şocat, Raoul îşi slabi strânsoarea asupra lui Gray.

Profitând de acest avantaj, Gray se eliberă şi se arunca înspre bazin.

— Fugi! îi strigă el monseniorului.

Înainte să apuce să facă al doilea pas, ceva îl lovi în moalele capului. Cu putere. Se prăbuşi într-un genunchi. Fu lovit din nou, într-o parte, cu patul unui harpon.

Subestimase viteza uriaşului.

O greşeală.

Raoul îl lovi pe Gray cu piciorul în faţa şi-şi puse bocancul pe gâtul lui, apăsând cu toată greutatea.

Chinuindu-se să respire, Gray văzu cum ceilalţi bărbaţi îl pescuiau pe Vigor din piscina. Monseniorul fusese prins de glezna şi nu reuşise să scape.

Raoul se apleca. Gray îl văzu ca prin ceaţă.

— Urât din partea ta! zise el.

— N-am ştiut…

Gheata apăsă şi mai tare, împiedicându-l să-şi termine fraza.

— Însă tot m-ai ajutat cu ceva, continua uriaşul. M-ai scăpat de căţeaua aia. Acum însă, noi doi avem o problema de rezolvat.

Rachel se ridica spre suprafaţa apei, lovindu-se din nou cu capul de marginea bărcii. Se înecă şi înghiţi o gură de apă, apoi ieşi în sfârşit la aer. Tuşi şi inspiră de câteva ori adânc, din reflex, incapabila să se stăpânească. Mâinile şi picioarele îi zvâcneau necontrolat.

Un colac de salvare căzu dintr-odată lângă ea şi Rachel văzu un bărbat de vârsta mijlocie, gol puşcă, expunându-şi fără jenă părțile intime.

— *Tudo bem, Menina?*

Portugheza. O întreba dacă era bine.

Dădu din cap, încă tuşind.

Bărbatul se aplecă şi-i întinse brațul. Rachel îl apucă şi-i permise să o tragă la bordul bărcii. Se ridică în picioare, încă tremurând. Unde era Monk?

Văzu barca cu aripi portante îndepărtându-se de țărm, în larg. Motivul fu repede evident. Două şalupe ale poliției egiptene țâşniră din debarcader, avântându-se în viteză spre larg. În sfârşit, sosiseră! Agitația din port îi întârziase, probabil, dar mai bine mai târziu decât niciodată.

Simți un puternic sentiment de uşurare.

Rachel se întoarse şi o văzu pe soția, sau însoțitoarea bărbatului, la fel de dezbrăcată.

Doar că aceasta avea o puşcă.

Monk ocoli pupa ambarcațiunii, uitându-se după Rachel. În depărtare, înspre port, se auzea sirena unei şalupe de poliție. Vasul cu aripi portante se îndepărta în viteză, lăsând în spate o urmă groasa de spună.

Fugeau.

Poliția nu avea nici o şansă să-i prindă. Ambarcațiunea gonea în depărtare… spre apele internaționale sau spre cine ştie ce alt loc secret de ancorare.

Monk îşi concentră întreaga atenție asupra căutării lui Rachel. Se temea să nu o găsească plutind cu fața în jos, înecată în apa poluata. Înconjură pupa, fără a se îndepărta de barcă.

Zări agitație în spatele punții.

Rachel… stătea cu spatele la el, însă nu părea să se țină prea bine pe picioare. Bărbatul gol, de vârstă mijlocie, o susținea cu un braț.

Înghiți în sec.

— Rachel, eşti…?

Fata întoarse capul, aruncându-i o privire cuprinsă de panică. Bărbatul ridică şi celălalt braț. Ținea în mână o puşcă scurtă, semiautomată, îndreptată spre Monk.

— Oh… presupun că nu, mormăi Monk.

*

Gâtul lui Gray mai avea un pic şi se rupea.

Raoul se aplecă deasupra lui, cu un genunchi în mijlocul spatelui, cu celalalt pe gâtul lui Gray. Îşi răsuci o mână în părul prăzii sale şi-i smuci capul pe spate. Cu cealaltă mână, ținea harponul întins spre ochiul stâng al lui Vigor.

Monseniorul era în genunchi, păzit, de ambele părți, de alți doi scufundători înarmați. Un al treilea îi privea încruntat, cu un cuțit în mână. Toate privirile erau încărcate de ură. Păcăleala lui Gray îi costase cinci oameni, cinci camarazi de arme.

Gemetele se mai auzeau încă din tunelul însângerat, însă nimeni nu avea să le sară în ajutor. Nu-şi doreau decât să-i răzbune.

Raoul se aplecă şi mai aproape.

— Gata cu joaca. Ce ai aflat în…?

Un şuierat strident îl făcu să se oprească.

Harponul alunecă din mâna lui Raoul. Uriaşul scoase un geamăt asemănător unui muget şi căzu de pe spatele lui Gray.

Eliberat din strânsoare, Gray se rostogoli pe jos, înşfăcă harponul căzut şi trase într-unul din bărbații care-l țineau pe Vigor.

Săgeata îi străpunse gâtul şi omul căzu pe spate.

Cel de-al doilea bărbat se întoarse cu arma spre Gray, dar, înainte să apuce să tragă, o săgeată țâşni din piscină, spintecă aerul şi i se înfipse direct în abdomen.

Arma i se descarcă în timp ce omul se prăbuşea, dar săgeata nimeri aiurea.

Vigor îi aruncă lui Gray un harpon încărcat, apoi se trânti la pământ.

Gray înşfăcă arma şi o îndrepta spre Raoul.

Uriaşul alerga spre cel de-al doilea tunel, cel care ducea la mormântul lui Alexandru. Îşi strângea cu mâna cealaltă încheietură. Palma îi fusese străpunsă de o săgeată de oțel.

Lovitura lui Kat fusese extrem de precisă. Îl dezarmase şi-l rânise.

Ultimul soldat rămas din Curtea Dragonului, cel cu pumnalul, intrase primul în tunel şi deschidea drumul. Raoul venea în urma lui.

Gray sări în picioare, ținti spre spatele lui Raoul şi trase.

Săgeata zbură în tunel. Raoul nu avea cum să ajungă la timp la cotitură. Lovi cu zgomot spatele masiv al bărbatului. Căzu apoi la pământ, fără să-i fi produs vreo rană.

Gray îşi blestemă ghinionul. Nimerise grenada incendiară, care mai atârna încă pe umărul lui Raoul. Fusese salvat de propria bombă.

Uriaşul dispăru după prima cotitură a pasajului.

— Trebuie să plecăm! spuse Kat. I-am omorât pe cei doi gardieni de afară. M-am apropiat pe unul din scuterele lor şi i am luat prin surprindere. Dar nu ştiu câți mai sunt.

Gray privi spre tunel, ezitând.

Vigor era deja în apă.

— Rachel...?

— Am trimis-o la suprafață, cu Monk, pe alt scuter. Ar trebui să fi ajuns deja la mal.

Vigor o îmbrățişa rapid pe Kat. Ochii îi străluceau de lacrimi de uşurare. Îşi trase masca.

— Comandante?

Gray se gândi o clipă să se ducă după Raoul, însă un câine este cel mai periculos atunci când este încolțit. Nu ştia dacă nu cumva Raoul mai avea un pistol sau vreo altă armă ascunsa cine ştie pe unde, însă era cert că avea o bombă. Nu trebuia decât să o aprindă, cu un fitil scurt şi ar fi fost cu toții pierduți.

Se întoarse spre ceilalți.

Obținuseră ceea ce căutaseră.

Se lovi cu mâna peste buzunarul de la coapsă, unde ascunsese cheia de aur.

Era timpul să plece.

Gray îşi trase masca şi se duse lângă ceilalți. Pe podeaua de piatră, bărbatul pe care-l nimerise cu harponul în gât era deja mort. Celălalt gemea, cu sulița înfiptă direct în stomac. Sângele se strânsese într-o baltă în jurul lui. Avea rinichiul perforat. Sau poate că sulița îi atinsese aorta. Avea să moară în câteva minute.

Gray nu simți nici un pic de milă. Îşi aminti atrocitățile de la Koln şi din Milano.

— Să ieşim dracului de-aici!

Raoul îşi smulse sulița din mână. Oțelul se frecă de os. Simți o arsură cumplită săgetându-l din braț înspre piept. Scoase un scrâşnet de durere. Sângele îi curgea şuvoi. Îşi scoase mănuşa şi-şi legă neoprenul în jurul palmei, punând presiune asupra rănii.

Bine că nu avea nici un os rupt.

Doctorul Alberto Menardi avea suficienta pregătire medicală cât să-l facă bine.

Raoul privi încăperea luminată de lanterna care-i căzuse pe jos. Ce mai era şi locul ăsta?

Piramida de sticlă, apa, bolta cu stelele…

Ultimul supraviețuitor dintre oamenii lui, Kurt, se întoarse din tunel. Fusese să vadă ce se întâmplase la piscină.

— Au plecat, raportă el. Bernard şi Piez sunt morți.

Raoul îşi termină de bandajat rana şi se gândi la următoarea mişcare.

Trebuiau să plece urgent. Americanii puteau să trimită poliția egipteană direct aici. Planul inițial fusese să ademenească poliția locală cu ambarcațiunea cu aripi portante, lăsându-i astfel pe Raoul şi pe echipa lui să inspecteze locul în secret, după care să se retragă în barca prea puțin suspecta a celor doi nudişti de vârsta mijlocie.

Acum, situația se schimbase.

Raoul înjura şi-şi dădu rucsacul jos din spate. Avea o cameră digitală. Intenționa să înregistreze imaginea, să i-o dea lui Alberto şi să pornească pe urmele americanilor.

Nu se terminase încă.

În timp ce-şi căuta camera, lovi cu piciorul chinga în care era prinsa grenada incendiara. Un ghem de câlți căzu pe jos. Nu-l luă în seamă până când nu observa o strălucire roşiatica pe peretele de lângă el.

„La dracu'!"

Căzu într-un genunchi şi răsuci bomba cu ceasul înspre el.

00.33.

Observa o zgârietură chiar lângă cronometru. Unde lovise harponul nenorocitului de american.

00.32.

Probabil că impactul provocase vreun scurtcircuit şi activase cronometrul.

Cu degetele tremurânde, Raoul introduse codul de anulare. Nimic.

Sari în picioare. Mişcarea bruscă îi produse o durere ascuțită în mână.

— Pleacă! îi ordonă el lui Kurt.

Ochii bărbatului rămăseseră fixați pe bombă. Ridică însă privirea, dădu din cap şi o luă la fugă înspre tunel.

Raoul îşi scoase camera digitală, făcu rapid câteva fotografii, îndesă aparatul în buzunar şi se îndepărta în fugă.

00.19.

Se întoarse în prima cameră. Kurt deja dispăruse.

— Raoul! îl strigă o voce.

Se întoarse speriat, însă era doar Seichan. Cățeaua era încă prinsă în celalalt tunel.

Raoul flutura din mână.

— A fost o plăcere să fac afaceri cu tine.

Își trase masca și se aruncă în bazin. Se cufunda în tunel și îl găsi pe Kurt așteptându-l la intrare. Examina alte două cadavre, tot dintre oamenii lor.

O furie sălbatică puse stăpânire pe Raoul.

În clipa următoare însă, o vibrație puternică se simți prin apă, ca trecerea unui tren. În tunelul din spatele lui, străluci o lumină portocalie. Raoul o privi cum păleşte rapid. Zguduiturile se potoliră.

Totul dispăruse.

Raoul închise ochii. Nu avea ce să arate. Curtea avea să-și iasă din fire… poate chiar mai rău. Se gândi să plece pur și simplu înot, să dispară din peisaj. Avea destui bani, în mai multe conturi secrete din Elveția.

Însă ar fi fost hăituit toată viața.

Stația îi bâzâi în ureche.

— Foca, aici Melcul.

Deschise ochii. Era barca în care trebuia să se retragă.

— Aici Foca, răspunse el apăsat.

— Raportăm prezența a încă doi pasageri la bord.

Raoul se încrunta.

— Te rog, fi mai clar.

— O femeie pe care o cunoşti şi un american.

Raoul își încleşta pumnul rănit. Apa sărată îl ardea, provocându-i o durere insuportabila. Focul se răspândi prin el.

Perfect.

3.22 P.M.

Gray se plimba nervos prin apartamentul lor de hotel, cel pe care Monk îl rezervase încă din avion. Stăteau la ultimul etaj al hotelului Comiche. Sosieră cu douăzeci şi cinci de minute în urmă. Ferestrele balconului dădeau înspre structura de sticlă şi oțel a noii Biblioteci din Alexandria. Portul din spatele acesteia strălucea ca o nestemată albastră. Bărcile şi iahturile împânzeau

suprafața apei. Calmul se lăsase din nou peste port.

Vigor urmărise ştirile locale şi ascultase un jurnalist egiptean care raporta o confruntare între două grupări traficante de droguri. Poliția nu reuşise să-i prindă. Curtea Dragonului scăpase.

Gray mai ştia şi că mormântul fusese distrus. El şi ceilalți folosiseră tuburile de oxigen şi două scutere abandonate ca să ajungă în cealaltă parte a portului, unde îşi ascunseseră echipamentul sub un ponton. În timp ce traversau însă, Gray auzise o bufnitura înăbuşită prin apă, în spatele lor.

Grenada incendiara.

Probabil că Raoul o activase în timp ce fugea.

După ce Gray, Kat şi Vigor ieşiseră în port, îşi scoseseră tuburile de oxigen şi costumele de scafandru şi se amestecaseră în mulțimea de turişti care stăteau la soare. Merseseră apoi pe plajă până la hotel. Gray sperase să-i găsească pe Monk şi pe Rachel acolo.

Însă nici urmă de cei doi.

Nici un mesaj, nici un telefon.

— Unde ar putea fi? întreba Vigor.

Gray se întoarse spre Kat.

— I-ai văzut tu plecând pe un scuter acvatic?

Fata dădu din cap, cu o expresie chinuită de remuşcări.

— Ar fi trebuit sa mă asigur…

— Atunci, noi doi am fi fost morți, o întrerupse Gray. A trebuit să alegi.

Nu era vina ei.

Gray se freca la ochi.

— Şi apoi, e Monk cu ea.

Ideea asta îl mai liniştea cât de cât.

— Ce facem acum? întrebă Vigor.

Gray îşi coborî brațele şi privi pe fereastra.

— Trebuie să presupunem că au fost capturați. Şi nici poziția noastră nu va mai fi prea mult timp sigură. Trebuie să plecăm.

— Să plecăm? repeta Vigor ridicându-se în picioare.

Gray simțea întreaga greutatea a răspunderii pe care o purta. Se uită fix la Vigor, fără a-şi feri privirea.

— Nu avem de ales.

4.05 P.M.

Rachel îmbrăcă un halat flauşat. Îl înfăşură strâns în jurul trupului gol, în timp ce o privea fix pe cealaltă ocupantă a cabinei.

Femeia blondă, înaltă şi musculoasă, o ignoră şi se îndreptă spre uşa cabinei.

— Gata aici! strigă ea, din prag.

Uşa se deschise şi apăru o a doua femeie, geamăna cu prima, însă cu părul roşcat. Intra şi-i ţinu uşa deschisa lui Raoul. Bărbatul masiv se aplecă şi păşi în încăpere.

— E curată, raportă blonda, scoţându-şi o pereche de mânuşi de cauciuc; o controlase pe Rachel în toate cavităţile. N-are nimic ascuns.

„Da, nu mai am acum!" gândi Rachel, nervoasa. Se întoarse uşor cu spatele şi îşi strânse şi mai tare cordonul halatului sub sâni. Degetele îi tremurau. Încleşta pumnul. Simţea că o podidesc lacrimile, însă rezistă, refuzând să-i dea satisfacţie lui Raoul.

Privea atenta prin hublou, încercând să zărească vreo imagine care să-i indice unde anume erau. Dar nu vedea decât valurile marii.

Şi ea şi Monk fuseseră transferaţi de pe barca nudiştilor. Ambarcaţiunea se depărtase de port, se întâlnise cu o şalupa, apoi cei doi fuseseră legaţi fedeleş de patru bărbaţi cu gâturile groase. Fuseseră mutaţi pe barca mai mică, apoi plecaseră în viteza, tăind valurile ca o săgeata. Lui Rachel i se părea că mergeau de mai bine de jumătate de zi, însă, în realitate, nu trecuse mai mult de o oră. Când gluga îi fusese scoasă de pe cap, Rachel observase că soarele abia dacă se mişcase pe cer.

Într-un golf micuţ, ascunsă în spatele stâncilor, ambarcaţiunea cu aripi portante, acum deja cunoscuta, îi aştepta asemenea unui rechin gata să atace. Bărbaţii începură să tragă de parâme, pregătindu-se să iasă în larg. Rachel îl zărise pe Raoul la pupa, cu mâinile încrucişate la piept.

După ce fuseseră azvârliţi la bord, Rachel şi Monk fuseseră despărţiţi.

Raoul îl luase în primire pe Monk.

Rachel nu ştia ce se întâmplase apoi cu tovarăşul ei. Ea fusese împinsă sub punte, într-o cabina păzită de amazoanele astea două. Vasul ieşise numaidecât din ascunzătoarea golfului şi plecase în viteză, îndreptându-se spre largul Mediteranei.

De atunci, trecuse mai bine de jumătate de oră.

Raoul se apropie şi o înşfăcă de braţ. Cealaltă mână îi era

bandajată.

— Vino cu mine!

Degetele o strângeau tare, până la os.

Rachel se lăsă condusa în holul cu lambriuri de lemn, luminat de felinare montate în perete. Era un culoar care unea prora cu pupa. Pe dreapta şi pe stânga, erau cabinele private. Nu exista decât o singura scară abrupta, ca o scară de pod, care dădea pe puntea principală.

În loc să urce, Raoul o împinse înspre prora.

Bărbatul bătu la uşa ultimei cabine.

— *Entri!* se auzi o voce înfundată.

Raoul deschise uşa şi o târî pe Rachel înăuntru. Era o cabină mai lungă decât celula ei. Înăuntru, nu erau doar un pat şi un scaun, ci şi un birou, o noptieră şi o etajeră. Pe fiecare centimetru de suprafață plană erau întinse texte, reviste, chiar şi pergamente. Într-un colț al biroului, se afla un laptop.

Ocupantul cabinei îşi îndreptă spatele şi se întoarse spre ei. Stătuse aplecat deasupra biroului, cu ochelarii cocoțați pe vârful nasului.

— Rachel! spuse bărbatul cu căldură, de parcă ar fi fost cei mai buni prieteni.

Fata îl recunoscu pe bărbatul în vârsta din vremea când îl însoțise pe unchiul Vigor în Biblioteca Vaticanului. Fusese Prefectul-şef al Arhivelor, doctor Alberto Menardi. Trădătorul era cu vreo câțiva centimetri mai înalt decât ea, însă stătea în permanența cocoşat, ceea ce-l făcea să pară mai scund.

Bătu cu degetul în foaia de pe birou.

— Judecând după scrisul acesta recent – de femeie, dacă nu mă înşel – aş spune că harta asta a fost, aproape sigur, desenata de mâna ta.

Îi făcu semn să se apropie.

Rachel se împiedică de un teanc de cărți şi trebui să se prindă de muchia biroului ca să nu cadă. Se uita în jos, la harta Marii Mediterane. Chiar în mijloc, era desenată clepsidra, unind numele celor şapte minuni.

Nu-şi lăsă fața să-i trădeze nici o emoție.

Găsiseră harta. O îndesase într-un buzunar al costumului. Acum, îi părea rău că n-o distrusese.

Alberto se aplecă lângă ea. Respirația îi duhnea a măsline şi a vin acru. Îşi plimba degetul de-a lungul axei pe care o trasase Gray. Se oprea la Roma.

— Spune-mi ce-i cu asta.

— Este următoarea destinație, minți Rachel.

Era uşurată acum că unchiul nu trasase şi el linia în cerneală. O indicase doar cu degetul, de-a lungul muchiei cuțitului lui Gray.

Alberto întoarse capul.

— Ei şi de ce tocmai asta? Vreau să-mi povesteşti absolut tot ce s-a petrecut în mormânt. În detaliu. Raoul a avut amabilitatea să ne ofere nişte fotografii digitale, dar eu cred că povestirea unui martor prezent la evenimente este mai valoroasă.

Rachel nu spuse nimic.

Degetul lui Raoul îi pătrunse şi mai adânc în carnea de pe braț. Scânci.

Alberto îi făcu semn lui Raoul sa înceteze.

— Nu-i nevoie de aşa ceva!

Presiunea scăzu, însă Raoul nu-i dădu drumul.

— Doar îl ai pe american pentru asta, nu? zise Alberto. Poate că n-ar strica să-i arați şi ei. Cred că tuturor ne-ar prinde bine o gura de aer.

Raoul rânji.

Rachel simți ca i se strânge inima în piept de groază.

Fu condusa afară din cabina şi împinsă în sus, pe scări. În timp ce urca, Raoul întinse mâna şi-şi strecura palma sub halatul ei, căutând cu degetele. Urcă grăbita, împiedicându-se.

Scările dădeau în pupa deschisă a ambarcațiunii. Soarele făcea puntea alba să strălucească. Trei bărbați stăteau lungiți pe banchete, ținând leneş câte o puşcă.

Se uitară la ea.

Rachel îşi strânse mai tare halatul, tresărind. Încă mai simțea degetele lui Raoul pe ea. Bărbatul uriaş urcă şi el, urmat de Alberto.

Rachel ieşi în spatele unui perete scund, care separa scările de punte. Îl văzu pe Monk.

Zăcea întins pe burta, gol, cu excepția unei perechi de boxeri, cu mâinile legate la spate şi picioarele strânse între ele, la glezne. Părea că doua degete de la mâna stângă îi fuseseră rupte – erau îndoite în spate în nişte unghiuri imposibile. Puntea era mânjită de sânge. Deschise un ochi umflat când o auzi urcând.

De data asta, n-o mai întâmpina cu nici o glumă usturătoare.

Lucrul asta o sperie mai mult decât orice altceva.

Probabil că Raoul şi oamenii lui îşi vărsaseră nervii pe Monk, singura lor țintă.

— Dezlegați-i brațele! ordonă Raoul. Şi întoarceți-l pe spate.

Bărbații acționară numaidecât. Monk gemu în clipa când îi eliberară brațele. Îl întoarseră pe spate. Un gardian îi puse o puşcă în dreptul urechii.

Raoul luă o secure de pe un stâlp.

— Ce faci?

Rachel se aruncă între bărbatul uriaş şi Monk.

— Asta depinde doar de tine, spuse Raoul.

Îşi sprijini securea pe umăr.

Un bărbat răspunse unui semnal discret. Rachel îşi simți coatele înşfăcate şi strânse la spate. Fu trasă la o parte.

Raoul făcu semn cu securea spre cel de-al treilea bărbat.

— Aşază-te pe pieptul lui şi ține-i mâna stângă jos, de la cot.

Raoul se apropie, în vreme ce bărbatul făcea ce i se spusese. Privi spre Rachel.

— Cred că dragul nostru *professore* ți-a pus o întrebare.

Alberto făcu un pas în față.

— Şi să nu omiți vreun detaliu.

Rachel era prea îngrozită ca să mai poată răspunde.

— Are cinci degete numai la mâna asta, adăugă Raoul. Vom începe cu cele rupte. Oricum, nu prea-i mai folosesc la mare lucru.

Ridică securea.

— Nu! îngăimă Rachel.

— Nu face asta… gemu Monk.

Gardianul cu puşca îl lovi pe Monk cu bocancul în cap.

— Vă spun, bolborosi Rachel.

Vorbi repede, povestindu-le tot ce se petrecuse, de la descoperirea mormântului lui Alexandru până la activarea bateriilor. Nu omise nimic, cu excepția adevărului.

— Ne-a luat ceva timp, dar am dezlegat ghicitoarea… harta… cele şapte minuni… Totul ne duce înapoi de unde am început. Un cerc complet. Ne întoarcem la Roma.

Ochii lui Alberto scânteiau pe măsura ce povestea. Îi punea din când în când câte o întrebarea, apoi dădea din cap.

— Da, da…

Rachel termină.

— Asta e tot ce ştim.

Alberto se întoarse spre Raoul.

— Minte!

— Aşa mă gândeam şi eu.

Prăbuşi securea spre pământ.

4.16 P.M.

Țipătul femeii îl amuză pe Raoul.

Scoase capul securii din scândura de pe punte, unde se înfipsese. Ratase degetul americanului la o distanță cât un fir de păr. Își puse securea pe umăr şi se întoarse spre femeie. Fața îi era lividă, aproape translucidă.

— Data viitoare, nu mă mai joc, o avertiză el.

Doctorul Alberto făcu un pas în față.

— Dragul nostru de Raoul a avut amabilitatea să fotografieze din mai multe unghiuri piramida centrală. Pe suprafața, se vede o gaură de forma pătrată. Un detaliu despre care ai uitat să ne povesteşti. Să ascunzi cu intenție ceva este un păcat la fel de mare ca minciuna. Nu-i aşa, Raoul?

Bărbatul ridică securea.

— Mai încercăm o dată?

Alberto se apropie de Rachel.

— Nu e cazul ca prietenul tău să aibă de suferit. Sunt convins că ați luat ceva din mormânt. Nu are nici o logică să ne trimită înapoi la Roma, fără nici un indiciu suplimentar. Ce ați luat din piramidă?

Lacrimile se rostogoleau pe fața lui Rachel.

Raoul îi citea agonia în fiecare trăsătura a feței. Avu erecție gândindu-se la cele petrecute cu câteva clipe în urmă. Printr-un geam cu oglinda privise cum una din târfele căpitanului îşi băgase degetele prin toate locurile intime ale femeii. Şi-ar fi dorit să facă el însuşi percheziția, însă căpitanul îl refuzase. Era barca lui, el făcea regulile. Raoul nu insistase. Şi aşa, căpitanul era destul de prost dispus de când aflase de moartea lui Seichan, împreună cu atâția oameni ai lui Raoul.

Şi, în afară de asta, urma să aibă cât de curând ocazia de a-i face o inspecție privată femeii… însă el nu avea de gând să fie atât de delicat.

— Ce ați luat? insista Alberto.

Raoul depărta picioarele şi ridică securea deasupra capului. Rana proaspăt cusută îl durea, însă nu luă în seama lucrul ăsta. Poate că n-o să spună… poate că o să aibă ocazia să se mai distreze nițel.

Însă femeia clacă.

— O cheie… o cheie de aur, scânci ea, apoi se prăbuşi în genunchi pe punte.

— Gray… Comandantul Pierce a luat-o.

În spatele lacrimilor, Raoul detecta o urmă de speranță în vocea femeii.

Ştia el cum să i-o risipească.

Coborî cu forța securea. Lama reteză mâna bărbatului, de la încheietura.

4.34 P.M.

— E timpul să mergem, spuse Gray.

Îi mai lăsase pe Vigor şi pe Kat încă patruzeci şi cinci de minute ca să sune la toate spitalele şi centrele medicale din zonă. Dăduseră chiar şi câteva telefoane discrete la poliția municipala. Poate că erau răniți şi nu aveau cum sa ia legătura cu ei. Sau poate că erau la puşcărie.

Gray se ridică în clipa în care îşi auzi celularul sunând.

Toate privirile se îndreptară spre rucsac.

— Slavă Domnului! exclamă Vigor.

Puțini oameni ştiau acest număr de telefon: directorul Crowe şi oamenii lui.

Gray înşfăcă telefonul şi întinse antena. Se apropie de fereastră.

— Comandantul Pierce, spuse el.

— Voi fi scurt, ca să nu existe nici o confuzie.

Gray înțepeni. Era Raoul. Asta nu putea însemna decât că…

— Femeia şi colegul tău sunt la noi. Veți face exact cum vă spunem, altfel o să le trimitem capetele prin poştă, la Washington şi la Roma… după ce o să ne săturăm să ne jucam cu ei, desigur.

— De unde ştiu că mai sunt încă…?

Se auziră zgomote la celalalt capăt al firului. Apoi, o voce nouă. Gray simți lacrimile din spatele cuvintelor.

— Ei… Eu… I-au tăiat mâna lui Monk. A…

Telefonul îi fu smuls.

Gray încercă să nu reacționeze. Nu era momentul. Totuşi, degetele i se încleştară în jurul telefonului. Inima i se urcă în gât, blocându-i cuvintele.

— Ce vreți?

— Cheia de aur pe care ai luat-o din mormânt, spuse Raoul.

Aşadar, aflaseră. Gray înțelegea de ce Rachel le dezvăluise

secretul. Cum ar fi putut să n-o facă? Probabil că le spusese ca să-i cruțe viața lui Monk. Erau în siguranța atâta vreme cât Curtea Dragonului ştia că prețioasa cheie se afla la Gray. Dar asta nu însemna că nu i-ar fi torturat şi mai groaznic dacă el ar fi refuzat să coopereze. Îşi aminti de starea în care îl găsiseră pe preotul torturat din Milano.

— Vreți să facem schimb, spuse el rece.

— Un avion al companiei EgyptAir pleacă din Alexandria la ora 21.00 spre Geneva, Elveția. Vei fi în avionul ăla. Singur. Vei găsi documente false şi bilete într-un seif, în aşa fel încât nimeni să nu îți poată lua urma.

Îi explica apoi unde se afla seiful.

— Nu vă veți contacta superiorii… nici pe cei din Washington, nici pe cei de la Roma. Dacă încercați să faceți asta, vom afla. Ați înțeles?

— Da, spuse Gray printre dinți. Dar ce garanție am că o să-ți respecți şi tu partea din înțelegere?

— Nu ai. Dar, în semn de bună-credință, te voi contacta din nou, când vei ajunge la Geneva. Dacă îndeplineşti cu strictețe toate ordinele, o să-ți eliberez omul. Va fi trimis la un spital elvețian din partea locului. Vă vom transmite o confirmare satisfăcătoare a acestui fapt. Femeia însă va rămâne la noi până când ne dați cheia de aur.

Gray ştia că oferta de a-l elibera pe Monk era, probabil, sinceră, dar nu ca semn de bună-credință. Monk era un fel de avans la înțelegerea lor, menit să-l ademenească pe Gray spre cooperare. Încerca să-şi alunge din minte cuvintele lui Rachel. Îi tăiaseră mâna lui Monk!

Nu avea de ales.

— Voi fi în avion, spuse el.

Raoul nu terminase.

— Ceilalți din echipa ta… târfa aia şi monseniorul… pot să plece câtă vreme îşi țin gura şi nu se amestecă în povestea asta. Dacă vreunul din ei pune piciorul în Italia sau în Elveția, înțelegerea cade.

Gray se încruntă. Înțelegea motivul pentru care ceilalți nu trebuiau să vină în Elveția. Dar Italia? Apoi, îşi dădu seama! Îşi aminti de harta lui Rachel. Linia pe care o trasase el. Ducea la Roma. Rachel le spuse multe… dar nu tot.

Bravo ei!

— De acord, spuse Gray.

Mai multe scenarii începuseră deja să prindă viață în mintea lui.

— Încearcă până şi cea mai mică şmecherie şi n-o să-i mai vezi niciodată nici pe femeie, nici pe colegul tău de echipă… doar bucăți din ei, pe care le vei primi prin poştă.

Legătura se întrerupse.

Gray lăsă telefonul şi se întoarse spre ceilalți. Repetă conversația cuvânt cu cuvânt, ca să priceapă cât mai bine.

— Mă duc acolo.

Fața lui Vigor era albă ca varul. Cel mai cumplit coşmar al lui devenise realitate.

— Ți-ar putea aranja o ambuscadă în orice clipă, zise Kat.

Gray dădu din cap.

— Cred însă că mă vor lăsa în pace, câtă vreme mă îndrept spre ei. N-ar risca să piardă cheia, într-o tentativă eşuată.

— Şi noi ce facem? întrebă Vigor.

— Vreau să mergeți amândoi la Avignon. Încercați să descifrați misterul de acolo.

— Eu… nu pot, zise Vigor. Rachel…

Se prăbuşi pe pat.

Gray vorbi cu fermitate:

— Rachel a oferit o mica şansa în Avignon. Un fel de deriva. Plătită cu sângele şi trupul lui Monk. Nu permit ca eforturile lor să fie zădărnicite.

Vigor ridică privirea.

— Trebuie să ai încredere în mine, spuse Gray cu hotărâre. O să ți-o aduc pe Rachel. Ai cuvântul meu.

Vigor îl privi fix, încercând parcă să citească ceva pe fața lui. Indiferent ce găsi, păru să-i ofere o oarecare împăcare. Gray spera că era de-ajuns.

— Şi cum o să…? începu Kat.

Gray clătină din cap, îndepărtându-se.

— De acum încolo, cu cât ştim mai puțin unii despre alții, cu atât mai bine.

Traversă camera şi îşi luă rucsacul.

— Vă voi contacta eu în clipa când o s-o găsesc pe Rachel. Ieşi din camera.

Cu o singura speranța.

5.55 P.M.

Seichan stătea pe întuneric, ținând în mână lama rupta a unui cuțit.

Țăruşul din umăr încă o mai ținea țintuită de perete. Lancea groasă de trei centimetri îi pătrunsese pe sub claviculă şi îi ieşise prin partea de sus a umărului, ratând vasele majore de sânge şi omoplații. Însă rămăsese țintuita în loc. Sângele care curgea întruna îi umpluse costumul de scufundare.

Fiecare mişcare îi provoca o durere agonizanta.

Dar era în viața!

Ultimii dintre oamenii lui Raoul încetaseră să mai geamă după ce se stinsese şi cea din urma lanternă. Bomba incendiară pe care Raoul o lăsase să distrugă încăperea de dincolo abia dacă ajunsese până la ea. Totuşi, căldură fusese la un pas să o mistuie, însă acum tânjea după acea căldură.

Un fior de gheața pusese stăpânire pe ea, chiar şi acolo unde era acoperită de costum. Piatra de care era lipită îi absorbea toată căldură din corp. Şi cantitatea mare de sânge pierdut nu o ajuta deloc.

Dar Seichan refuza să se predea. Strânse între degete lama cuțitului pe care o ținea în mână. Lovise cu el blocul de piatră, acolo unde intra vârful ascuțit al țepuşei. Dacă ar fi putut să lărgească locul, să elibereze țăruşul…

Aşchii de piatră căzuseră sub ea. Tot jos era şi mânerul rupt al pumnalului ei. Se rupsese la scurt timp după ce începuse operațiunea.

Nu-i mai rămăsese decât o bucata de lamă, de zece centimetri. Degetele îi sângerau. Se tăiase în lama cuțitului şi în stânca ascuțită. Era un efort zadarnic.

O transpirație rece îi acoperise fața.

Într-o parte, zări o lumina. Crezu mai întâi că îşi imaginează. Întoarse capul. Intrarea în bazin strălucea. Lumina deveni şi mai intensă.

Apa se tulbură. Venea cineva.

Seichan înşfăcă lama cuțitului – se temea, în acelaşi timp îndrăznea să spere.

Cine era?

O silueta întunecata ieşi din apă. Un scufundător. Lumina lanternei o orbi. Silueta urcă pe mal.

Îşi duse mâna la ochi, ca să umbrească lumina bruscă şi puternica.

Scufundătorul coborî lanterna.

Seichan recunoscu un chip familiar în momentul în care bărbatul îşi scoase masca şi se apropie. Comandantul Gray Eierce.

Se apropie de ea şi ridica un fierăstrău.

— Să stăm de vorbă.

ZIUA A PATRA

14
GOTIC

27 IULIE, 6.02 P.M.
WASHINGTON, D.C.

Directorul Painter Crowe ştia că îl aştepta încă o noapte de nesomn. Tocmai primise din Egipt rapoartele despre atacul din Portul de Est, din Alexandria. Fusese oare implicată echipa lui Gray? Nu avuseseră nici un satelit în zonă la acea ora, aşa că nu putuseră să-şi dea seama ce se petrecuse.

Şi încă nu primise nici o informaţie de pe teren. Ultimele mesaje le schimbaseră cu douăsprezece ore în urmă.

Lui Painter îi părea acum rău că nu-i împărtăşise bănuielile lui Gray Pierce. La acel moment însă, nu fuseseră decât atât – bănuieli.

Painter avusese nevoie de timp ca să facă rost de nişte informaţii suplimentare. Şi tot nu era sigur. Dacă ar fi acţionat mai direct, conspiratorul şi-ar fi dat seama că fusese descoperit. În cazul ăsta, Gray şi oamenii lui ar fi fost în mare pericol.

Aşa că Painter preferase să acţioneze singur.

O bătaie în uşa biroului îl făcu să-şi ridice ochii de pe ecranul computerului.

Întoarse monitorul, ca să nu se poată vedea la ce lucra. Apăsă butonul care deschidea, cu un bâzâit, încuietoarea. Secretara îşi terminase programul.

Logan Gregory intră în încăpere.

— Avionul cu reacţie mai are puţin şi ajunge la destinaţie.

— Tot spre Marsilia se îndreaptă? întrebă Painter.

Logan dădu din cap.

— Trebuie să aterizeze în opt minute. Chiar după miezul nopţii, ora locală.

— De ce tocmai în Franţa? spuse Painter, frecându-şi ochii obosiţi. Şi refuză în continuare să comunice?

— Pilotul ne-a confirmat destinaţia, dar n-a vrut să ne spună mai mult. Am reuşit să obţin o informaţie de la oficiul vamal francez. Sunt doi pasageri la bord.

— Doar doi?

Painter îşi îndrepta spatele, încruntându-se.

— Zboară cu documente diplomatice. În anonimat. Pot încerca să aflu despre ce e vorba.

Painter trebuia să fie extrem de atent de acum înainte.

— Nu, spuse el. S-ar putea să le trezească suspiciuni. E clar ca oamenii noştri vor sa acționeze din umbra. Să-i lăsam în pace. Momentan.

— Da, domnule. Am primit şi alerte de la Roma. Nici Vaticanul, nici serviciul de Carabinieri nu au primit nici o veste şi au început să-şi facă griji.

Painter era nevoit să le ofere ceva, altfel risca sa întâmpine dificultăți din partea autorităților europene. Îşi cântări în gând variantele. Nu putea dura prea mult până când autoritățile europene aveau să stabilească destinația avionului. Trebuia să fie îndeajuns.

— Fi cooperant, zise el în cele din urmă. Spune-le că avionul se îndreaptă spre Marsilia şi că le vom mai trimite şi alte informații de îndată ce aflăm mai multe.

— Da, domnule.

Painter privi ecranul negru al computerului. I se ivea o şansa. Slaba, ce-i drept, dar tentanta.

— După ce-i contactezi, vreau să-mi faci un serviciu şi să duci ceva la DARPA.

Logan se încrunta.

— Am ceva ce aş vrea să-i fie înmânat personal doctorului Sean McKnight.

Painter îi întinse o scrisoare sigilată, într-un plic mare şi roşu.

— Dar nimeni un trebuie să ştie că te duci acolo.

Logan păru mirat, însă dădu din cap.

— O sa mă ocup.

Luă plicul, îl prinse sub braț şi se răsuci pe călcâie.

Painter îi strigă din spate:

— Discreție totală!

— Puteți avea încredere în mine, zise Logan cu fermitate.

Apoi uşa se închise cu un clichet.

Painter îşi porni la loc monitorul. Era o hartă a Bazinului mediteranean, traversat în toate direcțiile de linii galbene şi albastre. Traiectorii de satelit. Puse vârful pixului pe una dintre ele. Cel mai nou satelit de la NRO, poreclit Ochi de Şoim. Apăsă de două ori butonul mouse-ului. Apărură detaliile traiectoriei şi

parametrii de căutare.

Introduse cuvântul Marsilia. Apărură timpii. Îi confrunta cu harta meteorologică de la NOAA. O furtuna se îndrepta spre sudul Franței. Norii groşi ar fi putut bloca imaginea. Şansa care i se oferise era foarte mică.

Painter se uită la ceas. Ridică telefonul şi vorbi cu oamenii de la paza.

— Informați-mă în clipa în care Logan Gregory părăseşte centrul de comandă.

— Da, domnule.

Painter puse la loc receptorul. Momentul avea sa fie critic. Mai aşteptă alte cincisprezece minute, privind furtuna traversând Europa de Vest.

— Haide… mormăi el.

Telefonul sună în sfârşit. După ce primi confirmarea că Logan plecase, Painter se ridică şi ieşi din birou. Transmisiile prin satelit erau un etaj mai jos, lângă biroul lui Logan. Painter pătrunse în fugă în încăpere. Găsi un singur tehnician cu un registru de note, ascuns printre monitoare şi computere.

Bărbatul fu atât de surprins de apariția bruscă a superiorului său, încât sări ca ars în picioare.

— Domnule Director Crowe… cu ce vă pot ajuta?

— Adu-mi în imagine satelitul HE4 de la NRO.

— Ochi de Şoim?

Painter dădu din cap.

— Nu mi s-a dat acordul pentru acest…

Painter îi puse în față o parolă lungă, din multe cifre. Nu era valabila decât pentru următoarea jumătate de oră. O obținuse de la Sean McKnight.

Tehnicianul căscă ochii şi se apucă de treabă.

— Nu era cazul să veniți personal aici. Doctor Gregory ar fi putut să vă transmită informația direct în birou.

— Logan a plecat, spuse Painter, punându-şi mâna pe spatele tehnicianului. Şi mai vreau să ştergi toate înregistrările pe care o să le faci. Să nu rămână nimic. Ca şi când această activitate nici nu ar fi avut loc. Să nu se ştie nimic, nici măcar în interiorul Sigma.

— Am înțeles, domnule.

Tehnicianul arătă spre un ecran.

— O să apară pe monitorul ăsta. Îmi trebuie nişte coordonate GPS.

Painter i le dădu.

După un lung moment de aşteptare, suprafaţa întunecată a aeroportului apăru în imagine.

Aeroportul din Marsilia.

Painter mări imaginea uneia dintre porţi. Peste câteva clipe, se văzu clar. Era un avion micuţ, un Citation X. Staţiona chiar lângă poartă, cu uşa deschisă. Painter se aplecă, blocându-i vederea tehnicianului.

„Era prea târziu?"

Zări o mişcare. Apăru o siluetă, apoi o alta. Coborau în grabă scările. Painter nu avu nevoie să mărească şi mai mult imaginea ca să îi recunoască.

Erau Monseniorul Verona şi Kat Bryant.

Painter aşteptă. Poate că informaţia fusese greşită. Poate ca erau totuşi cu toţii la bord.

Imaginea de pe ecran deveni brusc neclară.

— Se apropie o furtună, spuse tehnicianul.

Painter privea în continuare. Nici un alt pasager nu mai coborî din avion. Kat şi monseniorul dispărură prin poarta aeroportului. Cu o expresie încruntată, Painter îi făcu semn tehnicianului să întrerupă legătura. Îi mulţumi, apoi ieşi din cameră.

„Unde dracu' era Gray?"

1.04 A.M.
GENEVA, ELVEŢIA

Gray stătea în cabina de clasa întâi a avionului companiei EgyptAir. Măcar atâta lucru era nevoit să recunoască – Curtea Dragonului nu se uita la bani. Privi în jurul cabinei micuţe. Opt locuri. Şase pasageri. Cel puţin unul, dacă nu chiar mai mulţi dintre ei, erau cu siguranţă spioni ai Curţii, trimişi să stea cu ochii pe el.

Nu conta. Coopera în totalitate… pentru moment.

Îşi luase biletele de avion şi actele false dintr-un seif de autogara, apoi se dusese direct la aeroport. Zborul de patru ore părea să nu se mai sfârşească. Mânca specialităţile culinare care i se serviră, bău două pahare de vin roşu, se uită la un film cu Julia Roberts, reuşi chiar să doarmă patruzeci şi două de minute.

Se întoarse spre fereastră. Cheia de aur îl apăsa pe piept. O pusese pe un lanţ, în jurul gâtului. Temperatura corpului încălzise

metalul, însă o simțea în continuare rece şi grea. Atârna cu greutatea vieților a doi oameni. Se gândi la Monk – nonşalant, ager, sufletist. Şi la Rachel. Un amestec de oțel şi mătase, intrigant şi complicat. Însă ultimele cuvinte pe care i le rostise femeia îi răsunau neîncetat în minte. Păreau încărcate de durere şi panică. Ceea ce-l tulbura cel mai tare însă era ideea că fata fusese prinsă în timp ce se afla în grija lui.

Gray privi pe fereastră. Avionul coborî într-un unghi destul de înclinat, necesar însă pentru a putea ateriza în oraşul din Alpi.

Luminile Genevei apărură strălucitoare. În lumina lunii, crestele şi lacul păreau argintii.

Avionul trecu peste Rhon, fluviul care împărțea oraşul în două. Dispozitivele de aterizare începură să iasă cu zgomot. Peste câteva clipe, erau pe Aeroportul Internațional din Geneva.

Merseră până la poartă şi Gray aşteptă să se golească toată cabina înainte să îşi ia bagajul de mână pe care şi-l făcuse cu atâta grijă. Spera că luase tot ce-i trebuia. Îşi aruncă rucsacul pe umeri şi se îndreptă spre ieşire.

În timp ce ieşea din cabina de clasa întâi, privi în toate direcțiile, căutând din ochi orice posibil pericol.

Şi încă un lucru. Pe tovarăşa sa de drum.

Femeia călătorise la clasa a doua. Purta o perucă lungă şi blondă, un costum de afaceri bleumarin, cu croială clasică şi ochelari groşi de soare. Stătea uşor aplecată, cu brațul stâng susținut de o eşarfă, pe jumătate ascuns sub haina. Deghizarea nu ar fi trecut de nici o inspecție cât de cât atentă. Însă nimeni nu se aştepta să o mai vadă.

Seichan era moartă pentru întreaga lume.

Ieşi în fața lui, fără să-i arunce măcar o privire.

Gray o urmă, lăsând câțiva pasageri între ei. Odată ajuns pe terminal, se aşeză la coada de la vamă, îşi arătă actele false pe care îi puseră ştampila, apoi pleca mai departe. Nu avea alt bagaj în afară de rucsac.

Ieşi în strada puternic luminata. Era încă destul de aglomerată. Călătorii se îndreptară spre maşini şi taxiuri.

Gray nu avea nici cea mai vagă idee ce trebuia să facă acum. Aştepta să îl contacteze unul din oamenii lui Raoul. Se îndreptă spre stația de taxiuri.

Seichan dispăruse, însă Gray o simțea pe aproape.

Avusese nevoie de un aliat. Forțat să rupă orice legătură cu Washingtonul şi cu propriii colegi de echipă, trebuise să cadă la

învoiala cu diavolul. O eliberase cu ajutorul ferăstrăului, după ce îi smulsese o promisiune. Aveau să lucreze împreună. Gray o elibera, însă doar cu promisiunea ca femeia să îl ajute, la rândul ei, să o elibereze pe Rachel. După asta, îşi vedea fiecare de drumul lui. Nu şi-ar mai fi datorat nimic unul altuia, ar fi fost chit.

Seichan fusese de acord.

În timp ce-şi trata şi-şi bandaja rana, îl privise într-un mod extrem de ciudat, dezbrăcata până la brâu, cu sânii goi, fără pic de jena. Îl studia concentrată, cu intensitate, ca pe o curiozitate, un element ciudat. Nu spusese prea multe. Era epuizata, poate chiar în stare de şoc. Îşi revenise însă destul de repede şi îşi recăpătase mersul agil, de leoaică şi sclipirea vicleana şi totodată amuzata a ochilor.

Gray ştia că nu îl ajuta atât din obligație, cât din furie fața de Raoul. Era şi în avantajul ei să coopereze. Bărbatul o lăsase pradă unei morți în chinuri. De-abia aştepta să-l facă să plătească. Indiferent ce înțelegere ar fi existat între Curte şi Breasla, nu mai avea nici o valoare pentru ea. Nu-şi mai dorea decât să se răzbune.

Dar să fi fost numai atât?

Gray nu putea uita privirea ei intensă, încărcată de curiozitate. Îşi aminti însă şi că Painter îl prevenise în legătură cu ea. Probabil că neîncrederea i se citea pe față.

„Da, aşa este, o să te trădez, îi spusese Seichan cât se poate de nonşalant în timp ce-şi îmbrăcă bluza. Dar numai după ce terminam povestea asta. Şi tu vei încerca acelaşi lucru. Amândoi ştim asta. Neîncredere reciproca. Cea mai sigura formă de sinceritate."

Celularul lui Gray sună în cele din urmă. Îl scoase din rucsac.

— Comandantul Pierce, zise el sec.

— Bun venit în Elveția, îl întâmpină vocea lui Raoul. Te așteaptă nişte bilete de tren pentru Lausanne la gara din centrul oraşului, pe numele tău fals. Trenul pleacă în treizeci de minute. Să nu îl pierzi.

— Şi colegul meu? întrebă Gray.

— După cum ți-am promis, e deja în drum spre un spital din Geneva. Vei primi confirmarea înainte să te sui în tren.

Gray se îndrepta spre stația de taxiuri.

— Locotenent Verona? întrebă el.

— Femeia este cazată în cele mai bune condiții. Momentan. Să nu pierzi trenul!

Legătura se întrerupse.

Gray urca în taxi. Nu se obosi să se uite după Seichan. Introdusese un cip în telefonul lui, care făcea legătura cu mobilul ei. Auzise întreaga conversație. Gray era convins că nu-i va fi prea greu sa țină pasul.

— Gara centrala, îi spuse şoferului.

Dând scurt din cap, taximetristul ieşi pe arterele principale şi o lua spre centrul Genevei. Gray se cufunda în scaun. Seichan avusese dreptate. După ce aflase că fusese chemat în Elveția, femeia îi spusese unde bănuia ea că era ținuta Rachel. Într-un castel din Alpii Savoy.

După zece minute, taxiul înainta pe malul lacului. O fântâna arteziană uriaşă arunca apa la peste o suta de metri înălțime. Renumita Jet d'Eau. Era luminata de fasciculele unor proiectoare, ca într-o poveste. Un festival era în plină desfăşurare.

Gray auzi cântece şi râsete.

Parcă ar fi venit din altă lume.

Peste câteva minute, taxiul opri în fața gării. Gray se duse la ghişeul de bilete, îşi spuse numele fals şi arătă actele. I se dădură bilete către Lausanne, oraşul de pe malul lacului.

Se îndreptă spre intrarea pe peron, privind cu băgare de seamă în jur. Nu o văzu pe Seichan. Pentru o clipă îi îngheța inima de spaimă. Dacă plecase, pur şi simplu? Dacă îl păcălise şi lucrase mână-n mână cu Raoul? Gray îşi alunga aceste gânduri. Făcuse o alegere. Era un risc calculat.

Telefonul suna din nou.

Îl scoase şi-i ridică antena.

— Comandantul Pierce, zise el.

— Ai două minute să te bucuri!

Era tot Raoul. Se auzi un clinchet, apoi un bâzâit, semn că se făcea un transfer de legătură. Următoarea voce se auzi mai îndepărtat, cu un uşor ecou. Era însă încântător de familiară.

— Comandante?

— Sunt aici, Monk. Tu unde eşti?

Gray era convins că nu doar Seichan trăgea cu urechea la conversația lor. Trebuia să fie atent.

— M-au lăsat la un spital cu telefonul ăsta. Mi-au spus că o să mă suni. Sunt în camera de urgențe. Toți afurisiții ăştia de doctori nu vorbesc decât în franceză.

— Eşti în Geneva, îi spuse Gray. Cum te simți?

Urmă o pauză lungă.

— Ştiu că ți-au tăiat mâna, spuse Gray.

— Nenorociții dracului! zise Monk furios. Aveau un doctor cu ei la bord. Mi-au dat medicamente şi mi-au dezinfectat… ciotul! Doctorii de aici vor radiografii şi tot felul de prostii de-astea, însă par mulțumiți de… hmm… *mâna* de lucru a celuilalt, dacă putem spune aşa.

Gray aprecie faptul că Monk încerca să glumească. Însă vocea îi suna trist.

— Rachel?

Durerea îi accentua cuvintele.

— N-am mai văzut-o de când mi-au dat medicamentele. Nu am nici cea mai vagă idee unde este. Dar… dar, Gray…

— Ce este?

— Trebuie s-o scapi din mâinile lor.

— Asta încerc să fac. Dar cum rămâne cu tine? Eşti în siguranță?

— Aşa s-ar părea, zise Monk. Mi s-a spus să-mi țin gura. I-am ascultat, am făcut pe prostul. Totuşi, doctorii au chemat poliția. Sunt ținut sub pază.

— Deocamdată, fă aşa cum îți spun ei, zise Gray. Te scot eu de-acolo cât pot mai repede.

— Gray! zise Monk cu vocea încordată.

Gray îi recunoscu tonul. Încerca să-i comunice ceva, însă ştia că şi alții le ascultau conversația.

— Mie… mie mi-au dat drumul.

Legătura fâşâi din nou. Raoul reveni pe fir.

— Timpul a expirat. După cum vezi, suntem oameni de cuvânt. Dacă vrei s-o eliberam şi pe femeie, adu-ne cheia.

— Am înțeles. Ce trebuie să fac?

— O maşină o să te aştepte în gara din Lausanne.

— Nu, spuse Gray. Nu mă dau pe mâna voastră până când Rachel nu e în siguranță. Când ajung în Lausanne, vreau să-mi confirmați că este în viața. Facem atunci aranjamentele.

— Nu-ți forța norocul, mârâi Raoul. N-aş vrea să te văd cu mâna retezată, la fel ca prietenul tău. Ne vom continua conversația după ce ajungi.

Legătură se întrerupse.

Gray coborî telefonul de la ureche. „Aşadar, Raoul era în Lausanne."

Aştepta trenul. Era ultima plecare în acea noapte. Peronul era destul de aglomerat. Îşi cercetă din priviri tovarăşii de drum. Nici urmă de Seichan. Oare şi aici erau spioni de-ai Curții?

În cele din urma, trenul sosi. Se opri cu o pufnitură surdă. Gray urcă în vagonul din mijloc, apoi trecu în viteză din vagon în vagon până când ajunse la ultimul. Spera să scape în felul ăsta de orice posibili urmăritori.

La trecerea dintre ultimele două vagoane, îl aştepta Seichan.

Nu-i adresă nici un cuvânt. Îi întinse doar o bucata veche de piele. Se răsuci pe călcâie şi dispăru pe o ieşire de urgenţă care se deschidea pe partea opusa a şinelor, la distanţa de peron.

Gray o urmă, aruncându-se la pământ. Îşi strânse haina şi ridica gulerul.

Seichan traversa în grabă cealaltă şină şi urcă pe un peron din apropiere.

Ieşiră din gară şi Gray se trezi la marginea unei parcări.

O motocicletă BMW, negru cu galben, îi aştepta la un pas distanţa.

— Urcă! spuse Seichan. Va trebui să conduci tu. Umărul meu…

Îşi scosese eşarfa şi condusese până aici de la centrul de închiriere, însă până la Lausanne erau optzeci de kilometri.

Gray urcă pe locul din faţă, îşi ridică sacoul la spate. Locul încă mai era cald.

Seichan se sui în spatele lui şi-i cuprinse talia cu braţul sănătos.

Gray ambală motorul. Memorase deja drumul spre Lausanne. Ieşi repede din parcare şi acceleră de îndată ce se văzu în strada. O luă pe autostrada care ducea din Geneva spre munţi.

Farurile luminau în faţă.

Alerga după lumină, din ce în ce mai repede. Vântul îi umplea marginile hainei. Seichan se apropie şi mai mult de el, cu braţul în jurul lui, cu mâna sub haină. Degetele ei îi strângeau centura.

Rezistă tentaţiei de a-i îndepărta mâna. Fie că fusese o idee bună sau nu, îşi aşternuse patul şi acum trebuia să doarmă-n el. Gonea ca vântul pe autostrada îngustă. Trebuia să ajungă în Lausanne cu jumătate de oră înaintea trenului. Oare era îndeajuns?

Pe măsură ce urca munţii de pe marginea lacului, mintea lui Gray se întoarse la conversaţia pe care o avusese cu Monk. Oare ce încercase prietenul lui să-i spună? „Mie mi-au dat drumul.” Asta era deja evident. Cu siguranţă, Monk ascunsese un mesaj în cuvintele astea.

Se gândi la modul în care analizase situaţia în Egipt. Ştiuse că oamenii Curţii îi vor da drumul lui Monk. Cu siguranţă, nu făceau

asta decât ca să se asigure de cooperarea lui Gray. Şi oricum, lui Raoul îi rămânea Rachel, ca miză de negociere.

„Mie mi-au dat drumul."

Să fi fost oare mai mult de atât? Curtea era nemiloasă. Cu siguranță, nu ar fi renunțat prea uşor la un bun pe care îl considerau valoros. Îl torturaseră pe Monk ca să o facă pe Rachel sa vorbească. Erau oare dispuşi sa renunțe cu atâta uşurință la un asemenea avantaj? Monk avea dreptate. Asta însemna că o mai aveau pe Rachel la mână cu încă ceva, ceva cu şi mai mare greutate.

Dar ce?

2.02 A.M.
LAUSANNE, ELVEŢIA

Rachel stătea în celula ei, amorțită şi epuizată.

Ori de câte ori închidea ochii, revedea imaginile de groază. Vedea securea prăbuşindu-se. Trupul lui Monk zvâcnind. Mâna retezată sărindu-i pe punte, asemenea unui peşte aruncat de valuri. Sângele țâşnind.

Alberto țipase la Raoul, condamnând această acțiune – nu pentru brutalitatea gestului, ci pentru că dorea să-l păstreze pe bărbat în viață. Raoul dăduse nepăsător din mână. Îi legaseră un bandaj. Alberto îi pusese pe oamenii lui Raoul să-l târască pe Monk sub punte.

Ceva mai târziu, unul din oamenii Breslei o informase că Monk era încă în viață. Două ore mai târziu, acostaseră lângă o insulă din Marea Mediterană. Fuseseră transferați într-un avion mic, particular.

Rachel îl zărise pe Monk – amețit, cu mâna retezată bandajată până la cot, legat de o targă. Fusese apoi închisă într-o cabină din fundul avionului. Singură. Fără ferestre. Pe parcursul următoarelor cinci ore, aterizaseră de două ori. Apoi, în sfârşit, o scoseseră din cabină.

Monk nu mai era.

Raoul o legase la ochi şi-i pusese căluş la gură. Fusese mutată din avion într-un camion. După încă o jumătate de drum cu multe serpentine, ajunseseră la destinația finală. Auzise roțile scârțâind pe nişte scânduri de lemn. Un pod. Camionul se oprise.

Când o târâseră afară din maşină, auzise un adevărat vacarm

de lătrături şi mârâituri, puternice şi furioase. Probabil erau într-un fel de adăpost de animale…

Fusese condusă printr-o deschizătură, apoi coborâse nişte trepte. O uşă se închisese în urma ei, estompând lătrăturile. Simțise miros de piatră rece şi umezeală. Mai simțise şi o presiune de altitudine, în timp ce camionul o aducea aici.

Munți!

În cele din urmă, fusese împinsă înainte şi se împiedicase de un prag. Căzuse în patru labe.

Raoul o înşfăcase de fund cu ambele mâini şi râsese.

— Ia te uită la ea! Deja nu mai are răbdare!

Rachel sărise ca arsă şi se izbise cu umărul în ceva tare. În sfârşit, îi scoseseră căluşul şi gluga de pe ochi.

Îşi freca umărul şi privi în jur. Se afla într-o celulă mică, de piatră. Nici aici nu erau ferestre. Începuse să piardă noțiunea timpului. Singura mobilă din celulă era un pătuț de fier, cu o saltea subțire răsucită la un capăt. O pernă deasupra. Nu erau cearşafuri.

Celula nu avea gratii. Un perete era în întregime făcut din sticla. În ea se deschideau o uşă etanşată cu cauciuc şi câteva găuri de ventilație de mărimea unui pumn. Dar până şi acestea erau prevăzute cu un fel de capace care puteau fi închise – pentru izolare fonică sau pentru a provoca sufocarea lentă a prizonierului.

Trecuse o jumătate de oră de când o lăsaseră acolo.

Nu erau nici măcar paznici. Distinse totuşi nişte voci în fundul coridorului, probabil din capul scărilor.

Se iscă zarvă. Rachel îşi înălță capul şi se ridică în picioare.

Vocea răguşită a lui Raoul împărțea ordine. Se îndepărtă de peretele de sticlă. Îi înapoiaseră hainele pe barcă, dar nu mai avea nici o armă.

Raoul apăru încadrat de doi bărbați.

Nu părea prea fericit.

— Scoateți-o de aici! mârâi el.

O cheie deschise uşa şi unul din cei doi bărbați o târî afară.

— Pe aici! spuse Raoul.

O împinse în josul coridorului.

Rachel văzu şi alte celule, unele sigilate, ca a ei, altele deschise şi pline cu sticle de vin.

Raoul o împinse până în dreptul unor scări pe care o forță sa le urce. Ieşiră într-o curte întunecată. Era înconjurată de ziduri înalte, de piatră. Sub o arcadă, era o poartă, acum bine închisă,

care dădea spre un pod îngust, ce se întindea peste un defileu.

Era într-un castel.

Un şir de camioane erau aliniate de-a lungul zidului de lângă poartă.

Lângă alt zid, se aflau douăzeci de cuşti, legate cu lanțuri între ele. Mârâituri înfundate se auzeau din acea direcție. Nişte umbre masive se mişcau prin întuneric, musculoase şi puternice.

Probabil ca Raoul îi observase interesul.

— Perro de Presa Canario, zise el cu mândrie. Câini de lupta. O rasă veche, de la 1800. Specimenul perfect, creat exclusiv pentru luptă. Un pachet de muşchi, fălci şi colți.

Rachel se întrebă dacă nu cumva se descria pe el însuşi.

Raoul o conduse departe de poarta, spre construcția centrală. Două şiruri de trepte urcau spre o uşă masivă, de stejar. Era luminata puternic de nişte felinare. Părea aproape primitoare. Însă nu o luară într-acolo. O uşă laterală conducea spre un nivel de sub scări.

Raoul descuie uşa de jos.

Când aceasta se deschise, Rachel simți miros de antiseptic şi o duhoare grea, apăsătoare. Fu împinsă într-o cameră pătrată, luminată puternic cu neoane. Ziduri de piatră, podea acoperită cu linoleum. Un gardian stătea în fața singurei uşi care ducea mai departe.

Raoul traversă încăperea şi o deschise.

În spatele uşii, se întindea un coridor lung şi pustiu. O serie de camere se deschideau din el. Rachel aruncă o privire în câteva, în timp ce străbăteau pasajul. Una era plină cu nişte cuşti de oțel inoxidabil. O alta era ocupata de câteva şiruri de computere. „Electromagneți, se gândi Rachel, folosiți pentru experimente cu compuşii în stare M." într-o a treia cameră era o singură masă, de oțel, aproximativ în forma unui X. Curelele de piele indicau că masa era folosită pentru a ține un bărbat sau o femeie cu membrele depărtate. O lampă chirurgicală atârna deasupra.

Imaginea îi provocă fiori până în măduva oaselor.

Încă şase încăperi se deschideau mai încolo. Văzuse destul şi fu fericită când se opriră în dreptul unei uşi de pe perele opus.

Raoul ciocăni, apoi o deschise.

Rachel fu surprinsă de contrastul dintre restul încăperilor şi camera ce se deschidea în fața ei. Parcă ar fi păşit în salonul unui distins învățat al Societății Regale, de la începutul secolului al XX-lea. Întreaga încăpere era îmbrăcată în lambriuri de abanos şi nuc.

Pe podea era întins un covor turcesc, foarte gros, lucrat în culori de verde şi roşu-cărămiziu.

Rafturi şi dulapuri acopereau în întregime pereţii, încărcate cu texte şi cărţi frumos aranjate. În spatele unei vitrine de sticla, Rachel remarca o ediţie princeps a *Principia,* de Isaac Newton şi, lângă ea, *Originea speciilor* a lui Darwin. Un manuscris egiptean stătea întins într-o casetă de sticla, scăldat în lumină. Rachel se întrebă dacă nu cumva era chiar pergamentul care fusese furat de la muzeul din Cairo, textul falsificai ce conţinea strofele de la care pornise toată aceasta aventură însângerata.

Oriunde se uita, vedea obiecte de arta. Statuete etrusce şi romane decorau etajerele, alături de un cal persan de aproape un metru, cu capul spart, o capodoperă furată din Iran cu zece ani în urmă. Se presupunea că era o reprezentare a renumitului cal al lui Alexandru cel Mare, Bucefal. Tablouri impresionante decorau pereţii. Rachel recunoscu un Rembrandt şi un Rafael.

În centrul încăperii, se afla un birou masiv, din mahon sculptat. Era aşezat lângă un şemineu de piatră, ce se întindea din podea până în tavan. Câteva flăcări micuţe pâlpâiau în vatră.

— *Professore!* striga Raoul, închizând uşa în urma lor.

Doctorul Alberto Menardi intră printr-o uşă laterala, care conducea în încăperile private. Bărbatul purta o haină neagra, îi vită cu vişiniu. Avea tupeul să mai poarte încă gulerul preoţesc romano-catolic, peste o cămaşă neagră.

Ducea o carte sub un braţ şi clătina cu degetul arătător spre Rachel.

— Nu ai fost complet sinceră cu noi.

Rachel simţi că inima i se opreşte în piept. Începu să respire întretăiat.

Alberto se întoarse spre Raoul.

— Şi dacă nu m-ai fi încurcat tu, punându-mă să-i doftoricesc mâna americanului, mi-aş fi dat seama mai devreme. Veniţi încoace amândoi!

Le făcu semn spre biroul încărcat de texte.

Rachel observa o harta a Mării Mediterane întinsă peste restul hârtiilor. Fuseseră adăugate linii noi, cercuri, meridiane, grade geografice. O serie de numere micuţe erau inscripţionate pe marginile hărţii. Un compas, un teu şi un sextant erau puse alături. Era clar că Alberto studiase enigma, fie fiindcă nu avusese încredere în Rachel, fie din teamă că ea şi unchiul ei nu fuseseră suficient de pricepuţi.

Prefectul lovi cu degetul în hartă.

— Nu Roma este următoarea destinație.

Rachel se forța să nu tresară.

Alberto continuă:

— Toate subtextele acestui model geometric simbolizează mişcare înainte în timp. Chiar şi clepsidra asta! Segmentează timpul, înaintând, grăunte cu grăunte, spre sfârşitul inevitabil. Din acest motiv, simbolul clepsidrei a reprezentat întotdeauna moartea, sfârşitul timpului. Apariția clepsidrei în acest context nu poate însemna decât un singur lucru.

Cuta de pe fruntea lui Raoul se adânci, semn că nu înțelegea.

Alberto oftă.

— În mod evident, simbolizează sfârşitul călătoriei. Sunt convins că, oricare ar fi el, locul spre care trimite acest indiciu marchează ultima noastră oprire.

Rachel îl simți pe Raoul tresărind lângă ea. Se apropiau de țelul final. Dar încă nu aveau cheia de aur şi, oricât de inteligent ar fi fost Alberto, nu dezlegase încă în întregime ghicitoarea. Dar avea să o facă.

— Nu poate fi Roma. Asta ar însemna să ne mişcăm înapoi, nu înainte. Mai există aici un mister care trebuie dezlegat.

Rachel clătină din cap, prefăcându-se epuizată şi dezinteresată.

— E tot ce am putut descifra înainte de a fi atacați, zise ea, apoi făcu un gest larg, arătând în jur. Noi nu aveam atâtea resurse.

Alberto o privea fix. Îi susținu privirea fără să clipească.

— Da… te cred, zise el încet. Monseniorul Vigor are o minte destul de ascuțită, însă ghicitoarea asta e compusa dintr-o sumedenie de straturi enigmatice.

Rachel îşi controla toate trăsăturile, mimând o oarecare teamă, prefăcându-se laşă. Alberto lucra singur. Era evident ca se retrăsese aici pentru a dezlega misterele Curții. Nu avea încredere în nimeni altcineva, se baza doar pe propria superioritate. Nu înțelegea valoarea unei perspective mai ample, a unui punct de vedere diversificat. În cazul lor, fusese nevoie de experiența întregii echipe pentru a elucida misterul. Un singur om nu putea face totul.

Însă prefectul nu era prost.

— Totuşi, zise el, trebuie să fim siguri. Ne-ai ascuns faptul ea ați găsit cheia de aur. Poate că ne mai ascunzi şi altceva.

Teama de pe chipul fetei se transforma în groază.

— V-am spus totul, strigă ea cu o convingere impecabil jucată.

„O s-o creadă? O s-o tortureze?”

Înghiți în sec, încercând să-şi ascundă neliniştea. N-ar fi vorbit niciodată. Erau prea multe în joc. Văzuse forța acestei puteri în demonstrațiile din Roma şi Alexandria. Curtea Dragonului nu trebuia să ajungă vreodată în posesia ei. Trebuia să împiedice asta, cu orice preț.

Nici măcar viața lui Monk nu o mai putea îndupleca de acum încolo. Erau amândoi soldați. Pe barcă, le spusese despre cheie nu doar ca să-l salveze pe Monk, dar şi ca să ia legătura cu Gray, să-i dea şansa de a face ceva. I se păruse un risc rezonabil. Şi, în continuare, Curții îi lipsea o informație vitala. Nu le spusese nimic despre Avignon, sediul papalității franceze.

Altfel, totul ar fi fost pierdut.

Alberto ridica din umeri.

— Există o singura metoda de a afla dacă nu cumva ştii mai multe. E vremea să ne asigurăm că am obținut întreg adevărul din partea ta. Du-o alături. Vom fi pregătiți.

Respirația lui Rachel se accelera. Parcă nu-i mai ajungea aerul în plămâni. Raoul o trase cu brutalitate înapoi pe uşă. Alberto veni după ei. Îşi scoase haina, pregătindu-se de treabă.

Imaginea mâinii lui Monk zburând de-a lungul punții reveni în mintea lui Rachel. Trebuia să se pregătească pentru ce era mai rău. Nu trebuiau să afle. Niciodată. Nici un motiv nu ar fi putut fi într-atât de puternic încât s-o facă să divulge adevărul.

Când ieşi pe coridor, Rachel observă că încăperea din capăt, cea cu masa în formă de X, era luminata mult mai puternic. Cineva aprinsese lampa chirurgicala de deasupra mesei.

Raoul îi bloca parțial vederea. Zări o perfuzie pe un raft. O tavă cu instrumente chirurgicale lungi, ascuțite, în forma de şurub, cu dinți de fierăstrău. Un om era întins pe masă.

Dumnezeule… Monk?

— Putem să ne întindem cu interogatoriul toată noaptea, îi promise Alberto, trecând pe lângă ei pentru a intra primul în încăpere.

Se duse şi îşi puse o pereche de mânuşi de cauciuc.

Raoul o împinse şi pe ea în încăperea ticsita cu instrumentele groazei.

Rachel văzu în sfârşit cine era țintuit de masă, cu cele patru membre întinse şi prinse în chingi, cu sângele deja curgându-i din nas.

— Cineva a încercat să-şi bage nasul unde nu-i fierbea oala, zise

Raoul cu un rânjet flămând.

Fața prizonierului se întoarse spre ea. Ochii li se întâlniră când se recunoscură. În acea clipă, Rachel simți că întreaga voință o părăseşte.

Se aruncă spre masă.

— Nu!

Raoul o înşfăca de păr şi o trânti în genunchi.

— O să te uiți de aici.

Alberto ridică un bisturiu de argint.

Vom începe cu urechea stângă.

— Nu! urlă Rachel. Vă spun. Vă spun tot!

Alberto lăsă lama şi se întoarse spre ea.

— Avignon, zise fata printre sughițuri. Trebuie să ajungeți la Avignon.

Nu simțea nici un pic de vină. Din clipa asta, trebuia să-şi pună încrederea în Gray. Toate speranțele erau la el. Rachel privi în ochii îngroziți ai prizonierei legate de masă.

— *Norma…* gemu ea.

Era bunica ei.

2.22 A.M.
AVIGNON, FRANŢA

Oraşul Avignon strălucea. Toată lumea striga, cânta şi dansa.

Festivalul Teatrului de Vară se desfăşura în luna iulie a fiecărui an, cel mai mare spectacol mondial de muzică, dramaturgie şi artă. Tinerii invadau oraşul, aşezați pe iarba din parcuri, ocupând toate hotelurile şi căminele de tineret. Era petrecere douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. Nici măcar norii grei şi amenințători nu-i descurajau pe participanții la festival.

Vigor îşi întoarse fața de la un cuplu care făcea sex oral pe o bancă mai retrasa, din parc. Parul lung al femeii îi ascundea cea mai mare parte a eforturilor pe care le depunea pentru a-şi satisface partenerul. Vigor trecu repede pe lângă ei, alături de Kat. Aleseseră să traverseze parcul pentru a ajunge la Place du Palais, Piața Palatului. Castelul papal se înalța pe un deal stâncos, deasupra râului.

Deîndată ce trecură de un punct de belvedere, zăriră dedesubt un cot al râului. Peste acesta se arcuia celebrul pod din cântecelul franțuzesc, Le Pont d'Avignon, sau Podul Sfântului Benezet.

Construit la sfârşitul secolului al XII-lea, era singurul pod cu arcade care traversa Ronul... deşi, după atâtea secole, doar patru arcade mai rămăseseră, din cele douăzeci şi două iniţiale. Podul era luminat feeric. Petrecăreţii dansau pe el – dansuri tradiţionale folclorice, după toate aparenţele. Muzica răsuna până la ei.

În Avignon, trecutul şi prezentul se amestecau într-o feerie pe care în puţine alte oraşe o mai puteai vedea.

— De unde începem? întrebă Kat.

Cât ţinuse zborul până aici, Vigor nu făcuse altceva decât să caute informaţii care să-l ajute să găsească răspunsul la această întrebare. Vorbi, în timp ce se îndepărtau de Ron, îndreptându-se spre centrul oraşului.

— Avignon este unul dintre cele mai vechi oraşe din Europa. Îşi are începuturile chiar în epoca neolitica. A fost întemeiat de celţi, apoi cucerit de romani. Dar motivul pentru care Avignon este cel mai cunoscut în ziua de astăzi este moştenirea sa gotica, care a înflorit în timpul secolului de papalitate franceză. În Avignon se află unul dintre cele mai mari ansambluri de arhitectură gotică din Europa. Este un oraş gotic în adevăratul sens al cuvântului.

— Şi semnificaţia acestui fapt este că...? întreba Kat.

Vigor recunoscu asprimea din vocea ei. Îşi făcea griji pentru colegii ei. Nu-i convenea că fusese data la o parte, trimisa aici. Se simţea direct responsabila pentru capturarea lui Monk şi a nepoatei lui. Nu putea scăpa de această povară, în ciuda faptul că propriul comandant o asigurase că făcuse ceea ce trebuia.

Vigor, la rândul său, îi împărtăşea îngrijorarea. El o târâse pe Rachel în aventura asta. Acum, fata era în mâinile Curţii Dragonului. Ştia însă că nu avea nimic de câştigat dacă se lăsa pradă sentimentelor de vinovăţie. Crescuse în spiritul credinţei. Era piatra de temelie a fiinţei lui. Găsea o oarecare alinare în ideea ca Rachel era în grija Domnului – şi a lui Gray.

Dar asta nu însemna ca nu putea face şi el ceva. „Dumnezeu îi ajută pe cei ce se ajută singuri." El şi Kat aveau o datorie de îndeplinit aici.

Vigor îi răspunse la întrebare:

— Cuvântul „gotic" vine din grecescul *goetic,* care se traduce prin „magic". Acest stil de arhitectură era considerat magic. Era ceva nemaivăzut la acea vreme: bolţile subţiri, stâlpii de susţinere ce păreau să zboare, înălţimile imposibile... Totul crea impresia unei *lipse de greutate.*

Când Vigor accentuă ultimele cuvinte, Kat înţelese.

— Levitație! zise ea.

Vigor dădu din cap.

— Catedralele şi alte edificii gotice au fost aproape în exclusivitate construite de un grup de masoni care se autointitulau Copiii lui Solomon, o combinație între Cavalerii Templieri şi călugării din ordinul Cistercian. Au păstrat pentru ei misterele matematice aplicate la înălțarea acestor structuri, mistere pe care se spune că le-au aflat în timpul cruciadelor când templierii au descoperit Templul lui Solomon. Cavalerii au ajuns bogați… mai bine zis *şi mai bogați,* fiindcă s-a zvonit în acele vremuri că, odată cu templul, descoperiseră şi vasta comoară a regelui Solomon, posibil chiar Chivotul Legământului, despre care legenda spunea că se afla ascuns acolo.

— Şi se mai spune şi ca Graalul este locul în care Moise a ascuns mana, zise Kat. Rețeta pentru obținerea metalelor în stare M.

— Nu excludem această posibilitate, spuse Vigor. Biblia face multe referiri la tot felul de puteri ciudate degajate de Graal. Referiri la levitație. Însuşi cuvântul *levitație* este derivat din numele gardienilor Graalului, preoții leviți. Şi e lucru ştiut că Graalul putea ucide, trimițând fulgere de lumina. Un gardian pe nume Uzzah a încercat să îndrepte potirul, când acesta se înclinase un pic. L-a atins cu mâna şi a fost doborât la pământ. L-a speriat în asemenea măsură pe bietul David, încât, la început, regele a refuzat să îl primească în cetatea sa. Însă preoții leviți i-au arătat cum să se apropie de el în siguranță. Cu mânuşi, şorțuri şi fără să aibă asupra sa nici un fel de obiect metalic.

— Ca să nu fie electrocutat!

Vocea lui Kat îşi mai pierduse din asprime, misterul o intriga.

— Poate că Graalul, cu pulberea în stare M înăuntru, acționa asemenea unui condensator electric. Materialul superconductor absorbea energia din jur şi apoi o stoca, la fel ca în cazul piramidei de aur. Până când cineva se găsea să umble la ea.

— Şi atunci, era electrocutat.

Vigor dădu din cap.

— Bine, spuse Kat. Să presupunem că aceşti Cavaleri Templieri au redescoperit Graalul şi, odată cu el şi superconductorii în stare M. Dar avem vreo dovada că înțelegeau toate aceste secrete?

— S-ar putea să am un răspuns. Comandantul Gray mi-a dat inițial sarcina de a găsi referiri istorice cu privire la aceste ciudate prafuri monoatomice.

— Din Egipt, până la Magii din Biblie, spuse Kat.

Vigor dădu din cap.

— Însă eu m-am întrebat dacă nu cumva povestea se întindea chiar mai departe. Dincolo de vremea lui Hristos. Nu cumva mai fuseseră lăsate şi alte indicii?

— Şi le-ai găsit! zise Kat, interpretându-i entuziasmul.

— Prafurile noastre în stare M purtau multe nume: pâine albă, Piatra Paradisului, Piatra Magilor. Spre surprinderea mea, când am căutat dincolo de vremurile biblice, am găsit o nouă piatră misterioasă în istoria alchimiei. Celebra Piatră Filosofala.

Kat se încruntă.

— Piatra care transforma plumbul în aur?

— Este o interpretare greşita, deşi foarte răspândita. Un filosof din secolul al XVI-lea, Eiranaeus Philalethes, un membru respectat al Societății Regale, a explicat lucrurile în tratatele sale. După cum spunea el, Piatra Filosofala era „nimic altceva decât aur, deghizat în cel mai înalt grad de puritate… i se spune *piatra* doar datorită naturii sale fixe… aur, mai pur decât cel mai pur… însă apare sub forma unui praf foarte fin".

— Din nou, praful de aur! zise Kat, surprinsa.

— Crezi că ar putea exista o referire mai clară? Şi nu a fost doar Eiranaeus. Un chimist francez din secolul al XV-lea, Nicolas Flamei, a descris un proces asemănător culminând cu cuvintele şi citez: „S-a transformat într-o pudra fină, de aur, care este Piatra Filosofală". Vigor se opri şi trase aer în piept. Este, aşadar, evident, că unii savanți ai vremii făceau experimente cu o formă ciudata de aur. De fapt, întreaga Societate Regală era de-a dreptul fascinata de ea. Inclusiv Sir Isaac Newton. Puțini ştiu ca Newton era un alchimist pasionat şi coleg cu Eiranaeus.

— Atunci, ce s-a ales de toată munca lor? întreba Kat.

— Asta nu ştiu. În cele mai multe cazuri, probabil că s-au împotmolit. Însă a mai fost un coleg de-al lui Newton, Robert Boyle, care a studiat şi el aurul alchimiştilor. Însă acesta a făcut o descoperire care l-a tulburat profund. Şi-a întrerupt cercetările şi a declarat că astfel de studii erau periculoase. Ba chiar atât de periculoase, încât, a spus el, proasta întrebuințare a substanțelor ar fi putut „da peste cap legile omenirii, întorcând întreaga lume cu susul în jos". Te face să te întrebi oare ce l-o fi speriat într-atât. Să fi dat peste ceva îngropat cu secole în urmă de societatea noastră de alchimişti?

Kat clătină din cap.

— Dar ce legătură are Piatra Filosofală cu arhitectura gotică?

— Mai multă legătura decât crezi. Un francez de la începutul secolului XX-lea, pe nume Fulcanelli, a scris o teză de mare succes intitulată *Le Mystere des Cathedrales.* Dezvolta ideea potrivit căreia marea majoritate a catedralelor gotice din Europa sunt de fapt mesaje codate ale unor arcane secrete, indicând spre o cunoaştere pierdută, ascunzând în tainele lor, spunea el, inclusiv modul de preparare a Pietrei Filosofale şi alte secrete alchimiste.

— Un cod săpat în piatră?

— Nu fi aşa mirata. Biserica făcea deja treaba asta. Marea majoritate a populației de la acea vreme nu ştia să citească. Decorațiunile catedralelor erau atât instructive, cât şi informative. Înfățişau, în piatră, poveştile biblice. Şi nu uita cine a construit toate aceste clădiri impunătoare.

— Cavalerii templieri, spuse Kat.

— O grupare despre care se spune că ar fi descoperit cunoaşterea secretă din Templul lui Solomon. Aşa că, cine ştie? Poate că, pe lângă poveştile biblice, au introdus şi câteva mesaje codate, adresate colegilor lor alchimişti, din rândul masonilor.

Pe chipul lui Kat se citea îndoiala.

— E de-ajuns să priveşti cu atenție o serie de reprezentări ale artei gotice ca să începi să-ți pui întrebări. Iconografia e plina de simboluri zodiacale, ghicitori matematice, labirinturi geometrice scoase direct din textele alchimiste ale vremii. Chiar şi autorul *Cocoşatului de la Notre Dame,* Victor Hugo, a scris un întreg capitol despre cum reprezentările artistice de la Notre Dame erau în contradicție cu dogmele Bisericii Catolice. A descris arta gotică drept „pagini de erezie" săpate în piatră.

Vigor arătă în față, printre copaci. Parcul se termina şi se apropiau de Piața Palatului.

— Iar Fulcanelli şi Hugo nu au fost singurii care erau de părere că arta Templierilor ascundea ceva eretic. Ştii de ce vineri 13 este considerată o zi aducătoare de ghinion?

Kat îl privi şi clătină din cap.

— 13 octombrie, 1307. O zi de vineri. Regele Franței împreună cu papa i-au declarat eretici pe Cavalerii Templieri, condamnându-i la moarte. Pe conducătorul lor l-au răstignit şi l-au ars de viu. Multă lume a fost de părere că adevăratul motiv pentru care regalitatea şi biserica i-au scos pe templieri în afara legii a fost ca să le ia puterea şi să pună mâna pe avuțiile acestora, inclusiv pe arcanele secrete aflate în posesia lor. Regele Franței a torturat mii

de cavaleri, însă depozitul lor secret nu a fost niciodată găsit. Totuşi, acesta a fost sfârşitul Ordinului Templierilor.

— Într-adevăr, o zi cu ghinion pentru ei.

— Am putea spune, sfârşitul unui întreg *secol* cu ghinion.

Vigor ieşi din parc, luând-o pe o alee străjuită de tei, care ducea spre centrul oraşului.

— Separarea dintre Biserică şi templieri a început cu o sută de ani mai devreme, când papa Inocenţiu al III-lea i-a măcelărit pe catari, o sectă de creştini adepţi ai credinţei gnostice, în strânsă legătură cu cavalerii templieri. A fost, de fapt, un război de un secol între ortodoxism şi credinţa gnostică.

— Şi ştim cine a câştigat, spuse Kat.

— Ştim oare? Mă întreb dacă nu cumva a fost nu atât o victorie, cât o asimilare. Dacă nu-i poţi înfrânge, alătură-te lor. O lucrare interesanta a fost publicată în septembrie 2001, *Pergamentul de la Chinon.* Este vorba despre un document datând de la un an după acea însângerată zi de vineri 13, semnat de papa Clement al V-lea, prin care cavalerii templieri erau absolviţi de orice vină şi exoneraţi. Din nefericire, regele Filip al Franţei nu a ţinut seama de acest act şi a continuat să-i vâneze şi să-i masacreze pe templieri în întreaga ţară. Dar de ce oare s-a răzgândit Biserica? De ce şi-a construit Clement palatul papal tocmai aici, în Avignon, un oraş al tradiţiei gnostice, construit chiar de masonii pe care Biserica îi declarase eretici? Şi de ce a ajuns Avignonul centrul gotic al Europei?

— Vrei să spui că Biserica a făcut o schimbare radicală şi că i-a primit pe templieri în rândurile ei?

— Aminteşte-ţi că am ajuns mai demult la concluzia că o serie de adepţi ai Creştinilor lui Toma, creştini ai învăţăturilor gnostice, se ascunseseră deja în sânul Bisericii. Poate că aceştia au fost cei care l-au convins pe papa Clement să intervină spre a-i cruţa pe templieri de măcelul lui Filip.

— În ce scop?

— Ca să ascundă ceva de mare valoare – pentru Biserică, pentru întreaga lume. În timpul secolului în care papalitatea şi-a avut sediul în Avignon, s-au înălţat numeroase clădiri în acest oraş. Multe dintre ele sub supravegherea Copiilor lui Solomon. Nu le-ar fi fost deloc greu să îngroape ceva de dimensiuni considerabile.

— Dar de unde să începem să căutam? întrebă Kat.

— De la o lucrare comandata de papă şi construită de mâinile templierilor, una dintre cele mai mari capodopere ale arhitecturii

gotice.

Vigor arătă în față, acolo unde strada se deschidea într-o piață mare, înțesata de gură-cască şi de participanți la festival. O serie de lumini colorate încadrau o zona de dans, o formație rock de pe o scenă improvizata făcea un zgomot asurzitor, iar tinerii săreau, râdeau şi țipau. Pe margini, fuseseră montate mese, la care stăteau înghesuiți alți petrecăreți. Un jongler arunca torțe aprinse spre cerul întunecat. Spectatorii îl încurajau, aplaudându-l. Berea curgea în valuri, alături de cafeaua servita în pahare de carton. Nori de fum de țigară se ridicau spre cer, amestecându-se cu aroma speciala a trabucurilor.

În spatele acestei agitații însă, se contura o structura imensă şi întunecată, străjuită de turnuri pătrate, cu o arcada masivă, de piatră, la intrare, încadrata de două spirale conice. Structura de piatra rece făcea un ciudat contrast cu veselia de dedesubt. Greutatea istoriei apăsa pe umerii ei... alături de un secret străvechi.

Palatul Papal.

— Undeva, în acest castel, se ascunde o pagina de erezie săpată în piatra, spuse Vigor, apropiindu-se de Kat. Sunt sigur de asta. Noi trebuie să o găsim şi sa o decodam.

— Dar de unde începem căutarea?

Vigor clătină din cap.

— Oricare ar fi fost descoperirea care l-a îngrozit pe Robert Boyle, oricare ar fi fost teribilul secret care a condus la crearea unei alianțe între templierii eretici şi Biserica canonică, oricine ar fi misterul pentru a cărui elucidare a fost nevoie de o adevărată vânătoare în zona Mediteranei... răspunsul se ascunde aici.

Vigor simți o adiere tăioasă venind dinspre râu. Avignon îşi luase numele de la aceste brize, însă Vigor simțea că, de data asta, se apropia adevărata furtuna. Stelele de deasupra lor dispăruseră, ascunse de stratul jos de nori negri.

Cât timp mai aveau?

2.48 A.M.
LAUSANNE, ELVEȚIA

— Ăsta a fost calculul prin care am ajuns la Avignon, termină Rachel. Vaticanul francez. Aici e următoarea şi cea din urma oprire.

Stătea în continuare în genunchi, pe linoleum. Bunica ei rămăsese pe masă, legată în chingi. Rachel le spusese totul, fără să omită nici un detaliu. Răspunsese la toate întrebările lui Alberto. Nici măcar nu încercase să mintă. Nu-şi putea asuma riscul ca prefectul să-i testeze veridicitatea pe trupul bunicii.

Monk şi Rachel erau soldaţi. *Nonna* nu era.

Rachel nu putea să permită ca bătrânei să i se întâmple vreun rău. Acum, depindea numai de Gray să împiedice Curtea Dragonului să pună mâna pe cheia de aur. Îşi pusese toate speranţele şi toată încrederea în el. Nu avea altă variantă…

În timpul disertaţiei ei, Alberto îşi luase notiţe. Se întorsese la el în birou ca să aducă hârtie şi-un pix, împreuna cu harta lui Rachel. Dădu din cap când fata termină. Evident, îl convinsese.

— Desigur, zise el. Atât de simplu. Atât de elegant. Mi-aş fi dat şi singur seama în cele din urmă, însă acum pot să-mi concentrez eforturile spre elucidarea următorului mister… din Avignon.

Alberto se întoarse spre Raoul.

Rachel înţepeni. Îşi aminti ce se întâmplase ultima dată. Deşi le spusese adevărul despre cheia de aur, Raoul tot îi retezase mâna lui Monk.

— Unde sunt acum monseniorul Verona şi americanca? întrebă Alberto.

— Ultima oară când am auzit ceva despre ei, se duceau la Marsilia, spuse Raoul. Cu avionul lor particular. Am crezut că-mi urmau ordinele. Rămâneau aproape, dar nu intrau în Italia.

— Marsilia e la doar douăzeci de minute distanţă de Avignon, spuse Alberto, încruntându-se. Probabil că monseniorul Verona lucrează deja la dezlegarea misterului. Află dacă a aterizat avionul.

Raoul dădu din cap şi transmise ordinul unuia dintre oamenii lui, care plecă în fugă pe coridor.

Rachel se ridică încet în picioare.

— Bunica mea… zise ea. Îi puteţi da drumul acum?

Alberto flutura din mână, ca şi când ar fi uitat de bătrână.

În mod evident, avea lucruri mai importante la care să se gândească.

Un alt bărbat se apropie şi tăie cureluşele de piele cu care era legată bunica. Cu faţa scăldată de lacrimi, Rachel o ajută pe *nonna* să coboare de pe masă.

Trimise, în gând, o rugăciune către Gray. Nu doar pentru ea şi pentru Monk. Acum şi pentru bunica ei.

Nonna se ridică tremurând în picioare, sprijinindu-se cu o mână

de masă. Se întinse şi-i şterse lacrimile lui Rachel.

— Gata, gata, fata mea… nu mai plânge. N-a fost chiar aşa de groaznic. Am trecut eu prin situaţii şi mai rele.

Pe Rachel mai că o pufni râsul. Bunica încerca să o consoleze.

Dând-o la o parte pe Rachel, bătrâna se îndreptă spre prefect.

— Alberto, ar trebui să-ţi fie ruşine! îl dojeni ea, de parcă ar fi avut în faţă un copil.

— *Nonna,* nu… o avertiză Rachel, întinzând un braţ.

— Nu m-ai crezut când ţi-am spus că nepoata mea e în stare să păstreze un secret, chiar şi faţă de tine.

Se aplecă şi-l sărută pe Alberto pe obraz.

— Ţi-am spus eu că Rachel a mea e foarte isteaţă.

Braţul lui Rachel rămase încremenit în aer. Sângele îi îngheţă în vene.

— Din când în când, e bine să mai asculţi şi de bătrâni.

— Ca întotdeauna, ai avut dreptate, Camila.

Rachel nu mai putea să respire.

Bunica îi făcu semn lui Raoul să-i ofere braţul.

— Iar tu, tinere, poate înţelegi acum de ce un sânge de Dragon atât de puternic merită protejat. Întinse mâna şi-l bătu părinteşte pe nenorocit pe obraz. Tu şi nepoata mea… o să aveţi *bellissimo bambini.* Mulţi copii frumoşi.

Raoul se întoarse şi o privi pe Rachel cu ochii lui reci ca gheaţa.

— Mă voi strădui, îi promise el.

15
VÂNĂTOAREA

27 IULIE, 3.00 A.M.
LAUSANNE, ELVEŢIA

Gray o urma pe Seichan pe versantul acoperit de pini. Îşi abandonaseră motocicleta la gura unui defileu îngust. O ascunseseră în spatele unui rug de trandafiri sălbatici, înainte de asta, merseseră mai bine de jumătate de kilometru pe întuneric, cu farurile stinse. Această precauţie suplimentară îi întârziase, însă fusese absolut necesară.

Seichan mergea acum înaintea lui, pe jos, fără nici un fel de lumină, urcând o pantă acoperită de grohotiş înspre un perete de stâncă goală. Gray încercă să zărească ceva printre ramurile dese de pin. Puţin mai devreme, zărise, preţ de o clipă, castelul, atunci când ieşiseră din Lausanne şi se îndreptaseră spre munte. Construcţia pândea parcă de la înălţime, asemenea unui vultur pleşuv, cu faţa pătrăţoasă, cu felinarele strălucind ca nişte ochi. Apoi însă dispăruse, după ce trecuseră pe sub un pod care se întindea în faţă.

Gray grăbi pasul şi ajunse lângă Seichan. Femeia ţinea în mână un dispozitiv GPS, în timp ce urca.

— Eşti sigură că poţi să găseşti intrarea asta din spate?

— Mi-au pus o gluga pe cap prima dată când m-au adus aici. Însă aveam la mine un GPS, pe care-l ascunsesem – se uită fix la Gray – într-un loc intim. Am înregistrat distanţa şi înălţimea. Ar trebui să putem găsi intrarea.

Continuau să înainteze spre peretele de stâncă din faţa lor.

Gray o studie pe Seichan. Ce-o fi fost în mintea lui de avea încredere în femeia asta? Pădurea întunecată din jur îi stârnea fel şi fel de griji. Şi nu doar în legătură cu partenera pe care şi-o alesese. Începu să-şi pună la îndoială propria judecată. Aşa acţiona oare un bun lider? Risca totul în această operaţiune de salvare. Orice profesionist ar fi cântărit şansele şi ar fi plecat direct spre Avignon, cu tot cu cheie. Punea în pericol întreaga misiune.

Şi dacă ar fi câştigat Curtea Dragonului…

Gray îşi aminti de morţii de la Koln, de preotul torturat din Milano. Multe alte morţi aveau să urmeze, dacă ar fi eşuat.

Şi pentru ce?

Cel puţin, răspunsul la întrebarea asta îl ştia.

Gray continua să urce panta, pierdut în propriile gânduri.

Seichan se uită la unitatea GPS, apoi coti spre stânga. Apăru o crăpătură în stâncă, pe jumătate ascunsa de o placă de granit, acoperita cu muşchi şi cu clopoţei micuţi, albi.

Femeia se aplecă pe sub piatră şi descoperi intrarea într-un tunel. Aprinse o lanternă micuţă. La doar câţiva metri în faţă, o poartă veche le bloca accesul. Lui Seichan nu-i trebui prea mult să deschidă lacătul.

— Nu exista nici un sistem de alarma? întrebă Gray.

— Vom afla cât de curând, răspunse Seichan, ridicând din umeri şi deschizând poarta.

Gray cercetă zidurile, în timp ce intrau. Granit solid. Nici un fir electric.

La zece metri în spatele porţii, un şir de trepte rudimentare urca spre suprafaţă.

Gray trecu în faţă. Se uită la ceas. Peste câteva minute, trenul din Geneva avea să intre în gara din Lausanne. Aveau să afle că el nu era acolo. Timpul se scurgea cu repeziciune, începu să urce mai repede treptele, căutând din ochi eventuale sisteme de alarmă. Urcă echivalentul a cincisprezece etaje. Tensiunea creştea cu fiecare pas.

În cele din urmă, tunelul se deschise într-o cameră largă, o grotă boltită, săpată în stâncă. Din peretele din spate ţâşnea un izvor natural, care curgea printr-o albie săpată în stâncă, coborând spre poalele muntelui. În faţa izvorului însă, se înălţa o lespede mare, de piatră tăiată. Un altar. Pe plafon, erau pictate stele. Era templul roman pe care i-l descrisese Seichan. Până acum, informaţiile ei se dovediseră extrem de precise.

Seichan intră în urma lui.

— Scările care urcă în castel sunt acolo, zise ea întinzând braţul, arătând spre alt tunel, de cealaltă parte a încăperii.

Gray făcu un pas înainte, însă chiar în acea clipă întunericul din tunel se lumină vag. O siluetă păşi în lumina slabă.

Raoul.

Avea o mitralieră în mână.

O lumină se aprinse la stânga lui. Alţi doi bărbaţi înarmaţi apărură din spatele dalei de piatră. În spatele lui Gray, o uşă de

oțel se trânti cu zgomot, blocându-le retragerea prin tunelul din spate.

Şi mai rău însă, simți țeava rece a unui pistol la baza craniului.

— Are cheia de aur la gât, spuse Seichan.

Raoul făcu un pas spre ei. Se opri în fața lui Gray.

— Ar fi trebuit să-ți alegi cu mai multă grijă aliații.

Înainte sa apuce să răspundă, Gray simți un pumn ca de oțel izbindu-l în stomac.

Tuşi, rămânând fără aer şi se prăbuşi în genunchi.

Raoul întinse mâna spre gâtul lui şi înşfăca lanțul. Smulse cheia, rupând pandantivul de la gâtul bărbatului dintr-o singura mişcare. Îl ridică în lumina.

— Îți mulțumesc că ai avut amabilitatea să ne aduci cheia, zise Raoul. Odată cu persoana ta. Avem să-ți punem câteva întrebări, înainte de a pleca spre Avignon.

Gray îl privi fix pe Raoul. Nu-şi putu ascunde şocul. Aflaseră de Avignon. Cum…?

Dar ştia.

— Rachel… murmura el.

— Oh, nu-ți face griji. Trăieşte şi e bine sănătoasă. Momentan, este la o reuniune de familie.

Gray nu înțelegea.

— Nu uitați de prietenul lui din spital. Nu vrem să lăsăm vreun fir liber.

Raoul dădu din cap.

— Deja mă ocup de problema asta.

3.07 A.M.
GENEVA, ELVEŢIA

Nereuşind să adoarmă, Monk se uita la televizor. Era în franceza. Nu ştia franceză, aşa că nu-i acorda cine ştie ce atenție. Era doar un zgomot de fond pe fundalul gândurilor lui. Morfina îi începoşa judecata.

Îşi ținea ochii fixați pe ciotul bandajat.

Furia nu lăsa tranchilizantele să-şi facă efectul. Nu era furios doar fiindcă-i tăiaseră mâna, ci mai mult din cauza că el fusese cel care eşuase în aceasta misiune. Fusese scos din luptă. Îl folosiseră ca instrument de negociere. Colegii lui erau în pericol, iar el era închis într-o rezerva particulara, păzită de gardienii spitalului.

Totuşi, nu putea ignora o durere surdă în adâncul lui, o durere ce nu putea fi amorțită de nici un fel de morfină. Nu avea nici un drept să se autocompătimească. El cel puțin era în viață. Era soldat. Văzuse trupuri scoase de pe câmpul de luptă într-o stare mult mai jalnică decât a lui. Însă durerea persista. Se simțea violat, abuzat… lezat în orgoliul lui de bărbat şi, cu siguranță, în cel de soldat.

Argumentele logice nu reuşeau să-i aducă vreo alinare.

Televizorul bâzâia mai departe.

O zarvă iscata în dreptul uşii lui îi atrase atenția. O cearta. Voci ridicate. Se ridică în capul oaselor. Ce se petrecea?

Uşa se trânti de perete.

Privi şocat un bărbat care trecea peste gardienii de pază.

O figură cunoscută.

Monk nu-şi putu ascunde şocul din voce.

— Cardinalul Spera?

3.08 A.M.
LAUSANNE, ELVEŢIA

Rachel fusese trimisă înapoi în celula, însă nu mai era singura.

Un gardian stătea în spatele peretelui de sticlă.

Înăuntru, bunica se lăsă să cadă pe pat, oftând.

— Poate că acum nu pricepi, dar, cu timpul, vei ajunge să înțelegi.

Rachel scutură din cap. Stătea sprijinită de perete, bulversată, amețită.

— Cum… cum ai putut?

Bunica îşi ridică spre ea privirea ascuțită.

— Am fost şi eu ca tine. Avem doar şaisprezece ani când am fost adusă din Austria în castelul ăsta. Am fugit, la sfârşitul războiului.

Rachel îşi aminti că bunica îi povestise de nenumărate ori cum familia ei fugise în Elveția şi, în cele din urmă, în Italia. Ea şi tatăl ei fuseseră singurii membri ai familiei care supraviețuiseră.

— Fugeați de frica naziştilor…

— Nu, copilă, noi *eram* nazişti, o corecta *norma.*

Rachel închise ochii. „Dumnezeule mare!”

Bunica îşi continua povestea:

— Tata era lider de partid în Salzburg, dar avea şi legături cu mai-marii Curții Imperiale a Dragonului din Austria. Era un bărbat

foarte puternic. Doar cu ajutorul acestei fraternități am reuşit să părăsim țara şi să ne refugiem în Elveția, prin generozitatea baronului de Sauvage, bunicul lui Raoul.

Pe măsură ce asculta, Rachel era din ce în ce mai îngrozită. Ar fi vrut să-şi astupe urechile, să se trezească şi să afle că totul nu era decât un vis urât.

— Însă o asemenea favoare avea un preț. Tata a fost de acord. Virginitatea mea... baronului. Ca şi tine, m-am opus, nu am înțeles. Chiar tata a fost cel care m-a ținut prima dată, spre binele meu. Dar nu a fost şi ultima. Am stat ascunşi în castelul ăsta timp de patru luni. Baronul m-a vizitat multe nopți la rând, până când am rămas însărcinată cu copilul lui.

Rachel simți că aluneca în josul peretelui, până când atinse podeaua rece, de piatră.

— Deşi bastard, copilul era o încrucişare bună între sângele nobil al familiei austriece de Habsburg şi gena bearneză, elvețiană. Am ajuns sa înțeleg asta, pe măsură ce pruncul creştea în mine. Era legea Curții. Puritatea sângelui trebuia perpetuată. Legăturile trebuiau întărite. Tata mi-a explicat iar şi iar. Am ajuns să înțeleg că purtam în mine un sânge nobil, sânge de regi şi împărați.

Aşezata pe podea, Rachel încerca să înțeleagă brutalitatea la care fusese supusă tânăra fată de odinioară. Propria bunica ajunsese să accepte şi să aprobe asemenea acte de brutalitate şi abuz, integrându-le într-o schemă grandioasă a unor minți bolnave? La acea vârstă fragedă, tatăl ei reuşise să o îndoctrineze. Rachel încerca din răsputeri să o înțeleagă pe bătrână, să-i găsească o justificare, însă nu reuşi.

— Tatăl meu m-a dus în Italia, la Castelul Gondolfo, palatul de vară al papei. Acolo am născut-o pe mama ta. O ruşine. Am fost bătută pentru asta. Toată lumea sperase să fie băiat.

Nonna clătină încet şi trist din cap. Continuă cu o altă poveste a familiei lor. Cum, tot în castelul Gondolfo, fusese obligată să se mărite cu un alt membru al Curții Dragonului, un bărbat care avea legături strânse cu Biserica. Fusese o căsnicie de conveniență, bazată pe minciună. Primiseră ordinul să-şi dedice copiii şi nepoții bisericii, să facă din ei spioni, cârtițe oarbe pentru Curtea Dragonului. Pentru a păstra secretul, nici mama lui Rachel, nici unchiul Vigor nu aflaseră vreodată adevărul despre originea lor nobilă.

— Ție însă ți-a fost hărăzit un destin mult mai strălucit, spuse *nonna* cu vădită mândrie. Tu ai demonstrat puterea sângelui care-

ți curge în vine. Ai fost remarcată şi aleasă pentru a fi primită înapoi în sânul Curții. Sângele tău e prea valoros pentru a fi risipit. Imperatorul te-a ales personal pentru a încrucişa din nou familia noastră cu vechea şi nobila linie de Sauvage. Copiii voştri vor fi regi printre regi. Ochii bunicii străluceau de încântare. *Molti bellissimo bambini.* Toți regi ai Curții.

Rachel nu mai avea putere nici să ridice capul. Îşi acoperi fața cu mâinile. Fiecare secundă a vieții ei îi trecu prin față. Era oare adevărat? Cine era ea? Îşi aminti de nenumăratele ocazii în care-i luase partea bunicii în fața mamei, îşi aminti sfaturile pe care *nonna* i le dăduse necontenit cu privire la viața ei amoroasă. Aproape că o venerase pe bătrâna asta, îi respectase stilul dur şi întotdeauna direct. Însă acum nu mai putea spune dacă această voință de fier provenea din tărie de caracter sau din psihoză. Şi ce însemna asta pentru ea? Avea şi ea acelaşi sânge ca şi bunica ei şi… Dumnezeule… ca şi nenorocitul ăla de Raoul!

Cine era ea?

Un alt gând o neliniştea. Frica o îndemnă să vorbească.

— Dar… dar unchiul Vigor… fiul tău?

Bunica oftă.

— Şi-a făcut datoria în cadrul Bisericii. Celibatul îl împiedică să poată avea urmaşi. Acum, nu mai este util Curții. Devotamentul familiei noastre față de cauză va fi împlinit prin tine, care ne vei conduce spre un viitor glorios.

Rachel remarcă un tremur de durere în spatele acestor ultime cuvinte şi ridică privirea. Ştia că bunica îl iubea pe Vigor… chiar mai mult decât îşi iubea fiica, pe mama lui Rachel. Se întrebă dacă nu cumva bunica îşi respinsese fiica, născută în urma unui viol. Şi oare aceeaşi traumă se transmisese şi următoarei generații? Rachel şi mama ei avuseseră întotdeauna o relație încordată, un fel de durere nearticulată pe care nici una din ele nu reuşise să o depăşească sau să o înțeleagă.

Şi unde avea să se oprească?

Un strigăt îi atrase atenția spre uşă. Veneau nişte bărbați. Rachel sări în picioare. Bunica, la fel. Cât semănau…

Un grup de gardieni trecură pe coridor, prin fața lor. Rachel îl privi disperată pe cel de-al doilea bărbat din şir. Era Gray, cu mâinile legate la spate. Privi în celula ei. Când o văzu, făcu ochii mari de mirare. Se împiedică.

— Rachel…

Gray fu împins în față de Raoul, care se uită, la rândul lui, în

celulă, ridicând deasupra capului ceva prins pe un lanț.

O cheie de aur.

Disperarea puse cu desăvârşire stăpânire pe Rachel.

Nimic nu mai putea ține acum Curtea Dragonului departe de comoara din Avignon. După secole de intrigi şi manipulări, Curtea Dragonului câştigase.

Totul se sfârşise.

3.12 A.M.
AVIGNON, FRANŢA

Lui Kat nu-i plăcea câtuşi de puțin situația. Erau prea mulți civili în jur. Sui treptele spre intrarea principală în Palatul Papal. Puhoaie de oameni intrau şi ieşeau pe uşă.

— Prin tradiție, piesa se ține înăuntrul palatului, spuse Vigor. Anul trecut, s-a jucat *Viața şi moartea regelui Ioan* de Shakespeare. Anul acesta, este o producție de patru ore după *Hamlet.* Piesa şi petrecerea durează până dimineața. Se desfăşoară în Curtea de Onoare.

Arătă în față.

Îşi făcură loc printr-un grup de turişti germani, ieşiră din palat şi trecură pe sub arcada de la intrare. Din fața lor, ecourile unor voci sporovăind într-o mulțime de limbi reverberau între pereții de piatră.

— O să ne fie greu să întreprindem o cercetare eficientă cu atâția oameni aici, zise Kat încruntându-se.

Vigor dădu din cap. De afară se auzi un tunet asurzitor.

I se răspunse cu râsete şi aplauze.

— Piesa ar trebui să fie aproape de sfârşit, spuse Vigor.

Pasajul lung din dreptul porții se sfârşea într-o curte în aer liber. Era cufundată în întuneric, cu excepția scenei mari din capăt, încadrate de cortine şi decorate ca o sală a tronului dintr-un castel impunător. Zidul castelului era chiar zidul din spate al curții. De ambele părți se aflau reflectoare, care-i luminau pe actori şi stații de amplificare.

O mulțime de oameni stăteau adunați în fața scenei, unii pe scaune, alții pe pături întinse pe piatră. Pe scenă, câteva siluete se ridicau printre oamenii strânşi în jur. Un actor vorbea în franceză, însă Kat cunoştea foarte bine această limba.

— „Sunt mort, Horatio. Nevrednica regina, adio!"

Kat recunoscu unul dintre ultimele versete din Hamlet. Într-adevăr, piesa se apropia de final.

Vigor o trase într-o parte.

— Curtea de aici separă două secțiuni diferite ale palatului – partea nouă şi partea veche. Zidul din spate şi cel din stânga fac parte din Palais Vieux, palatul vechi. Locul unde ne aflam noi şi partea din dreapta țin de Palais Neuf, aripa construita mai târziu.

Kat se aplecă spre Vigor.

— Şi de unde începem?

Vigor arăta spre aripa veche.

— Există o legenda misterioasă legată de Palatul Papal. Mulți istorici ai vremii au povestit că, în dimineața zilei de 20 septembrie 1348, o coloană uriaşă de foc a apărut deasupra părții vechi a palatului. Întreg oraşul a văzut-o. Superstițioşii au spus că a fost un semn prevestitor al ciumei bubonice, molimă care s-a declanşat aproximativ în aceeaşi perioadă. Dar dacă n-a fost aşa? Dacă a fost o manifestare a câmpului Meissner, un flux de energie eliberat în momentul în care cineva a ascuns aici un secret? Apariția flăcării ar putea indica exact data la care a fost îngropată comoara.

Kat dădu din cap. Era o pistă pe care merita s-o urmeze.

— Am scos o harta detaliată de pe internet, spuse Vigor. Există o intrare în palatul vechi lângă Poarta Maicii Domnului. O intrare foarte rar folosită.

Vigor o conduse spre stânga. Un pasaj arcuit li se deschise în față. Se aplecară şi intrară, chiar în clipa când lumina unui fulger despica cerul. Tunetul răsună asurzitor. Actorul de pe scena se opri în mijlocul monologului. Râsete nervoase se auziră din public. Era posibil ca furtuna să pună capăt piesei mai curând decât fusese prevăzut.

Vigor făcu semn spre o uşă joasă, într-o laterală.

Kat se lăsă în genunchi şi începu să lucreze la încuietoare, în vreme ce Vigor o ascundea cu trupul lui. Nu dură mult până când încuietoarea cedă. Kat o deschise cu un clinchet.

Un nou fulger o făcu pe Kat să-şi întoarcă privirea spre curte. Trăsnetul lovi, despicând cerurile. Din norii joşi, începu sa toarne cu găleata. Strigăte şi chiote răsunară în mulțime, începu un exod în masă.

Kat propti uşa cu umărul, aşteptă să intre Vigor, apoi o închise în urma lor.

Uşa se trânti cu zgomot şi Kat o încuie la loc.

— Trebuie să ne facem griji pentru măsurile de siguranța?

întrebă Kat.

— Din nefericire, nu. După cum vei vedea, nu prea e mare lucru de furat. Vandalismul este problema mai gravă. S-ar putea să existe totuşi un paznic de noapte. N-ar strica să fim atenţi.

Kat dădu din cap şi nu aprinse lanterna. Prin ferestrele înalte pătrundea suficientă lumină cât să poată vedea o rampă care suia spre următorul etaj al castelului.

Vigor o luă înainte.

— Apartamentele private ale papei sunt în Turnul îngerilor. A fost întotdeauna cea mai bine păzită zonă a palatului. Dacă ar fi vrut cineva să ascundă ceva, acolo ar fi fost cel mai nimerit loc să o facă.

Kat scoase o busola şi o ţinu fixată în poziţie în faţa ei. Un indicator magnetic îi condusese la mormântul lui Alexandru. Poate că şi aici…

Traversară câteva saloane şi coridoare. Ecourile paşilor le răsunau fantomatic în interiorul spaţiului boltit. Kat înţelegea acum de ce nu existau măsuri de siguranţă mai sofisticate.

Locul ăsta era o piatra de mormânt. Lipsit aproape în întregime de orice fel de decoraţiuni sau piese de mobilier. Nu mai rămăsese nici o dovadă a opulenţei ce trebuie să fi găzduit odinioară aceste ziduri. Încercă să-şi imagineze valurile de catifea şi blănuri, tapiseriile bogate, banchetele extravagante, aurul şi argintul. Nu mai rămăseseră decât pietrele şi grinzile de lemn.

— După plecarea papilor, şopti Vigor, locul a căzut în paragină. A fost devastat în timpul Revoluţiei Franceze, ajungând în cele din urmă să servească drept garnizoană trupelor lui Napoleon. O mare parte a palatului a fost distrusă. Puţine zone mai păstrează frescele originale. Printre acestea şi apartamentele papale.

Pe măsură ce mergea, Kat remarcă un fel de structură specifică a locului: coridoarele se terminau prea abrupt, încăperile păreau ciudat de mici, scările coborau câte doua niveluri fără alte uşi. Grosimea zidurilor varia de la câteva zeci de centimetri până la aproape şase metri. Palatul era o veritabilă fortăreaţă, însă Kat simţea prezenta spaţiilor ascunse, a pasajelor şi a încăperilor secrete – trăsături comune castelelor medievale.

Bănuielile i se confirmară în clipa în care intrară într-o încăpere pe care Vigor o identifică drept fosta trezorerie. Arătă în patru direcţii.

— Îşi îngropau aurul sub podea. În încăperi subterane. A existat întotdeauna zvonul că nu au fost încă descoperite toate aceste

ascunzători.

Traversară şi alte camere: o garderobă spaţioasă, o fostă bibliotecă, o bucătărie goală ai cărei pereţi pătraţi se îngustau într-un coş octogonal deasupra unui şemineu central.

Ajunseră în sfârşit şi în Turnul îngerilor.

Acul busolei lui Kat nu se mişcase deloc, însă fata se concentra şi mai tare.

Începu să se îngrijoreze. Dacă nu găseau intrarea? Dacă dădea greş? Din nou…

Mâna în care ţinea busola începu să-i tremure. Mai întâi, greşise şi-i prinseseră pe Monk şi pe Rachel…

Acum asta!

Strânse şi mai tare busola şi se forţă să se oprească din tremurat. O să rezolve problema asta, împreună cu Vigor. Trebuia s-o rezolve. Altfel, toate sacrificiile celorlalţi ar fi fost în zadar.

Hotărâtă, urcă la următorul nivel al apartamentelor papale. Fiindcă nu părea să mai fie nimeni prin preajmă, Rachel riscă să aprindă o lanternă de buzunar.

— Salonul papei, spuse Vigor la intrarea într-o încăpere.

Kat o străbătu în toate direcţiile, cu ochii pe busolă. Aici, pereţii erau zugrăviţi cu vopsea care însă începuse demult să se cojească. Un şemineu mare, într-un colţ, domina întreaga cameră. Bubuitul tunetului răsună prin zidurile groase.

După ce termină, Kat dădu din cap.

Nimic.

Merseră mai departe. Urma una dintre cele mai spectaculoase încăperi: Camera Cerbului. Frescele redau în detaliu scene de vânătoare, de la şoimi şi păsări în cuib, la ogari agitaţi. Apărea chiar şi un iaz dreptunghiular, pentru creşterea peştilor.

— Un *piscarium,* spuse Vigor. Din nou, peşte.

Kat dădu din cap, amintindu-şi semnificaţia celorlalţi peşti pe care-i întâlniseră de-a lungul vânătorii lor. Cercetă şi această încăpere, cu şi mai multă concentrare. Acul busolei refuza să se mişte. Fără a fi găsit nici un indiciu, îi făcu semn lui Vigor să meargă mai departe.

Suiră la un alt etaj.

— Dormitorul papei, o informă Vigor.

Şi vocea lui părea dezamăgită şi îngrijorată.

— Este ultima cameră din apartamentele papale.

Kat păşi înăuntru. Încăperea nu era mobilată. Pereţii erau zugrăviţi în albastru aprins.

— Lapislazuli[35], spuse Vigor. Venerată pentru frumusețea ei.

Decorațiunile bogate înfățişau o pădure pe timp de noapte, împânzită cu colivii de toate formele şi mărimile. Câteva veverițe se iveau la poalele copacilor.

Kat cercetă încăperea dintr-un capăt în celălalt.

Tot nimic.

Coborî mâna în care ținea busola. Se întoarse şi citi aceeaşi dezamăgire în ochii lui Vigor.

Eşuaseră.

3.36 A.M.
LAUSANNE, ELVEŢIA

Gray fu îmbrâncit într-o celulă de piatră. Era sigilată cu sticlă Lexan, antiglonț, groasă de treizeci de centimetri. Uşa fu trântită cu putere. O zărise pe Rachel cu două celule mai în față… împreună cu bunica ei.

N-avea nici o logică.

Raoul le mârâi ceva oamenilor lui şi plecă triumfător, cu cheia de aur în mână.

Seichan stătea lângă uşă şi-i zâmbea. Cu mâinile încă strânse la spate în legături de plastic, Gray se aruncă nervos înspre ea, lovindu-se de peretele de sticlă.

— Cățea afurisită!

Femeia zâmbi, îşi sărută vârful degetelor şi le lipi de sticlă.

— Pa, iubițel! Mersi că m-ai adus până aici.

Gray căzu lângă uşă. Se întoarse cu spatele înjurând pe sub barbă, calculând. Raoul îi confiscase rucsacul şi îl dăduse unuia dintre oamenii lui. Îl percheziționaseră şi-i luaseră armele de la umăr şi de la buzunarele de la glezne.

Auzi glasuri în celula lui Rachel. O uşă se deschise.

Raoul mârâi ceva unuia dintre gardieni.

— Duceți-o pe Madame Camilla la camioane. Spune-le oamenilor să fie pregătiți. Plecăm spre aeroport în câteva minute.

— *Ciao, Rachel, mia bambina.*

Fata nu-i răspunse bunicii. Ce se petrecea?

---

[35] Piatră opacă, intens albastră, cu o istorie foarte veche, prețuita de unele culturi străvechi chiar mai mult decât aurul (n. tr.).

Se auziră paşi îndepărtându-se.

Gray simţea în continuare o prezenţa în spatele celeilalte uşi.

Vocea lui Raoul se auzi din nou:

— De-aş avea mai mult timp, şuiera bărbatul. Dar ordinele sunt ordine. Totul o să se termine în Avignon. Imperatorul se va întoarce împreună cu mine. Vrea să privească atunci când o să te iau prima oară. După care, rămânem numai noi doi… pentru tot restul vieţii.

— Du-te dracului! îi scuipă Rachel.

— Ce pătimaşă! râse Raoul. O să te învăţ eu cum să ţipi şi cum să-ţi satisfaci superiorul. Şi dacă nu te supui întocmai dorinţelor mele, n-o să fi tu prima târfă căreia Alberto îi face lobotomie pentru Curte. N-am nevoie de mintea ta ca să ţi-o trag. Se îndepărtă, cu un ultim ordin către gardian.

— Fi cu ochii în patru! Te anunţ eu când am nevoie de american. O să ne distrăm puţin, înainte să plecăm.

Gray ascultă paşii lui Raoul îndepărtându-se.

Nu mai aşteptă. Lovi cu putere cu vârful bocancului în peretele de stâncă. O lamă de zece centimetri ţâşni din călcâi. Se aplecă şi reteză legăturile din jurul încheieturilor. Se mişca repede. Timpul era vital.

Bagă mâna în pantaloni. Seichan îi strecurase un mic recipient în centura în clipa în care se izbise de peretele de sticlă. Îşi vârâse mâna stângă printr-o gură de ventilaţie în timp ce cu cealaltă le distrage atenţia celor care o priveau, prefăcându-se că îi trimite un sărut de adio.

Gray deschise spray-ul, se apropie de uşă şi pulveriza conţinutul asupra balamalelor. Mecanismele din oţel începură să se dizolve. Trebuia să-şi scoată pălăria în faţa Breslei. Cei drept, aveau jucării frumoase. Deşi Gray nu putea lua legătura cu superiorii lui, nimic n-o oprise pe Seichan să ceară organizaţiei ei să le furnizeze echipamente.

Gray aşteptă un minut întreg, apoi îi strigă gardianului rămas pe coridor, la câţiva metri mai încolo:

— Hei! Tu! Ceva nu-i în regulă aici.

Auzi paşii apropiindu-se.

Gray se depărtă de uşă.

Gardianul apăru.

Gray arătă spre dârele de fum care ieşeau pe lângă uşă.

— Ce dracu'? urlă el. Încercaţi să mă gazaţi, nenorociţilor?

Încruntându-se, gardianul se apropie de uşă.

Era suficient.

Gray făcu un salt în fața şi se izbi în uşă, smulgând-o din balamale. Placa groasă, de sticlă, se prăvăli peste gardian. Acesta se izbi de peretele opus, lovindu-se rău la cap. În cădere, încerca să-şi scoată pistolul.

Gray dădu la o parte uşa şi se răsuci dintr-un salt. Înfipse lama scoasă din călcâiul bocancului în gâtul bărbatului, apoi o scoase. Îi retezase gâtul aproape în întregime.

Se aplecă şi scoase pistolul de la centura gardianului, împreună cu un set de chei. Alergă spre celula lui Rachel.

Fata era deja în picioare, lângă uşă.

— Gray…!

Trânti uşa de perete – şi era în brațele lui. Se lipi strâns de el, cu buzele la urechile lui, respirându-i pe gât.

— Mulțumesc lui Dumnezeu! şopti ea.

— Mai bine mulțumeşte-i lui Seichan, zise el.

În ciuda grabei care îi presa, o mai ținu o clipă lipită de el. Simțea că avea nevoie de asta.

Şi poate că nu numai ea…

În cele din urmă însă, se dezlipiră din îmbrățişare. Gray arată cu pistolul spre capătul coridorului. Se uita la ceas. Două minute.

3.42 A.M.

Seichan stătea în capul scărilor care duceau spre castelul principal. Ştia ca singura scăpare era prin uşa din fața. Intrarea de sub castel fusese sigilată de uşa de oțel care se închisese în urma lor.

În curtea puternic luminata se vedea o caravană de cinci SUV-uri. Mai mulți bărbați încărcau ceva în maşini. Ordinele răsunau din toate părțile. Nişte lăzi erau îndesate în remorci. Câinii lătrau în cuşti.

Seichan studie scena cu coada ochiului, urmărind cu precădere un bărbat printre ceilalți. Avea nevoie să provoace un haos total. Confiscase deja cheile ultimului Mercedes. Un SUV argintiu. Culoarea ei preferată.

În spatele ei, se deschise o uşă. Ieşi Raoul, alături de o bătrână.

— Te conducem până la aeroport. De acolo, un avion o să te ducă la Roma.

— Nepoata mea…

— O să am grijă de ea. Îți promit.

Ultimele cuvinte fură însoțite de un zâmbet de gheață.

Raoul o observă pe Seichan.

— Nu cred că mai avem nevoie de serviciile Breslei de acum înainte.

Seichan ridica din umeri.

— Atunci, plec cu voi după care-mi vad de drum.

Arăta cu un gest al capului spre SUV-ul argintiu.

Raoul o ajută pe bătrână să coboare treptele, apoi se îndrepta spre vehiculul din față, unde îl aştepta doctorul Alberto Menardi. Seichan continua să-şi urmărească ținta. O mişcare de-a lungul unui zid al curții îi atrase atenția.

O uşă se deschise: îl zări pe Gray. Avea un pistol. Bun.

De cealaltă parte a curții, Raoul ridică o stație în dreptul gurii. Mai mult ca sigur, îl suna pe gardianul lăsat sa păzească celulele. Nu mai putea aştepta. Bărbatul pe care-l urmărea nu era atât de aproape de Raoul pe cât sperase – dar era totuşi în mijlocul acțiunii.

Îşi fixa privirea asupra soldatului care mai ducea încă pe umeri rucsacul confiscat de la Gray. Se putea baza întotdeauna pe lăcomia mercenarilor. Individul nu voia să-şi scape prada din ochi. Rucsacul era plin de arme şi de aparatura electronică scumpă.

Din nefericire pentru soldat însă, în partea de jos a rucsacului fusese ascuns şi un sfert de kilogram de C4, cusut într-un compartiment secret. Seichan apăsă transmițătorul din buzunar, sărind totodată peste balustrada scărilor de la intrare.

Explozia bubui chiar în centrul caravanei. Bucăți de trupuri sfârtecate zburară spre cerul întunecat. Rezervoarele a două maşini luară foc. O minge de foc se ridica în sus. Sfărâmături aprinse se împrăştiau în toate colțurile curții.

Seichan se mişcă repede. Îi făcu semn lui Gray şi-i arătă cu pistolul înspre SUV-ul argintiu. Avea parbrizul crăpat, dar altfel rămăsese intact. Gray şi femeia se repeziră în acea direcție. Toți trei țâşniră spre vehicul.

Doi soldați încercară să-i oprească. Gray îl elimină pe unul, Seichan pe celălalt. Ajunseră lângă maşină.

Huruitul unui motor îi atrase privirea spre poarta castelului. Maşina din față țâşni înainte. Raoul încerca să scape. O ploaie de gloanțe se abătu asupra lor, în timp ce soldații se îngrămădeau să urce în cel de-al doilea vehicul. Motorul era deja pornit.

Raoul apăru prin trapa primei maşini, cu fața întoarsă spre ei.

Ridică un pistol masiv.

— Jos! strigă Seichan, aruncându-se pe burtă.

Împuşcătura răsună ca o lovitură de tun. Auzi parbrizul cedând, iar geamul din spate exploda. Glonțul masiv trecuse dintr-o parte în cealaltă a vehiculului. Expusă, Seichan se rostogoli înspre partea din spate, păstrând maşina între ea şi Raoul.

Sunet de împuşcături răsună din cealaltă parte. Gray, întins pe burtă, într-o poziție mai avantajoasă, trase înspre Raoul chiar în clipa în care maşina acestuia trecea prin poarta principală. Al doilea vehicul îl urmă.

Raoul continua să tragă, ignorând împuşcăturile adversarului.

Un glonț se înfipse în grilajul din față al SUV-ului.

La dracu'!

Nenorocitul voia să le distrugă maşina.

Farul din față exploda. De unde se afla, Seichan văzu un firicel de benzină scurgându-se din rezervor şi adunându-se într-o baltă, pe pietre.

Pistolul lui Gray se deschise. Nu mai avea muniție.

Seichan o luă în patru labe înspre el, însă era prea târziu.

O maşină, apoi alta, dispărură prin poartă. Râsul lui Raoul răsună până la ei. Poarta coborî în urma ultimei maşini, muşcând cu dinții nişele din piatră, închizându-le drumul.

Un huruit îi răsună în urechi.

Se ridică într-o mână. Obloane de oțel se lăsau peste toate ferestrele şi uşile castelului. Fortificații moderne. Ăştia nu glumeau când venea vorba de măsuri de siguranță. Erau prinşi în curtea castelului.

Se auzi un al doilea sunet.

Clinchetul unor încuietori grele.

Seichan se întoarse, odată cu Gray şi cu Rachel. Înțelegea acum de ce nenorocitul răsese cu atâta poftă.

Porțile celor douăzeci de cuşti în care erau închişi câinii se ridicară, telecomandate.

Monştri de muşchi, piele şi colți ieşiră prevăzători, mârâind, spumegând, înnebuniți de tunete şi sânge. Fiecare câine ajungea până la nivelul pieptului unui bărbat matur şi avea o greutate de aproximativ o suta de kilograme.

Iar clopoțelul care anunța ora mesei tocmai sunase.

3.38 A.M.
AVIGNON, FRANŢA

Kat refuza să accepte înfrângerea. Luptându-se cu disperarea, se plimba în lungul şi-n latul dormitorului albastru din vârful Turnului îngerilor.

— Nu privim problema cum trebuie, zise ea.

Spre deosebire de ea, Vigor rămăsese încremenit în mijlocul încăperii. Ochii îi păreau pierduți, ca şi când ar fi calculat ceva în minte. Sau era doar îngrijorat pentru nepoata lui? Cât de mult se concentra asupra problemei pe care trebuiau s-o rezolve?

— Ce vrei să spui? îngăimă el.

— Poate că nu există nici un indicator magnetic.

Kat ridică busola atrăgându-i privirea, sperând să-i capteze întreaga atenție.

— Atunci ce?

— Cum rămâne cu tot ce mi-ai povestit mai devreme? Despre istoria gotică a oraşului şi a acestui loc?

Vigor dădu din cap.

— Este ceva integrat în structura clădirii. Dar, dacă nu are indicator magnetic, cum să-l găsim? Palatul ăsta e uriaş! Şi, având în vedere în ce stare se găseşte, e foarte posibil ca indiciul nostru să fi fost distrus sau mutat.

— Nu crezi nici tu asta, spuse Kat cu fermitate. Societatea noastră secretă de alchimişti ar fi găsit, cu siguranță, o metodă de a-l proteja.

— Şi totuşi, cum îl găsim? întrebă Vigor.

Un fulger brăzdă rama unei ferestre din apropiere. Lumină grădinile de sub turn şi oraşul care se întindea la poalele dealului. Ploua şi mai tare acum. Furca unui nou fulger despică norii cei negri.

Kat privi spectacolul şi se întoarse încet spre Vigor, cu chipul luminat de o bruscă revelație. Băgă busola în buzunar, dându-şi seama că nu mai avea ce face cu ea.

— *Magnetismul* a deschis mormântul Sfântului Petru, zise ea, apropiindu-se din nou de Vigor. Şi tot magnetismul ne-a condus la mormântul lui Alexandru. Odată ajunşi acolo însă, *electricitatea* a fost cea care a activat piramida. Poate că tot electricitatea o să ne conducă la comoara ascunsă aici.

Întinse brațul, arătând spre furtuna dezlănțuită.

— Fulgerele! Palatul a fost construit pe cea mai înaltă colină,

Rocherdes Doms, Domul de Stâncă.

— Care atrage fulgerele! O săgeată care luminează întunericul.

— Am trecut oare pe lângă reprezentarea vreunui fulger?

— Din câte-mi amintesc eu, nu, zise Vigor, frecându-şi bărbia. Cred însă că ai atins un punct sensibil. Lumina simbolizează cunoaşterea. Iluminismul. Era ţelul suprem al credinţei gnostice – să caute lumina primordială menţionata în Geneză, să atingă acest nivel de cunoaştere şi putere care se găseşte pretutindeni în jurul nostru.

Vigor pocni din degete.

— Electricitate, fulgere, lumină, cunoaştere, putere. Toate se leagă între ele. Şi undeva există un simbol pentru toate astea, ascuns chiar în construcţia acestui palat.

Kat clătină din cap, pierdută.

Vigor încremeni dintr-odată.

— Ce este? întrebă Kat, apropiindu-se.

Vigor îngenunche repede şi desenă în praful de pe jos.

— Mormântul lui Alexandru a fost în Egipt. Nu trebuie să uităm că, întotdeauna, o ghicitoare se continuă în următoarea. Simbolul egiptean pentru lumină este un cerc, cu un punct în centru. Reprezintă soarele.

— Uneori însă, apare turtit, ca un oval, sub forma unui ochi. Nu reprezintă doar soarele şi lumina, ci şi cunoaşterea. Ochiul care arde în interior. *Ochiul atotvăzător* din iconografia masonică şi templieră.

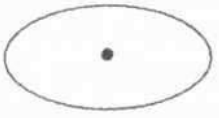

Kat privi încruntata desenul. Nu văzuse nici unul din aceste doua însemne.

— Bine, dar unde trebuie să le căutăm?

— Nu trebuie să le găsim, ci să le *formăm!* spuse Vigor

ridicându-se. Cum de nu m-am gândit mai devreme la asta? Una dintre trăsăturile de bază ale arhitecturii gotice este jocul realizat între lumini şi umbre. Arhitecții templieri erau adevărați maeştri ai acestui gen de manipulare.

— Dar de unde să…?

Vigor o întrerupse. Deja se îndrepta spre uşă.

— Trebuie să ne întoarcem la primul nivel. Acolo unde am văzut deja potențialul pentru formarea unui ochi de foc, într-un cerc de lumină.

Kat îl urmă pe Vigor. Nu-şi amintea nimic de acest gen. Coborâră în grabă scările şi ieşiră din Turnul îngerilor. Vigor traversă sala de bal şi se opri într-o încăpere pe care deja o cercetaseră.

— Bucătăria?! exclama Kat, surprinsă.

Privi din nou pereții pătrați, vatra înălțata în mijloc şi, deasupra acesteia, coşul octogonal. Nu înțelegea şi tocmai se pregătea s-o spună.

Vigor întinse o mână cu care îi acoperi lanterna.

— Aşteaptă.

Bolta strălucitoare a unui fulger despică cerul de afară. Prin coşul deschis pătrunse suficienta lumină cât să formeze pe plita un oval perfect. Lumina argintie pâlpâi, apoi se stinse.

— „Cum e sus, la fel e şi jos", spuse Vigor cu voce răguşită. Efectul este probabil şi mai vizibil la amiază, atunci când soarele ajunge direct deasupra deschiderii.

Kat îşi imagină plita aprinsa, strălucind în bătaia flăcărilor. Un foc în jurul căruia lumina soarelui forma un cerc.

— Dar cum putem fi siguri că ăsta e locul? întrebă Kat, dând ocol plitei.

Vigor se încruntă.

— Nu sunt pe deplin sigur, însă mormântul lui Alexandru se afla sub un far în vârful căruia ardea un foc. Şi, ținând cont de utilitatea unui far sau a unei bucătării, pare logic să îngropi un secret sub o altfel de locație, despre care eşti sigur că generații la rând vor avea nevoie.

Nu prea convinsă, Kat se aplecă şi scoase un cuțit ca să examineze vatra centrală. Săpa în jurul căminului, scoțând la iveală o piatră de culoare portocalie de la baza acestuia.

— Nu e nici hematit, nici magnetit.

Dacă ar fi fost vreuna din ele, poate ca ar fi fost convinsă.

— E doar bauxită, un aliaj de aluminiu. Un bun conducător

termic. Foarte normal la un cuptor. Nu-i nimic neobişnuit.

Ridică privirea spre Vigor. Monseniorul zâmbea cu gura până la urechi.

— Ce e?

— Am trecut chiar pe lângă ea, zise el, venind lângă Kat. Ar fi trebuit să mă gândesc că tot o piatra ne va indica drumul. Mai întâi hematit, apoi magnetit şi acum bauxită.

Kat se ridică nedumerită.

— Bauxita se exploatează chiar aici, în această zonă. Ba chiar şi-a luat numele după seniorii de Baux, al căror castel se află la doar cincisprezece kilometri de aici. A fost construit chiar pe un deal de bauxită. Piatra asta e ca un deget îndreptat într-acolo înspre acest loc.

— Şi?

— Seniorii de Baux au avut o relație cam tensionată cu papii francezi, noii lor vecini. Însă au rămas cunoscuți pentru o revendicare ciudată, pe care au susținut-o cu multă vehemență. Pretindeau că sunt descendenți ai unui bine-cunoscut personaj biblic.

— Cine? întreba Kat.

— Baltazar. Unul dintre Magi.

Kat făcu ochii cât cepele. Se întoarse din nou spre vatra.

— Au sigilat deschiderea cu pietre luate de la descendenții Magului.

— Încă mai ai îndoieli ca ăsta e locul? întrebă Vigor.

Kat clătina din cap.

— Dar cum îl deschidem? Nu văd nici o broască.

— Deja ai dat singura răspunsul. Cu electricitate.

Ca şi când ar fi vrut să întărească această idee, un tunet bubui prin zidurile groase.

Kat îşi dădu rucsacul jos din spate. Merita să încerce.

— Aici nu mai există nici un fel de baterii antice, zise ea, scoțând o lanternă mai mare. Dar am eu unele moderne, marca Duracell.

Desfăcu lanterna şi folosi vârful cuțitului ca sa elibereze firul pozitiv şi pe cel negativ, apoi le răsuci între ele. Când termină îşi ridică, triumfătoare, lucrarea.

— Dă-te mai în spate, îl preveni ea pe Vigor.

Se întinse şi puse firele din lanternă în contact cu piatra de bauxita, un minereu slab conductor. Apăsă butonul lanternei.

Un arc de electricitate înțepă piatra. Îi răspunse un ton adânc,

de bas, ca şi când cineva ar fi lovit o toba uriaşă.

Kat făcu un salt în spate. Se duse lângă perete, alături de Vigor.

Pe lângă marginile vetrei de piatra apăru o strălucire ca de foc, care cuprinse întreg căminul.

— Cred că au cimentat pietrele între ele cu sticla în stare M, topită, murmura Kat.

— Aşa cum constructorii egipteni din Antichitate au folosit plumbul topit pentru a cimenta blocurile din care au făcut Farul din Alexandria.

— Şi acum, electricitatea eliberează energia stocata în sticlă.

Flăcările se întinseră deasupra vetrei, conturând fiecare piatră în parte. Străluceau tot mai puternic, aproape orbindu-i. Se simțiră izbiți de un val de căldură.

Kat îşi acoperi ochii. Însă efectul nu dura prea mult. După ce lumina pali, blocurile de bauxita, fără să mai aibă acum nimic care să le țină lipite, începură să cadă, rostogolindu-se într-un fel de puț ascuns în spatele vetrei.

Kat auzi sunetul pietrei lovite de piatră. Zgomotul continuă, pe măsură ce dalele se rostogoleau tot mai adânc. Fără să-şi mai poată stăpâni curiozitatea, Kat făcu un pas în fața şi aprinse lanterna. Muchiile vetrei mărgineau acum nişte trepte întunecate, care coborau.

Se întoarse spre Vigor.

— Am reuşit!

— Dumnezeu să ne-ajute! zise monseniorul.

3.52 A.M.
LAUSANNE, ELVEŢIA

La aproape jumătate de kilometru de castel, Raoul îşi coborî telefonul de la ureche şi se îndepărtă de maşină. Furia aproape că îl orbea. Sângele îi curgea dintr-o rană de la cap. Cățeaua aia asiatică îl trădase. Însă avea să se răzbune. Câinii lui o să-i facă bucăți pe toți trei.

Şi dacă nu…

Se duse lângă cel de-al doilea vehicul. Făcu semn către doi bărbați.

— Tu şi tu! Întoarceți-vă la *chateau.* Pe jos. Rămâneți de pază la poarta. Trageți în orice mişcă. Nimeni să nu iasă viu din curte.

Cei doi săriră jos din camionetă şi o luară grăbiți înapoi spre

castel.

Raoul se întoarse la maşina din față.

Alberto îl aştepta.

— Ce a spus Imperatorul? îl întrebă el pe Raoul, care se urca în scaunul din fața.

Bărbatul îşi băgă celularul în buzunar. Trădarea Breslei îl surprinsese pe liderul lor la fel de mult ca şi pe Raoul. Însă Raoul omisese să-şi informeze superiorul de propriul act de trădare din Alexandria. Nu-i spuse că o lăsase pe cățea în ghearele morți, apoi îi mințise pe tovarăşii ei că pierise în luptă. Ar fi trebuit să se aştepte la asta. Se lovi cu pumnul în genunchi. Când i-l adusese pe tavă pe american, lăsase garda jos.

Ce prost fusese!

Însă situația avea să fie îndreptată.

În Avignon.

Raoul îi răspunse lui Alberto:

— Imperatorul ni se va alătura în Franța şi ne va aduce întăriri. Mergem mai departe, cum am planificat.

— Şi ceilalți? întrebă Alberto, aruncând o privire în urmă, spre *chateau.*

— Nu mai sunt importanți. Nu mai pot face nimic ca să ne oprească.

Raoul îi făcu semn şoferului să plece mai departe. Maşina se îndreptă spre aeroportul Yverdon. Clătină din cap gândindu-se la ce pierduse aici. Nu la oamenii lui. La târfa de Rachel Verona. Ce planuri avusese pentru ea…

Cel puțin, îi lăsase un mic cadou, înainte de plecare.

3.55 A.M.

Rachel se alătură lui Gray şi Seichan pe treptele de la intrarea principală a castelului, cu spatele lipit de obloanele de metal trase deasupra uşii. Cu mişcări încete, se retrăseseră din fața haitei de câini în acest adăpost relativ.

Nu aveau decât o singură armă. Şase gloanțe.

Gray încercase să mai facă rost de o armă, căutând prin curtea în flăcări, dar nu găsise decât nişte puşti rupte. Avea acum arma lui Seichan. Femeia îşi făcea de lucru cu unitatea GPS, concentrata la maximum, bazându-se pe Gray să-i păzească spatele.

Ce făcea?

Rachel se ținea la un pas distanță de femeie, aproape de Gray. O mână îi rămăsese încleştată pe partea din spate a cămăşii bărbatului. Nu-şi amintea când o apucase, însă nu-i mai dădea drumul. Era singurul lucru care o mai ținea în picioare.

Un pitbull trecu în tăcere prin fața treptelor. Târa după el un braț smuls de la un soldat rănit. Douăzeci de astfel de monştri se plimbau prin curte, sfâşiind cadavrele, mârâind şi arătându-şi unul altuia colții. Izbucniră chiar şi câteva lupte, sălbatice, fulgerătoare.

Nu putea să dureze prea mult până când atenția fiarelor avea să se îndrepte asupra lor.

Orice zgomot le atrăgea privirile. Răniții care încă mai gemeau fuseseră primii care muriseră. Ştiau cu toții că de îndată ce trăgeau primul foc întreaga haită avea să se năpustească asupra lor.

Şase gloanțe. Douăzeci de câini.

Într-o parte, o mişcare…

Prin fumul care începeşa imaginea, o siluetă firavă se ridică cu greu, clătinându-se pe picioare. O rafală de vânt risipi ceața şi Rachel recunoscu persoana din fața ei.

— *Norma…* şopti ea.

Într-o parte a capului, părul femeii era năclăit de sânge.

Rachel crezuse că bunica ei plecase împreuna cu Raoul.

S-o fi doborât oare explozia? Să fi căzut din maşină?

Dar Rachel nu credea asta. Probabil că Raoul îi făcuse vânt. O lăsase în urmă, ca pe un bagaj incomod şi nefolositor.

Un geamăt răsună dinspre bătrână. Îşi duse o mână în partea lovită a capului.

— *Papa!* strigă ea cu voce slabă.

Lovitura, confuzia, umbra castelului probabil că o amețiseră pe bătrână, trăgând-o înapoi, în trecut.

— *Papa…*

Durerea provocată de rana de la cap îi răzbătea prin voce.

Însă Rachel nu fu singura care îi auzi durerea.

La câțiva metri distanță, o formă întunecată apăru din spatele unui cauciuc în flăcări, pândind din ascunzişul fumului, atrasă de strigătul sugrumat.

Rachel dădu drumul cămăşii lui Gray şi coborî, aproape împiedicându-se, o treaptă.

— Am văzut, spuse Gray, oprind-o cu o mână.

Ridică arma, ținti şi apăsă trăgaciul. Bubuitura răsună ca o explozie în curtea învăluită în tăcere, însă scheunatul țintei atinse răsună şi mai tare. Câinele se prăbuşi pe-o parte. Animalul începu să urle. Se repezi cu colții asupra piciorului rănit, atacând durerea. Ceilalți câini năvăliră pe el. Atraşi de sânge. Ca leii asupra unei gazele rănite.

Bunica lui Rachel, speriată de apariția fiarei, căzuse pe spate. Gura îi rămăsese deschisă, amuțită în urma şocului.

— Trebuie să ajung la ea, şopti Rachel.

Era o reacție instinctivă. În ciuda faptului că o trădase, *norma* încă mai păstra un loc în inima ei. Nu merita o astfel de moarte.

— Merg cu tine, zise Gray.

— E ca şi moartă, spuse Seichan suspinând, lăsând în jos mâna în care ținea unitatea GPS.

Coborî însă în urma lor, rămânând aproape de singura armă pe care o aveau.

Traversară curtea lipiți unul de celălalt. Băltoace de ulei aprins le luminau drumul.

Rachel ar fi vrut să fuga, însă una dintre fiarele masive stătea cu ochii pe ei, aplecată asupra unui cadavru decapitat, cu gingiile ridicate, cu colții dezgoliți, păzindu-şi prada. Rachel ştia că, dacă ar fi fugit, bestia ar fi fost la gâtul ei în doar câteva clipe.

Gray ținea pistolul îndreptat spre câine.

Bunica se retrase de lângă grupul celor trei dulăi care se băteau pe confratele lor rănit, muşcându-se şi sfâşiindu-se până în punctul în care nu-ți mai puteai da seama pe care dintre ei îl împuşcase Gray. Mişcarea îi fusese observată de alți doi câini care se apropiau acum de ea din două părți diferite.

Ar fi ajuns prea târziu.

Încă două împuşcături şi una din bestii se prăbuşi, alunecând în bot. Celalalt glonț abia dacă-l zgârie pe al doilea câine. Rana păru că-i aţâță setea de sânge. Se năpusti asupra femeii căzute.

Rachel alerga în față.

Împuşcătură lui Gray atrăsese şi mai mulți câini. Acum însă, nu mai puteau da înapoi. Trăgea în timp ce alerga. Încă doi câini căzură la pământ, unul la doar un metru distanța.

Înainte ca Rachel să ajungă lângă bătrână, câinele lansat în atac îşi atinse ținta. Înhață brațul femeii, ridicat în apărare. Colții îi trecură uşor prin oasele subțiri şi carnea uscată şi o trântiră pe bătrână la pământ.

Nu se auzi nici un țipat.

Câinele sări deasupra femeii, pregătit să o muşte de beregata.

Gray trase din nou. Arma se descărcă chiar lângă urechea lui Rachel, aproape asurzind-o. Impactul doborî fiara de pe pieptul bătrânei. Trupul câinelui se zvârcolea şi zvâcnea. Fusese o împuşcătura perfecta, direct în cap… dar şi ultima.

Încărcătorul pistolului din mâna lui Gray se deschise. Era gol.

Rachel căzu în genunchi, lângă bunica ei. Sângele ţâşnea şuvoi din braţul sfârtecat al bătrânei.

Rachel o luă în braţe.

Gray se lăsă pe vine, lângă ea. Seichan se aplecă şi ea. Nu voia să rămână singura în picioare şi să atragă atenţia.

Câinii se luptau cu sălbăticie în jurul lor, iar ei nu mai aveau nici un glonţ.

Bunica o privi ca prin ceaţă şi rosti cu glas slab, în italiană:

— Mamă… îmi pare rău… ia-mă în braţe…

Sunetul unei împuşcături şi corpul bunicii îi zvâcni în braţe, împuşcat în piept. Rachel simţi glonţul ieşind din trup chiar pe lângă mâna ei.

Ridică privirea.

La treizeci de metri distanţă, doi bărbaţi stăteau lângă poarta de fier.

Noua împuşcătură alungă o parte din câini.

Gray se folosi de această diversiune pentru a se retrage înapoi lângă zidul castelului. Rachel îl urmă. Nu abandonase trupul bunicii, îl târa după ea.

— Las-o! îi spuse Gray.

Rachel nu-l băgă în seamă. Lacrimi de furie îi curgeau pe obraji. Încă o împuşcătură şi glonţul ricoşa în piatră, la doar câţiva paşi distanţă. Seichan se aplecă şi o ajută să-şi care bunica. Împreună, se mişcau mai repede.

Lângă poartă, doi câini se izbiră de barele de metal, mârâindu-i pe cei doi bărbaţi, blocându-le ţinta. Dar asta nu avea să dureze prea mult.

Odată ajunşi la adăpostul relativ pe care îl oferea zidul castelului, Rachel se prăbuşi peste trupul bunicii. Erau în continuare ţinte perfecte pentru cei doi bărbaţi… dar întreaga curte era expusa. Un câine împuşcat se prăbuşi lângă poartă. Un alt glonţ ricoşa în oblonul de metal al unei ferestre de deasupra.

Rachel, aplecată asupra bunicii, reuşi în sfârşit sa elibereze poşeta prinsă de umărul *nonnei,* o fixaţie permanenta a bătrânei. O deschise repede, băgă mâna înăuntru şi simţi ţeava rece, de oţel.

Scoase dinăuntru moştenirea atât de preţioasa a bunicii.

Revolverul nazist Luger P-08.

— *Grazie, Nonna.*

Rachel ţinti spre poarta. Îşi fixă poziţia şi lăsă furia rece să o ghideze. Apasă trăgaciul… urmă reculul, apoi trase din nou.

Amândoi bărbaţii căzură la pământ.

Câmpul de atenţie i se lărgi – prea târziu însă pentru a mai putea opri bestia care ţâşnea din fum, cu botul încreţit, cu coţii dezgoliţi, năpustindu-se direct spre gâtul ei.

4.00 A.M.

Braţul lui Gray o împinse pe Rachel într-o parte, doborând-o la pământ. Bărbatul se întoarse cu faţa spre monstru şi ridică mâna. Degetele îi erau încleştate în jurul unui recipient mic, argintiu.

— Câine rău…

Pulveriza conţinutul flaconului direct în ochii şi în nasul fiarei.

Greutatea câinelui îl doborî, trântindu-l pe spate.

Animalul urla. Nu era sete de sânge, era agonie. Se rostogoli jos de pe Gray şi se răsuci în spasme pe pietre, frecându-şi botul de dalele reci, încercând să-şi acopere ochii cu labele.

Însă orbitele erau deja goale, mâncate de acid.

Se mai rostogoli de câteva ori, urlând de durere.

Gray simţi o strângere de inima. Câinii ăştia fuseseră torturaţi. Nu era vina lor. Pe de altă parte, poate că moartea era de preferat unei vieţi supuse la nesfârşit torturii lui Raoul.

Câinele se potoli în sfârşit şi se prăbuşi pe dalele de piatră.

Însă chelălăiturile lui atrăseseră atenţia celorlalţi.

Gray se uită la Rachel.

— Încă şase gloanţe, răspunse ea.

Gray agită spray-ul. Nu mai rămăsese prea mult.

Ochii lui Seichan erau aţintiţi spre cer. Apoi, auzi şi Gray.

Sunetul inconfundabil al unui elicopter.

Se opri în aer, chiar deasupra zidurilor castelului. Reflectoarele îi scăldau în lumină. Elicea se învârtea cu zgomot.

Câinii se împrăştiară speriaţi.

Seichan vorbi, acoperind zgomotul:

— Ne-a sosit taxiul!

O scară de nailon căzu printr-o uşă deschisă şi lovi dalele de piatră la doar câţiva metri depărtare.

Lui Gray puțin îi păsa cine erau, atâta vreme cât îi scoteau din această gură de iad. Alergă cât putu de repede şi-i făcu semn lui Rachel să urce. Cu o mână ținea scara în poziție, cu cealaltă îi luă revolverul.

— Suie! îi ordonă aplecându-se spre ea. Îi țin eu la distanță.

Degetele lui Rachel tremurau în clipa în care dădu drumul armei. Privirile li se întâlniră. Gray citi o groază şi o durere care trecea dincolo de evenimentele însângerate petrecute aici.

— O să fie bine, îi spuse el.

Era o promisiune pe care avea de gând să o respecte.

Rachel încuviința. Părea ca vorbele lui Gray îi dăduseră putere. Urca scara.

Seichan o urma, cățărându-se pe funii ca o adevărata trapezistă, chiar şi aşa, cu umărul rănit.

Gray urcă ultimul. Nu fusese nevoie să mai folosească arma. Îşi vârî revolverul în centura şi urca în viteza scara. Peste câteva clipe, intra în cabina elicopterului.

În tip ce uşa se închidea în urma lui, Gray se ridică să-i mulțumească bărbatului care-i întinsese mâna şi-l ajutase să urce.

Îşi îndrepta spatele doar ca să dea nas în nas cu o mutră al cărei rânjet se întindea până la urechi.

— Salutare, şefu'!

— Monk!

Îl înşfăca şi-l strânse cu putere la piept.

— Ai grijă la mână, spuse partenerul lui.

Gray îi dădu drumul. Brațul stâng al lui Monk îi era legat de trup cu o eşarfă şi o proteza de piele îi acoperea ciotul pansat de la încheietură. Arăta destul de bine, doar ceva mai palid. Avea cearcăne adânci în jurul ochilor.

— Sunt bine, zise Monk, făcându-i semn să se aşeze şi să-şi pună centura de siguranță în vreme ce elicopterul lua viteza. Încearcă numai să mă mai scoți din acțiune.

— Cum…?

— Am reperat semnalul de urgența al GPS-ului vostru, explică Monk.

Gray îşi trase centura de siguranță peste umeri şi o închise cu grijă.

Apoi, privirea îi căzu asupra celuilalt ocupant al cabinei.

— Cardinalul Spera? zise Gray, fără a-şi putea ascunde nedumerirea.

Seichan se aşeză lângă el şi-i răspunse:

— Cine credeai că m-a angajat?

16
LABIRINTUL LUI DEDAL

27 IULIE, 4.38 A.M.
AVIGNON, FRANŢA

În timp ce afară continua să tune, Kat îl aştepta pe Vigor. Trecuseră cincisprezece minute de când monseniorul coborâse scările întunecate ce se deschideau în spatele şemineului.

„Să arunc o privire", spusese.

Kat lumina cu lanterna în jos.

„De ce nu mai venea?"

Se gândi să se ducă după el, însă precauţia o făcu să rămână pe loc. Dacă ar fi dat de vreun pericol, cu siguranţă că I ar fi auzit strigând. Îşi aminti de trapa care se închisese deasupra lor şi-i prinsese sub mormântul Sfântului Petru. Dacă se întâmpla la fel şi aici? Cine ar fi ştiut unde să-i caute?

Rămase pe poziţie, însă se lăsă într-un genunchi şi striga în josul scărilor, încercând, totodată, să nu facă prea mult zgomot.

— Vigor!

Îi răspunseră nişte paşi apropiindu-se în grabă de dedesubt. Întunericul se mai risipi, apoi apăru fasciculul luminos al unei lanterne. Vigor urcă până aproape de ea. Îi făcu semn.

— Trebuie să vezi asta!

Kat trase aer în piept.

— Ar trebui să aşteptăm până ne sună Gray şi ceilalţi.

Vigor mai sui o treaptă, încruntându-se.

— Şi eu sunt la fel de îngrijorat ca tine, însă, cu siguranţă, mai sunt şi alte mistere de dezlegat aici. Asta e misiunea noastră, pentru asta am fost trimişi înainte. Numai aşa îi putem ajuta pe ceilalţi. Curtea Dragonului, Gray şi toţi ceilalţi sunt în Elveţia. O să mai dureze câteva ore până ajung aici. Ar fi mai bine să folosim timpul ăsta, nu să-l risipim.

Kat se gândi o clipă. Se uită din nou la ceas. Îşi aminti cum Gray o criticase în repetate rânduri că era *prea* prudentă. Şi mai era şi al naibii de curioasă.

Dădu din cap.

— Dar ne întoarcem din sfert în sfert de oră, ca să încercăm să luăm legătura cu Gray.

— Desigur.

Kat îşi puse rucsacul în spate şi coborî în urma monseniorului. Îşi lăsă un telefon lângă vatră, ca să înregistreze vreun eventual apel – şi ca să lase cel puţin o firimitură de pâine în urmă, în caz că ar fi rămas prinşi dedesubt.

Deşi renunţase la precauţie, nu putea fi complet nesăbuită.

Ăsta era stilul lui Gray.

Kat se aplecă şi intră în pasaj, în urma lui Vigor. Treptele coborau în linie dreaptă o bună bucată, apoi se răsuceau brusc şi duceau şi mai jos. În mod ciudat, aerul era uscat şi nu umed, cum s-ar fi aşteptat.

Treptele se terminară în faţa unui tunel.

Vigor grăbi pasul.

Judecând după ecoul pe care-l scoteau paşii monseniorului, Kat deduse că, în capăt, se deschidea o grotă mai mare. Avu confirmarea o clipă mai târziu.

Ieşiră pe o lespede de piatră de trei metri. Cele două lanterne ale lor îşi aruncau razele de-a lungul spaţiului boltit, întinzându-se în sus şi în jos. Probabil că fusese, cândva, o grotă naturală în granit, însă mâna omului intervenise.

Kat îngenunche şi-şi plimbă mâna pe pardoseala rece, blocuri de marmură neprelucrată, frumos îmbinate între ele.

Se ridică şi lumină cu lanterna în laterale şi în jos.

Ingineri şi meşteşugari talentaţi construiseră o serie de douăsprezece terase de cărămidă, care coborau din vârful încăperii până la podea. Spaţiul avea o formă aproximativ circulară. Fiecare nivel de jos era mai mic decât următorul, asemenea unui vast amfiteatru… sau ca o piramidă în trepte, aşezată cu fundul în sus.

Lumină cu lanterna spaţiul îngust ce se forma în centrul acestor terase. Nu era gol.

Arcade groase de granit se întindeau de la baza teraselor de cărămida, răsucite asemenea unui tirbuşon, sprijinite pe coloane uriaşe. Kat recunoscu modelul. Semănau cu cele folosite la construcţia catedralelor gotice. De fapt, întregul spaţiu crea o senzaţie de plutire, de lipsă de greutate, ca interiorul unei biserici.

— Nu încape îndoiala că acest loc a fost construit de Cavalerii Templieri, zise Vigor, înaintând de-a lungul lespezii pe care se aflau. N-am mai văzut niciodată aşa ceva. O adevărată sonată de geometrie şi inginerie. Un poem în piatră. Arhitectura gotică dusă

la perfecțiune.

— O catedrală gotică subterană, murmură Kat uluită, căzută în admirație.

Vigor dădu din cap.

— Însă o catedrală construita pentru a venera istoria, arta şi cunoaşterea.

Făcu un gest larg cu brațul, arătând în jur.

Dar nu era nevoie.

Cadrul de piatra nu avea decât un singur scop – acela de a susține labirintul spiralat al unei ample construcții de lemn. Rafturi, firide, scări şi trepte. Sticla sclipea. Aurul străluceau. Totul fusese gândit pentru a adăposti cărți, manuscrise, texte, obiecte de cult, grupuri statuare şi nişte mecanisme ciudate, de alamă. Fiecare pas părea să dezvăluie perspective noi, ca într-un imens tablou de M.C. Escher, unghiuri imposibile, contradicții dimensionale susținute de piatră şi lemn.

— E o biblioteca uriaşă! spuse Kat.

— Şi un muzeu şi un depozit şi o galerie, o completa Vigor.

Se duse, grăbit, într-o parte a încăperii.

O masa de piatra, ca un fel de altar, era poziționată nu prea departe de intrarea în tunel.

O carte legata în piele stătea deschise sub o vitrina de sticlă… sticla de aur.

— Mi-a fost teamă să o ating, spuse Vigor. Dar se vede destul de bine prin ea.

Lumină cu lanterna paginile deschise.

Kat privi cu atenție. Cartea era plină de ilustrații.

Un manuscris iluminat. Pagina era acoperită de un scris mărunt. Părea să fie o listă.

— Cred că este codicele întregii biblioteci, spuse Vigor. Un fel de registru de inventariere. Dar nu pot fi sigur.

Palmele monseniorului se plimbau pe deasupra casetei de sticla. Era clar ca se temea să o atingă. Văzuseră de suficiente ori efectele pe care le putea avea un asemenea material superconductor. Kat făcu un pas în spate. Observa acum ca întreg complexul străluceau, îmbrăcat în aceeaşi sticla de aur. Până şi terasele de cărămidă pe care le remarcase mai devreme erau placate, ici-colo, cu bucăți din aceasta sticlă, încrustate ca nişte oglinzi sau ca nişte nestemate pe o bijuterie.

Ce însemna asta?

Vigor rămăsese aplecat asupra cărții.

— Listează, în latină, *Cartea Sacră a Sfântului Trophimus*.

Kat îl privi, aşteptând o explicaţie.

— A fost primul sfânt care a adus creştinismul în această parte a Franţei. Legenda spune că însuşi Hristos l-a vizitat odată, în timpul unei întruniri secrete ale primilor creştini, într-o necropolă. Hristos a îngenuncheat pe un sarcofag şi urma Lui a rămas întipărită în piatră. Capacul sicriului a devenit o comoară. S-a spus că pogora harul lui Hristos asupra celor care îl priveau.

Vigor se uită în jur, prin aceasta catedrală a istoriei.

— S-a crezut că a fost pierduta pentru totdeauna. Dar este aici. Împreuna cu multe altele.

Făcu semn din nou spre carte.

— Texte complete ale evangheliilor interzise, nu doar fragmente dispersate, precum cele găsite lângă Marea Moartă. Am văzut enumerate patru evanghelii. De una din ele nici măcar nu am auzit până acum. *Evanghelia brună a dealurilor de aur.* Ce ar putea să conţină? Dar cel mai important… Vigor ridică lanterna. Conform acestui codice, pe undeva, pe aici, este depozitat Mandilionul.

Kat se încruntă.

— Ce-i asta?

— Adevăratul giulgiu în care a fost îngropat Hristos, datând dinaintea controversatului giulgiu de la Torino. A fost dus de la Edessa la Constantinopol în secolul al zecelea, însă a dispărut în timpul unei perioade de jafuri. Mulţi au bănuit încă de pe atunci că a ajuns în tezaurul Cavalerilor Templieri.

Vigor dădu din cap, apoi continua: Adevărul este acolo. Şi, posibil şi adevăratul chip al lui Isus Hristos.

Kat simţea greutatea veacurilor… suspendate într-o geometrie perfectă.

— Doar într-o pagina, murmura Vigor.

Kat ştia că monseniorul se minuna de faptul că toate aceste comori neprețuite erau enumerate doar pe o singura pagină a cărţii legate în piele, ce părea să conţină aproape o mie de file.

— Cine ştie ce altceva se mai găseşte aici? zise Vigor, cu vocea răguşită de emoţie.

— Te-ai dus până jos? îl întrebă Kat.

— Nu încă. M-am întors să te chem şi pe tine.

Kat începu să coboare treptele înguste care conduceau de la o terasa la următoarea.

— Ar trebui să ne facem o imagine de ansamblu asupra locului, apoi să ne întoarcem sus.

Vigor dădu din cap, însă nu părea să se poată dezlipi de cartea din racla.

În cele din urmă, veni după Kat care cobora pe rând treptele ce uneau terasele din încăperea uriaşă. La un moment dat, privi în sus. Întregul edificiu părea sa atârne deasupra lor, suspendat în timp şi spaţiu.

În sfârşit, ajunseră pe ultima terasa. Un ultim şir de trepte cobora pe o podea plană, rotunda. Biblioteca nu se întindea mai jos. Toate comorile erau adunate deasupra, ţinute parcă suspendate de o pereche de arcade gigantice, care porneau din terasa cea mai de jos.

Kat recunoscu piatra din care erau făcute arcadele.

Nu era nici granit, nici marmura.

Din nou, magnetit.

Şi, chiar sub punctul unde se îmbinau cele două arcade, din centrul podelei, se înălţa până la nivelul taliei unui om o coloana de magnetit. Semăna cu un deget de piatră care arata în sus.

Kat coborî cu mai mare băgare de seamă. O bordură naturala, de granit, înconjura o podea groasă, de sticlă. Sticlă de aur. Nu păşi pe ea. Pereţii de cărămidă din jur erau, la rândul lor, încrustaţi cu plăci de sticla de aur, ca nişte oglinzi. Numără douăsprezece. Tot atâtea câte erau şi terasele.

Vigor veni lângă ea.

Remarcase, la fel ca şi Kat, toate aceste detalii, însă privirile amândurora se îndreptară acum spre liniile argintii – probabil platină pură – care brăzdau podeaua. Păreau un sfârşit potrivit al acestei îndelungate căutări. Descriau un labirint spiralat, care conducea spre o rozetă centrala. Stâlpul de magnetit se înălţa chiar în centrul acesteia.

Kat studie spațiul: labirintul, arcadele de magnetit, podeaua de sticlă. Toate îi aminteau de mormântul lui Alexandru, în care găsiseră piramida şi bazinul care reflecta bolta.

— Pare să fie vorba de încă un mister ce trebuie dezlegat, zise Kat, privind comorile suspendate deasupra ei. Dar, dacă am deschis deja acest străvechi depozit al Magilor, ce ne-a mai rămas de găsit?

Vigor se apropie.

— Nu uita de cheia de aur a lui Alexandru. Încă nu am avut nevoie sa deschidem nimic aici.

— Asta înseamnă…

— Că exista ceva mai mult decât biblioteca asta.

— Dar ce?

— Nu ştiu, zise Vigor. Dar recunosc labirintul ăsta.

Kat se întoarse spre el.

— Labirintul lui Dedal.

5.02 A.M.
DEASUPRA FRANŢEI

Gray aştepta cu întrebările până când se aflară din nou în avion. Elicopterul îi lăsase la Aeroportul Internațional din Geneva, unde cardinalul Spera avea un avion Gulfstream care urma să-i ducă la Avignon, fără alte formalități. Era surprinzător câtă greutate avea cuvântul unui oficial de vază al Vaticanului.

Fapt care ridică prima întrebare a lui Gray.

— De ce a angajat Vaticanul un agent al Breslei? întrebă el.

Toți cinci erau aşezați unul în fața celuilalt.

Cardinalul Spera răspunse la întrebare dând din cap.

— Sfântul Scaun nu a angajat-o în mod direct pe Seichan, zise el, arătând cu un gest al capului spre femeia care stătea lângă el. A fost contactată de o grupare de mai mică importanța, care a acționat pe cont propriu. Am aflat de interesul şi activitatea Curții Dragonului. Apelaserăm la Breasla şi cu alte ocazii, pentru a obține mai multe informații despre aceasta organizație.

— I-ați angajat ca mercenari? întrebă Gray, acuzator.

— Pentru ceea ce voiam noi să protejam era nevoie de măsuri nu tocmai oficiale. Trebuia să răspundem la foc cu foc. E adevărat că toți cei din Breaslă au o reputație de oameni duri, dar sunt foarte eficienți, îşi onorează contractele şi-şi îndeplinesc misiunile

cu orice preț.

— Nu au oprit masacrul de la Koln!

— Mă tem că acolo a fost greşeala mea. Nu cunoşteam semnificația textului pe care l-au furat din Cairo. Şi nici nu bănuiam ca vor acționa atât de repede.

Cardinalul ofta şi-şi răsuci mai întâi unul, apoi cel de-al doilea inel de aur de pe deget. Un gest nervos.

— Atâta vărsare de sânge... După ce au avut loc crimele, am apelat din nou la Breasla, pentru a planta un agent în rândurile lor. Nu a fost deloc greu, odată ce Sigma a intrat şi ea în joc. Breasla şi-a oferit serviciile şi, ținând cont că Seichan avusese deja o răfuială cu tine, Curtea a muşcat momeala.

Seichan vorbi:

— Ordinele mele au fost să descopăr ce informații deținea Curtea, cât de mult progresase operațiunea lor şi să încerc să le pun bețe-n roate cât mai mult posibil.

— De-aia ai stat şi te-ai uitat cum l-au torturat pe preot? zise Rachel.

Seichan ridică din umeri.

— În cazul ăla, am ajuns prea târziu. Şi, odată pornit, nimic nu-l mai poate opri pe Raoul.

Gray dădu din cap. Mai avea încă bănuțul pe care femeia i-l lăsase la Milano.

— Şi tu ai fost cea care ne-a ajutat atunci să scăpăm.

— Îndeplineam ordinele. Salvându-vă pe voi, aveam grijă sa pun obstacole în calea Curții.

Gray o studia pe Seichan în timp ce femeia vorbea. De partea cui era ea cu adevărat? Făcea joc dublu, ba chiar triplu, prin urmare, cine putea şti câte alte secrete mai avea? Explicația ei părea plauzibilă, dar putea fi doar un simplu vicleşug pentru a sluji interesele Breslei.

Vaticanul era naiv dacă avea încredere în Breasla... sau în Seichan.

Oricare ar fi fost realitatea, Gray îi era din nou îndatorat lui Seichan.

Aşa cum plănuiseră împreuna, aranjase ca Monk să fie scos din spital înainte ca oamenii lui Raoul să apuce să atace. Gray crezuse că femeia trimisese nişte colegi de-ai ei, agenți ai Breslei. Nu şi-ar fi imaginat că-l contactase pe cardinalul Spera, care se mai dovedea a fi şi angajatorul ei. Însă cardinalul rezolvase treaba, declarându-l pe Monk ambasador al Vaticanului şi scoțându-l la

timp din spital.

Şi acum, erau în drum spre Avignon.

Totuşi, un gând nu-i dădea pace lui Gray.

— Gruparea asta din Vatican, zise el, privindu-l fix pe Spera. Ce interes are în toată povestea noastră?

Spera îşi pusese mâinile împreunate pe masă. Era evident că nu voia să spună mai multe, însă Rachel veni lângă el. Îi lua palmele şi le întinse. Se apleca şi le studie cu atenţie.

— Aveţi două inele cu sigiliul papal, zise ea.

Cardinalul îşi trase mâinile, acoperindu-şi o palma cu cealaltă.

— Unul atestă faptul că sunt cardinal, explică el. Iar celălalt, funcţia de secretar de stat. Doua inele la fel. Aşa e tradiţia.

— Dar nu sunt la fel, zise fata. Nu am băgat de seamă până nu v-am văzut mâinile împreunate pe masa, cu cele două inele puse unul lângă celalalt. Nu sunt la fel. Sunt imagini în oglinda. Copii identice, reflectate.

Gray se încrunta.

— Sunt *gemene!* exclamă Rachel.

Gray îi ceru să vadă şi el inelele. Rachel avea dreptate. Erau imagini în oglinda ale sigiliului papal.

— Iar „Toma" înseamnă „geamăn", murmura Gray, ridicând privirea înspre cardinal.

Îşi aminti comentariul lui Spera, cum că doar o grupare mică din Vatican apelase la serviciile Breslei. Gray ştia acum despre cine era vorba.

— Faceţi parte din Biserica lui Toma! zise el. De-asta încercaţi sa opriţi Curtea, în secret.

Spera îl privi lung, preţ de câteva clipe, apoi dădu din cap.

— Gruparea noastră a fost o parte acceptată, dacă nu chiar promovata, a Bisericii Apostolice. În ciuda părerilor contrare, Biserica nu respinge ştiinţa şi cercetarea. Universităţile, spitalele şi instituţiile de cercetare catolice, toate promovează ideea de progres, de îmbrăţişare a noilor concepte şi idei. Şi da, o anumită parte este mai refractară şi răspunde mai greu, dar există şi membri care lansează provocări şi păstrează Biserica maleabilă. Este un rol pe care noi încă îl servim.

— Şi ce s-a întâmplat în trecut? întrebă Gray. Această străveche societate de alchimişti pe ale cărei urme mergem acum? Indiciile după care ne-am ghidat?

Cardinalul Spera clatină din cap.

— Biserica lui Toma din ziua de azi nu mai e aceeaşi cu cea de

odinioară. Cea de demult a dispărut în timpul papalității franceze, odată cu Cavalerii Templieri. Moartea, conflictele şi secretele au separat-o chiar şi mai mult, lăsând în urmă numai umbre şi zvonuri. Adevărata soartă a bisericii gnostice şi descendența ei străveche ne sunt necunoscute.

— Aşadar, ştiți tot atât de puțin ca şi noi, zise Monk.

— Mă tem că da. Doar că noi ştiam de existența vechii biserici. Pentru noi, nu era un mit.

— Şi cei din Curtea Dragonului ştiau, zise Gray.

— Da. Dar am căutat să păstrăm misterul, încrezându-ne în înțelepciunea strămbunilor noştri, convinşi că nu degeaba a fost întotdeauna ținută în secret. Adevărul avea să iasă la lumină la momentul potrivit. Curtea Dragonului, pe de altă parte, a încercat să-i descopere secretele prin vărsare de sânge, corupție şi tortură, fără să-şi dorească altceva decât puterea de a domina şi conduce lumea. Stăm în calea lor de generații întregi.

— Şi acum, sunt atât de aproape! zise Gray.

— Iar cheia de aur e la ei, le reaminti Rachel, clătinând din cap.

Gray îşi frecă fața, epuizat. Le-o adusese chiar el pe tavă. Avusese nevoie de cheie pentru a-l convinge pe Raoul de loialitatea lui Seichan. Riscase, desigur, dar riscul făcuse parte din planul operațiunii de salvare. Raoul ar fi trebuit să fie capturat sau ucis în castel – însă nenorocitul reuşise să scape!

Gray o privi pe Rachel. Se simțea vinovat. Ar fi vrut să spună ceva, să-i explice totul, însă fu salvat de vocea pilotului, care se auzi prin stație.

— Ar fi bine să vă puneți centurile de siguranță. Avem în față o furtună de toată frumusețea.

Fulgerele se vedeau despicând norii de dedesubt.

Norii grei se întindeau şi în față, luminați din când în când de descărcările de energie, cufundându-se apoi din nou în întuneric. Zburau spre o furtuna în toată regula.

5.12 A.M.
AVIGNON, FRANŢA

Vigor păşi de-a lungul pragului de piatră care înconjura podeaua de sticlă, pe care era gravat labirintul. Îl studia de un minut întreg, în tăcere, fascinat de misterul din fața lui.

— Observa că nu este, cu adevărat, un labirint, zise el în cele

din urmă. Nu are colțuri, nu are înfundături. Este doar o singură cărare lungă, şerpuită. Exact acelaşi labirint, lucrat din pietre albastre şi albe, se găseşte la Catedrala Chartres, de lângă Paris.

— Dar ce caută tocmai acolo, jos? întrebă Kat. Şi de ce i-ai spus Labirintul lui Dedal?

— Labirintul de la Chartres a fost cunoscut sub multe nume. Unul dintre ele era *Ie Dedale.* Altfel spus, Dedalul! După numele arhitectului mitologic care a construit labirintul regelui Minos, din Creta. În acest labirint trăia Minotaurul, o fiara cu trup de taur pe care, în cele din urma, l-a învins eroul Tezeu.

— Dar de ce au pus un astfel de labirint în Catedrala Chartres?

— Nu doar la Chartres. În secolul al XIII-lea, perioada de glorie a construcțiilor de biserici, când arhitectura gotica şi-a atins punctul culminant, au fost puse labirinturi în mai multe catedrale. Amiens, Rheims, Arras, Auxerre… toate aveau câte un labirint la intrarea în naos. Secole mai târziu, însă, biserica le-a distrus pe toate, sub motivația că erau reprezentări păgâne. Cu excepția celui de la Chartres.

— Pe acela de ce l-au lăsat?

Vigor clătină din cap.

— Catedrala Chartres a făcut întotdeauna excepție de la regulă. Într-adevăr, are rădăcini păgâne. A fost construită deasupra grotei druizilor, *Grotte des Druides,* un celebru loc păgân de pelerinaj. Şi, până în ziua de azi, spre deosebire de orice altă catedrala, nici un rege, papă sau alt personaj celebru nu este îngropat între zidurile ei.

— Dar asta tot nu explica de ce găsim labirintul reprodus aici, zise Kat.

— Eu pot găsi mai multe explicații. În primul rând, labirintul de la Chartres a fost construit după un desen extras dintr-un text alchimist grecesc, din secolul al II-lea. Un simbol potrivit, pentru gruparea pe ale cărei urme mergem noi. Însă labirintul de la Chartres mai simbolizează şi călătoria din această lume spre Paradis. Cei care veneau să se roage la Chartres se târau în mâini şi-n genunchi de-a lungul cărării şerpuitoare, până când ajungeau la rozeta din centru. Procesiunea simboliza pelerinajul la Ierusalim sau trecerea din această lume în cealaltă. De aici vin şi celelalte denumiri ale labirintului: Le *Chemin de Jerusalem.* „Drumul spre Ierusalim". Sau *Le Chemin du Pardis.* „Drumul spre Paradis". Era o călătorie spirituală.

— Crezi că sugerează că trebuie să facem şi noi o astfel de

călătorie? Să o luăm pe urma alchimiştilor pentru a elucida acest ultim mare mister?

— Exact.

— Păi şi cum facem asta?

Vigor clătină din cap. Avea o idee, dar îi trebuia mai mult timp să o analizeze. Kat păru să-şi dea seama că monseniorul avea nişte gânduri pe care nu i le împărtăşea şi ei, dar îl respecta suficient încât să nu insiste.

În loc de asta, se uită la ceas.

— Ar trebui să ne întoarcem. Să vedem dacă Gray a încercat să ia legătura cu noi.

Vigor dădu din cap. Privi o ultimă dată în urmă, luminând încăperea cu lanterna. Se reflecta în suprafața de sticlă: în duşumea şi în plăcile de pe perete.

Ridică lanterna. Apărură alte puncte strălucitoare, ca nişte giuvaiere ce decorau un uriaş arbore al cunoaşterii.

Aici era un răspuns.

Trebuia să-l găsească, înainte de a fi prea târziu.

5.28 A.M.
DEASUPRA FRANŢEI

„De ce nu răspundeau?"

Gray ținea telefonul avionului lipit de ureche. Încerca să ia legătura cu Kat. Până acum însă, nu avusese noroc. Poate că era din cauza furtunii, poate că îi bruia semnalul… Avionul se zgâlțâia şi se răsucea printre fulgere scânteietoare şi bubuituri asurzitoare de tunet.

Gray se dusese în fundul cabinei, ca să nu fie deranjat. Ceilalți, cu centurile legate, purtau conversație aprinsă.

Doar Rachel mai privea din când în când spre el, îngrijorată, aşteptând veşti de la unchiul ei. Sau poate era ceva mai mult… Din momentul în care o salvase, la Lausanne, nu se depărtase nici o clipa cu mai mult de un pas de el. Încă refuza să-i povestească în detaliu ce se petrecuse la castel. Din când în când, se cufunda în gânduri, cu o privire pierdută, îngrozită… Şi Gray avea senzația că fata căuta ceva solid. Nu ceva de care să se agațe – nu era genul ei. Avea nevoie de siguranță, care să-i permită să se mai liniştească o clipă. Nu de cuvinte.

Şi, deşi şi Monk fusese puternic traumatizat, Gray ştia că

bărbatul avea să-i vorbească, în cele din urmă. Erau soldați, camarazi de arme, cei mai buni prieteni. Împreună, puteau să depășească momentul.

Însă Gray nu avea aceeaşi răbdare când venea vorba de Rachel. O parte din el voia o soluție imediată, un răspuns la problemele care o frământau. Orice încercare de a discuta despre cele petrecute în Lausanne fusese, cel puțin până acum, respinsă. Cu blândețe, cei drept, dar cu neclintita fermitate. Totuşi, Gray citea durerea din ochii ei. Şi, oricât l-ar fi durut sufletul, tot ce putea face era să-i stea alături şi să aştepte până când ea avea să fie pregătită să vorbească.

Țârâitul neîncetat din urechea lui se opri, în cele din urmă şi cineva răspunse, la celălalt capăt.

— Aici Bryant.

Slavă Domului! Gray se ridică în capul oaselor.

— Kat, sunt Gray.

Ceilalți ocupanți ai cabinei se întoarseră spre el.

— I-am recuperat pe Rachel şi pe Monk, zise Gray. Cum merge treaba la voi?

Vocea lui Kat, de obicei atât de sceptică, răsună uşurată:

— Totul e bine. Am găsit intrarea secretă.

Îi povesti pe scurt tot ce descoperiseră. Din când în când, transmisia se întrerupea şi Gray mai pierdea câte un cuvânt ici şi colo, din cauza furtunii.

Gray observă privirea intensă a lui Rachel şi-i făcu semn din cap. Unchiul ei era bine.

Fata închise ochii, recunoscătoare şi se lăsă pe spate în fotoliu.

După ce Kat termina de povestit, Gray îi relată, pe scurt, evenimentele petrecute în Lausanne.

— Presupunând că nu avem întârzieri din cauza vremii, vom ateriza pe aeroportul Caumont, din Avignon, în aproximativ treizeci de minute. Dar nu avem prea mult avans în fața Curții. Cel mult o jumătate de oră, dacă avem noroc.

Seichan îi informase cu privire la mijloacele de transport ale Curții. Raoul avea două avioane într-un aeroport micuț, la jumătate de oră distanță de Lausanne. Calculând viteza de zbor a avioanelor Curții, Gray îşi dăduse seama că aveau un oarecare avans în fața lor. Un avans pe care trebuiau să-l păstreze.

— Dacă toată lumea e din nou în siguranță, îi spuse Gray lui Kat, voi lua legătura cu centrul de comandă. Îl voi contacta pe directorul Crowe. O să-l rog să ne aranjeze cooperarea autorităților

locale. Te mai sun de îndată ce aterizăm. Între timp, aveți grijă de voi.

— Înțeles, comandante! Te aşteptăm.

Gray închise. Formă numărul de acces la comandamentul Sigma. Trecu de o serie de coduri, apoi legătura se formă.

— Logan Gregory.

— Doctor Gregory, aici comandantul Pierce.

— Comandante…

Se simțea iritarea din spatele acestui singur cuvânt.

Gray îl întrerupse, nedorind să i se facă morală că nu dăduse nici un semn de viață de ceva timp.

— Trebuie să vorbesc imediat cu Painter Crowe.

— Mă tem că nu este posibil, comandante. Aici, e aproape miezul nopții. Domnul comandant a plecat acum aproape cinci ore. Nimeni nu ştie însă unde s-a dus.

Din nou, o tentă de nervozitate se resimți în glasul bărbatului, chiar mai puternică decât iritarea cu care îl întâmpinase pe Gray.

Cel puțin, Gray îi înțelegea frustrarea. Ce era în capul directorului de părăsise centrul de comandă într-un astfel de moment?

— E posibil sa se fi dus la DARPA, ca să discute cu doctor McKnight, continuă Logan. În lipsa lui însă, eu coordonez această operațiune. Vreau imediat un raport detaliat.

Dintr-odată, Gray nu se mai simți în largul lui. Oare unde se dusese Painter Crowe? Dacă, într-adevăr, plecase. Simți un fior ca de gheața. Oare Gregory încerca să-l împiedice să ia legătură cu directorul? Ştia că exista o scurgere în interiorul Sigma. În cine putea avea încredere?

Cântări şansele – şi făcu singurul lucru care-mi veni în minte. Poate că se grăbea, dar Gray era un om al instinctului.

Închise telefonul, întrerupând legătura.

Nu putea risca.

Avea un avans în fața Curții. Nu voia să se dea de gol.

5.35 A.M.

La o sută treizeci de kilometri distanța, Raoul asculta raportul omului său prin stația avionului. Un rânjet i se întinse încet, pe toată fața.

— Aşadar, sunt încă în Palatul Papal?

— Da, domnule, spuse spionul.

— Şi zici că ştii unde anume sunt, înăuntru.

— Da, domnule.

Raoul sunase de la castel imediat ce aflase de Avignon. Ținuse legătura cu nişte oameni de la sol, din Marsilia. Fuseseră trimişi în Avignon, pe urma celorlalți doi agenți: monseniorul şi cățeaua aia de la Sigma care-i înfipsese cuțitul în mână. Îi găsiseră.

Raoul se uită la ceasul avionului. Aterizau peste patruzeci şi cinci de minute.

— Îi putem elimina în orice moment, spuse spionul.

Raoul nu vedea nici un motiv de amânare.

— Dați-i drumul!

5.39 A.M.
AVIGNON, FRANŢA

Viața lui Kat fu salvată de un bănuț de un penny.

În picioare, lângă vatră, folosea moneda pentru a încerca să deschidă compartimentul de baterii al lanternei. Bănuțul îi căzuse din mână, rostogolindu-i-se la picioare. Se aplecase să-l ridice.

Zgomotul împuşcăturii coincise cu sfărâmarea unei pietre din zidul de deasupra capului ei.

Un lunetist!

Fără să se mai ridice, Kat se răsuci spre podea, scoțându-şi totodată Glock-ul. Aterizã pe spate şi trase printre genunchi înspre uşa întunecată, de unde se auziseră împuşcăturile.

Trase de patru ori, încercând să acopere toate unghiurile.

Auzi un geamăt satisfăcător şi zgomotul unei arme lovindu-se de piatră, urmat de o bufnitură surdă a unui corp solid prăbuşit la podea.

Kat se rostogoli până în dreptul lui Vigor. Monseniorul se ghemuise lângă intrarea în tunel. Femeia îi întinse arma.

— Jos! ordonă ea. Trage în tot ce mişcă!

— Şi tu?

— Nu, în mine să nu tragi.

— Te întrebam unde te duci?

— La vânătoare!

Kat îşi stinsese deja lanterna. Îşi scoase ochelarii de vedere nocturnă şi îi puse la ochi.

— S-ar putea să fie mai mulți.

Scoase o lamă lungă de la curea.

Lăsându-l pe Vigor ascuns în gura tunelului de sub vatră, Kat înainta spre uşă şi cercetă coridorul. Întreg spaţiul vizual era umplut de umbre verzi. Chiar şi sângele… Era singura mişcare din coridor. Curgea din trupul bărbatului prăbuşit, strângându-se într-o băltoacă.

Păşi în dreptul bărbatului îmbrăcat în echipament de camuflaj.

Mercenar!

Avusese noroc. Glonţul intrase direct în gâtul omului. Nu se mai obosi să-i ia pulsul. Îi luă arma şi o îndesă în propriul toc.

Rămânând aplecată, trecu prin coridoare şi încăperi, încercuind bucătăria. Dacă mai erau şi alţii, cu siguranţă erau pe aproape. Probabil ca se ascunseseră, în urma schimbului de focuri. O prostie! Îşi puseseră prea multă încredere în armele de foc, convinşi că lunetistul va rezolva treaba.

Kat opera eficient. Nu găsi pe nimeni.

Bun.

Băgă mâna în buzunarul lateral al rucsacului şi scoase un pachet greu, înfăşurat în plastic. Rupse sigiliul cu degetul mare şi îşi coborî mâna pe şold.

Se întoarse în jurul unul colţ şi păşi într-un coridor care ducea înapoi spre bucătărie. Mergea cu spatele drept, încrezătoare, direct înainte.

Momeală.

Balansa pumnalul în mâna dreaptă. Cu stânga, golea conţinutul pachetului pe podea, în urma ei.

Bile de cauciuc, acoperite cu NPL Super Black.

Invizibile pentru aparatele de vedere nocturnă.

Se răspândiră pe podea, în spatele ei, săltând şi rostogolindu-se fără nici un zgomot.

Se îndreptă spre bucătărie, cu spatele spre restul palatului. Nu-l simţi pe cel de-al doilea bărbat apropiindu-se, însă îl auzi când se împiedică.

Se lăsă brusc în jos şi se răsuci într-un genunchi. Aruncă pumnalul cu toată forţa, din umăr şi ghidându-l din încheietură. Tăişul zbură cu o precizie mortală, pătrunzând direct prin gura deschisă de uimire a bărbatului în timp ce călcâiul drept îi aluneca pe una dintre bilele de cauciuc. Arma se descarcă. Glonţul nimeri undeva sus, înfigându-se într-una din grinzile de lemn.

În secunda următoare, se prăbuşi pe spate, cu trupul zguduit de convulsii. Vârful pumnalului îi ieşise prin spatele craniului.

Kat veni lângă el, mergând cât mai jos, făcându-şi loc printre mingile de cauciuc.

Când ajunse la el, deja nu mai mişca. Smulse pumnalul, confiscă arma mercenarului şi se retrase înapoi în bucătărie. Aşteptă încă două minute întregi pentru a fi sigură că nu mai exista un al treilea, poate chiar un al patrulea asasin.

Locul rămase învăluit în tăcere.

Tunetele răsunau şi mai puternic în spatele zidurilor. O succesiune de fulgere orbitoare pătrunse prin ferestrele înalte. Furtuna se dezlănțuia deasupra dealului înalt.

În cele din urmă, convinsă că erau singuri, Kat îi strigă lui Vigor că drumul era liber. Monseniorul ieşi din tunel.

— Rămâi acolo! îl avertiză Kat, de teamă că s-ar fi putut înşela.

Se întoarse la primul cadavru şi îl percheziționa. După cum se aştepta, găsi un telefon mobil.

„La dracu'!"

Râmase aşa preț de-o clipă, cu celularul în mână. Dacă cineva le ordonase asasinilor să-i omoare, puteau fi acum siguri că poziția lor în palat fusese deja comunicată.

Kat se întoarse lângă Vigor. Se uita la ceas.

— Curtea ştie unde suntem, spuse Vigor, cântărind la rândul lui situația.

Kat nu considera că mai era cazul să comenteze asupra unui lucru atât de evident. Îşi scoase, la rândul ei, celularul. Formă ultimul număr apelat, însă legătura nu putu fi stabilită. Se apropie de fereastră şi încercă din nou. Nu avu noroc nici de data asta.

Furtuna bruia semnalul.

Cel puțin, al celor aflați în avion.

Băgă telefonul în buzunar.

— Poate că după ce aterizează... spuse Vigor, văzând că nu a reuşit. Dar, dacă cei din Curtea Dragonului ştiu deja ca suntem aici, avantajul pe care-l avem se reduce considerabil.

— Şi ce propui? întrebă Kat.

— Să-l recâştigăm.

— Cum?

Vigor arătă spre treptele întunecate.

— Mai avem încă douăzeci de minute până când Gray şi ceilalți ajung aici. Hai să le folosim. Trebuie să dezlegăm ghicitoarea de jos astfel încât, de îndată ce sosesc, să fim gata de acțiune.

Kat dădu din cap. Ce spunea monseniorul era prefect logic. În plus, era singurul mod de a-şi îndrepta greşeala. N-ar fi trebuit să

permită unor spioni să se apropie atât de mult.

— Să mergem!

6.02 A.M.

Gray şi ceilalți străbătură în goană asfaltul biciuit de ploaie. Aterizaseră în aeroportul Caumont, din Avignon, doar cu cinci minute în urmă. Trebuia să-i fie recunoscător cardinalului Spera… sau, cel puțin, influenței Vaticanului. Formalitățile vamale fuseseră rezolvate chiar dinainte să aterizeze şi un BMW Sedan aştepta, gata să-i ducă la Palatul Papal. Cardinalul intrase în terminal ca să alerteze autoritățile locale. Palatul Papal trebuia închis.

Asta, după ce ajungeau ei acolo, desigur.

Gray alerga cu celularul în mână, încercând să dea de Kat şi de Vigor.

Nici un răspuns.

Verifică semnalul. După ce coborâseră din avion, semnalul era cu o linie mai puternic. Atunci, care era problema?

Îl lăsă să sune iar şi iar…

În cele din urma, renunța. Nu puteau afla răspunsul decât la palat. Uzi până la piele, urcară cu toții în Sedanul care îi aştepta. Un fulger strălucitor despică cerul, luminând oraşul Avignon, cuibărit într-un cot al Ronului argintiu. Palatul Papal era vizibil, fiind cel mai înalt loc din oraş.

— Ai avut noroc? întreba Monk, făcând semn spre telefonul mobil.

— Nu.

— Ar putea fi din cauza furtunii, spuse Seichan.

Nimeni nu credea asta.

Gray încercase să o convingă pe Seichan să rămână la aeroport. Nu-i voia lângă el decât pe cei în care putea avea deplină încredere. Cardinalul Spera insistase însă să vină şi ea, exprimându-şi întreaga încredere în legătura sa cu Breasla. Iar Seichan îi reamintise lui Gray că aveau o înțelegere. Fusese de acord să-l ajute să-i salveze pe Monk şi pe Rachel, doar ca să aibă ocazia să se răzbune pe Raoul. Ea îşi respectase partea din înțelegere. Trebuia să şi-o respecte şi Gray.

Rachel se aşeză în scaunul şoferului.

Nici măcar Monk nu avu ceva de comentat.

Îşi ținea însă arma semiautomata pe genunchi, îndreptată spre Seichan. Nici el nu voia să-şi asume vreun risc. Arma fusese recuperată de cardinalul Spera din *Scavi*. Monk părea mai bucuros să o aibă decât ar fi fost dacă şi-ar fi recuperat propria mână.

După ce toată lumea se aşeză, Rachel întoarse maşina dintr-o mişcare şi țâşni ca o săgeată afară din aeroport, îndreptându-se spre oraş. Străbătea în viteză nebună străzile înguste. La acea oră şi cu furtuna dezlănțuită, nu mai era nimeni pe drum. Zburau peste alei transformate în râuri şi luau curbele aproape pe două roți.

Câteva minute mai târziu, Rachel frâna în piața din fața palatului, oprindu-se într-o grămada de scaune. Felinare palide luminau piața. Arăta ca scena abandonată a unei petreceri, inundată de apă şi pustie.

Ieşiră cu toții din maşină.

Rachel îi conduse spre intrarea principală. Mai fusese aici. Intrară zoriți printr-o poartă, traversară o curte, apoi ajunseră la uşa laterală despre care le vorbise Kat.

Gray găsi lacătul tăiat şi mecanismul de închidere distrus.

Nu era mâna fină a unui fost ofițer din serviciile speciale.

Mai intrase cineva pe aici.

Gray le făcu semn celorlalți sa rămână pe loc.

— Stați aici! Mă duc să verific.

— Nu vreau să par insubordonat, zise Monk, dar eu unul nu prea am chef să ne despărțim din nou. Ultima dată când am făcut asta, nu ne-a ieşit prea bine.

— Vin şi eu, spuse Rachel.

— Şi nu cred că ai autoritate asupra acțiunilor mele, zise şi Seichan.

Gray nu avea timp de discuții – mai ales că ştia că nu avea şanse de succes.

Intrară în palat. Gray memorase schița interiorului clădirii. Înaintă repede, dar precaut. Când găsi primul cadavru, înghiți în sec. Mort. Începuse deja să se răcească.

Îl cercetă. Ei da, asta era, într-adevăr, mâna unui fost ofițer din serviciile speciale. Merse mai departe şi fu cât pe-aici să cada în nas în clipa când călcâiul îi alunecă pe o bila de cauciuc. Se sprijini cu o mâna de perete.

Cu siguranța, jucării de-ale lui Kat.

Continuară sa înainteze, atenți să nu alunece pe bile.

Un al doilea cadavru zăcea întins la intrarea în bucătărie. Fură

nevoiți să calce în balta de sânge ca să intre în încăpere.

Nişte voci răzbătură până la ei. Le făcu semn celorlalți să rămână pe coridor şi ciuli urechea.

— Deja am întârziat, spunea o voce.

— Îmi pare rău, trebuia să fiu sigur. Şi trebuia să verific toate cotloanele.

Kat şi Vigor. În toiul unei discuții. Vocile li se auzeau dintr-o groapă din mijlocul bucătăriei. O lumină crescu în intensitate.

— Kat! o strigă Gray precaut, ca să nu-şi sperie colega. Văzuse de ce era în stare atunci când era luată prin surprindere. Sunt eu, Gray!

Lumina se stinse.

Kat apăru o clipă mai târziu, cu arma pregătită, îndreptată spre el.

— Nu-i nici un pericol, spuse Gray.

Kat ieşi din tunel şi Gray le făcu semn celorlalți să intre.

Vigor îşi făcu la rândul lui, apariția.

Rachel se năpusti spre el. Monseniorul deschise brațele şi o strânse cu putere la piept.

Kat vorbi prima, făcând semn cu capul spre holul plin de sânge.

— Curtea Dragonului a aflat de această locație.

Gray era de acord.

— Cardinalul Spera alertează chiar acum autoritățile locale. Vor sosi cât de curând.

Vigor rămăsese cu un braț în jurul nepoatei sale.

— Atunci, poate că avem timp să facem ce trebuie.

— Adică? întrebă Gray.

— Să descuiem comoara de dedesubt.

Kat dădu din cap.

— Am dezlegat ghicitoarea de aici.

— Şi care e răspunsul? întrebă Gray.

Ochii lui Vigor scânteiară.

— Lumina!

6.14 A.M.

Nu mai putea aştepta.

De pe terminalul micuțului aeroport, cardinalul Spera îi privise pe ceilalți îndepărtându-se în BMW-ul Sedan. Aşteptă încă cinci minute, aşa cum îi ceruse comandantul, pentru a le lăsa timp să

ajungă la palat. Se ridică şi se îndreptă spre unul dintre gardienii înarmați ai personalului de pază, un tânăr blond, în uniformă.

În franceză, îi ceru să-l ducă la superiorul de gardă. Îşi arătă documentele de la Vatican.

— Este o chestiune extrem de urgentă.

Gardianul făcu ochii mari în clipa în care-şi dădu seama pe cine avea în fața lui.

— Desigur, monsenior Spera. Numaidecât.

Tânărul îl conduse printr-o poartă de securitate, care se deschidea cu o cartelă. În capătul unui coridor era biroul şefului securității aeroportului. Gardianul bătu şi o voce groasă îi spuse sa între.

Tânărul împinse uşa şi o ținu deschisă. Privind spre cardinal, nu văzu pistolul cu amortizor îndreptat spre capul lui.

Cardinalul Spera ridica o mână.

— Nu…

Împuşcătura nu răsună mai tare ca un strănut. Gardianul se prăbuşi la pământ. Sângele se întinse pe coridor.

Se deschise o uşă laterală.

Apăru încă un bărbat înarmat. Pistolul era îndreptat spre stomacul cardinalului Spera. Îl forță să intre în birou. Trupul tânărului gardian fu târât înăuntru, în urma lui. Un alt bărbat ştergea cu un prosop pardoseala de pe coridor.

Uşa se închise.

Un alt cadavru, căzut într-o parte, se afla deja în încăpere.

Fostul şef al securității.

În spatele biroului, stătea o figură bine cunoscută.

Cardinalul Spera clătină neîncrezător din cap.

— Dumneata… faci parte din Curtea Dragonului?

— Sincer, sunt chiar liderul organizației.

Un pistol i se ridică în față.

— Am eliberat drumul pentru oamenii mei, care trebuie sa ajungă.

Arma se ridică şi mai sus.

O străfulgerare de lumină.

Cardinalul Spera simți o izbitură în frunte – apoi nimic.

6.18 A.M.

Rachel stătea, alături de ceilalți, în jurul podelei de sticlă.

Kat rămăsese de pază sus, echipată cu o stație.

Coborâseră terasele până la nivelul de jos, într-o tăcere aproape reverențioasă. Unchiul se oferise să le dea explicații despre vastul muzeu adăpostit de această catedrală subterană, însă nimeni nu puse prea multe întrebări.

Te simțeai cu adevărat ca într-o biserică, unde nu îndrăzneai decât să şopteşti şi să priveşti.

Pe măsura ce coborau, Rachel se uita uluită la miile de minuni ascunse aici. Îşi petrecuse întreaga ei viață de adult de până acum apărând şi recuperând obiectele de artă furate. Colecția de aici însă era cu mult mai mare decât cea a oricărui muzeu. Doar pentru a o cataloga ar fi fost nevoie de zeci de ani şi de o întreagă armată de specialişti. Tot ce se afla în acest spațiu o făcea să se simtă mică şi neînsemnata.

Până şi trauma recenta, descoperirea trecutului întunecat al familiei sale, părea acum trivială, un vârf de ac printre mărturiile istorice din jurul ei.

Pe măsura ce cobora, se simțea mai uşoară. Gheara care-i strângea inima îşi mai slabi încleştarea. Parcă plutea.

Gray se lăsă într-un genunchi pentru a examina podeaua de sticlă şi labirintul de platina desenat pe aceasta.

— E Labirintul lui Dedal, spuse unchiul, relatându-le, pe scurt, povestea şi legătură cu Catedrala Chartres.

— Şi ce trebuie să facem noi aici? întreba Gray.

Vigor păşi în jurul podelei circulare. Îi avertizase sa rămână pe bordura de granit ce înconjura labirintul de sticla.

— În mod clar, este o nouă ghicitoare, spuse el. Pe lângă labirint, mai avem deasupra şi o arcadă dublă, de piatră puternic conductoare. Un stâlp de acelaşi fel în centru. Şi aceste douăsprezece plăci de aur în stare M.

Arătă spre dreptunghiurile de sticlă, încrustate în zidul din jurul lor, format de ultima terasă.

— Sunt poziționate chiar la limita, asemenea cifrelor de pe cadranul unui ceas, zise Vigor. Încă un indicator de timp. La fel ca şi clepsidra care ne-a adus aici.

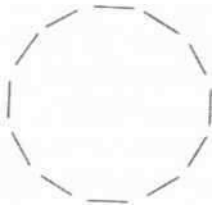

— Aşa s-ar părea, spuse Gray. Dar ai zis ceva de lumina…

Vigor dădu din cap.

— Lumina a fost întotdeauna esența. O căutare a luminii biblice primordiale, lumina din care s-a format universul, cu tot ce e în el. Asta trebuie să dovedim noi aici. Cum am făcut cu magnetismul şi cu electricitatea mai devreme, trebuie să dovedim acum că înțelegem lumina… şi nu orice fel de lumină. Lumina cu *putere.* Sau, aşa cum a descris-o Kat, lumina „coerenta".

Gray se încruntă şi se ridică în picioare.

— Adică un laser.

Vigor dădu din cap. Scoase un obiect din buzunar. Rachel recunoscu un dispozitiv de ochire cu laser, de pe una din armele de la Sigma.

— Cu puterea acestor amalgame superconductoare, asociată cu pietre prețioase cum ar fi diamantele sau rubinele, e posibil ca savanții din Antichitate să fi descoperit o formă rudimentară de proiectare a luminii, un fel de laser antic. Părerea mea este că trebuie să cunoaştem această metodă pentru a putea ajunge la ultimul nivel.

— Dar cum poți fi sigur? întrebă Gray.

— Eu şi Kat am măsurat cele douăsprezece plăci de sticlă. Sunt înclinate foarte uşor în aşa fel încât să reflecte şi să trimită lumina de la una la cealaltă, într-un tipar bine definit, însă, pentru a activa întreg circuitul, este nevoie de o lumină foarte puternică.

— Cum ar fi un laser, zise Monk, privind îngrijorat plăcuțele.

— Nu cred că e nevoie de o cantitate mare de lumină „coerentă", spuse Vigor. Ca şi în cazul bateriilor improvizate folosite pentru a activa piramida de aur din Alexandria, nu este necesară decât o cantitate mică de energie, atât cât să demonstreze că avem cunoştințe despre crearea respectivului fenomen. După părerea mea, energia stocată în plăcuțe va face restul.

— Şi s-ar putea nici să nu fie *energie,* spuse Gray. Dacă ai dreptate şi lumina e cea care se află la baza misterului nostru, să nu uităm că superconductorii nu au doar capacitatea de a stoca energie pe o perioadă infinită de timp. Pot să stocheze şi *lumina.*

Ochii lui Vigor se lărgiră.

— Aşadar, o singură rază de lumină „coerentă" ar putea elibera restul?

— Posibil. Dar cum să facem să pornim această reacție în lanț? întrebă Gray. Țintim laserul spre una dintre plăcuțele de sticla?

Vigor înconjură podeaua şi făcu semn spre stâlpul de magnetit, gros cam de şaizeci de centimetri, care se înălța exact în mijlocul podelei.

— Piedestalul de acolo se ridică la aceeaşi înălțime cu plăcuțele de sticlă. Oricare ar fi fost dispozitivul pe care savanții noştri din Antichitate l-au avut în vedere, cred că trebuia aşezat pe coloana aceea şi îndreptat spre o plăcuță anume. Cea care ar fi trebuit să marcheze ora douăsprezece.

— Şi care dintre ele e asta? întrebă Monk.

Vigor se opri lângă o placă din partea opusă.

— Nordul! zise el. N-a fost deloc uşor de găsit, cu toate pietrele astea magnetizate din jur. Dar, cu siguranță, aceasta este. Cred că pui laserul pe stâlp, îl îndrepți spre plăcuța asta, apoi tragi.

— Pare destul de simplu, spuse Monk.

Gray începuse să se îndrepte spre piedestalul din mijloc, când stația bâzâi. Îşi duse o mână la ureche, ascultând. Toți ceilalți erau cu privirile ațintite asupra lui.

— Kat, ai grijă! spuse Gray în stație. Apropie-te încet. Dă-le de înțeles că nu eşti ostilă. Nu pomeni nimic despre noi, până nu eşti sigură.

Transmisia se opri.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Monk.

— Kat a văzut o patrulă de polițişti francezi. Au intrat în palat. S-a dus să investigheze.

Gray făcu semn spre scări.

— Va trebui să lăsăm asta pe mai târziu. Acum, ar fi mai bine să ne întoarcem.

Se îndepărtară de podeaua de sticlă. Rachel îşi aşteptă unchiul. Monseniorul privi în urmă, nevrând parcă să plece.

— Poate că e mai bine aşa, zise Rachel. Poate că n-ar trebui să ne jucam cu o forță pe care de-abia o înțelegem. Dacă greşim?

Rachel făcu semn spre masiva bibliotecă de cunoştințe antice ce se deschidea deja în jurul lor.

— Dacă suntem prea lacomi, am putea pierde toate astea.

Unchiul dădu din cap, o cuprinse cu brațul şi începu să urce, uitându-se din când în când în urmă.

Urcaseră patru terase, când o voce poruncitoare tună înspre ei, venind de deasupra.

— *TOUT LE MONDE EN LE BAS LA! SORTEZ AVEC VOS MAINS SUR LA TETE!*

Toți înlemniră.

Rachel le traduse.

— Ne-a spus să ieşim cu mâinile pe cap.

O nouă voce se auzi, de data asta în engleză.

— COMANDANTE! MI-AU CONFISCAT STAȚIA, DAR E POLIȚIA FRANCEZA. AM VERIFICAT ACTELE ŞEFULUI LOR.

— Probabil că sunt jandarmii trimişi de cardinalul Spera, spuse Monk.

— Sau o fi anunțat cineva un jaf, observând luminile de aici, adăugă Rachel. Sau lacătul spart de la uşa.

— *SORTEZ TOUT DE SUITE! C'EST VOTRE DERNIER AVERTISSEMNET!*

— Nu par prea veseli, zise Monk.

— La ce te aşteptai, după ce au găsit cadavrele de sus? zise Seichan.

— Bine, ordonă Gray. Mergem sus. Trebuie să-i pregătim pentru sosirea lui Raoul şi a amicilor lui.

Urcară cu toții terasele care mai rămăseseră. Gray le ordonă să-şi lase armele deoparte sau să le bage în tocuri. Nu voia să-i sperie pe polițişti. Ascultară ordinul şi urcară cu mâinile deasupra capului.

Bucătăria, mai devreme goală, era acum plină de bărbați în uniformă. Rachel o zări pe Kat lângă un perete. Şi ea îşi ținea mâinile pe cap. Polițiştii francezi nu-şi asumau nici un risc. Îi aşteptau cu armele ridicate.

Gray încercă să le explice situația în franceză, însă fură separați şi puşi să stea lipiți de perete. Şeful lumina pasajul cu lanterna, cu nasul încreținit într-o strâmbătura.

O zarvă iscată în capătul coridorului anunță sosirea unei persoane cu autoritate. Rachel văzu un vechi prieten de familie intrând în bucătărie. Nu avea ce căuta aici, dar prezența lui era bine-venită. Oare îl chemase cardinalul Spera?

Şi chipul unchiului se lumină.

— Generale Rende! Slavă Domnului!

Era şeful lui Rachel, comandantul unității de Carabinieri. Figura lui era absolut impozantă, chiar şi acum, când nu purta uniforma.

Unchiul Vigor încercă să facă un pas în față, dar fu forțat să rămână pe loc.

— Trebuie să-i faci pe jandarmi să asculte. Până nu-i prea târziu.

Generalul Rende îi aruncă unchiului o privire încărcată de

dispreț, deloc obişnuită având în vedere relația lor de prietenie de-o viață.

— Deja e prea târziu.

Raoul ieşi din spatele lui.

17
CHEIA DE AUR

27 IULIE, 7.00 A.M.
AVIGNON, FRANŢA

Gray spumega de furie. Îşi simți mâinile trase la spate şi încheieturile strânse cu legături rapide, de plastic. Restul mercenarilor, deghizați în polițişti francezi, le luară armele şi-i legară pe ceilalți. Până şi nenorocitul de Raoul purta o uniforma de polițist.

Uriaşul păşi în fața lui Gray.

— Eşti al dracului de greu de ucis, zise Raoul. De data asta însă, e sfârşitul. Şi să nu speri că o să vină cardinalul să te salveze. S-a întâlnit cu un vechi prieten, la aeroport.

Făcu semn cu capul spre generalul Rende.

— Se pare că onoratul nostru conducător a hotărât că Sfinția Sa nu mai era de folos Curții.

Gray simți inima strângându-i-se.

Raoul rânji, într-o expresie sălbatică şi crudă.

Generalul Rende se apropie de ei. Era îmbrăcat în haine civile, la costum negru şi cravată, cu pantofi italieneşti foarte bine lustruiți. Discutase ceva cu un alt bărbat, care avea guler preoțesc. Mai mult ca sigur, era Alberto Menardi, Rasputinul Curții. Strângea o carte sub un braț şi avea un săculeț în mâna.

Generalul se apropie de Raoul.

— Ajunge!

— Da, Imperatore, zise Raoul, retrăgându-se un pas.

Rende arătă în jos, spre tunel.

— Nu avem timp să ne bucurăm. Duceți-i jos. Aflați tot ce ştiu. Apoi omorâți-i.

Rende privi în jur. Avea ochii albaştri, reci ca gheața şi parul argintiu, gelat şi dat pe spate.

— Nu vă amăgesc că o să vă las în viață. Tot ce puteți face este să alegeți o moarte înceată sau una rapida. Asta depinde numai de voi.

Vigor vorbi de lângă perete.

— Cum ai putut?

Rende se duse lângă el.

— Nu te teme, prietene, pe nepoata ta o s-o cruțăm, zise el. Asta, pot să ți-o promit. Amândoi v-ați făcut datoria şi ați informat Curtea despre toate descoperirile arheologice şi comorile istorice. Ne-ați slujit bine, timp de mulți ani.

Fața lui Vigor deveni albă ca varul. Îşi dădea seama că fusese folosit şi manipulat.

— Acum, rolul vostru a luat sfârşit, spuse Rende. Însă prin venele nepoatei tale curge sângele regilor şi menirea ei este să producă mai departe regi.

— Vreți să mă împerecheați cu nenorocitul ăsta? strigă Rachel.

— Nici bărbatul, nici femeia nu au vreo importanță, răspunse Raoul. Tot ce contează e sângele şi viitorul. Puritatea spiței noastre este o comoară la fel de prețioasă ca şi cea pe care o căutăm.

Gray îi aruncă o privire lui Rachel, care stătea lipită de zid, lângă unchiul ei. Chipul îi era livid însă ochii-i aruncau fulgere de furie. Mai ales în clipa în care Raoul o înşfăca de cot. Îl scuipă în față.

Bărbatul o lovi cu putere peste gură, zvârlindu-i capul pe spate şi despicându-i buza.

Gray se aruncă în față, însă două carabine îl împinseră înapoi.

Raoul se apropie şi mai mult de ea.

— Îmi plac scânteile în pat, zise, trăgând-o înspre el. Şi, de data asta, nu te mai scap din ochi.

— Hai să ne terminăm treaba aici, zise Rende, deloc perturbat de violența lui Raoul. După care începem să încărcăm cât putem mai mult, până nu se termina furtuna. Camioanele trebuie să sosească peste cincisprezece minute.

Gray înțelegea acum ce era cu uniformele. Mascarada avea să le câştige timp pentru a încărca o mare parte din comoara de dedesubt. Remarcase un cărucior plin cu grenade incendiare pe care oamenii Curții îl aduseseră în încăpere în timp ce îi legau. Intenționau să distrugă tot ce nu puteau lua cu ei.

Alberto veni lângă Raoul.

— Aduceți securile, burghiele electrice şi acidul, spuse Raoul, făcându-le semn oamenilor lui.

Gray ştia prea bine la ce îi trebuiau toate astea.

Erau instrumentele unui adevărat sadic.

Împinşi cu armele şi înconjurați de soldați, fură cu toții conduşi înapoi în tunel. Odată ajunşi jos, până şi soldații, cu atitudinea lor

țanțoşa şi rânjetele îngâmfate, amuțiră şi căscară, uluiți, ochii.

Raoul privi arcadele gotice care adăposteau comoara.

— Ne trebuie mai multe camioane.

Alberto apăru şi el, amețit.

— Fantastic... absolut fantastic! Şi, după cum scrie în *Arcadium,* astea sunt doar câteva rămăşițe, anticamera spre o comoară şi mai mare.

În ciuda pericolului, Vigor îi arunca prefectului o privire şocata.

— Ai testamentul lui Jacques de Molay?

Alberto strânse şi mai tare cartea la piept.

— O copie din secolul al XVII-lea. Singura care mai exista.

Gray îl privi întrebător pe Vigor.

— Jacques de Molay a fost Marele Maestru al Cavalerilor Templieri. A murit torturat de Inchiziție, fiindcă a refuzat să le spună unde se află comoara. A fost ars pe rug. Au circulat însă zvonuri despre existența unui text templier, a unui ultim tratat scris de Molay înainte de fi prins.

— *Arcadium*-ul, spuse Alberto. Se află de secole în posesia Curții Dragonului. Făcea aluzii la o comoară. O comoară ce nu avea legătură cu munții de aur şi giuvaiere ai Cavalerilor Templieri. O comoară şi mai de preț. Se spunea că acela care ar fi deținut-o ar fi avut în mână cheile lumii.

— Secretul pierdut al Magilor, înțelese Vigor.

— Este aici, spuse Alberto cu ochii strălucindu-i.

Coborâră terasele până la podeaua de sticla.

Soldații se răspândiră pe ultima treapta, ocupându-şi pozițiile de-a lungul bordurii de granit. Gray şi ceilalți fură îmbrânciți în genunchi. Alberto coborî singur lângă podeaua de sticla şi studie labirintul.

— O ultimă ghicitoare, murmura el.

Raoul o ținea pe Rachel în capul treptelor care coborau spre ultima terasă. Se întoarse spre prizonierii aşezați în genunchi.

— Cred că începem cu o femeie, zise el. Dar cu care?

Se răsuci într-o parte şi o înşfăca pe Rachel de păr, trăgându-i capul pe spate. Se aplecă şi o săruta pe gură. Rachel țipă şi se strâmbă dezgustată, dar era legată. Nu putea face mare lucru.

Gray simți că i se întuneca privirea. Se aplecă şi izbi cu vârful bocancului în piatră. Simți lama ascunsa ieşind din călcâi, aceeaşi lamă pe care o folosise ca să iasă din celula castelului. Ascunse cuțitul în spatele încheieturilor legate. Mişcându-se cât putu mai puțin, reuşi să-şi taie legăturile. Deşi liber acum, rămase cu

mâinile la spate.

Raoul se îndrepta. Buza de jos îi sângera.

Rachel îl muşcase, dar gestul femeii nu-i adusese decât un rânjet. O izbi cu putere în mijlocul pieptului. Fata îşi pierdu echilibrul şi căzu cu greutate pe dalele de piatra.

— Stai aici! îi ordonă Raoul cu palma ridicata, de parcă ar Fi poruncit unui câine.

Țeava unei puşti îndreptate spre capul lui Rachel îi întări comanda.

Raoul se întoarse spre ceilalți.

— Cu ea, o să mă distrez mai târziu. Ceea ce înseamnă că avem nevoie de altă femeie cu care să începem.

Se apropie de Seichan, o măsură cu privirea de sus în jos, apoi clătină din cap.

— Ție cred că ți-ar plăcea prea mult.

Se întoarse apoi spre Kat şi le făcu semn soldaților, care o înşfăcară şi o târâră până în fața celorlalți.

Raoul se aplecă şi luă de jos o secure şi o bormaşină electrică. Le privi indecis, apoi coborî securea.

— Cu asta m-am mai jucat.

Ridică bormaşina şi apasă butonul. Bâzâitul motorului răsună între zidurile încăperii, prevestind o durere sfâşietoare.

— Începem cu un ochi, zise Raoul.

Un soldat îi smuci capul pe spate. Kat încercă să se împotrivească, însă ceilalți o loviră cu putere în stomac, tăindu-i răsuflarea. În timp ce o țineau imobilizată, Gray văzu o lacrima rostogolindu-se în colțul ochiului lui Kat. Nu era speriată. Era furioasă.

Raoul îi apropie freza de față.

— Nu! strigă Gray. Nu e nevoie de asta. Îți spun tot ce ştim.

— Nu! zise Kat, dar unul dintre soldați o pocni în fața.

Gray înțelesese ce voia să spună. Dacă blestemații din Curtea Dragonului puneau mâna pe puterea ascunsa aici, pe „cheile lumii", s-ar fi declanşat Armaghedonul. Vieților lor, sângele lor nu însemnau nimic în comparație cu asta.

— O să vă spun, repetă Gray.

Raoul îşi îndreptă uşor spatele.

Gray spera să-l ademenească mai aproape.

Însă bărbatul rămase pe loc.

— Nu-mi amintesc să fi pus încă vreo întrebare, zise el, aplecându-se la loc. Asta e doar o demonstrație. Când ajungem la

partea cu întrebări şi răspunsuri, treaba o să fie mai serioasă.

Bâzâitul bormaşinii se auzi şi mai tare.

Gray nu mai putea aştepta. Nu putea privi pasiv cum colega lui era mutilata de nebunul ăsta. Mai bine murea luptându-se. Sări în picioare, izbind cu cotul în gâtul gardianului care îl păzea. Cum atenția bărbatului era îndreptată spre procesiunea de tortura, Gray îi înşfăcă puşca, o îndreptă spre Raoul şi trase.

Clic!

Nu se întâmpla nimic.

7.22 A.M.

Rachel privi cum Gray era lovit cu patul unei puşti şi trântit la pământ de un soldat din spatele lui.

Raoul râse, apăsând şi mai tare butonul burghiului.

— Scoateți-i ghetele! ordonă Raoul şi se apropie de Gray, care era ținut în loc de câțiva bărbați. Doar nu credeai că nu m-am uitat pe casetele de supraveghere după ce ați scăpat! Când am văzut că nu primesc nici o veste de la cei doi bărbați pe care-i trimisesem înapoi la castel ca să vă omoare, am trimis o nouă echipă să investigheze. Nu mai erau decât câini în curte. Dar au aflat cum ați scăpat şi m-au informat numaidecât.

Şireturile lui Gray fură retezate şi ghetele trase din picioare.

— Aşa că ți-am lăsat o mică speranță, zise Raoul. Întotdeauna e bine să cunoşti secretele duşmanului. În felul ăsta, surprizele sunt minime. Mi-am imaginat că, în cele din urma, vei încerca să pui mâna pe-o armă. Dar te credeam ceva mai tare. Speram să aştepți până când situația devenea cu adevărat sângeroasă.

Raoul ridica burghiul şi se întoarse cu spatele.

— Deci, unde rămăsesem?

Rachel privi cum Gray era legat din nou. Avea o expresie sfârşită, lipsită de speranță. Asta o speria mai mult decât amenințarea torturii.

— Lasă-i în pace pe ceilalți, zise Gray, chinuindu-se să se ridice în picioare. Pierzi timpul. Ştim cum să deschidem poarta. Dacă faci cel mai mic rău vreunuia dintre noi, nu veți mai afla nimic.

Raoul întoarse capul spre el.

— Explică-mi şi poate o să iau în considerație oferta ta.

Gray se uita spre ceilalți, cu o expresie de disperare.

— Lumina, zise el.

Kat scoase un geamăt, Vigor îşi lăsă capul că-i cadă în piept.

— Are dreptate, răsună o voce de dedesubt.

Alberto sui câteva trepte.

— Oglinzile de pe pereți sunt făcute să reflecte lumina. Sunt înclinate în unghiuri specifice.

— Trebuie să fie lumină de laser, continuă Gray, spunându-le tot.

Vorbi mai departe, explicându-le teoria lui Vigor.

Alberto veni lângă ei.

— Da, da… e perfect logic.

— Rămâne de văzut, spuse Raoul. Dacă n-are dreptate, începem să-i măcelărim.

Gray se întoarse spre Rachel şi spre ceilalți.

— Şi-ar fi dat seama în cele din urmă. Şi au deja cheia de aur.

Raoul le ordonă soldaților:

— Aduceți prizonierii jos! Nu vreau să-mi asum nici un risc. Puneți-i să stea lângă zid. Voi, ceilalți – se uită la soldații care se aliniaseră în cerc pe terasa de deasupra – fiți în permanență cu ochii pe ei. Trageți cum îi vedeți că mişcă.

Rachel şi ceilalți cinci fură duşi jos şi împrăştiați de-a lungul zidului. Gray era la doar trei paşi distanță de ea. Ar fi vrut să se întindă spre el, să-l ia de mână, însă bărbatul părea să fi căzut pradă disperării.

Iar Rachel nu îndrăznea să se mişte.

Soldații stăteau înşirați pe terasa de deasupra, cu puştile ațintite spre ei.

Gray murmură ceva, privind în jos, spre podeaua de sticlă. Cuvintele ajunseră până la urechile ei.

— Labirintul Minotaurului.

Sprâncenele fetei se încruntară. Fără să se mişte, Gray se uită la ea, apoi din nou la podea. Ce voia să-i spună?

„Labirintul Minotaurului!”

Gray se referea la unul din numele sub care era cunoscut labirintul. Labirintul lui Dedal. Labirintul mitologic în care trăia Minotaurul, un monstru ucigaş într-un labirint ucigaş.

„Ucigaş!”

Rachel îşi aminti de capcana de la mormântul lui Alexandru. Tunelul mortal. Pentru a rezolva aceste ghicitori, nu aveai nevoie doar de tehnologie. Trebuia să ştii istorie şi mitologie. Gray încerca să o avertizeze. Ce-i drept, rezolvaseră partea cu tehnologia, dar nu dezlegaseră întregul mister.

Înțelegea acum spre ce țintea Gray. Îi spusese lui Raoul doar atât cât să poată spera că-l va ucide.

Raoul scoase un dispozitiv cu laser şi paşi spre piedestalul din centru. Apoi, păru ca se gândeşte mai bine. Îndreptă laserul spre Gray.

— Tu! zise el, evident neîncrezător. Du-l tu acolo.

Gray fu silit să se dezlipească de zid şi să plece de lângă ea. Îi tăiară legăturile de la mâini. Dar nu era nici pe departe liber. Zece puşti îl urmăreau la fiecare pas.

Raoul puse laserul în mâna lui Gray.

— Montează-l! Aşa cum ne-ai descris.

Gray îi aruncă o privire lui Rachel, apoi păşi pe podeaua de sticlă în şosete.

Nu avea de ales.

Trebuia să intre în Labirintul Minotaurului.

7.32 A.M.

Generalul Rende se uită la ceas. Tunetele bubuiau dincolo de zidurile castelului. Visul pe care-l urmărise atâta vreme era la un pas de a deveni realitate. Chiar dacă nu reuşeau să deschidă încăperea secretă de dedesubt, apucase să arunce o privire în jur. Numai depozitul ăsta era o comoară pe lângă care toate celelalte păleau.

Ar fi plecat cu cât puteau mai mult şi ar fi distrus restul.

Expertul în demolări începuse deja să monteze grenadele incendiare.

Nu mai trebuia decât sa aştepte camioanele.

Făcuse rost de o caravana de trei camioane Peugeot de mare tonaj. Aveau să facă mai multe transporturi până la un depozit imens de la periferia oraşului, lângă râu, unde şi-ar fi lăsat încărcătură, ar fi luat un container gol şi s-ar fi întors.

Intenționa să continue acest du-te vino cât timp ar fi putut.

Generalul îşi privi încruntat ceasul. Întârziau. Şeful caravanei îl sunase cu cinci minute în urmă. Se circula greu, din cauza furtunii şi, chiar dacă începuse deja să se crape de ziuă, ploaia torențiala îngreuna foarte mult vizibilitatea.

Dar, deşi îi întârzia, furtuna le era şi de folos. Îi acoperea şi îi ținea la distanța pe eventualii curioşi. Gardienii lăsați la poarta aveau ordin să elimine pe oricine se apropia prea mult. Fuseseră

mituiți.

Aveau cam jumătate de zi la dispoziție.

Un apel se auzi prin stație. Răspunse.

— Primul camion urcă acum dealul, raportă şoferul.

Tunetele bubuiau în depărtare.

7.33 A.M.

Cu laserul în mână, Gray se îndrepta spre stâlpul de magnetit. Deasupra lui, se întindea arcada dubla, din acelaşi tip de piatră. Chiar şi fără să atingă nimic, Gray simțea puterea latentă.

— Grăbeşte-te! îi strigă Raoul de pe margine.

Gray păşi pe piedestal. Puse laserul pe stâlpul scund, îl echilibra şi îl îndrepta spre plăcuța de sticla pe care o calculaseră ca fiind ora douăsprezece. Se opri şi trase aer în piept.

Încercase să o prevină pe Rachel să fie pregătită pentru orice. Odată mecanismul activat, toți erau în pericol.

— Porneşte laserul! urlă Raoul. Altfel, începem să tragem în rotule.

Gray întinse mâna şi apăsă butonul de pornire.

O rază subțire de lumină roşie țâşni din laser şi lovi placa de sticlă de aur.

Gray se gândi la bateriile de la mormântul lui Alexandru. Durase un pic până se formase încărcătura electrică. Abia apoi izbucniseră artificiile.

Nu avea nici cea mai mică intenție să rămână acolo în clipa când se declanşa sistemul.

Se răsuci pe călcâie şi se întoarse repede lângă zid. Nu fugi, nu făcu nici o mişcare bruscă. Ştia că ar fi fost împuşcat în spate. Se aşeză la locul lui de lângă perete.

Raoul şi Alberto stăteau la baza scărilor.

Toate privirile erau ațintite asupra firului roşu de lumină care conecta dispozitivul laser de oglinda improvizată.

— Nu se-ntâmplă nimic, mârâi Raoul.

Vigor vorbi din cealaltă parte.

— Ar putea dura câteva secunde până se adună suficientă energie pentru a activa oglinda.

Raoul ridică pistolul.

— Dacă nu se-ntâmplă aşa…

Dar se-ntâmplă.

Se auzi un dangăt profund, ca de gong şi o rază nouă de lumină țâşni din plăcuța de ora douăsprezece, lovind-o pe cea de ora cinci. Urmă o jumătate de secundă de uimire.

Nimeni nu vorbea.

Apoi, se lansă un nou fascicol de lumină roşie, lovind placa de la ora zece. Se reflectă imediat, începând să sară din oglindă-n oglindă.

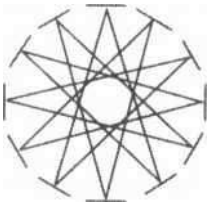

Gray privi desenul de lumină din fața lui. Forma o stea, la nivelul taliei. El şi ceilalți stăteau chiar între oglinzi, conştienți că le-ar fi fost fatal să se mişte.

Simbolul era evident.

Steaua Betleemului.

Lumina care îi călăuzise pe Magi.

Bâzâitul de gong se auzea tot mai tare. Steaua strălucea tot mai puternic.

Gray întoarse capul, privind printre gene.

Apoi simți cum se depăşeşte pragul. Presiunea îl împinse din față, lipindu-l de zid.

Din nou, un câmp Meissner.

Steaua părea să urce dinspre centru, ca şi când ceva ar fi ridicat-o de jos. Ajunse în punctul în care se intersectau cele două coloane de magnetit.

Energia se dezlănțui cu zgomot de-a lungul arcadelor boltite.

Gray simți o presiune asupra nasturilor de metal de la cămaşă.

Încărcătură magnetica a arcadelor crescuse de zece ori.

Energia stelei fu respinsă de un nou câmp şi împinsă cu forță înapoi în jos. Lovi podeaua de sticla cu un sunet metalic puternic, ca şi cum cineva ar fi bătut un clopot uriaş.

Stâlpul din centru țâşni în sus, de parcă ar fi fost azvârlit în urma unui impact. Lovi locul de îmbinare a arcadelor – şi ramase lipit acolo. Doi electromagneți strâns uniți.

Când intensitatea sunetului se mai potoli, Gray simți un păcănit în urechi. Câmpul dispărea. Steaua se stinse, deşi fantoma liniilor

ei strălucitoare mai plutea încă în fața lor, întipărită pe retină. Gray clipi, ca să-şi revină.

Deasupra lor, coloana rămase lipita la locul de îmbinare al arcadelor, arătând, acum, în jos. Gray urmări degetul de piatra.

În mijlocul podelei, acolo unde se aflase mai devreme coloana, era un cerc perfect, din aur solid. La fel ca şi cheia. În centrul lui – *centrul universului* – era o deschizătură neagră.

— Gaura cheii! spuse Alberto.

Lăsă jos cartea, deschise săculeţul şi scoase cheia de aur.

Gray surprinse privirea dojenitoare a lui Vigor. Gray le dăduse nu doar o cheie de aur, ci însăşi cheia universului.

Probabil că şi Alberto bănuia acelaşi lucru. Mânat de entuziasm, păşi pe podeaua de sticlă.

Fulgere de electricitate țâşniră de la suprafață, străpungând trupul bărbatului, ridicându-l de pe picioare şi ținându-l suspendat în aer. Ţipa şi se zvârcolea pe măsura ce focul pârjolea din interior. Pielea i se înnegrise. Părul şi hainele îi luară foc.

Raoul făcu un pas în spate, spre scări. Se împiedică şi ateriza pe spate.

Gray se întoarse spre Rachel.

— Pregăteşte-te să fugi!

Ar fi putut fi singura lor şansă.

Rachel însă nu părea să-l audă. Privea hipnotizată, ca şi ceilalți.

Urletele lui Alberto încetară în cele din urmă. Ca şi când ar fi ştiut că prada lui era moarta, un ultim arc de energie azvârli trupul nefericitului pe banda de granit care încercuia podeaua de sticla.

Nimeni nu se mişca. Se simțea miros de carne arsă.

Priveau cu toții fascinați spre labirintul morții.

Minotaurul sosise.

7.35 A.M.

Generalul Rende urca treptele spre bucătărie. Un soldat îl chemase în clipa în care fusese activata steaua de lumină. Voise să vadă ce se petrecea, dar de la o oarecare distanța.

Apoi, lumina se stinsese.

Dezamăgit, se întorsese cu spatele chiar în clipa în care izbucnea urletul agonizant.

Simți cum i se zburlesc firele de păr de pe gât.

Se întoarse cât putu mai repede în bucătărie. Unul dintre oamenii lui, îmbrăcat în uniforma de poliţist francez, se grăbi să-i vină în ajutor.

— A sosit primul camion, zise el impacientat.

Rende scutura din cap, pentru a alunga spaima care pusese stăpânire pe el.

Avea o treaba de făcut.

— Cheamă-i pe toţi care nu stau de garda. Trebuie să golim încăperea.

7.36 A.M.

Rachel ştia că o încurcaseră.

Raoul se ridica în picioare, asemenea unui taur la coridă şi se năpusti asupra lui Gray.

— Ştiai asta!

Gray se dădu un pas mai încolo, de-a lungul zidului.

— De unde sa ştiu eu c-o să-l prăjească?

Raoul ridică pistolul şi ţinti.

— E timpul să-ţi înveţi lecţia.

Însă arma nu era îndreptată spre Gray.

— Nu! gemu Rachel.

Arma se descărca. De cealaltă parte, unchiul Vigor se îndoi din mijloc, strângându-se de burtă cu mâinile, cu un geamăt de uimire. Picioarele îi alunecară de sub el şi se prăbuşi.

Seichan se apropie de el cu agilitatea unei pisici negre şi-l susţinu ca să nu atingă podeaua de sticlă cu picioarele.

Însă Raoul nu terminase încă. Îndreptă acum pistolul spre Kat. Femeia era la doar trei metri distanţă. Pistolul era aţintit direct spre capul ei.

— Nu! strigă Gray. N-aveam de unde să ştiu că se va întâmpla aşa. Ştiu însă ce greşeală a făcut Alberto.

Raoul se întoarse spre el, spumegând de furie. Toţi muşchii îi erau încordaţi. Rachel însă îşi dădu seama că furia nu se datora atât pierderii lui Alberto, cât faptului că moartea bruscă şi spectaculoasă a acestuia îl speriase. Şi lui Raoul nu-i plăcea să fie speriat.

— Ce? mârâi uriaşul.

Gray arăta spre labirint.

— Nu poţi să mergi pur şi simplu, cu cheia în mână. Trebuie să

urmezi cărarea.

Arătă spre labirintul întortocheat.

Ochii lui Raoul se îngustară, focul se stinse. Înțelegerea potoli frica.

— Are logică, spuse Raoul.

Se duse lângă cadavru, se aplecă şi rupse degetele carbonizate, încă încleştate în jurul cheii. Eliberă bucata de aur şi şterse carnea arsă care se lipise de ea.

Îi făcu semn unui soldat să meargă spre centrul labirintului.

— Du asta acolo! îi ordonă el, întinzându-i cheia de aur.

Tânărul soldat se dădu înapoi. Văzuse şi el ce pățise Alberto.

Raoul lipi țeava pistolului de fruntea bărbatului.

— Dacă nu, mori aici. Tu alegi.

Bărbatul întinse mâna şi luă cheia.

— Du-te! spuse Raoul. Suntem contratimp.

Îşi ținea pistolul îndreptat spre spatele tânărului.

Soldatul se duse până în dreptul intrării în labirint. Trăgându-se în spate, atinse sticla cu vârful piciorului, apoi îl trase repede înapoi. Nu se întâmplă nimic. Mai încrezător, dar precaut, îşi puse de data asta tot piciorul pe suprafața lucioasa.

În continuare, nici o manifestare de electricitate.

Strângând din dinți, soldatul paşi complet pe suprafața de sticlă.

— Să nu atingi firele de platina! îl avertiza Gray.

Soldatul dădu din cap, aruncându-i lui Gray o privire de mulțumire. Făcu încă un pas.

Fără nici un avertisment, un fascicul de lumină stacojie țâşni dintre două oglinzi. Steaua pâlpâi din nou câteva clipe, apoi se stinse iar.

Soldatul înghețase în loc. Picioarele i se înmuiară sub el. Căzu pe spate, ieşind din labirint. Când atinse podeaua, corpul i se despica în două, retezat de la jumătate de laser. Intestinele i se revărsară pe jos.

Raoul se dădu înapoi. Ochii îi aruncau fulgere. Ridică din nou pistolul.

— Mai ai şi altă idee genială?

Gray rămăsese înlemnit.

— Nu... n-am ştiut!

— Poate că-i o chestie de timp, strigă Monk. Poate ca nu trebuie să te opreşti. Aşa ca-n filmul ăla, *Speed.*

Gray se uita la colegul lui, apoi din nou spre Raoul. Nu era

convins.

— M-am saturat să-mi sacrific oamenii, spuse Raoul, din ce în ce mai furios. Şi m-am saturat să aştept până puneți voi cap la cap bucățile puzzle-ului ăstuia. Aşa că, ce-ar fi să-mi *arăți* tu cum trebuie făcut?

Îi făcu semn lui Gray se înainteze.

Gray rămase pe loc, încercând, evident, să găsească o soluție.

— Dacă n-ai chef, pot să-ncep iar să-ți împuşc prietenii. Cu siguranța, m-ar ajuta să mai scap de stres.

Raoul ridica din nou arma spre Kat.

Gray se mişcă în sfârşit, păşind peste cadavrul întins cu fața la pământ.

— Nu uita cheia! spuse Raoul.

Gray se aplecă să o ridice.

În acea clipă, Rachel înțelese. „Asta era!"

Gray se ridică şi se îndrepta spre punctul de intrare în labirint. Se pregătea să păşească pe cărarea întortocheata, săltând un pic, ca să-şi facă elan, gata să asculte sfatul lui Monk.

— Nu! îi striga Rachel.

Detesta ideea că-l ajuta pe Raoul să-şi atingă țelul. Era dispusă să moara înainte să lase Curtea să pună mâna pe ceea ce se ascundea aici. Dar nu putea să-l lase pe Gray să moară, electrocutat sau tăiat în două.

Îşi aminti ce-i şoptise Gray în legătură cu Minotaurul. Refuza să se dea bătut. Câta vreme erau în viață, mai exista o speranța. Rachel îl credea. Şi, cel mai important, avea încredere în el.

Gray se întoarse spre ea.

Fata văzu aceeaşi încredere strălucind în ochii lui.

Încrederea aceasta nețărmurită o făcu să amuțească.

— Ce e? lătra Raoul.

— Nu e vorba de viteza, spuse Rachel. Alchimiştii prețuiau timpul. Indiciile lor au forma de clepsidră şi de cadran de ceas. Nu ar fi folosit timpul pentru a ucide.

— Atunci ce? întrebă Gray, privind-o în continuarea cu aceeaşi intensitate. Dar era o greutate pe care Rachel o suporta bucuroasă.

Vorbi repede.

— Labirinturile din toate catedralele... reprezintă călătorii simbolice. Din lumea aceasta înspre cealaltă. Spre iluminarea spirituală din centru.

Arată spre tânărul retezat în două de la mijloc, înălțimea la care

erau montate oglinzile de sticlă.

— Ca sa ajungă acolo însă, pelerinii mergeau de-a buşilea. În patru labe.

Gray dădu din cap.

— Pe sub nivelul oglinzilor.

De cealaltă parte, unchiul gemu. Era întins pe jos, cu sângele scurgându-i-se printre degete. Seichan stătea lângă el. Rachel ştia că nu durerea îi provocase geamătul. Citi asta în ochii unchiului. Dezlegase şi el ghicitoarea. Însă nu spusese nimic.

Vorbind, Rachel riscase viitorul întregii lumi.

Privi spre Gray. Făcuse o alegere. Şi nu regreta.

Până şi Raoul o crezu.

Îi făcu semn lui Gray să-i dea cheia.

— O duc singur acolo – însă tu o să mergi înainte.

În mod evident, Raoul nu avea deplină încredere în ideea ei.

Gray îi dădu cheia.

— Şi, zise Raoul îndreptând arma spre Rachel, de vreme ce tot a fost ideea ta, ce-ar fi să vii şi tu cu noi? Ca să fiu sigur că nu încearcă vreo şmecherie.

Rachel se ridică. Îi tăiară legăturile de la mâini. Se lăsă pe vine lângă Gray. Bărbatul dădu din cap, transmiţându-i un mesaj fără cuvinte.

„O să fie bine."

Nu prea avea de ce să fie încrezătoare, dar dădu din cap la rândul ei.

— Să mergem! spuse Raoul.

Gray plecă primul, intrând în patru labe în labirint, fără nici o ezitare, încrezându-se pe deplin în teoria lui Rachel.

Raoul o ţinu pe fată până când Gray fu la o lungime de corp distanţă.

Podeaua de sticla rămase nemişcată.

— Bine, acum tu! îi ordonă el.

Rachel porni pe urmele lui Gray. Simţi o vibraţie prin palme. Suprafaţa sticlei era caldă. În timp ce se mişca, auzi un bâzâit îndepărtat, nu mecanic sau electric, ci mai degrabă zumzetul unei vaste mulţimi adunate undeva, în depărtare. Poate că era doar sângele care-i zvâcnea în urechi, pompat de inima ce-i bătea nebuneşte.

Raoul le strigă soldaţilor, în urma lui:

— Împuşcaţi-i pe ceilalţi, dacă mişcă. La fel şi pe ăştia doi de-aici. La ordinul meu, eliminaţi-i.

Deci, dacă scăpau din labirint, tot îi omora Raoul.

Rachel continuă să înainteze cu o singură speranță în suflet.

Gray!

7.49 A.M.

Pe Gray îl dureau genunchii.

După ce parcursese trei sferturi din cărarea şerpuită a labirintului, drumul devenise o adevărată tortură pentru genunchii lui. Sticla netedă îl zgâria acum ca un beton aspru. Dar nu îndrăznea să se oprească. Nu înainte de a ajunge în mijloc.

Pe măsură ce se învârtea în jurul centrului, se intersecta, pe rând, cu Rachel şi cu Raoul, care înaintau pe culoare paralele ale spiralei, venind în urma lui. Un simplu brânci şi l-ar fi putut scoate pe Raoul de pe cărare. Uriaşul era şi el conştient de asta şi ridica arma în dreptul capului lui Gray ori de câte ori treceau unul pe lângă celalalt.

Dar aceasta măsură de prevedere nu era necesară. Gray ştia că, dacă ar fi atins câtuşi de puțin liniile de platina, cu şoldul sau cu vârful degetelor, ar fi fost ucis la fel de repede ca şi Raoul. Şi, cu suprafața de sticla activata, probabil ca şi Rachel ar fi fost electrocutata.

Aşa că îl lăsă în pace pe Raoul.

Când se întâlnea cu Rachel se priveau amândoi fix în ochi. Nici unul nu spunea nimic. Între ei se crease o puternica legătură, clădită pe încredere reciprocă într-o situație de maxim pericol. Ori de câte ori se intersectau, Gray simțea inima strângându-i-se. Ar fi vrut să o ia în brațe, să o aline. Dar nu se putea opri.

Parcurgeau cerc după cerc.

Auzea un bâzâit în cap, transmițându-i o vibrație de-a lungul oaselor de la mâini şi picioare. Auzi şi o încăierare deasupra, în catedrala. Soldații se implicaseră într-un fel de activitate…

Ignoră toate acestea şi se târî mai departe.

După ultimul cerc, o porțiune dreapta ducea în centrul rozetei. Gray înainta grăbit, bucuros să ajungă în sfârşit la capătul drumului. Simțind că-i iau foc genunchii, se arunca în față pe ultima porțiune, răsucindu-se pe spate.

Bâzâitul se transforma într-un murmur tot mai puternic. Se ridica în şezut. Zgomotul îi vibra în cap. „Ce dracu'…?"

Rachel apăru şi ea şi se târî alături de el. Fără să se ridice, Gray

o ajută să ajungă în centru. Se cuibări în brațele lui.

— Gray… ce o să…?

Bărbatul îngenunche lângă ea şi o strânse de mână, făcându-i semn să tacă.

Nu aveau decât o singura speranța.

Una foarte firavă.

Raoul apăru şi se târî alături de ei. Un ditamai rânjetul i se întindea de la o ureche la cealaltă.

— Curtea Dragonului vă rămâne îndatorata pentru serviciile aduse.

Ridica arma.

— Acum, în picioare!

— Ce? făcu Gray.

— M-ai auzit. În picioare! Amândoi!

Neavând de ales, Gray încercă să se desprindă din brațele lui Rachel, dar fata nu voia să-i dea drumul.

— Lasă-mă pe mine primul, şopti el.

— Împreuna, îi răspunse ea.

Gray îi întâlni privirea şi citi hotărârea din ochii ei.

— Ai încredere în mine, zise fata.

Gray trase aer în piept şi se ridicară împreuna în picioare. Se aştepta să fie retezați în două, însă nu se întâmpla nimic.

— O zonă sigura, zise Rachel. În centrul stelei. Laserele nu se intersectează în porțiunea asta.

Gray rămase cu brațul în jurul lui Rachel. Parcă ar fi fost cel mai natural lucru din lume să-l țină acolo.

— Nu vă apropiați sau vă împuşc! le strigă Raoul.

Se ridică, îşi îndrepta spatele, apoi duse mâna la buzunar.

— Acum, să vedem ce comoara ne-ai adus.

Raoul scoase cheia, se apleca şi o strecură în gaura din mijlocul cercului.

— Se potriveşte perfect! mormăi el.

Gray o strânse şi mai tare pe Rachel în brațe, temându-se de ceea ce avea să se întâmple, sigur doar de un singur lucru.

În ureche, îi şopti secretul pe care îl păstrase față de toți ceilalți încă din Alexandria.

— Cheia e falsă!

7.54 A.M.

Generalul Rende coborâse ca să supravegheze încărcarea primei

părți din comoara. Nu puteau lua totul, aşa ca cineva trebuia să facă o triere, să aleagă cele mai prețioase texte antice şi obiecte de artă. Stătea în picioare, ținând în mână nişte hârtii pe care făcea inventarul. Oamenii lui împânziseră terasa de sus a masivei structuri.

Apoi, un bubuit ciudat vibră prin întreaga grotă.

Nu era cutremur.

Mai degrabă ceva ce îi zgâlțâia toate simțurile dintr-odată. Se dezechilibra uşor. Huruitul îl asurzea. Simți un fior ca de gheață, ca şi când s-ar fi trezit prins în propriul mormânt. Dar, cel mai rău, imaginea începu să-i pâlpâie în fața ochilor. Parcă întreaga lume devenise un televizor vechi, cu tub, a cărui imagine se dădea peste cap. Trei dimensiuni se reduseră la două, plane.

Rende căzu cu spatele pe trepte.

Se întâmpla ceva. Ceva ce nu prevestea nimic bun.

O simțea până-n măduva oaselor.

Urcă în fugă scările.

7.55 A.M.

Rachel îl strânse în brațe pe Gray simțind că pământul vibrează tot mai tare. În podeaua de sub picioarele lor pulsa o lumină albă. Cu fiecare bătaie, arcade de electricitate țâşneau de-a lungul liniilor de platină, trosnind şi pârâind. În câteva clipe, întregul labirint strălucea, luminat de un foc interior.

Cuvintele lui Gray îi răsunau în urechi: „Cheia e falsă!"

Şi labirintul răspundea.

Un dangăt puternic se auzi în spatele lor, adânc, prevestitor de rău.

Presiunea crescu din nou, strângându-se în jurul lor, strivindu-i.

Se formă un nou câmp Meissner, care le îngusta, într-un mod ciudat, percepția.

Deasupra lor, întreg complexul părea să vibreze, asemenea filamentului unui bec.

Realitatea se deforma.

La un metru distanța, Raoul se ridica în fața locului unde se aplecase pentru a introduce cheia, neînțelegând ce se petrecea. Probabil că şi el simțise că era pe cale să se întâmple ceva rău. Senzația de pericol era copleşitoare. Le amețea toate simțurile.

Rachel se agăță de Gray, bucuroasă că îl avea alături.

Raoul se înclină spre ei şi ridică pistolul. Înțelesese prea târziu adevărul.

— Acolo, la castel! Ne-ai dat altă cheie, nenorocitule!

Gray îi înfrunta privirea.

— Şi ai pierdut.

Raoul ținti.

În jurul lor, steaua începea din nou să se aprindă. Razele de foc țâşneau simultan din toate oglinzile. Raoul se aplecă mai jos, temându-se să nu fie retezat în două.

Deasupra lor, pilonul de piatră se elibera din strânsoarea magnetică pe care o exercitau cele două coloane arcuite. Se prăvăli din nou spre pământ. Raoul ridică prea târziu privirea. Marginea pietrei îl izbi în umăr şi îl trânti la pământ.

Când stâlpul lovi, sticla se crăpă sub ei asemenea unei calote de gheață, formând un fel de pânză de păianjen ce se întindea, cu viteză, în toate direcțiile. Prin crăpături, țâşni o lumină orbitoare.

Gray şi Rachel râmaseră în picioare.

— Ține-te bine, îi şopti Gray.

Rachel simțea şi ea. O vibrație tot mai puternică de energie sub ei, în jurul lor, prin ei. Voia să-l simtă mai aproape. Gray îi răspunse, întorcând-o cu fața spre el, strângând-o cu brațele la piept, aproape strivind-o, fără să lase nici cel mai mic spațiu între ei. Rachel se lipi cât putu mai strâns de el. Îi simțea inima bătându-i în piept.

Ceva urca în viteză de sub ei.

O bulină de energie neagra. Era pe punctul de a lovi.

Închise ochii în clipa în care o explozie de lumina invada lumea.

Pe podea, Raoul se zvârcolea, cu umărul cuprins de nişte flăcări albe. Oasele zdrobite i se frecau între ele. Se zbătea să scape, cuprins de panică.

Apoi, o supernova explodă sub el şi în jurul lui, atât de strălucitoare, încât lumina îi ajunse până în fundul craniului, împânzindu-i creierul. Se zbătu să se împotrivească, ştiind ca îl va ucide.

Se simțea violat, deschis ca o carte. Parcă fiecare gând, acțiune şi dorința îi fuseseră expuse.

Nu…

Nu putea s-o oprească. Era mai mare decât el, mai puternica, era copleşitoare. Simți cum întreaga ființă îi era trasă de-a

lungului unui fir alb, strălucitor. Întins până la punctul de a se rupe, chinuitor, însă fără a-i lăsa loc de furie, dispreț față de sine, ruşine, silă, teamă sau remuşcări. Doar o senzație de puritate. O esența neîntinată a ființei. Ceea ce ar fi putut el să fie, ceea ce se născuse să fie.

Nu…

Nu voia să vadă. Dar nu putea întoarce capul. Timpul se întindea spre infinit. Era prins, ținut captiv într-o lumină purificatoare, de mii de ori mai chinuitoare decât orice torturi alte Iadului.

Se vedea pe el, îşi vedea viața, vedea posibilitățile, distrugerea, salvarea…

Vedea adevărul – şi îl ardea.

Gata…

Însă ce era mai rău abia avea să urmeze.

Seichan îl strânse pe bătrân la pieptul ei. Amândoi stăteau cu capetele plecate. Încercând să se ferească de explozia de lumina orbitoare, însă Seichan nu se putea abține să nu tragă totuşi cu coada ochiului.

Steaua de foc țâşnea înspre cer într-o fântâna de lumina, ridicându-se din centrul labirintului, răsucindu-se şi înălțându-se spre cupola catedralei întunecate. Alte oglinzi de sticla, montate de jur împrejurul vastei biblioteci, prindeau razele stelei şi le reflectau însutit înapoi, hrănind, la rândul lor, incandescența orbitoare. O reacție în cascadă se împrăştie prin întregul complex. Într-o clipita, steaua bidimensională se preschimba într-o uriaşă sferă tridimensionala de lumina laser, care se învârtea înăuntrul şi în jurul catedralei subterane.

Scântei de energie săreau cu zgomot din ea de-a lungul teraselor.

Se auziră țipete şi urlete.

Deasupra lor, un soldat se aruncă de pe terasa de sus, încercând să ajungă la cea de dedesubt. Însă aceasta nu reprezenta un adăpost. Câteva fulgere îl loviră încă din aer, carbonizându-l până la os chiar înainte de a atinge podeaua labirintului.

Dar lucrul cel mai îngrijorător era că părea să se fi întâmplat ceva cu însăşi bolta catedralei. Imaginea păru se să plieze, pierzând orice senzație de adâncime. Şi până şi aceasta pâlpâia ca şi cum ceea ce atârna acum deasupra lor era doar o reflecție în

apă, ca şi când nu ar fi fost ceva real, ci doar un miraj.

Seichan închise ochii temându-se se mai privească, îngrozita până în măduva oaselor.

Gray o ținea în brațe pe Rachel. În jurul lor, lumea se transformase în lumină. Simțea haosul de dincolo de ei, însă aici, erau doar ei amândoi. Bâzâitul se auzi din nou, venind acum dinspre lumină, ca un prag pe care nu putea să-l treacă sau să-l înțeleagă.

Îşi aminti cuvintele lui Vigor.

„Lumina primordială."

Rachel îşi ridică fața. Lumina ce se reflecta în ochii ei era atât de strălucitoare, încât Gray aproape că-i putea citi gândurile.

Era ceva în această lumină, o percepție ce nu putea fi negată, un fel de anihilare a spațiului şi a timpului în comparație cu care totul părea mic, lipsit de importanță.

În afară de un singur lucru.

Gray se aplecă, atingându-i buzele cu ale lui, respirând odată cu ea.

Nu era dragoste. Nu încă. Doar promisiunea ei.

Lumina străluci şi mai puternic atunci când Gray îşi adânci sărutul. Zumzetul se transformă acum în cântec. Închise ochii, dar continua să o vadă. Zâmbetul ei, scânteierea ochilor, unghiul gâtului, curba sânului. Simți din nou acea permanență, acea prezență atemporală.

Era lumina? Erau ei doi?

Doar timpul avea să le răspundă.

Generalul Rende fugi la primele strigăte. Nu avea nevoie să mai investigheze. În timp ce urca spre puțul ce se deschidea în bucătărie, văzuse energiile strălucitoare reflectându-se de dedesubt.

Nu ajunsese să fie Imperatorul Curții Dragonului prin gesturi nesăbuite.

Acestea erau apanajul subalternilor de genul lui Raoul.

Flancat de doi soldați, ieşi din palat, îndreptându-se spre curtea principală. Intenționa să urce în camion, să se întoarcă la depozit, să se regrupeze acolo şi să facă un plan nou.

Trebuia să fie la Roma înainte de amiază.

În timp ce ieşea pe uşa, observă că gardienii pe care îi lăsase afară, în uniforma de poliție, încă mai păzeau poarta. Mai observa

şi că ploaia se transformase într-o burniță deasă.

Bun.

Aşa, se puteau retrage mai repede.

Lângă camion, şoferul şi alți patru bărbați în uniforma îl văzură apropiindu-se şi făcură un pas spre el.

— Trebuie să plecăm imediat, ordona Rende în italiană.

— Nu ştiu de ce, dar nu cred că asta o să se întâmple, îi răspunse şoferul în engleza, dându-şi gluga pe spate.

Cei patru bărbați în uniforma ridicară armele spre el şi oamenii lui.

Generalul Rende făcu un pas înapoi.

De data asta, chiar era poliția franceza… cu excepția şoferului. După accent, era american.

Rende privi înapoi, spre poarta. Alți jandarmi din poliția franceză stăteau de pază. Căzuse în propria capcană.

— Dacă te uiți după oamenii *tăi,* zise americanul, sunt deja sub pază, în spatele camionului.

Generalul Rende îl privi intens pe şofer. Păr negru, ochi albaştri. Nu-l mai văzuse, însă îi recunoscu vocea din convorbirile telefonice.

— Painter Crowe! zise el.

Painter zări o luminița. De la o fereastra de la al doilea etaj al castelului. Un lunetist. Un mercenar pe care îl rataseră.

— Înapoi! strigă el patrulei din jurul lui.

Gloanțele muşcară din pavajul ud, exact între Painter şi general. Jandarmii se retraseră într-o parte.

Rende făcu un salt în spate şi-şi scoase pistolul.

Ignorând focul automat, Painter se lăsă într-un genunchi şi ridică două arme, câte una în fiecare mână. Țintind instinctiv, îndrepta un pistol spre fereastra de la etaj.

Poc, poc, poc…

Generalul se trânti la pământ.

Un strigat se auzi de sus. Un trup se prăbuşi în gol.

Însă Painter îl observa doar cu coada ochiului. Întreaga atenție îi era concentrată asupra generalului Rende. Stăteau amândoi cu arma îndreptată unul asupra celuilalt, amândoi în genunchi, cu pistoalele aproape atingându-li-se.

— Plecați de lângă camion! zise Rende. Toți!

Painter îl privi intens, studiindu-l. Citi furia crudă din ochii bărbatului care-şi vedea întreaga lume prăbuşindu-se în jurul lui.

Rende ar fi tras, chiar dacă asta ar fi însemnat să-şi piardă viaţa.

Nu-i oferea nici o alternativa.

Painter aruncă primul pistol, apoi coborî cea de-a doua arma din dreptul feţei lui Rende.

Generalul rânji triumfător.

Painter apăsă trăgaciul. Un arc strălucitor porni din ţeava celui de-al doilea pistol. Lovi băltoaca de lângă genunchiul generalului. Şocul electric îl aruncă pe Rende pe spate, trântindu-l la pământ. Arma se descărcă.

Ţipă.

— Doare, nu-i aşa? zise Painter, ridicându-şi celălalt pistol şi îndreptându-l spre faţa generalului.

Poliţiştii se îngrămădiră în jurul bărbatului culcat la pământ.

— Sunteţi bine? îl întrebă un jandarm pe Painter.

— Da, zise el ridicându-se. Dar, la naiba! Tare-mi mai lipseşte munca de teren.

7.57 A.M.

Jos, în grota, artificiile duraseră doar un pic mai mult de un minut.

Vigor stătea întins pe spate, privind în sus. Ţipetele încetaseră. Deschisese ochii, simţind, mai mult instinctiv, că se terminase. Apuca să mai vadă ultima rotaţie a sferei de lumina, apoi o privi retrăgându-se în ea însăşi, asemenea unui soare muribund.

Doar un spaţiu pustiu se mai întindea acum deasupra.

Întreaga catedrala dispăruse odată cu steaua.

Seichan se mişca lângă el, de unde se adăpostise. Şi ochii ei rămaseseră fixaţi în sus.

— A dispărut totul!

— Presupunând ca a fost vreodată acolo, zise Vigor, slăbit în urma pierderii de sânge.

7.58 A.M.

Gray se desprinse din îmbrăţişarea cu Rachel, intensitatea senzaţiilor lui pălind, odată cu lumina. Dar încă mai păstra pe buze gustul ei. Şi era îndeajuns.

Deocamdată.

O parte din lumina strălucitoare mai rămăsese încă în ochii ei. Privea în jur. Ceilalți se uitau şi ei de pe podea, unde se întinseseră pentru a se proteja. Rachel îl zări pe Vigor chinuindu-se să se ridice.

— Dumnezeule… zise ea.

Se desprinse din îmbrățişarea lui Gray şi alergă la unchiul ei. Monk se îndrepta în aceeaşi direcție, pregătit să-şi pună în practica cunoştințele medicale.

Gray rămase de paza, privind înălțimile din jurul lui.

Nu se auzi nici o împuşcătură. Toți soldații dispăruseră… împreuna cu biblioteca. Parcă ar fi scos ceva tot miezul din centru, lăsând doar semicercurile ascendente ale teraselor, asemenea unui amfiteatru.

Unde dispăruse totul?

Un geamăt îi atrase atenția spre podea.

Raoul zăcea lângă el, chircit în jurul brațului strivit, prins sub stâlpul căzut din tavan. Gray făcu un pas spre el şi-i lovi pistolul cu piciorul. Alunecă pe podeaua de sticlă, acum crăpata şi semănând cu un puzzle gigantic.

Kat veni lângă ei.

— Lasă-l, deocamdată, spuse Gray. Nu pleacă nicăieri. Mai bine am încerca să strângem cât mai multe arme. N-avem de unde să ştim câți alții ne aşteaptă afara.

Kat dădu din cap.

Raoul se răsuci pe spate, speriat de vocea lui Gray.

Gray se aştepta la o înjurătură sau o amenințare, însă chipul lui Raoul avea o expresie de agonie. Lacrimile i se rostogoleau pe obraji. Însă Gray bănui că nu brațul strivit îi provoca această durere. Ceva se schimbase la Raoul. Duritatea permanenta a expresiei lui şi grimasa disprețuitoare dispăruseră, fiind înlocuite de ceva blând, mult mai uman.

— Nu am cerut să fiu iertat, gemu uriaşul chinuit de suferință.

Gray se încrunta. „Iertat de cine?" îşi aminti propria reacție de mai devreme, când lumina îl învăluise. *Lumina primordială.* Ceva mai presus de înțelegere, ceva ce există încă dinainte de facerea lumii. Ceva îl transformase pe Raoul.

Îşi aminti cum cercetările efectuate asupra superconductorilor demonstraseră rolul conductivității sporite în funcționarea creierului şi felul în care aceasta contribuie la menținerea memoriei stocate sub forma de energie sau posibila lumină.

Gray privi podeaua spartă. Sa fi fost oare ceva mai mult decât

lumină stocată în sticla superconductoare? Își aminti de ce simțise el însuși în acele clipe. Conștientizarea a ceva mai măreț…

Pe podea, Raoul își acoperi fața cu o mână.

Reușise ceva să-i atingă sufletul acestui om? Mai exista oare vreo speranță pentru el?

O mișcare îi atrase atenția lui Gray. Văzu imediat pericolul.

Îi făcu semn să se oprească.

Fără să-l ia în seamă, Seichan ridică de jos pistolul lui Raoul. Îl îndreptă spre bărbatul țintuit de pământ.

Raoul se întoarse cu fața spre țeava. Avea aceeași expresie chinuita, însă acum un licăr de teamă îi strălucea în ochi. Gray recunoscu groaza care pusese stăpânire pe bărbat – nu-i era frică de armă, nici de moarte, ci de ceea ce îl aștepta după.

— Nu! striga Gray.

Seichan apăsă trăgaciul. Capul lui Raoul izbi sticla cu o bufnitura ce răsună la fel de tare ca și împușcătură.

Ceilalți înlemniră, șocați.

— De ce? întreba Gray uluit, apropiindu-se de ea.

Seichan își frecă umărul rănit cu patul pistolului.

— Răzbunare. Uiți c-am avut o înțelegere, Gray?

Făcu semn cu capul spre cadavrul lui Raoul.

— În plus, cum a spus și el, nu căuta iertarea.

7.59 A.M.

Painter auzi ecoul împușcăturilor din castel. Făcu semn patrulei franceze să se oprească. Cineva încă se mai lupta acolo.

Era echipa lui?

— Încet! îi atenționa el, făcându-le semn să înainteze. Fiți pregătiți.

Intră în palat. Venise în Franța pe cont propriu. Nici măcar Sean McKnight nu știuse că era aici, însă vechile lui legături cu Europolul îl ajutaseră să-și asigure sprijinul celor din Marsilia. Fusese nevoie de o întreaga călătorie transatlantică pentru a-i lua urma generalului Rende, mai întâi într-un depozit de lângă Avignon, apoi la Palatul Papal. Painter își aminti că mentorul sau îl avertizase că locul unui director era la birou și nu pe teren, în acțiune.

Dar așa era Sean.

Nu Painter.

Sigma era acum organizația lui, iar el avea alte metode de a rezolva problemele. Înşfăca arma şi o luă în fruntea celorlalți.

Din clipa în care Gray îl informase prima dată de posibila existență a unui turnător, Painter luase o hotărâre. Să aibă încredere în propria organizație. Chiar el construise noua Sigma, din temelii. Dacă exista o scurgere, cu siguranță, era una neintenționata.

Aşa că făcuse singurul lucru logic: urmărise sistemul de informații.

De la Gray... la Sigma... la legătura lor cu Carabinierii din Roma.

Generalul Rende fusese ținut la curent cu fiecare detaliu al acestei operațiuni.

Nu fusese lucru uşor să-l spioneze pe bărbatul ăsta, care făcea prea des călătorii suspecte în Elveția şi înapoi. În cele din urma, Painter descoperise o legătura infima, în trecut, cu organizația Curtea Dragonului. O rudă îndepărtată a lui Rende care fusese arestată cu doi ani în urmă pentru trafic cu obiecte de artă. Şi, dintre toate locurile din lume, tocmai în Oman. Hoțul fusese în cele din urmă eliberat, datorita presiunilor exercitate de Curtea Imperială a Dragonului.

Pe măsură ce investigația se adâncea, Painter îl ținuse pe Logan Gregory afară din joc, pentru ca bărbatul să-şi continue rolul de legătură la Sigma. Nu voia să-l alerteze pe Rende, înainte de a fi sigur.

Acum că bănuielile lui fuseseră în sfârşit confirmate, Painter avea o altă grija.

Ajunsese prea târziu?

8.00 A.M.

Rachel şi Monk îi făcură unchiului un pansament provizoriu în jurul stomacului, folosind cămaşa lui Gray. Monseniorul pierduse o cantitate mare de sânge, însă glonțul ieşise pe partea cealaltă. După spusele lui Monk, nici un organ vital nu părea să fi fost atins, dar tot avea de urgență nevoie de îngrijiri medicale.

Unchiul Vigor îi mângâie mâna după ce Rachel termină, apoi Monk îl ajută să se ridice în picioare, cărându-l pe jumătate în brațe.

Rachel îi însoțea. Gray veni lângă ea, cuprinzând-o cu brațul pe

după talie. Fata se sprijini uşor de el.

— Vigor o să fie bine, îi promise Gray. E rezistent. Doar a ajuns până aici!

Rachel ridică privirea şi-i zâmbi, dar era prea epuizată pentru a mai putea spune ceva.

Înainte de a ajunge la prima terasă, o voce puternică răsuna din nou de sus, printr-o staţie de amplificare.

— *SORTES AVEC VOS MAINS SUR LA TETE!*

Li se comanda să iasă cu mâinile sus.

— *Deja vu,* oftă Monk. Uite că vorbesc franceza!

Rachel ridică puşca.

Urma o a doua comandă, în engleza.

— COMAND ANTE PIERCE, CARE E SITUAŢIA TA?

Gray se întoarse spre ceilalţi.

— Imposibil! zise Kat.

— Este directorul Crowe, confirmă Gray, uimit să-i audă vocea.

Îşi duse mâinile pâlnie la gură şi strigă, la rândul lui:

— TOTUL E ÎN REGULĂ AICI. VENIM SUS.

Gray se întoarse spre Rachel cu ochii strălucind.

— S-a terminat? întreba fata.

Drept răspuns, o trase la pieptul lui şi o sărută. De data asta, nu mai era nici o lumină misterioasă, doar puterea braţelor lui şi dulceaţa buzelor ei.

Era toată magia de care aveau nevoie.

8.02 A.M.

Gray îi conduse sus.

Monk îl ajuta pe Vigor, susţinându-l cu braţul sănătos. Gray rămăsese cu braţul în jurul lui Rachel. Fata se lăsa greu pe el, dar Gray susţinea cu plăcere aceasta greutate.

Deşi uşurat, Gray păstra armele de data asta. Nu avea chef să intre într-o nouă ambuscada. Cu puştile şi pistoalele în mâna, începură să urce spre bucătărie. Terasele erau pline de cadavre arse sau electrocutate.

— De ce n-am murit şi noi? întreba Monk.

— Poate că nivelul de jos ne-a servit drept adăpost, spuse Kat.

Gray nu o contrazise, însă el bănuia că fusese ceva mai mult de-atât. Îşi aminti lumina incandescenta. Simţise acolo ceva mai mult decât nişte fotoni adunaţi la întâmplare. Poate nu chiar o

inteligență. Dar, cu siguranța, ceva mai mult decât energie dezlănțuită.

— Şi ce s-a întâmplat cu toată comoara? întreba Seichan, privind spațiul pustiu. A fost totul doar o hologramă?

— Nu, îi răspunse Gray în timp ce urcau; avea o teorie. În condiții de electricitate puternica, un câmp Meissner poate genera un fel de corzi de energie. Acestea afectează nu doar gravitația, ca în cazul levitației, pe care deja am văzut-o, ci distorsionează şi spațiul. Einstein a demonstrat că gravitația poate chiar să *curbeze* spațiul. Corzile de energie creează un vortex gravitațional atât de puternic, încât spațiul se *îndoaie,* ba chiar se pliază peste el însuşi, permițând mişcarea dintr-o parte în alta.

Gray remarca privirea ei sceptica.

— NASA deja cercetează fenomenul, insista el.

— Fum şi oglinzi, mormăi Monk. Asta cred eu că a fost.

— Dar unde au dispărut toate? întreba Seichan.

Vigor tuşi. Rachel veni lângă el. Îi făcu semn că nu avea nimic, îşi curăță doar gâtul.

— S-au dus acolo unde noi nu putem merge, zise el cu voce răguşită. Am fost judecați şi găsiți vinovați de lăcomie.

Gray o simți pe Rachel gata să vorbească, să le spună tuturor că fusese o cheie falsă. Îi strânse mâna şi făcu semn spre Vigor, îndemnând-o să-l lase să vorbească. Poate că nu fusese o cheie falsă. Să fi avut Vigor dreptate? Dăduseră peste ceva pentru care nu erau încă pregătiți?

Monseniorul continuă:

— Savanții lumii antice căutau sursa luminii primordiale, scânteia întregii existențe. Poate că au găsit o poartă spre ea sau poate chiar un mod de a o transcende. Se spune că pâinea albă a faraonilor îi ajuta pe regii egipteni să părăsească trupul muritor şi să urce spre cer, sub forma unei raze de lumină. Poate că alchimiştii vechilor timpuri au reuşit, în cele din urmă, să descopere aceasta lumină şi au plecat din lumea noastră în cealaltă.

— Ca şi cum ar fi călătorit printr-un labirint, zise Kat.

— Exact. Labirintul ar putea fi simbolul ascensiunii lor. Au lăsat poarta aici, pentru ca alții să-i poată urma, însă noi am venit…

— Prea devreme, îl întrerupse brusc Rachel.

— Sau prea târziu, adăugă Gray.

Cuvintele îi apăruseră pur şi simplu în minte, lăsându-l amețit.

Rachel se uită la el. Ridică o mână şi-şi freca fruntea.

Gray recunoscu în ochii ei o confuzie asemănătoare cu a lui, ca şi cum şi ea ar fi vorbit fără să-şi dea seama. Se uită în jos, la podeaua crăpata de sticlă, apoi din nou la ea.

Poate că Raoul nu fusese singurul pe care lumina îl afectase.

Rămăsese oare un ecou şi înăuntrul lor? O înțelegere, un ultim mesaj?

— Prea târziu… sau prea devreme, continua Vigor clătinând din cap, atrăgându-i din nou atenția lui Gray. Oriunde au fugit Magii cu comoara lor – în trecut sau în viitor – noua nu ne-au lăsat decât prezentul.

— În care ne putem crea propriul paradis sau infern, zise Monk.

Îşi continuară drumul în tăcere, urcând palier după palier. Odată ajunşi la ultimul nivel, găsiră un grup de polițişti francezi aşteptându-i alături de o figura foarte familiara.

— Comandante, spuse Painter. Mă bucur sa te văd.

Gray îi strânse mâna.

— Nu ai idee cât mă bucur eu.

— Hai să vă ducem pe toți la loc sigur.

Înainte sa se mişte, Vigor se dezlipi de brațul lui Monk.

— Stați! strigă el brusc, împiedicându-se, sprijinindu-se cu o mână de zid.

Gray şi Rachel veniră după el.

— Unchiule… spuse fata, îngrijorata.

La câțiva paşi distanța, se afla o masă de piatră. Se părea că nu dispăruse chiar totul din bibliotecă. Pe masă, era o carte legată în piele. Totuşi, caseta de sticlă care o proteja ceva mai devreme nu mai exista.

— Codicele! spuse Vigor, cu obrajii uzi de lacrimi. Au lăsat codicele!

Întinse mâna să ridice cartea, însă Rachel îl dădu la o parte şi o luă ea. O închise şi o puse sub braț.

— De ce să-l fi lăsat? întreba Monk, ajutându-l pe monsenior.

Vigor răspunse.

— Ca să ne spună ce ne aşteaptă. Ca să ne dea să căutăm ceva.

— Da, cum s-ar spune: „Mănânci, calule, ovăz?" comentă Monk. Grozav! Nu puteau şi ei sa lase o ladă cu aur… bine, poate totuşi nu aur. M-am saturat până peste cap de aur. Diamante! Un cufăr cu diamante ar fi fost excelent.

Se îndreptară spre scări.

Gray arunca o ultima privire în urma. Acum, că spațiul era gol, observă forma conică a grotei, o piramida cu vârful în jos. Sau

partea de sus a unei clepsidre, arătând în jos, spre podeaua de sticla.

Dar unde era cealaltă jumătate?

În timp ce privea aşa, înțelese despre ce era vorba.

— „Cum e sus, la fel e şi jos…” murmura el.

Vigor îi arunca o privire pătrunzătoare. Gray citi înțelegerea din ochii bărbatului. Îşi dăduse şi el seama.

Cheia de aur trebuia să deschidă o poarta. Spre partea de jos a clepsidrei. Dar unde? Mai exista oare încă o grota, imediat sub aceasta? Gray era de părere ca nu. Undeva însă, aştepta catedrala cunoaşterii. Ce văzuseră ei aici nu fusese decât reflecția altui loc.

Cum spusese Monk: „Fum şi oglinzi”.

Vigor îl privi fix în ochi. Gray îşi aminti misiunea cardinalului Spera: să păstreze secretul Magilor, să aibă încredere ca toată această cunoaştere suprema se va dezvălui oamenilor la timpul potrivit.

Poate că aceasta era menirea vieții.

Căutarea.

Drumul spre adevăr.

Gray îşi puse o mână pe umărul lui Vigor.

— Sa mergem acasă!

Cu Rachel la braț, Gray sui scările, urcând din întuneric înspre lumina.

EPILOG

18 AUGUST, 11.45 A.M.
TAKOMA PARK, MARYLAND

Gray pedala pe Cedar Street, pe lângă biblioteca din Takoma Park. Era plăcut să simtă pe față adierea vântului şi căldura razelor de soare. Ultimele trei săptămâni le petrecuse aproape numai în subteran, la comandamentul Sigma, în tot felul de şedințe.

Tocmai plecase de la o ultimă întrevedere cu Painter Crowe. Discutaseră despre Seichan. Agenta Breslei dispăruse ca o fantoma de îndată ce ieşiseră din Palatul Papal, pierzându-se după un colț întunecat. Însă Gray găsise în buzunar un suvenir de la ea.

Pandantivul cu dragon.

Din nou.

Şi, în vreme ce primul pandantiv, cel de la Fort Detrick, avusese, în mod evident, rolul de a-l amenința, Gray simțea că cel de acum avea o semnificație diferita. O promisiune. Aveau să se mai întâlnească.

Kat şi Monk participaseră şi ei la discuție. Monk îşi sucise încontinuu noua proteza, o adevărată operă de artă, nu atât incomodat de mâna cea noua, cât mai degrabă emoționat de seara ce avea să urmeze. Kat şi Monk aveau primul lor rendez-vous. Se apropiaseră foarte mult după ce se întorseseră în Statele Unite. Şi, în mod destul de ciudat, Kat fusese cea care luase inițiativa şi îl invitase pe Monk la cină în acea seară.

Mai târziu, când rămăseseră singuri, Monk îl trăsese pe Gray deoparte, pe jumătate chicotind.

— Cu siguranța, e de la mâna metalica. Are modul de vibrații cu două viteze. Ce femeie n-ar vrea acum să iasă cu mine?

În ciuda glumei, Gray văzuse afecțiunea sincera şi speranța din ochii prietenului sau. Şi mai remarcase şi o urma de teamă. Gray ştia că Monk nu depăşise încă în totalitate trauma mutilării, că încă se mai simțea oarecum nesigur pe el.

Gray spera ca Monk o să-l sune, ca să-i spună cum merseseră lucrurile.

Îşi lăsă greutatea pe o pedala, cu genunchiul scos în afară şi, aproape atingând pământul, coti pe Sixth Street. Mama lui îl invitase la masă.

Şi, deşi ar fi putut refuza, avea ceva important de făcut şi amânase prea mult momentul. Trecu pe lângă şirurile de case în stil Victorian şi Queen Anne, ascunse în spatele crengilor de ulmi şi arțari.

Făcu o ultima întoarcere pe Butternut Avenue, urcă bordura şi opri pe aleea din fața casei părinților lui. Îşi scoase casca şi-şi duse bicicleta pe verandă.

Striga prin uşa de sticla:

— Mamă! Am venit!

Sprijini bicicleta de grilaj şi deschise uşa.

— Sunt în bucătărie! spuse mama.

Gray simți miros de ars. Un fum uşor plutea pe coridor.

— E totul în regula? întreba el, traversând holul.

Mama purta blugi, o cămaşă în carouri şi un şorț strâns în jurul taliei. Îşi redusese la jumătate norma de la universitate şi nu mai lucra acum decât doua zile pe săptămână. Ca să poată avea grijă de casă.

Bucătăria era învăluita în fum.

— Am vrut să fac nişte sandviciuri calde, zise ea, făcând vânt cu mâna. Dar a sunat telefonul şi am uitat de ele.

Gray văzu maldărul de sandviciuri pe o farfurie. Toate erau arse pe-o parte. Împunse unul cu degetul. Brânza nici măcar nu se topise. Cum reuşea mama să facă asta? Sa ardă pâinea, dar să rămână totuşi nefăcute? Cu siguranță, era un talent.

— Arată bine, minți Gray.

— Cheamă-l pe taică-tău, zise ea fluturând prosopul, în încercarea de a împrăştia fumul. E în spate.

— Iar face căsuțe de păsări?

Maică-sa îşi dădu ochii peste cap.

Gray se duse în dreptul uşii deschise şi se aplecă în afară.

— Tata! E gata masa!

Gray se întoarse în bucătărie. Mama punea nişte farfurii pe masă.

— Vrei să torni tu sucul în pahare? îl rugă ea. Ma duc după un ventilator.

Gray se duse la frigider, găsi cutia de Minute Maid şi începu să umple paharele. Când mama ieşi din camera, lăsă cutia din mână şi scoase o fiola micuța, de sticlă, din buzunarul de la spate.

Era pe jumătate plină cu un praf gri. Tot ce mai rămăsese din amalgam.

Cu ajutorul lui Monk, făcuse nişte cercetări asupra prafurilor în stare M. Compuşii stimulau sistemul endocrin şi păreau să aibă un puternic efect ameliorant asupra creierului, intensificând percepţiile, acurateţea şi… *memoria!*

Gray goli conţinutul fiolei într-un pahar cu suc de portocale şi amesteca totul cu o linguriţă.

Taică-său intră prin uşa din spate. Avea rumeguş în păr. Îşi şterse ghetele pe covor, îl salută pe Gray cu un gest al capului şi se lasă să cadă într-un scaun.

— Maică-ta-mi spune că te duci iar în Italia.

— Doar pentru cinci zile, răspunse Gray, cuprinzând toate cele trei pahare în palme şi ducându-le pe masă. Altă călătorie de afaceri.

— Sigur… făcu taică-său privindu-l fix. Cine-i fata?

Gray tresări, auzind întrebarea şi sorbi din sucul de portocale. Nu-i spusese lui taică-său nimic despre Rachel. Nu ştia cum să răspundă. După ce fuseseră salvaţi, petrecuseră o noapte împreună în Avignon, până se lămuriseră lucrurile, cuibăriţi în faţa unui mic şemineu în timp ce furtuna se potolea. Nu făcuseră dragoste în acea noapte, doar vorbiseră. Rachel îi povestise istoria familiei ei şi câteva lacrimi i se rostogoliseră pe obraji. Încă nu reuşise să-şi lămurească sentimentele faţă de bunica ei.

În cele din urmă, adormiseră unul în braţele celuilalt.

A doua zi dimineaţă, circumstanţele şi datoria îi despărţiseră.

Mai era ceva între ei?

Se ducea la Roma tocmai ca sa afle.

O suna în fiecare zi, uneori chiar de două ori. Vigor se vindeca bine. După înmormântarea cardinalului Spera, fusese promovat în funcţia de prefect al arhivelor, pentru a supraveghea şi a repara daunele produse de Curtea Dragonului. Cu o săptămână în urmă, Gray primise o scrisoare de mulţumire de la Vigor, însă descoperise un mesaj ascuns în text. Sub semnătura monseniorului, erau două sigilii în cerneala, imagini în oglindă, simbolurile îngemănate ale Bisericii lui Toma.

După toate aparenţele, biserica secretă găsise un nou membru care să-i ia locul cardinalului Spera.

După ce aflase acest lucru, Gray îi trimisese lui Vigor cheia de aur a lui Alexandru, de data asta, pe cea adevărata, pe care o ascunsese într-un seif din Egipt. Ca să fie în siguranţă. Cine ar fi

fost mai nimerit să o păstreze? Cheia falsă, cea pe care o folosise ca să-l păcălească pe Raoul, fusese confecționată la unul dintre nenumăratele ateliere de artizanat din Alexandria, renumite pentru măiestria cu care reproduceau obiecte de artă. Durase mai puțin de o oră, răstimp în care Gray o eliberase pe Seichan din mormântul lui Alexandru. Nu îndrăznise să ducă adevărata cheie în Franța, de teamă să nu ajungă în mâinile Curții Dragonului.

Mărturia pe care generalul Rende o dăduse poliției îi dovedise cât de periculos ar fi fost acest lucru. Şirul de atrocități şi crime se întindea pe durata a câteva decenii. Pe baza declarațiilor lui Rende, Curtea Dragonului începuse să fie, încet, descoperită. În ce măsură însă, nu se putea şti niciodată.

Între timp, mai aproape de inima şi mintea lui Gray, Rachel continua să-şi facă ordine în viață. După moartea lui Raoul, ea şi familia ei moşteniseră Chateau Sauvage, o moştenire însângerată, cu siguranță. Cel puțin însă, blestemul murise odată cu bunica lui Rachel. Nici un alt membru al familiei Verona nu cunoscuse secretul întunecat al bătrânei. Şi, pentru ca povestea să fie pe deplin încheiată, aranjaseră deja să vândă castelul. Câştigul avea să fie donat familiilor celor ucişi la Koln şi Milano.

Aşadar, începea să se vindece. Viața mergea mai departe.

Înspre speranță.

Şi poate chiar mai mult…

Tatăl lui Gray oftă şi se lăsă pe spătarul scaunului de bucătărie.

— Fiule, ai fost extrem de binedispus în ultima vreme. De când te-ai întors din călătoria aia de afaceri de luna trecută. Doar o femeie poate să aducă un bărbat în starea asta.

Gray aşeza pe masa paharele cu suc de portocale.

— Poate că am început să-mi pierd memoria, continuă taică-său, dar de văzut, vad încă foarte bine. Hai, povesteşte-mi despre ea.

Gray se uită la tatăl lui. Auzea şi îndemnul nerostit.

„Cât pot încă să mai țin minte."

Atitudinea lui nonşalantă ascundea un sentiment mai profund. Nu de durere sau de pierdere. De data asta, încerca să afle ceva. În prezent. Un fel de legătură cu un fiu pe care poate că-l pierduse în trecut.

Gray încremeni lângă masă. Simți flacăra unei vechi mânii, a unui resentiment nerezolvat.

Probabil că şi taică-său simți ceva, fiindcă lăsă scaunul la loc pe podea şi schimbă subiectul.

— Ei, unde sunt sandviciurile alea?

Cuvintele răsunară în mintea lui Gray. „Prea devreme… prea târziu.” Un ultim mesaj, un îndemn de a trăi în prezent. De a accepta trecutul şi a nu grăbi viitorul.

Tatăl întinse mâna spre sucul în care Gray amestecase praful de aur.

Gray îl opri, acoperind paharul cu mâna. Îl luă de pe masă.

— Nu vrei mai bine o bere? Parc-am văzut un Bud în frigider.

Taică-său dădu din cap.

— De-asta te iubesc eu, fiule.

Gray se duse la chiuvetă, vărsă sucul de portocale şi-l privi cum se scurge.

„Prea devreme… prea târziu.”

Venise timpul să trăiască în prezent. Nu ştia cât timp îi mai rămăsese alături de taică-său, dar era dispus să accepte cât i se oferea şi să profite la maximum.

Se duse la frigider, luă două beri, le deschise, trase un scaun de bucătărie, se aşeză şi puse o sticla în faţa lui taică-său.

— O cheamă Rachel.

NOTA AUTORULUI

Va mulțumesc că m-ați urmat în această călătorie. Ca şi la început, am vrut să folosesc acest moment pentru a separa realitatea de ficțiune. Mai sper şi ca aceste ultime rânduri să-l determine pe cititor să investigheze mai departe. Pentru a vă veni în ajutor, am enumerat câteva cărți care au inspirat această poveste.

Să pornim de la început. Prologul. Moaştele magilor sunt, într-adevăr, păstrate într-un sarcofag de aur, în Catedrala din Koln, iar caravana care a transportat oasele de la Milano la Koln a fost şi în realitate atacata în secolul al XII-lea.

Trecând la primul capitol, Super Black este un compus real, produs de Laboratorul Național de Fizică din Marea Britanie. A Opta Bila este o structură care chiar există la Fort Detrick (îmi cer scuze că am dărâmat-o), iar armura corp lichid este, oricât de uimitor ar părea, *reală,* inventată de laboratoarele de cercetare ale armatei Statelor Unite.

Nu voi intra în detalii atât de specifice şi în ceea ce priveşte restul romanului. Am vrut doar să vă prezint exemplele de mai sus, pentru a vă demonstra cum lucruri din aceasta poveste, ce pot părea exagerări extreme, produsul unei imaginații foarte bogate, au, de fapt, o bază reală. Celor interesați de mai multe amănunte, le recomand pagina mea de web (jamesrollins.com).

Curtea Imperială a Dragonului este o organizație europeană reala, cu rădăcini încă din Evul Mediu. Este o societate benevolă şi ceremonială de aristocrați cu mai mare sau mai mica influența. Latura sângeroasă descrisa în aceasta carte aparține în întregime imaginației mele, fără intenția de a-l discredita pe vreun membru actual al Curții.

Cât despre esența acestui roman, ar fi nevoie de volume întregi pentru a dezbate teoria metalelor în stare M şi lungul drum al acestora prin istorie. Din fericire, acest volum a fost deja scris, urmând, în detaliu, drumul început în epoca egiptenilor până în zilele noastre, inclusiv efectele stranii ale câmpurilor Meissner, conductivității sporite şi magnetismului. Îi încurajez pe toți cei interesați cât de cât de acest subiect să citească *Lost Secrets of the Sacred Ark* de Sir Laurence Gardner. În ceea ce mă priveşte, a fost o adevărată biblie pentru acest roman.

Şi, dacă tot veni vorba de biblii, dacă vreţi sa aflaţi mai multe despre conflictul de la începuturile Bisericii creştine dintre adepţii apostolilor Ioan şi Toma, va recomand două cărţi extrem de interesante ale autoarei Elaine Pagels, câştigătoare a National Book Award: *Beyond Belief: The Secret Gospel of Thomas* şi *The Gnostic Gospels*.

Celor interesaţi de mai multe detalii în legătura cu Magii şi posibila lor organizaţie despre care se spune că încă ar mai exista, le recomand *Magi: the Quest for a Secret Tradition* de Adrian Gilbert.

Recomand, de asemenea, lucrarea lui Robert J. Hutchinson, faţă de care rămân îndatorat: *When în Rome, a Journal of Life în Vatican City*. Este o extraordinara sursă de informaţii referitoare la istoria Vaticanului.

În cele din urmă, sper că romanul meu a reuşit să-l bine-dispună pe cititor, dar şi să-i ridice o serie de întrebări. În acest scop, închei dezbaterea despre realitate şi ficţiune prin îndemnul ce stă la baza tradiţiei gnostice, acela de a căuta adevărul... mereu şi prin orice mijloace.

Pare un final potrivit pentru acest roman.

Aşadar, citându-l pe Matei 7:7,

„Caută şi vei afla."

MULŢUMIRI

Pentru o carte de genul celei de faţă, am avut nevoie de o întreaga armata de susţinători: prieteni, familie, critici, bibliotecari, curatori, agenţi de voiaj, persoane care să-mi spele vasele şi să stea cu animalele. În primul rând, îi mulţumesc lui Carolyn McCray, care mi-a corectat cu cerneala roşie fiecare pagină înaintea oricui altcuiva şi lui Steve Prey, pentru părerile şi informaţiile lui, care s-au conturat în pagini de adevărată artă în aceasta carte. Apoi, desigur, sunt onorat să le mulţumesc nenumăraţilor mei prieteni, cu care mă întâlnesc o dată la două săptămâni la Coco's Restaurant: Judy Prey, Chris Crowe, Michael Gallowglass, David Murray, Dennis Grayson, Dave Meek, Royale Adams, Jane O'Riva, Dan Deedles, Zach Watkins şi Caroline Williams. Şi pentru ajutorul acordat în ceea ce priveşte limbile străine, îi mulţumesc din suflet prietenei mele de la Great White North, Diane Daigle. Mulţumiri speciale lui David Sylvian pentru neostoita lui energie, susţinere şi entuziasm şi lui Susan Tunis care a verificat toate informaţiile importante. În ceea ce priveşte inspiraţia acestei cărţi rămân îndatorat lui Sir Laurance Gardner şi cercetărilor de pionierat ale lui David Hudson. În cele din urma, mulţumesc celor patru oameni pe care îi respect pentru prietenia lor la fel de mult ca şi pentru sfaturile pe care mi le oferă: editoarei mele, Lyssa Keusch şi colegei ei, May Chen şi impresarilor mei Russ Galen şi Danny Baror. Şi, ca întotdeauna, subliniez faptul că orice greşeala în ceea ce priveşte faptele reale prezentate cade cu desăvârşire pe umerii mei.

O NOUĂ ORDINE MONDIALĂ RĂSARE DIN CENUȘA CIVILIZAȚIEI MODERNE.

În timpul unei slujbe la catedrala din Köln, în Germania, un grup de intruși înarmați, deghizați în călugări, dezlănțuie un adevărat carnagiu, omorându-i fără milă pe toți participanții la ceremonia religioasă. Ucigașii au venit după o neprețuită comoară ce poate schimba lumea: moaștele celor trei Magi de la Răsărit. O societate străveche de alchimiști și de asasini, Curtea Dragonului, intenționează să folosească moaștele sfinte pentru a îngenunchea lumea după bunul lor plac.

Agentul Pierce de la Departamentul Apărării, locotenentul Rachel Verona și echipa SIGMA merg pe urma oaselor, ajungând până la suprema confruntare dintre întuneric și lumină – un loc pierdut al istoriei, unde știința se întâlnește cu religia pentru a dezlănțui o forță nemaivăzută de la începutul timpurilor.

rao
rao international publishing company

ISBN 978-973-103-449-2

9 789731 034492

www.rao.ro
www.raobooks.com

james rollins

ordinul negru

James Rollins

ORDINUL NEGRU

Seria „SIGMA FORCE” 3

Traducere din limba engleză DIANA ŢUŢUIANU

James Rollins
Black Order
EDITURA RAO
2011

LUI DAVID,
pentru toate aventurile

MULŢUMIRI

În ciuda timpului petrecut doar în compania unei foi albe de hârtie, scrierea unui roman este totuşi un proces care implică anumite colaborări. Sunt foarte mulți oameni care şi-au pus amprenta pe această carte. Mai întâi, dați-mi voie să-i mulțumesc lui Penny Hill, pentru prânzurile lungi luate împreună, pentru comentariile avizate şi mai ales pentru prietenia ei. Acelaşi lucru este valabil şi pentru Carolyn McCray, care nu renunță niciodată la încercarea de a scoate tot ce-i mai bun din mine. Apoi, desigur, e o onoare să le mulțumesc prietenilor mei pe care-i întâlnesc o dată la două săptămâni la Coco's Restaurant: Steve şi Judy Prey, Chris Crowe, Lee Garrett, Michael Gallowglass, Dave Murray, Dennis Grayson, Dave Meek, Jane O'Riva, Dan Needles, Zach Watkins şi Caroline Williams. Ei toți reprezintă cabala din spatele acestui autor. Mulțumiri speciale autorului Joe Konrath pentru energia, sprijinul şi discuțiile edificatoare cu privire la anumite aspecte din această carte şi lui David Sylvian pentru faptul că a ajuns cu aparatul de fotografiat peste tot, chiar şi pe cea mai înaltă culme din Sierra. Cât despre sursele de inspirație din care s-a născut acest roman, trebuie să menționez cărțile lui Nick Cook şi cercetările interesante ale lui Johnjoe McFadden. În sfârşit, le rămân recunoscător celor patru oameni care au contribuit la apariția acestei cărți: redactorului meu, Lyssa Keusch, colegei ei, May Chen şi agenților mei Russ Galen şi Danny Baror. Ca de fiecare dată, trebuie să subliniez faptul că orice posibilă eroare de detaliu sau în ceea ce priveşte faptele prezentate îmi aparține în totalitate.

NOTĂ DIN DOCUMENTELE ISTORICE

În ultimele luni ale celui de-al Doilea Război Mondial, odată cu căderea Germaniei, între Aliați a început un nou război pentru a pune mâna pe tehnologia creată de savanții naziști. În cursa dintre britanici, americani, francezi și ruși, fiecare a fost pe cont propriu. Au fost furate patente: pentru noi tuburi electronice cu văd, pentru substanțe chimice și plastice ciudate, chiar și pentru pasteurizarea laptelui cu ajutorul razelor UV însă multe dintre patentele mai delicate au dispărut în abisul proiectelor strict secrete, cum a fost Operațiunea Paperclip, pentru care sute de savanți naziști în domeniul rachetelor V-2 au fost recrutați în secret și aduși în Statele Unite.

Însă nemții nu au renunțat cu ușurință la invențiile lor. S-au luptat și ei cu disperare să-și păstreze secretele în speranța unei renașteri a Reichului. Savanții au fost uciși, laboratoarele de cercetare au fost distruse, iar schițele ascunse în peșteri, scufundate pe fundul lacurilor sau îngropate în cavouri. Orice a fost posibil pentru a le lua din calea Aliaților.

Căutările au căpătat o amploare nemaivăzută. Existau sute de laboratoare de cercetare naziste și pentru armament, majoritatea subterane, presărate pe tot teritoriul Germaniei, Austriei, Cehoslovaciei și Poloniei. Unul dintre cele mai misterioase se afla într-o fostă mină săpată într-o colină de la marginea micuțului oraș de munte Breslau. Cercetările întreprinse aici purtau numele de cod *die Glocke* sau „Clopotul”.

Existau mărturii ale oamenilor din zonă cu privire la apariția unor lumini ciudate, boli și chiar decese misterioase.

Armata rusă a fost cea dintâi care a ajuns la mină. Era goală. Toți cei șaizeci și doi de savanți implicați în proiect fuseseră împușcați. Cât despre dispozitivul în sine… dispăruse Dumnezeu știe unde.

Un singur fapt se știe cu certitudine: Clopotul a existat cu adevărat.

NOTĂ DIN DOCUMENTELE ŞTIINŢIFICE

Viața este mai ciudată decât orice ficțiune. Toate discuțiile purtate în acest roman despre mecanica cuantică, proiectul inteligent şi evoluție se bazează pe fapte.

Coloana vertebrală a biologiei este evoluția, iar biologia se află astfel în poziția specială de ştiință fondată pe o teorie îmbunătățită – asta o face oare o ştiință sau o credință?

Charles Darwin

Ştiința iară religie este şchioapă, religia fără ştiință este oarbă.

Albert Einstein

Cine spune că nu mă aflu sub protecția specială a Domnului?

Adolf Hitler

1945

4 MAI
6.22 A.M.
CETATEA FORTIFICATĂ DIN BRESLAU, POLONIA

Cadavrul plutea în mocirla care se scurgea prin canalele colectoare. Trupul unui băiat, umflat şi parţial mâncat de şobolani, fusese dezbrăcat de cămaşă şi pantaloni şi descălţat. În oraşul aflat sub asediu nu se irosea nimic.

Obergruppenfuhrer-ul SS Jakob Sporrenberg trecu pe lângă cadavru răscolind mizeria. Organe şi excremente. Sânge şi bilă. Fularul ud pe care şi-l legase peste nas şi gură nu reuşea aproape deloc să acopere duhoarea. La asta se reducea acum marele război. Cei puternici ajunseseră să se târască prin canale ca să scape. Însă primise nişte ordine.

Nu avea cum să nu audă detunăturile duble, bum-bum, ale artileriei ruse, care sfredeleau oraşul. Simţea fiecare explozie ca şi cum l-ar fi lovit un ciocan în moalele capului. Ruşii doborâseră porţile, bombardaseră aeroportul şi, chiar în momentul acesta, tancurile lor huruiau pe străzile pietruite, în timp ce avioanele de transport aterizau pe Kaiserstrasse. Principala arteră de circulaţie fusese transformată în pistă de aterizare prin simpla aliniere a două rânduri paralele de butoaie pline cu ţiţei aprins care făceau şi mai dens aerul pâclos, sufocant al dimineţii, ţinând soarele la distanţă. Se dădeau lupte pe fiecare stradă, în fiecare casă, din pod până în pivniţă.

„Fiecare casă trebuie să fie o fortăreaţă."

Acesta fusese ultimul ordin pe care-l transmisese *Gauleiter*-ul Hanke întregii populaţii. Oraşul trebuia să reziste cât de mult se putea. Viitorul celui de-al Treilea Reich depindea de el.

Şi de Jakob Sporrenberg.

— *Mach schnell,* îi zori pe ceilalţi, din spatele lui.

Cei din unitatea sa de *Sicherheitsdienst* – desemnată *Kommando* de Evacuare Specială – îl urmau, mărşăluind până la genunchi prin apa murdară. Paisprezece oameni. Toţi înarmaţi. Toţi îmbrăcaţi în negru. Toţi împovăraţi cu pachete grele. În mijloc,

patru dintre bărbații cei mai puternici, foşti docheri *Nordsee,* purtau pe umeri pari de care erau suspendate nişte cufere uriaşe.

Exista un motiv pentru care ruşii loveau cu atâta înverşunare oraşul acesta singuratic din Munții Sudeți dintre Germania şi Polonia. Fortificațiile din Breslau păzeau poarta de acces înspre ținutul muntos de dincolo de el. De doi ani încoace, condamnații la muncă silnică din lagărul de concentrare de la Gross-Rosen săpaseră adânc într-un munte din apropiere. O sută de kilometri de tuneluri făcute cu târnăcopul sau cu dinamita, toate pentru a sluji unui singur proiect secret, unui secret ținut cât se putea de departe de ochii iscoditori ai Aliaților.

Die Ries… Uriaşul.

Însă tot se dusese vestea. Poate că unul dintre sătenii de lângă mina Wenceslas şoptise ceva despre boala ciudată care se abătuse dintr-odată chiar şi asupra celor aflați la o depărtare considerabilă față de complex.

Ce bine ar fi fost dacă ar mai fi avut măcar încă puțin timp, să finalizeze cercetările…

Cu toate astea, Jakob Sporrenberg avea anumite rezerve. Nu ştia tot în legătură cu proiectul secret, de fapt, cunoştea doar numele de cod: Cronos. Avea însă destule informații. Văzuse corpurile folosite la experimente. Auzise urletele.

Crime abominabile.

Acestea erau singurele cuvinte care-i răsunau în minte şi făceau să-i înghețe sângele în vine. Nu avusese nici o problemă să-i execute pe oamenii de ştiință. Cei şaizeci şi doi de bărbați şi femei fuseseră scoşi afară şi împuşcați de două ori în cap. Nimeni nu trebuia să ştie ce se crease în adâncurile minei Wenceslas… sau ce se descoperise. Un singur savant fusese lăsat în viață.

Doktor Tola Hirszfeld.

Jakob o auzea pleoscăind prin apă în spatele lui, pe jumătate târâtă de unul dintre oamenii lui, cu mâinile legate la spate. Era înaltă pentru o femeie, avea aproape treizeci de ani, sânii mici, dar bine formați şi picioare frumoase. Părul îi flutura pe umeri, moale şi negru, iar fața îi era albă ca laptele de la atâtea luni petrecute sub pământ. Ar fi trebuit să moară şi ea împreună cu ceilalți, însă tatăl ei, *Oberarbeitsleiter* Hugo Hirszfeld, coordonatorul proiectului, îşi dovedise într-un final sângele corupt şi originile pe jumătate evreieşti. Încercase să distrugă dosarele cu cercetări, însă fusese împuşcat de unul dintre gardieni şi murise înainte să-şi poată arunca în aer biroul subteran. Din fericire pentru fiica sa, trebuia

să existe cineva care să ştie totul despre *die Glocke,* să supravieţuiască pentru a-i duce mai departe munca. Ea, la fel de genială precum tatăl ei, îi cunoştea cercetările mai bine decât oricare dintre ceilalţi savanţi.

Însă de aici încolo trebuiau să se poarte cu mănuşi cu ea.

De fiecare dată când Jakob o privea, în ochii ei se aprindeau scântei de mânie. Îi putea simţi furia ca pe o flacără vie. Însă trebuia să coopereze… aşa cum făcuse şi tatăl ei înainte. Jakob ştia cum să se poarte cu *Juden,* în special cu cei cu sânge amestecat. *Mischlinge.* Ăştia erau cei mai răi. Existau câteva sute de mii de *Mischlinge* înrolaţi în forţele armate ale Reichului. Soldaţi evrei. Rarele excepţii la legile naziste permiteau ca astfel de oameni cu sânge amestecat să fie cruţaţi şi să intre în luptă. Era nevoie de o dispensă specială. Astfel de *Mischlinge* se dovedeau de obicei a fi cei mai înverşunaţi şi mai devotaţi, trebuind să-şi demonstreze loialitatea faţă de Reich mai presus de cea faţă de propria rasă.

Cu toate astea, Jakob nu avusese niciodată încredere în ei. Iar prin purtarea sa, tatăl Tolei dovedise câtă dreptate avusese să fie suspicios. Încercarea de sabotaj a doctorului nu îl surprinsese deloc. În *Juden* nu trebuia să ai niciodată încredere, trebuiau pur şi simplu exterminaţi.

Însă hârtiile prin care i se cruţa viaţa lui Hugo Hirszfeld fuseseră semnate de fuhrerul însuşi şi nu numai lui, tatălui, ci şi fiicei şi unui cuplu de părinţi bătrâni aflaţi undeva în inima Germaniei. Aşa că, deşi Jakob nu avea nici un fel de încredere în *Mischlinge,* credea totuşi cu toată tăria în fuhrerul său. Ordinele sale fuseseră foarte clare: din mină trebuiau evacuate toate resursele necesare continuării cercetărilor, iar restul trebuia distrus.

Asta însemna să o cruţe pe fiică.

Şi pe bebeluş.

Nou-născutul era înfăşat şi învelit ca într-o bocceluţă, un copilaş evreu care nu avea mai mult de o lună. I se dăduse un sedativ uşor ca să nu facă zgomot în timpul călătoriei.

Copilul acesta era însăşi esenţa crimelor abominabile comise, adevăratul motiv al frământărilor lui Jakob. Toate speranţele celui de-al Treilea Reich stăteau în mânuţele astea mici – mânuţele unui copil *evreu.* Când se gândea la asta îi venea să vomite. Îi venea să înfigă copilul într-o baionetă. Însă primise nişte ordine.

O văzu şi pe Tola uitându-se la copil. Ochii îi străluceau cu un amestec de furie şi durere.

Pe lângă faptul că îşi ajuta tatăl să-şi desfăşoare cercetările, Tola fusese şi cea care se ocupase de copil, îl legănase ca să adoarmă şi îl hrănise. La urma urmei, copilul era singurul motiv pentru care femeia acceptase să coopereze. Numai ameninţările la adresa vieţii băiatului o convinseseră într-un final să se supună ordinelor lui Jakob.

Deasupra explodă un proiectil, făcându-i pe toţi să cadă în genunchi, asurziţi de zgomotul extrem de puternic. Cimentul din pereţi se crăpă şi bucăţele de mortar căzură în apa murdară.

Jakob se ridică în picioare, înjurând printre dinţi.

Locţiitorul lui, Oskar Henricks, se apropie şi-i făcu semn înspre un canal secundar care se deschidea într-o parte.

— O luăm prin tunelul acela, domnule *Obergruppenfuhrer.* E un vechi canal pluvial. Potrivit hărţii municipale, conducta principală se varsă în râu, nu departe de Insula Catedralei.

Jakob dădu din cap aprobator. În apropierea insulei, trebuiau să aştepte două bărci camuflate, cu oameni dintr-o altă unitate de *Kommando.* Nu mai era mult până acolo.

Grăbi şi mai tare pasul, în tâmp ce bombardamentul ruşilor se întetea deasupra lor. Asaltul pe care-l porniseră din nou anunţa, fără îndoială, că erau pe punctul de a pătrunde în oraş. Era inevitabil ca locuitorii acestuia să se predea.

Când Jakob ajunse la tunelul secundar, ieşi din mocirlă şi se urcă pe pragul de ciment care dădea în acesta. Noroiul îi plescăia sub bocanci la fiecare pas. Duhoarea îngrozitoare de rahat şi mizerie îi păru şi mai pătrunzătoare, ca şi cum canalul încerca să îl atragă în adâncul lui.

Toţi oamenii lui îl urmau.

Jakob lumină cu lanterna conducta de ciment. Era doar o impresie sau aerul chiar devenise puţin mai respirabil? Revigorat, o luă înainte, în urma razei de lumină. Aflându-se atât de aproape de ieşire, misiunea lui aproape că se încheiase. Unitatea sa avea să parcurgă jumătate din Silezia înainte ca ruşii să dea de labirintul subteran de galerii de şobolani ce formau mina Wenceslas. Şi acolo îi aşteptau din partea lui Jakob nişte capcane explozive plantate în toate pasajele laboratorului. Ruşii şi aliaţii lor nu aveau să găsească decât moarte în ţinuturile acelea muntoase.

Cu această perspectivă îmbucurătoare în minte, Jakob o luă la fugă spre locul de unde venea aerul proaspăt. Tunelul de ciment cobora lin, dar constant. Oamenii măriră pasul, grăbiţi de liniştea subită ce se lăsa între exploziile artileriei. Ruşii atacau în forţă.

Erau aproape. Râul era sigur numai până la venirea lor.

Ca şi cum percepuse graba lor, copilul începu să suspine, să geamă slab, efectul sedativului fiind probabil pe cale de a dispărea. Jakob îl avertizase pe medicul echipei să nu fie unul prea puternic. Nu îndrăzneau să pună în pericol viaţa copilului. Poate că asta fusese o greşeală…

Plânsul deveni mai sonor.

Un singur obuz explodă undeva în nord.

Plânsul se transformă în ţipete. Ecourile lor se auzeau până la capătul tunelului de piatră.

— Fă-l să tacă! îi ordonă soldatului care ţinea copilul.

Bărbatul, slab mort şi cenuşiu la faţă, încercă să-şi dea jos bocceluţa cu copilul de pe umăr, pierzându-şi şi şapca din cauza precipitării. Încercă să-l scoată din pledurile cu care era înfăşurat, dar nu reuşi să obţină altceva decât nişte ţipete şi mai ascuţite.

— Lăsaţi-mă pe mine, îi imploră Tola. Se luptă cu bărbatul care o ţinea de cot. Are nevoie de mine.

Cel care ducea copilul aruncă o privire înspre Jakob. Peste lumea de deasupra se lăsase o linişte deplină. Dedesubt, ţipetele continuau.

Jakob făcu o grimasă, dar încuviinţă din cap.

Tolei i se tăiară legăturile de la mâini. Îşi frecă degetele să şi le dezmorţească şi se întinse spre copil. Soldatul îi întinse greutatea uşurat. Ea cuibări copilul pe un braţ, sprijinindu-i capul şi legănându-l încet. Se aplecă peste el, îmbrăţişându-l strâns. Un şâşâit uşor, fără cuvinte şi plin de alinare se auzi printre ţipete. Parcă întreaga ei fiinţă se contopise cu copilul.

Încet, încet, ţipetele se transformară în plânsete şi apoi în suspine firave.

Mulţumit, Jakob făcu un semn din cap înspre cel care o păzea. Bărbatul îşi ridică pistolul Luger şi îl lipi de spatele Tolei. Fără nici un zgomot acum, îşi văzură mai departe de drum prin labirintul subteran de sub Breslau.

Curând, mirosul de fum înlocui duhoarea din canal. Lumina lanternei dezvălui o prelată cenuşie ce marca ieşirea din canalul pluvial. Nu se mai auzea nimic din partea artileriei, însă continua aproape constant răpăitul gloanţelor trase de puşti – mai ales undeva înspre est. Şi mai aproape, se auzea limpede clipocitul apei.

Jakob le făcu oamenilor lui semn să-şi ocupe poziţiile în urma lui în tunel şi transmisionistului spre ieşire.

— Fă semnal bărcilor.

Soldatul dădu din cap hotărât şi se repezi înainte, făcându-se nevăzut în pâcla deasă.

În câteva minute, semnale luminoase transmiteau un mesaj codificat către insula din vecinătate. În scurtă vreme bărcile trebuiau să traverseze canalul şi să ajungă la ei.

Jakob se întoarse spre Tola. Avea în continuare copilul în braţe. Băiatul era din nou liniştit şi avea ochii închişi.

Tola îi prinse şi îi susţinu privirea fără să clipească.

— Ştii, tata a avut dreptate, spuse ea apăsat. Privirea îi fugi către cuferele zăvorâte şi apoi din nou la el. Se vede pe faţa ta. Ce am făcut noi… am mers prea departe.

— Astea nu-s decizii pe care să fim noi în măsură să le luăm, răspunse Jakob.

— Dar cine?

Jakob clătină din cap şi dădu să se întoarcă. Heinrich Himmler, personal, îi dăduse ordinele acestea. Nu era în nici un caz în poziţia de a le pune la îndoială. Cu toate astea, simţi atenţia femeii îndreptată spre el.

— E împotriva legilor lui Dumnezeu şi ale naturii, şopti ea.

Se auzi un strigăt care îl scuti să-i răspundă.

— Vin bărcile, îl anunţă transmisionistul, întorcându-se de la gura de ieşire din canalul pluvial.

Jakob transmise ferm ultimele ordine şi îşi puse oamenii în mişcare. Îi conduse la capătul tunelului, care dădea înspre malul abrupt al râului Oder.

Curând nu aveau să mai fie la adăpostul întunericului, înspre est, soarele apăruse la orizont, dar aici plutea un nor de fum negru peste apă, îngroşat şi mai tare de aburul apei. Iar prelata putea să le ofere cât de cât adăpost.

Dar pentru câtă vreme?

Focurile de armă continuau să se audă ciudat, aproape vesel, ca nişte artificii care ar fi sărbătorit distrugerea oraşului Breslau.

Scăpat de duhoarea din canal, Jakob îşi smulse de pe faţă masca udă şi trase adânc în piept aerul curat. Cercetă cu privirea apele plumburii. Două bărci joase, de doar jumătate de metru, tăiau apa, cu motoarele bâzâind constant, dar înfundat. În prova fiecăreia din ele, abia ascunse sub nişte prelate verzi, fuseseră montate două mitraliere MG-42.

În spatele bărcilor, se distingea vag o bucată de insulă. Insula Catedralei nu era propriu-zis o insulă, căci solul mlăştinos se

acumulase într-o cantitate suficientă, în secolul al nouăsprezecelea, pentru a face legătura cu malul îndepărtat. Un pod de fier forjat verde ca smaraldul, provenind din acelaşi secol, ducea în partea asta. Cele două bărci trecură pe sub pod, foarte aproape de stâlpii de piatră care îl susțineau şi se apropiară.

Jakob ridică ochii în momentul când o rază pătrunzătoare de lumină lovi vârfurile celor două turle spiralate ale catedralei ce dădea numele fostei insule.

Aceasta era una dintre cele şase biserici înghesuite pe insulă.

Lui Jakob îi răsunau încă în urechi cuvintele Tolei Hirszfeld.

„E împotriva legilor lui Dumnezeu şi ale naturii."

Frigul pătrunzător al dimineții trecuse prin hainele lui jilave, făcându-i pielea ca de găină. Cu siguranță avea să fie foarte fericit odată ajuns suficient de departe de locul ăsta şi putând să şteargă din memorie tot ce se petrecuse în ultimele zile.

Prima barcă ajunse la mal. Mulțumit că astfel putea să-şi alunge gândurile ce-l frământau şi chiar şi mai mulțumit că se putea mişca, îşi grăbi oamenii să încarce cele două bărci.

Tola stătea deoparte, cu copilul în brațe, păzită de un singur soldat. Şi ea dăduse cu ochii de turlele spiralate strălucind în lumina dimineții pe fundalul cenuşiu al cerului. În continuare se auzeau focuri de armă, care acum se apropiau. Se auzeau şi zgomote înfundate produse de şenilele tancurilor. Toate erau însoțite de strigăte şi urlete.

Unde era Dumnezeul acela căruia se temea să nu i se fi împotrivit?

Cu siguranță, nu aici.

Odată bărcile încărcate, Jakob se apropie de Tola.

— Urcă în barcă.

Intenționase să aibă un ton dur, însă ceva din expresia întipărită pe chipul ei îl împiedicase să rostească vorbele cum ar fi vrut.

Ea se supuse, având însă atenția îndreptată în continuare spre catedrală şi gândurile chiar mai departe, spre cerul de dincolo de ea.

În momentul acela, Jakob observă cât era de frumoasă… chiar dacă era o *Mischlinge.* Însă atunci ea îşi lovi vârful bocancului de ceva, se împiedică, dar se redresă, atentă la copil. Îşi îndreptă ochii din nou spre apele cenuşii şi spre aburul cețos de deasupra. Chipul i se înăspri din nou, parcă împietrit. Aruncă o privire golită de expresie, căutând un loc pentru ea şi copil.

Ocupă un loc pe o bancă dispus la tribordul bărcii, cu paznicul urmărind-o îndeaproape.

Jakob se aşează şi el, vizavi de ei şi îi făcu semn pilotului să pornească.

— Nu trebuie să întârziem.

Se uită în josul râului. Mergeau înspre vest, îndepărtându-se de frontul de est şi de soarele care răsărea.

Îşi verifică ceasul. Chiar în momentul acesta un avion german de transport Junker Ju 52 îi aştepta deja pe un aerodrom abandonat, aflat la zece kilometri depărtare. Avea pictate pe el însemnele Crucii Roşii germane, camuflându-l sub aparenţa unui avion medical ca măsură de siguranţă suplimentară împotriva unui posibil atac.

Bărcile se încadrară pe mijlocul canalului, cu motoarele turate la maximum. Ruşii nu-i mai puteau opri acum. Se terminase.

Sesiză o mişcare la capătul celălalt al bărcii.

Tola se aplecă deasupra bebeluşului şi-l sărută uşor pe căpşorul acoperit de păr moale. Îşi ridică faţa şi dădu cu ochii de Jakob. Acesta nu văzu în ei nici o umbră de sfidare sau mânie. Numai hotărâre.

Jakob înţelese ce avea de gând.

— Nu…

Prea târziu.

Ridicându-se puţin, Tola se lăsă pe spate peste balustrada joasă de care se rezemase până atunci şi se împinse în picioare. Cu bebeluşul strâns la piept, se aruncă pe spate în apa rece.

Paznicul ei, speriat de mişcarea bruscă, se răsuci şi începu să tragă la întâmplare în apă.

Jakob se repezi înspre el şi-i dădu peste mână.

— Poţi să loveşti copilul.

Jakob se aplecă peste marginea bărcii şi cercetă apa cu privirea. Ceilalţi bărbaţi erau şi ei în picioare. Barca se clătină. Jakob nu reuşi să-şi vadă decât propria reflecţie în apele plumburii. Îi făcu semn pilotului să rotească barca.

Nimic.

Se uită la suprafaţa râului după bule de aer care puteau trăda ceva, însă mişcarea bărcii tulburase apele şi mai mult, întunecându-le complet. Lovi balustrada cu pumnul.

Aşa tată… aşa fiică…

Numai un *Mischlinge* ar fi îndrăznit să facă un gest atât de dramatic. Mai văzuse asta: mamele *Judische* care-şi sufocau

propriii copii pentru a-i feri de suferinţe şi mai mari. Crezuse că Tola era mai puternică. Însă, la urma urmei, poate că nu avusese de ales.

Se rotiră cu barca suficient de mult ca să fie siguri. Oamenii lui cercetară malurile pe ambele părţi. Femeia dispăruse. Zgomotul unui obuz de mortieră şuierând undeva deasupra lor îi descurajă să întârzie şi mai mult.

Jakob le făcu semn oamenilor să se ducă la locurile lor. Arătă înspre vest, în direcţia avioanelor care îi aşteptau. Cuierele şi dosarele erau în continuare la ei. Suferiseră o pierdere, însă nu una care să nu poată fi depăşită. Unde era un copil, se mai putea face şi altul.

— Daţi-i drumul!

Cele două bărci porniră din nou, cu motoarele turate la maximum.

În câteva minute dispărură în ceaţa plumburie, lăsând în urmă oraşul Breslau în flăcări.

Tola auzi zgomotul bărcilor estompându-se în depărtare.

Îşi făcu vânt prin apă în spatele unuia dintre pilonii puternici de piatră ce sprijinea vechiul pod de fier forjat al Catedralei.

Îşi apăsă cu putere palma pestei gura copilului ca să-i înăbuşe orice sunet posibil, rugându-se în acelaşi timp să-i ajungă aerul pe care-l inhala pe nas. Însă copilul era slăbit.

Şi la fel era şi ea.

Glonţul îi atinsese gâtul într-o parte. Îi curgea foarte mult sânge, înroşind apa în jurul ei. Vederea începu să i se înceţoşeze. Cu toate astea, încercă din răsputeri să ţină copilul deasupra apei.

Cu câteva momente în urmă, când se aruncase în râu, intenţionase să se sinucidă şi să înece şi copilul. Însă, în momentul când venise în contact cu apa rece şi simţise durerea din gât, ceva îi spulberase planul iniţial. Îşi amintise lumina soarelui pe turle. Nu era biserica ei şi nici religia ei. Însă părea un semn de aducere aminte că exista lumină dincolo de întunericul de acum. Undeva în lumea asta oamenii nu-şi omorau semenii. Mamele nu-şi înecau pruncii.

Se avântase şi mai adânc în canal, lăsând curentul să o poarte spre pod. Sub apă, îşi folosise propriii plămâni pentru a ţine copilul în viaţă, ciupindu-l de nas şi suflându-i aer în gură. Deşi plănuise moartea, odată apărută scânteia de viaţă, aceasta i se transformase într-o adevărată vâlvătaie în piept.

Băiatul nu primise un nume.

Nimeni nu trebuia să moară fără să aibă un nume.

Suflă aer în gura copilului, puțin câte puțin, luptându-se cu curentul, fără să vadă nimic prin apă. Avusese norocul chior să ajungă la unul dintre pilonii de piatră, care-i oferi puțin adăpost.

Însă acum bărcile plecaseră şi nu mai putea aştepta.

Sângele țâşnea cu putere din ea. Îşi dădea seama că numai frigul o ținea în viață. Însă, tot frigul era cel care avea să ucidă fragila făptură.

Se avântă înainte înnebunită, spre țărm, cu mişcări necoordonate din pricina slăbiciunii şi a amorțelii. Se scufundă, trăgând copilul după ea.

Nu.

Se luptă să se ridice la suprafață, însă apa se dovedi brusc prea grea, aproape imposibil de învins. Refuza să moară.

Apoi, deodată, simți sub vârful bocancilor pietre ascuțite. Țipă, uitând că era în continuare în adânc şi înghiți o gură zdravănă de apă. Se scufundă încă o dată, apoi îşi luă pentru ultima oară avânt, împingându-se cu picioarele în pietrişul nămolos. Scoase capul din apă şi-şi azvârli cu putere trupul spre țărm.

Malul se ridica abrupt sub picioarele ei.

Într-o mână şi un genunchi, se târî cu greutate din apă, ținând strâns bebeluşul lângă gât. Ieşi şi se prăbuşi cu fața în jos pe malul pietros. Nu mai avea putere să-şi mişte nici mâinile, nici picioarele. Copilul era scăldat în sângele ei. Făcu un ultim efort şi se uită cu atenție la copil.

Nu mişca. Nu respira.

Închise ochii într-o rugăciune mută în timp ce abisul etern începea s-o cuprindă.

— *Plângi, fir-ai tu să fii, plângi…*

Părintele Varick fu primul care auzi scâncetele.

El şi ceilalți călugări se adăposteau în pivnița de vinuri de sub biserica Sfinții Petru şi Pavel. Fugiseră din oraş cu o noapte înainte când începuse bombardarea oraşului Breslau. În genunchi, se rugau cu toții ca insula să fie cruțată. Biserica, ridicată în secolul al cincisprezecelea, supraviețuise nenumăratelor urgii care se abătuseră asupra oraşului de graniță. Acum implorau pronia cerească să mai supraviețuiască încă o dată.

În această atmosferă de linişte şi pietate, răzbătură până la călugări plânsetele deznădăjduite.

Părintele Varick se ridică în picioare, ceea ce aproape că se dovedi prea mult pentru bătrânele sale picioare.

— Unde te duci? întrebă Franz.

— Mi-am auzit turma chemându-mă, spuse părintele.

În ultimii douăzeci de ani, hrănise cu resturi pisicile de pe lângă râu şi câinii amărâți care se aciuau din când în când pe lângă biserica de pe malul apei.

— Nu e momentul acum, îl atenționă un alt călugăr, cu teamă evidentă în voce.

Părintele Varick trăise prea mult ca să se mai teamă de moarte cu o asemenea fervoare tinerească.

Traversă pivnița şi se aplecă pentru a intra în holul scurt ce dădea înspre uşa dinspre râu. Prin holul acela odinioară se aduceau cărbunii pentru a fi depozitați acolo unde se aflau acum sticle verzui, aşezate în suporturi de lemn şi acoperite cu praf.

Ajunse la vechea uşă pe unde erau băgați cărbunii, ridică drugul de lemn de siguranță şi trase zăvorul.

Împinse cu umărul şi întredeschise uşa.

Mai întâi, simți fumul înțepător, dar imediat, scâncetele îl făcură să-şi coboare privirea.

— *Mein Gott im Himmel…*

O femeie se prăbuşise la câțiva paşi de uşa din zidul fortificat ce împrejmuia biserica. Nu mişca. Se repezi înspre ea, se lăsă din nou în genunchi cu o nouă rugăciune pe buze.

Se întinse şi-i atinse gâtul să vadă dacă mai avea puls, însă nu găsi decât sânge şi o rană îngrozitoare. Era udă leoarcă, din cap până în picioare şi la fel de rece ca pietrele din jur.

Era moartă.

Apoi, din nou plânsetul… venind de undeva de dincolo de ea.

Se răsuci şi descoperi un bebeluş, pe jumătate acoperit de femeie, plin şi el de sânge.

Deşi vânăt de frig şi la fel de ud, copilul era încă în viață. Scoase pruncul de sub cadavru. Scutecele şi pledul în care fusese înfăşat se desfăcură şi se desprinseră de pe el din cauza greutății apei.

Un băiat.

Îşi trecu mâinile rapid peste corpul micuț şi văzu că sângele de pe el nu era al copilului.

Doar al mamei.

Se uită trist la femeie. Atâta moarte. Încercă să desluşească ceva de partea cealaltă a râului. Oraşul ardea, aruncând valuri de fum înspre cerul înroşit la răsărit. Continuau să se audă focuri de

armă. Oare ea traversase canalul înot? Pentru a-şi salva copilul?

— Odihneşte-te, îi şopti femeii. O meriți.

Părintele Varick se întoarse înspre uşă. Şterse copilul de apă şi de sânge. Părul acestuia era moale şi rar, însă era alb ca zăpada. Nu putea să aibă mai mult de o lună.

La manevrele lui Varick, plânsul băiatului deveni mai puternic, fața i se strâmbă de efort, însă rămase la fel de slăbit, abia mişcându-şi membrele reci ca gheața.

— Plângi, micuțule.

Reacționând la vocea lui, băiatul îşi deschise ochii umflați. Ochii albaştri îl salutară pe Varick. Puri şi strălucitori. La urma urmei, cei mai mulți nou-născuți aveau ochii albaştri, însă Varick simțea că ochii aceştia aveau să-şi păstreze acea minunată culoare azurie.

Trase copilul mai aproape ca să-l încălzească. O pată de culoare îi atrase atenția. *Was ist das?* Întoarse piciorul copilului. Deasupra călcâiului, cineva desenase un simbol.

Nu, nu desenase. Frecă puțin ca să fie sigur.

Era tatuat cu cerneală stacojie.

Se uită cu atenție. Semăna cu un picior de cioară.

Însă Părintele Varick îşi petrecuse o bună parte din tinerețe în Finlanda. Recunoscu simbolul şi-i înțelese adevărata însemnătate: era o literă din alfabetul vechilor triburi nordice.

Nu avea habar ce literă era sau ce simboliza. Scutură din cap. Oare cui îi trecuse prin cap o asemenea prostie?

Aruncă o privire spre mamă şi se încruntă.

Nu conta. Păcatele părinților nu trebuiau să se răsfrângă asupra copiilor.

Şterse şi ultima urmă de sânge de pe părul copilului şi-l înveli bine în rasa sa călduroasă.

— Bietul *Junge*... ce bun venit îngrozitor a avut în lumea asta.

UNU

1
ACOPERIŞUL LUMII

ÎN ZILELE NOASTRE
16 MAI, 6.34 A.M.
HIMALAYA
TABĂRA DE BAZĂ, EVEREST, 5 365 METRI

Moartea plutea în aer.

Taski, conducătorul şerpaşilor, rosti acest verdict cu toată solemnitatea şi siguranța pe care i-o conferea ocupația sa. Bărbatul, mic de statură şi îndesat, abia dacă măsura un metru cincizeci, cu tot cu vechea sa pălărie de cowboy. Însă se purta de parcă ar fi fost mai înalt decât toți cei care se aflau pe munte. Ochii săi, dincolo de pleoapele mijite, examinau cu atenție şirul steagurilor de rugăciune fluturânde.

Dr. Lisa Cummings îl centră pe bărbat în cadrul obiectivului aparatului ei foto Nikon D-100 şi îi făcu o poză. Taski era ghidul grupului, dar în acelaşi timp şi subiectul testului psihometric pe care-l făcea Lisa. Candidatul perfect pentru cercetările ei.

Venise în Nepal în cadrul unui grant pentru a studia efectele psihologice ale escaladării Everestului fără butelie de oxigen. Înainte de 1978, nimeni nu urcase pe Everest fără a primi oxigen suplimentar. Aerul era prea rarefiat. Chiar şi alpiniştii cu experiență care aveau butelii de oxigen manifestau simptome de epuizare, o coordonare defectuoasă a mişcărilor, vedere dublă, halucinații. Se considera că este imposibil să se ajungă în vârful unei culmi de opt mii de metri fără a avea o sursă suplimentară de aer.

Apoi, în 1978, doi alpinişti din Tyrol reuşiseră imposibilul şi ajunseseră în vârf, bazându-se exclusiv pe aerul pe care-l puteau inhala cu propriii plămâni.

În anii care urmaseră, în jur de şaizeci de bărbați şi femei le călcaseră pe urme, fixând astfel un nou țel pentru întreaga elită a alpiniştilor.

Nu putea cere un test de stres mai bun pentru condițiile de

presiune scăzută.

Înainte de a veni aici, dr. Lisa Cummings tocmai încheiase un grant ce durase cinci ani asupra efectului sistemelor de înaltă presiune asupra proceselor psihologice umane. Pentru a-l duce la bun sfârşit, îi studiase pe scafandrii de mare adâncime, de la bordul unui vas de cercetare, *Deep Fathom.* După aceea, fusese silită de circumstanţe să meargă mai departe… şi în ceea ce privea viaţa ei profesională şi în ceea ce o privea pe cea personală. Aşa că trebuise să accepte acest grant NSF pentru a duce la bun sfârşit cercetarea inversă: studierea efectelor psihologice ale sistemelor d*e joasă* presiune.

De unde această călătorie pe Acoperişul Lumii.

Lisa îşi schimbă poziţia ca să-i mai facă o poză lui Taski Şerpaşul. Ca mulţi dintre oamenii lui, Taski luase ca nume de familie numele grupului său etnic.

Omul se mişcă de lângă şirul steagurilor de rugăciune fluturânde, dădu hotărât din cap şi arătă cu ţigara pe care o ţinea între două degete înspre culmile ce se înălţau lângă ei.

— E o zi proastă. Moartea pluteşte în aer, repetă el, apoi stinse ţigara şi-şi aprinse încă una, după care se întoarse să plece.

Lucrurile erau clare.

Dar nu şi pentru ceilalţi membri ai grupului lor.

Murmure de dezamăgire se auziră în rândurile alpiniştilor. Toţi îşi îndreptară privirea spre cerul albastru, fără urmă de nori, de deasupra. Echipa compusă din zece alpinişti aştepta de nouă zile să se schimbe vremea. Până acum, nimeni nu contestase decizia de bun-simţ de a nu urca în timpul furtunii de săptămâna trecută. Vremea fusese dată peste cap din cauza unui ciclon care pornise din golful Bengal. Vânturi sălbatice trecuseră grăbite peste tabăra lor, cu o viteză ajungând până la 150 de kilometri pe oră, smulgând unul dintre corturile folosite ca bucătărie şi punând oamenii la pământ, fiind urmate de rafale de ninsoare care răniseră, aidoma celui mai aspru şmirghel, orice bucăţică de piele lăsată neacoperită.

Apoi venise răsăritul cu un soare la fel de strălucitor ca speranţele lor. Lumina se reflecta puternic pe gheţarul Khumbu şi pe toată întinderea de gheaţă din jur. Everestul acoperit de zăpadă plutea deasupra lor, înconjurat senin de culmile sale surori, asemenea unor miri în alb.

Lisa făcuse o sută de fotografii, încercând să prindă lumina schimbătoare în toată frumuseţea ei, mereu alta de la un moment

la altul. Acum pricepea de ce Everestul primise acel nume de la localnici: Chomolungma, sau Zeița Mamă a Lumii, în chineză şi Sagarmatha, Zeița Cerului, în nepaleză.

Plutind printre nori, muntele era într-adevăr o zeiță de gheață şi stânci. Iar ei veniseră cu toții să o slujească pioşi, să se dovedească demni de a săruta cerul. Şi nu fusese deloc ieftin. Şaizeci şi cinci de mii de dolari de persoană. Măcar prețul indusese echipamentul de campare, hamalii, şerpaşii şi, desigur, câți iaci doriseră. Mugetul unei femele iac se transmitea în ecouri prin toată valea, unul între cele două duzini de animale de care se folosea echipa de alpinişti. Petele de culoare roşii şi galbene pe care le făceau corturile lor decorau întreaga tabără. În plus, pe platoul stâncos, se mai aflau încă alte cinci tabere de alpinişti, aşteptând cu toții ca zeii furtunii să le întoarcă spatele.

Însă, potrivit şerpaşului, asta nu avea să se întâmple în ziua aceea.

— Ei, rahat! exclamă managerul unei companii de echipament sportiv din Boston.

Îmbrăcat în cel mai nou model de costum de alpinism căptuşit cu puf, dintr-o singură piesă, stătea cu brațele încrucişate lângă rucsacul pregătit.

— Peste şase sute de dolari pe zi ca să stăm aici degeaba. Cred că pur şi simplu vor să ne jupoaie de bani. Pe cer nu-i nici măcar un nenorocit de nor!

Mormăia în barbă, ca şi cum încerca să incite la o revoltă pe care nu avea nici o intenție să o conducă el însuşi.

Lisa mai întâlnise genul acesta de oameni. Personalitate de tip M… M de la măgar. Văzând lucrurile acum, din perspectiva aceasta, poate că nu ar fi trebuit să se culce cu el. I se strânse inima când îşi aminti. Se întâmplase în State, după o întâlnire pentru organizarea călătoriei la Hyatt în Seattle, după prea multe pahare de whisky. Bob din Boston fusese doar un alt port pe timp de furtună… nici primul şi probabil nici ultimul. Însă un lucru era sigur: acesta era un port în care nu avea să-şi mai arunce ancora niciodată.

Bănuia că acesta era motivul cel mai însemnat pentru atitudinea lui nemulțumită şi în permanență iritată.

Se îndepărtă, sperând că fratele ei va avea suficientă putere de convingere pentru a înăbuşi orice conflict. Josh era un alpinist experimentat, cu zece ani de escaladări în spate şi fusese cel care o indusese printre cei pe care îi conducea pentru a cuceri Everestul.

De altfel, conducea expediții de alpinism în diverse părți din lume cel puțin de două ori pe an.

Josh Cummings ridică o mână. Blond şi zvelt ca şi ea, era îmbrăcat în blugi vârâți în jambierele bocancilor săi Millet One Sport şi un hanorac căptuşit termic, de culoare gri.

Îşi drese vocea.

— Taski a escaladat Everestul de douăsprezece ori. Cunoaşte foarte bine muntele şi toanele sale. Dacă el spune că vremea este prea imprevizibilă ca să mergem mai departe, atunci nu avem decât să mai rămânem o zi aici şi s-o folosim pentru aclimatizare şi antrenament. Dacă este cineva interesat, pot să pun doi ghizi să conducă o excursie de-o zi până la pădurea de rododendroni în josul văii Khumbu.

Cineva din grup ridică o mână.

— Dar o excursie de o zi la hotelul Everest View? Stăm aici în nenorocitele astea de corturi de şase zile. Nu cred că mi-ar strica o baie fierbinte.

Din mulțime se auziră murmure aprobatoare.

— Nu ştiu dacă-i o idee chiar aşa de bună, se opuse Josh. Ne-ar lua toată ziua să ajungem la hotel, iar camerele de acolo sunt alimentate cu oxigen pentru a împiedica oaspeții să sufere de rău de altitudine. Asta ar putea să dăuneze aclimatizării la care ați ajuns deja şi să întârzie apoi orice escaladă.

— De parcă n-am fi întârziat oricum! insistă Bob din Boston.

Josh îl ignoră. Lisa ştia că fratele ei mai mic nu avea să cedeze în nici un caz presiunilor şi să facă o prostie aşa de mare încât să rişte escaladarea dacă vremea nu era sigură. Deşi cerul era acum albastru, ştia că se putea schimba în doar câteva minute. Crescuse, practic, pe mare, pe insula Cătălină. Ca şi Josh, de altfel. Ajungeai să descifrezi anumite semne, dincolo de lipsa norilor. Iar Josh poate că nu reuşise să-şi dezvolte abilitatea unui şerpaş de a prezice vremea la altitudinile astea, dar, cu siguranță, ştia să îi respecte pe cei care o făceau.

Lisa privi spre norul de zăpadă stârnit de vânt pe culmea Everestului. Se ştia că acest curent de aer puternic putea ajunge la viteze de peste trei sute de kilometri pe oră sus pe vârf. Norul de zăpadă părea să aibă o întindere foarte mare. Deşi furtuna se potolise, modificările de presiune puteau stârni haos în continuare la altitudini de peste opt mii de metri. Curentul puternic putea abate o nouă furtună asupra lor în orice moment.

— Măcar am putea porni spre Tabăra Unu, o ținu una şi bună

Bob. Ajungem acolo, facem focul şi vedem ce se întâmplă cu vremea.

Deja se simțea iritarea în vocea managerului firmei de echipament sportiv, deşi se străduia să o facă să pară cât mai conciliantă. Se înroşise la față de ciudă.

Lisa nu putea în ruptul capului să înțeleagă ce o atrăsese cândva la omul ăsta.

Înainte ca fratele ei să apuce să-i răspundă bădăranului, se auzi un alt zgomot. Un bubuit, ca o bătaie de tobe. Toți ochii se întoarseră către est. Un elicopter negru se ridică deasupra zării luminate de soarele la răsărit. Un B-2 Squirrel A-Star Ecuriel subțire ca o viespe. Elicopterul de salvare fusese proiectat special pentru a ajunge la astfel de înălțimi.

Peste grup se aşternu tăcerea.

Cu o săptămână în urmă, chiar înainte de izbucnirea furtunii, un grup urcase pe partea cu Nepalul. Anunțaseră prin radio că ajunseseră la Tabăra Doi. La peste 6 400 de metri altitudine.

Lisa îşi puse mâna streaşină la ochi. Oare se întâmplase ceva?

Vizitase clinica Asociației Himalayane de Salvare din Pheriche. Acolo se efectua triajul pentru pacienții afectați de multitudinea de boli asociate alpinismului şi condițiilor grele de relief: oase rupte, edeme pulmonare şi cerebrale, probleme cardiace, dizenterie, orbire din cauza zăpezii şi tot felul de infecții, inclusiv boli venerice. Se părea că până şi chlamydia şi gonoreea erau hotărâte să cucerească Everestul.

Dar acum oare ce se întâmplase? Nu se auzise nici un mesaj SOS pe frecvența de urgență a radioului. Elicopterul putea urca numai puțin deasupra Taberei de Bază din cauza aerului rarefiat de acolo. Asta însemna că orice operațiune de salvare presupunea ca răniții sau bolnavii să fie coborâți pe jos de la înălțimi mai ridicate. La peste 7 600 de metri, morții erau pur şi simplu lăsați acolo unde cădeau, transformând pantele superioare ale Everestului într-un cimitir înghețat de echipamente abandonate, butelii de oxigen goale şi cadavre mumificate de îngheț.

Ritmul motoarelor se modifică.

— Vine încoace! exclamă Josh şi le făcu semn tuturor oamenilor împrăştiați până la corturile solide bine fixate, să elibereze întinderea plană ce servea drept loc de aterizare pentru elicoptere.

Elicopterul negru se lăsă deasupra lor. Din cauza elicei, deasupra lor se abătu o ploaie de nisip şi pietriş mărunt. Pe lângă nasul Lisei trecu un ambalaj de Snickers. Steagurile de rugăciune

dansară în vânt, iar iacii fugiră care încotro. După atâtea zile de liniște pe munte, zgomotul era asurzitor.

B-2-ul ateriză și se opri cu o grație pe care nu i-ai fi bănuit-o ținând cont de dimensiuni. Ușile se deschiseră cu repeziciune. Coborâră doi oameni. Unul purta uniformă verde de camuflaj și avea pe umăr o armă automată; era un soldat din Armata Regală Nepaleză. Celălalt, mai înalt, era îmbrăcat într-o rasă roșie și o mantie strânsă la mijloc și era ras în cap. Un călugăr budist.

Cei doi se apropiară și le spuseră ceva în grabă într-un dialect nepalez unor șerpași. Aceștia gesticulară puternic și pe urmă se întoarseră arătând într-o direcție.

În direcția Lisei.

Călugărul porni hotărât înspre ea, cu soldatul urmându-l îndeaproape. Judecând după ridurile pe care le făcea mijindu-și ochii din pricina luminii, călugărul părea să aibă înjur de patruzeci și cinci de ani, avea pielea ciocolatie și ochii de culoarea caramelului.

Soldatul avea pielea mai închisă la culoare și ochii mai apropiați. Se uita fix undeva mai jos de gâtul ei. Ea își lăsase fermoarul jachetei desfăcut și se părea că bustieră pe care o purta pe sub vesta polar îi atrăsese atenția.

Pe de altă parte însă, călugărul budist își plecă privirea plin de respect și chiar înclină ușor din cap. Vorbi într-o engleză corectă, cu un ușor accent britanic.

— Dr. Cummings, îmi cer scuze pentru acest deranj, dar avem o urgență. Am fost informat de clinica HRA că sunteți medic.

Lisa se încruntă intrigată.

— Da.

— O mănăstire din apropiere a fost lovită de o boală ciudată care i-a afectat pe aproape toți locuitorii. Un singur mesager, un om dintr-un sat din apropiere, a fost trimis pe jos și a ajuns după trei zile la spitalul din Khunde. Odată alertați, sperasem că vor trimite un doctor de la HRA la mănăstire, însă o avalanșă a făcut ca personalul clinicii să devină deja insuficient. Dr. Sorenson ne-a informat despre prezența dumneavoastră aici, în Tabăra de Bază.

Lisa își aminti de scunda doctoriță canadiană. Băuseră împreună într-o seară un bax de șase sticle de Carlsberg și ceai cu lapte și zahăr.

— Cum vă pot ajuta? întrebă ea.

— Ați fi dispusă să mergeți până acolo? Deși mănăstirea este izolată, se poate ajunge la ea cu elicopterul.

— Cât ar dura...? întrebă ea şi aruncă o privire înspre Josh, care li se alăturase între timp.

Călugărul clătină din cap cu o privire preocupată şi uşor jenat că trebuia să-i impună anumite lucruri.

— Ne va lua cam trei ore să ajungem. Nu ştiu ce vom găsi acolo.

Mai clătină o dată din cap îngrijorat.

Atunci vorbi Josh:

— Noi oricum va trebui să rămânem aici toată ziua.

Îi atinse cotul şi se aplecă înspre ea.

— Dar ar trebui să merg şi eu cu tine.

Lisa se opuse. Ştia să aibă grijă de ea. Însă fusese instruită în legătură cu atmosfera politică tensionată ce domnea în Nepal din 1996. Rebelii maoişti duceau lupte de gherilă în ţinuturile muntoase, încercând să răstoarne monarhia constituţională şi să o înlocuiască cu o republică socialistă. Se ştia despre ei că-şi măcuiau victimele tăindu-le membrele unul câte unul cu o seceră. Deşi în momentul de faţă încetaseră schimburile de focuri, ocazional, se mai comiteau atrocităţi.

Se uită la arma automată bine unsă din mâinile soldatului. Dacă până şi un om sfânt avea nevoie de o escortă înarmată, poate că ar fi fost mai bine să reconsidere oferta fratelui ei.

— Nu... nu prea am altceva decât o trusă de prim ajutor şi nişte echipament de monitorizare, îi spuse ea nesigură călugărului. În nici un caz nu sunt dotată pentru situaţii medicale majore care implică mai mulţi pacienţi.

Călugărul dădu din cap şi făcu semn înspre elicopterul aflat în aşteptare. Elicele acestuia se mişcau în continuare.

— Dr. Sorenson ne-a dat tot ce-am putea avea nevoie pe termen scurt. Credem că nu vom avea nevoie de serviciile dumneavoastră mai mult de o zi. Pilotul are un telefon prin satelit cu ajutorul căruia veţi putea transmite ce găsiţi acolo. Poate că lucrurile s-au rezolvat deja şi ne vom întoarce aici până la prânz.

O umbră îi trecu peste chip la ultimele cuvinte. Nici el nu credea asta. În tonul lui se simţea îngrijorarea... şi poate chiar şi un pic de teamă.

Ea trase adânc în piept aerul rarefiat. Abia îşi umplu plămânii. Depusese un jurământ. În plus, făcuse suficiente fotografii. Voia să se întoarcă la lumea reală.

Probabil că se citi ceva pe faţa ei, căci călugărul spuse:

— Deci veniţi.

— Da.

— Lisa… interveni Josh pe un ton preocupat.

— N-o să pățesc nimic. Îl strânse de braț. Tu trebuie să rămâi aici să împiedici echipa să se revolte.

Josh aruncă o privire înapoi către Bob din Boston şi oftă.

— Aşa că menține liniştea în tabără până mă întorc eu.

El o privi din nou, neconvins, însă nu se împotrivi. Trăsăturile îi erau în continuare încordate.

— Ai grijă acolo.

— Am la dispoziție cel mai bun personal din Armata Regală Nepaleză ca să mă protejeze.

Josh se uită fix la arma bine unsă a singurului militar.

— Asta mă îngrijorează şi pe mine.

Încercă să îndulcească remarca pufnind în râs, însă nu reuşi decât să o facă şi mai amară.

Lisa ştia că mai mult decât atât nu avea să obțină de la el. Îl îmbrățişă repede, îşi luă rucsacul cu trusa medicală din cort şi în câteva momente trecea ghemuindu-se pe sub elicea ce se învârtea amenințător şi se urcă pe bancheta din spate a elicopterului de salvare.

Pilotul nici nu o băgă în seamă. Soldatul ocupă locul copilotului. Călugărul, care se prezentă drept Ang Gelu, i se alătură pe bancheta din spate.

Lisa îşi puse un set de căşti pe urechi pentru a se proteja de zgomot. Cu toate astea, motoarele se auziră şi mai tare pe măsură ce elicele se învârteau din ce în ce mai repede. Maşinăria începu să vibreze pe picioare, în timp ce rotoarele încercau să mişte aerul rarefiat. Se auzi un sunet prelung ca un vaiet. În sfârşit, aparatul de zbor se desprinse de pe „pista” stâncoasă şi se ridică rapid în aer.

Lisa simți un gol în stomac când elicopterul făcu un viraj peste o strâmtoare din apropiere. Se uită prin geamul de pe partea ei la aglomerarea de corturi şi de iaci de dedesubt. Îl identifică pe fratele ei. Avea un braț ridicat în semn de rămas-bun, sau oare încerca doar să-şi ferească ochii de soare? Lângă el se afla Taski Şerpaşul, uşor de distins datorită pălăriei de cowboy.

Remarca de mai devreme a şerpaşului o urmări în cer, ascuțită şi tăioasă ca o lamă de cuțit prin gândurile şi temerile ei.

„Moartea pluteşte în aer.”

Nu era un gând prea plăcut în momentul de față.

Lângă ea, buzele călugărului se mişcau într-o rugăciune mută. Era în continuare încordat… poate din cauza mijlocului lor de

transport, sau poate se temea de ceea ce îi aştepta la mănăstire.

Lisa se lăsă pe spate cu vorbele şerpaşului răsunându-i în continuare în urechi.

Într-adevăr, era o zi proastă.

9.13 A.M.
ALTITUDINE: 6 675 METRI

Se mişca agil peste crăpăturile adânci, cu paşi mari, crampoanele de oţel înfigându-i-se adânc în zăpadă şi gheaţă.

De-o parte şi de alta se ridicau stânci golaşe pe care apăreau ici-colo licheni maronii. Strâmtoarea o cotea în sus.

Înspre locul unde avea el treabă.

Era îmbrăcat cu un costum matlasat dintr-o bucată, vopsit pentru camuflaj în nuanţe de alb şi negru. Avea pe cap o cagulă care-i acoperea complet faţa, în afară de ochii peste care purta ochelari de zăpadă. Rucsacul cu echipament de căţărare din spate cântărea douăzeci şi unu de kilograme, inclusiv toporişca pentru gheaţă atârnată într-o parte şi colacul de frânghie de partea cealaltă.

Mai avea la el şi o puşcă de asalt Heckler & Koch, un încărcător suplimentar cu douăzeci de cartuşe şi o taşcă în care păstrau nouă grenade incendiare.

Nu avea nevoie de oxigen suplimentar, nici măcar la altitudinea asta. De patruzeci şi patru de ani încoace, munţii erau casa lui. Era la fel de obişnuit cu locurile acestea înalte ca oricare şerpaş, însă nu le vorbea limba, căci nu era de acelaşi neam cu ei. Avea un ochi albastru, de gheaţă şi unul alb complet. Trăsătura ieşită din comun îl făcea la fel de uşor de deosebit ca şi tatuajul de pe umăr. Chiar printre *Sonnekonige,* Cavalerii Soarelui.

Casca din ureche îi bâzâi.

— Ai ajuns la mănăstire?

Îşi atinse gâtul.

— În paisprezece minute.

— Nu trebuie să afle nimeni despre accident.

— O să am grijă.

Vorbea pe un ton egal, respirând pe nas. În glasul celuilalt se citea hotărâre, dar şi frică. Ce slăbiciune! Era unul dintre motivele pentru care rareori vizita *Granitschloff,* Castelul de Granit, preferând să se ţină deoparte, aşa cum se cuvenea de fapt.

Nimeni nu îi ceruse să vină mai aproape.

Îi cereau doar să acționeze pentru ei, cu calificarea de care dispunea, când era absolut necesar.

Se auzi din nou un huruit în cască.

— Vor ajunge la mănăstire în curând.

Nu se obosi să răspundă. Auzi duduit de motoare în depărtare. Făcu un calcul rapid în minte. Nu era nevoie să se grăbească. Munții îl învățaseră să aibă răbdare.

Își domoli ritmul respirației și continuă să înainteze spre mănunchiul de clădiri de piatră cu acoperișuri de țiglă roșie. Mănăstirea Temp Och stătea cocoțată pe marginea unei stânci, având o singură cale de acces. Călugării și studenții rareori trebuiau să-și facă griji în legătură cu restul lumii.

Asta până în urmă cu trei zile.

Până la accident.

Treaba lui era să curețe scena.

Zgomotul elicopterului ce se apropia se auzi și mai puternic, de undeva de jos. El își menținu același ritm. Avea destul timp. Era important ca nou-veniții să intre în mănăstire.

Avea să fie mult mai ușor să-i ucidă pe toți la un loc.

9.35 A.M.

Din elicopter, lumea de dedesubt părea încremenită ca negativul unei fotografii. Un studiu al contrastelor. Alb și negru. Zăpadă și piatră. Stânci învăluite într-un giulgiu de ceață și trecători umbroase. Lumina dimineții se reflecta dureros în malurile de gheață și vârfurile sticloase, amenințând cu orbirea pe oricine privea de sus.

Lisa clipi. Cine ar fi vrut să trăiască atât de departe de tot? Într-un mediu atât de necruțător? Oare de ce oamenii găseau întotdeauna de cucerit astfel de locuri neprielnice când le era la îndemână o existență mult mai facilă?

Însă, pe de altă parte, asta era tocmai întrebarea pe care i-o punea adesea Lisei mama ei. De ce asemenea extreme? Cinci ani pe mare, la bordul unei nave de cercetare, apoi încă un an de antrenament și pregătire pentru rigorile ascensiunii montane și acum aici, în Nepal, pe punctul de a lua cu asalt Everestul. De ce asemenea riscuri când putea foarte bine să ducă o viață mult mai ușoară?

Răspunsul Lisei fusese simplu: Tocmai pentru că reprezentau o provocare. Oare George Mallory, legendarul alpinist, nu răspunsese cam în acelaşi fel când fusese întrebat de ce urcase pe Everest? „Pentru că era acolo." Desigur, povestea din spatele acestei replici era că Mallory o rostise exasperat din pricina unui jurnalist care-l bătea la cap. Însă răspunsul pe care Lisa i-l dăduse mamei sale nu fusese tot unul reflex şi înciudat? La urma urmei, *ce* făcea ea aici? Viaţa de zi cu zi oferea suficiente provocări: să-ţi câştigi existenţa, să pui bani deoparte pentru pensie, să găseşti pe cineva pe care să-l iubeşti, să supravieţuieşti diverselor dezamăgiri şi pierderi importante, să creşti copii.

Lisa refuză aceste gânduri, simţind strângerea de inimă ce-i devenise familiară şi dându-şi seama ce putea să însemne asta. „Oare trăiesc aşa, o viaţă la limită, ca să evit să trăiesc o viaţă reală? Oare acesta e motivul pentru care atâţia bărbaţi au trecut prin viaţa mea fără să se oprească?"

Şi iat-o acum. La treizeci şi trei de ani, singură, fără perspective în afară de cercetările pe care le făcea pentru companie şi un sac de dormit pentru o singură persoană în loc de pat. Poate ar fi trebuit să se radă pe cap şi să se mute într-una dintre mănăstirile astea din vârful muntelui.

Elicopterul tremură virând.

Ea se concentră din nou asupra momentului.

Fir-ar al dracului…

Lisa îşi ţinu răsuflarea în timp ce elicopterul trecu la mustaţă pe deasupra unei culmi ascuţite. Trenul de aterizare se scutură de pojghiţa de promoroacă adusă de vânt, iar elicopterul se cufundă în trecătoarea aflată în imediata vecinătate.

Ea îşi forţă degetele să se descleşteze de pe mânerul scaunului. Brusc, o căsuţă cu patru camere şi doi sau trei copii nu mai păreau o perspectivă atât de îngrozitoare.

Lângă ea, Ang Gelu se aplecă înainte şi-i arătă ceva în jos, prin spaţiul dintre pilot şi soldat. Zumzetul motorului îi înghiţi vorbele.

Lisa îşi rezemă obrazul de geam ca să vadă afară. Rotunjimea bucăţii reci de plexiglas îi atinse uşor pielea. Jos, dădu cu ochii de prima pată de culoare. O grămadă de acoperişuri de ţiglă roşie. Opt adăposturi de piatră, cocoţate pe un platou, mărginit din trei părţi de vârfuri înalte de şapte mii de metri şi o stâncă verticală în a patra.

Mănăstirea Temp Och.

Elicopterul coborî iute spre clădiri. Într-o parte, Lisa observă o

terasă de pământ cultivată cu cartofi. Câteva țarcuri şi hambare risipite în partea cealaltă. Nici o mişcare. Nimeni nu ieşi să-i întâmpine pe oaspeții gălăgioşi. Mai grav, Lisa observă o mulțime de capre şi oi cu lâna albăstruie adunate în țarcuri. Nici ele nu se mişcau. În loc s-o ia la goană, speriate de zgomotul elicopterului, stăteau toate întinse pe pământ, cu picioarele sucite şi cu gâturile îndoite într-o poziție nefirească.

Ang Gelu observă şi el asta şi se lăsă pe spate în scaun. Ochii lui îi întâlniră pe ai ei. Oare ce se petrecuse aici? În față, pilotul şi soldatul începuseră să se certe. În mod cât se poate de evident, pilotul nu voia să aterizeze aici. Soldatul îl convinse totuşi punând cu un gest ferm mâna pe patul armei. Pilotul se strâmbă supărat şi-şi potrivi masca de oxigen peste nas şi gură. Nu pentru că ar fi avut nevoie de aer mai mult, ci de frică să nu se molipsească de ceva.

Cu toate astea, pilotul respectă ordinele soldatului. Trase de manete, îndreptând aparatul de zbor spre sol. Încercă să coboare cât de departe se putea de țarcuri, înspre marginea terasei cultivate cu cartofi.

Terasa era săpată pe mai multe niveluri, formând un amfiteatru în trepte înțesate de siluetele fragile ale răsadurilor. Cultivarea cartofilor la mare altitudine fusese introdusă de britanici la începutul secolului al nouăsprezecelea şi devenise una dintre sursele de subzistență a regiunii. Cu o mişcare bruscă, tălpicile elicopterului loviră solul pietros, zdrobind un rând de plante. Răsadurile din preajmă zburară care încotro din cauza curentului rotorului.

Însă în continuare nimeni nu păru să observe sosirea lor. Ea revăzu în minte imaginea animalelor moarte. Mai era cineva de salvat aici? Oare ce se petrecuse? Îi trecură prin cap diverse motive care puteau să justifice moartea şi diverse modalități prin care se puteau lua bolile: înghițire, inhalare, atingere. Sau pur şi simplu era ceva contagios? Avea nevoie de mai multe informații.

— Poate că ar trebui să rămâneți aici, îi spuse Ang Gelu Lisei în timp ce-şi desfăcea centura de siguranță. Să mergem doar noi să vedem care-i situația în mănăstire.

Lisa înşfăcă rucsacul cu trusa medicală de pe podea. Scutură din cap.

— Nu mi-e teamă de bolnavi. Şi poate că la anumite întrebări doar eu voi putea răspunde.

Ang Gelu dădu aprobator din cap, îi spuse ceva în grabă

soldatului şi deschise uşa din spate. Coborî şi se întoarse pentru a-i întinde o mână Lisei.

Un curent rece pătrunse în interiorul încălzit, ajutat de motoarele ce rămăseseră pornite. În timp ce îşi trăgea pe cap gluga de la haină, Lisei i se păru că tot oxigenul ce se mai afla în aer la altitudinea asta dispăruse parcă luat de vântul înghețat. Sau poate că era doar o senzație de frică. Cuvintele ei curajoase de mai devreme nu-i reflectau nici pe departe starea de spirit.

Apucă mâna călugărului. Chiar prin mănuşile de lână, îi simți puterea şi căldura. El nu se deranjă să-şi acopere capul ras, părând total imun la frigul năprasnic.

Ea coborî, însă rămase aplecată sub elicele ce se învârteau. Soldatul ieşi ultimul. Pilotul rămase în cabină. Deşi adusese elicopterul la sol cum i se ordonase, nu era dispus să-şi părăsească locul dinăuntru.

Ang Gelu trânti uşa în urma sa şi cei trei o luară la fugă peste răsadurile de cartofi înspre clădirile de piatră de diverse mărimi.

De jos, adăposturile acoperite cu țiglă roşie erau mai înalte decât văzute de sus. Structura aflată în centru părea să aibă trei etaje şi deasupra un acoperiş de forma celor de pe pagode. Toate clădirile erau acoperite cu decorațiuni meşteşugite. Picturi murale mărgineau uşile şi ferestrele. Frunzulițe aurite străluceau pe grinzi, în timp ce dragoni şi păsări mitologice sculptate în piatră rânjeau din colțurile acoperişurilor. Diversele clădiri erau legate prin câte un portic acoperit, formând curți interioare şi spații particulare. Cilindri de rugăciune din lemn, în care erau cioplite litere străvechi, erau aşezați pe stâlpi împrăştiați din loc în loc între structuri. Steaguri de rugăciune multicolore atârnau de streşinile acoperişurilor, fluturând din când în când în curenții intermitenți.

Deşi totul semăna cu un decor de poveste, ca un Shangri-La din vârf de munte, Lisa se trezi încetinind pasul. Nu era nici urmă de mişcare. Majoritatea ferestrelor erau zăvorâte. Peste tot domnea o linişte apăsătoare.

Şi apoi mai era şi izul care se simțea în aer. Deşi se ocupase în principal de cercetare, Lisa avusese şi ea parte de întâlniri cu moartea pe vremea când era medic rezident. Miasma fetidă a cadavrelor în descompunere nu putea fi îndepărtată prea uşor. Se trezi rugându-se să provină de la animalele moarte aflate în partea cea mai îndepărtată a pavilionului. Însă nu-şi făcu speranțe prea mari din cauza lipsei de reacție la apariția lor.

Ang Gelu deschidea drumul, umăr la umăr cu soldatul. Lisa fu nevoită să grăbească pasul pentru a nu rămâne în urmă. Trecură printre două clădiri şi o luară înspre structura ce se înălța în centru.

În curtea principală erau împrăştiate la întâmplare diverse obiecte şi unelte agricole, ca şi cum ar fi fost abandonate în grabă. Un car la care era înhămat un iac zăcea răsturnat într-o parte. Şi animalul acesta era mort, prăbuşit cu picioarele țepene şi burta umflată. Nişte ochi înceţoşaţi se holbau la ci. O limbă umflată ieşea printre nişte buze negre, la fel de umflate şi ele.

Lisa observă că nu era nici urmă de muşte sau de alte insecte ce profitau de obicei de astfel de situații. Oare trăiau muşte la altitudinea asta? Nu era sigură. Privi în sus, spre cer. Nici urmă de păsări. Nici un zgomot în afară de vâjâitul vântului.

— Pe aici, spuse Ang Gelu.

Călugărul se îndreptă spre o pereche de uşi înalte ce dădeau în clădirea centrală, în mod evident, templul principal, încercă încuietoarea, o găsi descuiată şi deschise uşile cu un scârțâit al balamalelor.

Dincolo de prag, licări primul semn de viață. De fiecare parte a intrării, se aflau lămpi înalte ce străluceau cu douăsprezece fitiluri aprinse. Lămpi alimentate cu ulei făcut din grăsime de iac. Mirosul fetid era şi mai puternic în interior. Nu prevestea nimic bun.

Chiar şi soldatul ezită un moment, mutându-şi arma automată de pe un umăr pe celălalt, ca şi cum ar fi vrut să se calmeze. Călugărul trecu pur şi simplu pragul. Strigă un cuvânt de salut. Ecoul lui răsună în interior.

Lisa intră în urma lui Ang Gelu. Soldatul rămase în prag.

Alte câteva lămpi înalte luminau interiorul templului. De fiecare parte, pe pereți erau aliniați cilindri uriaşi de rugăciune, în timp ce lumânări cu miros de ienupăr şi beţişoare parfumate ardeau lângă o statuie a lui Buddha din lemn de tec, înaltă de doi metri şi jumătate. În spatele lui erau aliniați alți zei.

Când ochii Lisei se obişnuiră cu interiorul întunecat, observă că pereții erau acoperiți în bună măsură de numeroase picturi şi mandale de lemn sculptate artistic, înfățişând scene care în lumina pâlpâitoare păreau desprinse din infern. Aruncă o privire în sus. Grinzi de susținere solide traversau templul în dreptul celor două etaje superioare, iar de ele atârnau o mulțime de lămpi, toate fiind acum reci şi întunecate.

Ang Gelu strigă din nou.

Undeva deasupra capetelor lor scârțâi ceva.

Zgomotul neașteptat îi încremeni pe toți. Soldatul aprinse o lanternă și o îndreptă în sus. Jocul de umbre se înteți la trecerea razei de lumină, însă nu era nimic acolo.

Se auziră din nou scândurile scârțâind. Cineva se mișca la etajul de deasupra. În ciuda faptului că apăruse semnul de viață așteptat, Lisa simți că i se face pielea de găină.

Ang Gelu vorbi.

— Deasupra templului se află o cameră privată de meditație. Scările sunt în spate. Mă duc să văd ce-i acolo. Rămâneți aici.

Lisa vru să-l asculte, însă simți atât povara rucsacului cu trusa medicală, cât și a responsabilității. Animalele nu muriseră de mâna omului. Era absolut convinsă de asta. Dacă exista un supraviețuitor, cineva care să poată spune ce se petrecuse aici, ea era cea mai în măsură să se ocupe de el.

Își săltă rucsacul și mai sus pe umăr.

— Vin și eu.

În ciuda tonului ei hotărât, îl lăsă pe Ang Gelu să o ia înainte.

Traversă templul prin spatele statuii lui Buddha până la o intrare arcuită aflată undeva în spate. Pătrunse printre niște draperii de brocart brodate cu fir de aur. Un hol micuț ducea și mai adânc în interiorul structurii. Din loc în loc, ferestrele acoperite cu obloane lăsau să treacă raze de lumină în penumbra deasă. Lumina cădea pe un perete văruit. Pata care împroșcase și mânjise peretele nu necesita o examinare mai îndeaproape.

Sânge.

Două picioare goale, inerte, ieșeau de sub o arcadă de la jumătatea holului… în mijlocul unei bălți negre. Ang Gelu îi făcu semn să se întoarcă înapoi în templu. Ea scutură din cap și merse mai departe. Nu se aștepta să-l salveze pe omul care zăcea acolo. Nu se îndoia că era deja mort. Însă instinctul o împingea înainte. Din cinci pași, ajunse lângă cadavru.

Într-o secundă, conștientiză despre ce era vorba și se trase înapoi.

Picioarele. Numai atât mai rămăsese din om. Doar o pereche de picioare tăiate cam la jumătatea coapsei. Privi încăperea de dincolo de arcadă, scena unui adevărat măcel. În mijlocul încăperii erau picioare și brațe așezate grămadă ca lemnele de foc.

Și pe urmă mai erau și capetele tăiate și aliniate în ordine de-a lungul unui perete, cu ochii deschiși ieșiți din orbite și privirea fixă, terifiantă de groază.

Ang Gelu veni lângă ea. Înțepeni când dădu cu ochii de privelişte şi murmură ceva ce suna ca o rugăciune sau ca un blestem.

Ca şi cum l-ar fi auzit, în cameră se mişcă ceva. Se ridică de undeva de dincolo de grămada de membre tăiate. O siluetă goală, cu capul ras, scăldată în sânge ca un nou-născut. Era unul dintre călugării din mănăstire.

Un sâsâit gutural se auzi dinspre siluetă. Pe chip i se citea nebunia. Ochii prindeau lumina slabă şi o reflectau înapoi ca un lup noaptea.

Se împletici înspre ei, trăgând după el, pe scândurile podelei, o seceră lungă de un metru. Lisa se dădu câțiva paşi înapoi pe hol. Ang Gelu vorbi încetişor, cu palmele ridicate a rugă, încercând în mod evident să oprească acea creatură.

— Relu Na, spuse el. Relu Na.

Lisa îşi dădu seama că Ang Gelu îl recunoscuse pe nebun, că era cineva pe care-l întâlnise poate când mai fusese la mănăstire. Simplul fapt ca omului i se rostise numele îl umanizase, dar şi amplificase în acelaşi timp grozăvia situației.

Cu un țipăt sfâşietor, călugărul se repezi spre fratele său întru credință. Ang Gelu se feri cu agilitate de seceră. Omul îşi pierduse simțul de coordonare odată cu mințile. Ang Gelu îl cuprinse pe celălalt într-o îmbrățişare strânsă, luptându-se cu el şi încercând să-l lipească de zid.

Lisa se mişcă rapid. Îşi lăsă rucsacul pe podea, trase un fermoar şi scoase o cutie metalică. O deschise rapid cu degetul mare. Înăuntru erau înşirate o mulțime de seringi de plastic, cu acele acoperite cu capace şi pline cu diverse medicamente folosite în cazuri de urgență: morfină pentru durere, epinefrină pentru şocuri anafilactice, Lasix pentru edem pulmonar. Deşi fiecare seringă avea o etichetă, ea le ştia pe dinafară poziția şi ordinea. Într-o urgență, conta fiecare secundă. Scoase ultima seringă.

Midazolam. Un sedativ injectabil. Problemele psihice şi halucinațiile nu erau neobişnuite la altitudini foarte mari, necesitând din când în când tratament medicamentos.

Smulse capacul de plastic al acului cu dinții şi se repezi înainte.

Ang Gelu îl ținea în continuare strâns, însă omul se lupta dând din mâini şi din picioare să se elibereze. Ang Gelu avea o buză spartă şi zgârieturi adânci într-o parte pe gât.

— Ține-l nemişcat! urlă Lisa.

Ang Gelu încercă din răsputeri, însă, în momentul acela, poate

simțind intenția doctoriței, nebunul se aruncă înainte şi-şi înfipse adânc dinții în obrazul lui Ang Gelu.

Călugărul țipă cu o halcă de carne aproape smulsă din față.

Însă nu-şi slăbi strânsoarea.

Lisa se repezi să-i vină în ajutor şi înfipse acul în gâtul nebunului. Apăsă pistonul până la capăt.

— Dă-i drumul!

Ang Gelu îl împinse pe bărbat, lovindu-l cu capul de tocul de lemn. Se dădură înapoi.

— Sedativul îşi va face efectul în mai puțin de un minut.

Ar fi preferat să i-l facă intravenos, dar nu avea cum să se descurce cu smuciturile sălbatice ale bărbatului. Trebuia să se mulțumească doar cu injecția intramusculară. Odată liniştit, putea să-i mai acorde şi alt tip de asistență medicală şi poate chiar să reuşească să smulgă de la el nişte răspunsuri.

Călugărul despuiat mârâi pipăindu-şi gâtul. Injecția îl usturase. Se uită din nou în direcția lor, aplecându-se din nou după secera abandonată pe podea. După care îşi îndreptă poziția corpului.

Lisa îl împinse pe Ang Gelu înapoi.

— Aşteaptă puțin să…

„Bum…”

Zgomotul puştii răsună asurzitor în holul îngust. Capul călugărului explodă, împrăştiind în jur sânge şi fragmente de oase. Corpul îi căzu pe spate din cauza impactului.

Lisa şi Ang Gelu se uitară nedumeriți la cel care trăsese.

Soldatul nepalez avea arma pe umăr. O lăsă uşor în jos. Ang Gelu începu să-l certe în limba lui, însă fără să încerce să-i ia arma.

Lisa se duse lângă cadavru şi-i verifică pulsul. Nimic. Se uită îndelung la trupul omului, încercând să găsească un răspuns. Ar fi avut nevoie de o morgă cu facilități moderne de cercetare pentru a determina cauza nebuniei lui. Din câte spusese mesagerul, indiferent ce se petrecuse aici, nu fusese afectat numai un singur om. Toți ceilalți fuseseră şi ei afectați în diferite grade.

Dar care fusese cauza? Oare fuseseră expuşi la un anumit tip de metale grele în apă, o scurgere subterană de gaz otrăvitor sau vreun insecticid puternic cu care fuseseră tratate cerealele? Era posibil să fie un virus, ca Ebola? Sau chiar o nouă formă de boală a vacii nebune? Încercă să-şi amintească dacă iacii puteau face boala asta. Îşi aduse aminte de carcasele umflate ale animalelor din curte. Nu ştia.

Ang Gelu se întoarse lângă ea. În obraz i se căsca o imensă rană însângerată, însă el părea să nu simtă nimic. Îşi concentrase toată suferința asupra corpului aflat lângă ea.

— Numele lui era Relu Na Havarshi.

— Îl cunoşteai?

Încuviință din cap.

— Era vărul soțului surorii mele. Originar dintr-un sat mic din Raise. Fusese atras în rândurile rebelilor maoişti, însă practicile lor sălbatice nu se potriveau cu firea lui. Aşa că a fugit. Pentru rebeli, asta echivala cu o condamnare la moarte. Pentru a-l ascunde, l-am adus aici la mănăstire... într-un loc unde foştii lui camarazi nu aveau cum să-l găsească vreodată. Aici a găsit un loc senin în care să se vindece... sau cel puțin aşa m-am rugat eu să se întâmple. Acum va trebui să-şi găsească propriul drum către pacea eternă.

— Îmi pare rău.

Lisa se ridică în picioare. Îi reveni în minte imaginea mormanului de membre omeneşti din camera de alături. Oare nebunia declanşase un anumit tip de şoc posttraumatic care îl determinase să facă el însuşi exact ceea ce-l îngrozea cel mai tare?

Deasupra lor se auzi un alt scârțâit.

Toți ochii se îndreptară în sus.

Uitase ce îi adusese pe toți aici. Ang Gelu le arătă o scară îngustă aflată dincolo de cadrul împodobit al arcadei. Ea n-o văzuse. Părea mai mult o scăriță de pod.

— — Mă duc eu, spuse el.

Ba nu, nu ne despărțim, îl contrazise ea.

Se duse la trusă şi scoase o altă seringă de sedativ. O ținu strâns în mână.

— Ai grijă doar ca Pistolarul să nu-şi mai pună degetul pe trăgaci.

Soldatul o luă înainte. Cercetă locul şi le făcu semn să urce şi ei scara. Lisa îl urmă şi se trezi într-o cameră goală. Într-un colț, unele peste altele, se aflau câteva mormane de perne subțiri. Mirosea a răşină şi se simțea un vag iz de tămâie din sala templului de dedesubt.

Soldatul arătă cu arma înspre o uşă de lemn din celălalt capăt al încăperii. Pe sub uşă se vedeau crâmpeie de lumină, înainte ca vreunul dintre ei să se poată apropia, o umbră trecu peste raza de lumină.

Era cineva acolo.

Ang Gelu păşi înainte şi bătu.

Scârțâitul încetă.

Strigă ceva prin uşă. Lisa nu înțelese cuvintele, însă se pare că altcineva o făcu. Se auzi un scrâşnet de lemn pe lemn. Se ridică un zăvor. Uşa se întredeschise.

Ang Gelu puse o palmă pe uşă.

— Ai grijă, şopti Lisa, strângând şi mai puternic în mână seringa, unica ei armă.

Lângă ea, soldatul făcu acelaşi lucru cu puşca.

Ang Gelu împinse uşa ca să o deschidă complet. Camera nu era mai mare decât o debara. Într-o parte se zărea un pat murdar. Pe o măsuță licărea o lampă cu ulei. Aerul duhnea a urină şi a fecale provenind probabil dintr-o oală de noapte neacoperită aflată la picioarele patului. Evident persoana care se adăpostise aici nu mai părăsise încăperea de zile întregi.

Într-un colț, se afla un bărbat care stătea cu spatele la ei. Purta acelaşi fel de rasă ca şi Ang Gelu, însă hainele lui erau zdrențuite şi pătate. Proprietarul îşi legase poalele în jurul coapselor, expunându-şi picioarele goale. Părea că lucrează la ceva, scriind pe pereți. Mai precis, pictând cu degetele.

Cu propriul sânge.

Alt nebun.

În cealaltă mână, avea un pumnal mic. Picioarele lui goale erau brăzdate de tăieturi adânci, sursa din care-şi lua „cerneala". Continuă ceea ce făcea şi după ce intră Ang Gelu.

— Lama Khemsar, rosti precaut Ang Gelu.

Lisa intră în urma lui, cu seringa pregătită în mână. Dădu din cap către Ang Gelu când acesta îi aruncă o privire peste umăr, apoi îi făcu semn soldatului din spate. Nu voia să se repete ceea ce se petrecuse jos.

Lama Khemsar se întoarse. Era tras la față, iar ochii îi păreau sticloşi şi oarecum înceţoşați, însă lumina lumânării se reflecta în ei strălucitoare, poate prea strălucitoare, ca şi cum ar fi avut febră.

Ang Gelu, murmură bătrânul călugăr, holbându-se pierdut la sutele de rânduri pictate pe toți cei patru pereți.

Un deget însângerat se ridică, gata să reînceapă lucrul.

Ang Gelu, vădit uşurat, făcu un pas înspre el. Omul, starețul mănăstirii, nu era prea dus încă. Poate se puteau obține nişte răspunsuri de la el. Ang Gelu îi vorbi în limba lor maternă.

Lama Khemsar dădu din cap, deşi refuză să se lase distras de la ceea ce făcea. Lisa studie peretele, în timp ce Ang Gelu încerca să-l liniştească pe bătrânul călugăr cu vorbe mângâietoare. Deşi literele

nu-i erau cunoscute, îşi dădu seama că rândurile erau pur şi simplu alcătuite din acelaşi grup de simboluri repetate iar şi iar.

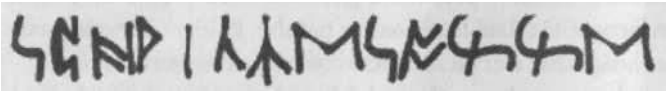

Dându-şi seama că trebuia să existe un înţeles în toate astea, Lisa se întinse spre rucsac şi-şi scoase cu o singură mână aparatul de fotografiat. Îl îndreptă înspre perete, ţinându-l undeva lângă genunchi şi făcu o fotografie. Uită de bliţ.

Camera se lumină brusc.

Bătrânul scoase un ţipăt puternic. Se răsuci înapoi cu pumnalul în mână. Îl avântă în aer. Ang Gelu tresări şi se dădu pe spate, ferindu-se. Însă nu Ang Gelu fusese ţinta. Teribil de îngrozit, Lama Khemsar urlă cuvinte de neînţeles şi-şi înfipse lama pumnalului în propria beregată. O linie stacojie se transformă într-un şuvoi de nestăvilit. Pumnalul tăiase adânc în trahee. Sângele bolborosi în ultimele guri de aer ale bătrânului călugăr.

Ang Gelu sări şi-i dădu deoparte pumnalul. Îl prinse pe Lama Khemsar şi-l lăsă încet pe podea, ţinându-l strâns în braţe. Sângele îi udase complet rasa şi acum se afla şi pe braţele şi în poala lui Ang Gelu.

Lisa aruncă aparatul şi rucsacul şi se repezi înainte. Ang Gelu încercă să apese deasupra rănii, dar în zadar.

— Ajută-mă să-l întind pe podea, spuse Lisa. Trebuie să-i fac o gaură ca să respi…

Ang Gelu scutură din cap. Ştia că nu avea nici un rost. Pur şi simplu începu să se legene cu bătrânul călugăr în braţe. Respiraţia bătrânului, evidentă datorită bolboroselii din rană, încetase deja. Vârsta, sângele pe care-l pierduse deja şi deshidratarea îl slăbiseră de dinainte pe Lama Khemsar.

— Îmi pare rău, spuse Lisa. M-am gândit… Făcu semn cu mâna înspre pereţi. M-am gândit că poate fi important.

Ang Gelu clătină din cap.

— Sunt doar nişte aiureli. Mâzgălelile unui om nebun.

Neştiind ce altceva să facă, Lisa îşi scoase stetoscopul şi-l strecură pe sub marginea rasei călugărului. Încercă să-şi mascheze sentimentul de vinovăţie făcând ceva. Ascultă degeaba. Nu se auzea nici o bătaie a inimii. Însă descoperi o cicatrice veche pe coastele bărbatului. Trase încet partea din faţă, năclăită de sânge, a rasei şi dezveli pieptul călugărului.

Ang Gelu privi în jos şi expiră zgomotos.

Se părea că pereții nu fuseseră singurul material pe care scrisese Lama Khemsar. Pe pieptul călugărului era scrijelit un ultim simbol, făcut de acelaşi pumnal şi cel mai probabil de aceeaşi mână. Spre deosebire de simbolurile ciudate de pe pereți, crucea cu brațele răsucite nu putea fi confundată cu nimic.

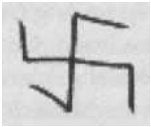

O svastică.

Înainte să poată reacționa, prima explozie zgudui clădirea.

9.55 A.M.

Se trezi panicat.

Bubuitul tunetului îl dezmetici din întunericul febril în care se afla. Nu fusese un tunet. O explozie. Din tavanul jos cădea tencuiala. Se ridică în capul oaselor, dezorientat, încercând cu greu să-şi dea seama unde se afla şi cât era ora. Simți că se învârte camera cu el. Se uită în jur, aruncând de pe el o pătură soioasă de lână. Se afla într-un fel de culcuş, iară să aibă pe el decât nişte chiloți de bumbac. Ridică un braț. Tremura. Avea un gust sălciu în gură şi, deşi obloanele camerei erau închise, împiedicând lumina să pătrundă, îl dureau ochii. Brusc, îl cuprinse un frison violent.

Habar nu avea unde se afla şi nici măcar *de când.*

Scoțându-şi picioarele din culcuş, încercă să se ridice în picioare. O idee proastă. Lumea se răsturnă din nou. Se prăbuşi la pământ şi probabil şi-ar fi pierdut cunoştința dacă o rafală de armă nu l-ar fi readus la realitate. Armă automată. În apropiere. Zgomotul scurt se stinse.

Încercă din nou, cu şi mai multă îndârjire. Memoria îi reveni pe măsură ce se îndrepta clătinându-se spre singura uşă existentă, se izbi în ea, se sprijini în mâini şi încercă mânerul.

Era încuiată.

9.57 A.M.

— A fost elicopterul, spuse Ang Gelu. A fost distrus.

Lisa stătea la fereastra înaltă. Cu câteva momente înainte, în timp ce ecourile exploziei se pierdeau în depărtări, desfăcuseră ivărele ferestrei şi deschiseseră obloanele. Soldatului i se păruse că zărise mişcare în curtea de dedesubt şi trăsese o rafală puternică.

Nu ripostase nimeni cu foc.

— Oare e posibil să fi fost pilotul? întrebă Lisa. Poate a avut o problemă la motor, a intrat în panică şi a trebuit să-l evacueze de urgenţă.

Soldatul îşi menţinea poziţia la fereastră, cu patul armei sprijinit pe pervaz, privind prin cătare şi încercând să acopere cu privirea toată zona.

Ang Gelu arătă înspre fumul ceţos ce se ridica dinspre terasa cultivată cu cartofi. Exact din locul unde staţionase elicopterul.

— Nu cred că a fost un simplu accident de natură mecanică.

— Şi acum ce facem? întrebă Lisa.

Oare era posibil ca un alt călugăr care-şi pierduse minţile să fi aruncat în aer elicopterul? Şi dacă era aşa, oare câţi alţi psihopaţi mai erau în libertate în mănăstire? Îi reveni în minte imaginea omului sălbatic, cu secera în mână, apoi călugărul care se automutila... Ce mama dracului se petrecea aici?

— Trebuie să plecăm, spuse Ang Gelu.

— Şi unde să ne ducem?

— Cam la o zi distanţă de mers pe jos, sunt nişte sătucuri şi adăposturi temporare. Indiferent ce s-a întâmplat aici, o să fie nevoie de mai mult de doi oameni să clarifice lucrurile.

— Dar ceilalţi călugări de aici? Poate că unii dintre ei nu au ajuns într-o stare aşa de gravă ca vărul cumnatului tău. N-ar trebui să încercăm să-i ajutăm?

— Principala mea grijă este siguranţa dumneavoastră, doamnă doctor Cummings. În plus, totul trebuie adus la cunoştinţa autorităţilor.

— Dar dacă ceea ce a creat boala celor de aici este contagioasă? Plecând de aici, am putea să împrăştiem microbul.

Călugărul îşi trecu mâna peste obrazul rănit.

— Elicopterul fiind distrus, nu avem nici un mijloc de comunicare. Dacă rămânem aici, o să murim şi noi... şi nimeni din lumea de afară nu va afla despre asta.

Aici cam avea dreptate.

— Putem să încercăm s-avem cât mai puține contacte cu ceilalți până aflăm despre ce e vorba, continuă el. Să tragem un semnal de alarmă, dar rămânând la o distanță sigură.

— Fără nici un contact fizic, murmură ea.

El dădu aprobator din cap.

— Merită să riscăm pentru informațiile pe care le deținem.

Lisa încuviință şi ea încet din cap. Se uită la coloana de fum negru care se profila pe cerul senin. Se putea ca una dintre persoanele cu care venise aici să-şi fi pierdut deja viața. Era imposibil de spus câți oameni de la fața locului fuseseră afectați. Cu siguranță, explozia ar fi trebuit să-i alerteze pe ceilalți. Dacă voiau să scape, trebuiau să o facă rapid.

— Să mergem, spuse ea.

Ang Gelu îi şopti ceva soldatului. Acesta se îndreptă, încuviințând din cap şi-şi părăsi punctul de observație de lângă fereastră, cu arma pregătită.

Lisa mai aruncă o ultimă privire îngrijorată prin încăpere şi către călugăr, gândindu-se la posibilitatea ca boala să fie contagioasă. Oare o luaseră şi ei deja? Se trezi trecându-şi în revistă simptomele în timp ce-i urma pe ceilalți afară din cameră şi în jos pe scări. Avea gura uscată, o dureau muşchii maxilarului şi-şi simțea pulsul bubuindu-i în gât. Dar toate astea erau numai din cauza fricii, nu? O reacție tipică, automată, a organismului, ce te împingea să lupți sau să fugi. Respiră adânc să se liniştească şi să-şi dea seama de prostiile care-i treceau prin cap. Chiar dacă boala era contagioasă, perioada de incubație cu siguranță avea să fie mai mare de o oră.

Traversară sala principală a templului dominată de statuia lui Buddha din lemn de tec şi de zeii din jur. Lumina zilei ce pătrundea prin uşă era extraordinar de strălucitoare.

Escorta lor înarmată cercetă curtea un minut întreg, după care le făcu semn că totul era în regulă. Lisa şi Ang Gelu îl urmară afară.

De îndată ce păşi în curte, Lisa inspectă cu privirea colțurile mai întunecoase ca să vadă dacă nu cumva apare vreo mişcare bruscă. Totul părea din nou înghețat.

Însă nu pentru mult timp…

În timp ce era întoarsă cu spatele, o a doua detunătură zgudui clădirea din partea opusă a curții. Forța exploziei o aruncă la pământ. Se ghemui şi se răsuci pe un umăr ca să vadă ce se petrecea în spatele ei.

Ţiglele de pe acoperiş zburaseră în aer printre flăcări. Prin ferestrele făcute praf trecură două mingi de foc, în timp ce uşa adăpostului explodă în milioane de ţăndări, împrăştiind înjur şi mai mult fum şi foc. Un val încins de căldură, ca dintr-un cuptor, trecu peste ea.

Câţiva paşi mai încolo, soldatul fusese aruncat pe spate de explozie. Încă mai avea arma în mână, însă asta doar pentru că i se încleştaseră degetele pe cureaua ei de piele.

Se deplasă în patru labe cât putu de repede, în timp ce o ploaie de ţigle sparte cădea deasupra lui.

Ang Gelu reuşi să se ridice în picioare şi întinse o mână către Lisa ca să o ajute.

Şi acesta îi fu sfârşitul.

Peste zăngănitul ţiglelor şi zgomotul flăcărilor se auzi o explozie parcă şi mai puternică. Un foc de armă. Jumătatea de sus a feţei călugărului explodă într-un nor sângeriu.

Însă de data asta nu o făcuse escorta sa înarmată.

Puşca soldatului atârna în continuare de cureaua de piele, în timp ce omul încerca să se adăpostească de ţiglă şi pietre. Păru că nu auzise împuşcătura, însă făcu ochii mari când îl văzu pe Ang Gelu prăbuşindu-se. Pur şi simplu involuntar, se ghemui înspre dreapta, aruncându-se în umbra adăpostului din apropiere. Îngrozit, urlă spre Lisa nişte cuvinte de neînţeles.

Lisa se târî cu spatele spre intrarea în templu. O altă împuşcătură răspândi scântei în curtea plină de pietre. La picioarele ei. Se aruncă peste prag în întunericul din interior.

Ghemuindu-se după un colţ, îl privi pe soldatul care se târa pe o parte, pe lângă perete, atent să nu intre în raza de acţiune a lunetistului.

Lisa, cu ochii ficşi şi larg deschişi, aproape uită să mai respire. Cercetă acoperişurile şi ferestrele. Cine îl împuşcase pe Ang Gelu?

Atunci îl văzu.

O umbră trecu în goană prin fumul ce ţâşnea gros din clădirea mai îndepărtată. Surprinse o reflexie metalică a flăcărilor în mâna omului care alerga. O armă. Lunetistul îşi părăsise poziţia iniţială şi încerca să-şi găsească un nou unghi de tragere.

Lisa ieşi din nou afară, rugându-se să nu fie remarcată. Strigă şi-i făcu semn soldatului. Acesta era lipit de perete şi se prelingea încet către locul unde se afla ea, înspre templul principal. Avea ochii şi arma aţintite înspre linia acoperişului de deasupra. Nu văzuse mişcarea lunetistului.

Ea urlă din nou.

— Pleacă de acolo!

Nu ştia limba lui, însă panica ei trebuie să fi fost cât se poate de evidentă. Ochii lui îi întâlniră pe ai ei. Îi făcu semn să vină lângă ea în locul unde se ascundea. Îi arătă cu mâna, încercând să-l facă să înțeleagă din gesturi pe unde o luase lunetistul. Dar oare unde se dusese? Îşi ocupase deja o altă poziție?

— Fugi! țipă ea.

Soldatul făcu un pas spre ea. O scânteiere de undeva peste umărul bărbatului îi arătă Lisei că se înşelase. Lunetistul nu se mişcase ca să-şi caute un alt unghi. În spatele unei ferestre din clădirea de alături izbucniră flăcări.

O altă bombă.

Oh, Doamne…

Detunătura îl prinse pe soldat la jumătatea mişcării. Uşa din spatele lui sări în aer, împrăştiind mii de bucățele de şrapnel care trecură prin el în acelaşi timp în care forța exploziei îl săltă de unde era şi-l aruncă dintr-o parte în alta a curții. Căzu cu fața în jos, lovindu-se puternic de pământ.

Apoi nu se mişcă, deşi hainele îi erau în flăcări.

Lisa se ghemui în partea cea mai îndepărtată a templului principal, nedezlipindu-şi ochii de pe uşă. Se retrase înspre ieşirea din spate, înapoi înspre holul îngust. Nu avea nici un plan. De fapt, abia dacă mai putea gândi.

Ştia un singur lucru. Indiferent cine-i ucisese pe Ang Gelu şi pe însoțitorul lor înarmat, cu siguranță nu era un călugăr care înnebunise. Mişcările fuseseră prea bine calculate, executarea lor prea bine plănuită.

Iar acum era singură.

Se uită de-a lungul holului îngust şi dădu cu ochii de trupul însângerat al lui Relu Na. În rest, holul părea gol. Dacă ar fi putut să pună mâna pe secera abandonată a mortului… măcar ar fi avut şi ea o armă…

Păşi pe hol.

Înainte să mai poată face un al doilea pas, în spatele ei se materializă o siluetă. Un braț gol se înfăşură strâns în jurul gâtului ei. În urechi auzi o voce răguşită.

— Nu mişca.

Niciodată dispusă să facă ceea ce i se spune, Lisa îşi înfipse cu putere cotul în stomacul atacatorului.

Urmă un geamăt suficient de puternic, iar brațul acestuia căzu.

Atacatorul se prăbuşi pe spate prin draperia brodată de brocart din dreptul uşii, trăgând-o la pământ din cauza greutății.

Lisa se răsuci, se ridică pe vine, gata s-o ia la goană.

Bărbatul purta doar o cârpă în jurul şoldurilor. Avea pielea foarte bronzată, dar brăzdată ici-colo de vechi cicatrice. Părul negru şi drept, ciufulit complet, îi ascundea chipul pe jumătate. După înălțime, musculatură şi umerii lați, părea să fie mai degrabă un indian din America decât un călugăr tibetan.

Însă, poate că i se părea din cauza cârpei din jurul şoldurilor.

Bărbatul gemu şi ridică ochii spre ea. Lumina lămpii se reflectă în ochii lui albaştri de gheață.

— Cine eşti? întrebă ea.

— Painter, spuse el icnind. Painter Crowe.

2
BIBLIA LUI DARWIN

16 MAI
6.05 A.M.
COPENHAGA, DANEMARCA

Care era legătura dintre librării şi pisici?

Căpitan-comandorul Grayson Pierce mesteca o tabletă de Claritine în timp ce ieşea din hotelul Nyhavn. Căutările întreprinse cu o zi în urmă în rândul comunității bibliofile din Copenhaga îl conduseseră prin vreo şase dintre stabilimentele literare ale oraşului. În fiecare librărie găsise colonii întregi de pisici țâfnoase ce păreau să se fi aciuat definitiv acolo, tolănindu-se pe tejghele şi colindând pe deasupra rafturilor instabile de cărți cu coperte de piele degradată pline de praf.

Acum suferea din cauza asta, înăbuşindu-şi un strănut. Sau poate că pur şi simplu nu era decât începutul unei răceli. Primăvara în Copenhaga era la fel de umedă şi de rece ca iarna în New England. Iar el nu-şi adusese haine suficient de groase.

Purta un pulover pe care îl cumpărase de la un butic cu prețuri piperate din vecinătatea hotelului său. Puloverul pe gât era tricotat din lână de oaie, nevopsită şi neprelucrată. Şi îi producea o mâncărime puternică a pielii. Cu toate astea, îl ferea de frigul de la prima oră a dimineții. Deşi mijise de o oră, soarele rece de pe cerul cenuşiu nu oferea nici o speranță pentru o zi mai călduroasă. Scărpinându-se la guler, se îndreptă spre gara centrală.

Hotelul său era amplasat lângă unul dintre canalele oraşului. Şirul de clădiri vopsite în culori țipătoare – un amestec de magazine, pensiuni şi case particulare aliniate de ambele părți ale căii navigabile, îi reaminteau lui Gray de Amsterdam. De-a lungul malurilor, era un amestec pestriț de ambarcațiuni legate strâns una de cealaltă: şalupe decolorate foarte joase, bărci de agrement viu colorate, ambarcațiuni falnice din lemn cu două catarge, iahturi albe strălucitoare. Gray trecu pe lângă una dintre ele, dând din cap dezaprobator. Arăta precum un tort de nuntă plutitor. La

această oră matinală, câțiva turişti burduşiți cu aparate de fotografiat hoinăreau deja de colo-colo sau ocupau poziții de-a lungul balustradelor podurilor, făcând poze la întâmplare.

Gray traversă podul arcuit din piatră, apoi merse de-a lungul malului aproximativ jumătate de cvartal, după care se opri şi se aplecă peste parapetul din cărămidă care domina calea navigabilă. Reflexia sa apărută în apa liniştită de dedesubt îl făcu să tresară. Pe jumătate în umbră, chipul tatălui său se uita lung în sus la el; părul negru ca tăciunele ce-i atârna neglijent peste ochii albaştri, o despicătură uşor deviată ce-i împărțea bărbia în două, restul feței formate din unghiuri ascuțite, moştenire din partea strămoşilor din Țara Galilor. Era în mod clar fiul tatălui său. Un fapt la care Gray se gândise puțin cam mult în ultima vreme şi care uneori îl împiedica să doarmă noaptea.

Ce altceva mai moştenise de la tatăl său?

O pereche de lebede negre lunecă uşor, tulburând apele şi făcând să tremure imaginea sa reflectată. Lebedele se îndreptau spre pod cu gâturile lor lungi ridicate semeț şi cu ochii scrutând cu un aer nonşalant.

Gray le urmă exemplul. Îndreptându-şi corpul, se prefăcu interesat să fotografieze ambarcațiunile, dar de fapt, studia podul pe care abia îl traversase. Căută din priviri orice persoană rătăcită de restul grupului, orice față cunoscută, pe oricine cu o atitudine suspectă. Faptul că locuia lângă canal era în avantajul său. Podurile erau nişte puncte de filtrare perfecte de unde putea să remarce un eventual urmăritor. Traversând podurile arcuite de piatră, ar fi obligat pe oricine se afla pe urmele sale să iasă la vedere. Se uită cu atenție un minut întreg până fu complet satisfăcut, memorând fețele şi alura celor din jur, după care plecă mai departe.

Într-o misiune atât de neimportantă precum asta, acest obicei era mai mult paranoic decât necesar, însă la gât îi atârna ceva care să-i amintească de importanța vigilenței şi a sârguinței: un lănțişor cu un mic medalion de argint reprezentând un dragon. Era un cadou din partea unui agent operativ aflat de partea opusă a baricadei. Îl purta ca să-şi aducă aminte. Ca să fie atent.

În momentul în care o porni din nou din loc, simți o vibrație cunoscută în buzunar. Îşi scoase telefonul mobil şi îi deschise clapeta. Cine îl suna la ora asta, atât de devreme?

Aici Pierce, răspunse el.

— Gray. Ce bine c-am dat de tine.

Vocea suavă şi cunoscută îl încălzi în răceala dimineții. Un zâmbet îi îndulci trăsăturile dure.

— Rachel…?

De îngrijorare, aproape se împletici.

— S-a întâmplat ceva?

Rachel Verona fusese motivul principal pentru care Gray solicitase să fie trimis în misiunea aceasta, zburând deasupra Atlanticului până în Danemarca. Deşi misiunea ar fi putut fi îndeplinită de orice asistent de rang inferior de la Sigma, lui îi oferea oportunitatea perfectă de a relua legătura cu frumoasa brunetă, locotenent în forțele de ordine italiene. Cei doi se cunoscuseră în urmă cu un an în Roma, în timp ce lucrau la un caz. De atunci, recurseseră la orice pretext pentru a se întâlni. Cu toate astea, se dovedise destul de dificil. Meseria ei o ținea blocată în Europa, în timp ce poziția lui în cadrul Sigma Force îi limita timpul pe care putea să-l petreacă departe de Washington. Trecuseră aproape opt săptămâni de când se văzuseră ultima oară.

Mult prea mult.

Gray revăzu cu ochii minții ultima lor întâlnire, la o vilă din Veneția, formele lui Rachel conturate în cadrul uşii deschise de la balcon, pielea ei îmbujorată în lumina soarelui ce apunea. Îşi petrecuseră toată seara în pat. Se lăsă răscolit în voia amintirilor: gustul de scorțişoară şi ciocolată al buzelor ei, parfumul scump al părului ei ud, respirația ei fierbinte pe gâtul lui, suspinele uşoare, ritmul trupurilor lor îngemănate, mângâierea mătăsii…

Se rugă ca ea să-şi fi amintit să împacheteze neglijeul acela negru.

— Zborul meu a fost amânat, spuse Rachel, întrerupându-i starea de reverie şi aducându-l la realitate.

— Ce?

El îşi îndreptă corpul, lângă canal, incapabil să-şi rețină dezamăgirea din voce.

— Am fost redirecționată către o cursă KLM. Acum o să aterizez la orele 22 fix.

„La ora zece.” El se încruntă. Asta însemna să anuleze rezervările pe care le făcuse pentru cina târzie de la St. Gertruds Kloster, un restaurant luminat de lumânări, adăpostit în pivnița mănăstirii medievale. Fusese nevoit să facă rezervări cu o săptămână în avans.

— Îmi pare rău, spuse Rachel, ca să umple tăcerea lui.

— Nu… nu. Fără păreri de rău. Atâta timp cât ajungi aici. Asta-i

tot ce contează.

— Ştiu. Mi-e atât de dor de tine.

— Şi mie.

Gray scutură din cap, nemulțumit de răspunsul lui neconvingător. Simțea atât de multe, însă vorbele refuzau să vină. De ce era întotdeauna aşa? În prima zi când se reîntâlneau, trebuiau să depăşească un anumit formalism ce se instala între ei, o sfială ciudată. Deşi era uşor să-şi creeze o imagine romanțată cu privire la cât de uşor şi de rapid aveau să cadă unul în brațele celuilalt, realitatea era diferită. În primele ore, erau un fel de străini cu un trecut comun. În mod sigur aveau să se îmbrățişeze, să se sărute, să spună ce se spunea în asemenea împrejurări, însă pentru a deveni mai intimi aveau nevoie de o bucată de timp, de câteva ore pentru a se pune la curent şi a-şi sincroniza viețile pe care le duceau de-o parte şi de alta a Atlanticului. Însă şi mai important de atât, trebuiau să-şi regăsească ritmul, acea cadență caldă care ulterior avea să se transforme într-o mistuitoare pasiune.

Şi de fiecare dată Gray se temea că n-aveau să găsească acest ritm.

— Ce mai face tatăl tău? întrebă Rachel, începând primii paşi ai dansului.

El salută diversiunea creată, chiar dacă subiectul nu era neapărat cel mai important. Însă cel puțin ea avea veşti bune.

— În ciuda aşteptărilor, foarte bine. Simptomele lui s-au stabilizat foarte mult în ultima vreme. A mai avut doar câteva accese de confuzie. Mama este convinsă că această îmbunătățire se datorează curry-ului.

— Curry? Adică mirodeniei?

— Exact. A citit într-un articol că pigmentul galben din curry, curcuminul, acționează ca antioxidant şi antiinflamator. E posibil să favorizeze dispariția amiloidului care se presupune că ar declanşa boala Alzheimer.

— Asta chiar că sună promițător.

— Aşa că acum mama pune curry în orice. Până şi în omleta pe care i-o face lui taică-meu dimineața. În toată casa miroase ca într-un restaurant indian.

Râsul delicat al lui Rachel însenină dimineața mohorâtă.

— Cel puțin găteşte.

Zâmbetul lui Gray se lărgi de la sine. Mama lui, profesor titular la Catedra de Biologie de la Universitatea George Washington, nu

era nicidecum cunoscută pentru aptitudinile ei gospodăreşti. Fusese prea ocupată să-şi construiască şi să-şi consolideze cariera, ceva absolut necesar după accidentul de muncă de acum douăzeci de ani şi în urma căruia tatăl lui Gray rămăsese infirm. Acum familia se lupta cu o nouă problemă: fazele timpurii ale bolii Alzheimer de care suferea tatăl său. În ultima perioadă, mama lui Gray lipsise de la universitate pentru a-şi îngriji soţul, însă intenţiona să-şi reia activitatea. Acum, când totul mergea mai bine, se dovedise a fi un moment potrivit pentru ca Gray să plece din Washington în această scurtă călătorie.

Înainte să-i poată răspunde, telefonul îl anunţă că are un alt apel. Verifică numărul care îl suna. „Fir-ar să fie…"

— Rachel, am un apel de la sediul central de comandă. O să trebuiască să răspund. Îmi pare rău.

— Oh, atunci te las.

— Stai, Rachel. Spune-mi numărul noii tale curse.

— Este cursa KLM 403.

— Am înţeles. Ne vedem diseară.

— Diseară, repetă ea ca un ecou şi închise.

Gray apăsă pe butonul care pâlpâia şi răspunse la celălalt apel.

— Pierce la telefon.

— Domnule comandor Pierce…

Accentul repezit de New England al interlocutorului îl trădă imediat pe acesta ca fiind Logan Gregory, adjunctul de la comanda Sigma Force, al doilea ca importanţă după directorul Painter Crowe. În obişnuitul lui stil precipitat, Logan nu-şi irosea vorbele.

— Avem informaţii proaspăt raportate care s-ar putea să aibă legătură cu investigaţia pe care o întreprinzi în Copenhaga. Interpolul vorbeşte despre o creştere bruscă a interesului faţă de licitaţia de astăzi.

Gray traversase alt pod. Se opri din nou. Cu zece zile în urmă, o bază de date de la Agenţia Naţională de Securitate semnalase o serie de schimburi de pe piaţa neagră, toate având de-a face cu documente istorice care aparţinuseră cândva unor oameni de ştiinţă din epoca victoriană. Cineva colecţiona manuscrise, transcrieri şi reproduceri, documente legale, scrisori şi jurnale din acea epocă, multe dubioase din punct de vedere al provenienţei şi al dreptului de proprietate. Şi, cu toate că în mod normal acest lucru nu s-ar fi bucurat de prea mare interes din partea celor de la

Sigma Force, care se concentra pe problemele de securitate globală, baza de date a NSA[36] făcuse legătura dintre o mare parte din vânzări şi nişte facţiuni din sânul organizaţiilor teroriste. Iar urmele banilor unor asemenea organizaţii erau întotdeauna monitorizate.

Şi, cu toate astea, tot nu avea sens. Deşi se dovedise că asemenea documente istorice reprezentau o piaţă în creştere pentru investiţii speculative, nu făceau deloc obiectul de activitate al majorităţii organizaţiilor teroriste. Dar, la urma urmei, vremurile se schimbau.

Oricum ar fi fost, Sigma Force fusese desemnată să-i investigheze pe principalii actori implicaţi. Misiunea lui Gray era de a afla cât mai multe cu putinţă despre vânzarea la care se putea participa numai pe bază de invitaţie şi care urma să aibă loc târziu în acea după-amiază, ceea ce includea cercetarea unor articole ce prezentau un interes aparte, o mare parte dintre ele fiind scoase la licitaţie de magazinele colecţionarilor locali din zonă. Prin urmare, îşi petrecuse ultimele două zile colindând librăriile şi magazinele de antichităţi de pe străzile înguste din Copenhaga. Cel mai mult îl ajutase vizita la un magazin de profil de pe Hojbro Plads, deţinut de un fost avocat din Georgia. Cu ajutorul acestui expatriat, Gray se simţea pregătit. Planul pentru dimineaţa aceasta fusese de a merge la locul licitaţiei şi de a amplasa câteva camere de luat vederi miniaturale lângă toate intrările şi ieşirile. La licitaţie, Gray urma să-i observe pe principalii cumpărători şi să le surprindă feţele pe camere – atunci când era posibil. O sarcină minoră, însă dacă astfel se extindea baza de date a jucătorilor externi din războiul împotriva terorismului, cu atât mai bine.

— Ce-a agitat apele? întrebă Gray.

— Un nou articol de pe listă. A atras atenţia foarte multora dintre principalii actori pe care îi investigăm. O Biblie veche. Abia scoasă la licitaţie de un grup privat.

— Şi ce-i aşa de captivant la ea?

— Potrivit catalogului cu descrierea articolelor scoase la vânzare, iniţial Biblia i-a aparţinut lui Darwin.

— *Charles* Darwin, părintele evoluţionismului?

— Exact.

Gray bătu uşor cu încheietura degetului în parapetul de

---

[36] National Security Agency – Agenţia Naţională de Securitate.

cărămidă. Un alt om de ştiinţă din epoca victoriană. Cugetând la asta, studie absent podul din vecinătate.

Se trezi fixând cu privirea o adolescentă îmbrăcată într-un pulover-jachetă bleumarin cu fermoar, cu gluga trasă pe cap. În jur de şaptesprezece… optsprezece ani. Cu trăsături fine, pielea ei era de culoarea caramelului ars. Indiancă? Pakistaneză? Ceea ce putea să vadă din părul ei negru era coada lungă împletită, care-i ieşea într-o parte a glugii. Pe umărul stâng avea un rucsac verde ponosit, asemenea celor pe care le purtau mulţi studenţi de colegiu.

Numai că Gray o mai văzuse pe tânără şi înainte… traversând primul pod. De pe malul opus, ochii ei îi întâlniră pe ai lui preţ de o secundă de la cei cincizeci de metri distanţă care-i despărţeau. Ea îşi întoarse privirea prea repede. Cu stângăcie.

Fata îl urmărea.

Logan continuă:

— Ţi-am încărcat în baza de date a telefonului adresa persoanei care vinde. Ar trebui să-ţi faci timp să-l intervievezi pe proprietar înaintea licitaţiei.

Gray îşi aruncă rapid privirea peste adresa care îi apăruse pe ecran, localizată precis pe o hartă a oraşului. La opt cvartale distanţă, chiar lângă Stroget, principala piaţă pietonală situată chiar în inima Copenhagăi. Nu departe de unde se afla.

Însă mai întâi…

Cu coada ochiului, Gray continuă să monitorizeze reflexia podului în apele încă liniştite ale canalului de dedesubt.

În oglinda tremurată, se uită cum fata îşi bagă capul între umeri, trăgându-şi rucsacul mai sus într-o tentativă nu tocmai reuşită de a-şi ascunde trăsăturile.

Oare ştia că fusese descoperită?

— Domnule comandor Pierce? spuse Logan.

Fata ajunse la capătul podului, se îndepărtă şi dispăru în josul unei străzi laterale. El aşteptă să vadă dacă se întoarce pe altă parte.

— Domnule comandor Pierce, ai găsit adresa aia?

— Da. O s-o verific la faţa locului.

— Foarte bine, zise Logan şi închise.

De pe balustrada canalului, Gray cercetă împrejurimile, uitându-se să vadă dacă fata se întoarce sau dacă apare vreun complice. Regretă că-şi lăsase Glockul de 9 mm în seiful de la hotel. Însă instrucţiunile de la casa de licitaţii avertizau că toţi

invitații participanți aveau să fie verificați înainte să intre, inclusiv prin trecerea printr-un detector de metale. Singura armă a lui Gray era un pumnal de plastic carbonizat vârât în căptuşeala bocancului. Asta era tot.

Gray aşteptă.

Traficul pietonal se scurgea pe lângă el pe măsură ce oraşul se trezea la viață. În spatele său, un proprietar cadaveric de magazin punea gheață în nişte lăzi de lemn dispuse pe o străduță laterală şi aranja o varietate de peşte proaspăt: calcan de Dover, cod, țipar şi omniprezentul hering.

Mirosul îl sili în cele din urmă să-şi părăsească poziția pe care o ocupase lângă canal. Merse tot înainte, asigurându-se că nu era nimeni pe urmele sale.

Probabil că era paranoic, însă, în meseria lui, o asemenea nevroză era sănătoasă. Îşi pipăi lănțişorul cu dragon de la gât şi îşi continuă drumul prin oraş.

După câteva cvartale, se simți în destulă siguranță ca să-şi scoată carnețelul. Pe prima pagină erau articolele ce prezentau un anume interes la licitația din după-amiaza aceea.

1. O copie a lucrării lui Gregor Mendel din 1865 despre genetică.

2. Cărțile de fizică ale lui Max Planck: *Thermodynamik* din 1897 şi *Theorie der Warmestrahlung* din 1906, ambele cu autograful autorului.

3. Jurnalul din 1901 al botanistului Hugo de Vries cu privire la mutațiile genetice ale plantelor.

Gray făcuse cât mai multe adnotări posibile pe marginea acestor lucrări, în baza informațiilor adunate în urma cercetării întreprinse ieri. Adăugă şi ultimul articol care trezea interesul mai nou.

4. Biblia personală a lui Charles Darwin.

Închizând carnețelul cu un bobârnac, se întrebă pentru a suta oară de când venise aici: „Oare care era legătura?”

Probabil că era un puzzle pe care ar fi fost mai bine să-l lase în seama altcuiva de la Sigma. Se gândi să-i sugereze lui Logan să-i pună pe colegii săi Monk Kokkalis şi Kathryn Bryant să se ocupe

de detalii. Cei doi se pricepeau de minune să pună cap la cap informațiile şi să construiască tipare acolo unde nu exista nici unul. Pe de altă parte însă, poată chiar *nu exista nici un tipar* în această chestiune. Era încă prea devreme de spus. Gray avea nevoie să mai adune câteva informații, ceva mai multe fapte, îndeosebi despre acest ultim articol de pe listă. Până atunci, avea să-i lase pe cei doi porumbei în pace.

9.32 P.M.
EST WASHINGTON, D.C.

E-adevărat?

Monk îşi puse palma pe burtica dezgolită a femeii iubite, îngenunche lângă pat îmbrăcat doar în pantalonii Nike colorați în portocaliu şi negru. Tricoul său, ud după alergarea de seară, zăcea pe podeaua de lemn, acolo unde îl aruncase. Sprâncenele sale, singura urmă de păr de pe capul lui ras, erau înălțate într-o aşteptare plină de speranță.

— Da, confirmă Kat, mutându-i uşor mâna şi rostogolindu-se spre capătul opus al patului.

Zâmbetul lui Monk se lărgi şi mai mult. Nu putea să se abțină.

— Eşti sigură?

Kat o porni spre baie, purtând numai o pereche de chiloți albi şi un tricou foarte larg Georgia Tech. Părul ei drept, castaniu, îi atârna desfăcut până la umeri.

— Mi-a întârziat cinci zile, răspunse ea ursuză. Am luat ieri un test de sarcină.

Monk se ridică în picioare.

— Ieri? De ce nu mi-ai spus şi mie?

Kat dispăru în baie, închizând uşa pe jumătate.

— Kat?

Auzi apa curgând la duş. Ocoli patul şi se îndreptă spre pragul uşii de la baie. Voia să ştie mai mult. Ea îi aruncase bomba când se întorsese de la jogging şi o găsise ghemuită în pat. Avea ochii umflați şi fața buhăită. Plânsese. Îi luase ceva s-o convingă să-i spună ce o deranjase toată ziua.

Ciocăni la uşă. Zgomotul fu mai puternic şi mai imperativ decât intenționase el. Se uită mânios la mâna vinovată. Proteza cu cinci

degete era o operă de artă, ce îngloba ultimele descoperiri şi dispozitive ale DARPA[37]. O primise după ce-şi pierduse propria mână într-o misiune. Însă mâna din plastic şi metal nu era precum una normală din carne şi oase. Ciocănitul la uşă sunase ca şi cum ar fi încercat să o dărâme.

Kat, vorbeşte cu mine, spuse el uşor.

— Nu vreau decât să fac un duş scurt.

În ciuda cuvintelor ei şoptite, Monk simți tensiunea. Îşi aruncă privirea pe furiş în baie. Deşi se vedeau de aproape doi ani, iar el avea propriul sertar în apartamentul ei de-aici, încă mai existau limite.

Kat stătea pe capacul de la vasul de toaletă, cu capul în mâini.

— Kathryn…

Ea se uită în sus, neplăcut surprinsă de intruziunea nedorită.

— Monk! strigă ea aplecându-se spre uşă şi împingând-o ca să o închidă de tot.

El o blocă cu piciorul.

N-a fost ca şi cum ai *fi folosit* toaleta.

— Aşteptam să se încălzească apa de la duş.

Monk văzu oglinda aburită în timp ce intra. Încăperea mirosea a iasomie. O aromă care-i răscolea tot felul de amintiri. Păşi şi îngenunche din nou în fața ei.

Ea se lăsă pe spate.

El îşi puse mâinile, una reală şi una artificială, deasupra genunchilor ei.

Ea se încăpățână să nu-i întâlnească privirea, cu capul încă ridicat.

El îi dădu genunchii la o parte, se aplecă între ei şi îşi lăsă mâinile să alunece în sus pe deasupra coapselor până îi cuprinse fesele cu mâinile. O trase spre el.

— Trebuie să… începu ea.

— Trebuie să vii încoace.

O ridică şi o trase în jos la el în poală, acum fiind rândul lui să se clatine. Fața lui era foarte aproape de a ei.

Ea îi întâlni în cele din urmă privirea.

— Îmi… îmi pare rău.

El se apropie şi mai mult.

---

[37] Defense Advanced Research Projects Agency – Agenția de Cercetare şi Dezvoltare a Tehnologiilor Avansate.

— Pentru ce?

Buzele li se lipiră.

— Ar fi trebuit să fiu mai atentă.

— Nu-mi aduc aminte să mă fi plâns în vreun fel.

— Însă genul ăsta de greşeală…

— Niciodată.

Îi sărută mâna, nu cu furie, ci într-un gest liniştitor şi ferm. Îi şopti printre buzele apropiate:

— Să nu-i spui niciodată aşa.

Ea se lipi de el, cu braţele împreunate în jurul gâtului lui. Părul îi mirosea a iasomie.

— Ce-o să facem?

— Poate nu le ştiu eu pe toate, însă la asta *chiar* ştiu răspunsul. El se rostogoli într-o parte şi o lăsă şi pe ea jos pe covoraşul de la baie de sub el.

— Oh, şopti ea.

7.55 A.M.
COPENHAGA, DANEMARCA

Gray stătea în cafeneaua de vizavi de micul anticariat. Studia clădirea de peste drum.

SJAELDEN BOGER scria pe geam. CĂRŢI RARE. Magazinul de cărţi ocupa parterul unei clădiri ce făcea parte dintr-un şir de case cu acoperiş din ţiglă roşie. Arăta la fel ca restul caselor învecinate, aliniate una după alta de-a lungul străzii. Şi, asemenea celorlalte clădiri din această parte mai puţin prosperă a oraşului, era într-o stare destul de precară. Ferestrele de sus erau acoperite cu panouri de lemn. Până şi magazinul de la parter era asigurat cu un grilaj de protecţie din oţel ce culisa de sus în jos.

Care până acum fusese închis.

În timp ce aştepta deschiderea magazinului, Gray cercetă cu atenţie clădirea, sorbind ceea ce trecea pe post de ciocolată caldă aici în Danemarca, o chestie atât de groasă, încât avea gust de baton de ciocolată Hershey topit. Privi cu luare-aminte dincolo de ferestrele acoperite cu panouri de lemn. Deşi clădirea îşi pierduse strălucirea, şarmul ei specific Lumii Vechi încă mai persista: lucarnele în formă de ochi de bufniţă ieşeau în evidenţă din podul casei, grinzile expuse ostentativ se încrucişau la etajul superior şi panta abruptă a acoperişului înălţat, era gata oricând să facă faţă

unei căderi prelungite de zăpadă pe durata iernii. Gray băgă de seamă chiar şi nişte urme mai vechi rămase sub ferestrele unde cândva fuseseră prinse în piroane ghivecele de flori.

Gray se gândi la modalităţile de renovare ce puteau face casa să revină la gloria sa iniţială, reconstruind-o în minte, un exerciţiu mental ce stabilea un echilibru între inginerie şi estetică.

Aproape că putea să simtă mirosul de rumeguş.

Acest ultim gând îi întunecă subit reveria. Se trezi năpădit de alte amintiri neaşteptate şi nedorite: atelierul de tâmplărie din garaj, unde muncea împreună cu tatăl său după şcoală. Ceea ce de obicei începea ca un simplu proiect de renovare adesea se încheia cu discuţii aprinse şi cuvinte prea grele pentru a mai fi retractate. Certurile îl făcuseră în cele din urmă pe Gray să renunţe la liceu şi să intre în armată. Abia în ultima vreme tatăl şi fiul găsiseră noi canale de comunicare şi un limbaj comun, acceptându-şi diferenţele.

Cu toate astea, Gray era bântuit de o remarcă neplăcută a mamei sale. Şi anume că tatăl şi fiul erau mai mult asemănători decât diferiţi. De ce îl deranjase asta atât de mult în ultima vreme? Gray lăsă gândurile deoparte şi scutură din cap.

Cu concentrarea deja spulberată, se uită la ceas, nerăbdător să-şi continue treaba din acea zi. Deja cercetase locul unde urma să aibă loc licitaţia şi montase două camere de luat vederi în punctele de acces din faţa şi din spatele clădirii. Tot ceea ce mai avea de făcut era să discute cu proprietarul magazinului de aici despre Biblie şi să surprindă nişte instantanee ale actorilor principali implicaţi în licitaţie – după care, odată încheiată treaba, să poată să-şi petreacă un weekend prelungit cu Rachel.

Doar gândul la zâmbetul ei îi mai domoli nodul ce-i apăruse în capul pieptului.

În cele din urmă, pe partea opusă a străzii, se auzi un clopot sunând. Uşa magazinului se deschise, iar grilajul de siguranţă începu să se ridice.

Gray se îndreptă de spate, surprins să vadă cine deschidea magazinul. Păr negru împletit în coadă, ten ciocolatiu, ochi mari migdalaţi. Era fata care îl urmărise mai devreme în această dimineaţă. Purta chiar şi acelaşi pulover-jachetă cu fermoar şi rucsacul verde ponosit.

Gray scoase un teanc de bancnote şi îl lăsă pe masa cafenelei, bucuros să renunţe la gânduri şi să revină în realitate.

Traversă strada îngustă, în timp ce fata termina de asigurat

grilajul de protecție.

Ea îi aruncă o privire, fără să pară deloc surprinsă.

— Dă-mi voie să ghicesc, amice, spuse ea într-o engleză cu un puternic accent britanic, măsurându-l din cap până în picioare. Eşti american.

El se încruntă, mirat de modul ei nepoliticos de abordare, încă nu rostise nici un cuvânt. Însă îşi păstră pe chip expresia oarecum curioasă, nelăsând să se vadă vreun indiciu cu privire la faptul că ştia că îl urmărise mai devreme.

— Cum ți-ai dat seama?

— După mers. Cu fundul înapoi. Te dă de gol cât se poate de clar.

— Chiar aşa?

Ea încuie grilajul. El văzu că fata avea mai multe insigne prinse de jachetă: un steag al Greenpeace în formă de curcubeu, un simbol celtic argintiu, un ankh egiptean auriu şi o varietate viu colorată de insigne rotunde în limba daneză şi una în engleză pe care puteai citi „GO LEMMINGS GO”. De asemenea, mai purta şi o brățară albă de cauciuc ce avea imprimat pe ea cuvântul „SPERANȚA”.

Tânăra îi făcu semn să se dea la o parte, însă se lovi de el fiindcă nu se mişcă suficient de repede. O luă înapoi, traversând strada invers.

— Magazinul nu se deschide decât peste o oră. Îmi pare rău, amice.

Gray rămase pe platforma din fața intrării, pendulând cu privirea între uşa magazinului şi fată.

Ea traversă strada şi se îndreptă spre cafenea. Trecând pe lângă masa abia eliberată de el, luă una dintre bancnotele lăsate de Gray şi intră înăuntru. Gray aşteptă. Prin geam, o văzu comandând două cafele mari şi plătind cu bancnota şterpelită.

Ea se întoarse, având în fiecare mână câte un pahar înalt de plastic.

— Mai eşti aici? întrebă ea.

— Deocamdată, n-am unde să mă duc.

— Ce păcat. Fata făcu semn din cap spre uşa închisă şi îşi ridică ambele mâini în sus. Ei bine?

— Oh.

Gray se întoarse şi îi deschise uşa.

Ea se strecură pe lângă el înăuntru.

— Bertal! tună fata – după care îşi aruncă privirea înapoi spre

el. Vii înăuntru sau nu?

— Credeam c-ai spus…

— Prostii, spuse ea dându-şi ochii peste cap. Gata cu prefăcătoria. Ca şi cum nu m-ai fi văzut mai devreme.

Gray se încordă. Aşadar, nu era o simplă coincidență. Fata *chiar* îl urmărise.

Ea strigă în magazin.

— Bertal! Mişcă-ți fundul încoace!

Confuz şi precaut, Gray o urmă în magazin. Rămase lângă uşă, gata să o şteargă dacă era necesar.

Magazinul era la fel de îngust ca o alee. De fiecare parte, şiruri de rafturi de cărți se înălțau de la podea la tavan, ticsite cu toate genurile de cărți, volume, manuale şi broşuri. La câțiva paşi în interior, două vitrine de sticlă, flancate de culoarul central, erau zăvorâte cu încuietorile la vedere. În interior erau cărți legate în piele într-o stare avansată de degradare şi nişte pergamente băgate în eprubete albe.

Gray cercetă mai departe încăperea.

Particule de praf pluteau prin aer în lumina piezişă a soarelui dimineții.

Aerul mirosea a stătut, fiind probabil la fel de vechi ca şi grămada de hârtii şi documente din magazin. Semăna cu multe locuri din Europa. Vechimea şi patina timpului făceau parte din viața de zi cu zi.

Cu toate acestea, în ciuda clădirii vechi şi părăginite, magazinul avea un farmec aparte, de la aplicele din sticlă pictată dispuse pe pereți până la cele câteva scări sprijinite pe rafturile de cărți. Lângă fereastra din față se găsea chiar şi o pereche de fotolii tapițate care te îmbiau să te aşezi.

Şi cel mai bun lucru dintre toate…

Gray trase adânc aer în piept.

Nu erau pisici.

Iar motivul pentru care era aşa deveni evident.

Din spatele unui cadru de rafturi, o siluetă mare şi lățoasă îşi făcu greoi apariția. Arăta ca o corcitură de Saint Bernard, un dulău bătrân cu ochi maro pleoştiți. Câinele abia se târa spre ei, şchiopătând cu piciorul stâng din față. Laba de pe partea aceea era un ciot noduros.

— Iată-te, Bertal.

Fata se aplecă şi turnă conținutul celor două pahare de plastic într-un bol de ceramică de pe podea.

— Beţivanul ăsta bătrân nu-i bun de nimic până nu-şi bea prima cafea cu lapte dimineaţa.

Rosti aceste ultime cuvinte cu o afecţiune vădită.

Saint Bernardul ajunse în dreptul lor şi începu să pleoscăie cu lăcomie.

— Nu cred că-i bine ca un câine să bea cafea, o avertiză Gray.

Fata se ridică, aruncându-şi coada peste umăr.

— Nu-ţi face griji. E fără cofeină.

Continuă să meargă prin magazin.

— Ce s-a întâmplat cu laba lui? întrebă Gray, făcând puţină conversaţie ca să se adapteze situaţiei.

Bătu uşor cu palma câinele într-o parte în timp ce acesta trecu pe lângă el, alegându-se în schimb cu un dat din coadă.

— I-a degerat. Mutti l-a adus cu mult timp în urmă.

— Mutti?

— Bunica mea. Te aşteaptă.

O voce strigă din spatele magazinului:

— *Er det ham der vil kebe begerne,* Fiona?

— *Ja,* Mutti! Cumpărătorul american. În engleză, te rog.

— *Send ham ind paa mit kontor.*

— Mutti o să te primească la ea în birou.

Fata, Fiona, îl conduse spre partea din spate a anticariatului. Câinele, după ce-şi termină cafeaua de dimineaţă, îl urmă îndeaproape pe Gray.

În mijlocul magazinului, trecură pe lângă o măsuţă pe post de casă de marcat dotată cu un calculator Sony şi o imprimantă. Se părea că epoca modernă îşi găsise aici un loc unde să prindă rădăcini.

— Avem propriul nostru site web, explică Fiona, observând încotro îşi îndreptase el atenţia.

Trecură de casa de marcat şi intrară într-o încăpere din spate printr-o uşă deschisă. Spaţiul de aici semăna mai mult a salon de primire decât a birou. Avea o canapea, o masă joasă şi două scaune. Până şi biroul din colţ părea să se afle acolo mai mult pentru a susţine plita aragazului şi ceainicul decât pentru a îndeplini rolul de masă de lucru. Cu toate acestea, pe un perete întreg se întindea un şir de fişete negre. Deasupra lor, o fereastră cu gratii lăsa să pătrundă strălucirea veselă a dimineţii, luminând singurul ocupant al încăperii.

Ea se ridică în picioare şi îi întinse mâna.

— Dr. Sawyer, spuse ea, adresându-i-se pe numele fals pe care

el îl folosea în această misiune.

În mod clar, făcuse nişte „săpături” cu privire la el.

— Sunt Grette Neal.

Femeia avea o strângere de mână fermă. Era subțire ca un băț şi, deşi avea pielea palidă, la fel ca toți compatrioții ei, emana un aer de sănătate. Îi făcu semn lui Gray spre unul din scaune. Întregul ei fel de a fi era neprotocolar, până şi hainele: blugi bleumarin, o bluză turcoaz şi nişte încălțări modeste din pânză de culoare neagră. Părul ei lung şi argintiu era pieptănat drept, accentuând aspectul serios, însă ochii îi sclipeau jucăuş.

— Ați cunoscut-o pe nepoata mea.

Grette Neal se exprima cu uşurință în engleză, însă accentul danez era evident. Spre deosebire de cel al nepoatei sale.

Gray îşi plimbă privirea de la femeia în vârstă palidă la chipul oacheş al nepoatei. Nu exista nici un fel de asemănare, însă Gray nu comentă nimic. Avea probleme mult mai importante de clarificat.

— Da, ne-am cunoscut, admise Gray. De fapt, se pare că azi m-am întâlnit *de două ori* cu nepoata dumneavoastră.

— Ah, curiozitatea Fionei o să-i *creeze* mari probleme la un moment dat.

Critica lui Grette fu îndulcită de un zâmbet.

— V-a înapoiat portofelul?

Fruntea lui Gray se încreți. Îşi pipăi buzunarul de la spate. Era gol. Fiona îşi vârî mâna într-un buzunar lateral al rucsacului şi scoase un portofel din piele maro.

Gray îl înhăță cu repeziciune. Îşi aminti cum fata se lovise de el în timp ce se ducea să ia cafea. Fusese mai mult decât un gest grosolan datorat grabei.

— Vă rog să n-o luați ca pe ceva personal, îl asigură Grette. Acesta este modul ei de a da bună ziua.

— I-am verificat toate actele, spuse Fiona ridicând din umeri.

— Atunci te rog să-i înapoiezi tânărului şi paşaportul, Fiona.

Gray îşi verifică şi celălalt buzunar. Dispăruse. Pentru numele lui Dumnezeu!

Fiona îi aruncă micul carnețel cu vulturul american pe copertă.

— Asta-i tot? întrebă Gray, pipăindu-se în jos.

Fiona ridică din umeri.

— Încă o dată, vă rog să scuzați exuberanța nepoatei mele. Câteodată devine exagerat de protectoare.

Gray se holbă la cele două femei.

— Ar putea cineva să-mi explice ce se întâmplă?

— Aţi venit să vă interesaţi de Darwin *Bibel,* spuse Grette.

— Biblia, traduse Fiona.

Grette dădu din cap spre nepoata ei. Trecerea involuntară la limba maternă trăda în mod clar o anume îngrijorare.

— Reprezint un cumpărător care ar putea fi interesat, spuse Gray.

— Da. Ştim. Şi v-aţi petrecut toată ziua de ieri punând întrebări cu privire la articole suplimentare scoase la vânzare la Licitaţia Ergenschein?

Gray păru surprins.

— Suntem o comunitate mică de bibliofili aici în Copenhaga. Veştile circulă foarte repede.

Gray se încruntă. Şi se gândise c-ar fi trebuit să fie mai discret.

— Investigaţia dumneavoastră amănunţită a fost cea care m-a ajutat să mă decid să înscriu Biblia lui Darwin la licitaţie, întreaga comunitate este aţâţată de interesul crescând faţă de tratatele ştiinţifice din epoca victoriană.

— Oferind o oportunitate optimă de a o vinde, interveni Fiona pe un ton cam ferm, ca şi cum ar fi vrut să pună definitiv capăt unei discuţii recente, purtate în contradictoriu. Am întârziat peste o lună cu chiria pentru apartament…

Cuvintele ei fură curmate dintr-o fluturare a mâinii.

— A fost o decizie dificilă. Biblia a fost cumpărată de tatăl meu în 1949. El a păstrat cu sfinţenie acest volum. În el există semnături ale unor membri din familia Darwin, care merg până la a zecea generaţie înaintea ilustrului Charles. Însă Biblia prezintă şi un interes istoric. L-a însoţit în călătoria făcută de el în jurul lumii la bordul HMS *Beagle.* Şi nu ştiu dacă ştiaţi sau nu, însă Charles Darwin a luat la un moment dat în consideraţie ideea de a intra la seminar. În această Biblie, o să găsiţi juxtapunerea omului religios cu omul de ştiinţă.

Gray dădu din cap. În mod evident, femeia încerca să-l facă să fie curios. Oare asta era o mişcare tactică prin care să-l determine să se repeadă la licitaţie? Pentru a obţine cel mai bun preţ? Indiferent cum stăteau lucrurile, Gray putea să folosească asta în avantajul său.

— Şi motivul pentru care m-a urmărit Fiona? întrebă el.

Pe chipul lui Grette începu să se vadă oboseala.

— Îmi cer scuze din nou că v-a sâcâit. După cum v-am mai spus, în ultima vreme, s-a înregistrat un interes sporit faţă de

obiectele de colecţie din epoca victoriană şi este o comunitate mică. Cu toţii ştim că tranzacţiile au fost făcute… hai să spunem… dacă nu pe piaţa *neagră,* atunci în mod sigur pe cea gri.

— Am auzit şi eu nişte zvonuri în sensul ăsta, recunoscu el timid, sperând că va reuşi să afle şi mai multe informaţii.

— Au existat nişte cumpărători care s-au hotărât să nu mai plătească preţurile licitate sau au plătit cu bani iliciţi, cu cecuri neacoperite et cetera. Fiona nu încerca decât să-mi protejeze interesele. Şi câteodată merge prea departe, revenind la nişte deprinderi pe care mai bine le lăsa în urmă.

Femeia ridică dojenitor o sprânceană înspre nepoata ei.

Brusc, Fiona găsi că scândurile podelei de lemn merită un interes deosebit.

— Acum un an, un domn şi-a petrecut o lună întreagă căutând prin dosarele mele de proveniență, unde sunt înregistraţi foştii proprietari. Dădu din cap sugestiv spre peretele plin de fişete şi documente. Şi asta numai pentru a plăti acest privilegiu cu o carte de credit furată. A manifestat un interes deosebit pentru Biblia lui Darwin.

— Aşa că orice măsură de precauţie e bine-venită, spuse Fiona, subliniind asta din nou.

— Ştiţi cine era domnul acesta? întrebă Gray.

— Nu, însă mi l-aş aminti dacă l-aş vedea din nou. Un individ ciudat, palid la faţă, se agită Fiona. Însă o investigaţie a fraudei condusă de către bancă l-a urmărit din Nigeria până în Africa de Sud. Doar atât s-a putut afla. Jegosul ăla nenorocit şi-a acoperit urmele.

Grette se încruntă.

— Atenţie la limbaj, tânără domnişoară.

— Şi care-a fost motivul unei asemenea investigaţii amănunţite pentru o plată neacoperită? întrebă el.

Fiona găsi din nou fascinante scândurile din pardoseală.

Grette se uită lung la nepoata sa.

— Are dreptul să afle.

— Mutti…

Fiona scutură din cap.

— Ce să aflu?

Fiona îi aruncă o privire, apoi se uită în altă parte.

— O să le spună celorlalţi şi o să obţinem jumătate de preţ.

Gray ridică o mână.

— Pot să fiu discret.

Grette îl studie, mijind din ochi.

— Însă puteți fi sincer… asta mă întreb, dr. Sawyer.

Gray se simți scrutat de ambele femei. Oare acoperirea sa era pe cât de sigură spera el? Greutatea privirilor lor insistente, combinate, îi înțepeniră spatele.

Grette vorbi într-un final:

— Ar trebui să ştiți. La scurt timp după ce domnul acela palid a fugit cu cunoştințele acumulate aici, a avut loc o spargere la magazin. Nu s-a furat nimic, însă vitrina de prezentare în care în mod normal țineam Biblia lui Darwin a fost forțată şi deschisă. Din fericire pentru noi, Biblia şi cele mai valoroase articole ale noastre se păstrează într-un seif din podea pe durata nopții. În plus, poliția a răspuns în mod prompt la alarmă, izgonindu-i pe spărgători. Autorul spargerii nu a fost descoperit, însă noi ştim cine a venit după ea.

— Dobitocul naibii… murmură Fiona.

— Începând din noaptea aceea, păstrăm Biblia într-o cutie sigură de depozit de la o bancă din apropiere. Cu toate astea, ne-au mai vandalizat de două ori numai anul acesta. Au dezactivat cumva alarma, iar locul a fost luat la puricat de fiecare dată.

— Cineva căuta Biblia, spuse Gray.

— Aşa bănuim şi noi.

Gray începu să înțeleagă. Ceea ce le făcea să dorească să se debaraseze de Biblie nu era doar câştigul de bani, ci şi posibilitatea de a se elibera de această povară. Cineva voia Biblia, iar în cele din urmă această încercare putea să escaladeze şi să se recurgă la mijloace şi mai violente pentru a intra în posesia ei. Iar această amenințare putea să planeze şi asupra noului cumpărător.

Gray o studie pe Fiona cu coada ochiului. Prin tot ce făcea, nu voia decât să-şi protejeze bunica, să protejeze siguranța lor financiară. Observă văpaia din privirea ei chiar şi acum. Evident, fata ar fi preferat ca bunica ei să fi rămas mult mai reticentă.

— Biblia ar putea fi în siguranță într-o colecție particulară din America, spuse Grette. S-ar putea ca asemenea probleme să nu traverseze şi ele Oceanul Atlantic.

Gray dădu din cap aprobator, citind în spatele cuvintelor ei dorința de a-l convinge.

— Ați aflat vreodată ce l-a apucat pe străin să alerge după Biblie? întrebă el.

Acum fu rândul lui Grette să-şi mute privirea undeva în zare.

— O asemenea informație nu poate decât să facă Biblia mult

mai valoroasă pentru clientul meu, insistă el.

Ochii lui Grette se întoarseră rapid spre el. Într-un fel sau altul, ea ştia că în spatele cuvintelor lui se ascundea o minciună. Îl studie din nou, cumpănind şi gândindu-se la ceva mai mult decât la adevărul din vorbele lui, scormonind mai adânc.

În acel moment, Bertal intră târşâindu-şi picioarele în birou, cu nasul întins nerăbdător spre biscuiții de ceai de lângă ibricul de pe masă, după care se duse lângă Gray şi se prăbuşi pe scândurile din podea cu un suspin. Îşi puse botul pe vârful bocancului lui Gray, părând să se simtă în largul lui în prezența acestui străin din magazinul lor.

Ca şi cum asta ar fi fost de ajuns, Grette oftă, închise ochii şi, dincolo de orice reticență, se mai înmuie.

— Nu ştiu sigur. Sunt doar nişte supoziții.

Mă mulțumesc cu orice puteți să-mi spuneți.

— Străinul a venit aici ca să caute informații despre o bibliotecă vândută bucată cu bucată după război. De fapt, patru dintre aceste cărți sunt scoase la licitația din după-amiaza asta. Jurnalul lui de Vries, o copie a tezelor lui Mendel şi două texte scrise de fizicianul Max Planck.

Gray îşi dădu seama că era aceeaşi listă pe care o avea şi el în carnețel. Erau chiar articole care atrăseseră în mod special atenția.

Cine le cumpăra şi de ce?

— Puteți să-mi mai spuneți şi altceva despre această colecție veche? Există vreo informație importantă privind proveniența ei?

Grette se ridică în picioare şi se îndreptă spre dosarele sale.

— Am chitanța originală de la tranzacția făcută de tatăl meu în 1949. Pe ea apare numele unui sat şi al unei mici proprietăți. Dați-mi voie să văd dacă pot s-o găsesc.

Intră în raza de lumină care pătrundea prin fereastra din spate şi deschise complet un sertar din zona de mijloc.

— Nu pot să vă dau originalul, însă mi-ar face plăcere s-o pun pe Fiona să vă facă o fotocopie.

În timp ce femeia în vârstă frunzărea prin dosarele ei, Bertal îşi înălță nasul de pe bocancul drept al lui Gray, lăsând în urmă o dâră consistentă de salivă. Un mârâit pe o tonalitate scăzută se auzi dinspre câine.

Însă nu era îndreptat spre Gray.

— Iat-o.

Grette se întoarse ținând în mână o foaie de hârtie îngălbenită vârâtă într-o folie de plastic protectoare.

Gray îi ignoră brațul întins şi îşi concentră atenția asupra degetelor de la picioarele femeii. O umbră subțire intersectă rapid raza de lumină sub care stătea Grette.

— La pământ!

Gray se aruncă spre canapea, întinzându-se spre bătrână.

În spatele lui, Bertal lătră brusc, cu putere, aproape acoperind zgomotul sticlei sparte.

Gray, care încă se mai întindea după femeie, ajunse prea târziu. Nu putu decât să prindă cadavrul lui Grette Neal, în timp ce partea frontală a feței femeii dispăruse într-un şuvoi de sânge şi oase, împuşcată din spate de un lunetist aflat de partea cealaltă a ferestrei.

Gray îi prinse corpul inert şi îl împinse în jos pe canapea.

Fiona țipă.

Prin geamul din spate făcut țăndări, răsunară două pocnituri distincte, concomitent cu zgomotul de sticlă spartă. Două cutii de tablă negre zburară în birou, loviră peretele îndepărtat şi zdrăngăniră pe jos, lovindu-se cu putere.

Gray sări de pe canapea, lovind-o pe Fiona cu umărul. O împinse cu totul afară din birou şi imediat după colț.

Câinele se chinui să vină după ei.

Gray o cără pe jumătate pe Fiona în spatele unei dulap de cărți care să le ofere adăpost, în timp ce două detunături identice despicară biroul, distrugând peretele în urma unei explozii incandescente de ipsos şi aşchii de lemn.

Dulapul de cărți căzu peste ei, lovindu-se de cel vecin şi aplecându-se, rămânând astfel într-un echilibru precar. Gray o adăposti pe Fiona sub el.

Deasupra capetelor, hârtiile izbucniră în flăcări şi de sus începu să curgă cenuşă incandescentă.

Gray văzu bătrânul câine. Se mişcase prea încet, şchiopătând din cauza labei bolnave. Şocul îl izbise pe bietul animal de peretele îndepărtat. Nu mai mişca. Blana îi fumega.

Gray se puse în fața Fionei să nu vadă asta.

— Trebuie să ieşim de-aici.

Trase trupul fetei aflate în stare de şoc de sub dulapul de cărți aplecat deasupra lor. Jumătatea din spate a magazinului era deja plină de flăcări şi fum. Din duzele antiincendiu de deasupra izbucniră jeturi de apă călduță. Prea puțină şi prea târziu. Nu cu atât de multe materiale inflamabile la îndemână.

— Să ieşim prin față! o îndemnă el.

O porni înainte, clătinându-se, împreună cu ea.

Prea încet.

În fața lor, grilajul de securitate căzu cu putere în jos, blocând uşa şi geamul. Gray observă umbre, din ce în ce mai puțin clare, dispuse de fiecare parte a grilajului. Mai mulți indivizi înarmați. Gray îşi aruncă privirea înapoi. Un zid învolburat de flăcări şi fum umplea partea din spate a magazinului.

Erau prinşi în capcană.

11.57 P.M.
WASHINGTON, D.C.

Monk moțăia, într-o stare situată undeva între beatitudine şi somn. El şi Kat se mutaseră de pe pardoseala băii în pat pe măsură ce pasiunea se transformase în şoapte dulci şi mângâieri încă şi mai dulci. Cearşafurile şi pilotele erau încă răsucite în jurul trupurilor lor goale; nici unul din ei nu era gata să se desprindă de celălalt, nici fizic şi nici în orice alt fel.

Degetul lui Monk urmări curba sânului lui Kat, alene, într-un gest mai mult liniştitor decât erotic. Arcul fin al piciorului ei îi dezmierda uşor gamba.

Totul era perfect.

Nimic nu putea să distrugă asta…

Un sunet puternic năvăli brusc în cameră, făcându-i pe amândoi să se încordeze.

Se auzea de la marginea patului, din locul în care Monk îşi aruncase pantalonii de trening… sau, mai degrabă, de acolo de unde îi fuseseră smulşi în grabă. Pagerul încă mai era prins de betelia elastică. Ştia că trecuse dispozitivul pe vibrații când se întorsese de la alergarea de seară. Un singur gen de apel reuşea să treacă de acest mod.

Apelul de urgență.

De partea opusă a patului, de pe noptieră, un al doilea pager trâmbița zgomotos un apel identic.

Al lui Kat.

Se ridicară amândoi în capul oaselor, încrucişându-şi privirile îngrijorate.

— Centrul de Comandă, zise Kat.

Monk întinse mâna şi îşi înşfacă pagerul, trăgându-şi şi pantalonii de trening odată cu el. Îi confirmă spusele.

El îşi coborî picioarele pe podea şi se întinse după telefon. Kat veni lângă el, trăgând un cearşaf ca să-şi acopere sânii dezgoliți, ca şi cum ar fi fost necesară o urmă de decență pentru a suna la sediul central de comandă. El formă numărul de la Sigma Force pe linia directă. Apelul îi fu preluat imediat.

— Doamnă căpitan Bryant? răspunse Logan Gregory.

— Nu, domnule. Sunt Monk Kokkalis. Însă Kat… doamna căpitan Bryant este aici cu mine.

— Am nevoie să vă întoarceți amândoi imediat la punctul de comandă.

Logan îl puse succint la curent cu ce se întâmplase.

Monk ascultă, dând din cap aprobator.

— Plecăm acum, termină el şi închise.

Kat îi întâlni privirea, cu sprâncenele ridicate.

— Care-i treaba?

— Probleme.

— Cu Gray?

— Nu. Sunt sigur că el e bine, spuse Monk trăgându-şi pantalonii. Probabil că petrece nişte momente minunate cu Rachel.

— Şi-atunci…?

— E vorba de directorul Crowe. S-a întâmplat ceva în Nepal. Nu prea avem detalii. Ceva legat de-o molimă.

— A raportat directorul Crowe aşa ceva?

— Despre asta-i vorba. Ultimul său raport a fost acum trei zile, însă o furtună a întrerupt toate căile de comunicații. Aşa că n-a fost un mare motiv de îngrijorare. Însă furtuna s-a încheiat şi tot n-a venit nici un raport. Iar acum circulă zvonuri legate de molimă, moarte şi răzmeriță. Posibil un atac al rebelilor.

Ochii lui Kat se măriră.

— Logan cheamă pe toată lumea la punctul de comandă.

Kat coborî rapid din pat şi se întinse după propriile haine.

— Oare ce-ar putea să se întâmple acolo?

— Nimic bun, asta-i al dracului de sigur.

9.22 A.M.
COPENHAGA, DANEMARCA

— Există vreo cale să ajungem sus? întrebă Gray.

Fiona se uită lung la grilajul închis, țintuită locului, cu ochii largi, fără să clipească…

Gray citi semnele şocului care o cuprinse pe fată.

— Fiona… Gray veni lângă ea şi aproape îşi lipi faţa de a ei, umplându-i câmpul vizual. Fiona, trebuie să scăpăm de incendiu.

În spatele ei, valul de foc se răspândea cu repeziciune, alimentat de grămezile de cărţi uscate şi rafturile de pin rupte de pe pereţi. Flăcările urcaseră în sus şi se întindeau spre tavan. Fumul se învolbura şi se rostogolea de-a lungul acoperişului. Duzele antiincendiu continuau să împroaşte apă călduţă asupra focului ce lua proporţii, adăugând şi aburi la perdeaua de fum toxic.

Căldura se intensifica la fiecare respiraţie. Cu toate astea, în momentul în care Gray îi luă mâinile Fionei, o simţi dârdâind, tremurând din toate încheieturile. Însă măcar atingerea lui o făcu în cele din urmă să-şi aţintească privirea asupra lui.

— Există vreo cale să ajungem sus? La un alt etaj?

Fiona îşi aruncă privirea în sus. O perdea de fum ascundea plăcile de tablă din tavan.

— Sunt nişte camere. Un pod…

— Da. Perfect. Putem să ajungem acolo?

Ea scutură din cap, la început uşor, apoi mult mai ferm, revenindu-şi în faţa pericolului.

— Nu. Singurele scări sunt… şi făcu semn cu mâna abia perceptibil spre foc. La capătul clădirii.

— Pe-afară.

Ea dădu aprobator din cap. Cenuşa se rotea în jurul lor în vârtejuri învăpăiate pe măsură ce valul de foc avansa.

Gray înjură în tăcere. Trebuie să fi existat cândva o scară interioară, înainte ca incinta să fie împărţită în magazinul de jos şi camerele de deasupra. Însă acum nu mai era. Era nevoit să improvizeze.

— Aveţi un topor pe-aici? întrebă el.

Fiona clătină din cap.

— Dar o rangă? Ceva cu care să deschizi lăzile sau cutiile?

Fiona se încordă şi încuviinţă din cap aprobator.

— Lângă casa de marcat.

— Stai aici.

Gray porni cu grijă de-a lungul peretelui din stânga. Acesta îi asigura cea mai liberă cale de acces pe unde să se întoarcă la masa dispusă în centru, flăcările nu ajunseseră atât de rapid şi acolo.

Fiona veni după el.

— Ţi-am spus să rămâi în spate.

— Ştiu unde este nenorocita aia de rangă, îi răspunse ea pe un ton repezit.

Gray recunoscu teroarea dincolo de furia ei, însă era o ameliorare a şocului care-i blocase mâinile şi picioarele mai înainte. Plus că se potrivea cu furia lui. Împotriva lui însuşi. Era suficient de rău că fata îl urmărise mai devreme, însă acum permisese să fie prins în capcană de nişte asasini necunoscuți. Fusese prea distras de gândul că avea să se vadă cu Rachel, abordase prea relaxat misiunea aceasta, iar acum nu doar propria viață era în pericol.

Fiona trecu în fața lui, cu ochii înroşiți şi tuşind de la fum.

— E-acolo.

Fata se aplecă peste masă, se întinse în spatele ei şi trase o rangă de oțel, lungă, de culoare verde.

— Hai să mergem.

El o luă primul înapoi spre flăcările ce avansau rapid. Îşi scoase puloverul de lână şi i-l dădu în schimbul răngii.

— Udă puloverul ăsta. Îmbibă-l bine la duza aia de stropire şi-i arătă cu ranga. Şi pe-al tău la fel.

— Ce-ai de gând să…?

— Încerc să improvizez o scară ca să ajungem sus.

Gray se urcă pe una dintre scările mobile de lângă rafturile de cărți cățărându-se cu dificultate. Fumul fremăta deasupra feței lui. Aerul de sus ardea. Gray împinse ranga într-o bucată de tablă din tavan. Aceasta era uşor dislocată şi împinsă într-o parte. După cum sperase, acoperişul magazinului era sprijinit de grinzi în consolă. Ascundea podeaua din grinzi şi scânduri a etajului de deasupra.

Gray urcă până la partea superioară a scării şi se cățără pe ultimele rafturi ale bibliotecii. Se sui deasupra. Folosindu-se de poziția în care se afla, îndesă ranga între două scânduri. Intră adânc între ele. Propti ranga şi trase. Bara de oțel sfâşie lemnul vechi. Cu toate acestea, abia dacă reuşi să scobească o gaură ca de şoarece.

Cu ochii lăcrimându-i şi usturându-l, se aplecă în jos. Izbucni într-o tuse sfâşietoare. Nu era bine. Avea să fie o cursă între ranga din mână şi fumul din jur. Gray îşi aruncă rapid privirea înapoi spre foc. Creştea în intensitate. Fumul se îngroşa şi mai mult.

N-avea să izbutească niciodată în ritmul ăsta.

O mişcare îl făcu să se uite rapid în jos. Fiona se cocoțase pe scară. Găsise o eşarfa, o îmbibase cu apă şi o înfăşurase ca un

bandit în partea de jos a feței, o deghizare care se potrivea mănușă.

Ridică puloverul lui din lână ud leoarcă. Se udase şi ea, părând că intrase la apă asemenea unui cățeluş plouat. Gray realiză că era mai tânără de şaptesprezece ani, cât îi dăduse el mai devreme. N-avea cum să aibă mai mult de cincisprezece. Ochii îi erau înroşiți din cauza panicii, însă străluceau plini de speranță, ca şi cum ar fi avut încredere oarbă în el.

Gray ura când cineva făcea asta… căci funcționa întotdeauna.

Îşi legă mânecile puloverului în jurul gâtului şi lăsă ca restul să îi atârne pe spate. Trase o bucată de lână plină de apă ca să-şi acopere gura şi nasul, protejându-se cât de cât de aerul amestecat cu cenuşă.

Cu apa curgându-i pe partea din spate a cămăşii, Gray îngenunche din nou, gata să atace grinzile încăpățânate de deasupra. Simți prezența Fionei. Şi responsabilitatea.

Gray cercetă spațiul dintre tavanul suspendat şi grinzile de susținere pentru a depista alte mijloace de scăpare. De jur împrejur, țevile şi cablurile se încrucişau la întâmplare, adăugate în mod clar, bucată cu bucată, după ce clădirea cu două niveluri fusese împărțită în magazinul de jos şi apartamentul de sus. Noile renovări păreau de proastă calitate, diferența dintre măiestria Lumii Vechi şi neglijența construcțiilor moderne fiind evidentă.

În timp ce căuta, Gray descoperi o breşă în dispunerea uniformă a scândurilor şi a grinzilor de sus. O secțiune de aproape un metru pătrat, delimitată de un cadru întăritor mai gros. Gray înțelese imediat despre ce era vorba. Nu se înşelase. Cadrul marca o deschidere în locul pe unde trecuse cândva scara interioară care dădea spre etajul de deasupra.

Însă cât de rezistentă fusese lucrarea de obturare a deschiderii?

Putea afla într-un singur mod.

Gray se împinse în călcâie, se ridică pe bibliotecă şi o luă ca un gimnast la bârnă în direcția deschiderii cu cadru. Era la numai câțiva metri mai încolo – însă ducea spre interiorul magazinului, spre incendiu.

— Unde te duci? îl întrebă Fiona, din vârful scării.

Gray nu putea să-i explice. Fumul înecăcios se îngroşa cu fiecare pas făcut. Se făcuse cald ca într-un cuptor deschis, în cele din urmă, ajunse la secțiunea de rafturi de sub casa scării obturată.

Uitându-se în jos, Gray văzu că rafturile de jos ale dulapului

ardeau deja mocnit. Ajunsese la marginea deja expusă a focului.

Nu avea timp de pierdut.

Chircindu-se şi luându-şi elan, izbi cu ranga în sus.

Vârful intră cu uşurinţă prin panoul de lemn mai subţire. Nu era făcut decât dintr-un material fibrolemnos şi din plăci de vinii. De proastă calitate, după cum sperase. Slavă Domnului pentru lipsa de profesionalism a muncitorilor din zilele noastre.

Gray trase de rangă, învârtind-o ca pe manivela unei maşini în timp ce dogoarea devenea tot mai insuportabilă. Curând, formă o deschizătură suficient de largă ca să se strecoare prin ea.

Gray aruncă ranga prin deschizătură. Aceasta zăngăni undeva deasupra.

Se întoarse spre Fiona şi-i făcu semn s-o ia spre el.

— Poţi să te urci pe rafturi şi să...?

— Am văzut cum ai ajuns acolo.

Se căţără pe bibliotecă.

Un pocnet de jos îi atrase atenţia lui Gray. Biblioteca se cutremură sub el.

Oh...

Greutatea sa şi rafturile incendiate de jos şubrezeau cu repeziciune locul unde se cocoţase. Ajunse la gaură şi se săltă pe jumătate în sus, uşurând astfel greutatea ce apăsa pe raft.

— Grăbeşte-te, o îndemnă el pe fată.

Cu braţele întinse în lateral pentru a-şi menţine echilibru, Fiona se deplasa încet de-a lungul părţii superioare a dulapului de cărţi. Era aproape la un metru distanţă.

— Grăbeşte-te, repetă el.

— Te-am auzit din prima...

Cu o trosnitură răsunătoare, porţiunea de bibliotecă de sub Gray se prăbuşi. Se apucă şi mai strâns de marginile găurii în timp ce aceasta se răsturnă într-o parte, sfărâmându-se în flăcări. Un val nou de căldură, cenuşă şi flăcări se înălţă imediat.

Fiona ţipă în timp ce partea unde se afla ea se clătină, însă rezistă pentru moment.

Atârnând în braţe, Gray strigă la ea:

— Întinde-te spre mine. Apucă-te de umerii mei.

Fiona nu avu nevoie de alte încurajări căci rafturile se clătinau sub ea. Sări şi îl lovi cu putere, cu braţele strânse în jurul gâtului său, cu picioarele lipite în jurul taliei lui. Aproape că-l smulse din locul în care se ţinea. Pendulă pentru a-şi recâştiga echilibrul.

— Poţi să te caţări pe mine şi să te strecori prin gaură? întrebă

el încordându-se.

— Cred… cred că da.

Rămase atârnată încă un moment, fără să se mişte.

Marginile rugoase ale găurii îi sfâşiau degetele.

— Fiona…

Ea tremură lipită de el, după care reuşi să ajungă în spatele lui. Odată pornită, se cățără rapid, proptindu-şi un picior în cureaua lui şi apoi împingându-i-se în umăr. Trecu prin gaură cu agilitatea unei maimuțe.

Dedesubt, se dezlănțui vâlvătaia focului ce cuprinsese cărțile şi rafturile suspendate.

Fără să mai zăbovească, Gray se trase cu putere în sus după ea, târându-se prin gaură şi întinzându-se pe podea. Se afla în mijlocul unui hol. Camerele se întindeau şi în stânga şi în dreapta.

— Focul a ajuns şi aici sus, şopti Fiona, ca şi cum i-ar fi fost frică să nu atragă atenția flăcărilor.

Ridicându-se în picioare, Gray văzu licărul flăcării din jumătatea din spate a apartamentului. Fumul năpădise şi aceste holuri, fiind chiar mai gros decât la parter.

— Haide, spuse el.

Cursa încă nu se încheiase.

Gray porni grăbit de-a lungul holului, îndepărtându-se de incendiu. Se opri la una dintre ferestrele de sus acoperite cu panouri de lemn. Se uită printre două stinghii. În depărtare se auzeau sirene. Lumea se adunase pe strada de dedesubt: spectatori şi curioşi. Şi, cu siguranță, printre ei se aflau unul sau poate doi indivizi înarmați.

Gray şi fata ar fi fost expuşi dacă încercau să iasă afară pe geam.

La rândul său, Fiona studie şi ea mulțimea.

— N-o să ne lase să plecăm, nu-i aşa?

— Atunci o să ieşim pe cont propriu.

Gray se întoarse şi se uită cu atenție în sus. În minte îi veni imaginea ferestrei de la frontonul podului pe care o văzuse mai devreme din stradă. Trebuiau să ajungă la acoperiş.

Fiona îi înțelese intenția.

— Există o scară pliabilă în camera de-alături, explică ea şi o luă înainte. Veneam din când în când să citesc aici sus când Mutti…

Vocea Fionei se întrerupse, iar cuvintele i se stinseră.

Gray ştia că fata nu va putea trece mult timp peste moartea

bunicii ei. O cuprinse cu brațul în jurul umărului, însă ea se scuturǎ şi îndepărtă.

— Chiar aici, spuse ea şi intră în ceea ce trebuie să fi fost cândva o cameră de zi.

Acum nu mai erau aici decât câteva lăzi mari din lemn şi o canapea jerpelită.

Fiona îi arătă o frânghie uzată ce atârna din tavan, ataşată la o trapă din plafon.

Gray o trase în jos şi imediat o scară de lemn pliabilă alunecă spre podea.

El se sui primul, urmat de Fiona.

Podul era neterminat: doar izolația, grinzile, căpriorii şi rahat de şobolani. Singura lumină răzbătea printr-o pereche de lucarne. Una dădea înspre strada din față, cealaltă spre aleea din spate. Fumul subțire umplea spațiul, însă până acum flăcările nu-şi făcuseră apariția.

Gray se hotărî să încerce fereastra din spate. Aceasta dădea spre vest, lăsând acoperişul în umbră la ora asta. În plus, acea parte a casei era cuprinsă de flăcări. Era posibil ca atacatorii lor să fie mai puțin atenți la ea.

Gray țopăi de pe o grindă pe alta. Putea să simtă căldura ce venea de jos.

O porțiune de izolație ardea deja mocnit cu fibra de sticlă topindu-se.

Odată ajuns la fereastră, Gray cercetă ce se afla dedesubt. Panta acoperişului era de aşa natură încât nu putea să vadă în curtea interioară din spatele magazinului. Iar dacă el nu putea să-i vadă, atunci nici ei nu puteau să-l vadă pe el. Mai mult decât atât, fumul se învolbura de la geamurile sparte de jos, oferindu-le o acoperire suplimentară.

Brusc, focul putea fi în avantajul lor.

Cu toate astea, Gray trase cu precauție zăvorul ferestrei, apoi o deschise larg. Aşteptă. Nici o împuşcătură. Acum sirenele puteau fi auzite apropiindu-se de strada pe care se afla magazinul.

— Lasă-mă să mă duc primul, îi şopti Gray Fionei. Dacă-i totul în regulă…

Un tunet înfundat bubui în spatele lor.

Amândoi se întoarseră. O limbă de foc țâşni din izolația care ardea mocnit, înălțându-se trosnind şi fumegând. Nu mai aveau timp.

— Vino după mine, spuse Gray.

Se strecură pe geam, rămânând cât mai jos posibil. Afară pe acoperiş se simţea o răcoare plăcută, iar aerul, foarte curat după fumul sufocant din interior.

Însufleţit de gândul iminentei salvări, Gray testă ţiglele de pe acoperiş. Panta era abruptă, însă avea o priză foarte bună cu bocancii din picioare. Cu grijă, se putea merge şi pe acoperiş. Se îndepărtă de adăpostul pe care i-l conferea fereastra şi se îndreptă spre coama acoperişului. În faţă, spaţiul dintre casele dispuse în şir era mai mic de un metru. Ar fi trebuit să poată sări distanţa asta.

Mulţumit, se întoarse la fereastră.

— OK, Fiona… ai grijă.

Fata îşi scoase iute capul afară, se uită în jur, după care se strecură afară pe acoperiş. Rămase ghemuită, aproape în patru labe.

Gray o aştepta.

— Te descurci foarte bine.

Ea îşi aruncă privirea spre el. Din neatenţie, nu văzu o ţiglă crăpată. Vârful piciorului îi intră în gaură. Ţigla se făcu ţăndări, iar ea îşi pierdu echilibrul. Căzu pe burtă – şi începu să alunece.

Se chinui să se agaţe cu degetele de la mâini şi de la picioare, însă fără nici un rezultat.

Gray se întinse după ea. Degetele lui nu apucară decât aerul din jur.

Viteza ei crescu pe măsură ce aluneca pe deasupra ţiglelor. Alte ţigle se sparseră în încercarea ei frenetică de a-şi stopa căderea. Bucăţile de ceramică spartă zăngăneau rostogolindu-se în faţa ei, transformându-se într-o adevărată avalanşă de ţigle.

Gray se întinse pe burtă şi se lipi de acoperiş. Nu putea să facă nimic ca să o ajute.

— Jgheabul de scurgere! strigă după ea, renunţând la orice măsuri de prevedere. Apucă-te de jgheab!

Ea păru surdă la cuvintele lui, râcâind cu degetele de la mâini, dislocând şi mai multe ţigle cu picioarele. Se lovi în lateral şi începu să se rostogolească. Îi scăpă un strigăt prelung.

Primele ţigle sparte începură să cadă peste marginea acoperişului. Gray le auzi cum se fac ţăndări de caldarâmul curţii interioare de dedesubt, pocnind ca un foc de artificii.

După care urmă şi Fiona, prăbuşindu-se peste marginea acoperişului, cu braţele fluturându-i incontrolabil.

Şi dispăru.

3
UKUFA

10.20 A.M.
REZERVAŢIA NATURALĂ HLUHLUWE-UMFOLOZL
ZULULAND, AFRICA DE SUD

La aproximativ nouă mii cinci sute de kilometri şi un continent distanță de Copenhaga, un jeep decapotabil se hurducăia printr-o regiune sălbatică din Africa de Sud.

Căldura era deja înăbuşitoare, pârjolind savana şi ducând la apariția unor miraje sclipitoare. În oglinda retrovizoare, întinderea de pământ se cocea la soare, presărată ici-colo cu hățişuri țepoase şi tufişuri solitare de rooibos. Chiar în față apăru un deluşor, decorat cu straturi compacte de acacia noduroase şi copaci scheletici specifici acestei regiuni.

— Acesta este locul, doctore? întrebă Khamisi Taylor, răsucind de volan pentru a trece peste albia unui pârâu uscat, stârnind în urmă un nor de praf ca o coadă de cocoş.

Îşi aruncă privirea spre femeia de lângă el.

Dr. Marcia Fairfield, pe jumătate ridicată din scaunul din dreapta al pasagerului, îşi ținea o mână încleştată pe marginea parbrizului ca să-şi mențină echilibrul. Îi făcu semn cu celălalt braț.

— Pe lângă, spre marginea de vest. Acolo-i o groapă adâncă.

Khamisi schimbă viteza şi viră brusc la dreapta. Dată fiind calitatea sa de paznic în rezervația naturală Hluhluwe-Umfolozi, trebuia să respecte protocolul. Braconajul era o încălcare gravă a acestuia – însă şi o realitate crudă. Îndeosebi în zonele mai izolate ale parcului.

Până şi oamenii de acelaşi neam cu el, din tribul zulu, urmau câteodată tradiția şi vechile practici. Ceea ce făcea necesară chiar şi amendarea unora dintre vechii prieteni ai bunicului său. Bătrânii îi găsiseră o poreclă, un cuvânt în zulusă care se traducea ca „Grăsanul”. Porecla nu era foarte ruşinoasă, însă Khamisi ştia că exista un curent de antipatie şi aversiune față de el. Îl considerau mai puțin bărbat pentru că acceptase slujba unui alb,

adică să-şi câştige existența jupuindu-i pe alții. În plus, se cam înstrăinase de locurile acestea. Tatăl lui îl luase în Australia când avea doisprezece ani, după moartea mamei sale. Îşi petrecuse o bună bucată din viață în suburbiile oraşului Darwin de pe coasta nordică a Australiei şi chiar studiase doi ani la universitatea din Queensland. Acum, la douăzeci şi opt de ani, se întorsese, după ce făcuse rost de o slujbă sigură de paznic de vânătoare – pe de-o parte, datorită educației sale, iar pe de alta, legăturilor sale cu triburile de aici.

„Să-şi câştige existența jupuindu-i pe alții."

— Poți să mergi mai repede de-atât? îl îndemnă pasagera sa.

Dr. Marcia Fairfield, o femeie cu păr înspicat, biolog la Cambridge, era o persoană extrem de respectată, implicată încă de la început în proiectul Operation Rhino[38] fiind adesea numită Jane Goodall a rinocerilor. Lui Khamisi îi plăcea să lucreze cu ea. Poate doar pentru lipsa de pretenții şi falsitate pe care o transmitea, pornind de la haina de safari decolorată până la părul argintiu ce-i atârna la spate strâns într-o coadă simplă.

Sau poate doar pentru pasiunea de care dădea dovadă. Ca acum.

— Dacă femela a murit la naştere, s-ar putea ca puiul ei să mai fie încă în viață. Însă pentru cât timp?

Lovi cu pumnul în marginea parbrizului.

— Nu putem să-i pierdem pe-amândoi.

În calitatea sa de paznic de vânătoare, Khamisi înțelegea, încă din 1970, populația de rinoceri negri scăzuse cu nouăzeci şi şase la sută aici în Africa. Rezervația Hluhluwe-Umfolozi căuta să remedieze acest lucru, aşa cum făcuse cu populația de rinoceri albi. Toate eforturile de conservare în parcul acesta erau îndreptate în special în această direcție.

Fiecare rinocer negru în parte era important.

— Nu am găsit-o decât datorită cipului, continuă dr. Fairfield. Am depistat-o din elicopter. Însă, dacă naşte, n-avem cum să-i urmărim puiul.

— Puiul n-o să stea aproape de mama lui? întrebă Khamisi.

El însuşi fusese martor la ceva similar. Cu doi ani în urmă, doi pui de leu fuseseră găsiți ghemuiți şi lipiți de pântecele rece al mamei lor, împuşcată de un braconier pentru care vânătoarea era

---

[38] Operațiunea Rinocerul.

un sport.

— Ştii care-i soarta orfanilor. Carcasa animalului mort va atrage prădători. Dacă puiul mai este prin jur, mânjit cu sângele de la naştere…

Khamisi încuviinţă dând din cap. Acceleră şi urcă pe panta stâncoasă. Partea din spate a maşinii aluneca pe pietriş, însă el continuă să meargă.

La coborâş, dealul era străbătut de nişte viroage adânci, traversate de cursuri de apă curgătoare. Aici vegetaţia se îndesea: smochini, mahon Natal şi copaci nyala. Era una dintre cele câteva zone „ude" ale parcului şi, de asemenea, una dintre cele izolate, aflată destul de departe de obişnuitele poteci ale vânatului şi trasee ale turiştilor. Numai cei care deţineau permis aveau voie să traverseze această secţiune sub limitări stricte: numai pe durata zilei, fără a rămâne peste noapte. Teritoriul se întindea cât vedeai cu ochii spre graniţa vestică a parcului.

Khamisi scrută orizontul în timp ce cobora jeepul uşor de pe panta îndepărtată. La un kilometru şi jumătate distanţă, un gard împărţea terenul în două. Gardul negru înalt de trei metri separa parcul de un domeniu privat din vecinătate.

Asemenea rezervaţii beneficiau adesea de o graniţă comună cu un parc, oferindu-le turiştilor înstăriţi o experienţă şi mai intimă.

Însă aceasta nu era un domeniu privat oarecare.

Parcul Hluhluwe-Umfolozi fusese fondat în 1895, fiind cea mai veche rezervaţie din Africa. La fel şi domeniul privat învecinat era cel mai vechi. Terenul acesta se afla în proprietatea unei familii de dinaintea înfiinţării parcului, deţinut de o dinastie încă prezentă în Africa de Sud, clanul Waalenberg, una dintre familiile de buri cunoscute din secolul al şaptesprezecelea. Acest domeniu era cât un sfert din mărimea parcului. Se spunea că pe pământurile sale se găseau din belşug o mulţime de specii de animale sălbatice. Şi nu era vorba doar de cele cinci specii mari – elefantul, rinocerul, leopardul, leul şi bivolul african – ci şi de animale de pradă şi de prada acestora pentru fiecare tip în parte: crocodilul de Nil, hipopotamul, ghepardul, hiena, gnuul, şacalul, girafa, zebra, antilopa de apă cu coarne elipsoidale, kudu, impala, antilopa de mlaştină, mistreţul sălbatic, babuinul. Se mai spunea că domeniul Waalenberg adăpostise în necunoştinţă de cauză o turmă de okapi, o specie foarte rară, cu mult înainte ca această rudă a girafei să fi fost descoperită în 1901.

Însă întotdeauna circulaseră zvonuri şi poveşti asociate cu

domeniul Waalenberg. Parcul era accesibil doar cu elicopterul sau cu un avion de mici dimensiuni. Drumurile care cândva duceau spre parc fuseseră de mult timp redate sălbăticiunilor. Singurii vizitatori şi ei foarte puțini, erau demnitari importanți din întreaga lume. Se spunea că însuşi Teddy Roosevelt vânase odată pe domeniu şi chiar că organizase sistemul național de parcuri din Statele Unite după chipul şi asemănarea domeniului Waalenberg.

Khamisi ar fi dat orice să-şi petreacă o zi acolo.

Însă această onoare îi revenea numai paznicului-şef de la Hluhluwe. Un tur al proprietății Waalenberg era un privilegiu de care te bucurai odată ce obțineai această funcție, dar chiar şi atunci erai nevoit să dai o declarație sub semnătură prin care te obligai să păstrezi secretul. Khamisi spera ca într-o bună zi să-şi realizeze acest obiectiv înalt.

Însă nu prea credea că asta avea să se întâmple vreodată.

Nu, dată fiind pielea lui neagră.

Faptul că era zulus şi educația poate că-l ajutaseră să obțină slujba aceasta, însă, chiar şi după abolirea apartheidului, tot mai rămăseseră nişte limite. Mentalitățile vechi dispăreau foarte greu – şi pentru negri şi pentru albi. Cu toate astea, poziția sa era un pas înainte. Una dintre moştenirile triste ale apartheidului consta în faptul că o întreagă generație de copii ai tribului fuseseră puțin educați la şcoală, sau chiar deloc, suferind din pricina sancțiunilor, a segregației şi a atmosferei sociale agitate. O generație pierdută. Aşa că el făcea tot ce-i stătea în puteri: deschidea orice uşi putea să deschidă şi le ținea deschise pentru cei care aveau să vină după el.

Era dispus să joace rolul „Grăsanului", dacă de asta era nevoie.

Între timp…

— Acolo! strigă dr. Fairfield, făcându-l pe Khamisi să tresară şi să revină înapoi la drumul sinuos nemarcat. Ia-o la stânga la baobabul de la baza dealului.

Khamisi reperă giganticul copac preistoric. Florile albe imense atârnau trist în capătul ramurilor. În stânga copacului, terenul scădea în altitudine, coborând într-o depresiune în formă de bol. Khamisi surprinse cu privirea luciul de apă al unui mic iaz aproape de fund.

Un ochi de apă pentru adăpatul animalelor sălbatice.

Asemenea surse de apă se găseau pretutindeni în parc, unele naturale, altele artificiale. Erau cele mai bune locuri în care să studiezi flora şi fauna sălbatică – şi de asemenea cele mai

periculoase locuri de traversat pe jos.

Khamisi frână şi opri lângă copac.

— O să trebuiască să mergem pe jos de-aici.

Dr. Fairfield dădu aprobator din cap. Se întinseseră amândoi după carabine. Deşi amândoi îşi dedicaseră viața protecției mediului, erau de asemenea familiarizați cu pericolul omniprezent în savană.

După ce se dădu jos din maşină, Khamisi îşi puse pe umăr carabina cu două țevi de calibru mare, un .465 Nitro Holland & Holland Royal. Cu ea puteai opri un elefant furios. În vegetația deasă, o prefera oricărei alte puşti.

Începură să coboare panta, înțepându-se în iarba înaltă şi tufişurile pline de spini. Deasupra capului, coronamentul copacilor îi proteja de soare, însă crea o umbră deasă dedesubt. În timp ce mărşăluia, Khamisi remarcă liniştea apăsătoare. Nici un cântec de pasăre. Nici un țipăt de maimuță. Numai bâzâit şi zumzet de insecte. Liniştea îi dădea fiori pe şira spinării.

Lângă el, dr. Fairfield verifica ecranul unui receptor GPS mobil.

Îi arătă cu o mână încotro să o ia.

Khamisi urmă direcția indicată de ea, trecând pe lângă marginea apei nămoloase. În timp ce păşea hotărât prin nişte trestii, îl izbi un miros din ce în ce mai greu de carne în putrefacție. Nu după mult timp, ajunse într-un crâng întunecos şi descoperi sursa.

Femela de rinocer negru trebuie să fi cântărit în jur de o mie cinci sute de kilograme. Un specimen de mărimea unui monstru.

— Dumnezeule! exclamă dr. Fairfield printr-o batistă pe care o ținea strâns peste nas şi gură. Când Roberto a depistat rămăşițele din elicopter…

— Întotdeauna e mai rău la sol, spuse Khamisi.

O luă către carcasa extrem de umflată. Era întinsă pe partea stângă. Muştele se ridicară într-un nor negru la apropierea lor. Pântecele fusese despicat complet. Intestinele erau revărsate afară, balonate de la gaz. Părea imposibil ca toată grămada asta să fi intrat vreodată în abdomenul animalului. Alte organe erau întinse peste mizeria de jos. O dâră sângerie indica locul unde o delicatesă anume fusese târâtă în frunzişul dens dimprejur.

Muştele se aşezară la loc.

Khamisi păşi peste o bucată muşcată de ficat roşu. Piciorul din spate părea să fi fost aproape smuls din şold. Cât de puternice trebuie să fi fost nişte fălci ca să facă aşa ceva…

Până şi un leu matur ar fi avut ceva de furcă.

Khamisi se învârti în cerc până când ajunse la cap.

Una din urechile butucănoase ale rinocerului fusese smulsă, iar grumazul era sfârtecat cu sălbăticie. Ochii negri lipsiți de viață se holbau la Khamisi, prea largi, ca şi cum ar fi fost înghețați de spaimă. Şi buzele erau rânjite parcă de teroare sau de agonie. Limba lată ieşea în afară, iar sub ea era o baltă de sânge. Însă nimic din toate acestea nu era important.

El ştia ce trebuie să verifice.

Deasupra nărilor acoperite cu praf şi spumă se încovoia un corn lung, proeminent şi perfect.

— În mod clar nu poate fi vorba de un braconier, spuse Khamisi.

Cornul i-ar fi fost luat. Acesta era motivul principal pentru care populația de rinoceri era încă într-un declin rapid. Praful din corn de rinocer era vândut în piețele din Asia pentru tratarea disfuncțiilor erectile, o Viagra homeopatică.

Un singur corn valora o avere.

Khamisi îşi îndreptă corpul.

Dr. Fairfield era ghemuită lângă celălalt capăt al cadavrului. Îşi pusese mănuşi de cauciuc, sprijinindu-şi puşca de corp.

— Nu pare să fi fătat.

— Aşadar, n-avem nici un pui orfan.

Biologul înconjură din nou carcasa animalului până ajunse din nou la pântece. Se aplecă şi, fără ca măcar să tresară de scârbă, trase de un capăt al pântecelui sfârtecat şi îşi vârî mâna înăuntru.

El se întoarse într-o parte.

— De ce n-a fost carcasa curățată complet de necrofagi? se miră dr. Fairfield în timp ce examina leşul.

— E-o grămadă de mâncare, murmură el.

Khamisi privi în jur. Liniştea continua să-l apese, făcând căldura şi mai greu de suportat.

Femeia îşi continuă examinarea.

— Nu cred că e vorba de asta. Cadavrul e-aici de noaptea trecută, în apropierea unei adăpători pentru animalele sălbatice. Dacă nu altceva, măcar abdomenul ar fi fost complet curățat de şacali.

Khamisi cercetă din nou cadavrul. Se uită la piciorul din spate sfâşiat, la grumazul sfârtecat. Un animal uriaş doborâse rinocerul. Şi foarte rapid.

Îl trecură fiorii.

Unde *erau* necrofagii?

Înainte să poată reflecta asupra acestui mister, dr. Fairfield spuse:

— Puiul a dispărut.

— Ce? spuse el şi se uită în jur. Mi s-a părut c-aţi spus că n-a fătat.

Dr. Fairfield se ridică în picioare, scoţându-şi mănuşile şi recuperându-şi arma.

Cu puşca în mână, biologul se îndepărtă de carcasă, cu privirea fixată în pământ. Khamisi observă că ea urmărea dâra de sânge, acolo unde ceva fusese târât din pântece, pentru a fi devorat în altă parte.

Oh, Dumnezeule…

Bărbatul o urmă.

La marginea crângului, dr. Fairfield îşi folosi vârful armei ca să dea la o parte nişte ramuri care atârnau la înălţime mică, dezvăluind ceea ce fusese tras din pântece.

Puiul de rinocer.

Corpul sfrijit fusese rupt în bucăţi, ca şi cum mai multe animale s-ar fi bătut pe el.

— Cred că puiul încă mai trăia când a fost sfâşiat, spuse dr. Fairfield, făcându-i semn spre sângele împroşcat. Bietul de el…

Khamisi se dădu înapoi, amintindu-şi întrebarea de mai devreme a biologului. De ce nici un fel de necrofagi nu evisceraseră rămăşiţele? Vulturii, şacalii, hienele şi chiar şi leii.

Dr. Fairfield avea dreptate. Atât de multă mâncare nu ar fi fost lăsată pradă muştelor şi viermilor.

Nu avea nici o noimă.

În afară de cazul în care…

Inima lui Khamisi începu să bată cu putere.

În afară de cazul în care animalul de pradă era *încă* aici.

Khamisi îşi ridică arma. În umbra crângului, remarcă din nou liniştea grea şi apăsătoare. Ca şi cum până şi pădurea părea intimidată de făptura care îl omorâse pe rinocer.

Se trezi adulmecând aerul din jur, ascultând, încordându-şi privirea, nemişcat. Umbrele păreau să se adâncească peste tot în jurul lui.

Petrecându-şi copilăria în Africa de Sud, Khamisi era foarte familiarizat cu superstiţiile, cu zvonurile legate de monştrii care bântuiau şi vânau prin jungle: *ndalawo,* un mâncător de oameni înfiorător din pădurile din Uganda; *mbilinto,* un hipopotam de

mărimea unui elefant din zonele mlăştinoase din Congo; *mngwa,* un animal îmblănit ce se ascundea printre nucile de cocos de pe coastă.

Însă câteodată până şi legendele începeau să prindă viaţă în Africa. Aşa cum fusese în cazul *nsui-fisi.* Era un monstru vărgat, mâncător de oameni, din Rhodesia, mult timp considerat personaj de poveste de către colonişti albi… până când, câteva zeci de ani mai târziu, se descoperise că era o specie de ghepard, catalogat de zoologi drept *Acinonyx rex.*

În timp ce Khamisi cerceta jungla, îşi aminti de un alt monstru legendar, cunoscut de-a lungul întregii Africi. Purta mai multe nume: *dubu, lumbwa, kerit sau getet.* Numai simpla menţionare a numelui acestuia provoca strigăte de teamă din partea nativilor. La fel de mare ca o gorilă, era un adevărat diavol recunoscut pentru iuţeala, viclenia şi ferocitatea sa. De-a lungul secolelor, vânătorii negri şi albi – susţinuseră că-l zăriseră în treacăt. Toţi copiii învăţaseră să-i recunoască urletul caracteristic. Această regiune din Zululand nu făcea excepţie.

— *Ukufa…* murmură Khamisi.

— Ai spus ceva? îl întrebă dr. Fairfield, încă aplecată deasupra puiului mort.

Era numele pe care tribul Zulu i-l dăduse monstrului, un nume rostit în şoaptă în jurul focurilor de tabără şi în colibele din sate.

Ukufa.

Moarte.

Ştia de ce îi venise în mintea o asemenea bestie chiar acum. Cu cinci luni în urmă, un bătrân din trib afirmase că văzuse un *ukufa* în zonă. „Jumătate fiară, jumătate fantomă, cu ochi de foc", susţinuse bătrânul cu îndârjire. Numai cei de-o vârstă cu bătrânul crezuseră cu adevărat vorbele lui. Ceilalţi, precum Khamisi, se prefăcuseră doar.

Însă aici, în umbra întunecată…

— Ar trebui să plecăm, spuse Khamisi.

— Însă nu ştim ce-a omorât femela.

— N-au fost braconierii.

Asta era tot ce Khamisi avea nevoie sau trebuia să ştie. Făcu semn cu puşca către jeep. Avea să-l cheme prin radio pe paznicul-şef, să raporteze problema şi să se calmeze. Moarte cauzată de prădător. Nu de braconaj. Aveau să lase carcasa animalului mort în seama devoratorilor de hoituri. Ciclul vieţii.

Dr. Fairfield se ridică în picioare fără nici o tragere de inimă.

Undeva în dreapta, un strigăt prelungit sfârtecă liniştea junglei întunecate – „hoo eeee OOOO” – punctat de un urlet strident de moarte.

Khamisi începu să tremure în locul unde se afla. Recunoscu urletul şi îl percepu nu atât cu capul, cât cu măduva oaselor. Ecoul acestuia îl trimitea în trecut la focurile de tabără de la mijlocul nopții, la poveştile terifiante şi chiar şi mai departe în trecut, la ceva atavic, din vremuri imemoriale de dinaintea apariției limbilor şi a vorbirii, când viața se rezuma la instinct.

Ukufa.

Moarte.

Pe măsură ce urletul se estompa în depărtare, liniştea se aşternu din nou greoaie deasupra lor.

Khamisi măsură în minte distanța dintre ei şi jeep.

Trebuiau să se retragă, dar nu cuprinşi de panică. O fugă pripită, sub imperiul fricii, nu avea decât să asmuțe setea de sânge a unui prădător.

Din junglă, se auzi un alt mârâit amenințător, feroce.

După care un altul.

Şi altul.

Toate venind din direcții diferite.

În liniştea subită de după, Khamisi ştiu că nu aveau decât o singură şansă.

— Fugiți!

9.31 A.M.
COPENHAGA, DANEMARCA

Gray se întinse pe burtă pe țiglele de pe acoperiş, cu capul plecat, cu mâinile întinse în locul unde nu reuşise să o prindă pe Fiona. Imaginea ei căzând peste marginea învăluită în fum a acoperişului îi pulsa dureros în minte. Inima îi bătea cu putere în piept.

„Oh, Doamne… ce-am făcut…?”

Peste umăr, alte flăcări izbucniră din lucarna podului, însoțite de un val zgomotos de căldură şi fum. În ciuda pericolului şi a epuizării, trebuia să se mişte.

Gray se sprijini în coate, după aceea în mâini, împingându-se în sus.

În lateral, pentru moment, focul conteni, retrăgându-se. În acest

scurt răgaz, auzi voci dedesubt, insistente, abia perceptibile. De asemenea, undeva în apropierea lui… Auzi un geamăt uşor.

Chiar dincolo de marginea acoperişului.

Fiona…?

Gray se lăsă la loc pe burtă şi începu să alunece în mod controlat spre marginea acoperişului. Fumul se îngroşa din ferestrele sparte de dedesubt. Se folosi de perdeaua de fum ca să-şi acopere apropierea.

Ajungând la marginea cu jgheab, îşi aruncă privirea în jos.

Chiar sub el, se afla un balcon din fier forjat… nu, *nu* un balcon. Platforma unei case a scării. A scărilor exterioare de care amintise Fiona.

Pe platformă zăcea fata cu mâinile şi picioarele răşchirate.

Cu un al doilea geamăt năuc, Fiona se rostogoli şi încercă să se tragă în sus, folosindu-se de pilonii de susținere ai balustradei.

Şi alții îi observară mişcarea.

În curtea interioară de dedesubt, Gray zări doi indivizi. Unul stătea în mijlocul dalelor de piatră, cu o puşcă înălțată şi sprijinită de umăr, căutând o poziție de tragere cât mai bună. Fumul negru țâşnea prin fereastra spartă a apartamentului, făcând-o pe Fiona greu de reperat de către acesta. Lunetistul aştepta ca fata să-şi scoată capul la vedere deasupra balustradei platformei.

— Stai jos, şuieră el înspre Fiona.

Ea aruncă o privire în sus. Pe frunte i se scurgea un firişor de sânge roşu aprins.

Cel de-al doilea individ înarmat se învârtea în cerc, ținând strâns cu ambele mâini un pistol negru. Ținea în direcția scărilor, intenționând să blocheze orice fel de tentativă de scăpare.

Gray îi făcu semn Fionei să rămână ghemuită, după care se rostogoli de-a lungul marginii acoperişului până când ajunse deasupra celui de-al doilea pistolar. Fumul învolburat continuă să-l țină ascuns vederii. În bună măsură, atenția asasinilor rămăsese concentrată asupra scărilor. Odată ajuns în poziție, Gray aşteptă. Apucă o țiglă grea de pe acoperiş cu mâna dreaptă, una dintre cele pe care Fiona le dislocase în căderea ei.

Avea şansa unei singure lovituri.

Dedesubt, bărbatul, cu pistolul pregătit, îşi pusese un picior pe cea mai de jos treaptă a scării.

Gray se aplecă peste margine, cu brațul ridicat.

Fluieră brusc.

Individul cu pistolul se uită în sus, întorcându-şi arma şi

lăsându-se într-un genunchi. Al dracului de rapid…

Însă gravitația era şi mai rapidă.

Gray aruncă țigla. Aceasta se roti prin aer asemenea unui topor şi îl lovi pe pistolar în fața înălțată. Individului îi țâşni sângele pe nas. Se prăbuşi greu pe spate. Se lovi cu capul de dalele de piatră, săltând puțin şi revenind, după care rămase nemişcat.

Gray se trase înapoi, rostogolindu-se spre Fiona.

Se auzi un strigăt dinspre individul cu puşcă.

Gray nu-şi luă ochii de la el. Sperase că, dacă-i dobora partenerul, avea să-l pună pe fugă. Nu avusese un asemenea noroc. Puşcaşul fugise în partea opusă, găsind un spațiu ferit lângă o ladă de gunoi, însă păstrându-şi o bună poziție de tragere. Locul unde se adăpostise se afla în apropierea părții din spate a magazinului cuprins de flăcări, bucurându-se de avantajul fumului ce se înălța lângă geamul din apropiere.

Gray se întinse din nou după Fiona. Îi făcu semn cu mâna să stea la pământ. Încercarea de a o trage pe Fiona sus ar fi echivalat cu o moarte sigură. Amândoi ar fi fost expuşi prea mult timp.

Astfel, nu le rămânea decât o singură opțiune.

Prinzându-se de jgheabul de scurgere cu o mână, Gray sări brusc şi se balansă dintr-o parte în alta. Îşi dădu drumul pe platformă cu un zăngănit metalic, după care se ghemui şi îşi feri capul.

O cărămidă de deasupra lui se făcu țăndări.

Împuşcătură de carabină.

Gray se întinse spre teaca de la gleznă şi îşi scoase pumnalul.

Fiona se uită la el.

— Ce-o să fac…?

— *Tu* o să stai aici, ordonă el.

Gray îşi întinsese mâna spre balustrada de deasupra. Nu avea de partea lui decât elementul surpriză. Nici vestă antiglonț, nici altă armă cu excepția pumnalului său.

— S-o iei la fugă când îți spun, zise el. Cobori direct pe scări şi sari peste gardul vecinului vostru. Fugi până dai de primul polițist sau pompier. Poți să faci asta?

Fiona îi întâlni privirea. Părea gata să riposteze, însă buzele îi rămaseră lipite în timp ce încuviința din cap.

— Bravo.

Gray îşi cumpănea pumnalul din mână. Din nou, avea doar o şansă. Trăgând aer în piept, Gray țâşni în sus, se apucă de balustradă şi se aruncă peste ea. Apropiindu-se în cădere de dalele

de piatră, făcu două lucruri în acelaşi timp.

— Fugi! strigă el şi îşi aruncă pumnalul spre ascunzătoarea lunetistului.

Nu spera să-l omoare, ci doar să-i distragă atenția suficient de mult timp ca să se apropie de individ. O puşcă nu avea mari sorți de izbândă într-o confruntare de la mică distanță.

În timp ce ateriza, băgă de seamă două lucruri.

Unul bun şi unul rău.

Auzea paşii Fionei răsunând pe scara metalică.

Fugea.

Asta era de bine.

În acelaşi timp, Gray îşi privea pumnalul zburând prin aerul plin de fum, lovind lada de gunoi şi căzând. Nici pe departe la țintă.

Aste era de rău.

Trăgătorul se ridică imperturbabil de la locul său, cu puşca pregătită, îndreptată direct spre pieptul lui Gray.

— Nu! țipă Fiona ajunsă la baza scărilor.

Trăgătorul nici măcar nu zâmbi în timp ce apăsa pe trăgaci.

11.05 A.M.
REZERVAŢIA NATURALĂ HLUHLUWE-UMFOLOZI
ZULULAND, AFRICA DE SUD

— Fugiți! repetă Khamisi.

Dr. Fairfield nu mai avu nevoie de alt îndemn. O luară la goană în direcția jeepului lor. Ajungând la adăpătoarea animalelor, Khamisi îi făcu semn lui Fairfield să o ia înainte. Ea trecu în grabă prin păpurişul înalt – însă nu înainte să-i întâlnească pe tăcute privirea fixă. Ochii ei străluceau de spaimă, la fel ca ai lui.

Indiferent ce creaturi urlaseră în pădure, păreau mari, uriaşe şi aţâţate de recenta ucidere. Khamisi îşi aruncă privirea înapoi la carcasa sfâşiată a rinocerului. Monştri sau nu, nu mai avea nevoie de alte informații referitoare la ce s-ar putea ascunde în labirintul pădurii stufoase, al şuvoaielor gâtuite şi viroagelor umbroase.

Întorcându-şi din nou capul, Khamisi o urmă pe femeie. Se uita tot timpul înapoi peste umăr, cu urechile ciulite la maximum pentru a prinde orice sunet care să-i indice că erau urmăriți. Ceva se lovi cu putere de luciul de apă din apropiere. Khamisi ignoră zgomotul. Provenea de la ceva mic. Mult prea mic. Creierul său se

chinui să înlăture detaliile neesențiale, trecând prin sită bâzâitul insectelor şi foşnetul trestiilor. Se concentră numai asupra semnalelor de pericol adevărate. Tatăl lui Khamisi îl învățase cum să vâneze când avea doar şase ani, vorbindu-i despre semnele pe care trebuia să le aibă în vedere când urmărea prada.

Numai că, acum, el era cel vânat.

Un fâlfâit panicat de aripi îi atrase atenția vizual şi auditiv.

O mişcare bruscă.

În stânga, undeva în depărtare.

Pe cer.

O singură pasăre se avântă în aer, scoțând un țipăt strident.

Ceva o speriase.

Ceva aflat în mişcare.

Khamisi se apropie de dr. Fairfield în momentul în care ieşeau din păpuriş.

— Grăbiți-vă, şopti el, cu simțurile încordate.

Dr. Fairfield îşi lungi gâtul şi-şi roti carabina. Respira greu şi era albă ca varul. Khamisi îi urmări privirea. Jeepul lor era parcat sus pe coamă, la umbra baobabului de la marginea râpei adânci. Panta părea mai abruptă şi mai lungă decât atunci când o coborâseră.

— Continuați să mergeți, o îndemnă el.

Aruncându-şi privirea înapoi, Khamisi zări o căprioară roşcată, ageră, țâşnind din pădure şi croindu-şi calea spre panta îndepărtată, ridicând praful.

După care dispăru.

Trebuiau să-i urmeze exemplul.

Dr. Fairfield urca panta. Khamisi o urmă, păşind rapid într-o parte, fixându-şi arma cu două țevi spre pădurea din spatele lor.

— N-au omorât ca să se hrănească, bolborosi cu răsuflarea întretăiată dr. Fairfield.

Khamisi scrută încâlceala întunecată a pădurii. Oare cum de ştia că femeia avea dreptate?

— Nu foamea i-a îmboldit, continuă biologul, vrând parcă să-şi accentueze panica. Abia dacă au mâncat ceva. Ca şi cum au ucis din plăcere. Asemenea unei pisici domestice care vânează un şoarece.

Khamisi lucrase cu animale de pradă. Nu aşa se manifestau în lumea reală. Leii, după ce se hrăneau, arareori se dovedeau a fi o amenințare, de obicei lenevind relaxați, astfel încât te puteai chiar şi apropia de ei, firește, la o anumită distanță. Un animal de pradă

sătul nu ar fi sfâşiat în bucăţi un rinocer, nu i-ar fi smuls puiul din pântece doar aşa, de distracţie.

Dr. Fairfield îşi continuă litania, ca şi cum pericolul actual ar fi fost un puzzle de rezolvat:

— În lumea animalelor domestice, pisica bine hrănită este cea care vânează *mult* mai des. Ea are energia şi timpul necesar unui asemenea joc.

„Joc?"

Khamisi se cutremură.

— Continuaţi să mergeţi şi-atât, spuse el, nevrând să audă mai mult.

Dr. Fairfield încuviinţă din cap, însă cuvintele biologului răsunau în mintea lui Khamisi. Ce fel de animal de pradă omoară doar aşa, de distracţie? Bineînţeles că exista un răspuns evident.

Omul.

Însă aici nu era mâna vreunui om.

Din nou, o mişcare îi atrase privirea lui Khamisi. Doar pentru un moment scurt, surprinse cu coada ochiului o siluetă difuză care se deplasa în spatele lizierei pădurii întunecate. Dispăru asemenea unui fum alb în momentul în care îşi concentră atenţia asupra punctului cu pricina.

Îşi aduse aminte de cuvintele bătrânului din tribul zulu.

„Jumătate fiară, jumătate fantomă..."

În ciuda căldurii, pielea i se răci. Mări pasul, aproape izbindu-se de femeia mai în vârstă în timp ce urca panta. Roca argiloasă instabilă şi pământul nisipos îi alunecau de sub picioare. Însă aproape că ajunseseră în vârful pantei. Jeepul se afla la numai treizeci de metri distanţă.

După care dr. Fairfield alunecă.

Se lăsă într-un genunchi şi căzu pe spate, lovindu-se de Khamisi.

El făcu un pas împleticit în spate, nu reuşi să-şi rezeme piciorul şi se prăbuşi la rândul lui pe spate. Unghiul pantei şi avântul involuntar îl făcu să se răstoarne. Se rostogoli până la jumătatea pantei înainte să se oprească în cele din urmă folosindu-şi călcâiele şi patul armei.

Dr. Fairfield încă mai era acolo unde căzuse, cu ochii măriţi de spaimă, aţintiţi în jos.

Nu la el.

La pădure.

Khamisi se răsuci şi se ridică în picioare; glezna îi pârâi,

scrântită, poate chiar fracturată. Se uită în jur şi nu văzu nimic, dar îşi ridică puşca.

— Fugiți! țipă el. Lăsase cheile în contact. Fugiți!

O auzi pe dr. Fairfield chinuindu-se să-şi recapete echilibrul şi să se ridice în picioare.

De la marginea pădurii, se auzi un alt urlet de animal, prelung şi sacadat.

Khamisi ochi pe nevăzute şi apăsă pe trăgaci. Bubuitura puştii sale răsună în jur. Dr. Fairfield țipă în spatele lui, luată prin surprindere. Khamisi speră că zgomotul speriase şi creatura ce stătea la pândă acolo.

— Duceți-vă la jeep! zbieră el. Duceți-vă! Nu mai aşteptați!

El stătea în picioare, lăsându-şi greutatea astfel încât să menajeze glezna rănită. Continuă să-şi țină arma îndreptată în sus. Peste pădure se aşternuse din nou liniştea.

Îşi dădu seama că dr. Fairfield ajunsese în vârful pantei.

— Khamisi… strigă ea înapoi.

— Luați jeepul!

Riscă să-şi arunce privirea înapoi, uitându-se peste umăr.

Dr. Fairfield se întoarse de pe marginea coamei şi o porni spre maşină. Deasupra ei, îi atrase atenția o mişcare în ramurile baobabului. Câteva dintre florile albe care atârnau din pom se legănară uşor.

Nu sufla pic de vânt.

— Marcia! strigă el. Nu…!

Un urlet sălbatic izbucni chiar în spatele lui, acoperindu-i restul cuvintelor.

Dr. Fairfield se întoarse jumătate de pas în direcția lui.

Nu…

O pată estompată şi întunecată sări din coroana umbroasă a copacului gigantic. O lovi pe femeie şi amândoi dispărură rapid din câmpul vizual. Khamisi auzi țipătul înfiorător al femeii, însă sunetul fu înăbuşit într-o clipită.

Se lăsă din nou liniştea.

Khamisi se întoarse din nou cu fața spre marginea pădurii.

Moartea era şi deasupra şi dedesubt.

Nu avea decât o şansă.

Ignorând durerea din gleznă, Khamisi o luă la fugă.

În josul pantei.

Pur şi simplu se lăsă purtat de gravitație. Era mai mult o cădere liberă decât o alergare rapidă. Se întoarse în fugă la baza dealului,

de-abia ținându-se pe picioare. Ajungând la bază, îşi îndreptă arma înspre pădure şi trase o a doua împuşcătură cu puşca cu țeavă dublă.

Buuum.

Nu avea nici o şansă să-i sperie şi să-i alunge pe cei care îi vânau. Nu căuta decât să-şi mai lungească puțin viața. Reculul carabinei îl ajută să-şi mențină echilibrul în timp ce panta începea să se niveleze. Continuă să alerge, cu glezna arzându-i, cu inima bubuind.

Localiză sau poate că abia percepu mişcarea a ceva mare chiar la marginea pădurii. O umbră uşoară.

„Jumătate fiară, jumătate fantomă…"

Deşi încă nevăzut, cunoştea adevărul.

Ukufa.

Moarte.

„Nu astăzi… se rugă el, nu astăzi."

Khamisi alergă printre tulpinile de papură – şi dispăru subit în ochiul de apă.

9.32 A.M.
COPENHAGA, DANEMARCA

Țipătul Fionei întrerupse detunătura carabinei trăgătorului.

Gray se răsuci, sperând să scape de glonțul fatal. În timp ce se întorcea, o siluetă mătăhăloasă ieşi în forță prin rămăşițele geamului magazinului plin de fum.

Probabil că trăgătorul surprinsese aceeaşi mişcare cu o fracțiune de secundă înaintea lui Gray, suficient ca să-şi modifice ținta şi să-l rateze la mustață.

Gray simți căldura traiectoriei glonțului pe sub brațul stâng.

Continuă să se învârtă ca să iasă din bătaia puştii.

De la geam, silueta masivă sări pe deasupra lăzii de gunoi şi se repezi la trăgător.

— Bertal! strigă Fiona.

Saint Bernardul mițos, ud leoarcă, îşi înfipse colții în antebrațul puşcaşului. Atacul subit îl prinse pe bărbat cu garda jos. Individul căzu pe spate şi dispăru în spatele lăzii de gunoi. Puşca îi zăngăni pe dalele de piatră.

Gray sări ca să o prindă.

Auzi un schelălăit de câine chiar lângă mâna sa. Înainte ca Gray

să poată reacționa, asasinul țâșni în picioare. Îi propti lui Gray un călcâi de bocanc în umăr, îl izbi de pietre şi sări peste el.

Gray se întoarse într-o parte, îndreptând carabina de-abia capturată spre el. Însă tipul era agil ca o gazelă. Fâlfâind un trenci de culoare neagră, sări peste gardul de piatră al unei grădini şi dispăru cu repeziciune. Gray îi auzi paşii în jos pe alee.

— Nenorocitul…

Fiona veni în fugă spre Gray. Ținea un pistol în mână.

— Celălalt bărbat… bâigui ea făcând semn undeva înapoia ei. Cred că-i mort.

Gray îşi puse puşca pe umăr şi îi luă pistolul din mână. Ea nu se opuse, mult prea preocupată de altceva.

— Bertal…

Câinele ieşi la iveală, clătinându-se slăbit, cu blana pârjolită într-o parte.

Gray îşi aruncă din nou privirea către magazinul incendiat. Cum de supraviețuise bietul de el? Gray îşi aminti ultimul loc în care îl văzuse pe câine: aruncat de primele bombe în peretele din spate, unde rămăsese inconştient.

Fiona îmbrățişă animalul cu blana plină de apă.

Probabil că dulăul aterizase sub o duză de stropire antiincendiu.

Ea ridică fața Saint Bernardului, stând cu nasul lipit de botul acestuia.

— Bun băiat.

Gray era de acord. Îi rămânea dator lui Bertal.

— O să-ți iau câtă cafea Starbucks vrei, prietene, îi promise printre dinți.

Lui Bertal îi tremurau picioarele. I se înmuiară de tot, după care animalul se prăbuşi pe pietre. Doza de adrenalină care îl susținuse pe bietul animal, câtă fusese ea, începea să se termine.

Undeva din stânga, ajunseră până la ei nişte voci ce strigau ceva în daneză. Un jet de apă pulverizată se ridică în sus. Pompierii se apropiau din cealaltă parte a magazinului.

Gray nu mai putea zăbovi.

— Trebuie să plec.

Fiona se ridică în picioare. Îşi mută rapid privirea de la Gray la câine.

— Rămâi cu Bertal, o sfătui el, făcând un pas în spate. Du-l la un doctor.

Privirea fixă a Fionei se ascuți.

— Iar tu o să pleci aşa, pur şi simplu…

— Îmi pare rău.

Era un răspuns neconvingător după toate ororile la care fusese supusă: uciderea bunicii sale, arderea până la temelii a magazinului lor, scăparea la mustață.

Însă el nu ştia ce altceva să spună şi nu avea timp să-i explice mai mult.

Se întoarse şi se îndreptă spre zidul grădinii din spate.

— Aşa, spală putina, ce-ți pasă, prăpăditule! strigă Fiona după el.

Gray încălecă gardul cu fața arzându-i.

— Aşteaptă!

El o zbughi la vale pe alee. Ura faptul că o abandona, însă nu avea de ales. Ei îi era mai bine acolo. Printre pompieri, paramedici şi polițişti, avea să se simtă la adăpost, protejată. Unde urma să se ducă acum Gray nu era loc pentru o fată de cincisprezece ani. Cu toate acestea, fața continua să-l ardă. În străfundul sufletului său nu putea să nege o motivație mult mai egoistă: pur şi simplu era bucuros să scape de ea, de responsabilitate.

Nu mai conta… o făcuse şi cu asta, basta.

O luă rapid în jos pe alee. Îşi îndesă pistolul la brâu, în betelia pantalonilor şi scoase toate cartuşele din puşcă. Odată încheiată această operațiune, vârî puşca în spatele unei grămezi de cherestea. Ar fi bătut prea tare la ochi dacă ar fi păstrat-o. Îşi îmbrăcă din mers puloverul. Trebuia să renunțe la hotelul la care se cazase şi să-şi schimbe identitatea. Decesele de-aici aveau să fie investigate. Era timpul să lase personajul dr. Sawyer să moară.

Însă înainte de asta, mai avea ceva de făcut.

Îşi scoase telefonul mobil dintr-un buzunar de la spate şi apăsă tasta care forma automat numărul de la punctul central de comandă. După câteva momente, era conectat cu Logan Gregory, coordonatorul misiunii operative.

— Avem o problemă aici, spuse Gray.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu ştiu ce se petrece, dar miza e mult mai mare decât am crezut noi inițial. Suficient de mare încât să provoace moarte în jur.

Gray îi dădu pe scurt raportul. Urmă o pauză îndelungată.

Logan vorbi într-un final, cu vocea tensionată.

— Atunci cel mai bine e să contramandăm misiunea asta până când vom avea mai multe resurse pe teren.

— Dacă aştept întăriri, o să fie prea târziu. Licitația are loc peste

câteva ore.

— Acoperirea ta nu mai există, domnule comandor Pierce.

— Nu sunt sigur că-i aşa. Actorii principali implicaţi ştiu că sunt doar un cumpărător american care pune prea multe întrebări. N-o să încerce nimic la vedere. O să participe o grămadă de oameni la eveniment, iar casa de licitaţii a luat măsuri stricte de securitate. Încă mai pot să cercetez locul şi probabil să stabilesc câteva indicii cu privire la cine sau ce se află cu adevărat în spatele acestei poveşti. După aceea, o să dispar şi o să rămân nevăzut până când primesc întăriri.

În plus, Gray voia să pună mâna pe Biblie, fie şi numai ca să-şi arunce o privire.

Logan vorbi:

— Nu cred că-i indicat să faci asta. Potenţialele riscuri atârnă mai greu în balanţă decât potenţialele câştiguri. Îndeosebi în cazul unei operaţiuni executate de unul singur.

Răspunsul lui Gray deveni mai nervos, mai virulent.

— Aşadar, nemernicii ăştia încearcă să mi-o tragă… iar tu vrei să stau cu mâinile în sân?

— Domnule comandor.

Degetele lui Gray se crispară pe telefon. În mod clar, Logan îşi petrecuse prea mult timp împingând hârtii la sediul Sigma. Logan făcea treabă bună în calitate de coordonator al unei misiuni operative de cercetare, însă aceasta nu mai era nicidecum o misiune de strângere de date şi informaţii. Se transformase într-o operaţiune tipică pentru Sigma Force. Iar dacă lucrurile stăteau aşa, Gray voia să se poată baza pe cineva care se pricepea cu adevărat.

— Poate c-ar trebui să-l implicăm şi pe directorul Crowe în chestiunea asta, propuse Gray.

Urmă o altă pauză prelungită. Probabil că spusese ceva nepotrivit. Nu intenţionase să-l insulte pe Logan, să treacă peste capul lui, însă câteodată pur şi simplu ştii când să te dai deoparte.

— Mă tem că pentru moment asta ar fi imposibil, domnule comandor Pierce.

— De ce?

— Momentan, directorul Crowe este în Nepal, fără mijloace de comunicare.

Gray se încruntă.

— În Nepal? Ce caută în Nepal?

— Domnule comandor, *dumneata* l-ai trimis acolo.

— Poftim?

După care lui Gray îi pică fisa.

Apelul venise cu o săptămână în urmă.

De la un prieten vechi.

Gray îşi aminti de ceva ce se întâmplase în trecut, în primele zile după angajarea în Sigma Force. Asemenea tuturor agenților Sigma, Gray avea un trecut în cadrul Forțelor Speciale: se înrolase în armată la optsprezece ani şi se alăturase Rangerilor la douăzeci şi unu. Însă, după ce fusese trimis în fața curții marțiale pentru lovirea unui ofițer superior, Gray fusese recrutat de Sigma Force, direct de la Leavenworth. Cu toate acestea, îşi păstrase anumite rezerve. Existase un motiv bun ca să-l lovească pe ofițerul acela. Incompetența lui dusese la moartea inutilă a mai multor copii în Bosnia, însă furia lui Gray avea rădăcini şi mai adânci. Avea probleme cu autoritatea, probleme ce izvorau din relațiile mai vechi pe care le avea cu tatăl său. Şi deşi acele sentimente nu fuseseră complet eliminate, avusese nevoie de un om înțelept care să îi arate calea cea bună.

Acel om fusese Ang Gelu.

— Vrei să spui că directorul Crowe se află în Nepal datorită prietenului meu, călugărul budist?

— Painter ştia cât de important este omul acesta pentru tine.

Gray se opri din mers şi se băgă undeva la umbră.

Îşi petrecuse numeroase luni studiind cu călugărul din Nepal, în paralel cu antrenamentul specific pe care-l făcuse pentru Sigma. De fapt, prin Ang Gelu reuşise Gray să-şi dezvolte propriul plan de pregătire, unic, de la Sigma. Gray fusese foarte repede atras de studiile de biologie şi fizică, o dublă specializare, însă Ang Gelu îi ridicase lui Gray nivelul de cunoaştere, instruindu-l cum să caute echilibrul în toate. Armonia contrariilor opuse. Taoistul yin şi yang. Unu şi zero.

O asemenea capacitate de introspecție îl ajutase în cele din urmă pe Gray să se confrunte cu demonii trecutului.

În copilărie, se simțise întotdeauna prins în capcană între lucruri opuse. Deşi mama lui predase la un liceu catolic, insuflându-i lui Gray valori profunde spirituale, era şi un biolog pasionat, discipol al teoriei evoluționiste şi rațiunii. Prețuia la fel de mult metodele ştiințifice ca şi propria religie.

Şi pe urmă, mai era şi tatăl lui: un galez care trăia în Texas, un petrolist aspru care rămăsese cu un handicap la mijlocul vieții şi trebuise să-şi asume rolul de nevastă casnică. Drept urmare,

existența lui devenise dominată de încercarea de a-şi compensa handicapul şi de furie.

Aşa tată, aşa fiu.

Până când Ang Gelu îi arătase lui Gray o altă cale.

O cale de mijloc între contrarii. Nu era o cale scurtă. Se întindea la fel de mult în trecut cât şi în viitor. Gray încă se mai lupta să răzbească.

Însă Ang Gelu îl ajutase pe Gray să facă primii paşi. Îi era dator vândut călugărului pentru asta. Aşa că atunci când apelul de ajutor ajunsese la Gray în urmă cu o săptămână, nu dorise să-l ignore. Ang Gelu îi dăduse de veste despre existența unor dispariții misterioase, maladii ciudate, toate într-o regiune anume de lângă granița cu China.

Călugărul nu ştiuse cui să se adreseze. Guvernul din Nepal era prea concentrat asupra rebelilor maoişti. Iar Ang Gelu ştia că Gray făcea parte dintr-un nebulos lanț de comandă a operațiunilor executate sub acoperire. Aşa că apelase la Gray pentru ajutor. Însă, cum i se încredințase misiunea din Danemarca, Gray îi pasase problema lui Painter Crowe.

Vechea aruncare a pisicii în ograda altcuiva…

— N-am intenționat decât ca Painter să trimită un agent operativ mai tânăr, izbucni Gray, neîncrezător. Să verifice ce se întâmplă acolo. Cu certitudine, mai existau şi alții care…

Logan îl întrerupse:

— Aici era cam linişte.

Gray abia îşi reținu un oftat. Ştia ce voise Logan să spună. Aceeaşi acalmie la nivelul amenințărilor globale îl adusese şi pe Gray în Danemarca.

— Aşadar, s-a dus el?

— Îl ştii pe director. Vrea întotdeauna să se implice în chestiile dubioase, spuse Logan, oftând exasperat. Iar acum a apărut o problemă. O furtună a blocat comunicațiile pentru câteva zile, însă şi acum, după ce vremea s-a îmbunătățit, tot n-am primit nici o veste de la el. În schimb, prin diverse canale, au ajuns la noi tot felul de zvonuri. Poveşti precum cele relatate de prietenul tău. Boală, suferințe, decese, posibil chiar nişte atacuri ale rebelilor în regiune. Numai că toate astea escaladează.

Gray înțelese acum încordarea pe care o resimțise în vocea lui Logan.

Se părea că nu doar misiunea lui Gray mergea prost.

„O nenorocire nu vine niciodată singură.”

— O să ți-l trimit pe Monk, spuse Logan. El şi căpitanul Bryant sunt în drum spre mine. Monk poate să ajungă acolo în zece ore. Stai la adăpost până atunci.

— Însă licitația o să se termine…

— Domnule comandor Pierce, ai primit nişte ordine.

Gray vorbi repezit, vocea sugrumându-i-se din nou.

— Domnule, am montat deja nişte camere de luat vederi miniaturale la punctele de intrare şi de ieşire ale casei de licitație. Ar fi o mare pierdere să le ignorăm.

— În regulă. Monitorizează camerele de luat vederi dintr-o locație sigură. Înregistrează totul. Însă nimic mai mult. Ai înțeles, domnule comandant?

Gray se zbârli, însă Logan nu prea avea ce face. Toate din cauza unei favori care i se făcuse lui Gray. Aşa că avea puține motive să obiecteze.

— Foarte bine, domnule.

— Să-mi raportezi după licitație, adăugă Logan.

— Am înțeles.

Legătura telefonică se întrerupse.

Gray continuă să meargă pe străzile lăturalnice din Copenhaga, atent la tot ce se întâmpla înjur. Însă era cuprins de îngrijorare.

Pentru Painter, pentru Ang Gelu…

Ce mama naibii se petrecea în Nepal?

4
LUMINILE FANTOMĂ

11.18 A.M.
HIMALAYA

— Şi eşti sigură că Ang Gelu a fost ucis? întrebă Painter, aruncând o privire în urmă.

Îi răspunse cu o încuviințare din cap.

Lisa Cummings îşi terminase povestea, în care-i relatase tot ce se întâmplase din momentul când fusese luată din mijlocul echipei de alpinişti pe Everest pentru a cerceta boala apărută la mănăstire. Îi spusese despre ororile ce urmaseră acelui moment inițial: nebunia, exploziile, lunetistul.

Painter revăzu încă o dată povestea în minte în timp ce coborau tot mai mult în pivnița adâncă de sub mănăstire. Labirintul îngust de piatră nu fusese construit pentru cineva de statura lui. Trebuia să meargă cât putea de aplecat. Cu toate astea, atingea cu creştetul mănunchiurile de ienupăr atârnate la uscat. Plantele aromatice erau folosite pentru a face bețe ceremoniale pentru templul aflat deasupra, templu care se transformase acum într-un rug ceremonial uriaş, care ardea fumegând sub cerul strălucitor al amiezii.

Fără nici o armă, fugiseră în pivniță pentru a scăpa de flăcări. Painter se oprise numai un moment, suficient cât să înşface un poncho greu şi o pereche de cizme îmblănite dintr-o cămăruță cu haine. Aşa cum era îmbrăcat acum, arăta ca un indian Pequot, chiar dacă era numai pe jumătate. Nu-şi amintea nimic unde îi fuseseră duse hainele şi lucrurile pe care le avusese.

Ultimele trei zile se evaporaseră din viața lui.

Ca şi cinci kilograme.

În timp ce-şi trăgea rasa pe el mai devreme, observase cât de proeminente îi deveniseră coastele. Chiar şi umerii îi păreau mai osoşi. Nu scăpase complet de boala de aici. Însă măcar începea să-şi recapete puterile.

Era absolut necesar.

În special cu un asasin în libertate.

Painter auzise rafale ocazionale deasupra lor în timp ce alergau. Acolo se afla un lunetist care omora pe oricine încerca să iasă din mănăstirea incendiată. Dr. Cummings i-l descrisese pe atacator. Un singur om. Cu siguranță mai erau şi alții. Oare erau rebeli maoişti? Nu avea nici un sens. Ce rost putea să aibă acest măcel?

Cu o lanternă mică în mână, Painter deschidea drumul.

Dr. Cummings îl urma îndeaproape.

Painter aflase că era medic american şi că făcea parte dintr-un grup care avea de gând să escaladeze Everestul. Din când în când, arunca o privire înspre ea, cântărind-o. Avea o constituție atletică, picioare lungi, părul blond strâns în coadă. Şi obrajii roşii din cauza vântului. Era şi extrem de speriată. Se ținea aproape de el, tresărind la fiecare explozie ce se auzea răzleț, înăbuşit, în furtuna de foc de deasupra capetelor lor. Părea că avea o voință suficient de puternică încât să-şi impună şi să reuşească să facă față oricărui şoc.

Însă pentru cât timp?

Văzu cum îi tremurau degetele în timp ce dădea la o parte un mănunchi de iarbă atârnat la uscat. Merseră mai departe. Pe măsură ce coborau în adâncul pivniței, aerul devenea din ce în ce mai parfumat de la plantele agățate aici: rozmarin, artemisia, rododendron de munte, khenpa. Toate pregătite pentru a fi transformate în beţişoare parfumate.

Lama Khemsar, starețul mănăstirii, îl învățase pe Painter menirea fiecăreia dintre sutele de ierburi: pentru purificare, pentru păstrarea energiei divine, pentru alungarea gândurilor care împiedică concentrarea, chiar şi pentru tratarea astmului şi a răcelii obişnuite. Însă, în momentul de față, Painter nu voia să-şi amintească decât cum se ajungea la uşa din spate a pivniței. Pivnița făcea legătura între toate clădirile din ansamblul mănăstirii. Călugării foloseau tunelurile din pivniță în timpul iernii, când erau căderi masive de zăpadă, pentru a trece pe dedesubt de la o structură la alta.

Inclusiv până la şopronul aflat la marginea ansamblului. Era destul de departe de flăcări şi destul de ferit vederii.

Dacă puteau ajunge până acolo… şi apoi să scape mergând înspre satul aflat undeva mai jos…

Trebuia să contacteze sediul central de comandă al Sigma.

Îi treceau prin minte planuri care de care mai întortocheate, la fel ca şi culoarul prin care se deplasau.

Painter se rezemă cu mâna de peretele pivniței, încercând să se

îndrepte.

Era ameţit.

— Te simţi bine? întrebă doctorița venind lângă el.

El inspiră adânc de câteva ori înainte să răspundă. Deseori când se trezea, se simțea dezorientat. Însă asta părea să se întâmple din ce în ce mai rar, sau era doar impresia lui pur subiectivă?

— Ce s-a petrecut acolo sus? întrebă doctorița.

Îi luă lanterna minusculă din mână – era de fapt a ei, din trusa medicală şi i-o îndreptă spre ochi.

— Nu ştiu… nu sunt sigur… dar trebuie să mergem mai departe.

Painter încercă să se desprindă de perete, dar ea îl împinse la loc punându-i palma pe piept şi examinându-i în continuare ochii.

— Nistagmus foarte pronunțat, şopti ea încruntându-se şi coborând lanterna.

— Ce?

Ea îi dădu un termos cu apă rece şi-i făcu semn să se aşeze pe un balot de fân. El nu se opuse. Balotul era tare ca piatra.

— Ochii tăi au un nistagmus orizontal, o mişcare involuntară a pupilelor. Ai suferit o lovitură la cap?

— Nu cred. E grav?

— Greu de spus. Poate fi din cauza unui suferințe a ochiului sau ceva la creier. Din cauza unei comoții cerebrale, a sclerozei multiple sau a unei simple lovituri la cap. Dată fiind şi amețeala, aş spune că a fost afectat aparatul vestibular. Poate în urechea internă. Poate în sistemul nervos central. Cel mai probabil nu e o stare permanentă.

Rosti ultimele cuvinte cu tonul cel mai natural din lume.

— Ce vreți să spuneți prin *cel mai probabil,* dr. Cummings?

— Spune-mi Lisa, îl îndemnă ea, părând că încearcă să-i distragă atenția.

— Bine. Lisa. Deci, se poate să rămân aşa?

Ea privi într-o parte.

— Am nevoie de analize. Îmi trebuie mai multe informații, spuse ea. Poate c-ai putea să începi prin a-mi povesti cum s-au petrecut toate astea.

El înghiți hulpav nişte guri bune de apă. Ar fi vrut să poată. Încercă din răsputeri să-şi amintească până ce simți o durere ascuțită în spatele ochilor. Ultimele zile erau întru totul învăluite în ceață.

— Mă aflam într-unul dintre satele de mai jos. Într-o noapte, au

apărut lumini ciudate undeva pe munte. Eu nu am văzut artificiile. Până m-am trezit eu, dispăruseră. Însă când s-a făcut dimineață, toți cei din sat au început să se plângă de dureri de cap şi de grețuri. Inclusiv eu. L-am întrebat pe unul dintre bătrânii satului despre lumini. Mi-a spus că apăreau din când în când, de câteva generații încoace. Lumini fantomă. Despre care se spunea că sunt făcute de spiritele rele ale munților.

— Spiritele rele?

— Mi-a arătat locul unde se vedeau luminile. Undeva sus, într-o zonă îndepărtată a muntelui, formată din chei adânci şi cascade de gheață care ajungeau până la granița cu China. Foarte greu de traversat. Mănăstirea se află pe un vârf de munte care dă înspre acest teritoriu al nimănui.

— Deci mănăstirea s-a aflat şi mai aproape de luminile astea?

Painter dădu din cap.

— Toate oile au murit în mai puțin de douăzeci şi patru de ore. Unele au căzut acolo unde se aflau. Altele s-au izbit cu capul de bolovani iar şi iar. Eu m-am întors a doua zi, cu o durere îngrozitoare de cap şi vomitând întruna. Lama Khemsar mi-a dat să beau nişte ceai. Asta-i ultimul lucru pe care mi-l amintesc. Mai luă o înghițitură din termos şi oftă. Asta s-a întâmplat acum trei zile. M-am trezit. Eram încuiat într-o cameră. A trebuit să dărâm uşa ca să ies.

— Ai avut noroc, spuse femeia luându-şi înapoi termosul.

— Cum aşa?

Ea-şi încrucişă strâns brațele, într-un gest protector.

— Ai avut noroc că ai fost departe de mănăstire. Se pare că simptomele au fost cu atât mai grave cu cât oamenii s-au aflat mai aproape de lumini.

Se uită în sus ca şi cum ar fi vrut să vadă ceva prin pereții de deasupra ei.

— Poate că a fost o formă de iradiere. N-ai spus că granița chineză nu e departe? N-o fi fost un test nuclear?

Şi Painter îşi pusese exact aceeaşi întrebare cu câteva zile înainte.

— De ce dai din cap? întrebă Lisa.

Painter nu realizase că o făcea. Îşi duse palma la frunte.

Lisa se încruntă.

— Nu mi-ai spus ce faci *dumneata* aici, domnule Crowe.

— Spune-mi Painter.

Zâmbi în colțul gurii.

Ea nu se arătă impresionată.

El cântări cât de mult să-i spună. Date fiind circumstanțele, probabil că era mai bine să fie cinstit. Sau cel puțin cât de cinstit putea să fie.

— Lucrez pentru guvern, într-o structură numită DARPA. Noi…

Ea-l întrerupse ridicând degetul, stând în continuare cu brațele încrucişate.

— Ştiu ce este DARPA, divizia de cercetare şi dezvoltare în domeniul militar a Statelor Unite. Am avut un grant de cercetare cu ei la un moment dat. Ce treabă au ei aici?

— Ei bine, se pare că tu nu eşti singura pe care a adus-o Ang Gelu aici. A contactat organizația noastră acum o săptămână. Pentru a investiga zvonurile care circulau despre boala misterioasă de aici. Eu pur şi simplu venisem la fața locului să evaluez ce fel de specialişti trebuiau trimişi în zonă – doctori, geologi, militari – când au început furtunile. Nu plănuisem să rămân aici izolat atâta timp.

— Şi ai reuşit să elimini vreo ipoteză?

— După primele discuții, m-am temut că poate rebelii maoişti din zonă au intrat cumva în posesia unor reziduuri nucleare şi că le-au transformat într-un fel de bombă. Asta apropo de ce spuneai tu despre chinezi. Aşa că am făcut tot felul de teste pentru diverse forme de radiații în timp ce aşteptam să se termine furtunile. Nu mi-a apărut nimic neobişnuit.

Lisa se uita la el cu atenție, ca şi cum ar fi studiat o insectă ciudată.

— Dacă aş putea să te duc la un laborator, zise ea pe un ton profesionist, poate că am afla nişte răspunsuri.

Deci nu-l vedea ca pe o insectă, ci ca pe un *cobai*.

Măcar era undeva mai sus pe scara evoluției.

— În primul rând, trebuie să scăpăm cu viață de aici, spuse Painter, readucând-o la realitatea de aici.

Ea aruncă o privire înspre tavanul pivniței. Trecuse ceva timp de când nu se mai auzise vreo împuşcătură.

— Poate o să creadă că toți sunt morți. Aşa că dacă am rămâne pur şi simplu aici…

Painter se împinse în balot şi se ridică.

— Din descriere ta, a reieşit că atacul de aici a fost metodic. Plănuit în avans. Cu siguranță, deci, ştiu despre pivnițele astea. Aşa că o să vină la un moment dat să caute şi aici. Nu putem decât să sperăm că vor aştepta până se sting flăcările.

Lisa încuviință din cap.

— Atunci trebuie să mergem mai departe.

— Şi să ieşim de aici. Putem s-o facem, o asigură el. Se sprijini cu o mână de perete ca să-şi mențină echilibrul. Putem s-o facem, repetă el, mai mult pentru sine însuşi de data asta decât pentru ea.

Porniră.

După câțiva paşi, Painter se simți mai bine.

Bine.

Ieşirea nu putea fi prea departe.

Ca şi când ar fi confirmat asta, o briză de aer adie pe coridor, mişcând mănunchiurile de ierburi uscate care foşniră deasupra lor. Painter simți boarea în față. Îl făcu să înghețe în loc. Era instinctul lui de vânător – în parte datorat pregătirii în domeniul operațiilor speciale şi în parte moştenirii sale native. Se întoarse şi o apucă pe Lisa de cot, făcându-i semn să tacă.

Stinse lanterna.

Undeva în față, ceva greu lovi podeaua, iar sunetul răsună pe întregul coridor. Bocanci. O uşă se trânti. Nu mai adie nimic.

Acum mai era cineva acolo.

Asasinul se strecură în pivniță. Ştia că mai rămăseseră oameni aici. Câți? Îşi puse puşca pe umăr şi-şi scoase pistolul Heckler & Koch MK23. Îşi dăduse deja jos mănuşile de exterior, rămânând doar cu cele fără degete. Stătu neclintit, ciulind urechile.

Un zgomot slab, târşâit.

Retrăgându-se.

Cel puțin doi… poate trei.

Întinzându-se, trase după el chepengul care se deschidea în şopronul de deasupra. Briza rece muri deasupra lui cu un ultim fâsâit slab, iar întunericul îl învălui complet. Scoase o pereche de ochelari cu infraroşii şi aprinse o mică lampă cu lumină ultravioletă pe care o avea fixată pe umăr. Coridorul din fața lui sclipi în diferite nuanțe de verde-argintiu.

Exact lângă el, peretele era acoperit în întregime de rafturi cu diverse conserve şi borcane de miere sigilate cu ceară. Alunecă pe lângă ele, mişcându-se încet, fără zgomot. Nu avea de ce să se grăbească. Celelalte ieşiri existente nu dădeau decât în mijlocul prăpădului. Îi împuşcase pe toți ceilalți călugări care mai avuseseră suficientă rațiune în mințile înceţoşate ca să fugă din calea flăcărilor.

Îşi făcuse pomană ucigându-i pe toţi.

După cum ştia foarte bine.

Clopotul bătuse prea tare.

Fusese un accident. Aşa cum se petrecuseră prea multe în ultima vreme.

De-o lună încoace, observase agitaţie în rândurile celorlalţi de la *Granitschloff*. Chiar şi înainte de accident. Ceva pusese castelul pe jar, ceva ce se putea vedea cu ochiul liber chiar şi din locurile îndepărtate unde-şi ducea el traiul singuratic. Nu-şi bătuse capul cu asta. De ce l-ar fi interesat?

Apoi accidentul… şi totul devenise problema lui.

Să le repare greşeala.

Fiind unul dintre puţinii *Sonnekonige* rămaşi în viaţă, era de datoria sa, în halul ăsta decăzuseră Cavalerii Soarelui – şi ca număr şi ca statut, slăbiţi şi prigoniţi, anacronici şi un motiv de ruşine. Nu mai era mult până ce avea să piară şi ultimul dintre ei.

Mai bine.

Însă cel puţin el îşi făcuse datoria pe ziua de azi. Se putea întoarce la coliba lui după ce curăţa şi pivniţa asta. Tragedia de la mănăstire avea să fie pusă pe seama rebelilor maoişti. Cine altcineva în afară de maoiştii atei ar fi atacat o mănăstire fără nici un fel de importanţă strategică?

Ca să se asigure că nu va exista nici un semn de întrebare, până şi muniţia pe care o folosea era aceeaşi cu a rebelilor.

Inclusiv gloanţele din pistol.

Cu arma pregătită, trecu pe lângă un rând de butoaie de stejar descoperite. Grâu, secară, făină, chiar şi mere uscate. Păşea cu atenţie, precaut, pentru a anticipa orice posibil atac. Era adevărat că toţi călugării aveau minţile rătăcite, dar chiar şi nebunii puteau da dovadă de viclenie când erau puşi în situaţii extreme.

În faţa lui, coridorul o făcea la stânga. Se lipi de peretele din dreapta. Se opri ca să asculte, ciulind urechile şi încercând să prindă cel mai uşor zgomot de pas şi îşi ridică ochelarii cu infraroşu.

Întuneric beznă.

Îşi coborî din nou ochelarii pe ochi, iar coridorul i se înfăţişă înaintea ochilor în nuanţe verzui. Fără îndoială avea să dea cu ochii de orice posibili adversari care pândeau în întuneric înainte ca aceştia să-l poată vedea. Nu aveau pe unde să scape. Trebuiau să treacă de el pentru a ajunge la singura portiţă de ieşire sigură.

Se strecură după colţ.

Chiar în mijlocul coridorului se afla un balot de fan, într-o poziție nefirească, de parcă ar fi fost mutat în grabă. Cercetă culoarul care se întindea în fața lui. Alte butoaie. Din plafon atârnau o mulțime de mănunchiuri de ierburi puse la uscat.

Nici o mişcare. Nici un sunet.

Întinse un picior peste balotul din drum şi păşi de partea cealaltă.

Sub tocul bocancului trosni o crenguță uscată de ienupăr.

Coborî instantaneu privirea. Podeaua era acoperită în întregime cu o mulțime de crengi.

O capcană.

— Acum!

Apucă să privească în sus în momentul în care de deasupra lui țâşni o lumină orbitoare. Amplificată de sensibilitatea ochelarilor, explozia de stele îl lovi în moalele capului, orbindu-l.

Blițuri de aparat foto.

Trase cu pistolul la nimereală.

Exploziile răsunară asurzitor în pivnița strâmtă.

Probabil că stătuseră culcați, în întuneric, ascultând, până în momentul în care păşise pe creanga uscată, trădându-şi poziția, iar apoi se năpustiseră asupra lui. Se dădu îndărăt un pas, aproape prăbuşindu-se peste balotul de fân.

Lăsându-se pe spate, trase următorul foc în sus.

Mare greşeală.

Profitând de situație, cineva se aruncă asupra lui. Undeva jos. Lovindu-l în picioare şi aruncându-l peste balot. Se izbi cu spatele de podeaua de piatră. Simți ceva înfigându-i-se în coapsă. Zvâcni din genunchi cu putere, ceea ce provocă un geamăt din partea atacatorului.

— Hai! urlă atacatorul, imobilizându-i brațul cu pistolul. Fugi!

Atacatorul său vorbea în engleză. Nu era călugăr.

O a doua siluetă sări peste trupurile lor, o simplă umbră în ceață, după cum reuşi el să desluşească cu vederea-i care începea să-i revină. Auzi paşi retrăgându-se în direcția chepengului ce dădea în şopron.

— *Scheiffe,* înjură el.

Se smuci înainte, aruncându-l pe bărbatul de deasupra lui într-o parte ca pe o păpuşă de cârpă.

Sonnekonige nu erau oameni ca toți ceilalți. Atacatorul său se izbi de perete, îşi recâştigă echilibrul şi încercă să o ia după celălalt. Însă lui îi reveni rapid vederea, ajutată de luminița care se

retrăgea. Furios, îl apucă pe atacator de gleznă şi-l trânti la pământ.

Bărbatul îl lovi cu celălalt picior, nimerindu-l în cot.

Gemând, apăsă cu degetul mare un nerv din spatele tendonului lui Ahile. Omul țipă. Ştia cât de dureroasă era ciupitura aceea. Ca şi cum ți-ai fi fracturat glezna. Îl ținea în continuare pe bărbat de picior.

În momentul în care se îndreptă, simți cum se învârte pământul cu el. Brusc toată puterea păru să i se scurgă din vene ca aerul dintr-un balon spart. Simți o arsură undeva în partea superioară a coapsei. Acolo unde fusese înjunghiat. Se uită în jos. Nu, nu înjunghiat. În coapsa lui rămăsese înfiptă o seringă, cu pistonul apăsat până la capăt.

Fusese drogat.

Atacatorul său se răsuci şi reuşi să scape din strânsoarea-i slăbită, rostogolindu-se şi aruncându-se înainte.

Nu putea să-l lase să scape.

Ridică pistolul – care acum i se păru greu ca o piatră de moară – şi trase după el. Glonțul ricoşă din podea. Din ce în ce mai slăbit, mai trase o dată, dar bărbatul ieşise deja din câmpul lui vizual.

Auzi paşii atacatorului îndepărtându-se.

Nemaiputând să se țină pe picioare, se lăsă în genunchi; îşi simțea inima bătându-i cu putere în piept. O inimă de două ori mai mare decât una obişnuită. Însă firească pentru un *Sonnekdnig*.

Inspiră adânc de câteva ori în timp ce metabolismul său se obişnuia cu drogul.

Sonnekonige nu erau oameni ca toți ceilalți.

Încet, încet se ridică în picioare.

Avea o treabă de terminat.

Asta era menirea pentru care se născuse.

Să îndeplinească ordinele.

Painter trânti chepengul.

— Ajută-mă, te rog, spuse el şchiopătând.

Simțea o durere ascuțită în tot piciorul. Arătă înspre o stivă de lăzi.

— Pune-le pe chepeng.

Trase lada de deasupra. Prea grea pentru a putea fi cărată, se izbi de podea cu un puternic zornăit metalic. Nu ştia ce se afla în lăzi, doar că erau grele, al dracului de grele.

Trase cutia peste chepeng.

Lisa se luptă cu a doua. El i se alătură, apucând-o pe a treia.

Împreună, le traseră pe toate peste chepeng.

— Încă una, spuse Painter.

Lisa se uită la grămada de lăzi de pe chepeng.

— Nu trece nimeni prin alea.

Încă una, insistă Painter, gâfâind şi schimonosindu-se de durere. Ai încredere în mine.

O traseră amândoi pe ultima. Doar împreună reuşiră să o ridice şi să o pună deasupra celorlalte de pe chepeng.

— Drogurile o să-l scoată din circulaţie ore întregi, rosti Lisa.

Îi răspunse un foc de armă. Un cartuş de puşcă perforă lăzile de pe chepeng şi se înfipse într-una dintre grinzile şopronului.

— Cred că ar fi bine să mai solicit o opinie, spuse Painter, trăgând-o de acolo.

— I-ai băgat tot midazolamul… sedativul?

— Bineînţeles.

— Atunci cum…?

— Nu ştiu. Şi în momentul ăsta nici nu-mi pasă.

Painter o conduse către uşa deschisă a şopronului. Se uitară după alţi posibili lunetişti şi o rupseră la fugă. În stânga, totul de transformase într-un morman de lemn şi piatră fumegând. Flăcări mocnite se avântau spre cerul din ce în ce mai jos.

Culmea din faţa lor nu se mai vedea din cauza norilor de culoarea granitului.

— Taski a avut dreptate, murmură Lisa, trăgându-şi pe cap gluga jachetei.

— Cine?

O călăuză din tribul Şerpa. Ne-a avertizat că astăzi va fi o altă furtună.

Painter urmări flăcările care se răsuceau spre nori. Fulgi mari de zăpadă începură să cadă din cer, amestecându-se cu o ploaie neagră de cenuşă lucitoare. Foc şi gheaţă. Era un serviciu funerar potrivit pentru cei doisprezece călugări care trăiseră în mănăstirea asta.

Amintindu-şi de oamenii cumsecade care sălăşluiseră aici, pe Painter îl cuprinse furia. Cine putea să fie atât de lipsit de inimă încât să măcelărească nişte călugări?

Nu ştia *cine,* însă cu siguranţă înţelegea *de ce.*

Boala de aici.

Ceva mersese prost – şi acum cineva încerca să acopere

greşeala.

O explozie îi întrerupse şirul gândurilor. Uşa şopronului explodă în flăcări şi fum. Capacul unei lăzi fu aruncat în curte.

Painter apucă brațul Lisei.

— Ce-a făcut, s-a aruncat în aer? întrebă Lisa, holbându-se uimită la şopron.

— Nu. Doar chepengul. Haide. Flăcările n-o să-l rețină prea mult.

Painter o luă înainte peste pământul înghețat, ocolind carcasele înghețate de oi şi capre. Găsiră drumul spre ieşirea din țarc.

Ninsoarea se înteți. Ceea ce într-o anumită măsură era o binecuvântare. Painter purta numai o rasă groasă de lână şi bocanci îmblăniți. Nu era prea bine echipat împotriva viscolului. Dar măcar zăpada proaspăt căzută le putea acoperi urmele şi-i putea face mai puțin vizibili.

El o luă înainte, spre o potecă ce trecea peste o culme şi cobora înspre un sat, satul pe care-l vizitase el cu câteva zile în urmă.

— Uite! spuse Lisa.

Sub ei, o coloană de fum se înălța spre cer, o versiune mai mică a celei pe care o lăsaseră în spate.

— Satul…

Painter îşi încleştă pumnii.

Deci nu numai mănăstirea trebuia ştearsă de pe fața pământului. Şi colibele împrăştiate mai jos fuseseră lovite de grenade. Atacatorii nu aveau de gând să lase nici un martor în viață.

Painter ieşi de pe cărarea ce traversa culmea. Era prea expusă.

Cu siguranță, cărarea avea să fie supravegheată şi alți atacatori se puteau afla încă acolo jos.

Se îndreptă din nou spre ruinele fumegânde ale mănăstirii.

— Unde mergem? întrebă Lisa.

Painter arătă undeva dincolo de flăcări.

— Pe teritoriul nimănui.

— Dar nu acolo…?

— Da, acolo au fost văzute luminile ultima oară, îi confirmă el. Însă terenul acela accidentat este şi locul potrivit în care putem să ne pierdem urma. Să găsim adăpost. Să ne facem un culcuş şi să aşteptăm să treacă furtuna. Să aşteptăm până vor veni ceilalți să cerceteze cauza focului şi a fumului.

Painter se uită lung la coloana groasă de fum. Cu siguranță era vizibilă de la kilometri întregi. Un semnal de fum, aşa cum

folosiseră odinioară strămoşii săi indieni. Însă exista oare cineva care să-l vadă? Ridică ochii şi mai sus, înspre nori. Încercă să pătrundă cu privirea dincolo de ei, spre cerul deschis de deasupra. Se rugă să-şi dea seama cineva de pericol.

Până atunci…

N-avea decât o variantă.

— Hai să mergem.

1.25 A.M.
WASHINGTON, D.C.

Monk traversă Capitol Plaza cu Kat alături. Mergeau împreună în pas vioi, animaţi nu atât de sentimente pozitive, cât de iritare.

— Aş prefera să aşteptăm, spuse Kat. E mult prea devreme. S-ar putea întâmpla orice.

Monk îi simţea mirosul suav de iasomie. Făcuseră în grabă un duş împreună după telefonul primit de la Logan Gregory, mângâindu-se reciproc în abur, îmbrăţişându-se apoi, ca un ultim gest de intimitate. Însă, după aceea, în timp ce se şterseseră şi se îmbrăcaseră, pragmatismul începuse să se interpună între ei cu fiecare închidere de fermoar şi de nasture. Realitatea se instala încetul cu încetul, domolindu-le pasiunea la fel de mult ca răcoarea nopţii.

Monk îi aruncă o privire.

Kat purta pantaloni bleumarin, o bluză albă şi o jachetă cu blazonul U.S. Navy pe spate. Emanând un aer de profesionistă, arăta la fel de spilcuită ca şi pantofii ei negri de piele din picioare. În schimb, Monk purta adidaşi negri Reebok, blugi închişi la culoare şi un pulover pe gât de culoare bej, iar pe cap o şapcă de baseball cu însemnele Chicago Cubs.

— Până când o să ştiu cu siguranţă, continuă Kat, aş prefera să păstrăm tăcerea cu privire la sarcină.

— Ce vrei să spui cu „Până când o să ştiu cu siguranţă?" Până când o să ştii cu siguranţă dacă *vrei* copilul? Până când o să fi sigură în legătură cu *noi?*

Discutaseră aprins tot drumul de la apartamentul lui Kat până la Logan Circle, un fost han victorian transformat în bloc de apartamente şi aflat în apropierea clădirii Capitoliului. În noaptea aceasta, scurta plimbare făcută pe jos părea interminabilă.

— Monk…

El se opri. Întinse o mână, după care o lăsă în jos. Cu toate astea, se opri şi ea.

El o privi drept în ochii.

— Spune-mi, Kat.

— Vreau să fiu sigură că sarcina… nu ştiu… *că ține.* Să fie mai avansată înainte să spun cuiva.

Ochii ei scânteiară în lumina lunii, aproape în lacrimi.

— Iubito, tocmai de-asta ar trebui să le spunem tuturor. Veni mai aproape de ea şi îi puse o mână pe burtică. Ca să protejăm ce creşte aici.

Ea se întoarse, cu mâna lui în jurul taliei ei.

— Şi pe deasupra poate c-ai avut dreptate. Cariera mea… poate că nu-i momentul potrivit.

Monk oftă.

— Dacă toți copiii ar fi născuți numai la momentul potrivit, lumea ar fi un loc mult mai gol.

— Monk, nu eşti corect. Nu-i vorba de cariera ta.

— Pe naiba, nu e. Nu crezi că un copil o să-mi schimbe viața, opțiunile mele de-aici încolo? Schimbă totul.

— Exact. Asta mă sperie cel mai mult.

Se lipi de el. Monk o cuprinse în brațe.

O să trecem prin asta împreună, îi şopti el. Îți promit.

— Cu toate astea, aş prefera să păstrăm totul sub tăcere… cel puțin câteva zile. Nici măcar n-am fost la un doctor. Poate că testul de sarcină este greşit.

— Câte teste ai încercat?

Ea se lipi şi mai mult de el.

— Ei bine?

— Cinci, îi şopti ea.

— Cinci? se miră el nereuşind să-şi rețină amuzamentul din voce.

Ea îl lovi uşor în coaste. Îl duru.

— Nu face mişto de mine.

El o simți după voce că zâmbeşte.

Îşi încolăci brațele strâns în jurul ei.

— Bine. Pentru moment o să fie secretul nostru.

Ea se întoarse în brațele lui şi îl sărută, nu apăsat, nu pasional, ci doar în semn de mulțumire. Se separară, însă degetele le rămăseseră încleştate în timp ce-şi continuară drumul.

În față, luminat puternic, se afla destinația lor: castelul Smithsonian. Crenelurile din gresie roşie, turnurile şi turlele

străluceau în întuneric, ca o bornă de hotar anacronică în comparație cu orașul bine organizat din jur. În timp ce clădirea principală găzduia centrul de informații al Institutului Smithsonian, un fost adăpost antibombardament abandonat fusese transformat în centru de comandă al Sigma, unde se afla și sediul DARPA al oamenilor de știință ai armatei în inima grupului de muzee și laboratoare de cercetare de la Smithsonian.

Degetele lui Kat alunecară din ale lui în momentul în care se apropiară de castel.

Monk o studie, încă măcinat de griji.

În ciuda discuției lor, o simți în continuare neliniștită. Era oare și altceva, în afară de copil?

„Până când o să știu sigur."

Ce să știe sigur?

Monk fu chinuit de îngrijorare tot drumul până la birourile subterane ale Sigma. Însă, odată ajunși, scurta prezentare a situației făcută de Logan Gregory, directorul interimar al Sigma, adăugă o nouă serie de motive de îngrijorare.

— Zona este afectată de furtună, iar deasupra întregului Golf al Bengalului sunt prezente furtuni cu descărcări electrice, le explică Logan, din spatele unui birou.

Un șir de monitoare LED de calculator se întindeau de-a lungul unui perete. Pe două dintre ele se puteau citi diverse informații. Unul prezenta date meteo în timp real de la un satelit de deasupra Asiei.

Monk îi pasă lui Kat o fotografie făcută de satelit.

— Sperăm din toată inima să primim veşti înainte de răsăritul soarelui, continuă Logan. Ang Gelu a plecat în zori în Nepal pentru a aduce cu elicopterul personal medical la mănăstire. Au încercat să zboare în timpul pauzei dintre furtuni. E încă devreme. Acolo e abia amiază acum. Aşa că trag nădejde că o să avem în curând informații suplimentare.

Monk şi Kat făcură un schimb rapid de priviri. Fuseseră informați pe scurt despre investigația desfăşurată de directorul organizației. Painter Crowe rămăsese fără mijloace de comunicare de trei zile încoace. După înfățișarea istovită a lui Logan Gregory şi ochii adânciți în orbite, reieșea clar că rămăsese treaz toată perioada. Își purta obișnuitul costum albastru, însă era uşor mototolit la coate şi genunchi, ceea ce însemna, practic, o țintă neîngrijită pentru locțiitorul la comanda Sigma. Părul blond țepos şi pielea bronzată îi dădeau întotdeauna un aer tineresc, însă în

noaptea aceasta, semnele celor patruzeci şi ceva de ani erau evidente: ochi umflați, paloare cadaverică şi o pereche de cute între ochi la fel de adânci ca Marele Canion.

— Ce ştim despre Gray? întrebă Kat.

Logan lovi ferm cu palma dosarul, punând astfel punct chestiunii anterioare. Eficient ca întotdeauna, scoase un al doilea dosar şi îl deschise.

— Acum o oră s-a înregistrat o tentativă de omor la adresa comandorului Pierce.

— Poftim? întrebă Monk aplecându-se în față, puțin cam brusc. Şi-atunci ce-i cu toate rapoartele alea privind starea vremii?

— Calmează-te. E-n siguranță şi aşteaptă întăriri, spuse Logan şi le prezentă rapid succesiunea evenimentelor din Copenhaga, inclusiv cum supraviețuise Gray. Monk, am făcut toate aranjamentele ca să i te poți alătura comandorului Pierce. Avem un avion în aşteptare în Dulles, programat să decoleze în nouăzeci şi două de minute.

Monk trebui să-l creadă pe cuvânt. Nici măcar nu se uitase la ceas.

— Doamnă căpitan Bryant, continuă Logan, întorcându-se spre Kat. Pe durata interimatului, aş vrea să te țin aici ca să monitorizăm situația din Nepal. Am luat legătura cu ambasada noastră din Katmandu. O să ne folosim de experiența dumitale în domeniul informațiilor interne şi externe.

— Bineînțeles, domnule.

Brusc, Monk se bucură că Kat avansase în ierarhia informațiilor. Avea să fie mâna dreaptă a lui Logan pe durata acestei crize. El, unul, prefera să o ştie aici, în siguranță, la adăpost sub castelul Smithsonian, decât afară pe teren. Avea un motiv în minus pentru care să-şi facă griji.

Văzu că acum Kat se uită la el. Avea o privire uşor mânioasă, ca şi cum ar fi putut să-i citească gândurile. El îşi păstră expresia impasibilă.

Logan se ridică în picioare.

— Atunci o să vă las pe amândoi să vă pregătiți.

Le deschise uşa biroului său, dându-i practic afară.

De îndată ce uşa se închise în urma lor, Kat îl apucă de braț, deasupra cotului, strângând cu putere.

— Te duci în Danemarca?

— Da şi ce?

— Cum rămâne...?

Îl trase în toaleta femeilor. Era goală la acea oră târzie.

— Cum rămâne cu copilul?

— Nu înțeleg. Ce-are a face…?

— Dacă ți se întâmplă ceva?

El clipi, privind-o pieziş.

— N-o să mi se întâmple nimic.

Ea îi ridică mâna cealaltă, scoțându-i la iveală proteza.

— Vezi bine că nu eşti indestructibil.

El îşi lăsă mâna în jos, ascunzând-o pe jumătate la spate. Roşi.

— E o operațiune simplă. O să-l ajut pe Gray până îşi termină treaba acolo. Adică până apare şi Rachel în oraş. Mai mult ca probabil o să fiu dădaca lor. După aceea o să mă întorc cu primul zbor.

— Dacă e atât de lipsită de importanță, lasă pe altcineva să se ducă. Pot să-i spun lui Logan că am nevoie de ajutorul tău aici.

— De parcă o să creadă aşa ceva.

— Monk…

— Mă duc, Kat. Tu eşti cea care vrea să păstreze tăcerea cu privire la sarcină. Eu, unul, vreau s-o urlu în gura mare lumii întregi. Oricum, fiecare avem nişte îndatoriri. Tu pe-ale tale. Eu pe-ale mele. Şi, crede-mă, n-o să fiu nechibzuit, o asigură el, punându-i o mână pe burtă. O să-mi apăr fundul pentru noi trei.

Ea îi acoperi mâna cu a ei şi oftă.

— Ei bine, e un fund al naibii de drăguț.

El îi zâmbi. Ea îi zâmbi la rândul ei larg, însă el remarcă oboseala şi îngrijorarea din ochii ei. Nu avea decât un răspuns pentru asta.

Se lipi de ea, atingându-şi buzele şi îi şopti printre ele.

— Îți promit.

— Ce-mi promiți? întrebă ea, trăgându-se uşor înapoi.

— Totul, răspunse el şi o sărută apăsat.

Şi vorbea serios.

— Poți să-i spui lui Gray, îi zise ea când se desprinseră în cele din urmă din îmbrățişare. Atâta timp cât îl pui să jure că o să păstreze secretul.

— Pe bune? întrebă el cu ochii strălucind, care mai apoi se îngustară. De ce?

Ea se îndreptă în spatele lui spre oglindă, dar nu înainte de a-l plesni peste fund.

— Vreau ca şi el să aibă grijă de fundul tău.

— E-n regulă. Însă nu cred că el o să încerce să mă lovească la

fel.

Ea scutură din cap şi îşi studie faţa în oglindă.

— Ce-o să mă fac cu tine?

El se duse în spatele ei şi o cuprinse de talie.

— Ei bine, potrivit spuselor domnului Gregory, mai am nouăzeci şi două de minute la dispoziţie.

12.15 P.M.
HIMALAYA

Lisa îl urma grăbită pe Painter. Cu agilitatea unei capre negre, acesta mergea înainte în josul unei pante abrupte, pline de bolovani şi acoperite de o suprafaţă înşelătoare de pietriş îngheţat. Deasupra lor, zăpada cădea, învăluindu-i într-un nor gros, mişcător, care le reducea vizibilitatea la câteva zeci de centimetri şi crea o lumină cenuşie, ciudată. Valea adâncă în care coborâseră se întindea în partea opusă direcţiei vântului.

Cu toate acestea, era imposibil să scape de frigul pătrunzător de afară. Deşi era îmbrăcată cu jacheta de furtună şi avea mănuşi, tremura. Chiar dacă mergeau de mai puţin de o oră, dogoarea mănăstirii în flăcări era o amintire îndepărtată. Simţea pielea feţei care îi rămăsese expusă aspră şi arsă de vânt.

Cu siguranţă Painter o ducea şi mai rău. Îşi trăsese pe el o pereche de pantaloni groşi şi nişte mănuşi de lână cu un deget, pe care le luase de la unul dintre călugării morţi. Însă nu avea glugă pe cap, doar un fular legat peste jumătatea inferioară a feţei. Respira împrăştiind vălătuci de abur în aerul îngheţat.

Trebuiau să găsească un adăpost.

Şi cât mai curând.

Painter îi dădu mâna după ce ea alunecă pe o porţiune extrem de abruptă şi o ţinu strâns lângă el. Ajunseseră pe fundul văii. Se unduia în depărtare, mărginită de pereţi abrupţi.

Zăpada proaspătă se depusese deja aici, ajungând cam de douăzeci şi cinci de centimetri grosime.

Avea să fie greu de mers în continuare fără bocanci de zăpadă.

Ca şi cum i-ar fi ghicit îngrijorarea, Painter îi arătă înspre una dintre laturile strâmtorii înguste. Acolo, exista o protuberanţă, un perete ieşit cumva în afară, oferind astfel adăpost împotriva furtunii. Porniră într-acolo, înotând prin nămeţi.

Odată ajunşi sub lespede, totul li se păru mai uşor.

Ea aruncă o privire înapoi. Urmele paşilor lor se umpleau deja cu zăpadă proaspătă. În câteva minute aveau să dispară. Deşi cu siguranță acest aspect avea să-i ajute să scape de orice urmăritori, îi dădea o senzație teribilă de neliniște. Era ca şi cum urmele propriei lor existențe fuseseră şterse de pe fața pământului.

Se întoarse.

— Ai idee unde mergem?

Se trezi vorbind în şoaptă nu atât de teamă să nu-şi dezvăluie prezența, cât din cauza vuietului intimidant al furtunii.

— Aşa şi aşa, răspunse Painter. Teritoriile astea de graniță nu au fost cartografiate în detaliu. Multe dintre ele nu au fost niciodată călcate de picior omenesc. Îşi flutură un braț. Când am ajuns aici, am studiat câteva fotografii făcute din satelit, însă nu sunt utile. Terenul este prea accidentat. Ceea ce face foarte dificilă orice încercare de monitorizare.

Mai făcură câțiva paşi.

Apoi Painter îi aruncă o privire în urmă.

— Ştiai că în 1999 au descoperit aici Shangri-La?

Lisa îl privi cu atenție. Nu-şi dădea seama dacă zâmbea în spatele fularului, încercând să-i risipească frica.

— Shangri-La… ca *Orizontul pierdut?*

Îşi amintea filmul şi cartea. Un paradis utopic pierdut, înghețat în timp în Himalaya.

Întorcându-se cu spatele, el continuă să meargă şi începu să-i explice.

— Doi exploratori de la *National Geographic* au descoperit nişte chei extrem de adânci în munții Himalaya, la câteva sute de kilometri sud de locul acesta, adăpostite sub un pinten muntos, un loc care nu apărea pe hărțile făcute din satelit. Pe fundul acestor chei se afla un paradis subtropical. Cascade, brazi şi pini, pajişti acoperite cu rododendroni, pâraie mărginite de pajişti de trifoi şi diferite tipuri de conifere. Un peisaj verde, sălbatic şi plin de viață, înconjurat din toate părțile de gheață şi zăpadă.

— Shangri-La?

El ridică din umeri.

— Asta aşa, ca o dovadă că ştiința şi sateliții nu dezvăluie întotdeauna ce vrea să ascundă universul.

De-acum deja le clănțăneau dinții. Chiar şi simplul efort de a vorbi le tăia răsuflarea şi irosea căldură. Trebuiau să-şi găsească propriul Shangri-La.

Merseră mai departe în linişte. Ninsoarea se înteți şi mai tare.

După alte zece minute, ajunseră într-un loc în care valea vira brusc într-o parte transformându-se într-o potecă îngustă şi sinuoasă.

Ajungând în colțul respectiv, protuberanța care-i protejase până atunci se termină.

Se opriră în loc, uitându-se disperați la ce urma.

Poteca îngustă şi sinuoasă cobora abrupt de aici, devenind din ce în ce mai largă şi mai deschisă. În fața lor cădea un văl de zăpadă care umplea pământul. Printre palele de vânt ce-i loveau din când în când, văzură în depărtare, sub ei, o vale largă şi adâncă.

Nicidecum Shangri-La.

În fața lor se înălțau o mulțime de stânci zimțate, acoperite de gheață şi bătute de viscol, prea abrupte să poată fi traversate fără frânghii. Un pârâu se rostogolea prin peisajul accidentat, formând o mulțime de cascade de mare înălțime, acum înghețate complet, parcă încremenite în timp.

Dincolo de el, ascunse de zăpadă şi ceață înghețată, se întindeau nişte chei adânci, cărora din locul acesta nu li se vedea fundul. Capătul lumii.

— Găsim noi o cale să coborâm de aici, spuse Painter clănțănind din dinți.

Se avântă din nou în ghearele furtunii. Cufundându-se în zăpadă până deasupra gleznelor şi apoi deasupra gambelor, Painter încercă să-i croiască o potecă pentru a-l urma.

— Stai, spuse ea.

Îşi dădea seama că nu avea cum să mai reziste prea mult. O adusese până aici, însă nu aveau echipamentul necesar pentru a merge mai departe.

— Uite-aici.

Îl conduse spre peretele stâncii. Era un loc cât de cât mai adăpostit.

— Unde...? încercă el să întrebe, însă nu putu să continue din cauza clănțănitului incontrolabil.

Ea arătă către locul unde pârâul înghețat trecea peste culmea de deasupra.

Taski Şerpaşul îi învățase diferite modalități de supraviețuire în inima muntelui. Fusese una dintre cele mai serioase lecții ale sale. Găsirea unui adăpost.

Ştia pe de rost care erau cele mai bune cinci locuri în care să caute.

Lisa traversă până în locul unde cascada de gheață ajungea la nivelul lor. După cum i se spusese, căută porțiunea în care stânca neagră se unea cu gheața albă-albăstruie. Din câte le povestise călăuza, topirea zăpezilor vara transforma cascadele din Himalaya în torente puternice, în stare să sape în piatră locaşuri adânci. Şi până la sfârşitul verii, apa se retrăgea încet şi apoi îngheța la loc, adesea lăsând un spațiu gol în urmă.

Uşurată, văzu că nici această cascadă nu făcea excepție de la regulă.

Îi mulțumi în gând lui Taski şi tuturor strămoşilor lui.

Lovi cu cotul o bucată de gheață până căzu, lărgind o gaură neagră între gheață şi perete. Dincolo de ea se deschidea o mică peşteră.

Painter i se alătură.

— Stai să ne asigurăm că nu e nici un pericol.

Întorcându-se pe o parte, se strecură înăuntru şi dispăru.

Un moment mai târziu, se aprinse o rază care lumină cascada.

Lisa se uită prin deschizătură.

Painter se afla la câțiva paşi mai încolo, cu lanterna în mână. Mătură cu raza de lumină mica nişă.

— Pare să fie în regulă. Ar trebui să putem să ne adăpostim aici o perioadă.

Lisa se împinse ca să i se alăture. Feriți de vânt şi zăpadă, deja li se părea mai cald.

Painter stinse lanterna. Nu era nevoie de o sursă de lumină.

Peretele de gheață părea să absoarbă lumina zilei pe care furtuna o lăsa să treacă şi chiar o amplifica. Cascada înghețată împrăştia în jur scântei de lumină.

Painter se întoarse cu fața la ea, cu ochii lui extraordinar de albaştri, asortați perfect cu gheața strălucitoare. Îi cercetă fața căutând urme de degerături. Muşcătura viscolului îi făcuse pielea roşie ca focul. Ea îi remarcă trăsăturile de amerindian. Contrastând puternic cu ochii albaştri.

— Mulțumesc, spuse Painter. Probabil că prin asta ne-ai salvat viețile.

Ea ridică din umeri privind în altă parte.

— Îți rămăsesem datoare.

Cu toate astea, în ciuda cuvintelor sale nepăsătoare, ceva din ea se înmuie auzind cuvintele lui de mulțumire – chiar mai mult decât s-ar fi aşteptat.

— De unde ai ştiut cum să găseşti...? Ultimele cuvinte ale lui

Painter se pierdură într-un strănut puternic. Hapciu!

Lisa îşi scutură rucsacul de pe umăr.

— Destul cu întrebările. Amândoi trebuie să ne încălzim.

Îşi desfăcu trusa medicală şi scoase o pătură termoizolantă. În ciuda aparentei sale subțirimi, materialul din care era făcută avea să rețină nouăzeci la sută din căldura pe care o radia corpul său. Şi nu conta numai pe căldura corpului.

Scoase un radiator catalitic compact, piesă esențială în bagajul unui alpinist.

— Stai jos, îi ordonă lui Painter, întinzând pătura pe piatra rece.

Epuizat, el nu se opuse.

Ea i se alătură şi trase pătura peste amândoi, formând un fel de cocon.

În interior, apăsă butonul de aprindere electrică al radiatorului Coleman Sport-Cat. Dispozitivul fără flacără funcționa cu un mic cilindru de butan care ținea paisprezece ore. Folosindu-l cu grijă, intermitent, împreună cu pătura termoizolantă, puteau să reziste două sau trei zile.

Painter tremura lângă ea în timp ce radiatorul începea să se încălzească.

— Scoate-ți mănuşile şi bocancii, spuse ea făcând acelaşi lucru. Încălzeşte-ți mâinile deasupra radiatorului şi masează-ți degetele de la mâini şi de la picioare, nasul, urechile.

— Ca să n… nu… de… degere.

Ea dădu din cap.

Pune cât de mult material textil poți între tine şi piatră ca să limitezi pierderile de căldură prin contact.

Se dezbrăcară şi umplură culcuşul cu mesada de fulgi şi lână a jachetei.

Curând, locul deveni aproape plăcut.

— Am câteva batoane energizante, spuse ea. Şi putem să topim zăpadă ca să avem apă.

— Ca un soldat adevărat pregătit pentru supraviețuire, comentă Painter puțin mai sigur pe sine, simțind cum îi revine optimismul pe măsură ce se încălzeau.

— Însă nimic din toate astea nu va opri un glonț, spuse ea.

Se uită la el, aproape nas în nas sub pătură.

Painter oftă şi dădu din cap. Erau la adăpost de frig, însă nu şi de pericole. Furtuna, o amenințare mai înainte, le oferise o anumită protecție. Dar ce avea să se întâmple în continuare?

Nu aveau nici un mijloc de comunicare.

— O să rămânem ascunşi, spuse Painter. Cei care au incendiat mănăstirea n-o să poată să ne dea de urmă. Când se va opri furtuna, o să vină echipaje de căutare. Să sperăm că la bordul unor elicoptere de salvare. Ne putem semnaliza prezența cu dispozitivul fosforescent pe care l-am văzut în rucsacul tău.

— Şi să sperăm că salvatorii vor ajunge la noi înaintea celorlalți.

El se întinse şi îi strânse uşor genunchiul. Ea aprecie faptul că nu-i spusese nici o vorbă de încurajare care să o amăgească şi că nu încercase să îndulcească amarul situației în care se aflau. Mâna ei pipăi după a lui şi o apucă strâns. Era o încurajare suficientă.

Rămaseră tăcuți, fiecare pierdut în gândurile lui.

— Cine crezi că sunt? întrebă ea încet în cele din urmă.

— Habar n-am. Dar l-am auzit pe bărbat înjurând când m-am aruncat asupra lui. În germană. M-am simțit ca şi cum m-aş fi lovit de un tanc.

— Germană? Eşti sigur?

— Nu sunt sigur de nimic. Probabil un mercenar. În mod evident, avea pregătire militară.

— Stai, spuse Lisa.

Se răsuci ca să-şi ia rucsacul.

— Aparatul meu.

Painter se ridică în capul oaselor slăbind strânsoarea deasupra unui colț de pătură. O trase în interior mai bine ca să închidă deschizătura.

— Crezi că s-ar putea să ai o poză cu el?

— Ca să pornească blițul intermitent, am setat aparatul de fotografiat să tragă cadru după cadru. Când este setat astfel, aparatul digital prinde cinci cadre pe secundă. Nu ştiu ce a reuşit să capteze.

Se întoarse, butonând aparatul.

Umăr lângă umăr, se holbară la micul ecran LED de pe spatele aparatului. Ea ajunse la ultimele fotografii făcute. Cele mai multe erau înceţoşate, însă, pe măsură ce treceau de la una la alta, era ca şi cum priveau reluarea cu încetinitorul a filmării evadării lor: reacția surprinsă a asasinului, brațul lui ridicat instinctiv pentru a-şi proteja ochii, focul pe care-l trăsese în timp ce ea se ghemuise în spatele butoiului, momentul în care Painter se aruncase asupra lui.

Câteva fotografii surprinseseră porțiuni disparate ale chipului bărbatului. Punând bucățile una lângă alta, obținură o imagine cât

de cât clară: un păr blond aproape alb, o frunte de brută, o bărbie proeminentă. Ultima fotografie fusese probabil făcută în momentul în care ea sărise peste Painter şi asasin. Prinsese o imagine de aproape a ochilor lui, cu ochelarii cu infraroşu căzuți pe o ureche. În ei ardea o furie sălbatică, accentuată şi de pupilele roşii în lumina blițului.

Lisei îi veni în minte imaginea lui Relu Na, ruda îndepărtată a lui Ang Gelu, cel care îi atacase cu o seceră. Ochii călugărului nebun ardeau exact la fel.

Simți cum i se face pielea de găină şi de data asta fără nici o legătură cu frigul.

Mai observă ceva la ochii lui.

Nu aveau aceeaşi culoare.

Unul era de un albastru înghețat şi strălucea.

Celălalt era alb stins.

Poate că era din cauza modului în care căzuse lumina blițului...

Lisa apăsă săgeata care dădea imaginile înapoi şi navigă printre fotografiile de la început. Merse la ultima fotografie stocată în memoria aparatului înaintea celor făcute în pivniță, înfățişa un perete mâzgălit cu sânge. Uitase că o făcuse.

— Ce-i aia? întrebă Painter.

Ea îi relatase deja trista poveste a starețului mănăstirii, Lama Khemsar.

— Asta scria bătrânul călugăr pe perete. Părea să fie acelaşi set de semne. Iar şi iar.

Painter se apropie şi mai tare de ecran.

— Poți să măreşti imaginea?

Ea făcu întocmai, deşi odată cu mărirea dispărea ceva din claritatea imaginii.

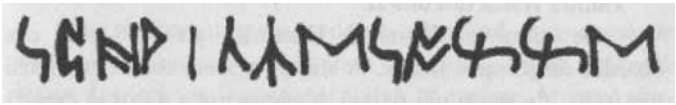

Painter se încruntă.

— Nu sunt semne tibetane sau nepaleze. Uite cât de ascuțite sunt. Seamănă mai mult cu runele nordice sau ceva de genul acesta.

— Crezi?

— Poate.

Painter se lăsă pe spate gemând obosit.

— Oricum ar fi, te face să-ți pui întrebarea dacă Lama Khemsar ştia mai multe decât lăsa să se vadă.

Lisa îşi aminti ceva ce nu apucase să-i spună lui Painter.

— După ce bătrânul călugăr şi-a tăiat gâtul, pe pieptul lui am găsit scrijelit un simbol. Nu m-am gândit prea mult la el considerându-l tot un semn de nebunie sau o coincidență. Însă acum nu mai sunt chiar aşa de sigură.

— Cum arăta? Poți să-l desenezi?

— Nu e nevoie. Era o svastică.

Painter ridică uimit din sprâncene.

— O svastică?

Cred că da. Oare e posibil să-şi fi amintit ceva din trecut şi să scoată la iveală o traumă adânc îngropată în memoria lui?

Lisa îi spuse povestea rudei lui Ang Gelu. Cum Relu Na fugise de la rebelii maoişti, traumatizat de cruzimea lor neînchipuită cu care tăiau cu secera brațele şi picioarele țăranilor nevinovați. Apoi Relu Na făcuse exact acelaşi lucru în momentul în care-şi pierduse mințile şi ieşise la iveală trauma emoțională pe care o suferise.

Când termină, Painter se încruntă.

— Lama Khemsar avea cam şaptezeci şi cinci de ani. Asta înseamnă că era adolescent în timpul celui de-al Doilea Război Mondial. Deci e posibil. Naziştii trimiseseră expediții de cercetare în Himalaya.

— Aici? De ce?

Painter ridică din umeri.

— Se spune că Heinrich Himmler, şeful SS-ului, era obsedat de ştiințele oculte. A studiat textele vedice străvechi din India, de acum mii de ani. Nenorocitul a ajuns să creadă că munții ăştia au fost odinioară leagănul rasei ariene originale. A trimis aici expediții în căutare de dovezi. Bineînțeles că îi cam lipsea o doagă.

Lisa îi zâmbi.

— Şi totuşi, poate că bătrânul Lama a avut câteva întâlniri nefericite cu una dintre acele prime expediții. Poate că le-a fost şi călăuză sau ceva de genul acesta.

— Poate. Însă nu vom şti niciodată. Indiferent ce secrete avea, au murit odată cu el.

— Poate că nu. Poate că asta încerca să facă acolo, în camera lui. Să scoată la iveală ceva oribil. Subconştientul său încerca să se debaraseze de vinovăție dezvăluind ce ştia.

— Sunt mulți de poate. Painter se frecă pe frunte. Mai am eu unul. *Poate* că erau doar nişte aiureli.

Lisa nu avea nici un argument ca să-l contrazică. Oftă, simțindu-se din ce în ce mai sfârşită, pe măsură ce se estompa efectul adrenalinei.

— Te-ai încălzit?

— Da, mulțumesc.

Ea închise radiatorul.

— Trebuie să economisim butanul.

El încuviință din cap abia înăbuşindu-şi un căscat adânc.

— Ar trebui să dormim puțin, spuse ea. Să facem cu rândul.

Câteva ore mai târziu, Painter se trezi tresărind. Cineva îl zgâlțâia. Se ridică în capul oaselor din locul unde se cuibărise lângă perete. Afară era întuneric. Peretele de gheață din fața lui era la fel de negru ca şi stânca.

Măcar se părea că furtuna se mai domolise.

Ce s-a întâmplat?

Lisa desfăcuse pătura într-o parte.

Ridică un braț şi şopti.

— Stai.

El se dădu mai aproape de ea, alungând orice urmă de somn. Stătu aşa cam o jumătate de minut. Nu se întâmplă nimic. Într-adevăr, furtuna se părea că cedase. Vuietul vântului dispăruse. Dincolo de hruba în care se aflau ei, o linişte înghețată se aşternuse peste culmi şi văi. Îşi încordă auzul ca să desluşească orice zgomot nelalocul lui.

Cu siguranță, ceva o speriase pe Lisa.

Îi putea simți groaza. Practic o emana prin fiecare por al trupului ei încordat.

— Lisa, ce s-a…?

Brusc, peretele de gheață sclipi luminându-se puternic, ca şi cum pe cerul de afară s-ar fi aprins artificii. Nu se auzea nici un zgomot. Razele măturară cascadele înghețate şi trecură mai departe. Apoi gheața se întunecă din nou.

— Luminile fantomă… şopti Lisa şi se întoarse către el.

Lui Painter îi veni numaidecât în minte ce se petrecuse cu trei nopți în urmă. Când începuseră toate astea. *Boala, satul, nebunia din mănăstire*. Îşi aminti ce spusese mai devreme Lisa. Apropierea de luminile ciudate era direct proporțională cu gravitatea simptomelor.

Iar acum ei se aflau în inima ținuturilor blestemate.

Mai aproape ca oricând.

În timp ce Painter îşi continua veghea, cascada înghețată sclipi

din nou în lumina aceea strălucitoare şi mortală. Luminile fantomă apăruseră din nou.

5
CEVA PUTRED

6.12 P.M.
COPENHAGA, DANEMARCA

Nimic nu începe la timp în Europa?

Gray se uită la ceasul de la mână.

Licitația fusese inițial programată să înceapă la ora cinci fix.

Poate că trenurile şi autobuzele erau suficient de eficiente ca să-ți potriveşti ceasul după orarul lor, însă când venea vorba de programul unor evenimente, nimeni nu mai ştia nimic. Trecuse de ora şase. Se convenise apoi ca licitația să înceapă în jur de 6.30, pe fondul întârzierilor din traficul aerian către Copenhaga provocate de o furtună pe Marea Nordului.

Ofertanții încă mai soseau.

Înainte de apusul soarelui, Gray se postase în balconul de la etajul al doilea al hotelului Scandic Webers. Acesta se afla peste drum de Casa de Licitații Ergenschein, o clădire modernă cu patru etaje, care aducea mai mult a galerie de artă decât a casă de licitații, construită în stilul danez minimalist, numai din sticlă şi lemn alb. Licitația urma să aibă loc în subsolul casei.

Şi, cu puțin noroc, în curând.

Gray căscă şi se întinse.

Mai devreme, trecuse pe la hotelul de lângă Nyhavn la care se cazase inițial, îşi strânsese rapid echipamentul de supraveghere, achitase şi predase cheile de la cameră. Sub un nou nume, cu o nouă carte de credit Maşter Card, se înregistrase la acest hotel. De aici se bucura de o imagine panoramică asupra Pieței Centrale a oraşului Copenhaga, iar de la balconul camerei, putea să audă râsetele îndepărtate ale oamenilor şi muzica unuia dintre cele mai vechi parcuri de distracții din lume, Tivoli Gardens.

Avea în față un laptop deschis, iar alături un hot dog pe jumătate mâncat, cumpărat de la un vânzător ambulant. Singura lui masă pe ziua aceea. În ciuda zvonurilor, viața unui agent operativ nu însemna doar cazinouri în Monte Carlo şi restaurante bune. Cu toate astea, era un hot dog foarte gustos, deşi costase aproape cinci dolari americani.

Imaginea de pe ecranul laptopului tremura, în timp ce camera de luat vederi cu senzori de mişcare făcu o serie rapidă de fotografii. Prinsese deja în cadru imaginea a mai bine de douăzeci de participanți: bancheri scorțoşi, europeni disprețuitori, un trio format din indivizi cu cefe de taur îmbrăcați în costume lucioase ce aveau parcă aplicată pe frunte ştampila de mafiot, o femeie scundă şi îndesată cu aer de profesoară şi un grup de parveniți îmbrăcați în alb cu nişte şepci asemănătoare celor de marinar. Bineînțeles că aceştia din urmă vorbeau engleza americană. Destul de zgomotos.

Clătină din cap.

Era imposibil să-şi mai facă apariția prea mulți oameni.

O limuzină lungă de culoare neagră trase în față casei de licitație. Din ea coborâră două personaje. Cei doi erau înalți şi zvelți, îmbrăcați în costume negre Armani. Un el şi o ea. El avea la gât o cravată albastru-deschis. Ea purta o bluză de mătase de culoare asemănătoare. Amândoi erau tineri, având cel mult în jur de douăzeci şi cinci de ani. Însă se mişcau de parcă ar fi fost mai în vârstă. Poate că de vină era părul lor albit artificial, aranjat aproape identic, scurt, lipit parcă de scalp, care-i făcea să arate ca nişte staruri de cinema din epoca filmului mut din anii douăzeci. Înfățişarea şi comportamentul le dădea o eleganță şi o suplețe fără vârstă. Nu zâmbeau, dar nici nu etalau un aer glacial. Chiar şi în imaginile de pe camerele de luat vederi, ochii lor străluceau uşor şăgalnici.

Portarul le ținu uşa deschisă.

Amândoi înclinară din cap – din nou nu foarte călduros, doar ca un semn de mulțumire față de gestul omului. Dispărură înăuntru. Portarul intră după ei, întorcând o plăcuță. În mod clar, acesta fusese ultimul cuplu şi pesemne întârzierea lor reprezentase motivul pentru care începerea licitației fusese amânată.

Cine erau cei doi?

Îşi reținu curiozitatea. Primise nişte ordine de la Logan Gregory.

Revăzu fotografiile ca să se asigure că avea imagini clare ale fiecărui participant în parte. Mulțumit, salvă fişierul pe un stick de memorie şi îl vârî în buzunar. Acum tot ce mai avea de făcut era să aştepte să se încheie licitația. Logan trăsese nişte sfori ca să facă rost de o copie a listei cu articolele scoase la vânzare şi cu numele ofertanților care reuşeau să le achiziționeze. În mod cert, o parte din ele aveau să fie pseudonime, însă informațiile urmau să fie transmise celor din divizia americană antiterorism şi, în cele din urmă, celor de la Europol şi de la Interpol. Era posibil ca Gray să

nu ajungă niciodată să afle ce se întâmplase cu adevărat aici.

Şi nici motivul pentru care fusese atacat. Şi nici motivul pentru care Grette Neal fusese ucisă.

Gray se forță să-şi descleşteze pumnii. Întreaga după-amiază se chinuise să facă asta, însă acum se calmase şi ajunsese să accepte constrângerile la care îl supunea Logan. N-avea nici cea mai vagă idee despre ceea ce se petrecea cu-adevărat acolo, iar să acționeze în pripă ar fi însemnat să provoace moartea altor oameni.

Cu toate astea, se simțea copleşit de vinovăție. Îşi petrecuse cea mai mare parte a după-amiezii fâțâindu-se de colo-colo prin camera de hotel. Ultimele zile îi reveniseră în minte iar şi iar, la nesfârşit.

Dacă ar fi fost mai atent de la început… dacă şi-ar fi luat mai multe măsuri de precauție…

Telefonul îi vibră în buzunar. Îl scoase şi se uită la numărul de la care era apelat. Slavă Domnului Deschise clapeta telefonului, se ridică în picioare şi se duse la balustrada balconului.

— Rachel… mă bucur că m-ai sunat.

— Ți-am primit mesajul. Totul e în regulă?

În vocea ei simți atât neliniştea de natură personală, cât şi curiozitate profesională. Nu făcuse decât să-i lase un mesaj scurt pe telefonul mobil, avertizând-o asupra faptului că întâlnirea lor va trebui amânată. Nu intrase în detalii. În ciuda relației lor, în ecuație erau implicate şi probleme privind siguranța misiunii.

— Sunt bine. Însă Monk e-n avion în drum spre mine. O să ajungă aici puțin după miezul nopții.

— Eu tocmai am ajuns în Frankfurt, spuse Rachel. Mă pregăteam pentru zborul spre Copenhaga. Mi-am verificat mesajele după ce-am aterizat aici.

— Încă o dată, îmi pare rău…

— Aşadar, ar trebui să mă întorc?

Se temea s-o implice în vreun fel în toate astea.

— Ar fi cel mai bine. O să trebuiască să reprogramăm totul. Probabil că, dacă lucrurile se calmează aici, o să reuşesc să dau o fugă până la Roma să-ți fac o vizită înainte să mă întorc în State.

— Mi-ar plăcea s-o faci.

El îi simți dezamăgirea din voce.

— O să mă revanşez, spuse el, sperând că era o promisiune pe care să o poată respecta.

Ea oftă nu de iritare, ci înțelegătoare. Nu erau naivi în legătură cu relația lor la distanță. Două continente, două cariere.

Însă erau dornici să o continue... să vadă unde ar putea să ducă.

— Sperasem că vom avea şansa să stăm de vorbă, şopti Rachel.

Ştia ce voia să spună, desluşind înţelesul mai profund din spatele cuvintelor ei. Trecuseră prin multe împreună, văzuseră ce era bun şi rău în celălalt şi, cu toate astea, în ciuda distanţei, nici unul din ei nu voia să renunţe. De fapt, amândoi ştiau că era momentul să discute următorul pas.

Scurtarea distanţei dintre ei.

Probabil că era unul dintre motivele pentru care stătuseră atâta timp separaţi de la ultima întâlnire. Un fel de recunoaştere tacită a faptului că amândoi aveau nevoie de timp de gândire. Acum era timpul să dea cărţile pe faţă.

Să meargă mai departe sau nu.

Însă oare el avea un răspuns? O iubea pe Rachel. Era gata să-şi întemeieze o familie cu ea. Vorbiseră chiar şi de copii. Cu toate astea... ceva îl neliniştea. Aproape că îl făcea să se simtă uşurat că amânaseră întâlnirea de-aici. Nu era frică. Şi-atunci ce era?

Poate că *ar fi* mai bine să stea de vorbă.

— O să ajung la Roma, rosti el. Îţi promit.

— O să te fac să te ţii de promisiune. O să bag la cuptor să fie calzi şi nişte *vermicelli allapanna* de la Uncie Vigor's.

El simţi cum tensiunea din vocea ei se mai domoleşte.

— Mi-e dor de tine, Gray. Noi...

Următoarele cuvinte fură întrerupte de claxonul strident al unei maşini.

Gray îşi aruncă privirea în jos pe stradă. Dedesubt, cineva o luase la fugă peste benzile de circulaţie, fără să-i pese de traficul din jur. O femeie într-o haină de caşmir şi rochie lungă până la glezne, cu părul strâns în coc. Gray aproape că nu o recunoscu. Nu până în momentul în care îl înjură pe şoferul care o claxonase.

Fiona.

Ce mama naibii făcea fata aici?

— Gray...? o auzi pe Rachel în ureche.

Spuse în grabă:

— Îmi pare rău, Rachel... trebuie să plec.

Închise, băgându-şi telefonul mobil în buzunar.

Jos, Fiona se grăbi spre uşa casei de licitaţii şi o împinse cu putere. Gray se întoarse rapid la laptopul său. Camera de luat vederi surprinse imaginea fetei prin uşa de sticlă. Se certa cu portarul. În cele din urmă, bărbatul în uniformă se uită pe o hârtie

pe care ea i-o vârâse în mâini, îşi schimbă expresia feţei şi îi făcu semn cu mâna să intre.

Fiona trecu pe lângă el ca din puşcă şi dispăru. Imaginea de pe camera de luat vederi se întunecă.

Gray îşi plimbă privirea între laptop şi stradă.

„Fir-ar să fie…"

Logan nu avea să fie deloc fericit. Nu era adeptul acţiunilor pripite.

Cu toate acestea, ce-ar face Painter Crowe?

Gray se întoarse în cameră şi-şi dezbrăcă rapid hainele de stradă. Costumul lui era întins pe pat. Pregătit în caz de urgenţă.

În mod sigur Painter n-ar sta cu mâinile în sân.

10.22 P.M.
HIMALAYA

— Trebuie să ne păstrăm calmul, spuse Painter. Stai aici.

În faţa lor, luminile fantomă continuară să se aprindă şi să se stingă, reci şi tăcute, aprinzând cascada îngheţată într-o văpaie de scântei şi apoi pierind în neant. În întunericul ce se lăsă apoi, peştera părea şi mai rece şi mai neagră.

Lisa se ghemui lângă el. Mâna ei o găsi pe a lui şi o apucă într-o strânsoare sălbatică.

De-aia nu s-au deranjat să ne dea de urmă, şopti ea cu răsuflarea întretăiată de spaimă. De ce să se lupte cu furtuna asta dacă puteau foarte bine să aprindă din nou luminile alea blestemate şi să ne iradieze? De ele nu ne putem ascunde.

Painter îşi dădea seama că avea dreptate. Dacă înnebuneau, n-aveau nici cea mai mică şansă de scăpare. Într-o stare de inconştienţă ca aceea, peisajul înşelător din jur şi frigul crâncen aveau să-i ucidă la fel de sigur ca orice glonţ bine ţintit de vreun lunetist.

Însă refuza să-şi piardă speranţa.

Dura câteva ore până se instala nebunia. Nu avea de gând să irosească orele acelea. Dacă puteau ajunge undeva unde să primească ajutor, poate că exista ceva care să facă reversibil efectul luminilor.

— Scăpăm noi şi din asta, spuse el în lipsă de ceva mai bun.

Remarca nu reuşi decât să o enerveze.

— Cum?

Se întoarse spre el în timp ce luminile se aprinseră din nou, împrăştiind în grotă scânteieri de diamant. În ochii Lisei nu se citea chiar groaza pe care şi-o imaginase el. Se vedea că-i era teamă – şi pe bună dreptate – însă ceva din privirea ei rămăsese dur şi neclintit, tot ca strălucirea diamantului.

— Nu mă lua ca pe proşti, îl admonestă Lisa, trăgându-şi mâna din mâna lui. Asta-i tot ce-ți cer.

Painter dădu din cap.

— Dacă se bazează pe radiații sau, mă rog, ce-i aia, ca să ne ucidă, înseamnă că nu supraveghează munții cu foarte multă atenție. Odată furtuna sfârşită, putem să…

Liniştea iernii fu spulberată de o rafală de armă.

Painter prinse privirea Lisei.

Părea că vine din apropiere.

Ca dovadă, câteva gloanțe se înfipseră în peretele de gheață. Painter şi Lisa se dădură înapoi, ghemuindu-se şi mai mult şi aruncând pătura de pe ei. Se traseră înspre partea din spate a micuței peşteri. Nu aveau pe unde să iasă.

Painter observase şi altceva.

Lumina fantomă nu se atenuase aşa cum se întâmplase înainte. Cascada înghețată era în continuare strălucitoare, învăluită în razele acelea mortale. Lumina rămăsese pe loc, țintuindu-i.

Se auzi tunând printr-o portavoce.

— Painter Crowe! Ştim că tu şi femeia sunteți ascunşi acolo!

Vocea poruncitoare aparținea unei femei. Şi avea şi un anumit accent.

— Ieşiți afară! Cu mâinile sus!

Painter o apucă pe Lisa de umăr, strângând-o într-un gest cât se putea de liniştitor.

— Rămâi aici.

Îi arătă hainele pe care şi le scoseseră făcându-i semn să şi le pună. Îşi trase şi el bocancii şi se apropie de deschizătura din gheață. Îşi îți capul afară.

După cum se întâmpla adesea în zonele înalte, furtuna încetase la fel de repede cum se iscase. Cerul negru era plin de stele strălucitoare. Calea Lactee se arcuia deasupra văii neclintite, împietrite în zăpadă şi gheață, învăluite ici-colo în ceață argintie.

Mult mai aproape, lumina unui reflector sfâşia întunericul, cu raza îndreptată exact pe cascada înghețată. Cam la cincizeci de metri de ei, pe o culme mai joasă, se afla o siluetă învăluită în ceață, călare pe un snowmobil şi manevrând reflectorul. Era unul

obişnuit, posibil cu lampă de xenon, judecând după intensitate şi nuanța albăstruie a luminii.

Nu era nici o misterioasă lumină fantomă.

Painter se simți uşurat. Oare asta fusese lumina aceea? Nişte simple vehicule care se apropiau? Painter numără cinci. Numără şi siluetele îmbrăcate în jachete albe, împrăştiate pe culmile inferioare şi de-o parte şi de alta a locului unde se afla el. Toți erau înarmați.

Neavând încotro – dar şi extrem de curios – Painter ieşi din peşteră cu mâinile ridicate. Omul aflat cel mai aproape, o huidumă, veni lângă el cu puşca ridicată. Peste pieptul lui Painter trecu o rază de lumină. O cătare cu laser.

Neînarmat, Painter n-avea de ales decât să rămână nemişcat. Cântări ce şanse avea să încerce să-i smulgă arma bărbatului de lângă el.

Nu prea multe.

Painter prinse privirea bărbatului.

Un ochi de-un albastru înghețat, celălalt alb stins.

Asasinul de la mănăstire.

Îşi aminti forța ieşită din comun a bărbatului. Nu, nu avea prea multe şanse. Şi în plus, având în vedere câți oameni erau aici, ce ar fi putut face chiar dacă reuşea?

De după umărul bărbatului, o siluetă păşi în lumină. O femeie.

Poate aceeaşi care folosise porta-vocea puțin mai devreme. Se întinse şi, cu un singur deget, împinse arma asasinului, forțându-l s-o coboare. Painter se îndoia că vreun bărbat ar fi avut forța să facă asta.

Când femeia veni mai în față, Painter o studie în lumina strălucitoare şi înghețată a reflectorului. Probabil avea puțin sub patruzeci de ani. Părul negru până la umeri, ochii verzi. Era îmbrăcată cu o jachetă albă groasă cu glugă cu blană pe margini. Silueta nu i se ghicea deloc sub jachetă, însă părea zveltă şi se mişca cu paşi elastici.

Dr. Anna Sporrenberg, se prezentă ea şi-i întinse mâna.

Painter se holbă la mănuşa întinsă spre el. Dacă ar fi tras-o înspre el, i-ar fi pus un braț în jurul gâtului şi ar fi încercat să o ia ostatică…

Privirea asasinului din spatele ei îl făcu să renunțe. Se întinse şi strânse mâna femeii. Cum nu-l împuşcaseră încă, putea cel puțin să fie politicos. Le va face jocul dacă asta avea să-l țină în viață. Trebuia să se gândească şi la Lisa.

— Domnule director Crowe, spuse ea. Se pare că de câteva ore toate serviciile de informații caută să afle veşti despre dumneavoastră.

Expresia lui Painter nu se schimbă. Nu vedea nici un motiv pentru care să încerce să-şi ascundă identitatea. Poate chiar ar fi putut să profite de pe urma ei.

— În cazul acesta, ştiți până unde vor merge ca să mă găsească.

— *Naturlich,* încuviință ea din cap, trecând la germană. Dar n-aş conta pe succesul căutărilor lor. Între timp, trebuie să vă rog s-o luați pe tânără şi să veniți cu mine.

Painter se dădu un pas înapoi.

— Dr. Cummings nu are nimic de-a face cu toate astea. E pur şi simplu un medic care a dorit să ajute nişte bolnavi. Nu ştie nimic.

— O să vedem curând cât de adevărat este ceea ce spuneți.

Deci asta era, limpede ca lumina zilei. Erau în viață deocamdată, numai pentru ce se bănuia că ştiau. Şi tot ce ştiau avea să li se smulgă cu forța, în chinuri şi sânge. Painter se gândi să acționeze acum. Să termine cu toate astea. Să aibă parte de o moarte rapidă, în locul unei agonii lungi şi chinuitoare. Deținea prea multe informații importante ca să riște să-i fie smulse prin tortură.

Însă nu era aici de unul singur. Îi veni în minte imaginea Lisei încălzindu-şi mâinile într-ale lui. Atâta vreme cât erau în viață, mai exista o speranță.

Li se alăturară alți paznici. Lisa fu obligată să iasă din peşteră cu armele ațintite spre ea.

Îi conduseră la snowmobile.

Lisa îi prinse privirea, iar în ochii ei citi teamă.

Era hotărât să o apere indiferent ce presupunea asta.

Anna Sporrenberg veni lângă ei în timp ce erau legați.

— Înainte să pornim, dați-mi voie să vorbesc pe şleau. Nu vă putem da drumul. Cred că înțelegeți asta. Nu vă voi da speranțe deşarte. Însă pot să vă promit un sfârşit uşor şi lipsit de dureri.

— Aşa cum au avut călugării, spuse Lisa pe un ton răstit. Am văzut câtă milă ați avut de ei.

Painter încercă să prindă privirea Lisei. Nu era momentul să-şi înfrunte inamicii. Evident, nenorociții ucideau fără să clipească. Prin urmare, amândoi trebuiau să joace rolul prizonierilor cooperanți.

Prea târziu.

Anna se întoarse şi o privi pe Lisa ca şi cum ar fi văzut-o prima

oară. Vocea femeii sună mai puțin rece.

— Chiar *a fost* milă, dr. Cummings. Îl fulgeră cu privirea pe asasinul care stătea în continuare pregătit lângă ei. Nu ştiți nimic despre boala care a lovit mănăstirea. Despre ce orori i-ar fi aşteptat pe călugări. Noi ştim. Moartea lor nu a fost o crimă, ci *eutanasiere.*

— Şi cine v-a dat dreptul să o faceți? întrebă Lisa.

Painter se apropie de ea şi mai tare.

— Lisa, poate că…

— Nu, domnule Crowe. Anna veni lână Lisa. Cine ne-a dat dreptul, spui? Experiența, dr. Cummings. Experiența. Crede-mă când îți spun… moartea lor a fost o binecuvântare, nu un act de cruzime.

— Şi moartea celor care m-au adus aici cu elicopterul? Şi asta a fost o binecuvântare?

Anna oftă ca şi cum ar fi costat-o un efort deosebit să spună ceea ce spunea.

— A fost o alegere dificilă pe care a trebuit să o facem. Munca noastră de aici este prea importantă.

— Dar noi? strigă Lisa în timp ce femeie se întorcea să plece. O să avem parte de o injecție nedureroasă dacă cooperăm. Dar dacă refuzăm să cooperăm?

Anna o luă înspre snowmobil.

— Nu o să vă zdrobim degetele, dacă la asta vă referiți. O să folosim doar droguri. Nu suntem nişte barbari, dr. Cummings.

— Nu, sunteți doar nişte naziști! scuipă Lisa înspre ea. Am văzut svastica!

— Nu fiți naivă. Nu suntem naziști. Anna le aruncă o privire calmă în timp ce încăleca snowmobilul. Nu mai suntem.

6.38 P.M.
COPENHAGA, DANEMARCA

Gray traversă în grabă strada, îndreptându-se spre casa de licitații.

Ce mama naibii era în capul Fionei să dea buzna aici după tot ce se întâmplase?

Grija pentru siguranța ei atârna ca o povară. Însă Gray mai trebui să admită şi că sosirea ei neaşteptată îi oferea scuza de care avea nevoie. Să participe personal la licitație. Indiferent cine erau cei care incendiaseră magazinul, o omorâseră pe Grette Neal şi

încercaseră să-l omoare şi pe el… urmele lor conduceau aici.

Gray ajunse pe trotuar şi încetini. Razele piezişe ale soarelui în amurg transformau uşa casei de licitaţii într-o oglindă argintie. Îşi verifică ţinuta, o adevărată operă de artă vestimentară. Costumul, un Armani de culoare bleumarin cu dungulițe fine, îi venea ca turnat, însă cămaşa albă apretată era prea strânsă la guler.

Îşi îndreptă cravata galben pal.

Nu era tocmai greu de observat. Însă trebuia să joace rolul unui cumpărător care urma să achiziţioneze ceva pentru un bogat om de afaceri american.

Împinse uşa şi intră în casa de licitaţii. Holul era decorat în stil pur scandinav, ceea ce însemna o lipsă totală de decoraţiuni: lemn alb, pereţi de sticlă şi aproape nimic altceva. Singurul obiect de mobilier era un scaun subţire, sculptat, poziţionat lângă o măsuţă de mărimea unui timbru poştal. Pe masă se afla un ghiveci cu un singur fir de orhidee. Tulpina sa subţire ca o trestie sprijinea în vârf o floare anemică, o combinaţie de maro şi roz.

Portarul bătu uşor cu ţigara în ghiveci şi o luă spre Gray cu o expresie morocănoasă.

Gray băgă mâna într-un buzunar şi scoase invitaţia. Pentru obţinerea acesteia fusese nevoie să se depună o garanţie de un sfert de milion de dolari în contul casei de licitaţii, dovedind astfel că prezumtivul cumpărător posedă banii necesari pentru un asemenea eveniment exclusivist.

Portarul îi verifică invitaţia, dădu aprobator din cap şi se duse spre un şnur gros de catifea care bloca nişte scări late ce coborau spre nivelul de jos. Ridică şnurul şi îi făcu semn lui Gray să treacă.

La baza scărilor, un set de uşi batante dădeau înspre camera principală unde avea loc licitaţia. Doi paznici flancau intrarea. Unul ţinea un detector de metale tip baston. Gray îi dădu voie să-l verifice, ridicându-şi mâinile în sus. Observă camerele video postate de fiecare parte a pragului. Măsurile de securitate erau satisfăcătoare. De îndată ce primul termină, celălalt paznic apăsă pe un buton şi, cu un bâzâit, uşa se deschise larg.

Fu întâmpinat de un murmur de voci. Recunoscu limbile italiană, olandeză, franceză, arabă şi engleză. Se părea că toată lumea se adunase aici pentru licitaţie.

Gray intră. Fură aruncate câteva priviri în direcţia lui, însă marea majoritate a participanţilor îşi menţinură atenţia concentrată asupra vitrinelor de sticlă aliniate de-a lungul pereţilor. Angajaţii casei de licitaţii, îmbrăcaţi în haine negre

identice, stăteau în spatele tejghelei, ca într-un magazin de bijuterii. Purtau mănuşi albe şi îi ajutau pe participanţi să studieze obiectele oferite la vânzare.

Un cvartet de coarde cânta în surdină într-un colţ. Câţiva chelneri circulau neobosit, oferind invitaţilor pahare înalte de şampanie.

Gray se duse să se înregistreze la un birou alăturat şi primi o paletă numerotată. Avansă în interiorul încăperii. Un număr mare de ofertanţi luaseră deja loc. Gray localiză perechea care provocase întârzierea licitaţiei, tânărul şi tânăra palizi la faţă, vedetele de film mut. Stăteau pe rândul din faţă. Femeia avea în poală o paletă de licitare. Bărbatul se aplecă spre partenera sa şi îi şopti ceva. Era un gest ciudat de intim, intensificat probabil şi de gâtul arcuit al femeii, lung şi mlădios, uşor ridicat de parcă ar fi aşteptat o sărutare.

Ochii ei licăriră spre Gray în timp ce el se deplasa pe culoarul central. Privirea ei insistă puţin asupra lui şi apoi se mută într-o parte.

Nici un semn de recunoaştere.

Gray îşi continuă propria cercetare, ajungând în partea din faţă a încăperii, unde se înălţau scena şi podiumul. Se întoarse încet într-un cerc complet. Nu văzu şi nu percepu nici o ameninţare vizibilă la adresa sa.

De asemenea, nu văzu nici urmă de Fiona.

Unde era?

Se îndreptă agale spre una dintre vitrinele de sticlă şi apoi spre marginea îndepărtată. Asculta cu jumătate de ureche conversaţiile din jur. Trecu pe lângă un asistent care ţinea în sus, cu grijă, o carte voluminoasă îmbrăcată în piele deasupra unei vitrine de prezentare pentru un domn corpolent. Individul se aplecase interesat, cu o pereche de ochelari de vedere atârnaţi neglijent pe vârful nasului.

Gray observă această carte specială.

Un tratat despre fluturi cu desene făcute de mână, datat în jurul anului 1884.

Continuă să meargă de-a lungul culoarului. De îndată ce ajunse din nou lângă uşă, se trezi faţă în faţă cu femeia prost îmbrăcată pe care o filmase mai devreme. Ţinea întins un plic mic de culoare albă. Gray îl acceptă, chiar înainte să se întrebe ca ar putea să conţină. Femeia nu păru interesată de nimic altceva şi se îndepărtă.

Gray simți un iz de parfum pe plic.

Ciudat.

Folosi unghia de la degetul mare ca să rupă sigiliul şi să scoată o bucată de foaie împăturită, scumpă, după filigran. Pe ea erau câteva cuvinte scrise îngrijit.

PÂNĂ ŞI BREASLA ŞTIE CĂ-I MAI BINE
SĂ SE FEREASCĂ
DECÂT SĂ SE APROPIE PREA MULT
DE FLACĂRA ASTA.
PĂZEŞTE-ȚI SPATELE.
PUPICI.

Bilețelul nu era semnat. Însă în partea de jos, desenat cu cerneală purpurie, era simbolul unui mic dragon încovoiat. Gray căută cu cealaltă mână în zona gâtului, acolo unde atârna un dragon de argint asemănător, pe care îl primise de la un adversar.

Seichan.

Ea era agent operativ în slujba Breslei, un cartel dubios de celule teroriste care-şi încrucişase drumurile cu Sigma Force în trecut. Gray simți cum i se ridică părul pe ceafă. Se întoarse şi se uită atent prin încăpere. Femeia prost îmbrăcată care îi înmânase biletul dispăruse.

Îşi aruncă din nou privirea asupra biletului.

Un avertisment.

Mai bine mai târziu decât niciodată…

Însă cel puțin Breasla nu era implicată de data asta. Desigur, dacă Seichan putea fi crezută…

De fapt, Gray era dispus să ia de bun ceea ce-i spusese.

Exista o anumită onoare şi în rândul răufăcătorilor, cam aşa se zicea.

O uşoară agitație îi atrase atenția.

Un domn înalt traversă sala de licitația spre o uşă din spate. Impunător şi extrem de prezentabil în smochingul său, personajul cu pricina era respectatul domn Ergenschein, care juca rolul de adjudecător al licitației. Îşi trecu palmele ca să-şi aranjeze părul negru, tratat cu ulei – în mod clar vopsit. Pe trăsăturile sale cadaverice avea întipărit un zâmbet, ca şi cum l-ar fi desprins dintr-o carte.

Cea care reprezenta motivul evident al disconfortului său îl urma. Sau mai degrabă era condusă de un paznic care o ținea

strâns de braț.

Fiona.

Era roşie la față. Buzele ei palide erau strâns lipite într-o expresie de groază.

Era furioasă.

Gray se îndreptă spre ei.

Ergenschein o luă spre marginea sălii. Avea în mână un obiect împachetat într-o bucată de piele moale de căprioară. Se îndreptă spre vitrina centrală din fața sălii. Fusese goală până atunci. Un membru al personalului descuie dulapul, iar Ergenschein despachetă cu grijă obiectul şi-l puse în cutie.

Băgând de seamă apropierea lui Gray, adjudecătorul îşi frecă mâinile – îi ieşi în întâmpinare, după care îşi împreună degetele ca şi cum s-ar fi rugat. În spatele lui, un asistent încuie dulapul.

Gray observă ce obiect fusese pus înăuntru.

Biblia lui Darwin.

Fiona făcu ochii mari când îl văzu pe Gray.

El o ignoră şi se duse amenințător spre Ergenschein.

— E vreo problemă aici?

— Bineînțeles că nu, domnule. Tânăra doamnă este escortată până la ieşire. Nu are invitație la această licitație.

Gray îşi scoase propria invitație.

— Cred că mi se permite să fiu însoțit de cineva. Îşi întinse cealaltă mână spre Fiona. Mă bucur să văd că a ajuns deja aici. Am fost reținut într-o conferință telefonică cu cumpărătorul meu. Am abordat-o pe tânăra domnişoară Neal mai devreme ca să mă interesez de o vânzare făcută în particular. Vânzarea unui articol anume.

Gray dădu din cap spre Biblia lui Darwin.

Ergenschein suspină parcă din întregul corp, a tristețe profundă.

— O tragedie incendiul acela. Însă mi-e teamă că Grette Neal şi-a înscris articolul la casa de licitație. Fără o contramandare din partea avocatului răposatei, mi-e teamă că articolul trebuie să fie scos la licitație. Aceasta este legea.

Fiona se trase din mâna paznicului, cu o mânie criminală în ochi.

Ergenschein nici nu o băgă în seamă.

— Mi-e teamă că o să trebuiască să licitați dumneavoastră în persoană, domnule. Scuzele mele, însă am mâinile legate.

— În cazul acesta, în mod sigur nu v-ar deranja ca domnişoara

Neal să rămână cu mine. Să mă ajute dacă o să vreau să inspectez articolele scoase la licitație?

— Cum doriți.

Zâmbetul lui Ergenschein se transformă într-o scurtă privire încruntată. Făcu un semn vag din mână spre paznic.

— Însă trebuie să stea cu dumneavoastră tot timpul. Şi, în calitate de invitată a dumneavoastră, vă asumați responsabilitatea pentru ea.

Fiona fu eliberată. În timp ce Gray o conducea spre partea din spate a încăperii, observă că paznicul îi însoțea. Se părea că îşi câştigaseră un bodyguard propriu şi personal.

Gray o aşează pe Fiona pe ultimul rând. Sună un clopoțel, anunțând că licitația avea să înceapă într-un minut. Scaunele începură să se ocupe, în marea majoritate în partea din față. Gray şi Fiona aveau rândul din spate numai pentru ei.

— Ce faci aici? întrebă el în şoaptă.

— Îmi iau Biblia înapoi, spuse ea cu un dispreț evident. Sau cel puțin *încerc să o fac.*

Se prăbuşi în scaun, cu mâinile încrucişate peste geanta de piele.

În partea din față a sălii, Ergenschein se sui pe podium şi prezentă câteva chestiuni administrative. Tranzacțiile şi procedurile legale aveau să se desfăşoare în limba engleză. Aceasta era cea mai comună limbă în rândul clientelei internaționale a licitației. Ergenschein insistă asupra regulilor de vânzare, a taxei impuse de casa de licitații şi a modalităților de plată şi chiar a etichetei specifice. Cea mai importantă regulă era aceea că nu aveai voie să licitezi decât de zece ori mai mult decât valoarea depozitului depus.

Gray ignoră marea majoritate a poliloghiei, continuând să discute cu Fiona, ceea ce atrase câteva priviri nemulțumite din partea celor din rândul din față.

— Te-ai întors după Biblie? De ce?

Fata nu făcu decât să-şi strângă brațele şi mai mult.

— Fiona…

Ea se întoarse furioasă spre el.

— Fiindcă era a lui Mutti! rosti ea cu ochii în lacrimi. Au omorât-o pentru ea. N-o să-i las s-o aibă.

— Pe cine?

Ea dădu din mână spre sală.

— Nu ştiu. Pe javrele care au omorât-o. Am de gând să pun

mâna pe ea şi să-i dau foc.

Gray oftă şi se lăsă pe spate. Fiona voia să se răzbune. Voia să-i rănească pe asasini. Gray nu o condamna... Însă reacţiile ei necugetate nu aveau decât să ducă şi la uciderea ei.

— Biblia este a noastră. Ar trebui să pot s-o iau înapoi, spuse ea cu vocea tremurândă.

Clătină din cap şi îşi şterse nasul.

Gray o cuprinse cu braţul.

Ea se crispă, dar nu se trase înapoi.

În partea din faţă a sălii licitaţia începuse. Paletele se ridicau şi erau lăsate în jos. Articolele veneau şi dispăreau pe rând. Cel mai bun dintre toate avea să fie ţinut la urmă. Gray observă cine şi ce cumpăra. Băgă de seamă în mod special cine erau cei care licitau până la final pentru articolele notate în carneţelul său, cele trei prezentând un interes special: legile geneticii ale lui Mendel, fizica lui Planck şi jurnalul lui de Vries cu însemnări despre mutaţiile genetice.

Toate fuseseră adjudecate de perechea de vedete de film mut.

Identitatea lor rămăsese necunoscută. Gray îi auzi pe ceilalţi participanţi la licitaţie şuşotind. Nimeni nu ştia cine erau. În schimb, vedeau paleta de licitare ridicându-se întruna.

Numărul 002.

Gray se aplecă spre Fiona.

— Îi recunoşti pe cumpărătorii ăia? I-ai văzut vreodată în magazinul vostru?

Fiona se îndreptă în scaun, se uită la ei preţ de un minut întreg, după care se rezemă la loc de spătar.

— Nu.

Dar pe altcineva?

Ea ridică din umeri.

— Fiona, eşti sigură?

— Da! se răsti ea. Sunt a naibii de sigură!

Replica aceasta atrase nişte priviri şi mai exasperate.

În sfârşit, se ajunse şi la ultimul articol. Biblia lui Darwin fu scoasă din vitrina încuiată şi dusă asemenea unei relicve religioase spre un şevalet care se afla sub un spot luminos special, cu halogen. Nu impresiona prin nimic: piele neagră jerpelită şi pătată, fără măcar un titlu sau inscripţie pe copertă. Putea fi orice jurnal vechi.

Fiona îşi îndreptă şi mai mult corpul. În mod clar, acesta era motivul care o ţinuse în scaun tot acest timp. Îl apucă pe Gray de

încheietura mâinii.

— Chiar ai de gând să licitezi pentru ea? întrebă ea, cu speranța începând să mijească în ochii ei strălucitori.

Gray se încruntă la ea – după care își dădu seama că nu era absolut deloc o idee rea. Dacă ceilalți erau în stare să facă moarte de om ca s-o aibă, atunci poate că descoperea şi el vreun indiciu, ceva, în tot acest castel de cărți de joc. De altminteri, își dorea foarte mult să arunce o privirea asupra ei. Iar Sigma Force vărsase 250 000 de euro în contul deschis aici la casa de licitații. Asta însemna că putea să liciteze până la 2,5 milioane. Dublu față de suma maximă estimată pentru Biblie. Dacă va câştiga, putea să-şi studieze achiziția în voie.

Cu toate acestea, își aminti avertismentul lui Logan Gregory. Deja încălcase ordinele pentru a veni după Fiona aici. Nu îndrăznea să se implice şi mai serios de-atât.

Simți privirea Fionei ațintită asupra lui.

Dacă începea să liciteze, avea să pună viețile amândurora în pericol, transformându-i în ținte sigure. Şi ce se întâmpla dacă avea să piardă licitația? Riscul nu s-ar fi justificat deloc. Nu fusese suficient de nesăbuit pe ziua de azi?

— Doamnelor şi domnilor, de la cât să începem licitația ultimului articol de astăzi? întrebă Ergenschein ca să-i impresioneze pe cei din jur. Să începem de la o sută de mii? Ah, da, avem o sută de mii… şi de la un nou licitator. Minunat. Numărul 144.

Gray își lăsă paleta în jos, cu toți ochii îndreptați asupra lui, acum hotărât să meargă mai departe.

Lângă el, Fiona zâmbea cu gura până la urechi.

— Şi dublăm suma licitată, anunță Ergenschein. Două sute de mii – de la numărul 002!

Vedetele din epoca filmului mut.

Gray simți cum toată încăperea își concentrează din nou atenția asupra sa, inclusiv perechea din față.

Era prea târziu ca să mai dea înapoi. Își ridică paleta din nou.

Licitația continuă încă zece minute tensionate. Sala de licitații rămase plină. Nimeni nu părăsise încăperea, dorind să vadă cui avea să-i fie vândută Biblia lui Darwin. Se înregistra un curent de susținere favorabil lui Gray. Mult prea mulți dintre cei prezenți acolo fuseseră scoşi din cursă de numărul 002. Şi pe măsură ce suma licitată ajunse la două milioane, cu mult peste suma maximă estimată, murmure pline de entuziasm făcură înconjurul

sălii.

Se resimți alt val de entuziasm când o persoană care licita prin telefon intră în cursă, însă numărul 002 oferi mai mult, iar acesta nu mai reacționă în nici un fel.

Însă o făcu Gray. *Două milioane trei sute.* Palmele lui Gray începură să transpire.

— Două milioane cinci sute de la numărul 002! Doamnelor şi domnilor, vă rog să vă aşezați la locurile dumneavoastră.

Gray şi mai ridică încă o dată paleta.

— Două milioane cinci sute.

Gray ştia că ajunsese la fundul sacului. Nu mai putea să facă nimic decât să se uite cum numărul 002 se ridică din nou, de neoprit, implacabil, neîndurător.

— Trei milioane, rosti tânărul domn palid, obosit de acest joc.

Se ridică în picioare şi îşi aruncă privirea spre Gray, ca şi cum ar fi vrut să vadă dacă avea curajul să răspundă şi acestei provocări.

Gray îşi atinsese limita. Chiar dacă ar fi vrut, nu putea să liciteze mai mult. Mâna îi rămase jos pe paletă. Gray scutură din cap, recunoscându-se învins.

Celălalt se aplecă spre el, ca de la un adversar la altul. Îşi duse uşor degetele la o pălărie imaginară. Gray observă o pată albastră pe mâna dreaptă a individului, între degetul mare şi arătător. Un tatuaj. Însoțitoarea sa, despre care până la momentul respectiv Gray îşi dăduse seama că era sora mai mică a tânărului, sau poate chiar sora geamănă, avea acelaşi semn pe mâna stângă.

Gray îşi fixă tatuajul în minte, socotind că poate era un indiciu care avea să-l ajute să le descopere identitatea.

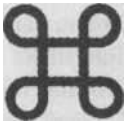

Şirul gândurilor îi fu întrerupt de adjudecător.

— Şi se pare că numărul 144 a renunțat! spuse Ergenschein. Alte oferte. O dată, de două ori, de trei ori.

Ridică ciocănelul de lemn, îl ținu sus un moment de suspans, după care îl lovi de marginea podiumului.

— Adjudecat!

Licitația încheiată fu salutată de nişte aplauze politicoase.

Gray ştia că acestea ar fi fost mult mai însuflețite dacă el ar fi

câştigat. Cu toate astea constată surprins că cineva bătea din palme lângă el.

Fiona.

Ea îi zâmbi larg.

— Hai să ieşim de-aici.

Se alăturară fluxului de oameni care se îndreptau spre uşă. La plecare, Gray primi compasiunea şi părerile de rău ale altor câțiva licitatori.

În curând ajunseră afară în stradă. Toți o luară care încotro.

Fiona îl târî după ea până la o patiserie din apropiere, un local în stil franțuzesc, cu draperii din bumbac cu model floral şi mese din fier forjat. Fata alese un loc lângă o vitrină plină cu *choux a la creme,* prăjituri cu glazură, ecleruri de ciocolată şi *smerrebred,* omniprezentele tartine daneze.

Ea ignoră bunătățile, zâmbind larg şi debordând de-o veselie ciudată.

— De ce eşti atât de fericită? întrebă Gray în cele din urmă. Am pierdut licitația.

Gray se aşează cu fața la geam. Trebuiau să-şi păzească spatele. Cu toate astea, spera că acum, odată Biblia vândută, pericolul avea să scadă.

— Le-am tras-o! explică Fiona. I-am adus până la trei milioane. Nemaipomenit!

— Nu cred că banii înseamnă atât de mult pentru ei.

Fiona îşi scoase acul de păr şi îşi scutură părul desfăcut.

Acum părea cu zece ani mai tânără. Avea în continuare în ochi o privire amuzată şi uşor malițioasă.

Gray simți deodată un gol în stomac.

— Fiona, ce-ai făcut?

Ea îşi puse geanta pe masă, o înclină spre el şi o deschise larg. El se aplecă în față.

— Oh, Dumnezeule… Fiona…

În geantă era un volum cu coperte din piele uzată.

Arăta la fel ca Biblia lui Darwin care abia fusese vândută.

— Asta-i cea *adevărată?* întrebă el.

— I-am suflat-o de sub nas idiotului ăluia chior din camera din spate.

— Cum…?

— Un truc vechi. Mi-a luat o zi întreagă să găsesc o Biblie de mărimea şi forma potrivite. Bineînțeles că după aia a trebuit să-i modific puțin aspectul. Apoi, n-a fost nevoie decât de multe lacrimi

şi țipete şi puțină derută... Ridică din umeri. A fost simplu ca bună ziua.

— Dacă deja aveai Biblia, de ce m-ai mai pus să licitez...? Brusc îşi dădu seama. Te-ai folosit de mine.

— Ca să-i fac pe nemernicii ăia să cheltuiască trei milioane pentru o făcătură de doi bani!

— O să descopere în curând că nu-i cartea adevărată, spuse Gray, din ce în ce mai îngrozit.

— Îhî, însă intenționez să fiu de mult plecată până atunci.

— Unde?

— O să merg cu tine, spuse Fiona şi îşi închise geanta brusc.

— Nu prea cred.

— Ți-aduci aminte când Mutti ți-a spus despre biblioteca aceea vândută şi împrăştiată? Din care provine Biblia lui Darwin?

Gray ştia la ce se referea. Grette Neal îi sugerase că cineva reconstruia biblioteca unui mare om de ştiință. Voia să-i facă o copie după chitanța originală în baza căreia se făcuse vânzarea, însă după aceea fuseseră atacați, iar aceasta se pierduse în flăcări.

Fiona se bătu uşor cu degetul în frunte.

— Am adresa întipărită chiar aici. Îi întinse mâna. Deci?

Încruntându-se, el dădu să i-o strângă.

Ea îşi trase mâna înapoi nemulțumită.

— Da, sigur. Întinse mâna din nou şi îşi întoarse palma. Vreau să-ți văd paşaportul adevărat, şmechere. Crezi că nu pot să depistez un fals când îl văd.

El îi întâlni privirea. Ea îi furase paşaportul mai devreme. Acum avea o expresie fermă, nefiind dispusă să mai facă vreun compromis. Încruntându-se, în cele din urmă îşi vârî mâna într-un buzunar secret al costumului şi îşi scoase paşaportul adevărat.

Fiona îi citi numele.

— Grayson Pierce şi i-l aruncă înapoi pe masă. Mă bucur să te cunosc... *într-un final.*

El îşi recuperă paşaportul.

— Deci Biblia. De unde provine?

— N-o să-ți spun decât dacă mă iei cu tine.

— Nu fi ridicolă. Nu poți să vii cu mine. Nu eşti decât o copilă.

— O copilă cu Biblia lui Darwin.

Gray se săturase de şantajul ei. Putea să înhațe Biblia oricând dorea, însă nu putea să spună acelaşi lucru şi despre informațiile deținute de ea.

— Fiona, să ştii că ăsta nu-i un joc.

Ea îl țintui cu privirea, părând brusc mult mai matură.

— Şi crezi că nu ştiu asta? spuse ea, înverşunat şi rece. Unde erai când au luat-o pe Mutti a mea într-un sac? Într-un nenorocit de *sac!*

Gray închise ochii. Atinsese un punct sensibil, însă refuza să se lase înduplecat.

— Fiona, îmi pare rău, bâigui el cu o voce gâtuită. Însă ceea ce-mi ceri este imposibil. Nu pot să te iau…

Explozia zgâlțâi patiseria asemenea unui cutremur. Geamul mare din față zăngăni, farfuriile se loviră între ele. Fiona şi Gray se ridicară şi se duseră la fereastră. Fumul se înălța peste drum, fumegând şi tulburând cerul întunecat. Flăcările dansau şi se înălțau de pe partea distrusă a unei clădiri de peste drum.

Fiona se uită rapid la Gray.

— Lasă-mă să ghicesc, spuse ea.

— Camera mea de hotel, recunoscu el.

— Ne-au luat-o, deci, cu mult înainte.

11.47 P.M.
HIMALAYA

Capturați de nemți, Painter se afla în spatele Lisei într-o sanie trasă de unul dintre snowmobile. Mergeau de peste o oră, legați unul de altul şi de sanie cu fâşii de plastic. Măcar sania era încălzită.

Cu toate astea, încerca să stea cât mai ghemuit peste Lisa, adăpostind-o cât putea de bine cu propriul corp. Ea se lăsase pe spate lipindu-se de el. Era tot ce puteau face. Aveau încheieturile legate de sanie de-o parte şi de alta.

În fața lor, asasinul se afla pe locul din spate al snowmobilului care îi trăgea. Era întors spre ei, cu arma ațintită asupra lor şi nescăpându-i nici un moment din ochii lui de culori diferite. Sporrenberg pilota vehiculul, primul din grupul lor.

Un grup de foşti nazişti.

Sau de nazişti *reformați.*

Sau ce mama dracului erau.

Painter lăsă la o parte chestiunea asta. Avea lucruri mai importante de desluşit în momentul de față.

Şi anume cum să supraviețuiască.

Pe drum, Painter îşi dădu seama cât de uşor le fusese să-i

descopere pe el şi pe Lisa în peştera în care se aflau. Cu ajutorul razelor infraroşii. În peisajul îngheţat, singurul punct cald fusese uşor de depistat, dezvăluind locul unde se ascunseseră.

Asta ar fi făcut imposibilă şi orice încercare a lor de a fugi pe oriunde în locurile acestea.

Continuă să cântărească lucrurile cu un singur ţel în minte.

Să evadeze.

De o oră încoace, caravana de snowmobile străbătea noaptea îngheţată. Vehiculele erau prevăzute cu motoare electrice şi alunecau pe zăpadă aproape fără zgomot. În linişte, cele cinci snowmobile traversară labirintul cu o uşurinţă ce vădea o îndelungată practică, plutind parcă peste culmi, afundându-se în văi abrupte şi măturând podurile de gheaţă.

Încercă pe cât posibil să memoreze drumul. Însă epuizarea şi complexitatea traseului îl derutau. În plus, începuse din nou să-l doară capul. Ţiuitul în urechi revenise la fel şi dezorientarea şi ameţeala. Trebuia să recunoască faptul că simptomele *nu* cedau. La fel cum trebuia să recunoască faptul că habar nu avea unde se afla.

Îndreptându-şi spatele, se uită la cerul nopţii.

Deasupra lui, stelele străluceau reci.

Poate avea cum să-şi fixeze poziţia.

În timp ce se holba la cer, brusc i se păru că punctele luminoase încep să se învârtă. Îşi mută privirea simţind o durere ascuţită în spatele ochilor.

— Te simţi bine? îi şopti Lisa peste umăr.

Painter mormăi ceva cu respiraţia întretăiată, senzaţia de greaţă fiind prea puternică pentru a avea curaj să deschidă gura.

— Din nou e vorba de nistagmus, îşi răspunse singură.

Un mârâit aspru din partea asasinului îi înăbuşi orice dorinţă de a continua.

Painter îi fu recunoscător. Închise ochii şi încercă să respire adânc, aşteptând să-i treacă.

În cele din urmă îi trecu.

Deschise ochii în momentul în care caravana ajungea pe marginea unui platou de stâncă şi încetini până se opri de tot. Painter se uită înjur. Nu era nimic aici. În dreapta, platoul era străpuns de o culme de gheaţă. Începuse să ningă din nou.

De ce se opriseră?

În faţa lor, asasinul se ridică de pe locul lui.

Anna i se alătură. Întorcându-se, uriaşul vorbi cu femeia în

germană.

Painter îşi încordă auzul şi reuşi să prindă ultimele cuvinte ale asasinului.

— … ar trebui pur şi simplu să-i omorâm.

Cuvintele nu fuseseră rostite cu vehemenţă, ci pur şi simplu ca un lucru care trebuia făcut.

Anna se încruntă.

— Trebuie să aflăm mai multe, Gunther. Femeia aruncă o privire înspre Painter. Ştii ce probleme am avut în ultima vreme. Dacă el a fost trimis aici… dacă ştie ceva care să poată pune capăt situaţiei?

Painter habar nu avea despre ce era vorba, însă n-avea nimic împotrivă ca ei să persiste în credinţa lor eronată. În special dacă asta însemna că puteau rămâne în viaţă.

Asasinul însă clătină din cap.

— Nu ne va aduce decât necazuri. E ceva la el care-mi spune asta.

Dădu să se întoarcă, fără a mai aştepta vreun răspuns, ca şi cum pentru el discuţia era încheiată.

Anna îl opri atingându-l uşor pe obraz, cu tandreţe, cu recunoştinţă… şi poate cu ceva mai mult.

— *Danke,* Gunther.

El se întoarse, dar nu suficient de rapid ca Painter să nu observe străfulgerarea de durere din ochii bărbatului. Asasinul înotă prin zăpadă până la culmea înghețată şi dispăru printr-o crăpătură din peretele de stâncă. O secundă mai târziu, prin deschizătură răbufni un nor de abur însoţit de o lumină bruscă şi strălucitoare – care dispăru la fel de repede precum apăruse.

O uşă deschizându-se şi închizându-se.

În spatele lui, unul dintre paznici mormăi ceva printre dinţi pe un ton batjocoritor, o insultă auzită numai de cei aflaţi foarte aproape de el.

Leprakonige.

Regele lepros.

Painter observase că paznicul aşteptase până ce uriaşul pe nume Gunther fusese suficient de departe ca să-l audă. Nu îndrăznise să-i spună asta în faţă. Însă judecând după profilul adus de spate al asasinului şi comportamentul lui brutal, Painter era de părere că i se mai spusese astfel.

Anna se urcă pe snowmobil. Un alt paznic înarmat luă locul asasinului în spatele ei, cu arma îndreptată spre cei doi. Porniră

din nou la drum.

Poteca se răsucea înconjurând un pinten de piatră şi cobora abrupt într-o strâmtoare şi mai adâncă din munte. În faţă nu se vedea decât o mare de ceaţă îngheţată, ascunzând vederii ce era dedesubt. O creastă muntoasă prelungă înconjura marea de ceaţă de-o parte şi de alta ca o pereche de mâini strânse într-un gest protector.

Coborâră cu luminile aprinse în vasta întindere de ceaţă, încercând s-o străpungă. Imediat, vizibilitatea scăzu la câţiva metri. Stelele dispărură.

Apoi, brusc, întunericul se adânci, în momentul în care pătrunseră în umbra crestei muntoase. Însă, în loc să se răcească, aerul deveni în mod evident mai cald. Pe măsură ce-şi continuau coborâşul, observară că zăpada lăsa să se vadă petice de pietriş. În jurul bolovanilor clipocea apă.

Painter îşi dădu seama că se aflau cu siguranţă într-un loc cu activitate geotermală localizată. Izvoare fierbinţi, deşi rare şi cunoscute în bună măsură numai de populaţia indigenă, se găseau în multe locuri din Himalaya. Create de presiunea intensă exercitată de platoul continental indian, se considera că astfel de locuri fierbinţi cu izvoare termale ar fi stat la baza legendelor despre Shangri-La.

Cum stratul de zăpadă se subţiase, caravana trebui să abandoneze snowmobilele. Odată parcate, Painter şi Lisa fură eliberaţi din sania în care călătoriseră, ridicaţi în picioare şi li se legară mâinile. El rămase aproape de Lisa. Ea-i întâlni privirea şi în ochii ei citi aceeaşi îngrijorare care-l frământa şi pe el.

Unde mama dracului se aflau?

Înconjuraţi de jachete albe şi de puşti, parcurseră restul drumului pe jos. Zăpada de sub bocancii lor se transformă în pietriş ud. Curând apărură nişte trepte săpate în piatră pe care şiroia zăpada topită. În faţa lor, ceaţa omniprezentă se subţia şi chiar dispărea pe alocuri.

După câţiva paşi, din penumbra din faţă apăru o stâncă adăpostită de culmea muntoasă. O uriaşă grotă naturală, însă nici urmă de paradis – numai granit negru şi de pe care picura apă.

Mai degrabă un iad decât Shangri-La.

Lisa se împiedică în urma lui. Painter o prinse cât de bine putu, dat fiind faptul că avea mâinile legate. Însă înţelese ce provocase ezitarea ei.

În faţa lor, din vălul de ceaţă se ivi un castel.

Sau mai precis *jumătate* de castel.

Pe măsură ce se apropiau, Painter recunoscu forma de fațadă tăiată stângaci în partea din spate a grotei. Două turnuri gigantice cu creneluri străjuiau masiva parte centrală, în spatele ferestrelor groase de sticlă se vedeau lumini.

— *Granitschloff,* anunță Anna şi îi conduse către o intrare arcuită, de două ori mai înaltă decât el, flancată de cavaleri uriaşi de granit.

La intrare se afla o uşă grea de stejar decorată cu ținte şi întărită cu bucăți de fier negru. Însă, când ajunseră aproape de ea, uşa se săltă probabil cu ajutorul unor scripeți, ridicându-se cu uşurință ca un pod mobil.

Anna o luă înainte.

— Veniți. A fost o noapte lungă, *ja?*

Painter şi Lisa, cu armele ațintite asupra lor, trebuiră să o urmeze. El studie fațada fortificată, parapeții şi ferestrele arcuite. Peste tot, granitul negru era plin de apă şi zăpadă topită care picura şi se scurgea încontinuu. Apa semăna cu un izvor de țiței negru, ce dădea senzația că tot castelul se dizolva în fața ochilor lor, topindu-se la loc în peretele de stâncă în care fusese săpat.

Luminile strălucitoare ce se vedeau în spatele unora dintre ferestre dădeau castelului o strălucire diabolică, amintindu-i de o pictură a lui Hieronymus Bosch. Artistul din secolul al cincisprezecelea se specializase în întruchipări ciudate ale iadului. Dacă ar fi fost posibil ca Bosch să fi sculptat porțile infernului, cu siguranță ar fi arătat ca acest castel.

Neavând de ales, Painter o urmă pe Anna şi trecu pe sub intrarea arcuită a castelului. Privi în sus, căutând cuvintele despre care Dante spusese că se aflau sculptate deasupra intrării în infern.

„Lăsați orice speranță, voi ce intrați aici."

Cuvintele nu se aflau acolo, dar ar fi putut la fel de bine să fi fost.

„Lăsați orice speranță…"

Cam aşa stăteau lucrurile.

8.15 P.M.
COPENHAGA, DANEMARCA

În timp ce ecoul exploziei de la hotel se pierdea în depărtări,

Gray o apucă pe Fiona de braț şi o scoase în grabă pe o uşă laterală a patiseriei franțuzeşti. Se îndreptă spre o alee învecinată, croindu-şi drum printre clienții adunați pe terasa de pe trotuar.

În depărtare se auziră sirene.

Se părea că astăzi pompierii din Copenhaga aveau o zi plină.

Gray ajunse la colțul aleii, departe de fum şi haos, trăgând-o şi pe Fiona după el. O cărămidă se crăpă lângă urechea lui, după care urmă un zgomot de ricoşeu zgomotos. Un foc de armă. Întorcându-se în loc, o împinse cu putere pe Fiona pe alee şi se lăsă în jos. Cercetă cu atenție strada să dea de trăgător.

Şi o văzu.

Aproape de ei.

La jumătatea de cvartal mai încolo, pe cealaltă parte a străzii.

Era femeia cu părul alb-blond de la licitație. Numai că acum purta un trening negru, mulat pe corp. De asemenea, mai făcuse rost de un accesoriu nou, la modă. Un pistol cu amortizor. Îl ținea în jos pe lângă genunchi, îndreptându-se rapid spre locul unde se afla el. Îşi atinse urechea şi-şi mişcă buzele.

Folosea o stație radio.

În timp ce femeia ajunse sub un stâlp de iluminat stradal, Gray îşi dădu seama de greşeala lui. Nu era aceeaşi femeie de la licitație. Aceasta avea părul mai lung. Şi era mai suptă la față.

O soră mai în vârstă a perechii de mai devreme.

Gray se trase într-o parte.

Se aştepta ca Fiona să fi ajuns la jumătatea aleii, dar nu era decât la cinci metri în spate, călare pe un scuter Vespa de culoare verzuie, cu pete de rugină.

— Ce fa...?

— Fac rost de ceva cu care să plecăm de-aici.

Avea geanta deschisă şi aruncă o şurubelniță înapoi în ea.

Gray ajunse rapid lângă fată.

— N-avem timp de pierdut cu conectatul firelor.

Fiona se uită rapid la el peste umăr, în timp ce cu degetele meşterea pe orbeşte ceva la contact. Răsuci două fire, iar motorul bubui, tuşi şi porni.

Fir-ar să fie...

Era bună – însă existau limite în care să te încrezi.

Gray îi făcu semn cu mâna să treacă în spate.

— O să conduc eu.

Fiona ridică din umeri şi se lăsă să alunece pe scaunul din spate. Gray încălecă motocicleta, ridică cricul şi acceleră motorul.

Menținând farul stins, demară în jos pe aleea întunecată. Sau mai degrabă se târî.

— Haide odată, spuse el.

— Bag-o în a doua, îl sfătui Fiona. Şi pe urmă, imediat în a treia. Trebuie să le calci ca să scoți fulgii din rablele astea vechi.

— N-am nevoie să conducă cineva şi din scaunul din spate.

Cu toate astea, Gray se conformă, acționând schimbătorul şi trecând într-o viteză superioară. Scuterul țâşni precum un mânz speriat. Porniră abrupt de-a lungul aleii, făcând slalom printre tomberoanele de gunoi.

Sirenele urlau în urma lor. Se uită rapid în spate. O maşină de pompieri vuia dincolo de intrarea pe alee, cu luminile colorate revărsându-se în jur, în încercarea de a contracara explozia. Înainte ca Gray să-şi întoarcă privirea, surprinse o siluetă întunecată, reliefată pe fundalul mai luminos al stâlpilor de iluminat.

Femeia care trăsese mai devreme.

Mai acceleră puțin, schimbând brusc direcția şi ocolind un container înalt de construcții, plasându-l între el şi femeie. Dacă mergea de-a lungul zidului, avea să iasă de-aici direct de pe alee.

La capătul opus, o stradă îndepărtată strălucea ca un far călăuzitor.

Era singura lor şansă.

Concentrându-şi privirea înainte, văzu cum o a doua siluetă întunecată îi intră în raza vizuală şi se opreşte. Farurile unei maşini în trecere îi transformară părul blond într-unul argintiu. Încă un frate. Bărbatul purta un trenci lung de culoare neagră. Îşi dădu într-o parte poalele şi scoase o armă.

Probabil că femeia îi comunicase prin radio să pună la cale un atac surpriză.

— Țin-te bine! strigă Gray.

În timp ce bărbatul ridică arma cu o mână, Gray observă eşarfa din jurul celuilalt braț, bandajul de la încheietura mâinii până la cot. Deşi fața acestuia era neclară, învăluită în umbră, Gray ştia cine le bloca acum calea de scăpare.

Era individul care o omorâse pe Grette Neal.

Încă mai avea rănile provocate de muşcăturile lui Bertal, acum bandajate.

Arma era îndreptată spre Gray.

Nu mai aveau timp.

Gray răsuci brusc mânerele scuterului şi făcu motocicleta să

derapeze şi să scoată fum, aplecându-se într-o parte şi în alta, îndreptându-se țintă spre atacator.

Arma explodă cu o detunătură înăbuşită, acompaniată de o trosnitură şi de zgomotul de pietriş lovind cu putere cadrul unei uşi din apropiere.

Fiona țipă scurt, înspăimântată.

Însă aceasta fu singura împuşcătură a bărbatului. Se trase rapid din calea motocicletei care rula nebuneşte. Odată ieşit din aleea întunecată, Gray stopă derapajul controlat al motocicletei, apăsând tare pe accelerator, cu un scrâşnet de cauciuc pe ciment. Bruscă scuterul şi-l băgă rapid în trafic, întâmpinat de un claxonat cumplit din partea unui şofer enervat cu un Audi.

Gray merse tot înainte.

Fiona îşi mai slăbi strânsoarea.

Gray trecu pe lângă maşinile care mergeau mai încet, crescând viteza pe măsură ce drumul începea să coboare abrupt în față. La bază, bulevardul se înfunda într-o stradă străjuită de copaci. Gray frână pentru curba strânsă. Motocicleta refuză să se supună. Aruncă o privire în jos. Un cablu se bălăngănea lângă roata din spate a scuterului.

Cablul de frână.

Probabil că derapajul de mai devreme îl dislocase.

— Încetineşte! îi strigă Fiona la ureche.

— Nu mai avem frâne! îi răspunse el. Ține-te bine!

Gray înecă motorul, după care se strădui să reducă inerția motocicletei schimbându-i direcția dintr-o parte în alta şi patinând, asemenea un schior în coborâre. Târî roata din spate pe toată lungimea unei curbe, scoțând fum din cauciucuri.

Ajunseră la colț, cu o viteză în continuare prea mare.

Gray trase de scuter într-o parte, metalul scoțând scântei incandescente. Motocicleta alunecă de-a lungul intersecției, trecând prin fața unui camion cu platformă.

Urlet de claxoane. Scrâşnet de frâne.

După care se izbiră de bordură.

Motocicleta se întoarse brusc pe partea cealaltă. Gray şi Fiona zburară prin aer.

Şirul de tufişuri de pe marginea drumului le atenuă căderea pe asfalt, însă cu toate astea aterizară rostogolindu-se de-a curmezişul trotuarului şi oprindu-se la baza unui zid de cărămidă. Ridicându-se în picioare, Gray se apropie de Fiona dintr-o parte.

— Eşti bine?

Ea se ridică în picioare, mai mult nervoasă decât rănită.

— Am dat două sute de euro pe rochia asta.

Rochia ei avea o ruptură lungă pe-o parte. O prinse cu o mână şi se aplecă să-şi recupereze geanta.

Costumul Armani al lui Gray arăta şi mai rău. Era sfâşiat la un genunchi, iar partea dreaptă a hainei arăta de parcă fusese frecată cu o perie de sârmă. Însă, în afară de câteva julituri, erau nevătămaţi.

Traficul curgea rapid pe lângă locul accidentului lor.

Fiona o luă înainte.

— Aici mai tot timpul au loc accidente cu motoretele Vespa. Şi sunt furate la fel de des. Dreptul de proprietate asupra unui scuter în Copenhaga este relativ. Ai nevoie de unul? Înhaţă unul. Lasă-l în urmă pentru următorul tip care are nevoie de el. Nimănui nu-i pasă.

Însă cuiva îi păsa.

Un scrâşnet de roţi le atrase atenţia. Un autoturism negru intră în viteză pe stradă la două cvartale mai în spate. Maşina gonea în direcţia lor. Era prea întuneric ca să-l identifice pe şofer sau pe pasageri. Farurile erau îndreptate ca nişte sulițe spre ei.

Gray o împinse pe Fiona în grabă spre trotuarul străjuit de copaci, căutând să se adăpostească într-o zonă şi mai întunecată. Un zid înalt de cărămidă încadra această parte a străzii. Nici un fel de clădiri, nici un fel de alei. Doar întinderea acestui zid înalt. De partea cealaltă a zidului, se auzea un amestec vesel de instrumente de suflat şi cu coarde.

În spatele lor, autoturismul încetini lângă scuterul Vespa avariat, căutând înjur.

Fără îndoială că fuga lor la bordul scuterului fusese raportată.

— Pe-aici, îi spuse Fiona.

Agăţându-şi geanta pe umăr, îl conduse spre o bancă de parc întunecată şi se cocoţă pe ea, după care, folosindu-se de spătarul acesteia pe post de proptea, sări şi se apucă de una dintre crengile copacului de deasupra. Îşi făcu balans în sus, agăţându-se cu picioarele de ramură.

— Ce faci?

— Copiii străzi fac asta tot timpul. Intrare gratuită.

— Ce?

— Haide.

Ducându-şi mâinile una în faţa celeilalte, o luă de-a lungul crengii groase în timp ce aceasta se apleca peste zidul de

cărămidă. Îşi dădu drumul de partea cealaltă şi dispăru.

Fir-ar să fie.

Autoturismul începu să se pună din nou în mişcare rulând de-a lungul străzii.

Fără nici o altă alternativă, Gray urmă exemplul Fionei. Se sui pe bancă şi sări în sus. Muzica venea în valuri de dincolo de zid, interesantă şi magică în noaptea întunecată. De îndată ce atârnă de creangă răsturnat, îşi înălță capul peste zid.

De partea cealaltă se întindea un tărâm de basm plin de felinare strălucitoare, palate în miniatură şi carusele care se învârteau.

Grădinile Tivoli.

Parcul de distracții de la început de secol se afla în centrul oraşului. De la înălțimea la care se afla, Gray văzu lacul din mijlocul parcului. Suprafața sa ca o oglindă reflecta mii de felinare şi becuri electrice. Întinzându-se spre exteriorul parcului, potecile încadrate cu flori dădeau spre pavilioane luminate cu lămpi, diferite montaigne russe din lemn, carusele şi roți verticale uriaşe. Vechiul parc era mai puțin un Disneyland şi mai mult un parc intim de cartier.

Gray se târî de-a lungul crengii, până dincolo de zid.

Fiona îl aştepta dedesubt făcându-i semne cu mâna. Stătea în spatele unei magazii utilitare.

Gray îşi dădu drumul la picioare şi se bălăngăni ținându-se doar în mâini.

O bucată de scoarță sări în aer chiar lângă mâna lui dreaptă. Şocat, îşi dădu drumul şi căzu, cu brațele arcuite pentru a-şi păstra echilibrul. Ateriză cu putere pe un strat de flori, însă pământul moale îi atenuă căderea. În partea exterioară a zidului, se auzi un motor bârâind şi o portieră trântită cu putere.

Fuseseră depistați.

Cu o grimasă, Gray i se alătură Fionei. Ea avea ochii larg deschişi. Auzise împuşcătura. Fără să spună nimic, o rupseră la fugă spre centrul Grădinilor Tivoli.

6
RĂŢUŞCA CEA URÂTĂ

1.22 A.M.
HIMALAYA

Mult după miezul nopții, Lisa se scufunda în aburul fierbinte din baia cu ape termale minerale. Putea închide ochii şi să-şi imagineze că se află într-un salon de îngrijire european scump. Ceea ce se afla în cameră întregea imaginea unui astfel de stabiliment de mare clasă: prosoape şi halate de bumbac gros egiptean, un pat imens înălțat pe patru picioare masive acoperit de o grămadă de pături şi pilote din puf de douăzeci şi cinci de centimetri grosime. Pe pereți atârnau tapiserii medievale, iar pe jos podelele de piatră erau acoperite de rogojini turceşti.

Painter era în camera de alături, aţâţând focul în şemineu.

Se aflau împreună în această mică şi plăcută celulă.

Painter îi spusese Annei Sporrenberg că erau prieteni din State. O minciună utilă, pentru a evita să fie despărțiți.

Lisa nu-l contrazisese.

Nu dorise să rămână singură aici.

Deşi apa avea doar câteva grade sub temperatura de fierbere, Lisa tremura. Ca medic, îşi dădea seama de apariția simptomelor de şoc pe măsură ce dispărea efectul adrenalinei care o susținuse până acum. Îşi aminti cum se repezise la nemțoaică. Ce mama naibii fusese în capul ei? Ar fi putut să-i împuşte pe loc pe amândoi.

Şi tot timpul ăsta, Painter rămăsese calm. Chiar şi acum, se simțea mai bine auzindu-l rostogolind alt buştean în foc, un gest familiar de grijă care-i oferea încredere şi alinare. Probabil că era sfârşit. Bărbatul făcuse deja baie în cada masivă, nu atât din motive de igienă, cât mai ales ca măsură împotriva degerăturilor. Lisa îi observase petele albe de pe vârful urechilor şi insistase să se scufunde el primul în apa fierbinte.

Îmbrăcată mai gros, ea rezistase mai bine călătoriei.

Cu toate acestea, se cufundă cu totul în cadă, băgându-şi şi capul sub apă, lăsând doar părul să-i plutească la suprafață. Apa

trecu parcă prin ea, încălzindu-i toate țesuturile. Nervii i se întinseră la maximum. Nu trebuia decât să inhaleze apă, să o lase să-i invadeze plămânii şi să se înece. N-ar fi fost decât un moment de panică şi pe urmă totul s-ar fi terminat. Toată frica, toată tensiunea. Putea din nou să fie propria stăpână, să ia înapoi ce-i răpiseră cei care o țineau prizonieră.

Doar o respirație…

— Mai stai mult în baia aia?

Cuvintele răzbătură înfundat prin apă, rostite parcă de la mare distanță.

— Ne-au adus masa de seară.

Lisa se mişcă, ieşind din mijlocul aburului cu apa şiroindu-i pe față şi din păr.

— O să… imediat sunt gata.

— Nu-i nevoie să te grăbeşti, strigă Painter din camera principală.

Îl auzi punând alt buştean pe foc.

Fusese țintuit la pat timp de trei zile, apoi urmase confruntarea din pivniță, călătoria până aici… cu toate astea, mergea mai departe. Ceea ce-i dădea şi ei speranțe. Poate că era doar un act de disperare, însă simțea în el o mare tărie de caracter.

În timp ce se gândea la el, îşi dădu seama că în sfârşit se oprise din tremurat.

Ieşi din baie cu pielea aburindă şi se şterse. Într-un cârlig atârna un halat gros. Îl mai lăsă acolo încă un moment. Lângă o chiuvetă antică se afla o oglindă enormă. Avea suprafața puțin aburită, însă silueta ei goală era vizibilă. Îşi întoarse piciorul nu pentru a-l admira într-un gest narcisist, ci pentru a studia vânătăile care-l acopereau. Durerea ascuțită pe care o simțea în gambe îi aduceau aminte de un aspect esențial.

Era încă în viață.

Aruncă o privire spre cadă.

Nu avea să le dea satisfacție. Trebuia să reziste.

Îşi puse halatul. După ce şi-l strânse în jurul taliei, trase zăvorul greu de fier şi deschise uşa. În camera de alături era mai cald. O supapă prin care venea abur făcuse atmosfera din cameră acceptabilă, însă focul aprins de curând în cămin dădea o căldură plăcută. Flacăra micuță făcea lemnul şi să trosnească vesel, răspândind în cameră o strălucire blândă, pâlpâitoare. Câteva lumânări puse lângă pat, singura sursă de lumină în afară de foc, întregeau atmosfera aproape casnică.

În cameră nu exista nici o sursă de electricitate.

În timp ce-i aducea aici, Anna Sporrenberg le explicase cu mândrie că cea mai mare parte din curentul electric era generată de apele termale, pornind de la proiectul vechi de o sută de ani al inginerului german născut în Franța, Rudolf Diesel, care apoi inventase motorul diesel. Cu toate acestea, electricitatea nu trebuia irosită şi curentul electric era folosit numai în anumite părți ale castelului.

Nu şi aici.

Painter se întoarse când intră ea. Ea observă cum i se uscase părul, dezordonat, dându-i o alură de puştan stăpân pe sine. Desculț şi într-un halat la fel cu al ei, turna o fiertură aburindă în două căni de piatră.

— Ceai de iasomie, spuse el şi îi făcu semn să se aşeze pe o canapea mică în fața focului.

Pe o măsuță se afla un platou: brânzeturi uscate, pâine neagră, felii de carne friptă de vită, muştar şi un bol de coacăze însoțit de un mic urcior cu frişcă.

— Ultima masă? întrebă Lisa, încercând în zadar să pară nepăsătoare.

Urmau să fie interogați a doua zi dis-de-dimineață.

Painter se aşeză şi bătu cu palma lângă el pe canapea indicându-i să se alăture.

Se aşeză.

În timp ce el tăia pâinea, luă o bucată argintie de brânză cheddar iute. O mirosi şi o puse la loc. Nu-i era foame.

— Ar trebui să mănânci ceva, o sfătui Painter.

— De ce? Ca să am mai multă putere când ne vor droga?

Painter rulă o felie de carne şi şi-o vârî în gură. Mestecă în timp ce vorbea.

— Nimic nu e sigur. Dacă am învățat ceva în viață, asta e că nimic nu e sigur.

Ea scutură neîncrezătoare din cap.

— Adică ce vrei să spui? Pur şi simplu să sperăm că totul va fi bine?

— Eu, personal, prefer să am un plan.

Ea îl măsură cu privirea.

— Şi ai?

— Da, un plan simplu. Nu chiar unul care să implice arme, grenade şi explozii.

— Atunci ce?

El înghiți bucata de friptură şi se întoarse spre ea.

— Ceva ce am descoperit că a funcționat în surprinzător de multe situații.

Ea aştepta un răspuns.

— Adică?

— Să spunem adevărul.

Ea se lăsă pe spate cu umerii căzuți.

— Minunat.

Painter luă o felie de pâine, o unse cu un muştar gros şi-i puse deasupra o bucată de cheddar. I-o întinse.

— Mănâncă.

Oftând, ea i-o luă din mână, mai mult pentru a-i face pe plac.

Painter mai făcu una şi pentru el.

— De exemplu, eu sunt directorul unei divizii a DARPA numită Sigma. Misiunea noastră este aceea de a investiga amenințările la adresa Statelor Unite prin intermediul unor echipe de foşti militari din Forțele Speciale. Reprezentăm brațul cel puternic al DARPA pe teren.

Lisa ronți marginea sandviciului prinzând puțin muştar proaspăt şi iute.

— Ne putem aştepta la vreo acțiune de salvare din partea acestor militari?

— Mă îndoiesc. Nu, dat fiind timpul avut la dispoziție. O să dureze câteva zile întregi până să descopere că trupul meu nu se găseşte printre ruinele mănăstirii.

— Atunci nu văd cum…

Painter ridică o mână, mai muşcă o bucată zdravănă din sandvici şi mormăi mestecând-o.

— Totul este să spunem adevărul. Să le prezentăm lucrurile aşa cum sunt. Să vedem ce se întâmplă. Ceva a atras atenția oamenilor din Sigma asupra acestui loc. Relatările privind nişte boli misterioase. După ce au operat neştiuți atâția ani, ce-a fost cu scăpările astea din ultimele luni? Personal, nu prea cred în coincidențe. Am auzit-o pe Anna vorbind cu soldatul asasin. S-a referit la existența unei probleme. Ceva ce i-a luat prin surprindere şi i-a destabilizat. Cred că scopurile noastre nu sunt chiar atât de diferite pe cât par. Poate că putem să cooperăm.

— Şi atunci o să ne lase în viață? întrebă ea pe jumătate în râs, însă neputând să-şi ascundă speranța din voce.

Muşcă din sandvici pentru a-şi ascunde stânjeneala.

— Nu ştiu, spuse el cu sinceritate. Atâta vreme cât ne dovedim

utili. Dacă am putea câştiga măcar câteva zile… asta ar spori şansele de a fi salvați sau de a se schimba cumva situația.

Lisa mesteca încet, cugetând la spusele lui. Se trezi că nu mai avea nimic în mână. Şi îi era în continuare foame. Împărțiră bolul de coacăze după ce turnară frişcă peste ele.

Se uită la Painter cu alți ochi. În el nu era numai forța dată de încăpățânare. În spatele ochilor acelora albaştri se afla o minte brici şi mult bun-simț. Ca şi cum ar fi ştiut la ce gândea, el îi aruncă o privire rapidă. Ea se întoarse la farfuria de mâncare.

Îşi terminară în linişte masa, sorbind din ceai. Cu burta plină, se simțeau acum prea epuizați până şi pentru a mai vorbi. În plus, ei îi făcea bine liniştea, de care se bucura împreună cu el. Îl auzea respirând. Îi simțea mirosul proaspăt de piele curată.

În momentul când îşi termină ceaiul îndulcit cu miere, observă că Painter îşi freca tâmpla dreaptă strângând dintr-un ochi. Îl apucase din nou durerea de cap. Nu voia să se joace de-a doctorul şi să înceapă să se poarte ca atare, să-l nelinişteascâ, însă îl examină cu atenție.

Îi tremurau degetele de la cealaltă mână. Observă uşoara vibrație a pupilelor lui în timp ce se uita în gol înspre focul care dădea să se stingă.

Painter vorbise despre adevăr, dar oare voia să audă adevărul despre starea în care se afla? Crizele păreau din ce în ce mai frecvente. Şi, într-un fel, era suficient de egoistă să se teamă nu doar pentru sănătatea lui, ci şi pentru raza fragilă de speranță care-şi făcuse loc în sufletul ei. Avea nevoie de el.

Lisa se ridică.

— Ar trebui să dormim. Probabil că mai e foarte puțin până în zori.

Painter mârâi, dar încuviință din cap. Se ridică şi el. Ea trebui să-l apuce de braț căci se clătină uşor.

— N-am nimic, spuse el.

Halal adevăr.

Îl conduse spre pat şi trase păturile la o parte.

— Eu o să dorm pe canapea, se împotrivi el.

— Nu te prosti. Urcă-te. Nu e momentul acum să ne facem griji în legătură cu ce se cuvine şi ce nu. Suntem prizonierii unor naziști.

— *Foşti* naziști.

— Da, mare scofală!

Cu toate astea, oftă şi se urcă în pat cu halat cu tot. Ea

înconjură patul şi se urcă şi ea după ce suflă în lumânări.

Umbra deveni mai deasă, dar puținele flăcări rămase în cămin aruncau o lumină uşoară şi plăcută asupra obiectelor din cameră. Lisa nu ştia dacă ar fi putut suporta un întuneric deplin.

Se cuibări sub pături, trăgându-le până la bărbie. Lăsase un spațiu între ei şi se întinsese cu spatele la Painter. Probabil că el îi simțise teama şi se răsuci ca să se uite la ea.

— Dacă e să murim, murmură Painter, măcar o să murim împreună.

Ea înghiți în sec. Nu erau tocmai cuvintele liniştitoare pe care sperase să le audă, însă, în mod ciudat, o făceau să se simtă mai bine. Ceva din tonul lui, promisiunea din spatele cuvintelor reuşiră să facă ceea ce n-ar fi reuşit un milion de asigurări formale.

Avea încredere în ele.

Se dădu mai aproape de el, îşi strecură mâna într-a lui şi îşi împletiră degetele, fără urmă de conotație sexuală, pur şi simplu ca doi oameni care aveau nevoie de o atingere. Îi trase brațul pe deasupra ei.

El îi strânse mâna, liniştitor.

Ea se înghesui şi mai mult în el, iar el se răsuci ca s-o poată ține mai strâns.

Lisa închise ochii, neaşteptându-se să adoarmă.

Însă, în brațele lui, în cele din urmă reuşi.

10.39 P.M.
COPENHAGA, DANEMARCA

Gray se uită la ceasul de la mână.

Se ascundeau de peste două ore. El şi Fiona rămăseseră într-o cameră de serviciu a unui circuit numit *Minen,* sau Mina. Era un loc de distracție de modă veche de tip animatronic[39] unde minivagonetii se învârteau şi treceau pe lângă animale din desene animate, asemănătoare unor cârtițe în echipament de miner, care lucrau în nişte imitații de cariere subterane. Acelaşi refren muzical continua să cânte la infinit, varianta acustică de tortură a picăturii chinezeşti.

---

[39] Tehnologie care foloseşte sisteme electronice pentru operarea diferitelor manechine sau păpuşi, (n. tr.).

La scurt timp după ce dispăruseră în mulțimea din Grădinile Tivoli, Gray şi Fiona se suiseră într-un vagonet al vechiului circuit, jucându-şi rolul de tată şi fiica. Însă, la prima întoarcere nesupravegheată, coborâseră din vagonetul lor şi se strecuraseră într-o cămăruță de serviciu aflată în spatele unei uşi batante, având pe ea un semn de pericol electric. Neterminând circuitul, Gray nu putea decât să-şi imagineze sfârşitul: cârtițele instalate confortabil în paturi de spital, suferind de afecțiuni pulmonare datorate exploatării cărbunelui.

Sau cel puțin aşa spera.

Refrenul vesel în olandeză continuă pentru a mia oară. Poate că nu era la fel de rău ca *It's-a-Small-World*[40] specific circuitului de la Disneyland, însă ocupa îndeaproape locul doi.

În spațiul mic şi înghesuit, Gray avea Biblia lui Darwin deschisă în poală. Parcurgea paginile, una câte una, la lumina unei lanterne, căutând orice fel de indiciu care să justifice importanța care i se dădea. Capul îi vibra de la sunetul muzicii.

— Ai vreo armă, ceva? întrebă Fiona ghemuită într-un colț, cu brațele încrucişate. Dacă ai, împuşcă-mă acum.

Gray oftă.

— Nu mai avem decât o oră.

— N-o să rezist atât niciodată.

Planul era să aştepte până când se închidea parcul. Acesta nu avea decât o singură ieşire oficială, însă Gray era sigur că toate ieşirile erau deja supravegheate. Singura lor şansă era să încerce să scape în timpul exodului în masă al mulțimii de la miezul nopții. Încercase să obțină confirmarea sosirii lui Monk la aeroportul din Copenhaga, însă fierul şi cuprul din vechea clădire bruiau semnalul telefonului celular. Trebuiau să ajungă la aeroport.

— Ai aflat ceva din Biblie? întrebă ea.

Gray scutură din cap. Era fascinant să vadă linia descendentă a familiei desenată în interiorul copertei, un fel de arbore genealogic personal al familiei lui Darwin. Însă altminteri, din paginile parcurse până acum, foile sfărâmicioase şi fragile nu ofereau nici un indiciu. Tot ceea ce descoperise erau câteva semne fără nici un înțeles, asemănătoare unor hieroglife. Aceleaşi semne repetate întruna, în mai multe poziții şi forme diferite.

---

[40] E-o lume mică.

Gray îşi aruncă rapid privirea spre carnețelul său. Îşi notase simbolurile aşa cum apăreau, scrise pe marginile Bibliei – de mâna lui Charles Darwin sau a unui proprietar ulterior, nu ştia sigur.

Îşi împinse carnețelul uşor spre Fiona.

— Ți se pare ceva cunoscut?

Fiona oftă şi se aplecă în față, desfăcându-şi brațele încrucişate. Se holbă la simbolurile de pe hârtie.

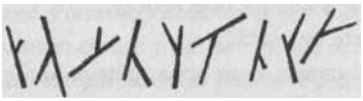

— Nişte scurmături făcute de păsări, spuse ea. Nimic care să merite să faci moarte de om.

Gray îşi dădu ochii peste cap, însă se abținu să comenteze. Starea de spirit a Fionei se înrăutățea. Îi prefera pornirea răzbunătoare şi furia fățişă. Odată cu încarcerarea lor aici, părea că-şi interiorizase sentimentele. Gray bănuia că îşi concentrase toată durerea şi energia în şiretlicul la care recursese ca să obțină Biblia, micul ei act de răzbunare împotriva ucigaşului bunicii sale. Iar acum, în întuneric, începea să revină la realitate.

El ce putea să facă?

Luând un stilou şi folosind o bucată de hârtie, căută nişte modalități de a o menține ancorată în prezent. Desenă alt simbol, micul tatuaj de pe dosul mâinii bărbatului de la licitație.

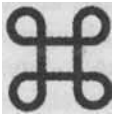

I-o întinse uşor.

— Dar de ăsta ce zici?

Cu un oftat chiar mai puternic, mai dramatic, ea se aplecă din nou în față ca să se uite atent. Scutură din cap.

— Un trifoi cu patru foi. Nu ştiu. Ce se presupune că repre… stai…

Luă carnețelul şi se uită mai de aproape. Făcu ochii mari.

— Am mai văzut chestia asta!

— Unde?

— Pe-o carte de vizită, spuse Fiona. Numai că nu era ca asta, ci mult mai conturată.

Îi luă stiloul şi începu să deseneze.

— A cui carte de vizită?

— A boului care a venit acum câteva luni şi-a căutat prin registrele noastre. Tipul ăla care s-a făcut că ne plăteşte cu cartea aia de credit falsă, spuse Fiona continuând să deseneze. Unde ai văzut-o?

— Era tatuată pe mâna bărbatului care a cumpărat Biblia.

Fiona mârâi.

— Ştiam eu! Aşadar, în spatele tuturor acestor lucruri se află acelaşi nemernic. Mai întâi încearcă s-o fure. Pe urmă încearcă să-şi acopere urmele omorând-o pe Mutti şi arzând magazinul până la temelii.

— Îți aminteşti numele de pe cartea de vizită? întrebă Gray.

Fiona scutură din cap.

— Numai simbolul. Căci l-am recunoscut.

Ea îi împinse desenul în față. Era un desen mult mai detaliat al tatuajului, înfățişând o structură mai alambicată a simbolului.

Gray bătu uşor în pagina cu pricina.

— Ai recunoscut simbolul ăsta?

Fiona dădu aprobator din cap.

— Fac colecție de insigne. Bineînțeles că nu puteam să le port cu hainele astea prosteşti.

Gray îşi aminti de puloverul ei cu glugă, cel cu care o văzuse prima oară îmbrăcată, împopoțonat cu insigne de toate formele şi mărimile.

— Am trecut printr-o fază celtică, explică Fiona. Era singura muzică pe care o ascultam, iar majoritatea insignelor aveau motive celtice.

— Şi simbolul de-aici?

— Se numeşte Pătratul Pământului sau Crucea Sfântului Hans. Se presupune că are rolul de a proteja, făcând apel la cele patru colțuri ale pământului pentru a-ți da putere, spuse ea, bătând uşor în cercurile în formă de frunze de trifoi. Asta-i motivul pentru care câteodată este denumit şi nod protector. Menit să te protejeze.

Gray se concentră, dar nu găsi nici o semnificație acestui indiciu.

— De-aia i-am spus lui Mutti să aibă încredere în individul ăla, spuse Fiona, lăsându-se brusc pe spate.

Vocea îi coborî până deveni o şoaptă imperceptibilă, ca şi cum i-ar fi fost frică să vorbească.

— Nu i-a plăcut de el. De la prima vedere. Însă, când am văzut asta pe cartea lui de vizită, mi-am închipuit că trebuie să fie un tip ca lumea.

— N-aveai de unde să ştii.

— Mutti ştia! replică ea tăios. Iar acum e moartă. Din cauza mea.

Sentimentul de vină şi suferința răzbăteau din tonul vocii ei.

— Prostii, spuse Gray, dându-se mai aproape şi cuprinzând-o cu brațul. Indiferent cine-s oamenii ăştia, au fost al naibii de hotărâți încă de la început. Ştii bine asta. Ar fi găsit ei o modalitate să obțină informațiile alea de la voi din magazin. N-ar fi acceptat nici un fel de refuz. Dacă n-ai fi convins-o pe bunica ta să-i lase să caute prin registrele voastre, era posibil să vă omoare pe loc pe amândouă.

Fiona se lipi strâns de el.

— Bunica ta…

— Nu era bunica mea, îl întrerupse ea brusc.

Gray îşi dăduse şi el seama de asta, însă păstrase tăcerea, lăsând-o pe Fiona să vorbească.

— M-a prins când am încercat să fur nişte lucruri din magazinul ei. Acum doi ani. Însă n-a chemat poliția. În schimb mi-a făcut o supă. De pui cu orez.

Gray nu avea nevoie să vadă prin întunericul din jur ca să ştie că Fiona zâmbea uşor.

— Asta era felul ei de-a fi. Ajuta mereu copiii străzii. Lua în casă animalele fără stăpân.

— Ca pe Bertal.

— Şi pe mine, spuse ea după care rămase tăcută o bună bucată de timp. Părinții mei au murit într-un accident de maşină. Erau imigranți pakistanezi. Din Punjabi. Aveam o căsuță în Waltham Forest din Londra, chiar şi o grădină. Urma să ne luăm un câine. După care… după care ei au murit.

— Îmi pare rău, Fiona.

— Unchiul şi mătuşa mea m-au luat… doar ce sosiseră din Punjab.

Altă pauză lungă.

— După o lună, el a început să vină noaptea în camera mea.

Gray închise ochii. Dumnezeule sfinte…

— Aşa că am fugit… am trăit pe străzile din Londra câțiva ani, însă am dat de belea când m-am înhăitat cu cine nu trebuia. A trebuit să fug din nou. Aşa că am plecat din Anglia şi am pornit-o cu rucsacul în spate prin Europa. Descurcându-mă cum am putut. Şi-am ajuns aici.

— Iar Grette te-a luat la ea.

— Iar acum şi ea e moartă, spuse cu aceeaşi voce vinovată. Poate că n-aduc decât ghinion.

Gray o trase pe Fiona şi mai strâns spre el.

— Am văzut cum se uita la tine. Faptul că ai intrat în viața ei *n-a* fost deloc un ghinion. Ea chiar te-a iubit.

— Ş… ştiu.

Fiona îşi întoarse fața într-o parte. Umerii i se cutremurară din cauza hohotelor înăbuşite.

Gray nu făcu altceva decât să o strângă puternic în brațe. În cele din urmă ea se întoarse şi îşi îngropă fața în umărul lui. Acum era rândul lui Gray să se lupte cu sentimentul de vinovăție. Grette fusese o femeie atât de generoasă, grijulie şi cu instincte atât de bune, îngăduitoare şi amabilă. Iar acum era moartă. Şi el avea partea lui de vină ce atârna în această balanță. Dacă ar fi acționat cu mai multă precauție… dacă ar fi fost mai puțin neglijent cu investigația asta…

Şi iată costul neglijenței sale.

Plânsul în hohote al Fionei continuă.

Chiar dacă această crimă şi incendiere fuseseră planificate fără nici o legătură cu ancheta lui de ageamiu, Gray îşi judecă acțiunile pe care le întreprinsese după aceea. Fugise, abandonând-o pe Fiona în acel haos, lăsând-o pradă propriei dureri. Îşi aminti strigătele ei – la început mânioase, iar după aceea rugătoare.

Nu se oprise.

— Nu mai am pe nimeni acum, plânse Fiona în costumul lui.

— Mă ai pe mine.

Ea se trase înapoi, cu ochii în lacrimi.

— Şi tu o să pleci.

— Iar tu o să vii cu mine.

— Dar ai spus…

— Nu contează ce-am spus.

Gray ştia că fata nu mai era în siguranță aici. Avea să fie eliminată, dacă nu pentru a pune mâna pe Biblie, atunci pentru a i se închide gura. Ştia prea multe. Ca şi…

— Ai spus în treacăt că ştii adresa de pe chitanța în baza căreia s-a vândut Biblia.

Fiona se holbă la el cu o suspiciune vădită. Hohotele ei de plâns încetaseră. Se trase înapoi şi se uită la el, întrebându-se dacă nu cumva compasiunea pe care i-o arăta el era un vicleşug menit s-o facă să-i spună ce ştia. Acum, el îi înțelegea prudența, învățată pe vremea când trăia pe străzi.

Gray ştia că era mai bine să nu o preseze.

— Am un prieten care vine aici cu un avion privat. Ar trebui să aterizeze la miezul nopții. Putem să luăm legătura cu el şi să zburăm oriunde. Poți să-mi spui unde va trebui să mergem de îndată ce vom fi la bord.

Gray îi întinse o mână, gata să bată palma.

Cu un ochi scrutător, Fiona îi acceptă mâna întinsă.

— De acord, spuse ea.

Gray făcuse câteva greşeli până acum, însă era un început. Ea trebuia să fie ținută departe de pericole şi avea să fie în siguranță de îndată ce urca la bordul avionului. Putea să rămână la bord, sub pază, în timp ce el şi Monk aveau să continue investigația mai departe.

Fiona îi împinse carnețelul înapoi cu toate simbolurile acelea mâzgălite pe hârtie.

— Doar aşa, ca să ştii... trebuie să mergem la Paderborn, în centrul Germaniei. O să-ți dau adresa exactă îndată ce vom ajunge acolo.

Gray consideră concesia pe care i-o făcuse ca pe o mică dovadă de încredere.

— E suficient.

Ea încuviință din cap.

Ajunseseră la o înțelegere.

— Acum singurul lucru pe care mi l-aş dori să-l faci e să opreşti muzica asta idioată, adăugă ea cu un geamăt obosit.

Ca la un semn, nesfârşita melodie încetă. Bâzâitul constant al maşinăriei şi pocnetul vagoneților pe deasupra şinelor încetară şi ele. În tăcerea brusc instaurată, nişte paşi răsunară afară lângă uşa îngustă.

Gray se ridică în picioare.

— Stai în spatele meu, îi şuieră el printre dinți.

Fiona luă Biblia şi o îndesă în geantă. Gray înşfacă o bară metalică pe care o găsise mai devreme.

Uşa se deschise şi o lumină strălucitoare le luci în ochi.

Bărbatul se răsti cu asprime, speriat. Vorbea în daneză:

— Ce faceți voi doi aici?

Gray își îndreptă poziția corpului şi lăsă țeava în jos. Fusese pe punctul de a-l îmbrânci cu ea pe bărbatul îmbrăcat în salopetă de lucru.

— Circuitul e închis, spuse bărbatul, dându-se într-o parte. Ieşiți de-aici înainte să-i chem pe cei de la pază.

Gray se conformă. Muncitorul îl privi mânios în momentul în care trecu pe lângă el. Ştia cum părea totul. Un bărbat în vârstă cu o adolescentă ascunşi în debaraua unui parc de distracții.

— Ați păţit ceva, domnişoară? întrebă lucrătorul.

Probabil că-i observase ochii umflați de plâns, hainele rupte.

— Suntem bine, spuse ea agățându-şi mâna de brațul lui Gray şi ridicându-şi puțin şoldurile. A plătit în plus pentru cursa *asta.*

Bărbatul se încruntă dezgustat.

— Uşa din spate este chiar acolo, spuse el, indicându-le un semn de ieşire cu neon. Să nu vă mai prind pe-aici. E periculos să umblați aiurea pe-aici.

Nu la fel de periculos ca afară. Gray o luă înainte spre uşă şi o împinse ca să iasă. Se uită la ceasul de la mână. Era trecut puțin de ora unsprezece. Parcul avea să rămână deschis încă o oră. Poate că trebuiau să încerce să scape acum.

Când dădură colțul clădirii, li se păru că această secțiune a parcului era pustie. Nu era de mirare că circuitul fusese închis mai devreme.

Gray auzi muzică şi veselie din direcția lacului.

— Toată lumea se adună pentru paradă, spuse Fiona. Cu ea se închide parcul, împreună cu focurile de artificii.

Gray se rugă ca focurile de artificii din seara aceea să nu se încheie cu oameni sângerând şi țipând. Cercetă împrejurimile din imediata lor apropiere. Felinarele risipeau întunericul nopții. Lalele umpleau parcelele de flori până la refuz. Potecile şi avanscenele erau puțin populate. Erau prea expuşi.

Gray reperă o pereche de agenți de pază ai parcului, un bărbat şi o femeie, care se îndreptau cam prea hotărât în direcția lor. Oare lucrătorul de la mentenanță le-o luase înainte şi alertase în cele din urmă paza?

— E timpul să dispărem din nou, spuse Gray şi o trase pe Fiona în direcția opusă paznicilor care se apropiau în grabă.

Se îndreptară spre locul unde se aduna mulțimea. Păşeau rapid, mergând pe sub copaci ca să rămână la adăpost de orice privire.

Ca doi vizitatori nerăbdători să vadă parada.

Trecură de aleile grădinii şi intrară în piaţa centrală cu lacul său întins, strălucitor de la toate luminile şi felinarele pavilioanelor şi de palatele înconjurătoare. Chiar de undeva din faţă izbucniră urale în momentul în care primul dintre vehiculele decorate ale paradei pătrunse în piaţă. Era înalt cât trei etaje, reprezentând o sirenă pe o stâncă, împodobită cu lumini albastre de culoarea azurului şi a smaraldului. Dădea dintr-un braţ în semn de bun venit. Celelalte vehicule apărură rapid din spate, încărcate de lumini şi păpuşi animate, înalte de cinci metri. Flautele şuierau voioase, tobele duduiau.

— Parada lui Hans Christian Andersen, spuse Fiona. Sărbătoresc două sute de ani de la naşterea scriitorului. El este sfântul protector al oraşului.

Gray merse împreună cu ea spre mulţimea aliniată de-a lungul rutei paradei din jurul lacului central. Reflectat în apa liniştită, un şuvoi gigantic şi incandescent de lumină ţâşni pe cer, acompaniat de un răpăit sonor. Cascade ireale de raze scânteietoare şuierară şi se încolăciră în spirale pe cerul întunecat al nopţii.

Apropiindu-se de capătul mulţimii adunate la paradă, Gray scruta cercetător tot ce era în jur. Căuta orice persoană albă la faţă îmbrăcată în negru. Însă asta era Copenhaga. Fiecare a cincea persoană era blondă. Iar negrul, după câte se părea, era la modă în acest sezon în Danemarca.

Inima lui Gray bubuia la unison cu tobele. Zgomotul artificiilor îl lovi în piept şi îi făcu timpanele să vibreze. Însă în cele din urmă ajunseră la mulţimea adunată.

Chiar deasupra lor, pârâi şi explodă o altă jerbă orbitoare, împrăştiind o ploaie de foc înjur.

Fiona se împiedică.

Gray o prinse, cu urechile ţiuindu-i.

În timp ce ecoul exploziei se îndepărta, Fiona se uită fix la el, în stare de şoc. Îşi ridică o mână de lângă corp. O întinse spre el, în timp ce Gray o trase în mulţime.

Avea palma plină de sânge.

4.02 A.M.
HIMALAYA

Painter se trezi în întuneric; focul se stinsese complet. Cât

dormise? Fără ferestre, era imposibil să-şi dea seama de trecerea timpului. Însă simțea că nu se scursese prea mult.

Ceva îl trezise.

Se mişcă şi dădu de un cot.

Pe partea cealaltă a patului, Lisa se trezise şi ea şi se uita spre uşă.

— Ai simțit…?

Camera se cutremură violent. În depărtare se auzi zgomotul puternic al unei explozii pe care-l simțiră până în măduva oaselor.

Painter dădu păturile la o parte.

— Sunt probleme.

Arătă înspre hainele curate care le fuseseră puse la dispoziție de gazdele lor. Se îmbrăcară repede: lenjerie de corp cu mâneci lungi şi pantaloni de flanel, nişte jeanşi uzați şi pulovere groase.

De partea cealaltă a camerei, Lisa aprinse lumânările de lângă pat. Îşi trase în picioare o pereche de bocanci solizi, bărbăteşti, de piele. Aşteptară tăcuți… preț de vreo douăzeci de minute, ascultând cum mişcarea şi zgomotele de jos se liniştesc treptat.

Amândoi se suiră la loc în pat.

— Ce crezi că s-a întâmplat? şopti Lisa.

Undeva răsunară ecourile unor comenzi răstite.

— Nu ştiu… dar cred că vom afla curând.

De partea cealaltă a uşii groase de stejar se auziră bocanci tropăind pe coridorul de piatră.

Painter se ridică în capul oaselor ciulind urechile.

— Vin încoace, spuse el.

Ca o confirmare, imediat se auzi o bătaie care aproape smulse uşa din țâțâni. Ridicând o mână, Painter o avertiză pe Lisa să nu facă nici o mişcare şi se dădu şi un pas în spate. Se auzi un zăngănit puternic şi bara metalică solidă fu îndepărtată.

Uşa se deschise de perete. În încăpere pătrunseră patru bărbați, toți cu puştile ațintite asupra lor. Intră şi un al cincilea. Semăna puțin cu asasinul pe nume Gunther. Un bărbat uriaş, cu gât gros, umeri puternici şi o claie de păr argintiu pe cap. Purta nişte pantaloni largi vârâți în nişte cizme negre ce-i ajungeau până la jumătatea coapsei şi o cămaşă maro ce se potrivea cu ansamblul.

Cu excepția faptului că nu avea nici o banderolă neagră cu o svastică pe braț, arăta exact ca un militar din trupele de asalt naziste.

Sau mai degrabă cu un *fost* militar din trupele de asalt naziste.

Avea tenul la fel de palid ca şi Gunther, numai că era ceva în

neregulă cu fața lui. Partea stângă era căzută ca şi cum ar fi suferit un accident cerebral. Brațul stâng îi tremură ca al unui paralitic în momentul când arătă înspre uşă.

— *Kommen mit mir!* spuse el răstit.

Li se ordona să iasă de acolo. Liderul uriaş al grupului se întoarse şi o porni cu pas grăbit, de parcă orice posibilitate de împotrivire din partea lor ar fi fost pur şi simplu de neconceput. Pe de altă parte, puştile din spatele lor erau o garanție suplimentară în acest sens.

Painter dădu din cap înspre Lisa. Ea i se alătură şi ieşiră urmați de cei patru paznici. Holul era îngust, săpat în piatră, abia suficient de larg pentru două persoane. Singurele surse de lumină erau lanternele ataşate de puştile paznicilor care aruncau umbre înaintea lor. Era mai rece în hol decât în cameră, însă departe de a fi frig.

Nu merseră prea mult. Painter bănui că se îndreptau spre intrarea în castel. Avea dreptate. Auzi chiar în depărtare vântul şuierând. Probabil că afară începuse din nou furtuna.

În fața lor, paznicul uriaş ciocăni într-o uşă de lemn. Un răspuns înăbuşit îl încurajă să deschidă. Un val de lumină şi o boare caldă se revărsară pe hol.

Paznicul intră şi ținu uşa.

Painter o conduse pe Lisa în cameră şi se uită înjur. Părea să fie un birou combinat cu o bibliotecă rustică. Era înalt de două etaje şi toți cei patru pereți erau acoperiți cu rafturi pline de cărți. Nivelul superior era înconjurat de un balcon de fier, masiv şi fără decorațiuni. Singura cale de acces sus era o scară abruptă.

Sursa căldurii din încăpere era un şemineu mare de piatră în care ardea un foc zdravăn. Deasupra lui se afla pictura în ulei a unui neamț în uniformă care părea că-i cântăreşte cu o privire rece.

— Bunicul meu, spuse Anna Sporrenberg, observând unde se uita Painter.

Se ridică din spatele unui birou sculptat uriaş. Şi ea era îmbrăcată cu blugi închişi la culoare şi un pulover. Din câte se părea, cam asta era ținuta potrivită în castel.

— A preluat castelul după război.

Le făcu semn înspre nişte fotolii aşezate în semicerc în fața focului.

Painter îi observă cearcănele adânci. Arăta ca şi cum n-ar fi dormit deloc. De asemenea, îşi dădu seama că mirosea a fum, cam

cum mirosea cordita[41].

Interesant.

Painter îi întâlni privirea în momentul când se apropie şi ea de fotoliile masive. Simți un fior rece pe şira spinării. În ciuda epuizării, ochii ei erau strălucitori şi pătrunzători. Painter recunoscu în ei privirea calculată şi vicleană a cuiva aflat la pândă. Trebuia să aibă mare grijă. Şi ea părea că-l cântăreşte la fel de atent, făcându-l să se simtă ca şi cum ar fi fost sub lupă.

Ce naiba se petrecea aici?

— *Setzen Sie, bitte,* spuse ea făcând semn cu capul înspre fotolii.

Painter şi Lisa se aşezară unul lângă celălalt. Anna alese un fotoliu din fața lor. Paznicul rămase lângă uşă cu brațele încrucişate. Painter ştia că ceilalți patru aşteptau afară. Mătură cu privirea întreaga încăpere căutând posibile căi de scăpare. Mai era doar o singură legătură cu exteriorul, o fereastră de sticlă groasă, obscură, traversată de bare de fier de sus până jos.

Pe acolo era imposibil să evadeze.

Painter îşi îndreptă din nou atenția spre Anna. Poate că exista o altă modalitate să iasă de acolo. Anna se arăta rezervată, însă fuseseră chemați acolo cu un scop.

Avea nevoie de cât de multă informație era posibil, însă trebuia să se ocupe de asta cu multă dibăcie. Observă asemănarea dintre Anna şi bărbatul din tablou.

Putea începe de-aici.

— Ai spus că bunicul tău *a preluat* castelul, spuse Painter, căutând răspunsuri, dar menținându-se pe un teren solid. Cine l-a deținut înaintea lui?

Anna se lăsă pe spate, în mod evident uşurată să poată petrece un moment de tihnă în fața focului. Cu toate astea, se vedea că era în continuare atentă, aşa cum stătea cu mâinile încrucişate în poală şi cum îşi muta privirea de la el la Lisa şi înapoi la el.

— *Granitschloff* are o istorie lungă şi întunecată, domnule Crowe. Ştiți ceva despre Heinrich Himmler?

— Locțiitorul lui Hitler?

— *Ja.* Şeful SS-ului. Un măcelar nebun.

Pe Painter îl surprinse caracterizarea. Oare era o capcană? Simți că intraseră într-un joc. Numai că nu ştia mişcările pe care trebuia

---

[41] Amestec exploziv de nitroglicerină şi nitroceluloză (n. tr.).

să le facă… cel puțin nu încă.

Anna continuă.

— Himmler se credea reîncarnarea regelui Heinrich, un rege german al saxonilor din secolul al zecelea. Credea chiar şi că primea mesaje telepatice de la el.

Painter dădu din cap.

— Am auzit că era interesat de tot ce ținea de ocultism.

— Chiar obsedat. Anna ridică din umeri. Era o pasiune pe care o împărtăşeau mulți în Germania. Asta ca să ne întoarcem la Madame Blavatsky, cea care a inventat termenul de arian. Pretindea că obținuse cunoştințe secrete în timpul studiilor pe care le făcuse la o mănăstire budistă. Se presupunea că nişte maeştri secreți o învățaseră cum oamenii decăzuseră de la statutul lor de rasă superioară şi într-o bună zi aveau să evolueze din nou până la acest stadiu.

Renumita rasă pură, spuse Painter.

— Exact. Un secol mai târziu, Guido von List a amestecat spusele ei cu elemente de mitologie germană, ajungând la concluzia că această rasă ariană mitică era de origine nordică.

— Şi poporul german a înghițit toată povestea pe nemestecate, spuse Painter încercând să-i întindă o nadă.

— De ce n-ar fi făcut-o? După înfrângerea pe care am suferit-o în Primul Război Mondial, o astfel de idee era extrem de flatantă. A fost preluată şi îmbrățişată rapid într-o mulțime de aşezăminte oculte din Germania. Societatea Thule, Societatea Vril, Ordinul Noilor Templieri.

— Şi din câte îmi amintesc eu, Himmler însuşi făcea parte din Societatea Thule.

— Da, *Reichsjuhrer-ul* credea cu tărie în mitologia aceasta. Chiar şi în puterea magică a runelor nordice. De asta a ales runele duble *sig,* fulgerele gemene, pentru a reprezenta ordinul înființat de el, de preoți războinici, *Schutzstaffel,* SS-ul. A ajuns la convingerea, după ce a studiat opera lui Madame Blavatsky, că Himalaya a fost locul în care a apărut inițial rasa ariană şi că aici avea să apară din nou.

Pentru prima oară, vorbi şi Lisa.

— Deci Himmler chiar a trimis expediții în munții Himalaya.

Schimbă o privire cu Painter. Vorbiseră despre asta mai devreme. Deci nu erau chiar atât de departe de adevăr. Însă Painter încă se mai întreba ce semnificații avea răspunsul criptic al Annei.

„Nu suntem nazişti. Nu mai suntem."

O încurajă pe femeie să vorbească, atâta vreme cât era dispusă să o facă. Simțea că undeva trebuia să fie o chestie aranjată, însă habar nu avea în ce direcție se îndrepta. Nu-i plăcea să bâjbâie în întuneric, însă nu o arăta în nici un fel.

— Deci până la urmă, ce căuta Himmler aici? întrebă el. Vreun trib pierdut al arienilor? Vreun Shangri-La al bărbaților albi şi puternici?

— Nu chiar. Sub pretextul unei expediții de cercetare antropologică şi zoologică, Himmler a trimis membri din SS pentru a căuta *dovezi* ale existenței unei rase superioare de mult apuse. Era convins că avea să găsească urme ale vechii rase aici. Şi, deşi nu a găsit nimic, a devenit tot mai înverşunat, transformând hotărârea în nebunie. Când a început să construiască un sediu central al SS-ului în Germania, castelul Wewelsburg, a construit şi imaginea lui în oglindă, trimițând pentru asta aici o mie de oameni condamnați la muncă silnică în lagărele de concentrare germane. A trimis şi o tonă de aur în lingouri. Ca să nu avem probleme cu resursele. Ceea ce s-a şi întâmplat, cu ajutorul investițiilor înțelepte.

— Dar de ce să construiască aici? întrebă Lisa.

Painter îşi dădu seama.

— Credea că rasa ariană se va ridica din nou din munții aceştia. Voia să le construiască prima cetate.

Anna dădu din cap, ca şi cum ar fi cedat un punct într-un meci.

— În plus, credea că maeştrii ascunşi care transmiseseră învățăturile lor lui Madame Blavatsky erau încă în viață. Voia să le construiască un sediu puternic, un loc important în care să adune la un loc toate cunoştințele şi experiența lor.

— Şi maeştrii ăştia ascunşi au ieşit vreodată la iveală? întrebă Painter ironic.

— Nu. Dar a apărut bunicul meu la sfârşitul războiului. Şi a adus cu el ceva miraculos, ceva ce putea transforma în realitate visul lui Himmler.

— Adică? vru să ştie Painter.

Anna scutură din cap.

— Înainte să ne continuăm discuția, trebuie să-ți pun o întrebare. Şi aş aprecia un răspuns sincer.

Painter se încruntă din cauza schimbării bruşte a abordării.

— Ştii că nu pot să-ți promit asta.

Pentru prima oară, Anna zâmbi.

— Apreciez chiar şi acest răspuns sincer, domnule Crowe.

— Deci, care e întrebarea? întrebă el curios.

Cu siguranță, aici era cheia problemei.

Anna îl privi lung.

— Te simți rău? Mi-e foarte greu să-mi dau seama. Pari limpede la minte.

Painter făcu ochii mari. Nu se aşteptase la întrebarea asta.

Înainte să poată răspunde, interveni Lisa.

— Da.

— Lisa… încercă Painter să o întrerupă.

— O să-şi dea seama oricum. Nu trebuie să fi medic ca să realizezi. Lisa se întoarse către Anna. Prezintă tulburări la nivelul sistemului vestibular, nistagmus şi dezorientare.

— Şi migrene însoțite de imagini trecătoare care apar brusc în fața ochilor?

Lisa încuviință.

— Da, aşa mă gândeam şi eu.

Se lăsă pe spate. Informațiile păreau că o liniştiseră pe femeie.

Painter se încruntă. De ce oare?

Lisa insistă.

— Care e cauza? Cred că noi… că el are dreptul să ştie.

— Pentru asta trebuie să ne continuăm discuția, însă în momentul de față tot ce pot să vă spun este ce se va întâmpla cu el.

— Ce se va întâmpla?

— Va muri peste trei zile. În chinuri groaznice.

Painter se forță din toate puterile să nu reacționeze în nici un fel.

Lisa rămase la fel de neclintită şi întrebă pe un ton profesionist, de medic.

— Există vreun remediu?

Anna aruncă o privire către Painter şi apoi se uită din nou la Lisa.

— Nu.

11.18 P.M.
COPENHAGA, DANEMARCA

Trebuia s-o ducă pe fată într-un loc sigur, să o vadă un doctor. Gray simți sângele care se prelingea din rana Fionei trecându-i prin cămaşă, în timp ce o sprijinea, cu un braț petrecut în jurul

taliei ei.

Era mare înghesuială. Blițurile aparatelor de fotografiat accentuau starea de nervozitate a lui Gray. Melodiile şi versurile reverberau dincolo de lac, în timp ce parada îşi continua defilarea. Păpuşi animate gigantice apăreau amenințătoare, la înălțime, bălăngănindu-se uşor pe deasupra capetelor mulțimii.

Focurile de artificii continuau să bubuie şi să explodeze deasupra lacului.

Gray ignoră tot ce era înjur. Continua să meargă aplecat, uitându-se după cel care o împuşcase pe Fiona. Aruncă o privire la rana ei. Deşi părea doar o julitură, sângera şi avea nevoie de îngrijire medicală. Era albă la față de durere.

Împuşcătura venise din spate. Asta însemna că trăgătorul trebuie să se fi aflat printre copaci şi tufişuri. Avuseseră noroc că ajunseseră la mulțimea adunată. Cu toate astea, odată localizați, probabil că urmăritorii lor se regrupaseră. În mod sigur unii dintre ei se amestecaseră deja printre spectatori.

Se uită la ceasul de la mână. Patruzeci şi cinci de minute până la închiderea parcului.

Gray avea nevoie de un plan… un alt plan. Nu mai puteau să aştepte miezul nopții ca să scape odată cu mulțimea care avea să se îndrepte buluc spre ieşire. Ar fi fost descoperiți până atunci. Trebuiau să plece acum.

Însă zona de parc cuprinsă între terenul de defilare şi ieşire era aproape pustie de vreme ce toți vizitatorii se adunaseră în jurul lacului. Dacă încercau să se avânte nebuneşte înspre ieşire, aveau să fie expuşi din nou, surprinşi pe teren deschis. Şi în mod sigur poarta parcului era şi ea supravegheată.

Lângă el, Fiona îşi ținea o mână pe rană. Sângele i se scurgea încet printre degete. Privirea ei o întâlni pe a lui, panicată.

— Şi-acum ce facem? îi şopti ea.

Gray o îndemnă să meargă mai departe. Îi venise o idee. Era periculoasă, însă nu prudența avea să-i scoată din parc. O întoarse pe Fiona spre el.

— Trebuie să-mi umplu mâinile de sânge.

— Ce?

El făcu semn spre bluza ei.

Încruntându-se, ea îşi ridică marginea bluzei.

— Ai grijă…

El şterse cu blândețe sângele care i se scurgea din rană. Ea se crispă şi lăsă să-i scape un icnet uşor.

— Îmi pare rău, spuse el.
— Ai degetele reci ca gheața, murmură ea.
— Eşti bine?
— O să trăiesc.
Asta era şi ideea.
— Imediat o să te iau în brațe, îi zise Gray.
— Ce-ai de gând...?
— Doar să fi gata să țipi când îți spun.
Ea îşi încreți nasul derutată, însă dădu aprobator din cap.
El aşteptă momentul potrivit. Flautele şi tobele începură să cânte undeva în depărtare. Gray o ghidă pe Fiona în direcția porților principale. Dincolo de un grup de copii de şcoală, Gray observă un personaj îmbrăcat într-un trenci, cu brațul atârnat într-o eşarfă, ucigaşul lui Grette. Acesta îşi croia drum printre adolescenți, scrutând tot ce mişca înjur.
Gray se amestecă într-un grup de nemți care cântau o baladă pe acordurile flautelor şi ale tobelor. În momentul în care melodia se termină, focurile de artificii izbucniră într-un vuiet intens de explozii sonore.
— Acum, spuse Gray, lăsându-se în jos.
Îşi mânji fața cu sânge şi o luă pe Fiona în brațe. Apoi îşi drese vocea şi strigă în daneză:
— Bombă!
Pârâiturile exploziilor întrerupseră urletul din rărunchi.
— Țipă, îi şopti el Fionei la ureche.
El îşi ridică fața din nou, murdară de sânge. Exact în momentul acela, Fiona țipă agonizând în brațele sale.
— Bombă! urlă Gray din nou.
Fețele oamenilor se întoarseră în direcția lui. Focurile de artificii bubuiră. Sângele proaspăt îi lucea pe obraji. La început nimeni nu se mişcă. După care, asemenea unui val de maree, fiecare persoană se dădu înapoi, lovindu-se de cea din spate. Strigăte şi țipete confuze se înălțară în aer. Şi mai multă lume începu să se retragă.
Gray se ținu după oamenii care se retrăgeau, rămânând printre cei mai panicați.
Fiona țipa şi se zvârcolea. Dădea dintr-o mână, cu degetele pline de sânge.
Confuzia şi dezordinea se răspândiră cu iuțeala fulgerului. Urletul lui Gray avusese efect imediat, după atacurile de la Londra şi din Spania. O mulțime de oameni începură şi ei să țipe

„Bombă!” Semnalul se împrăştie prin mulțime ca un ecou, purtat din gură în gură.

Asemenea unei turme agitate de vite, cei din mulțime se rotiră, lovindu-se cu putere unii de ceilalți. Claustrofobia accentua teama şi neliniştea. Focurile de artificii se stinseră deasupra, însă deja țipete înfricoşate răsunau acum de-a lungul rutei pe care se desfăşura parada. Numaidecât ce o persoană o zbughea la fugă, alte două o luau din loc, din reflex, numărul lor crescând exponențial. Picioarele loveau ritmic pavajul, retrăgându-se şi îndreptându-se spre ieşire.

O picătură devenea o revărsare de valuri.

Cursa spre ieşirea din parc începuse.

Gray se lăsă purtat de valul de oameni, cu Fiona în brațe. Se rugă ca nimeni să nu fie călcat în picioare. Însă până acum panica fusese moderată. Odată cu încheierea bubuiturilor focurilor de artificii, confuzia pusese stăpânire pe mulțime mai degrabă decât groaza. Cu toate astea, fluxul de oameni continua să se reverse spre poarta principală.

Gray o lăsă pe Fiona jos, eliberându-şi mâinile. Îşi şterse fața cu mâneca costumului Armani. Fiona rămase lângă el, cu o mână ținându-se strâns de cureaua lui ca să nu se piardă de el în mijlocul masei mari de oameni.

Poarta apăru în față.

Gray dădu din cap spre ea.

— Dacă se întâmplă ceva… *fugi*. Nu te opreşti absolut deloc.

— Nu ştiu dacă o să pot. Mă doare ca naiba aici într-o parte.

Acum Gray observă că ea şchiopăta, uşor aplecată într-o parte.

Mult în față, Gray îi zări pe agenții de pază încercând să controleze mulțimea care ieşea prin porți, pentru a nu fi nimeni strivit. Uitându-se cu atenție, Gray remarcă o pereche de paznici care stăteau de-o parte, fără să se implice în menținerea ordinii. Un tânăr şi o tânără. Amândoi cu părul blond, alb ca zăpada. Cumpărătorii de la casa de licitații. Deghizați, acum păzeau porțile. Amândoi aveau pistoalele în tocuri şi-şi țineau palmele pe ele, în aşteptare.

Pentru o fracțiune de secundă, ochii femeii îi întâlniră pe ai lui, acolo, în mulțime.

Însă după aceea ea îşi mută privirea.

După care reveni rapid.

Îl recunoscuse.

Gray se trase înapoi în mulțime, luptându-se cu fluxul de

oameni.

— Ce-i? întrebă Fiona, împinsă în spatele lui.

— Înapoi. Trebuie să găsim altă cale.

— Cum?

Gray începu să se tragă încet spre margine, înotând parcă împotriva unui curent puternic. Era prea greu să o ia direct înapoi. În scurt timp, se eliberă din vâltoare. În jurul lui nu se mai agita decât o mână de oameni, un mic vârtej într-un curent mult mai mare.

Aveau nevoie de o acoperire mai bună.

Gray văzu că ajunseseră la marginea rutei, acum pustii, pe care se desfăşurase parada. Vehiculele decorate se opriseră, cu luminile încă sclipind, însă fără nici o muzică. Se părea că panica se răspândise şi în rândul şoferilor acestor vehicule.

Îşi abandonaseră carele alegorice şi fugiseră. Până şi agenții de pază se duseseră spre porți.

Gray zări portiera deschisă de la cabina unuia dintre maşini.

— Pe-aici, spuse el.

O trase pe Fiona din mulțime şi o luă la fugă spre vehiculul decorat. Deasupra cabinei se înălța o păpuşă gigantică iluminată care reprezenta o rață lăbărțată cu un cap supradimensionat. Gray recunoscu personajul. Din povestea lui Hans Christian Andersen *Rățuşca cea urâtă.*

Ajunseră sub una din aripile ridicate şi luminate cu becuri galbene licărind, care în mod clar era menită să fâlfâie. Gray o ajută pe Fiona să se urce în cabină, aşteptându-se să fie împuşcat în spate în orice moment. Se cocoță şi el după ea şi închise portiera, trăgând-o cât mai discret posibil.

În momentul în care îşi aruncă privirea afară prin parbriz, se felicită.

Din mulțime îşi făcu apariția un individ îmbrăcat în negru. Ucigaşul lui Grette. Nu se mai deranjase să-şi ascundă puşca. Toată atenția oamenilor fusese dirijată spre partea din față a parcului. Acesta dădu roată mulțimii care se retrăgea, uitându-se lung spre lac şi circuitul de paradă.

Gray şi Fiona se ghemuiră.

Bărbatul trecu la câțiva metri de ei şi continuă să meargă de-a lungul şirului de vehicule abandonate.

— A fost cât pe ce, şopti Fiona. Ar trebui să…

— Şşşt.

Gray îi apăsă un deget pe buze. Atinse cu cotul o manetă. Ceva

țiui în bordul maşinii.

Oh, fir-ar să fie…!

Difuzoarele încorporate în macheta de deasupra izbucniră:

— MAC, MAC, MAC… MAC, MAC, MAC…

Rățuşca cea urâtă se trezise la viață.

Şi toată lumea ştia asta.

Gray se ridică. La treizeci de metri distanță, individul înarmat se întoarse cu fața spre ei.

Acum nu mai aveau unde să se ascundă.

Deodată, motorul maşinii dudui. Aruncându-şi privirea într-o parte, o văzu pe Fiona stând în capul oaselor şi acționând schimbătorul de viteze.

— Am găsit cheia în contact, explică ea şi băgă în viteză.

Vehiculul se mişcă brusc în față, bălăngănindu-se.

— Fiona, lasă-mă…

— Tu ai condus ultima dată. Şi uite unde am ajuns, spuse ea mergând direct spre individul înarmat cu puşcă. În plus, îi sunt datoare nemernicului ăstuia.

Aşadar, îl recunoscuse şi ea. Pe cel care o omorâse pe bunica ei. Băgă în viteza a doua înainte ca bărbatul să apuce să-şi ridice arma. O luă hotărât spre el, fără să-i pese de amenințare.

Gray căută o modalitate de a-i fi de ajutor, uitându-se atent prin cabină.

Erau atât de multe manete…

Asasinul trase.

Gray se dădu înapoi, însă Fiona smucise deja de volan într-o parte, anticipându-i mişcarea. Un colț al parbrizului se transformă într-o plasă de păianjen, cu o gaură largă în mijloc. Fiona trase brusc de volan înapoi, încercând să treacă peste bărbat.

Din cauza mişcării bruşte, vehiculul, având o greutate apreciabilă deasupra, rămase suspendat pe două roți.

— Țin-te bine! strigă Fiona.

Vehiculul reveni pe toate cele patru roți, însă astfel îi asigură bărbatului un moment în plus ca să sprinteze spre stânga. Era al naibii de rapid, pregătindu-şi deja puşca, plănuind să tragă de-aproape prin geamul lateral în timp ce vehiculul avea să treacă pe lângă el.

Nu mai aveau timp să manevreze şi să iasă din bătaia puştii.

Concentrându-şi din nou atenția asupra şirului de manete, Gray o apucă pe cea mai din stânga. Avea sens. Trase de ea în jos. Mecanismele acționară. Aripa Rățuştei, ridicată în urmă cu o

secundă, fâlfâi, lăsându-se în jos. Îl lovi pe individ în gât, agățându-l dintr-o parte, rupându-i şira spinării. Bărbatul fu ridicat de la sol şi aruncat cât colo.

— Du-te înspre porți! o îndemnă Gray.

Rățuşca cea Urâtă dăduse pentru prima oară de gustul sângelui.

— MAC, MAC, MAC… MAC, MAC, MAC…

Acționarea sirenei vehiculului le eliberă o potecă în față.

Oamenii se dădeau grăbiți într-o parte. Paznicii erau împinşi în spate de mulțime. Chiar şi cei deghizați. Poarta de serviciu amplasată imediat lângă intrarea principală, deschisă larg mai devreme pentru a reduce îmbulzeala, era deschisă şi acum.

Fiona o luase într-acolo.

Rața intră în forță prin ea, rupându-şi aripă stângă, cea aducătoare de moarte. Cabina se cutremură, iar ei ieşiră pe carosabil. Fiona se îndepărta în viteză.

— Întorci la primul colț, îi spuse Gray, arătându-i pe unde.

Ea se supuse, încetinind în curbă ca o profesionistă.

Rățuşca dădu colțul în mare grabă. După încă două viraje, Gray o îndemnă să încetinească.

— Nu putem continua să mergem cu chestia asta, spuse el. Bate prea tare la ochi.

— Crezi? replică Fiona, aruncându-i o privire rapidă şi scuturând exasperată din cap.

Gray găsi o cheie franceză lungă într-o trusă de unelte. Punând-o să oprească în vârful unui deal, îi făcu semn Fionei să coboare. Băgând în viteză, Gray apăsă pe ambreiaj, blocă acceleratorul cu cheia şi sări din cabină.

Rățuşca cea Urâtă o luă din loc, cu luminile revărsându-se în zare, lovind accidental maşinile parcate în timp ce cobora dealul în viteză. Indiferent unde avea să oprească în cele din urmă, locul accidentului avea să distragă atenția oricăror indivizi care i-ar fi putut urmări.

Gray se îndreptă în direcția opusă. Deocamdată ar fi trebuit să fie în siguranță. Se uită la ceasul de la mână. Aveau o grămadă de timp să ajungă la aeroport. Şi la Monk. Avionul acestuia urma să aterizeze curând.

Fiona şchiopăta lângă el, uitându-se din când în când peste umăr.

În spatele lor, Rățuşca trâmbița în noapte.

— MAC, MAC, MAC… MAC, MAC, MAC…

O să-mi lipsească, spuse Fiona.

— Şi mie.

4.35 A.M.
HIMALAYA

Painter stătea lângă şemineu. Se ridicase din fotoliu când îi fusese pronunțată condamnarea la moarte.

Paznicul uriaş făcuse trei paşi spre ei când Painter se ridicase în picioare, însă Anna îl reținuse cu o fluturare de mână.

— *Nein, Klaus. Alles ist ganz recht.*

Painter aşteptă ca paznicul, Klaus, să se întoarcă la locul lui de lângă uşă.

— Nu există tratament?

Anna scutură din cap.

— V-am spus adevărul.

— Atunci de ce Painter nu prezintă aceleaşi semne de nebunie ca şi călugării? întrebă Lisa.

Anna se uită la Painter.

— Erai departe de mănăstire, *ja*? În satul de mai jos. Aşadar, gradul de expunere a fost mai mic. Astfel, în locul degenerării neurologice rapide, treci printr-un proces de deteriorare mai lentă şi mai generalizată a *întregului organism.* Însă condamnarea la moarte rămâne. Anna citi probabil ceva pe fața lui. Nu există tratament, însă există o şansă de a încetini procesul de deteriorare. De-a lungul anilor, experimentând pe animale, am ajuns la câteva soluții care par promițătoare. Îți putem prelungi viața. Sau cel puțin puteam.

— Ce vrei să spui? întrebă Lisa.

Anna se ridică.

— De-asta v-am chemat aici. Ca să vă arăt.

Făcu semn din cap înspre paznic, Klaus, care deschise uşa.

— Urmați-mă. Şi poate vom găsi o modalitate să ne fim de folos unii altora.

Painter îi întinse Lisei o mână, în timp ce Anna o lua înainte. Ardea de curiozitate. Simțea că era atât o capcană, cât şi o rază de speranță.

Ce momeală putea fi mai bună?

Lisa se aplecă înspre el ridicându-se.

— Ce se petrece aici? îi şopti ea la ureche.

— Nu sunt sigur.

Aruncă o privire spre Anna care vorbea cu Klaus.

„Poate vom găsi o modalitate să ne fim de folos unii altora."

Painter plănuise să-i propună acelaşi lucru Annei, chiar discutase despre asta cu Lisa mai devreme, să negocieze pentru viețile lor, să câştige timp. Oare cineva trăsese cu urechea? Oare erau microfoane în cameră? Sau pur şi simplu lucrurile se înrăutățiseră atât de mult încât aveau absolută nevoie de cooperarea lor?

Acum era îngrijorat.

— Probabil că are legătură cu explozia pe care am auzit-o, spuse Lisa.

Painter dădu din cap. Cu siguranță avea nevoie de mai multe informații. Deocamdată încerca să nu se îngrijoreze din cauza sănătății lui... dar era dificil, din moment ce o altă migrenă începuse să îl chinuie undeva în spatele ochilor, coborând până la măsele, amintindu-i la fiecare zvâcnet de boala de care suferea.

Anna le făcu semn să o urmeze. Klaus se dădu înapoi. Nu părea deloc mulțumit. Însă, pe de altă parte, Painter nu apucase să vadă cum arăta omul când era mulțumit. Şi, dintr-un motiv sau altul, spera să nici nu aibă ocazia. Ceea ce-l făcea fericit pe omul acesta cu siguranță erau urletele de durere şi vărsarea de sânge.

— Dacă sunteți amabili să mă însoțiți, spuse Anna cu o politețe rece.

O luă înspre uşă, flancată de doi dintre ceilalți paznici. Klaus îi urma pe Lisa şi Painter, secondat de alți doi bărbați înarmați.

Se îndreptau într-o altă direcție decât cea care ducea la confortabila celulă. După ce cotiră de câteva ori, se treziră într-un tunel drept, mai larg decât toate celelalte şi care părea că duce chiar în inima muntelui. Era luminat de un şir de becuri electrice, aliniate şi acoperite de mici rețele de sârmă de-a lungul peretelui. Era primul semn de civilizație.

Mergeau de-a lungul coridorului.

Painter observă că aerul începuse să miroasă a fum. Şi mirosul devenea din ce în ce mai puternic şi înțepător pe măsură ce avansau. Îşi îndreptă din nou atenția spre Anna.

— Deci ştii ce mi-a provocat boala asta, zise el.

— Da, după cum am mai spus, a fost un accident.

— *Ce fel* de accident? insistă el.

— Nu e uşor să-ți dau un răspuns. Totul merge mult înapoi în negurile istoriei.

— La vremurile când erați naziști?

Anna îi aruncă o privire.

— La apariția vieții pe planeta asta.

— Pe bune? se miră Painter. Chiar atât de lungă e povestea asta? Nu uita că mai am doar trei zile la dispoziție.

Ea îi zâmbi din nou şi scutură din cap.

— În cazul acesta o să sar direct la momentul în care bunicul meu a ajuns prima oară la *Granitschloff.* La sfârşitul războiului. Ştii ceva despre vremurile tulburi de atunci? Despre haosul din Europa după prăbuşirea Germaniei?

— Da, toți se grăbeau să pună mâna pe ceva.

— Şi nu numai pe pământul şi resursele germane, ci şi pe cercetările noastre ştiințifice. Forțele Aliate au trimis diferite grupuri rivale de savanți şi militari ca să scotocească toată Germania în căutarea unor tehnologii secrete. Era la îndemână şi gratis pentru toată lumea. Anna se încruntă încurcată. Aşa se spune în engleză?

Painter şi Lisa încuviințară amândoi din cap.

— Numai Marea Britanie a trimis cinci mii de militari şi civili, sub numele de cod T-Force. Forța Tehnologiei. Scopul oficial pe care-l anunțaseră era acela de a împiedica jefuirea şi vandalizarea locurilor unde se găsea tehnologie germană, în timp ce tocmai *jefuirea şi vandalizarea* erau scopul lor real, concurând pentru asta cu americanii, ruşii şi francezii. Ştiți cine a fost fondatorul britanic al T-Force?

Painter scutură din cap. N-avea cum să nu facă o comparație între Sigma Force şi echipele britanice de la sfârşitul celui de-al Doilea Război Mondial. Jefuitori de tehnologie. I-ar fi plăcut să discute despre asta cu fondatorul Sigma, Sean McKnight. Dacă ar mai fi fost în viață.

— Cine era conducătorul lor? întrebă Lisa.

— Un gentleman pe nume Ian Fleming.

Lisa pufni neîncrezătoare.

— Scriitorul care l-a creat pe James Bond?

— Unul şi acelaşi. S-a spus că şi-a construit personajul pornind de la trăsăturile unora dintre oamenii din echipa sa. Asta ca să vă faceți o idee despre hotărârea şi exuberanța acestor jefuitori.

— Învingătorul ia toată prada de război, câtă Painter ridicând din umeri.

— Poate. Însă datoria bunicului meu era să protejeze cât de mult şi de bine putea acea tehnologie. Era ofițer în

Sicherheitsdienst.

Se uită la Painter, ca şi cum i-ar fi testat cunoştinţele.

Deci jocul nu se sfârşise. El era pregătit pentru a răspunde provocării.

— *Sicherheitsdienst* era grupul de luptători de comando implicaţi în evacuarea comorilor germane: obiecte de artă, aur, antichităţi şi tehnologie.

Ea încuviinţă din cap.

— În ultimele zile ale războiului, în timp ce ruşii treceau graniţele de est, bunicul meu a primit o misiune *top secret,* cum îi spuneţi voi, americanii. Şi-a primit ordinele de la Heinrich Himmler însuşi, înainte ca *Reichsfuhrer*-ul să fie capturat şi să se sinucidă.

— Şi care au fost ordinele astea? întrebă Painter.

— Să îndepărteze, să protejeze şi să distrugă orice dovadă a existenţei unui proiect cu nume de cod Cronos. Esenţa proiectului era un dispozitiv numit simplu *die Glocke.* Sau Clopotul. Laboratorul de cercetare era îngropat adânc sub pământ, într-o mină abandonată din Munţii Sudeţi. El habar nu avea care era scopul acestui proiect, dar în cele din urmă l-a aflat. Aproape că l-a distrus atunci, însă primise nişte ordine.

— Deci a reuşit să fugă cu Clopotul. Cum?

— Existau două planuri în rezervă pentru a fi puse în aplicare. Unul era să fugă înspre nord, prin Norvegia, celălalt era să o ia spre sud, prin Adriatică. Pe ambele rute existau agenţi care urmau să-i ajute. Bunicul a optat să meargă spre nord. Himmler îi vorbise despre *Granitschloff.* A ajuns aici cu un grup de savanţi nazişti, dintre care unii erau faimoşi în lagăre. Cu toţii aveau nevoie de un loc unde să se ascundă. În plus, bunicul meu avea să le ofere un proiect căruia foarte puţini savanţi ar fi putut să-i reziste.

— Clopotul, concluzionă Painter.

— Exact. Oferea ceva ce mulţi savanţi din vremea aceea căutaseră să obţină cu alte mijloace.

— Adică ce?

Anna oftă şi se întoarse să-i arunce o privire lui Klaus.

— Perfecţiunea.

Rămase tăcută câteva momente, cufundată în propria tristeţe.

În faţa lor, coridorul se termină în cele din urmă. O pereche de uşi de fier gigantice se deschideau la capătul lui. Dincolo de prag, o scară săpată grosolan cobora în spirală în inima muntelui. Era săpată în piatră, însă treptele se roteau în jurul unei coloane

centrale de oțel, de grosimea unui trunchi de copac. O porniră în jos în jurul lui.

Painter privi în sus. Coloana străpungea vârful acoperişului şi mergea mai departe, în sus… poate chiar ieşind undeva pe coasta muntelui. Un paratrăsnet, gândi el. Simțea şi că aerul începuse să miroasă a ozon, mai puternic acum decât fumul.

Anna observă obiectul atenției sale.

— Folosim axul acesta pentru a descărca energia în exces şi a o extrage din munte.

Îi arătă undeva deasupra.

Painter se ridică pe vârfuri. Îşi aduse aminte de luminile fantomă despre care se vorbea în zonă. Oare aceasta să fie sursa lor? Şi a luminilor şi, poate şi a bolii?

Încercând să-şi înăbuşe furia, Painter se concentră asupra scărilor. Durerea de cap devenise mai puternică, iar mersul în cerc în jos îi agravase starea de amețeală din ce în ce mai accentuată. Căutând să-şi abată gândurile de la asta, continuă conversația:

— Să revenim la povestea Clopotului. Ce făcea acesta?

Anna tresări, trezindu-se brusc din reverie.

— La început nu ştia nimeni. Cercetările dovediseră că era o sursă nouă de energie. Unii credeau chiar că putea fi o maşină a timpului rudimentară. De aceea numele ei de cod era Cronos.

Călătorii în timp? se miră Painter.

— Trebuie să-ți aminteşti, explică Anna, că naziştii se aflau la ani-lumină distanță față de alte națiuni în materie de tehnologie. Acesta a fost motivul pentru care după război a urmat un val atât de mare de piraterie ştiințifică. Dar dă-mi voie să merg puțin înapoi. În prima jumătate a secolului, se aflau în competiție două sisteme teoretice: teoria relativității şi teoria cuantică. Şi, deşi acestea nu se contraziceau neapărat una pe cealaltă, chiar şi părintele relativității, Einstein, vorbea despre aceste două teorii ca fiind incompatibile. Teoriile divizaseră comunitatea ştiințifică în două tabere. Şi ştim de ce parte se concentrase cea mai mare parte a lumii occidentale.

— Teoria relativității a lui Einstein.

Anna dădu din cap.

— Ceea ce a condus la divizarea atomului, la bombe şi la energia nucleară. Lumea întreagă s-a transformat în Proiectul Manhattan. Totul pornind de la opera lui Einstein. Naziştii au pornit pe alt drum, dar nu cu mai puțină hotărâre. Aveau şi ei un echivalent al Proiectului Manhattan, însă unul fundamentat în

cealaltă tabără teoretică. Teoria cuantică.

— De ce să pornească pe drumul acesta? întrebă Lisa.

— Pentru un motiv foarte simplu. Anna se întoarse spre ea. Pentru că Einstein era evreu.

— Cum?

— Nu uitați *contextul* în care se petrecea totul. Einstein era evreu. În ochii naziştilor, asta diminua considerabil valoarea descoperirilor sale. În locul acestora, naziştii au pus mare preț pe descoperirile în fizică ale unor savanți germani pursânge, considerând lucrările acestora mai valoroase. Naziştii şi-au bazat propriul Proiect Manhattan pe lucrările unor savanți precum Werner Heisenberg şi Erwin Schrodinger şi mai ales ale lui Max Planck, părintele teoriei cuantice. Toți aveau rădăcini solide în Patria Mamă. Aşa că naziştii au început să realizeze aplicații practice bazate pe mecanică cuantică, lucruri care astăzi sunt considerate extrem de inovatoare. Savanții naziști considerau că se putea obține o sursă de energie pornind de la experimente cu modele cuantice. Ceea ce se realizează abia astăzi. Ştiința modernă o numeşte energia punctului zero.

— Punctul zero?

Lisa aruncă o privire spre Painter.

El dădu din cap, fiind familiarizat cu conceptul ştiințific.

— Când se răceşte ceva până la temperatura de zero absolut – aproape trei sute de grade sub zero grade Celsius – toată mişcarea atomică încetează. Totul se opreşte. Punctul zero al naturii. Cu toate acestea, energia persistă chiar şi în momentul acela. Undeva există o radiație ce nu ar trebui să fie acolo. Prezența energiei nu a primit explicații satisfăcătoare pornind de la teorii tradiționale.

— Dar teoria cuantică o face, spuse Anna hotărât. Aceasta permite mişcarea chiar şi atunci când materia este înghețată până la oprirea absolută.

— Cum e posibil aşa ceva? întrebă Lisa.

— La zero absolut, particulele nu se pot mişca în sus, în jos, înspre stânga sau înspre dreapta, însă, potrivit mecanicii cuantice, pot ieşi şi pătrunde înapoi în *existență,* producând energie. Ceea ce se numeşte energia punctului zero.

— Pot ieşi şi pătrunde înapoi în existență? se miră Lisa uşor neîncrezătoare.

Painter preluă frâiele discuției.

— Fizica cuantică are anumite ciudățenii. Însă, deşi conceptul pare nebunesc, energia este reală. Înregistrată în laboratoare.

Pretutindeni în lume, savanții caută modalități de a ajunge la această energie aflată la baza întregii existențe. Ea oferă o sursă de putere infinită, nelimitată.

Anna dădu din cap.

— Iar naziştii făceau experiențe cu această energie cu fervoarea savanților voştri care se ocupau de Proiectul Manhattan.

Ochii Lisei se lărgiră.

— O sursă nelimitată de putere. Dacă ar fi descoperit-o, asta ar fi schimbat cu siguranță cursul războiului.

Anna ridică o mână ca s-o corecteze.

— Cine spune că *nu* au descoperit-o? Există documente care arată că în ultimele luni ale războiului, naziştii au obținut progrese remarcabile. Proiecte cu numele *Feuerball* şi *Kugelblitz.* Despre care se pot găsi detalii în arhivele neclasificate ale T-Force din Marea Britanie. Însă descoperirile au venit prea târziu. Locurile unde se făceau cercetările au fost bombardate, savanții au fost ucişi şi rezultatele muncii lor au fost furate. Tot ce a mai rămas de pe urma lor a fost folosit de diverse națiuni în proiecte strict secrete.

— Dar nu şi Clopotul, spuse Painter, aducând discuția înapoi la punctul său inițial.

Îi era prea greață ca să se poată concentra asupra tuturor acestor divagații.

— Nu şi Clopotul, încuviință Anna. Bunicul meu a reuşit să scape cu inima Proiectului Cronos, rezultat din cercetările privind energia punctului zero. Proiectul a primit un nume nou de la bunicul meu. *Schwarze Sonne.*

— Soarele Negru, traduse Painter.

— *Sehr gut.*

— Dar Clopotul ăsta? spuse Painter. Ce făcea?

— A fost cel care te-a îmbolnăvit, răspunse Anna. Te-a afectat provocând probleme la nivelul cuantic, acolo unde nu poate ajunge nici o pastilă şi nici un remediu.

Painter aproape că se împiedică de o treaptă. Avea nevoie de timp să digere informația. „Probleme la nivelul cuantic" Ce însemna asta?

Ultimele trepte le apărură în față, blocate de două bariere făcute din grinzi de lemn şi păzite de alți doi bărbați înarmați. Deşi încă şocat de ceea ce auzise, Painter observă piatra arsă de-a lungul acoperişului ultimei răsuciri a spiralei pe unde coborâseră.

În fața lor se deschidea o nişă adâncă. Painter nu vedea prea

departe înăuntrul ei, însă putea simți căldura. Toate suprafețele erau înnegrite. Sub prelate zăceau un şir de siluete ghemuite. Cadavre.

Aici era zona exploziei pe care o auziseră mai devreme.

Dintre ruine apăru un om, negru de cenuşă, însă îl recunoscu numaidecât. Era Gunther, paznicul masiv care arsese mănăstirea. Se părea că oamenii de aici culegeau ceea ce semănaseră.

Foc pentru foc.

Gunther trecu bariera. Anna şi Klaus i se alăturară. Studiindu-i pe Klaus şi pe Gunther, Painter observă o anumită asemănare între cei doi uriaşi – nu neapărat în ce privea aspectul fizic, cât mai ales în purtarea aspră, ciudată, greu de definit.

Gunther dădu din cap înspre Klaus.

Acesta abia dacă se uită la el.

Anna îşi aplecă uşor capul înspre Gunther, vorbind repede în nemțeşte. Painter nu putu să desluşească nimic în afara unui singur cuvânt. Suna la fel în germană şi în engleză.

Sabotaj.

Deci nu toate mergeau ca pe roate în Castelul de Granit. Oare exista un trădător aici? Şi dacă da, cine era acesta? Şi care era scopul lui? Oare le era prieten sau era doar un alt duşman?

Privirea lui Gunther se opri asupra lui Painter. Buzele i se mişcară, însă Painter nu pricepu ce spunea. Anna scutură dezaprobator din cap. Ochii lui Gunther se îngustară, însă se supuse.

Painter ştia că avea să fie eliberat.

Aruncându-i o ultimă privire pătrunzătoare, Gunther făcu stânga-mprejur şi o luă înapoi înspre ruinele înnegrite.

Anna se întoarse.

— Asta am vrut să vă arăt.

Întinse brațul spre locul distrus.

— Clopotul, spuse Painter.

— A fost distrus. Un act de sabotaj.

Lisa privi dezastrul.

— Şi acest Clopot a fost cel care l-a îmbolnăvit pe Painter.

— Şi cel care deținea singura şansă de a-l trata.

Painter studie locul devastat.

— Nu aveți o copie a Clopotului? întrebă Lisa. Sau nu puteți face altul?

Anna scutură uşor din cap.

— Una dintre componentele cheie nu poate fi duplicată. Xerum

525. Nici acum, după şaizeci de ani, nu am reuşit să-i descoperim formula.

— Deci fără Clopot nu există vindecare, conchise Painter.

— Însă s-ar putea să existe o şansă… dacă ne ajutăm reciproc. Anna întinse mâna. Dacă putem coopera… vă dau cuvântul meu.

Painter se întinse aproape prăbuşindu-se înspre ea şi-i apucă mâna. Cu toate astea, ezită. Simțea că existau lucruri pe care nu le ştia. Ceva ce Anna lăsase nerostit. Toate vorbele ei… toate explicațiile. Toate erau menite să le abată atenția. La urma urmei, de ce erau dispuşi să-i ofere târgul ăsta?

Atunci avu o revelație.

Ştia.

— Accidentul… spuse el.

Simți degetele Annei fremătând în mâna lui.

— Nu a fost un *accident,* nu-i aşa?

Îşi aminti cuvântul pe care-l prinsese.

— A fost tot un *sabotaj.*

Anna dădu din cap.

— La început am crezut că a fost un accident. Din când în când aveam probleme cu valurile necontrolate de energie. Care creau probleme în funcționarea Clopotului. Nimic important. Eliberarea energiei declanşa câteva îmbolnăviri în jur. Din când în când câteva decese.

Painter trebui să se abțină ca să nu scuture din cap. „Nimic important", spusese Anna. Bolile şi decesele fuseseră suficient de *importante* pentru ca Ang Gelu să transmită un semnal internațional cerând ajutor şi aducându-l pe el aici.

Anna continuă:

— Însă acum câteva nopți, cineva s-a jucat cu setările în timpul unui test de rutină al Clopotului. Ceea ce a crescut exponențial randamentul producției de energie.

— Şi a iradiat mănăstirea şi satul.

— Exact.

Painter strânse mai tare mâna Annei. Părea că aceasta voia să se desprindă. El nu era dispus să-i dea drumul. În continuare evita să-i dezvăluie tot adevărul. Însă Painter era conştient de adevăr la fel cum era de durerea care-i sfredelea capul. Era explicația ofertei de cooperare.

— Însă nu au fost afectați numai sătenii şi călugării, spuse Painter. Au fost afectați şi toți cei de *aici. Cu toții* sunteți la fel de bolnavi ca şi mine. Nu suferiți de procesul de degenerare

neurologică rapidă pe care am văzut-o la mănăstire, ci de acela de deteriorare corporală mai lentă care mă afectează şi pe mine.

Ochii Annei se îngustară, studiindu-l – cântărind cât de mult să-i spună – şi în cele din urmă încuviinţă din cap.

— Noi am fost parţial la adăpost aici, am fost protejaţi într-o oarecare măsură. Am reuşit să trimitem cea mai mare parte a radiaţiilor produse de Clopot în sus, afară.

Painter îşi aminti luminile fantomă pe care le văzuse dansând pe crestele munţilor. Ca să îndepărteze pericolul, nemţii iradiaseră toată zona înconjurătoare, inclusiv mănăstirea din apropiere. Însă nici savanţii de aici nu reuşiseră să scape neafectaţi.

Anna îi prinse privirea fără să clipească, fără urmă de părere de rău.

— Acum suntem cu toţii condamnaţi la aceeaşi moarte.

Painter se gândi ce variante avea. Nici una. Deşi nici una din părţi nu avea încredere în cealaltă, erau cu toţii în aceeaşi barcă, aşa că puteau la urma urmei să se apropie. Strângându-i mâna cu putere, o scutură încheind astfel pactul.

Sigma şi naziştii la un loc.

PARTEA A DOUA

7
MAMBA NEAGRĂ

5.45 A.M.
REZERVAŢIA NATURALĂ HLUHLUWE-UMFOLOZI
ZULULAND, AFRICA DE SUD

Khamisi Taylor stătea în picioare în faţa biroului pazniculuişef. Cu spatele înţepenit, aştepta, în timp ce Gerald Kellogg termina de citit raportul lui preliminar despre tragedia din ziua trecută.

Singurul sunet din încăpere era scârţâitul unui ventilator suspendat în tavan, care se învârtea uşor.

Khamisi purta nişte haine de împrumut, pantalonii fiind prea lungi, iar cămaşa prea strâmtă. Însă măcar erau uscate. După ceşi petrecuse toată ziua şi noaptea în iazul cu apă călduţă, cufundat până la umeri în adâncitura noroioasă, cu braţele înţepenite de durere pe puşca pregătită de tragere, era recunoscător pentru hainele călduroase şi pământul solid de sub picioare.

În plus, aprecia la adevărata valoare şi lumina zilei. Prin geamul din spate al biroului, zorii colorau cerul într-un trandafiriu prăfuit. Lumea îşi făcea din nou apariţia din întuneric.

Supravieţuise. Era în viaţă.

Încă nu putea să accepte pe deplin asta.

În cap încă îi mai răsunau urletele scoase de *ukufa.*

Foarte aproape de el, paznicul-şef, Gerald Kellogg, îşi freca absent mustaţa stufoasă roşcată-cafenie în timp ce continua să citească. Soarele dimineţii i se răsfrângea pe scăfârlia cheală, dându-i un luciu de un roz strălucitor. În cele din urmă se uită în sus, holbându-se la el peste ochelarii de citit în formă de semilună cocoţaţi pe nas.

— Şi ăsta-i raportul pe care intenţionezi să mi-l dai să-l pun la dosar, domnule Taylor? întrebă paznicul-şef Kellogg lovind cu un deget în hârtia galbenă. Un animal de pradă necunoscut cu coamă. Asta-i tot ce poţi să spui despre ce a omorât-o şi târât-o în pădure pe doamna doctor Fairfield?

— Domnule, n-am putut să văd clar animalul. Era ceva mare şi

cu blană albă. După cum am raportat.

— Probabil că o leoaică, spuse Kellogg.

— Nu, domnule… n-a fost un leu.

— Cum poți să fi sigur? N-ai spus mai înainte că nu l-ai văzut?

— Da, domnule… ce am vrut să spun, domnule… a fost că ceea ce am văzut nu semăna cu nici un animal de pradă din savana africană.

— Şi-atunci ce era?

Khamisi rămase tăcut. Ştia foarte bine că nu era cazul să aducă în discuție *ukufa.* La lumina unei zile obişnuite, zvonurile despre monştri nu aveau decât să provoace ironie. S-ar fi spus că era doar un sălbatic superstițios.

— Aşadar, o creatură a atacat-o şi a târât-o pe dr. Fairfield, un animal pe care nu l-ai văzut suficient de clar ca să-l identifici…

Khamisi dădu uşor din cap.

— … şi cu toate astea, ai fugit şi te-ai ascuns în adăpătoarea pentru animale? continuă Gerald Kellogg şi mototoli raportul. Cum crezi că se va reflecta asta asupra serviciului nostru de-aici? Unul dintre angajații noştri permite ca o femeie de şaizeci de ani să fie omorâtă, în timp ce el fuge şi se ascunde. Cu coada între picioare, fără ca măcar să ştie ce a fost acolo.

— Domnule, acest mod de interpretare nu este corect…

— Corect? bubui vocea pazniculuişef, suficient de tare cât să fie auzită în camera învecinată, unde întregul personal fusese chemat ca urmare a urgenței apărute. Cât de *corect* este că trebuie să-i contactez pe cei din familia doamnei dr. Fairfield şi să-i anunț că mama sau bunica lor a fost atacată şi mâncată în timp ce unul dintre paznicii mei – unul dintre paznicii mei *înarmați* – a fugit şi s-a ascuns?

— Nu puteam să fac absolut nimic.

— Doar să-ți salvezi propria piele…

Khamisi auzi cuvântul nerostit şi care fusese omis în mod intenționat.

Să-ți salvezi propria piele *neagră.*

Gerald Kellogg nu fusese încântat să-l angajeze pe Khamisi. Familia pazniculuiavea legături cu vechea conducere a țării, iar el ocupase diferite funcții datorită relațiilor şi legăturilor sale. Mai era încă membru în Clubul Oldavi, exclusiv pentru albi, unde încă să mai făceau aranjamente de natură economică, chiar şi după căderea apartheidului. Deşi legi noi fuseseră adoptate oficial, barierele sociale fuseseră depăşite în cadrul guvernului şi se

formaseră sindicate, afacerile erau tot afaceri în Africa de Sud. Familia De Beerse încă mai deținea minele de diamante. Familia Waalenberg încă mai deținea cea mai mare parte din tot restul.

Schimbarea avea să se facă lent.

Poziția lui Khamisi era un pas mic, o portiță pe care el intenționa s-o țină deschisă şi pentru generația următoare. Aşa că îşi păstră un ton calm al vocii.

— Sunt sigur că de îndată ce anchetatorii vor cerceta locul, vor confirma că a fost singurul lucru pe care l-am putut face.

— Oare aşa vor face, domnule Taylor? Am trimis o grămadă de oameni acolo, la o oră după ce elicopterul de căutare şi salvare te-a găsit după miezul nopții tăvălindu-te în apa aia nămoloasă. Au raportat acum cincisprezece minute. Au găsit carcasa rinocerului mort, aproape jupuită de şacali şi de hiene.

Nici urmă de puiul despre care ai raportat tu. Şi cel mai important aspect, nici urmă de dr. Fairfield.

Khamisi scutură din cap, căutând argumente care să demonteze aceste acuzații. În minte i se derula rapid veghea lui prelungită în adăpătoare. Ziua păruse a nu se mai termina, însă noaptea fusese şi mai rău. Odată cu apusul soarelui, Khamisi aşteptase să fie atacat. În schimb însă, auzise scheunatul hienelor şi urletele şacalilor care coborau în vale, însoțite de mârâiturile şi zbieretele furioase ale animalelor ce se încăierau între ele pentru a câştiga supremația asupra hoiturilor.

Prezența acestor animale care se hrăneau cu mortăciuni aproape că îl făcuseră pe Khamisi să creadă că era în siguranță şi să încerce să fugă la jeep. Dacă şacalii şi hienele, o prezență obişnuită aici, se întorseseră, atunci poate că *ukufa* plecase.

Cu toate astea, nu se mişcase din loc.

Încă îl mai bântuia imaginea recentă a ambuscadei în care fusese atrasă dr. Fairfield.

— În mod sigur au mai fost şi alte urme, spuse el.

— Au mai fost.

Khamisi se lumină la față. Dacă avea dovada…

— Au mai fost nişte urme de leu, spuse Kellogg. Două femele adulte. Exact cum am mai zis mai devreme.

— Leoaice?

— Da. Cred că aveam câteva fotografii ale acestor creaturi ciudate pe undeva pe aici. Poate c-ar fi mai bine să le studiezi, astfel încât să le poți identifica pe viitor. Asta având în vedere tot timpul liber pe care o să-l ai la dispoziție.

— Domnule?

— Eşti suspendat, domnule Taylor.

Khamisi nu putu să-şi reţină o expresie şocată. Ştia că dacă ar fi fost vorba de un alt paznic… oricare alt paznic *alb*… s-ar fi bucurat de mai multă îngăduinţă, de mai multă încredere. Însă nu şi el, care avea pielea unui sălbatic, a unui membru de trib. Ştia foarte bine că nu era cazul să riposteze. N-ar fi făcut decât să înrăutăţească lucrurile.

— Fără salariu, domnule Taylor. Până când se va definitiva o anchetă completă.

„O anchetă completă." Khamisi ştia cum avea să se încheie aceasta.

— Şi mi s-a cerut din partea poliţiei locale să te informez că nu ai voie să părăseşti zona. De asemenea, se va stabili dacă a fost sau nu vorba de neglijenţă în serviciu.

Khamisi îşi închise ochii.

În ciuda faptului că soarele răsărea, coşmarul refuza să se sfârşească.

Zece minute mai târziu, Gerald Kellogg se mai afla încă în spatele mesei de lucru, biroul său fiind acum gol. Îşi trecu o palmă transpirată peste creştetul capului, ca şi cum ar fi lustruit un măr. Gustul amar pe care-l simţea pe buze refuza să dispară. Noaptea fusese interminabilă şi trebuise să stingă atât de multe vâlvătăi. Şi încă mai avea o mie de detalii de care să se ocupe: să se descurce cu mass-media, să discute cu familia biologului, inclusiv cu partenera doctoriţei Fairfield.

Kellogg scutură din cap gândindu-se la această ultimă problemă. Dr. Paula Kane avea să se dovedească cea mai mare belea. Ştia că termenul de „parteneriat" dintre cele două femei în vârstă depăşise tărâmul profesional. Paula Kane fusese cea care făcuse presiuni noaptea trecută pentru a trimite elicopterul de căutare şi salvare după ce dr. Fairfield nu se mai întorsese acasă din sălbăticie.

Trezit în miez de noapte, Gerald făcuse apel la prudenţă. Nu era ceva neobişnuit ca zoologii să înnopteze în zonele de interes. Ce-l făcuse să se dea jos din pat fusese *locul* unde se dusese dr. Fairfield cu unul dintre paznicii săi. Spre graniţa nord-vestică a parcului. Nu prea departe de proprietatea şi domeniul privat al familiei Waalenberg.

O căutare în zona aceea necesita supravegherea şi controlul său

imediat.

Avusese o noapte agitată şi fusese nevoie de acţiuni rapide şi coordonare, însă totul aproape se rezolvase, iar duhul se întorsese în lampa lui proverbială.

Cu excepţia unei ultime chestiuni de care mai trebuia să se ocupe.

Nu mai avea nici un motiv să o amâne.

Ridică receptorul telefonului şi formă numărul privat. Aşteptă să i se răspundă, bătând uşor cu pixul într-un carneţel.

Raportează, veni un răspuns succint după ce i se făcu legătura.

— Tocmai am terminat întrevederea cu el.

— Şi?

— N-a văzut nimic… nimic clar.

— Ce înseamnă asta?

— Susţine c-a surprins frânturi de imagini. Nimic care să poată fi identificat.

Urmă o perioadă lungă de tăcere.

Gerald deveni din ce în ce mai agitat.

— Raportul său va fi modificat. Lei. Asta va fi concluzia la care se va ajunge. O să împuşcăm câţiva de ochii lumii şi o să încheiem problema asta într-o zi sau două. Omul, între timp, a fost suspendat.

— Foarte bine. Ştii ce trebuie să faci.

Kellogg se opuse ideii.

— A fost suspendat. N-o să îndrăznească să facă valuri. L-am speriat destul de bine. Nu cred…

— Exact. Nu trebuie să crezi. Ai primit nişte ordine. Fă să pară c-a fost un accident.

Legătura telefonică se întrerupse.

Kellogg puse receptorul în furcă. Atmosfera din cameră era înăbuşitoare în ciuda aerului condiţionat şi a ventilatorului care se învârtea încet. Nimic nu făcea cu adevărat faţă căldurii sufocante a savanei.

Însă nu temperatura era cea care îi provocase broboanele de transpiraţie care i se rostogoleau pe frunte.

„Ai primit nişte ordine."

Iar el ştia foarte bine că nu era cazul să nu le respecte, îşi aruncă rapid privirea la carnetul de pe birou. Fără să-şi dea seama, desenase în timp ce vorbea la telefon, o reacţie la neliniştea pe care i-o trezea bărbatul de la celălalt capăt al firului.

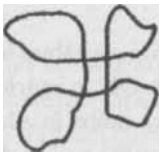

Gerald mâzgăli în grabă ceva deasupra, rupse hârtia din carnet şi o făcu bucăţele. Nici o dovadă. Niciodată. Asta era regula. Iar el primise nişte ordine.

„Fă să pară c-a fost un accident."

4.50 A.M.
LA 12 300 METRI ALTITUDINE DEASUPRA GERMANIEI

— O să aterizăm peste o oră, anunţă Monk. Poate c-ar trebui să mai tragi un pui de somn.

Gray se întinse. Bâzâitul redus al avionului Challenger 600 îl adormise, însă mintea sa nu încetase să proceseze evenimentele ultimei zile, încercând să pună cap la cap piesele acestui puzzle. Avea Biblia lui Darwin deschisă în faţă.

— Fiona cum se simte? întrebă el.

Monk dădu din cap spre canapeaua din spatele avionului. Fiona era tolănită sub o pătură.

— A adormit într-un final. Doborâtă de analgezice. Copilei ăsteia nu-i tace gura o clipă.

Vorbise întruna de când cei doi ajunseseră la aeroportul din Copenhaga. Gray îl alertase pe Monk prin telefon, iar el aranjase ca o maşină particulară să-i aducă în siguranţă la avion, care tocmai era alimentat cu combustibil. Logan se ocupase de toate problemele de natură diplomatică şi de vize.

Cu toate astea, Gray nu răsuflase uşurat până când Challengerul nu îşi ridicase trenul de aterizare şi se înălţase în aer.

— Dar rana de glonţ?

Monk ridică din umeri şi se prăbuşi într-un scaun de alături.

— E doar o zgârietură. OK, o zgârietură destul de adâncă şi de urâtă. O s-o doară ca naiba în zilele următoare. Însă cu nişte antiseptic şi cu un bandaj o să se simtă perfect peste vreo două zile. Gata să jefuiască şi mai mulţi oameni.

Monk se bătu uşor pe haină, ca să se asigure că portofelul lui

mai era acolo.

— Nu l-a furat decât aşa, ca să-ți dea bineț, spuse Gray.

Îşi ascunse un zâmbet obosit. Grette Neal îi explicase acelaşi lucru ieri. Dumnezeule, oare totul se întâmplase doar ieri?

În timp ce Monk se îngrijise de Fiona, Gray îi dăduse raportul lui Logan. Directorul interimar nu fusese fericit să afle despre aventura care urmase licitației... o licitație la care lui Gray i se interzisese să participe. Cu toate astea, răul fusese făcut. Din fericire, încă mai avea stick-ul de memorie cu fotografiile participanților, inclusiv ale perechii cu părul blond ca gheața. I le trimisese pe toate lui Logan, împreună cu copii ale unor pagini din Biblie şi cu notițele sale. Îi trimisese până şi desenele tatuajului în formă de trifoi pe care-l văzuse pe mâinile atacatorilor din noaptea trecută. O echipă de asasini blonzi necunoscuți.

Logan şi Kat aveau să încerce la rândul lor să stabilească cine se afla în spatele întregii afaceri. Logan solicitase deja nişte informații de la autoritățile din Copenhaga. Acestea nu raportaseră nici un deces în parc. Se părea că trupul asasinului pe care îl doborâseră dispăruse. Aşa că fuga lor din Tivoli Gardens nu provocase ceva mai serios decât vânătăi şi zgârieturi vizitatorilor care se înghiontiseră la ieşire. Nici o rană gravă... în afara celei produse unui vehicul de paradă.

Se uită la Monk cum îşi verifică buzunarul de la pantaloni.

— Inelul e tot acolo? întrebă Gray, înțepându-şi prietenul.

— N-ar fi trebuit să-l fure şi pe ăsta.

Gray trebui să recunoască meritele Fionei. Ce era al ei era al ei: era iute de mână.

— Aşadar, ai de gând să-mi spui ce-i cu cutiuța aia cu inel în ea? întrebă Gray, închizând Biblia lui Darwin.

— Voiam să-ți fac o surpriză cu el...

— Monk, nu ştiam că ții la mine atât de mult.

— Las-o baltă! Vreau să zic că intenționam să-ți spun când consideram eu de cuviință, nu... nu fiindcă domnişoara Copperfield aici de față l-a scos dintr-o pălărie.

Gray se lăsă pe spate, cu fața spre Monk, cu brațele încrucişate.

— Deci ai de gând s-o ceri în căsătorie. Nu ştiu ce să zic... doamna *Kat* Kokkalis. N-o să accepte niciodată.

— Şi eu m-am gândit că n-o s-o facă. Am cumpărat drăcia asta în urmă cu două luni. Încă n-am găsit momentul potrivit să i-l dau.

— Mai degrabă, n-ai reuşit să-ți aduni tot *curajul.*

— Da, poate şi asta.

Gray se întinse şi îl bătu uşor pe Monk pe genunchi.

— Ea te iubeşte, Monk. Nu-ți mai face griji.

Monk îi zâmbi ca un şcolar. O expresie care nu prea i se potrivea. Cu toate astea, Gray îi citi în ochi cât de profunde îi erau sentimentele. Dar şi un licăr de teamă nedisimulată. Monk se frecă la îmbinarea dintre proteză şi ciotul rămas din braț. În ciuda bravadei sale, fusese marcat de mutilarea pe care o suferise cu un an în urmă. Atenția pe care i-o acordase Kat reuşise în bună măsură să-l aline şi să-l vindece, mai mult decât orice îngrijire din partea doctorilor. Cu toate astea, tot rămăsese cu un sentiment profund de nesiguranță.

Monk deschise cutiuța de catifea neagră şi se uită lung la inelul de logodnă cu diamant de trei carate.

— Poate c-ar fi trebuit să iau un diamant mai mare… mai ales acum.

— Cum adică?

Monk îi aruncă rapid o privire. Pe față îi radia o nouă expresie… iar cea mai bună modalitate de a o descrie era ca un licăr de speranță.

— Kat este însărcinată.

Gray se ridică în picioare, surprins.

— Ce? Cum?

— Cred că ştii *cum,* răspunse Monk.

— Hristoase… felicitări, îngăimă el, tulburat de aflarea unei asemenea veşti. Vreau să spun… păstrați copilul.

Monk ridică dintr-o sprânceană.

— Bineînțeles, adăugă repede Gray, scuturând din cap după prostia pe care o spusese.

— E încă devreme, spuse Monk. Kat nu vrea să ştie nimeni… mi-a spus că e-n regulă să-ți spun şi ție.

Gray dădu aprobator din cap, având nevoie de timp ca să asimileze noutățile primite. Încercă să şi-l imagineze pe Monk tată şi fu surprins cât de uşor i se păru s-o facă.

— Dumnezeule, e minunat!

Monk închise brusc cutiuța inelului.

— Dar tu?

Gray se încruntă.

— Dar eu ce?

— Tu şi Rachel. Ce-a spus când ai sunat-o să-i povesteşti despre isprăvile tale din Tivoli Gardens?

Gray se încruntă.

Monk făcu ochii mari.

— Gray…

— Ce e?

— N-ai sunat-o, nu?

— N-am crezut că…

— Lucrează la carabinieri. Aşa că-ți dai seama c-a auzit de un posibil atac terorist în Copenhaga. Şi de nebunul care a strigat „Bombă!" într-un parc de distracții aglomerat şi a plecat la plimbare cu un vehicul de paradă. Cu siguranță i-a trecut prin cap că *tu* ai fost implicat.

Monk avea dreptate. Ar fi trebuit s-o sune imediat.

— Grayson Pierce, ce-o să mă fac cu tine? spuse Monk scuturând cu tristețe din cap. Când ai de gând s-o laşi în pace pe fata aia?

— Ce vrei să spui?

— Hai să fim serioşi. Mă bucur că tu şi Rachel vă simțiți bine împreună, însă unde duce de fapt toată treaba asta?

Gray se oțărî:

— Nu că ar fi treaba ta, însă exact asta aveam de gând să discutăm aici, înainte să înceapă toată nebunia.

— Ce noroc pe tine!

— Ştii ceva, inelul ăla de logodnă pe care-l ții în buzunar de două luni nu te transformă în expert în relații sentimentale.

Monk îşi ridică defensiv ambele palme în sus.

— Bine, bine… îmi retrag vorbele… n-am vrut decât să spun că…

Gray nu-l lăsa să scape aşa uşor.

— Ce?

— Că nu vrei cu-adevărat o relație.

Atacul frontal îl luă prin surprindere.

— Ce spui tu acolo? Eu şi Rachel am făcut tot ce ne-a stat în putință să facem să meargă relația asta. O iubesc pe Rachel. Şi ştii bine asta.

— Ştiu c-o iubeşti. N-am spus niciodată altceva. Doar că nu vrei o relație cu ea, spuse Monk numărând trei lucruri pe degete. Prin asta înțelegând o *soție,* o *ipotecă pentru o casă* şi *copii.*

Gray doar scutură din cap.

— Cu Rachel nu faci altceva decât să te bucuri de un fel de primă întâlnire prelungită.

Gray căută o replică, ceva, însă Monk lovise prea aproape de

țintă. Își aminti cum avusese nevoie să-și învingă o anumită jenă de fiecare dată când se întâlnise cu Rachel, o stinghereală interpusă între ei peste care trebuise să treacă înainte să poată fi restabilită o intimitate mai profundă. Ca la o primă întâlnire.

— De cât timp ne cunoaștem? îl întrebă Monk.

Drept răspuns, Gray flutură a lehamite din mână.

— Și în tot intervalul ăsta de timp câte prietene stabile ai avut?

Monk formă din degete un mare zero.

— Și-acum uită-te pe cine ai ales pentru prima ta relație serioasă.

— Rachel este o femeie minunată.

— Da, este. Și cred că-i foarte bine că în sfârșit ai început să te deschizi mai mult. Însă, omule, aici vorbim despre faptul că ai pus între voi niște bariere imposibil de trecut.

— Ce bariere?

— Ce zici de blestematul de Ocean Atlantic, de exemplu? Care se interpune între tine și o relație completă, spuse Monk arătându-i cele trei degete. *Soție, ipotecă, copii.* Nu ești pregătit, continuă Monk. Vreau să spun că doar ce ți-am pomenit despre sarcina lui Kat și ai și făcut o față… Te-ai speriat de moarte. Și e vorba de copilul *meu.*

Gray își simți inima bubuindu-i cu putere. Se trezi respirând mai greu. Ca și cum ar fi primit o lovitură în stomac.

Monk oftă.

— Ai probleme, omule. Poate că-i vorba de ceva ce trebuie să rezolvi în relația dintre tine și taică-tău. Nu știu.

Din fericire Gray nu fu nevoit să-i dea un răspuns din pricina semnalului sonor care se auzi în sistemul de comunicații interne al avionului.

Pilotul raportă:

— Mai avem aproximativ treizeci de minute de zbor. O să începem coborârea în curând.

Gray își aruncă privirea afară pe hublou. Soarele se înălța spre est.

— Poate că o să încerc să mă întind puțin, murmură Gray spre hublou. Până aterizăm.

— Foarte bine.

Gray se întoarse spre Monk. Deschise gura să-i răspundă în vreun fel lui Monk, însă în nu reuși decât să rostească singurul adevăr pe care îl știa.

— Chiar o iubesc pe Rachel.

Monk îşi lăsă pe spate scaunul şi se întinse pe-o parte mormăind.

— Ştiu. Şi de-asta e-atât de greu.

7.05 A.M.
REZERVAŢIA NATURALĂ HLUIILUWE-UMFOLOZI

Khamisi Taylor îşi sorbea ceaiul în salonul micuț. Deşi era foarte concentrat şi îndulcit cu miere, nu simțea nici un gust.

— Şi nu mai există nici o şansă ca Marcia să fie în viață? întrebă Paula Kane.

Khamisi scutură din cap. Nu se ferea de adevăr. Nu acesta fusese motivul pentru care venise aici după ce fusese muştruluit de paznicul-şef. Dorise să se retragă în locuința sa cu două camere de la marginea rezervației, acolo unde un şir de case joase le fuseseră închiriate paznicilor din serviciul activ. Khamisi se întreba cât va mai putea să rămână în casa cu pricina dacă suspendarea sa avea să se transforma într-o concediere în toată regula.

Cu toate astea, nu se întorsese direct acasă. În loc de asta, condusese până la jumătatea parcului spre o altă aşezare de locuințe temporare, o mică enclavă unde oamenii de ştiință domiciliau atâta timp cât țineau banii din grantul lor de cercetare.

Khamisi fusese de mai multe ori în această casă colonială cu două etaje, văruită în alb, mărginită de salcâmi gigantici şi umbroşi, cu o grădiniță şi o curte interioară micuță prin care zburătăceau câteva găini. Cele două femei care locuiau aici păreau să nu rămână niciodată fără subvenții. De fapt, ultima oară când fusese aici, Khamisi venise să sărbătorească aniversarea a zece ani de când femeile lucrau în parc. În rândul comunității ştiințifice, deveniseră un element de decor al Hluhluwe-Umfolozi întocmai ca şi cele cinci animale mari din rezervația naturală.

Însă acum, din două nu mai rămăsese decât una.

Dr. Paula Kane stătea pe o canapea mică dincolo de măsuța joasă din fața lui Khamisi. Avea ochii în lacrimi, însă obrajii îi rămăseseră uscați.

— E-n regulă, spuse ea.

Privirea i se plimbă pe un perete plin de fotografii, o panoramă a unei vieți fericite. El ştia că cele două fuseseră împreună încă de când absolviseră facultatea la Oxford cu mulți ani în urmă.

— Nu-mi făcusem prea multe speranțe, continuă ea.

Era o femeie scundă, zveltă, cu un păr negru înspicat cu fire albe, tăiat drept până la umăr. Deşi el ştia că avea înjur de cincizeci şi opt de ani, părea mai tânără cu zece. Îşi păstrase întotdeauna o anume frumusețe brută, radiind o încredere de sine ce depăşea orice machiaj care ar fi putut s-o împodobească. Însă, în dimineața aceasta, arăta ştearsă, o umbră a ei înseşi, sleită subit de vlagă. Părea că dormise în pantalonii ei kaki şi în bluza albă largă.

Khamisi nu avea cuvinte care să-i aline durerea, nu putea decât să-i ofere compasiunea lui.

— Îmi pare rău.

Privirea Paulei reveni la el.

— Ştiu că tu ai făcut tot ce-ai putut. Am auzit discuțiile care s-au iscat. O femeie albă moare, dar un bărbat de culoare trăieşte. Asta n-are cum să dea bine în anumite cercuri de aici.

Khamisi ştia că făcea referire la paznicul-şef. Paula şi Marcia se loviseră de prejudecățile bărbatului de multe ori. Cunoştea la fel ca toată lumea relațiile pe care le avea paznicul-şef şi apartenența lui. Chiar dacă apartheidul fusese stârpit în oraşele mari şi mici, aici, în sălbăticie, mitul Marelui Vânător Alb încă mai deținea supremația.

— Moartea ei nu a fost vina ta, spuse Paula, citindu-i îngrijorarea de pe chip.

El se întoarse într-o parte. Aprecia faptul că ea era înțelegătoare, însă, în acelaşi timp, acuzațiile paznicului-şef îi zgândăriseră propriile sentimente de vinovăție. În mod rațional, ştia că făcuse tot ce putuse pentru a o proteja pe dr. Fairfield. Însă el reuşise să iasă din pădure. Ea, nu. Aşa stăteau lucrurile.

Khamisi se ridică în picioare. Nu voia să o deranjeze mai mult de-atât. Venise să-şi prezinte condoleanțele şi să-i spună personal doamnei doctor Kane ce se întâmplase. Şi o făcuse.

— Ar trebui să plec, zise el.

Paula se ridică în picioare şi îl însoți până la uşa cu plasă împotriva insectelor. Îl opri cu o atingere uşoară înainte să iasă.

— Ce crezi c-a fost? întrebă ea.

El se întoarse spre ea.

— Ce a omorât-o? întrebă Paula.

Khamisi privi lung soarele dimineții, prea strălucitor ca el să vorbească despre monştri.

În plus, i se interzisese să discute despre asta. Slujba lui era în joc.

Îşi aruncă rapid privirea în jos la Paula şi îi spuse adevărul.

— N-a fost un leu.

— Şi-atunci ce…?

— O să aflu.

Împinse uşa cu plasă şi coborî scările. Camioneta lui mică şi ruginită se cocea la soare. Se îndreptă spre ea, se sui în interiorul sufocant şi o porni înapoi spre casă.

Pentru a suta oară în dimineața aceea resimțea teroarea zilei anterioare. Abia dacă auzea huruitul motorului peste ecoul răgetelor de vânătoare ale *ukufa.* Nu ale unui leu. Nu avea să creadă niciodată aşa ceva.

Ajunse la şirul de căsuțe înghesuite, improvizate şi fără aer condiționat. Casele adăposteau tot personalul care locuia aici în parc. Frână într-un nor de praf roşu lângă poarta din față a curții lui.

Extenuat, avea de gând să se odihnească timp de câteva ore.

După care avea să caute adevărul.

Deja ştia *de unde* voia să-şi înceapă investigația.

Însă asta trebuia să mai aştepte.

În timp ce se apropia de gardul curții din față, Khamisi observă că poarta era pe jumătate întredeschisă. Întotdeauna se asigura că o închidea cu zăvorul înainte să plece de acasă. Pe de altă parte, însă, când fuseseră raportate disparițiile de noaptea trecută, probabil că venise cineva aici ca să verifice dacă nu cumva era acasă.

Cu toate acestea, simțurile lui Khamisi nu erau adormite… nu din momentul în care auzise primul urlet în junglă. De fapt, se îndoia că simțurile sale aveau să se destindă vreodată.

Se strecură prin poarta întredeschisă. Văzu că uşa de la intrare părea să fie închisă. Mai văzu şi corespondența care ieşea din cutia poştală, neatinsă. Urcă treptele, una cât una.

Urcă, dorindu-şi să fi avut cel puțin un pistol sau cuțit la cingătoare.

Scândurile din podea scârțâiră. Sunetul nu era scos de picioarele lui, ci se auzea din interiorul casei.

Toate simțurile lui Khamisi îl îndemnară să o ia la fugă.

Nu din nou. Nu şi de data aceasta.

Ajunse la verandă, se trase într-o parte şi încercă încuietoarea uşii.

Era descuiată.

Apăsă pe clanță şi deschise uşa larg. Aproape de partea din

spate a casei, se auzi scârțâind o altă scândură din podea.

— Cine-i acolo? strigă el.

8.52 A.M.
HIMALAYA

— Vino să vezi asta.

Painter se trezi brusc din somn, intrând imediat în stare de alertă. Simțea o durere groaznică de cap, ca un pumnal în spatele ochilor. Se rostogoli din pat complet îmbrăcat. Nu realizase când adormise. El şi Lisa se întorseseră în camera lor cu câteva ore în urmă, sub pază. Anna trebuia să se ocupe de anumite treburi şi să trimită după nişte lucruri pe care i le ceruse Painter.

— Cât am dormit? întrebă el în timp ce, încet-încet, durerea de cap păru că-l slăbeşte.

— Scuză-mă. N-am ştiut că dormi.

Lisa stătea turceşte la masa din fața căminului. Pe masă erau împrăştiate o mulțime de hârtii.

— N-are cum să fi fost mai mult de cincisprezece… douăzeci de minute. Am vrut să-ți arăt asta.

Painter se ridică în picioare. Pentru o fracțiune de secundă simți pământul învârtindu-se cu el, însă apoi totul reveni la normal. Nu era bine. Traversă camera până la Lisa şi se lăsă pe vine lângă ea.

Observă că avea aparatul de fotografiat acolo, aşezat pe nişte hârtii. Lisa ceruse să îi fie înapoiat Nikonul ca primă dovadă de cooperare din partea celor care-i luaseră prizonieri.

Îi strecură o foaie de hârtie.

— Uite.

Pe hârtie, Lisa desenase un şir de simboluri. Painter recunoscu runele pe care Lama Khemsar le mâzgălise pe peretele chiliei. Probabil că ea le copiase de pe fotografia digitală. Painter văzu că fiecare simbol avea sub el câte o literă.

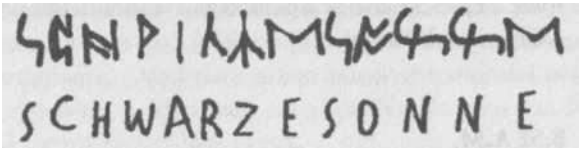

— Era un simplu cod. Fiecare rună reprezenta o literă a

alfabetului. După mai multe încercări, mi-a ieşit.

— *Schwarze Sonne,* citi el cu voce tare.

— Soarele Negru. Numele proiectului de aici.

— Atunci, Lama Khemsar ştia despre toate astea. Painter scutură din cap. Bătrânul budist avea într-adevăr legături aici.

— Şi în mod evident asta l-a traumatizat foarte tare.

Lisa îi luă hârtia.

— Probabil nebunia a deschis răni vechi. A adus suferințele trecute din nou la suprafață.

Sau poate că Lama cooperase tot timpul acesta, păstrând mănăstirea ca un fel de avanpost de pază al castelului de aici.

— Dacă aşa au stat lucrurile, uite unde l-a dus cooperarea asta, rosti Lisa cu subînțeles. Oare vom primi şi noi o astfel de recompensă pentru cooperarea noastră?

— Nu avem de ales. E singura posibilitate de a rămâne în viață. Să le fim utili.

— Şi după aceea? Când nu le vom mai fi *utili?*

Painter nu-i oferi false speranțe.

— O să ne omoare. Cooperarea noastră ne va folosi doar ca să câştigăm timp.

Painter observă că ea nu păruse descurajată la auzul adevărului rostit de el, ci, dimpotrivă, asta păruse să-i dea putere. Hotărârea luată o făcuse să-şi îndrepte umerii.

— Atunci ce facem mai întâi? întrebă ea.

Facem primul pas care trebuie făcut în orice conflict.

— Adică?

— Cunoaşte-ți dușmanul.

— Cred că deja ştiu *prea* multe despre Anna şi oamenii ei.

— Nu. Mă refeream că trebuie să descoperim cine se află în spatele exploziilor produse aici. Sabotorul… şi cel pentru care lucrează. Aici se petrece ceva mult mai important decât pare la prima vedere. Acele prime acte de sabotaj – faptul că s-a umblat la mecanismele de control ale Clopotului, primele boli – au fost menite să ne aducă aici. Să stârnească nişte fum. Să ne atragă aici cu zvonurile lor despre nişte îmbolnăviri ciudate.

— Dar pentru ce ar face cineva asta?

— Ca să se asigure că grupul Annei e descoperit şi anihilat. Nu ți se pare ciudat că inima tehnologiei, Clopotul, a fost distrus numai după ce am ajuns noi aici? Oare ce sugerează asta?

— Faptul că s-a dorit anihilarea proiectului Annei, fără însă a se dori ca partea esențială a tehnologiei să cadă în mâinile altcuiva.

Painter dădu din cap.

— Şi poate că mai e ceva, ceva mai urât de-atât. Pentru că toate astea pot avea drept scop doar să ne pună pe o pistă greşită. Ca o mişcare rapidă şi meşteşugită a mâinii unui prestidigitator. Priveşte aici în timp ce adevăratul truc se face acolo unde nu te uiți. Însă cine este misteriosul magician din culise? Care este scopul lui, ce vrea să obțină? Asta trebuie să aflăm noi.

Şi echipamentul electronic pe care i l-ai cerut Annei?

— Poate cu el reuşesc să miros cine e şobolanul de aici. Dacă-l prindem în cursă pe sabotorul acesta, s-ar putea să obținem nişte răspunsuri, să descoperim cine este cel care trage sforile.

O bătaie în uşă îi făcu pe amândoi să tresară.

Painter se ridică, încuietoarea se descuie şi uşa se dădu brusc de perete.

Anna intră grăbită împreună cu Gunther. Acesta se spălase pe față de cenuşă. Faptul că nici un alt paznic nu-l urmă înăuntru arăta ce amenințare reprezenta bărbatul. Nici măcar nu era înarmat.

— M-am gândit că poate ați vrea să luați micul dejun cu noi, spuse Anna. Până terminăm de mâncat ar trebui să ajungă şi echipamentul pe care l-ați solicitat.

— Tot? Cum? De unde?

— Katmandu. De partea cealaltă a muntelui, avem un eliport adăpostit.

— Pe bune? Şi nu v-a descoperit nimeni?

Anna ridică din umeri.

— Nu e nevoie de altceva decât să avem grijă să ne sincronizăm zborurile în funcție de mulțimea de excursii pentru vizitarea împrejurimilor şi de echipele de alpinişti din zonă. Pilotul ar trebui să se întoarcă într-o oră.

Painter dădu din cap. Avea de gând să folosească la maximum ora aceea.

Culegând informații.

Orice problemă avea o soluție. Cel puțin aşa spera el.

Ieşiră din cameră. Holurile de afară erau neobişnuit de plin de oameni. Se dusese vorba. Toți păreau ocupați sau supărați sau pur şi simplu le aruncau priviri crunte… ca şi cum Painter şi Lisa erau într-un fel sau altul responsabili pentru actul de sabotaj. Însă nici unul nu se apropie prea mult. Paşii apăsați ai lui Gunther le deschideau drumul. Cel care îi luase prizonieri era acum cel care-i proteja.

În sfârşit ajunseră la biroul Annei.

În faţa focului fusese întinsă o masă lungă, încărcată cu platouri. Cârnaţi, pâine neagră, tocănițe, budinci, brânzeturi vechi, diverse soiuri de fructe de pădure, prune şi felii de pepene.

Urmează să ni se alăture vreo armată? întrebă Painter.

— Cel mai important lucru în zonele cu climă rece este să alimentezi în permanență cu combustibil şi casa şi inima, explică Anna.

Se aşezară. Îşi trecură platourile de la unul la altul. Ca o familie mare şi fericită.

— Dacă există vreo speranță să se obțină un remediu, spuse Lisa, va trebui să ştim mai multe despre acest Clopot al vostru. Istoria lui… cum funcționează…

Anna, posomorâtă după drumul făcut, se lumină la față. Care cercetător nu ar fi fost bucuros să vorbească despre descoperirile sale?

— Inițial a fost un experiment, pentru un generator de energie, începu ea. Un nou tip de motor. Clopotul a fost numit aşa datorită formei recipientului în care se află, un vas de ceramică de mărimea unui rezervor rotund de patru sute de kilograme, căptuşit cu plumb. Înăuntru erau doi cilindri metalici, unul introdus în celălalt, care se învârteau în sensuri opuse. Anna le explică mişcarea folosindu-se de gesturi. Clopotul era plin şi lubrifiat de un metal lichid asemănător cu mercurul. Care se numea Xerum 525.

Painter îşi amintea numele.

— Asta e substanța pe care ați spus că nu o puteți duplica.

Anna încuviință.

— Am încercat timp de câteva zeci de ani să inversăm procesul prin care se obținuse metalul lichid. Există elemente în compoziția sa care nu se pretează la nici un fel de teste. Ştim, conține toriu şi peroxizi de beriliu, dar cam asta e tot. Ceea ce ne este foarte clar e că acest Xerum 525 a fost un produs complementar, obținut prin cercetările naziştilor în legătură cu energia punctului zero. A fost produs într-un alt laborator, unul care a fost distrus imediat după război.

— Şi nu ați găsit o cale să mai produceți altul? întrebă Painter.

Anna scutură din cap.

— Dar ce făcea Clopotul? întrebă Lisa.

— După cum v-am mai spus şi înainte, era pur şi simplu un experiment. Cel mai probabil, o altă încercare de a atinge energia

infinită a punctului zero. Deşi, în momentul în care cercetătorii naziști s-au aplecat mai cu atenție asupra lui, au observat că producea efecte ciudate. Clopotul emitea o strălucire uşoară. Aparatele electrice aflate în jurul lui, chiar şi cele de la o distanță uriaşă, s-au scurtcircuitat. S-au raportat şi câteva decese. Au urmat experimente suplimentare care au dus la perfecționarea dispozitivului şi la construirea unui sistem de protecție împotriva acestor efecte. Experimentele s-au făcut în adâncurile unei mine abandonate. Nu s-au mai înregistrat decese, însă sătenii aflați la un kilometru distanță de mină s-au plâns de insomnii, amețeli şi spasme musculare. Clopotul emitea anumite radiații. Interesul pentru el a crescut.

— Era privit ca o posibilă armă? încercă să ghicească Painter.

— N-aş putea să spun. Multe dintre observațiile scrise au fost distruse de şeful cercetătorilor. Însă ştim cu siguranță că echipa inițială de savanți a expus acțiunii Clopotului tot felul de elemente din natură: ferigi, mucegaiuri, ouă, carne, lapte. Şi o gamă variată de animale. Nevertebrate şi vertebrate. Gândaci, şerpi, cameleoni, broaşte râioase şi, desigur, şoareci şi şobolani.

— Dar animalul aflat în vârful lanțului trofic? întrebă Painter. Omul?

Anna dădu din cap.

— Mi-e teamă că da. Deseori aspectele morale sunt primele la care se renunță când e vorba despre progres.

— Şi ce s-a întâmplat în timpul acestor experimente? vru să ştie Lisa.

Îşi pierduse complet interesul pentru ce se afla în fața ei în farfurie. Nu fiindcă subiectul ar fi dezgustat-o, ci dimpotrivă, pentru că era extrem de interesată.

Anna păru să sesizeze curiozitatea care o anima şi-şi îndreptă atenția înspre Lisa.

— Din nou, efectele au fost inexplicabile. Clorofila din plante dispărea, lăsându-le complet albe. În câteva ore se descompuneau într-un material unsuros. La animale, sângele li se coagula în vene. În țesuturi se forma o substanță cristalină care distrugea celulele din interior.

— Dă-mi voie să ghicesc, spuse Painter. Singurii care au rămas imuni au fost gândacii de bucătărie.

Lisa se uită urât la el şi apoi se întoarse spre Anna.

— Aveți idee care era cauza acestor efecte?

— Nu putem decât să facem presupuneri. Chiar şi acum.

Credem că în timp ce se învârte Clopotul creează un curent electromagnetic foarte puternic. Când este expusă la acest curent, substanța Xerum 525, produs complementar al cercetărilor anterioare privind punctul zero, generează o aură de energii cuantice ciudate.

Painter cântări totul în minte.

— Deci Xerum 525 este *sursa de combustibil,* iar Clopotul este *motorul.*

Anna dădu din cap.

— Transformând Clopotul într-un mixer uriaş, tună un alt glas.

Toți ochii se întoarseră spre Gunther. Tocmai muşca dintr-un cârnat. Era prima dată când se arăta interesat de conversație.

— O descriere simplistă, dar corectă, aprobă Anna. Imaginați-vă că punctul zero este un bol cu aluat pentru o prăjitură. Clopotul care se învârte este ca un mixer ce este introdus în el şi atrage energia cuantică înspre exterior, în lumea noastră, împroşcând în jur tot felul de particule subatomice ciudate. Experimentele inițiale au fost încercări de a manipula viteza acestui mixer şi astfel de a controla împroşcările.

— Ca să nu se facă atâta mizerie.

— Şi, pe lângă asta, să micşoreze efectele adverse suplimentare, cum ar fi procesul de degenerare. Şi au reuşit. Aceste efecte adverse treptat au dispărut şi au fost înlocuite de ceva remarcabil.

Painter îşi dădu seama că aici era partea cea mai importantă.

Anna se aplecă înainte.

— În locul *degenerării* țesuturilor biologice, savanții naziști au început să observe *îmbunătățiri.* O înmulțire rapidă a mucegaiurilor. Ferigi gigantice. Reflexe mai rapide la şoareci şi un grad de inteligență sporit la şobolani. Consecvența acestor rezultate nu putea fi pusă doar pe seama unor mutații întâmplătoare. Şi se părea că, cu cât era mai evoluat organismul, cu atât mai mari erau beneficiile de pe urma expunerii.

— Şi aşa au urmat subiecții umani, spuse Painter.

— Nu uita cadrul istoric în care ne aflam, domnule Crowe. Naziştii erau convinşi că aveau să dea naştere următoarei rase superioare. Şi aici aveau instrumentul prin care puteau s-o facă în decursul unei singure generații. Aspectele morale nu contau. Țelul suprem trebuia atins.

— Crearea unei rase superioare tuturor celorlalte. Posibilitatea de a stăpâni întreaga lume.

— Asta credeau naziştii. Şi în acest scop au depus eforturi

foarte mari pentru a aprofunda cercetările legate de Clopot, însă n-au mai avut timp să-l finalizeze. Germania a căzut. Clopotul a fost evacuat pentru ca toate cercetările să fie continuate în secret. Era ultima mare speranță care rămăsese celui de-al Treilea Reich. Şansa ca rasa ariană să renască. Să se ridice şi să ia în primire Pământul.

— Şi Himmler a ales locul, spuse Painter. Undeva în adâncurile munților Himalaya. Ce nebunie!

Scutură din cap.

— De multe ori se întâmplă ca *nebunia şi* nu *geniul,* să fie cea care duce la progres. Cine altcineva decât un om nebun ar avea curajul să meargă atât de departe, să obțină ceea ce teoretic este imposibil? Şi făcând asta să dovedească faptul că nimic nu este imposibil?

— Şi uneori să inventeze astfel pur şi simplu cea mai eficientă armă pentru a comite un genocid.

Anna oftă.

Lisa readuse discuția pe făgaş.

— Şi ce s-a întâmplat la testele făcute pe oameni?

Avea tonul rece al unui profesionist.

Anna recunoscu un partener de discuție mai înclinat spre latura ştiințifică.

— La adulți, efectele erau în continuare negative. În special cu cât gradul de expunere era mai mare. Însă cercetările nu s-au oprit aici. Când un *fetus* a fost expus în uter, unul din şase copii născuți după astfel de expuneri a prezentat îmbunătățiri considerabile. Modificările miostatinului din gene produceau copii cu muşchi mai dezvoltați. Au apărut şi alte aspecte pozitive. O vedere mai ageră, o coordonare mână-ochi mai bună şi nişte rezultate uimitoare la testele de inteligență.

— Nişte supercopii, spuse Painter.

— Dar, din păcate, astfel de copii rareori ajungeau să trăiască peste vârsta de doi ani, continuă Anna. La un moment dat începeau să degenereze, să devină din ce în ce mai palizi, în țesuturi li se formau cristale. Degetele de la mâini şi de la picioare se necrozau şi cădeau.

— Interesant, spuse Lisa. Cam la fel cum se întâmpla cu efectele secundare produse la prima serie de teste.

Painter îi aruncă o privire. Oare tocmai rostise cuvântul „interesant”? Privirea fascinată a Lisei era fixată asupra Annei. Cum putea rămâne atât de detaşată? Apoi observă genunchiul

stâng al Lisei bâțâind sub masă. I-l atinse ca să o calmeze. Ea tremură la atingerea lui. În schimb, expresia de pe chip îi rămase aceeaşi. Painter realiză că tot *interesul* Lisei era mimat. Încerca să-şi suprime furia şi groaza, permițându-i lui să pună în scenă povestea cu polițistul bun şi polițistul rău. Atitudinea ei cooperantă îi dădea şansa de a condimenta acest interogatoriu cu o serie de întrebări mai dure, fără îndoială extrem de importante pentru obținerea răspunsurilor de care aveau nevoie.

Painter îi strânse genunchiul, ca semn de recunoaştere a eforturilor pe care le făcea.

Lisa continuă să se prefacă.

— Ai spus că la unul din şase copii se observau aceste îmbunătățiri, chiar şi pe termen scurt. Dar ceilalți cinci?

Anna dădu din cap.

— Se năşteau morți. Din cauza unor mutații fatale. Sau a morții mamelor. Rata mortalității era mare.

— Şi cine erau toate mamele astea? întrebă Painter, dând glas indignării care mocnea în amândoi. Presupun că nu se ofereau voluntare.

— Nu ne judeca prea aspru, domnule Crowe. Ştii care este gradul mortalității infantile în țara ta? E mai mare decât în unele țări din lumea a treia. Şi ce beneficii se obțin de pe urma morților ălora?

Doamne, Dumnezeule, nu putea vorbi serios. Era o comparație imposibilă.

— Naziştii aveau un scop pe care şi-l urmau neabătut, spuse Anna. Cel puțin ei erau consecvenți.

Painter căută nişte cuvinte crunte cu care s-o lovească, însă furia parcă îi legase limba.

Vorbi însă Lisa. Mâna ei o găsi pe a lui, aflată pe genunchiul ei şi o strânse.

— Bănuiesc că savanții aceştia au încercat să găsească modalități prin care să regleze Clopotul şi astfel să elimine aceste efecte negative.

— Bineînțeles. Însă până la încheierea războiului nu s-au făcut progrese prea mari. Se vorbeşte despre existența unui singur caz de succes deplin. Un copil aparent perfect. Înainte de acesta, toți copiii născuți după expunerea la Clopot prezentaseră anumite imperfecțiuni. Bucăți de piele depigmentată, o asimetrie a organelor, ochi de culori diferite.

Anna aruncă o privire înspre Gunther şi apoi reveni.

— Însă copilul acesta părea să nu aibă nici un defect. Chiar şi analiza rudimentară făcută genomului băiatului a dovedit că este fără cusur. Însă tehnicile folosite pentru obținerea acestui rezultat au rămas necunoscute. Şeful cercetătorilor a desfăşurat acest ultim experiment în secret. Când bunicul meu s-a dus să evacueze Clopotul, şeful savanților s-a împotrivit şi a distrus toate notițele pe care le făcuse în laborator. Copilul a murit curând după aceea.

— Din cauza efectelor secundare?

— Nu, fiica şefului cercetătorilor s-a aruncat în apă şi s-a înecat împreună cu copilul.

— De ce?

Anna scutură din cap.

— Bunicul refuza să vorbească despre asta. După cum v-am spus, povestea poate foarte bine să fie doar o născocire.

— Cum se numea şeful cercetătorilor? întrebă Painter.

— Nu-mi amintesc. Pot să caut dacă vrei.

Painter ridică din umeri. Ce bine ar fi fost dacă ar fi avut acces la computerele Sigma. Îşi dădea seama că povestea bunicului nu era chiar completă.

— Şi după evacuare? întrebă Lisa. Cercetările au continuat aici?

— Da. Deşi izolați, am continuat să păstrăm legătura cu lumea ştiințifică din afară. După război, savanții nazişti s-au împrăştiat în cele patru vânturi, mulți intrând în proiecte strict secrete dezvoltate peste tot în lume. Europa. Uniunea Sovietică. America de Sud. Statele Unite. Erau ochii şi urechile noastre peste tot, transmițându-ne informațiile de care aveam nevoie. Unii continuau să creadă în cauza noastră. Alții erau şantajați cu faptele lor din trecut.

— Aşa că ați continuat.

O încuviințare din cap.

— În decursul următorilor douăzeci de ani, s-au făcut progrese importante. S-au născut supercopii care au trăit mai mult. Aici au fost crescuți ca nişte prinți. Li s-a dat titlul de *Ritter des Sonnekonig.* Cavaleri ai Regelui Soare. Pentru a le marca proveniența din proiectul Soarele Negru.

— Ca într-o operă de Wagner, observă Painter ironic.

— Poate. Bunicului meu îi plăcea tradiția. Dar trebuie să vă spun că toți subiecții acestui experiment de aici de la *Granitschloff* au fost voluntari.

— Asta a fost o alegere morală? Sau a fost din cauză că nu aveați nici un evreu la îndemână în Himalaya?

Anna se încruntă fără să răspundă, ca şi cum întrebarea nici măcar nu merita vreun comentariu. Continuă:

— Deşi progresele erau evidente, o anumită degenerare continua să-i afecteze pe *Sonnekonige.* Instalarea simptomelor se manifesta în continuare în general în jurul vârstei de doi ani, dar erau mai uşoare. Procesul de degenerare acută s-a transformat într-unul cronic. Şi odată cu creşterea longevității, a apărut un nou simptom: deteriorarea mentală. Paranoia acută, schizofrenia, psihoza.

Vorbi Lisa.

— Simptomele astea pe care le-ai menționat la urmă… seamănă cu ceea ce s-a întâmplat cu călugării de la mănăstire.

Anna dădu din cap.

— Totul depinde de gradul de expunere şi de vârsta la care a avut loc. Copiii expuşi în uter la un nivel controlat de radiații cuantice ale Clopotului prezentau semne de îmbunătățire urmate de o degenerare cronică ce dura toată viața. În timp ce adulți ca Painter şi ca mine, expuşi la cantități *moderate* de radiații necontrolate au fost afectați de o formă mai acută a aceluiaşi proces degenerativ, adică suferă un declin mai rapid, însă călugării, expuşi la un grad *mare* de radiații au intrat imediat într-o stare de degenerare mentală.

— Şi *Sonnekonige?* spuse Painter.

— La fel ca în cazul nostru, nu a existat nici un remediu pentru boala lor. De fapt, în timp ce Clopotul reprezintă o posibilitate de ajutor în ceea ce ne priveşte, *Sonnekonige* sunt imuni la efectul Clopotului. Se pare că expunerea lor atât de timpurie îi face capabili să reziste oricărui alt contact cu Clopotul – şi în sens pozitiv şi în sens negativ.

— Aşa că atunci când au înnebunit…?

Painter îşi imaginã nişte supraoameni descreieraţi colindând castelul şi distrugând totul în calea lor.

— O astfel de situație ne punea în pericol siguranța. Testele pe oameni au fost în cele din urmă sistate.

Painter nu-şi putu ascunde surprinderea.

— Ați abandonat cercetarea?

— Nu chiar. Testele pe oameni deveniseră deja o modalitate ineficientă de experimentare. Interpretarea rezultatelor dura prea mult. Au fost introduse elemente noi. Şoareci modificați genetic, țesut fetal crescut în vitro, celule stern. După ce genomul uman a fost descifrat, testarea ADN-ului a devenit o metodă mai rapidă de

evaluare a progreselor. Ritmul cercetărilor a fost accelerat. Presupun că, dacă am relua proiectul *Sonnekonige* astăzi, am obține rezultate mult mai bune.

— Şi atunci de ce nu ați mai încercat?

Anna ridică din umeri.

— În continuare şoarecii dau semne de demență. Ceea ce ne îngrijorează. Însă motivul esențial pentru care am renunțat la studiile pe oameni este acela că în ultimii zece ani interesele noastre au devenit preponderent ştiințifice. Nu mai vrem să creăm o rasă nouă superioară. Nu mai suntem naziști. Considerăm că de pe urma muncii noastre, odată perfecționate, poate beneficia întreaga omenire.

— Şi atunci de ce nu scoateți acum totul la iveală? întrebă Lisa.

— Şi să intrăm sub incidența legilor şi a hotărârilor unei mulțimi ignorante? Ştiința nu este un proces democratic. Constrângerile morale arbitrare nu vor face altceva decât să încetinească de zece ori orice progres. Ceea ce e de neacceptat.

Painter se forță să nu riposteze. I se părea că aici existau în continuare, fără nici o problemă, elemente din filozofia naziştilor.

— Şi ce s-a ales de *Sonnekonige?* vru să ştie Lisa.

— Au avut o soartă tragică. În timp ce mulți dintre ei au murit din cauza degenerării, chiar şi mai mulți au trebuit eutanasiați în momentul când şi-au pierdut mințile. Cu toate acestea, câțiva dintre ei au supraviețuit. Cum este Klaus, pe care l-ați întâlnit.

Painter se gândi la paznicul uriaş. Îşi aminti de membrul paralizat al omului şi de fața lui strâmbă, semne clare de degenerare. Apoi îşi îndreptă atenția spre Gunther. Bărbatul îi susținu privirea, fără a i se clinti vreun muşchi pe față. Avea un ochi albastru şi celălalt alb stins. Un alt *Sonnekonige.*

— Gunther a fost ultimul care s-a născut aici.

Anna arătă înspre umărul ei şi-i făcu semn uriaşului.

Ridurile de pe fruntea lui se adânciră, însă Gunther se întinse şi-şi suflecă mâneca pentru a vedea partea de sus a brațului său. Scoase la iveală un tatuaj negru.

— Simbolul *Sonnekonige,* explică Anna. Adică mândrie, datorie

şi realizare.

Gunther îşi trase la loc mâneca, acoperind din nou tatuajul.

Painter îşi aminti brusc drumul cu sania de noaptea trecută, când auzise comentariul făcut la adresa lui Gunther de către unul dintre paznici. Care fusese cuvântul folosit? *Leprakonige.* Regele Lepros. În mod evident, respectul pentru foştii Cavaleri ai Regelui Soare practic dispăruse. Gunther era ultimul din casta sa, degenerând încet până ce aveau să fie cu toţii acoperiţi de uitare. Cine avea să-l jelească?

Ochii Annei stăruiră puţin asupra lui Gunther înainte să se întoarcă la ei.

Poate că avea să-l jelească cineva.

Vorbi Lisa. Avea în continuare mâna în mâna lui Painter.

— Mai trebuie să-mi explici ceva. Clopotul. Cum de provoacă aceste schimbări? Ai spus că erau prea consistente ca să fie simple mutaţii genetice generate la întâmplare.

Anna dădu din cap.

— Într-adevăr. Cercetările noastre nu s-au limitat la *efectele* Clopotului. Multe dintre studii s-au axat pe *modul* în care funcţionează.

— Şi aţi obţinut ceva progrese? întrebă Painter.

— Bineînţeles. De fapt, suntem siguri că înţelegem elementele de bază ale procesului de funcţionare.

Painter clipi surprins.

— Pe bune?

Anna se încruntă.

— Am crezut că era evident. Se uită când la Painter, când la Lisa. Clopotul controlează evoluţia.

7.35 A.M.
REZERVAŢIA NATURALĂ HLUHLUWE-UMFOLOZI

— Cine-i acolo? repetă Khamisi, din pragul uşii casei sale.

Cineva se ascundea înăuntru, în dormitorul din spate.

Sau poate că era vreun animal.

Maimuţele intrau mereu în case, câteodată chiar şi animale mai mari.

Cu toate acestea, nu intră. Se chinui să vadă ce era înăuntru, însă toate draperiile fuseseră trase. După drumul parcurs până aici prin soarele orbitor, casa era la fel de întunecată ca o junglă.

De pe verandă, Khamisi întinse mâna prin cadrul uşii după întrerupător. Căută cu degetele pe bâjbâite. Îl găsi şi-l atinse uşor. Se aprinse un singur bec, iluminând camera din față mobilată simplu şi o chicinetă. Însă lumina nu-l ajută deloc să vadă cine sau ce îl aştepta în dormitor.

Auzi ceva agitându-se acolo în spate.

— Cine…?

O înțepătură puternică în lateralul gâtului îi întrerupse vorbele. Tresărind, căzu în față în încăpere. Se plesni cu palma peste muşcătură. Găsi cu degetele ceva cu pene înfipt acolo.

Îl trase afară şi se holbă la el, fără să priceapă.

O săgeată.

Şi el folosea astfel de săgeți pentru tranchilizarea animalelor mari.

Însă aceasta era diferită.

Îi căzu dintre degete.

Momentul de confuzie fu tot ce îi trebui toxinei să ajungă la creier. Simți că îi fuge pământul de sub picioare. Khamisi se chinui să-şi recapete echilibrul – fără să reuşească.

Podeaua de scândură i se apropie rapid de față.

Reuşi să-şi recapete uşor autocontrolul, însă cu toate astea se lovi cu putere, crăpându-şi capul. Văzu stele verzi înainte să i se înceţoşeze privirea. Capul i se sprijini de podea. Din unghiul său, văzu o bucată de frânghie pe scânduri. Se concentră şi mai tare. *Nu, nu era o frânghie.*

Un şarpe. Lung de trei metri.

Îl recunoscu pe loc.

Mamba neagră.

Era mort, tăiat în două. Lângă el era o macetă. Maceta *lui.*

Membrele îi amorțiseră în timp ce îşi dădea seama de crudul adevăr.

Săgeata otrăvită.

Nu era precum acelea pe care le folosea el pe teren. Săgeata aceasta avea *două* ace. Ca doi colți de şarpe.

Studie cu privirea trupul şarpelui mort.

Înscenare.

Mort din cauza unei muşcături de şarpe.

Din dormitorul din spate, scândurile podelei scârțâiră. Îi mai rămăsese doar atâta putere cât să poată întoarce capul. O siluetă întunecată stătea acum pragul uşii, luminată de bec, studiindu-l, fără nici o expresie pe chip.

Nu.
N-avea nici un sens.
De ce?
Nu avea să primească nici un răspuns.
Întunericul îl învălui, luându-l cu sine.

8
SÂNGE AMESTECAT

6.54 A.M.
PADERBORN, GERMANIA

— Tu rămâi aici, spuse Gray stând în centrul cabinei principale a Challengerului, cu mâinile în şolduri, fără să se clintească din loc.

— Ei, pe naiba, ripostă Fiona, la un pas distanță, împotrivindu-se vehement.

Într-o parte, Monk se sprijini de pragul uşii deschise a avionului, cu brațele încrucişate, mult prea amuzat.

— Încă nu ți-am spus adresa, adăugă Fiona. Poți să-ți petreci următoarea lună căutând din uşă în uşă prin tot oraşul sau pot să merg cu tine şi să te duc la locul cu pricina. E alegerea ta, prietene.

Fața lui Gray dogora. De ce nu aflase adresa de la fată când era încă slăbită şi vulnerabilă? Scutură din cap. „Slăbită" şi „vulnerabilă" nu erau adjective care s-o descrie vreodată pe Fiona.

— Deci ce preferi?

— Se pare că ne-am ales cu o coadă, spuse Monk.

Gray refuza să se lase înduplecat. Poate dacă o speria, reamintindu-i că fusese cât pe ce s-o mierlească în Tivoli Gardens.

— Cum rămâne cu rana de glonț?

Nasul Fionei se înroşi.

— Ce-i cu ea? E ca nouă. De la lichidul ăla. Mi-a făcut foarte bine.

— Poate chiar şi să înoate cu el, spuse Monk. E complet etanş.

Gray se uită la partenerul său.

— Nu asta era ideea.

— Atunci care-i ideea? insistă Fiona.

Gray îşi concentră din nou atenția asupra ei. Nu mai voia să-i poarte de grijă. Şi, cu siguranță, nici nu avea timp pentru asta.

— I-e teamă că o să fi rănită din nou, explică Monk ridicând din umeri.

Gray oftă.

— Fiona, spune-ne adresa şi gata.

— De îndată ce o să fim în maşină. După aceea o să ți-o spun. N-o să rămân închisă aici.

— Pierdem timpul, fu de părere Monk. Şi se pare că s-ar putea să ne ude puțin.

Cerul era albastru, iar dimineața strălucitoare, însă nori negri se adunau spre nord. O furtună se apropia încet, dar sigur.

— Bine, se învoi Gray făcându-i semn cu mâna partenerului său să iasă pe uşă.

Cel puțin aşa putea să stea cu ochii pe Fiona.

Cei trei coborâră scările avionului. Rezolvaseră deja formalitățile de la vamă, iar un BMW închiriat îi aştepta. Monk avea un rucsac negru pe umăr; la fel şi Gray. Îşi aruncă privirea spre Fiona. Şi ea avea unul identic. De unde...?

— Era unul în plus, îi explică Monk. Nu-ți face griji. Nu-s arme sau grenade de semnalizare în rucsacul ei. Cel puțin, nu cred că sunt.

Gray scutură din cap şi continuă să meargă de-a lungul asfaltului spre garajul unde erau parcate maşinile. Pe lângă rucsacuri, erau cu toții îmbrăcați la fel: blugi negri, adidaşi şi pulovere. Haine de turişti. Cel puțin Fiona îşi personalizase ținuta cu câteva insigne. Una dintre ele îi atrase atenția. Pe ea scria: „STRĂINII AU CELE MAI BUNE BOMBOANE".

În momentul în care Gray intră în parcarea amenajată, îşi verifică încă o dată pe furiş armele. Atinse uşor pistolul Glock de 9 mm din tocul de sub pulover şi pipăi mânerul unui pumnal vârât în teaca de la încheietura mâinii stângi. În rucsac avea armament suplimentar: grenade de semnalizare, pachete de exploziv C4, încărcătoare de rezervă.

De data asta, nu se mai ducea nicăieri nepregătit.

În cele din urmă ajunseră la maşină. Un BMW 525i albastru-închis.

Fiona se îndreptă spre portiera şoferului.

Gray îi tăie elanul.

— Amuzant.

Monk se duse spre cealaltă parte a maşinii şi strigă:

— Se trage!

Fiona se lăsă în jos privind înjur.

Gray o făcu să se ridice şi o ghidă spre portiera din spate a maşinii.

— Nu făcea decât să-şi revendice scaunul din față.

Fiona se uită mânioasă peste maşină la Monk.

— Labagiule!

— Îmi pare rău. Nu mai fi aşa arţăgoasă, puştoaico.

Se suiră cu toţii în maşină. Gray porni motorul şi se uită rapid în spate la Fiona.

— Ei bine? Încotro?

Monk avea deja o hartă scoasă la vedere.

Fiona se aplecă în faţă şi se întinse peste umărul lui Monk. Îşi plimbă un deget de-a lungul hărţii.

În afara oraşului. La douăzeci de kilometri spre sud-vest. Trebuie să mergem în satul Buren din valea Alme.

— Care-i adresa de-acolo?

Fiona se lăsă pe spate.

— Amuzant, spuse ea, repetând cuvântul pe care el îl rostise mai devreme.

Ea îi întâlni privirea în oglinda retrovizoare. Părea dezgustată de ultima lui tentativă de a stoarce informaţia de la ea.

Asta e, făcuse tot ce se putea.

Îi făcu semn cu mâna s-o ia din loc.

Fără nici o altă opţiune, el se conformă.

În cealaltă parte a parcării amenajate, două personaje stăteau într-un Mercedes alb decapotabil. Bărbatul îşi lăsă în jos binoclul şi îşi puse o pereche de ochelari de soare italieneşti. Dădu din cap spre sora lui geamănă care şedea lângă el. Aceasta vorbea la telefonul cu legătură prin satelit, şuşotind ceva în olandeză.

Cu mâna cealaltă o ţinea pe-a lui. El îi masa degetul mare de-a lungul tatuajului.

Ea îi strânse degetele.

Uitându-se în jos, el văzu că ea îşi rosese o unghie până nu mai rămăsese decât un ciot zimţat. Imperfecţiunea era la fel de evidentă ca un nas spart.

Ea băgă de seamă unde îşi concentrase el atenţia şi încercă să-şi ascundă unghia, jenată.

Nu avea nici un motiv să-i fie ruşine. El îi înţelese consternarea şi durerea care o făcuseră să-şi roadă unghiile. Îl pierduseră pe Hans, unul dintre fraţii lor mai mari, noaptea trecută.

Ucis de şoferul maşinii care abia plecase.

Furia îi îngusta câmpul vizual în timp ce se uita cum BMW-ul ieşea din parcarea amenajată. Prin dispozitivul de transmisie automată prin GPS pe care-l plantaseră, aveau să depisteze

vehiculul.

— Am înțeles, spuse sora sa în telefon. După cum era de aşteptat, au venit pe urmele cărții până aici. Fără îndoială, o iau înspre proprietatea Hirszfeld din Buren. O să lăsăm avionul sub supraveghere. Totu-i pregătit.

În timp ce asculta ce i se spunea în telefon, surprinse privirea fratelui său geamăn.

— Da, le spuse ea atât interlocutorului, cât şi fratelui ei, n-o să dăm greş. Biblia lui Darwin o să fie a noastră.

El încuviință din cap, în semn că era de acord. Îşi retrase mâna, răsuci cheia în contact şi porni maşina.

— La revedere, bunicule, spuse sora lui.

Lăsând telefonul în jos, ea se întinse şi aranjă singura şuviță din părul lui blond. I-o pieptănă cu degetele şi o netezi.

Perfect.

Întotdeauna perfect.

El îi sărută buricele degetelor în momentul în care îşi trăgea mâna înapoi.

În semn de iubire şi ca o promisiune.

Aveau să se răzbune.

Aveau să jelească mai târziu.

Scoase Mercedesul lor alb polar din locul de parcare ca să-şi înceapă vânătoarea.

11.08 A.M.
HIMALAYA

Vârful încins al ciocanului de lipit strălucea roşu incandescent. Painter încercă să țină unealta nemişcată. Mâna îi tremura, însă nu teama îi mişca degetele incontrolabil. În spatele ochiului drept simțea în continuare durerea de cap lovindu-l aidoma unui baros. Luase un pumn de pastile Tylenol, pe lângă două capsule de fenobarbital, un anticonvulsiv. Nici unul dintre medicamente nu avea să oprească slăbiciunea din ce în ce mai accentuată şi, în cele din urmă, nebunia, dar măcar, potrivit spuselor Annei, luându-le, avea să mai câştige nişte ore în care putea funcționa cât de cât.

Cât mai avea?

Aproape trei zile, poate chiar şi mai puțin până când nu ar mai fi putut face nimic.

Se luptă din toate puterile să nu se mai gândească la asta.

Grijile şi disperarea îl puteau slăbi la fel de repede ca şi boala însăşi. După cum spunea bunicul lui, ca un înțelept indian Pequot ce se afla, „Să-ți frângi mâinile nu înseamnă altceva decât că nu vei putea să-ți sufleci mânecile”.

Repetându-şi asta în minte, Painter se concentra asupra lipirii cablului. Sistemul electric străbătea întregul castel subteran şi ieşea în diverse locuri prin antene. Inclusiv într-o parabolică uriaşă conectată la satelit, ascunsă undeva aproape de vârful muntelui.

Odată încheiată treaba asta, Painter se lăsă pe spate şi aşteptă să se răcească lipitura. Stătea lângă o bancă pe care fuseseră aliniate ordonat, ca instrumentele unui chirurg, o mulțime de unelte şi de piese. Bancul de lucru era flancat de două laptopuri deschise.

Ambele îi fuseseră puse la dispoziție de către Gunther. Omul care îi ucisese pe călugări. Cel care îl asasinase pe Ang Gelu. Painter simțea cum îl cuprinde un val de furie ori de câte ori se afla în apropierea bărbatului.

Ca acum.

Paznicul masiv stătea lângă umărul lui, urmărindu-i fiecare mişcare. Erau singuri într-o cameră de serviciu. Painter se gândi ce-ar fi să-i bage aparatul de sudură încins direct în ochi. Dar ce făcea după aia? Erau la zeci de kilometri depărtare de lumea civilizată şi mai avea şi o condamnare la moarte care-i plana deasupra capului. Cooperarea era singura lor modalitate de supraviețuire. În acest scop, Lisa rămăsese cu Anna în biroul acesteia, folosindu-şi cunoştințele în încercarea de a găsi un remediu.

Painter şi Gunther se ocupau de alt aspect.

De prinderea sabotorului.

Potrivit lui Gunther, bomba care distrusese Clopotul fusese pusă acolo de cineva. Şi cum nimeni nu părăsise locul de când avusese loc explozia, sabotorul cel mai probabil se afla încă în castel.

Dacă îl prindeau pe cel care făcuse asta, poate ar fi aflat mai multe lucruri.

Aşa că, din gură în gură, se transmisese un fel de momeală.

Nu mai rămăsese decât să fixeze şi capcana aferentă.

Un laptop fusese conectat la rețeaua sistemelor de comunicare din castel. Painter pătrunsese deja în sistem, folosind parola pe care i-o dăduse Gunther. Trimisese în rețea o serie de coduri arhivate care trebuiau să monitorizeze sistemul pentru a detecta

orice comunicare cu exteriorul. Dacă sabotorul intenționa să ia legătură cu lumea din afară, avea să fie descoperit şi localizat indiferent unde se afla.

Însă Painter nu se aştepta ca sabotorul să fie un ageamiu. El sau ea reuşise să supraviețuiască şi să acționeze în secret o grămadă de timp. Ceea ce presupunea viclenie şi un mijloc de comunicare independent de sistemul principal, în rețea, de comunicare al castelului.

Aşa că Painter construise altceva.

Cel mai probabil, sabotorul făcuse rost de un telefon particular, portabil, cu conexiune la satelit, pe care îl folosea pe ascuns pentru a lua legătura cu superiorii lui. Însă un astfel de telefon necesita o cale de acces nestânjenită de nimic între antena aparatului şi satelitul aflat pe orbită în mişcare geosincronă. Din nefericire, existau prea multe nişe, ferestre şi deschizături de serviciu unde sabotorul putea obține o astfel de cale de acces, prea multe pentru a putea fi păzite fără a ridica suspiciuni.

Prin urmare, era nevoie de o alternativă.

Painter verifică amplificatorul de semnal pe care-l ataşase la firul electric.

Era un dispozitiv pe care-l meşterise el însuşi la Sigma. Specialitatea sa de agent Sigma, înainte să devină director, fusese în sisteme de supraveghere şi microinginerie. Era pe teritoriul lui.

Amplificatorul făcea legătura dintre firul electric şi al doilea laptop.

— Ar trebui să fie gata, spuse Painter simțind că, în sfârşit, durerea de cap începea să cedeze puțin.

— Porneşte-l.

Painter deschise sursa de curent a bateriei, fixă amplitudinea semnalului şi ajustă rata pulsațiilor. Laptopul avea să facă restul. Urma să monitorizeze traficul pentru a detecta orice încercare de comunicare. Era un dispozitiv care putea fi caracterizat în cel mai bun caz drept rudimentar, nefiind capabil de a înregistra posibilele conversații. Ceea ce putea face era să detecteze locația semnalului unei transmisiuni ilicite, în măsura în care avea să se desfăşoare într-un perimetru de aproape treizeci de metri. Trebuia să fie de ajuns.

Painter reglă echipamentul.

— Gata, totul e pregătit. Acum n-avem decât să aşteptăm ca nenorocitul ăla să comunice cu exteriorul.

Gunther dădu din cap.

— Asta dacă sabotorul muşcă momeala, adăugă Painter.

Cu o jumătate de oră în urmă, răspândiseră zvonul cum că o cantitate de Xerum 525 supraviețuise exploziei, fiind ascunsă, încuiată, într-o nișă secretă căptuşită cu plumb. Asta dădea speranțe populației castelului. Dacă mai exista puțin din combustibilul acela secret, poate că exista posibilitatea de a construi un nou Clopot. Anna chiar pusese câțiva cercetători să asambleze un alt Clopot din piesele de rezervă existente. Dacă nu chiar un remediu pentru boala care avansa, Clopotul ar fi putut măcar să le ofere mai mult timp. Pentru toți.

Dar nu speranța era scopul acestei înşelătorii.

Vestea trebuia să ajungă la sabotor. Trebuia să se convingă că planul lui dăduse greş. Că, la urma urmei, Clopotul putea fi reconstruit. Ca să primească instrucțiuni de la superiorii lui, trebuia să ia legătura cu exteriorul.

Şi când se întâmpla asta, Painter avea să fie pregătit.

Între timp, Painter se întoarse înspre Gunther.

— Cum e să fi un supraom? întrebă el. Un Cavaler al Soarelui Negru?

Gunther ridică din umeri. Modul în care comunica el părea că se reduce la mormăieli, grimase şi câteva răspunsuri monosilabice.

— Adică, te simți superior? Mai puternic, mai rapid, capabil să sari peste clădiri dintr-un singur salt, chestii de-astea?

Gunther nu răspunse nimic, continuă doar să se holbeze la el.

Painter oftă, încercând o nouă abordare pentru a-l face pe om să vorbească şi să stabilească astfel cât de cât o relație.

— Ce înseamnă *Leprakonige?* Am auzit cuvântul acesta folosit de cineva când nu te aflai în preajmă.

Painter ştia al dracului de bine ce înseamnă, însă astfel obținu reacția de care avea nevoie. Gunther se uită într-o parte, dar Painter observă scânteile din ochii lui. Tăcerea deveni apăsătoare. Acum nu era sigur că bărbatul avea să vorbească.

— Regele Lepros, mormăi Gunther în cele din urmă.

Acum era rândul lui Painter să păstreze tăcerea. Lăsă cuvintele să atârne greu în camera mică. În cele din urmă, Gunther continuă:

— Când se caută perfecțiunea, nimeni nu este dispus să contemple un eşec. Chiar dacă nu înnebunim, boala este tot oribilă. E mai bine să stai închis. Izolat.

— Exilat. Ca leproşii.

Painter încercă să-şi imagineze cum trebuia să te simți să fi

crescut ca *ultimul dintre Sonnekonige,* ştiind ce soartă cruntă te aşteaptă la o vârstă tânără. Ceea ce odinioară fusese o dinastie respectată de prinți, acum se transformase într-o dinastie izolată şi aproape stinsă de leproşi.

— Dar cu toate astea le dai în continuare o mână de ajutor celor de aici, spuse Painter. Slujeşti în continuare cauza.

— Pentru asta m-am născut. Ştiu care mi-e datoria.

Painter se întrebă dacă ideea asta le fusese cumva inoculată sau se transmitea prin codul genetic. Îl examină cu atenție. Cumva, ştia că era mai mult decât atât. Dar ce?

— Dar la urma urmei de ce îți pasă măcar ce se întâmplă cu noi toți? întrebă Painter.

— Eu cred în munca noastră de aici. Suferința mea va face în aşa fel încât, într-o bună zi, alții să nu mai aibă aceeaşi soartă.

— Şi căutarea remediului pe care îl încercăm acum? Nu are nimic de-a face cu şansa de a-ți prelungi ție viața.

Lui Gunther îi luciră ochii.

— *Ich bin nicht krank.*

— Cum adică tu nu eşti bolnav?

— *Sonnekonige* s-au născut din expunerea la efectul Clopotului, spuse Gunther apăsat.

Painter înțelese brusc. Îşi aminti descrierea pe care o făcuse Anna supraoamenilor din castel, cum erau imuni la orice acțiune ulterioară a Clopotului. „Şi în sens pozitiv şi în sens negativ."

— Eşti imun, spuse el.

Gunther se întoarse cu spatele.

Painter reflectă un moment la implicațiile care decurgeau de aici. Deci nu instinctul de conservare era cel care-l făcea pe Gunther să le dea ajutor.

Atunci ce...?

Deodată, Painter îşi aminti de felul în care Anna îl privise peste masă pe Gunther mai devreme. Cu o afecțiune caldă. Iar bărbatul nu o respinsese.

În mod evident avea un alt motiv pentru a continua să coopereze, în ciuda lipsei de respect cu care îl tratau ceilalți.

— O iubeşti pe Anna, murmură Painter tare.

— Sigur că o iubesc, îl repezi Gunther. E sora mea.

Închisă în biroul Annei, Lisa stătea în picioare lângă peretele pe care se afla un ecran iluminat. În mod normal, astfel de ecrane erau folosite pentru a citi radiografiile pacienților, dar acum fixase

Lisa acolo două coli transparente, acoperite cu linii negre. Erau hărți cromozomiale din arhivă rezultate în urma cercetării efectelor Clopotului care duceau la mutații, cu ADN-ul fetal surprins înainte şi după expunere, obținut prin amniocenteză. Imaginile de *după* erau încercuite în locurile unde Clopotul determinase transformarea anumitor cromozomi. Lângă ele erau scrise observații în germană.

Anna le tradusese şi acum se dusese să mai aducă nişte cărți.

Lângă ecranul luminos, Lisa urmări cu degetul mutațiile, căutând să descifreze existența unui anumit tipar. Revăzuse mai multe dintre cazurile studiate. Se părea că nu exista nici o potrivire, nici un motiv pentru apariția acelor mutații.

Fără să fi obținut vreun răspuns, Lisa se întoarse la masa unde mâncaseră, acum acoperită de teancuri de cărți şi lucrări ştiințifice, mărturie a experimentelor pe oameni efectuate neîntrerupt de-a lungul a câtorva zeci de ani.

Focul trosnea în căminul din spatele ei. Trebui să facă eforturi să nu arunce toate rezultatele cercetărilor în flăcări. Cu toate acestea, chiar şi dacă Anna nu ar fi fost acolo, Lisa probabil că tot nu ar fi făcut-o. Venise în Nepal să studieze efectele fiziologice care se produc la altitudini foarte înalte. Deşi era medic, în inima ei tot cercetarea era pe primul plan.

Ca şi pentru Anna.

Nu… nu chiar ca pentru Anna.

Lisa dădu la o parte o monografie aflată pe masă. *Teratogeneza în blastodermul embrionic.* Lucrarea vorbea despre monştrii avortați după expunerea la iradierea Clopotului. Ceea ce liniile negre de pe coala transparentă schițaseră cu detaşare medicală, fotografiile din carte dezvăluiau în detalii îngrozitoare: embrioni fără membre, fetuşi ciclopici, copii hidrocefalici născuți morți.

Nu, cu siguranță ea nu era Anna.

Lisa simți din nou că o sufocă un val de indignare.

Anna coborî încet pe scara de fier care ducea la al doilea balcon al bibliotecii ei cu alte câteva cărți sub braț. Cu siguranță, nemții nu se dădeau înapoi de la nimic. Şi de ce ar fi făcut-o? Era în interesul lor să descopere un remediu pentru boala cuantică. Anna considera că este un efort inutil, sigură că toate posibilitățile fuseseră luate în considerație şi cercetate în ultimii zeci de ani, însă nu fusese nevoie de prea multă putere de convingere pentru a o determina să coopereze.

Lisa observase că mâinile femeii aveau un tremur incontrolabil,

chiar dacă abia vizibil. Anna îşi freca palmele întruna, încercând să-l ascundă. Suferința celorlalți oameni aflați în castel era mai evidentă. Tensiunea care plutise în aer toată dimineața fusese aproape palpabilă. Lisa însăşi fusese martoră la câteva schimburi violente de replici şi chiar la o bătaie. De asemenea, aflase că în ultimele câteva ore se sinuciseseră doi oameni în castel. Având în vedere că fusese distrus Clopotul şi că existau slabe speranțe de a descoperi un remediu, tot eşafodajul locului începuse să se clatine. Ce avea să se întâmple dacă nebunia se instala înainte ca ea şi Painter să găsească o soluție?

Alungă din minte gândul acesta. Nu era dispusă să renunțe. Indiferent care era motivul pentru care în momentul de față se bucurau de cooperarea lor, Lisa intenționa să profite din plin de asta.

Lisa dădu din cap înspre Anna când aceasta se apropie.

— Bine, cred că mi-am format cât de cât o imagine asupra aspectelor generale legate de ce se petrece aici. Dar ai ridicat o chestiune mai devreme care nu-mi dă pace.

Anna aruncă pe masă cărțile şi se aşeză pe un scaun.

— Ai spus că tu eşti încredințată că Clopotul controlează *evoluția.* Lisa arătă cu un gest înspre mulțimea de cărți şi manuscrise de pe masă. Dar tot ce-am văzut eu aici sunt nişte radiații care induc mutații genetice şi pe care voi l-ați corelat unui program de eugenie. De ideea de a face o ființă umană mai bună prin manipulare genetică. Cuvântul *evoluție* folosit era pur şi simplu un termen bombastic?

Anna scutură din cap fără să pară jignită.

— Cum defineşti *tu* evoluția, dr. Cummings?

— În termenii darwinieni obişnuiți, cred.

— Adică?

Lisa se încruntă.

— Un proces gradual de schimbare biologică… în care un organism format dintr-o singură celulă s-a răspândit şi diversificat, ajungând la organismele care există în zilele noastre.

— Şi Dumnezeu nu are nimic de-a face cu asta?

Pe Lisa întrebarea o luă prin surprindere.

— Aşa cum susține teoria creaționistă?

Anna ridică din umeri, continuând să o privească fix.

— Sau teoria proiectului inteligent.

— Doar nu vorbeşti serios! Acum o să-mi spui că evoluția este o simplă teorie?

— Nu vorbi prostii. Nu sunt un simplu neofit care asociază o *teorie* cu o „bănuială” sau „presupunere”. Nimic dintr-un domeniu ştiinţific nu ajunge să fie o teorie fără să se bazeze pe o mulţime de fapte şi de ipoteze testate.

— Atunci accepţi teoria evoluţionistă a lui Darwin?

— Absolut. Fără îndoială. Este o teorie sprijinită de toate disciplinele ştiinţifice.

— Atunci ce-ai vrut să spui cu…

— Una nu o exclude neapărat pe cealaltă.

Lisa ridică dintr-o sprânceană.

— Proiectul inteligent *şi* evoluţia?

Anna dădu din cap.

— Dar hai să reluăm puţin chestiunea asta ca să nu fiu greşit înţeleasă. Să respingem mai întâi aiurelile celor care credeau în teoria creaţionistă pe un Pământ plat, care se îndoiau până şi de faptul că Pământul e rotund, sau chiar şi pe cei care interpretează literal textul Bibliei şi consideră că planeta are în cel mai bun caz zece mii de ani. Să mergem direct la principalele argumente ale celor care susţin teoria proiectului inteligent.

Lisa clătină din cap. O fostă nazistă care bâjbâia după o pseudoştiinţă. Ce naiba era asta?

Anna îşi drese vocea.

— În mod evident, voi recunoaşte că cele mai multe argumente în favoarea teoriei proiectului inteligent sunt eronate. Interpretarea greşită a Legii a Doua a Termodinamicii, construirea unor modele statistice ce nu pot fi revizuite, interpretarea radiometrică greşită a vechimii rocilor. Lista continuă aşa la nesfârşit. Nimic din toate astea nu este valabil, însă astfel totul intră într-o ceaţă menită să te deruteze.

Lisa dădu din cap. Era unul dintre principalele motive pentru care era îngrijorată de tendinţa actuală de a prezenta o pseudoştiinţă alături de teoria evoluţionistă în timpul orelor de biologie de la liceu. Era un hăţiş multidisciplinar din care nu putea să iasă nici măcar un doctorand obişnuit, darămite un elev de liceu.

Anna însă nu-şi încheiase argumentaţia.

— Toate acestea fiind spuse, există o chestiune propusă de adepţii teoriei proiectului inteligent, care merită luată în seamă.

— Şi care ar fi aceasta?

— Faptul că mutaţiile apar la întâmplare. Simpla şansă nu ar putea produce atâtea mutaţii benefice de-a lungul timpului. Câte

defecte din naştere ştii tu care să fi determinat modificări benefice?

Lisa mai auzise argumentul acesta şi altă dată. „Viaţa a evoluat prea repede ca să fie o pură întâmplare.” Nu credea în el.

— Evoluţia nu este o pură întâmplare, o contrazise Lisa. Selecţia naturală sau presiunea mediului elimină modificările negative şi le permite numai organismelor mai bine dotate să-şi transmită mai departe genele.

— Supravieţuirea celui mai puternic?

— Sau a celui *suficient* de puternic. Modificările nu trebuie să fie perfecte. Numai suficient de bune pentru a oferi un avantaj. Şi de-a lungul a sute de milioane de ani, aceste mici avantaje sau modificări s-au acumulat, dând naştere varietăţii pe care o avem astăzi.

— De-a lungul a sute de milioane de ani? Cu siguranţă, e un interval foarte mare de timp, însă este oare suficient pentru a permite întreaga gamă de modificări în procesul evoluţiei? Şi cum rămâne cu acele izbucniri în acest proces când modificările au avut loc extrem de rapid?

— Bănuiesc că te referi la perioada exploziei cambriene? întrebă Lisa.

Era unul dintre elementele principale ale teoriei proiectului inteligent. Era cambriană includea o perioadă de timp relativ mică. Cincisprezece milioane de ani. În acest interval apăruse o imensă varietate de noi organisme vii: bureţi, melci, moluşte şi trilobiţi. Aparent brusc şi fără motiv. Prea repede, potrivit adversarilor teoriei evoluţioniste.

— *Nein.* Fosilele descoperite până acum reprezintă dovezi suficiente cum că această „apariţie bruscă” nu a fost deloc atât de *bruscă.* Existau o mulţime de bureţi şi metazoare asemănătoare cu viermii în perioada precambriană. Chiar şi diversitatea formelor apărute în această perioadă ar putea fi justificată de apariţia genelor Hox în codul genetic.

— Genele Hox?

— Un set de patru până la şase gene de control au apărut în codul genetic chiar înainte de era cambriană. S-au dovedit a fi cele care controlau dezvoltarea embrionului, definind ce urma să apară sus şi jos, în dreapta şi în stânga, deasupra şi dedesubt, alcătuind, în mare, corpul. Musculiţa de oţet, broaştele, oamenii, cu toţii au exact aceleaşi gene Hox. Poţi scoate o genă Hox de la o muscă, o poţi înlocui cu una din ADN-ul unei broaşte şi funcţionează foarte bine. Cum aceste gene sunt cele care controlează în mod

fundamental dezvoltarea embrionară, orice schimbări minuscule la nivelul lor atrag după sine organisme cu totul şi cu totul diferite.

Deşi nu era sigură unde voia să ajungă cu toate astea, gradul de cunoştințe al femeii în legătură cu acest subiect o surprinse pe Lisa. Puteau rivaliza cu cunoştințele ei. Dacă Anna ar fi fost o colegă la o conferință, i-ar fi făcut chiar plăcere să poarte această discuție cu ea. De fapt, trebuia în mod constant să-şi amintească cu cine vorbea.

— Aşa că apariția genelor Hox chiar înaintea erei cambriene poate explica fantastica explozie a formelor de viață de atunci.

— Dar, se opuse Anna, genele Hox *nu* explică alte momente de evoluție rapidă – o evoluție aproape *cu un țel precis.*

— Cum ar fi?

Conversația devenea din ce în ce mai interesantă.

— Cum ar fi moliile pestrițe. Ştii povestea?

Lisa dădu din cap. Acum Anna aducea în discuție unul dintre cele mai solide argumente ale celor aflați de partea cealaltă a baricadei. Moliile pestrițe trăiau pe mesteceni şi erau albe cu pete, pentru a se confunda cu scoarța copacului, evitând astfel să fie mâncate de păsări. Însă, după ce s-a deschis o uzină de negru de fum în regiunea Manchester şi copacii s-au înnegrit de funingine, fluturii s-au trezit expuşi, o pradă uşoară pentru păsări. Însă doar în decursul a câtorva generații, populația şi-a schimbat culoarea predominantă într-un negru pur, pentru a se camufla pe copacii acoperiți de funingine.

— Dacă mutațiile ar apărea la întâmplare, argumentă Anna, ar părea un mare noroc faptul că *negrul* a apărut în momentul în care a făcut-o. Dacă a fost pur şi simplu o întâmplare, de ce n-au apărut fluturi roşii, verzi sau mov? Sau chiar unii cu două capete?

Lisa se abținu să nu-şi dea ochii peste cap.

— Aş putea spune că lepidopterele colorate altfel au fost şi ele mâncate. Iar cele cu două capete au murit pur şi simplu, însă tu nu ai înțeles bine ce s-a petrecut acolo. Schimbarea culorii acestor fluturi *nu* a fost cauzată de o mutație. Specia avea deja o genă neagră. În fiecare generație apăreau câțiva fluturi negri, însă majoritatea ajungeau hrană pentru păsări, menținând populația albă. Însă, odată copacii înnegriți, cele câteva exemplare negre au avut un avantaj şi au continuat să se înmulțească în timp ce fluturii albi erau devorați. Acesta era de fapt scopul acestui exemplu. Că mediul *poate* influența o populație. Însă schimbarea nu a fost cauzată de o mutație. Gena neagră era deja prezentă.

Anna îi zâmbea.

Lisa îşi dădu seama că femeia o pusese pur şi simplu la încercare ca să vadă ce ştia. Îşi îndreptă spatele, simțindu-se şi enervată, dar şi surprinzător de intrigată.

— Foarte bine, spuse Anna. Atunci dă-mi voie să mă refer la un eveniment mai recent. Unul care a apărut într-un mediu controlat, într-un laborator. Un cercetător a produs un tip de bacterie E. Coli care nu poate digera lactoza. Apoi a răspândit o populație numeroasă pe o suprafață unde singura sursă de hrană era lactoza. Ce spune ştiința că ar trebui să se întâmple în situația aceasta?

Lisa ridică din umeri.

— Incapabile să digere lactoza, bacteriile ar muri de foame.

— Şi exact asta s-a petrecut cu nouăzeci şi opt la sută dintre bacterii. Însă *două* procente au continuat să trăiască. Într-o singură generație, chestia asta mi se pare uluitoare, *ja?* Asta contrazice orice probabilitate de existență a întâmplării. Având în vedere toate genele din ADN-ul bacteriei E. Coli şi cât de rare sunt mutațiile, de ce două procente din populație au suferit toate mutația singurei gene necesare pentru supraviețuire? E pur şi simplu *o sfidare* la adresa ideii de întâmplare.

Lisa trebui să recunoască şi ea că era ciudat.

— Poate că a fost o contaminare în laborator.

— Experimentul a fost repetat. Cu rezultate similare.

Lisa rămase neîncrezătoare.

— Văd îndoiala din ochii tăi. Atunci să căutăm în altă parte, să găsim un alt exemplu al imposibilității întâmplării în mutația genelor.

— Unde anume?

— Înapoi la apariția vieții. La supa primordială. Atunci când s-a pornit pentru prima oară motorul evoluției.

Lisa îşi aminti că Anna menționase ceva în acest sens şi mai înainte, cum că povestea Clopotului mergea până la apariția vieții. Oare despre asta avea de gând să vorbească acum Anna? Ciuli urechile şi mai atentă acum ca să prindă direcția în care se îndreptau toate astea.

— Să dăm timpul înapoi, spuse Anna. Înainte chiar şi de apariția primei celule. Ține minte dictonul de bază al lui Darwin: ceea ce există a apărut cu siguranță dintr-o formă mai simplă, mai puțin complexă. Atunci, înainte de apariția primei celule ce a fost? Cât de mult putem reduce viața şi s-o numim totuşi viață? ADN-ul

este viu? Cromozomul este viu? Dar o proteină sau o enzimă? Unde se trage linia între chimie şi viaţă?

— OK, asta *este* o întrebare dificilă, recunoscu Lisa.

— Atunci o să-ţi mai pun una. Cum a reuşit viaţa să facă saltul de la o supă primordială formată din elemente chimice la prima celulă?

Lisa ştia răspunsul.

— Atmosfera Pământului era la început plină de hidrogen, metan şi apă. Adaugă câteva impulsuri de energie, să zicem de la un fulger şi gazele acestea pot forma compuşi organici simpli. Aceştia au fiert apoi amestecându-se în proverbiala supă primordială şi în cele din urmă au ajuns să formeze o moleculă care s-a putut multiplica.

— Ceea ce a fost dovedit în laborator, aprobă şi Anna dând din cap. O sticlă plină cu gaze primordiale a produs un amestec de aminoacizi, din care s-au format apoi proteinele.

— Şi aşa a început viaţa.

— Ah, eşti atât de nerăbdătoare să o iei înainte, spuse Anna pe un ton glumeţ. Abia am format *aminoacizii.* Materialul de construcţie. Cum ajungem de la câţiva aminoacizi la acea primă proteină perfect capabilă să se multiplice?

— Amestecăm mai mulţi aminoacizi la un loc şi, în cele din urmă, vor ajunge să se înlănţuie în combinaţia potrivită.

— Aşa, la întâmplare.

O încuviinţare din cap.

— Aici ajungem la rădăcina problemei, dr. Cummings. Aş putea fi de acord cu tine că teoria evoluţionistă a lui Darwin a jucat un rol semnificativ *după* ce s-a format prima proteină capabilă să se reproducă singură. Dar ştii câţi aminoacizi trebuie să se înlănţuie pentru a putea forma această primă proteină capabilă de multiplicare?

— Nu.

— Cel puţin treizeci şi doi de aminoacizi. Asta este cea mai mică proteină care are capacitatea de a se reproduce. Şansele ca această proteină să se formeze pur şi simplu din întâmplare sunt astronomic de reduse. De zece la puterea patruzeci şi unu.

Lisa ridică din umeri la auzul cifrei. În ciuda sentimentelor pe care le nutrea faţă de femeie, în ciuda ei înseşi, simţea cum începe s-o respecte.

— Hai să punem şansele astea în contextul general, propuse Anna. Dacă ai lua *toate* proteinele care se găsesc în *toate* pădurile

tropicale din lume şi le-ai dizolva *pe toate* într-o supă de aminoacizi, tot ar rămâne un grad foarte redus de probabilitate ca să se formeze un lanț de 32 de aminoacizi. În realitate, ar fi nevoie de o cantitate de *cinci mii de ori mai mare decât aceea* pentru a forma unul dintre aceste lanțuri. Cinci mii de păduri tropicale. Aşa că, încă o dată, cum ajungem de la amestecul de aminoacizi la acea primă celulă care se poate multiplica, la prima bucățică de viață?

Lisa scutură din cap.

Anna îşi încrucişă brațele, mulțumită.

— Aici există un gol în teoria evoluționistă pe care nici măcar Darwin nu a ştiut cum să-l umple.

— Totuşi, o contrazise Lisa, refuzând să se dea bătută, pentru a umple acest gol, Mâna Domnului nu este un argument ştiințific. Faptul că noi nu deținem încă răspunsul pentru a umple acest gol nu înseamnă că are o cauză supranaturală.

— Nu am spus că este supranaturală. Şi cine zice că nu am un răspuns cu care să umplu golul ăsta?

Lisa o privi cu gura căscată.

— Ce răspuns?

— E vorba despre ceva ce noi am descoperit cu zeci de ani în urmă în timpul cercetărilor legate de Clopot. Ceva ce savanții de astăzi abia au început să studieze cu atenție.

— Ce anume? spuse Lisa trezindu-se că stătea şi mai dreaptă, nemaiîncercând să-şi ascundă interesul față de orice referire la Clopot.

— Noi o numim evoluția *cuantică.*

Lisa îşi aminti de istoria Clopotului şi de cercetările naziştilor în lumea ciudată şi difuză a particulelor subatomice şi a fizicii cuantice.

— Ce-are a face asta cu evoluția?

— Acest nou domeniu al evoluției cuantice nu numai că oferă un argument extrem de puternic pentru teoria proiectului inteligent, spuse Anna, ci, mai mult, răspunde la întrebarea fundamentală cine este *proiectantul.*

— Glumeşti. Cine? Dumnezeu?

— *Pian.*

Anna o privi drept în ochi.

— Noi.

Înainte ca Anna să-şi poată continua explicația, un radio vechi, prins în perete, începu să hârâie şi în cameră se auzi o voce aspră

familiară. Era Gunther.

— Am prins o urmă a sabotorului. Suntem gata să acționăm.

7.37 A.M.
BUREN, GERMANIA

Gray depăşi cu BMW-ul un camion vechi, cu remorca plină de fân. Băgă în viteza a cincea şi atacă ultima curbă periculoasă.

Ajungând pe vârful dealului, avu o vedere panoramică asupra văii din față.

— Valea Alme, spuse Monk de lângă el, ținând strâns mânerul de deasupra uşii.

Gray încetini, schimbând într-o treaptă de viteză inferioară.

Monk se uită la el.

— Văd că Rachel ți-a dat lecții de condus.

— Când eşti în Roma…

— Nu suntem la Roma.

În mod evident nu erau. După ce ajunseră pe coama dealului, valea largă a râului li se aşternu în față, un şir verde de pajişti, păduri şi câmpuri cultivate. De-a lungul văii, un sătuc german, desprins parcă dintr-o carte poştală, era îngrămădit în zona depresionară, o aşezare cu acoperişuri ascuțite din țiglă roşie şi case de piatră amplasate printre străzile înguste şi întortocheate.

Însă toți ochii erau ațintiți asupra castelului masiv ce se înălța pe culmea îndepărtată, adăpostit în pădure, dominând clar localitatea de dedesubt. Turnurile proeminente erau proiectate în exterior, iar deasupra lor fluturau steaguri. Cu toate că era greoi şi masiv, asemenea multor alte structuri fortificate dispuse de-a lungul albiei mai largi a Rinului, castelul mai avea o aură de basm, un loc al prințeselor fermecate şi al cavalerilor călare pe armăsari albi.

— Dacă Dracula ar fi fost homosexual, spuse Monk, acesta ar fi castelul său.

Gray ştia la ce se referea. Locul avea ceva sinistru şi nedesluşit, însă se putea să fie doar din cauza cerului mohorât dinspre nord. Aveau noroc dacă ajungeau la sătucul din vale înainte de începerea furtunii.

— Şi-acum pe unde o luăm? întrebă Gray.

Un fâsâit de hârtii mototolite se auzi de pe bancheta din spate, indicându-le că Fiona se uita pe hartă.

I-o confiscase lui Monk şi îşi asumase rolul de navigator, căci încă nu le spusese unde anume trebuiau să ajungă.

Se aplecă în față şi făcu semn spre râu.

— Trebuie să traversezi podul ăla.

— Eşti sigură?

— Da, sunt sigură. Ştiu să citesc o hartă.

Gray o luă în jos prin vale, evitând un şir lung de biciclişti îmbrăcați în echipamente sportive multicolore de curse. Acceleră BMW-ul de-a lungul drumului şerpuitor spre fundul văii şi ajunse la marginea satului.

Locul părea să fie dintr-un alt secol. Un vechi orăşel nemțesc. Peste tot ferestrele erau pline cu jardiniere înguste cu lalele, iar fiecare acoperiş ascuțit era susținut de frontoane înalte. De la artera principală, străzile pavate cu pietre se întindeau în lateral. Trecură de o piață încadrată de cafenele în aer liber, berării cu terase şi o estradă centrală, unde Gray era sigur că o formație cânta polca în fiecare seară.

După aceea trecură în grabă peste pod şi în curând ajunseră din nou într-o zonă cu pajişti şi mici ferme.

— La prima, o iei la stânga! strigă Fiona.

Gray trebui să frâneze brusc şi să ia o curbă strânsă.

— Încearcă să mă previi data viitoare.

Drumul se îngustă, străjuit de tufişuri îngrijite. Asfaltul lăsă loc pietrei cubice de pavaj. BMW-ul se cutremură pe suprafața accidentată. Curând, printre pietre se puteau zări buruieni. În față apărură nişte porți de fier, încadrând drumul îngust şi aşteptând deschise.

Gray încetini.

— Unde suntem?

— Acesta-i locul, anunță Fiona. De unde provine Biblia lui Darwin. Proprietatea Hirszfeld.

Gray intră cu BMW-ul pe porțile deschise. Ploaia începu să răpăie din cerul întunecat, la început mai uşor… după care cu mai multă forță.

— La țanc, spuse Monk.

De partea cealaltă a porților se deschidea o curte lată, încadrată pe cele două laturi de aripile unui mic conac de țară. Corpul principal, aflat chiar în față, avea numai două etaje înălțime, însă acoperişul său din plăci de ardezie se înălța într-o pantă abruptă, dând casei un aer maiestuos.

Un fulger trăsni deasupra capetelor lor, atrăgându-le privirea.

Castelul pe care îl văzuseră mai devreme se înălța deasupra coamei împădurite din spatele proprietății. Părea că se suprapune amenințător peste conac.

— Oy! se auzi un strigăt răstit.

Atenția lui Gray se mută rapid în spate.

Un biciclist care pedala grăbit ca să scape de ploaie aproape că fu răsturnat. Tânărul, îmbrăcat într-un tricou galben de fotbal şi pantaloni mulați de biciclist, bătu în capota BMW-ului cu palma.

— Vezi pe unde mergi, amice! îl admonestă el pe Gray.

Fiona coborâse deja geamul din spate şi îşi scosese capul afară.

— Du-te dracului, boule! De ce nu te uiți pe unde goneşti în pantalonii ăia de cocotă?

Monk scutură din cap.

— Se pare că Fiona se asigură şi de o întâlnire pentru mai târziu.

Gray trase într-un spațiu amenajat de lângă corpul central al casei. Acolo mai era o singură maşină, însă observă un şir de biciclete asigurate cu lanțuri într-un suport special. Un grup de tineri, băieți şi fete, uzi şi murdari stăteau sub o marchiză, cu rucsacurile lăsate jos pe pământ. Îi auzi vorbind în momentul în care opri motorul. În spaniolă. Locul trebuia să fie un cămin studențesc sau cel puțin asta era destinația lui actuală. Practic vorbind, putea să simtă mirosul de paciuli şi canabis.

Oare chiar erau la locul potrivit?

Şi chiar dacă erau, Gray avea îndoieli că va găsi ceva de valoare aici. Însă dacă tot bătuseră atâta drum…

— Aşteptați aici, zise el. Monk, stai cu…

Portiera din spate se deschise cu un zgomot, iar Fiona coborî.

— Data viitoare, spuse Monk, întinzându-se spre portiera lui, alege modelul cu sistem de siguranță pentru copii la uşile din spate.

— Haide, spuse Gray coborând şi ducându-se după ea.

Cu rucsacul pe umăr, Fiona o pornise spre uşa din față a corpului principal al casei.

O ajunse din urmă pe treptele verandei şi o apucă de cot.

— Rămânem toți la un loc. Nu pleci teleleu, de una singură.

Ea se uită la el, la fel de furioasă.

— Exact. Rămânem toți la un loc. Nu pleci teleleu, de unul singur. Asta înseamnă că nu mă laşi pe mine în avioane sau maşini, spuse ea smulgându-se din strânsoarea lui şi deschizând uşa larg.

Clinchetul unui clopoțel le anunță sosirea.

Un funcționar își aruncă rapid privirea în sus de la biroul de mahon al recepției aflat chiar lângă uşă.

În şemineu dogorea un foc. Holul de la intrare era mărginit de bârne şi acoperit cu plăci de gresie. Picturi murale probabil vechi de câteva secole decorau pereții. Din câte se vedea, starea clădirii era destul de proastă: tencuială crăpată şi fărâmițată, praf pe grinzi, covoare roase şi decolorate pe podea. Casa cunoscuse şi timpuri mai bune.

Funcționarul dădu din cap spre ei, un tânăr sănătos şi voinic într-un tricou de rugby şi pantaloni verzi largi. În jur de nouăsprezece sau douăzeci de ani, arăta ca un student de anul întâi, blond, dintr-o reclamă la o faimoasă firmă de îmbrăcăminte.

— *Guten morgen,* spuse el, întâmpinându-l pe Gray, care se apropia de tejghea.

Monk scrută holul în timp ce tunetul bubui în vale.

— Nimic *guten* în dimineața asta, murmură el.

— Ah, americani! spuse funcționarul, auzind comentariul lui Monk.

În tonul lui se resimțea o uşoară răceală.

Gray îşi drese vocea.

— Ne întrebam dacă aceasta este vechea proprietate Hirszfeld?

Ochii funcționarului se măriră uşor.

— *Ja, aber…* de douăzeci de ani încoace este Hanul Burgschloff. De când tatăl meu, Johann Hirszfeld, a moştenit locul.

Deci se aflau la locul potrivit. Se uită rapid spre Fiona, care ridică din sprâncene spre el ca şi cum l-ar fi întrebat „Ce-i?". Era ocupată să caute ceva în rucsacul ei. Se rugă ca Monk să fi avut dreptate: să nu fi fost nici un fel de rachete de semnalizare acolo.

Gray îşi îndreptă din nou atenția asupra funcționarului.

— Mă întrebam dacă aş putea vorbi cu tatăl dumneavoastră.

— Cu privire la…? întrebă el, răceala din ton revenind, împreună cu o urmă evidentă de îngrijorare.

Fiona interveni, dându-l la o parte.

— Cu privire la asta, rosti ea bătând o carte cunoscută de tejgheaua recepției.

Era Biblia lui Darwin.

Oh, Dumnezeule… lăsase cartea sub pază în avion.

După câte se părea, nu sub pază eficientă.

— Fiona… începu Gray pe un ton amenințător.

— E-a mea, spuse ea din colțul gurii.

Funcționarul îi luă cartea şi o răsfoi. Nu schiță nici un semn de recunoaştere.

— O Biblie? Nu permitem prozelitismul aici la han. Închise cartea şi o împinse înapoi spre Fiona. De altminteri, tatăl meu este evreu.

Cum nu mai avea de ce să se ferească, Gray continuă mult mai direct.

— Biblia i-a aparținut lui Charles Darwin. Credem că a făcut parte cândva din biblioteca familiei dumitale. Ne întrebam dacă am putea să-l întrebăm pe tatăl dumitale mai multe despre ea.

Funcționarul privi Biblia mai puțin batjocoritor.

— Biblioteca a fost vândută înainte ca tatăl meu să preia locul acesta, spuse el rostind cuvintele rar. Eu, unul, n-am reuşit s-o văd niciodată. Am auzit de la vecini că aparținuse familiei cu mai multe secole în urmă.

Funcționarul ieşi din spatele biroului recepției şi o luă înainte pe lângă şemineu spre o deschidere cu arcadă ce dădea într-un salon. Un perete era luminat de ferestre înalte şi înguste ce confereau încăperii un aer monahal de colțişor retras. Pe peretele opus se afla un şemineu iară foc, suficient de mare să intri în el în picioare, fără să te apleci. Încăperea, plină de mese şi băncuțe, era goală, cu excepția unei femei în vârstă care mătura podeaua.

— Aceasta era vechea bibliotecă a familiei şi camera de studiu. Acum este sala de mese a hanului. Tatăl meu a refuzat să vândă proprietatea, însă avea multe taxe de plătit. Presupun că acesta a fost motivul pentru care biblioteca a fost vândută acum jumătate de secol. Tatăl meu a trebuit să scoată la licitație o mare parte din mobilierul original. Cu fiecare generație în parte, dispare o bucată de istorie.

— Ce păcat, spuse Gray.

Funcționarul încuviință dând din cap şi se întoarse.

— Stați să vorbesc cu tata. Să văd dacă vrea să discute cu dumneavoastră.

Peste câteva momente, tânărul le făcu semn cu mâna şi îi conduse spre nişte uşi duble, foarte late. Descuie şi le ținu uşa. Aceasta dădea spre secțiunea privată a proprietății.

Funcționarul se prezentă drept Ryan Hirszfeld în timp se îndreptau spre partea din spate a casei. Îi invită într-o seră. Ghivece cu ferigi şi bromeliacee pline de culoare erau aliniate de-a lungul pereților. Rafturi dispuse în trepte se înălțau spre una din laturile cu ferestre, ticsite cu plante specimen, unele arătând ca

nişte buruieni. În spate, se înălța un singur palmier, a cărui coroană atingea tavanul de sticlă, cu câteva frunze îngălbenite din motive de neglijență. Locul îți crea impresia de vechi, de paraginã, de neîngrijit şi nesupravegheat. Senzația era sporită de stropii de apă care se prelingeau printr-un ochi de geam crăpat, scurgându-se într-o găleată.

Încăperea care ar fi trebuit să fie plină de soare era departe de a fi însorită.

În centrul serei, un bărbat plăpând stătea într-un scaun cu rotile, cu o pătură în poală care-i acoperea picioarele, uitându-se lung afară spre partea din spate a proprietății. Picături de ploaie cădeau pe toate suprafețele, făcând lumea de afară să pară iluzorie şi ireală.

Ryan se duse la el, aproape timid.

— *Vater. Hier sind die Leute mit da Bibel.*

— *Auf Englisch,* Ryan… *auf Englisch.*

Bărbatul trase de o roată, iar scaunul se întoarse înspre ei. Pielea sa părea subțire ca pergamentul. Vocea îi era şuierată şi gâfâită. Suferea de emfizem pulmonar, bănui Gray.

Ryan, fiul, îl privea cu o expresie îndurerată. Gray se întrebă dacă măcar era conştient de asta.

— Eu sunt Johann Hirszfeld, se prezentă bătrânul. Aşadar, ați venit să faceți cercetări cu privire la vechea bibliotecă. Fără doar şi poate a iscat foarte mult interes în ultima vreme. N-a pus nimeni o întrebare zeci de ani de zile. Iar acum e a doua oară într-un an.

Gray îşi aminti că Fiona îi povestise despre un misterios domn în vârstă care vizitase magazinul de cărți al lui Grette şi căutase prin dosare. Probabil că văzuse foaia de expediție şi urmase acelaşi drum până aici.

— Ryan spune că aveți una dintre cărți.

— Biblia lui Darwin, spuse Gray.

Bărbatul întinse mâinile. Fiona păşi în față şi i-o puse în palme. El şi-o aşeză în poală.

— N-am mai văzut cartea asta de când eram mic, şuieră el, uitându-se în sus la fiul său. *Danke,* Ryan. Ar trebui să întorci şi să te ocupi de recepție.

Ryan încuviință printr-un gest din cap, dându-se înapoi fără nici o tragere de inimă, după care se întoarse şi plecă.

Johann aşteptă ca fiul său să închidă uşa serei, după care oftă uitându-se din nou la Biblie. O deschise, studiind arborele genealogic al familiei Darwin dinăuntru.

— Aceasta a fost unul dintre cele mai dragi şi apreciate bunuri ale familiei mele. Biblia a fost un cadou primit de străbunicul meu în 1901 din partea British Royal Society. A fost un botanist renumit la începutul secolului.

Gray sesiză melancolia din vocea bărbatului.

— Familia noastră are o tradiție lungă în studii şi realizări în domeniul ştiințific. Sigur, nu le putem compara cu descoperirile lui Herr Darwin, dar am lăsat şi noi câte ceva în urmă.

Privirea îi reveni la proprietatea scăldată în ploaie.

— Asta a fost cu multă vreme în urmă. Acum bănuiesc că o să trebuiască să fim cunoscuți drept hotelieri.

— În legătură cu Biblia, spuse Gray. Puteți să ne mai vorbiți despre ea? Biblioteca a fost întotdeauna păstrată aici?

— *Naturlich.* Unele cărți au fost luate când vreuna dintre rudele mele au plecat la studii peste hotare. Însă cartea aceasta n-a părăsit proprietatea decât o dată. Ştiu asta numai pentru că eram aici când a fost returnată. Trimisă înapoi prin poştă de bunicul meu. Ceea ce a provocat o mare agitație aici.

— De ce?

— Mă gândeam că s-ar putea să întrebați. De-asta l-am trimis pe Ryan afară. E mai bine ca el să nu ştie.

— Să întreb ce?

— Bunicul meu Hugo a lucrat pentru naziști. Aşa cum a făcut şi fiica lui, mătuşa mea Tola. Cei doi erau inseparabili. Am aflat mai târziu, din bârfele rudelor mele scandalizate, că erau implicați într-un proiect secret de cercetare. Amândoi era nişte biologi renumiți şi foarte respectați.

— Ce fel de proiect de cercetare? întrebă Monk.

— Nimeni n-a ştiut niciodată. Atât bunicul meu, cât şi mătuşa Tola au murit la sfârşitul războiului. Însă cu o lună înainte de asta, a sosit o ladă de la bunicul meu. Conținea o parte din biblioteca pe care o luase cu el. Poate că ştia că era condamnat şi voia să protejeze cărțile, punându-le la adăpost. Cinci cărți de fapt, spuse bărbatul bătând uşor cu mâna pe Biblie. Aceasta a fost una dintre ele. Deşi cum ar fi putut o Biblie să-l ajute în munca de cercetare, nimeni n-a reuşit să-mi explice.

— Poate că era ceva care să-i aducă aminte de-acasă, rosti Fiona încet.

Johann păru în cele din urmă să remarce şi prezența fetei, încuviință încet din cap.

— Poate. Probabil era ceva care avea legătură cu tatăl lui. Un

semn de aprobare simbolică pentru ceea ce făcea, spuse bătrânul scuturând din cap. Să lucrezi pentru naziști! O chestie oribilă.

Gray îşi aminti ceva ce îi spusese Ryan.

— Staţi puţin. Dumneavoastră sunteţi evreu, nu-i aşa?

— Da. Însă trebuie să înţelegeţi că străbunica mea, mama lui Hugo, era nemţoaică, cu rădăcini adânci în sânul comunităţii locale. Cu legături în interiorul partidului nazist. Chiar şi când a început pogromul lui Hitler, familia noastră a fost cruţată. Am fost declaraţi *Mischlinge,* cei cu sânge amestecat. Aveam suficient de mult sânge german ca să evităm condamnarea la moarte. Însă, pentru a-şi dovedi loialitatea, bunicul şi mătuşa mea s-au trezit recrutaţi de către naziști. Aceştia umblau după oameni de ştiinţă ca veveriţele după alune.

— Deci au fost obligaţi s-o facă, spuse Gray.

Johann se uită prin încăpere.

— Erau vremuri grele. Iar bunicul meu avea nişte convingeri mai ciudate.

— Cum ar fi?

Johann părea că nu auzise întrebarea. Deschise Biblia şi o frunzări. Gray observă semnele făcute de mână cu stiloul. Păşi în faţă şi arătă spre câteva semne desenate stângaci.

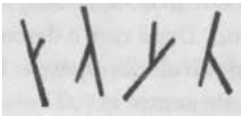

— Ne-am întrebat şi noi ce sunt semnele acelea, spuse Gray.

— Aţi auzit vreodată de Societatea Thule? întrebă bătrânul, părând să nu-i ia în seamă remarca.

Gray clătină din cap.

— Era un grup naţionalist de extremişti germani. Bunicul meu a fost un membru al acestei societăţi, iniţiat la vârsta de douăzeci şi doi de ani. Familia mamei sale avea legături cu membrii fondatori. Credeau cu tărie în filosofia *Ubermensch.*

— *Ubermensch.* Supraoameni.

— Corect. Societatea a fost numită după ţinutul mitic Thule, o rămăşiţă a regatului pierdut al Atlantidei, un tărâm al unei superrase.

Monk pufni dezaprobator.

— După cum spuneam, continuă Johann respirând cu greutate, bunicul meu avea nişte convingeri mai ciudate. Însă la momentul

respectiv nu era singurul. Îndeosebi aici, pe plan local. Aici, în pădurile acestea, vechile clanuri de teutoni germani opriseră legiunile romane, stabilind granița dintre Germania şi Imperiul Roman. Cei din Societatea Thule credeau că aceşti războinici teutoni erau urmaşii acestei superrase dispărute.

Gray înțelese puterea de atracție a mitului. Dacă aceşti războinici germani străvechi erau nişte supraoameni, atunci urmaşii lor – germanii moderni – încă mai purtau această moştenire genetică.

— Acesta a fost începutul filosofiei ariene.

— Convingerile lor conțineau şi mult misticism şi ocultism. Eu, unul, nu le-am înțeles niciodată. Însă, potrivit spuselor celor din familia mea, bunicul a fost extrem de curios. A căutat întotdeauna lucruri ciudate, investigând misterele istorice. În timpul liber, era întotdeauna foarte preocupat să-şi ascută mintea. Făcea exerciții de memorie, rezolva puzzle-uri. Mereu rezolva puzzle-uri. După care a descoperit nişte poveşti oculte şi a căutat adevărul din spatele lor. Ceea ce s-a transformat într-o obsesie pentru el.

În timp ce vorbea, bătrânul îşi îndreptă din nou atenția asupra Bibliei. Răsfoi iarăşi paginile. În cele din urmă ajunse la final şi căută în partea interioară a copertei din spate.

— *Das ist merkwurdig.*

Merkwurdig. Ciudat.

Gray se apropie şi mai mult, uitându-se peste umărul bărbatului.

— Ce este?

Bătrânul îşi trecu un deget osos pe partea interioară a copertei. Trecu repede la coperta din față, după care din nou la cea din spate.

— Arborele genealogic al familiei Darwin. Nu era scris doar pe partea interioară a copertei din față… ci şi pe cea din spate. Eram doar un copil la momentul respectiv, însă îmi amintesc asta foarte clar.

Johann ridică puțin cartea.

— Arborele genealogic din spate a dispărut.

— Stați să văd şi eu.

Gray luă cartea. Examină interiorul copertei din spate mult mai atent. Fiona şi Monk îl flancară.

Îşi trecu un deget de-a lungul cotorului, după care examină coperta din spate cu multă grijă.

— Uitați-vă aici. Arată ca şi cum cineva a rupt ultima pagină a

Bibliei şi a lipit-o peste partea interioară a copertei din spate. *Peste* ceea ce se afla acolo, spuse Gray aruncându-i o privire Fionei. Ar fi făcut Grette aşa ceva?

— Nici vorbă. Mai degrabă ar fi rupt *Mona Lisa.*

Dacă nu Grette…

Gray se uită rapid spre Johann.

— Sunt sigur că nimeni din familia mea n-ar fi făcut asta. Biblioteca a fost vândută la câțiva ani după război. După ce a fost trimisă înapoi prin poştă aici, mă îndoiesc c-a mai atins cineva Biblia.

Aşa că nu mai rămânea decât Hugo Hirszfeld.

— Un cuțit, spuse Gray şi se apropie de o măsuță.

Monk îşi vârî mâna în rucsac şi scoase un briceag Swiss Army. Îl desfăcu şi i-l dădu lui Gray Folosindu-se de vârf, Gray răzui marginile foii din spate, după care îi desfăcu un colț. Foaia groasă se ridică cu uşurință. Numai marginile fuseseră lipite.

Johann îşi manevră scaunul ca să li se alăture. Trebui să se împingă în brațe ca să vadă peste marginea mesei. Gray nu-i ascunse ce făcea. Se putea să aibă nevoie de cooperarea bărbatului pentru ceea ce avea să iasă la suprafață.

Dădu foaia lipită la o parte şi scoase la iveală hârtia care se aflase inițial pe coperta interioară. Aici era scrisă extrem de îngrijit cealaltă jumătate a arborelui genealogic al familiei Darwin. Johann avusese dreptate. Însă asta nu era tot ce văzură acolo.

— Îngrozitor, spuse Johann. De ce ar face bunicul aşa ceva? Să strice Biblia în halul ăsta?

Suprapus peste arborele genealogic, scris cu cerneală neagră de-a lungul întregii pagini, atât de apăsat încât lăsase urme adânci în coperta cartonată a Bibliei, era un simbol ciudat.

Cu aceeaşi cerneală, sub el fusese scris un singur rând în limba germană.

Gott, verzeihen mir.

Gray traduse.

„Doamne, iartă-mă."

Monk arătă spre simbol.

— Ce-i asta?

— O rună, spuse Johann, încruntându-se şi lăsându-se să cadă înapoi în scaun. O nebunie şi mai mare a bunicului meu.

Gray se întoarse spre el.

Johann îi explică:

— Societatea Thule credea în caracterul magic al runelor. În puterea şi ritualurile străvechi asociate cu simbolurile nordice. Aşa cum naziştii au preluat esența filosofiei celor de la Thule cu privire la supraoameni, au mai preluat şi misticismul runelor.

Gray era destul de familiarizat cu simbolistica nazistă şi cu legăturile pe care aceasta o avea cu runele, însă în cazul de față ce semnificație ar fi putut să aibă?

— Cunoaşteți semnificația acestui simbol? întrebă Gray.

— Nu. Nu-i un subiect pe care un evreu german l-ar găsi de interes. Nu după război.

Johann îşi deplasă iarăşi scaunul cu rotile şi se uită lung la furtuna de-afară. Tunetul bubui, părând atât de departe şi de aproape în acelaşi timp.

— Însă ştiu cine ar putea să fie în măsură să vă ajute. Custodele muzeului de aici.

Gray închise Biblia şi i se alătură lui Johann.

— Ce muzeu?

Un fulger lumină sera. Johann îi făcu semn undeva în sus. Gray îşi întinse gâtul. În lumina slabă, camuflat de ploaie, se înălța maiestuosul castel.

— Historisches Museum des Hochstifts Paderborn, spuse Johann. Astăzi este deschis. Se află în castel, adăugă bătrânul încruntându-se în direcția aceea. Ei ştiu cu siguranță ce înseamnă simbolul acesta.

— De ce? întrebă Gray.

Johann se holbă la el de parcă ar fi spus cea mai mare prostie.

— Cine ar putea să ştie mai bine? Ala-i castelul Wewelsburg.

Văzând că Gray nu îi răspunde, bătrânul continuă cu un oftat:

— Camelotul Negru al lui Himmler. Fortăreața naziştilor din SS.

— Aşadar, *a fost* castelul lui Dracula, mormăi Monk.

Johann continuă:

— În trecut, în secolul al şaptesprezecelea, acolo sus aveau loc procesele vrăjitoarelor, mii de femei fiind torturate şi executate. Himmler n-a făcut decât să sporească încontinuu cantitatea de sânge vărsat acolo. O mie două sute de evrei din lagărul de concentrare de la Niederhagen au murit pe durata reconstrucției

castelului inițiată de Himmler. Un loc blestemat. Ar trebui să fie făcut una cu pământul definitiv.

— Deci cei de la muzeul de-acolo, interveni Gray, încercând să-i distragă atenția lui Johann, care începuse să se înfurie.

Bătrânul respira tot mai greu.

— Credeți că ar putea să știe semnificația runei?

O încuviințare din cap.

— Heinrich Himmler a fost membru al Societății Thule, care se ocupa în special de studiul runelor. De fapt, așa l-a remarcat pe bunicul meu. Împărtășeau aceeași obsesie pentru rune.

Gray întrevăzu o convergență de legături și evenimente, toate având în centru această ocultă Societate Thule. Dar care era aceasta? Avea nevoie de mai multe informații. Un drum până la muzeul castelului era o garanție dublă.

Johann se îndepărtă cu scaunul cu rotile de Gray, dându-i de înțeles că întrevederea se încheiase.

— Date fiind aceste interese comune împărtășite cu bunicul meu, Himmler a permis ca familia noastră, o familie *Mischlinge,* să fie iertată. Am fost cruțați, n-am fost trimiși în lagăre.

Prin bunăvoința lui Himmler.

Gray înțelegea de unde izvora mânia omului… și motivul pentru care îi ceruse fiului său să părăsească încăperea. Era o povară a familiei care cel mai bine era să rămână nedezvăluită. Atenția lui Johann se-ndreptă din nou spre furtuna de-afară.

Gray recuperă Biblia și le făcu semn celorlalți să iasă.

— *Danke,* îi spuse la rândul său bătrânului.

Johann nu arătă că l-ar fi auzit, pierdut în trecut.

Gray și ceilalți ajunseră în curând din nou la intrarea acoperită. Ploaia continua să curgă din norii foarte joși.

Curtea era pustie. Azi nu mai avea să se plimbe nimeni cu bicicleta sau pe jos.

— Hai să mergem, spuse Gray și o porni prin ploaie.

— O zi perfectă ca să iei cu asalt un castel, comentă Monk sarcastic.

În timp ce traversau grăbiți curtea, Gray observă o mașină nouă parcată lângă a lor. Goală. Din motorul încins ieșeau aburi în ploaia rece. Probabil abia ajunsese.

Un Mercedes alb ca gheața.

9
SABOTORUL

12.32 P.M.
HIMALAYA

— De unde vine semnalul? întrebă Anna.

Femeia intrase ca o vijelie în camera de serviciu, răspunzând imediat chemării lui Gunther. Venise singură, pretinzând că Lisa dorise să rămână în bibliotecă. Painter se gândi că motivul era mai degrabă acela că Anna voia să-i țină în continuare departe unul de celălalt.

Tot era bine, căci astfel Lisa era în siguranță.

În special dacă se aflau cu adevărat pe urmele sabotorului.

Aplecându-se şi mai aproape de ecranul laptopului, Painter îşi masă vârfurile degetelor. În spatele unghiilor simțea tot timpul furnicături. Încetă să-şi frece mâinile numai pentru a arăta înspre schița tridimensională a castelului.

— Cel mai probabil se află în zona asta, spuse Painter, bătând uşor în ecran.

Fusese surprins să vadă cât de mult se întindea castelul în munte. Străpungea întreaga culme. Semnalul venea din partea cea mai îndepărtată.

— Dar nu e un punct foarte precis. Sabotorul ar avea nevoie de o cale de acces directă, fără nici un obstacol, pentru a-şi putea folosi telefonul prin satelit.

Anna încremeni.

— Acolo se află elicopterul.

Gunther dădu din cap mormăind.

Pe ecran, şirul de linii pulsatile se opri brusc.

— A terminat de vorbit, zise Painter. Va trebui să ne mişcăm repede.

Anna se întoarse către Gunther.

— Ia legătura cu Klaus. Pune-l să le ordone oamenilor lui să izoleze eliportul. Acum.

Gunther smulse un telefon din perete şi începu să ordone măsurile de închidere a zonei. Planul fusese să fie percheziționați

toți cei aflați în vecinătatea locului de unde se transmisese semnalul pentru a descoperi cine avea un telefon prin satelit ilicit.

Anna se întoarse la Painter.

— Mulțumesc pentru ajutor. De aici încolo ne descurcăm.

— S-ar putea să vă mai fiu de folos.

Între timp, Painter butonase ceva la laptop. Memorase numărul care apăruse pe ecran, apoi decuplase amplificatorul lui artizanal de la sistemul electric al castelului. Îşi îndreptă spatele.

— Dar o să am nevoie de unul dintre telefoanele voastre prin satelit portabile.

— Nu te pot lăsa aici cu un telefon, spuse Anna, masându-şi tâmpla şi crispându-se.

Durere de cap.

— Nu e nevoie să mă laşi. Merg cu voi la eliport.

Gunther făcu un pas înainte, ridurile obişnuite de pe frunte adâncindu-i-se.

Anna îi făcu semn să se dea înapoi.

— Nu avem timp să ne certăm.

Însă bărbatul masiv şi sora lui schimbară un mesaj tăcut. Un avertisment ca uriaşul să stea cu ochii pe Painter.

Anna o luă înainte.

Painter o urmă, frecându-şi în continuare degetele. Unghiile începuseră să-i ardă.

Pentru prima oară le privi cu atenție, aşteptându-se ca patul unghial să fie inflamat, însă în loc de asta observă că unghiile de la mâini se albiseră ciudat, ca şi cum se scursese tot sângele din ele.

Degerătură?

Gunther îi dădu un telefon, observă încotro îşi îndreptase atenția Painter şi scutură din cap. Întinse o mână. Painter nu înțelese – apoi observă că bărbatului îi lipseau unghiile de la ultimele trei degete.

Gunther coborî brațul şi o luă după Anna.

Painter îşi închise şi-şi deschise pumnii. Deci arsura şi furnicăturile nu erau cauzate de degerături. Boala cuantică avansa. Îşi aminti simptomele despre care Anna spusese că apăreau la subiecții expuşi la Clopot: pierderea degetelor, a urechilor, a degetelor de la picioare. Nu prea diferite de efectele leprei.

Cât mai avea?

În timp ce se îndreptau spre partea îndepărtată a muntelui, Painter îl studie pe Gunther. Bărbatul trăise toată viața cu o sabie

deasupra capului. O degenerare cronică şi progresivă, urmată de nebunie. Painter era pe cale să ajungă în doi timpi şi trei mişcări în aceeaşi situaţie. Nu putea spune că perspectiva nu-l îngrozea – nu atât de mult procesul degenerativ, cât posibilitatea de a-şi pierde minţile.

Cât mai avea?

Gunther simţi probabil ce-i trecea prin cap.

— Nu o s-o las şi pe Anna să treacă prin aşa ceva, mormăi el printre dinţi înspre Painter. O să fac tot ce-mi stă în putinţă să împiedic asta.

Lui Painter i se aminti din nou că cei doi erau frate şi soră. Abia după ce aflase asta, Painter observase subtilele asemănări ale trăsăturilor: curbura buzelor, forma bărbiei, ridurile de expresie identice. Trăsături de familie. Însă asemănările se opreau acolo.

Părul întunecat al Annei şi ochii ei verzi strălucitori contrastau puternic cu tenul spălăcit al fratelui ei. Numai Gunther se născuse în urma expunerii la efectul Clopotului, un copil sacrificat, o jertfă de sânge şi ultimul *Sonnekonige*.

În timp ce traversau holul şi coborau scările, Painter se ocupă de partea din spate a telefonului mobil. O băgă în buzunar, slăbi bateria şi strecură amplificatorul lui lângă firul antenei din spatele bateriei. Avea să transmită un singur semnal, pentru câteva secunde, însă suficient.

— Ce-i asta? întrebă Gunther.

— Un detector de GPS. Amplificatorul a înregistrat trăsăturile unice ale cipului din telefonul sabotorului în timpul convorbirii. S-ar putea să reuşesc să-i dau de urmă dacă e undeva pe-aproape.

Gunther mormăi aprobator, crezând minciuna.

Până aici totul mersese ca pe roate.

Scara dădea într-un culoar mare, destul de larg să poată trece şi un tanc prin el. Nişte şine vechi brăzdau podeaua, mergând drept în inima muntelui. Eliportul se afla la capătul celălalt, departe de aripa principală a castelului. Urcară într-un vagonet fără pereţi de-o parte şi de alta. Gunther coborî frâna de mână şi porni motorul apăsând o pedală din podea. Nu exista nici un loc de stat jos, numai un grilaj. Painter îl apucă strâns în timp ce o luau în josul coridorului, luminat intermitent de lămpi suspendate deasupra capetelor lor.

— Deci aveţi un sistem propriu de transport subteran, spuse Painter.

— Pentru transportul mărfurilor, răspunse Anna crispându-se

de durere.

Pe drum luase două pastile. Analgezice?

Trecură pe lângă o serie de magazii pline până sus de butoaie, cutii şi lăzi, probabil aduse pe calea aerului şi depozitate acolo. Într-un minut, erau la capătul celălalt al coridorului. Aerul se încălzise, apăruseră aburi şi un vag miros de sulf. O vibraţie puternică şi sonoră trecu prin podeaua de piatră, iar Painter o simţi când coborî din vagonet. Ştia din privirea pe care o aruncase peste planul castelului că uzina geotermală se afla pe undeva pe dedesubt.

Dar mergeau în sus, nu în jos.

De aici încolo urma o rampă, suficient de largă ca să poată ţine un Humvee. Urcară într-un spaţiu scobit. Lumina pătrundea înăuntru prin două uşi de oţel deschise în acoperiş. Semăna cu un depozit într-un aerodrom comercial: macarale, elevatoare cu platformă, echipamente grele. Iar în centru se aflau două elicoptere A-Star Ecuriel, unul alb, unul negru, ambele cu siluete de viespi mânioase, construite special pentru zborurile la altitudini înalte.

Klaus, uriaşul paznic *Sonnekonige,* îi observă şi o luă spre ei, încercând să expună vederii numai partea sănătoasă. Nu băgă în seamă pe nimeni în afară de Anna.

— Au fost luate măsurile pe care le-ai cerut, spuse el într-o germană răstită.

Dădu din cap înspre un şir de bărbaţi şi de femei aliniaţi într-o parte. Erau vreo doisprezece şi nici unul nu era scăpat din ochi de mulţimea de paznici înarmaţi.

— N-a reuşit nici unul să se strecoare şi să treacă de tine? întrebă Anna.

— *Nan.* Eram pregătiţi.

Anna postase câte patru *Sonnekonige* în fiecare corp important din castel, gata să izoleze orice zonă detecta Painter cu dispozitivul lui. Dar dacă el făcuse o greşeală? Agitaţia de aici urma cu siguranţă să-l alerteze pe sabotor. El sau ea avea să se ascundă şi mai bine. Aceasta era singura şansă pe care o aveau.

Şi Anna ştia asta. Se mişcă ferm traversând spaţiul.

— Ai găsit…?

Anna se împiedică şi păru să-şi piardă echilibrul. Gunther o prinse de braţ, susţinând-o, cu o expresie îngrijorată pe chip.

— N-am nimic, îi şopti ea şi se desprinse ca să meargă mai departe.

— Am percheziţionat pe toată lumea, spuse Klaus, străduindu-

se din răsputeri să nu pară îngrijorat din cauza momentului de slăbiciune al Annei. Nu am găsit nici un telefon sau un altfel de dispozitiv. Tocmai voiam să percheziționăm şi eliportul.

Anna se încruntă şi mai tare. De asta se temuseră. În loc să ia telefonul cu el, sabotorul ar fi putut foarte uşor să-l ascundă undeva după ce-şi termina convorbirea.

Sau era la fel de posibil ca lui Painter să-i fi scăpat ceva.

Caz în care avea să trebuiască să-şi răscumpere păcatele.

Painter veni lângă Anna. Ridică dispozitivul pe care-l improvizase.

— S-ar putea să reuşesc să grăbesc căutarea telefonului.

Ea îl măsură neîncrezătoare, însă nu prea aveau de ales.

Dădu din cap.

Gunther nu-l slăbi deloc, rămânând în permanență lângă umărul lui.

Painter ridică telefonul, îl deschise şi formă numărul pe care-l memorase. Nouă cifre. Nu se întâmplă nimic. Toți ochii erau fixați asupra lui.

Se îndârji şi, concentrat, mai apăsă o dată tastele formând din nou.

Tot nimic.

Nu avea în cap numărul corect?

— *Was ist los?* întrebă Anna.

Painter se holba la numărul de pe micul ecran al telefonului. Îl mai citi încă o dată şi-şi dădu seama de greşeală.

— Am încurcat ultimele două cifre. Le-am tastat invers.

Clătină din cap şi le mai tastă o dată, foarte încet, concentrându-se. În sfârşit introduse combinația corectă. Anna îi întâlni privirea când acesta ridică ochii. Eroarea pe care o făcuse se datora unui alt factor decât pur şi simplu stresului. Ştia şi ea asta. Formarea unui număr pe o tastatură de dimensiuni reduse era deseori folosit ca test de acuitate mentală.

Şi acesta fusese un simplu număr de telefon.

Însă unul important.

Rețeaua conectată la satelit pe care o improvizase Painter reuşise să înregistreze numărul de telefon al sabotorului. Apăsă butonul de apelare şi privi în sus.

După o fracțiune de secundă, un telefon sună în incinta în care se aflau, răspândind sunete melodioase şi puternice.

Toți ochii se întoarseră.

Către Klaus.

Sonnekonige se dădu un pas înapoi.

— Sabotorul pe care îl căutați… anunță Painter.

Klaus deschise gura, gata să nege – însă brusc se răzgândi şi-şi scoase pistolul cu o expresie împietrită pe față.

Gunther reacționase o secundă mai repede, având deja în mână pistolul lui MK23.

O mică explozie în vârful țevii.

Arma lui Klaus îi zbură din mână răspândind scântei din cauza ricoşeului.

Gunther se aruncă înainte şi-şi lipi țeava fumegând a pistolului de obrazul lui Klaus. Carnea rece sfârâi arsă de țeava fierbinte. Klaus nici măcar nu clipi. Aveau nevoie de sabotor în viață pentru a le răspunde la întrebări. Gunther o puse pe cea mai presantă.

— *Warum?* mormăi. De ce?

Klaus îi măsură rece cu singurul lui ochi bun. Peste celălalt pleoapa se lăsase, la fel ca toată partea pe jumătate paralizată a feței, transformându-i rânjetul într-o expresie îngrozitoare. Scuipă pe pământ.

— Ca să pun capăt umilitoarei domnii a *Leprakonige.*

O ură îndelung ascunsă îi străluci pe față. Painter îşi putea doar închipui ce însemnaseră pentru om toți anii aceia de furie care-i măcinase oasele, anii în care fusese ridiculizat din cauza trupului său care se deteriora. Prințul de altădată era acum un simplu lepros. Însă Painter simțea că nu era vorba numai de răzbunare. Cineva îl transformase pe omul acesta într-un trădător.

Dar cine?

— Frate, spuse Klaus către Gunther, lucrurile nu trebuie să continue în felul acesta. Să ducem o viață de morți vii. Există un remediu.

O notă de speranță vibră în glasul lui rugător.

— Putem să ajungem din nou nişte regi printre oameni.

Deci aceştia fuseseră cei patruzeci de arginți ai omului.

Promisiunea unui remediu.

Gunther nu păru mişcat în vreun fel.

— Nu sunt fratele tău, răspuns el cu o voce care parcă-i venea din inimă. Şi eu nu am fost *niciodată* rege.

Painter simți care era adevărata deosebire dintre aceşti doi *Sonnekonige.* Klaus era cu zece ani mai în vârstă. Prin urmare, el apucase să crească aici ca un rege pentru ca apoi să piardă totul. Pe de altă parte, Gunther se născuse la sfârşitul rundelor de teste, atunci când realitatea decrepitudinii fizice şi a nebuniei care îi

aştepta pe toţi devenise evidentă. El fusese întotdeauna un lepros şi niciodată nu cunoscuse vreo altă existenţă.

Şi între ei mai era încă o diferenţă esenţială.

— Prin trădarea ta, ai condamnat-o pe Anna la moarte, zise Gunther. Iar eu vă voi face să plătiţi pentru asta pe tine şi pe oricine te-a sprijinit.

Klaus nu dădu înapoi, ci spuse şi mai convingător:

— Şi ea poate fi vindecată. Se poate aranja.

Ochii lui Gunther se îngustară.

Klaus sesiză ezitarea, speranţa ce încolţea în sufletul adversarului său. Nu pentru sine, ci pentru sora lui.

— Nu trebuie să moară.

Painter îşi aminti cuvintele lui Gunther de mai devreme. „Nu o s-o las şi pe Anna să treacă prin aşa ceva. O să fac tot ce-mi stă în putinţă să împiedic asta." Oare asta însemna să îi trădeze pe toţi ceilalţi? Chiar în pofida dorinţelor surorii lui?

— Cine ţi-a promis remediul acesta? întrebă Anna aspru.

Klaus râse gutural.

— Nişte oameni mult mai mari decât mortăciunile astea în care v-aţi transformat cei de aici. E corect să fiţi daţi la o parte. V-aţi îndeplinit misiunea. Însă acum s-a terminat.

Se auzi un zgomot puternic şi în mâinile lui Painter explodă ceva. Telefonul prin satelit pe care-l folosise ca să-l demaşte pe sabotor se făcu bucăţi după ce bateria explodă, scurtcircuitată de amplificatorul lui. Cu înţepături în degete, Painter scăpă rămăşiţele fumegânde ale telefonului şi aruncă o privire în sus înspre uşile deschise ale chepengului de deasupra eliportului. Se rugă ca amplificatorului să fi ţinut suficient de mult.

Nu era singurul căruia i se distrăsese atenţia. Toate privirile se mutaseră asupra lui când explodase telefonul. Inclusiv privirea lui Gunther.

Profitând de scurtul moment de neatenţie, Klaus scoase un cuţit de vânătoare şi sări la celălalt *Sonnekonige.* Gunther trase, lovindu-l în acelaşi timp pe atacator în burtă cu pumnul lui mare. Totuşi, în cădere, lama cuţitului lui Klaus scrijeli umărul lui Gunther.

Icnind, Gunther se răsuci şi-l aruncă pe Klaus la podea.

Omul se prăbuşi la pământ, cu membrele răşchirate. Cu toate acestea, reuşi să se întoarcă pe o parte cu braţul bun, ţinându-şi strâns pântecele. Sângele îi curgea şiroaie din rana din burtă. Klaus tuşi. Şi mai mult sânge. Roşu strălucitor. Arterial. Glonţul

tras la întâmplare de Gunther nimerise un organ vital.

Anna se repezi la Gunther ca să-i vadă rana. Acesta o dădu la o parte, ținând în continuare pistolul ațintit asupra lui. Mâneca lui Gunther era acum leoarcă de sânge şi începuse să picure pe piatră.

Klaus nu făcu altceva decât să râdă ca un scrâşnet de piatră măcinată.

— O să muriți cu toții! Când se va strânge nodul, o să vă sufocați!

Tuşi din nou, o tuse convulsivă. În jurul lui sângele forma deja o baltă întinsă. Cu un ultim rânjet pe buze, se prăbuşi la podea cu fața în jos. Gunther îşi coborî arma. Nu mai era nevoie să-l păzească pe Klaus. O ultimă suflare şi uriaşul rămase nemişcat.

Mort.

Gunther o lăsă pe Anna să-i înfăşoare rana cu o bucată unsuroasă de pânză găsită în apropiere, un pansament provizoriu până se putea ocupa cineva de ea.

Painter dădu roată trupului lui Klaus de pe podea, simțind că ceva nu era în regulă. Ceilalți oameni aflați în încăpere se adunaseră în jur, vorbind între ei. În glasuri li se citea teama, dar şi o rază de speranță. Toți auziseră că exista posibilitatea unui remediu.

Anna i se alătură.

— O să-l pun pe unul dintre specialiştii noştri să-i examineze telefonul. Poate o să ne conducă la cel care a orchestrat sabotajul acesta.

— N-avem suficient timp, murmură Painter încercând să se detaşeze de tot zgomotul din jur.

Se concentră asupra chestiunii care-l sâcâia. Se simțea ca şi cum era gata să pună mâna pe ceva care-i scăpa printre degete.

În timp ce se învârtea în jurul lui, reflecta la indiciile oferite de Klaus.

„… putem să ajungem din nou nişte regi printre oameni."

„… v-ați îndeplinit misiunea. Însă acum s-a terminat."

Durerea de cap i se accentuă pe măsură ce încerca să pună totul cap la cap.

Cu siguranță, Klaus fusese recrutat ca agent dublu… într-un joc de spionaj industrial. De cineva care desfăşura cercetări în paralel. Iar acum că tot ce se petrecea aici la castel nu-şi mai dovedea utilitatea se pusese în mişcare un întreg angrenaj pentru eliminarea adversarului.

— Oare a spus adevărul? întrebă Gunther.

Painter îşi aminti ezitarea de mai devreme a uriaşului, când îi fusese aruncată momeala unui remediu pentru el şi sora lui. Totul murise odată cu Klaus.

Dar nu aveau de gând să renunțe.

Anna se lăsase într-un genunchi. Scoase un mic telefon din buzunarul lui Klaus.

— Trebuie să ne mişcăm repede.

— Poți să faci şi tu ceva în privința asta? îl întrebă Gunther pe Painter, dând din cap înspre telefon.

Singura lor speranță era să-l descopere pe cel care răspunsese la capătul celălalt al firului.

— Dacă ai putea detecta de unde se vorbeşte… spuse Anna ridicându-se.

Painter scutură din cap, însă nu pentru că nu ar fi fost de acord. Îşi apăsă cu putere podul palmelor pe ochi. Capul îi zvâcnea, chinuit de migrenă. Însă nici măcar acesta nu fusese motivul pentru care clătinase din cap.

Aproape… sentimentul care nu-i dădea pace era atât de aproape…

Anna se apropie de el şi-i atinse cotul.

— E în interesul nostru să…

— Ştiu, o repezi el. Acum taci! Lasă-mă să mă gândesc.

Anna lăsă să-i cadă mâna de pe brațul lui.

Izbucnirea lui făcuse ca toți cei din cameră să înceteze orice zgomot. Făcu eforturi disperate să aducă la suprafață ce ținea ascuns mintea lui. Era exact ca atunci când tastase numărul pe telefon. Mintea lui ascuțită în condiții normale era din ce în ce mai înceţoşată.

— Telefonul prin satelit… era ceva în legătură cu telefonul prin satelit… şopti el forțându-se să învingă migrena printr-un simplu act de voință. Dar ce?

Anna vorbi încet.

— Ce vrei să spui?

Atunci avu revelația. Cum de fusese atât de orb?

Painter îşi coborî brațele şi deschise ochii.

— Klaus ştia că avem castelul sub supraveghere electronică. Atunci de ce a mai sunat? De ce s-a expus? De ce ar fi riscat în halul ăsta?

Simți cum îl cuprinde groaza. Se întoarse brusc spre Anna.

— Zvonul! Zvonul despre existența unei cantități de Xerum 525

ascunse undeva. Noi am fost singurii care ştiam că zvonul era fals? Că de fapt nu mai există nici o picătură de metal lichid?

Ceilalți aflați în încăpere rămaseră cu gura căscată auzind dezvăluirea. Câteva glasuri protestară furioase. Zvonul dăduse multe speranțe cum că era posibil să se construiască un al doilea Clopot. Acum totul se năruise.

Însă, cu siguranță, mai fusese cineva care crezuse zvonul.

— Numai Gunther ştia adevărul, spuse Anna confirmându-i cele mai mari temeri.

Painter măsură din ochi întregul eliport. Cu ochii minții, revăzu rapid planul schematic al castelului. Acum ştia *de ce* Klaus dăduse telefonul acela… şi *de ce* îl dăduse de aici. Nemernicul crezuse că se putea ascunde aici, într-un loc deschis, vizibil pentru toată lumea şi fusese atât de încrezător, încât nici măcar nu încercase să scape de telefon. Alesese locul intenționat.

— Anna, când ai împrăştiat zvonul, unde ai spus că e depozitat containerul cu Xerum 525? Cum de nu a fost distrus în timpul exploziei?

— Am pretins că era încuiat într-un seif.

— Ce seif?

— Unul aflat la distanță de locul exploziei. Cel din biroul meu. De ce?

Tocmai în partea cealaltă a castelului.

— Am fost traşi pe sfoară, spuse Painter. Klaus a sunat de aici, ştiind că monitorizăm castelul. *Intenționat* ne-a atras aici. Ca să ne îndepărteze de biroul tău, de seiful secret, de ultima rezervă de Xerum 525.

Anna clătină din cap nedumerită.

— Apelul lui Klaus a fost o simplă *momeală.* Ceea ce s-a urmărit în permanență a fost să se pună mâna pe containerul cu Xerum 525 despre care am fabulat noi.

Anna făcu ochii mari.

Gunther înțelese şi el acum.

— Cu siguranță, mai există un sabotor.

În timp ce noi suntem atraşi aici, acesta se duce să ia Xerumul 525.

— În biroul meu, spuse Anna, întorcându-se înspre Painter.

În cele din urmă, îşi dădu seama ce-l sâcâise cel mai mult provocându-i greață şi palpitații. Gândul îl izbi ca un pumnal ascuțit urmat de o durere sfâşietoare. Cineva se afla chiar în calea sabotorului.

Lisa cerceta etajul de sus al bibliotecii. Se urcase pe scara de fier forjat până în vechiul şi fragilul balcon şi acum făcea înconjurul încăperii. Avea o mână pe balustrada balconului.

Îşi petrecuse ultima oră strângând cărți şi documente legate de mecanica cuantică. Găsise chiar şi tratatele originale ale lui Max Planck, părintele teoriei cuantice, teorie ce definea lumea fantastică a particulelor de elemente, o lume în care energia putea fi descompusă în mici pachete numite cuanta şi unde materia elementară se comporta şi ca particule şi ca unde.

Totul îi dădea dureri de cap.

Ce aveau toate astea de-a face cu evoluția?

Simțea că descoperirea unui remediu depindea de răspunsul la această întrebare.

Întinzându-se, scoase o carte de pe raft, studiindu-i cotorul.

Îşi îngustă ochii încercând să desluşească literele aproape estompate.

Oare acesta era volumul care-i trebuia?

O mişcare la uşă o făcu să întoarcă repede capul. Ştia că ieşirea era păzită. Ce mai era acum? Deja se întorcea Anna? Oare îl găsiseră pe sabotor? Lisa se întoarse către scară. Spera că Painter era cu Anna. Nu-i plăcea să fie departe de el. Şi poate reuşea el să pună cap la cap toate teoriile astea ciudate legate de materie şi energie.

Ajunse la scară şi dădu să coboare.

Un țipăt ascuțit, imediat înăbuşit, o făcu să înlemnească unde se afla.

Venea de afară, exact din fața uşii.

Reacționând din instinct, Lisa se întinse pe balconul de fier, încercând să se facă una cu el. Grilajul care servea drept podea oferea foarte puțin adăpost. Se trase lângă rafturi, în umbra lor, departe de locaşurile pentru lămpi de la nivelul respectiv.

În timp ce stătea nemişcată, uşa camerei se deschise şi se închise rapid. O siluetă pătrunse în cameră. O femeie. Într-o jachetă albă ca zăpada. Dar nu era Anna. Femeia îşi dădu pe spate gluga şi-şi trase în jos fularul de pe față. Avea părul lung şi alb şi era palidă ca o stafie.

Prieten sau duşman?

Lisa rămase ascunsă până avea să afle mai multe.

Femeia se mişca foarte sigură pe sine. Felul în care ochii ei cercetau camera avea ceva ciudat. Se întoarse într-o parte. Stropi

de sânge îi mânjeau imaculata jachetă pe-o latură. În mâna cealaltă ținea o katana curbată, o sabie japoneză scurtă.

Lama era plină de sânge picurând.

Femeia se mişca grațios prin încăpere, învârtindu-se încet în cerc.

La vânătoare.

Lisa nu îndrăzni să respire. Se rugă ca umbrele să o ascundă pe deplin. Cele câteva lămpi din bibliotecă luminau nivelul de jos, la fel şi focul din cămin. Acolo lemnul trosnea şi câteva flăcări dansau. Dar balconul de sus rămânea întunecat.

Oare era suficient ca s-o ascundă?

Lisa o urmări pe intrusă cum se mai învârte o dată în cerc, oprindu-se în mijlocul încăperii, cu katana ei însângerată pregătită de atac.

Aparent satisfăcută, femeia cu părul blond, aproape alb, se repezi înspre biroul Annei. Nu băgă în seamă mormanul de cărți de deasupra şi păşi în spatele mesei întinse. Se întinse spre o tapiserie de pe perete, o trase la o parte şi scoase la iveală un seif negru de fier masiv.

Prinse tapiseria într-o parte, îngenunche şi examină lacătul cu cifru, mânerul, marginile uşii.

Cum femeia era atât de concentrată, Lisa îşi îngădui să respire. Chiar dacă mai jos se dădea o spargere, nu conta. Femeia putea să ia ceea ce căuta şi să plece. Dacă spărgătoarea ucisese paznicul, poate că Lisa putea profita de pe urma acestei situații. Dacă putea să ajungă la un telefon... intruziunea putea să se dovedească foarte utilă.

Un zăngănit puternic o făcu să tresară.

La câțiva metri distanță de ea o carte grea căzuse de pe raft şi aterizase deschisă pe balconul de fier. Paginile îi fluturau încă în urma impactului.

Lisa recunoscu cartea pe care o scosese ea în urmă cu câteva momente. Uitată până acum, gravitația se ocupase de restul, eliberând-o încet, încet.

Jos, femeia se retrase până în centrul camerei.

Ca prin minune, îi apăru în cealaltă mână un pistol îndreptat în sus.

Lisa nu avea unde să se mai ascundă.

9.18 A.M.

BUREN, GERMANIA

Gray deschise larg portiera BMW-ului pentru echipa sa. Tocmai dădea să se urce în maşină, când auzi un strigăt în spate. Se întoarse spre intrarea hanului. Ryan Hirszfeld se îndrepta grăbit spre ei, aplecat sub o umbrelă. Răsună un tunet, în timp ce ploaia continua să biciuiască parcarea proprietății.

— Urcați, le ordonă Gray lui Monk şi Fionei, făcându-le semn cu mâna spre maşină.

Se întoarse cu fața la Ryan în momentul în care tânărul ajunse lângă el.

— Vă duceți la castel... la Wewelsburg? întrebă el, ridicându-şi umbrela ca să se adăpostească amândoi sub ea.

— Da. De ce?

— Ați putea să mă repeziți şi pe mine?

— Nu cred că...

Ryan îl întrerupse.

— Întrebați de străbunicul meu... Hugo. S-ar putea să am informații suplimentare pentru voi. Nu vă costă decât un drum cu maşina până sus pe deal.

Gray ezită. Probabil că tânărul trăsese cu urechea la conversația pe care o avusese mai devreme cu Johann, tatăl lui. Ce putea să ştie Ryan, iar tatăl său nu? Cu toate astea, tânărul îl fixa cu o privire serioasă.

Gray se întoarse şi îi deschise portiera din spate.

— *Danke,* spuse Ryan strângându-şi umbrela şi aplecându-se ca să intre în spate lângă Fiona.

Gray se sui la volan. Câteva momente mai târziu, ieşeau în trombă de pe drumul de acces la proprietate.

— N-ar trebui să te ocupi de han? întrebă Monk, întorcându-se pe jumătate din scaunul pasagerului ca să i se adreseze lui Ryan.

— O să stea Alicia la recepție în locul meu, spuse Ryan. Furtuna o să țină pe toată lumea pe lângă foc.

Gray îl studie pe tânăr în oglinda retrovizoare. Părea să nu se simtă în largul lui sub privirile scrutătoare ale lui Monk şi ale Fionei.

— Ce voiai să ne spui? întrebă Gray.

Ryan îi surprinse privirea în oglindă. Înghiți în sec şi dădu aprobator din cap.

— Taică-meu crede că nu ştiu nimic despre străbunicul Hugo. Crede că cel mai bine e ca totul să rămână îngropat în trecut, *ja*?

Însă încă mai circulă zvonuri pe tema asta. Ca şi despre mătuşa Tola.

Gray înțelese. Întotdeauna secretele de familie ieşeau la suprafață, indiferent cât de adânc încercai să le îngropi. În mod clar, lui Ryan îi fusese inoculată o doză substanțială de curiozitate cu privire la strămoşii săi şi la rolul pe care îl jucaseră în război. Strălucirea din ochii tânărului era grăitoare.

— Ai făcut şi tu o anchetă în trecut? întrebă Gray.

Ryan încuviință din cap.

— Am început acum trei ani. Însă urmele merg şi mai departe în trecut. Spre perioada când a căzut Zidul Berlinului. Când a dispărut Uniunea Sovietică.

— Nu înțeleg, spuse Gray.

— Vă amintiți când Rusia a desecretizat vechile dosare sovietice?

— Cred că da. Dar ce-i cu ele?

— Ei bine, dacă revenim la perioada când s-a reconstruit Wewelsburgul…

— Stai puțin, se amestecă şi Fiona în discuție.

Stătuse cu brațele încrucişate, ca şi cum ar fi deranjat-o prezența nedorită a străinului. Însă Gray îi surprinsese cele câteva priviri piezişe pe care le aruncase bărbatului, măsurându-l din cap până în picioare. Se întrebă dacă tânărul mai avea portofelul în buzunar.

— Reconstruit? Au reclădit locul ăla urât? întrebă ea.

Ryan încuviință din cap în timp ce castelul le apăru în fața ochilor pe linia dealului. Gray semnaliză şi întoarse pe Burgstrasse, drumul care ducea în sus spre castel.

— Himmler a pus să fie aruncat în aer către sfârşitul războiului. Numai Turnul Nordic a rămas intact. După război, a fost reconstruit. O parte e muzeu, o parte cămin studențesc. Chestia asta încă îl deranjează pe tata.

Gray putea să înțeleagă de ce.

— A fost terminat în 1979, continuă Ryan. Directorii muzeului care s-au perindat de-a lungul anilor au înaintat cereri guvernelor foştilor Aliați, solicitând acces la documente şi alte obiecte care au legătură cu castelul.

— Incluzând şi Rusia, spuse Monk.

— *Naturlich.* De îndată ce dosarele au fost desecretizate, directorul actual a trimis arhivari în Rusia. Acum trei ani, aceştia s-au întors cu camioane întregi de documente desecretizate care

aveau legătură cu campania rusească din zonă. Când au plecat de-aici, istoricii au luat şi o listă lungă de nume pe care să le caute în arhivele ruseşti. Inclusiv pe cel al străbunicului meu, Hugo Hirszfeld.

— De ce?

— A fost implicat îndeaproape în ritualurile Societății Thule de la castel. Era bine cunoscut pe plan local pentru cunoştinţele despre runele care decorau castelul. A corespondat chiar cu Karl Wiligut, astrologul personal al lui Himmler.

Lui Gray îi veni în minte imaginea semnului cu trei gheare din Biblie, însă nu spuse nimic.

— Arhivarii s-au întors cu diferite cutii care aveau legătură directă cu străbunicul meu. Tata a fost informat, însă a refuzat să participe în vreun fel.

— Însă tu te-ai strecurat acolo? spuse Monk.

— Voiam să ştiu mai multe despre el, recunoscu Ryan. Să înțeleg de ce… ce s-a întâmplat… bâigui el clătinând din cap.

Trecutul avea un mod de a pune mâna pe tine şi de a nu-ți mai da drumul.

— Şi ce-ai aflat? întrebă Gray.

— Nu prea multe. O cutie conținea hârtii de la laboratorul de cercetare nazist unde a lucrat străbunicul meu. Fusese numit *Oberarbeitsleiter.* Şef al proiectului, continuă el, iar aceste ultime cuvinte fură rostite pe un ton deopotrivă jenat şi sfidător. Însă obiectul cercetărilor la care lucrau probabil nu a fost desecretizat. Majoritatea hârtiilor nu erau decât corespondență personală. Purtată cu prietenii, cu familia.

— Şi le-ai citit pe toate?

Un gest uşor din cap, aprobator.

— Suficient ca să-mi creeze sentimentul că străbunicul începuse să aibă îndoieli cu privire la munca sa. Cu toate astea, nu putea să plece.

— Ar fi fost împuşcat, spuse Fiona.

Ryan scutură din cap, iar pe față îi apăru o expresie tristă.

— Cred că era vorba mai mult de proiectul în sine… nu putea să-l lase baltă. Nu de tot. Era ca şi cum i-ar fi provocat repulsie, dar l-ar fi şi atras în acelaşi timp.

Gray simți că şi această introspecție pe care Ryan personal o făcuse în trecut era caracterizată de aceleaşi suişuri şi coborâşuri.

Monk înălță capul, iar gâtul îi trosni zgomotos.

— Şi ce-au de-a face toate astea cu Biblia lui Darwin? întrebă el,

revenind la ceea ce-i interesa.

— Am găsit o însemnare, răspunse Ryan. Adresată mătuşii tatălui meu, Tola. În care îi pomenea de lada cu cărți pe care străbunicul o trimisese la moşie. Îmi amintesc de ea datorită remarcilor mai mult decât ciudate pe care le făcea.

— Adică ce spunea?

— Scrisoarea este acolo sus, la muzeu. M-am gândit că s-ar putea să fiți interesați să vă faceți o copie… aşa, pe lângă Biblie.

— Nu-ți aminteşti ce scria în ea?

Ryan îşi încreți fruntea.

— Numai câteva rânduri. „În cărțile mele se poate găsi ascunsă perfecțiunea, dragă Tola. Adevărul e prea frumos să-l laşi să piară şi prea monstruos să-l scoți la iveală."

În maşină se aşternu tăcerea.

— A murit după două luni.

Gray se gândi la cuvintele auzite. „Ascunsă în cărțile mele." Cele cinci cărți pe care Hugo le trimisese acasă înainte să moară. O făcuse ca să păstreze în siguranță vreun secret anume? Să păstreze şi să apere ceea ce era „prea frumos să-l laşi să piară şi prea monstruos să-l scoți la iveală?"

Gray se uită lung la Ryan în oglinda retrovizoare.

— I-ai mai spus cuiva ce ai găsit?

— Nu, însă bătrânul domn cu nepoata şi nepotul lui… cei care au venit anul acesta să discute cu tata despre cărți… Fuseseră deja aici, studiaseră hârtiile străbunicului din arhive. Cred că trebuie să fi citit acelaşi bilet şi de-aceea au venit să-l întrebe mai multe pe tata.

— Oamenii ăştia… nepoata şi nepotul. Cum arătau?

— Părul alb. Înalți. Adetici. Cu origini bune, după cum ar spune bunicu-meu.

Gray se uită rapid la Monk, care îi întoarse privirea.

Fiona îşi drese vocea şi îi indică partea din spate a mânii.

— Aveau un semn… un tatuaj aici?

Ryan încuviință încetişor din cap.

— Cred că da. La scurt timp după ce-au sosit, tata m-a trimis afară. Aşa cum a făcut astăzi cu voi. Nu trebuie să vorbeşti în fața copiilor. Ryan încercă să zâmbească, însă în mod clar simțea tensiunea din maşină. Deodată se uită în jur. Îi cunoaşteți?

— Nişte adversari de-ai noştri, spuse Gray. Colecționari ca şi noi.

După expresia feței, Ryan rămase în gardă fără să creadă o iotă,

însă nu mai întrebă nimic.

Lui Gray îi veni din nou în minte imaginea runei desenate de mână şi ascunse în Biblie. Oare celelalte cărți conțineau nişte simboluri criptice similare? Oare fusese legată în trecut de munca de cercetare a lui Hugo în slujba naziştilor? Oare despre asta era vorba? Părea puțin probabil ca asasinii ăştia să-şi facă apariția aici şi să înceapă să caute în mulțimea de documente... asta dacă nu cumva căutau ceva anume.

Însă ce?

Monk încă se mai uita în urmă. Însă se întoarse la loc şi se lăsă pe spate în scaun. Vorbi încet, printre buze:

— Ştii că suntem urmăriți, nu?

Gray dădu scurt din cap.

Patru sute de metri mai în spate, o maşină urca serpentinele. Aceeaşi pe care o văzuseră mai devreme parcată la han. Un Mercedes sport, decapotabil, alb ca o perlă. Poate că nu erau decât nişte simpli turişti, care voiau să viziteze castelul.

Mda.

— Poate că n-ar trebui să-i urmăreşti atât de aproape, Isaak.

— Ne-au văzut deja, Ischke, spuse el, dând din cap spre BMW-ul aflat la patru sute de metri mai în față, întrezărit prin parbrizul biciuit de ploaie. Uite că ia curbele mai controlat, mai puțin brusc. Amicul nostru ştie deja.

— Şi asta ne dorim? Să-i alertăm?

— Vânătoarea este întotdeauna mai plăcută când prada este înfricoşată, spuse Isaak.

— Nu cred că Hans ar fi de acord cu tine.

Vocea ei se stinse plină de durere.

El întinse un deget şi îi atinse partea din spate a mâinii, împărtăşindu-i durerea şi cerându-şi iertare. Ştia cât de sensibilă era.

— Nu există un alt drum care să coboare de pe creastă, o asigură el. Cu excepția celui pe care suntem acum. Totul e pregătit la castel. Nu trebuie decât să-i atragem în cursă. Dacă se uită peste umăr la noi, este mai puțin probabil să vadă ce-i în față.

Ea trase aer în piept manifestându-şi astfel acordul şi înțelegerea.

— E timpul să rezolvăm o dată pentru totdeauna toate mărunțişurile astea. După care putem să mergem acasă.

— Acasă, repetă ea oftând mulțumită.

— Aproape am terminat. Întotdeauna trebuie să ne aducem aminte care-i scopul final, Ischke. Sacrificiul lui Hans n-o să fie în zadar, sângele lui vărsat o să vestească un nou început, o lume mai bună.

— Aşa cum spune bunicul.

— Şi ştii bine că-i adevărat.

El îşi aplecă uşor capul spre ea. Buzele ei se subțiaseră într-un zâmbet obosit.

— Ai grijă la sânge, scumpă Ischke.

Sora lui îşi aruncă rapid privirea în jos la lama lungă din oțel a pumnalului. Îl lustruia de ceva vreme, absentă, cu o piele albă de căprioară. O picătură de un roşu aprins aproape că-i căzuse pe genunchiul pantalonilor ei albi. O problemă fusese rezolvată. Mai erau câteva.

— Mulțumesc, Isaak.

1.22 P.M.
HIMALAYA

Lisa se holbă la pistolul ridicat.

— *Wer ist dort? Zeigm Sie sich!* îi strigă femeia blondă.

Deşi Lisa nu ştia nemțeşte, înțelese în mare despre ce era vorba. Se ridică încet, ieşind la iveală din spatele grilajului. Cu mâinile sus.

— Nu vorbesc germană, răspunse ea.

Femeia o măsură cu o privire atât de concentrată, încât Lisa putea să jure că îi străpungea trupul ca o rază laser.

— Deci eşti americanca, rosti femeia într-o engleză limpede. Vino jos. Încet.

Pistolul nici se clintise.

Fără nici un fel de adăpost pe podeaua de bare a balconului, Lisa nu avea de ales. Păşi înspre scară, se întoarse cu spatele şi coborî. La fiecare treaptă se aştepta să audă o detunătură de pistol. Avea umerii țepeni de încordare. Însă ajunse jos în siguranță.

Lisa se întoarse, ținându-şi în continuare brațele puțin în lături.

Femeia făcu un pas înspre ea. Lisa – unul înapoi. Îşi dădea seama că ceea ce o reținea pe femeie să o împuşte imediat era zgomotul pe care l-ar fi stârnit. În afara unui singur țipăt foarte scurt, reuşise să se descotorosească de paznicii de afară pe tăcute,

cu ajutorul săbiei.

Asasina avea în continuare în mâna cealaltă katana însângerată.

Lisa se gândi că poate ar fi fost mai în siguranță dacă ar fi rămas sus în balcon, făcând-o pe femeie să tragă în ea ca într-o rățuşcă de la un stand de tir de la bâlci. Poate zgomotul împuşcăturilor i-ar fi atras pe ceilalți la timp. Fusese nesăbuită să vină aici, unde putea ajunge sabia intrusei. Însă panica îi întunecase judecata. Era greu să spună nu cuiva care avea o armă ațintită înspre fața ei.

— Xerumul 525, rosti femeia. E în seif?

Lisa reflectă răspunsul o secundă. Să spună adevărul sau să mintă? Nu prea avea de ales.

— L-a luat Anna, răspunse ea.

Făcu vag un semn cu mâna înspre uşă.

— Unde?

Îşi aminti de lecția de mai devreme a lui Painter, de după ce fuseseră capturați. Fă-te necesar. Fă-te util.

— Nu cunosc castelul suficient de bine încât să-l pot descrie. Dar cum să ajungi acolo… pot să te duc eu.

Vocea Lisei se stinse. Trebuia să fie mai convingătoare. Să negocieze.

— Te duc eu acolo numai *dacă* promiți să mă ajuți să ies de aici.

„Duşmanul duşmanului meu este prietenul meu."

Oare femeia avea să muşte momeala? Era de-o frumusețe izbitoare: zveltă, cu un ten perfect, însă cu nişte ochi albaştri de gheață care sclipeau cu o inteligență rece.

Asta o făcea pe Lisa să-i înghețe sângele în vine de frică.

Femeia avea ceva aproape nepământean.

— Atunci o să-mi arăți, spuse femeia şi-şi vârî pistolul în toc.

Continua să-şi țină katana în mână.

Lisa ar fi preferat să fi făcut invers.

Sabia arătă înspre uşă.

Lisa trebuia să meargă înainte. O luă către uşă, păstrând o anumită distanță. Poate reuşea să scape undeva pe holuri. Era singura ei speranță. Trebuia să aştepte momentul potrivit, ceva care să-i distragă atenția, o ezitare şi pe urmă să fugă mâncând pământul.

O adiere de aer, licărirea flăcărilor în şemineu fură singurul avertisment.

Lisa se întoarse, dar femeia era deja acolo, la distanță de-un

pas, după ce alunecase cumva fără zgomot în spatele ei. Imposibil de rapid. Ochii li se întâlniră. Lisa ştiu în fracțiunea de secundă dinainte ca sabia să cadă că femeia nu crezuse nici o iotă din ce-i spusese.

Totul fusese o capcană pentru a o face pe Lisa să lase garda jos.

Avea să fie ultima ei greşeală.

Lumea din jur încremeni… prinsă în strălucirea lamei japoneze de argint care se avântă spre inima Lisei.

9.30 A.M.
WEWELSBURG, GERMANIA

Gray trase BMW-ul într-un loc de parcare lângă un autocar Wolters albastru. Vehiculul german imens ascundea autoturismul care nu putea fi văzut direct din stradă. Intrarea în arcadă ce dădea în curtea castelului se afla chiar în față.

— Rămâneți în maşină, le ordonă el celorlalți. Se răsuci în loc şi continuă: Mă refer în special la tine, domnişoară.

Fiona făcu un gest obscen, însă rămase cu centura de siguranță pusă.

— Monk, treci la volan. Ține motorul pornit.

— Am înțeles.

Ryan se holbă la el cu ochii larg deschişi.

— *Was ist los?*

— Nu-i nimic *los,* răspunse Monk. Însă țineți capul la cutie, aşa în caz de ceva.

Gray deschise uşa. Îl întâmpină un ropot de ploaie, ca o rafală de mitralieră, lovind tabla autocarului din apropiere. Un tunet bubui undeva la distanță.

— Ryan, pot să-ți iau umbrela?

Tânărul încuviință din cap şi i-o întinse.

Gray coborî din maşină. Deschise umbrela şi o porni în grabă spre partea îndepărtată a autocarului. Ocupă o poziție lângă uşa din spate, adăpostindu-se de ploaie. Speră să arate exact ca oricare alt angajat al firmei de turism. Rămase la adăpostul umbrelei în timp ce supraveghea drumul.

Farurile unei maşini apărură din semiîntuneric, urcând de-a lungul ultima pantă.

Mercedesul alb cu două locuri apăru un moment mai târziu. Ajunse în dreptul parcării şi, fără să încetinească, trecu pe lângă

ea. Se uită cum luminile stopurilor de pe spate se îndepărtau în ploaie, îndreptându-se spre micuțul sat Wewelsburg care se întindea dincolo de una din aripile castelului. Maşina dispăru după colț.

Gray aşteptă cinci minute, după care o luă prin spatele autocarului şi-i făcu semn lui Monk că totul era în regulă. Monk opri motorul. În cele din urmă, mulțumit de faptul că Mercedesul nu se înapoia, Gray le făcu semn cu mâna să coboare.

— Nu eşti cam paranoic? întrebă Fiona în timp ce trecu pe lângă el şi se îndreptă spre arcadă.

— Nu-i paranoia dacă ăia chiar sunt aici ca să ne omoare, strigă Monk după ea, după care se întoarse spre Gray. Chiar aşa, sunt aici ca să ne omoare?

Gray se holba la furtuna de-afară. Nu-i plăceau coincidențele, însă nu putea să oprească întreaga operațiune doar din cauza faptului că era speriat.

— Rămâi cu Fiona şi Ryan. Hai să vorbim cu directorul ăsta, să luăm o copie a scrisorii bătrânului Hugo adresată fiicei sale şi să plecăm naibii de-aici.

Monk se uită atent la combinația masivă de turnuri şi turnulețe. Ploaia cădea peste piatra cenuşie şi curgea din jgheaburile verzi. Numai câteva ferestre de la etajele inferioare străluceau dând semne de viață. Construcția masivă era întunecată şi apăsătoare.

— Doar aşa, ca să ne fie clar, bombăni el, dacă văd chiar şi un singur nenorocit de liliac, eu, unul, am zburat de-aici.

1.31 P.M.
HIMALAYA

Lisa privi cum sabia cobora spre pieptul ei. Totul se petrecuse într-o fracțiune de secundă. Timpul se comprimă şi-şi încetini curgerea. Acesta avea să-i fie sfârşitul.

Apoi liniştea fu brusc spulberată de un zgomot de sticlă spartă… urmat de o împuşcătură înăbuşită, care părea să vină de la o distanță uriaşă. Lângă ea, din gâtul asasinei izbucni un şuvoi de sânge, iar capul îi căzu pe spate.

Însă, chiar şi aşa, lovitura mortală a asasinei îşi atinse ținta.

Sabia o lovi pe Lisa în piept, îi străpunse pielea şi se lovi de stern. Însă fără putere. Mânerul katanei căzu dintre degetele din care se scurgea viața înainte să poată face prea mult rău.

Lisa se clătină înapoi, eliberată brusc de vrajă.

Bucata de oțel japonez se roti în aer şi lovi podeaua cu sunetul unui clopot perfect. După ea urmă cadavrul asasinei care se prăbuşi cu un zgomot înfundat lângă ea.

Lisa se dădu înapoi, nevenindu-i să creadă ce se petrecuse, complet şocată.

Alt zăngănit de sticlă.

Auzi nişte cuvinte, ca şi cum cineva îi vorbea de sub apă.

— Eşti bine? Lisa…

Ridică privirea. De partea cealaltă a bibliotecii. Singura fereastră a încăperii. Strălucitoare, dar opacă mai înainte, acum fusese spartă cu tocul unei arme. În deschizătură apăru o față înconjurată de sticlă crăpată şi cioburi.

Painter.

În spatele lui se vedea un vârtej de zăpadă şi gheață topită. Ceva mare, greu şi întunecat cobora din cer. Un elicopter. Sub el atârna o frânghie cu o plasă.

Lisa începu să tremure şi se lăsă în genunchi.

— Vin imediat, încercă el să o liniştească.

Cinci minute mai târziu, Painter stătea aplecat asupra trupului asasinei. Al doilea sabotor. Anna se lăsase într-un genunchi şi percheziționa femeia. Puțin mai departe, Lisa stătea într-un fotoliu de lângă şemineu, dezbrăcată de pulover, cu cămaşa desfăcută, lăsând să i se vadă sutienul şi o tăietură însângerată sub el. Ajutată de Gunther, Lisa îşi curățase deja rana, iar acum aplica o serie de pansamente cu leucoplast pentru a închide tăietura de aproape trei centimetri. Avusese noroc. Sârmele sutienului contribuiseră la blocarea lamei care nu ajunsese să pătrundă mai mult, salvându-i astfel viața. Exact ca în reclama de promovare care vorbea despre suportul suplimentar oferit.

— Nu are nici un act, spuse Anna întorcându-se înspre el şi fixându-l cu o privire întunecată. Aveam nevoie de sabotor viu.

Nu avea nici o scuză.

— Am țintit înspre umăr.

Scutură din cap înciudat. O amețeală îngrozitoare îl paralizase după ce coborâse pe frânghie. Însă nu avuseseră timp de pierdut după ce abia, abia reuşiseră să ajungă aici de pe partea cealaltă a muntelui. Pe jos, prin castel, nu ar fi ajuns la timp. Elicopterul fusese singura lor şansă, înălțându-se peste culmea muntelui şi permițându-le să coboare cu plasa.

Anna nu se pricepea la pistoale, iar Gunther pilota elicopterul.

Ceea ce însemna că rămăsese doar Painter.

Aşa că, în ciuda ameţelii şi a faptului că vedea dublu, Painter se târâse până la castel şi ţintise prin fereastră cât de bine putuse. Trebuise să acţioneze foarte rapid pentru că o văzuse pe femeie avântându-se cu sabia întinsă înspre Lisa.

Aşa că riscase.

Şi deşi poate asta însemna că pierduseră totul – chiar şi posibilitatea de a afla cine era păpuşarul din umbră al acestor sabotori – Painter nu regreta alegerea pe care o făcuse. Văzuse groaza de pe faţa Lisei. Şi la dracu' cu orice ameţeală, pur şi simplu trăsese. Capul îi zvâcnea în continuare. O nouă spaimă îi dădea târcoale.

Dacă ar fi lovit-o pe Lisa…? Cât avea să mai dureze până să devină mai degrabă un pericol decât un sprijin pentru cei din jur? Încercă să-şi scoată acest gând din minte.

„Să-ţi frângi mâinile nu înseamnă altceva decât că nu vei putea să-ţi sufleci mânecile."

— Dar vreun semn distinctiv? întrebă Painter intrând din nou în joc.

— Numai ăsta.

Anna întoarse mâna femeii cu faţa în sus şi lăsă să se vadă partea interioară a încheieturii asasinei.

— Îl recunoşti?

Un tatuaj negru mânjea albeaţa de zăpadă a pielii ei perfecte. Patru bucle întretăiate.

— Pare un simbol celtic, însă mie nu-mi spune nimic.

— Nici mie.

Anna se dădu înapoi lăsând să cadă mâna cadavrului.

Painter observă altceva şi, în genunchi, se apropie şi mai tare. Întoarse din nou mâna caldă încă a femeii.

Femeia nu avea unghia de la degetul mic, iar pe patul unghial era o cicatrice. O rană micuţă, dar semnificativă.

Anna luă mâna din mâinile lui. Frecă patul unghial.

— E uscat…

O cută adâncă i se formă între sprâncene. Ochii ei îi întâlniră pe ai lui.

— Oare asta înseamnă ce cred eu că înseamnă? întrebă el.

Privirea Annei se mută la chipul femeii.

— Trebuie să-i examinez retina ca să fiu sigură. Să văd dacă există leziuni hemoragice în jurul nervului optic.

Painter nu mai avea nevoie de alte probe. Văzuse cât de rapid se mişcase prin cameră asasina, cu o agilitate supranaturală.

— Şi ea este o *Sonnekonige.*

Lisa şi Gunther veniră lângă ei.

— Nu este una de-a noastră, spuse Anna. E mult prea tânără. Prea perfectă. Indiferent cine a creat-o pe ea a folosit cele mai recente descoperiri şi tehnici ale noastre, cele pe care le-am rafinat în ultimii zeci de ani în studiile în vitro pe care le-am făcut. Le-a introdus la subiecți umani.

— E posibil să-i fi creat cineva aici, fără să ştii tu… cumva după încheierea programului.

Anna clătină din cap.

— Pentru a activa Clopotul este nevoie de o foarte mare cantitate de energie. Ar fi fost imposibil să nu ne dăm seama.

— Asta nu înseamnă decât un singur lucru.

— Că a fost creată în altă parte.

Anna se ridică în picioare.

— Cineva are un Clopot funcțional.

Painter rămase unde se afla, studiind unghia şi tatuajul.

— Şi că acel cineva intenționează să anihileze ce aveți voi aici, murmură el.

În cameră se aşternu tăcerea.

În liniştea care se lăsase, Painter auzi un ticăit uşor, aproape insesizabil. Venea dinspre femeie. Îşi dădu seama că îl mai auzise de câteva ori, dar fusese atâta agitație, atâtea speculații, încât nu devenise pe deplin conştient de existența lui.

Îi trase în sus mâneca jachetei.

La încheietură avea prins cu o curea groasă de piele un ceas digital, cam de cinci centimetri lățime. Painter studie cadranul roşu. O limbă holografică se mişca în cerc, marcând secundele. Cifrele de pe cadranul digital sclipeau.

01.32

Secundele scădeau la fiecare mişcare a limbii.

Puțin peste un minut.

Painter desfăcu repede cureaua, scoase ceasul şi se uită pe partea interioară. Două puncte de contact argintii erau prinse cu o sârmă. Un monitor pentru bătăile de inimă. Şi undeva în interior cu siguranță se afla un microtransmițător.

— Ce faci? întrebă Anna.

— Ai căutat să vezi dacă nu are explozibili asupra ei?

— E curată, spuse Anna. De ce?

Painter se ridică în picioare şi vorbi precipitat.

— E legată la un monitor. Când bătăile inimii ei s-au oprit, cu siguranță a fost transmis un semnal.

Aruncă o privire spre ceasul din mâna lui.

— Acesta e doar un cronometru.

Îl întinse înspre ei.

01.05

— Klaus şi femeia asta aveau acces aici cine ştie de cât timp. Suficient încât să monteze un sistem care să intre în funcțiune în momentul în care încetează bătăile inimii.

Painter ridică ceasul.

— Ceva îmi spune că nu trebuie să mai fim aici când cronometrul acesta ajunge la zero.

Secundarul îşi făcuse cercul complet şi un mic ticăit marcă momentul când numărătoarea coborî sub un minut.

00.59

— Trebuie să ieşim de aici. Acum!

10
CAMELOTUL NEGRU

9.32 A.M.
WEWELSBURG, GERMANIA

— SS-ul a fost inițial garda de corp personală a lui Hitler, spuse ghidul în franceză, conducând un grup de turişti uzi leoarcă prin inima muzeului Wewelsburg. De fapt, termenul de SS este abrevierea cuvântului german *Schutzstaffel,* care înseamnă „eşalonul de protecție". Abia mai târziu au devenit Ordinul Negru al lui Himmler.

Gray se dădu într-o parte în momentul în care grupul de turişti trecu mai departe. În timp ce îl aşteptau pe directorul muzeului, trăsese cu urechea suficient de mult la ce spunea ghidul pentru a afla în mare istoria castelului. Aflase cum Himmler închiriase castelul pentru numai o marcă, după care cheltuise un sfert de miliard pentru reconstruirea şi transformarea acestuia în Camelotul său personal, un preț mic comparativ cu costul în sânge şi suferință umană.

Gray stătea lângă o vitrină de prezentare în care se afla o uniformă în dungi, de puşcăriaş, provenită din lagărul de concentrare Niederhagen.

Tunetul bubui de dincolo de ziduri, zguduind ferestrele vechi.

Pe măsură ce grupul de turişti se îndepărta încetişor, vocea ghidului se pierdu în murmurul altor câtorva vizitatori, cu toții căutând un adăpost împotriva furtunii.

Monk rămase cu Fiona. Ryan se dusese să-l cheme pe director. Monk se aplecă să examineze unul dintre faimoasele inele *Toten Kopf* expuse în vitrină, un inel de argint acordat ofițerilor SS. Era gravat cu rune, pe lângă craniu şi oasele încrucişate. O piesă de artă care îți dădea fiori, plină de simbolism şi putere.

Alte exponate se întindeau de-a lungul micului hol: machete în miniatură, fotografii din viața de zi cu zi, accesorii tipice SS, până şi un ceainic mic şi ciudat care îi aparținuse cândva lui Himmler. O rună în formă de soare decora ceainicul.

— Uite-l şi pe director, spuse Monk, venind mai aproape.

Dădu din cap spre un domn scund care-şi făcuse apariția pe o uşă interzisă accesului publicului. Ryan îl însoțea.

Directorul muzeului părea să aibă cincizeci şi ceva de ani, avea părul înspicat şi era îmbrăcat într-un costum negru şifonat. În timp ce se apropia, îşi scoase ochelarii şi întinse mâna cealaltă spre Gray.

— Dr. Dieter Ulmstrom, se prezentă bărbatul. Directorul Historisches Museum des Hochstifts Paderborn. *Wilkcommen.*

Privirea obosită şi agasată contrazicea urarea sa de bun venit.

Bărbatul continuă:

— Tânărul Ryan mi-a explicat cum că ați venit să faceți nişte cercetări cu privire la nişte rune pe care le-ați găsit într-o carte veche. Ce interesant!

Din nou, bărbatul păru mai mult enervat decât interesat.

— Nu vă reținem mult, spuse Gray. Ne întrebam dacă ne-ați putea ajuta să identificăm o anumită rună şi semnificația ei.

— Cu siguranță. Dacă există un lucru la care un director de muzeu de la Wewelsburg trebuie să se priceapă, acesta este cunoaşterea runelor.

Gray îi făcu semn cu mâna Fionei să-i dea Biblia lui Darwin. Ea o scosese deja.

Deschizându-i larg coperta din spate, Gray îi întinse cartea sugestiv.

Cu buzele țuguiate, dr. Ulmstrom îşi puse ochelarii la loc şi se uită mai atent. Studie runa desenată de Hugo Hirszfeld cu cerneală, apăsat, pe spatele copertei de carton.

— Pot să examinez cartea, *bitte?*

După un moment de ezitare, Gray se înduplecă.

Directorul răsfoi paginile, oprindu-se la unele dintre semnele din interior, asemănătoare scurmăturilor de pasăre.

— O Biblie… cât de ciudat…

— Simbolul din spate, insistă Gray.

— Desigur. Este runa *Mensch.*

— *Mensch,* repetă Gray. La fel ca termenul folosit în germană pentru „bărbat”.

— *Ja.* Uitați-vă la formă. Seamănă cu un om țeapăn, decapitat,

spuse directorul răsfoind, paginile de la începutul cărții. Străbunicul lui Ryan părea foarte interesat de simbolurile asociate cu Tatăl Suprem.

— Ce vreți să spuneți? întrebă Gray.

Ulmstrom îi arătă unul dintre semnele de pe paginile interioare ale Bibliei.

— Aceasta este runa pentru litera *k,* explică directorul, numită şi *cen* în anglo-saxonă. Este o rună folosită anterior pentru „bărbat", cu două brațe ridicate în sus, o descriere mai grosolană. Iar pe altă pagină de-aici este imaginea în oglindă a runei, spuse el frunzărind câteva pagini şi indicând alt semn.

— Cele două simboluri sunt precum cele două fețe ale aceleiaşi monede. Yin şi yang. Masculin şi feminin. Lumină şi întuneric.

Gray încuviință din cap. Asta îi amintea de discuțiile purtate cu Ang Gelu pe vremea când studiase cu călugărul budist, privitoare la faptul că toate societățile păreau să fi fost fascinate de dualism. Reveria îi redeşteptă îngrijorarea cu privire la Painter Crowe. Încă nu primiseră nici un semn de viață din Nepal.

Monk interveni în discuție:

— Deci, runele astea? Ce-au de-a face cu individul ăsta, Tatăl Suprem?

— Toate trei sunt legate între ele. În mod simbolic. Runa cea mare, runa *Mensch,* este adesea considerată ca reprezentându-l pe zeul nordic Thor, un dătător de viață, o formă de existență superioară. Ceea ce ne străduim cu toții să devenim.

Gray încercă să desluşească înțelesul răspunsului primit, formându-şi o imagine în minte.

— Iar aceste două rune de mai devreme, runele *k,* formează cele două jumătăți ale runei *Mensch.*

— Cum? protestă Monk.

— Aşa, spuse Fiona, înțelegând.

Cu degetul desenă pe praful de deasupra unei vitrine.

— Pui laolaltă runele cu două braţe ca să formezi runa *Mensch.* Ca într-un puzzle.

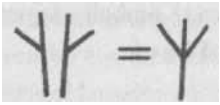

— *Sehr gut,* zise directorul, bătând uşor pe primele două rune. Acestea reprezintă omul de rând în toată dualitatea sa – unindu-se şi contopindu-se pentru a-l forma pe Tatăl Suprem, fiinţa supremă, continuă Ulmstrom, dându-i Biblia înapoi lui Gray şi scuturând din cap. În mod clar runele păreau să-l obsedeze pe străbunicul lui Ryan.

Gray se holbă la simbolul de pe coperta din spate.

— Ryan, Hugo era biolog, nu?

Ryan se foi. Părea exasperat de toate astea.

— *Ja.* La fel ca şi mătuşa tatălui meu, Tola.

Gray încuviinţă uşor din cap. Naziştii fuseseră întotdeauna interesaţi de mitul supraomului, al Tatălui Suprem, din care se presupunea că îşi trage originile rasa ariană. Oare toate aceste semne nu erau decât o declaraţie de credinţă a lui Hugo în această dogmă nazistă? Gray nu credea că era chiar aşa. Îşi aminti de descrierea făcută de Ryan cu privire la însemnările străbunicului său, de deziluzia crescândă a omului de ştiinţă, apoi de însemnarea criptică adresată fiicei sale, indiciu al unui anumit secret, unul „prea frumos să-l laşi să piară şi prea monstruos să-l scoţi la iveală”.

Un mesaj transmis de un biolog către un alt biolog.

Simţi că toate astea erau legate între ele: runele, Tatăl Suprem, cercetarea întreprinsă pe o perioadă lungă de timp. Indiferent care era acest secret, părea că merita să faci moarte de om pentru el.

Ulmstrom continuă:

— În plus, runa *Mensch* prezenta un interes deosebit pentru nazişti. Au mers până într-acolo încât au redenumit-o *leben-rune.*

— Runa vieţii? întrebă Gray, concentrându-şi din nou atenţia.

— *Ja.* Au folosit-o ca să simbolizeze programul *Lebensborn.*

— Ce-i asta? întrebă Monk.

Gray răspunse.

— Un program nazist de reproducere. Ferme care să producă mai mulţi copii blonzi cu ochi albaştri.

Directorul dădu aprobator din cap.

— Însă, ca şi duala rună *k*, *leben-rune* are o imagine în oglindă.

Îi făcu semn lui Gray să întoarcă Biblia cu fundul în sus, răsturnând şi simbolul.

— Răsturnată, *leben-rune* devine opusul său. *Toten-rune.* Monk se încruntă la Gray.

El îi traduse.

— Runa morții.

1.37 P.M.
HIMALAYA

Secundele spre moarte se scurgeau cu repeziciune.

0.55

Painter se ridică, ținând în mână cronometrul de la încheietura asasinei moarte.

— Nu e timp să fugim. N-avem cum să ieşim din zona de impact.

— Atunci ce…? bâigui Anna.

— Elicopterul, spuse Painter şi arătă spre fereastră. Elicopterul A-Star cu care veniseră aici era în continuare lângă castel, cu motorul cald.

— Ceilalți.

Anna se repezi la telefon, gata să dea alarma.

— *Keine Zeit,* se răsti Gunther, oprind-o.

Bărbatul îşi scoase arma de atac, un A-91 Bulipup rusesc. Cu cealaltă mână smulse un încărcător cu grenade de la centură şi-l băgă în locaşul lansatorului de 40 mm.

— *Hier!*

Din câțiva paşi fu lângă biroul masiv al Annei.

— *Schnell!*

Îndreptă arma țintind spre fereastra zăbrelită a încăperii.

Painter o apucă pe Lisa de mână şi o luă la fugă să se adăpostească, cu Anna pe urmele lor.

Gunther aşteptă până când ajunseră suficient de aproape şi trase. Un şuvoi de gaz izbucni din arma neclintită.

Cu toții săriră în spatele biroului.

Gunther o apucă pe soră-sa de mijloc şi se aruncă asupra ei, adăpostind-o.

Grenada explodă cu un zgomot asurzitor. Painter simți că-i

plesnesc timpanele. Lisa îşi acoperi urechile cu palmele. Explozia împinse biroul aproape un sfert de metru mai încolo. O grămadă de bucăți de stâncă şi sticlă căzură pe partea din față. Praful de piatră şi fumul îi învălui, făcând aerul irespirabil.

Gunther o smulse pe Anna de jos şi o ridică în picioare. Nu mai pierdură timpul cu vreun cuvânt. De partea cealaltă a bibliotecii, se căsca gaura cu margini neregulate creată de explozie şi dând în exterior. Bucăți de cărți – sfâşiate şi arse – acopereau podeaua, iar altele fuseseră aruncate în curte.

O luară la fugă înspre această ieşire.

Elicopterul era dincolo de culmea muntelui. Cam la patruzeci de metri distanță. Evitând obstacolele din zona exploziei, alergară cât puteau de tare spre elicopter.

Painter ținea în continuare strâns în mână cronometrul. Nu se uită la el până nu ajunseră lângă elicopter. Gunther fusese primul şi smulsese uşa din spate. Painter le ajută pe Anna şi pe Lisa să urce şi apoi se aruncă şi el înăuntru.

Gunther era deja pe locul pilotului. Îşi prinseră centurile. Painter aruncă un ochi la cronometru. Nu că i-ar fi folosit la ceva. Ori scăpau la timp, ori nu.

Se holbă la cifrele de pe ecran. Capul îi zvâcnea îngrozitor, trimițându-i dureri ascuțite în ochi. Abia dacă putea să distingă ce scria pe afişajul digital.

00.09

Nu mai era timp.

Gunther pornise motorul. Painter se uită în sus. Elicele începuseră să se învârtă… încet, prea încet. Aruncă o privire prin fereastra laterală. Elicopterul era într-un echilibru instabil pe vârful unei pante abrupte, înălțate din cauza zăpezii proaspete aşternute peste noapte. Cerul de dincolo de aceasta era plin de nori şi fuioare de ceață înghețată atârnau pe culmi şi văi.

De pe scaunul lui din față, Gunther înjură printre dinți. Maşinăria refuza să se ridice în aerul rarefiat, sau cel puțin nu fără a atinge viteza maximă a rotorului.

00.03

N-aveau cum să reuşească.

Painter se întinse să ia mâna Lisei.

O apucă strâns apoi, brusc, pământul se ridică în aer şi se prăbuşi la loc. Undeva la distanță se auzi un zgomot puternic. Cu toții îşi ținură respirația, aşteptându-se să explodeze odată cu muntele. Însă nu se mai întâmplă nimic. Poate că lucrurile nu

stăteau atât de rău până la urmă.

Apoi stratul gros de zăpadă pe care se aflau se desprinse. Elicopterul A-Star o luă la vale cu partea din față înainte. Rotoarele se învârteau întruna, dar fără nici un folos. Întreaga pantă acoperită de zăpadă se puse în mişcare, alunecând de parcă muntele s-ar fi dezbrăcat de un veşmânt, luând şi elicopterul cu el.

Se îndreptau înspre marginea culmii. Zăpada cădea într-un torent violent.

Pământul se mişcă din nou… o altă explozie…

Elicopterul zvâcni, dar refuză să se ridice în aer.

Gunther se lupta cu panoul de comandă, ținând strâns manşa.

Culmea era din ce în ce mai aproape. Avalanşa se auzea deasupra zgomotului elicopterului, mugind ca vehiculele superrapide din Clasa V.

Lisa se lipi de Painter, cu degetele încleştate în degetele lui. De partea cealaltă, Anna stătea dreaptă, țeapănă, cu o expresie goală pe chip şi cu privirea neclintită înainte.

În față, Gunther amuți în momentul în care trecură peste marginea culmii.

Aruncați peste margine, începură să se clatine dintr-o parte în cealaltă, cu zăpada căzând sub ei şi în urma lor. Prinzând viteză în cădere, aparatul de zbor se clătină şi mai tare înainte şi înapoi. Bucăți de piatră erau aruncate în toate direcțiile.

Nimeni nu scotea nici un sunet. Rotoarele urlau pentru toți.

Şi, ca prin minune, în momentul acela, maşinăria dădu de aer. Cu o mişcare deloc violentă, cam ca aceea a unui ascensor care se opreşte, A-Starul se stabiliză. Gunther manevră ceva la panoul de comandă şi… încet, încet, elicopterul începu să se ridice într-o mişcare spiralată.

În fața lor, zăpada care mai rămăsese din avalanşă se prăbuşi peste culme.

Elicopterul se ridică suficient pentru a vedea în ce stare era castelul. Prin toate ferestrele fațadei ieşea un fum gros. Porțile de la intrare fuseseră aruncate în aer.

Peste creasta muntelui, o coloană groasă de fum se ridica în aer, venind dinspre eliport.

Anna, pierită, îşi lipi palmele de fereastră.

— Aproape o sută cincizeci de bărbați şi femei.

— Poate că unii au reuşit să iasă, spuse Lisa ca în transă, fără să clipească.

Nu se vedea nici o mişcare.

Numai fum.

Anna arătă înspre castel.

— *Wir sollten suchen…*

Însă nu avea să urmeze nici o misiune de căutare, nici o misiune de salvare.

Niciodată.

O lumină albă, orbitoare, ca un fulger, țâşni din toate ferestrele. În spatele muntelui un arc electric uriaş păru că se uneşte cu cerul. Fără nici un zgomot. Ca trăsnetele din senin. Ardea retina, ascunzând privirii totul din jur.

Orbit, Painter simți cum elicopterul se smuceşte în sus în momentul în care Gunther trase de manşă.

Se auzi un zgomot puternic, un scrâşnet de piatră asurzitor.

Nu era doar vuietul unei avalanşe. Suna ca şi cum ar fi venit din străfundurile pământului, ca o ciocnire a platourilor continentale.

Elicopterul tremură în aer ca o muscă într-un mixer de vopsea.

Vederea le reveni dureros.

Painter se lipi de fereastră şi privi în jos.

— Doamne, Dumnezeule… murmură şocat.

Praful ascundea vederii cea mai mare parte a priveliştii, însă nu într-atât încât să nu se desluşească dimensiunile dezastrului. Tot muntele părea că se prăbuşise în interior.

Creasta de granit care se ridica deasupra castelului dispăruse ca şi cum tot ce fusese la baza ei – castelul şi o bună bucată din munte – pur şi simplu se evaporase.

— *Unmoglich,* murmură Anna uluită.

— Ce?

— Totul a fost ras de pe fața pământului… cu siguranță a fost o bombă ZPE.

Avea privirea sticloasă.

Painter aşteptă o explicație.

Care veni în cele din urmă, după ce femeia trase aer în piept, tremurând.

— ZPE. Energia Punctului Zero[42]. Formulele lui Einstein au condus la crearea primei bombe nucleare pe baza unirii energiilor produse de câțiva atomi de uraniu. Dar asta nu e nimic în comparație cu potențialul de energie ascuns în spatele teoriilor cuantice ale lui Planck. Astfel de bombe pot genera o energie

[42] În engleză, Zero Point Energy (n. tr.).

similară celei dezvoltate în timpul Big Bangului.

În cabină se lăsă tăcerea.

Anna scutură din cap.

— Experimentele făcute cu sursa de combustibil pentru Clopot, Xerum 525, au arătat că există posibilitatea folosirii ca armă a energiei punctului zero. Însă niciodată nu am fost prea hotărâți în a urmări această ipoteză.

— Dar altcineva a făcut-o, spuse Painter.

Se gândi la asasina blondă, acum moartă.

Anna se întoarse spre Painter cu o expresie de groază şi furie întipărite pe față.

— Trebuie să îi oprim.

— Pe cine să oprim? Cine sunt ei?

Lisa se mişcă.

— Cred că puteam să aflăm.

Arătă pe fereastra din dreapta.

Peste vârful unei culmi din apropiere apărură trei elicoptere camuflate în alb pentru a fi greu de distins de stâncile înghețate. Se împrăştiară şi o luară hotărâte înspre A-Starul singuratic.

Painter era suficient de familiarizat cu tehnicile de luptă aeriană încât recunoască tiparul.

Formație de atac.

9.32 A.M.
WEWELSBURG, GERMANIA

— S-o luăm pe aici spre Turnul Nordic, spuse dr. Ulmstrom.

Directorul muzeului îi conduse pe Gray, Monk şi Fiona afară prin spatele holului principal. Ryan plecase puțin mai devreme cu o femeie subțirică îmbrăcată în tweed, o arhivară a muzeului. Se duseseră să facă nişte copii după scrisoarea lui Hugo Hirszfeld şi după alte documente care aveau legătură directă cu munca de cercetare a străbunicului său. Gray simți că era aproape de a primi nişte răspunsuri, însă avea nevoie de mai multe informații.

În acest scop, fu de acord să facă turul castelului lui Himmler împreună cu directorul. Acesta era locul unde Hugo începuse să intre în legătură cu naziştii. Gray simți că pentru a merge mai departe avea nevoie de cât mai multe cunoştințe istorice – şi cine era cel mai potrivit să i le furnizeze dacă nu custodele muzeului?

— Pentru a-i înțelege cu adevărat pe nazişti, spuse Ulmstrom,

deschizându-le calea, trebuie să renunțați să-i mai considerați un partid politic. Se numeau Nationalsozialistische Deutsche Arbeiterpartei – Partidul Național Socialist al Muncitorilor Germani – însă, în realitate, erau un cult.

— Un cult? se miră Gray.

— Avem de toate aici, *ja?* Un lider spiritual în fața căruia nu cârtea nimeni, discipoli îmbrăcați identic, ritualuri şi jurăminte de sânge făcute în secret şi, cel mai important dintre toate, crearea unui totem care să fie venerat. *Hakenkreuz.* Crucea încârligată, numită şi svastica. Un simbol care să înlocuiască crucifixul şi Steaua lui David.

— Nişte hari krishna plini de steroizi, murmură Monk.

— Nu glumiți pe tema asta. Naziştii au înțeles puterea inerentă a ideilor. O putere mai mare decât orice tun sau rachetă. Au folosit-o ca să subjuge şi să spele creierul unei întregi națiuni.

Fulgerul trosni afară, luminând holul în urma lor. Tunetul îl urmă îndeaproape, bubuind, resimțindu-l în stomac. Luminile pâlpâiră.

Se opriră cu toții în hol.

— Un singur liliac chițăitor, şopti Monk. Chiar şi unul mic…

Preț de un moment luminile părură să strălucească mai tare, după care reveniră la intensitatea de dinainte. Merseră mai departe. Holul scurt se termina cu o uşă de sticlă cu gratii. Dincolo de aceasta se vedea o cameră mai mare.

— *Obergruppenjuhrersaal.*

Ulmstrom scoase un mănunchi greu de chei şi descuie uşa.

— Sanctuarul interior al castelului. Aici nu pătrund vizitatorii obişnuiți, însă m-am gândit că s-ar putea să vă placă.

Le ținu uşa deschisă să intre.

Se strecurară înăuntru, unul după celălalt. Ploaia răpăia în ferestrele care înconjurau camera circulară.

— Himmler a construit încăperea aceasta ca o replică a celei a regelui Arthur din castelul Camelot. Avea chiar o masă rotundă de stejar masiv în mijlocul camerei unde-i aduna pe cei doisprezece ofițeri din fruntea Ordinului Negru pentru întruniri şi ritualuri.

— Ce e acest Ordin Negru? întrebă Monk.

— Era un alt nume sub care era cunoscut SS-ul lui Himmler. Dar, ca să fiu mai precis, *Schwarze Auftrag* – Ordinul Negru – era numele dat cercului de apropiați ai lui Himmler, o cabală secretă ale cărei rădăcini mergeau departe până la oculta Societate Thule.

Gray deveni mai atent. Iarăşi Societatea Thule. Himmler era

membru al acestui grup şi la fel era şi bunicul lui Ryan. Reflectă la însemnătatea acestei legături. O grupare secretă de persoane interesate de ocultism şi de oameni de ştiinţă care credeau că o rasă superioară condusese lumea – şi avea să o facă din nou.

Directorul îşi continuă prezentarea.

— Himmler considera că această cameră şi turnul său sunt centrul geografic şi spiritual al noii lumi ariene.

— Dar de ce aici? întrebă Gray.

Ulmstrom ridică din umeri şi merse în mijlocul camerei.

— Aici este regiunea unde teutonii i-au învins pe romani, o bătălie extrem de importantă în istoria poporului german.

Gray auzise o poveste similară de la tatăl lui Ryan.

— Însă motivele pot fi multe. E un loc care mustește de legende. În apropiere se află un număr de monoliți preistorici, asemănători celor de la Stonehenge, numit Externsteine. Unii susțin că sub aceştia se află rădăcinile Arborelui gigantic al Lumii Nordice, Yggdrasil. Şi, bineînțeles, au mai fost şi vrăjitoarele.

— Cele ucise aici, spuse Gray.

— Himmler era convins şi poate că pe bună dreptate, că femeile au fost măcelărite pentru că erau păgâne şi practicau ceremonii şi ritualuri nordice. Pentru el, faptul că sângele lor a fost vărsat în acest castel nu a însemnat altceva decât o consacrare a caracterului deosebit al locului.

— Deci, e adevărat ce spun agenții imobiliari, murmură Monk. Totul e o chestiune de locație.

Ulmstrom se încruntă, dar continuă:

— Indiferent care a fost motivul, iată scopul cel mai important al Wewelsburgului.

Le făcu semn să se uite la podea.

În penumbră, văzură un model făcut cu plăcuțe verde-închis pe fundal alb. Semăna cu un soare cu douăsprezece raze.

— *Schwarze Sonne*. Soarele Negru.

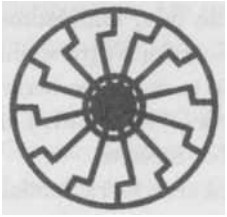

Ulmstrom se învârti în jurul lui.

— Şi simbolul acesta îşi are rădăcinile în multe mituri. Însă pentru nazişti reprezenta locul de unde provenea Tatăl Suprem. Un loc cunoscut sub multe nume. Thule, Hyperborea, Agartha. În cele din urmă, simbolul reprezenta soarele sub care avea să renască rasa ariană.

— Revenind la Tatăl Suprem, spuse Gray, gândindu-se la runa *Mensch.*

— Acela era ţelul suprem al naziştilor… sau cel puţin al lui Himmler şi al Ordinului Negru înfiinţat de el. Să-i ducă pe germani înapoi la statutul lor de zei. Acesta a fost motivul pentru care Himmler a ales acest simbol pentru a reprezenta Ordinul Negru.

Gray începu să-şi facă o idee despre tipul de cercetare în care fusese probabil implicat Hugo. Un biolog cu rădăcini la Wewelsburg. Oare avusese de-a face cu o formă distorsionată a proiectului *Lebensborn,* un fel de program de eugenie?

Dar de ce ar fi oamenii în stare să ucidă pentru un astfel de program în zilele noastre? Oare ce descoperise Hugo, încât simţise nevoia să păstreze secretul şi să ascundă codul în cărţile familiei sale?

Gray îşi aminti ce spusese Ryan că scrisese străbunicul său în scrisoarea adresată fiicei sale, puţin înainte să moară. Vorbea despre un secret care era „prea frumos să-l laşi să piară şi prea monstruos să-l scoţi la iveală”. Oare ce descoperise? Ce încercase să ascundă de superiorii săi nazişti?

Un fulger lovi din nou, împrăştiind lumină prin toate ferestrele. Simbolul Soarelui Negru străluci puternic. Becurile pâlpâiră când tunetul se auzi reverberând în tot castelul din vârful dealului. Nu era cel mai potrivit loc în care să te afli în mijlocul unei furtuni cu trăsnete…

Confirmând parcă acest lucru, luminile pâlpâiră din nou – şi apoi se stinseră.

Pană de curent.

Cu toate acestea, prin ferestre intra suficientă lumină difuză ca să se poată vedea.

Undeva în depărtare se auzeau voci strigând.

Mult mai aproape răsună o sonerie puternică.

Toţi ochii se întoarseră într-acolo.

Uşa încăperii se trântise. Gray puse mâna pe pistolul pe care îl avea în toc, sub pulover.

— Uşile se blochează din motive de securitate, îi linişti Ulmstrom. Nu aveţi motive să vă temeţi. Generatoarele de rezervă

ar trebui să…

Becurile pâlpâiră şi apoi rămaseră aprinse.

Ulmstrom dădu din cap.

— Aha, iată. *Es tut mir leid,* se scuză. Pe aici.

Îi conduse înapoi, trecură de uşa cu gratii, însă în loc să o ia spre holul central, se îndreptă spre nişte scări aflate într-o parte. Din câte se părea, turul nu se terminase.

— Cred că următoarea încăpere vi se va părea extrem de interesantă fiindcă acolo veți vedea runa *Mensch.*

Paşi grăbiți se apropiau din cealaltă parte a holului.

Gray se întoarse, dându-şi seama că avea mâna în continuare pe pistol. Dar nu era nevoie să-l scoată din toc. Ryan venea repede înspre ei, ținând strâns în mână un plic gros, maroniu.

Li se alătură, cu respirația uşor întretăiată. Îşi mişca ochii în toate părțile, în mod evident speriat de scurta pană de curent.

— *Ich glaube…* îşi drese vocea. Am toate hârtiile, inclusiv scrisoarea pentru strămătuşa mea Tola.

Monk luă plicul.

— Acum putem să ne mişcăm fundurile de aici.

Poate că aşa era. Gray aruncă o privire spre dr. Ulmstrom. Acesta stătea în capul scărilor care duceau în jos.

Custodele făcu un pas înspre ei.

— Dacă vă grăbiți…

— Nu, *bitte.* Ce spuneați despre rana *Mensch?*

Ar fi fost o prostie să plece fără să afle tot ce se putea afla despre asta.

Ulmstrom ridică un braț şi le făcu semn spre scări.

— Jos se află singura încăpere din întregul castel unde se găseşte rana *Mensch.* Desigur, prezența runei are sens, normal, având în vedere…

— Având în vedere ce?

Ulmstrom oftă şi se uită la ceas.

— Veniți. Oricum şi eu mă grăbesc.

Se întoarse şi o luă în jos pe scări.

Gray le făcu semn Fionei şi lui Ryan să-l urmeze. Monk îşi dădu ochii peste cap, trecând pe lângă Gray.

— Castelul e înfricoşător… ar fi timpul să mergem…

Gray înțelegea nerăbdarea lui Monk de a părăsi locul. O simțea cumva şi el. Mai întâi alarma falsă cu Mercedesul, apoi pana de curent. Însă nu se întâmplase nimic nelalocul lui. Iar Gray n-ar fi vrut să irosească o şansă de a afla mai multe despre rana din

Biblie şi despre istoria ei de aici.

Vocea lui Ulmstrom răsună până la Gray. Ceilalți ajunseseră jos.

— Această încăpere se află exact sub *Obergruppenjuhrersaal.* Gray li se alătură în timp ce custodele descuia o uşă similară cu cea de deasupra şi ea de sticlă groasă şi cu gratii. Le-o ținu deschisă şi apoi intră după ei.

Dincolo de uşă, se afla o altă încăpere circulară. Aceasta nu avea ferestre, fiind destul de puțin luminată cu câteva becuri din nişte nişe de pe pereți. Douăsprezece coloane de granit înconjurau locul, sprijinind o cupolă. În centrul tavanului, fusese pictată o svastică.

— Asta este cripta castelului, spuse Ulmstrom. Observați fântâna din mijlocul camerei. Aici se ardeau ceremonial blazoanele ofițerilor SS căzuți.

Gray văzuse deja fântâna de piatră, direct sub svastica de pe acoperiş.

— Dacă stai lângă fântână şi priveşti pereții acesteia, vezi acolo runele *Mensch.*

Gray se apropie şi-i urmă instrucțiunile. În dreptul punctelor cardinale, runele fuseseră gravate în pereții de piatră. Acum Gray înțelegea comentariul lui Ulmstrom. „Prezența runei are sens, normal, având în vedere…"

Runele *Mensch* erau toate răsturnate.

Toten-runes.

Runele morții.

Un sunet puternic de încuietoare, la fel ca acela pe care-l auziseră mai devreme, răsună în încăpere. Numai că de data asta nu se mai întrerupsese curentul. Gray se răsuci dându-şi seama de greşeala pe care o făcuseră. Curiozitatea îl făcuse să lase garda jos. Dr. Ulmstrom nu se îndepărtase prea tare de uşă.

Acum custodele se afla dincolo de ea, încuind-o.

Strigă prin geamul gros, fără îndoială blindat.

— Acum veți înțelege ce înseamnă *toten-rune.*

Se auzi un zgomot puternic. Toate becurile se stinseră. Fără ferestre, încăperea se cufundă într-un întuneric deplin.

În liniştea care urmă se auzi un alt sunet: un şuierat sonor.

Care nu venea de la vreun şarpe.

Gray îi simți gustul pe limbă.

Gaz.

1.49 P.M.
HIMALAYA

Cele trei elicoptere erau în poziție de atac.

Painter studie printr-un binoclu modul cum se apropiau, îşi desfăcuse centura şi se strecurase pe locul copilotului. Recunoscu elicopterele inamice: Eurocopter Tigers, de greutate medie, dotate cu mitraliere şi rachete aer-aer.

— Elicopterul ăsta are vreun tip de armament la bord? îl întrebă Painter pe Gunther.

Bărbatul scutură din cap.

— *Nein.*

Gunther manevră pedalele ce mişcau cârma pentru a întoarce şi a încerca să se îndepărteze de inamici. Îndreptând elicopterul cu botul în sus, acceleră cât putu de repede. Era singura măsură pe care o puteau lua: viteza.

A-Starul, mai uşor şi fără povara armamentului, era mai rapid şi mai facil de manevrat. Însă şi avantajele astea îşi aveau limitele lor.

Painter ştia direcția în care se îndrepta acum Gunther, forțat de ceilalți. Studiase cu atenție hărțile cu relieful regiunii. Granița cu China se afla la doar vreo patruzeci şi cinci de kilometri depărtare.

Dacă elicopterele de atac nu îi doborau, invadarea spațiului aerian chinez s-ar fi soldat cu exact acelaşi rezultat. Şi, date fiind tensiunile actuale dintre guvernul nepalez şi rebelii maoişti, granița era foarte bine păzită. Erau literalmente prinşi între ciocan şi nicovală.

Anna strigă de pe bancheta din spate cu gâtul ridicat ca să vadă ce se întâmplă în urma lor.

— Lansare de rachete!

Chiar înainte să-şi termine vorba, o dâră de foc şi fum trecu prin stânga lor, ratându-i la câțiva metri. Racheta se înfipse în culmea muntoasă din față acoperită de gheață.

Explodă într-un vârtej de roci şi flăcări. O bucată imensă din vârf se desprinse şi o luă la vale.

Gunther întoarse elicopterul pe o parte şi se mişcă la timp ca să evite ploaia de pietre.

Cobori brusc elicopterul şi se avântă printre două creste muntoase. Pentru un timp nu mai erau în bătaia focului.

— Dacă am ateriza, spuse Anna. Rapid. Şi să fugim pe jos.

Painter scutură din cap, strigând ca să se facă auzit peste zgomotul motorului.

— Ştiu eu elicopterele astea Tiger. Au infraroşii. Căldura degajată de corpurile noastre ne-ar trăda fără probleme. Atunci n-am avea cum să scăpăm de mitralierele sau rachetele lor.

— Păi şi atunci ce facem?

Lui Painter îi vâjâia în continuare capul şi îi pulsa de durere. Vederea i se îngustase asemenea punctului focal al unui laser.

Lisa răspunse aplecându-se înainte de pe bancheta din spate, cu ochii pe busolă.

— Everestul, spuse ea.

— Ce?

Ea dădu din cap spre busolă.

— Ne îndreptăm exact către Everest. Ce-ar fi să aterizăm şi să ne pierdem în mulțimea de alpinişti.

Painter se gândi puțin la planul ei. „Să se ascundă rămânând la vedere."

— Furtuna a amânat ascensiunea pe munte, continuă ea tare. În jur de două sute de oameni aşteptau să înceapă escalada când am plecat eu. Inclusiv nişte soldați nepalezi. Poate chiar mai mulți acum, după incendierea mănăstirii.

Lisa aruncă o privire spre Anna. Painter citi expresia de pe chipul ei. Încercau să-şi salveze viața luptând de aceeaşi parte a baricadei cu duşmanii care incendiaseră mănăstirea. Însă acum aveau un adversar mai puternic care îi amenința pe toți. Deşi Anna luase nişte hotărâri brutale, de neiertat, acest inamic declanşase necesitatea acțiunilor sale, punând în mişcare lanțul de evenimente care-i adusese pe toți aici.

Şi Painter ştia că nu se vor opri aici. Acesta era abia începutul, o eschivă menită să-i pună pe o pistă greşită. Dincolo de asta se afla ceva monstruos. Cuvintele Annei îi răsunau în cap vâjâind.

„Trebuie să îi oprim."

— Cu atâtea telefoane prin satelit şi camere de luat vederi care transmit imagini din tabăra de bază, nu vor îndrăzni să atace, insistă Lisa.

— Sau cel puțin aşa sperăm noi, spuse Painter. Dacă nu se lasă păgubaşi, vom pune în pericol foarte multe vieți.

Lisa se lăsă pe spate, reflectând. Painter ştia că fratele ei se afla printre cei din tabăra de bază. Îi întâlni privirea.

— E prea important, spuse ea ajungând la aceeaşi concluzie la care ajunsese şi el cu un minut în urmă. Trebuie să riscăm.

Trebuie să se ştie despre asta!

Painter aruncă o privire prin cabină.

— Ar fi mai scurt să o luăm *peste* creasta Everestului pentru a ajunge de partea cealaltă, decât să o luăm pe drumul mai lung *ocolind,* fu de părere Anna.

Arătă înspre peretele muntelui din faţa lor.

— Deci ne îndreptăm spre tabăra de bază? întrebă Painter.

Ei erau de aceeaşi părere.

Inamicii – nu.

Un elicopter apăru huruind peste culme, cu tălpicii de aterizare trecând direct peste rotoarele ei. Intrusul păru luat prin surprindere când dădu de ei acolo. Tigerul se răsuci şi se înălţă.

Însă fuseseră descoperiţi.

Painter se rugă ca restul să se fi împrăştiat din nou în formaţie extinsă de căutare – deşi, la urma urmei, un Tiger era de ajuns.

A-Starul lor neînarmat ieşi din strâmtoare într-un culoar mai larg, o vale ca un cazan plin de zăpadă şi gheaţă. Fără nimic care să le confere acoperire. Pilotul de pe Tiger întoarse rapid şi se avântă în jos spre ei.

Gunther mări viteza motorului şi crescu numărul de rotaţii ale elicei, încercând să sprinteze şi să dispară de acolo. Poate că reuşeau să fugă de Tigerul mai greu, însă nu şi de rachetele sale.

Parcă pentru a sublinia acest lucru, în timp ce cobora înspre ei, Tigerul deschise focul cu mitralierele din dotare, scuipând flăcări şi lăsând urme adânci în zăpadă.

— Nu mai încerca să scapi de nenorocitul ăla! urlă Painter făcând semn cu degetul mare în sus. Ia-o pe-acolo.

Gunther îi aruncă o privire, cu sprâncenele lui groase aproape unite deasupra ochilor încruntaţi.

— E mai greu, îi explică Painter, dând din mâini. Putem să urcăm la o altitudine superioară. Unde nu poate veni după noi.

Gunther dădu din cap şi trase înapoi manşa, transformând mişcarea din plan orizontal într-una verticală. Ca şi cum s-ar fi aflat într-un lift performant, elicopterul o luă cu viteză în sus.

Luat prin surprindere de brusca schimbare de direcţie Tigerul avu nevoie de ceva timp să revină pe traiectoria de urmărire şi să se ridice după ei.

Painter stătea cu ochii pe indicatorul de altitudine. Recordul mondial pentru o altitudine atinsă de un elicopter fusese stabilit de un A-Star fără nici o încărcătură la bord. Acesta aterizase pe vârful Everestului. Nu era nevoie ca ei să urce atât de mult. Tigerul

îngreunat de armament pierdea deja teren în momentul când trecură de 6 700 de metri, cu elicele învârtindu-i-se fără nici un folos în aerul rarefiat, făcând foarte dificilă menținerea poziției, căutând cu disperare un unghi de atac din care să-şi lanseze rachetele.

Deocamdată, aparatul lor de zbor continua să se înalțe într-o zonă sigură.

Însă nu puteau rămâne aici sus pentru totdeauna.

Ceea ce urca trebuia în cele din urmă să şi coboare.

Şi ca un rechin care dădea târcoale, elicopterul de atac continua să se rotească aşteptându-i mai jos. Nu avea altceva de făcut decât să le ia urma. Painter observă celelalte două elicoptere Tiger care veneau spre ei ca o haită de lupi atrasă de prada rănită.

— Ridică-te deasupra elicopterului, spuse Painter, arătându-i palmele una deasupra alteia.

Cuta de pe fruntea lui Gunther rămase la fel de adâncă, însă se conformă.

Painter se răsuci către Anna şi Lisa.

— Amândouă, uitați-vă pe ferestrele laterale. Spuneți-mi când Tiger-ul e chiar sub noi.

Îi răspunseră cu o încuviințare din cap.

Painter îşi îndreptă atenția asupra manetei din fața lui.

— Se apropie! strigă Lisa de pe partea ei.

— Acum! țipă şi Anna o secundă mai târziu.

Painter smuci maneta. Aceasta controla dispozitivul cu scripete ataşat sub carcasa elicopterului. Frânghia şi plasa fuseseră folosite de Painter mai devreme în goana lui după asasină. Însă acum nu avea de gând să coboare plasa. Maneta de urgență pe care o apucase era folosită pentru a acționa desprinderea întregului dispozitiv dacă dintr-un motiv sau altul devenea nefuncțional. Îl trase până la capăt şi simți declicul dispozitivului.

Painter îşi lipi fața de geam.

Gunther înălță şi roti aparatul de zbor pentru a-i oferi un unghi mai bun.

Angrenajul cu scripete cu tot se desprinsese şi se dăduse peste cap, desfăşurând plasa cu marginile fluturând.

Lovi Tigerul de dedesubt, prinzându-i-se de elice. Efectul fu la fel de distructiv ca o lovitură de proiectil. Elicele se rupseră, zburând în toate direcțiile. Elicopterul însuşi se răsuci ca un titirez şi se prăbuşi în abis.

Fără a avea timp de pierdut, Painter arătă înspre singurul lor

vecin la altitudinea asta. Vârful nins al Everestului se ridica în fața lor, învăluit în nori. Trebuiau să ajungă la tabăra de bază pe pantele sale mai joase – însă dedesubt spațiul aerian nu era deloc sigur.

Alte două elicoptere, furioase ca nişte viespi întărâtate, se repeziseră înspre ei.

Iar Painter nu mai avea nici un dispozitiv cu scripete.

Lisa privi celelalte elicoptere gonind spre ei, crescând de la dimensiunile unor musculițe la cele ale unor ulii. Totul se transformase acum într-o cursă nebunească.

Înclinând periculos elicopterul, Gunther ieşi din zona cu aer rarefiat. O luă înspre spațiul îngust dintre vârful Everest şi fratele său geamăn, vârful Lhotse. Trebuiau să treacă peste marginea lui şi să pună astfel muntele între ei şi urmăritori. De partea cealaltă, tabăra de bază se afla pe fundul trecătorii.

Asta dacă puteau să ajungă până acolo…

Îşi aminti de fratele ei, cu zâmbetul şăgalnic şi vârtejul de păr pe care încerca tot timpul să-l netezească. Ce naiba era în capul lor, cum să ducă războiul ăsta în tabăra de bază, la frate-său?

În fața ei, Painter era aplecat lângă Gunther. Zgomotul motorului le înghițea cuvintele. Trebuia să aibă încredere în Painter. Acesta, cu siguranță, n-ar fi pus în pericol viața nimănui aşa, la întâmplare.

Trecătoarea se ridica înspre ei. Lumea de afară se deschidea în jurul lor în timp ce se afundau mai mult în culoarul dintre munți. Everestul umplea partea din dreapta cu o pătură de nea coborâtă din vârf. Lhotse, a patra culme ca înălțime din lume, îi mărginea ca un zid în dreapta.

Gunther făcu unghiul şi mai înclinat. Lisa îşi încleştă mâinile în centura de siguranță. Avea senzația că se va rostogoli afară prin parbrizul din față. Lumea din fața lor deveni o întindere nesfârşită de gheață şi zăpadă.

Un țipăt ascuțit acoperi zgomotul motorului.

— Rachetă! urlă Anna.

Gunther smuci maneta. Partea din față a elicopterului se ridică brusc şi se înclină înspre dreapta. Racheta trecu pe sub puntea lor de aterizare şi se înfipse în peretele din stânga al trecătorii. O explozie urmată de flăcări înalte. Gunther ocoli cu grijă locul respectiv şi o luă din nou în jos.

Cu fața lipită de geamul lateral, Lisa aruncă o privire înapoi.

Cele două elicoptere reduseseră distanța şi se apropiau vertiginos. Apoi, un perete de gheață îi obtură vederea.

— Am trecut de margine! strigă Painter. Țineți-vă bine!

Lisa se răsuci. Elicopterul se avântă în jos, pe panta abruptă a culoarului sudic. Zăpada şi gheața păreau că gonesc sub ei. În fața lor îşi făcu apariția un punct întunecat. Tabăra de bază.

O luară într-acolo, ca şi cum ar fi intenționat să se prăbuşească peste mulțimea de corturi.

Tabăra creştea sub ei, devenind din ce în ce mai mare cu fiecare secundă ce trecea, cu steagurile de rugăciune fluturând şi corturile acum uşor de distins unele de celelalte.

— O să aterizăm forțat! urlă Painter.

Gunther nu încetini.

Lisa se trezi murmurând o rugăciune sau poate o mantra.

— O, Doamne… o, Doamne… o, Doamne…

În ultimul moment, Gunther trase de manetă, luptându-se cu panoul de comandă. Curenții de aer i se împotriveau. Elicopterul îşi continuă căderea, cu elicele scârțâind ascuțit.

Lumea de dedesubt era un carusel.

Smucită încoace şi încolo, Lisa îşi încleştă mâinile pe mânerele scaunului.

Apoi trenul de aterizare se izbi puternic de pământ, cu partea din față uşor înclinată, aruncând-o pe Lisa înainte.

Centura de siguranță o ținu însă pe loc. Elicele împrăştiară zăpada în jur într-o explozie albă, însă elicopterul se legănă pe tălpicii de aterizare înainte şi înapoi şi se opri în poziția normală.

— Toată lumea afară! țipă Painter în momentul când Gunther lăsa din mână maneta.

Uşile fură smucite în lături şi toți se rostogoliră afară.

Painter apăru lângă Lisa şi o apucă de braț. Anna şi Gunther erau în urma lor. O mulțime de oameni se îndreptau înspre ei. Lisa privi în sus spre marginea trecătorii.

Din culoar se ridica fumul iscat de atacul cu rachetă. Cu siguranță, toți cei din tabără auziseră explozia şi ieşiseră în goană din corturi.

O mulțime de voci, într-o combinație de limbi, îi asaltară.

Pentru Lisa, pe jumătate surdă din cauza zgomotului elicopterului, totul părea că se întâmplă undeva la mare distanță.

Atunci o voce ajunse până la ea.

— Lisa!

Se întoarse. O siluetă cunoscută, în pantaloni impermeabili

negri şi o bluză gri izolată termic, îşi făcea loc prin mulțime dând din coate şi împingându-i pe cei din jur.

— Josh!

Painter o lăsă să conducă grupul în direcția lui. Lisa se aruncă în brațele fratelui ei şi-l strânse cât putu de tare. Mirosea aproape ca un iac. I se păru că niciodată nu simțise un miros mai plăcut.

Gunther mormăi în spatele lor.

— *Pass auf!*

Un avertisment.

În jurul lor izbucniră țipete. Atenția tuturor se îndreptă brusc în altă parte. Brațele se ridicară în aer.

Lisa se eliberă din strânsoarea fratelui ei.

Două elicoptere de atac planau deasupra culoarului, împrăştiind fumul rezultat din explozia rachetei. Rămăseseră acolo, mortale, ca nişte păsări de pradă.

„Plecați, se rugă Lisa, dorindu-şi asta din toată ființa ei. Plecați, vă rog, plecați."

— Cine sunt ăia? se auzi o nouă voce, de data asta neplăcută.

Lisa nu trebui să se întoarcă pentru a-l recunoaşte pe Bob din Boston, o greşeală din trecutul ei. Accentul şi o tentă permanentă de nemulțumire în voce îl făceau extrem de uşor de identificat. Cum mereu îşi băga nasul peste tot, cu siguranță îl urmase pe Josh. Ea nu-i dădu nici o atenție.

Însă Josh probabil că simțise cum se încordase la vederea elicopterelor.

— Lisa?

Ea scutură din cap, nedezlipindu-şi ochii de la cer. Era nevoie de întreaga ei putere de concentrare ca să le facă să dispară.

Însă fără nici un folos.

La unison, cele două elicoptere se desprinseră din înălțimi şi se avântară cu viteză înspre ei. Din boturi le ieşeau scântei de foc. Zăpadă şi gheață explodară aruncate în aer de rafalele ucigătoare care muşcau din creastă, îndreptându-se direct înspre tabăra de bază.

— Nu… gemu Lisa.

Bob din Boston urlă, trăgându-se înapoi:

— Ce mama dracului ai făcut?

Mulțimea încremenită preț de o secundă începu brusc să țipe, luând-o la fugă în toate direcțiile.

Painter o apucă de braț pe Lisa. Încercă să o ia de acolo şi să-l tragă şi pe Josh după ei.

Se dădură înapoi, însă nu aveau unde să se ascundă.

— Un radio! urlă Painter la Josh. Unde găsesc un radio?

Fratele ei se holba la cer fără să scoată vreun cuvânt.

Lisa îl scuturã de braţ, făcându-l să-şi coboare privirea.

— Josh, trebuie să găsim un radio.

Înţelegea preocuparea lui Painter. Dacă nu puteau face altceva, măcar trebuiau să se asigure că lumea avea să afle ce se întâmplase.

Fratele ei tuşi, îşi adună gândurile şi arătă într-o direcţie.

— Pe aici… au stabilit o reţea de comunicaţie pentru cazuri de urgenţă după atacul rebelilor asupra mănăstirii.

O luă grăbit spre un cort mare şi roşu.

Lisa observă că Bob din Boston se ţinea după ei, aruncând priviri peste umăr, simţind probabil autoritatea ce radia dinspre Painter şi Gunther. Sau poate din cauza armei din mâna lui Gunther. Neamţul băgase altă grenadă în lansator. Era pregătit să acţioneze pentru ultima oară, păzindu-i în timp ce ei încercau să transmită un mesaj radio.

Însă înainte să poată ajunge la cort, Painter urlă:

— Jos!

O smuci pe Lisa aruncând-o la pământ. Toţi îi urmară exemplul, însă Josh trebui să-l împingă pe Bob din Boston.

Un nou zgomot ciudat, ca un ţipăt sfâşietor, răsună între munţi.

Painter cercetă cerul de deasupra.

— Ce…? începu Lisa.

— Stai, spuse Painter încruntându-se nedumerit.

Apoi, peste culmea vârfului Lhotse, apărură două avioane militare zburând în paralel. De sub aripi le ţâşneau flăcări.

Rachete.

Oh, nu!

Însă nu baza era ţinta lor. Avioanele trecură în viteză pe deasupra lor cu un zgomot puternic, îndepărtându-se şi ridicându-se din ce în ce mai sus.

Cele două elicoptere de atac, aflate deja la două treimi distanţă de vârf, explodară în momentul în care le loviră rachetele lansate de avioane. Carcasele în flăcări se prăbuşiră pe pantă aruncând în aer zăpadă şi scântei. În jur zburară pietriş şi bucăţi din elicoptere fără a ajunge însă în tabără.

Painter se ridică şi apoi o ajută şi pe Lisa să se ţină pe picioare.

Îi urmară şi ceilalţi.

Bob din Boston se aruncă înainte, urlând la Lisa.

— Ce mama dracului a fost asta? Ce rahat ai adus asupra noastră?

Lisa se întoarse. Oare ce putuse să o facă să se culce cu el în Seattle? Avea senzația că fusese vorba de o altă femeie atunci.

— Nu-mi întoarce spatele, târfa!

Lisa se smuci înapoi, cu mâinile încleştate – însă nu mai era nevoie. Painter era deja acolo. Brațul i se mişcă brusc şi-l lovi pe bărbat în plină figură. Lisa auzise termenul „knock out", însă nu fusese niciodată martoră la un exemplu. Bob din Boston căzu pe spate şi se izbi de pământ. Rămase acolo, nemişcat, cu nasul spart şi total inconştient.

Painter scutură din cap, uşor jenat.

Josh rămase uimit, apoi rânji.

— Doamne, Dumnezeule, de-o săptămână vreau să fac asta.

Înainte să se mai poată adăuga ceva, un bărbat blond ieşi din cortul roşu, sediul comunicațiilor. Era îmbrăcat într-o uniformă militară. O uniformă militară a *Statelor Unite.* Se îndreptă spre grupul lor, cu ochii ațintiți asupra lui Painter.

— Domnule director, începu omul cu un accent tărăgănat din Georgia întinzându-i mâna.

Painter i-o scutură, strâmbându-se puțin din cauza presiunii pe care o simți asupra degetelor sale învinețite.

— Logan Gregory vă transmite cele mai bune urări, domnule.

Bărbatul dădu din cap înspre ruinele în flăcări ce răspândeau fuioare de fum de-a lungul pantei.

— Mai bine mai târziu decât niciodată, spuse Painter.

— Avem legătura cu el. Dacă sunteți amabil să mă urmați.

Painter îl însoți pe ofițerul de aviație, maiorul Brooks, în cortul de comunicații. Lisa încercă să-i urmeze împreună cu Anna şi Gunther. Maiorul Brooks ridică un braț, oprindu-i.

— Mă întorc imediat, îi linişti Painter. Stați aici.

Se aplecă şi intră în cort. Aici erau înşirate o mulțime de echipamente. Un ofițer transmisionist se dădu înapoi de lângă o stație de telecomunicații prin satelit.

Painter îi luă locul apucând receptorul.

— Logan?

Se auzi o voce extrem de clară.

— Domnule director Crowe, e minunat să aud că sunteți teafăr.

— Ceea ce presupun că ți se datorează.

— Am primit SOS-ul dumneavoastră.

Painter dădu din cap. Deci mesajul lui ajunsese până la urmă

undeva atunci când fusese transmis prin amplificatorul improvizat de el la castel. Din fericire, semnalul prin GPS fusese emis înainte ca amplificatorul suprasolicitat să explodeze. Aparent fusese suficient pentru a-i da de urmă.

— A trebuit să ne mişcăm rapid pentru a stabili o misiune de supraveghere şi pentru a ne coordona acțiunile cu forțele armatei regale nepaleze, îi explică Logan. Cu toate astea, a fost cât pe ce să nu reuşim. A fost cam prea de tot.

Logan monitorizase probabil întreaga situație prin satelit, posibil chiar din momentul în care părăsiseră castelul. Însă detaliile puteau să aştepte. Painter avea griji mai importante.

— Logan, înainte să vă transmit tot ce am de spus, vreau să iniției o căutare. Vreau să cercetezi şi să găseşti semnificația unui simbol, a unui tatuaj, pe care ți-l voi trimite prin fax.

Painter mimă gestul de a scrie înspre maiorul Brooks. Acesta îi aduse cele necesare. Desenă rapid simbolul pe care-l văzuse pe mâna asasinei. Era singurul indiciu pe care-l aveau pentru a continua.

— Apucă-te imediat de chestia asta, continuă Painter. Vezi dacă găseşti vreo organizație teroristă, vreun partid politic, sau vreun cartel al drogurilor, fie şi o organizație de cercetaşi, care să poată fi asociată cu simbolul acesta.

— Imediat.

După ce termină de schițat cu aproximație tatuajul cu frunza de trifoi, Painter îi dădu foaia ofițerului transmisionist care se duse la un fax.

În timp ce se efectua transmisia, Painter povesti o versiune prescurtată a ceea ce se petrecuse. Era mulțumit că Logan nu-l întrerupse cu prea multe întrebări.

— A ajuns faxul? întrebă Painter după câteva minute.

— Îl am chiar acum în mână.

— Perfect. Cercetarea asta… vreau să fie prioritatea principală.

Urmă o pauză lungă. Nu se mai auzi nimic. Painter se gândi că poate pierduseră semnalul, apoi auzi vocea lui Logan uşor confuz.

— Domnule…

— Ce e?

— Cunosc simbolul acesta. Grayson Pierce mi l-a transmis acum opt ore.

— Cum?

Logan îi povesti despre ce se întâmplase în Copenhaga. Painter se sforță să se concentreze asupra povestirii. Pe măsură ce

adrenalina provocată de urmărire începea să se disipeze, durerea de cap îi scădea din ce în ce mai mult atenția şi capacitatea de concentrare. Se luptă cu ea, încercând să pună lucrurile cap la cap.

Aceiaşi asasini îl urmăreau şi pe Gray, *Sonnekonige* născuți din expunerea la un alt Clopot. Dar ce făceau ei în Europa? Ce era atât de important la cărțile alea? În momentul de față, Gray era în Germania, investigând în continuare acea pistă, ca să vadă unde putea duce.

Painter închise ochii. Durerea de cap deveni şi mai puternică. Atacurile din Europa nu făcuseră altceva decât să-i confirme încă o dată teama că la baza întregii poveşti stătea ceva de o anvergură mult mai mare decât îşi închipuise. Ceva extrem de important se petrecea, gata de a ajunge la punctul culminant.

Dar ce?

Nu avea decât un singur loc de unde să pornească, un singur indiciu.

— Simbolul trebuie să aibă o anumită semnificație. Trebuie să aflăm al cui este.

Logan îi răspunse sec.

— S-ar putea să am răspunsul la această întrebare.

— Cum? Deja?

— Am avut opt ore la dispoziție, domnule.

„Corect. Bineînțeles.” Painter scutură din cap. Aruncă o privire la pixul pe care-l avea în mână, apoi observă ceva ciudat. Îşi întoarse mâna. Unghia de la degetul inelar dispăruse, smulsă probabil când îl lovise pe nemernicul ăla cu câteva minute în urmă. Nu sângera, carnea era pur şi simplu palidă, uscată, amorțită şi rece.

Painter îşi dădu seama ce însemna asta.

Nu prea mai avea timp.

Logan îi raportă ce aflase. Painter îl întrerupse.

— I-ai transmis informațiile astea lui Gray?

— Încă nu, domnule. Încă nu am reuşit să dăm de el.

Painter se încruntă, alungând din minte orice preocupare cu privire la starea sănătății lui.

— Fă cumva să ajungă la el. Indiferent cum. Gray habar nu are cu ce se confruntă.

9.50 A.M.
WEWELSBURG, GERMANIA

Cripta se lumină brusc când Monk aprinse o lanternă.

Şi Gray îşi găsi lanterna şi o scoase din rucsac. O îndreptă în sus. Nişte guri de aerisire înguste se înşirau de-a lungul marginii cupolei. Prin ele trecea un gaz verzui, mai greu decât aerul, care se revărsa în cascadă asupra lor.

Erau prea sus şi prea multe pentru a le putea acoperi.

Fiona se apropie de el. Ryan stătea de cealaltă parte a fântânii, cu braţele încrucişate strâns, nevenindu-i să-şi creadă ochilor.

O mişcare îi atrase din nou atenţia lui Gray către Monk.

Acesta îşi scosese pistolul Glock de 9mm şi ţintea spre uşă.

— Nu! ţipă Gray.

Prea târziu. Monk trăsese.

Zgomotul împuşcăturii răsună, însoţit de un altul, ascuţit, în momentul în care glonţul ricoşă în sticlă şi lovi una dintre ţevile de oţel ale gurilor de aerisire cu o scânteie. Măcar se părea că gazul nu era inflamabil. Scânteia i-ar fi putut ucide pe toţi.

Monk păru să-şi dea şi el seama de acelaşi lucru.

— E blindat, spuse el cu amărăciune.

Custodele confirmă.

— A trebuit să instalăm sisteme de securitate sporită. Prea mulţi neo-nazişti au încercat să pătrundă aici.

Luminile lor reflectate de sticlă îl ascundeau vederii.

— Nenorocitule, murmură Monk.

Gazul începu să umple şi spaţiile de mai jos. Avea un miros dulceag, dar gustul era mai degrabă acru. Măcar nu era cianură. Aceasta avea o aromă puternică de migdale.

— Rămâneţi în picioare, spuse Gray. Capul sus. Veniţi în mijlocul încăperii, mai departe de gurile de aerisire.

Se strânseră în jurul fântânii ceremoniale. Mâna Fionei o găsi pe a lui. Îl apucă strâns. Ridică mâna cealaltă.

— Să ştii că i-am şterpelit portofelul, dacă asta contează în vreun fel.

— Super. Nu puteai să-i furi cheile? spuse Monk.

Ryan strigă în germană:

— Tata… tata ştie că suntem aici. Va chema *Politiei!*

Gray trebui să recunoască faptul că tânărul avea curaj. Se străduia să facă ceva.

O altă voce fără chip îi răspunse în spatele geamului care

reflecta lumina.

— Mă tem că tatăl tău nu va mai suna pe nimeni… niciodată.

Cuvintele nu fuseseră rostite pe un ton amenințător, pur şi simplu ca o constatare.

Ryan se dădu un pas înapoi, ca şi cum ar fi primit o lovitură în față. Se uită la Gray şi apoi din nou spre uşă.

Gray recunoscu vocea. La fel şi Fiona. Îl strânse şi mai tare de mână. Era cumpărătorul cu tatuaj de la casa de licitații.

— De data asta n-o să mai poți face nici o şmecherie, spuse bărbatul. N-aveți pe unde să scăpați.

Gray îşi simți capul din ce în ce mai greu. Corpul, în schimb, i se păru din ce în ce mai uşor, aproape imponderabil. Scutură din cap ca să alunge senzația de amorțeală. Bărbatul avea dreptate. N-aveau pe unde să scape. Dar asta nu însemna că erau complet lipsiți de apărare.

Cunoaşterea însemna putere.

Gray se întoarse spre Monk.

— Scoate-ți bricheta din rucsac, îi ordonă el.

În timp ce Monk se conforma, Gray îşi dădu jos propriul rucsac şi smulse din el caietul de notițe. Îl aruncă în fântână.

— Monk, aruncă acolo copiile pe care le-a făcut Ryan.

Gray întinse mâna.

— Fiona, Biblia, te rog.

Amândoi se conformară.

— Aprinde ce e în fântână, spuse Gray.

Monk aprinse bricheta şi dădu foc uneia dintre copiile făcute de Ryan. O aruncă în fântână. În câteva secunde o vâlvătaie de flăcări şi fum cuprinse tot ce era acolo. Fumul care se ridica păru chiar că împinge pentru moment otrava înapoi… sau cel puțin aşa spera Gray. Se lupta cu ceața din capul lui.

Dincolo de uşi, se auzeau murmure, prea joase pentru a desluşi ce se vorbea.

Gray ridică Biblia lui Darwin.

— Noi suntem singurii care ştiu secretul ce se ascunde în Biblia asta! strigă el.

Asasinul cu părul alb, în continuare ascuns vederii în spatele uşii de sticlă, răspunse, vag amuzat.

— Dr. Ulmstrom ne-a desluşit tot ce trebuia să aflăm. Runa *Mensch.* Acum Biblia nu mai are nici o valoare pentru noi.

— Chiar aşa?

Gray ridică cartea luminând-o cu lanterna lui.

— I-am arătat lui Ulmstrom ceea ce a scris Hugo Hirszfeld pe coperta interioară din *spatele* Bibliei. Dar nu şi ce era pe cea *din față!*

Un moment de liniște, apoi vocile se auziră din nou murmurând precipitat.

Lui Gray i se păru că distinge o voce de femeie, poate palida soră geamănă a blondului.

Se auzi un „nein" clar, rostit de Ulmstrom pe un ton ridicat, ca şi cum ar fi încercat să se apere.

Fiona aproape se prăbuşi lângă el. Monk o prinse, susținându-i capul deasupra gazului care se înălța din ce în ce mai sus. Însă şi el se clătina pe picioare.

Gray nu mai putea aştepta.

Scăpără bricheta pentru efectul dramatic şi aruncă Biblia în fântâna de foc. Romano-catolic fiind, simți o strângere de inimă la gândul că arde o Biblie. Filele vechi fură instantaneu cuprinse de flăcări. Un nou val de fum se ridică.

Gray trase adânc aer în piept, sperând ca vocea lui să fie convingătoare.

— Dacă noi murim, se duce şi secretul Bibliei lui Darwin!

Aşteptă, rugându-se să fie crezut.

O secundă… două…

Gazul se ridică sub ei. Fiecare respirație era acum înecăcioasă.

Ryan se prăbuşi brusc la pământ, ca şi cum cineva ar fi tăiat nişte sfori imaginare care l-ar fi susținut. Monk încercă să-l apuce de braț, dar căzu într-un genunchi, din cauza greutății Fionei. Nu se mai ridică. Apoi se prăbuşi de tot, cu Fiona în brațe.

Gray se uită spre uşa întunecată. Monk scăpă lanterna din mână. Oare mai era cineva acolo? Îl crezuse cineva?

N-avea să afle niciodată.

Întunericul îl înghiți.

5.50 P.M.
REZERVAŢIA NATURALĂ HLUIILUWE-UMFOLOZI

La mii de kilometri depărtare, un alt bărbat se trezea.

Revenirea fu însoțită de un amestec de durere şi culori. Pleoapele îi zvâcniră încercând să dea la o parte ceva care îi flutura pe față, nişte aripi de pasăre. În urechi auzea o incantație.

— Se trezeşte, rosti în zulusă.

— Khamisi…

De data asta, o voce de femeie.

Bărbatului îi trebui un moment să-şi dea seama că era numele lui. Nu i se păru prea familiar. Un geamăt puternic îi ajunse la urechi. Scos chiar de el.

— Ajută-l să se ridice, spuse femeia.

Şi ea vorbea în zulusă, dar avea un accent britanic, familiar.

Khamisi se simți ridicat uşor şi sprijinit de nişte perne. Vederea i se stabiliză. Încăperea, o colibă de chirpici, era întunecată, însă raze de lumină dureroasă pătrundeau pe la marginile ferestrelor acoperite şi pe lângă rogojina care servea drept uşă. Acoperişul era împodobit cu obiecte de ceramică viu colorate, piei de animale şi pene prinse pe sfori. Camera mirosea ciudat. I se vârî ceva sub nas. Mirosul puternic şi greţos de amoniac îl făcu să-şi dea capul pe spate.

Instinctiv, încercă să dea din mâini. Văzu că în brațul drept avea o perfuzie legată la o pungă de lichid gălbui. Cineva îi prinse brațele.

Într-o parte, şamanul, cu pieptul dezgolit şi cu o coroană din pene pe cap, îi sprijini umărul. El fusese cel care rostise incantația şi-i fluturase o pană de vultur deasupra feței, ca să țină la distanță hienele morții.

De cealaltă, dr. Paula Kane îi luă brațul, băgându-i-l la loc sub pătură. De sudoare, materialul subțire i se lipise de piele.

— Unde… ce…? îi răsună vocea gâjâit.

— Apă! ordonă Paula.

Cea de-a treia persoană din încăpere se supuse, un zulus bătrân, adus de spate. Îi întinse o gamelă de tablă.

— Poți s-o ții? întrebă Paula.

Khamisi dădu din cap, simțind că-i revin oarecum puterile. Luă recipientul şi sorbi apa călduță, dându-şi drumul la limba împleticită şi amintiri. Bătrânul care-i dăduse să bea… fusese în casa lui Khamisi.

Inima începu să-i bată mai tare. Ridică mâna cealaltă, cea cu perfuzia şi şi-o duse la gât. Acolo avea un pansament. Acum îşi amintea tot. Săgeata din colți de şarpe. Mamba neagră. Înscenarea că ar fi fost ucis de un şarpe.

— Ce s-a întâmplat?

Bătrânul îi completă spațiile goale. Khamisi îl recunoscu: era bătrânul care susținuse că văzuse o *ukufa* în parc cu cinci luni în urmă. La momentul respectiv nu-l crezuse nimeni, nici măcar

Khamisi.

— Am auzit ce s-a întâmplat cu doamna doctor.

Dădu din cap compătimitor înspre Paula.

— Şi am auzit ce spui că ai văzut. Oamenii vorbesc. Vin la tine acasă să vorbesc cu tine. Dar tu nu acasă. Aşa aştept. Alţii vin, aşa că mă ascund. Taie un şarpe. Mamba. Magie neagră. Stau ascuns.

Khamisi închise ochii amintindu-şi. Venise acasă, cineva trăsese cu săgeata în el şi-l lăsaseră să moară. Însă atacatorii nu ştiuseră că în spate se ascunsese un om.

— Ies afară, continuă bătrânul. Chem ceilalţi. Pe furiş te luăm cu noi.

Paula Kane încheie povestea.

— Te-am adus aici, spuse ea. Otrava aproape că te-a omorât, dar leacurile – şi moderne şi vechi – au reuşit să te salveze. Ai scăpat ca prin urechile acului.

Khamisi aruncă o privire la punga de care era prinsă perfuzia şi apoi la şaman.

— Mulţumesc.

— Te simţi în stare să mergi? întrebă Paula. Ar trebui să-ţi pui membrele în mişcare. Otrava afectează sistemul circulator.

Ajutat de şaman, Khamisi se ridică, ţinându-şi stânjenit pătura udă de transpiraţie în jurul mijlocului. Îl duseră la uşă. La primii paşi se simţi slab ca un copil care învaţă să meargă, însă o senzaţie fragilă de putere îl copleşi imediat.

Rogojina din cadrul uşii se dădu la o parte.

Lumina şi căldura zilei pătrunseră înăuntru orbindu-l şi arzându-i pielea.

Era după-amiază, se gândi el. Soarele se afla undeva în vest.

Ferindu-şi ochii, păşi afară.

Recunoscu micuţul sat zulus. Se afla la marginea rezervaţiei naturale Hluhluwe-Umfolozi. Nu departe de locul unde găsiseră rinocerul şi unde fusese atacată dr. Fairfield.

Khamisi se uită la Paula Kane. Femeia stătea cu braţele încrucişate şi cu o expresie istovită pe chip.

— A fost paznicul-şef, spuse Khamisi.

Nu avea nici un dubiu.

— A vrut să-mi închidă gura.

— Ca să nu vorbeşti despre moartea Marciei. Despre ce-ai văzut tu.

El dădu din cap.

— Ce-ai vă…?

O întrerupse zgomotul puternic al unui elicopter cu două motoare care trecu pe deasupra lor la joasă înălțime. Din cauza elicelor, tufişuri şi crengi de copaci zburară care încotro. Rogojinile se ridicară de pe uşi ca şi cum ar fi încercat să-i facă semn să plece musafirului nepoftit.

Aparatul de zbor goni mai departe, trecând foarte jos deasupra savanei.

Khamisi îl urmări cu privirea. Nu era vreo rablă care aducea turişti.

Lângă el, Paula ridicase un binoclu Bushnell, urmărind elicopterul.

Acesta merse mai departe, apoi se pregăti de aterizare. Khamisi mai făcu un pas înainte.

Paula îi întinse binoclul.

— Toată ziua au venit şi au plecat elicoptere.

Khamisi ridică binoclul. Lumea deveni mai mare şi mai clară. Văzu elicopterul cu două motoare depăşind bariera unui gard de doi metri şi jumătate. Marca granița domeniului Waalenberg. Elicopterul dispăru în spatele lui.

— Ceva i-a făcut să intre în starea asta de agitație, spuse Paula.

Khamisi simți cum i se face pielea de găină.

Mişcă lentilele binoclului, fixând mai bine gardul. Vechile porți, rareori folosite, erau închise. Recunoscu vechiul blazon al familiei, gravat în filigran de argint pe porți. Coroana şi Crucea Waalenberg.

PARTEA A TREIA

11
DEMONUL DIN MAŞINĂRIE

12.33 A.M.
ÎN AVION DEASUPRA OCEANULUI INDIAN

— Eu şi căpitanul Bryant vom face tot ce ne stă în putință să investigăm familia Waalenberg de aici, din Washington, spuse Logan Gregory la telefon.

Painter purta o cască în ureche de care atârna un microfon. Trebuia să aibă mâinile libere pentru a cerceta muntele de hârtii pe care Logan le trimisese prin fax în tabăra lor din Katmandu. Acestea conțineau tot ce se ştia despre clanul Waalenberg: istoria familiei, rapoartele financiare, legăturile internaționale, chiar şi bârfele şi zvonurile care circulau la adresa lor.

Deasupra teancului de hârtii se afla o fotografie uşor înceţoşată: un bărbat şi o femeie coborând dintr-o limuzină. Gray Pierce făcuse fotografia aceea dintr-un apartament de hotel înainte de începerea unei licitații. Supravegherea digitală confirmase evaluarea lui Logan. Tatuajul avea legătură cu clanul Waalenberg. Persoanele din fotografie erau Isaak şi Ischke Waalenberg, gemeni, cei mai tineri moştenitori ai averii familiei, avere ce rivaliza cu produsul intern brut al celor mai multe state.

Însă, ce era mai important, Painter recunoscu tenul palid şi părul blond, aproape alb. Gemenii erau mai mult decât nişte simpli moştenitori. Erau *Sonnekonige.* La fel ca Gunther şi ca asasina din castelul din munți.

Painter aruncă o privire spre partea din față a cabinei Gulfstreamului.

Gunther dormea întins de-a curmezişul pe o sofa, cu picioarele atârnându-i peste margine. Soră-sa, Anna, stătea pe un scaun în apropiere, cu o grămadă de hârtii în poală, la fel de multe ca şi cele din fața lui Painter. Cei doi erau supravegheați de maiorul Brooks şi doi US Rangers înarmați. Acum rolurile se inversaseră. Cei care-i capturaseră se transformaseră ei înşişi în prizonieri. Însă, în ciuda schimbării poziției de putere, de fapt nimic nu se modificase în relația dintre ei. Anna avea nevoie de relațiile şi suportul logistic

pe care i-l putea oferi Painter, iar Painter avea nevoie de cunoştinţele despre Clopot ale Annei şi de tot fundamentul ştiinţific pe care se baza acesta. După cum afirmase Anna mai devreme, „Când toate astea se vor sfârşi, vom putea să desluşim chestiunile legate de legalitate şi responsabilitate”.

Logan îl întrerupse din reverie:

— Eu şi Kat am stabilit o întâlnire matinală la Ambasada Republicii Sud-Africane. Vom vedea dacă asta va reuşi să arunce o oarecare lumină asupra acestei familii izolate despre care nu se ştiu prea multe.

Şi *izolată* era puţin spus. Waalenberg era un fel de familie Kennedy a Africii de Sud: bogaţi, feroce, proprietari ai unui domeniu de mărimea statului Rhode Island chiar lângă Johannesburg. Deşi mai deţineau proprietăţi întinse şi în alte părţi, familia Waalenberg rareori se îndepărta de domeniul lor principal.

Painter ridică fotografia digitală.

O familie de *Sonnekonige.*

Cum aveau din ce în ce mai puţin timp la dispoziţie, nu putea exista decât un loc în care să se ascundă un al doilea Clopot. Undeva pe acel domeniu.

— Un agent britanic vă va întâmpina când aterizaţi în Johannesburg. MI5 stă cu ochii pe familia Waalenberg de mulţi ani – urmărind anumite tranzacţii neobişnuite – însă nu au fost capabili să străpungă zidul lor de intimitate şi discreţie.

Ceea ce nu era de mirare, de vreme ce familia Waalenberg deţinea practic întreaga ţară, gândi Painter.

— Acesta vă va oferi sprijin la nivel local şi elemente de detaliu privind situaţia de la faţa locului, încheie Logan. Veţi primi mai multe informaţii înainte de aterizare, peste trei ore.

— Foarte bine.

Painter se holba în continuare la fotografie.

— Dar Gray şi Monk?

— Au dispărut din peisaj. Le-am găsit maşina parcată la aeroportul din Frankfurt.

Frankfurt? Nu avea nici o noimă. Oraşul era un important nod aerian internaţional, însă Gray avea deja la dispoziţie un avion special, mai rapid decât orice alt aparat de zbor.

— Şi nu aţi primit nici o veste de la el?

— Nu, domnule. Avem toate canalele deschise şi aşteptăm.

Chestiunea era cu siguranţă îngrijorătoare.

Frecându-şi fruntea pentru a alina cât de cât durerea ascuțită pe care nici măcar codeina nu o putuse domoli, Painter se concentră asupra zumzăitului avionului care naviga pe cerul întunecat. Ce se întâmplase cu Gray? Nu existau decât puține variante: se ascunsese undeva, fusese luat prizonier sau fusese ucis. Unde era?

— Caută şi-n gaură de şarpe, Logan.

— Am luat deja măsuri în acest sens. Să sperăm că până veți ajunge la Johannesburg o să am mai multe noutăți şi în privința aceasta.

— Tu dormi vreodată, Logan?

— E un Starbucks la colț, domnule. Mai bine zis, la *fiecare* colț.

Un zâmbet amuzat şi obosit îi însoți spusele.

— Dar dumneavoastră, domnule?

El trăsese un pui de somn în Katmandu. În acest timp se făcuseră pregătirile de plecare şi fuseseră stinse focurile – atât la propriu, cât şi la figurat, din punct de vedere politic – în Nepal. Zăboviseră prea mult în Katmandu.

— Rezist foarte bine, Logan. Nu există nici un motiv de îngrijorare.

Absolut.

Painter făcu un gest liniştitor, dar inconştient îşi trecu degetul mare peste carnea palidă şi aspră care fusese patul unghial al degetului lui inelar. Simțea furnicături în toate degetele, chiar şi în cele de la picioare. Logan încercase să-l convingă să se întoarcă cu avionul la Washington, să-şi facă analize la Johns Hopkins, însă Painter era de părere că grupul Annei deținea mult mai multe cunoştințe în privința acestei boli deosebite. „Probleme la nivel cuantic." Nu exista nici un tratament convențional care să-l ajute. Pentru a încetini boala, aveau nevoie de un alt Clopot funcțional. Potrivit Annei, un tratament periodic cu expunere la radiațiile Clopotului în condiții controlate ar fi putut să le ofere ani de viață în locul celor câteva zile rămase. „Şi poate că, pe parcurs, se putea obține chiar un remediu care să-i vindece", încheiase Anna cu speranță în glas.

Dar mai întâi aveau nevoie de un alt Clopot.

Şi de mai multe informații.

O voce din spatele lui îl făcu să tresară.

— Cred că ar trebui să stăm de vorbă cu Anna, spuse Lisa, ca şi cum i-ar fi citit gândurile.

Painter se întoarse. Credea că Lisa adormise în spate. Ea însă se

spălase, se aranjase şi acum stătea rezemată de spătarul scaunului lui, îmbrăcată în pantaloni kaki şi cu o bluză crem.

Îl studia cu o privire rece, acră, de profesionist.

— Arăți ca dracu', concluzionă ea.

— Frumoase vorbe cu care să trezeşti pe cineva, răspunse el ridicându-se să se dezmorțească.

Avionul se zgâlțâi şi se cufundă în întuneric. Lisa îl apucă de braț şi-l ținu strâns. Se făcu din nou lumină. Nu se întâmplase nimic, totul fusese doar în mintea lui.

— Promite-mi că mai dormi puțin înainte să aterizăm, spuse ea strângându-i cotul ca şi cum nu ar fi acceptat nici un fel de scuze.

— Dacă am timp – *auuu!*

Strânsoarea ei devenise de fier.

— Bine, promit, se resemnă el.

Strânsoarea slăbi. Ea dădu din cap înspre Anna. Femeia era aplecată asupra unui teanc de facturi şi verifica toate notele de plată care fuseseră trimise la domeniul Waalenberg. Căuta orice ar fi putut indica faptul că familia Waalenberg achiziționase substanțe care ar fi avut de-a face cu menținerea în funcțiune a unui Clopot.

— Vreau să aflu mai multe despre modul în care funcționează Clopotul, spuse Lisa. Despre teoriile fundamentale pe care se bazează. Dacă boala provoacă afecțiuni cuantice, trebuie să înțelegem cum şi de ce. Ea şi Gunther sunt singurii supraviețuitori de la *Granitschloff.* Mă îndoiesc că Gunther are habar despre elementele de detaliu din spatele proiectului Clopotului.

Painter încuviință din cap.

— E mai degrabă un câine de pază decât un savant.

Ca şi cum ar fi vrut să-i confirme spusele, dinspre bărbat se auzi un sforăit puternic.

— Toate cunoştințele care mai există despre Clopot se află în capul Annei. Dacă mintea ei o ia razna…

Aveau să piardă tot.

— Trebuie să obținem informațiile înainte să se întâmple asta, căzu de acord şi Painter.

Ochii Lisei îi întâlniră pe ai lui. Nu-şi ascundea gândurile. I se citeau cu uşurință pe față. Îşi aminti momentul în care ea urcase în avion în Katmandu. Istovită, înfrigurată, pe punctul de a ceda, nu ezitase nici un moment să-l urmeze. Înțelesese. Ca şi acum.

Nu numai mintea şi memoria Annei erau în pericol.

La fel era şi Painter.

O singură persoană urmărise toată această situație de la început, o persoană cu pregătire medicală şi minte ascuțită, al cărei creier nu fusese afectat de boală. La castel, Lisa şi Anna purtaseră discuții lungi. Unde mai pui că Lisa îşi făcuse o idee despre bogăția de cunoştințe cuprinse în biblioteca Annei. Cine putea spune ce fapt mărunt se putea dovedi critic pentru a face diferența dintre succes şi eşec?

Lisa înțelesese.

Nu fusese nevoie de nici o discuție în Katmandu.

Pur şi simplu se urcase în avion.

Mâna Lisei alunecă de pe cotul lui şi se strecură în mâna lui. Îi strânse degetele şi făcu semn înspre Anna.

— Hai să vedem ce are-n cap.

— Ca să înțelegeți cum funcționează Clopotul, explică Anna, trebuie mai întâi să înțelegeți teoria cuantică.

Lisa o studie pe nemțoaică. Avea pupilele dilatate de la codeină. Lua prea multă. Degetele Annei tremurau uşor. Îşi ținea strâns ochelarii de citit cu ambele mâini ca şi cum ar fi fost o ancoră. Se retrăseseră în partea din spate a avionului. Gunther dormea în continuare în față, sub pază.

— Nu cred că avem timp să trecem prin tot programul de pregătire doctorală, spuse Painter.

— *Naturlich.* Trebuie înțelese doar trei principii.

Anna dădu drumul ochelarilor pentru a putea ridica un deget.

— Mai întâi, trebuie să înțelegem că odată ce materia este descompusă la nivel subatomic – în electroni, protoni şi neutroni – legile clasice ale universului încep să nu se mai aplice. Max Planck a descoperit că electronii, protonii şi neutronii se comportă atât ca particule, *cât şi* ca unde. Ceea ce pare ciudat şi cumva contradictoriu. Particulele au orbite şi culoare distincte, în timp ce undele sunt mai difuze, mai puțin distincte, fără coordonate specifice.

— Şi aceste particule subatomice se comportă ca ambele? întrebă Lisa.

— Acestea au *potențialul* de a fi fie o undă, fie o particulă, spuse Anna. Ceea ce ne aduce la următorul punct. Principiul incertitudinii al lui Heisenberg.

Lisa ştia câte ceva despre asta şi, în plus, mai citise câte ceva în laboratorul Annei.

— Teoria de bază a lui Heisenberg este aceea că nimic nu este

sigur până poate fi observat, spuse ea. Însă nu înțeleg ce are a face asta cu electronii, protonii şi neutronii.

— Cel mai bun exemplu al principiului lui Heisenberg este pisica lui Schrodinger, răspunse Anna. Dacă pui o pisică într-o cutie sigilată legată la un dispozitiv, acesta poate să o otrăvească în orice moment. S-o laşi în voia sorții, pur şi simplu. Să trăiască sau să moară. Heisenberg ne spune că în situația asta, atâta timp cât cutia este închisă, pisica este *potențial* atât moartă, *cât fi* vie. Abia când cineva deschide cutia şi se uită înăuntru se poate spune că realitatea se dovedeşte a fi o stare sau cealaltă. Moartă *sau* vie.

— Sună mai degrabă ca o constatare filosofică decât ştiințifică, spuse Lisa.

— Poate, când este vorba despre o pisică. Însă s-a dovedit adevărat la nivel subatomic.

— Dovedit? Cum? întrebă Painter.

Stătuse liniştit până atunci, tăcând şi lăsând-o pe Lisa să pună întrebările. Ştia multe dintre lucrurile acestea, însă voia ca Lisa să primească toate informațiile de care avea nevoie.

— Prin clasicul test cu două fante înguste. Ceea ce ne aduce la al treilea punct de interes.

Luă două bucăți de hârtie, desenă două deschizături înguste pe una dintre ele şi le ținu ridicate una în spatele celeilalte.

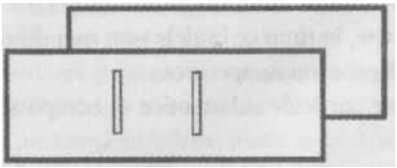

— Ceea ce vă voi spune acum o să vă pară ciudat şi împotriva bunului-simț... Să presupunem că această bucată de hârtie ar fi un perete de beton şi cele două deschizături ar fi două ferestre. Dacă ai lua un pistol şi ai trage înspre ambele deschizături, ai obține un anumit tipar de urme de gloanțe pe zidul din spate. Cam aşa.

Luă a doua bucată de hârtie şi făcu nişte punctulețe pe ea.

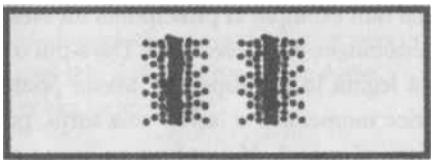

— Să numim asta „Modelul de difracție A”. Modul în care gloanțele sau particulele ar trece prin deschizăturile acestea înguste.

Lisa dădu din cap.

— OK.

— Apoi, în loc de gloanțe, să fixăm un reflector asupra zidului astfel încât lumina să treacă prin ambele deschizături. Fiindcă lumina călătoreşte sub formă de unde, vom obține un tipar diferit pe peretele din spate.

Desenă un model cu benzi luminoase şi întunecoase pe o altă bucată de hârtie.

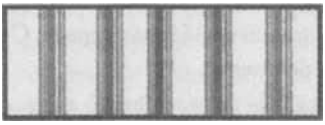

— Acest tipar se datorează faptului că undele de lumină trec prin fereastra din stânga şi cea din dreapta fără a interfera unele cu celelalte. Aşa că hai să numim asta „Modelul de interferență B”… care este determinat de unde.

— Am înțeles, spuse Lisa fără să fie sigură unde voia ea să ajungă cu toate astea.

Anna ridică cele două modele.

— Acum, să zicem că luăm un pistol cu electroni şi tragem o singură rundă de electroni prin cele două deschizături. Ce fel de tipar vei obține?

— De vreme ce tragi cu electronii ca şi cum ai trage cu nişte gloanțe, îmi închipui că Modelul de difracție A.

Lisa arătă prima imagine.

— De fapt, în testele de laborator se obține al doilea. Modelul de interferență B.

Lisa se gândi puțin.

— Tiparul undelor. Deci electronii ies probabil dintr-un pistol, să zicem, nu ca nişte gloanțe, ci *ca o lumină.* Cum iese lumina dintr-o lanternă, circulă sub formă de unde şi creează Tiparul B.

— Corect.

— Deci electronii se mişcă la fel ca undele.

— Da. *Însă* numai atunci când nu este nimeni de față în momentul în care electronii trec prin deschizături.

— Nu înțeleg.

— Într-un alt experiment, savanții au pus un mic dispozitiv sonor la una dintre fante. Acesta scotea un sunet de fiecare dată când detecta un electron trecând prin ea, măsurând sau observând culoarul urmat de electron. Care a fost tiparul obținut de partea cealaltă când dispozitivul a fost pornit?

— N-avea de ce să se schimbe, nu?

— În lumea normală ai dreptate. Însă *nu* şi în lumea subatomică. În momentul în care dispozitivul a fost pornit, modelul s-a transformat în Modelul de difracție A.

— Deci simplul act de măsurare a schimbat tiparul?

— Exact cum preconizase Heisenberg. Deşi ar putea părea imposibil, este adevărat. A fost verificat de zeci şi zeci de ori. Electronii există într-o stare constantă de unde şi particule până în momentul în care apare ceva care să efectueze măsurători ale electronului. Simplul act de măsurare a electronului îl *forțează* să eşueze într-o realitate sau în alta.

Lisa încercă să-şi imagineze o lume subatomică, unde totul se afla într-o stare constantă de *potențial.* Nu avea nici un sens.

— Dacă particulele subatomice formează atomi, întrebă Lisa şi atomii formează lumea aşa cum o ştim, simțim şi pipăim noi, atunci unde se află linia de demarcație dintre lumea iluzorie a mecanicii cuantice şi lumea noastră reală?

— Încă o dată, singura modalitate prin care potențialul poate să *eşueze* este dacă apare ceva care să-l măsoare. Astfel de instrumente de măsură se găsesc peste tot în mediul înconjurător. Poate fi o particulă care se loveşte de alta, un foton de lumină care întâlneşte ceva. În mod constant, mediul înconjurător *măsoară* lumea subatomică, silind potențialul să eşueze în realitatea concretă. Uită-te la mâinile tale, de exemplu. La nivel cuantic, particulele subatomice care formează atomii tăi se manifestă în concordanță cu regulile neclare ale mecanicii cuantice, însă se extind în afară, în lumea miliardelor de atomi care îți alcătuiesc unghia. Acei atomi se lovesc unii de alții, se izbesc, interacționează – măsurându-se unii pe alții – forțând potențialul să se transforme într-o realitate fixă.

— Bine…

Probabil Anna detectase nota de scepticism din vocea ei.

— Ştiu că e bizar, însă acesta e doar un simplu aspect al universului ascuns al teoriei cuantice. Voi sări peste concepte cum ar fi influența unui obiect asupra altuia aflat la distanță, tunelul timpului şi universuri multiple.

Painter dădu din cap.

— Da, astea sunt extrem de ciudate.

— Însă ceea ce trebuie să înțelegeți sunt aceste trei puncte, spune Anna numărându-le pe degete. Particulele subatomice există într-o stare cuantică de potențial. Pentru a face acest potențial să eşueze într-o formă sau alta e nevoie de un instrument de măsură. Şi *mediul înconjurător* este cel care realizează în mod constant aceste măsurători pentru a ne fixa realitatea.

Lisa ridică mâna, declarându-se mulțumită pentru moment.

— Dar ce au de-a face toate astea cu Clopotul? Când eram în bibliotecă, ai spus ceva despre o aşa numită *evoluție cuantică.*

— Exact, spuse Anna. Ce e ADN-ul? Nimic altceva decât o maşină de proteine, *ja?* Care produce toate blocurile de celule de bază, tot ceea ce înseamnă trupul.

— Asta dacă simplificăm totul.

— Să simplificăm şi mai mult. Nu se poate spune despre ADN că este pur şi simplu un cod genetic prins în legături chimice? Şi ce rupe aceste legături pornind şi oprind genele?

Lisa reveni la noțiunile de chimie elementară.

— Mişcarea electronilor şi a protonilor.

— Iar aceste particule subatomice respectă ce fel de reguli, pe cele clasice sau pe cele cuantice?

— Pe cele cuantice.

— Deci dacă un proton ar putea fi în două locuri – A sau B – pornind sau oprind o genă – care ar fi locul în care s-ar găsi?

Lisa îngustă ochii.

— Dacă are potențialul de a fi în ambele locuri, atunci *este* în ambele locuri. Gena este atât pornită, *cât şi* oprită. Până când ceva o măsoară.

— Şi ce o măsoară?

— Mediul înconjurător.

— Şi mediul înconjurător al unei gene este…?

Lisa făcu ochii mari.

— Molecula de ADN însăşi.

O încuviințare din cap şi un zâmbet.

— La nivelul său de bază, celula vie acționează ca şi cum ar fi propriul instrument cuantic de măsură. Iar adevăratul motor al evoluției se află tocmai în această măsurătoare celulară constantă. Aşa se explică de ce mutațiile *nu* apar la întâmplare. De ce evoluția se petrece într-un ritm mai rapid decât ar face-o la voia întâmplării.

— Stai puțin, spuse Lisa. Va trebui să-mi dai mai multe detalii aici.

— Hai să luăm un exemplu în cazul ăsta. Ții minte bacteriile alea care nu puteau digera lactoza – cum atunci când erau pe punctul de a muri de foame şi li se oferea numai lactoză sufereau mutații extraordinar de rapide pentru a dezvolta o enzimă care putea digera lactoză. Şi asta când existau şanse infinitezimale să o facă.

Anna ridică o sprânceană.

— Poți explica asta acum? Folosind cele trei principii cuantice? În special dacă îți spun că această mutație benefică nu avea nevoie decât de mişcarea unui singur proton dintr-un loc în altul.

Lisa era dispusă să încerce.

— Bine, dacă protonul putea fi în ambele locuri, atunci teoria cuantică spune că protonul *era* în ambele locuri. Deci gena suferise *şi nu* suferise mutația. Era ținută în starea de potențial între ambele.

Anna dădu din cap.

— Continuă.

— Apoi celula, acționând ca un instrument cuantic de măsură, avea să forțeze ADN-ul să eşueze de-o parte a barierei sau de cealaltă. Sa sufere mutația sau să nu o sufere. Şi pentru că celula este vie şi este influențată de mediul înconjurător, a modificat scara sfidând întâmplarea pentru a produce mutația benefică.

— Ceea ce savanții numesc acum mutație de adaptare. Mediul a influențat celula, celula a influențat ADN-ul şi a avut loc mutația de care a beneficiat celula. Toate puse în mişcare de mecanica lumii cuantice.

Lisa începu să întrezărească unde voia femeia să ajungă cu toate acestea. Anna folosise termenul „proiect inteligent” în discuția anterioară. Femeia chiar răspunsese şi la întrebarea legată de *cine* credea ea că se afla în spatele acestei inteligențe.

„Noi.”

Acum Lisa înțelegea. Celulele *noastre* sunt cele care direcționează evoluția, răspunzând condițiilor pe care le impune mediul înconjurător şi schimbând potențialul din ADN pentru a se potrivi mai bine la mediu. Selecția darwiniană intra apoi în scenă pentru a conserva aceste modificări.

— Însă ceea ce este şi mai important, spuse Anna, pe un ton din ce în ce mai răspicat, mecanica cuantică explică modul în care a apărut *prima* scânteie de viață. Ți-aduci aminte de cât de puțin

probabil era ca acea primă proteină capabilă să se reproducă să se fi format în supa primordială? În lumea cuantică, întâmplarea este total eliminată din ecuație. Prima proteină capabilă să se reproducă s-a format pentru că din haos a apărut ordinea. Capacitatea sa de a măsura şi de a face să se schimbe potențialul cuantic a învins mişcările de izbire şi lovire la întâmplare care avuseseră loc în supa primordială. Viața a început pentru că a fost un instrument cuantic de măsură *mai bun.*

— Şi Dumnezeu nu a avut nimic de-a face cu asta? spuse Lisa, repetând o întrebare pe care Anna i-o pusese prima oară… cândva, demult, i se părea cu zeci de ani în urmă.

Anna îşi duse palma la frunte cu degetele tremurând. Ochii i se închideau de crispare. Se uită lung pe geam cu o expresie îndurerată. Vorbi cu o voce aproape prea stinsă pentru a fi auzită.

— N-am spus nici asta… modul cum pui problema este greşit, direcția în care cauți nu e cea bună.

Lisa o lăsă baltă. Îşi dădea seama că Anna era prea istovită ca să continue. Cu toții aveau nevoie de somn. Însă mai era o întrebare care trebuia pusă.

— Clopotul? vru să ştie Lisa. Ce face?

Anna îşi coborî mâna şi se uită lung întâi la Painter şi apoi la Lisa.

— Clopotul este cel mai performant, cel mai important instrument cuantic de măsură.

Lisa îşi ținu respirația, gândindu-se la ce spusese Anna.

Deşi istovită, expresia de pe chipul Annei se transformă în ceva care aducea cu încrâncenarea. Era greu de descifrat ce voia să transmită: mândria, justificarea, credința… dar şi destulă frică.

— Câmpul produs de Clopot – dacă ar putea fi controlat – are capacitatea nu numai de a face ADN-ul *să evolueze* până la perfecțiune, ci şi de a imprima această mişcare întregii omeniri.

— Dar noi? interveni Painter mişcându-se.

Din expresia de pe chipul lui reieşea că nu fusese câtuşi de puțin impresionat de ardoarea ei.

— Eu şi cu tine? Cum se poate spune că ceea ce ni se întâmplă are ceva de-a face cu perfecțiunea?

Ardoarea din privirea Annei se stinse de epuizare, nemaifiind în stare să argumenteze.

— Pentru că la fel cum Clopotul deține potențialul de a evolua, în undele sale cuantice pândeşte şi reversul.

— Reversul?

— Boala care ne afectează celulele. Anna privi într-o parte. Nu e vorba numai despre o degenerare… e chiar o *involuție.*

Painter se uită la ea înlemnit.

Cuvintele ei se transformară în şoapte răguşite.

— Trupurile noastre încearcă să se întoarcă la mocirla primordială din care am apărut.

5.05 A.M.
AFRICA DE SUD

Îl treziră maimuțele.

„Maimuțele?"

Ciudățenia îl şocă, scoțându-l din starea de somnolență profundă şi făcându-l să devină imediat vigilent. Gray se împinse în sus. Memoria îi reveni pe măsură ce încerca să-şi dea seama ce se petrecea înjur.

Era în viață.

Într-o celulă.

Îşi aminti de gaz, de muzeul Wewelsburg, de minciună. Arsese Biblia lui Darwin, susținând că ea conținea un secret de care numai grupul său avea cunoştință. Sperase că avertismentul acesta avea să cântărească mai greu decât răzbunarea. După câte se părea, nu se înşelase. El era în viață. Însă unde erau ceilalți? Monk, Fiona şi Ryan?

Gray îşi cercetă celula. Era una obişnuită, cu minimul necesar. Un pat de campanie, o toaletă, o despărțituri! Pentru duşul deschis, fără paravan. Nici o fereastră. La uşă erau gratii groase de doi centimetri şi jumătate. Se deschidea într-un coridor luminat de tuburi de neon prinse de tavan. Gray le examină. Cineva îl dezbrăcase până la piele, însă un teanc de haine împăturite cu grijă fusese pus pe un scaun prins în şuruburi de piciorul patului.

Aruncă pătura într-o parte şi se ridică în picioare. Era amețit, însă după câteva guri de aer îşi recăpătă echilibrul. Starea de greață continua să persiste. Îşi simțea plămânii rugoşi şi grei. Efectele întârziate ale otrăvirii.

Gray mai simțea şi o durere profundă în partea interioară a coapsei. Pipăi cu degetul o vânătaie mare cât un pumn într-o parte. Simți nişte înțepături ca de ac în locul care începea să se vindece. Mai avea şi un leucoplast lipit de dosul palmei stângi. De la o perfuzie? După toate aparențele, cineva îl tratase, salvându-i

viața.

În depărtare auzi alte urlete şi răgete.

Maimuțe sălbatice.

Nu era zgomotul unor animale aflate în cuşti.

Părea mai degrabă trezirea la viață a lumii, a naturii.

Însă ce lume? Aerul era mai uscat, mai cald şi mirosea mai mult a mosc. Era într-o zonă cu altă climă. Poate undeva în Africa. Cât timp fusese inconştient? Nu-i lăsaseră ceasul de la mână ca să vadă ce oră era, nemaivorbind de *ce zi,* însă simțea că nu trecuse mai mult de o zi. După barba țepoasă de pe față, se părea că trăsese un pui zdravăn de somn.

Păşi spre intrare şi întinse mâna spre grămada de haine.

Mişcarea sa atrase atenția cuiva.

Chiar pe partea cealaltă a holului, Monk păşi spre uşa cu gratii a celulei opuse. Gray se simți cuprins de un val de uşurare descoperindu-şi partenerul în viață.

— Slavă Domnului… şopti el.

— Eşti OK?

— Năuc… şi mă dor toate alea.

Monk era deja îmbrăcat, purtând acelaşi model de salopetă albă cum îi fusese lăsată şi lui. Gray se îmbrăcă şi el.

Monk îşi ridică brațul stâng, dezvelindu-şi ciotul şi implanturile de biocontact din titaniu care în mod normal făceau legătura între proteza lui Monk şi brațul său.

— Nemernicii mi-au luat până şi nenorocita aia de mână.

Proteza lipsă a lui Monk reprezenta ultima lor grijă. De fapt, asta era posibil să fie în avantajul lor. Însă mai întâi de toate…

— Fiona şi Ryan?

— Habar n-am. Ar putea fi într-o altă celulă de-aici… sau complet în altă parte.

„Sau morți", adăugă Gray în minte.

— Şi-acum ce facem, şefu'? întrebă Monk.

— Nu prea avem de ales. Aşteptăm ca persoanele care ne-au capturat să facă prima mişcare. E clar că vor să ştie ce informații deținem. O să vedem ce putem să obținem cu informațiile alea.

Monk dădu din cap aprobator. Ştia că Gray mersese la cacealma la castel, însă trucul trebuia să fie susținut. Celulele era posibil să fie sub supraveghere.

Parcă dovedind asta, o uşă se deschise cu zgomot la capătul holului.

Mai mulți paşi se apropiară de ei. Un grup de bărbați.

Le apărură imediat în câmpul vizual: un grup de paznici îmbrăcați în uniforme de camuflaj verde şi negru, conduşi de bărbatul înalt cu păr blond-deschis, aproape alb, cumpărătorul de la licitație. Era la fel de spilcuit ca de obicei: în pantaloni negri de stofa cu țesătură diagonală şi cămaşă de în călcată, cu mocasini albi din piele şi un cardigan alb din caşmir. Arăta îmbrăcat ca pentru o petrecere în aer liber.

Era însoțit de zece paznici. Aceştia se împărțiră în două grupuri, îndreptându-se spre fiecare din celule. Gray şi Monk fură scoşi afară, desculți, cu mâinile legate la spate cu legături de plastic.

Şeful păşi în fața lor.

Ochii lui albaştri erau ațintiți ca două săgeți de gheață asupra lui Gray.

— Bună dimineața, spuse el destul de înțepat şi puțin teatral, ca şi cum ar fi fost sensibil la camerele de luat vederi din hol, ştiind că este urmărit. Bunicul meu solicită o întrevedere cu dumneavoastră.

În ciuda politeții, fiecare cuvânt mustea de o furie oarbă, o promisiune nerostită a suferinței care avea să urmeze. Bărbatului nu i se îngăduise să-i ucidă, iar acum nu făcea altceva decât să aştepte momentul potrivit. Însă care era oare adevăratul motiv al furiei sale? Moartea fratelui său... sau faptul că Gray fusese mai deştept decât el la castel? Orice-ar fi fost, în spatele hainelor luxoase şi al manierelor cultivate se ascundea ceva de fiară.

— Pe aici, spuse el şi se întoarse.

Conduse din nou grupul de-a lungul holului, cu Gray şi Monk în urma sa. În timp ce se deplasau, Gray cercetă celulele de pe ambele părți. Erau goale. Nici urmă de Fiona sau de Ryan. Oare mai erau în viață?

Holul se încheia cu trei trepte care duceau în sus la o uşă masivă de oțel de exterior.

Era deschisă şi păzită.

Gray ieşi din zona cu celule, atât de albă şi de rece, iar afară dădu peste un ținut de basm, întunecat şi verde. Coronamentul junglei se înălța foarte sus, de jur împrejur şi peste tot atârnau liane lungi şi spinoase şi orhidee înflorite. Frunzişul dens ascundea cerul. Cu toate acestea Gray ştia că trebuia să fie dimineața devreme, cu mult înainte de răsăritul soarelui. În față, stâlpi negri de iluminat din epoca victoriană marcau potecile din această junglă sălbatică. Păsările ciripeau şi cârâiau zgomotos. Insectele bâzâiau şi zumzăiau. Undeva sus, în bolta înfrunzită, o

singură maimuță ascunsă îi salută cu un strigăt sacadat şi gâtuit. Izbucnirea ei trezi o pasăre cu pene strălucitoare şi o făcu să dea din aripi prin ramurile de mai jos.

— Africa, murmură Monk în barbă. Cel puțin zona subsahariană. Poate ecuatorială.

Gray încuviință. Bănuia că probabil era dimineața zilei imediat următoare. Pierduse între optsprezece şi douăzeci şi patru de ore. Asta putea să-i situeze oriunde în Africa.

Însă unde?

Paznicii îi escortau de-a lungul unei alei acoperite cu pietriş. Gray auzea pasul uşor, măsurat, al unei vietăți masive care dădea la o parte ramurile arborilor de la sol, la câțiva metri de potecă. Însă, chiar şi atât de aproape, conturul său nu putea fi distins. Pădurea le-ar fi oferit o bună acoperire dacă puteau să scape şi să fugă în desiş.

Însă nu se ivi deloc şansa asta. Poteca se termină după numai cincizeci de metri. După alți câțiva paşi, vegetația junglei începu să se răărească vizibil.

Pădurea se deschidea acum înspre o întindere de gazon îngrijit şi luminat, o grădină cu fântâni arteziene şi izvoare curgătoare. Iazuri şi pâraie clipocind. Cascade înspumate. O antilopă cu coarne lungi îşi înalță capul la apariția lor, îngheță pentru o secundă, după care o zbughi şi dispăru la adăpostul pădurii.

Pe cerul senin de deasupra stelele scânteiau; însă spre est, o lumină de un trandafiriu pal anunța apropierea dimineții.

Undeva mai în față, altă apariție îi atrase privirea lui Gray şi îi captă pe deplin atenția.

De cealaltă parte a grădinii se înalța un conac uriaş de şase etaje clădit din piatră şi lemn exotic. Îi amintea de conacul Ahwahnee din Yosemite, însă acesta era mult mai impunător, wagnerian după dimensiuni. Un Versailles în mijlocul pădurii. Probabil se întindea pe vreo patru hectare, înălțându-se într-un amestec de frontoane şi etaje, balcoane şi parapeți. Spre stânga, o seră acoperită din sticlă se proiecta în afară, luminată din interior, strălucind în întunericul de dinaintea mijirii zorilor asemenea unui soare pe punctul de a răsări.

Opulența era amețitoare.

Se îndreptară spre conac, de-a lungul unei poteci de piatră care împărțea în două grădina acvatică şi se arcuia pe deasupra câtorva dintre heleşteie şi pâraie. Un şarpe lung de doi metri se târa de-a lungul unuia dintre podurile de piatră. Neidentificabil până se

ridică şi deschise larg botul.

Cobra regală.

Şarpele rămase pe pod până când bărbatul cu părul blond, aproape alb, rupse o trestie lungă din albia unui pârâu şi îl goni ca pe o pisică neascultătoare. Reptila sâsâi, cu colții dezveliți, însă se trase înapoi, se arcui pe scândurile de lemn şi se scurse în apele întunecate.

Îşi continuară drumul, neperturbați. Gray îşi înălță uşor capul pe măsură ce se apropiau de conac.

Mai observă o altă ciudățenie legată de construcție. De la etajele superioare porneau o serie de poteci dispuse deasupra pădurii – podețe suspendate din şipci de lemn – care le permiteau invitaților familiei să iasă afară de la etajele superioare şi să facă o plimbare prin chiar coronamentul junglei. Podețele aveau la rândul lor lămpi de iluminat aliniate pe toată lungimea lor. Semănau cu o constelație ce se întindea prin jungla întunecată. Gray se învârti în timp ce mergea. Luminile făceau să strălucească tot ce era înjur.

— Uită-te sus, murmură Monk, dând din cap spre stânga.

Sus, pe potecile suspendate, un paznic îi intră încetul cu încetul în câmpul vizual, conturat pe fundalul luminos al unei lămpi, cu puşca pe umăr. Gray aruncă o privire rapidă spre Monk. Acolo unde era unul, cu siguranță mai erau şi alții. Sus, în coronament, se putea ascunde o armată întreagă. Evadarea părea din ce în ce mai puțin posibilă.

În cele din urmă, ajunseră la o serie de trepte care duceau în sus la o verandă largă din lemn în mai multe nuanțe, bine lustruit. Îi aştepta o femeie, sora geamănă a celui care îi escorta, la fel de îngrijit îmbrăcată. Bărbatul o luă înainte, apropiindu-se de ea şi o sărută pe amândoi obrajii.

El i se adresă în olandeză. Deşi nu vorbea fluent această limbă, Gray cunoştea suficient de mult ca să prindă esențialul.

— Ceilalți sunt pregătiți, Ischke? întrebă el.

— Aşteptăm doar aprobarea lui *grootvader,* spuse ea dând din cap spre sera iluminată aflată la capătul opus al verandei. După aceea vânătoarea poate să înceapă.

Gray încercă în zadar să înțeleagă despre ce putea fi vorba, totul era prea confuz însă.

Cu un oftat adânc, bărbatul blond se întoarse la ei, aranjându-şi cu degetul o şuviță de păr.

— Bunicul meu o să vă primească în seră, le spuse ghidul lor, rostind sacadat fiecare cuvânt şi luând-o de-a lungul verandei într-

acolo. Aveți grijă să vorbiți cu el politicos şi cu respect sau o să am personal grijă să suferiți pentru orice gest lipsit de respect.

— Isaak… îl strigă femeia.

El se opri şi se întoarse.

— *Ja,* Ischke?

Ea vorbi din nou în olandeză.

— *De jongen en het meisje?* Ar trebui să-i scoatem acum?

Îi răspunse cu o încuviințare din cap, urmată de un ordin final în olandeză.

Gray îşi traducea această ultimă propoziție, aşa că trebui să fie tras cu forța ca să se mişte. Se uită peste umăr la femeie. Aceasta dispăru rapid în casă.

„De jongen en het meisje."

Băiatul şi fata.

Trebuia să fie vorba de Ryan şi Fiona.

Cei doi erau încă în viață. Gray se consolă puțin la auzul acestei veşti surprinzătoare, însă ultimele cuvinte ale lui Isaak îl îngroziră.

„Dar mai întâi crestați-i puțin."

5.18 A.M.
ÎN AVION DEASUPRA AFRICII

Painter stătea pe scaun cu un pix în mână. Singurul zgomot din avion era sforăitul ocazional al lui Gunther. Bărbatul părea nepăsător față de pericolul care îi pândea. Însă pe de altă parte, Gunther nu suferea de aceleaşi constrângeri ca Anna şi Painter. Deşi toți trei se îndreptau înspre acelaşi rezultat – *involuția* – Anna şi Painter se aflau pe turnanta rapidă.

Neputând să doarmă, Painter trecu încă o dată în revistă istoria clanului Waalenberg, acumulând cât de multe informații despre această familie.

Cunoaşte-ți duşmanul.

Prima oprire a familiei Waalenberg în Africa fusese în Algeria în 1617. Susțineau cu mândrie că arborele lor genealogic mergea până la renumiții şi temuții pirați berberi de pe Coasta Nord-Africană. Primul Waalenberg fusese un marinar responsabil cu intendența, angajat al faimosului pirat Sleyman Reis De Veenboer, care avea o întreagă flotă de corăbii de corsari şi galere pe coasta Algeriei. În cele din urmă, după ce se îmbogăți se de pe urma comerțului cu sclavi, familia Waalenberg se mutase în sud,

stabilindu-se într-o mare colonie olandeză de la Capul Bunei Speranțe. Însă acțiunile lor piratereşti nu se sfârşiseră aici. Doar trecuseră pe țărm. Aici dobândiseră o influență atât de mare în sânul populației imigrante olandeze, încât, atunci când pe teritoriul unde se stabiliseră se descoperise aur, familia Waalenberg profitase cel mai mult. Iar aurul găsit nu fusese deloc puțin. Din Reciful Witwatersrand, un lanț de coline, aflat în apropiere de Johannesburg, provenea patruzeci la sută din producția de aur din lume. Deşi nu era la fel de faimos ca renumitele mine de diamante din De Beerses, aurul din „Recif" reprezenta în continuare unul dintre cele mai valoroase surse de bogăție din lume.

O asemenea avere uriaşă fusese baza pe care familia înființase o dinastie, reuşind să treacă de primul şi de al doilea război bur, precum şi de toate maşinațiunile politice care aveau loc în prezent în Africa de Sud de astăzi. Erau una dintre cele mai bogate familii de pe planetă – cu toate acestea, de câteva generații încoace, membrii familiei Waalenberg ajunseseră să se izoleze din ce în ce mai mult, în special de când erau conduşi de actualul lor cap, Sir Baldric Waalenberg. Şi odată cu dispariția lor din ochii publicului, în jurul familiei înfloriseră o mulțime de zvonuri: atrocități, perversiuni, dependență de droguri, căsătorii între rude apropiate. Chiar şi aşa, bogăția familiei Waalenberg crescuse prin implicarea în afaceri cu diamante, petrol, produse petrochimice şi farmaceutice. Ei erau cei care întruchipau particula *mulți* în „multinațional".

Oare era posibil ca familia asta să se afle în spatele evenimentelor de la *Granitschloff?*

Cu siguranță, erau suficient de puternici şi aveau şi destule resurse. Iar tatuajul pe care-l descoperise Painter pe mâna asasinei blonde semăna izbitor cu „Crucea" de pe blazonul familiei Waalenberg. Şi pe urmă mai erau şi gemenii, Isaak şi Ischke Waalenberg. Cu ce scop se aflaseră în Europa?

Atâtea întrebări fără răspuns.

Painter întoarse o foaie şi desenă cu pixul blazonul familiei Waalenberg.

Simbolul ăsta avea ceva aparte…

La fel cum făcuse cu istoria Waalenbergilor, Logan îi trimisese informații şi despre simbol. Mergea până în vremea celților, alt trib nordic. Întruchipând soarele, simbolul se găsea deseori încrustat pe scuturile celtice, de unde-şi câştigase numele de *nod al scutului.*

Mâna lui Painter se opri.

Nodul scutului.

În urechi îi răsunară cuvintele rostise de Klaus când îşi dăduse ultima suflare, blestemul pe care-l aruncase asupra lor.

„O să muriți cu toții! Când se va strânge nodul, o să vă sufocați!”

Painter crezuse că Klaus se referise la un *laț* care s-ar fi strâns. Dar dacă de fapt se referise la simbolul acesta?

„Când se va strânge nodul…”

Painter întoarse o foaie primită prin fax. Începu să schițeze ceva pe ea în timp ce studia blazonul familiei Waalenberg. Desenă simbolul ca şi cum cineva ar fi strâns nodul şi mai tare, aducând buclele la un loc, aşa cum face cu şireturile.

— Ce faci? rosti Lisa în spatele lui.

Tresărind din nou, mişcă necontrolat pixul pe hârtie gata s-o rupă.

— Pentru numele lui Dumnezeu, femeie, vrei să nu te mai strecori în halul ăsta în spatele meu…

Căscând, ea se cocoță pe brațul scaunului său şi rămase acolo. Îl bătu pe umăr.

— Măi, ce sensibil eşti.

Lăsă mâna acolo în timp ce se aplecă şi mai aproape de el.

— Acum pe bune. Ce desenai?

Painter brusc deveni extrem de conştient de sânul ei drept aproape lipit de obrazul lui.

Îşi drese glasul şi reveni la schița lui.

— Mă jucam doar cu simbolul pe care l-am găsit tatuat pe mâna asasinei. Un alt agent de-al meu a văzut doi *Sonnekonige* în Europa. Cei doi nepoți gemeni ai lui Sir Baldric Waalenberg. Trebuie să fie important. Poate că există aici un indiciu pe care nu l-am sesizat.

— Sau poate pur şi simplu nemernicului bătrân îi place să-şi însemneze urmaşii ca pe vite. Fiindcă e sigur că îi produce în aceeaşi manieră.

Painter dădu din cap.

— Apoi a mai fost ceva ce a spus Klaus. Ceva despre strânsul unui nod. Ca un secret nemărturisit.

Termină schița adăugând cu grijă câteva linii şi unindu-le.

Le puse unul lângă celălalt.

Originalul şi nodul strâns.

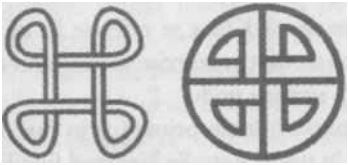

Painter studie ambele desene şi-şi dădu seama de legătură.

Lisa remarcase că el îşi ținuse respirația preț de o fracțiune de secundă.

— Ce e? spuse ea aplecându-se şi mai mult.

El îndreptă pixul spre a doua schiță.

— Nu e de mirare că Klaus trecuse de partea lor. Şi probabil acesta a fost motivul pentru care clanul Waalenberg s-a izolat de câteva generații încoace.

— Nu înțeleg.

— N-avem de-a face cu un alt duşman. Ne confruntăm cu *acelaşi.*

Painter îngroşă partea din mijloc, dezvăluindu-i inima secretă.

Lisa înghiți în sec.

— O svastică.

Painter aruncă o privire înspre uriaşul adormit şi sora lui. Oftă.

— Alți naziști.

6.04 A.M.
AFRICA DE SUD

Probabil că sera era la fel de veche ca şi casa. Ferestrele din panouri de sticlă erau întărite cu fire de plumb şi deformate, ca şi cum s-ar fi topit sub soarele african şi ar fi format o rețea neagră de fier care îi amintea lui Gray de o plasă de păianjen. Condensul din interiorul sticlei împiedica să ai o panoramă a junglei întunecate de afară.

De îndată ce păşi înăuntru, Gray simți umezeala. Probabil că

umiditatea din încăpere se apropia de 100%. Salopeta subțire din bumbac i se lipi instantaneu de corp.

Însă solariul nu era menit să-l facă pe el să se simtă bine. Adăpostea vegetație sălbatică din belşug, dispusă în ghivece aranjate pe rafturi care se înălțau pe mai multe niveluri, atârnate de coşuri susținute de lanțuri negre. Aerul era parfumat de la sutele de flori abia îmbobocite sau înflorite. O mică fântână din bambus şi piatră clipocea nu foarte zgomotos în centrul încăperii. Era o grădină frumoasă, însă Gray se întreba cui îi trebuia o seră când se afla deja în Africa.

Răspunsul nu se lăsă aşteptat.

Un domn cu părul alb stătea cu o foarfecă mică într-o mână şi cu un fel de pensetă în cealaltă. Cu abilitatea unui chirurg, se aplecă peste un bonsai dintr-un ghiveci un prun ce dăduse în floare – şi îi reteză o rămurică. După aceea îşi îndreptă corpul cu un oftat plin de satisfacție.

Copăcelul părea foarte bătrân, răsucit şi legat de jur împrejur cu sârmă de cupru. Crengile pline de flori îi atârnau greu, fiecare dintre acestea fiind perfect simetrice, echilibrate şi în deplină armonie.

— Are două sute douăzeci şi doi de ani, spuse bătrânul, cu un accent puternic, admirându-şi opera, ca un fel de bunic al lui Heidi îmbrăcat într-un sacou modern. Era deja bătrân atunci când mi-a fost dăruit de însuşi împăratul Hirohito în 1941.

Îşi lăsă uneltele jos şi se întoarse. Purta un şorț alb peste un costum albastru cu cravată roşie. Îi întinse o mână nepotului său.

— Isaak, *te'vreden…*

Tânărul se grăbi să ajungă la el şi îl ajută pe bătrân. Fu răsplătit cu o bătaie părintească pe umăr. Bătrânul îşi scoase şorțul, îşi recuperă un baston negru şi se sprijini cu toată greutatea în el. Gray observă simbolul proeminent de deasupra măciuliei de argint a bastonului. O literă mare, un *W* filigranat dispus deasupra simbolului deja cunoscut în formă de frunze de trifoi, aceeaşi imagine tatuată pe mâinile gemenilor, Ischke şi Isaak.

— Sunt Sir Baldric Waalenberg, spuse bătrânul încetişor, uitându-se la Gray şi Monk. V-aş ruga să mergeți cu mine în salon, pentru că avem multe de discutat.

Întorcându-se în loc, o luă înspre partea din spate a serei.

Bătrânul se apropia de nouăzeci de ani, însă, în afară de nevoia de a se sprijini în baston, nu prea dădea semne de slăbiciune.

Părul îi era încă des, alb-argintiu, pieptănat cu cărare pe mijloc şi lung până la umeri. În jurul gâtului avea un lănţişor de argint de care atârna o pereche de ochelari de vedere, ale căror lentile erau dotate cu ceva asemănător lupei de mărire a unui bijutier.

În timp ce traversau podeaua de gresie, Gray observă că flora din seră era dispusă pe secţiuni: copăcei bonsai şi arbuşti, o grădină de ferigi, iar ultima, cu orhidee.

Bătrânul patriarh observă obiectul atenţiei lui.

— Cresc *Phalaenopsis* de şaizeci de ani.

Se opri lângă o tulpină înaltă cu flori vioriu-închis, aproape de nuanţele unei vânătăi zdravene.

— Formidabil, spuse Monk, cu un sarcasm evident însă.

Isaak îl străfulgeră cu privirea pe Monk.

Bătrânul păru să nu remarce.

— Cu toate astea, orhideea *neagră* nu mi-a reuşit. Acest Graal al speciei orhideelor. Am ajuns atât de aproape… însă privită atent sub lupă, există fie mai multe tonuri diferite, fie mai mult violet decât negru compact.

Dus pe gânduri, atinse cu degetul lupa de bijutier.

Gray înţelese acum diferenţa dintre jungla de afară şi seră. Aici natura nu era ceva de care să te bucuri. Era ceva ce se voia controlat.

Sub cupola serei, natura era retezată cu foarfecele, înăbuşită şi înmulţită, creşterea sa fiind împiedicată de sârmă de cupru, iar polenizarea orchestrată pur şi simplu de mâna omului.

În partea din spate a solariului, trecură printr-o uşă cu vitraliu şi ajunseră într-un fel de zonă de relaxare cu scaune şi bănci din lemn de ratan şi mahon, de fapt, un mic salon, în partea opusă, mai îndepărtată, un set de două uşi batante, cu marginile învelite în bandă izolatoare, dădeau înspre interiorul conacului.

Baldric Waalenberg se aşeză într-un scaun cu spătar înalt.

Isaak se îndreptă spre un birou, dotat cu computer HP şi un monitor LED montat pe perete. Lângă el se afla o tablă de scris.

Pe suprafaţa sa, destul de vizibil, era scris cu cretă un şir de simboluri. Toate erau rune, din câte văzu Gray, observând că ultima din ele era runa *Mensch* din Biblia lui Darwin.

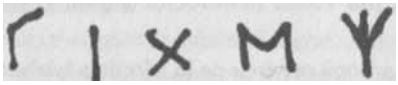

Gray le numără şi le memoră fără să dea impresia că o face.

Cinci simboluri. Cinci cărți. Aici se afla setul complet de rune al lui Hugo Hirszfeld. Însă ce însemnau ele? Ce secret era „prea frumos să-l laşi să piară şi prea monstruos să-l scoți la iveală”?

Bătrânul îşi împreună mâinile în poală şi dădu din cap spre Isaak.

Acesta apăsă pe o tastă, iar pe monitorul LED apăru o imagine HD.

O cuşcă înaltă atârna suspendată deasupra solului junglei. Era împărțită în două. În fiecare dintre acestea era ghemuită o siluetă mică.

Gray făcu un pas în față, însă un paznic îl opri sub amenințarea puştii. Pe ecran, una din siluete se uită în sus, cu fața perfect vizibilă, iluminată de un reflector de deasupra capului.

Fiona.

Iar în cealaltă jumătate a cuştii, Ryan.

Fiona avea mâna stângă înfăşurată cu partea de jos a cămăşii ei. Bucata de pânză era pătată cu sânge închegat. Ryan îşi ținea mâna dreaptă strânsă cu putere la subsuoară. „Dar mai întâi crestați-i puțin.” Nemernica aia probabil îi tăiase la mâini. Gray se rugă ca asta să fie totul. Simți o furie aprigă în piept. Vederea i se ascuți în timp ce inima îi bătea nebuneşte.

— Acum o să stăm de vorbă, *ja?* spuse bătrânul cu un zâmbet cald. Ca nişte domni.

Gray se uită la el, însă rămase cu un ochi ațintit pe ecran. Cam atâta ținuse politețea.

— Ce vreți să ştiți? întrebă el cu răceală.

— Biblia. Ce-ați mai găsit în paginile ei?

— Şi-o să le dați drumul?

— Iar eu îmi vreau nenorocita aia de mână înapoi! izbucni Monk.

Gray îşi aruncă privirea de la Monk la bărbatul în vârstă.

Baldric dădu din cap spre Isaak, care îi făcu un semn cu mâna unuia dintre paznici şi zbieră un ordin în olandeză.

Paznicul se întoarse pe călcâie şi împinse cu putere uşile duble, intrând în interiorul conacului maiestuos.

— Nu-i nevoie de şi mai multă obrăznicie. Dacă o să cooperați, aveți cuvântul meu de onoare că veți fi cu toții tratați bine.

Gray nu văzu la ce i-ar fi folosit să nu-i accepte oferta, îndeosebi în condițiile în care nu deținea cunoştințe de valoare, cu excepția unor minciuni. Se dădu într-o parte şi îi arătă încheieturile mâinilor legate.

— O să trebuiască să vă arăt ce-am găsit. Nu pot să-l descriu cu acurateţe. Este un alt simbol, ca şi acestea.

Altă încuviinţare din cap şi, după numai o secundă, Gray era liber. Îşi frecă încheieturile şi se apropie de tablă. Mai multe puşti erau îndreptate spre el exact la acelaşi nivel.

Trebuia să deseneze ceva care să fie convingător, însă nu era deloc familiarizat cu runele. Gray îşi aminti ceainicul lui Himmler, cel de la muzeu. Un simbol runic decorase produsul de ceramică. Trebuia să fie suficient de criptic, suficient de convingător. Iar dacă arunca proverbiala piatră în baltă, poate că reuşea să-i întârzie pe înţelepţii de aici să rezolve misterul.

Luă o bucată de cretă şi schiţă simbolul de pe ceainic.

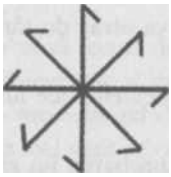

Baldric se aplecă în faţă, cu ochii strânşi.

— O roată a soarelui, interesant.

Gray rămase lângă tablă, cu creta în mână, asemenea unui student care aşteaptă verdictul profesorului cu privire la o problemă de matematică.

— Şi asta-i tot ce-aţi găsit în Biblia lui Darwin? întrebă Baldric. Cu colţul ochiului, Gray observă un zâmbet uşor superior pe faţa lui Isaak.

Ceva era în neregulă.

Baldric aşteptă ca Gray să răspundă.

— Mai întâi daţi-le drumul, solicită Gray, dând din cap spre monitor.

Bătrânul se uită insistent la Gray. În ciuda atitudinii sale reţinute, în expresia sa, Gray recunoscu o inteligenţă debordantă şi o mare cruzime. Bătrânul savura pur şi simplu situaţia.

Însă în cele din urmă Baldric rupse această stare de stagnare, aruncându-şi din nou privirea spre nepotul său şi încuviinţând din nou din cap.

— *Wie eerst?* întrebă Isaak. Cine-i primul?

Gray se încordă. În mod clar ceva era în neregulă.

Baldric răspunse în engleză, cu ochii aţintiţi din nou asupra lui Gray, vrând să se bucure pe deplin de toată distracţia.

— Cred că băiatul. O s-o păstrăm pe fată pentru mai târziu.

Isaak tastă o comandă.

Pe ecran, trapa de sub Ryan se deschise brusc. El țipă fără să fie auzit, dând necontrolat din mâini şi picioare în cădere. Se izbi cu putere de iarba înaltă de dedesubt. Se ridică în picioare rapid, uitându-se cu atenție în jur, îngrozit. Băiatul era pe deplin conştient de un pericol pe care Gray nu putea să-l vadă, probabil ceva atras de sângele lor care picurase de sus.

Cuvintele de mai devreme ale lui Ischke îi reveniră din nou lui Gray în minte.

„Aşteptăm doar aprobarea lui *grootvader*... După aceea vânătoarea poate să înceapă."

Ce vânătoare?

Baldric se întoarse spre Isaak, mimând că apasă un buton.

Isaak atinse o tastă, iar din difuzoare se auzi sonorul aferent imaginii. Țipete, urlete răsunară prelung.

Se auzi clar vocea Fionei.

— Fugi, Ryan! Suie-te într-un copac!

Băiatul se învârti năuc încă o dată în cerc, după care o luă la fugă, şchiopătând, ieşind din cadru. Şi, mai rău de-atât, Gray auzi râsete. Ale paznicilor care nu se aflau în câmpul vizual al camerei de luat vederi.

După aceea un nou urlet se auzi în difuzoare.

Sălbatic şi însetat de sânge.

Urletul îi făcu lui Gray părul măciucă.

Baldric făcu un semn sugestiv la nivelul gâtului, iar sistemul audio fu trecut în surdină.

— N-am crescut numai orhidee aici, domnule comandor Pierce, i se adresă Baldric, abandonând orice urmă de pretinsă curtoazie.

— Ne-ați dat cuvântul dumneavoastră, spuse Gray.

— Dacă aveați de gând să cooperați! replică Baldric, ridicându-se uşor şi dând din mână a lehamite spre tabla neagră. Credeți că suntem proşti de-a binelea? Am ştiut tot timpul că n-a mai fost nimic altceva în Biblia lui Darwin. Deja avem ceea ce ne trebuie. Asta a fost doar un test, o demonstrație. Sunteți aici din cu totul alte motive. Alte întrebări care au nevoie de răspunsuri.

Gray se trase înapoi, începând să-şi dea seama de cruda realitate.

— Gazul...

— A fost menit doar să vă scoată din circuit. În nici un caz să vă omoare. Totuşi, micul truc al dumitale a fost amuzant, asta pot să

recunosc. Acum e timpul să mergem mai departe.

Baldric se apropie şi mai mult de ecranul montat în perete.

— Dumneata eşti protectorul celei mici, nu-i aşa? Zgâria asta de fată. *Zeer goed.* O să-ți arăt ce o aşteaptă în pădure.

O încuviințare din cap, o tastă apăsată şi o imagine umplu o fereastră laterală a monitorului.

Gray făcu ochii mari de oroare.

Baldric vorbi:

— Vrem să ştim mai multe despre un anume complice al vostru. Însă voiam să fiu sigur că acum am terminat cu jocurile, *ja*? Sau chiar e nevoie de altă demonstrație?

Gray continuă să se holbeze la imaginea de pe ecran, învins.

— Despre cine vreți să ştiți?

Baldric se apropie şi mai tare.

— Despre şeful tău. Painter Crowe.

12
UKUFA

6.19 A.M.
RICHARDS BAY, AFRICA DE SUD

Lisa observă cum îi tremurau picioarele lui Painter când urcară scările ce duceau spre filiala locală a British Telecom International. Veniseră aici pentru a se întâlni cu un agent britanic care avea să le ofere ajutor şi sprijin logistic pentru a lua cu asalt domeniul Waalenberg. Firma se afla la mică distanță, cu taxiul, de aeroportul din Richards Bay, un port important pe coasta sudică a Africii de Sud. Se afla doar la o oră distanță de domeniu.

Painter apucă mânerul lăsând o dâră umedă. Ea îl prinse de cot şi-l ajută să urce ultima treaptă.

— Am reuşit, spuse el uşor răstit.

Ea nu ripostă, ştiind că reacția lui mânioasă se datora stării de anxietate internalizată. În plus, avea dureri mari. Înghiți se codeină de parcă ar fi fost bomboanele M&M. Şchiopătă spre uşa firmei de telecomunicații.

Lisa sperase că timpul pe care-l avusese la dispoziție să se odihnească în avion putea să-l ajute să-şi recapete într-o anumită măsură forțele, dar dacă avusese vreun efect, jumătatea de zi petrecută în aer îi accentuase şi mai tare slăbiciunea… *involuția,* dacă era să-i dea crezare Annei.

Nemțoaica şi Gunther rămăseseră la aeroport sub pază. Nu că ar fi fost nevoie de santinele. Anna petrecuse ultima jumătate de oră a călătoriei vomitând în toaleta avionului. Când plecaseră ei, Gunther o întinsese pe Anna pe canapea cu un prosop umed pe frunte. Avea ochiul stâng puternic injectat şi părea extrem de afectat, ca după o lovitură. Lisa îi dăduse ceva pentru greață şi îi făcuse o injecție cu morfină.

Deşi Lisa nu o spusese cu voce tare, socotea că Anna şi Painter aveau în cel mai bun caz încă o zi până când starea lor de sănătate ar fi devenit mult prea precară pentru a exista orice speranță de tratare.

Maiorul Brooks, singura lor escortă, le deschise uşa lăsându-i să intre primii. Ochii lui scanară străzile, mereu în alertă, însă existau foarte puțini pietoni la ora aceea matinală.

Painter păşi înăuntru cu membrele înțepenite, dar căutând să-şi ascundă şchiopătatul.

Lisa îl urmă. În câteva minute trecuseră de zona de recepție şi fuseseră conduşi printr-un labirint argintiu de birouri modulare până la o sală de şedințe.

Era goală. Peretele de sticlă din spate dădea înspre laguna din Richards Bay. Înspre nord se întindea un port industrial de macarale şi vapoare pline cu containere. Înspre sud, separat de țărmul stâncos, se întindea o parte a lagunei originale, acum parc şi zonă de conservare a naturii, unde-şi aveau căminul o mulțime de crocodili, rechini, hipopotami, pelicani, cormorani şi omniprezentele păsări flamingo.

Soarele care răsărea transformase apele de dedesubt într-o oglindă strălucitoare.

În timp ce aşteptau, în încăpere li se aduseră ceai şi prăjiturele. Painter ocupase deja un loc. Lisa i se alătură.

Maiorul Brooks rămase în picioare, nu departe de uşă.

Deşi ea nu întrebă nimic, Painter citi ceva în expresia de pe chipul ei.

— Sunt bine.

— Nu, nu eşti, îl contrazise ea încet.

Nu înțelegea de ce, dar sala goală o intimida.

El îi zâmbi cu ochii scânteietori. În ciuda stării de degenerare exterioară, bărbatul avea spiritul la fel de viu ca totdeauna. Ea observase o foarte uşoară poticneală atunci când vorbea, însă era posibil să fie doar din cauza medicamentelor. Oare mintea avea să-l părăsească ultima?

Pe sub masă, mâna ei se întinse către a lui, într-un gest reflex.

El i-o strânse.

Nu voia ca el să se ducă. Se simți copleşită de intensitatea sentimentelor ei. De-abia îl descoperise. Voia să-l cunoască mai bine. Care era mâncarea lui favorită, ce îl făcea să râdă în hohote, cum dansa, ce şoptea când spunea noapte bună. Nu voia ca toate astea să dispară odată cu el.

Degetele ei le strânseră pe ale lui, ca şi cum ar fi stat în puterea ei să-l țină acolo.

În momentul acela uşa camerei se deschise din nou. Agentul britanic sosise în cele din urmă.

Lisa se întoarse, surprinsă să vadă cine intrase. Şi-l imaginase pe agent ca pe un fel de James Bond, spionul dichisit, îmbrăcat într-un costum Armani. În schimb, în cameră îşi făcuse apariția o femeie între două vârste, îmbrăcată într-un costum kaki de safari şifonat. Într-o mână ținea o pălărie mototolită. Avea fața uşor acoperită de un strat de praf roşu, în jurul ochilor, unde două urme rotunde dădeau de înțeles că îşi scosese ochelarii. Îi confereau o expresie speriată, în ciuda posturii obosite a umerilor şi o anumită tristețe în ochi.

— Sunt dr. Paula Kane, se prezentă ea dând din cap înspre maiorul Brooks când pătrunse în încăpere şi apoi apropiindu-se de ei. Nu avem prea mult timp să ne coordonăm acțiunile.

Painter stătea aplecat peste masă. Aici erau împrăştiate o mulțime de fotografii făcute prin satelit.

— Cât de vechi sunt imaginile astea? întrebă el.

— Au fost făcute la apus, ieri, spuse Paula Kane.

Femeia le explicase deja rolul ei aici. După ce-şi luase doctoratul în biologie, fusese recrutată de serviciile de informații britanice şi trimisă în Africa de Sud. Împreună cu o parteneră, conducea o serie de proiecte de cercetare în timp ce în secret ținea sub observație şi monitoriza ce se petrecea pe domeniul Waalenberg. Spionaseră astfel familia timp de aproape zece ani, până când, cu două zile în urmă, se petrecuse o tragedie. Partenera ei fusese ucisă în circumstanțe stranii. „Atacată de lei" sunase explicația oficială. Însă femeia nu părea deloc convinsă în timp ce le oferea această versiune.

— Am încercat să facem fotografii cu infraroşii după miezul nopții, continuă Paula, însă a apărut o problemă tehnică. Am pierdut imaginea.

Painter se uită la dispunerea imensului domeniu, de peste patruzeci de mii de hectare. Se vedea o mică pistă de aterizare tăiată într-un hățiş de junglă. Din loc în loc existau clădiri care punctau peisajul înalt împădurit, zone vaste de savană pline de iarbă şi jungla deasă. În centrul zonei celei mai dense a pădurii se afla un conac de piatră şi lemn. Principala reşedință a familiei Waalenberg.

— Şi nu avem cum să obținem o imagine mai bună asupra terenului din jurul castelului?

Paula Kane clătină din cap.

— În zona asta, jungla e ce a mai rămas din vechea pădure

montană a Africii, aflată aici din vremuri imemoriale. Nu mai există decât câteva astfel de păduri în Africa de Sud. Familia Waalenberg a ales această locație pentru a-şi ridica reşedința atât datorită depărtării de civilizație, cât şi pentru a pune mâna pe această pădure gigantică. Elementele de bază ale acestei păduri sunt copaci de patruzeci de metri înălțime, aşezați în straturi distincte, formând terase şi coronamente. Biodiversitatea pe care o ascunde este mai bogată decât în orice pădure tropicală din Congo.

— Şi oferă un adăpost care nu poate fi penetrat, spuse Painter.

— Doar familia Waalenberg cunoaşte ceea ce se petrece sub acele coronamente. Însă ştim că ce se vede din castel este numai vârful aisbergului. Sub domeniul acesta se întinde un vast complex subteran.

— Cât de adânc? întrebă Painter măsurând-o din ochi pe Lisa.

Dacă aici se făceau experimentele cu Clopotul, cu siguranță totul se petrecea la mare adâncime.

— Nu ştim. Adică nu putem spune nimic cu siguranță. Însă familia Waalenberg şi-a făcut averea exploatând mine de aur.

— La Reciful Witwatersrand.

Paula se uită în sus la el.

— Corect. Văd că ți-ai făcut temele.

Îşi îndreptă din nou atenția spre fotografiile făcute de satelit.

— Aceleaşi cunoştințe de exploatare minieră au fost folosite pentru a construi un complex subteran sub castel. Ştim că inginerul minier Bertrand Culbert a fost consultat în privința construirii *fundației* reşedinței, însă a murit curând după aceea.

— Dă-mi voie să ghicesc. În circumstanțe misterioase.

— Călcat în picioare de un bivol de apă. Însă moartea lui nu a fost nici prima şi nici ultima asociată cu familia Waalenberg.

În ochi i se citi durerea, amintindu-şi în mod evident de partenera ei.

— Există o mulțime de zvonuri despre oameni care au dispărut de pe fața pământului în zona asta.

— Şi cu toate astea, nimeni nu a obținut un mandat de percheziție pentru domeniu.

— Trebuie să înțelegi volatilitatea sistemului politic din Africa de Sud. Indiferent de regimurile care se succed la putere, aurul a dictat întotdeauna aici. Clanul Waalenberg este intangibil. Aurul îi protejează mai bine decât orice şanț cu apă din jurul castelului sau armată personală.

— Dar tu? întrebă Painter. Ce interes are MI5 în toate astea?

— Vezi tu, interesul nostru merge mult înapoi în timp. Serviciul de Informații Britanic stă cu ochii pe familia Waalenberg de la sfârşitul celui de-al Doilea Război Mondial.

Painter se lăsă pe spate pe scaun, obosit. Nu mai reuşea să-şi controleze un ochi. Îl frecă. Prea conştient de faptul că Lisa îl studia, îşi îndreptă din nou atenția spre Paula. Nu menționase nimic despre ceea ce descoperise în legătură cu simbolul de pe blazonul familiei Waalenberg, însă se părea că MI5 nu era străin de asta.

— Ştim că Waalenbergii au fost unii dintre principalii susținători ai Ahnenerbe Forschungs und Lehrgemeinshaft, Societatea pentru Moştenirea Ancestrală şi învățăturile Naziştilor. Ştii ceva despre gruparea asta?

El dădu din cap declanşând un spasm instantaneu. În ultima vreme durerile de cap se extinseseră şi spre gât şi trimiteau săgeți în jos de-a lungul coloanei vertebrale. Încercă să îndure suferința strângând din dinți.

— Societatea pentru Moştenirea Ancestrală a fost formată dintr-un grup de cercetători conduşi de Heinrich Himmler. Aceştia desfăşurau proiecte căutând originile rasei ariene. Tot ei au fost responsabili şi pentru comiterea celor mai groaznice atrocități în lagărele de concentrare şi alte sedii secrete. Pe scurt, erau nişte savanți nebuni şi înarmați.

Painter îşi reținu o grimasă de durere, însă de data asta era una mai mult *psihică* decât fizică.

Auzise cum Sigma era descrisă în termeni similari: „savanți înarmați". Oare acesta era adevăratul duşman aici? O versiune nazistă a Sigma?

Lisa interveni:

— Care era interesul Waalenbergilor în domeniul acesta de cercetare?

— Nu suntem foarte siguri. Însă în timpul războiului, în Africa de Sud se aflau o mulțime de simpatizanți naziști. Ştim că actualul cap al familiei, Sir Baldric Waalenberg, a fost de asemenea interesat de eugenie şi că a participat la conferințe pe teme ştiințifice în Germania şi Austria înainte de începerea ostilităților. Însă, după război, a dispărut, izolându-se şi luându-şi întreaga familie cu el.

— Ca să-şi lângă rănile? întrebă Painter.

— Nu prea credem. După război, forțele aliate au scotocit zona rurală a Germaniei în căutarea echipamentelor tehnologice naziste

secrete, ridică Paula din umeri. Inclusiv militari de-ai noştri, britanici.

Painter dădu din cap. Aflase deja de la Anna despre jafurile şi vandalismele comise.

— Însă naziştii s-au priceput foarte bine să facă să dispară o mare parte din descoperirile tehnologice răzând tot de pe faţa pământului. Executându-i pe savanţi, bombardând laboratoarele. Forţele noastre au ajuns la un astfel de loc în Bavaria la câteva minute după trecerea lor pe acolo. Am descoperit într-un şanţ un savant împuşcat în cap, dar care încă mai respira. Înainte să moară ne-a înşirat câteva indicii despre ceea ce se petrecuse acolo. Cercetări asupra unei noi surse de energie, una descoperită prin experimente în domeniul mecanicii cuantice. Făcuseră o mare descoperire. O sursă de combustibil cu o putere extraordinară.

Painter schimbă o privire cu Lisa, amintindu-şi discuţia cu Anna despre energia punctului zero.

— Indiferent ce fusese descoperit acolo, secretul a fost furat, scos prin tuneluri tainice făcute de nazişti. Nu se ştie mai nimic despre el în afara numelui substanţei şi a *locului* unde duceau toate urmele.

— La domeniul Waalenberg? ghici Lisa.

Paula dădu din cap.

— Şi numele substanţei? întrebă Painter, deşi ştia deja răspunsul. Era Xerum 525?

Paula îi aruncă o privire pătrunzătoare, urmată de o una întrebătoare.

— De unde ştii?

— Sursa de combustibil a Clopotului, murmură Lisa înspre el.

Însă pentru Painter totul căpătase acum sens. Era momentul să dea cărţile pe faţă cu Paula Kane. Painter se ridică.

— Trebuie să cunoşti pe cineva.

Anna avu o reacţie la fel de intensă.

Deci secretul privind producerea Xerumului 525 nu a fost distrus? *Unglaublich!*

Se adunaseră cu toţii la aeroportul din Richards Bay, adăpostiţi într-un hangar, în timp ce două camioane prăfuite Isuzu Trooper erau încărcate cu arme şi echipament.

Lisa făcea inventarul unei truse medicale în timp ce asculta discuţia dintre Painter, Anna şi Paula. Gunther stătea lângă Lisa. Se încrunta îngrijorat de fiecare dată când arunca o privire către

soră-sa. Anna părea că se simte mai bine după medicamentele pe care i le dăduse Lisa.

Dar pentru cât timp?

— În timp ce Clopotul era evacuat înspre nord cu bunicul tău, îi explică Painter Annei, secretele legate de Xerum 525 fuseseră probabil transportate înspre sud. Împărțind astfel în două acest experiment. La un moment dat, clanul Waalenberg a aflat probabil despre salvarea Clopotului. Baldric Waalenberg – ca susținător financiar al Societății pentru Moştenirea Ancestrală – n-avea cum să nu ştie despre *Granitschloff.*

Paula era de acord.

— Societatea fusese cea care susținuse expedițiile lui Himmler în Himalaya.

— Şi odată descoperit, i-ar fi fost foarte uşor lui Baldric să infiltreze spioni în *Granitschloff.*

Anna se făcu şi mai albă la față – şi nu din cauza bolii.

— Nenorociții ne-au folosit tot timpul! Tot timpul!

Painter dădu din cap. Le explicase deja totul într-o versiune prescurtată Lisei şi Paulei pe drumul de întoarcere la hangar. Baldric Waalenberg orchestrase totul, trăgând sforile de la depărtare. Nefiind dispus să irosească talente sau să reinventeze roata, le permisese savanților de la *Granitschloff* să-şi continue cercetările, în timp ce spionii lui îi transmiteau în permanență informații în Africa.

— După aceea, probabil Baldric şi-a construit propriul Clopot, spuse Painter, făcând în taină experimente, producând propriii *Sonnekonige,* perfecționându-i cu ajutorul tehnicilor avansate descoperite de savanții voştri. Circumstanțele erau perfecte pentru el. Fără o sursă suplimentară de Xerum 525, *Granitschloff* era vulnerabil, aflându-se fără să-şi dea nimeni seama la mila lui Baldric Waalenberg. În orice moment acesta le putea trage preşul de sub picioare.

— Ceea ce a şi făcut, izbucni Anna.

— Dar de ce? întrebă Paula. Dacă maşinațiunile astea secrete mergeau atât de bine?

Painter ridică din umeri.

— Poate pentru că grupul Annei se îndepărta din ce în ce mai mult de idealul nazist al supremației ariene.

Anna îşi apăsă fruntea cu palma ca şi cum ar fi vrut să se apere cumva de ceea ce afla.

— Şi mai erau şi idei… în rândul unora dintre savanți… să iasă

la iveală, să se alăture comunității ştiinţifice a lumii şi să împărtăşească tuturor rezultatele cercetărilor noastre.

— Însă nu cred că a fost doar asta, spuse Painter. Aici se mai ascunde ceva. Ceva mai important. Ceva care a transformat brusc *Granitschloff* într-un obiectiv depăşit.

— Cred că s-ar putea să ai dreptate, admise Paula. De patru luni încoace se pare că activitățile pe domeniu s-au întețit brusc. Ceva i-a pus în mişcare.

— Probabil au descoperit şi ei ceva de extremă importanță, spuse Anna cu o expresie îngrijorată pe chip.

Gunther vorbi în sfârşit.

— *Genug!*

Auzise destul şi se lupta cu engleza în frustrarea lui.

— Nenorocitul are Clopot… are Xerum… îl găsim. Îl folosim.

Îşi flutură brațul înspre soră-sa.

— Destul cu vorba!

Lisa descoperi că în sufletul ei era de acord, că era de partea uriaşului.

— Trebuie să găsim o modalitate de a pătrunde acolo.

„Şi curând", adăugă în sinea ei.

— Ne-ar trebui o armată să-l luăm cu asalt.

Painter se întoarse către Paula.

— Ne putem aştepta la vreun ajutor din partea guvernului sud-african?

Ea scutură din cap.

— Nici o şansă. Familia Waalenberg a uns pe cine trebuie. Va trebui să găsim o modalitate de infiltrare mai discretă.

— Fotografiile făcute de satelit nu ne ajută prea mult, constată Painter.

— Atunci vom apela la mijloacele tehnologice mai simple, spuse Paula şi-i conduse spre cele două Isuzu Troopers care-i aşteptau. Am deja pe cineva acolo.

6.28 A.M.

Khamisi stătea întins pe burtă. Deşi se crăpase de ziuă, primele raze ale soarelui nu făceau decât să împrăştie nişte umbre şi mai adânci pe solul junglei. Purta haine de camuflaj şi îşi avea carabina cu două țevi, 465 Nitro Holland & Holland Royal, prinsă la spate. În mână ținea o suliță tradițională scurtă a tribului zulu,

un assegai.

În spatele său stăteau întinşi alţi doi cercetaşi zuluşi: Tău, nepotul bătrânului care îl salvase pe Khamisi şi prietenul lui cel mai bun, Njongo. Şi ei aveau asupra lor arme de foc, precum şi lănci lungi şi scurte. Erau îmbrăcaţi în veşminte tradiţionale din piei şi blănuri, aveau pielea mânjită cu vopsea şi bentiţe din piele de vidră pe cap.

Trioul îşi petrecuse noaptea cercetând pădurea din jurul conacului în căutarea unei breşe care să evite potecile suspendate şi paznicii care patrulau pe ele. Folosiră urmele vânatului care trecuse prin tufişuri şi se strecurară odată cu o mică turmă de impala, rămânând ascunşi în întuneric.

Khamisi se oprise de câteva ori ca să fixeze nişte frânghii, făcând legătura între poteca suspendată şi sol, camuflându-le în liane, alături de alte câteva surprize.

Treaba odată terminată, el şi cercetaşii se îndreptaseră spre locul unde un pârâu şiroia pe sub flora sălbatică ce împrejmuia proprietatea.

După care, în urmă cu un moment, auzise urletul acela sălbatic şi aducător de moarte.

Hoo eeee OOOO.

Se încheiase cu o notă stridentă.

Khamisi îngheţă. Îşi amintea urletul acesta până în măduva oaselor.

Ukufa.

Paula Kane avusese dreptate. Se gândise că respectivele creaturi proveneau de pe proprietatea Waalenberg. Fie scăpaseră de acolo, fie fuseseră anume aduse ca să-i atace prin surprindere pe Khamisi şi pe Marcia, nu ştia. Indiferent cum ar fi fost, acum se aflau în libertate, gata să vâneze.

Însă pe cine?

Urletul venea de undeva de la distanţă, din stânga.

Nu-i vâna pe ei. Creaturile erau nişte vânători mult prea experimentaţi. Nu şi-ar fi deconspirat prezenţa atât de devreme. Altceva le atrăsese, le stârnise pofta de sânge.

După aceea, auzi o voce care striga în germană, hohote şi suspine care cereau ajutor.

Era mai aproape de ei.

Cu urletul reverberându-i până în măduva oaselor, Khamisi avu impulsul s-o ia la goană, să fugă cât mai repede şi cât mai departe. Era o reacţie primitivă.

Tău murmură ceva în zulusă în spatele lui, îndemnându-l la rândul lui să facă asta.

Cu toate acestea, Khamisi se întoarse în direcția din care venea strigătului rugător. O lăsase pe Marcia pradă creaturilor. Își aminti de propria senzație de teroare, în timp ce stătea ascuns până la gât în adăpătoarea animalelor sălbatice, așteptând mijirea zorilor. Nu putea să-și ignore seamănul.

Rostogolindu-se spre Tău, Khamisi îi înmână hărțile pe care le desenase.

— Întoarceți-vă în tabără. Dă-i astea lui dr. Kane.

— Khamisi… frate… nu, vino cu noi.

De frică, Tău făcuse ochii cât cepele. Probabil că bunicul său îi povestise despre *ukufa,* iar legendele prindeau acum viață. Khamisi trebuia să recunoască meritele bărbatului și ale prietenului său. Nimeni altcineva nu se oferise voluntar să îl însoțească pe proprietate. Superstițiile erau mai puternice.

Însă, față în față cu realitatea, Tău nu avea nici o intenție să mai zăbovească.

Iar Khamisi nu putea să-l învinovățească. Își aminti de propria teroare pe care o trăise atunci când fusese cu Marcia. În loc să rămână pe loc, fugise cât îl ținuseră picioarele și permisese ca doamna doctor să fie ucisă.

— Plecați! le ordonă Khamisi.

Dădu din cap în direcția gardului. Hărțile trebuiau să ajungă dincolo.

Tău și Njongo ezitară o fracțiune de secundă. După care Tău încuviință dând din cap, iar cei doi o luară la picior ghemuiți și dispărură în junglă. Khamisi nici măcar nu le auzi zgomotul pașilor.

Peste junglă se așternu o liniște înfricoșătoare, grea și la fel de densă ca pădurea. Khamisi o porni în direcția urletelor ale omului și ale creaturii.

Trecu un minut și un alt urlet izbucni în junglă la fel de brusc și neanunțat ca zborul unor păsări speriate. Se termină într-o serie de icnete scheunate. Khamisi se opri dându-și deodată seama că aceste ultime sunete înfiorătoare aveau ceva familiar.

Înainte să se poată gândi mai mult la asta, un geamăt ușor îi atrase atenția.

Venea direct din față.

Khamisi folosi țeava puștii sale ca să dea la o parte niște frunze. În desișul din față se deschidea un mic luminiș, unde un copac

căzuse de curând şi degajase o parte a pădurii. Gaura în coronamentul de sus permitea ca o rază a soarelui dimineții să-l străpungă ca o suliță şi să ajungă până jos. Asta făcea ca jungla din jur să devină şi mai întunecoasă şi plină de umbre.

De partea opusă a luminişului, îi atrase privirea o mişcare. Un tânăr – aproape un băiețandru – atârnat în partea de jos a unui copac, se chinuia să ajungă la o altă cracă, ca să se cațere mai sus. Însă nu putea ajunge la ea. Nu putea să se apuce cu mâna dreaptă. Chiar şi de aici, Khamisi văzu dâra de sânge ce îmbibase mâneca băiatului în timp ce se chinuia în zadar.

Apoi băiatul căzu în genunchi, ținând strâns trunchiul în brațe, încercând să se ascundă.

Iar motivul terorii bruşte a băiatului îi apăru în fața ochilor.

Khamisi încremeni în momentul în care creatura păşi în luminiş, sub copacul cu pricina. Era masivă, în ciuda paşilor silențioşi cu care ieşise din pădure. Era mai mare decât un leu ajuns la maturitate, însă nu era un leu. Avea blana zburlită şi albinoasă şi ochii roşii, reflectând puternic lumina. Spatele i se înclina de la umerii înalți şi bine legați, partea inferioară fiind mai joasă. Gâtul musculos susținea un cap mare, cu un bot pe măsură, cap ce avea în creştet o pereche de urechi ca de liliac. Acestea se mişcau, concentrate asupra copacului.

Ridicându-şi capul, fornăi şi trase aer pe nas în sus, atrasă de sânge.

Buzele fremătătoare scoaseră la iveală o gură plină de colți puternici.

Urlă din nou, terminând iarăşi într-o serie de icnete scheunate ce îți făceau părul măciucă.

După care începu să se cațere.

Khamisi ştia cu ce se confrunta.

Ukufa.

Moarte.

Însă, oricât de monstruoasă părea, Khamisi îi cunoştea adevăratul nume.

6.30 A.M.

— Specia *Crocula crocuta,* explică Baldric Waalenberg, păşind spre monitorul LED.

Observase cât de concentrat rămăsese Gray la bestia de pe

ecran, suprapusă peste imaginile video de la Fiona din cuşcă.

Gray studie creatura masivă ca un urs, încremenită, uitându-se la camera de luat vederi, mârâind, cu gura larg deschisă, cu gingii albe şi colți îngălbeniți. Probabil cântărea vreo o sută patruzeci de kilograme. Stătea de pază lângă rămăşițele unei antilope.

— Hiena tărcată, continuă Baldric. Specia asta este a doua dintre cei mai mari carnivori din Africa, capabilă să doboare de una singură un bivol matur.

Gray se încruntă. Creatura de pe monitor nu era o hienă obişnuită. Cântărea de trei sau patru ori mai mult decât una de mărime normală. Şi, în plus, avea blana spălăcită. Un fel de combinație de gigantism şi albinism. Un monstru rezultat în urma mutațiilor genetice.

— Ce i-ați făcut? întrebă el, incapabil să-şi rețină dezgustul din voce.

În plus, voia să-l facă pe bărbat să continue să vorbească, pentru a câştiga timp. Schimbă nişte privări scurte cu Monk, după care îşi îndreptă din nou atenția spre bătrân.

— Am făcut o creatură mai bună, mai puternică, spuse Baldric aruncându-şi privirea spre nepotul său.

Isaak continua să urmărească imperturbabil toată scena.

— Nu-i aşa, Isaak?

— *Ja, grootvader.*

— Picturile preistorice din grotele din Europa îl prezintă pe marele strămoş al hienei din zilele noastre. Hiena gigant. Noi am găsit o modalitate de a readuce *Crocuta* la gloria sa de odinioară, explică Baldric cu aceeaşi lipsă de emoție ca şi atunci când vorbise despre creşterea orhideelor negre. Am îmbunătățit chiar şi inteligența speciei prin incorporarea de celule stern umane în cortexul ei cerebral. Cu nişte rezultate fascinante.

Gray citise despre experimente similare făcute cu şoareci. La Stanford, oamenii de ştiință produseseră şoareci cu creier în procent de unu la sută uman. Ce mama naibii se întâmpla aici?

Baldric se îndreptă spre tabla neagră pe care erau desenate cele cinci rune. Bătu uşor cu bastonul în tablă.

— Avem o serie de supercomputere Gray XT3 care lucrează la codul lui Hugo. Odată rezolvat, acesta ne va permite să facem acelaşi lucru şi cu oamenii. Să transpunem în practică următoarea etapă de evoluție a omului. Din nou de-aici, din Africa, va apărea o nouă rasă, punând astfel capăt raselor corcite şi amestecului rasial, o rasă pură care le va înlătura şi înlocui pe toate celelalte.

Nu aşteaptă decât să fie descătuşată şi purificată din codul nostru genetic, deocamdată viciat.

Erau ecouri ale filosofiei naziste *Ubermensch,* mitul supraomului. Bătrânul era nebun. N-avea cum să nu fie. Însă Gray observă luciditatea din privirea lui. Iar pe ecran se găsea dovada unui succes monstruos care avea să ducă spre acest final.

Gray îşi mută atenţia spre Isaak în momentul în care acesta apăsă pe o tastă, iar hiena mutantă dispăru. Atunci îl străfulgeră rapid un gând şi înţelese. Albinismul hienei. Isaak şi sora lui geamănă. Ceilalţi asasini cu părul blond, aproape alb. Cu toţii nişte copii. Baldric nu făcuse experimente numai pe orhidee şi hiene.

— Haideţi să ne întoarcem la chestiunea legată de Painter Crowe, spuse bătrânul, dând din mână spre ecran. Acum că înţelegeţi ce o aşteaptă pe tânăra *meisje* din cuşcă dacă nu răspundeţi întocmai la întrebările noastre. Gata cu jocurile.

Gray studie ecranul şi pe fata din cuşcă. Nu putea lăsa să i se întâmple ceva Fionei. Dacă nu putea să facă altceva, trebuia măcar să tragă de timp. Tânăra ajunsese să se implice în toate astea din cauza investigaţiilor lui lipsite de profesionalism din Copenhaga. Acum era responsabilitatea lui. Şi, mai mult decât atât, îi plăcea de ea, o respecta, chiar şi atunci când era o adevărată pacoste. Gray ştia ce avea de făcut.

Se uită la Baldric.

— Ce vreţi să ştiţi?

— Spre deosebire de voi, Painter Crowe s-a dovedit a fi un adversar mult mai serios decât anticipasem. A dispărut după ce a scăpat din ambuscada noastră. O să ne ajutaţi să aflăm unde s-a dus.

— Cum?

— Contactând sediul central al Sigma. Avem o linie sigură, care nu poate fi depistată. Vrem să luaţi legătura cu sediul şi să aflaţi ce ştie Sigma despre proiectul Soarele Negru şi unde e ascuns Painter Crowe. Iar de la cel mai mic indiciu că ne vindeţi gogoşi… Baldric arătă cu bărbia spre monitor.

Gray înţelese acum lecţia îngrozitoare pe care o primise mai devreme. Voiau ca Gray să înţeleagă pe deplin situaţia şi să-şi reprime orice speranţă cum că i-ar putea înşela. Să o salveze pe Fiona sau să trădeze Sigma?

Decizia fu momentan amânată în momentul în care unul din paznici se întoarse cu un alt obiect pe care-l solicitase Gray.

— Mâna mea! strigă Monk, băgând de seamă proteza pe care a aducea paznicul.

Se zbătu, cu coatele legate încă la spate.

Baldric îi făcu paznicului semn să înainteze.

— Dă-i proteza lui Isaak.

Isaak întrebă, vorbind în olandeză:

Au verificat-o la laborator să nu aibă vreo armă ascunsă?

Bărbatul încuviință din cap.

— *Ja,* domnule. Totu-i în regulă.

Cu toate acestea, Isaak studie atent proteza de mână. Era o minune a tehnicii şi ingineriei celor de la DARPA, încorporând controlul direct al nervilor periferici prin punctele de contact ale încheieturii din titaniu. Mai era dotată şi cu elemente avansate de mecanică, motilitate şi acționare care permiteau mişcări precise şi putere senzorială.

Monk se holbă la Gray.

Gray observă cum degetele de la mâna stângă a lui Monk terminaseră de tastat un cod pe punctele de contact ale ciotului rămas din încheietura sa dreaptă.

Gray dădu aprobator din cap, apropiindu-se de Monk.

Aceasta era una dintre calitățile protezelor electronice ale DARPA.

Erau *acționate fără fir.*

Un semnal radio se transmise între Monk şi proteza lui de mână.

Drept răspuns, proteza acum detaşată se strânse în mâna lui Isaak.

Degetele formară un pumn.

Cu excepția degetului mijlociu ridicat sugestiv în sus.

— Să ți-o trag, murmură Monk.

Gray îl apucă pe Monk de cot şi îl trase cu putere spre uşile duble care dădeau spre corpul principal al casei.

Explozia nu fu una de amploare – nimic altceva decât efectul extreme de sonor şi strălucitor al unei grenade fumigene. Încărcătura fusese amestecată direct în plasticul ce acoperea mâna, fiind imposibil de detectat. Şi deşi nu fusese prea mult, se dovedi a fi suficient cât să distragă atenția. Țipete de surpriză şi durere izbucniră din partea paznicilor. Gray şi Monk trântiră uşile în lături, alergară de-a lungul holului şi o luară pe primul culoar lateral. Ieşiți din câmpul vizual direct, se îndepărtară tropăind cu putere pe podelele şlefuite din lemn de esență tare.

Alarmele porniră imediat, răsunând insistent.

Aveau nevoie de o cale de scăpare cât mai rapid posibil.

Gray observă scările largi ce duceau în sus. Îl ghidă pe Monk spre ele.

— Unde ne ducem? întrebă Monk.

— Sus, sus, sus… spuse Gray în timp ce fugeau, urcând câte două trepte deodată.

Cei din serviciul de securitate se aşteptau cu siguranță la încercarea de a forța cea mai apropiată uşă sau fereastră.

Ştia altă modalitate de a ieşi de-acolo. În cap îi tot revenea schema conacului. Studiase cu atenție domeniul în timp ce erau aduşi în marş forțat încoace. Gray se concentră, având încredere în simțul său de orientare.

— Pe-aici.

Îl trase pe Monk după sine de pe un palier pe un alt coridor.

Erau la etajul şase. Alarmele continuau să sune.

— Unde…? începu Monk din nou.

— Sus de tot, răspunse Gray şi îi făcu semn spre capătul coridorului, acolo unde îi aştepta o uşă. Spre cărarea suspendată.

Însă nu avea să fie atât de uşor.

Ca şi cum cineva ar fi tras cu urechea la planul lor, un grilaj metalic interior începu să coboare şi să acopere uşa de ieşire. Un grilaj cu acționare automată.

— Grăbeşte-te! urlă Gray.

Grilajul cobora rapid, fiind deja închis pe trei sferturi.

Gray se grăbi şi mai tare, lăsându-l pe Monk în urmă. Înşfacă în trecere un scaun de pe hol şi îl aruncă în față. Acesta ateriză pe podeaua din lemn de esență tare şi alunecă de-a lungul suprafeței lustruite. Gray alergă după el. Scaunul se lovi de uşa închisă ce dădea înspre exterior, iar grilajul metalic din interior se lăsă cu putere pe partea sa superioară. Mecanismele se blocară. O lumină roşie pâlpâi deasupra cadrului uşii. Defecțiune. Gray fu sigur că un bec de avertizare semnaliza deja în celula principală de securitate a conacului.

În momentul când ajunse la uşă, picioarele de lemn ale scaunului începură să crape trosnind, strivite de grilaj.

Monk grăbi şi mai tare pasul, răsuflând greu, cu brațele în continuare legate la spate.

Gray se băgă sub scaun şi întinse mâna spre mânerul rotativ al uşii de afară.

Era un adevărat chin cu grilajul care îi bloca accesul.

Degetele apucară mânerul şi răsuciră.

Era încuiat.

— Fir-ar al dracului! înjură el.

Scaunul trosni şi mai tare. În spatele lor, răsunau tropăituri de bocanci, urcând în grabă scările. Se auzeau voci dând ordine sacadate.

Gray se răsuci în loc.

— Ia-mă în braţe! îi spuse el lui Monk.

Trebuia să lovească cu picioarele pe post de berbec să deschidă uşa.

Lăsat pe spate, cu picioarele încordate gata să lovească, Gray se sprijinea de umărul lui Monk ca punct de susţinere.

În momentul acela, uşa de ieşire se deschise pur şi simplu în faţa lui, iar în faţa ochilor îi apăru o pereche de picioare îmbrăcate în pantaloni kaki de camuflaj. Probabil că unul dintre paznicii care patrulau observase defecţiunea şi venise să investigheze.

Gray ţinti spre tibii şi lovi cu putere.

Luat pe nepregătite, bărbatului îi fugiră picioarele de sub el. Capul i se lovi de grilaj cu un zgomot sec şi după aceea aterizã grămadă pe scânduri. Gray scoase piciorul şi îl lovi pe bărbat cu călcâiul. Corpul acestuia era inert.

Monk îl urmă, rostogolindu-se spre Gray, nu însă înainte de a trage un picior scaunului eliberându-l de sub grilaj. Sistemul de siguranţă îşi continuă coborârea şi se închise, izbindu-se cu putere de podea.

Gray îl uşură pe paznic de arme. Se folosi de un pumnal pentru a-i tăia legăturile lui Monk şi îi pasă arma de la şold a bărbatului, un pistol semiautomat HK Mark 23. Gray confiscă puşca.

Cu armele în mâini fugiră de-a lungul potecii suspendate spre prima răscruce de drumuri. Se împărţea în două exact acolo unde podeţul suspendat ajungea în dreptul junglei. Verificară ambele direcţii. Până aici totul era în regulă.

— O să trebuiască să ne despărţim, spuse Gray. Ca să ne mărim şansele. Trebuie faci rost de ajutoare, să ajungi la un telefon, să-l contactezi pe Logan.

— Cu tine cum rămâne?

Gray nu răspunse. Nici nu era nevoie.

— Gray… s-ar putea ca ea să fie deja moartă.

— Nu ştim asta.

Monk se uită la faţa lui. Văzuse şi el monstrul de pe ecranul computerului. Ştia că Gray nu avea de ales.

Monk dădu aprobator din cap.

Fără să mai spună nimic, o luară la fugă în direcții opuse.

6.34 A.M.

Khamisi ajunse la podul suspendat, cățărându-se pe un copac din partea opusă a luminişului. Se mişca rapid şi fără zgomot.

Dedesubt, *ukufa* încă mai înconjura copacul, păzindu-şi prada prinsă în capcană. Bubuitura puternică de mai devreme o speriase. Îşi dăduse drumul din copac, atentă şi precaută. Mergea din nou în cerc, în jurul copacului, cu urechile ciulite. De la conac răsunau tot felul de alarme şi semnale sonore.

Zgomotul şi agitația de mai devreme îl îngrijorau şi pe Khamisi.

Oare Tău şi Njongo fuseseră descoperiți?

Sau poate că tabăra lor camuflată stabilită în afara teritoriului proprietății fusese descoperită? Punctul lor de concentrare a trupelor fusese mascat şi avea aparența înşelătoare a unei tabere de vânătoare a tribului zulu, una dintre numeroasele astfel de tabere. Oare îşi dăduse cineva seama că era mai mult de atât?

Indiferent de cauza alarmei, cel puțin zgomotul făcuse ca gigantica şi monstruoasa hienă – *ukufa* – să fie mai prudentă. Khamisi se folosi de acest moment de distragere a atenției ca să ajungă la unul dintre podurile suspendate aflate deasupra sa. Se rostogoli pe scânduri, scoțându-şi puşca. Neliniştea şi îngrijorarea îi mențineau simțurile în alertă. Oricum, scăpase de teroare. Khamisi băgase de seamă mersul agale şi relaxat al creaturii, mârâitul ca un huruit uşor, cele câteva icnete ascuțite şi nervoase care se transformau treptat în urlete.

Comportamentul normal al unei hiene.

Deşi monstruoasă ca mărime, nu avea nimic mitic sau supranatural.

Khamisi se îmbărbătă văzând că era din carne şi oase ca orice animal.

Pe podeț, se îndreptă în grabă de-a lungul scândurilor spre locul pe unde acesta trecea pe lângă copacul în care se afla băiatul. Scoase un colac de frânghie din rucsac.

Aplecându-se peste cablul de oțel al podului suspendat, îl reperă pe băiat. Fluieră tare, ca un țipăt de pasăre. Băiatul rămăsese concentrat, privind în jos. Zgomotul brusc de deasupra îl făcu să tresară. Însă se uită în sus şi îl văzu pe Khamisi.

— O să te iau de-acolo, şuieră el pe o tonalitate joasă, folosind limba engleză, sperând ca băiatul să înţeleagă.

Dedesubt, îl mai auzi şi altcineva pe Khamisi.

Ukufa se holba în sus la podeţ. Avea ochii roşii aţintiţi asupra lui Khamisi. Pleoapele i se lăsară în timp ce îl studia pe bărbat. Colţii i se dezveliră. Khamisi desluşi o atenţie bine calculată în privirea sa fixă.

Asta era creatura care o prinsese în ambuscadă pe Marcia?

Lui Khamisi nimic nu i-ar fi făcut mai multă plăcere decât să-şi descarce ambele ţevi ale puştii în faţa zâmbitoare a creaturii, însă zgomotul puştii de mare calibru avea să atragă şi mai mult atenţia. Proprietatea era deja în stare de alertă.

Aşa că, în loc de asta, îşi puse arma la picioare. Avea nevoie de ambele braţe şi de ambii umeri liberi.

— Băiete! spuse Khamisi. O să-ţi arunc o frânghie. Să ţi-o petreci în jurul brâului, spuse el mimând ce trebuia să facă. O să te trag sus.

Băiatul încuviinţă din cap, cu ochii lărgiţi, cu faţa umflată de plâns.

Aplecându-se peste margine, Khamisi balansă colacul de frânghie şi îl aruncă spre băiat. Frânghia desfăcută, se lovi de frunze. Nu reuşi să ajungă la el căci se agăţă în crengile de deasupra.

— O să trebuiască să te caţări până la ea!

Băiatul nu mai avu nevoie de alt imbold. Cu şansa de a scăpa în faţa ochilor, începu să se caţere plin de hotărâre şi energie. Se agăţă cu mâinile şi picioarele şi se trase până la următoarea creangă. Îşi legă frânghia în jurul taliei, scuturând-o şi eliberând-o dintre crengi. Manevră frânghia cu destulă îndemânare. Bun.

Khamisi trase frânghia, încolăcind-o în jurul unui stâlp din oţel ce susţinea podeţul.

— O să încep să te trag în sus! Vezi că o să te balansezi.

— Grăbeşte-te! strigă băiatul, prea brusc şi prea tare.

Khamisi pivotă pe un şold şi văzu că *ukufa* observase mişcarea băiatului. Aceasta atrase monstrul aşa cum orice mişcare a unui şoarece atrage pisica. Începu să se caţere în copac, înfigându-şi ghearele în scoarţă.

Fără să mai aibă timp de pierdut, Khamisi începu să tragă de frânghie în sus, din aproape în aproape. Simţi cum greutatea băiatului începe să atârne de frânghie pe măsură ce începea să-l ridice de pe cracă. Aplecându-se ca să se uite, îl văzu pe băiat

balansându-se înainte şi înapoi ca un pendul.

Şi *ukufa* făcu la fel, urmărind cu privirea arcul descris de acesta. După care îşi continuă cățăratul în pom.

Khamisi îi ghici intenția. Plănuia să sară şi să-l înşface, asemenea unei momeli prinse de firul undiței.

Khamisi trase şi mai repede. Băiatul continua să penduleze.

— *Wie zijn u?* izbucni o voce pe neaşteptate, chiar în spatele lui.

Speriat, aproape că dădu drumul frânghiei. Întinse gâtul ca să vadă peste umăr.

O femeie înaltă şi mlădioasă stătea pe podul suspendat, îmbrăcată în negru, cu nişte ochi sălbatici, parcă injectați. Părul ei era blond, însă era ras până aproape de scalp. Unul dintre copiii seniorului Waalenberg. Probabil că tocmai intrase în secțiunea asta şi îl descoperise. Avea deja un pumnal într-o mână. Khamisi nu îndrăzni să dea drumul la frânghie.

Nu era de bine.

Dedesubt, băiatul țipă.

Khamisi şi femeia îşi aruncară privirea în jos.

Ukufa ajunsese în locul unde se aflase băiatul mai devreme şi se pregătea să sară. În spatele lui Khamisi, femeia râse, un râs similar cu sunetele scoase de creatura de dedesubt. Scândurile scârțâiră în timp ce ea se apropie de el din spate, cu pumnalul în mână.

Amândoi erau prinşi în capcană.

6.38 A.M.

Gray se lăsă în genunchi la răscruce. Podul suspendat se despărțea în trei. Cel din stânga ducea înapoi la conac. Podul din mijloc înconjura marginea pădurii. Podul din dreapta se îndrepta pur şi simplu direct spre inima junglei.

Pe care dintre ele s-o ia?

Ghemuit, Gray studie contururile umbrelor, comparându-le cu modelul pe care îl studiase pe monitorul LED. Lungimea şi direcția umbrelor îi oferiseră o indicație de ordin general a poziției soarelui ce abia răsărea în raport de locația în care era ținută Fiona. Însă, chiar şi aşa, mai era încă de acoperit o bucată bună din proprietate.

Se auziră paşi duduind pe pod, aproape cutremurând-o.

Alți paznici.

Se întâlnise deja cu două grupuri.

Gray îşi puse puşca pe umăr, se rostogoli până la marginea podului suspendat şi îşi dădu drumul peste el. Atârnat în braţe de cablul de susţinere, reuşi să ajungă încetul cu încetul la adăpostul asigurat de frunzele dese ale unei crengi. Imediat după aceea, trei paznici tropăiră pe deasupra capului său, făcând să se clatine podul. Gray, zgâlţâit destul de tare, se ţinu şi mai strâns.

De îndată ce aceştia trecură de el, se folosi de o creangă pentru a se cocoţa la loc pe podul suspendat. Agăţându-se şi trecându-şi un picior deasupra, simţi o vibraţie ritmică în cablul din mâini. Alţi paznici?

Întins pe burtă pe scândurile din lemn, îşi lipi o ureche de cablu, ascultând precum un cercetaş indian. Era un ritm distinct al vibraţiei, audibil, asemenea coardei ciupite a unei chitare de oţel. Trei zbârnâituri rapide, trei lente, trei rapide din nou. Şi apoi repetate.

Codul Morse.

S.O.S.

Cineva lovea ritmic în cablu ca să transmită acest semnal.

Gray se ghemui şi merse înapoi la răscrucea podului suspendat. Aici pipăi şi celelalte cabluri de susţinere. Numai unul vibra. Acesta se întindea de-a lungul podului din dreapta, cel care ducea direct spre adâncurile junglei.

Oare putea să fie…?

Neavând un indiciu mai bun, Gray alese să o urmeze. Îşi menţinu ritmul de mers pe lângă marginea podului suspendat, încercând să nu facă zgomot şi să nu-l balanseze. Podul se tot bifurca. Gray se oprea de fiecare dată ca să descopere care cablu vibrează în conformitate cu codul şi să îi urmeze parcursul.

Gray era atât de concentrat asupra podului, încât, în momentul în care se aplecă sub frunza greoaie a unui palmier, se trezi brusc în faţă cu un paznic aflat la numai patru metri distanţă. Un individ cu părul şaten, înjur de douăzeci şi cinci de ani, cu înfăţişare tipică de hitlerist. Paznicul se rezema de balustrada din cablu, uitându-se în direcţia lui Gray. Avea arma deja ridicată, căci îl alertase foşnetul palmierului.

Gray nu avu timp să-şi ridice puşca. În schimb, mergând încă, se izbi cu toată greutatea de partea laterală a podului suspendat – nu în încercarea de a se feri de glonţul ce avea să vină spre el. Paznicul nu avea cum să rateze de la distanţa aceasta.

Gray lovi balustrada din cablu, făcând-o să trepideze.

Paznicul, dezechilibrat, se propti în ea. Țeava puştii se deplasă prea sus. Gray parcurse spațiul dintre ei din doi paşi, ajungând la tânăr şi luându-l prin surprindere, cu pumnalul şterpelit deja în mână.

Gray se folosi de dezechilibrul omului ca să-i reducă la tăcere țipătul, băgându-i pumnalul în gât. O răsucire şi din carotidă țâşni un jet de sânge. Avea să moară în câteva secunde. Gray prinse cadavrul şi îi dădu drumul peste balustradă. Nu simți nici o remuşcare, amintindu-şi râsetele paznicilor în momentul în care Ryan fusese aruncat în bârlogul monstrului. Câți alți oameni mai muriseră în felul acela? Cadavrul căzu acompaniat de foşnetul relativ tăcut al frunzelor, după care se izbi de arbuştii de dedesubt.

Ghemuindu-se la loc, Gray ascultă. Oare auzise cineva ceva?

Undeva înspre stânga, surprinzător de aproape, o femeie strigă într-o engleză vorbită cu accent.

— Termină! Nu mai lovi gratiile! Ori te aruncăm de-acolo chiar acum!

Gray recunoscu vocea. *Ischke.* Sora vitregă a lui Isaak.

O voce şi mai cunoscută îi răspunse femeii.

— Du-te dracului, tâmpito, cu curul tău osos cu tot!

Fiona.

Era în viață.

În ciuda pericolului, Gray zâmbi larg – atât de uşurare, cât şi de respect pentru curajul ei.

Rămânând ghemuit, se furişă spre capătul podului. Acesta dădea într-unul circular care mărginea luminişul deschis. Cel de pe camera video. Cuşca era suspendată de podul înălțat.

Fiona lovea cu piciorul gratiile cuştii. Trei rapide, trei lente, trei rapide. Pe fața ei se vedea hotărârea. Gray simțea vibrația chiar sub picioarele sale acum, transmisă de-a lungul cablurilor de sprijin ale cuştii.

Bravo ei.

Probabil că auzise alarmele de la conac. Probabil că bănuise că putea să fie Gray şi căuta să-i trimită aceste semnale. Ori asta… ori pur şi simplu era al naibii de nervoasă. Iar modul în care bătea nu era decât o coincidență enervantă.

Gray localiză trei paznici aflați în poziții diferite, doi în dreapta, unul în stânga. Ischke, încă uimitor de frumoasă în ținuta ei alb şi negru, stătea cu ambele mâini pe balustrada interioară, uitându-se lung la Fiona.

— Un glonț în genunchi ar putea să te facă să taci, îi strigă ei

fetei, punând mâna pe pistolul din toc.

Fiona se opri în mijlocul unei lovituri, murmură ceva în barbă şi lăsă piciorul jos.

Gray îşi calculă şansele. Avea o puşcă împotriva celor trei paznici înarmaţi şi a lui Ischke cu pistolul ei. Nu era de bine.

De partea cealaltă a luminişului se auzi fâşâitul specific unei transmisii radio. Urmară câteva cuvinte neclare.

Ischke îşi scoase staţia radio şi o duse la buze.

— *Ja?*

Ascultă jumătate de minut, puse o întrebare pe care el nu o înţelese, după care încheie transmisia. Lăsând în jos staţia radio, strigă:

— Noi ordine! se răsti ea spre ceilalţi în olandeză. O omorâm pe fată chiar acum.

6.40 A.M.

Ukufa scoase o serie întreită de schelălăituri, gata să sară la băiatul care se legăna de colo-colo. Khamisi simţi cum femeia se apropie pe la spate. Cu mâinile pe frânghie, nu putea să apeleze la nici una din armele sale.

— Cine eşti? întrebă femeia din nou, ameninţându-l cu pumnalul.

Khamisi făcu singurul lucru pe care putea să-l facă.

Îndoindu-şi genunchii, se aruncă peste balustrada din cablu. Se apucă cu putere de frânghie în timp ce cădea. Deasupra capului, funia se încolăci în jurul stâlpului de oţel ce sprijinea podeţul. În timp ce Khamisi se apropia rapid de pământ, surprinse pentru scurt timp imaginea băiatului ce era tras în sus, surprins, dând din mâini şi din picioare.

Ukufa se repezi la prada care îi scăpa de sub nas, însă greutatea lui Khamisi, acum în cădere liberă, îl trase pe băiat direct spre podul suspendat, lovindu-l cu putere de aceasta.

Oprirea bruscă smulse frânghia din mâinile încleştate ale lui Khamisi.

Căzu în iarbă, aterizând pe spate. Deasupra, băiatul se apucase cu mâinile şi picioarele de partea inferioară a podului suspendat. Femeia se uită în jos la Khamisi, cu ochii măriţi.

Ceva masiv se prăbuşi la pământ la câţiva metri distanţă de el.

Khamisi se ridică în picioare.

Ukufa sări în picioare, împroşcând şiroaie mari de salivă, furioasă, mârâind.

Îşi aţinti ochii roşii şi injectaţi asupra singurei prăzi pe care o avea în raza vizuală.

Khamisi.

Nu avea nimic în mâini. Puşca lui zăcea încă pe scândurile de deasupra.

Creatura urlă furioasă şi însetată de sânge. Se repezi la el, ţintindu-i gâtul.

Khamisi căzu pe spate, ridicând singura armă pe care o avea. Acel assegai zulus. Lancea scurtă era încă prinsă pe coapsă. În timp ce *ukufa* se arunca asupra lui, Khamisi împinse lama în sus. Tatăl lui îl învăţase cândva cum s-o folosească.

Asemenea tuturor băieţilor din tribul Zulu. Înainte să plece în Australia. Cu un instinct atavic, Khamisi strecură lama sub coastele creaturii – una din carne şi oase, nu un mit – şi o înfipse adânc în momentul în care hiena se prăvăli cu toată greutatea deasupra sa.

Ukufa urlă. Durerea şi mişcarea bruscă se transpuseră şi asupra lui Khamisi şi îi smulseră mânerul armei dintre degete. Khamisi se rostogoli ieşind de sub ea, acum complet dezarmat. *Ukufa* se aruncă în iarbă, răsucind lama înfiptă în ea. Mai ţipă pentru ultima oară, smucindu-se cu putere, după care nu mai mişcă.

Era moartă.

Un ţipăt nervos de deasupra îi atrase privirea.

Femeia de pe podeţ găsise puşca lui Khamisi şi o îndreptase spre el. Detunătura răsună precum o grenadă. Un tufiş explodă în spatele său, împroşcând pământul. Khamisi se trânti pe spate. Deasupra lui, femeia schimbă poziţia armei, fixându-l mai sigur şi mai bine în bătaia puştii.

A doua detunătură răsună, oricât ar părea de curios, mai puternică.

Khamisi se chirci, însă văzu că era viu şi nevătămat.

Se uită în sus la ţanc ca să vadă cum femeia se rostogoleşte peste cablul de sus, cu pieptul însângerat.

Un nou personaj îşi făcuse apariţia în raza sa vizuală pe podeţul de sus.

Un bărbat musculos cu capul ras. Avea un pistol la vedere, sprijinit de ciotul încheieturii uneia din mâini. Se aplecă peste cablu şi-l văzu pe băiat, atârnat încă în braţe.

— Ryan…

Băiatul spuse plângând uşurat:

— Ia-mă de aici.

— Cam ăsta-i planul… spuse el după care îl descoperi pe Khamisi dintr-o privire. Adică, dacă tipul de-acolo de jos ştie drumul de ieşire de-aici. Eu, unu', sunt al naibii de pierdut în spațiu.

6.44 A.M.

Cele două focuri de armă răsunară în pădure.

Un mic stol de papagali verzi îşi luară zborul din cuiburile din coronament, cârâind zgomotos în semn de protest şi fâlfâiră pe deasupra luminişului.

Gray se ghemui.

Oare îl descoperiseră pe Monk?

Probabil că Ischke se gândise la acelaşi lucru, căci îşi întinse capul în direcția focurilor de armă. Le făcu semn paznicilor.

— Verificați!

Îşi ridică din nou stația radio.

Paznicii, cu puştile în mâini, tropăiră în jurul podului suspendat de formă circulară, venind în direcția lui Gray. Luat pe nepregătite, Gray se trânti jos şi se rostogoli, strângându-şi arma cu putere la piept. Se aruncă de pe scânduri. Paznicul care deschidea drumul avea să apară în câteva secunde. Ca şi mai înainte, se apucă de cablul de sprijin al scândurilor, însă în graba sa exagerată, rămas fără echilibru, abia apucă să se prindă cu o mână. Corpul i se învârti în loc. Puşca îi alunecă de pe umăr, luând-o în jos.

Răsucindu-se, reuşi să ajungă la ea în timp util cât să agațe cureaua de piele cu un deget. Oftă în tăcere uşurat.

Paznicii trecură pe neaşteptate pe deasupra lui, lovind puternic cu bocancii, mişcând şi balansând podeţul de care era agățat.

Cureaua de piele a puştii îi scăpă lui Gray de pe deget. Gravitația îl dezarmă. Arma căzu, înfigându-se în tufişurile de jos. Gray se apucă şi cu cealaltă mână de sus şi rămase atârnat acolo. Cel puțin puşca nu se descărcase când lovise pământul.

Paşii paznicilor răsunară în depărtare.

O auzi pe Ischke vorbind la stația radio.

Acum ce mai era?

Nu avea decât un pumnal împotriva pistolului ei. Nu-i punea

nici o clipă la îndoială capacitatea de a-l folosi şi de-a trage la țintă.

Singurul avantaj pe care îl avea era elementul-surpriză.

Iar acesta era extrem de supraapreciat.

Mutându-şi mâinile din aproape în aproape, Gray traversă partea de dedesubt a podului suspendat şi ajunse la zona circulară a acestuia. Continuă să meargă pe sub el, rămânând pe partea exterioară, pentru a nu fi expus direct privirilor femeii Waalenberg. Trebuia să se mişte încet, sau greutatea corpului său ce se legăna uşor avea s-o alerteze pe Ischke. Îşi sincroniză mişcările cu adierile ocazionale ale brizei care mişca uşor coronamentul.

Însă apariția sa nu trecu neobservată.

Fiona se ghemui la ea în cuşcă, plasându-se astfel încât între ea şi Ischke să fie cât mai multe gratii posibile. În mod clar înțelesese cuvintele rostite de Ischke mai devreme în limba olandeză. „O omorâm pe fată chiar acum." Deşi împuşcătura îi distrăsese momentan atenția gemenei blonde, în cele din urmă avea să revină la Fiona.

Din poziția ei joasă, Fiona îl localiză pe Gray, o gorilă într-o salopetă albă escaladând partea interioară a podețului, pe jumătate ascunsă de frunzişul din jur. Luată prin surprindere, tresări puternic, aproape ridicându-se în picioare, după care se forță să rămână jos. Ochii ei îl urmăriră, privirile li se întâlniră.

În ciuda bravadei ei zgomotoase de mai devreme, Gray citi teroarea de pe chipul ei. Fata arăta mult mai mică în cuşcă. Îşi ținea mâinile la piept, încercând să se îmbărbăteze. Deşi viața dură de pe străzile pe care crescuse o călise, el simți că singura ei apărare împotriva unui atac de panică era limbajul ei înțepător. Doar asta o mai ținea – şi încă destul de greu.

Fără a fi văzută, îi făcu nişte semne. Îi arătă în jos şi scutură uşor din cap, cu ochii lărgiți de teamă, avertizându-l.

Jos nu era în siguranță.

El cercetă tufişurile şi iarba deasă din luminiş. Nu văzu nimic, însă avea încredere în avertismentul Fionei.

„Să nu cazi."

Gray reflectă la ce avea de făcut. Încă mai avea o distanță bună de traversat, iar brațele îi obosiseră şi-l dureau degetele. Trebuia să se mişte mai repede. Opririle şi pornirile îl omorau, însă se temea că dacă ar avansa mai repede de atât, avea să-i atragă atenția lui Ischke.

Probabil că Fiona îşi dăduse seama de acelaşi lucru. Se ridică şi

începu să dea din nou cu picioarele, zdrăngănindu-şi cuşca, legănând-o sub greutatea sa. Mişcarea îi permise lui Gray să-şi mărească ritmul.

Din păcate, efortul ei atrase şi mânia dezlănțuită a lui Ischke.

Femeia îşi lăsă în jos stația radio şi strigă la Fiona:

— Gata cu prostiile, fetițo!

Fiona continuă să se țină cu mâinile de gratii şi să le lovească cu picioarele.

Gray se apropia în grabă.

Ischke păşi spre balustrada interioară, fiind numai pe jumătate la vedere. Din fericire, era complet concentrată asupra Fionei. Femeia scoase un dispozitiv din buzunarul de la pulover. Îşi folosi dinții ca să-i lungească antena. Îl îndreptă spre Fiona.

— E timpul să-l cunoşti pe Skuld, numit aşa după zeița scandinavă a sorții.

Apăsă pe un buton.

Chiar sub degetele de la picioarele lui Gray, ceva urlă de furie şi durere. Țâşni din desişul junglei şi merse tiptil până în luminişul cu iarbă. Una dintre hienele mutante. Matahala se apropia probabil de o sută cincizeci de kilograme, toată numai muşchi şi colți. Mârâi pe un ton scăzut, cu blana zburlită pe spatele său încovoiat. Buzele i se retrăgeau dezvelindu-i colții în timp ce lătra şi muşca aerul din jur, fornăind în sus spre cuşcă.

Gray îşi dădu seama că probabil monstrul îl pândise din umbră tot drumul până aici. Bănuia ce avea să urmeze.

Se grăbi, avansând încă puțin.

Ischke o strigă pe Fiona, bucurându-se de teroarea ei, sporind cruzimea momentului.

— Un cip din creierul lui Skuld ne permite să-i stimulăm setea de sânge şi apetitul, explică ea şi acționă butonul din nou.

Hiena urlă şi se repezi la cuşcă, împroşcând şuvoaie de salivă, împinsă acum de o sete de sânge de nestăpânit.

Aşadar, acesta era modul prin care clanul Waalenberg îşi controla monştrii.

Prin implanturi manevrabile prin radio.

Subminând din nou natura şi subjugând-o dorinței lor.

— E timpul să-i potolim foamea bietului Skuld, spuse Ischke.

Gray nu avea cum s-ajungă la timp. Cu toate astea, se grăbi.

Mai avea puțin.

Atât de aproape.

Însă prea târziu.

Ischke apăsă pe alt buton. Gray auzi un *clic* şi un zornăit distinct în timp ce trapa din cuşca Fionei se deschidea.

„Oh, nu."

Gray se opri în mijlocul balansului. Se uită cum trapa se deschide sub Fiona. Ea căzu spre fiara dezlănțuită de dedesubt.

Gray se pregăti să sară după ea, să o protejeze.

Însă Fiona învățase din ceea ce i se întâmplase lui Ryan. Era pregătită. În cădere, se prinse de gratiile de mai jos ale cuştii şi rămase acolo atârnând. Creatura, Skuld, se repezi să o apuce de picioare. Ea se feri trăgându-se în sus cu forța brațelor.

Fiara trecu pe sub ea şi se prăbuşi înapoi în tufişurile de dedesubt cu un urlet neputincios.

Cocoțându-se, Fiona se ținea acum de partea exterioară a cuştii, asemenea unei maimuțe.

Ischke râse cu o plăcere sumbră.

— *Zeer goed meije.* Câtă ingeniozitate! *Grootvader* ar fi putut chiar să aibă în vedere genele tale pentru rezerva sa. Însă vai, ce păcat, în loc de asta o să trebuiască să-i satisfaci apetitul lui Skuld.

De jos, Gray se uită la Ischke cum îşi ridică din nou pistolul.

Se răsuci sub ea, uitându-se în sus printre scânduri.

— Acum hai să terminăm cu asta, murmură Ischke în olandeză.

Într-adevăr.

Gray se trase ajutându-se de brațe, îşi dădu picioarele în spate, după care le balansă în față şi peste scânduri, asemenea unui gimnast la bara fixă. O lovi cu călcâiele pe Ischke în burtă în momentul în care ea se apleca peste balustradă, țintind-o pe Fiona.

În momentul în care călcâiele lui o loviră, pistolul ei se declanşă.

Gray auzi glonțul ricoşând în fier.

N-o nimerise.

Ischke fu împinsă cu putere în spate, în timp ce Gray se ridică pe scânduri. Se rostogoli, cu pumnalul în mână. Ischke se sprijinea într-un genunchi. Pistolul ei zăcea pe jos între ei.

Amândoi se întinseră brusc după el.

Ischke, chiar rămasă fără răsuflare, se dovedi incredibil de rapidă, asemenea unui şarpe care te atacă prin surprindere. Degetele ei ajunseră primele la pistol, înhățându-l.

Gray avea un pumnal.

Îi înfipse lama în încheietură şi în scândurile de jos. Ea țipă surprinsă, scăpând pistolul din mână. Gray încercă să îl apuce,

însă mânerul săltă pe scândurile de lemn în momentul în care Ischke se zvârcoli. Zbură dincolo de marginea podului suspendat.

Distragerea momentană a atenției fu suficient de lungă pentru ca Ischke să-şi smulgă şi să-şi elibereze încheietura din prinsoarea suprafeței de lemn. Pivotă pe cealaltă încheietură, încercând să-l lovească cu piciorul în cap.

Gray se azvârli pe spate, însă tibia ei îl lovi în umăr la fel de puternic ca bara din față a unei maşini aflate în mare viteză. Gray se rostogoli odată cu ea, cu umărul aproape distrus. La naiba, tipa asta era puternică.

Înainte să se poată ridica de jos, ea se repezi la el, trecându-şi brațul prin dreptul feței lui, încercând să folosească vârful lamei înfipte în încheietură ca să-l orbească. El abia reuşi să o apuce de cot, să i-l răsucească şi să o împingă spre marginea podului.

Nu se opri aici.

Încleştate, trupurile lor căzură de pe podul suspendat.

Însă Gray îşi încolăci genunchiul stâng în jurul unuia dintre stâlpii de susținere ai podului suspendat. Corpul i se opri brusc cu o smucitură, pivotând în jurul piciorului, forțându-i genunchiul. Ischke se desprinse de el şi căzu în gol.

Atârnat cu capul în jos, el se uită la femeie cum se loveşte de crengi şi cum se izbeşte cu putere de pajiştea acoperită cu iarbă.

Gray se trase înapoi pe podul suspendat, întinzându-se cât era de lung.

Nu putu să-şi creadă ochilor când o văzu pe Ischke ridicându-se în picioare. Aceasta făcu un pas şchiopătând ca să-şi recapete echilibrul, cu o gleznă scrântită extrem de dureroasă.

Un zgomot îl făcu pe Gray să tresară.

Fiona ateriză pe scânduri, după ce se balansase agățată de unul dintre cablurile de susținere ale cuştii.

În timp ce ei se luptaseră, probabil că fata îşi croise drum spre partea de sus a cuştii şi se folosise de cabluri ca să ajungă la pod. Veni în grabă spre el, scuturându-şi mâna stângă şi crispându-se. De unde o crestase Ischke curgea sânge proaspăt.

Gray cercetă din nou zona de dedesubt.

Femeia se uita lung la el, în sus. În ochi i se citea dorința de a-l ucide.

Însă nu era singură în luminiş.

În spatele ei, Skuld fugi spre femeie, cu botul în jos, aproape de pământ, ca un rechin în iarbă, adulmecând sângele.

Cum se potriveau lucrurile, se gândi Gray.

Însă femeia abia dacă îşi ridică uşor braţul nevătămat spre fiară. Hiena masivă se opri brusc, îşi ridică botul, plin de şiroaie de salivă şi se frecă de palma ei asemenea unui pitbull fioros care îşi întâmpină stăpânul nemernic. Scânci şi se lăsă pe burtă.

Ischke nu întrerupse deloc contactul vizual cu Gray.

Continuă să meargă înainte, şchiopătând.

Gray se holbă dedesubt.

La câţiva paşi de femeie, pistolul ei era la vedere.

Gray se ridică în picioare. O apucă pe Fiona de umăr şi o împinse înainte.

— Fugi!

Ea nu avu nevoie de încurajări suplimentare. O luară la fugă. Fata alerga alimentată de frică şi adrenalină. Ajunseră la ieşire.

Fiona dădu colţul, ţinându-se de unul dintre stâlpii de susţinere pentru a-şi păstra echilibrul. Gray îi urmă exemplul, în momentul în care dispăreau după colţ, din stâlpul de susţinere ricoşă un glonţ însoţit de o detunătură de pistol.

Ischke îşi găsise arma.

Impulsionaţi, fugiră şi mai repede de-a lungul potecii drepte, mărind distanţa între ei şi trăgătoarea care şchiopăta. Într-un minut, apropiindu-se de un loc unde se încrucişau mai multe poteci, Gray se gândea că ar putea fi în siguranţă. Prudenţa învinse panica.

O opri pe Fiona la aceeaşi răscruce la care se oprise şi înainte. Podurile mergeau în toate direcţiile. Pe care să pornească? Până acum, era destul de probabil ca Ischke să-i fi alarmat pe ceilalţi – asta dacă nu cumva staţia radio i se stricase în urma căderii, însă nu putea să se bazeze pe acest lucru. Trebuia să presupună că paznicii se adunau deja undeva între lumea de-afară şi locul în care se găseau ei acum.

Şi cum rămânea cu Monk? Oare ce provocase focurile de armă care îi făcuseră pe paznicii lui Ischke să se retragă în grabă? Era în viaţă, era mort sau capturat din nou? Prea multe necunoscute. Gray avea nevoie de un loc în care să se ascundă, pentru a-şi pierde urma.

Însă unde anume?

Îşi fixă privirea asupra podului care ducea înapoi la conac.

Nimeni nu s-ar fi gândit să-i caute acolo. În plus, în locul acela existau telefoane. Dacă ar fi putut să ajungă la o linie telefonică exterioară… sau poate chiar să afle mai multe despre ce mama naibii se întâmpla de fapt acolo…

Însă acestea nu erau decât vise deşarte. Locul era inaccesibil şi impenetrabil, o adevărată fortăreață.

Fiona observă încotro îşi concentrase el atenția.

Îl trase de mână şi scoase ceva din buzunar. Ceva ce semăna cu nişte cărți de joc prinse pe un lanț.

Dar nu erau cărți de joc.

Erau *carduri de acces.*

— Le-am şterpelit de la nemernica aia înghețată când m-a tăiat, spuse Fiona, aproape scuipând. Să mă țină minte.

Gray luă cheile electronice şi le examină. Îşi aminti cum Monk o boscorodise pe Fiona pentru că nu îi furase cheile directorului muzeului când fuseseră prinşi în capcană în cripta lui Himmler. Se părea că fata învățase lecția şi se conformase.

Cu ochii mijiți, Gray studie din nou conacul.

Mulțumită micuței lui hoațe de buzunare, acum ținea în mână cheile castelului.

Dar ce putea face cu ele?

13
XERUM 525

10.34 A.M.
REZERVAŢIA NATURALĂ HLUHLUWE-UMFOLOZI
ZULULAND, AFRICA DE SUD

Painter stătea turceşte în coliba de pământ cu o mulțime de hărți şi scheme în jur. Aerul mirosea a praf şi a bălegar. Însă mica tabără zulusă se afla la doar zece minute distanță de domeniul Waalenberg.

La intervale regulate, elicopterele serviciului de pază se ridicau de pe domeniu şi treceau zumzăind pe deasupra taberei, însă Paula Kane organizase perfect totul la fața locului. Din aer, nimeni n-ar fi putut să-şi dea seama că mica aşezare era altceva decât o tabără temporară pentru triburile nomade de zuluşi care-şi duceau traiul în zona respectivă. Nimeni nu ar fi avut cum să bănuiască faptul că într-una dintre colibele dărăpănate avea loc un adevărat consiliu de taină.

Grupul se reunise aici pentru a-şi construi o strategie şi a trece în revistă resursele de care dispuneau.

Vizavi de Painter stăteau Anna şi Gunther. Lisa era lângă Painter, aşa cum făcuse de când ajunseseră în Africa, cu o expresie stoică, însă cu îngrijorare pe chip. Aproape de capătul încăperii, maiorul Brooks şedea în umbră, la fel de vigilent ca întotdeauna, cu mâna odihnindu-i-se pe tocul pistolului.

Toți erau atenți la ultimele noutăți pe care le ave, «de împărtăşit Khamisi, fost paznic de vânătoare aici. Lângă el, aplecat asupra hârtiilor, se afla cel mai neaşteptat membru al grupului.

Monk Kokkalis.

Spre imensa surprindere a lui Painter, Monk intrase în tabără, în urma lui Khamisi, împreună cu un tânăr epuizat, aflat în stare de şoc. Tânărul încerca acum să-şi revină într-o altă colibă, la adăpost de orice pericol, însă de-o oră încoace Monk povestea ce i se întâmplase, răspunzând la întrebări şi umplând posibilele goluri.

Anna se uita la un set de rune pe care Monk tocmai le desenase. Avea ochii foarte injectați. Se întinse tremurând spre hârtie.

— Acestea au fost toate runele găsite în cărțile lui Hugo Hirszfeld?

Monk dădu din cap.

— Şi nemernicul ăla bătrân părea convins că sunt extrem de importante, chiar decisive la un moment dat pentru următoarea etapă din planul lui.

Ochii Anna se ridicară spre Painter.

— Dr. Hugo Hirszfeld a fost cel care a supravegheat desfăşurarea proiectului original Soarele Negru. Îți aminteşti când ți-am spus că era convins că descifrase misterul Clopotului? Că a făcut ultimul experiment în secret, de unul singur. Un experiment privat despre care se credea că a produs un copil perfect, un copil neafectat de problema involuției. Un Cavaler al Soarelui perfect. Însă metoda lui… cum a făcut asta… nu a aflat nimeni.

— Iar scrisoarea pe care i-a scris-o fiicei sale, spuse Painter, arată că descoperirea pe care a făcut-o l-a speriat. „Un adevăr… prea frumos să-l laşi să piară şi prea monstruos să-l scoți la iveală…” în acest scop a ascuns secretul în acest cod de rune.

Anna oftă obosită.

— Iar Baldric Waalenberg a fost suficient de încrezător că ar putea descifra codul şi că ar putea să-şi însuşească aceste cunoştințe demult pierdute, încât să-l facă să distrugă *Granitschloff.*

— Eu cred că motivul a fost mai degrabă acela că nu mai avea nevoie de voi, spuse Painter. Cred că ai avut dreptate mai devreme. Grupul tău se transformase într-o amenințare din ce în ce mai mare având în vedere discuțiile despre ieşirea din anonimat şi alinierea la lumea ştiințifică. Şi având perfecțiunea atât de aproape, încununarea de succes a visului arian, nu putea risca să vă îngăduie să vă continuați activitatea.

Anna întoarse hârtia cu runele schițate de Monk înspre ea.

— Dacă Hugo avea dreptate, descifrarea codului lui s-ar putea dovedi esențială pentru a ne trata. Clopotul deține deja capacitatea de a *încetini* boala – dar dacă am putea rezolva ghicitoarea aceasta, s-ar putea să ne ofere un adevărat *antidot.*

Lisa interveni în discuție aducându-i cu picioarele pe pământ.

— Însă înainte să se petreacă toate astea, trebuie să ajungem la Clopotul Waalenberg. Abia după aceea ne putem ocupa cu găsirea unui antidot.

— Dar cu Gray cum rămâne? întrebă Monk. Şi cu fata?

Painter se încruntă.

— E imposibil de spus unde este. Poate se ascunde, poate a fost capturat, poate-i mort. Pentru moment, comandorul Pierce e pe cont propriu.

Expresia de pe fața lui Monk se înăspri.

— Pot să mă strecor eu înapoi înăuntru. Dacă folosesc harta pe care o are Khamisi cu detaliile terenului.

— Nu. Nu e momentul acum să ne divizăm forțele.

Painter îşi frecă un punct dureros în spatele urechii drepte.

În capul lui răsunau cu ecou toate zgomotele. Senzația de greață era din ce în ce mai puternică.

Monk se uită lung la el.

Făcu un gest cu mâna ca şi cum ar fi vrut să-l asigure că nu avea nici un motiv de îngrijorare. Însă ceva din privirea lui Monk sugera că acesta nu era preocupat numai de incapacitatea fizica a şefului. Oare Painter lua deciziile corecte? Puterea de discernământ îi fusese afectată? Îndoiala atinse o coardă în el însuşi. *Într-adevăr,* cât de limpede era judecata lui?

Mâna Lisei alunecă spre genunchiul lui ca şi cum i-ar fi sesizat starea de consternare.

— Mă simt bine, murmură el – la fel de mult lui însuşi, ca şi ei.

Nu mai există o altă întrebare fiindcă, brusc, rogojina ce slujea drept uşă colibei se ridică de tot. Înăuntru pătrunse un val de căldură şi lumină. Paula Kane se aplecă şi intră în încăperea întunecoasă. Era urmată de unul dintre bătrânii zuluşi, îmbrăcat cu ținuta de ceremonie în toată splendoarea ei: pene, fulgi, piele de leopard decorată cu mărgele colorate. Deşi înjur de şaizeci şi cinci de ani, nu avea fața brăzdată de riduri, ci parcă era cioplită în piatră şi era ras în cap. Adusese un sceptru de lemn decorat cu pene în vârf, dar şi o puşcă foarte veche, ce părea mai mult obiect de podoabă, pentru ceremonii, decât o armă propriu-zisă.

În timp ce se ridica, Painter îşi dădu seama ce era. O flintă englezească uşoară, aşa numita „Brown Bess”, de pe vremea lui Napoleon.

Paula Kane îl prezentă pe oaspete.

— Mosi D’Gana. Căpetenie zulusă.

Bătrânul vorbi într-o engleză clară şi răspicată:

— Totul este pregătit.

— Vă mulțumim pentru ajutor, rosti Painter pe un ton protocolar.

Mosi dădu uşor din cap, ca răspuns la cuvintele sale.

— Însă nu pentru voi ne punem la dispoziție sulițele. E datoria pe care o plătim neamului Voortrekker pentru Râul de Sânge.

Painter se încruntă, însă Paula Kane îi lămuri cu câteva detalii.

— Când englezii i-ai alungat pe burii olandezi din Cape Town, au început să avanseze adânc în junglă. Astfel, au apărut fricțiuni între imigranții care soseau şi triburile indigene. Triburile Xhosa, Pondo, Swazi şi Zulu. În 1838, de-a lungul unui afluent al râului Buffalo, zuluşii au fost trădați, mii de oameni au fost ucişi şi şi-au pierdut pământurile. A fost un adevărat măcel. Râul a devenit cunoscut drept Râul de Sânge. Bărbatul care orchestrase acel atac criminal se numea Piet Waalenberg.

Mosi ridică vechea lui armă şi o întinse spre Painter.

— Noi nu uităm.

Painter nu avea nici o îndoială că puşca fusese într-adevăr folosită în bătălia aceea de tristă amintire. Luă arma, ştiind că odată cu ea se încheia o înțelegere.

Mosi se aşeză turceşte pe pământ.

— Avem multe de pus la punct.

Paula dădu din cap spre Khamisi şi ridică rogojina de la intrare.

— Khamisi, camioneta este pregătită. Tău şi Njongo te aşteaptă deja. Îşi verifică ceasul. Va trebui să te grăbeşti.

Fostul paznic de vânătoare se ridică. Fiecare dintre ei avea o misiune de îndeplinit înainte de căderea nopții.

Painter îi întâlni privirea lui Monk. Citi din nou îngrijorarea din ochii bărbatului. Însă de data asta nu pentru Painter, ci pentru Gray. Mai erau opt ore până la apus. Dar până atunci nu puteau face nimic.

Gray era pe cont propriu.

12.05 P.M.

— Rămâi ghemuită, îi şopti Gray Fionei.

Se îndreptau spre paznicul de la capătul holului. Gray purta una din uniformele de camuflaj, de la bocancii militari până la şapca neagră, cu cozorocul tras peste ochi. Paznicul de la care „împrumutase" Gray echipamentul era inconştient, cu căluş la gură şi legat fedeleş în vestiarul dintr-un dormitor de la etajele superioare.

Îi mai luase tot cu împrumut şi stația radio pe care paznicul o

avea prinsă la centură şi o cască de ureche. Toate discuțiile de pe canalul setat se purtau în olandeză, îngreunându-i posibilitatea de a desluşi ceva concret, însă îi ținea cât de cât la curent cu evoluția evenimentelor.

Mergând în urma lui Gray, Fiona purta haine de menajeră, împrumutate din acelaşi vestiar. Îi veneau puțin cam largi, însă era o modalitate bună de a-i ascunde silueta şi vârsta.

Majoritatea personalului care se îngrijea de casă era format din indigeni, având diferite nuanțe de piele închisă la culoare, tipic pentru o familie de afrikaanderi. Tenul ciocolatiu al Fionei, moştenirea ei pakistaneză, se potriveau destul de bine. În plus, îşi ascunsese părul drept sub o bonetă. Putea să treacă drept o femeie din partea locului dacă nu se uita cineva *prea* atent la ea. Ca să completeze deghizarea, mergea cu paşi mici şi umili, cu umerii lăsați, cu capul în jos.

Până acum, deghizarea nu le fusese pusă la îndoială.

Se răspândise zvonul că Gray şi Fiona fuseseră localizați în junglă.

Cu conacul închis din toate părțile, în interiorul clădirii rămăseseră doar câțiva paznici. Majoritatea forțelor de securitate căutau prin pădure, dependințe şi marginile proprietății.

Din păcate, măsurile de siguranță nu erau chiar atât de neînsemnate în interiorul clădirii, încât să lase deschisă o linie telefonică cu exteriorul. La scurt timp după ce folosise cardul de acces al lui Ischke ca să intre din nou în conac, Gray încercase câteva telefoane. Accesul la ele solicita să treci printr-o rețea de securitate codată. Orice încercare de a obține accesul la o linie exterioară nu avea decât să-i dea în vileag.

Aşa că opțiunile lor erau reduse.

Puteau să se ascundă. Însă până când? Cine ştia când sau dacă Monk avea să reuşească să ajungă la lumea civilizată? Aşadar, trebuiau să se descurce. Planul era ca mai întâi să facă rost de o schiță a conacului. Asta însemna să penetreze rețeaua de securitate de la etajul principal. Singurele lor arme erau un pistol în tocul lui Gray şi un Taser de mână în buzunarul Fionei.

Înainte, la capătul holului, o santinelă controla balconul de sus, stând de pază deasupra intrării principale cu o puşcă automată. Gray se apropie de bărbat. Acesta era înalt, bine făcut, iar ochii săi cu pleoape grele de oboseală trădau un om josnic şi violent. Gray dădu din cap în semn de salut şi continuă să meargă spre scări. Fiona îi călca pe urme.

Totul mergea bine.

După care bărbatul rosti ceva în olandeză. Cuvintele depăşeau capacitatea de înțelegere a lui Gray, însă aveau o tentă sexuală şi sunau porcos, încheindu-se cu un râs gutural.

Întorcându-se pe jumătate, Gray văzu cum paznicul îi pune mâna pe fund Fionei şi o ciupeşte cu putere. Cealaltă mână se îndreptă spre cotul ei.

Un lucru total greşit şi nepotrivit.

Fiona se răsuci spre bărbat.

— Du-te dracu', labagiule!

Fusta ei îi perie genunchiul bărbatului. O scânteie albăstruie îi țâşni din buzunar şi lovi coapsa bărbatului. Corpul acestuia să arcui şi se lăsă pe spate, scoțând un sunet înăbuşit.

Gray îl prinse în timp ce cădea pe spate şi simți în brațe cum acesta era cuprins încă de convulsii. Gray îl târî de pe platforma balconului într-o cameră laterală. Îi dădu drumul pe podea, îl lovi cu pistolul ca să îşi piardă cunoştința şi începu să-i pună căluş şi să-l lege fedeleş.

— De ce-ai făcut asta? întrebă Gray.

Fiona se duse în spatele lui Gray şi îl ciupi tare de fund.

— Hei!

Se ridică în picioare şi se întoarse brusc.

— Cum e, îți place? izbucni Fiona.

Înțelesese. Cu toate acestea, o avertiză:

— Nu pot să-i leg întruna pe nemernicii ăştia.

Fiona stătea cu brațele încrucişate. Ochii ei, deşi plini de mânie, exprimau şi teamă. Nu putea să o învinovățească pentru nervozitatea ei. Îşi şterse nişte broboane de transpirație rece de pe frunte. Poate că ar fi fost mai bine să se ascundă şi să spere că totul se va termina cu bine.

Stația radio a lui Gray pârâi. Se chinui să asculte. Oare atacul lor fusese remarcat? Traduse din mesajul trunchiat.

— … *ge'vangene*… adus la intrarea principală…

Mai urmară şi alte cuvinte, dar Gray abia dacă mai auzi ceva după cuvântul *ge'vangene*.

Prizonier.

Asta nu putea să însemne decât un singur lucru.

— L-au prins pe Monk… şopti el, înghețându-i sângele în vine.

Fiona îşi desfăcu brațele, cu fața îngrijorată.

— Haide, spuse el şi se îndreptă spre uşă.

Îl uşurase pe paznicul întins pe jos de Taser şi îşi puse puşca

acestuia pe umăr.

Gray deschise calea de întoarcere spre scări. Îi împărtăşi în şoaptă Fionei planul său în timp ce coborau în grabă scările ce dădeau spre intrarea principală. Etajul de jos părea pustiu, la fel cum era şi holul din față.

Traversară podeaua lustruită decorată cu covoare țesute în motive africane. Paşii le răsunau. De-o parte şi de alta, pereții erau plini cu trofee de vânătoare: capul unui rinocer negru, specie pe cale de dispariție, un leu masiv cu o coamă mâncată de molii, un şir de antilope cu diferite forme de coarne.

Gray se duse spre holul de la intrare. Fiona scoase un pămătuf de praf din pene din buzunarului şorțului. Se duse spre una din părțile laterale ale uşii. Gray ocupă o poziție similară, cu puşca în mână, de partea cealaltă.

Nu trebuiră să aştepte prea mult.

Câți paznici aveau să-l însoțească pe Monk?

Cel puțin era în viață.

Grilajul metalic de deasupra intrării principale începu să se ridice, huruind şi zdrăngănind pe măsură ce se înălța. Gray se aplecă pentru a număra picioarele de afară. Ridică două degete în sus spre Fiona.

Doi gardieni însoțeau un prizonier într-o salopetă albă.

Gray păşi şi le ieşi în față în momentul în care poarta metalică se rulă complet.

Paznicii nu văzură nimic altceva decât pe unul de-al lor, o santinelă care păzea uşa cu o armă. Intrară cu prizonierul după ei. Nici unul nu observă că Gray ascundea în palmă un aparat cu electroşocuri sau că Fiona venea spre ei din partea opusă.

Ambuscada se încheie în câteva momente.

Cei doi paznici, cuprinşi de convulsii, erau întinşi pe covor, bătând din călcâie. Gray îl lovi pe fiecare în tâmplă, probabil mai tare decât ar fi trebuit să o facă. Însă era cuprins de o furie nebună.

Prizonierul nu era Monk.

— Cine sunteți? întrebă el persoana captivă şi extrem de speriată, în timp ce îl târî rapid pe primul paznic spre o debara din apropiere.

Femeia cu părul grizonant se folosi de mâna liberă ca să o ajute pe Fiona să-l care pe cel de-al doilea bărbat. Era mai puternică decât părea. Avea brațul stâng bandajat şi atârnat pe piept într-o faşă strânsă. Partea stângă a feței îi era plină de zgârieturi şi

julituri. Ceva o atacase şi o rănise cu ghearele şi colţii. În ciuda rănilor recente, privirea ei o întâlni pe a lui Gray, pătimaşă şi plină de hotărâre.

— Sunt dr. Marcia Fairfield.

12.25 P.M.

Jeepul hurducăia pe drumul pustiu.

La volan, paznicul Gerald Kellogg îşi şterse sudoarea de pe frunte.

Avea între picioare o sticlă de bere Birkenhead Premium.

În ciuda dimineţii extrem de aglomerate, Kellogg refuza să nu-şi respecte programul zilnic. Oricum nu avea altceva de făcut. Serviciul de pază de pe domeniul Waalenberg transmisese mai departe cele câteva detalii pe care le deţineau. Avusese loc o evadare. Kellogg îi alertase deja pe paznicii parcului şi postase oameni la porţi. Tuturor le înmânase fotografii trimise prin fax de la domeniul Waalenberg. Sub pretextul că erau braconieri. Înarmaţi şi periculoşi.

Până când Kellogg avea să primească la birou vestea că fuseseră depistaţi, nu exista nimic care să-l împiedice să se ducă acasă pentru pauza de prânz de două ore. Marţea, în meniu se aflau găinuşă sălbatică la cuptor şi cartofi dulci. Trecu cu jeepul pe lângă ţarcul vitelor şi intră pe aleea de acces străjuită de gard viu. În faţă se afla o casă colonială cu două niveluri, aşezată în mijlocul proprietăţii îngrijite, de patru mii de metri pătraţi, un avantaj al poziţiei pe care o deţinea.

Avea zece oameni care se ocupau de teren şi de casa în care locuia doar el. Nu se grăbea deloc să se însoare.

De ce ar fi cumpărat vaca dacă deja avea lapte etc.…

Şi, în plus, gusturile sale erau mai degrabă înclinate spre tinere de vârste foarte fragedă.

În casă avea o fată nouă, micuţa Aina, de unsprezece ani, din Nigeria, cu pielea neagră ca tăciunele, aşa cum îi plăcea lui, căci nu prea se vedeau vânătăile. Nu că ar fi avut cine să-l ia la întrebări. Avea un servitor pe nume Mxali, o brută din tribul Swazi, recrutat din închisoare, care se ocupa de gospodăria lui, instaurând disciplina şi teroarea în rândul slujitorilor. Se ocupa pe loc de orice problemă apărută, fie acasă, fie, când era nevoie, în altă parte. Iar familia Waalenberg era foarte mulţumită să-i facă

dispăruți pe cei care le făceau necazuri. Gerald preferea să nu ştie ce se întâmpla cu ei după ce erau duşi cu elicopterul pe domeniul Waalenberg. Însă auzise şi el zvonurile.

În ciuda arşiței, simți un fior rece.

Cel mai bine era să nu pună prea multe întrebări.

Îşi parcă maşina la umbră, sub o acacia stufoasă, coborî şi o luă cu paşi repezi pe poteca de piatră care ducea la intrarea laterală ce dădea în bucătărie. Doi grădinari se ocupau de stratul de flori. La trecerea lui Gerald îşi ținură ochii plecați după cum fuseseră instruiți.

Mirosul de găinuşă la cuptor şi usturoi îi stârni apetitul. Nasul şi foamea din stomac îl făcură să urce în grabă cele trei trepte de lemn care duceau spre uşa de plasă. Cu mațele ghiorțăindu-i, intră în bucătărie.

În stânga, cuptorul era deschis. Bucătarul era în genunchi pe podea şi avea capul în cuptor. Kellogg se încruntă. Îi luă ceva până să-şi dea seama că nu era bucătarul.

— Mxali…?

Kellogg simți în sfârşit izul de carne pârlită dincolo de mirosul de usturoi. Din brațul bărbatului ieşea ceva. O săgeată cu pană în capăt. Arma preferată a lui Mxali. De obicei, otrăvită.

Ceva cumplit se petrecuse aici.

Kellogg se dădu înapoi, întorcându-se spre uşă.

Cei doi grădinari îşi lăsaseră săpăligile şi acum aveau două puşti îndreptate spre burta lui uriaşă. Nu era un lucru neobişnuit ca mici bande de hoți, scursurile comunităților de negri, să colinde şi să jefuiască fermele şi casele izolate. Kellogg ridică mâinile înțepenit de groază.

Scârțâitul unei scânduri îl făcu să se întoarcă.

Din umbra camerei de alături îşi făcu apariția o siluetă întunecată.

Kellogg rămase cu gura căscată când îl recunoscu pe intrus – şi ura care i se citea în ochi.

Nu erau bandiți. Era mult mai rău decât atât.

O fantomă.

— Khamisi…

12.30 P.M.

— Deci ce anume e-n neregulă la el? întrebă Monk, arătând cu

degetul mare în direcția în care dispăruse Painter în una dintre colibele din apropiere cu telefonul prin satelit al doamnei doctor Paula Kane.

Directorul trebuia să se pună de acord cu Logan Gregory.

Sub streaşină umbroasă a altei colibe, stătea împreună cu Lisa Cummings. Doctorița era foarte frumoasă, chiar şi aşa, acoperită de praf şi cu ochii încercănați.

Ea-şi îndreptă atenția spre Monk.

— Celulele sale se distrug încet, încet, dizolvându-se din interior. Cel puțin aşa spune Anna Sporrenberg. În trecut, a studiat în detaliu efectele degenerative pe care le produce radiația Clopotului. Efectul este acela de cedare a organelor. Şi fratele ei, Gunther, suferă din cauza unei versiuni cronice a acestei afecțiuni. Însă ritmul în care degenerează organismul lui este încetinit de capacitatea lui de recuperare şi de imunitatea crescute. Anna şi Painter, expuşi ca adulți la o supradoză de radiații, nu dispun de o astfel de protecție înnăscută.

Continuă cu alte detalii, ştiind că Monk avea şi el studii de medicină: scăderea capacității de coagulare a sângelui, creşterea nivelului bilirubinei, edeme, relaxare musculară urmată de puseuri de rigiditate în zona gâtului şi a umerilor, fragilitatea oaselor, probleme hepatice, murmure cardiace şi calcifieri ciudate ale elementelor periferice şi o umoare vitroasă a ochilor.

Însă în cele din urmă totul se reducea la o singură întrebare.

— Cât mai au? întrebă Monk.

Lisa oftă şi privi înapoi, spre coliba în care dispăruse Painter.

— Nu mai mult de o zi. Chiar dacă am găsi un remediu astăzi, mi-e teamă că tot s-ar putea să rămână cu sechele importante şi permanente.

— Ai observat cum i se împleticeşte limba… cum mănâncă cuvintele? Este din cauza medicamentelor… sau… sau…?

Lisa se uită la el, cu o durere şi mai evidentă în ochi.

— E mai mult decât efectul medicamentelor.

Monk simți că era prima oară când recunoştea asta față de ea însăşi. Rostise cuvintele cu groază şi disperare. Observă de asemenea cât de mult suferea din pricina asta. Era mai mult decât reacția unui medic preocupat sau a unui prieten îngrijorat. Ținea la Painter şi se lupta din răsputeri să-şi țină în frâu emoțiile şi să nu-şi dezvăluie sentimentele.

Painter apăru în cadrul uşii. Îi făcu semn lui Monk să se ducă la el.

— E Kat la telefon.

Monk se ridică imediat, se uită pe cer după elicoptere şi se îndreptă spre Painter. Luă telefonul pe care i-l întindea acesta, acoperi microfonul şi dădu din cap înspre dr. Cummings.

— Şefu', cred că femeii i-ar prinde bine puţină companie.

Painter îşi mişcă ochii impacientat. Erau injectaţi, plini de vinişoare roşii care indicau hemoragie la nivelul ţesutului sclerotic. Îşi ridică mâna deasupra ochilor dureroşi ca să-i adăpostească de soare şi se îndreptă spre femeie.

Monk îl privi din cadrul uşii şi ridică telefonul.

— Hei, iubito.

— Nu mă lua pe mine cu „iubito". Ce mama dracului cauţi în Africa?

Monk zâmbi. Dojana lui Kat i se părea la fel de bine-venită ca o limonadă în deşert. Şi, în plus, era o întrebare retorică. Cu siguranţă, fusese pusă la curent cu tot ce se petrecea.

— Am crezut că era vorba să faci pe dădaca, nu? continuă ea.

Monk nu spuse nimic aşteptând să-şi verse năduful.

— Când vii acasă, am de gând să te încui…

Continuă în aceeaşi notă încă un minut.

În sfârşit, Monk găsi un moment să strecoare şi el ceva.

— Şi mie mi-e dor de tine.

Urmă un pufnit care se stinse într-un suspin.

— Am auzit că Gray este în continuare dispărut.

— O să fie bine, o asigură el, sperând în sinea lui acelaşi lucru.

— Găseşte-l, Monk. Fă tot ce poţi.

Monk aprecia înţelegerea de care dădea dovadă. Intenţiona să facă exact acest lucru. Ea nu-i ceru să-i promită că o să aibă grijă. Îl cunoştea prea bine. Însă îi auzi lacrimile din voce când rosti următoarele cuvinte.

— Te iubesc.

Asta era suficient ca să-l facă pe orice bărbat să aibă grijă.

— Şi eu te iubesc.

Coborî glasul şi se întoarse puţin.

— *Vă iubesc pe amândoi.*

— Vino acasă.

— Încearcă doar să mă opreşti.

Kat suspină din nou.

— Mă caută Logan pe pager. Trebuie să închid. Avem o şedinţă programată la ora şapte cu un ataşat de la Ambasada Africii de Sud. Vom face tot ce putem ca să punem presiune asupra lor de

aici.

— Fă-i să vadă pe dracu', iubito.

— O să-i facem. Pa, Monk.

— Kat, eu…

Însă convorbirea se întrerupse. La dracu'.

Monk lăsă telefonul în jos şi se uită la Lisa şi la Painter. Cei doi se sprijineau unul de celălalt, vorbind, însă Monk simţi că aveau mai degrabă nevoie de a sta alături decât de a-şi spune ceva. Privi lung telefonul. Cel puţin Kat era în siguranţă.

12.37 P.M.

— Mă duceau într-o celulă pentru prizonieri undeva la subsol, explică dr. Marcia Fairfield. Pentru întrebări suplimentare. Probabil că-i îngrijorează ceva anume.

Toţi trei se întoarseră sus în încăperea de pe platforma de la primul etaj.

Paznicul care o pipăise pe Fiona încă zăcea fără cunoştinţă pe podea şi-i curgea sânge din nas.

Dr. Fairfield le relatase pe scurt povestea ei, cum fusese prinsă în ambuscada de pe teren, atacată de animalele de casă ale clanului Waalenberg, târâtă cu forţa de-acolo. Cei din familia Waalenberg aflaseră prin diferite canale despre posibilul rol pe care îl juca ea în cadrul Serviciului de Informaţii al Marii Britanii. Aşa că puseseră la cale răpirea, înscenând atacul fatal al unui leu. Rănile sale bineînţeles că arătau destul de umflate şi de dureroase.

— Am reuşit să-i conving că persoana care mă însoţea, un paznic de vânătoare, a fost ucis. A fost tot ce-am putut să fac. Sper c-a reuşit să se întoarcă în lumea civilizată.

— Dar ce are de ascuns clanul Waalenberg? întrebă Gray. Ce fac, de fapt?

Femeia scutură din cap.

— Nu ştiu ce versiune macabră a unui Proiect Manhattan în plan genetic. Asta-i tot ce pot să spun. Însă cred că există şi alte planuri în derulare. Un proiect adiţional. Poate chiar un atac. L-am auzit pe unul dintre paznicii mei vorbind. Ceva cu privire la un ser anume. Serul 525, i-am auzit spunând. De asemenea, am auzit menţionând Washingtonul în acelaşi context.

Gray se încruntă.

— Aţi auzit ceva de vreun program orar?

— Nu tocmai. Însă din râsetele lor am rămas cu impresia că indiferent ce urmează să se întâmple o să fie în curând. Foarte curând.

Gray făcu câțiva paşi, prinzându-şi bărbia între degete. „Serul acesta... poate este un agent de război biologic... ceva patogen, un virus...” Scutură din cap. Avea nevoie de mai multe informații – şi asta cât mai rapid posibil.

— Trebuie să ajungem la laboratoarele alea de la subsol, murmură el. Să aflăm ce se petrece.

— Cei doi mă duceau spre zona de încarcerare, îi aminti dr. Fairfield.

El încuviință din cap, înțelegând ce voia să spună.

— Dacă mă prefac că sunt unul dintre paznici, acesta ar putea fi biletul nostru de intrare acolo.

— Ar trebui să ne grăbim, spuse Marcia. După cum se prezintă lucrurile, probabil că se întreabă ce mă reține atâta.

Gray se întoarse spre Fiona, pregătit pentru o discuție în contradictoriu. Avea să fie cât de cât în siguranță dacă rămânea ascunsă în încăperea aceasta, fără să fie văzută. Era greu să-i justifice prezența alături de un prizonier şi paznicul acestuia. Avea doar să ridice suspiciuni şi să atragă atenția.

— Ştiu! Nu-i loc şi pentru o fată-n casă, spuse Fiona, surprinzându-l din nou.

Îl înghionti cu piciorul pe paznicul de pe podea.

— O să-i țin companie lui Casanova ăsta de-aici până te întorci.

În ciuda cuvintelor curajoase, în ochi îi lucea teama.

— N-o să lipsim mult, îi promise el.

— Ai face bine să nu fie altfel.

Odată rezolvată problema, Gray îşi înşfăcă puşca, îi făcu semn doamnei Fairfield spre uşă şi spuse:

— Să mergem.

Numaidecât, Gray o luă spre liftul central cu arma îndreptată înspre Marcia care mergea înainte. Nu îi opri nimeni. Un cititor de carduri restricționa accesul la nivelurile subterane. Trecu prin el cea de-a doua cheie electronică a lui Ischke. Lumina butoanelor corespunzătoare nivelurilor subterane îşi schimbă culoarea de la roşu la verde.

— Aveți vreo idee de unde să începem? întrebă Gray.

Marcia întinse o mână.

— Cu cât e mai mare comoara, cu atât este mai adânc îngropată.

Apăsă numărul nivelului celui mai de jos. Şapte etaje. Liftul începu să coboare.

În timp ce Gray se uita cum se derulează etajele, în urechi auzi din nou cuvintele Marciei, sâcâindu-l.

„Un atac. Posibil în Washington."

Însă ce fel de atac?

6.41 A.M.
EST WASHINGTON, D.C.

Ambasadele se aflau la numai trei kilometri distanță de National Mall. Şoferul lor întoarse şi intră pe Massachusetts Avenue şi se îndreptă către ambasada sud-africană. Kat era cu Logan pe bancheta din spate, comparând ultimele însemnări. Tocmai răsărise soarele, iar clădirea le apăru subit în față.

Cele patru etaje ale sale din piatră de calcar de Indiana străluceau puternic în lumina soarelui dimineții, evidențiind frontoanele şi lucarnele tipice stilului Cape Dutch. Şoferul opri lângă aripa de locuit a ambasadei. Ambasadorul fusese de acord să îi primească în biroul lui privat la această oră matinală. Se părea că orice probleme care aveau legătură cu familia Waalenberg era cel mai bine să fie rezolvate departe de privirile opiniei publice.

Ceea ce pentru Kat era acceptabil.

Avea un pistol într-un toc prins la gleznă.

Kat cobori şi îl aşteptă pe Logan. Patru coloane decorate sprijineau un parapet pe care era sculptată emblema sud-africană. Dedesubtul acestuia, un portar observă sosirea lor şi deschise uşa lucioasă de la intrare.

Ca locțiitor la comandă, Logan o luă înainte. Kat păstră o distanță de unul sau doi paşi în spatele lui, uitându-se cu atenție pe stradă, extrem de precaută. La câți bani învârtea clanul Waalenberg, nu se ştia cine putea fi în slujba lor privată... iar asta îl includea şi pe ambasador, John Hourigan.

Holul de la intrare se deschise larg în jurul lor. O secretară într-un costum albastru croit cu mult bun-gust îi conduse de-a lungul holului.

— Ambasadorul Hourigan coboară imediat. O să vă duc în biroul dumnealui. Pot să vă servesc cu un ceai sau cu o cafea?

Logan şi Kat declinară oferta.

În curând erau instalați într-o încăpere complet lambrisată.

Mobilierul – birourile, dulapurile cu rafturi de cărți şi măsuțele – era confecționat din acelaşi lemn. Stinkwood, originar din Africa de Sud, atât de rar, încât nu mai era disponibil pentru exporturile comerciale.

Logan se aşează pe un scaun lângă birou. Kat rămase în picioare.

Nu trebuiră să aştepte prea mult.

Uşile se deschiseră din nou, iar un bărbat înalt, zvelt, cu păr blond ca nisipul intră. Purta şi el un costum albastru, însă avea haina îndoită pe un braț. Kat suspectă că această abordare neoficială nu era decât un artificiu, menit să-l facă să pară mai amabil şi cooperant. Ca şi întâlnirea de aici din locuința sa privată.

Nu se lăsă înşelată de aparențe.

În timp ce Logan făcea prezentările, Kat examină încăperea. Având experiență în serviciile de informații, îşi imagina că discuția de aici avea să fie înregistrată. Studie încăperea, bănuind cam pe unde fusese ascuns echipamentul de supraveghere.

Ambasadorul Hourigan se aşeză în cele din urmă pe scaunul său.

— Ați venit să vă interesați de domeniul Waalenberg… sau cel puțin aşa am fost informat. Cu ce vă pot fi de folos?

— Credem că nişte angajați de-ai lor s-ar putea să fi avut de-a face cu o răpire în Germania.

Ca la comandă, el făcu ochii mari.

— Sunt şocat să aud asemenea acuzații. Însă n-am auzit nimic despre asta de la BKA-ul german, Interpol sau Europol.

— Sursele noastre se bazează pe fapte şi informații concrete, insistă Logan. Tot ceea ce vă cerem este cooperarea cu Scorpionii pentru a urmări problema şi pe plan local.

Kat se uită cum bărbatul se preface a reflecta intens. Scorpionii erau echivalentul sud-african al FBI-ului. Cooperarea părea improbabilă. Cel mai bun lucru pe care Logan putea să-l obțină era ca astfel de organizații să nu le pună bețe în roate celor de la Sigma. Deşi nu puteau să negocieze vreun fel de cooperare împotriva unei forțe politice precum cea reprezentată de familia Waalenberg care putea să exercite suficientă presiune pentru a împiedica autoritățile polițieneşti să-i ajute. O concesie mică, însă una foarte importantă.

Kat rămăsese în picioare, urmărind jocul diplomatic elegant al celor doi bărbați, fiecare încercând să obțină un avantaj asupra celuilalt.

— Vă asigur că familia Waalenberg se bucură de tot respectul

comunității internaționale şi al instituțiilor de guvernământ. Familia sprijină toate eforturile de ajutorare a celor aflați în suferință, organizațiile multinaționale de caritate şi trusturile nonprofit din toată lumea. De fapt, printre ultimele acte de generozitate pe care le-au făcut se poate menționa dăruirea tuturor ambasadelor şi consulatelor sud-africane de pe tot globul a câte unui clopot centenar, din aur, care să marcheze aniversarea a o sută de ani de când s-a bătut prima monedă din aur în Africa de Sud.

— Toate bune şi frumoase, însă nu au de-a face…

Kat îl întrerupse pe Logan, intervenind pentru prima oară.

— Ați spus *clopot* de aur?

Privirea lui Hourigan o întâlni pe a ei.

— Da, cadouri primite de la însuşi Sir Baldric Waalenberg. O sută de clopote centenare, placate cu aur, gravate cu stema sud-africană. Al nostru este instalat în holul de la etajul patru.

Logan o privi pe Kat drept în ochi.

Kat vorbi:

— Ar fi posibil să-l vedem?

Turnura ciudată a conversației îl tulbură pe ambasador, însă nu reuşi să găsească un motiv suficient de bun pentru care să respingă cererea, iar Kat îşi imagină că spera că astfel avea să câştige un avantaj în războiul diplomatic tacit aflat în plină desfăşurare aici.

— Aş fi încântat să vi-l arăt, spuse el ridicându-se în picioare şi uitându-se la ceas. Mi-e teamă că o să trebuiască să ne mişcăm repede. Am o întâlnire la micul dejun şi nu pot să întârzii.

După cum îşi imagina Kat, Hourigan se folosea de turul casei ca o scuză pentru a încheia discuția mai devreme şi a evita orice fel de angajament ferm. Logan avea privirea ațintită asupra ei. Ea spera să nu se fi înşelat.

Fură conduşi la un lift cu care urcară până la ultimul etaj al clădirii. Traversară holuri decorate cu obiecte de artă şi meşteşugăreşti originale din Africa de Sud. După care le apăru în fața ochilor o sală imensă; părea mai mult un muzeu decât un spațiu de locuit. Aici erau vitrine de prezentare, mese lungi şi cufere masive cu accesorii din alamă lucrate manual. Un perete format din geamuri domina curtea şi grădina din spate. Însă într-un colț atârna un clopot gigantic din aur. Arăta ca şi cum fusese scos de curând din lada de transport, fiindcă bucăți mici de paie erau încă împrăştiate pe podea. Clopotul în sine avea un metru

înălțime şi jumătate de metru diametru. Pe el fusese stanțată stema sud-africană.

Kat se apropie şi mai mult. Un cablu electric gros pornea din capătul de sus şi cobora în spirală până la podea.

Ambasadorul observă ce îi atrăsese atenția.

— E setat să bată automat la anumite momente ale zilei. O minune a ingineriei. Dacă vă uitați în sus în interiorul clopotului, veți vedea o mulțime de mecanisme ingenioase, asemenea unui Rolex.

Kat se întoarse spre Logan. Acesta pălise. Ca şi Kat şi el studiase schițele pe care le făcuse Anna Sporrenberg după Clopotul original. Acesta era o copie perfectă făcută din aur. Amândoi mai citiseră şi despre efectele dăunătoare şi nocive care puteau fi radiate din acest dispozitiv. Nebunie şi moarte. Kat se uită lung afară pe geamul de la ultimul etaj. De la înălțimea aceasta, nu se vedea decât cupola albă a Capitoliului.

Cuvintele de mai devreme ale ambasadorului o îngroziră.

„O sută de clopote de aur… dăruite pe tot globul."

— A fost nevoie de un tehnician ca să-l instaleze, continuă ambasadorul, de data asta cu vocea uşor plictisită, dându-le de înțeles că întrevederea se apropia de sfârşit. Cred că-i pe undeva pe-aici.

Uşa încăperii se închise în urma lor, trântindu-se uşor.

Toți trei se întoarseră.

— Ah, iată-l, spuse Hourigan în timp ce se întorcea.

Vocea îi amuți când văzu că nou-venitul ținea în mâini o puşcă-mitralieră. Avea părul blond aproape alb. Chiar şi de pe partea opusă a încăperii, Kat observă un tatuaj închis la culoare pe mâna cu care ținea arma.

Kat se repezi la tocul de armă de la gleznă.

Fără nici un cuvânt, asasinul deschise focul, împroşcând cu gloanțe de jur împrejur.

Sticla se făcu țăndări, iar din lemn săriră aşchii.

În spatele ei, lovit de gloanțele care ricoşară, clopotul de aur începu să bată iar şi iar.

12.44 P.M.
AFRICA DE SUD

Uşile liftului se deschiseră la nivelul şapte din subteran. Gray

ieşi din lift, cu puşca în mâini. Cercetă ambele direcţii de-a lungul unui hol cenuşiu. Spre deosebire de lemnul scump şi măiestria folosite sus în conac, pe acest nivel subteran luminat de neoane domnea o atmosferă sterilă şi rigidă: podelele acoperite cu linoleum decolorat, pereţi gri, tavan jos. Uşi metalice netede cu încuietori electronice luminate se întindeau de-a lungul unei părţi a holului. Celelalte uşi păreau mult mai obişnuite.

Gray îşi lipi palma de una din ele.

Tăblia acesteia vibra. Auzi un bâzâit ritmic.

Centrala electrică? Trebuia să fie una foarte puternică.

Marcia se apropie de el dintr-o parte.

— Cred că am coborât mult prea jos, şopti ea. Acest nivel îmi dă senzaţia mai mult de spaţiu de depozitare şi utilităţi.

Gray era de acord. Şi totuşi…

Traversă holul şi se duse spre una din uşile metalice încuiate.

— Atunci se pune întrebarea, ce depozitează ei aici?

Pe semnul de pe uşă scria: „EMBRYONAAL”.

— Laboratorul pentru embrioni, traduse Marcia.

Traversă şi ea holul ca să i se alăture, cu ochii în patru, crispându-se uşor în timp ce-şi mişca braţul bandajat şi prins în aţele.

Gray ridică din nou cardul de acces cil lui Ischke şi îl trecu prin cititorul de carduri. Indicatorul licări şi se coloră în verde, iar încuietoarea magnetică se deblocă. Gray împinse uşa. Îşi atârnase puşca de umăr, iar acum îşi scosese pistolul.

Luminile fluorescente de deasupra licăriră şi rămaseră aprinse.

Camera era o sală lungă, de mai bine de patruzeci de metri. Gray observă cât de rece era aerul de aici, mai proaspăt şi mai filtrat decât restul încăperilor. Un şir de frigidere din oţel inoxidabil care se întindeau din podea până în tavan acoperea unul dintre pereţi. Compresoarele bâzâiau. Pe latura opusă erau cărucioare din oţel, butelii de nitrogen lichid şi o masă mare cu microscoape legată la o masă de microdisecţii.

Părea a fi un fel de laborator de criogenie.

La o staţie centrală de lucru, un computer Hewlett-Packard era în stand-by. Imaginea screensaver-ului se învârtea în neştire pe monitorul LED. Un simbol argintiu se rotea pe un fundal negru. Un simbol cunoscut. Gray îl văzuse pe podeaua de la castelul Wewelsburg.

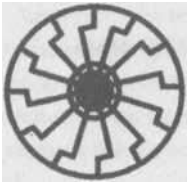

— Soarele Negru, murmură Gray.

Marcia îi aruncă o privire grăbită.

Gray îi arăta soarele care se rotea.

— Simbolul reprezintă Ordinul Negru al lui Himmler, un grup secret format din ocultiştii şi oamenii de ştiinţă ai Societăţii Thule, obsedaţi de filozofia supraomului. Probabil că Baldric a fost şi el un membru activ.

Gray simţi că acum cercul se închidea complet. Pornind de la străbunicul lui Ryan şi ajungând până aici. Dădu din cap înspre computer.

— Căutaţi un fişier principal. Vedeţi ce puteţi găsi.

În timp ce Marcia se îndrepta spre masa pe care era calculatorul, Gray se duse spre unul dintre congelatoare. Trase de uşă şi îl deschise. Dinăuntru ieşi un aer extrem de rece. În interior se aflau sertare, indexate şi numerotate. În spate, o auzi pe Marcia cum tastează la computer.

Gray trase uşor de un sertar şi îl deschise. Nişte tuburi micuţe din sticlă umplute cu un lichid galben fuseseră aliniate cu multă grijă şi prinse în nişte cleme.

Embrioni înghеţaţi, spuse Marcia din spatele lui.

El închise sertarul şi se uită de-a lungul holului la numărul mare de congelatoare gigantice. Dacă Marcia avea dreptate, probabil că existau mii de embrioni depozitaţi aici.

Ea vorbi, făcându-i semn să vină.

— Computerul are o bază de date care înregistrează informaţii genetice şi genealogii, zise ea aruncându-şi privire spre el. Atât umane, cât şi animale. Specii de mamifere. Uită-te la asta.

Nişte însemnări ciudate umplură ecranul.

NUCLEOTIDE VERANDERING (DNA)
[CROCUTA CROCUTA]
Joi 6 Nov 14:56:25 GMT

Schema V 1.16
VERANDERING CODE RANGSCHIKKEN
Loci A.O. Transversie

A0.2.Dipyrimidine to Dithymidine (c[CT|>TT) ATGGTTACGCGCTCATG
GAATTCTCGCTCATGGA
ATTCTCGCTCGTCAACT

Loci A.3. Gedeeltelijk
3.3.4. Dinucleotide (transcripție) CTAGAAATTACGCTCTTA
CGCTTCTCGCTTGTTAC
GEGCTCA

Loci B.5.
5.1.3. Cryptische plaatsactivering GTTACGCGCTCGCGCTCA
TGGAATTCTCGC TEATG

Loci B.7.
B.7.5.1. Pentanucleotide (g [TACAGATTC] ATGGTTACGCGCTCCGC
verminderde stabiliteit) TGGAATTCTCGCTC ATG
GAATTCTCGCTC

— Pare a fi o listă cu modificări mutaționale, spuse Marcia. Definite până la nivelul de polinucleotide.

Gray tastă numele înscris sus, aproape de vârful listei.

— *Crocuta crocuta,* citi el. Hiena tărcată. Am văzut rezultatul final al acestei cercetări. Baldric Waalenberg a precizat cum perfecționează el speciile, chiar prin încorporarea în creierul acestora de celule stem umane.

Marcia se lumină la față şi tastă la loc ca să revină la fişierul principal.

— Asta explică numele întregii baze de date. *Hersenschim.* Care se traduce ca „himera". Un termen biologic pentru un organism cu un material genetic provenit de la mai mult de o specie, indiferent dacă se face prin altoire ca la plante sau prin inserare de celule străine într-un embrion.

Tastă ceva cu o singură mână, concentrată.

— Însă în ce scop?

Îndreptându-şi corpul, Gray îşi aruncă privirea prin laborator. Exista vreo diferență între ce vedea aici şi manipularea genetică în cazul orhideelor şi a copăceilor bonsai? Nu era decât o altă modalitate de a controla natura, de a o manipula şi proiecta în conformitate cu propria definiție a perfecțiunii.

— Hmm… murmură Marcia. Ciudat.

Gray se întoarse din nou cu fața spre ea.

— Ce este?

— După cum am spus, există şi embrioni umani aici, zise ea,

uitându-se rapid peste umăr la Gray. În conformitate cu genealogia încrucişată la care ne raportăm, toţi aceşti embrioni sunt legaţi genetic de familia Waalenberg.

Ceea ce nu era de mirare. Gray observase asemănările dintre progeniturile clanului Waalenberg. Patriarhul lor intervenise asupra descendenţilor familiei de mai multe generaţii încoace.

Însă, din câte se părea, nu aceasta era partea cea mai ciudată.

Marcia continuă:

— Fiecare dintre embrionii Waalenberg în schimb este legat de diferite seturi de celule stem care mai apoi duc la *Crocuta crocuta.*

— Hiena?

Marcia încuviinţă din cap.

Era oripilat.

— Vreţi să spuneţi că nebunul ăsta implantează celulele stem ale *propriilor* copii în monştrii ăştia?

Gray nu-şi putu reţine şocul şi dezgustul. Oare atrocităţile, îngâmfarea şi trufia acestui om nu aveau limite?

— Şi asta nu-i tot, spuse Marcia.

Gray simţi o gheară în stomac, bănuind ce avea să audă.

Marcia îi arătă cu degetul o schemă complicată de pe ecran.

— Potrivit acesteia, celulele stem de la hiene sunt încrucişate din nou cu următoarea generaţie de embrioni umani.

— Dumnezeule mare…

Lui Gray îi reveni în minte imaginea lui Ischke care îşi întinsese mâna şi oprise hiena. Era mai mult decât o legătură dintre un stăpân şi câinele lui. Era o legătură de familie. Baldric implantase celulele luate din hienele sale mutante înapoi în copiii săi, făcând un fel de polenizare încrucişată, ca la orhidee.

— Însă nici chiar *asta* nu este cel mai rău… rosti Marcia, palidă şi răvăşită până în adâncul sufletului. Clanul Waalenberg a…

Gray o întrerupse. Auzise destul. Trebuiau să caute mai departe.

— Ar trebui să continuăm.

Marcia aruncă o privire spre computer ezitând, însă încuviinţă din cap şi se ridică în picioare. Părăsiră laboratorul monstruos şi continuară să se deplaseze de-a lungul holului. Următoarea uşă era marcată cu „FOETUSSEN”. Un laborator fetal. Gray continuă să meargă de-a lungul holului fără să se oprească. Nu simţea nevoia să vadă ce orori se aflau înăuntru.

— Cum de ajung la aceste rezultate? întrebă Marcia. Mutaţiile, himerele încununate de succes…? Trebuie să existe nişte

modalități de a ține sub control manipulările genetice.

— E posibil, murmură el. Însă nu este perfecționat – nu încă.

Gray își aminti de munca lui Hugo Hirszfeld, codul pe care îl ascunsese în rune. Acum înțelegea obsesia lui Baldric pentru ea. O promisiune a perfecțiunii. „Prea frumos să-l lași să piară și prea monstruos să-l scoți la iveală."

Și, cu certitudine, monstruozitatea nu îl îngrijora și nici nu-l speria pe Baldric. De fapt, ajuta la nașterea unor monștri în propria familie. Iar acum că avea codul lui Hugo, care avea să fie următorul pas al lui Baldric? Îndeosebi acum că Sigma îi sufla în ceafa. Nu era de mirare că Baldric voia cu atâta disperare informații despre Painter Crowe.

Ajunseră la o altă ușă. Încăperea de dincolo de ea trebuia să fie imensă, ținând cont de distanța mare dintre ea și laboratorul fetal. Gray observă ce scria pe ușă.

„XERUM 525."

Schimbă o privire scurtă cu Marcia.

— Nu *serum,* spuse Gray.

— Xerum, citi Marcia, clătinând din cap derutată.

Gray își folosi cardul de acces furat. Lumina verde licări, încuietoarea se deblocă, iar el împinse ușa. Becurile din încăpere se aprinseră. Aerul de aici mirosea ușor a substanțe corozive, dar se simțea și un iz de ozon. Podeaua și pereții erau închiși la culoare.

— Plumb, spuse Marcia, atingând pereții.

Lui Gray nu-i plăcea cum suna asta, însă trebuia să știe mai mult. Spațiul mare și întunecat arăta ca un loc de depozitare a deșeurilor periculoase. Rafturile se întindeau până înspre capătul încăperii. Erau pline cu bidoane galbene cu o capacitate de aproximativ patruzeci de litri fiecare, având imprimat numărul 525 pe ele.

Gray se gândi îngrijorat că ar putea fi vorba de un agent de război biologic. Sau recipientele conțineau un anume tip de material fisionabil, de deșeuri nucleare? Care era motivul pentru care încăperea era căptușită cu plumb?

Marcia nu părea prea îngrijorată. Se duse spre rafturi. Fiecare stativ de pe raft avea o etichetă, marcând fiecare bidon.

— Albania, citi ea, după care se duse la următorul. Argentina.

Alte țări erau nominalizate, în ordine alfabetică.

Gray studie rafturile din fața sa. Probabil că erau cel puțin o sută de bidoane.

Marcia se uită la el. El înțelese îngrijorarea bruscă din ochii femeii.

„Oh, nu…”

Gray se deplasă în grabă prin încăpere, trecând în revistă rafturile, oprindu-se periodic pentru a citi câte o etichetă: BELGIA… FINLANDA… GRECIA…

Continuă să meargă mai departe.

În cele din urmă dădu de eticheta pe care o căuta.

STATELE UNITE.

Îşi reaminti ce auzise Marcia fără să vrea, ceva legat de Washington, D.C. Despre un posibil atac. Gray se holbă la şirurile de bidoane. Având în vedere lista țărilor trecute aici, nu numai Washingtonul era amenințat. Cel puțin nu încă. Gray îşi aminti de interesul lui Baldric față de Painter, față de Sigma. Ei erau cea mai directă şi apropiată amenințare a lui.

Ca să o neutralizeze, Baldric probabil că îşi decalase programul propus.

Deasupra etichetei marcate STATELE UNITE, raftul era gol.

Bidonul cu Xerum 525 dispăruse.

7.45 A.M. EST
SPITALUL UNIVERSITAR GEORGETOWN
WASHINGTON, D.C.

— Timpul estimat de aterizare la MedSTAR? întrebă dispecerul radio.

Omul stătea în fața ecranului touch screen al calculatorului spitalului, cu o cască fără fir.

Răspunsul elicopterului se auzi printre pârâituri:

— Conform estimării. Două minute până la aterizare.

— Sala de urgențe solicită o actualizare a informațiilor.

Toată lumea aflase de focurile de armă din zona ambasadelor. Protocoalele Departamentului de Securitate Internă erau în vigoare. Se dăduse alarma de la un capăt la celălalt al oraşului. În acest moment, peste tot domnea confuzia.

— Personalul medical al ambasadei a declarat că există două victime la fața locului. Doi de-ai lor. De naționalitate sud-africană, inclusiv ambasadorul. Însă mai sunt şi doi americani doborâți.

— Care-i starea lor?

— Unul mort… unul în stare critică.

14
MENAJERIE

1.55 P.M.
AFRICA DE SUD

Fiona asculta în pragul uşii, cu Taserul în mână. Auzi voci care se apropiau de palierul de la etajul întâi. Era îngrozită. Oricât de mare fusese rezerva de adrenalină care o susținuse în ultimele douăzeci şi patru de ore, acum era pe terminate. Mâinile îi tremurau şi respira precipitat.

Paznicul cu căluş la gură şi legat fedeleş, cel care o ciupise, zăcea întins în spatele ei. Trebuise să-i aplice din nou şocuri electrice în momentul în care individul începuse să geamă.

Vocile se apropiau de ascunzătoarea ei.

Fiona se încordă.

Unde era Gray? Plecase de aproape o oră.

Două persoane se apropiară de uşa ei. Recunoscu una din voci. Era nemernica aia blondă care-i crestase palma. Ischke Waalenberg. Vorbea cu cineva în olandeză, însă Fiona ştia bine această limbă.

— … cardurile de acces, spuse Ischke supărată. Probabil că mi le-am pierdut când am căzut.

— Ei bine, dragă *zuster,* acum eşti acasă şi eşti în siguranță.

Zuster. Soră. Aşadar, cel care o însoțea era frate-său.

— O să schimbăm codurile ca măsură de precauție, adăugă el.

— Şi nu i-a găsit nimeni pe cei doi americani sau pe fată?

— Toate granițele domeniului sunt sub pază dublă. Cu siguranță, se află în continuare pe-aici pe undeva. O să-i găsim. Iar *grootvader* are o surpriză.

— Ce fel de surpriză?

— O să se asigure că nimeni n-o să plece viu de pe domeniu. Ți-aminteşti că le-a luat mostre de ADN imediat cum au ajuns aici prima oară.

Ischke râse, înghețându-i Fionei sângele în vine. Vocile se îndepărtară.

— Vino, se auzi vocea înăbuşită a fratelui în jos pe scări în timp

ce coborau la parter. *Grootvader* vrea să mergem cu toții la subsol.

Vocile li se mai auziră până când ajunseră la baza casei scării. Cu urechea lipită de uşă, Fiona nu mai putu distinge alte cuvinte, însă totul suna ca o discuție în contradictoriu cu privire la o problemă anume. Însă auzise destul.

„Nimeni n-o să plece viu de pe domeniu."

Oare ce puneau la cale? Râsul ca de gheață al lui Ischke îi răsuna încă în cap, necruțător şi plin de satisfacție. Indiferent ce plănuiau în secret, păreau siguri de rezultat. Însă ce-aveau de-a face mostrele lor de ADN cu asta?

Fiona ştia că exista o singură modalitate de a afla. N-avea nici cea mai vagă idee când urma să se întoarcă Gray şi se temea că le rămăsese prea puțin timp la dispoziție. Cu toții aveau nevoie să cunoască pericolul cu care se confruntau… dacă voiau să-l evite.

Asta însemna un singur lucru.

Îşi băgă Taserul în buzunar şi scoase pământuful de praf. Răsuci încuietoarea şi descuie uşa. Pentru această căutare avea nevoie de toate abilitățile deprinse pe stradă. Deschise uşa şi se strecură afară din încăpere. Oprindu-se cu spatele lipit de uşă, o împinse cu fundul şi o închise. Nu se simțise niciodată atât de singură, atât de înspăimântată. Gândindu-se din nou la ce avea de făcut, îşi duse mâna la mânerul uşii. Închise ochii şi se rugă, nu Domnului, ci cuiva care o învățase despre curaj şi cum se manifesta acesta în mai multe forme, inclusiv sacrificiul suprem.

— Mutti… se rugă ea.

Îi era dor de mama ei adoptivă, Grette Neal. Vechile secrete din trecut o omorâseră pe femeie, iar acum secrete noi îi amenințau pe Fiona şi pe ceilalți. Ca să aibă o şansă minimă de supraviețuire, avea nevoie să fie la fel de curajoasă şi de altruistă ca şi Mutti.

Vocile de jos se îndepărtară de casa scărilor.

Fiona porni, lipindu-se de pereți, cu pământuful de praf ridicat ca o armă de apărare. Trase cu ochiul peste balconul de la etajul întâi, exact cât să vadă capetele cu păr blond, aproape alb, ale gemenilor. Auzi din nou ce vorbeau.

— Nu-l face pe *grootvader* să aştepte, spuse fratele.

— Vin imediat. Doar vreau să văd ce face Skuld. Să mă asigur că s-a întors la ea în cuşcă. A fost extrem de stârnită şi mă tem că de frustrare şi-ar putea face rău.

— S-ar putea spune acelaşi lucru şi despre tine, scumpa mea *zuster*.

Fiona se apropie un pas mai mult. Fratele atinse bărbia soră-sii,

într-un gest nefiresc de intim.

Ischke se aplecă spre mâna lui, după care se trase înapoi.

— Nu stau mult.

Fratele ei încuviință din cap şi merse mai departe spre liftul central.

— O să-l informez şi pe *grootvader.*

Apăsă un buton, iar uşile se deschiseră.

Ischke o luă în direcție opusă, spre partea din spate a conacului.

Fiona se grăbi să o urmeze. Strânse cu putere Taserul din buzunar. Dacă putea s-o prindă pe nemernica asta singură, s-o facă să vorbească…

Coborând în grabă, Fiona încetini brusc în apropiere de capătul scărilor, reluând mersul într-un ritm mult mai calm. Ischke păşea de-a lungul unui hol central care părea să ducă direct spre inima conacului.

Fiona o urmă de la distanță, cu capul plecat, cu pământuful de praf în mâini asemenea unei călugărițe cu o Biblie. Mergea cu paşi mici, o servitoare umilă, total inofensivă. Ischke coborî o scară cu cinci trepte, trecând pe lângă două santinele şi o luă pe un alt coridor din stânga.

Fiona se apropie de cele două santinele. Mări pasul, părând o servitoare care avea de îndeplinit cine ştie ce sarcină obscură. Cu toate astea, rămase cu capul foarte plecat, pe jumătate îngropată în uniforma ei mare de menajeră.

Ajunse la scara cea scurtă.

Paznicii o ignorară, în mod clar comportându-se cât puteau mai bine după ce stăpâna casei tocmai trecuse pe lângă ei. Fiona coborî cele cinci trepte. Odată ajunsă în holul de mai jos, Fiona văzu că era pustiu.

Se opri.

Ischke dispăruse.

Se simți cuprinsă de un amestec de uşurare şi teroare.

„Ar trebui să mă întorc în cameră? Să sper că totul va fi bine?”

Îşi aminti râsul rece al lui Ischke – după care auzi vocea femeii răstindu-se puternic, de undeva de aproape, în dreapta, în spatele unui set de uşi duble, decorative, confecționate din fier şi sticlă.

Ceva o enervase pe Ischke.

Fiona o porni în grabă înainte. Ascultă la uşă.

— Carnea trebuie să fie plină de sânge! Proaspătă! țipa Ischke vehement. Sau te bag pe tine înăuntru cu ea.

Se auziră murmure nedesluşite pe un ton umil. După care nişte paşi îndepărtându-se.

Fiona se aplecă mai mult, cu urechea lipită de sticlă.

O greşeală.

Uşa se deschise brusc, lovind-o în tâmplă. Ischke ieşi ca o vijelie, dând peste Fiona.

Ischke înjură, îndepărtând-o cu cotul.

Fiona reacționă instinctiv, bazându-se pe vechile sale abilități. Se trase înapoi şi se ghemui, lăsându-se într-un genunchi şi făcându-se mică de tot – nu-i fu prea greu să mimeze asta.

— Uită-te pe unde mergi! tună Ischke.

— *Ja, maitresse,* se gudură ea, lăsând capul şi mai mult în jos.

— Piei din calea mea!

Fiona se panică. Oare încotro se presupunea că trebuia să se ducă? Găsind-o pe Fiona la uşă, Ischke avea să se întrebe ce făcea ea acolo ghemuită. Femeia stătea încă în uşa deschisă. Fiona făcu o plecăciune în fața ei şi, cu capul plecat, trecu de cadrul gol al uşii, dându-se la o parte din calea lui Ischke.

Fiona îşi duse instinctiv mâna spre Taserul ascuns, însă îi trebui un moment ca să dea drumul obiectului pe care abia îl furase din buzunarul puloverului lui Ischke. Nu intenționase să-l fure, reflexele erau de vină. Ce prostie! Acum întârzierea avea s-o coste totul. Înainte să dea drumul Taserului, Ischke înjură şi plecă mai departe. Uşa grea din fier şi sticlă se închise între ele, cu un zăngănit puternic.

Fiona se trase uşor în spate, blestemându-se. Şi acum ce avea de făcut? Trebuia să mai aştepte câteva momente înainte să plece. Ar fi dat naştere la suspiciuni dacă era văzută din nou pe urmele lui Ischke. În plus, ştia încotro se îndrepta Ischke. Înapoi la lift. Din păcate, Fiona nu cunoştea casa suficient de bine ca să o ia pe altă parte spre holul principal şi să încerce să o atace prin surprindere.

Era cât pe ce să izbucnească în plâns de teamă şi frustrare.

Stricase totul.

Deznădăjduită, în cele din urmă observă camera care i se deschidea în fața ochilor. Era strălucitoare, lumina naturală a soarelui revărsându-se printr-un acoperiş de sticlă în formă sferică. Era un fel de curte interioară circulară. Palmieri gigantici se înălțau de pe podeaua centrală şi se înghesuiau spre acoperişul de sticlă. De jur împrejur, coloane masive sprijineau acoperişul înalt delimitând nişte arcade adânci, ca de mănăstire. Trei holuri

largi, cu tavane arcuite şi la fel de înalte ca şi curtea centrală, se ramificau asemenea camerelor din naosul unei biserici, formând o cruce.

Însă acest hol nu era un loc de rugăciune.

Mai întâi o izbi mirosul. Ca de mosc, fetid, duhoarea unei capele mortuare. Ţipete şi gemete jalnice răsunau de-a lungul spaţiului cavernos. Curiozitatea o făcu să mai înainteze puţin. Trei scări duceau în jos, spre nivelul principal, golit de orice fel de personal. Bărbatul pe care îl auzise că o luase la fugă după ce fusese ocărât de Ischke nu se vedea nicăieri.

Cercetă încăperea din locul în care se afla.

În fiecare dintre arcadele scobite adânc în jurul marginilor giganticei curţi interioare erau fixate nişte cuşti masive, mărginite în faţă de nişte uşi din fier şi sticlă, asemănătoare uşii de la intrare. În spatele gratiilor, văzu nişte siluete mătăhăloase, unele dormind ghemuite, altele mergând la pas, una stând pe vine deasupra unui ciot dintr-o pulpă, pe care îl rodea. Creaturile alea care semănau cu nişte hiene.

Însă asta nu era tot.

În alte cuşti se vedeau alţi monştri. O gorilă stătea îmbufnată într-o cuşcă, uitându-se drept la Fiona cu o privire descumpănitor de inteligentă. Mai rău de-atât, nişte mutaţii probabil lăsaseră animalul fără blană. Corpul îi era acoperit cu o piele încreţită şi lăsată ca de elefant.

În alta, un leu se plimba înainte şi înapoi. Avea blană, însă aceasta îi crescuse neuniform, era decolorată, iar acum era mânjită cu fecale şi sânge închegat. Respira cu greutate şi avea ochii roşii şi injectaţi. Colţii îi ieşeau în afară, ascuţiţi şi curbaţi.

De fapt toate animalele erau diforme: o antilopă dungată cu coarnele răsucite şi spiralate, o pereche de şacali înalţi şi scheletici, un porc sălbatic albinos acoperit cu solzi ca un armadillo. Înspăimântător şi trist totodată. Şacalii băgaţi în aceeaşi cuşcă se tânguiau şi scheunau, mişcându-se rigizi, schilodiţi.

Cu toate acestea, sentimentul de milă nu reuşi nici pe departe s-o facă să-şi reprime spaima care o cuprinse la vederea hienelor gigantice. Îşi fixă privirea asupra celei care rodea femurul unui animal mare. Bivol sau gnu. O bucată de carne şi blană neagră încă mai aştepta să fie smulsă de pe os. Fiona nu se putu abţine să nu-şi imagineze că în locul animalului ar fi putut fi ea. Dacă Gray n-ar fi salvat-o…

Se cutremură.

Strângând din fălcile imense, hiena gigantică rupse osul, făcându-l să pocnească asemenea unui foc de armă.

Fiona tresări, revenindu-şi din reverie.

Se retrase la uşă. Zăbovise suficient de mult. Acum că misiunea ei se dovedise un eşec, avea să se strecoare înapoi în ascunzătoare cu coada între picioare.

Apucă uşa şi trase cu putere.

Era încuiată.

2.30 P.M.

Cu inima bubuindu-i în gât, Gray se uită lung la manetele de oțel. Îi luase prea mult timp ca să găsească întrerupătoarele circuitului principal ale panoului electric. Aproape putea să simtă curentul care trecea prin cablurile uriaşe din încăpere.

Deja irosise prea mult timp.

După ce descoperise lipsa unuia dintre bidoanele cu Xerum 525, cel destinat Statelor Unite, simțise o presiune enormă pe umeri. Abandonase orice încercare de a cerceta şi restul subsolului. În acest moment era mult mai important să transmită un avertisment la Washington.

Marcia raportase că văzuse o stație radio de urgență, pe unde scurte, după ce fusese scoasă din celulă. Ştia pe cine să apeleze, o parteneră de-a ei, dr. Paula Kane, care putea să transmită avertismentul mai departe. Cu toate acestea, amândoi erau conştienți că dacă puneau mâna pe stația radio, misiunea avea să se dovedească probabil sinucigaşă. Însă ce altă opțiune aveau?

Cel puțin Fiona era în siguranță.

— Ce mai aşteptăm? întrebă Marcia. Îşi tăiase eşarfa de susținere şi se schimbase într-un halat de laborator pe care îl găsise într-un dulăpior. În întuneric, putea să treacă drept unul dintre cercetătorii laboratorului.

Marcia stătea în spatele lui, ținând strâns o lanternă pentru situații de urgență.

Gray ridică o mână spre prima manetă.

Localizaseră deja scările de incendiu de la subsol. Scările trebuiau să ducă înapoi la corpul principal al casei. Însă pentru a ieşi şi a ajunge în zona de detenție aveau nevoie de mijloace suplimentare de distragere a atenției, o măsură de siguranță în plus.

Răspunsul îl găsiseră cu câteva momente în urmă. Gray se sprijinise de una dintre uşile de pe hol. Astfel băgase de seamă vibraţiile şi bâzâitul uzinei electrice de la acest nivel. Dacă puteau să ardă panoul electric principal – să creeze din nou haos, posibil chiar să-i lase pe întuneric pentru scurt timp pe cei care îi capturaseră – aveau o şansă mai bună de a ajunge la acea staţie radio.

— Gata? întrebă Gray.

Marcia îşi aprinse lanterna. Îi întâlni privirea, trase adânc aer în piept şi confirmă dând din cap.

— Hai să-i dăm drumul.

— Sting luminile, spuse Gray şi acţionă prima manetă.

După care pe următoarea şi tot aşa.

2.35 P.M.

Fiona văzu cum corpurile de iluminat din jurul curţii interioară licăriră şi se stinseră.

Oh, Dumnezeule…

Stătea în centrul curţii, lângă o mică fântână arteziană. Cu câteva momente în urmă, plecase de lângă uşa de la intrare şi parcursese pe furiş jumătate din curtea centrală. Căuta altă ieşire. Cu siguranţă trebuia să mai existe una.

Acum îngheţă.

Pe moment, tăcerea puse stăpânire pe întreaga încăpere, ca şi cum animalele ar fi simţit schimbarea fundamentală, dispariţia bâzâitului perpetuu al energiei electrice. Sau poate pur şi simplu simţeau că puterea pe care o reprezenta energia electrică *li se transferase lor.*

În spatele ei se deschise o uşă cu un scârţâit puternic.

Fiona se întoarse uşor.

Una dintre cuşti se deschise, împinsă cu nasul de una dintre hienele monstruoase. Întreruperea curentului electric demagnetizase încuietorile. Fiara ieşi agale din cuşcă. De pe bot i se scurgea sânge. Era cea care rodea mai devreme piciorul de animal. Scoase un mârâit scăzut.

De undeva din spate, Fiona auzi un scheunat înfundat în timp ce între animalele de pradă ale menajeriei se stabilea o comunicare tăcută. Alte uşi scârţâiră din balamalele de fier.

Fiona rămase nemişcată lângă fântână. Până şi pompa de apă

se oprise, reducând apa la tăcere, ca şi cum i-ar fi fost frică să mai atragă în vreun fel atenţia asupra ei.

De undeva din partea de jos a unuia dintre holurile laterale, arcuite, răsuna un urlet intens. Un urlet de om. Fiona îşi imaginã cã era îngrijitorul pe care îl admonestase Ischke. Se părea că animalele de care se ocupa el aveau să-şi primească în cele din urmă masa plină de sânge. Se auziră zgomote de paşi fugind în direcţia ei. După care izbucni un alt urlet sfâşietor de durere care se pierdu în mijlocul răgetelor şi al scheunăturilor de animale.

Fiona îşi acoperi urechile ca să nu mai audă ultimul ţipăt, urmat de zgomot de carne sfârtecată.

Întreaga ei atenţie rămase aţintită asupra primei fiare evadate.

Hiena cu botul însângerat se apropie. Fiona recunoscu creatura după pata abia vizibilă pe care o avea într-o parte, alb pe alb.

Era aceeaşi bestie din junglă.

Animalul favorit al lui Ischke.

Skuld.

Mai înainte îi fusese refuzată delicatesa din cuşca suspendată.

Însă acum nu.

2.40 P.M.

— Ajută-ne… *bitte!* spuse Gunther intrând ca o vijelie în colibă, urmat de maiorul Brooks.

Lisa se ridică, luând stetoscopul de pe pieptul lui Painter. Încercase să monitorizeze un murmur sistolic. În orele care se scurseseră de dimineaţă încoace, se transformase dintr-un murmur slab, la începutul bătăii, într-unul întârziat, sugerând repeziciunea cu care avansa stenoza aortică. Anghina pectorală uşoară se înrăutăţise, transformându-se în sincope, aducându-l pe Painter în pragul leşinului şi dacă făcea cel mai mic efort. Nu mai văzuse niciodată un proces de degenerare atât de rapid. Suspecta că intervenise o calcifiere în jurul valvei inimii. Astfel de depozite de minerale ciudate începuseră să apară peste tot în corpul lui Painter, chiar şi în lichidul care-i umezea ochii.

De unde era, întins pe spate, Painter se ridică împingându-se în coate cu o grimasă de durere.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă pe Gunther.

Maiorul Brooks răspunse cu accentul lui sudic tărăgănat, foarte îngrijorat.

— E vorba despre sora lui, domnule. Are un fel de acces... ca un atac de epilepsie.

Lisa înşfăcă trusa medicală. Painter se forță să se ridice, dar trebui să fie ajutat de Lisa la a doua încercare.

— Stai aici, spuse ea hotărât.

— Mă descurc, răspunse el evident iritat.

Lisa nu avea timp să se certe cu el. Îi lăsă brațul. El se clătină. Ea se grăbi înspre Gunther.

— Să mergem.

Brooks aşteptă, nefiind sigur dacă să-i urmeze sau să-i dea brațul lui Painter.

Maiorului i se făcu semn că nu era nevoie.

Painter şchiopătă în urma lor.

Lisa ieşi în goană şi o luă spre coliba de alături. Arşița zilei o lovi ca un cuptor. Nu adia nici cea mai mică briză, făcând aerul imposibil de respirat. Lumina soarelui era orbitoare, însă imediat Lisa se aplecă şi intră în întunericul răcoros al celeilalte încăperi.

Anna zăcea pe o rogojină de iarbă, pe jumătate întoarsă, cu trupul arcuit şi muşchii contractați.

Lisa se apropie în grabă. Femeia avea deja înfipt în braț un cateter intravenos. Painter avea şi el unul. Astfel era mai uşor să li se administreze medicamente şi fluide.

Lisa se lăsă rapid într-un genunchi şi apucă o seringă plină cu diazepam. O goli dintr-o mişcare în branulă. În câteva secunde, Anna se relaxă, căzând înapoi pe podea. Îşi flutură genele şi deveni din nou conştientă, amețită, dar suficient de lucidă.

Sosi şi Painter. Monk apăru în urma lui.

— Cum e? răspunse Painter.

— Cum crezi? întrebă Lisa exasperată.

Gunther o ajută pe soră-sa să se ridice în capul oaselor. Era cenuşie la față şi scăldată într-un lac de sudoare. Şi Painter avea să treacă prin aceeaşi experiență într-o oră. Deşi amândoi fuseseră expuşi la radiații, faptul că Painter cântărea mai mult părea să-i dea ceva mai multă putere. Însă nu aveau să supraviețuiască mai mult de câteva ore.

Lisa se uită în sus la raza de lumină care pătrundea înăuntru printr-o crăpătură în fereastră. Amurgul era prea departe.

În liniştea îngrijorată care se lăsase, vorbi Monk.

— Am discutat cu Khamisi. Mi-a spus că în nenorocitul ăla de castel s-au stins toate luminile.

Încercă un zâmbet strâmb, ca şi cum n-ar fi fost sigur dacă

nişte veşti bune ar fi fost bine-venite.

— Cred că-i opera lui Gray.

Painter se încruntă. În ultima vreme era singura expresie pe care o avea pe chip.

— N-avem de unde să ştim asta.

— Da' nici nu avem de unde să ştim că nu-i.

Monk îşi trecu mâna peste creştetul ras.

— Domnule, cred că trebuie să luăm în considerație devansarea programului stabilit. Khamisi spune…

— Nu Khamisi conduce misiunea asta, ripostă Painter tuşind puternic.

Monk întâlni privirea Lisei. Cei doi avuseseră o discuție particulară cu douăzeci de minute în urmă.

Era unul dintre motivele pentru care Monk vorbise mai devreme cu Khamisi. Trebuia să verifice dacă-i era îngăduit să folosească anumite metode mai puțin ortodoxe. Monk dădu din cap înspre ea.

Ea scoase o a doua seringă din buzunar şi se apropie de Painter.

— Stai să-ți curăț cateterul, spuse Lisa. S-a adunat sânge înăuntru.

Painter ridică brațul. Îi tremura.

Lisa îl ținu de încheietura mâinii şi injectă doza. Monk veni lângă Painter şi-l prinse exact în momentul în care pe acesta îl lăsară picioarele.

— Ce…? mai apucă să zică Painter în timp ce capul îi cădea pe spate.

Monk îl sprijini de subsuori.

— E pentru binele dumneavoastră, domnule.

Painter se încruntă la Lisa. Celălalt braț se avântă înspre ea într-un gest de parcă ar fi vrut s-o lovească sau să arate cât de şocat era din cauza trădării ei. După părerea Lisei, nici măcar el nu ştia. Sedativul îşi făcu efectul instantaneu lăsându-l inconştient.

Maiorul Brooks urmări toată scena cu gura căscată.

Monk ridică din umeri înspre ofițerul de aviație.

— N-ai mai văzut niciodată o revoltă?

Brooks se adună.

— Domnule, nu pot să spun decât… că de mult era cazul să se întâmple.

Monk încuviință.

— Khamisi e pe drum cu încărcătura. Timpul estimat de sosire este peste trei minute. El şi dr. Kane vor prelua comanda forțelor

de aici.

Lisa se întoarse spre Gunther.

— Poți să o duci pe sora ta?

În loc de răspuns, el o luă în brațe şi se ridică în picioare.

— Ce faceți? întrebă Anna slab.

— Voi doi nu mai rezistați până la apus, spuse Lisa. Va trebui să ajungem mai repede la Clopot.

— Cum…?

— Nu-ți mai bate capul ăla frumos cu asta, spuse Monk şi porni încet cu Painter, susținut de partea cealaltă de maiorul Brooks. Ne ocupăm noi de tot.

Monk întâlni din nou privirea Lisei. Ea-i citi expresia.

Era foarte posibil să fie deja prea târziu.

2.41 P.M.

Gray deschidea drumul în sus pe scări, cu pistolul în mână. El şi Marcia se deplasau cât mai silențios posibil. Ea ținea o palmă peste lanternă, reducând la minimum intensitatea razei de lumină. Doar atât cât să vadă pe unde merg. Cu lifturile scoase din funcțiune, el se temea să nu se întâlnească pe scări cu vreun paznic rătăcit.

Deşi era deghizat într-un paznic care conducea afară un cercetător din subsolul cufundat în beznă, prefera să evite orice întâlnire nedorită.

Trecură de cel de-al şaselea nivel subteran, întunecat ca şi cel de dedesubt.

Gray mări pasul, renunțând întru câtva la prudență de teamă că generatoarele de rezervă aveau să pornească în curând. Urcând pe palierul următor, îi apăru în față o lumină.

Ridicând o mână, o opri pe Marcia care mergea în spatele lui.

Lumina nu se mişcă. Rămase fixă.

Nu era un paznic rătăcit. Probabil o lumină de avarie.

Deşi…

— Rămâneți acolo, îi şopti Marciei.

Ea confirmă dând din cap.

Gray merse mai departe, cu pistolul ridicat şi pregătit de tragere. Urcă pe scări. Pe următorul palier, lumina se strecura pe lângă o uşă pe jumătate deschisă. În timp ce se apropia, Gray auzi voci. Mai sus pe scări, totul era în continuare cufundat în

întuneric. Şi-atunci de ce era lumină, de ce era curent aici? Probabil că acest nivel era pe un circuit separat.

De-a lungul coridorului răsunară voci.

Voci familiare. Isaak şi Baldric.

Nu putea să-i vadă, căci se afla undeva în afara razei lui vizuale. Îşi aruncă privirea în jos şi văzu chipul Marciei în lumina revărsată în jos pe scări. Îi făcu semn cu mâna să vină sus, pe palierul lui.

Auzise şi ea vocile.

Se părea că Isaak şi Baldric nu erau afectaţi de pana de curent. Oare, având în vedere că aici aveau curent, ştiau că în restul conacului era întuneric? Gray îşi ţinu în frâu curiozitatea. Trebuia să avertizeze Washingtonul.

După care cuvintele ajunseră la el.

— Clopotul o să-i omoare pe toţi, spuse Baldric.

Gray făcu o pauză. Oare vorbeau despre Washington? Dacă era aşa, care le erau planurile? Dacă ar fi ştiut mai multe…

Gray ridică două degete spre Marcia. Două minute. Dacă nu se întorcea, trebuia să urce de una singură. Îi lăsase cel de-al doilea pistol al său. Dacă reuşea să vadă acest Clopot, poate asta ar fi însemnat salvarea unor vieţi omeneşti.

Ridică din nou două degete.

Marcia dădu aprobator din cap. Totul avea să rămână în seama ei dacă Gray era capturat.

El se strecură în pragul uşii, fără să încerce s-o urnească din loc, de teamă ca nu cumva scârţâitul balamalelor să-i alerteze pe cei doi dinăuntru. În faţă se întindea un hol învăluit în aceeaşi lumină fluorescentă cenuşie. Acesta se termina însă la mică distanţă cu un set dublu de uşi de oţel, dispuse vizavi de locul unde se afla uşa liftului acum cufundat în întuneric.

Una dintre uşile duble era deschisă larg.

Gray se mişcă rapid, cu paşi agili, de pisică. Ajunse la uşi şi se lipi de perete. Se sprijini într-un genunchi şi se uită atent dincolo de marginea uşii.

Încăperea de dincolo avea tavanul jos era cavernoasă, cuprinzând tot acest nivel subteran. Aici era inima laboratorului. Şiruri de calculatoare erau aliniate de-a lungul unui perete. Monitoarele străluceau şi afişau numere şi coduri care se derulau pe ecran.

Probabil computerele aveau asigurat un circuit separat, cu sursă proprie de energie.

Persoanele din încăpere erau atât de concentrate la ce făceau,

încât nu băgaseră de seamă căderea de tensiune din clădire. Însă în mod sigur aveau să fie alertați în câteva minute.

Baldric şi Isaak, bunic şi nepot, erau aplecați deasupra unui stații de lucru.

Un monitor cu ecranul plat, cu diagonala de şaptezeci şi şase de centimetri, dispus pe perete, rula cu rapiditate o serie de rune, una după alta. Erau cele cinci din cartea lui Hugo.

— Codul n-a putut fi spart, spuse Isaak. Oare-i înțelept să punem în aplicare programul Clopotului la nivel global atâta timp cât această enigmă a rămas încă nerezolvată?

— O să fie rezolvată! spuse Baldric bătând cu pumnul în masă. Nu-i decât o chestiune de timp. În plus, suntem suficient de aproape de atingerea perfecțiunii. Ca în cazul tău şi al surorii tale. Voi o să trăiți mult. Cincizeci de ani. Procesul de deteriorare n-o să vă reducă puterile până în ultima voastră decadă de viață. E timpul să mergem mai departe.

Isaak nu păru prea convins.

Baldric îşi îndreptă corpul. Ridică o mână şi arătă înspre tavan.

— Vezi ce întârzieri s-au produs. Încercarea noastră de a distrage atenția comunității internaționale de la Himalaya a avut efectul opus.

— Din cauză că am subestimat-o pe Anna Sporrenberg.

— Şi Sigma, adăugă Baldric. Însă nu contează. Acum autoritățile ne suflă-n ceafa. Nici măcar aurul de care dispunem n-o să le țină departe la infinit. Trebuie să acționăm acum. Mai întâi la Washington, după aceea în toată lumea. Şi în tot haosul care se va crea, o să avem o grămadă de timp la dispoziție ca să spargem codul. Perfecțiunea va fi a noastră.

— Şi de-aici, din Africa, o să se nască o nouă lume, spuse Isaak recitând, ca şi cum ar fi fost o mantra învățată şi repetată de la o vârstă fragedă, inserată în codul lui genetic.

— Pură şi lipsită de orice urmă de degenerare, adăugă Baldric, încheind litania.

Şi cuvintele sale sunau la fel de detaşat. Era ca şi cum toate acestea nu erau mai mult decât un nou pas în programul lui de reproducere şi regenerare, un pur exercițiu ştiințific.

Baldric îşi îndreptă şi mai mult corpul sprijinindu-se în baston. Gray observă cât de slăbit şi de lipsit de vigoare părea, aşa cum stătea în fața nepotului său. Nu mai era nimeni acolo în afară de ei. Gray se întrebă dacă accelerarea programului nu era alimentată mai mult de moartea inevitabilă şi atât de apropiată a lui Baldric

decât de orice altă necesitate reală. Oare erau cu toții niște pioni inocenți mânați de dorința lui Baldric de a face progrese în planul pe care-l avea? Oare Baldric orchestrase acest scenariu dinadins – în mod conștient sau fără să-și dea seama – ca să justifice faptul că se acționa acum, cât era încă în viață?

Isaak vorbi din nou. Se mutase la o altă stație de lucru.

— Pe panou au apărut lumini verzi. Clopotul este alimentat și gata de activare. Acum o să reușim să curățăm domeniul de prizonierii evadați.

Gray încremeni. Despre ce era vorba aici?

Baldric se întoarse cu spatele la codul runic ce licărea pe ecran și își concentră atenția spre centrul încăperii.

— Pregătește-te de activare.

Gray se mișcă puțin ca să vadă și mai bine.

În centrul încăperii era dispus un clopot masiv, format dintr-un fel de componente ceramice sau metalice. Dispozitivul avea forma unui clopot cu gura în jos și era la fel de înalt ca și Gray. Avea îndoieli că putea să-l cuprindă cu brațele și să-i acopere jumătate din circumferință.

Motoarele duduiau, pufăind, iar manșonul metalic interior, coborât din tavan, acoperea o sumedenie de angrenaje capsulate. Apoi trecea prin carcasa exterioară mai mare. În același timp, dintr-un rezervor de culoare galbenă se deschidea o garnitură și un șuvoi de lichid purpuriu metalic se scurgea în inima Clopotului.

Lubrifiant? Sursă de combustibil?

Gray nu avea nici cea mai vagă idee, însă observă numerele înscrise pe lateralul tancului: 525. Era misteriosul Xerum.

— Ridică scutul de protecție! ordonă Baldric.

Fu nevoit să urle ca să se facă auzit peste zăngănitul angrenajelor din ansamblul motorului. Se deplasă de-a lungul podelei, sprijinindu-se în baston.

Acest nivel era acoperit cu aceleași plăci de gresie și faianță gri, cu excepția unei secțiuni circulare de un negru mai, aflate la treizeci de metri distanță și care înconjura Clopotul. Aceasta avea pe margini o bordură înălțată, groasă de treizeci de centimetri, asemenea arenei unui circ. Plafonul de deasupra era imaginea în oglindă a podelei, numai că tavanul avea o bordură zimțată.

Totul era făcut din plumb.

Gray își dădu seama că inelul exterior al podelei era menit să ridice pistoanele și să le încorporeze în tavan, formând un cilindru complet fixat în jurul Clopotului.

— Ce s-a întâmplat? strigă Baldric din nou, întorcându-se spre Isaak care se afla la stația de lucru.

Isaak tot acționa un comutator înainte şi înapoi.

— N-avem alimentare la motoarele scutului!

Gray îşi coborî privirea. Probabil că motoarele erau la nivelul de mai jos. La nivelul *cufundat în întuneric.* Un telefon răsună strident în încăpere, concurând cu zgomotul motoarelor. Gray putea să bănuiască cine suna. Cei de la pază descoperiseră în cele din urmă unde se ascundeau stăpânii casei.

Era timpul să plece.

Gray îşi îndreptă poziția corpului şi se întoarse.

O țeavă învârtită în aer îi lovi cu putere încheietura mâinii, făcându-l să scape pe jos pistolul. Arma improvizată îi flutură pe la urechi. Gray abia dacă reuşi să-şi bage capul la cutie în timp util.

Ischke păşea tare şi apăsat spre el. În spatele ei, uşile liftului cuprins de întuneric erau deschise, date în lături cu forța. Femeia trebuie să fi rămas blocată în lift, între niveluri, când se oprise alimentarea cu energie electrică, după care se chinuise să coboare aici. Din pricina zgomotului produs de motoarele Clopotului, Gray nu auzise că uşile erau forțate în spatele lui.

Ischke îşi ridică țeava, în mod vizibil o maestră în arta luptelor cu bețe.

Fără să-şi dezlipească privirea de la ea, Gray se dădu înapoi, înspre camera Clopotului. Refuză să se uite înspre scările de incendiu. Se rugă ca Marcia să fi plecat deja înspre locul unde se afla stația radio ca să dea alarma la Washington.

Ischke, cu hainele pătate de unsoare, cu fața mânjită, veni după Gray în camera Clopotului.

Baldric vorbi din spatele lui Gray.

— *Wat is dit?* Se pare că micuța Ischke l-a prins în cursă pe şoarecele care a ros cablurile de alimentare.

Gray se întoarse.

Neînarmat. Fără nici un fel de alternativă.

— Generatoarele reîncep să funcționeze, spuse Isaak în maniera lui plictisită, neimpresionat de apariția intrusului.

Zgomotul motoarelor dudui sub picioarele lui Gray. Scutul de protecție începu să se ridice de la podea.

— Acum să-i exterminăm şi pe ceilalți şobolani, spuse Baldric.

2.45 P.M.

Monk țipă să se facă auzit peste zgomotul elicopterului. Erau în mijlocul unui vârtej de nisip şi praf iscat de elicele care se învârteau cu viteză.

— Ştii să pilotezi modelul ăsta?

Gunther dădu din cap, apucând maneta elicopterului.

Monk îl bătu pe umăr pe uriaş. Trebuia să aibă încredere în nazist. Monk nu putea pilota aparatul, sau cel puțin nu de unul singur. Cu toate astea, având în vedere dorința nemăsurată a omului de a-şi salva sora, Monk se gândi că putea fi sigur de devotamentul lui.

Anna stătea în spate cu Lisa. Painter era prăbuşit între ele, cu capul atârnându-i inert. Fusese sedat, însă nu foarte puternic. Din când în când, Painter murmura cuvinte disparate, avertismente despre nişte furtuni de nisip gata să izbucnească, pierdute în trecute momente de groază.

Lăsându-se în jos ca să treacă pe sub elice, Monk dădu roată elicopterului.

La ceva distanță se aflau Khamisi şi Mosi D'Gana, căpetenia zulusă.

Îşi strângeau brațele într-un salut.

Mosi se dezbrăcase de ținuta de ceremonie şi acum purta o salopetă kaki, şapcă şi o armă automată pe umăr. La centura neagră de la brâu atârna un toc cu pistol. Însă nu abandonase complet moştenirea tribului său. Avea legată de spate o suliță scurtă cu vârf ascuțit.

— Aveți comanda, îi spuse Mosi formal lui Khamisi în timp ce Monk se apropia.

— Sunt onorat, domnule.

Mosi înclină din cap şi dădu drumul brațului lui Khamisi.

— Am auzit lucruri bune despre tine, Grăsane.

Monk li se alătură. „Grăsane?"

Khamisi făcu ochii mari, cu o privire în care sclipea un amestec de ruşine şi onoare. Dădu şi el din cap şi se îndepărtă. Mosi se urcă în elicopter. Trebuia să participe la primul asalt. Monk nu avea de ales. Îi era dator căpeteniei.

Khamisi se îndreptă spre Paula Kane. Cei doi aveau să coordoneze atacul de la sol.

Monk încercă să privească dincolo de vârtejul de nisip şi praf. Oamenii se adunaseră rapid, venind pe jos, pe cai sau cu

motociclete ruginite şi camioane vechi. Mosi răspândise vorba. Şi la fel ca marele lui strămoş Shaka Zulu, adunase o armată întreagă. Bărbaţi şi femei. În veşminte tradiţionale, în uniforme uzate, în blugi Levi's. Şi mai erau şi alţii pe drum.

De ei depindea să ţină ocupată armata clanului Waalenberg, să câştige controlul asupra domeniului dacă era posibil. Dar cum aveau să reuşească zuluşii să întreprindă ceva împotriva forţelor de pază ale domeniului, mult mai bine înarmate şi superioare din toate punctele de vedere? Oare totul urma să se transforme într-un nou Râu de Sânge?

Nu exista decât o cale să afle.

Monk se urcă în compartimentul aglomerat din spate. Mosi ocupă un loc lângă maiorul Brooks. Vizavi de Anna, Lisa şi Painter. Un alt nou-venit, un războinic zulus pe nume Tău, tocmai îşi punea centura de siguranţă. Stătea pe jumătate întors ca să ţină o suliţă scurtă la gâtul celui aflat pe locul copilotului.

Paznicul-şef Gerald Kellogg şedea lângă Gunther, legat şi cu căluş în gură.

Avea un ochi umflat şi vânăt.

Monk îl bătu pe Gunther pe umăr şi-i făcu semn cu mâna să ridice maşinăria în aer. Gunther dădu din cap şi trase de manşă, făcând elicopterul să se ridice brusc cu un zumzet puternic de motor.

Pământul rămase rapid în urmă. În faţa lor se întindea domeniul.

Monk fusese informat că e domeniu exista posibilitatea de a lansa rachete sol-aer. Neînarmat, elicopterul comercial cu o viteză destul de redusă avea să fie o ţintă extrem de uşor de lovit.

Ceea ce nu era deloc bine.

Monk se aplecă înainte.

— E timpul să-ţi dovedeşti utilitatea, domnule paznic.

Monk rânji răutăcios. Ştia că expresia de pe chipul lui nu era prea plăcută, dar în condiţiile de faţă se potrivea mănuşă.

Kellogg se albi.

Satisfăcut, Monk se întinse în faţă şi ridică transmiţătorul radio la buzele paznicului.

— Fă legătura cu banda de emisie a serviciului de securitate.

Khamisi obţinuse deja codurile. De unde ochiul negru al lui Kellogg.

— Ţine-te de scenariu, îl avertiză Monk, rânjind în continuare.

Kellogg se aplecă şi mai tare, îndepărtându-se cât putea.

Oare zâmbetul lui era *chiar atât* de oribil?

Pentru a întări amenințarea, Tău apăsă vârful suliței în carnea bărbatului, la gât.

În radio se auzi un zumzăit, iar Kellogg transmise mesajul după cum fusese instruit.

— L-am prins pe unul dintre prizonierii evadați, spuse paznicul către serviciul de securitate de la bază. Monk Kokkalis. Suntem într-un elicopter şi ne îndreptăm spre eliportul de pe acoperiş.

Gunther monitoriză răspunsul în căşti.

— Înțeles. Terminat, spuse Kellogg.

Gunther trebui să strige.

— Ni s-a acordat permisiunea. Pornim.

Poziționă elicopterul pe traiectorie şi porni cu toată viteza către domeniu. În față apăru conacul. Din aer părea chiar şi mai masiv.

Învârtindu-se pe scaun ca să se aşeze mai bine, Monk dădu cu ochii de Lisa. Lângă ea, Anna era rezemată de fereastră, cu ochii strânşi din cauza durerilor. Painter atârna inert în centura de siguranță, gemând. Efectul sedativului se diminua încet, încet.

Lisa îl ajută să se rezeme de spătar.

Monk observă că îl ținea de mână pe Painter şi că aşa făcuse tot timpul.

Ochii ei îi întâlniră pe ai lui Monk.

În ei sclipea o spaimă îngrozitoare.

Însă nu pentru ea.

2.56 P.M.

— Antena de emisie este înălțată? întrebă Baldric.

Isaak încuviință din cap de la consola sa.

— Gata pentru activarea Clopotului.

Baldric se întoarse spre Gray.

— Am introdus codurile ADN ale însoțitorilor tăi în Clopot. Efectul va fi acela de a modifica şi distruge în mod selectiv orice ADN care se potriveşte codurilor respective fără a avea vreun efect advers asupra celorlalte. Versiunea noastră la soluția finală.

Lui Gray îi veni în minte imaginea Fionei ascunsă în încăperea aceea. Iar Monk era pe cale să ajungă chiar acum cu elicopterul.

— Nu-i nevoie să-i omorâți, spuse Gray. Îl aveți din nou pe partenerul meu. Lăsați-i pe ceilalți în pace.

— Cea mai importantă lecție pe care am învățat-o zilele astea a

fost că cel mai bine e să nu slăbesc hățurile, răspunse Baldric dând din cap spre Isaak. Activează Clopotul.

— Stați! strigă Gray, făcând un pas în față.

Ischke îi recuperase pistolul şi-l ațintise asupra lui.

Baldric aruncă o privire în spate, plictisit şi nerăbdător.

Gray nu mai avea dejucat decât o carte.

— Ştiu să sparg codul lui Hugo.

Surprins, Baldric renunță la postura rigidă, neînduplecată. Ridică o mână în sus spre Isaak în semn de amânare.

— Chiar ştii? Poți să rezolvi ceea ce n-au reuşit să facă până acum o mulțime de calculatoare, Gray?

Îndoiala răzbătea din vocea bărbatului.

Gray ştia că trebuia să-i ofere ceva lui Baldric, orice ca să-l împiedice să pornească Clopotul şi să-i iradieze prietenii. Arătă cu o mână spre monitorul pe care se derulau runele. Computerul le tot schimba ordinea căutând o combinație care să ofere vreun cifru mnemonic.

— Singuri n-o să reuşiți, îi asigură Gray.

— Şi de ce ar fi aşa?

Gray îşi linse buzele uscate, speriat, dându-şi seama însă că trebuia să rămână concentrat. Ştia cu siguranță că maşinăria avea să dea greş, căci el dezlegase deja misterul runelor. Nu înțelegea răspunsul, însă ştia că avea dreptate, îndeosebi dacă ținea cont de moştenirea şi originea evreiască a lui Hugo Hirszfeld.

Cu toate acestea, cât de multe putea să dea în vileag? Trebuia să negocieze cât de bine putea, cântărind între răspunsul pe care urma să-l dea şi adevărul adevărat.

— Nu aveți runa corectă din Biblia lui Darwin, spuse Gray fără să mintă. Şi sunt *şase,* nu doar *cinci* rune.

Baldric oftă. Neîncrederea îi adânci cutele din jurul gurii.

— Ca şi roata soarelui pe care ai desenat-o mai înainte, nu? zise el şi se întoarse din nou spre Isaak.

— Nu! strigă cu fermitate Gray. Lăsați-mă să vă arăt!

Se uită în jur şi văzu un marker pe una dintre mesele cu calculatoare.

Făcu semn înspre el.

— Dați-mi-l.

Încruntat, Baldric dădu aprobator din cap spre Isaak.

I se aruncă markerul.

Gray îl prinse şi se lăsă într-un genunchi pe podea. Desenă pe bucățile gri de linoleum cu markerul negru.

— Runa din Biblia lui Darwin.

Şi o desenă.

— Runa *Mensch,* rosti Baldric.

Gray bătu uşor cu degetul în ea.

— Reprezintă starea superioară a omului, sămânța de divinitate ascunsă în noi toți, versiunea noastră perfectă.

— Şi?

— Acesta era țelul lui Hugo. Obiectivul final pe care îl urmărea. Da?

Baldric încuviință încet din cap.

Hugo n-ar fi încorporat niciodată *rezultatul* în codul său. Codul său conduce la el, spuse el bătând şi mai apăsat pe runa desenată. Deci nu face parte din cod.

Încetul cu încetul, bătrânul… începea să priceapă… şi chiar să creadă că aşa stăteau lucrurile.

— Celelalte rune din Biblia lui Darwin…

Gray desenă pe podea, ilustrând ce voia să spună.

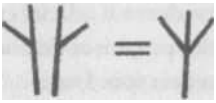

— Aceste două rune o formează pe a treia, încercui cele două rune cu brațe duble ca o furcă.

— Acestea reprezintă omenirea în forma ei cea mai comună, care conduce la forma superioară. Ca atare, aceste două rune sunt cele care trebuie încorporate în cod.

Gray scrise seria originală de rune.

— Aceasta este succesiunea greşită.

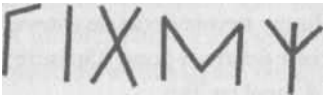

Le tăie cu o linie şi scrise seria corectă, împărțind în două

ultima rană.

Baldric se apropie şi mai mult.

— Şi aceasta este seria corectă? Cea care trebuie descifrată?

— Da, răspunse Gray cu sinceritate.

Baldric dădu aprobator din cap, mijind privirea în timp ce medita la această revelație.

— Cred că ai dreptate, domnule comandor.

Gray se ridică.

— *Dank u,* zise Baldric şi se întoarse iarăşi spre Isaak. Activează Clopotul. Omoară-i pe prietenii noştri.

3.07 P.M.

Lisa îl ajută pe Painter să iasă din elicopter, în timp ce elicele îşi încetineau din ce în ce mai mult mişcarea. Războinicul zulus Tău îl susținea de partea cealaltă. Sedativul pe care i-l făcuse lui Painter avea efect doar pe termen scurt. Avea să dispară complet în câteva minute.

Gunther o susținea pe Anna, ai cărei ochi erau sticloşi. Femeia îşi mai făcuse o doză de morfină ca să amorțească, însă începuse să tuşească expectorând o spută sângerie.

În fața lor, Monk şi D'Gana erau aplecați asupra cadavrelor celor trei santinele de pe eliport. Serviciul de pază fusese luat prin surprindere aici, aşteptându-se doar să preia un prizonier. Nu fusese nevoie decât de câteva focuri din două pistoale cu amortizor pentru a pune stăpânire pe eliport.

Monk schimbă locul cu Tău.

— Stai aici. Păzeşte elicopterul. Stai cu ochii pe prizonier.

Paznicul Kellogg fusese scos din elicopter şi lăsat în mijlocul acoperişului. Avea gura astupată, mâinile legate la spate şi gleznele legate şi ele strâns.

N-avea cum să scape.

Monk le făcu semn maiorului Brooks şi lui Mosi D'Gana să o ia înainte. Cu toții studiaseră în detaliu schița casei pusă la dispoziție de Paula Kane şi calculaseră care era cea mai bună rută

pentru a ajunge la nivelul cel mai de jos al subsolului. Aveau destul de mers până acolo. Eliportul era situat aproape de partea din spate a conacului.

Brooks şi Mosi îi conduseră spre uşa care făcea legătura dintre acoperiş şi interior, cu armele automate pe umăr. Cei doi se mişcau ca şi cum mai lucraseră şi altă dată împreună, perfect sincronizaţi şi eficienţi. Gunther avea şi el un pistol în mână şi o armă automată cu ţeava scurtă pe umăr. Înarmaţi până în dinţi, ajunseră la uşă.

Brooks se aruncă înainte. Cardurile de acces furate de la paznicii morţi le erau de ajutor. Brooks şi Mosi dispărură în interior, cercetând drumul ce li se deschidea în faţă. Ceilalţi rămaseră mai în urmă.

Monk se uită la ceas. Sincronizarea era de maximă importanţă.

De jos se auzi un fluierat scurt.

— Mergem, spuse Monk.

Trecură grăbiţi de uşă şi dădură peste o scară scurtă care ducea la nivelul şase. Brooks stătea pe palierul de la bază. Un alt paznic era întins pe scări, cu gâtul tăiat şi sângele şiroind. Mosi era ghemuit pe palierul următor, cu un cuţit plin de sânge în mână.

Merseră mai departe, coborând scări după scări. Nu mai dădură peste alt paznic. După cum speraseră, majoritatea oamenilor din forţele de securitate ale domeniului erau acum afară. Numărul din ce în ce mai mare al zuluşilor care se apropiau le captase probabil întreaga atenţie.

Monk se uită din nou la ceas.

Ajungând la etajul doi, părăsiră scările şi o luară pe un coridor lung, mărginit de lambriuri de lemn lustruit. Era întunecat şi plin de umbre. Becurile de pe pereţi licăreau ca şi cum sistemul electric se resimţea în continuare după pana de curent… sau ceva consuma foarte multă energie.

Lisa remarcă şi un iz fetid în aer.

Coridorul se termina brusc într-o răscruce de holuri. Brooks o luase înainte să cerceteze, spre dreapta, direcţia în care trebuiau să meargă. Acum se năpusti înapoi, lipindu-se de pereţi.

— Înapoi… înapoi…

Un răget înfiorător se auzi de după colţ. Urmat de o mulţime de scheunături şi… zgomote asemănătoare unor râsete înăbuşite. Un singur ţipăt le acoperi pe toate.

— *Ukufa,* şopti Mosi, făcându-le semn să o ia înapoi.

— Fugiţi! spuse Brooks. Noi o să încercăm să le punem pe fugă

şi să vă prindem din urmă.

Monk îi trase după el pe Lisa şi Painter.

— Ce s-a…? începu Lisa şi cuvintele i se opriră în gât.

— Cineva a dat drumul la câini, spuse Monk.

Gunther se clătina şi el lângă ei cu Anna. Uriaşul o ducea pe sora lui, ale cărei picioare inerte măturau podeaua.

În spatele lor se auzi o rafală de gloanțe.

Râsetele înăbuşite şi gâfâielile se transformară în urlete de durere şi furie.

Alergară şi mai repede.

Se auziră alte rafale, din ce în ce mai multe şi mai puternice.

— Fir-ar al dracului! înjură Brooks cu voce tare.

Lisa aruncă o privire înapoi peste umăr.

Brooks şi Mosi îşi abandonaseră pozițiile şi alergau pe coridor, trăgând încontinuu în urmă.

— Mai repede, haide, haide… țipă Brooks. Sunt prea multe!

Trei creaturi masive, cu blana albă zbârlită, se năpustiră de după colț, în spatele bărbaților, cu capul plecat şi fălcile căscate. Ghearele li se înfigeau în podelele de lemn aşa cum alergau una după alta, şerpuind, aproape anticipând gloanțele şi evitând loviturile mortale. Toate trei aveau răni sângerânde, însă păreau mai degrabă întărâtate decât slăbite din cauza lor.

Lisa se întoarse la timp ca să vadă o pereche de astfel de bestii ieşind din ambele încăperi aflate la capătul coridorului, tăindu-le calea şi orice posibilitate de scăpare.

Erau prinşi în capcană.

Pistolul greu al lui Gunther se descărcă făcând un zgomot asurzitor, ca un tun. Glonțul rată însă creatura din frunte, căci aceasta-şi schimbase poziția la fel de iute ca o umbră mişcătoare.

Monk se opri şi-şi ridică şi el pistolul.

Inerția o purtă pe Lisa mai departe. Se lăsă într-un genunchi trăgându-l şi pe Painter după ea. Izbitura de pământ îl făcu să reacționeze.

— Unde… începu el împleticit.

Lisa îl trase la pământ exact în momentul în care holul se umplu de rafale de gloanțe.

În spatele ei se auzi un țipăt ascuțit.

Se întoarse imediat. O siluetă musculoasă ieşise dintr-o încăpere alăturată şi se aruncase asupra maiorului Brooks izbindu-l de perete.

Lisa se trase înapoi țipând.

Mosi se grăbi să-i vină în ajutor bărbatului, cu sulița deasupra capului şi un fel de răget puternic pe buze.

Lisa îl îmbrățişă pe Painter.

Creaturile erau peste tot.

O anumită mişcare atrase atenția Lisei. O altă bestie apăruse din spatele unei uşi din stânga, scârțâindu-i balamalele. Avea botul plin de sânge proaspăt. Ochii stacojii îi sclipeau ca o flacără în camera întunecată.

Ea-şi aminti brusc nebunia primului călugăr budist pe care-l văzuse, care, deşi complet scos din minți, nu-şi pierduse deloc viclenia şi inteligența.

La fel stăteau lucrurile şi aici.

Monstrul se avântă spre ea dezgolindu-şi colții într-un rânjet triumfător.

15
COARNELE BIVOLULUI

3.10 P.M.
AFRICA DE SUD

Khamisi era întins pe burtă într-o râpă acoperită cu o prelată de camuflaj.

— Trei minute, spuse dr. Paula Kane de lângă el, tot culcată pe burtă.

Cei doi studiară linia gardului negru cu ajutorul binoclurilor.

Khamisi îşi trimisese oamenii de-a lungul marginii parcului. Câțiva membri ai tribului Zulu umblau la vedere, mânându-şi vacile. Un grup de bătrâni împodobiți cu tradiționalele coliere de mărgele, pene şi puf stăteau înveliți cu un fel de pături tradiționale. În sat începuseră bătăile de tobe şi cântecele, extrem de zgomotos şi de energic. Adunarea fusese pusă în scenă ca un ceremonial de nuntă.

Motociclete, ATV-uri şi camionete fuseseră parcate la întâmplare în jurul zonei respective. Unii dintre luptătorii mai tineri, chiar şi femei, se învârteau în jurul vehiculelor, câteva perechi se îmbrățişau pline de amor, alții ridicau cănile sculptate din lemn, strigând ca şi cum ar fi fost beți. Un grup de bărbați cu piepturile dezgolite, pictați pentru această ceremonie, țopăiau în mijlocul unui dans tradițional cu bâte.

Iar cu excepția bâtelor, nu era la vedere nici o armă.

Khamisi îşi reglă focalizarea binoclului. Schimbă orientarea şi-l înălță astfel încât câmpul vizual să i se mute deasupra gardului înalt al rezervației care avea deasupra bucle răsucite de sârmă ghimpată. Reuşi să distingă ceva mişcare în coronamentul junglei.

Forțele clanului Waalenberg se adunaseră de-a lungul potecilor suspendate, spionând ce se întâmpla dincolo de gard, păzind granițele domeniului.

— Un minut, spuse Paula ca o incantație.

Avea o puşcă de lunetist montată pe un trepied sub prelata întinsă ca o pânză de cort, ascunsă în umbra unui copac. El aflase cu mirare că era câştigătoarea unor medalii de aur în cadrul

întrecerilor olimpice de tir.

Khamisi îşi lăsă binoclul în jos. Strategia tradiţională de atac a tribului Zulu era numită „Bivolul". Partea cea mai voluminoasă, „pieptul", avea să conducă un atac frontal complet, în timp ce în lateral, „coarnele taurului" aveau să lovească pe flancuri, împiedicând orice retragere, încercuind inamicul. Însă Khamisi recursese la o uşoară modificare, compensând lipsa armamentului modern.

Acesta era motivul pentru care cercetase împrejurimile toată noaptea, plasându-şi ici-colo surprizele.

— Zece secunde, îl avertiză Paula şi începu în tăcere numărătoarea inversă.

După care îşi lipi obrazul de partea laterală a puştii.

Khamisi îşi ridică transmiţătorul, răsuci o cheie şi ridică degetul mare deasupra şirului de butoane.

— Zero, încheie Paula numărătoarea.

Khamisi apăsă pe primul buton.

De partea cealaltă a gardului, încărcăturile explozive pe care le plasase în timpul nopţii se aprinseră, provocând explozii şi văpăi uriaşe, care spulberară coronamentul, aprinzându-se pe rând ca să producă haos maxim. Bucăţi din scândurile şi crengile cuprinse de flăcări zburară în sus în timp ce toate păsările din pădure se înălţară speriate, ca o explozie de confetti multicolore.

Khamisi plantase pachete de C4, obţinute cu ajutor britanic, în punctele cheie de legătură şi sprijin ale potecii suspendate. Exploziile se întinseră, înconjurând conacul, făcând praf podeţele suspendate în coronament, văduvind forţele clanului Waalenberg de supremaţia înălţimilor şi stârnind panică şi confuzie.

În faţă, războinicii zuluşi îşi lepădaseră păturile care-i acopereau ca să scoată la iveală puşti, sau se lăsaseră în genunchi şi trăseseră prelate îngropate care ascundeau arme depozitate acolo, formând pieptul Taurului. De ambele părţi, în jurul lui Khamisi erau ambalate motoarele, pe măsură ce luptătorii se suiau în vehiculele lor, poziţionând motocicletele şi camionetele astfel încât să formeze coarnele taurului.

— Acum! spuse Paula.

Khamisi apăsă unul după altul următoarele butoane.

Linia gardului pe o lungime de opt sute de metri explodă, contorsionând metalul incandescent şi sârma ghimpată. Bucăţi întregi de gard căzură la pământ, lăsând duşmanul total expus.

Khamisi scăpă de prelata sa şi se ridică în picioare. O

motocicletă veni în viteză din spate împrăştiind praf şi nisip în momentul în care derapă şi se opri brusc lângă el. Njongo îi făcu semn cu mâna să se urce. Însă Khamisi mai avea ceva de făcut. Ridică deasupra capului pâlnia unei sirene şi apăsă pe declanşator. Sunetul puternic şi ascuţit răsună de-a lungul ţinutului tribului Zulu, anunţând încă o dată atacul Taurului.

3.13 P.M.

Exploziile răsunară de undeva de sus, făcând să licărească luminile dispuse de-a lungul camerei Clopotului. Toată lumea înlemni. Baldric stătea cu nepotul lui, Isaak, lângă panoul de control. Ischke îl păzea pe Gray de la un pas distanţă, ţinând pistolul aţintit asupra pieptului acestuia. Toate privirile se ridicară mirate spre tavan.

Nu şi privirea lui Gray.

Privirea lui rămase concentrată asupra wattmetrului din consolă. Indicatoarele sale începeau să se ridice uşor spre o pulsaţie completă. Surd la rugăminţile lui Gray, Baldric activase Clopotul. Un bâzâit din ce în ce mai puternic penetră cilindrul de plumb din jurul dispozitivului. Pe un monitor video, carcasa exterioară a Clopotului emană o culoare de un albastru pal.

De îndată ce wattmetrul ajunse la valoarea maximă, o pulsaţie de radiaţii avea să ţâşnească şi să fie emisă în jur pe o rază de nouă kilometri, omorându-i pe Monk, Fiona şi Ryan, indiferent unde se ascundeau. Numai Gray era în siguranţă în cameră, sub scutul protector.

— Află ce se întâmplă, îi ordonă Baldric în cele din urmă în timp ce exploziile se domoleau.

Isaak deja se întinsese să ajungă la telefonul roşu.

Detunătura pistolului îi făcu pe toţi să tresară, venind imediat după exploziile abia înăbuşite, extrem de aproape şi de puternică.

Gray se întoarse în momentul în care sângele era împroşcat de-a lungul podelei acoperite cu gresie.

Umărul stâng al lui Ischke se umplu de un roşu aprins, în timp ce ea se răsucea din cauza impactului, fiind împuşcată din spate. Din nefericire, îşi ţinea pistolul strâns în mâna dreaptă.

Lovită în plin, Ischke ţinti spre persoana de lângă uşă care trăsese asupra ei.

Dr. Marcia Fairfield stătea sprijinită într-un genunchi, în poziţia

trăgătorului, însă incapabilă să-şi folosească mâna dreaptă, trebuise să tragă cu stânga, ratând o lovitură mortală.

Ischke nu era grav rănită. Chiar şi luată prin surprindere, ţintea cu o mână extrem de fermă.

Până când Gray sări pe ea dintr-o parte.

Două pistoale se descărcară cu un zgomot asurzitor pentru o încăpere aşa de mică – al lui Ischke şi al Marciei.

Ambele îşi ratară ţinta.

Gray o prinse cu putere pe Ischke din spate, răsucind-o şi îndepărtând-o de Marcia, însă femeia era puternică şi se lupta ca o pisică sălbatică. Gray reuşi să-şi treacă braţul în jurul lui Ischke şi să-i apuce mâna cu care ţinea arma.

Fratele ei alergă spre ei, ţinând în mână, destul de jos, un pumnal nemţesc cu lamă lungă din oţel.

Marcia trase din poziţia în care se afla, însă nu putu să ochească nici acum prea bine silueta lui Isaak, atâta timp cât trupurile, încleştate în luptă, ale lui Gray şi Ischke, îi obturau ţinta.

Gray îi trase o bărbie lui Ischke în umărul însângerat. Cu putere. Ea icni, slăbită uşor. Gray o apucă de mână şi îi apăsă degetele cu putere. Pistolul se descărcă. Simţi reculul în propriul umăr. Însă împuşcătura fu prea joasă, lovind podeau chiar la picioarele lui Isaak. Cu toate astea, glonţul ricoşat juli glezna bărbatului, făcându-l să se împleticească şi să-şi piardă echilibrul.

Ischke, văzându-şi fratele rănit, îşi eliberă braţul cu sălbăticie şi-l lovi pe Gray cu cotul în coaste. Lovitura îi tăie răsuflarea, iar durerea îi începoşă vederea. Ischke se eliberă complet.

Dincolo de ea, Isaak îşi recăpătase echilibrul, cu ochii plini de dorinţa de a-l ucide şi cu pumnalul scânteind.

Gray nu aşteptă. Aruncându-se în faţă, o placă pe Ischke cu umărul. Femeia, încă uşor dezechilibrată după ce scăpase din strânsoarea lui Gray, zbură în faţă, lovindu-se de fratele său.

De pumnalul acestuia.

Lama zimţată i se împlântă în piept.

Printre buze îi ţâşni un ţipăt de surprindere şi durere. După care, ca un ecou, ţipă şi fratele ei. Ischke scăpă pistolul printre degete, apucându-şi strâns fratele geamăn, nevenindu-i să creadă.

Gray se repezi şi îi prinse pistolul în cădere, înainte să se lovească de pământ.

Alunecând pe spate, ţinti spre Isaak.

Bărbatul ar fi putut să se mişte, ar fi trebuit să se mişte, însă

rămase complet imobil, cu soră-sa în braţe, cu faţa împietrită într-o mască a agoniei.

Gray trase dintr-o parte, ţintind în cap şi curmându-i suferinţa lui Isaak.

Gemenii se prăbuşiră împreună pe podea, cu braţele încolăcite unul în jurul celuilalt, sângele adunându-se laolaltă într-o băltoacă.

Gray se ridică în picioare.

Marcia intră în goană în cameră, cu pistolul îndreptat spre Baldric. Bătrânul se holba la nepoţii săi morţi. Însă în ochii săi nu se citea nici un fel de durere, aşa cum stătea sprijinit în baston, ci doar o detaşare clinică, precum aceea a unui cercetător exasperat de rezultatele de laborator dezamăgitoare.

Lupta durase mai puţin de un minut.

Gray văzu că indicatorul wattmetrului Clopotului ajunsese în zona roşie. Mai avea aproximativ două minute până la puls. Gray îşi lipi gura ţevii fierbinţi a pistolului de obrazul bătrânului.

— Opreşte-l.

Baldric îi întâlni privirea.

— Nu.

3.13 P.M.

În timp ce exploziile răsunau în depărtare, tabloul împietrit din holul superior al conacului Waalenberg se dezmorţi şi reveni la viaţă. Creaturile acelea înfiorătoare, hienele, se culcaseră pe burtă în momentul în care izbucniseră bubuiturile. Câteva o rupseseră la fugă, însă cele care rămăseseră stăteau în apropierea prăzii prinse în capcană. De jur împrejur, matahalele musculoase se ridicau din nou în picioare.

— Nu trageţi! şopti Monk hotărât. Toată lumea în camera aia!

Făcu semn cu mâna spre o uşă laterală, unde puteau să ocupe poziţii mai bune, ca să nu mai fie atât de expuşi. Gunther o căra pe Anna. Mosi D'Gana se îndepărtă de fiara pe care o împunsese cu sulița. Îl ajută pe maiorul Brooks să se ridice în picioare. Bărbatului îi curgea un şuvoi puternic de sânge din coapsă, din cauza unei muşcături adânci.

Înainte să poată merge mai departe, din partea cealaltă a lui Monk se auzi un mârâit fioros de avertizare.

Îşi auzi numele rostit în şoaptă.

— Monk…

Lisa se ghemui peste corpul lipsit de putere al lui Painter de pe podea, lângă un alt toc de uşă.

O creatură masivă, de departe cea mai mare, se ridică din spatele celor doi, adăpostită în spatele uşii şi avându-i pe Lisa şi Painter pe post de paravan.

Stătea cu capul ridicat, cu umerii laţi dominând scena, păzindu-şi prada. Botul întredeschis îi dezvelea dinţii ascuţiţi şi din el i se scurgeau sânge şi salivă, în timp ce mârâia. Ochii injectaţi îi străluceau, avertizându-i să se dea înapoi.

Monk simţi că dacă oricare dintre ei ridica măcar o armă înspre ea avea să sfâşie în bucăţi perechea de jos, de pe podea. Trebuia să rişte, însă înainte să poată să facă vreo mişcare, de pe hol se auzi un strigăt, pe un ton poruncitor.

— Skuld! Nu!

Monk se întoarse.

Fiona apăru în raza lui vizuală la capătul holului. Ea trecu de cele două creaturi, păşind mândră, ignorându-le, în timp ce acestea se aruncau jos, scâncind, pe o parte. Într-o mână îi pârâia un Taser, scoţând scântei albastre. În cealaltă mână ţinea alt dispozitiv. Antena acestuia era îndreptată spre fiara care se aplecase ameninţător deasupra Lisei şi a lui Painter.

— Câine rău! spuse Fiona.

Spre surprinderea lui Monk, creatura se trase înapoi, mârâiturile atenuându-se în intensitate şi blana-i zburlită devenind netedă din nou. Ca sub efectul unei vrăji, se rezemă uşor de pragul uşii. Văpăile din ochi i se stinseră în momentul în care se prăvăli pe podelele de scândură. Scoase un geamăt uşor, abia perceptibil, aproape de plăcere.

Fiona ajunse lângă ei.

Monk se uită lung într-o parte şi alta a holului. Ceilalţi monştri căzuseră şi ei victime aceleiaşi vrăji.

— Clanul Waalenberg a implantat cipuri în corciturile astea, le explică Fiona şi ridică dispozitivul din mână. Le induce prin telecomandă durerea – şi *plăcerea.*

Monstrul masiv din pragul uşii scoase un scâncet de satisfacţie.

Monk se încruntă uitându-se la transmiţător.

— Cum de-ai pus mâna pe…?

Fiona se uită fix la el şi flutură dispozitivul spre ei, făcându-le semn să o urmeze.

— Ai furat-o, conchise Monk.

Ea ridică din umeri şi o porni de-a lungul holului.

— Hai să spunem că m-am lovit de o prietenă mai veche şi, într-un fel sau altul, chestia asta a ajuns la mine în buzunar. Ea tot nu-l folosea.

„Ischke", se gândi Monk în timp ce-i aduna pe ceilalți ca să o urmeze.

Monk o ajută pe Lisa cu Painter. Gunther o căra pe Anna sub unul din brațe.

Mosi şi Brooks se sprijineau unul de celălalt. Formau o jalnică echipă de atac.

Însă acum aveau şi alte forțe care să le vină în ajutor.

În spatele lor, haita de animale îi urmă, vreo douăsprezece la început, cărora li se alăturară şi altele, ademenite de aura de plăcere emanată de fată, aşa cum şobolanii fuseseră ademeniți de cântecul băiatului cu fluierul din poveste.

— Nu pot să scap de ele, spuse Fiona, un pic bolborosit.

Monk observă cum îi tremurau mâinile fetei. Era îngrozită.

— Cum am găsit butonul potrivit, spuse ea, m-au urmat din cuştile lor. M-am ascuns din nou în camera în care Gray mi-a spus să aştept... însă probabil că au rămas pe holurile şi în încăperile de-aici din jur.

„Minunat, se gândi Monk, iar noi am dat nas în nas cu ele", pe post de gustare perfectă postcoitum.

— După care am auzit strigătele voastre, apoi exploziile şi...

— Bine, bine, o întrerupse Monk. Însă cum a rămas cu Gray? Unde este?

— A coborât cu liftul. Asta acum o oră, spuse ea, arătându-le cu degetul în față, acolo unde coridorul dădea într-un balcon ce domina un hol mai mare. Vă arăt.

O luă grăbită într-acolo. Poticnindu-se ca să țină pasul cu ea, o urmară şi ei, uitându-se din când în când în urmă ca să supravegheze haita. Fiona îi conduse pe nişte scări în jos spre holul principal de la intrare. Uşile închise ale liftului erau dispuse în partea opusă față de uşile masive, sculptate ale conacului.

Maiorul Brooks se duse şchiopătând spre încuietoarea electronică şi trecu prin ea un set de carduri de acces. Trebui să încerce mai multe înainte de a găsi unul care să transforme lumina roşie într-una verde. Apoi se auzi un huruit de motoare. Cabina urca de undeva de jos.

În timp ce aşteptau, haita de hiene se furişă agale în jos pe scări, tolănindu-se şi trândăvind, îmblânzite de sentimentul de

plăcere produs de dispozitivul Fionei. Câteva se plimbară agale pe hol, inclusiv cea pe care o chema Skuld.

Nimeni nu vorbi, uitându-se la monştri.

De la distanță, ajunseră la ei țipete şi focuri de armă, înăbuşite şi atenuate de prezența uşii.

Khamisi se afla în iureşul propriului război. Cât de mult avea să dureze să ajungă aici?

Ca şi cum ar fi citit gândurile lui Monk, uşile duble ale conacului se trântiră cu putere în lături. Focurile de armă din depărtare răsunară cu putere, intensificate parcă, pocnind fără încetare. Țipetele deveniră şi mai stridente. Înăuntru năvăliră o droaie de bărbați. Forțele clanului Waalenberg ce băteau în retragere. Printre aceştia, Monk îi văzu şi pe cei din elită, îmbrăcați în costume negre, frații şi surorile blonde, mult mai puternici, arătând un pic confuzi, ca şi cum ar fi venit înăuntru după o zi revigorantă petrecută pe terenul de tenis.

În timp ce războiul se ducea afară, cele două forțe se văzură reciproc în hol.

Nu era de bine.

Echipa lui Monk se dădu în spate, pironită de perete, depăşită numeric în raport de cinci la unu.

3.15 P.M.

Gray se îndepărtă de Baldric Waalenberg.

— Stai cu ochii pe el, îi ordonă Marciei.

Gray se strecură rapid până la fostul post de lucru al lui Isaak, cu un ochi ațintit asupra wattmetrului Clopotului, întinse mâna spre o manetă pe care văzuse c-o acționase mai înainte Isaak. Aceasta controla scutul de protecție din jurul dispozitivului activat.

— Ce faci? întrebă Baldric, cu o voce incisivă şi cuprinsă subit de îngrijorare.

Aşadar, era ceva care îl speria pe bătrân mai rău decât un glonț.

Era bine de ştiut. Gray trase maneta înapoi. Motoarele huruiră sub picioarele lor, iar scutul începu să coboare. O lumină albastră pătrunzătoare îi străbătu marginea de sus, revărsându-se în afară pe măsură ce peretele de plumb cobora din tavan.

— Nu! O să ne omori pe toți!

Gray se întoarse cu fața la bătrân.

— Atunci *opreşte* drăcovenia asta.

Baldric se uită cu ochii pierduți între scutul care cobora şi consolă.

— Nu pot să-l opresc, *ezel!* Clopotul este pregătit şi amorsat. *Trebuie* să se descarce.

Gray ridică din umeri.

— Atunci o să urmărim cu toții ce-o să se întâmple.

Inelul de lumină albastră se îngroşă.

Baldric înjură şi se întoarse spre consolă.

— Însă pot să şterg comanda de anihilare. S-o neutralizez. N-o să le facă nici un rău prietenilor tăi.

— Dă-i drumul.

Baldric tastă ceva rapid, degetele sale noduroase mişcându-se cu repeziciune.

— Numai ridică odată scutul!

— După ce termini tu.

Gray se uită peste umărul bătrânului. Văzu cum toate numele lor apar pe ecran alături de un cod alfanumeric marcat drept „GENETISCH PROFIEL". Bărbatul apăsă tasta de ştergere „delete" de patru ori, iar profilurile genetice fură şterse.

— Gata! spuse Baldric, întorcându-se spre Gray. Închide scutul de protecție!

Gray puse mâna pe manetă şi o acționă din nou.

De sub picioare se auzi un bocănit după care ceva trosni cu o zdruncinătură ce cutremură pământul. Scutul din plumb înțepeni la poziție, parțial coborât.

Dincolo de margine, un soare albastru străluci în inima camerei de emisie.

Aerul fremătă în jurul Clopotului, în timp ce carcasa exterioară se roti într-o direcție, iar partea interioară în cealaltă.

— Fă ceva! îl imploră Baldric.

— Pompele hidraulice sunt blocate, murmură Gray.

Baldric se trase înapoi, cu ochii din ce în ce mai mari la fiecare pas pe care îl făcea.

— Ne-ai condamnat pe toți la moarte! Odată alimentat complet cu energie, pulsația brută şi neprotejată a Clopotului o să omoare pe toată lumea pe o rază de opt kilometri… sau mai rău.

Gray se temea să întrebe ce putea fi mai rău.

3.16 P.M.

Monk se uită la puştile ațintite spre el.

Erau în inferioritate numerică.

Cabina liftului nu ajunsese încă la nivelul acesta şi, chiar dacă ar fi făcut-o, le-ar fi luat prea mult să se urce şi să închidă uşile. Nu exista nici o modalitate de a evita un schimb de focuri.

În afară de cazul în care…

Monk se aplecă spre Fiona.

— Ce zici de puțină durere… propuse el dând din cap spre locul unde se retrăseseră hienele.

Fiona înțelese şi îşi mută degetul pe care îl ținea apăsat pe dispozitiv, trecând de la plăcere la durere. Apăsă pe buton.

Efectul fu instantaneu. Era ca şi cum cineva ar fi dat foc cozilor hienelor. Un urlet puternic izbucni dintr-o mulțime de gâtlejuri. Creaturile căzură de pe balconul de deasupra, lovindu-se de podea. Altele se rostogoliră pe scări direct spre bărbați. Ghearele şi colții se năpustiră asupra a tot ce mişca, într-o dezlănțuire de furie oarbă. Bărbații urlară. Puştile se descărcară.

În spatele lui Monk, cu un sunet specific, în cele din urmă se deschiseră şi uşile liftului.

Monk se trânti pe spate, trăgând-o şi pe Fiona după el, arătându-le şi Lisei şi lui Painter ce să facă.

Se traseră focuri de armă spre ei, însă majoritatea forțelor clanului Waalenberg erau concentrate asupra hienelor. Mosi şi Brooks ripostară şi ei cu foc în timp ce se retrăgeau în lift.

Cu toate astea, se păreau că aveau să scape ca prin urechile acului. Dar după aceea? Alertate, forțele de pază aveau pur şi simplu să pornească în urmărirea lor.

Monk apăsă fără să se uite pe butoanele de la subsol.

Avea timp suficient să-şi facă griji cu privire la asta mai târziu.

Însă cineva din grupul lor nu avea de gând să mai aştepte.

Gunther i-o puse pe Anna în brațe lui Monk.

— Ia-o! O să-i țin eu pe loc.

Anna întinse mâna spre el în timp ce se închideau uşile. Gunther îi împinse cu grijă brațul şi se dădu înapoi. Se întoarse, cu pistolul într-o mână şi cu puşca în cealaltă, nu însă înainte de a se uita fix în ochii lui Monk, pecetluind angajamentul lor tacit.

„Apăr-o pe Anna."

După aceea uşile se închiseră.

3.16 P.M.

Khamisi gonea nebuneşte prin junglă, aplecat pe motocicletă.

Paula Kane era şi ea călare pe şa în spatele lui, cu puşca pe umăr. Războinicul zulus şi agentul britanic. Ciudată asociere. Unul dintre cele mai sângeroase evenimente din istoria ţinutului avusese loc pe durata războaielor anglo-zuluse din secolul al nouăsprezecelea.

Nu mai era cazul.

Acum formau o echipă extrem de armonioasă.

— Ia-o la stânga! strigă Paula.

Khamisi răsuci ghidonul. Ţeava puştii Paulei se balansă spre partea opusă. Trase. O santinelă a clanului Waalenberg căzu pe spate cu un ţipăt.

De ambele părţi, focuri de armă şi explozii răsunau de-a lungul junglei.

Forţele de pe domeniu erau complet debusolate.

Deodată, iară nici un fel de avertisment, motocicleta ieşi în viteză din junglă şi intră într-o grădină de zece acri cu gazonul îngrijit tuns. Khamisi frână până opri, derapând la adăpostul unei sălcii.

Conacul umplea priveliştea din faţa ochilor.

Khamisi îşi ridică binoclul atârnat de gât şi cercetă linia acoperişului. Localiză punctul în care elicopterul parcului aterizase pe helipad.

Privirea îi fu atrasă de o anumită mişcare. Îşi reglă binoclul şi o siluetă cunoscută se focaliză în lentilele acestuia. Tău. Prietenul său zulus stătea pe marginea acoperişului şi urmărea războiul de dedesubt.

După care din stânga, o altă siluetă intră în câmpul său vizual, în spatele lui Tău, ţinând strâns o ţeavă deasupra capului. Paznicul-şef Gerald Kellogg.

— Nu mişca, îi spuse Paula lui Khamisi, din spate.

Îşi fixă capătul ţevii puştii deasupra capului lui Khamisi şi ţinti prin lunetă.

— Îl văd, spuse ea.

Khamisi se crispă uşor, însă rămase nemişcat, uitându-se atent prin binoclu.

Paula apăsă pe trăgaci. Puşca dudui, răsunându-i în urechi.

Brusc, capul lui Kellogg fu împins înapoi. Tău aproape căzu de pe acoperiş de spaimă, însă se prăbuşi pe burtă, fără să ştie că tocmai îi fusese salvată viaţa.

Khamisi simţi şi el ceva din spaima lui Tău, cuprins de un tremur rău prevestitor după ceea ce tocmai era să se întâmple.

Oare cum se descurcau ceilalți acolo înăuntru?

3.17 P.M.

— Ne-ai condamnat pe toți la moarte! repetă Baldric.

Gray refuza să se dea bătut.

— Poți să încetineşti procesul de descărcare a Clopotului? Ca să-mi asiguri timpul necesar să ajung jos. Să repar scutul.

Bătrânul se holbă la scutul de protecție înțepenit, încununat de acea lumină albăstruie. Pe față i se citea frica.

— S-ar putea să existe o modalitate, însă… însă…

— Însă ce?

— Cineva trebuie să se ducă acolo, înăuntru.

Făcu semn cu bastonul tremurând înspre camera de emisie şi clătină din cap, în mod clar refuzând să se ofere voluntar.

Uşa se deschise larg şi o voce strigă cu putere.

— O s-o fac eu.

Gray şi Marcia se întoarseră, ridicându-şi pistoalele.

Un grup uimitor pătrunse clătinându-se în încăpere. Monk mergea în față, sprijinind-o pe femeia cu părul negru care tocmai strigase. Majoritatea celorlalte persoane erau necunoscuți. Un bărbat de culoare, mai în vârstă, intră şchiopătând împreună cu un tânăr proaspăt bărbierit îmbrăcat în uniformă. Aceştia erau urmați de Fiona şi de o blondă înaltă, cu o alură atletică, care arăta de parcă tocmai alergase la maraton. Cele două sprijineau un bărbat mai în vârstă, fără vlagă, care abia se ținea pe picioare. Se părea că inerția era tot ce îl mai susținea. De îndată ce femeile se opriră, el se încovoie sub propria greutate. Îşi ridică fața şi întâlni privirea din ochii albaştri, atât de familiari ai lui Gray.

— Gray… murmură el împleticit.

Şocat, îl recunoscu.

— Domnul director Crowe?

Gray se grăbi să ajungă lângă el.

— Nu mai e timp, avertiză femeia brunetă, sprijinindu-se încă de Monk.

Arăta doar cu puțin mai bine decât Painter. Ochii ei studiară scutul şi Clopotul cu o expresie ce arăta că era foarte familiarizată cu fenomenul.

— O să am nevoie de ajutor să ajung în interiorul camerei. Iar el vine cu mine, spuse ea ridicând o mână tremurândă spre Baldric

Waalenberg.

Bătrânul gemu.

— Nu…

Femeia îi aruncă o privire înghețată.

— O să ne trebuiască două perechi de mâni pe conductoarele de polaritate. Iar tu cunoşti maşinăria.

Monk se întoarse spre bărbatul de culoare.

— Mosi, ajut-o pe Anna să intre acolo. O să avem nevoie de o scară.

După aceea se uită la Gray şi-i strânse rapid mâna, aplecându-se în față ca să-l bată pe umăr cu un gest amical.

— Nu avem prea mult timp, şopti Gray la urechea lui Monk, surprins de cât de uşurat se simțise la sosirea lui. Îl năpădise de un val de speranță reînnoită.

— Mie-mi spui?

Monk scoase o stație radio şi i-o dădu lui Gray.

— Fă să meargă drăcovenia asta. Eu o să pun lucrurile în mişcare suci.

Gray înşfacă stația radio şi ieşi din încăpere. Avea o mie de întrebări de pus, însă acestea trebuiau să mai aştepte. Menținu canalul radio deschis. Auzi zgomote şi voci, discuții aprinse şi câteva strigăte. Auzi nişte paşi alergând în urma sa.

Îşi aruncă privirea înapoi. Era Fiona.

— Vin cu tine! strigă ea şi se apropie în momentul în care el ajungea la scara de incendiu.

Începu să coboare.

Ea ridică un transmițător cu o antenă întinsă, în cazul în care mai dai peste vreunul dintre monştrii ăia.

— Încearcă să ții pasul cu mine, spuse el.

— Oh, mai tacă-ți fleanca.

Alergară restul drumului, ajungând pe holul de la nivelul inferior la camera de serviciu.

Îl auzi pe Monk în stația radio.

— Anna şi nemernicul ăla bătrân sunt în interiorul camerei. Bineînțeles că nu-i prea fericit să facă asta. Ce păcat. Când tocmai eram pe cale să devenim atât de buni prieteni.

— Monk… îl avertiză Gray, făcându-l să se concentreze din nou asupra sarcinii primite.

— O să-i dau stația radio Annei. Ea o să te coordoneze. Oh, apropo, ai la dispoziție mai puțin de un minut. *Ciao.*

Gray clătină din cap şi trase cu forță uşa camerei de serviciu.

Era încuiată.

Fiona îl văzu trăgând a doua oară de uşă şi oftă.

— N-ai cheie?

Gray se încruntă, îşi scoase pistolul de la betelie şi îl îndreptă spre încuietoare. Trase. Împuşcătura răsună în hol, lăsând o gaură fumegândă acolo unde fusese clanța. Împinse uşa cu putere şi o deschise.

Fiona veni după el.

— Bănuiesc că merge şi aşa.

În față văzu agregatul motor şi pistoanele care acționau scutul de protecție.

Un val ciudat de ritmic de electricitate statică se revărsă asupra stației radio, crescând şi diminuându-se precum valurile pe o plajă. Gray îşi dădu seama că trebuia să fie interferența produsă de Clopot. Monk probabil că îi dăduse stația radio Annei.

Confirmând acest lucru, auzi vocea femeii discutând aprig prin pârâiturile provocate de electricitatea statică. Se contrazicea pe probleme tehnice într-un amestec furios de germană şi olandeză. Gray o ignoră aproape complet în timp ce dădea roată motorului. După care vocea femeii vorbi mai clar, în engleză.

— Domnule comandor Pierce?

El îşi drese vocea.

— Continuă.

Vocea ei răspunse iritată, ajunsă la capătul puterilor.

— Ne-am băgat degetele aici, în locaşurile în care trebuie, însă n-o să țină.

— Țineți-le strâns.

Gray depistă problema. O siguranță arsă la unul dintre pistoane. Folosindu-se de marginea cămăşii, o scoase. Se întoarse spre Fiona.

— Avem nevoie de alta. Trebuie să fie una de rezervă pe-aici pe undeva.

— Grăbeşte-te, domnule comandor.

Electricitatea crescu amenințător de puternic şi de zgomotos, însă nu suficient ca să acopere cuvintele lui Baldric, şoptite cu repeziciune înspre Anna.

— Treci de partea noastră. Putem să folosim un alt expert pentru Clopot.

Chiar aşa, înspăimântat cum era, Baldric îşi juca toate cărțile.

Gray ciuli urechile. Oare ea avea să-i trădeze? făcu un gest spre Fiona.

— Aruncă-mi transmițătorul ăla.

Ea i-l aruncă pe sub mână. El îl prinse şi îi smulse antena metalică.

Nu avea timp să găsească o siguranță de rezervă. Trebuia să improvizeze ceva. Îndesă antena între contacte şi se duse țintă spre un panou de control dotat cu o manetă masivă care se acționa manual. Operațiunea nu avea nevoie de nici o explicație.

În partea superioară era inscripționat „OP" şi dedesubtul acestuia „ONDER'AAN".

Sus şi jos.

Nu era chiar cine ştie ce filosofie.

Gray vorbi în stația radio.

— Anna. Tu şi Baldric puteți să ieşiți de-acolo.

— Nu putem, comandante. Unul din noi trebuie să-şi țină degetul în locaş. Dacă plecăm amândoi, Clopotul o să explodeze instantaneu.

Gray închise ochii. Nu îndrăzneau să se încreadă în posibila cooperare a lui Baldric.

Electricitatea statică crescuse până la nivelul unui vuiet slab şi continuu pe care îl auzea în ureche.

— Ştii ce trebuie să faci, comandante.

Ceea ce făcu.

Împinse maneta.

De la depărtare, ultimele ei cuvinte ajunseră până la el.

— Spune-i fratelui meu… că-l iubesc.

Însă, în timp ce lăsa stația radio în jos, o ultimă afirmație se auzi printre pârâituri – fie ca răspuns la oferta lui Baldric, fie pentru a face o ultimă declarație în fața lumii, fie pur şi simplu pentru propria mulțumire.

— Eu nu sunt nazistă.

3.19 P.M.

Lisa îngenunche pe podea, legănându-l pe Painter. După care simți huruitul masivei maşinării sub genunchi. În față, scutul gigantic de plumb se înălța spre tavan, strangulând revărsarea de lumină albastră.

Se ridică pe jumătate. Anna încă era acolo înăuntru. Până şi Monk făcu un pas spre scutul de protecție ce se închidea.

Un urlet cutremurător erupse din interior.

Era bătrânul. Lisa îi văzu degetele râcâind deasupra marginii, înnebunit, încercând să se apuce de-acolo. Era prea târziu. Acesta se ridică lin, mai sus decât putea el să ajungă şi fără alte piedici se fixă în inelul corespunzător din tavan.

Ţipetele sale încă mai puteau fi auzite, înăbuşite, înnebunite.

După aceea Lisa îl simţi. Direct în stomac. Acel *şoc* energetic. Nu putea fi descris în nici un fel. Un cutremur ce clătină totul fără pic de mişcare. După care nimic. Tăcere completă. Toţi îşi ţineau respiraţia.

Painter gemu, ca şi cum efectul ar fi fost dureros pentru el.

Capul lui zăcea în poala ei. Ea îl examină. Ochii i se duseseră în fundul orbitelor. Respiraţia îi era gâjâită din cauza fluidelor. Ea îl scutură uşor. Nici un răspuns.

Era pe jumătate conştient. Îl pierdeau.

— Monk...!

3.23 P.M.

— Grăbeşte-te, Gray! strigă Monk în staţia radio.

Gray urcase înapoi treptele, cu paşi apăsaţi, urmat de Fiona. Acolo, dedesubt, întârziase doar cât să găsească o siguranţă înlocuitoare şi să repare scutul. Nu înţelesese tot ceea ce îi transmisese Monk, însă umpluse golurile cu ceea ce ştia el. Painter suferea de o formă de otrăvire prin iradiere, iar Clopotul reprezenta singura modalitate de vindecare.

În timp ce se apropia de platforma de la etajul cinci, auzi nişte bocanci grei ce păşeau nesiguri spre ei. Gray îşi scoase pistolul. Acum ce mai era?

O siluetă masivă, extrem de încruntată şi cu faţa albă ca hârtia, apăru de deasupra, pe jumătate căzând pe scări în direcţia lui. Avea cămaşa îmbibată de sânge. O julitură adâncă şi neregulată îi străbătea partea laterală a feţei, din creştetul capului până la gât. Îşi ţinea pe abdomen o mână cu încheietura ruptă.

Gray îşi ridică arma.

Fiona îl împinse şi trecu pe lângă el.

— Nu, el e cu noi.

Şi cu o voce scăzută, adresată lui Gray, adăugă dând din cap:

— E fratele Annei.

Uriaşul se apropie de ei, împleticindu-se, recunoscând-o la rândul lui pe Fiona. Ochii i se îngustară la vederea lui Gray,

suspicioşi şi obosiți. Însă îşi flutură puşca în spate, spre scările de sus.

— *Blockiert,* mormăi el.

Blocat.

Aşadar, uriaşul le câştigase timpul necesar cu propriul sânge.

O luară în grabă de-a lungul holului către camera Clopotului. Însă Gray ştia că trebuie să-l pregătească pe Gunther. După sacrificiul Annei, măcar atât îi datora fratelui ei. Atinse cotul bărbatului.

— În ceea ce o priveşte pe Anna… începu el.

Gunther se întoarse spre el, încordat, cu ochii îndureraţi, ca şi cum s-ar fi aşteptat la ce era mai rău.

Gray înfruntă acea teamă şi îi explică totul cu cuvinte răspicate, fără să omită ceva, încheind cu adevărul final.

— Eforturile ei ne-au salvat pe noi, ceilalți, pe toată lumea.

Picioarele bărbatului masiv se înmuiaseră la auzul veştilor.

Dacă rănile nu reuşiseră să-l răpună, în cele din urmă durerea o făcuse. Se prăbuşi uşor în genunchi pe hol.

Gray făcu o pauză.

— Ultimele ei cuvinte… ți-au fost adresate ție, ți-a transmis dragostea ei.

Bărbatul îşi acoperi fața şi se încovoie pe podea.

— Îmi pare rău… începu Gray.

Monk apăru în pragul uşii.

— Gray, ce mama naibii faci…?

După care îl văzu pe Gunther într-o postură de durere nedisimulată. Vocea i se stinse.

Gray se duse spre Monk.

Nu se terminase pentru nici unul dintre ei.

3.22 P.M

— Coboară scutul!

Lisa îşi aruncă rapid privirea ca să-l vadă pe comandorul Pierce păşind în cameră cu Monk, amândoi aplecându-şi capul la unison. Ea stătea aplecată deasupra panoului de control al Clopotului. Îşi petrecuse ultimele câteva minute ca să se familiarizeze cu dispozitivul. Pe drumul parcurs până aici, Anna îi împărtăşise în detaliu modul în care funcționa Clopotul. Femeia se temuse că ar putea să fie prea slăbită pentru a supraveghea folosirea acestuia.

Altcineva trebuia să ştie acest lucru. Această răspundere căzuse pe umerii Lisei.

— Scutul! strigă Gray la ea din nou.

Ea încuviinţă scurt şi inversă sensul manetei de acţionare.

Motoarele huruiră dedesubt. Ea se întoarse să vadă cum coboară scutul de protecţie. Cu Clopotul în stare de repaus, lumina nu mai răzbătea din interior. Un pas mai încolo, Painter zăcea întins pe o prelată pe podea, îngrijit pentru moment de dr. Fairfield.

În dreapta, Mosi şi Brooks traseră altă prelată peste cadavrele gemenilor.

Cum rămăsese cu bunicul celor doi?

Scutul de protecţie continua să coboare, ajungând acum la înălţimea taliei. Clopotul stătea neclintit în centru, aşteptând să fie reactivat. Lisa îşi aminti descrierea pe care Anna i-o făcuse dispozitivului în formă de clopot. Instrumentul suprem de măsură a energiei cuantice. O speria de moarte.

Spre stânga, strigând puţin ca să fie auzit peste zgomotul motorului, Monk relată mesajul radio primit de la Khamisi. Zuluşii ocupaseră proprietatea, împingând orice forţe ale clanului Waalenberg care mai supravieţuiseră în conacul aflat sub asediu. Deasupra se auzeau schimburi de focuri.

— Gunther a blocat scara de incendiu, spuse Gray. Iar uşile liftului sunt blocate în poziţia deschis. Asta ar trebui să ne mai acorde un răgaz. Făcu un semn cu mâna spre Brooks şi Mosi. Supravegheaţi holul exterior!

Aceştia îşi luară armele şi ieşiră din încăpere.

În timp ce ieşeau, Gunther intră clătinându-se pe picioare. După expresia feţei, Lisa îşi dădu seama că aflase de moartea Annei. Îşi aruncase toate armele. Fiecare pas era ca de plumb în timp ce se îndrepta spre scutul ce cobora. Trebuia să fie martor la sfârşit. O iertare finală pentru tot sângele care îi pătase mâinile.

Scutul se opri. Motoarele nu mai scoteau nici un zgomot.

Lisa se temea să vadă victimele cu ochii ei, însă avea o sarcină de îndeplinit.

Se îndreptă spre Clopot.

Anna zăcea pe-o parte în umbra dispozitivului, ghemuită ca un prunc. Pielea ei era de un alb-cenuşiu, părul ei negru devenise alb ca zăpada, ca şi cum s-ar fi transformat într-o statuie de marmură. Gunther păşi peste marginea scutului şi îngenunche lângă sora lui. Fără nici un cuvânt, lipsit de orice expresie, se aplecă şi îşi

ridică sora în brațe. Ea atârna moale, capul odihnindu-i-se pe umărul fratelui său.

Gunther se ridică în picioare, se întoarse cu spatele la Clopot şi se îndepărtă.

Nimeni nu încercă să-l oprească.

După aceea dispăru afară pe uşă.

Privirea Lisei căzu pe cealaltă siluetă încă răşchirată pe podeaua de plumb a camerei de emisie. Baldric Waalenberg. Ca şi în cazul Annei, pielea sa căpătase o nuanță nenaturală de alb, aproape translucidă. Însă radiația îi arsese şi tot părul, lăsându-l complet chel, fără să-i mai rămână nici măcar genele sau sprâncenele. Şi carnea i se lipise de oase, dându-i un aspect mumificat. Iar ceva legat de structura sa osoasă de dedesubt era… era în neregulă.

Lisa încremeni, prea şocată ca să mai facă vreun pas.

Fără păr, cu carnea parcă uscată, craniul era deformat în mod clar, ca şi cum se topise parțial, iar apoi se întărise la loc. Mâinile îi erau contorsionate, cu degetele nefiresc de alungite, ca de maimuță. Cuvântul „involuție" îi reverberă în cap.

— Scoateți-l de acolo, spuse Gray cu dezgust, după care se uită la Lisa. O să te ajut să-l bagi pe Painter înăuntru.

Lisa scutură uşor din cap, dându-se înapoi.

— Nu putem…

Nu reuşea să-şi dezlipească privirea de pe silueta diformă şi contorsionată a fostului cap al clanului Waalenberg.

— Nu putea permite să i se întâmple asta şi lui Painter.

Gray veni la ea.

— Ce vrei să spui?

Ea înghiți în sec, încă holbându-se, în timp ce Monk apuca monstrul de mâneca de la cămaşă, în mod clar temându-se să-i atingă carnea.

— Painter este mult prea afectat. Clopotul nu ne dă decât speranța stopării sau încetinirii procesului de deteriorare fizică, nu a inversării lui. Vrei ca directorul tău să rămână în starea în care e acum?

— Dacă există viață, există speranță.

Cuvintele fură rostite încet, cu blândețe. Aproape că reuşiră să-i distragă atenția femeii în timp ce Monk târa corpul deformat al bătrânului în afara dispozitivului, peste margine.

Lisa deschise gura gata să spună că speranța era falsă.

În momentul acela, ochii lui Baldric Waalenberg se deschiseră larg, lăptoşi şi tulburi, arătând mai mult a piatră decât a țesut.

Gura i se alungi ca într-un țipăt mut şi prelung. Nu mai avea coarde vocale. Nu mai avea nici limbă. Nu mai era nimic în el în afară de oroare şi durere.

Lisa dădu glas urletului mut al bătrânului, scoțând un țipăt răsunător şi trăgându-se într-o parte până se lovi de consolă. Monk înțelese, la rândul lui, oroarea care tocmai se petrecuse aici. Se trase într-o parte, dându-i drumul lui Baldric pe plăcile de gresie din afara camerei de emisie.

Trupul acestuia se prăbuşi. Membrele rămaseră nemişcate, lipsite de orice urmă de muşchi. Însă gura se deschidea şi se închidea, asemenea unui peşte scos din apă. Ochii se holbau orbeşte.

După care Gray păşi pentru a se interpune între Lisa şi imaginea de groază. O apucă de umeri.

— Dr. Cummings. Privirea ei, nesigură din cauza panicii, o fixă pe a lui. Directorul Crowe are nevoie de tine.

— Nu… nu pot să fac nimic.

— Ba da. Putem să folosim Clopotul.

— Nu pot să-i fac asta lui Painter, spuse ea ridicând vocea. Nu *asta!*

— N-o să se întâmple asta. Monk mi-a spus că te-a instruit Anna. Ştii cum să reglezi Clopotul pentru un randament minim, pentru o radiație paliativă care să-i reducă durerile. Ce s-a întâmplat mai devreme aici este cu totul altceva. Baldric a reglat Clopotul la un amperaj maxim, unul menit să omoare. Şi până la urmă… până la urmă a cules ce-a semănat.

Lisa îşi acoperi fața cu mâinile, încercând să se detaşeze de tot ce era înjur.

— Şi noi ce mai încercăm să culegem? suspină ea. Painter e-n pragul morții. De ce să-l facem să sufere mai mult de-atât?

Gray îi trase mâinile în jos. Se aplecă să-i prindă privirea.

— Îl cunosc pe directorul Crowe. Şi cred că şi tu îl cunoşti. El ar lupta până la sfârşit.

Ca medic, mai auzise asemenea argumente şi înainte, însă ea era o persoană realistă. Când nu mai era nici o speranță, tot ce mai putea să ofere un medic era o doză de linişte şi demnitate.

— Dacă ar exista vreo şansă de vindecare, spuse ea scuturând din cap, cu vocea mai sigură, chiar şi una mică, aş apela la ea. Dacă am şti ce încerca Hugo Hirszfeld să-i comunice fiicei sale. Codul său perfect, adăugă ea clătinând din nou din cap.

Gray îi prinse bărbia cu degetele. Ea încercă să se elibereze,

iritată la culme. Însă strânsoarea lui era sigură şi puternică.

— Eu ştiu ce a ascuns Hugo în cărțile alea, spuse el.

Ea se încruntă la el, însă citi în ochii lui că spunea adevărul.

— Eu am răspunsul, insistă el.

16
ENIGMA RUNELOR

3.25 P.M.
AFRICA DE SUD

— Nu este un cod, explică Gray. N-a fost *niciodată* un cod. Îngenunche pe podea, cu un marker în mână. Încercui setul de rune pe care le desenase pentru Baldric Waalenberg.

Ceilalți se adunară în jurul lui, însă el îşi menținu atenția concentrată asupra Lisei Cummings. Răspunsul pe care Gray îl desluşise n-avea nici un sens, însă simțea că acesta era *lacătul,* iar femeia asta, care ştia mai mult decât oricine altcineva din încăpere despre dispozitiv, putea să dețină *cheia.* Trebuiau să conlucreze.

— Din nou rune, spuse Lisa.

Gray se încruntă la ea ca să-i ceară o explicație.

Ea dădu din cap spre podea.

— Am văzut alt set de rune, unul diferit, desenat cu sânge. Care transpus în litere însemna *Schwarze Sonne.*

— Soarele Negru, traduse Gray.

— Era numele proiectului Annei din Nepal.

Gray se gândi la semnificația acestuia. În minte îi reveni imaginea simbolului Soarelui Negru de pe calculatorul de dincolo. Probabil cabala originală a lui Himmler se împărțise în două după război. Grupul Annei la nord. Grupul lui Baldric la sud. Odată separate, cele două grupuri se distanțaseră din ce în ce mai mult până când aliații deveniseră adversari.

Lisa bătu uşor în runele de pe podea, făcându-l să se concentreze din nou asupra lor.

— Runele pe care le-am descifrat nu erau decât o simplă transpunere a literelor pentru simboluri. Şi-aici e la fel?

Gray scutură din cap.

— Baldric a făcut aceeaşi presupunere. Acesta a fost motivul pentru care n-a reuşit cu nici un chip să descifreze runele. Însă Hugo nu şi-ar fi îngropat secretul atât de superficial.

— Dacă nu-i un cod, întrebă Monk, atunci ce este?

— E un puzzle, spuse Gray.

— Ce?

— Ți-aduci aminte când am discutat cu tatăl lui Ryan?

Monk încuviință dând din cap.

Gray revăzu cu ochii minții întâlnirea cu Johann Hirszfeld. Bărbatul care suferea de emfizem era pierdut în trecut şi faptul că deplângea proprietatea familiei care avea să fie întotdeauna umbrită de castelul Wewelsburg şi de micul şi întunecatul secret de familie al legăturilor cu naziştii.

— El ne-a vorbit despre cât de iscoditor fusese bunicul său Hugo. Care întotdeauna cercetase lucruri ciudate şi investigase mistere ale istoriei.

— Tocmai ceea ce l-a atras la naziști, spuse Fiona.

— Iar în timpul liber, Hugo nu făcea altceva decât să continue să-şi ascută mintea.

Gray îşi aminti cuvintele lui Johann: „Făcea exerciții de memorie, rezolva puzzle-uri. Mereu rezolva puzzle-uri”.

Gray bătu uşor în setul de rune.

— Acesta a fost doar un exercițiu intelectual. Însă nu un cod… un puzzle. Runele erau nişte forme care urmau să fie manipulate, rearanjate, să readucă şi să refacă ordinea din haos.

Gray rezolvase puzzle-ul în minte de-a lungul ultimelor zile, lăsând runele să se răsucească şi să se întoarcă în ochiul minții până când căpătaseră o formă. Ştia că acesta este răspunsul. Îndeosebi ținând cont de remuşcările lui Hugo, de la sfârşitul vieții, regretul pe care îl exprimase pentru colaborarea sa cu naziştii. Însă oare ce însemna?

Privirea i se fixă asupra Lisei.

Redesenă cele şase rune de pe podea, una după cealaltă, rearanjate în ordinea potrivită. Completă puzzle-ul pe podea, inscripționând ultima rună şi completând vraja.

Ordinea refăcută din haos.

Iertarea păcatelor după colaboraționism.

Ceva sfânt născut din ceva păgân.

Prin vechile rune păgâne, Hugo îşi dovedise adevărata descendență.

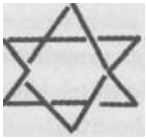

— E o stea, spuse Monk.

Lisa îşi ridică privirea de jos.

— Nu-i orice stea… e Steaua lui David. Gray dădu aprobator din cap.

Fiona puse cea mai importantă întrebare.

— Însă care-i semnificaţia ei?

Gray oftă.

— Nu ştiu. N-am nici cea mai vagă idee ce are de-a face cu Clopotul, cu perfecţionarea dispozitivului. Poate c-a fost pur şi simplu o declaraţie finală despre cine era, un mesaj secret transmis familiei sale.

Gray îşi aminti ultimele cuvinte ale Annei.

„Eu nu sunt nazistă."

Oare codul runic al lui Hugo nu era decât o altă modalitate de a exprima acelaşi lucru?

— Nu, spuse Lisa tăios, vocea ei sigură răsunând de-a lungul încăperii. Dacă vrem să rezolvăm asta, trebuie să acţionăm ca şi cum acesta este răspunsul.

Gray văzu că în ochii ei apăru ceva ce nu se aflase acolo cu puţin timp în urmă.

Speranţă.

— Potrivit spuselor Annei, continuă ea, Hugo a intrat în camera Clopotului de unul singur cu un bebeluş. Fără nici un fel de instrumente speciale. Nu erau decât el şi băiatul. Şi odată cu încheierea experimentului, testele au arătat că avusese succes şi produsese primul Cavaler al Soarelui adevărat şi pur.

— Ce-a făcut acolo, înăuntru? întrebă Fiona.

Lisa bătu uşor cu mâna în Steaua lui David.

— Steaua asta este într-un fel sau altul legată de experiment. Însă nu cunosc semnificaţia simbolului.

Gray o cunoştea. Studiase numeroase religii şi mişcări spirituale în tinereţe, dar şi de când lucra la Sigma.

— Semnificaţia stelei este diversă. Este un simbol al rugăciunii şi credinţei. Şi poate mai mult de atât. Observaţi cum steaua cu şase colţuri reprezintă de fapt două triunghiuri suprapuse. Unul orientat în sus, altul în jos. În cabala iudaică, cele două

triunghiuri sunt echivalentul lui yin şi yang, al luminii şi întunericului, al trupului şi sufletului. Un triunghi reprezintă materia şi trupul. Celălalt – sufletul nostru, existența noastră spirituală, conştiința noastră.

— Şi puse laolaltă, ele sunt atât una, cât şi cealaltă, sunt *ambele,* spuse Lisa. Nu doar o particulă sau o undă, ci *ambele.*

Gray întrezări posibilitatea de a înțelege.

— Poftim?

Lisa se uită lung spre camera de emisie.

— Anna spunea că Clopotul este în esență un dispozitiv de măsurare cuantică ce a manipulat evoluția. Evoluția *cuantică.* Aici nu-i vorba decât de mecanica cuantică. Asta ar trebui să fie cheia.

Gray se încruntă.

— Ce vrei să spui?

Lisa reproduse pe scurt ceea ce o învățase Anna. Cum Gray studiase biologia şi fizica, nu avu nevoie de prea multe explicații.

Închizând ochii, se lăsă din nou jos, încercând să-şi dea seama care era relația dintre Steaua lui David şi mecanica cuantică. Exista vreun răspuns care să le lege?

— Spuneai că Hugo s-a dus în cameră doar cu un bebeluş? întrebă Gray.

— Da, spuse Lisa încet, ca şi cum ar fi simțit că trebuia să-l lase cu gândurile lui.

Gray se concentră. Hugo îi dăduse *lacătul.* Lisa îi dăduse *cheia.* Acum nu depindea decât de el. Încercând să nu se mai gândească la cât de mult îi presa timpul, întoarse pe toate părțile indiciile pe care le avea, testându-le şi eliminându-le.

Ca în cazul oricărui alt puzzle al lui Hugo.

Ca şi în cazul Stelei lui David, în cele din urmă întrezări combinația corectă. Atât de precisă, atât de perfectă. Ar fi trebuit să se gândească mai devreme la ea.

Gray deschise ochii.

Probabil că Lisa observase ceva pe fața lui.

— Ce e?

Gray se ridică în picioare.

— Alimentează Clopotul, spuse el, îndreptându-se către consolă. Acum!

Lisa îl urmă şi începu să pună în aplicare procedura specifică.

— O să dureze patru minute pentru a ajunge la nivelul unei pulsații paliative, cu efect curativ, zise ea, aruncând rapid o privire iscoditoare spre Gray, în timp ce lucra. Ce facem?

Gray se întoarse spre Clopot.

— Hugo n-a intrat în camera Clopotului fără nimic asupra lui.

— Dar asta-i tot ce Anna…

— Nu, o întrerupse Gray pe Lisa. A intrat cu Steaua lui David. A intrat înăuntru cu rugăciune şi credinţă. Însă mai cu seamă a intrat acolo cu propriul calculator cuantic.

— Ce?

Gray vorbi rapid, ştiind că avea dreptate.

— Conştiinţa i-a încurcat şi zăpăcit pe oamenii de ştiinţă de secole întregi… şi asta încă de pe vremea lui Darwin. Ce este conştiinţa? Este doar creierul nostru? Constă doar în declanşarea unor impulsuri nervoase? Unde este linia de demarcaţie dintre creier şi minte? Dintre materie şi spirit? Dintre trup şi suflet?

Făcu semn spre simbol.

— Cercetările actuale spun că este acolo. Că noi suntem ambele. Suntem şi undă şi particulă. Trup *şi* suflet. Că viaţa în sine este un fenomen cuantic.

— OK, acum ai început să trăncăneşti să nu mai înţeleagă nimeni nimic, interveni Monk, alăturându-i-se, trăgând-o şi pe Fiona după el.

Gray inspiră adânc, surescitat.

— Oamenii de ştiinţă moderni resping spiritualitatea, definind creierul doar ca pe un calculator complex. Conştiinţa apare pur şi simplu ca rezultat al declanşării unei interconexiuni complexe de neuroni, fiind în esenţă un calculator al sistemului nervos, operând la nivel cuantic.

— Un calculator cuantic, repetă Lisa. Deja ai mai spus-o. Însă ce mama naibii e asta?

— Aţi văzut un cod de computer divizat până la cel mai de jos nivel. Paginile de zero şi unu. Acesta este modul în care gândeşte calculatorul modern. Deschizând sau închizând un comutator. Zero sau unu. Calculatorul cuantic teoretic, dacă ar putea fi construit, oferă o a treia opţiune. Vechiul *zero* sau *unu,* dar şi o a treia opţiune. Zero *şi* unu.

Lisa îşi miji ochii.

— Asemenea electronilor din lumea cuantică. Ei pot fi unde sau particule în acelaşi timp.

— A treia opţiune, spuse Gray dând din cap. Nu pare mare lucru, însă prin adăugarea acestei posibilităţi în arsenalul unui computer, i se permite unui asemenea dispozitiv să realizeze sarcini algoritmice multiple, în mod simultan.

— Să meargă şi să mestece gumă, murmură Monk.

— Sarcini pentru care computerele moderne ar avea nevoie de ani întregi ca să le îndeplinească ar putea fi realizate în fracțiuni de secundă.

— Şi creierele noastre fac asta? întrebă Lisa. Acționează ca nişte calculatoare cuantice.

Aceasta este cea mai nouă idee asupra căreia toată lumea a căzut de acord. Creierul nostru propagă un câmp electromagnetic măsurabil, generat de interconexiunea noastră complexă de neuroni. Unii oameni de ştiință presupun că acesta este câmpul în care este localizată conştiința, făcând legătura între materia creierului şi lumea cuantică.

— Iar Clopotul este supersensibil la fenomenul cuantic, zise Lisa. Aşadar, prin faptul că Hugo l-a băgat şi pe copil în interiorul camerei Clopotului, a influențat rezultatul.

— Ceea ce este observat este schimbat prin actul observării. Însă cred c-a fost *mai mult* de-atât, spuse Gray dând din cap spre Steaua lui David. De ce ăsta? Un simbol al rugăciunii?

Lisa scutură din cap.

— Ce este rugăciunea dacă nu o concentrare a minții, o concentrare a conştiinței… iar dacă conştiința este un fenomen cuantic, atunci *rugăciunea* este un fenomen cuantic.

Lisa înțelese.

Şi ca toate fenomenele cuantice, trebuie să măsoare şi să influențeze rezultatul şi chiar o face.

— Cu alte cuvinte… şopti Gray.

Lisa se ridică.

Rugăciunile funcționează.

— Asta a descoperit Hugo, asta a ascuns el în cărțile sale. Ceva foarte greu de recunoscut, dar prea frumos ca să fie lăsat să piară.

Monk se aplecă pe consolă alături de Lisa.

— Vrei să spui că şi-a dorit ca acel bebeluş să fie perfect?

Gray încuviință din cap.

— Atunci când Hugo a intrat în cameră cu bebeluşul, s-a rugat pentru perfecțiune, un gând concentrat şi focalizat, dezinteresat şi pur. Conştiința umană, luând forma rugăciunii, acționează ca un instrument perfect de măsurare cuantică. Sub Clopot, purul *potențial* cuantic din băiat a fost măsurat, influențat de concentrarea şi voința lui Hugo şi, ca rezultat, toate variabilele s-au aşezat şi stabilit în locul potrivit. O rostogolire perfectă a zarului genetic.

Lisa se întoarse.

— Atunci ar fi posibil să facem acelaşi lucru pentru a face Clopotul să acționeze ca un antidot împotriva bolii cuantice a lui Painter. Să-l salvăm înainte să fie prea târziu.

Se auzi o altă voce, a Marciei, care îl îngrijea pe Painter pe podea.

— Ați face bine să vă grăbiți.

3.32 P.M.

Monk şi Gray îl băgară în grabă pe Painter în camera de emisie, cărându-l cu o prelată.

— Puneți-l aproape de Clopot, îi îndemnă Lisa.

În timp ce ei se conformau, ea le strigă celorlalți ultimele instrucțiuni. Clopotul deja se învârtea, cele două carcase rotindu-se în direcții opuse. Îşi aminti descrierea pe care i-o făcuse Gunther. „Un mixer uriaş." Care i se potrivea atât de bine. O lumină uşoară strălucea de asemenea din carcasa sa exterioară din ceramică.

Ea căzu în genunchi lângă Painter, verificându-i funcțiile vitale, acelea puține care îi mai rămăseseră.

— Pot să rămân cu tine, îi spuse Gray de lângă umărul ei.

— Nu. Cred că mai mult de un calculator cuantic ar putea să modifice rezultatul final.

— Prea mulți bucătari în bucătărie, fu de acord Monk.

— Atunci lasă-mă pe mine să rămân, spuse Gray.

Lisa clătină din cap.

— O să încercăm să facem asta doar o dată. Dacă pentru a-l vindeca pe Painter e nevoie de concentrare şi voință, s-ar putea să fie cel mai bine ca mintea care să direcționeze acea concentrare să fie a unui medic.

Gray oftă, nu tocmai convins.

— Tu ți-ai făcut treaba, Gray. Ne-ai dat un răspuns. Ne-ai dat speranță, spuse ea, uitându-se la el. Lasă-mă să mi-o fac şi eu pe-a mea.

El dădu aprobator din cap şi se îndepărtă.

Monk se aplecă spre ea.

— Doar să ai grijă ce-ți doreşti, rosti el cuvintele pline de tâlc.

Tipul nu era atât de bătut în cap pe cât voia să pară. O sărută uşor pe obraz.

Cei doi plecară.

Marcia strigă de la consolă.

— Pulsație într-un minut.

Ea se răsuci.

— Ridicați scutul de protecție.

În timp ce mecanismele se urneau sub ea, Lisa se aplecă deasupra lui Painter. Pielea lui avea o tentă albăstruie – la urma urmelor însă, poate că nu era decât din cauza luminii emanate de Clopot. Indiferent cum ar fi fost, mai avea doar câteva momente până să cedeze complet. Buzele îi erau crăpate, respirația mult prea superficială, bătăile inimii sunau mai mult a murmur decât a bătaie propriu-zisă. Până şi părul îi fusese afectat. Rădăcinile i se albiseră ca zăpada. În ansamblu, starea de sănătate a întregului organism se deteriora cu o viteză amețitoare.

Scutul de protecție se ridică în jurul ei, izolându-i de restul grupului. Vocile de dincolo, deja şuşotite, se auziră din ce în ce mai înăbuşite, după care nu se mai auziră deloc din momentul în care scutul se fixă în tavan.

Singură, fără să o vadă nimeni, Lisa se aplecă deasupra lui Painter, punându-şi fruntea pe pieptul lui. Nu avea nevoie să se concentreze prea mult ca să se roage. Se spunea că în gura lupului nimeni nu era ateu. În mod sigur aşa stăteau lucrurile şi acum. Însă în acest moment nu ştia cărui Dumnezeu să-i ceară ajutorul.

Lisa îşi aminti de discuția cu Anna despre evoluția şi proiectul inteligent. Femeia insistase că măsurătorile cuantice erau cele care în ultimă instanță transformau posibilitatea în realitate. Aminoacizii formau prima proteină care se putea reproduce deoarece viața era cel mai bun dispozitiv de măsurare cuantică. Prin extrapolare, *conştiința,* care era un dispozitiv chiar şi mai mare de măsurare cuantică decât viața, evolua din acelaşi motiv. Încă o verigă în lanțul evoluției. Şi-l imagină în minte.

AMINOACIZI»»» PRIMA PROTEINĂ»»» PRIMA VIAȚĂ»»» CONŞTIINȚĂ

Însă ce se afla dincolo de conştiință? Dacă viitorul dictase trecutul prin măsurători cuantice, ce conştiință se dorise formată? Ce instrument mai bun de măsurare se afla mai departe în viitor, dictând prezentul? Cât de departe în viitor mergea această încrengătură? Şi ce se afla la capătul ei?

AMINOACIZI»»» PRIMA PROTEINĂ»»» PRIMA VIAȚĂ»»» CONŞTIINȚĂ»»»???

Lisa îşi aduse aminte de încă o afirmație criptică a Annei, atunci când Lisa se contrazisese cu ea cu privire la rolul lui Dumnezeu în toată povestea asta. În timp ce evoluția cuantică părea să înlăture mâna Domnului din mutațiile benefice bruşte, ultimele cuvinte ale Annei asupra acestei chestiuni fuseseră: „modul cum pui problema este greşit, direcția în care cauți nu e cea bună". Lisa pusese această declarație criptică pe seama epuizării accentuate a femeii. Însă poate că Anna se gândise la aceeaşi chestiune. Ce se afla la capătul evoluției? Era pur şi simplu vreun dispozitiv perfect şi incoruptibil de măsurare cuantică?

Şi dacă era aşa, oare acela era Dumnezeu?

Nu avea nici un răspuns în momentul în care se aplecă deasupra lui Painter. Tot ce ştia era faptul că voia ca el să trăiască. Putuse să ascundă de ceilalți cât de profunde îi erau sentimentele pentru el – poate chiar şi de ea însăşi – însă gata, nu mai putea să o facă.

Îşi deschise inima, permițând propriei vulnerabilități să iasă la lumină.

În timp ce Clopotul bâzâia, iar lumina strălucitoare începu să crească în intensitate, se lăsă în voia sentimentelor.

Poate că asta-i lipsise de-a lungul întregii vieți, motivul pentru care bărbații păreau să n-o mai intereseze, motivul pentru care fugea. Pentru ca nimeni să nu vadă ce uşor putea fi rănită. Îşi ascundea vulnerabilitatea în spatele unei armuri de profesionalism şi flirturi fără implicații. Îşi ascunsese inima. Nu era de mirare că era singură pe un vârf de munte în momentul în care Painter intrase pe neaşteptate în viața ei.

Dar gata.

Îşi înălță capul, se aplecă şi îl sărută uşor pe Painter pe buze, exprimând tot ceea ce căutase să ascundă.

Închise ochii în timp ce se făcea numărătoarea inversă a ultimelor secunde. Îşi deschise inima, dorindu-i bărbatului un viitor, urându-i să fie sănătos, zdravăn şi întreg şi mai cu seamă se rugă să fie împreună.

Oare aceasta era rolul suprem al Clopotului? Să deschidă un canal cuantic spre acel instrument măreț de măsurare cuantică de la capătul evoluției, o conexiune personală la cel care proiectase toate acestea.

Lisa ştia ce trebuie să facă. Renunță să mai fie om de ştiință, renunță la propria ființă. Țelul ei era dincolo de conştiință, dincolo de rugăciune.

Pur şi simplu era *credință.*

În puritatea acelui moment, Clopotul produse o lumină orbitoare, unindu-i, transformând realitatea în potențial pur.

3.36 P.M.

Gray acționă maneta, iar scutul începu să coboare. Îşi țină cu toții respirația. Ce aveau să găsească acolo?

Motoarele abia se mai auzeau. Toată lumea se adună în jurul peretelui de protecție.

Monk îşi aruncă privirea spre el, cu privirea plină de îngrijorare.

În liniştea care se lăsă, din stânga se auzi un ticăit uşor.

Camera de emisie le apăra încet, încet în fața ochilor. Clopotul, învăluit în tăcere şi întuneric, rămăsese inert în centru – după aceea apăru şi Lisa, ghemuită deasupra lui Painter, cu spatele la ei.

Nimeni nu spuse nimic.

Lisa se întoarse încet. Lacrimile, rămase agățate de gene, i se scurseră în jos pe obraji. Îşi ținu un braț în jurul lui Painter în timp ce se ridica. Acesta nu arăta mai bine. Era palid, neputincios, slăbit. Însă îşi înălță singur capul şi îl văzu pe Gray.

Ochii îi străluceau vioi şi concentrați asupra sa.

Pe Gray îl cuprinse un sentiment de uşurare.

După care ticăitul uşor se auzi din nou.

Ochii lui Painter licăriră în direcția aceea, după care reveniră la Gray. Buzele lui Painter se mişcară. Nu scoase nici un cuvânt. Gray se apropie de el ca să-l audă.

Ochii lui Painter se îngustară şi rămaseră ațintiți asupra sa. Încercă din nou să spună ceva. Cuvântul era neclar şi nu avea nici un sens. Gray îşi făcu griji cu privire la sănătatea mentală a şefului său.

— Bomba… repetă Painter răguşit.

Lisa îl auzi şi ea. Se uită în aceeaşi direcție ca şi Painter. La cadavrul lui Baldric Waalenberg. După care îl împinse pe Painter spre Monk.

— Ia-l tu.

Se îndreptă spre forma contorsionată a bărbatului. La un

moment dat, fără să-l vadă nimeni şi fără să-l jelească, în cele din urmă, Baldric murise.

Gray veni lângă ea.

Lisa se lăsă în genunchi şi ridică mâneca bărbatului. Acesta purta un ceas de mână masiv.

Ea îl întoarse cu faţa în sus. Un secundar se învârtea pe deasupra unui afişaj digital.

— Am mai văzut chestia asta o dată, spuse Lisa. Un monitor al bătăilor inimii legat la un microtransmiţător. După ce i s-a oprit inima, acesta şi-a început numărătoarea inversă.

Lisa răsuci mâna bărbatului astfel încât Gray să poată citi numărul afişat.

02.01

În timp ce el se uita, secundarul mai trecu încă de două ori peste numărul afişat. Iar ticăitul familiar se auzi din nou imediat ce secundarul coborî sub două minute.

— Avem mai puţin de două minute să ieşim naibii de-aici, strigă Lisa.

Gray o crezu pe cuvânt şi se ridică.

— Toată lumea afară! Monk anunţă-l pe Khamisi prin radio! Spune-i să-şi retragă oamenii cât mai departe posibil de conac.

Partenerul său se conformă.

— Avem un elicopter pe acoperiş, spuse Lisa.

În câteva secunde, fugeau cu toţii. Gray îl preluă pe Painter de la Monk. Mosi îl ajută pe Brooks. Lisa, Fiona şi Marcia îi urmară.

— Unde-i Gunther? întrebă Fiona.

Brooks răspunse:

— A plecat cu soră-sa. N-a vrut să-l însoţească nimeni.

Nu mai era timp să-l caute. Gray le făcu semn spre lift.

Grupul lui Monk blocase uşile şi le lăsase deschise cu ajutorul unui scaun de pe hol, ca să nu poată fi folosite de nimeni altcineva. Mosi îl trase cu putere cu o mână şi-l aruncă pe hol.

Se îngrămădiră cu toţii înăuntru.

Lisa apăsă butonul pentru etajul şase. Liftul începu să urce uşor.

L-am anunţat prin radio pe omul nostru de pe acoperiş, rosti Monk. Tipul nu ştie să piloteze, însă ştie cum să întoarcă o cheie în contact. O să încălzească motoarele.

— Bomba, spuse Gray, întorcându-se spre Lisa. La ce trebuie să ne aşteptăm?

— Dacă este de acelaşi tip ca aceea din Himalaya, efectul o să

fie uriaş. Au dezvoltat un fel de bombă cuantică folosindu-se de Xerum 525.

Lui Gray îi veni în minte imaginea rezervoarelor depozitate la ultimul nivel din subteran.

La naiba…

Liftul continuă să urce, trecând de nivelul principal, parterul, învăluit într-o tăcere mormântală. Şi urcară mai departe.

Painter se agita, încă prea slăbit să se țină bine pe picioare. Însă surprinse privirea lui Gray.

— Data viitoare… îi şopti el cu vocea răguşită… să te duci tu însuți în Nepal.

Gray zâmbi. Oh, da, Painter îşi revenise.

Însă pentru cât timp?

Liftul ajunse la etajul şase şi se deschise.

— Un minut, anunță Marcia. Avusese prezența de spirit să monitorizeze timpul.

O luară la fugă în sus pe scări spre acoperiş şi găsiră elicopterul în aşteptare, cu elicele învârtindu-se. Alergară până la el, sprijinindu-se unul pe celălalt. Odată ajuns sub rotor, Gray i-l pasă pe Painter lui Monk.

— Toată lumea la bord.

Gray fugi în partea cealaltă şi se urcă în scaunul pilotului.

— Cincisprezece secunde! strigă Marcia.

Gray mări viteza motorului. Palele elicei şuierară. Trase de manşă, iar aparatul de zbor îşi înălță tălpicii de aterizare de pe acoperiş. Gray nu simțise nicicând o fericire mai mare să plece dintr-un loc. Elicopterul se înălță în aer, cu rotorul învârtindu-se din plin. Cât de mult trebuiau să se îndepărteze?

Potrivi ritmul palelor elicei şi mări viteza.

În timp ce se înălțau, devie puțin aparatul de zbor. Cercetă împrejurimile proprietății. Văzu camionete şi motociclete fugind în toate direcțiile şi îndepărtându-se de conac.

Marcia începu numărătoarea inversă.

— Cinci, patru…

Nu fusese suficient de precisă.

Deodată, sub ei, izbucni o lumină orbitoare, ca şi cum s-ar fi ridicat de pe soare. Însă efectul cel mai sinistru fu liniştea totală şi absolută.

Incapabil să vadă ceva, Gray se chinui să mențină aparatul de zbor în aer. Însă era ca şi cum aerul dispăruse sub el. Simți cum elicopterul plonjează spre pământ.

Apoi lumina se disipă în jur cu un bubuit puternic, revărsându-se ca un jet de apă ce limpezeşte rufele.

Rotorul găsi aerul din nou, zbătându-se un moment prelungit.

Gray stabiliză elicopterul şi întoarse rapid, peste măsură de înspăimântat. Se uită în spate spre locul unde fusese conacul. Dedesubt se căsca un crater masiv, cu pereții netezi, tăiați parcă în rocă şi pământ. Era ca şi cum un Titan puternic luase cu o cupă de înghețată uriaşă conacul împreună cu o mare parte din grădinile înconjurătoare.

Dispăruse totul. Nu se vedeau ruine. Doar un spațiu gol.

Iazurile şi pârâiaşele se revărsau ca nişte cascade.

La depărtare de marginea craterului, Gray văzu cum vehiculele se opresc, iar oamenii se uită în spate, unii apropiindu-se pe jos ca să vadă mai bine. Armata lui Khamisi era în siguranță. Oamenii tribului Zulu se adunau de-a lungul granițelor proprietății, luând înapoi ceea ce li se furase cu atât de mult timp în urmă.

Gray manevră elicopterul deasupra lor, schimbând direcția ca să înconjoare craterul. Îşi aminti de bidonul lipsă de Xerum 525, cel destinat Statelor Unite. Comută canalul radio şi începu să transmită un lanț lung de coduri de securitate ca să ajungă la Punctul de Comandă al Sigma.

Fu surprins să audă pe altcineva în locul lui Logan răspunzând la apel. Era Sean McKnight, fostul director al Sigma. Gray fu năpădit de groază. Ce căuta el acolo? Ceva era în neregulă. McKnight îl puse rapid la curent cu ce se întâmplase. Ultima informație veni ca o lovitură în stomac.

În cele din urmă, încheie şocat convorbirea.

Monk se aplecă în față, observându-i consternarea crescândă.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el.

El se întoarse. Trebuia să fie cu fața la partenerul său când îi spuse:

— Monk… este vorba de Kat.

5.47 P.M.
EST WASHINGTON, D.C.

Trecuseră trei zile. Trei zile *lungi* pentru rezolvarea problemelor din Africa de Sud.

În cele din urmă, avionul lor aterizase la Dulles International după un zbor direct din Johannesburg. Monk scăpase de Gray şi

de ceilalți la terminal. Strigase după un taxi şi plecase valvârtej. Când şoferul intră în traficul aglomerat de lângă parc, Monk de-abia se putuse abține să nu deschidă portiera şi s-o rupă la fugă pe jos, însă într-un final scăpară de ambuteiaj, iar ei o luară din nou din loc.

Monk se aplecă în față.

— Ai cincizeci de dolari dacă mă duci acolo în mai puțin de cinci minute.

Accelerarea bruscă îl aruncă pe Monk înapoi în scaun. Aşa mai mergea.

În două minute, apăru şi ansamblul de clădiri din cărămidă. Trecură în viteză pe lângă un semn pe care scria „SPITALUL UNIVERSITAR GEORGETOWN". Cauciucurile scrâşniră în parcarea vizitatorilor, aproape ştergând lateralul unei ambulanțe.

Monk îi aruncă şoferului un pumn de bancnote şi coborî în grabă.

Se chinui să iasă, căci uşa automată se deschidea prea încet. O luă la fugă de-a lungul holului, evitând pacienții, brancardierii şi femeile de serviciu. Ştia în ce salon de la terapie intensivă să se ducă.

Trecu pe lângă cabinetul unor asistente, ignorând îndemnul de a încetini.

„Nu astăzi, scumpo."

Monk dădu colțul şi văzu patul. Alergă, căzu în genunchi pe ultimii metri şi alunecă pe pantalonii de trening până la pat. Se lovi de grilajul lateral.

Kat se holbă la el, cu o lingură plină de jeleu verde de lămâie la jumătatea drumului până la gură.

— Monk…?

— Am venit cât de repede am putut, spuse el, gâfâind.

— Dar abia am vorbit cu tine acum nouăzeci de minute la telefonul prin satelit.

— Aia n-a fost decât vorbit şi atât.

Se ridică rapid, se aplecă deasupra patului şi o sărută apăsat pe gură. Avea bandaje înfăşurate în jurul umărului stâng şi în partea superioară a trunchiului, pe jumătate ascunse de un halat albastru de spital. Trei împuşcături, două unități de sânge pierdute, un plămân afectat, clavicula distrusă şi splina ruptă.

Însă era în viață.

Şi al naibii de norocoasă.

Înmormântarea lui Logan Gregory urma să aibă loc peste trei

zile.

Cu toate acestea, cei doi salvaseră Washingtonul de un atac terorist, împuşcându-l mortal pe asasinul clanului Waalenberg şi oprind planul care ar fi putut să dea roade. Clopotul aniversar de aur era acum îngropat adânc în laboratoarele de cercetare ale Sigma. Transportul de Xerum 525 necesar Clopotului fusese descoperit pe un şantier naval din New Jersey. Însă până în momentul în care agenţiile de informaţii ale SUA îi dăduseră de urmă – împiedicate de reţeaua vastă de corporaţii şi subsidiare deţinute de clanul Waalenberg – ultima mostră de Xerum fusese găsită într-un stadiu avansat de degradare, din pricina şederii prelungite la soare. Şi fără sursa de combustibil, Clopotele, chiar şi cele recuperate de la alte ambasade, nu aveau să mai bată niciodată.

Atâta pagubă!

Monk prefera evoluţia pe stil vechi.

Palma îi alunecă uşor pe burta ei. Îi era teamă să întrebe.

Nu trebui să o facă. Mâinile lui Kat o acoperiră pe a lui.

— Copilul e bine. Doctorii spun că n-ar trebui să fie nici un fel de complicaţii.

Monk căzu din nou în genunchi, punându-şi uşurat capul pe abdomenul ei. Închise ochii. Îşi petrecu un braţ în jurul mijlocului ei, cu grijă, atent la răni şi se lipi de ea.

— Slavă Domnului!

Kat îi atinse obrazul.

Încă în genunchi, Monk îşi vârî mâna în buzunar şi scoase cutiuţa neagră în care avea inelul. O ţinu ridicată, cu ochii încă închişi, spunând o rugăciune printre buze.

— Căsătoreşte-te cu mine.

— OK.

Monk deschise ochii, uitându-se lung la chipul femeii pe care o iubea.

— Poftim?

— Am spus OK.

Monk îşi înălţă capul.

— Eşti sigură?

— Încerci să discutăm despre asta la nesfârşit?

— Ei bine, acum eşti sub efectul medicamentelor. Poate c-ar fi mai bine să te cer de…

— Mi-ai dat inelul.

Luă cutiuţa şi o deschise. Se uită în tăcere un moment.

— E goală.
Monk luă cutiuța şi se holbă înăuntru. Inelul dispăruse.
Clătină din cap.
— Ce s-a întâmplat? întrebă Kat.
Monk mârâi:
— Fiona.

10.32 A.M.

A doua zi dimineață, Painter zăcea întins pe spate într-o altă aripă a Spitalului Universitar Georgetown. Masa retractabilă se retrăgea din tomograful în formă de gogoaşă. Scanarea durase mai bine de o oră. Cum se odihnise atât de puțin în ultimele zile, aproape adormise. Noaptea era chinuit de anxietate.

O asistentă medicală deschise uşa.

Lisa o urmă înăuntru.

Painter se ridică în capul oaselor. În cameră era destul de răcoare. Pe de altă parte, era foarte adevărat că nu avea nimic pe el în afară de un halat jerpelit de spital. Căută cu demnitate să tragă de el şi să se acopere cât de cât, însă într-un final se lăsă păgubaş.

Lisa se aşează lângă el. Dădu din cap spre sala de monitorizare. Un grup de cercetători de la Johns Hopkins şi Sigma stăteau cu capetele aplecate, adânc concentrați asupra rezultatelor analizelor lui Painter.

— Arată bine, spuse Lisa. Toate semnele de calcifiere internă se retrag. Analizele tale de laborator revin la valori normale. S-ar putea să rămâi cu nişte sechele minore la nivelul valvei aortice, însă e posibil să nu se întâmple nici măcar asta. Rata de recuperare este remarcabilă… aş putea să spun chiar miraculoasă.

— Poți s-o spui, o îndemnă Painter. Însă cum rămâne cu asta?

Îşi trecu degetele prin şuvița de păr alb de la una dintre tâmple.

Ea se întinse şi îl mângâie.

— Îmi place. Şi o să te faci bine.

El o crezu. Pentru prima oară, în străfundul sufletului său, ştiu că avea să-şi revină. Fără să vrea, oftă din rărunchi. Avea să trăiască. Încă mai avea o viață în față.

Painter prinse mâna Lisei, îi sărută palma, după care o lăsă în jos.

Ea se înroşi, îşi aruncă privirea spre geamul de monitorizare, însă nu îşi trase mâna din a lui în timp ce discută câteva chestiuni

tehnice cu asistenta.

Painter o studie. Plecase în Nepal nu doar pentru a investiga boala raportată de Ang Gelu, dar şi într-un fel de odisee personală, pentru a se putea bucura de câteva momente de tihnă. Se aşteptase la miros de tămâie, meditaţie, incantaţii şi rugăciuni, în schimb totul se transformase într-o călătorie infernală şi brutală în jurul a jumătate de glob. Cu toate astea, la final, poate că rezultatul era acelaşi.

Degetele lui se strânseră pe mâna ei.

O găsise pe ea.

Şi, deşi trecuseră împreună prin atât de multe în ultimele zile, abia dacă se cunoşteau. Cine era ea de fapt? Care era mâncarea ei favorită, ce o făcea să râdă din toată inima, cum ar fi să danseze cu ea, ce i-ar şopti ea când i-ar spune noapte bună?

Singurul lucru pe care Painter îl ştia cu siguranţă era că stătea lângă ea gol puşcă, cu excepţia halatului, expus până la nivelul cel mai de jos al ADN-ului.

El, unul, voia să ştie totul.

2.22 P.M.

Două zile mai târziu, puştile traseră ultima salvă înspre cerul albastru, bubuind răsunător peste pantele înverzite ale cimitirului Arlington. Ziua fusese prea luminoasă pentru o înmormântare, o zi splendidă.

După ce funeraliile se încheiară, Gray se retrase deoparte. La depărtare, dominând grupul de persoane îndoliate îmbrăcate în costume negre, se înălţa Mormântul Soldatului Necunoscut, cu cele optzeci de tone de marmură de Colorado. Monumentul era închinat victimelor fără nume, tuturor celor căzuţi pentru patrie.

Logan Gregory era cumva unul dintre ei. Un alt necunoscut. Puţini aveau idee despre eroismul de care dăduse dovadă, despre sângele pe care şi-l vărsase ca să ne protejeze pe noi toţi.

Însă cineva ştia.

Gray urmări cum vicepreşedintele îi înmânează un drapel împăturit mamei îndoliate a lui Logan, susţinută de tatăl lui. Logan nu avea soţie şi nici copii. Sigma fusese viaţa sa… şi moartea sa.

Încetul cu încetul, după slujba religioasă, în mijlocul condoleanţelor şi al urărilor de rămas-bun, ceremonia se încheie.

Toată lumea se îndreptă agale spre limuzinele negre şi taxiurile care îi aşteptau.

Gray dădu din cap spre Painter. Acesta şchiopăta sprijinindu-se într-un baston, recuperându-se după atâta extenuare, de la o zi la alta din ce în ce mai puternic. Lângă el, dr. Lisa Cummings avea un braț încolăcit în jurul cotului lui, nu ca să-l sprijine, ci doar pentru a fi lângă el.

Monk îi urmări până când se îndreptară împreună spre şirul de maşini în aşteptare.

Kat încă era în spital. Funeraliile ar fi fost prea mult pentru ea oricum.

Înainte să ajungă la maşinile parcate, Gray se apropie de Painter. Avea câteva chestiuni de rezolvat.

Lisa îl sărută pe director pe obraz.

— Ne vedem acolo.

Se întoarse şi i se alătură lui Monk. Aveau să ia alt vehicul până la casa lui Gregory, unde urma să aibă loc o mică reuniune.

Gray fusese surprins să afle că părinții lui Logan locuiau la numai câteva blocuri de părinții lui în Takoma Park. Asta nu dovedea decât ce puțin ştia în realitate despre el.

Painter se îndreptă spre un taxi Lincoln şi deschise portiera. Se aşezară pe bancheta din spate. Şoferul ridică ecranul ce conferea intimitate pasagerilor şi demară.

— Gray, ți-am citit raportul, spuse Painter într-un final. E un punct de vedere interesant. Dă-i bătaie şi du chestia asta până la capăt. Doar că asta ar însemna să mai faci un drum în Europa.

— Oricum am câteva probleme personale de rezolvat acolo. Asta voiam să discutăm, să cer câteva zile libere.

Painter îşi ridică o sprânceană în semn că nu credea că vorbea serios.

— Nu ştiu dacă lumea este pregătită pentru o încă una dintre vacanțele tale active.

Gray trebui să recunoască faptul că asta putea fi adevărat.

Painter îşi modifică uşor poziția corpului, evident chinuit încă de dureri.

— Şi-atunci, cum rămâne cu raportul primit de la dr. Marcia Fairfield? Te gândeşti că… crezi că linia de descendență a clanului Waalenberg…? întrebă Painter scuturând din cap.

Gray citise şi el raportul. Îşi aminti cum el şi doctorița britanică se furişaseră în laboratorul embrionar de la unul dintre cele mai joase niveluri ale subsolului. Dr. Fairfield afirmase cândva că, cu

cât era mai mare comoara, cu atât era mai adânc îngropată. Acelaşi lucru putea fi spus despre secrete, îndeosebi despre cele păstrate de clanul Waalenberg. Precum experimentele lor cu himera, acel amestec de celule stern umane şi animale la nivelul creierului.

Însă nici măcar ăsta nu era aspectul cel mai rău.

— Am verificat înregistrările medicale ale corporației provenite de la începutul anilor 1950, spuse Gray. S-a confirmat. Baldric Waalenberg era steril.

Painter clătină din cap.

— Nu-i de mirare că nemernicul era atât de obsedat de reproducere şi genetică, luptându-se neîncetat să supună natura voinței sale. Era ultimul din clanul Waalenberg. Însă copiii… cei pe care-i folosea în experimente? E-adevărat?

Gray ridică din umeri.

— Baldric era implicat îndeaproape în programul nazist *Lebensborn.* Programul arian de reproducere. Alături de alte proiecte eugenice[43] şi de tentative timpurii de a stoca ovule şi spermă. Se pare că la sfârşitul războiului, programul Xerum 525 nu era singurul proiect secret care a ajuns pe mâinile lui Baldric. Mai era încă unul. Unul înghețat în baghete de sticlă. Şi odată dezghețate, Baldric a folosit eşantioanele ca să-şi însemineze tânăra soție.

— Şi eşti sigur de asta?

Gray încuviință din cap. Acolo jos, în laboratorul subteran, dr. Fairfield văzuse adevăratul arbore genealogic al noului clan Waalenberg, îmbunătățit genetic. Văzuse numele scris lângă soția lui Baldric. Heinrich Himmler, conducătorul Ordinului Negru. Nemernicul de nazist poate că se sinucisese după război, însă avusese un plan de a continua să trăiască, de a da naştere unor supraoameni arieni, o nouă linie descendentă de regi germani, din propria sămânță coruptă.

— Şi acum, odată cu anihilarea clanului Waalenberg, spuse Gray, urmează ca în cele din urmă să dispară definitiv şi monstrul ăla.

— Cel puțin, noi aşa sperăm.

---

[43] Referitoare la ameliorarea patrimoniului genetic al societății, permițându-le să devină părinți numai celor care în baza unei probabilități crescute vor da naştere unor copii sănătoşi şi inteligenți, (n. tr.).

Gray dădu aprobator din cap.

— Păstrez legătura cu Khamisi. Ne ține la curent cu evoluția procesului de curățare a proprietății. Până acum i-au găsit şi arestat pe mai mulți dintre paznici. Se teme că o parte din menajeria proprietății ar fi putut să scape şi să fugă în pădure, însă probabil că marea majoritate a animalelor a pierit în timpul exploziei. Însă căutările continuă.

Khamisi fusese numit paznic-şef interimar al rezervației naturale Hluhluwe-Umfolozi. De asemenea, fusese învestit de guvernul sud-african cu autoritate de control polițienesc a zonei în situații de urgență, ajutând la coordonarea sprijinului local tribal împreună cu căpetenia zulusă Mosi D'Gana. Dr. Paula Kane şi dr. Marcia Fairfield îi ofereau suport tehnic pentru a răspunde reacției comunității internaționale de informații la atacul asupra conacului şi bombardarea acestuia.

Cele două femei se reîntorseseră la locuința lor din rezervație, bucuroase să descopere că erau în viață şi, în plus, o primiseră pe Fiona în casa lor. Cele două spioane merseseră până într-acolo încât o ajutaseră pe Fiona să obțină aprobarea pentru un program de studii la Oxford.

Gray îşi imagină scena. Spera că la Oxford măsurile de securitate erau foarte bine puse la punct. Bănuia că rata infracționalității mărunte din jurul universității era pe cale de a înregistra o creştere bruscă şi semnificativă.

Gândindu-se la Fiona, Gray îşi aminti că trebuia să vadă ce mai făcea Ryan. După moartea tatălui lui, tânărul scosese proprietatea familiei la licitație, hotărându-se în cele din urmă să scape de umbra castelului Wewelsburg.

Ceea ce era foarte bine.

— Şi cum stă treaba cu Monk şi Kat? întrebă Painter, atrăgându-i din nou atenția asupra discuției lor.

Vocea i se însufleți, uitând parcă de mâhnirea lui Ryan, sau cel puțin lăsând-o deoparte pe moment.

— Am auzit că ieri s-au logodit.

Gray se trezi zâmbind pentru prima oară pe ziua aceea.

— Aşa este.

— Să ne-ajute Dumnezeu.

Din nou Gray trebui să fie de acord cu el. Se bucurau de acest strop de fericire. Viața mergea înainte. Mai aduseră în discuție alte câteva detalii şi în cele din urmă şoferul conduse taxiul printre străzile străjuite de copaci ale Takoma Park, oprindu-se în fața

unei căsuțe în stil victorian cu acoperiş verde.

Painter coborî din maşină.

Lisa era deja acolo.

— Am terminat cu asta? îl întrebă Painter pe Gray.

— Da, domnule.

— Să mă ții la curent cu ce afli în Europa. Şi ia-ți zilele alea libere.

— Vă mulțumesc, domnule.

Painter întinse unul din brațe. Lisa se strecură şi se lăsă cuprinsă de el. Lipiți unul de celălalt, se îndreptară spre casă.

În momentul în care Gray coborî din maşină, Monk i se alătură şi dădu din cap spre femeie şi director.

— Vreun pariu, ceva?

Gray îi privi cum urcă scările de la verandă. Cei doi fuseseră aproape nedespărțiți de când plecaseră de pe proprietatea Waalenberg. Cum Anna murise, iar Gunther dispăruse, Lisa era acum singura sursă de informații, în viață, cu privire la Clopot. Petrecuse o mulțime de ore la sediul Sigma, unde i se puseseră o grămadă de întrebări.

Cu toate astea, Gray suspectă faptul că toate chestionările erau în acelaşi timp şi un pretext ca Painter şi Lisa să petreacă mai mut timp împreună.

În definitiv, Clopotul făcuse mai mult decât să-i vindece trupul lui Painter.

Gray se uită un moment la mâinile lor împreunate în momentul în care ajunseră pe veranda casei.

Se gândi la întrebarea lui Monk. „Vreun pariu, ceva?" În acest moment, poate că era prea devreme de spus. Dacă viața şi conştiința erau nişte fenomene cuantice, atunci poate că şi dragostea era, la rândul ei.

A iubi sau a nu iubi.

Unda şi particula.

Poate că pentru Painter şi Lisa, încă erau *ambele,* o posibilitate în suspensie pe care numai timpul avea să o rezolve.

— Nu ştiu, murmură Gray, răspunzând la întrebarea lui Monk.

Se îndreptă spre casă, gândindu-se la propriul viitor.

Ca toți ceilalți, avea de măsurat propria realitate.

EPILOG

6.45 P.M.
WROCLAW, POLONIA

Întârziase.

În timp ce soarele se cufunda dincolo de linia orizontului, Gray traversa podul verde de fier forjat. Decorațiunile sale baroce treceau peste râul Oder, ca o punte verde de poveste, strălucitoare în bătaia razelor soarelui la apus.

Gray se uită la ceas. Probabil avionul lui Rachel tocmai ateriza la ora asta. Stabiliseră să se întâlnească la cafeneaua de vizavi de hotelul lor, în cartierul vechi. Însă mai întâi avea de încheiat o poveste, mai avea de vorbit cu încă cineva.

Gray continuă să păşească pe podul pietonal. Dedesubt, o pereche de lebede negre alunecară pe apă. Câțiva pescăruşi trecură pe cer reflectându-se în râu. Aerul mirosea a mare şi a liliac de la arbuştii care creşteau pe mal. Începuse această călătorie pe un pod în Copenhaga, iar acum o termina pe altul.

Îşi ridică privirea spre oraşul străvechi, cu clopotnițe negre, turle de alamă şi turnuri renascentiste cu ceas. Oraşul Wroclaw se numea odinioară Breslau, o cetate fortificată aflată la granița dintre Germania şi Polonia. Părți bune din oraş fuseseră făcute una cu pământul în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, când Wehrmachtul german luptase cu Armata Roşie.

Consecințele acelui asediu îl aduseseră aici şi pe Gray… şaizeci de ani mai târziu.

În față se înălța Insula Catedralei. Cele două turnuri gotice aparținând clădirii care dădea numele insulei, catedrala Sfântul Ioan Botezătorul, străluceau aprins în lumina zilei pe cale să se sfârşească. Însă nu catedrala era destinația finală a lui Gray. Pe insulă mai erau o puzderie de biserici mai mici. Locul pe care-l căuta Gray se afla la doar câțiva paşi de pod.

Ghetele lui trecură de pe podul metalic pe strada pietruită.

Biserica Sfinții Petru şi Pavel se ridica umilă în stânga lui, uşor de trecut cu vederea, mărginită cum era de un zid de cărămizi. Gray observă o mică uşă pe care se putea intra direct pe malul

stâncos al râului în casa parohială.

Oare odinioară se jucase un copil acolo?

Un copil perfect.

Gray ştia din documente din arhivele ruseşti recent desecretizate că băiatul fără mamă fusese crescut în orfelinatul patronat cândva de biserica Sfinții Petru şi Pavel. După război existaseră o mulțime de astfel de copii, însă Gray restrânsese căutările având în vedere doar vârsta, sexul şi culoarea părului.

Ultimul dintre aceşti parametri era cu siguranță *blond, aproape alb*.

Gray găsise şi documente care vorbeau despre căutările întreprinse de Armata Roşie rusească în oraş, despre cum scotociseră munții în căutarea laboratoarelor naziste subterane producătoare de arme, despre descoperirea pe care o făcuseră la mina Wenceslas. Fuseseră cât pe ce să pună mâna pe *SS-Obergruppenfuhrer* Jakob Sporrenberg, bunicul Annei şi al lui Gunther, când acesta fugise cu Clopotul. Lisa aflase de la Anna că în acest oraş, în acest râu, Tola, fiica lui Hugo, înecase bebeluşul.

Dar oare aşa stăteau lucrurile?

Această unică posibilitate îi făcuse pe Gray şi pe câțiva experți de la Sigma să se dedice cercetării unor vechi arhive, mergând pas cu pas pe urma unei poveşti demult uitate şi reconstruind-o din bucățelele aflate. Apoi descoperiseră jurnalul unui preot, cel care conducea orfelinatul de aici, care vorbea despre un băiețel găsit singur şi înghețat, alături de trupul mamei sale moarte. Ea era îngropată într-un cimitir din apropiere, într-un mormânt până acum fără nume.

Însă băiatul supraviețuise, crescuse aici şi intrase la seminar prin grija aceluiaşi preot care-l salvase, ajungând să fie cunoscut drept părintele Piotr.

Gray ajunse la uşa casei parohiale. Sunase înainte pentru a cere permisiunea să stea de vorbă cu preotul în vârstă de şaizeci de ani. Se dăduse drept un reporter care făcea cercetări în legătură cu orfanii din timpul războiului pentru a scrie o carte. Gray ridică şi lovi ciocănelul de fier de uşa simplă de lemn.

Din biserică se auzeau cântări; în mod clar o slujbă se afla în desfăşurare.

După câteva momente, uşa se deschise.

Gray ştiu imediat cine era cel care-l întâmpină, recunoscând din nişte vechi fotografii fața fără nici un rid a bătrânului şi coama de păr alb şi des pieptănat cu cărare la mijloc. Părintele Piotr era

îmbrăcat sport, în jeanşi, cu o cămaşă neagră cu gulerul alb de preot catolic şi cu un pulover subțire încheiat.

Vorbea engleza cu un puternic accent polonez.

— Tu trebuie să fi Nathan Sawyer.

Gray nu era, însă încuviință din cap, simțindu-se brusc vinovat că mințea o față bisericească.

Însă un asemenea subterfugiu era necesar, pentru binele preotului la fel de mult cât şi pentru al lui.

Îşi drese glasul.

— Vă mulțumesc pentru c-ați primit să-mi acordați acest interviu.

— Desigur. Intră, te rog. Eşti binevenit.

Părintele Piotr îl conduse pe Gray prin holul casei parohiale până la o cameră micuță cu o sobiță de cărbuni într-un colț. Pe ea se afla un ceainic plin. Îi arătă lui Gray un scaun. Gray se aşeză şi scoase un carnețel unde notase o mulțime de întrebări.

Piotr turnă ceai în două ceşti şi se aşeză şi el pe un fotoliu comod, cu spătar înalt, plin de perne. Pe masa de alături se afla o Biblie lângă o lampă cu sticla afumată şi câteva romane uzate de aventuri.

— Ai venit să afli câte ceva despre părintele Varick, rosti bărbatul încet zâmbind cald. Un om deosebit.

Gray dădu din cap.

— Şi despre viața dumneavoastră aici la orfelinat.

Piotr sorbi din ceai şi-i făcu semn cu mâna lui Gray să continue.

Întrebările nu erau chiar atât de importante, în multe privințe trebuia pur şi simplu să completeze informațiile pe care le avea deja. Gray ştia aproape totul despre viața bărbatului. Unchiul lui Rachel, Vigor, şeful Serviciului de Informații al Vaticanului, trimisese la Sigma un dosar complet şi detaliat despre părintele catolic.

Inclusiv fişele sale medicale.

Părintele Piotr dusese o viață plină de smerenie în cadrul bisericii. Realizările sale de aici nu ieşeau cu nimic în evidență, în afara devotamentului de nestrămutat față de turma sa. Cu toate acestea, starea sănătății sale era excepțională. Fişele sale medicale nu conțineau aproape nimic. Îşi rupsese un os când era adolescent şi căzuse de pe o stâncă. Însă, în afară de asta, analizele de rutină arătau un individ cu o sănătate de fier.

Nu era masiv ca Gunther şi nici nu avea agilitatea de fiară a celor din clanul Waalenberg.

Era pur şi simplu sănătos tun şi aşa şi arăta.

Interviul nu dezvălui nimic nou.

În cele din urmă, Gray îşi închise carnețelul şi-i mulțumi părintelui pentru timpul acordat. Pur şi simplu pentru a fi foarte riguros, avea să obțină mostre de sânge şi de ADN când preotul avea să-şi facă următorul control periodic, din nou cu ajutorul unchiului lui Rachel.

Însă Gray nu se aştepta să afle prea multe din asta. Copilul perfect al lui Hugo se dovedise a fi doar un om cumsecade şi amabil, cu o sănătate ieşită din comun. Poate că asta însemna perfecțiunea.

În timp ce Gray se ridica să plece, dădu cu ochii de un puzzle neterminat întins pe o masă în colțul camerei. Făcu semn cu bărbia înspre el:

— Deci vă plac jocurile de puzzle?

Părintele Piotr zâmbi vinovat cu o expresie dezarmantă.

— E doar un hobby. Ascute mintea.

Gray încuviință şi o luă spre ieşire. Se gândi la interesul pe care-l avusese Hugo Hirszfeld pentru puzzle-uri. Oare ceva din esența impalpabilă a cercetătorului evreu se transmisese băiatului prin intermediul Clopotului? În timp ce Gray părăsea biserica şi o lua înapoi înspre râu, medită la toate legăturile astea. Tați şi fii. Oare totul ținea pur şi simplu de genetică? Sau mai era ceva? Ceva la nivel cuantic?

Nu era prima oară când Gray îşi punea întrebarea asta. El şi tatăl lui nu avuseseră niciodată o relație prea bună; abia în ultima vreme începuseră să clădească punți de comunicare. Şi pe urmă mai era şi chestiunea cealaltă, la fel de îngrijorătoare. Aşa cum moştenise Piotr pasiunea pentru puzzle-uri, oare ce moştenise Gray de la tatăl lui? Cu siguranță, nu putea nega teama de Alzheimer, o posibilitate genetică reală, însă problema mergea mai departe de atât, înapoi la relația lor foarte proastă.

Oare ce fel de tată avea să fie el?

În ciuda faptului că întârziase, întrebarea îl făcu pe Gray să rămână înțepenit pe podul de fier.

Odată cu acea întrebare, îl izbi o nouă viziune asupra realității. Îşi aminti ce-i spusese Monk în avionul care-i ducea în Germania, despre Rachel, despre relația dintre ei.

Pe pod, cuvintele îi răsunară din nou lui Gray în urechi.

„Doar ți-am spus despre sarcina lui Kat şi ai făcut o față… Te-ai speriat de moarte. Şi e vorba de copilul meu.”

De aici se trăgea de fapt panica.

Ce fel de tată avea să fie el?

Oare avea să fie exact ca tatăl lui?

Gray găsi răspunsul la întrebare acolo unde se aştepta mai puţin. O fată trecu cu paşi grăbiţi pe pod pe lângă el, cu gluga puloverului ridicată ca să se ferească de răcoarea brizei. Cu ochii minţii o revăzu pe Fiona. Rememoră zilele de teroare, mâna ei care-o strângea disperată pe-a lui, faptul că avea nevoie de el şi cu toate astea se certa întruna cu el. Îşi aminti cum se simţea atunci.

Se apucă bine cu mâinile de balustrada podului.

Se simţise minunat.

Şi mai voia.

Râse involuntar când îşi dădu seama de asta, ca un nebun pe un pod.

Nu era scris nicăieri că avea să fie ca tatăl lui. Deşi exista potenţialul să-l urmeze întocmai pe tatăl lui în privinţa aceasta, avea în acelaşi timp şi liberul arbitru, avea o conştiinţă care putea face să eşueze potenţialul în orice direcţie.

Eliberat în sfârşit, merse mai departe peste pod, încet, permiţând acestei realităţi unice să elimine orice alt potenţial, totul prăbuşindu-se ca un set de piese de domino, unul după altul, până la un ultim potenţial descumpănitor rămas nerezolvat.

Rachel.

Cobori de pe pod şi se îndreptă spre locul unde aveau întâlnire.

Când ajunse la cafenea, ea era deja acolo, aşteptându-l pe terasă. Probabil abia sosise şi ea. Nu-l văzuse. El se opri, şocat de cât de frumoasă putea fi. De fiecare dată când se vedeau, frumuseţea ei îl izbea la fel ca prima oară. Înaltă, cu picioare lungi, cu formele îmbietoare ale şoldurilor, pieptului şi gâtului. Ea se întoarse şi-l surprinse holbându-se la ea. Pe faţă îi înflori un zâmbet. Ochii ei de culoarea caramelului sclipiră calzi. Îşi trecu degetele prin părul de culoarea ebonitei, cu un gest aproape stângaci.

Cine n-ar fi vrut să-şi petreacă tot restul vieţii cu ea?

El traversă, străbătând din doi paşi distanţa dintre ei şi întinse mâna să-i apuce degetele.

În momentul acela, auzi din nou în urechi cuvintele provocatoare ale lui Monk. Păreau atât de îndepărtate în timp. Provocarea în legătură cu direcţia în care se îndrepta relaţia lui Gray şi Rachel. O provocare subliniată prin enumerarea pe degete.

Trei: soţie, ipotecă şi copii.

Cu alte cuvinte, *realitatea.*

O relație nu putea rămâne suspendată pentru totdeauna ca pur *potențial.* Adică şi să iubeşti şi să nu iubeşti în acelaşi timp. Legile evoluției nu ar fi îngăduit-o. Realitatea trebuia în cele din urmă să o măsoare.

Ceea ce şi făcu în momentul acesta pentru Gray.

Soție, ipotecă şi copii.

Gray avea răspunsul. Era gata să se supună celor trei provocări. Şi odată cu această descoperire, ultima piesă de domino se prăbuşi în inima lui.

Să iubească sau să nu iubească.

Unda sau particula.

Gray apucă degetele lui Rachel. Vedea totul cât se putea de clar, însă rezultatul continua să-l surprindă. O trase înspre o măsuță pe care nu se afla altceva decât o farfurie cu brioşe şi două căni negre, mari, aburinde, cu caffe latte care îi aştepta deja.

Rachel avea întotdeauna grijă de astfel de chestii.

O conduse la unul dintre scaune. El se aşeză pe celălalt. O privi adânc în ochi. Nu reuşi să-şi ascundă mâhnirea şi vinovăția din voce, însă hotărârea pe care o luase îi răsună clar în cuvinte.

— Rachel, trebuie să discutăm.

Gray îi citi în ochi că şi ea era conştientă de situație. Realitatea. Două cariere, două continente, doi oameni cu drumuri diferite de aici încolo.

Ea-i strânse degetele.

— Ştiu.

Părintele Piotr îl urmărise cu privirea pe tânărul care traversase podul. Stătea în uşița deschisă care dădea în spatele casei parohiale. Aşteptase ca vizitatorul pe care tocmai îl avusese să dispară pe strada de dincolo de pod, apoi oftă.

Un tânăr atât de drăguț, dar aparent bântuit de atâtea probleme.

Bietul băiat, mai avea de înfruntat multe suferințe.

Însă asta era viața.

Un mieunat uşor îi atrase atenția undeva la picioare. O mâță amărâtă i se lipi de glezne, cu coada ridicată şi cu ochii la el, în aşteptare. Una dintre pisicile vagaboande adunate de pe drumuri de părintele Varick. Acum se aflau în grija lui. Piotr îngenunche şi aşeză cu grijă o mică farfurie cu resturi pe o piatră. Pisica se mai frecă o dată de el şi începu să mănânce.

Părintele Piotr rămase ghemuit, uitându-se lung la râul în flăcări aşa cum părea în lumina ultimelor raze de soare. Observă un ghemotoc de pene lângă călcâi. O vrăbiuță maro cu gâtul rupt. Unul dintre multele daruri pe care orfanii lui i le lăsau pe prag.

Scutură din cap, luă pasărea neînsuflețită în palme şi o duse la buze. Suflă asupra ei, răsfirându-i penele care brusc părură să-şi ia avânt. Din palma lui, vrăbiuța îşi luă zborul ridicându-se veselă ca o săgeată în aer.

Piotr o urmări o fracțiune de secundă, încercând să descifreze modelul făcut de aripile ei în aer. Apoi îşi frecă mâinile şi se ridică întinzându-se.

Viața avea să rămână un mister minunat pentru totdeauna. Chiar şi pentru el.

NOTA AUTORULUI: ADEVĂR SAU FICŢIUNE

Vă mulţumesc că m-aţi însoţit în această călătorie. Ca de obicei, m-am gândit să folosesc acest ultim moment pentru a *deconstrui* romanul, pentru a dezvălui unde se termină adevărul demonstrat de cercetări şi unde a fost continuat de imaginaţie.

Mai întâi, amănuntele de detaliu:

DARPA a ajuns într-adevăr să fabrice proteze ale membrelor folosind tehnologii revoluţionare (deşi nu cred că au încorporat şi bucăţi de carne în compoziţia de plastic).

La fel ca în cazul fiinţelor denumite în carte *ukufa,* Stanford University a realizat în realitate un experiment cu şoareci ale căror creiere conţin celule nervoase omeneşti. Savanţii îşi continuă în momentul de faţă studiile în încercarea de a produce şoareci ale căror creiere să fie formate sută la sută din celule nervoase omeneşti.

Un băiat german s-a născut în 2004 cu o mutaţie a genelor în ceea ce priveşte miostatinul, ceea ce a avut ca rezultat un strat dublu de muşchi, ducând la o putere şi o capacitate musculară extrem de ridicate. Oare acesta să fie primul *Sonnekdnig* născut în condiţii naturale?

Shangri-La a fost descoperit undeva în munţii Himalaya în 1998, o oază pierdută plină cu ape curgătoare şi vegetaţie bogată în mijlocul culmilor înghеţate. Oare ce altceva s-ar mai putea găsi acolo?

Trecând la concepte mai generale:

După cum am precizat la început, Clopotul însuşi este real, dovedind faptul că adevărul este deseori mai ciudat decât ficţiunea. Naziştii au construit un dispozitiv neobişnuit, alimentat cu un combustibil pe baza unui compus necunoscut numit Xerum 525. Nu se cunosc prea multe în legătură cu modul său real de funcţionare, numai faptul că atunci când a fost pornit, o boală ciudată a ajuns să-i afecteze pe savanţii implicaţi, ajungând chiar până la satele din jur. La sfârşitul războiului, Clopotul a dispărut, oamenii de ştiinţă implicaţi au fost executaţi şi până în ziua de astăzi soarta acestui dispozitiv a rămas un mister. Dacă doriţi să

aflați mai multe despre această ciudată bucățică de istorie, despre întrecerea ce s-a desfăşurat între Aliați după război pentru a pune mâna pe tehnologia nazistă şi despre fascinația exercitată de fizica cuantică asupra cercetătorilor germani, puteți citi una dintre cele mai importante surse de documentare pentru acest roman: *The Hunt for Zero Point* de Nick Cook.

În acest roman am vorbit mult şi despre cât de fascinat era Heinrich Himmler de rune şi ocultism şi despre cercetările sale cu privire la locul de obârşie al rasei ariene în Himalaya. Toate se bazează pe fapte reale, inclusiv pe existența Camelotului Negru al lui Himmler din Wewelsburg. Pentru informații suplimentare în legătură cu acest subiect, sugerez *Himmler's Crusade*[44] de Christopher Hale şi *Unholy Alliance* a lui Peter Levenda.

În sfârşit, a mai existat o carte extrem de importantă pentru subiectul acestui roman: *Quantum Evolution* de Johnjoe McFadden. Aceasta reprezintă un tratat fascinant despre mecanica cuantică şi despre posibilul său rol în evoluție şi mutațiile genetice. În plus, se referă şi la evoluția conştiinței despre care vorbesc şi eu la sfârşitul romanului. Pentru o analiză mai cuprinzătoare în ceea ce priveşte aceste aspecte, recomand cu căldură lecturarea acestei cărți.

Ceea ce ne conduce la problematica de bază a cărții: existența proiectului inteligent în locul teoriei evoluționiste. Sper că acest roman ridică la fel de multe întrebări câte răspunsuri oferă. În sfârşit, eu cred cu tărie că o bună parte din dezbaterile care au loc pe această temă se îndreaptă într-o direcție greşită. În loc să ne concentrăm atât de mult pentru a afla de unde venim, mi se pare că mult mai importantă şi mai demnă de atenția noastră este întrebarea: „Încotro ne îndreptăm?"

Simpla încercare de a răspunde la această întrebare, de a merge pe această cale, mi se pare a reprezenta adevăratul mister şi adevărata aventură pentru oricine este interesat.

---

[44] *Cruciada lui Himmler,* carte publicată de Editura RAO în 2008 (n. red.).

În Copenhaga, un incendiu ciudat petrecut într-o librărie îl aruncă pe comandorul Gray Pierce într-o vânătoare acerbă de-a lungul a patru continente – şi în misterul care înconjoară experimentele oribile desfăşurate într-un laborator acum abandonat, ascuns într-un munte din Polonia. În Nepal, într-o mănăstire îndepărtată, călugării budiști recurg inexplicabil la canibalism și tortură. Lisa Cummings, tânărul doctor care investighează atrocitățile, devine ținta unui asasin brutal, angajat de forţele clandestine care doresc ca întâmplarea să rămână îngropată pentru totdeauna, iar Painter Crowe, șeful Sigma Force, începe să prezinte semnele aceleiași maladii necunoscute, care a afectat mintea călugărilor. Acum numai Gray Pierce și Sigma Force pot să-i salveze pe cei doi și să dezvăluie un complot care amenință să distrugă actuala ordine mondială, pus la cale de un nou ordin aflat în plină ascensiune – un coşmar care creşte în inima celui mai mare mister dintre toate: originea vieții.

ISBN 978-606-8255-59-0

editura rao

COMANDĂ CĂRȚI RAO PRIN SMS
Trimite un SMS
cu textul „RAO" la 1771
Detalii pe www.raobooks.com
SEPTEMBRIE 2010 – SEPTEMBRIE 2011

9 786068 255590
www.rao.ro
www.raobooks.com

JAMES ROLLINS

Autorul bestsellerelor
ORDINUL NEGRU
și FURTUNA DE NISIP

VIRUSUL LUI *Iuda*

James Rollins

VIRUSUL LUI IUDA

Seria „SIGMA FORCE” 4

V.1.0

Traducere din limba engleză DIANA ŢUŢUIANU

James Rollins
The Judas Strain
EDITURA RAO
2011

Lui Carolyn McCray, care a citit
toate mâzgăliturile mele cele mai timpurii
fără să râdă prea tare.

Mulţumiri

Prea mulți oameni, prea puțin spațiu.

Mai întâi de toate, tuturor celor care lucrează la editura HarperCollins vă datorez de multă vreme mulțumiri pentru ultimii zece ani de îndrumări, munca serioasă şi profesionalism.

Marilor Michael Morrison şi Lisa Gallagher, mulțumiri pentru tot sprijinul şi încrederea acordate. Trecut, prezent şi viitor.

Directorilor artistici Richard Aquan şi Thomas Egner, mulțumiri pentru faptul că ați făcut cărțile mele să arate atât de frumos. M-am simțit foarte mândru de ele.

Directorilor de marketing Adrienne Di'Pietro şi Tavia Kowalchuk, mulțumiri pentru eforturile permanente de a lansa cărțile pe piață şi… de a le face să nu treacă neobservate!

Celei mai bune echipe de PR din lume, Pam Spengler Jaffee şi Buzzy Porter, mulțumiri pentru că nu m-ați făcut să mă arunc din avion în Alaska.

Celor trei femei care m-au pus pe hartă şi în librarii – Lynn Grady, Liate Stehlik şi Debbie Stier – un mulțumesc cât toate zilele (şi scriu aceste cuvinte stând în genunchi).

Forței de neoprit din spatele departamentelor vânzări şi contabilitate – Carla Parker, Brian Grogan, Brian McSharry şi Mark Gustafson – mulțumiri pentru eforturile depuse şi pentru energia consumată pentru că romanele să ajungă în librarii şi în bibliotecile oamenilor.

Lui Mike Spradlin, mulțumiri pentru vânzări şi pentru zombi (ordinea nu contează).

Şi celor o sută sau o mie de oameni pe care nu i-am menționat aici, dar pe care-i apreciez la fel de mult: VĂ MULȚUMESC!

Venind mai aproape de casă, îi rămân recunoscător cabalei mele întunecate care demolează fiecare capitol şi apoi îl reconstruieşte la loc în ceva mai bun: Penny Hill, Steve şi Judy Prey, Chris Crowe, Lee Garrett, Michael Gallowglass, Leonard Little, Kathy L'Ecluse, Debbie Nelson, Rita Rippetoe, Dave Murray, Dennis Grayson, Jane O'Riva şi Caroline Williams. Şi aş vrea să-i menționez în mod special pe Steve Prey pentru harta din carte şi lui Penny Hill pentru toate prânzurile de lucru. Lui Cherei McCarter pentru seria

de articole extraordinare despre tipuri sofisticate de armament. Şi lui David Sylvian pentru faptul că m-a ascultat *ad nauseam*[45] citind cu voce tare secțiuni întregi din carte (acum, n-or să-ți mai sângereze urechile).

Şi, încă o dată, celor patru oameni care au contribuit la toate nivelurile pentru realizarea acestei opere: fantasticul meu redactor, Lyssa Keusch şi colegei ei tenace, May Chen şi agenților mei neprețuiți, Russ Galen şi Danny Baror. Sunteți cu toții grozavi... pe bune!

Şi, în cele din urmă, trebuie să precizez că orice posibilă eroare sau inadvertență îmi aparține în întregime.

[45] În limba latină, descrie situația în care ceva a „ajuns până la a provoca nausea, greață". (n. red.).

Notă din documentele istorice

Totul a rămas învăluit în mister. În anul 1271, un tânăr venețian în vârstă de 17 ani, pe numele său Marco Polo, pleca împreună cu tatăl şi unchiul său într-un voiaj spre palatele lui Kublai Han din China. Era o călătorie ce avea să dureze 24 de ani şi care va da naştere poveştilor legate de pământurile exotice ce se întind la est de lumea cunoscută: povestiri minunate despre deşerturi interminabile şi râuri albastre-verzui bogate în jad, despre oraşe supraaglomerate şi vaste flote de corăbii, despre pietre negre ce ardeau şi bani făcuți din hârtie, despre fiare de neconceput şi de nedescris şi plante bizare, despre canibali şi şamani mistici.

După ce a slujit 17 ani la curtea lui Kublai Han, Marco s-a întors în Veneția, în 1295, unde povestea sa a fost consemnată de un scriitor romantic francez numit Rustichello, într-o carte intitulată, în franceza veche, *Le Divisament dou Monde* (sau *Descrierea lumii).* Scrierea respectivă s-a răspândit în toată Europa. Până şi Cristofor Columb a avut la el un exemplar al cărții lui Marco în călătoria lui în Lumea Nouă.

Există însă o poveste legată de această călătorie pe care Marco a refuzat să o spună vreodată în întregime, făcând doar indirect referire la ea în textul cărții. Când Marco Polo a părăsit China, Kublai Han i-a dăruit venețianului 14 corăbii imense şi 600 de oameni. Când, în cele din urmă, Marco a ajuns în port, după doi ani petrecuți pe mare, nu-i mai rămăseseră însă decât două nave şi 18 oameni.

Soarta celorlalte corăbii şi a celorlalți oameni a rămas un mister până în ziua de azi. Oare a fost vorba de un naufragiu, de furtuni, de piraterie? El unul n-a zis nimic, niciodată. De fapt, pe patul de moarte, când i s-a cerut să-şi detalieze sau să-şi retracteze povestea, Marco a răspuns destul de misterios: „N-am spus nici măcar jumătate din ceea ce-am văzut”.

1464

Călătoria de întoarcere a lui Marco Polo (1292–1295)

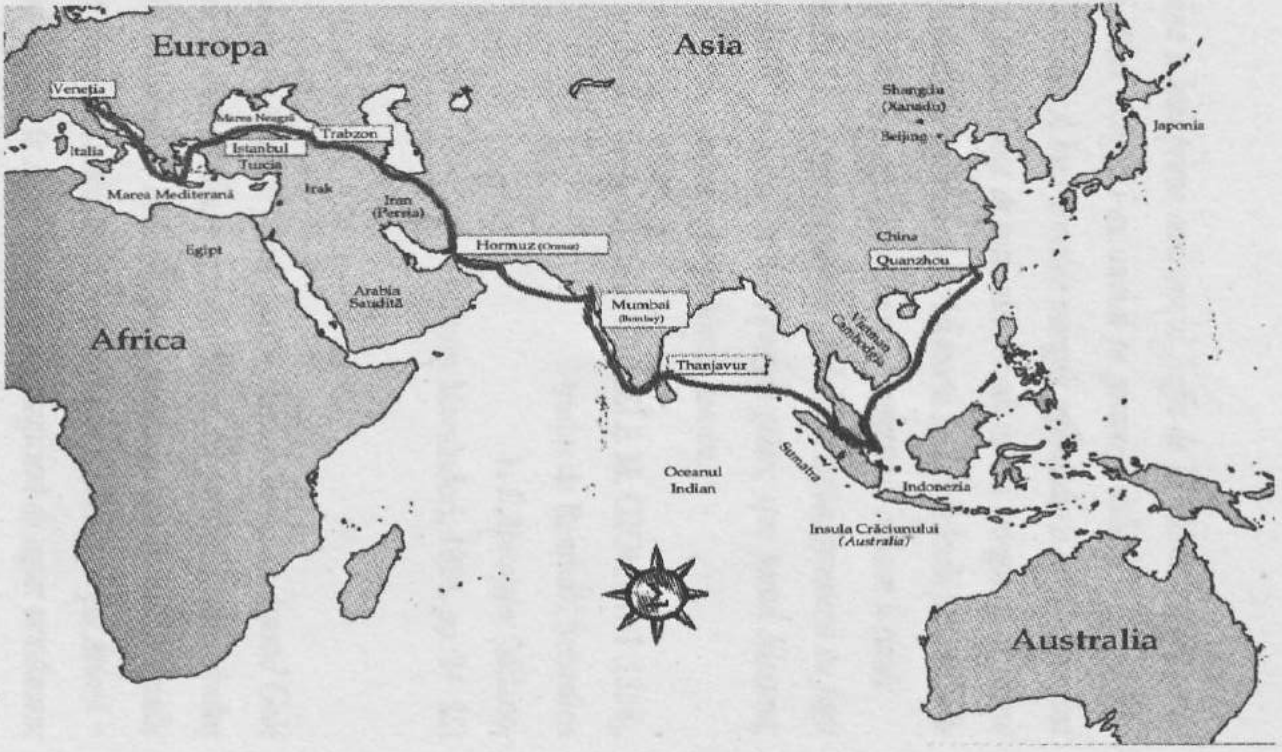

Molima a lovit prima oară oraşul Kaffa de la Marea Neagră. Aici, puternicii tătari mongoli i-au asediat pe genovezii italieni, comercianți şi negustori laolaltă. A lovit armatele mongole infestându-le cu plăgi mustind de sânge şi puroi. Loviți de potrivnicia sorții, nobilii mongoli şi-au folosit catapultele de asediu pentru a-şi azvârli morții seceraţi de boală peste zidurile genoveze şi a răspândi peste tot molima, un amestec de cadavre şi ruină.

În anul 1347, după întruparea Fiului Domnului, genovezii au fugit înapoi în Italia, pe mare, cu douăsprezece galere, spre portul Messina, aducând Moartea Neagră şi pe țărmurile noastre.

– DUCELE M. GIOVANNI (1356),
tradus de Reinhold Sebastien
în *Il Apocalypse* (Milano,
Editura Mondadori, 1924, pp. 34-35).

De ce anume a apărut pe neaşteptate ciuma bubonică în deşertul Gobi din China, în Evul Mediu şi a ucis o treime din populația lumii rămâne un fapt încă necunoscut. Pe de altă parte, nimeni nu ştie de ce atât de multe molime şi gripe din secolul trecut – printre care SARS şi Gripă Aviară – şi-au avut originea în Asia. Ceva este însă suficient de sigur: următoarea mare pandemie o să provină din nou din Orient.

– Centrul Statelor Unite
pentru Prevenirea şi Controlul Bolilor,
Compendium asupra Bolilor Infecțioase, mai 2006.

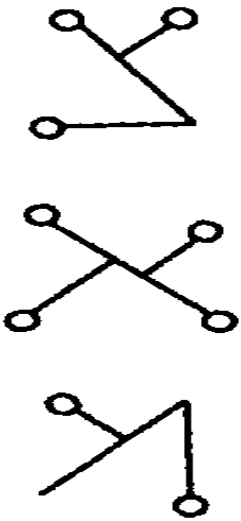

1293

MIEZUL NOPŢII
Insula Sumatra
Asia de Sud-Est

Ţipetele încetară în cele din urmă.

Douăsprezece focuri în aer liber străluceau în portul învăluit în întuneric.

— *Il dio, li perdona…* şopti tatăl lui de lângă el, însă Marco ştia că Domnul nu avea să-i ierte pentru acest păcat.

O mână de oameni aşteptau lângă cele două barcazuri lungi trase pe plajă, singurii martori la rugurile funerare aprinse în laguna întunecată. În timp ce răsărea luna, toate cele douăsprezece nave, galere grandioase din lemn, fuseseră incendiate avându-i încă la bord pe toţi oamenii din echipaj – morţii şi cei puţini şi blestemaţi care încă mai trăiau. Catargele navelor erau îndreptate spre cer asemenea unor degete acuzatoare cuprinse de flăcări. Particulele de cenuşă incandescentă cădeau pe plajă şi pe cei câţiva oameni care erau singurii martori oculari. Noaptea duhnea a carne arsă.

— Douăsprezece nave, murmură unchiul său, Masseo, strângând cu putere într-o mână crucifixul de argint, acelaşi număr ca al apostolilor Domnului.

Cel puţin ţipetele celor în agonie încetaseră. Acum, numai pârâitul lemnului uscat şi vâjâitul scăzut al flăcărilor mai ajungeau la ţărmul nisipos. Marco ar fi vrut să-şi întoarcă spatele la priveliştea cumplită. Alţii, nu la fel de tari de inimă, îngenunchează deja pe nisip, cu spatele spre apă, albi ca varul la chip.

Cu toţii erau dezbrăcaţi până la piele. Fiecare îşi examinase vecinul, să vadă dacă nu cumva are vreun semn al bolii. Chiar şi prinţesa Marelui Han, care, din motive de castitate, se afla în spatele unui paravan făcut din pânză de velă, nu purta decât o tiară încrustată cu pietre preţioase. Marco îi observă conturul suplu prin pânza luminată din spate de flăcările luminoase. Servitoarele ei şi ele dezbrăcate complet, cercetaseră corpul

stăpânei lor. Numele ei era Kokejin, Prințesa Albastră, o fecioară de 17 ani, aceeaşi vârstă pe care o avusese şi Marco când pornise în călătorie, din Veneția. Familia Polo fusese desemnată de Marele Han să i-o ducă în siguranță celui căruia îi fusese promisă în căsătorie, hanului Persiei, nepotul fratelui lui Kublai Han.

Asta parcă se întâmplase într-o altă viață.

Trecuseră doar patru luni de când primul echipaj de galeră se îmbolnăvise, prezentând umflături roşietice în zona vintrelor sau la subsuoară? Boala se răspândea asemenea țițeiului aprins, lăsând navele fără oameni în putere şi făcându-le să eşueze aici, pe această insulă plină de canibali şi fiare ciudate.

Chiar şi acum tobele răsunau în jungla întunecată. Însă sălbaticii erau destul de inteligenți ca să nu se apropie de locul în care îşi ridicaseră tabăra, asemenea lupului care ocoleşte oaia bolnavă, mirosind descompunerea, intrarea în putrefacție. Singurele semne ale faptului că dețineau controlul asupra acestui tărâm erau craniile legate cu tulpini lungi de viță trecute prin găvane şi atârnate de ramurile copacilor, pentru a-i împiedica pe nepoftiți să plece în căutare de hrană, încălcându-le astfel teritoriul.

Boala îi ținea pe sălbatici la distanță, împiedicându-i să acționeze în mod decisiv.

Însă nu pentru multă vreme.

Prin acest foc necruțător, boala era în cele din urmă învinsă, lăsându-i în viața numai pe aceşti câțiva oameni.

Cei care nu avuseseră umflături şi pete roşietice pe piele.

În urmă cu şapte nopți, bolnavii rămaşi printre ei fuseseră duşi în lanțuri pe corăbiile ancorate şi lăsați acolo cu apă şi mâncare la îndemână. Ceilalți rămăseseră la mal, atenți la orice semn de apariție a bolii printre ei. Tot timpul, cei surghiuniți la bordul navelor strigaseră peste întinderea de apă, insistând, plângând, rugându-se, blestemând şi țipând. Însă cel mai rău era sunetul acelor râsete ocazionale, iscate de nebunie.

Ar fi fost mai bine să le fi tăiat beregata cu un cuțit cu lama ascuțită, însă cu toții se temeau să atingă sângele bolnavilor. Aşa că fuseseră trimişi la bordul corăbiilor, întemnițați laolaltă cu morții aflați deja acolo.

După aceea, în vreme ce soarele apunea în noaptea aceea, o lumină ciudată apăruse în apă, cuprinzând chilele celor două corăbii şi împrăştiindu-se asemenea laptelui vărsat în apele încă închise la culoare. Mai văzuseră şi înainte strălucirea, în apa

bazinelor şi a canalelor de sub turnurile de piatră ale oraşului blestemat din care fugiseră.

Boala încerca să scape din temnița sa de lemn.

Nu le mai dădea de ales.

Corăbiile – toate galerele, cu excepția celei păstrate pentru plecarea lor – fuseseră incendiate şi ardeau ca nişte torțe.

Unchiul lui Marco, Masseo, trecea printre oamenii rămaşi. Le făcu semn cu mâna să-şi acopere din nou goliciunea, dar simpla pânză şi lâna țesută nu aveau cum să le ascundă ruşinea mult mai profundă.

— Ce-am făcut noi… spuse Marco.

— Nu trebuie să vorbim despre asta, spuse tatăl său şi îi întinse o robă lui Marco. Dacă răsuflă vreun cuvânt despre molimă, toate țările o să se ferească de noi. Nici un port n-o să ne lase să intrăm în apele sale. Dar acum am eliminat complet şi ultima rămăşiță a bolii şi din flotă şi din apă prin acest foc purificator. Nu trebuie decât să ne întoarcem acasă.

În timp ce Marco îşi trăgea veşmântul peste cap, tatăl văzu ce desenase fiul sau mai devreme, în nisip, cu un băț. Strângând din buze, tatăl şterse rapid desenul cu călcâiul şi se uită lung la fiul său. Pe față i se întipări o privire rugătoare.

— Niciodată, Marco… niciodată…

Însă amintirea nu putea fi ştearsă atât de uşor. Îl slujise pe Marele Han pe post de cărturar, emisar, chiar şi cartograf, întocmindu-i hărți cu numeroasele sale regate cucerite.

Tatăl vorbi din nou:

— Nimeni nu trebuie să ştie vreodată că lucrul pe care l-am găsit… este blestemat.

Marco încuviință din cap şi nu făcu nici un comentariu despre ceea ce desenase. Nu făcu decât să şoptească:

— *Citta dei Morti.*[46]

Fața tatălui său, deja palidă, se albi şi mai mult. Însă Marco ştia că nu doar molima era ceea ce-l înspăimânta.

— Jură-mi, Marco! insistă el.

Marco aruncă o privire spre fața ridată a tatălui său. Îmbătrânise în aceste ultime patru luni la fel de mult ca în cele două decenii şi jumătate petrecute cu hanul, în Shangdu.

— Jură-mi pe spiritul blagoslovit al mamei tale că n-o să mai

---

[46] Oraşul morților (în lb. italiană, în original).

vorbeşti niciodată despre ce-am găsit, despre ce-am făcut.

Marco ezită.

O mână îl strânse cu putere de umăr, apăsându-l până la os.

— Jură-mi, fiule! Pentru binele tău.

Recunoscu teroarea din ochii săi luminați de flăcări... şi implorarea muta din ei. Marco nu putea să-l refuze.

— O să păstrez tăcerea, îi promise el într-un final. Până la moarte şi dincolo de ea. Îți jur, tată!

Unchiul lui Marco li se alătură şi el în cele din urmă, auzind fără să vrea jurământul tânărului.

— N-ar fi trebuit să punem vreodată piciorul pe-acolo, Niccolo, îl dojeni el pe fratele său, însă vorbele lui acuzatoare îi erau de fapt adresate lui Marco.

O tăcere apăsătoare se lăsă peste cei trei din cauza secretelor pe care le împărtăşeau.

Unchiul lui avea dreptate.

Lui Marco îi reveni în minte imaginea deltei râului aşa cum arătase cu patru luni în urmă. Apa închisă la culoare curgea spre mare, cu malurile pline de desişuri înverzite şi viță-de-vie. Ei nu doriseră altceva decât să-şi reînnoiască rezervele de apă potabilă în timp ce executau lucrări de reparații la două dintre nave. N-ar fi trebuit să se aventureze niciodată mai departe, însă Marco auzise poveşti despre un mare oraş aflat dincolo de munții puțin înalți. Şi fiindcă reparațiile fuseseră estimate că vor dura 10 zile, se aventurase cu 40 dintre oamenii Hanului să urce pe munții aceia, ca să vadă ce se afla dincolo. De pe o creastă, Marco zărise în adâncimea pădurii un turn de piatră ce se înălța semeț, strălucind în lumina zorilor. Fusese atras ca de un far, mai curios ca niciodată.

Totuşi, liniştea ce domnise cât traversaseră pădurea în drum spre turn ar fi trebuit să-l avertizeze. Nu se auziseră nici un fel de tobe, aşa cum se întâmpla acum. Nici un țipăt de pasăre, nici un țipăt de maimuță. Oraşul morților îi aşteptase pur şi simplu.

Făcuseră o greşeală cumplită ducându-se acolo nepoftiți.

Iar asta-i costase mai mult decât sângele.

Cei trei rămaseră cu privirea fixă în timp ce galerele ardeau mocnit până la nivelul apei. Unul dintre catarge se răsturnă într-o parte, asemenea unui copac căzut. În urmă cu 20 de ani, tatăl, fiul şi unchiul plecaseră de pe pământ italian, ca emisari ai papei Grigore al X-lea, ca să se aventureze în ținuturile mongole, până în pânzele albe, până la palatele şi grădinile hanului din Shangdu,

unde se cuibăriseră prea multă vreme, asemenea unor potârnichi în colivie. În calitate de favoriți ai Curții, cei trei membri ai familiei Polo descoperiseră că sunt ținuți locului nu de lanțuri, ci de prietenia imensă şi deja sufocantă a hanului, aşa că nu ar fi putut să plece fără a-şi insulta binefăcătorul. În cele din urmă, se consideraseră norocoşi că se puteau întoarce acasă, în Veneția, eliberați din slujba Marelui Han Kublai, ca să o escorteze pe domnița Kokejin până la logodnicul ei din Persia.

Ce bine ar fi fost dacă flota lor n-ar fi părăsit niciodată Shangdu…

— Soarele o să răsară în curând, spuse tatăl său. Haideți să mergem. Este timpul să plecăm acasă.

— Şi dacă o s-ajungem pe țărmurile alea blestemate, ce-o să-i zicem lui Teobaldo? întrebă Masseo, folosind numele inițial al bărbatului care fusese cândva prietenul şi susținătorul familiei Polo, acum cunoscut ca papa Grigore al X-lea.

— Nici nu ştim dacă mai trăieşte, răspunse tatăl său. Suntem plecați de-atâta vreme.

— Dar dacă trăieşte, Niccolo? insistă unchiul său.

— O să-i spunem tot ce ştim despre mongoli, despre obiceiurile, despre tăria şi forța lor. Aşa după cum ni s-a poruncit s-o facem prin edictul emis cu atât de mult timp în urmă. Însă despre molima de-aici… despre ea nu avem nimic de spus. S-a terminat.

Masseo oftă, însă oftatul sau nu prea suna a uşurare. Marco îi citi cuvintele nerostite în uitătura să încruntată, profundă.

„Nu doar molima a fost de vină pentru toți cei care au pierit."

Tatăl repetă cu mai multă fermitate ce zisese mai devreme, ca şi cum, prin simplul fapt că rostea vorbele, exact aşa avea să se şi întâmple.

— S-a terminat!

Marco se uită în sus la cei doi bărbați mai în vârstă, tatăl şi unchiul său, cu siluetele proiectate pe fundalul de cenuşă incandescentă şi fum ridicându-se spre cerul întunecat. Nu se va termina niciodată, nu atâta vreme cât ei aveau să-şi aducă aminte.

Marco îşi coborî privirea spre degetele de la picioare. Deşi semnul era acoperit cu nisip, el rămăsese întipărit pe retina sa. Furase o hartă pictată pe piele tăbăcită. Pictată cu sânge. Reprezentând templele şi turlele bisericilor răspândite în junglă.

Toate goale.

De fapt, pline de moarte.

Pământul era plin de păsări căzute în piațetele din piatră ca şi

cum s-ar fi izbit, în zbor, de norii de pe cer. Nimic nu fusese cruțat. Bărbații, femeile şi copiii. Vitele şi animalele sălbatice. Până şi şerpii mari atârnau inerți pe ramurile copacilor, cu carnea fierbând pe sub solzi.

Singurele viețuitoare care mai trăiau erau furnicile.

De toate mărimile şi culorile.

Mişunând peste pietre şi cadavre, descompunând cadavrele fărâmă cu fărâmă.

Dar se înşela… mai era ceva care aştepta apusul soarelui.

Marco refuza să se mai gândească la toate acestea.

Descoperind ce furase Marco de la unul dintre temple, tatăl său arsese harta şi aruncase cenuşa în mare. Făcuse asta chiar înainte ca primul om de la bordul galerelor să se îmbolnăvească.

— Las-o pradă uitării, îl avertizase tatăl său atunci. N-are nimic de-a face cu noi. Las-o să fie înghițită de istorie.

Marco avea să-şi respecte cuvântul dat, jurământul făcut. Aceasta era una dintre poveştile pe care nu avea să le spună niciodată. Totuşi, atinse unul dintre semnele făcute în nisip. El, cel care întocmise atâtea cronici… oare era bine să distrugă o asemenea informație?

„Dacă ar mai exista şi altă modalitate de a o păstra…"

Ca şi când i-ar fi citit gândurile lui Marco, unchiul său Masseo exprimă cu voce tare toate temerile lor.

— Şi dac-ar fi ca oroarea asta să izbucnească din nou, Niccolo, s-ar putea ca într-o zi să ajungă şi pe țărmurile noastre?

— Atunci, va însemna sfârşitul tiraniei omului pe lumea asta, răspunse tatăl său cu amărăciune, bătând uşor în crucifixul ce atârna pe pieptul dezgolit al lui Masseo. Călugărul ştia mai bine decât noi toți. Sacrificiul său…

Crucea îi aparținuse cândva călugărului Agreer. Acolo, în orașul blestemat, călugărul dominican îşi dăduse viața ca s-o salveze pe a lor. Făcuseră un pact secret. Îl lăsaseră acolo, îl abandonaseră la propria lui stăruință.

Pe nepotul papei Grigore al X-lea.

Marco şopti în timp ce ultima dintre vâlvătăi se stinse în apele întunecate:

— Care Dumnezeu ne va mai salva data viitoare?

22 Mai, 6.32 P.M.
Oceanul Indian

— Cine mai vrea o sticlă de Foster's[47], dacă tot sunt aici? strigă Gregg Tunis de pe puntea inferioară.

Dr. Susan Tunis zâmbi la auzul vocii soțului ei în timp ce păşi pe scară şi urcă pe puntea neacoperită de la pupa. Îşi dădu jos vesta de salvare şi-şi târî echipamentul de scufundare până la suportul special de depozitare, aflat în spatele cabinei de comandă a iahtului destinat cercetărilor geologice. Buteliile de oxigen zăngăniră în momentul în care le aşeză lângă celelalte.

Eliberată de acea greutate, apucă în grabă prosopul de pe umăr şi îşi şterse părul blond, decolorat aproape de tot de soare şi sare. Odată încheiată această operațiune, îşi desfăcu fermoarul costumului umed de neopren dintr-o singură mişcare lungă şi amplă.

— *Boom-badaboom... badaboom...* se auzi tunând o voce de pe un şezlong aflat chiar în spatele ei.

Nici măcar nu se obosi să-şi arunce privirea înapoi. În mod clar era cineva care petrecuse prea multă vreme în cluburile de striptease din Sydney.

— Domnule profesor Applegate, chiar trebuie să faceți asta de fiecare dată când îmi dau jos echipamentul?

Geologul cărunt avea o pereche de ochelari de vedere pe vârful nasului, iar în poală, un manual de istorie maritimă deschis.

— Ar fi o mojicie, o totală lipsă de eleganță să ignor prezența unei tinere pline de viață care se descotoroseşte de mult prea multele sale veşminte.

Ea îşi trase costumul umed peste umeri şi îl coborî până la talie. Dedesubt, avea un costum de baie dintr-o bucată. Învățase pe propria piele că sutienul unui costum de plajă din două piese are tendința de a aluneca necontrolat, odată cu costumul umed de neopren. Şi, cu toate că nu-şi bătea capul cu profesorul universitar pensionar, cu 30 de ani mai bătrân decât ea, care o privea cu subînțeles, nu avea de gând să-i ofere un spectacol.

Soțul ei se apropie cu trei sticle brobonite, prinse toate între degetele de la o mână. Zâmbi larg când o văzu.

— Mă gândeam eu că te-am auzit bocănind pe aici, pe sus.

Se cocoță pe copastie, întinzându-şi corpul cât era de lung.

---

[47] Bere australiană (n. red.).

Nu purta decât o pereche de pantaloni scurți, de culoare albă, marca Quicksilver şi o cămaşă largă, cu nasturii descheiați. Angajat ca mecanic de bord în Darwin Harbor, el şi Susan se cunoscuseră pe durata reparației uneia dintre celelalte ambarcațiuni aparținând Universității din Sydney, executată în docul uscat. Asta fusese acum opt ani. Cu numai trei zile în urmă, îşi sărbătoriseră cea de-a cincea aniversare a căsătoriei la bordul iahtului acostat la o sută de mile marine distanță de atolul Kiritimati, cunoscut mai bine drept Insula Crăciunului[48].

Îi dădu ei una dintre sticle.

— Ai avut baftă cu sondările tale?

Ea luă o duşcă zdravănă de bere, apreciindu-i consistența lichidă. Faptul că trăsese toată după-amiaza dintr-un muştiuc sărat îi transformase gura într-o masă cleioasă.

— Până acum, nu. Nu pot încă să găsesc o explicație pentru acele eşuări.

În urmă cu 10 zile, 80 de delfini *Tursiops aduncus,* o specie din Oceanul Indian, eşuaseră pe mal, de-a lungul coastei din Java, fără a se mai putea întoarce în apă. Studiul ei se concentrase asupra efectelor pe termen lung ale interferențelor sonarului asupra speciilor de cetacee, sursa eşuărilor sinucigaşe din trecut. De obicei, avea o echipă de cercetare cu ea, o grămadă de doctoranzi şi studenți, însă călătoria aceasta fusese făcută pentru a-şi petrece concediul cu vechiul ei dascăl. Era pur şi simplu o întâmplare faptul că un asemenea fenomen de eşuare voluntară pe plajă avusese loc în regiune – de-aici şi motivul prelungirii şederii lor.

— Ar putea să mai fie şi altceva în afară de sonarul navelor? cugetă Applegate desenând cercuri cu vârful degetului pe condensul de pe sticla lui de bere. Există manifestări microseismice constante în regiune. Probabil că un cutremur de subducție produs în adâncuri a nimerit chiar pe frecvența potrivită pentru a-i aduce într-o stare de panică suicidală.

— A mai fost şi cutremurul ăla puternic de-acum câteva luni, spuse soțul ei.

Se aşezase şi el într-un şezlong lângă profesor şi bătu uşor cu palma pe locul de alături ca s-o facă şi pe ea să se aşeze.

— Poate nişte replici mai mici ale cutremurului?

---

[48] Christmas Island, în original.

Ea nu le putea contrazice presupunerile. Având în vedere seriile de cutremure extrem de puternice înregistrate de-a lungul ultimilor doi ani şi tsunami-ul semnificativ din zonă, fundul mării fusese răscolit de-a binelea. Era suficient pentru a înfricoşa orice vietate. Însă nu era convinsă de asta. Se întâmplase altceva. În mod curios, reciful de dedesubt era pustiu. Indiferent ce mici vietăți trăiau acolo jos, se părea că se retrăseseră în nişele stâncoase şi găurile nisipoase. Era aproape ca şi cum viața marină de-aici îşi ținea respirația.

Poate că sensibilele creaturi *reacționau* la microseisme.

Se încruntă şi i se alătură soțului ei. Avea să stabilească legătura radio cu Insula Crăciunului ca să vadă dacă nu cumva depistaseră vreo activitate seismică neobişnuită. Până atunci, avea nişte veşti care, în mod categoric, urmau să-l determine pe soțul ei să intre în apă a doua zi dimineață.

— Am găsit ceva ce seamănă cu rămăşițele unei vechi epave.

— Ei, pe naiba, rosti el ridicându-se în capul oaselor.

Pe vremea când lucra la Darwin Harbor, Gregg oferea tururi ale navelor de luptă scufundate în cel de-al Doilea Război Mondial, vase ce împânzeau fundul apelor din zona coastei nordice a Australiei. Manifesta un mare interes pentru asemenea descoperiri.

— Unde?

Absentă, ea îi făcu semn undeva în spate, dincolo de bordul iahtului.

— La aproximativ o sută de metri de tribordul bărcii noastre. Câteva traverse de punte, înnegrite de vreme, ce ies țanțoşe din nisip. Probabil c-au fost eliberate de zgâlțâiturile ultimului mare cutremur sau poate c-au ieşit la suprafață când nisipul şi aluviunile în care erau afundate au fost măturate de tsunami-ul care a trecut pe-aici. N-am avut prea mult timp la dispoziție ca să explorez. Aşa c-am lăsat asta pe seama unui expert.

Îl ciupi de coaste, după care se ghemui din nou la pieptul lui.

Împreună, urmăriră cum soarele dispare cu o ultimă pâlpâire destul de timidă în mare. Era ritualul lor. Cu excepția cazului în care era furtună, nu ratau niciodată un apus de soare când se aflau pe ocean. Nava se legăna uşor. La mare depărtare, clipiră câteva lumini de pe un tanc petrolier aflat în trecere. În rest, erau singuri.

Un lătrat brusc o sperie pe Susan, făcând-o să tresară. Nu-şi dăduse seama că încă mai era puțin tensionată. După câte se

părea, comportamentul ciudat, plin de precauție al vietăților din reciful de dedesubt o molipsise şi pe ea.

— Gălăgia, Oscar! strigă profesorul.

Abia acum, Susan observă lipsa celui de-al patrulea membru al echipajului de pe iaht. Câinele lătră din nou. Animalul mic şi îndesat, rasa Queensland Heeler, era al profesorului. De regulă, câinele destul de bătrâior şi suferind de artrită stătea tolănit pe orice petic scăldat de lumina soarelui pe care putea să-l găsească.

— Mă duc să-l caut, zise Applegate. Vă las singuri, porumbeilor, să vă priască. În plus, aş putea să dau o raită pe la toaletă. Să mai fac puțin loc pentru o altă Foster's înainte de culcare.

Profesorul se ridică gemând şi se îndreptă spre prova, intenționând să ocolească pentru a ajunge pe latura opusă a ambarcațiunii – însă se opri, holbându-se înspre est, către cerul şi mai întunecat.

Oscar lătră din nou.

Applegate nu-l mai ocărî de data asta. În schimb, li se adresă lui Susan şi lui Gregg, cu o voce joasă şi gravă.

— Ar trebui să veniți să vedeți asta.

Susan se ridică rapid în capul oaselor şi după aceea în picioare. Gregg o urmă. I se alăturară profesorului.

— Ce mama naibii… murmură soțul ei.

— Cred că s-ar putea să fi descoperit ce i-a determinat pe delfinii ăia să iasă din apă, spuse Applegate.

Spre est, o întindere mare de ocean strălucea cu o luminiscență fantomatică, aceasta înălțându-se şi coborând odată cu valurile. Strălucirea argintie se rostogolea şi se învolbura. Bătrânul câine stătea lângă balustrada de la tribord şi lătra, lătrat ce se transformase într-un mârâit înfundat din cauza acestei privelişti.

— Ce naiba-i asta? întrebă Gregg.

Susan îi răspunse apropiindu-se şi mai mult.

— Am auzit de asemenea manifestări. Sunt aşa-numitele *milky seas*[49]. Navele au mai raportat de-a lungul timpului, suprafețe strălucitoare ca aceasta în Oceanul Indian, încă de pe vremea lui Jules Verne. În 1995, un satelit a reuşit chiar să surprindă unul dintre aceste fenomene de fluorescență ce acoperea câteva sute de kilometri pătrați. Acesta e de dimensiuni mai reduse.

— Reduse, pe dracu', mormăi soțul ei. Dar ce e de fapt? Un fel

---

[49] Mări lăptoase (în lb. engleză, în original).

de maree roşie?

Ea clătină din cap.

— Nu tocmai. Mareele roşii sunt generate de invazia de alge. Aceste licăriri sunt produse de bacterii bioluminescente care probabil se hrănesc cu alge sau cu alte forme inferioare de viață. Nu reprezintă nici un fel de pericol. Însă mi-ar plăcea să…

Un bufnet brusc se auzi de sub ambarcațiune, ca şi cum ceva mare se lovise de aceasta. Lătratul lui Oscar deveni mult mai aprig. Câinele alergă înainte şi înapoi de-a lungul balustradei, încercând să-şi vâre capul printre stâlpii de susținere.

Toți trei se duseră lângă câine şi priviră în jos.

Marginea strălucitoare a apei lăptoase învăluise carena iahtului. De dedesubt, o formă mare le apăru în fața ochilor, cu burta în sus, agitându-se încă, scrâşnind parcă din dinți. Era un rechin-tigru masiv, de peste 6 metri lungime. Apele strălucitoare formaseră un fel de spumă peste silueta acestuia, fierbând şi transformând apa lăptoasă într-un adevărat vin roşu.

Susan îşi dădu seama că nu *apa* era cea care făcea băşici peste burta rechinului, ci propria *carne* ce se descompunea în bucăți mari. Priveliştea îngrozitoare se scufunda şi dispăru de lângă ambarcațiune. Însă pe întinderea de apă lăptoasă mai ieşiră la suprafață şi alte vietăți, fie zvârcolindu-se, fie deja moarte: delfini bruni, broaşte-țestoase, sute de peşti.

Applegate făcu un pas în spate, îndepărtându-se de balustradă.

— Se pare că *aceste* bacterii se hrănesc cu ceva mult mai consistent decât algele.

Gregg se întoarse ca să se uite lung la ea.

— Susan…

Ea nu putea să-şi dezlipească privirea de la tabloul morbid. În ciuda ororii resimțite, nu putea nega emoția datorată curiozității şiințifice.

— Susan…

În cele din urmă, se întoarse spre el, uşor iritată.

— Tu tocmai te-ai scufundat, îi explică el şi arătă spre ocean. În apa aia. Toată ziua.

— Şi? Am fost cu toții în apă, cel puțin o parte din timp. Până şi Oscar s-a bălăcit.

Soțul ei nu o privi în ochi. Se uita fix la locul unde ea îşi scărpina antebrațul. Costumul de neopren o mai rodea câteodată la mâini şi la picioare. Dar îngrijorarea întipărită pe chipul lui imobil îi atrase atenția, făcând-o să se uite la propriul antebraț.

Pielea era umflată şi-i apăruse o erupție serioasă, agravată şi mai mult de scărpinăturile de mai devreme.

În timp ce se holba, pe piele îi apărură nişte excrescențe roşii, ca nişte lovituri de bici.

— Susan…

Ea rămase cu gura căscată, nevenindu-i să creadă.

— Doamne sfinte…

Ştia însă adevărul crunt.

— E… e *în* mine.

EXPUNEREA

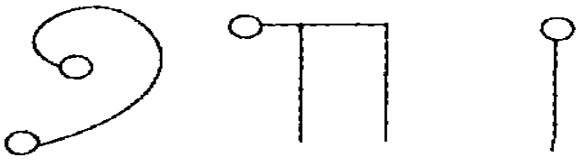

1
Fecioara întunecată

1 IULIE, 10.34 A.M.
Veneţia, Italia

Era urmărit.

Stefano Gallo mergea în grabă de-a lungul pieței întinse. Soarele dimineții deja încingea pietrele din *piazza,* iar obişnuita mulțime de turişti căuta locuri umbroase sau se îmbulzea la *gelateria* adăpostită printre umbrele Bazilicei San Marco. Însă nu acest punct de reper, cel mai semeț dintre toate simbolurile Veneției, cu fațada sa impozantă, în stil bizantin, cu căi de bronz masiv şi cupole boltite, reprezenta ținta sa.

Nici măcar un asemenea sanctuar binecuvântat nu putea să-i ofere protecție.

Nu mai era decât o speranță.

Paşii săi deveniră şi mai grăbiți după ce trecu pe lângă bazilică. Porumbeii din *piazza* se împrăştiară din calea sa în timp ce mergea împleticindu-se printre ei, fără să-i pese de zborul lor cu aripile fâlfâind grăbite. Nu se mai furişa. Deja fusese descoperit. Îl văzuse pe tânărul egiptean cu ochi negri şi barba tunsă scurt în momentul în care intrase în partea îndepărtată a pieței. Privirile li se încrucişaseră. Bărbatul era acum îmbrăcat într-un costum închis la culoare, ce îi venea ca turnat şi îi evidenția umerii largi şi puternici. Prima oară când îl abordase pe Stefano, bărbatul susținuse că este student la Arheologie în Budapesta şi că-i vorbea în numele unui vechi prieten şi coleg de-al său de la Universitatea din Atena.

Egipteanul venise la Muzeul de Arheologie ca să caute un anume obiect din Antichitate. Un vestigiu neînsemnat. Un obelisc de la el din țară. Egipteanul, finanțat de guvernul său, dorea ca acesta să-i fie returnat patriei sale mamă. Venise cu o sumă considerabilă, cu bancnote legate ca la bancă. Stefano, unul dintre muzeografi, nu putea să nu accepte asemenea mită; cheltuielile din ce în ce mai mari pentru medicamentele soției sale amenințau să-i dea afară din micul lor apartament. Nu era prea dificil să

încasezi o asemenea sumă pentru o plată secretă; de două decenii încoace, guvernul egiptean tot continuase să răscumpere obiectele naționale din colecțiile private şi făcea presiuni asupra muzeelor să returneze ce aparținea de drept Egiptului.

Aşa că Stefano fusese de acord, promițându-i din prima clipă să i-l livreze. Ce importanță putea să aibă un mic obelisc de piatră, greu de clasificat? Obiectul rămăsese împachetat vreme de aproape un secol, conform datelor înscrise în certificatul de transport. Iar descrierea sa succintă probabil explica şi motivul: „Obelisc de marmură nemarcat, dezgropat în Tanis, datat din perioada ultimei dinastii (a 26-a Dinastie, 615 î.Hr.)". Nu era nimic neobişnuit sau deosebit de interesant, asta dacă nu se uita cineva mai atent şi nu-i urmărea proveniența. Fusese luat dintr-o colecție ce împodobea unul dintre faimoşii *Musei Vaticani* din Roma: Muzeul Egiptean Gregorian.

Nu se ştia cum de ajunsese într-una dintre pivnițele cu obiecte de artă de aici, din Veneția.

După care, ieri-dimineață, Stefano primise un articol decupat dintr-un ziar, trimis printr-un curier, într-un plic având un singur simbol întipărit pe un sigiliu de ceară.

Σ

Litera grecească sigma.

Încă nu înțelegea semnificația sigiliului, dar înțelegea pe deplin importanta bucății de ziar aflate în plic. Un singur articol, datat cu trei zile în urmă, relata o ştire referitoare la cadavrul unui bărbat descoperit pe o plajă a Mării Egee, cu gâtul tăiat, cu corpul umflat şi plin de țipari ce se ospătau bucurându-se de acest festin. Valurile provocate de o furtună deosebit de violentă aduseseră cadavrul la suprafață din mormântul său acvatic. După fişa dentară, cadavrul fusese identificat drept acel coleg al său de la universitate, cel care, chipurile, îl trimisese pe egiptean.

Bărbatul era mort de câteva săptămâni.

Şocul îl determinase pe Stefano să acționeze în pripă. Înşfăcase obiectul greu şi-l ascunsese la piept, învelit într-o pânză de sac care-l înțepa din cauza paielor folosite la împachetat.

Stefano furase obeliscul din pivnița în care se afla, ştiind că prin acest act nu avea să se expună doar el unui anume risc, ci şi soția şi întreaga sa familie.

Nu avusese de ales. Pe lângă teribilul articol de ziar, plicul

sigilat mai conținea un mesaj nesemnat, mâzgălit în grabă de o mână de femeie, un avertisment. Ceea ce se afirma în bilet părea imposibil, incredibil, însă verificase el însuşi cele scrise. Se dovediseră a fi adevărate.

În vreme ce alerga, lacrimile amenințau să-i năvălească pe obraji, iar gâtul îi era sugrumat de un hohot înăbuşit.

Nu avea de ales.

Obeliscul nu trebuia să cadă în mâinile egipteanului. Cu toate astea, era o povară pe care refuză s-o ducă pe umeri mai mult decât era necesar. Soția sa, fiica sa… îi reveni în minte imaginea cadavrului umflat al colegului său. Avea să se întâmple la fel şi cu familia sa?

„Oh, Maria, ce-am făcut?"

Nu exista decât o persoană care să-i poată lua povara asta de pe umeri. Cea care îi trimisese plicul, un avertisment sigilat cu o literă grecească. La sfârşitul biletului fuseseră trecute un loc şi o oră.

Deja întârziase.

Într-un fel sau altul, egipteanul descoperise furtul sau, probabil simțise că Stefano era pe cale să-l trădeze. Aşa că venise după el, la mijitul zorilor. Stefano abia dacă reuşise să fugă din dependințele sale de la serviciu. Fugise pe jos.

Însă nu suficient de repede.

Se uită rapid peste umăr. Egipteanul dispăruse în mulțimea forfotitoare de turişti.

Întorcându-se din nou, Stefano înaintă împleticindu-se în umbra turnului din piață, *Campanile di San Marco.* Cândva, turnul de cărămidă servise pe post de turn de observare, dominând docurile din vecinătate şi străjuind portul. Oare avea să-l poată proteja şi pe el acum?

Ținta sa se afla de partea cealaltă a unei mici *piazzetta.* În față se înălța Palazzo Ducale, palatul din secolul al XIV-lea aparținând foştilor dogi de Veneția. Cele două etaje de arcuri gotice parcă îi făcură cu ochiul, ca şi cum i-ar fi oferit izbăvirea printre zidurile din piatră de Istria şi marmură veroneză de culoare trandafirie.

Strângându-şi şi mai tare prada la piept, traversa strada împleticindu-se.

Oare femeia mai era încă acolo? Avea ea să-i preia povara?

Se îndreptă în grabă spre umbrele care-i ofereau adăpost, scăpând de revărsarea de lumină solară şi de strălucirea mării din vecinătate. Trebuia să se piardă în labirintul palatului. Pe lângă

faptul că găzduia reşedinţa personală a dogelui, Palazzo Ducale mai servea şi pe post de clădire de birouri guvernamentale, tribunal, săli de consiliu şi închisoare mai veche. O puşcărie mai nouă se înălţa de partea cealaltă a canalului, în spatele palatului, legată de prima printr-un pod arcuit, infama Punte a Suspinelor, pe care evadase cândva Casanova, singurul prizonier care reuşise vreodată să scape din celulele palatului.

În timp ce Stefano se aplecă şi se strecură pe sub suprafaţa ieşită în afară a loggiei, se ruga la fantoma lui Casanova să-i protejeze propria evadare. Ajunse chiar să-şi permită un scurt oftat de uşurare, pe când se afunda în zonele umbrite. Cunoştea bine palatul. Era uşor să te pierzi pe coridoarele sale întortocheate ca un labirint, un loc predestinat întâlnirilor clandestine.

Sau cel puţin nutrea această credinţă.

Intră în palat prin galeria acoperită aflată în partea vestică, strecurându-se înăuntru, alături de câţiva turişti. În faţă se deschidea curtea interioară a palatului cu cele două fântâni antice şi splendida casă a scărilor făcută din marmură, *Scala dei Giganti,* Scara Giganţilor.

Stefano ocoli curtea interioară, evitând soarele de care acum scăpase. Împinse şi intră printr-o mică uşă secretă şi merse de-a lungul unor încăperi cu rol administrativ. Acestea se terminau cu vechiul birou al inchizitorului, unde multe suflete sărmane fuseseră supuse unora dintre cele mai dureroase şi mai brutale interogatorii. Fără să se oprească, Stefano continuă să meargă şi intră în camera învecinată, camera de tortură din piatră.

O uşă fu trântită cu putere undeva în spatele lui, făcându-l să tresară.

Îşi strânse şi mai tare prada.

Instrucţiunile fuseseră precise.

Luând-o pe o scară îngustă, din spate, coborî încet până în cele mai adânci temniţe ale palatului, *Pozzi* sau Puţurile. Aici era locul unde fuseseră întemniţaţi prizonierii cei mai faimoşi.

De asemenea, era locul unde trebuia să aibă loc întâlnirea.

Lui Stefano îi reveni în minte imaginea sigiliului grecesc.

Σ

Oare ce însemna?

Intră în holul rece şi umed, mărginit de celule de piatră neagră, mult prea joase pentru a-i permite unui prizonier să stea în

picioare. Aici, cei întemnițați înghețau în timpul iernii său mureau de sete pe durata lungilor veri venețiene, uitați de toată lumea, cu excepția şobolanilor.

Cu un clic, Stefano aprinse o mică lanternă tip stilou.

Cel mai de jos nivel din *Pozzi* părea pustiu. Pe măsură ce continua să coboare, zgomotul paşilor lui Stefano răsună reverberat de pereții de piatră, ca şi cum l-ar fi urmărit cineva. Pieptul i se strânse de teamă. Încetini. Ajunsese prea târziu? Se trezi că-şi ține respirația, tânjind brusc după lumina soarelui de care doar ce fugise.

Se opri, fiind cuprins de un tremurat puternic.

Ca şi cum i-ar fi simțit ezitarea, o lumină străluci dinspre ultima celulă.

— Cine-i acolo? întrebă el. *Chi e la?*

Sunetul frecării unui călcâi pe piatră urmat de o voce blândă ce-i spuse în limba italiană, cu un accent uşor perceptibil:

— Eu v-am trimis biletul, *signore* Gallo.

O siluetă mlădioasă paşi pe coridor, cu o mică lanternă în mână. Din cauza fasciculului luminos, îi venea greu să-i distingă trăsăturile, chiar şi când femeia lăsă lanterna în jos. Era îmbrăcată în întregime în piele neagră, strâns mulată pe şolduri şi pe sâni. Trăsăturile feței erau şi mai greu de desluşit pe sub eşarfa de pe cap înfăşurată în stilul beduinilor şi care-i acoperea în întregime fata, mai puțin ochii care reflectau lumina lanternei. Se apropia cu o grație degajată, fără grabă, ceea ce-l ajută să-şi calmeze bătăile puternice ale inimii.

Îşi făcuse apariția din umbră asemenea unei Fecioare întunecate.

— Ați adus artefactul? întrebă ea.

— D… da, se bâlbâi el şi făcu un pas spre ea.

Scoase obeliscul de la sân, lăsând să-i cadă pânza de sac.

— Nu vreau să mai am de-a face cu el. Ați spus că puteți să-l duceți undeva în siguranță.

— Pot s-o fac, zise ea făcându-i semn să-l pună jos, pe podea.

El se ghemui şi lăsă jos piatra egipteană de formă ascuțită, bucuros să scape de obeliscul sculptat în marmură neagră, care se înălța de pe un postament pătrat, cu latura de 10 centimetri şi se prelungea într-o formă piramidală până la vârful înalt de 40 de centimetri.

Femeia se lăsă pe vine în fața lui, pe vârfurile bocancilor negri, căutând să-şi mențină echilibrul. Îşi plimbă lanterna peste

suprafața lipsită de strălucire. Marmura era destul de ciupită pe margini, păstrată în condiții proaste. În plus, era brăzdată şi de o crăpătură lungă. Era clar de ce fusese dată uitării.

Cu toate astea, pentru ea se făcuse vărsare de sânge.

Iar el ştia de ce.

Femeia se întinse spre Stefano şi îi împinse lanterna-stilou în jos. Dintr-o mişcare bruscă acționă butonul lanternei ei. Lumina albă se transformă într-o nuanță intensă de violet. Dungile albe ale cămăşii lui străluciră.

Era o rază ultravioletă.

Al cărei fascicul luminos scălda obeliscul.

Stefano făcuse acelaşi lucru mai devreme, verificând teoria femeii şi fiind astfel şi el martor al acestui miracol. Acum, se aplecă mai mult, împreună cu ea, examinând cele patru fețe ale obeliscului.

Suprafețele nu mai erau goale. Rânduri întregi de semne străluceau albe-albăstrui, acoperind toate cele patru fațete.

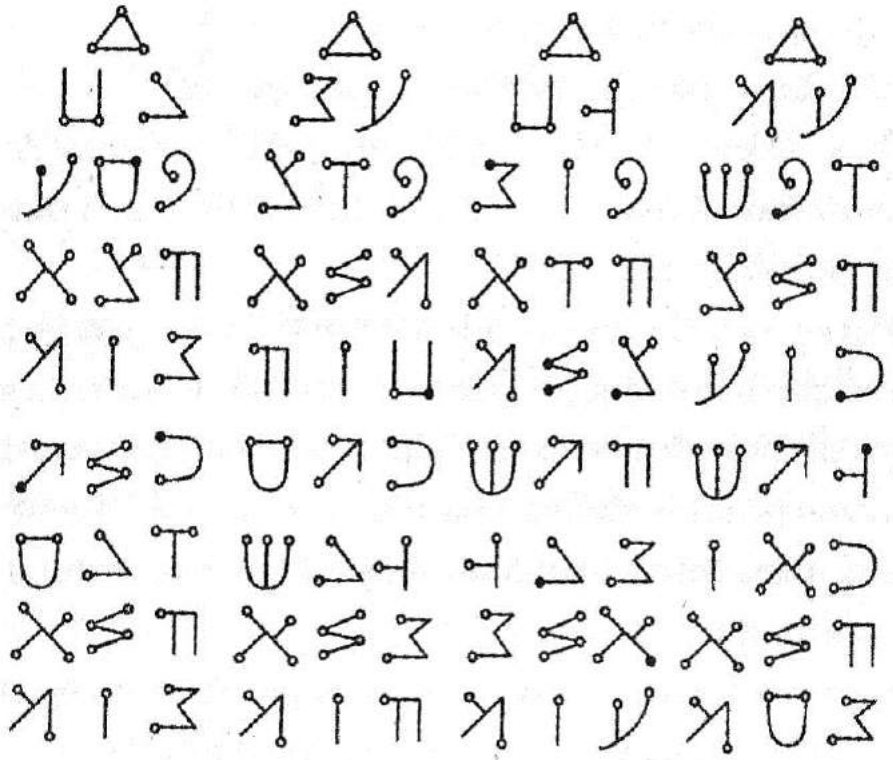

Nu erau hieroglife. Erau într-o limbă care îi preceda pe egiptenii antici.

Stefano nu putu să-şi reţină teamă şi uimirea din voce.

— Chiar ar putea să fie cu-adevărat scrierea…

Dindărătul lui se auzi ecoul unor cuvinte rostite în şoaptă, la etajul de deasupra. De pe scările din spate se desluşi mişcarea bruscă a unei pietre rostogolite.

Se învârti în loc, înspăimântat, sângele îngheţându-i în vine.

Recunoscu cadenţa calmă a şoaptei din întuneric.

Egipteanul.

Fuseseră descoperiţi.

Probabil ea, simţind acelaşi lucru, femeia îşi stinse rapid lanterna, făcând să dispară lumina violetă. În jurul lor se pogorî întunericul.

Stefano îşi înălţă lanterna-stilou, căutând o rază de speranţă pe faţa Fecioarei sale întunecate. În schimb, descoperi un pistol negru prelungit cu un amortizor, îndreptat spre propria faţă, pe care femeia-l ţinea în mâna cealaltă. Înţelese şi căzu prada deznădejdii. Fusese păcălit din nou.

— *Grazie, Stefano.*

În intervalul fatal dintre sunetul înfundat şi flash-ul de lumină scânteietoare de la gura ţevii, mai avu timp pentru un singur gând: „Maria, iartă-mă!”

3 IULIE, 1.16 P.M.
Vatican

Monseniorul Vigor Verona urca pe scări încet, parcă împotriva voinţei lui, bântuit de amintirile pline de foc şi fum. Inima sa era prea împovărată pentru un asemenea urcuş. Se simţea cu un deceniu mai bătrân decât cei 60 de ani ai săi.

Oprindu-se pe un palier al scărilor, îşi întinse gâtul în sus, ţinându-se cu o mână de şale.

Deasupra, casa scărilor de formă circulară era sugrumată de un labirint de schele şi de platforme puse de-a curmezişul. Ştiind că aduce ghinion, Vigor se aplecă şi trecu pe sub o scară de zugrav, continuând să urce mai departe pe treptele întunecate ce duceau în sus la *Torre dei Venti,* Turnul Vânturilor.

Vaporii de vopsea proaspătă ameninţau să-i smulgă nişte

lacrimi. Mai simțea însă şi alte mirosuri nedorite, fantome dintr-un trecut pe care prefera să-l dea uitării.

„Carne carbonizată, fum înțepător, cenuşă incandescentă."

În urmă cu doi ani, o explozie şi incendiul aferent aprinseseră turnul, transformându-l într-o torță chiar aici, în inima Vaticanului. Dar, după foarte multă muncă, turnul revenea la fosta lui strălucire. Vigor abia aştepta momentul când, luna viitoare, turnul avea să fie redeschis, iar panglica inaugurală avea să fie tăiată de însăşi Eminența Sa.

Cel mai mult însă aştepta să lase odată trecutul în urmă.

Până şi faimoasa Cameră a Meridianului aflată chiar în vârful turnului, acolo unde Galileo căutase să dovedească faptul că Pământul se învârteşte în jurul Soarelui, era aproape restaurată. Fusese nevoie de 18 luni şi de toată priceperea artizanilor şi istoricilor pentru refacerea cu multă migală a frescelor din încăpere, afectate de funingine şi cenuşă.

„Ce bine era dacă totul putea fi recuperat doar cu pensule şi vopsea."

În calitate de nou prefect al *Archivio Segretto Vaticano,* Vigor ştia cât de multe se pierduseră din Arhivele Secrete ale Vaticanului din cauza flăcărilor, fumului şi apei. Mii de cărți foarte vechi, vechi texte colorate şi aurite şi *regestra* arhivate – pachete de pergamente şi hărți prinse în coperte de piele. De-a lungul secolului trecut, încăperile turnului fuseseră folosite pentru depozitarea numărului imens de cărți şi documente în *carbonile,* principalul loc de păstrare a arhivelor, aflat mult mai jos.

Acum, din păcate, biblioteca avea mult mai mult spațiu.

— *Prefetto Verona!*

Vigor tresări şi reveni în prezent, crispându-se şi aproape trăgându-se înapoi din cauza ecoului vocii cuiva. Însă nu era decât secretarul său, un tânăr student la seminar, pe nume Claudio, care-l striga de sus, din capul scărilor. Îl aştepta pe Vigor în Camera Meridianului, ajungând la destinație cu mult înaintea superiorului său mai vârstnic. Tânărul ținea ridicată o perdea improvizată dintr-o folie de plastic transparent, ce separa scările de camera aflată mai sus.

În urmă cu o oră, Vigor fusese chemat în turn de către şeful echipei de restaurare. Mesajul bărbatului fusese în aceeaşi măsură urgent şi criptic:

„Veniți repede! Am făcut cea mai oribilă şi, în acelaşi timp, cea mai minunată descoperire."

Aşa că Vigor îşi părăsise biroul pentru lungul drum de parcurs până în vârful proaspăt vopsitului turn. Nici măcar nu apucase să se schimbe şi să-şi dea jos sutana neagră pe care o îmbrăcase pentru întâlnirea de mai devreme, cu secretarul de stat al Vaticanului. Regretă alegerea respectivului articol de îmbrăcăminte, prea greu şi călduros pentru urcuşul acesta extrem de dificil şi solicitant. Ajunse însă într-un final la secretarul său şi îşi şterse cu o batistă fruntea transpirată.

— Pe aici, *prefetto,* spuse Claudio ținând perdeaua trasă într-o parte.

— *Grazie,* Claudio.

Dincolo de folia de plastic, camera superioară era încinsă ca un cuptor, ca şi cum pietrele turnului încă mai rețineau căldura incendiului petrecut în urmă cu doi ani. Dar nu era decât soarele de la amiază care încingea cel mai înalt turn al Vaticanului. Roma era copleşită de un val de căldură, o canicula extremă. Vigor se rugă pentru o adiere de vânt, astfel ca *Torre dei Venti* să se dovedească demn de numele pe care-l purta.

Însă Vigor mai ştia şi că mare parte din sudoarea de pe fruntea sa nu avea nimic de-a face cu căldura sau drumul lung parcurs în sutană. De când cu incendiul, evitase să facă drumul acesta până sus, dând indicații de la distanță. Chiar şi acum, îşi ținea spatele lipit de peretele uneia dintre camerele laterale.

Avusese cândva un alt secretar, înainte de Claudio.

Jakob.

Nu doar cărțile fuseseră cele care pieriseră în flăcările incendiului de-aici.

— Oh, iată-te! tună o voce.

Dr. Balthazar Pinosso, supraveghetorul proiectului de restaurare al Camerei Meridianului, traversă camera circulară. Bărbatul era un adevărat uriaş, de aproximativ 2,10 metri înălțime, îmbrăcat aproape ca un chirurg, în alb, cu pantofi acoperiți cu huse de hârtie. Îşi ridicase masca de oxigen pe vârful capului. Vigor îl cunoştea bine. Balthazar era decanul Facultății de Istoria Artei de la Universitatea Gregoriană, loc unde Vigor lucrase ca director al Institutului Pontifical de Arheologie Creştină.

— Oh, *preffeto* Verona, îți mulțumesc că ai venit atât de prompt.

Bărbatul masiv îşi aruncă privirea la ceasul de la mână şi îşi dădu ochii peste cap, fără să spună altceva, amuzat de cât timp îi luase să ajungă sus.

Vigor aprecie tachinarea gentilă. După ce îşi asumase înalta

responsabilitate a arhivelor, puțini erau cei care îndrăzneau să-i vorbească pe un ton nerespectuos.

— Dacă aş fi avut picioarele la fel de lungi ca tine, Balthazar, aş fi urcat două trepte o dată şi aş fi ajuns aici chiar înaintea bietului Claudio.

— Atunci cel mai bine ar fi să terminăm aici, astfel încât să vă puteți întoarce pentru obişnuitul somn de după-amiază. Nu mi-ar plăcea deloc să deranjez asemenea munci istovitoare.

În ciuda jovialității bărbatului, Vigor identifică o uşoară umbră de tensiune în ochii acestuia. De asemenea, mai băga de seamă şi că Balthazar le dăduse drumul tuturor celor care lucrau împreună cu el la restaurare. Realizând ce voia acesta, Vigor îi făcu semn cu mâna lui Claudio să se ducă înapoi pe scări.

— Poți să ne laşi singuri câteva momente, Claudio?

— Bineînțeles, *prefetto.*

De îndată ce secretarul său se retrase spre scări, dispărând dincolo de perdeaua de plastic, Vigor îi acordă din nou toată atenția fostului său coleg.

— Balthazar, de ce atâta grabă?

— Vino! O să-ți arăt de ce.

În vreme ce bărbatul se îndrepta spre partea îndepărtată a încăperii, Vigor văzu că lucrările de restaurare erau aproape de finalizare. De-a lungul pereților circulari şi tavanelor, faimoasele fresce ale lui Niccolo Circignani înfățişau scene din Biblie, cu heruvimi şi nori deasupra. Doar câteva scene mai erau acoperite de o rețea de fire de mătase, aşteptând continuarea lucrărilor. Însă majoritatea reparațiilor erau deja încheiate. Chiar şi zodiacul cioplit în podea fusese curățat şi şlefuit până la marmură sa deja dezvelită privirii. La margine, o singură rază de lumină trecea printr-o gaură de mărimea unei monede de 25 de cenți făcută în perete, ațintită spre podeaua din dale de piatră, luminând linia meridianului din marmură albă ce traversa duşumeaua de culoare închisă, transformând încăperea într-un observator solar din secolul al XVI-lea.

În partea îndepărtată a camerei, Balthazar trase într-o parte o perdea ca să dezvăluie o cămăruță laterală. Se părea că uşa solidă, originală, era încă intactă, fapt evident demonstrat de suprafața sa groasă, de lemn înnegrit.

Istoricul cel înalt bătu uşor într-unul din piroanele de bronz care fixau uşa masivă.

— Am descoperit că uşa are un miez de bronz. Am avut noroc

cu chestia asta. Astfel s-a păstrat tot ce-a fost în camera asta.

În ciuda tulburării pe care Vigor o resimțea din cauza simplei sale prezente aici, curiozitatea era şi mai puternică.

— Ce-i înăuntru?

Balthazar trase cu putere de uşă şi o deschise. Era un spațiu restrâns, fără ferestre, cu pereți de piatră, o cameră în care abia dacă încăpeau doi oameni unul lângă celălalt. De fiecare parte a încăperii se înălțau rafturi de la podea la tavan, burduşite cu cărți îmbrăcate în piele. În ciuda mirosului pregnant de vopsea proaspătă, mucezeala încăperii plutea în aer, dovedind puterea vremurilor de demult asupra efortului uman.

— Tot ce este înăuntru a fost inventariat când am intrat prima oară aici şi am curățat cămăruța asta, îi explică Balthazar. Însă n-a fost găsit nimic care să aibă vreo mare semnificație. În marea lor majoritate nu sunt decât texte istorice disparate, cu subiecte astronomice şi nautice.

Oftă zgomotos, ca şi cum s-ar fi scuzat în timp ce păşea înăuntru.

— Mi-e teamă c-ar fi trebuit să fiu mult mai atent cu toți lucrătorii ăia zilieri. Însă m-am concentrat exclusiv pe Meridian. Am păstrat una dintre gărzile elvețiene postate aici pe timpul nopții. Am crezut că totul este în siguranță.

Vigor îl urmă pe bărbatul masiv în cămăruță.

— De asemenea, am folosit camera asta ca să depozităm unele dintre uneltele noastre, spuse Balthazar făcând un semn cu mâna spre raftul de jos al unuia dintre dulapuri. Ca să nu ne împiedicăm mereu de ele.

Vigor clătină din cap, din ce în ce mai obosit din cauza căldurii şi a poverii pe care o simțea în inimă.

— Nu înțeleg. Atunci, de ce-am fost chemat aici?

Un fel de bombănit răsună din pieptul bărbatului.

— În urmă cu o săptămână, zise el, unul dintre cei care asigurau paza a alungat o persoană care dădea târcoale. Balthazar făcu un gest larg din mână, cu care acoperi toată cămăruță. Pe-aici!

— De ce n-am fost informat? întrebă Vigor. S-a furat ceva?

— Nu, tocmai asta-i problema. Tu erai la Milano, iar cel care stătea de pază a alungat persoana asta străină. Am presupus ca nu era decât un hoț ordinar care caută să profite de haosul creat aici, odată cu venirea şi plecarea echipelor de lucrători. După aceea, am postat un al doilea om de gardă, asta aşa, în caz de

nevoie.

Vigor îi făcu un semn să continue.

— Însă, azi-dimineață, unul dintre restauratorii de artă a adus o lampă de lucru în cămăruță. Încă o avea aprinsă când a intrat aici.

Balthazar îl ajunse din urmă pe Vigor şi închise uşa, înlăturând astfel lumina provenită din camera cealaltă. După aceea, aprinse o mică lampă de mână. Aceasta scaldă încăperea într-o lumină violetă, făcând să-i strălucească salopetă albă.

— În timpul proiectelor de restaurare, folosim lumina ultravioletă. Poate fi de ajutor ca să observi detalii pe care nu le vezi cu ochiul liber.

Balthazar arătă cu degetul spre podeaua de marmură.

Dar Vigor observase deja ce apăruse sub strălucirea lămpii.

O forma desenată destul de grosolan strălucea în centrul podelei.

Un dragon curbat, aproape răsucit cu totul spre propria coadă.

Aerul inspirat i se opri lui Vigor în gât. Chiar făcu un pas nesigur în spate, împleticindu-se, cuprins de consternare şi neîncredere. Urechile îi vâjâiră la amintirea sângelui şi a țipetelor.

Balthazar îi puse o mână pe umăr, ajutându-l să-şi păstreze echilibrul.

— Te simți bine? Poate că ar fi trebuit să te pregătesc înainte de a-ți arăta asta.

Vigor făcu un pas şi se desprinse din strânsoarea bărbatului.

— Mi-e… mi-e bine.

Pentru a o dovedi, se apropie şi îngenunche ca să studieze semnul strălucitor, un semn pe care îl cunoştea prea bine. Sigiliul specific *Ordinis Draconis*. Curtea Imperială a Dragonului Regal.

Balthazar îi întâlni privirea deasupra contururilor albe strălucind în lumina ultravioletă. Cei din Curtea Dragonului fuseseră responsabili pentru incendierea acestui turn, în urmă cu doi ani, ajutați de trădătorul fost prefect al Arhivelor Secrete, *prefetto* Alberto, care acum era mort. Era o poveste pe care Vigor o crezuse de mult încheiată, lăsată în sfârşit în urmă, mai ales acum, dată fiind renaşterea turnului, asemenea păsării Phoenix, din fum şi cenuşă.

Ce căuta semnul acesta aici?

Vigor se aplecă în genunchi, simțind o durere acută în cel stâng. Semnul părea desenat în grabă. Era doar o schiță grosolană, nefinisată.

Balthazar se aplecă peste umărul său.

— L-am studiat cu o lupă. Am descoperit o picătură de clei folosit la restaurare *sub* vopseaua fluorescentă, ceea ce arată că a fost desenat recent. Într-un interval mai mic de-o săptămână, din câte-mi pot da seama.

— Hoțul… murmură Vigor amintindu-şi începutul poveştii.

— Poate că, la urma urmei, nu era doar un hoț obişnuit. Vigor îşi masă genunchiul. Semnul de pe jos nu putea să însemne decât ceva cumplit. „O amenințare sau un avertisment, poate un mesaj pentru o altă cârtiță a Curții Dragonului infiltrată la Vatican". Îşi aminti mesajul primit de la Balthazar: „Am făcut cea mai oribilă şi mai minunată descoperire".

Uitându-se lung la dragon, Vigor înțelegea acum natura *oribilă* a acelui mesaj.

Vigor îşi aruncă rapid privirea peste umăr.

— În biletul tău, mai spuneai şi de descoperirea a ceva *minunat.* Balthazar încuviință din cap. Se întinse şi deschise uşa cămăruței, permițându-i unui val de lumină din camera alăturată să intre. Odată cu lumina strălucitoare, dragonul fosforescent dispăru de pe podea, ca şi cum ar fi evitat lumina.

Vigor lăsă să-i scape o lungă expirație.

— Vino să vezi asta, zise Balthazar, îngenunchind lângă Vigor. Ne-ar fi scăpat dacă n-ar fi fost dragonul pictat pe podea.

Se aplecă în față, sprijinindu-se pe o palmă şi întinse şi mai mult palma cealaltă. Degetele sale pipăiră de-a lungul pietrei goale.

— A fost nevoie de lupă ca să scot asta la iveală. Am dat peste ea când examinam vopseaua fluorescentă. În timp ce te aşteptam, am curățat câteva straturi de funingine şi murdărie adunate de-a lungul secolelor în gravură.

Vigor studie podeaua de piatră.

— Ce gravură?

— Apleacă-te mai mult. Pune mâna aici.

Concentrându-se, Vigor se conformă. Mai mult simți decât văzu cu buricele degetelor, asemenea unui orb ce citeşte în alfabetul Braille. În piatră era o inscripție destul de estompată.

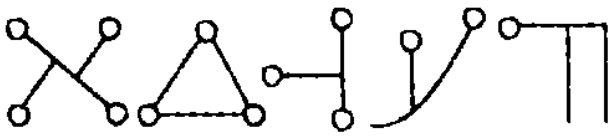

Lui Vigor nici măcar nu-i trebui confirmarea lui Balthazar ca să

ştie că gravura era foarte veche. Simbolurile erau la fel de clare ca şi o însemnare ştiinţifică, însă aceasta nu era mâzgăleala unui fizician. În calitate de fost şef la Institutului Pontifical de Arheologie Creştină, Vigor îi recunoscu semnificaţia.

Probabil că Balthazar îi surprinsese reacţia. Îşi coborî vocea până la nivelul unei şoapte conspirative:

— E chiar ce cred eu că este?

Vigor se ridică în genunchi şi îşi şterse praful de pe vârfurile degetelor.

— E o scriere mai veche decât ebraică, murmură el. Cea dintâi limbă, dacă e să crezi poveştile pe tema asta.

— Dar ce-a fost scris aici? Ce semnifică mesajul ăsta?

Vigor clătină din cap şi studie podeaua, o altă întrebare încolţindu-i în minte. Pecetea dragonului apăru din nou, dar numai în ochii minţii sale, luminată mai degrabă de îngrijorarea sa decât de strălucirea luminii ultraviolete. Deasupra pietrei, dragonul se răsucea în jurul inscripţiei, ca şi cum ar fi protejat-o.

Vorbele de mai devreme ale prietenului său îi reveniră lui Vigor în minte: „Asta ne-ar fi scăpat, dacă n-ar fi fost dragonul pictat pe podea". Poate că dragonul nu era menit atât să protejeze vechea gravură, cât să o *aducă în lumină,* să o scoată în evidenţă.

Însă pentru ochii cui era menită?

În vreme ce Vigor îşi imagina dragonul răsucit, simţi din nou greutatea corpului neînsufleţit al lui Jakob în braţele lui, carbonizat şi încă fumegând.

În acel moment, Vigor ştiu adevărul. Mesajul *nu* era menit pentru un alt agent operativ al Curţii Dragonului, unui alt trădător precum prefectul Alberto. Era menit să atragă pe cineva strâns legat de istoria Curţii Dragonului, pe cineva care îi cunoştea semnificaţia.

Mesajul fusese lăsat pentru el.

Dar de ce? Ce voia să spună?

Vigor se ridică încetişor în picioare. Cunoştea pe cineva care putea fi în măsură să-l ajute, cineva pe care evitase să-l sune de anul trecut încoace. Până acum, nu mai fusese nevoie să ţină legătura, îndeosebi după ce acest bărbat rupsese relaţia pe care o avusese cu nepoata lui Vigor. Însă Vigor ştia că o parte din reticenţa sa faţă de această persoană nu avea de-a face numai cu o dezamăgire în amor. Bărbatul, la fel de mult ca şi acest turn, îi amintea lui Vigor de trecutul însângerat de aici, un trecut pe care el, unul, voia să-l uite.

Dar acum nu avea de ales.

Pecetea dragonului îi strălucea în fața ochilor minții ca şi cum ar fi transmis un avertisment înspăimântător.

Avea nevoie de ajutor.

4 IULIE, 11.44 P.M.
Parcul Takoma, Maryland

— Gray, poți să duci gunoiul din bucătărie?

— Vin imediat, mamă.

În sufragerie, comandantul Gray Pierce luă o altă sticlă goală de bere Sam Adams, un alt soldat răpus la petrecerea organizată de părinții săi cu ocazia zilei de 4 Iulie şi o aruncă în coşul de gunoi din plastic pe care o avea la subsuoară. Cel puțin petrecerea era pe sfârşite.

Se uită la ceasul de la mână. Era aproape miezul nopții.

Gray mai adună nişte sticle de bere de pe masa de la intrarea principală şi se opri puțin în fața uşii deschise, bucurându-se de uşoara adiere care trecea prin plasa pentru țânțari. Noaptea mirosea a iasomie, pe lângă uşorul iz de fum provenit de la artificiile aprinse de vecini. Undeva în depărtare, şuierături şi pocnituri continuau să se audă în noapte. Un câine urlă în curtea din spate, probabil enervat de zgomotul pe care-l făceau cei câțiva invitați rămaşi pe veranda din față a bungalowului Craftsman al părinților săi, care leneveau pe balansoar sau stăteau sprijiniți de balustradă, savurând noaptea răcoroasă după obişnuita arşiță a unei veri în Maryland. Mai devreme, acum câteva ore, toți urmăriseră de-acolo, de pe verandă, focurile de artificii. După aceea petrecăreții dispăruseră în noapte. Rămăseseră numai cei mai rezistenți.

Asemenea şefului lui Gray.

Directorul Painter Crowe se sprijinea de un stâlp de susținere, lângă asistentul care lucra pentru mama lui Gray. Acesta era un băiat foarte serios din Congo, care frecventase cursurile Universității George Washington cu ajutorul unei burse. Painter Crowe îl întrebase despre stadiul ostilităților din țara de baştină a tânărului. Se părea că, până şi la o petrecere, directorul Sigma Force continua să ia pulsul lumii.

Pe de altă parte, acesta era şi motivul pentru care era un director atât de bun.

Sigma Force funcţiona ca ramură ce lucra sub acoperire, pe teren, pentru DARPA, Divizia de Cercetare şi Dezvoltare a Departamentului Apărării. Membrii săi erau trimişi să protejeze sau să neutralizeze tehnologii vitale pentru siguranța Statelor Unite. Echipa era compusă din foşti militari din cadrul Forțelor Speciale care fuseseră aleşi în secret şi plasați în programe de doctorat extrem de riguroase, formând o echipă militarizată de agenți operativi excelent pregătiți din punct de vedere tehnic. Sau, aşa cum îi plăcea lui Monk, prietenul lui Gray şi membru al echipei sale, să glumească: „oameni de ştiință ucigaşi de profesie".

Cu o asemenea responsabilitate, singura modalitate de relaxare a directorului Crowe în noaptea aceasta părea să fie sticla de scotch *single-malt* pusă pe balustradă verandei. Se ocupase de ea toată seara. Ca şi cum i-ar fi simțit privirea scrutătoare, Painter dădu din cap spre Gray prin uşa de la intrare.

În lumina palidă a celor câteva felinare cu lumânări, silueta directorului părea sculptată în piatră, aşa cum era îmbrăcat în pantaloni largi, închişi la culoare şi cu o cămaşă de în călcată. Moştenirea să amerindiana, cum era pe jumătate, se putea distinge uşor în trăsăturile aspre ale feței.

Gray studie acele trăsături, căutând vreo urmă de fisură în expresia de pe fața lui, cunoscând presiunea la care probabil că era expus. Structura organizațională de la Sigma fusese supusă unui audit intern cuprinzător al NSA[50] şi DARPA, iar acum o criză medicală era pe cale de a izbucni în Asia de Sud-Est. Aşa că era plăcut să-l vezi pe omul ăsta în afară birourilor subterane ale Sigma.

Chiar şi pentru o singură noapte şi anume asta.

Cu toate acestea, datoria nu-i ieşea mai niciodată din minte directorului.

Parcă pentru a dovedi asta, Painter se întinse, se ridică de pe balustradă şi se duse spre uşă.

— Ar cam trebui s-o întind, îi spuse el lui Gray pe un ton ridicat şi se uită la ceasul de la mână. Mă gândeam să trec pe la birou şi să verific dacă Lisa şi Monk au ajuns cu bine.

Cei doi oameni de ştiință, dr. Lisa Cummings şi dr. Monk Kokkalis, fuseseră trimişi să investigheze o criză de natură medicală survenită undeva în insulele indoneziene. Echipa,

---

[50] National Security Agency – Agenda de Securitate Națională.

călătorind pe post de ajutoare ale Organizației Mondiale a Sănătății, plecase în dimineața aceea.

Gray împinse uşa cu plasă pentru insecte şi-i strânse mâna şefului său. Ştia de unde venea interesul lui Painter față de itinerarul celor doi, interes care depăşea rolul său de director al operațiunilor desfăşurate pe teren. Putea să desluşească îngrijorarea unui bărbat îndrăgostit.

— Sunt sigur că Lisa este în regulă, îl asigură Gray, ştiind că Lisa şi Painter fuseseră nedespărțiți în ultima vreme. Asta dacă şi-a luat şi dopurile pentru urechi. Sforăitul lui Monk ar putea să desprindă până şi motorul unui avion de pe aripă. Şi, dacă tot veni vorba de omul-fanfară-de-garnizoană, dacă afli vreo veste, ceva, să-i dai şi lui Kat de ştire…

Painter ridică o mână.

— M-a sunat deja de două ori, pe BlackBerry, în seara asta, ca să verifice dacă am aflat ceva, spuse el şi dădu paharul de scotch pe gât. O sun imediat ce am vreo veste.

— Bănuiesc că Monk va suna înainte să afli tu ceva, având în vedere că acum are *două* fete cărora trebuie să le dea raportul.

Painter zâmbi, chiar dacă puțin obosit.

În urmă cu trei luni, Kat şi Monk îşi aduseseră acasă copilul nou-născut, o fetiță de 3,5 kilograme, botezată Penelope Anne. După ce fusese desemnat pentru această operațiune, Monk glumise pe seama faptului că astfel scapă de schimbat scutece şi de hrănirea bebeluşului la miezul nopții, însă Gray ştia că prietenului sau i se frângea inima să-şi lase soția şi micuța fetiță.

— Mulțumesc c-ai trecut pe-aici, domnule director. Ne vedem mâine-dimineață.

— Te rog să le mulțumeşti părinților tăi din partea mea.

Amintindu-şi brusc, Gray aruncă o privire spre valul de lumină revărsată de-a lungul laturii din stânga a casei, lumina provenită de la garajul ridicat separat de locuință, în spatele acesteia. Tatăl său se retrăsese acolo în urmă cu ceva timp. Nu numai din cauza emoțiilor provocate de focurile de artificii. În ultima vreme, îi era tot mai greu să facă față evenimentelor sociale, pe măsură ce boală Alzheimer progresa, făcându-l să uite nume, să repete întrebări la care primise deja răspuns. Frustrarea sa dusese la o dispută aprinsă purtată între patru ochi de tată şi fiu. După aceea, bătrânul se refugiase cu paşi apăsați în garaj, loc ce-i adăpostea şi atelierul.

Din ce în ce mai des, tatăl său putea fi găsit ascunzându-se

acolo, în spate. Gray bănuia că nu voia neapărat să se ascundă de lume, cât să se învârtă în jurul camionetelor, căutând un loc izolat care să-i protejeze ce-i mai rămăsese din facultățile mintale, găsindu-şi alinarea în bancul de lucru şi onduleurile lemnului de stejar prelucrat cu rindeaua electrică sau în desprinderea unui şurub înțepenit. Totuşi, în ciuda acestui comportament solitar, Gray recunoscuse teama crescândă din ochii tatălui său.

— O să le spun, murmură Gray.

În momentul în care Painter se îndepărta şi ultimii dintre petrecăreții răzleți o porniră pe urmele lui. Unii se opriră şi intrară în casă ca să-i ureze mamei sale toate cele bune, în vreme ce Gray îşi luă la revedere de la ceilalți. Curând, rămase singur pe verandă.

— Gray, îl strigă mama lui din casă. Gunoiul!

Cu un oftat, se aplecă şi luă coşul de gunoi cu sticle, cutii şi pahare de unică folosință goale. Voia s-o ajute pe mama lui să facă ordine, după care avea să o ia pe scurtătură, cu bicicletă, ca să ajungă la apartamentul său situat în partea cealaltă a oraşului.

În momentul în care plasa de insecte se trânti cu putere în urma lui, stinse lumina de pe verandă şi se duse spre bucătărie, păşind pe podeaua de lemn. Auzi maşina de spălat vase bâzâind şi zdrăngănitul vaselor în cuvă.

— Mamă, lasă că termin eu treaba, zise el în timp ce intră în bucătărie. Du-te şi odihneşte-te.

Mama lui se răsuci de lângă chiuvetă. Purta pantaloni largi, din bumbac de culoare bleumarin, o cămaşă albă din mătase şi un şorț în pătrățele, umed. În clipe ca acestea, aşa grăbită cum era după o seară întreagă de distracție, brusc, i se părea izbitoare vârsta înaintată a mamei sale. Cine era femeia asta cu părul cărunt din bucătăria mamei lui?

În momentul acela, ea pocni dintr-un prosop ud spre el şi-l trezi la realitate, spulberând mirajul.

— Nu trebuie decât să duci gunoiul. Aproape c-am terminat aici. Şi spune-i lui taică-tău să vină înăuntru. Familia Edelmann nu prea apreciază lucrările lui nocturne de tâmplărie. Oh şi am împachetat ce a mai rămas din friptura de pui făcută la grătar. Poți s-o duci în frigiderul din garaj?

— O să trebuiască să mai fac un drum, zise el şi luă cu o mână cei doi saci de plastic plini cu gunoi, făcând să se balanseze cutia cu sticle goale de la subsuoară. Mă întorc imediat.

Împinse cu şoldul uşa din spate şi ieşi în curtea întunecată. Coborând cu grijă cele două trepte, o porni spre garaj şi şirul de

tomberoane de gunoi aliniate pe o latură a acestuia. Se trezi mişcându-se cu prudenţă, încercând să reducă de tot clinchetul sticlelor. Un aspersor de stropit gazonul, marca Rainbird îi trădă însă prezenţa.

Se împiedică, iar cutia cu sticle zăngăni în vreme ce el îşi recăpătă echilibrul. Terrierul scoţian al vecinilor din spate lătră în semn de nemulţumire.

„Fir-ar să fie…"

Tatăl său înjură pe neaşteptate în garaj.

— Gray? Dacă tu eşti… dă-mi naibii o mână de ajutor!

Gray ezită. După o dispută aprinsă avută cu tatăl său în seara aceea, nu mai voia un bis la miezul nopţii. De-a lungul ultimilor ani, cei doi se înţeleseseră destul de bine, găsind un limbaj comun după o viaţă de înstrăinare. Însă în ultima lună, pe măsură ce unele dintre testele cognitive ale tatălui său începuseră din nou să aibă rezultate nu prea promiţătoare, bărbatului taciturn îi revenise acea latură dificilă, mult prea bine cunoscută şi nedorită.

— Gray!

— Aşteaptă!

Aruncă gunoiul în unul dintre tomberoanele deschise şi puse cutia de sticle lângă el. Trase adânc aer în piept şi intră în conul de lumină ce se revărsa din garajul deschis.

Îl izbi mirosul de rumeguş şi ulei de motor, ceea ce îi aminti de cele mai proaste zile ale lor. „Dă-mi nenorocita aia de scoabă, prăpăditu' naibii… O să te fac să te gândeşti de două ori înainte să-mi mai foloseşti vreuna dintre scule… scoate-ţi capul sec din fund înainte să-ţi cârpesc vreo…"

Tatăl său îngenunchease pe podea, lângă o cutie de cafea din care i se vărsaseră cuiele de 5,1 centimetri lungime. Le aduna cu mâna. Gray observă dâra de sânge de pe jos, sânge provenit din mâna stângă a bătrânului.

Tatăl său îşi înălţă capul în momentul în care Gray intra. Sub lumina fluorescentă, legătură de rudenie dintre ei era evidentă. Ochii albaştri ai tatălui său erau la fel de sfredelitori că ai lui Gray. Feţele lor aveau aceleaşi trăsături colţuroase, aceeaşi despicătură a bărbiei, dovedind originea lor galeză. Nu mai avea scăpare. Încetul cu încetul, se transforma în tatăl său. Şi, chiar dacă părul lui Gray încă mai era negru ca tăciunele, avea deja nişte fire albe care să-i dovedească asta.

Văzându-i mâna însângerată, Gray se duse la tatăl său şi-i făcu semn spre chiuvetă.

— Du-te şi spală-ţi mâna aia.

— Nu-mi spui tu mie ce să fac.

Gray deschise gura să-l contrazică, însă se gândi mai bine şi se aplecă să-şi ajute părintele.

— Ce s-a întâmplat?

— Căutam nişte şuruburi pentru lemn, zise tatăl său făcând semn cu mâna tăiată spre bancul de lucru.

— Dar astea sunt cuie.

Tatăl său îl străfulgeră cu privirea.

— Nu, pe bune, măi Sherlock?

În privirea lui era o doză de furie abia reţinută, dar Gray ştia că, de data asta, nu-l viza pe el.

Dându-şi seama de asta, nu spuse nimic, ci pur şi simplu adună cuiele şi le puse înapoi în cutia de cafea. Tatăl său se holba la mâinile lui, una însângerată, alta nu.

— Tata?

Bărbatul masiv clătină din cap, după care, în cele din urmă, zise mai potolit:

— Fir-ar al naibii…

Gray nu îl contrazise în nici un fel.

Când Gray era mic, tatăl său lucrase pe câmpurile petroliere din Texas, până când suferise un accident care-l schilodise, lăsându-l fără un picior de la genunchi în jos, transformând un adevărat petrolist într-o casnică jalnică. Gray îşi simţise deseori frustrarea măcinându-l, căci mereu îşi dorise, dar nu fusese niciodată capabil, să fie omul pe care şi-l dorea tatăl lui.

Gray se uită la tatăl său care-şi studia cu înverşunare mâinile şi îşi dădu seama de un adevăr dur. Poate că, în tot acest timp, furia bătrânului fusese îndreptată spre interior. La fel ca acum. Nu era vorba atât de mult de sentimentele de frustrare şi supărare pricinuite de faptul că fiul lui nu se putea ridica la înălţimea aşteptărilor *lui.* Iar acum, încă o dată, boala înlătura încet până şi asta.

Gray îşi căută cuvintele ca să spună ceva.

Se gândea, dar zgomotul infernal al unei motociclete îi reteză orice avânt meditativ.

De pe stradă se auzi un scrâşnet de roţi, umplând fără îndoială asfaltul cu urme de cauciuc.

Gray se ridică şi puse cutia de cafea pe bancul de lucru. Tatăl lui îl înjură pe mitocanul de motociclist, probabil vreun petrecăreţ beat. Cu toate acestea, Gray întinse o mână şi stinse luminile

garajului.

— Ce faci?…

— Stai jos! îi ordonă Gray.

Ceva era în neregulă…

Apăru şi motocicleta, o Yamaha V-Max puternică, de culoare neagră. Le apăru în câmpul vizual bârâind şi mişcându-se legănat într-o parte şi-n alta. Farul era stins. Asta îl făcuse pe Gray să devină extrem de agitat. Nici un fascicul de lumină nu măturase strada înaintea bubuitului motorului. Motocicleta mergea cu luminile stinse.

Fără a încetini, continua să înainteze haotic. Roata din spate scoase un fum gros în momentul în care încerca să întoarcă din scurt şi să intre pe aleea din faţa casei lor. Mai întâi ezită, se balansă, după care ţâşni în faţă.

— Ce dracu'! izbucni tatăl său.

Motociclistul compensă mai mult decât era necesar întoarcerea bruscă. Motocicleta se clătină, după care bordura trotuarului aruncă vehiculul pe o parte. Motociclistul se lupta să recapete controlul, însă apărătoarea roţii din spate se agaţă de marginea unei trepte a verandei.

Motocicleta se prăvăli într-o parte într-o jerbă de scântei roşietice, parcă o altă manifestare cu ocazia zilei de 4 Iulie. Aruncat din şa, motociclistul se rostogoli de mai multe ori peste cap, aterizând cu mâinile şi picioarele răşchirate nu departe de uşa deschisă a garajului.

După ce străbătu o distantă apreciabilă pe o parte, motorul motocicletei se înecă şi se opri.

Scânteile dispărură.

Brusc se făcu întuneric.

— Iisuse Hristoase! exclamă tatăl său.

Gray întinse o mână în spate ca să-l facă pe tatăl sau să rămână în garaj. Cu mâna cealaltă, scoase un Glock de 9 mm dintr-un toc de la gleznă. Se îndrepta spre silueta întinsă pe jos, îmbrăcată complet în negru: echipamentul de piele, eşarfa şi casca.

Un geamăt uşor scoase la iveală două lucruri: motociclistul mai era încă în viaţă şi era femeie. Zăcea ghemuită pe o parte, cu hainele de piele sfâşiate.

Mama lui Gray apăru la uşa din spate a casei, stând în lumină, atrasă de zgomot.

— Gray?…

— Rămâi acolo! strigă el.

Când Gray se apropie de motociclista trântită la pământ, observă ceva căzut la câțiva paşi de motocicletă, forma sa neagră contrastând cu cimentul alb al potecii din fața casei. Arăta ca un tub butucănos din piatra neagră, fisurat în urma impactului. Din interiorul închis la culoare, licăritul unui miez metalic reflecta lumina lunii.

Dar când ajunse lângă femeie, privirea îi fu atrasă de licăritul unei alte bucăți de argint.

Un mic pandantiv atârnat de lănțişorul de la gât.

În formă de dragon.

Gray îl recunoscu imediat. Şi el purta unul la fel în jurul gâtului, un cadou primit de la un duşman mai vechi, un avertisment şi o promisiune pentru momentul în care drumurile aveau să li se încrucişeze din nou.

Strânse şi mai tare pistolul în mână.

Ea se rostogoli pe spate cu un alt geamăt uşor. Sângele curgea pe cimentul alb, un şuvoi negru ce se îndrepta hotărât spre peluza tunsă, învăluită de întuneric. Gray îşi dădu seama că provine de la o rană sângerândă, pe unde ieşise glonțul.

Fusese împuşcată în spate.

O mână se înălță şi scoase casca de pe cap. O față cunoscută, încordată şi cuprinsă de agonie se uită în sus, fix la el, încadrată de un păr negru. Pielea bronzată şi ochii migdalați îi dezvăluiau originea eurasiatică şi identitatea.

— Seichan… spuse el.

O mână tremurândă se întinse spre el, dând să-l apuce.

— Comandante Pierce… ajută-mă…

El percepu durerea din vorbele ei – însă şi ceva ce nu crezuse că o să audă vreodată din partea acestui duşman neîndurător.

Teroarea.

2
Crăciun însângerat

5 IULIE, 11.02 A.M.
Insula Crăciunului

„Încă de leneveală pe plajă…”

Monk Kokkalis îşi urmărea ghidul de-a lungul fâşiei înguste de uscat. Amândoi bărbaţii purtau costume identice Bio-3 împotriva contaminării. Nu era chiar cea mai potrivită opţiune vestimentară pentru o plimbare de-a lungul unei plaje tropicale. Pe sub costum, Monk se dezbrăcase complet, rămânând doar într-o pereche de boxeri. Cu toate acestea, se simţea în continuare prea îmbrăcat, ca şi cum ar fi fost pus la copt la foc mic în plasticul etanş. Duse mâna deasupra ochilor, ca să-i adăpostească de strălucirea puternică a soarelui la amiază şi privi scena de groază ce se desfăşura în faţa lui.

Golful vestic al Insulei Crăciunului mustea de cadavre, ca şi cum iadul însuşi fusese adus din adâncuri şi se revărsase aici. Mormane de carcase de peşti marcau locul până unde ajunsese fluxul în noaptea trecută. Movile şi mai înalte de rechini, delfini, broaşte-ţestoase, chiar şi o balenă-pigmeu, toate erau împrăştiate pe plajă – deşi era în continuare greu de spus unde se termină una şi începea altă, cum carnea şi solzii se topeau într-o masă amorfă şi extrem de puturoasă de oase şi ţesuturi intrate în putrefacţie. În plus, mai erau şi o mulţime de păsări marine contorsionate, moarte, pe plajă şi în apă, poate atrase de măcel doar pentru a fi otrăvite la rândul lor.

În apropiere, printr-o deschizătură în stâncă, valurile creaseră un fel de fântână arteziană cu apă vâscoasă ce producea un zgomot ca şi cum oceanul însuşi era gata să-şi dea ultima suflare.

Aplecându-se sub stropii de apă, cei doi o luară înspre nord, pe plajă, traversând o potecă îngustă de nisip curat, între mizeria zonei până unde ajunsese fluxul şi stâncile abrupte acoperite cu vegetaţie deasă.

— Aminteşte-mi, când ne întoarcem pe vapor, să nu mă apropii de platourile cu fructe de mare, murmură Monk prin fâşâiturile

produse de aparatul prin care respira.

Era fericit că, datorită costumului, aerul pe care-l respira era curat. Îşi putea imagina duhoarea îngrozitoare ce însoțea fără doar şi poate acest cimitir marin.

În plus, era bucuros că partenera sa, dr. Lisa Cummings, rămăsese la bordul vaporului de croazieră, de partea cealaltă a insulei. *Mistress of the Seas* plutea în golful Flying Fish, din fericire în direcția opusă celei din care bătea vântul, la adăpost de briza puturoasă ce învăluia insulă din cauza supei toxice aflate în partea sa vestică.

Dar alții nu fuseseră la fel de norocoşi.

În zori, când sosiseră, Monk văzuse cum sute de bărbați, femei şi copii fuseseră evacuați de pe insulă, toți cu diverse grade de contaminare: unii orbi, alții doar cu băşici pe piele, cazurile cele mai grave cu pielea putrezind şi desprinzându-se efectiv de pe carne. Şi, cu toate că gradul de toxicitate era, conform analizelor, în scădere rapidă, întreaga insulă era evacuată ca măsură de precauție.

Mistress of the Seas, un gigantic şi luxos vas de croazieră aflat în voiajul său inaugural de-a lungul insulelor indoneziene, fusese îndepărtat de la traiectoria originală, transformându-se într-un spital de urgență plutitor. În plus, servea şi pe post de centru de operațiuni al echipei Organizației Mondiale a Sănătății[51], chemate să descopere cauza şi sursa otrăvirii bruşte a apelor dimprejur.

Acesta era şi motivul pentru care Monk se afla aici în dimineața asta, căutând răspunsuri în urma tragediei care se petrecuse. Pe vapor, toată priceperea de medic a Lisei era utilizată la maximum, în vreme ce pregătirea lui Monk îl trimisese să tropăie prin haznaua asta. Datorită specializării lui în medicina legală şi biologie, fusese ales special pentru această misiune a organizației Sigma. Se considerase că operațiunea avea un grad scăzut de risc – de simplă supraveghere – o misiune menită să-i uşureze întoarcerea la serviciu după cele trei luni de concediu din motive familiale.

Alungă rapid din minte ultimul gând. Nu voia să se gândească la fetița lui în vreme ce înota prin mizeria de aici. Cu toate astea, nu se putea abține. Se trezi visând la ochii albaştri ai lui Penelope, la obrajii bucălați şi coama ireală de păr blond, atât de deosebite

---

[51] În original, World Health Organization (n. tr.).

de țeasta rasă şi trăsăturile crâmpoțite ale tatălui ei. Cum de era posibil ca o ființă atât de frumoasă să aibă genele sale? Pe de altă parte, era foarte probabil că soția lui să fi avut contribuția predominantă la acest capitol. Nici chiar aici nu-şi putea ostoi durerea din piept, senzația fizică de dor de ele, ca şi cum ar fi fost uniți de o legătură la fel de puternică precum un cordon ombilical, o legătură de sânge care-i ținea laolaltă. Era atât de fericit, că nu-i venea să creadă.

În fața lui, ghidul, dr. Richard Graff, un oceanolog cu experiență de la Universitatea din Queensland, se lăsase într-un genunchi. Habar n-avea de adevărata identitate a lui Monk, doar faptul că Monk fusese recrutat de OMS pentru specializarea sa şi experiența în domeniu. Graff îşi pusese cutia de plastic pentru mostre pe o bucată plată de piatră. Prin vizorul pe care-l avea pe față, expresia de pe chipul bărbatului cu barbă părea extrem de încordată din cauza concentrării şi a îngrijorării.

Era timpul să se apuce de treabă.

Cei doi ajunseseră aici cu o barcă gonflabilă Zodiac. Pilotul, un marinar din Marină Regală Australiană, rămăsese la barca aflată pe plajă, dincolo de zona carnajului. O ambarcațiune a Pazei de Coastă australiene sosise pentru a supraveghea evacuarea insulei.

Insula îndepărtată, aflată la 2 400 de kilometri nord-vest de Perth, era totuşi teritoriu australian. Descoperită în ziua de Crăciun, în anul 1643, insula nelocuită fusese în cele din urmă colonizată de britanici, pentru a profita de pe urma resurselor sale naturale de fosfați. Aceştia construiseră aici o aşezare minieră importantă şi angajaseră o mulțime de muncitori provenind din insulele indoneziene. Şi, cu toate că minele erau încă în exploatare, principala activitate a insulei era acum turismul. Trei sferturi din regiunile înalte ale insulei, acoperite cu păduri tropicale dense, fuseseră declarate parcuri naționale.

Dar nici un grup de turişti nu avea să se mai înghesuie să vină aici prea curând.

Monk i se alătură lui Richard Graff.

Cercetătorul marin îi sesiză sosirea şi făcu un gest cu mâna înmănuşată pentru a cuprinde tot măcelul.

— A început acum patru săptămâni şi ceva, potrivit spuselor unor pescari de pe-aici, îi explică Graff. Capcanele de homari au fost găsite pline de carcase goale de crustacee, căci carnea se dizolvase. Năvoadele trase din mare le-au provocat leziuni la mâini muncitorilor care le-au manevrat. Şi apoi a fost din ce în ce mai

rău.

— Ce crezi că s-a petrecut aici? Vreun fel de deversare toxică?

— Fără îndoială că a avut loc un atac toxic, însă nu a fost vorba despre o *deversare.*

Omul de ştiinţă desfăcu o geantă neagră pentru colectarea mostrelor, pe care se afla desenat simbolul de avertizare asupra pericolului chimic, iar apoi îi făcu semn spre fântâna arteziană naturală din apropiere. Apele clocoteau pline de un amestec gălbui, un amestec otrăvitor ce conţinea şi carne şi oase putrezite.

Dădu din mână.

— Mama natură e responsabilă pentru toate astea.

— Ce vrei să zici?

— Ceea ce vezi este noroi *primordial,* prietene. Compus din *cianobacterii,* strămoşi îndepărtaţi ai bacteriilor şi algelor timpurilor noastre. Acum trei miliarde de ani, un astfel de noroi era prezent peste tot în oceanele lumii. Iar acum se pare că a revenit. Acesta este motivul pentru care am fost chemat aici. Astfel de organisme reprezintă domeniul meu principal de specializare. Am studiat astfel de zone de înmulţire rapidă undeva lângă Marea Barieră de Corali, mai ales a unui organism denumit *iarba-de-foc.* Un amestec de alge şi cianobacterii care pot acoperi un întreg teren de fotbal într-un timp mai scurt decât ţi-ar lua ţie să-ţi mănânci prânzul. Creatura asta nenorocită eliberează trei biotoxine diferite, suficient de puternice pentru a ataca şi băşica pielea. Iar uscată poate provoca efecte similare cu cele ale unui spray paralizant.

Monk îşi aduse aminte de imaginea devastată a Coloniei, cea mai mare aşezare umană de pe insulă. Se afla nu departe de golfuleţul acesta, chiar la o răscruce de vânturi.

— Adică vrei să spui că asta s-a petrecut aici?

— Asta sau ceva similar. Iarba-de-foc şi alte cianobacterii se înmulţesc rapid în toate oceanele noastre. Din fiordurile Norvegiei până la Marea Barieră de Corali. Peştii şi mamiferele marine mor din cauza lor, în vreme ce noroaiele acestea împreună cu meduzele veninoase sunt din ce în ce mai înfloritoare. E ca şi cum procesul evolutiv a fost inversat, iar oceanele se transformă din nou în mările primordiale de la începuturile istoriei. Şi numai noi suntem de vină pentru asta. De mult timp, îngrăşămintele, chimicalele, folosite în industrie şi toate deversările din canalizare au început să otrăvească deltele şi estuarele. Pescuitul excesiv din ultimii 50 de ani a diminuat populaţia de peşti mari cu 90 de procente. Iar schimbările climatice fac apele tot mai acide şi mai calde,

reducând capacitatea acestora de a-şi păstra oxigenul, sufocând viaţa marină. Ceea ce facem noi duce la uciderea propriu-zisă a mărilor, fără posibilitate de întoarcere.

Clătinând din cap, continuă să privească ţărmul plin de cadavre.

— Din cauza asta, vom fi martorii întoarcerii apelor la stadiul în care se aflau acum o sută de milioane de ani, pline de bacterii, alge toxice şi meduze veninoase. Astfel de zone ale morţii se găsesc acum peste tot în lume.

— Dar care a fost cauza acestei izbucniri, în particular?

Aceasta era întrebarea care-i adusese pe toţi aici.

Graff clătină din cap.

— Un tip de *noroi primordial* neidentificat. Ceva ce n-am mai văzut până acum. Şi asta este ceea ce mă sperie. Biotoxinele marine şi neurotoxinele sunt deja cele mai puternice otrăvuri din lume. Atât de afurisite, încât depăşesc până şi capacitatea omului de a le reproduce. Ştiai că saxitoxina, provenind de la bacteriile ce se găsesc în anumite scoici, a fost clasificată de Naţiunile Unite ca armă de distrugere în masă?

Monk se strâmbă, deşi chipul îi era protejat de vizor, la apa din faţa lui.

— Mama natură poate fi o adevărată nemernică.

— Cea mai cumplită dintre toţi teroriştii, prietene. Cel mai bine e să nu te pui cu ea.

Monk nu-l contrazise.

Odată lecţia de biologie încheiată, Monk se aplecă şi-l ajută să organizeze recipientele în care se colectau mostre. Era destul de dificil, căci trebuia să se lupte cu mănuşile de plastic ale costumului. În plus, îi era greu şi din cauza mâinii stângi pe care nu o simţea. Mutilat într-o misiune anterioară, acum purta o mână protetică având cinci degete, o minunăţie a tehnicii, dotată cu cele mai noi gadgeturi inventate de DARPA, dar materialul sintetic şi bioelectronica nu se puteau compara cu o mână reală.

Înjură când scăpa o seringă în nisip.

— Ai grijă cu aia, îl avertiză Graff. Nu cred că ţi-ai dori să-ţi înţepi costumul. Nu aici. Chiar dacă nivelul toxinelor este în scădere, trebuie să fim precauţi.

Monk oftă. Ar fi fost bucuros să scape de costumul acela de maimuţoi şi să se întoarcă pe vapor, în apartamentul lui. Pe drumul spre insulă, Monk trăsese sfori ca să i se pună la dispoziţie un întreg apartament dotat cu toate echipamentele necesare unui

laborator criminalistic, acestea fiind aduse pe vas pe calea aerului. Acolo şi-ar fi dorit să fie acum.

Dar, mai întâi, aveau nevoie de mostrele pentru laborator. Şi-n cantitate mare. Sânge, țesuturi, oase. De la peşti, rechini, calamari, delfini.

— Ce ciudat… mormăi Graff.

Se ridică şi privi în susul şi-n josul plajei.

Monk i se alătura.

— Ce e?

— Unul dintre cele mai reprezentative animale de pe insula asta este *Geocarcoidea natalis*.

— Adică, pe limba noastră?…

Graff se ridică şi se uită încă o dată în susul şi-n josul plajei.

— Mă refer la crabul roşu de pământ de pe Insula Crăciunului. Monk studie țărmul plin de mortăciuni. Citise despre flora şi fauna insulei. Crabul roşu terestru era vedeta insulei, ajungând să crească până la dimensiunile unei farfurii întinse. Migrația lor anuală era socotită una dintre minunile lumii naturale. În fiecare noiembrie, în funcție de ciclul lunar, o sută de milioane de crabi porneau într-o grabă nebună dinspre junglă spre mare, ferindu-se de păsările marine şi încercând să-şi câştige dreptul la împerechere supraviețuind.

Graff continuă:

— Crabii sunt renumiți că vietăți care se hrănesc cu leşuri. Ar fi normal să fie atraşi de toate mortăciunile astea de aici. Ca şi păsările. Dar nu văd nici unul aici, nici viu, nici mort.

Poate au simțit toxina şi au rămas în junglă.

— Dacă aşa stau lucrurile, atunci un astfel de factor s-ar putea dovedi un indiciu pentru originile bacteriilor care au produs-o. Poate s-au mai confruntat cu o asemenea izbucnire ucigaşă şi altă dată. Poate sunt rezistenți. Oricum, cu cât izolăm mai repede sursa, cu atât mai bine.

— Pentru a-i ajuta pe locuitorii insulei…

Graff ridică din umeri.

— Desigur. Dar, mai important, pentru a împiedica aceste organisme să se răspândească.

Studie lichidul vâscos şi gălbui, iar vocea îi coborî, îngrijorată.

— Mi-e teamă că acest incident prevesteşte ceva de care se tem toți oceanologii.

Monk se uită la el aşteptând explicații.

— Apariția unei bacterii care să încline balanța, un agent atât

de puternic, încă să ucidă toată viața acvatică.

— Şi aşa ceva e posibil?

Graff îngenunche ca să-şi înceapă treaba.

— S-ar putea să se întâmple deja.

După aceste cuvinte sinistre, Monk îşi petrecu următoarea oră adunând mostre şi punându-le în eprubete, pungi şi pahare de plastic. În tot timpul acesta, soarele se ridică şi mai sus deasupra stâncilor, reflectându-se puternic în apă şi făcându-l să fiarbă în costumul de protecție. Începu să-şi imagineze cât de bune ar fi un duş rece şi o băutură înghețată cu o umbreluță în ea.

Cei doi îşi continuară treaba încet, de-a lungul plajei. Aproape de poalele stâncii, Monk observă o mulțime de beţişoare de tămâie arse înfipte în nisip. Formau un fel de palisadă în fața unui mic altar budist, o simplă silueta aşezată, ale cărei trăsături nu se mai distingeau din cauza timpului îndelungat în care fusese bătută de apă şi nisip. Era plasată sub un fel de adăpost improvizat, acoperit de murdărie de la păsări. Se gândi că bețele de tămâie fuseseră aprinse pentru a-i proteja pe locuitori de valul toxic, implorând cumva un fel de intervenție divină.

Trecu mai departe, brusc înfiorat de idee, întrebându-se dacă măcar eforturile lor aveau să servească la ceva.

Zgomotul ca un gâlgâit înfundat al unei bărci ce se apropia îl făcu să privească din nou înspre mare. Pentru a colecta mostre, el şi Graff trecuseră dincolo de o limbă de pământ. Zodiacul lor se afla pe țărm, dincolo de această limbă stâncoasă, imposibil de văzut de aici.

Monk îşi duse mâna la ochi. Oare era vorba despre pilotul lor australian care-şi aducea barca mai aproape de ei?

Graff i se alătură.

— E prea devreme să ne înapoiem.

O rafală de armă automată se auzi cu ecou peste ape şi de după limba de pământ se ivi o barcă rapidă cu carena cojită, zguduindu-se în viteză. Monk putu să distingă mai mulți bărbați undeva la pupa, cu capetele acoperite cu bandane. Lumina soarelui le făcea armele să sclipească.

Graff îi şopti cu răsuflarea întretăiată, dându-se înapoi.

— Piraţi.

Monk clătină din cap. „Minunat, asta ne mai lipsea.”

Barca se întoarse spre ei şi pătrunse în golf.

Monk îl apucă pe Graff de guler şi-l smuci, încercând să-l tragă de pe plaja aflată în bătaia soarelui.

Peste tot în lume, fenomenul pirateriei era în creştere în ultima vreme, însă apele indoneziene întotdeauna mustiseră de asemenea nelegiuiți. Aici erau o mulțime de insule şi mici atoli, mii de porturi secrete şi o vegetație densă. Toate la un loc creau spațiul ideal pentru aşa ceva. Iar după tsunami-ul care avusese loc de curând în regiune, numărul piraților locali crescuse vertiginos, profitând de haos şi de lipsa de resurse a autorităților.

Se părea că tragedia aflată acum în desfăşurare crea o situație similară.

Vremurile disperate dădeau naştere unor oameni disperați.

Însă cine era chiar într-atât de disperat, încât să rişte venind în apele acestea? Monk observă că oamenii înarmați erau acoperiți şi ei din cap pană în picioare cu un fel de costume de protecție improvizate. Oare aflaseră că nivelul de toxicitate din zonă era în scădere şi hotărâseră să rişte un atac?

În timp ce Monk se retrăgea îndepărtându-se de țărm, aruncă o privire în direcția în care-şi lăsaseră barca pe nisip. Aici, în zona insulară, barca lor Zodiac ar fi putut aduce bani frumoşi pe piața neagră, ca să nu mai punem la socoteală tot echipamentul lor scump de cercetare. De asemenea, Monk observă şi lipsa oricărui foc de răspuns din partea pilotului Zodiacului. Luat prin surprindere, marinarul australian fusese probabil ucis de prima rafală. La el se afla şi singurul lor radio. Fără nici un mijloc de comunicare, erau de-acum pe cont propriu.

Monk şi-o imagină pe Lisa la bordul vaporului de croazieră. Paza de coastă australiană patrula apele din jurul micuțului port. Măcar ea era în siguranță.

Spre deosebire de ei.

Stâncile le făceau imposibilă orice încercare de retragere. De fiecare parte se întindea o fâşie de plajă goală.

Monk îl trase pe Graff în spatele unui uriaş bolovan răsturnat, singurul adăpost posibil.

Barca rapidă o luă drept spre ei. Gloanțe vâjâiră prin aer, brăzdând nisipul chiar în fața stâncii după care se ascunseseră.

Monk se lăsă şi mai jos.

Se părea că ziua de leneveală la plajă se terminase.

11.42 A.M.

Dr. Lisa Cummings întindea crema analgezică pe spatele fetiței

care plângea. Mama ei o ținea de mână. Femeia cu ochii migdalați, îngustați de grijă, era din Malaysia şi vorbea şoptit. Combinația de lidocainã şi prilocainã uşurã imediat durerea provocatã de arsurã pe care copilul o avea pe spate, transformând curând plânsetul în suspine şi lacrimi.

— Acum ar trebui să se simtă mai bine, spuse Lisa, care ştia că mama fetiței era chelneriță la unul dintre hotelurile locale şi ştia engleză. Ai grijă să ia antibioticele de trei ori pe zi.

Femeia îşi aplecă fruntea.

— *Terima kasih.* Mulțumesc.

Lisa îi făcu semn din cap înspre un grup de bărbați şi femei în uniforme alb cu albastru, personalul de pe *Mistress of the Seas.*

— Cineva din echipaj va găsi o cabină pentru tine şi fiica ta.

Urmă o altă plecăciune din cap, dar Lisa se întorsese deja şi o luase în altă direcție, scoțându-şi iute mănuşile de plastic. Sala de mese de pe puntea Lido a *Mistress of the Seas* se transformase în punctul principal de triere de pe întregul vapor. Fiecare persoană ce fusese evacuată de pe insulă era examinată şi declarată caz critic sau nu. Lisa, care avea cea mai puțină experiență în situații medicale limită, fusese pusă să acorde primul ajutor. În afară de ea, mai era acolo un elev la şcoala de asistenți medicali din Sydney, un tânăr slăbănog, de origine indiană, pe nume Jesspal, voluntar aflat în echipa trimisă de OMS.

Făceau o pereche ciudată: ea blondă şi palidă, el cu părul negru şi pielea cafenie. Însă funcționau la fel de bine că o echipă experimentată şi bine sudată.

— Jessie, cum stăm cu cefalexina?

— Ar trebui să ne ajungă, doamna doctor Lisa.

Scutură cu o mână sticla mare, plină cu antibiotice, în vreme ce completa ceva pe o fişă cu cealaltă. Tânărul ştia să facă mai multe lucruri în acelaşi timp.

Trăgându-şi mai sus pe şolduri pantalonii de la uniforma verde de medic, Lisa aruncă o privire în jur ca să vadă dacă mai avea cineva nevoie de îngrijire imediată. Restul sălii de mese adăpostea în continuare o învălmăşeală cât de cât sub control, punctată de plânsete şi țipete ocazionale, dar, pentru moment, postul lor de lucru era o oază de linişte.

— Cred că majoritatea locuitorilor de pe insula au fost evacuați, spuse Jessie. Am auzit că acele două vase auxiliare de la chei au venit doar pe jumătate pline. Cred că aceştia sunt cei câțiva rămaşi în satele mai mici aflate la depărtare.

— Slavă Domnului!

Consultase şi tratase peste 150 de pacienți în dimineața interminabilă, cazuri de arsuri, băşici, tuse măgărească, dizenterie, grețuri şi o luxație de încheietură din cauza unei căzături pe punte. Cu toate astea, văzuse numai o mică parte din toți pacienții. Vasul de croazieră sosise pe insula noaptea trecută, iar evacuarea începuse deja de ore bune când ajunsese ea, în zori, cu elicopterul. Trebuise să sară practic pe pământ şi s-o ia la fugă. Insula mică, îndepărtată, adăpostea peste 2 000 de locuitori. Deşi spațiile erau mici, vaporul putea găzdui întreaga populație, înghesuită, mai ales că numărul morților depăşea, în mod tragic, 400 de oameni… şi continua să crească.

Rămase în picioare un moment, cu brațele strânse în jurul trupului, dorindu-şi să fi fost cuprinsă în îmbrățişarea lui Painter, să-l simtă în spatele ei, cu obrazul lui aspru şi neras lipit de gâtul ei. Închise ochii obosită. Deşi nu era acolo, avea senzația că o parte din puterea lui i se transmisese şi ei.

În truda ei intensă de a trata un pacient după altul, i se păruse uşor să se detaşeze, să se comporte ca un medic, să ofere îngrijire şi să treacă mai departe.

Acum însă, în clipa aceasta de acalmie, enormitatea dezastrului o izbi. În urmă cu două săptămâni, bolile de aici începuseră uşor, cu câteva cazuri de arsuri cauzate de expunerea directă. Apoi, în doar două zile, apele aduseseră la suprafață un nor toxic şi erupseseră într-o adevărată explozie vulcanică de gaz otrăvitor ce omorâse o cincime din populație şi îi rănise pe ceilalți.

Şi, cu toate că norul toxic dispăruse după explozie, diferite boli apărute că efecte secundare şi infecții începuseră să-i afecteze pe bolnavi: gripă, febră foarte ridicată, meningita, orbire. Rapiditatea cu care se răspândeau era un factor agravant. A treia punte fusese desemnată în întregime ca spațiu de carantină.

Ce făcea ea aici?

Când apăruse această situație, această criză medicală, Lisa îi ceruse lui Painter să-i încredințeze misiunea şi-şi argumentase temeinic rugămintea. Pe lângă diploma de medic, mai avea şi un doctorat în fiziologie umană şi, cel mai important, avea o foarte bogată experiența de teren, în special în ştiințele marine. Lucrase cinci ani la bordul unui vas de salvare, *Deep Fathom,* făcând cercetări în domeniul fiziologiei.

Aşa că avea argumente solide pentru care putea fi inclusă în echipa de aici.

Însă nu erau singurele motive.

În ultimul an, Lisa fusese ţintuită în Washington şi se trezise încet-încet acaparată din ce în ce mai mult de viaţa lui Painter. Şi, cu toate că o parte din ea se bucura de această intimitate, de faptul că ei doi se contopiseră într-o singură fiinţă, ştia în acelaşi timp că avea nevoie de ocazia asta ca să îndepărteze, atât pentru ea, cât şi pentru relaţia lor, ca să pună puţină distanţă între ei, ca să se gândească la viaţa ei în altă parte decât în umbra lui Painter.

„Dar poate că distanţa asta e un pic cam prea mare…"

Un ţipăt ascuţit o făcu să se întoarcă spre uşile duble de la intrarea în sala de mese. Doi marinari intraseră purtând o targă pe care se afla un bărbat. Acesta se încovoia urlând de durere, cu pielea complet opărită, roşie ca racul. Parcă fusese pus la fiert. Cei doi îl duseră în grabă spre punctul de ajutor pentru cazurile critice.

Fără să-şi dea seama, prin minte îi trecură în mod reflex remediile, recăpătându-şi din nou detaşarea de specialist. „Diazepam şi o picătură de morfină." Cu toate acestea, undeva în adâncul sufletului, ştia adevărul. Cu toţii îl ştiau. Tratamentul ce urma să-i fie acordat omului aflat în suferinţă nu era menit să facă altceva decât să-i uşureze durerea, să-l facă să se simtă puţin mai bine. De fapt, bietul om de pe targă nu avea nici o şansa de supravieţuire.

— Vine piaza rea, mormăi Jessie în spatele ei.

Lisa se întoarse şi dădu cu ochii de dr. Gene Lindholm, care se îndrepta cu paşi mari spre ea, un bărbat mare ca un struţ, numai picioare şi gât, cu ţeasta acoperită de un păr alb, vâlvoi, ca un smoc de pene. Şeful echipei OMS dădu din cap înspre ea, arătându-i că, într-adevăr, pe ea o caută.

Ce mai era acum?

Nu-l prea suporta pe doctorul cu studii la Harvard. Avea un orgoliu pe măsura locului cu pricina. De când ajunsese aici, în loc să dea o mână de ajutor, nu făcuse altceva decât să se gudure pe lângă proprietarul flotei de vase de croazieră, uimitorul miliardar australian Ryder Blunt. Acesta, faimos pentru modul impresionant în care-şi construise singur averea, se aflase la bordului vaporului cu ocazia voiajului său inaugural. Şi, cu toate că ar fi putut să-l părăsească în momentul în care vaporul fusese rechiziţionat, miliardarul alesese să rămână şi să transforme operaţiunea de salvare într-o oportunitate de marketing.

Iar Lindholm îi cânta în strună.

Monk şi Lisa nu o făceau însă. Şefului echipei de la OMS îi displăcuse profund modul în care se trăseseră sforile pentru a-i include pe cei doi printre oamenii lui. Nu avusese de ales, trebuise să se supună, însă asta nu însemna că trebuia şi să se poarte frumos.

— Doctore Cummings, mă bucur că te găsesc aici, lenevind, fără nimic de făcut.

Lisa îşi muşcă buzele ca să nu riposteze.

Jessie pufni disprețuitor.

Lindholm îi aruncă o privire studentului, ca şi cum nu-i observase până atunci prezența – apoi, la fel de repede, îl ignoră şi-şi îndreptă din nou atenția asupra Lisei.

— Mi s-a cerut să vă pun la curent pe tine şi pe partenerul tău cu orice descoperiri legate de epidemiologia acestui dezastru. Şi cum doctorul Kokkalis este pe teren, m-am gândit să-ți aduc ție la cunoştință chestiunile astea.

Îi întinse un dosar medical voluminos. Ea recunoscu sigla micuțului spital care deservea Insula Crăciunului. Cum aici lucrau numai medici care veneau când era nevoie şi doar două asistente cu normă întreagă, spitalul fusese foarte curând depăşit de situație, iar cazurile mai serioase fuseseră transportate pe calea aerului la Perth. Însă nici soluția aceasta nu mai funcționase în momentul în care supa de materie biologică se abătuse asupra insulei. Odată ce sosise vaporul, spitalul fusese prima clădire evacuată.

Lisa deschise dosarul şi citi în dreptul numelui pacientului NECUNOSCUT. Parcurse repede detaliile, aşa puține cum erau. Pacientul, un bărbat de peste 60 de ani, fusese găsit cu cinci săptămâni în urmă, colindând gol prin pădurea ecuatorială, în mod clar afectat de demență şi insolație. Nu putea mânca şi era foarte deshidratat. Apoi, trecuse cumva într-o fază de infantilism, incapabil să aibă grijă de propria persoană şi trebuind să fie hrănit precum copiii mici. Încercaseră să-i afle identitatea folosindu-i amprentele şi ghidându-se după persoanele care fuseseră declarate dispărute, dar nu găsiseră nimic. Rămăsese un NECUNOSCUT.

Lisa îşi ridică privirea.

— Nu înțeleg… ce-are asta de-a face cu ceea ce s-a petrecut aici?

Oftând, Lindholm veni lângă ea şi puse mâna pe graficul de pe foaie.

— Sub lista de simptome şi stare fizică. La sfârşit.

— „Semne moderate până la severe de expunere la soare”, citi ea încet în partea de jos a listei. Ultimul rând specifică: „Arsuri profunde, de gradul doi la nivelul gambelor, având ca rezultat edeme şi băşici severe.

Îşi ridică ochii. Toată dimineața tratase simptome similare.

— Nu era vorba despre simple arsuri din cauza soarelui.

— Doctorii de pe insulă s-au pripit când le-au socotit astfel, spuse Lindholm cu un evident dispreț.

Lisa nu îi putea învinovăți pe medicii sau pe asistentele de pe insulă. La momentul respectiv, nimeni nu era conştient de dezastrul ecologic pe cale de a se produce. Verifică din nou dată.

„Acum cinci săptămâni”.

— Cred că e posibil să-l fi găsit pe pacientul zero, zise Lindholm cu emfază.

— Sau cel puțin unui dintre primele cazuri.

Lisa închise dosarul.

— Pot să-l văd?

El dădu din cap.

— Acesta este celălalt motiv pentru care te-am căutat.

În tonul lui se simțea o notă neplăcută, care o deranja pe Lisa. Aştepta explicațiile lui, însă bărbatul se răsuci pe călcâie şi o luă din loc.

— Urmează-mă!

Conducătorul echipei OMS traversa sala de mese până la unul dintre lifturile de pe vapor. Apasă pe butonul pentru puntea de promenadă, nivelul al treilea.

— E la izolator? întrebă ea.

El ridică din umeri.

Câteva momente mai târziu, uşile se deschiseră într-o cameră de decontaminare improvizată. Lindholm îi făcu semn să-şi pună unul dintre costumele de protecție identice cu cel pe care îl luase Monk pentru a se duce după mostre.

Lisa se vârî într-un costum, observând uşorul iz de transpirație în momentul în care îşi puse gluga pe cap şi trase toate fermoarele. După ce amândoi fură gata, bărbatul o conduse pe un coridor până la una dintre cabine. Uşa era deschisă şi o mulțime de alți doctori se buluceau în cadrul ei.

Lindholm le strigă să le facă loc. Se împrăştiară rapid, bine instruiți de liderul lor. Lindholm o conduse pe Lisa în cămăruță, o cabină din interiorul vaporului, fără ferestre. Singurul pat din

încăpere era lipit de peretele din spate.

Sub o pătură subțire se contura o siluetă. Omul părea mai mult mort decât viu.

Dar ea observă o uşoară mişcare ritmică a păturii în dreptul pieptului bărbatului, o respirație slabă, întretăiată. Într-un braț aflat peste pătură erau înfipte perfuzii. Pielea îi era atât de palidă şi uscată, încât devenise aproape translucidă.

Instinctiv, îi privi fața. Cineva îl bărbierise, însă probabil în mare grabă. Ici-colo mai erau tuleie nerase. Avea părul subțire şi rar ca şi cum ar fi făcut chimioterapie, dar ochii îi erau deschişi şi se uită drept la ea.

Pentru o fracțiune de secundă, i se păru că vede în ei o strălfulgerare de recunoaştere, o tresărire. I se păru chiar că-şi mişca puțin mâna spre ea.

Însă Lindholm făcu un pas şi se strecură între ei. Ignorându-l pe bolnav, trase la o parte jumătate de pătură pentru a-i dezveli picioarele. Ea se aştepta să vadă o piele plină de cruste, aflată în proces de vindecare după o arsură de gradul doi, aşa cum tratase toată ziua, dar, în loc de asta, văzu o ciudată rana stacojie, care se întindea de la încheietura piciorului până la degete, presărată din loc în loc cu băşici negre.

— Dacă ai fi citit fişa mai departe, spuse Lindholm, ai fi văzut că aceste simptome au apărut cu patru zile în urmă. Personalul din spital a considerat că e vorba despre cangrenă tropicală, apărută în urma infecției profunde din arsuri. Însă, de fapt, este…

— Fasceită necrozantă, termina ea propoziția.

Lindholm pufni şi coborî pătura.

— Exact. Aşa cred şi eu.

Fasceita necrozantă, cunoscută mai mult sub denumirea de „sindromul bacteriei mâncătoare de carne", era cauzată în mod evident de bacterii, cel mai adesea de streptococi beta-hemolitici.

— Ce a cauzat-o? întrebă ea. O infecție derivată dezvoltată pe locul rănilor inițiale?

— Am trimis după bacteriologul nostru. O analiză rapidă efectuată cu o mostră de țesut azi-noapte a arătat o proliferare masivă de *Propionibacteria.*

Ea se încruntă.

— Dar nu are nici un sens. Asta este doar o bacterie epidermică obişnuită. Non-patogenă. Eşti sigur că nu a jucat doar rolul de agent de contaminare?

— Nu, având în vedere cât de multe sunt în băşici. S-au repetat

analizele şi pe alte mostre de ţesut. Rezultatul a fost acelaşi. În timpul acestei a doua transe de analize s-a observat o necrozare ciudată a ţesutului înconjurător. Un tip de putreziciune a cărnii întâlnită uneori în ţinuturile acestea. Care poate mima aspectul fasceitei necrozante.

— Cauzată de ce anume?

— De înţepătura unui peşte-piatră. Foarte toxic. Peştele seamănă perfect cu o piatră, însă pe spate are ţepi ascuţiţi legaţi de glande care produc otrava. Unul dintre cele mai puternice tipuri de venin din lume. L-am adus pe doctorul Barnhardt să analizeze ţesutul.

— Toxicologul?

O încuviinţare din cap.

Dr. Barnhardt ajunsese aici de la Amsterdam, fiind expert în otrăvuri şi toxine din mediul ambiant. Cu ajutorul Sigma, Painter ceruse personal includerea acestuia în echipa OMS.

— Rezultatele au sosit acum o oră. A descoperit otravă activă în ţesuturile pacientului.

— Nu înţeleg. Adică omul a fost otrăvit pentru că a călcat pe un peşte-piatră în timp ce mergea la întâmplare, delirând?

Din spatele ei se auzi o voce puternică.

— Nu.

Ea se întoarse. Cadrul uşii era acum blocat de o siluetă înaltă. Era un bărbat masiv ca un urs, pe care costumul de protecţie abia-l încăpea. Faţa lui acoperită de o barbă aspră şi deasă, se potrivea cu dimensiunile lui uriaşe, dar nu şi cu iuţeala şi ascuţimea minţii sale. Dr. Henrick Barnhardt se strecură în încăpere.

— Nu cred că acest bărbat a fost vreodată înţepat de un peşte-piatră. Dar acela este veninul pe care îl are în el.

— Cum e posibil aşa ceva?

Barnhardt îi ignoră pentru moment întrebarea şi i se adresă conducătorului echipei OMS.

— A fost exact aşa cum mă aşteptam, doctore Lindholm. Am luat culturile de *Propionibacterii* de la doctorul Miller şi le-am analizat. Acum nu mai e nici o îndoială.

Lindholm păli vizibil.

— Ce e? întrebă Lisa.

Toxicologul se întinse şi îndreptă încet pătura de pe pacientul necunoscut, cu un gest neaşteptat de delicat pentru un om aşa de masiv.

— Bacteriile, spuse el, *Propionibacteria…* sunt cele care produc o otravă asemănătoare veninului peştelui-piatră şi le elimina în cantităţi uriaşe, suficiente pentru a dizolva ţesuturile umane.

— Imposibil.

Lindholm pufni.

— Aşa am zis şi eu.

Lisa nu-l baga în seamă.

— Dar *Propionibacteria* nu produce *nici un* fel de toxine. E benignă.

— Nu pot să explic cum şi de ce, spuse Barnhardt. Pentru a face o analiză cât de cât mai aprofundata, aş avea nevoie măcar de un microscop cu scanner. Pot să vă asigur însă, doamnă doctor Cummings, că această bacterie benignă s-a transformat, într-un fel sau altul, în una dintre cele mai nenorocite vietăţi dăunătoare de pe planetă.

— Cum adică s-a *transformat?*

— Nu cred că pacientul a luat pur şi simplu bacteria de undeva. Cred că făcea parte din flora sa bacteriană normală. Însă ceva la care a fost expus acest om a schimbat biochimia bacteriei, i-a alterat structura sa genetică de bază şi a transformat-o în ceva nociv. Într-un adevărat mâncător de carne.

Lisei tot nu-i venea să creadă. Avea nevoie de mai multe dovezi.

— Partenerul meu, doctorul Kokkalis, are un laborator portabil de medicină legală pe care l-a asamblat în cabina noastră. Dacă aţi putea…

Lisa simţi o mângâiere uşoară pe mâna înmănuşată. Aproape că sări în sus, tresărind. Speriată. Dar era numai bătrânul întins pe pat care se întinsese din nou înspre ea. Ochii lui disperaţi îi întâlniră pe ai ei. Buzele lui uscate şi crăpate tremurau, omul respirând greu.

Ea se întoarse şi-i apucă degetele. În mod evident, delira în continuare, confundând-o probabil cu altcineva. Îl strânse uşor de mână ca să-l liniştească.

— Susan… unde e Oscar? Îl aud lătrând în pădure…

Îşi dădu ochii peste cap.

— Latră… ajută-l… dar nu intra în apă…

Îi simţi degetele vlăguindu-se în strânsoarea ei. Pleoapele îi coborâră peste ochi, punând capăt momentului de aparentă luciditate.

Asistenta se apropie de el şi-i verifică semnele vitale. Era din nou inconştient.

Lisa îi băgă mâna sub pătură.

Lindholm se apropie şi mai mult de ea, umplând întregul spațiu.

— În legătură cu laboratorul doctorului Kokkalis. Trebuie să ajungem la el cât se poate de repede. Pentru a confirma sau infirma această ipoteză nebunească a doctorului Barnhardt.

— Aş prefera să aşteptăm până se întoarce Monk, zise Lisa făcând un pas îndărăt. Anumite echipamente sunt deosebit de sensibile. Vom avea nevoie de el ca să le putem folosi fără a risca să le stricăm.

Lindholm îi aruncă o privire furioasă – nu neapărat ei, cât situației în general.

— Bine.

Se întoarse.

— Partenerul tău trebuie să se întoarcă într-o oră. Între timp, doctore Barnhardt, puteți să recoltați toate mostrele de care aveți nevoie.

Toxicologul olandez încuviință din cap – deşi Lisa prinse uşoara enervare din ochii lui Barnhardt în momentul în care conducătorul echipei OMS se îndepărta. Lisa ieşi din încăpere în urma lui Lindholm.

Barnhardt strigă după ea.

— Mă anunțați imediat ce se întoarce doctorul Kokkalis, *ja?*

— Desigur.

Era la fel de nerăbdătoare ca toți ceilalți să descopere adevărul despre ceea ce se petrecea aici. În acelaşi timp însă, se temea că nu cumva ceea ce vedeau să fie doar vârful aisbergului. Aici se întâmpla ceva îngrozitor.

Dar ce?

Spera că Monk nu avea să mai întârzie mult.

În vreme ce se îndepărta, îşi aminti ultimele cuvinte ale pacientului.

„Nu… nu intra în apă…”

11.53 A.M.

— O să trebuiască să plecăm înot, spuse Monk.

— Ai înnebunit? răspunse Graff în timp ce se ghemuiau în spatele stâncii.

Cu câteva clipe în urmă, barca rapidă a piraților eşuase pe un recif scufundat, unul din puzderia care dădeau numele acestei

părți a insulei: Smithson's Blight[52]. Pe apă, rafalele de gloanțe încetaseră, fiind înlocuite de zgomotul motorului ambalat în timp ce barca încerca să se elibereze.

Monk îşi ridicase capul ca să evalueze situația, dar nu reuşise decât aproape să-şi piardă o ureche din cauza glonțului unui lunetist. Erau țintuiți acolo în continuare, prinşi în capcană, fără posibilitatea de a scăpa fugind – o puteau lua doar drept spre inamic.

Monk se aplecă şi-şi desfăcu fermoarul unui compartiment interior al costumului, aflat lângă fluierul piciorului. Vârî mâna prin deschizătură şi scoase un Glock de 9 mm din tocul pe care-l avea la gleznă.

Graff făcu ochii mari când el scoase pistolul.

— Crezi că poți să-i omori pe toți? Să tragi în rezervorul de benzină sau ceva de genul ăsta?

Monk clătină din cap şi închise fermoarul.

— Ai văzut prea multe filme ale lui Bruckheimer[53]. Pistolaşul ăsta nu va face decât să-i oblige să se lase în jos. Poate pentru suficient timp, încât să avem vreme să ne aruncăm în apă, acolo.

Îi arătă cu degetul înspre un şir de bolovani care se termina în apă. Dacă puteau ajunge de partea cealaltă, punând stâncile între ei şi barcă, poate reuşeau să scape. Apoi, dacă puteau ajunge pe plaja de partea cealaltă a insulei înainte că pirații să-şi elibereze barcă din strânsoarea recifului… şi dacă există vreo cărare care să ducă în interiorul insulei…

„Fir-ar al dracului, sunt o mulțime de dacă…"

Însă ceva era sigur.

Erau morți dacă stăteau acolo tremurând ca nişte iepuri.

— Va trebui să rămânem sub apă cât mai mult posibil, îl avertiză Monk. Poate că vom putea să tragem o gură sau două de aer dacă va rămâne aer în glugile costumelor.

Gândul acesta nu păru să-l facă pe Graff să se simtă mai bine. Deşi toxicitatea apei scăzuse în mare măsură, golful rămânea o hazna otrăvitoare. Până şi oamenii înarmați din fața lor ştiau că nu trebuiau să părăsească siguranța pe care le-o oferea barca. Mascații se foloseau de vâsle încercând să scoată barca de pe stând, în loc să sară din ea pentru a o face mai uşoară.

---

[52] Nenorocirea lui Smithson (în lb. engleză, în original) (n. tr.).

[53] Producător al serialului CSI (Crime Scene Investigation) (n. tr.).

Chiar şi piraţii refuzau să intre în apă…

Brusc, Monk începu şi el să pună la îndoială justeţea planului său. În plus, ura scufundările. Făcuse parte din Beretele Verzi[54], nu din Forţele Speciale.

— Ce e? întrebă Graff desluşind ceva în expresia de pe faţa lui Monk. Nici tu nu crezi că planul tău va funcţiona, nu-i aşa?

— Nu mă bate la cap, lasă-mă să mă gândesc!

Ghemuindu-se jos de tot şi răsucindu-se, Monk se trezi privind vechea statuie a lui Buddha aflată sub adăpostul improvizat, protejată de beţele de rugăciune pe jumătate arse. Nu era budist, însă s-ar fi rugat la orice zeu care l-ar fi putut ajuta să scape din mizeria asta.

Ochii i se fixară din nou asupra beţelor de rugăciune. Fără să se întoarcă, îl întrebă pe Graff.

— Cum au ajuns aici cei care s-au rugat la Buddha ăsta? Nu e nici un sat cale de kilometri întregi de-a lungul coastei, plaja este protejată de recifuri, iar stâncile par prea abrupte pentru a putea fi escaladate.

Graff clătină din cap.

— Ce contează?

— Cineva a aprins beţele alea de rugăciune. Ieri sau alaltăieri.

Monk se răsuci.

— Uită-te pe plajă. Nu sunt alte urme de paşi decât ale noastre. Se vede locul unde cineva a îngenuncheat să aprindă beţele, dar nu există nici o urmă de paşi care să iasă din apă sau să străbată plajă. Asta înseamnă că au venit de undeva de sus. Trebuie să existe o potecă.

— Sau poate pur şi simplu cineva a ridicat şi coborât o frânghie.

Monk oftă, dorindu-şi un companion mai puţin ager la minte, cineva mai puţin capabil să-i submineze raţionamentele.

— Apă sau Buddha? întrebă Monk.

Graff înghiţi în sec, vizibil speriat în momentul în care motorul bărcii rapide se ambală puternic. Piraţii erau pe punctul de a elibera ambarcaţiunea.

Graff se întoarse înspre Monk.

— Nu cumva aduce noroc să freci un Buddha pe burtă?

Monk încuviinţă din cap.

— Cred că aşa am citit într-un răvaş dintr-o prăjitură

---

[54] Green Benets (in lb. engleza, in original) (n. tr.).

chinezească pe care am mâncat-o undeva. Sper că şi Buddha a citit răvaşul ăla.

Monk se răsuci ridicând pistolul.

— Când termin de numărat, o iei la goană. Eu o să fiu în spatele tău şi-o să trag spre barcă. Tu concentrează-te să ajungi la Buddha şi să găseşti poteca aia.

— Şi să mă rog că acei credincioşi să nu fi folosit o frânghie să…

— Nu mai cobi!

Graff se ridică.

— Dă-i drumul!

Monk se încordă, mişcându-se puţin pentru a-şi pune sângele în mişcare în picioarele-i amorţite. Începu să numere.

— Trei… doi… unu!

Graff ţâşni cu paşi mari, săltaţi, ca un iepure. Un glonţ ricoşă într-o piatră de lângă călcâiul lui.

Înjurând, Monk se smuci în sus.

— Trebuia să aştepţi până zic *pleacă,* mormăi el apăsând pe trăgaci şi slobozind o rafală de gloanţe spre ambarcaţiunea captivă. Civilii ăştia…

Mătură barcă, făcându-i pe oamenii din ea să se arunce pe burtă. Îl văzu pe unul zvâcnind cu mâinile în sus şi prăvălindu-se peste bord. O lovitură norocoasă din partea lui Monk. Ca răspuns, primi câteva gloanţe trase la întâmplare, într-o stare de panică.

În faţă, Graff ajunse la Buddha şi se aruncă în nisip, alunecând pe lângă beţele de rugăciune. Răsucindu-se, îşi recăpătă echilibrul şi sări în spatele adăpostului.

Monk alese o cale mai directă şi se aruncă înainte printr-un tufiş de scaieţi. Ateriză exact lângă Graff.

— Am reuşit! zise Graff cu respiraţia întretăiată, părând extrem de surprins.

— Şi-n plus, i-am şi enervat la culme.

Monk îl revăzu în minte pe bărbatul care căzuse peste bord în supa toxică.

Foarte probabil ca răsplată pentru asta, o rafală de gloanţe matură adăpostul sfărâmând vrejurile şi frunzele de viţă sălbatică de pe peretele de stâncă. Monk şi Graff se lăsară şi mai jos, protejaţi de burta imensă de piatră a lui Buddha. Cu siguranţă, exista un anumit simbolism în gestul acesta.

Dar asta era tot ce avea de oferit Buddha.

Monk studie stâncile din spatele adăpostului de lemn.

Abrupte şi imposibil de escaladat.

Nici o potecă.

— Poate că unul dintre noi ar fi trebuit să-l frece pe burtă când a ajuns aici, spuse Monk cu amărăciune.

— Pistolul tău? întrebă Graff.

Monk îl ridică.

— Mai am un cartuş. După aia, mai pot doar să arunc cu pistolul în ei. Funcționează întotdeauna.

În spatele lor, barca reuşi în cele din urmă să se elibereze cu un urlet puternic al motorului. Mai mult, de data asta, barca se afla de partea cu *insula* a recifului şi alunecă în grabă înspre țărm, strecurându-se printre leşuri.

Nu peste multă vreme mai aveau să apară două cadavre pe care să le adauge în supă.

Un alt val de gloanțe ricoşă în Buddha şi trecu prin adăpost. În fața lor explodară alte coarde de viță. Unul trecu chiar pe lângă nasul lui Monk – dar acesta nu se mişcă. Privi cum una dintre draperiile de viță se prăbuşeşte sub focul gloanțelor, dezvăluind privirii intrarea într-o scobitură.

Monk se târî înainte, având grijă să păstreze în permanență statuia între el şi pirații care se apropiau. Smuci coardele în lături. Lumina soarelui căzu pe o treaptă, apoi pe o alta.

— E un tunel! S-a zis cu teoria ta cu scările de frânghie, Graff!

Monk se întoarse şi-l văzu pe doctor prăbuşit pe o parte, strângându-şi cu o mână umărul. Printre degete îi şiroia sângele.

Rahat!

Monk se repezi spre el.

— Haide, nu e grav. N-avem timp să ne ocupăm de rană. Poți să mergi?

Graff rosti printre dinții încleştați:

— Câtă vreme nu mă împuşcă în picior.

Cu puțin ajutor, cei doi se târâră prin draperia de viță în tunel. Temperatura scăzu simțitor, probabil cam cu vreo zece grade. Monk îl ținea pe Graff de cot. Bărbatul tremura şi se clătină, însă reuşi să-l urmeze pe Monk şi să urce grăbit treptele, prin întuneric.

În spatele lor, auzi scrâşnetul carenei bărcii pe nisip şi strigătele de victorie ale piraților, siguri că-şi prinseseră prada în capcană. Monk continua să urce în cerc, pipăind în întuneric.

Piraților nu avea să le ia prea mult ca să găsească tunelul. Dar oare aveau să-i urmărească sau pur şi simplu să-i abandoneze acolo? Primi răspunsul imediat.

Undeva jos sclipiră lumini şi se auziră ordine scurte rostite pe un ton scăzut.

Monk grăbi pasul.

Auzise furia din vocile lor.

Într-adevăr, îi enervase.

Încet-încet, întunericul dens de deasupra lor se transformă în penumbră. Începură să se distingă pereții. Grăbiră şi mai tare pasul. Graff mormăi ceva cu respirația întretăiată, dar Monk nu înțelese cuvintele bărbatului. O rugăciune, un blestem... oricare din ele era bună şi pentru el dacă funcționa.

În sfârşit, apăru şi partea superioară a scării. Cei doi ieşiră în goană din tunel în peticul de pădure tropicală ce acoperea stânca. Monk se avântă înainte, recunoscător pentru desimea adăpostului pe care-l oferea vegetația.

Când pătrunse în pădure, văzu că zona toxică nu se limita doar la plaja de sub ei. Peste tot, pământul era presărat cu păsări moarte. La picioarele lui se afla hoitul acoperit de blană al unei vulpi-zburătoare zdrobite de pământ ca un avion prăbuşit.

Dar nu toți locuitorii pădurii erau morți.

Monk se holba la priveliştea din fața lor. Pe sol, un flux roşu se mişca înainte şi înapoi. Însă, de data asta, nu era vorba despre un amestec de bacterii. Milioane de crabi acopereau solul pădurii, fiecare centimetru pătrat. Pe alocuri, unii se agățaseră de trunchiurile copacilor şi de liane.

Aici erau crabii roşii caracteristici pentru Insula Crăciunului şi care lipsiseră din peisaj.

Monk îşi aminti ce citise. Pe tot parcursul anului, crabii rămâneau inofensivi dacă nu erau atacați sau stârniți în vreun fel. În timpul migrației lor anuale, se spunea că reuşeau chiar să sfâşie cauciucurile maşinilor care treceau prin zonă cu cleştii lor ascuțiți ca nişte lame.

Monk se dădu un pas înapoi.

„Stârniți" era exact cuvântul care descria crabii la momentul acela. Se cățărau unii pe alții, agitați, pocnind din cleşti. Frenetici, năpustindu-se asupra hranei.

Monk înțelegea acum de ce creaturile acestea lipseau de pe plajă de dedesubt. De ce să *coboare* când aici, sus, era mâncare din belşug?

Crabii nu numai că se desfătau cu păsările şi liliecii morți – ci, mai mult, chiar şi cu cei din propriul neam, într-o adevărată orgie canibalică. La apariția celor doi bărbați, cleşti uriaşi se ridicară în

aer, pocnind ca nişte lemne rupte.

„Bine ați venit la festin!”

În spatele lor, din deschizătura tunelului se auzea ecou de voci.

Piraţii ajunseseră şi ei.

Graff făcu un pas înainte, strângându-şi umărul cu putere. Un crab mare, ascuns sub o ferigă, i se căţără pe degetul de la picior şi-şi înfipse cleştii prin plastic.

Doctorul se dădu înapoi mormăind din nou ceva printre dinți. Era aceeaşi mantră pe care o auzise şi pe scări, numai că, de data asta, Monk o putu înțelege… şi fu complet de acord.

— Chiar că ar fi trebuit să-l frecam pe burtă pe Buddha.

3
Ambuscada

5 IULIE, 12.25 A.M.
Takoma Park, Maryland

— Ce mama naibii se petrece?

— Nu ştiu, tată.

Gray se grăbi împreună cu tatăl sau să închidă uşile glisante ale garajului.

— Dar am de gând să aflu.

Cei doi căraseră motocicleta asasinei în garaj. Gray nu voia să o lase afară. De fapt, nu voia să rămână *nici o* urmă a lui Seichan aici. Până acum, cei care o împuşcaseră, indiferent cine erau ei, nu dăduseră nici un semn, însă asta nu însemna că nu aveau să vină.

Se întoarse în grabă la mama lui. Ca profesor de biologie la Universitatea George Washington, ea ținuse cursuri pentru o pleiadă de studenți la medicină şi ştia destule încât să-i poată bandaja rana lui Seichan din zona abdomenului şi să-i oprească hemoragia.

Asasina se zbătea undeva la limita pierderii cunoştinței, revenindu-şi din când în când şi leşinând iarăşi.

— Se pare că glonțul a trecut pur şi simplu prin ea fără să-i afecteze organele interne, spuse mama sa. Dar a pierdut foarte mult sânge. Ambulanța e pe drum?

Cu câteva momente în urma Gray formase un număr de urgență de pe telefonul lui mobil – însă nu 911. Seichan nu putea fi dusă la orice spital local. O plagă produsă prin împuşcare ar fi însemnat să răspundă la mult prea multe întrebări. Cu toate acestea, trebuia să o mute, să o ducă undeva unde să primească asistență medicală cât mai rapid posibil.

În josul străzii, se auzi o uşă trântită cu putere. Gray ciuli urechile, atent la orice zgomote, cu simțurile concentrate la maximum, asemenea coardelor întinse ale unui pian. Cineva strigă ceva, râzând.

— Gray, ambulanța este pe drum? insistă mama lui pe un ton mai aspru.

Gray doar încuviință din cap, refuzând să spună minciuni cu voce tare. Cel puțin nu mamei sale. Se întoarse spre tatăl său, care li se alăturase, ştergându-şi palmele de blugii cu care lucra în atelier. Părinții lui credeau că este tehnician laborant la una dintre companiile de cercetare din Washington D.C., o poziție modestă pe care o obținuse după ce fusese dat afară din rândurile Army Rangers[55], în baza sentinței Curții Marțiale, pentru lovirea unui ofițer superior.

Dar nici povestea aceea nu fusese adevărată.

Ci doar o acoperire.

Părinții săi nu ştiau nimic despre adevărata lui profesie din cadrul Sigma, iar Gray intenționa să lase lucrurile aşa cum erau. Ceea ce însemna că trebuia să o şteargă de aici cât mai curând posibil.

Trebuia să se pună în mişcare.

— Tată, pot să-ți împrumut T-birdul? Cu toată agitația asta din cauza zilei de 4 Iulie, serviciile de urgență sunt suprasolicitate. Pot s-o duc eu pe femeie la spital mai repede.

Ochii tatălui săi se îngustară plini de suspiciune, însă îi făcu semn spre uşa din spate a bucătăriei.

— Cheile sunt agățate în cârlig.

Gray urcă în fugă treptele intrării acoperite. Deschizând larg uşa de plasă, întinse mâna şi înşfăcă brelocul cu chei zornăitoare din cuier. Tatăl său restaurase un Thunderbird decapotabil din 1960, negru ca pana corbului, cu piele roşie în interior, dotat cu un carburator Holly nou, bobină de inducție şi şoc electric. Maşina fusese scoasă de pe alee şi parcată pe bordură pe durata petrecerii.

Fugi până la decapotabilă, sări peste uşa şoferului şi se strecură în spatele volanului. Într-o secundă, în marşarier, cauciucurile şuierară în timp ce maşina intra cu spatele pe aleea din fața casei, săltând puțin în momentul în care lovi bordura.

Tatăl lui încă mai avea ceva probleme cu recondiționarea suspensiei.

O lăsă cu motorul mergând şi alergă până în camera unde părinții săi îngenunchează lângă Seichan. Tatăl lui deja o ridicase în brațe.

— Lasă-mă pe mine, zise Gray.

---

[55] Parte a sistemului militar al Statelor Unite formată din unități speciale pentru intervenție rapidă în spatele liniilor inamice (n. tr.).

— Poate că n-ar trebui s-o mutăm, îşi dădu cu părerea mama. A avut parte de-o căzătură zdravănă şi-n plus s-a şi rostogolit de câteva ori.

Tatăl lui Gray îi ignoră pe amândoi. Se ridică, ținând-o pe Seichan în brațe. Era adevărat că tatălui său îi lipsea o parte dintr-un picior, iar din punct de vedere mental îi scârțâiau câteva rotițe, însă era încă la fel de puternic ca un cal de tracțiune.

— Deschide portiera, îi ordonă tatăl său. O s-o întindem pe bancheta din spate.

Fără să riposteze, Gray se conformă şi-l ajută să o pună pe Seichan înăuntru. Deschise portiera şi bascula scaunul din față, lăsându-l în jos. Tatăl se sui în spate şi o înveli cu blândețe, după care se aşeză pe şi el pe bancheta din spate, sprijinindu-i capul.

— Tată…

Mama se sui pe scaunul din față, de lângă şofer.

— Am încuiat casa. Hai să mergem.

— Pot… pot s-o duc de unul singur, spuse Gray făcându-le amândurora semn să coboare.

El nu se ducea la nici un spital. Prin apelul telefonic de mai devreme, contactase dispeceratul de urgență, de unde i se făcuse imediat legătura cu directorul Crowe. „Slavă Domnului că încă era acolo!”

Lui Gray i se ceruse să se ducă într-o casă conspirativă unde avea să vină o echipă medicală de evacuare de urgență, ca să-i evalueze starea şi să o trateze pe Seichan. Painter risca. Se prea putea ca totul să se dovedească a fi doar o capcană meşteşugită, aşa că nu putea fi dusă la cartierul general al Sigma. Printre cei mai cunoscuți asasini şi terorişti, numele lui Seichan apărea pe lista cu persoanele cele mai căutate de Interpol şi de o mulțime de agenții de informații din toată lumea. Existau zvonuri conform cărora Mossadul israelian menținea încă în vigoare ordinul de a fi împuşcată pe loc.

Părinții lui nu aveau ce să caute în toată afacerea asta.

Gray văzu privirea de neclintit a tatălui său. Mama avea deja brațele încrucişate la piept. Nu aveau de gând să se dea bătuți atât de uşor.

— Nu puteți să veniți, spuse el. Nu sunteți… în siguranță.

— De parcă aici ar fi mai bine, zise tatăl său făcând un gest sugestiv spre garajul din spate. Cine poate să spună că, indiferent cine a împuşcat-o, membrii unei bande criminale sau traficanți de droguri, nu sunt deja pe drum încoace?

Gray nu avea timp să le dea explicații. Directorul deja expediase o echipă de agenți să-i protejeze şi să-i supravegheze părinții. Aceştia aveau să sosească în următoarele câteva minute.

— Maşina mea… regulile mele, puse capăt discuției tatăl său bombănind. Acum, *dă-i drumul* înainte ca sângele să înceapă să i se prelingă prin bandajele puse de maică-ta şi să-mi distrugă scaunele de piele noi.

Seichan gemu, mişcându-se din cauza durerii şi agitându-se confuză. Duse una dintre mâini la bandaj, dând să-l strângă. Tatăl său îi prinse degetele şi îi lăsă mâna în jos. Nu-i dădu drumul, liniştind-o şi imobilizând-o în acelaşi timp.

— Hai să mergem! rosti tatăl său.

Dincolo de severitatea ordinului se simțea în continuare o rară nota de blândețe.

Gray se instală pe scaunul şoferului.

— Puneți-vă centurile de siguranță, zise el ştiind că, cu cât o ducea mai repede pe Seichan la adăpost, cu atât mai bine era pentru ei toți. Avea să se ocupe după aceea de toate efectele neplăcute produse de această situație.

În vreme ce pornea motorul, îşi surprinse mama uitându-se fix la el.

— Nu suntem idioți, să ştii, Gray, îi spuse ea criptic, după care se întoarse la loc.

Lui i se încreți fruntea, mai mult a iritare decât a înțelegere. Băgă maşina în viteză şi țâşni de pe alee. Când intră pe stradă, luă curba foarte strâns.

— Ai grijă! răcni tatăl său. Sunt cauciucuri Kelsey noi-nouțe! Dacă te pune naiba să le beleşti…

Gray goni de-a lungul străzii. Vină de mai multe ori cu rapiditate, având însă grijă de cauciucuri. Se simțea bine în mişcare. Motorul 390 V8 răgea ca o fiară. Deşi exasperat, nu se putu abține să nu simtă un respect profund, chiar fără să vrea, pentru ceea ce reuşise să facă tatăl lui.

Mama lui privea prin parbriz în momentul în care el întoarse în direcția opusă față de cel mai apropiat spital, dar rămase tăcută şi se cufundă mai mult în scaun. Avea să găsească el o modalitate de a le explica părinților săi când ajungeau la casa conspirativă.

În timp ce Gray gonea prin oraşul cuprins de întunericul de la miezul nopții, încă se mai auzea pocnetul unor focuri de artificii ocazionale. Sărbătoarea se încheia, dar Gray se temea că adevăratele bubuituri încă nu începuseră.

12.55 A.M.
Washington D.C.

Se alesese praful de ziua lui liberă…

Directorul Painter Crowe păşea apăsat prin holul ce ducea spre biroul său. Numărul celor aflați în tura de noapte ca să asigure permanența în Centrul de comandă creştea rapid. Se dăduse alarma generală. El unul primise deja două apeluri telefonice din partea celor de la Homeland Security[56]. Nu ți se întâmplă în fiecare zi să-ți cadă în poală un terorist internațional. Şi nu orice fel de terorist, ci o membră a rețelei din umbră, cunoscută drept Ghilda.

Aflată adesea în competiție directă cu Sigma, Ghilda vâna şi fura noile tehnologii apărute în plan militar, biologic, chimic sau nuclear. În configurația mondială actuală, informația reprezenta adevărata putere – mai importantă decât petrolul, mai importantă decât orice armă. Numai în cazul organizației Ghilda, descoperirile făcute fuseseră vândute celor mai puternici ofertanți, aici fiind incluse Al-Qaeda şi Hezbollah în Orientul Mijlociu, Aum Shinrikyo în Japonia şi Shining Path în Peru. Ghilda opera printr-o serie de celule izolate, aflate în toată lumea, având cârtițe infiltrate în guvernele lumii, agențiile de informații, în cele mai importante grupuri de lucru şi chiar şi în centrele internaționale de cercetare.

Iar cândva, chiar în sânul DARPA.

Painter încă mai simțea rana profundă a acelei trădări.

Dar acum aveau în custodie un important agent operativ al Ghildei.

Painter intră în anticamera biroului său, iar secretarul şi asistentul său, Brant Milfford, se trase înapoi de la masa de lucru. Bărbatul se afla într-un scaun cu rotile, având coloana afectată de un fragment de şrapnel, în urma exploziei unei maşini-capcană într-un baraj de securitate din Bosnia.

— Domnule, tocmai am primit un apel telefonic prin satelit de la doamna doctor Cummings.

Painter se opri surprins. Lisa nu era programată să raporteze

---

[56] Termen colectiv cuprinzând diferite agenții federale şi departamente guvernamentale menite să protejeze Statele Unite de amenințări şi agresiuni externe, inclusiv de terorism. (n. tr.).

atât de curând. Simți cum o urmă de îngrijorare răzbeşte prin încrengătura de responsabilități care-l apăsau în noaptea aceea.

— O să răspund de la mine din birou. Mulțumesc, Brant.

Painter intră pe uşa deschisă. Pe pereții din jurul biroului său atârnau trei monitoare cu plasmă. Ecranele acestora fuseseră întunecate până atunci, însă în timpul nopții aveau să se umple de date, toate direcționate spre Centrul de comandă. Pentru moment, toate astea puteau să mai aştepte. Se întinse peste birou, spre telefon şi apasă butonul care licărea.

Lisa fusese programată să raporteze cam când se crăpa de ziuă şi anume la căderea serii în insulele indoneziene. Painter îi ceruse un bilanț complet al zilei la ora aceea, pe care ea să-l facă înainte de a se duce la culcare. O asemenea planificare îi oferea şi şansa perfectă de a-i ura noapte bună.

— Lisa?

Legătura era proastă, cu întreruperi ocazionale.

— Dumnezeule, Painter, e minunat să-ți… vocea. Ştiu că eşti ocupat. Brant a spus ceva de-o criză… prea puțin în plus.

— Nu-ți face griji. Nu-i atât o criză, cât o oportunitate, zise el rezemându-se cu şoldul de marginea biroului. De ce suni atât de devreme?

— S-a întâmplat ceva aici. Am transmis spre cercetare un pachet mare de date tehnice. Voiam ca un om de acolo să înceapă să verifice rezultatele primite de la toxicologul de aici, doctorul Barnhardt.

— O să mă asigur că se rezolvă. Dar de ce-i atât de urgent?

Simțise încordarea din vocea ei.

— Situația de aici poate fi mult mai serioasă decât ne-am închipuit noi la început.

— Ştiu. Am auzit de efectele norului toxic care s-a abătut asupra insulei.

— Nu – da, asta-i îngrozitor, desigur – dar situația se poate înrăutăți chiar mai tare. Am izolat nişte anomalii genetice ciudate, care au apărut în infecții mai puțin importante. Nişte constatări îngrijorătoare. M-am gândit că-i mai bine să iau legătura cu cercetătorii şi laboratoarele Sigma cât mai curând posibil, să demarez ceva până când doctorul Barnhardt îşi încheie testele preliminare.

— Îl ajută şi Monk pe toxicologul ăsta al vostru?

— Încă-i plecat pe teren, după mostre. Avem nevoie de tot ce va putea să ne aducă.

— O să-l alertez pe Jennings de la R&D[57]. Îl pun să-şi adune echipa şi să coordoneze activitatea de aici.

— Perfect. Mulțumesc.

În ciuda deciziei luate, Painter nu putea să scape de propriile temeri. De când primiseră misiunea aceasta, făcea tot ce-i stătea în putință să-şi exercite fără nici un fel de rabat atribuțiile şi responsabilitățile pe care le presupunea calitatea sa de director, să mențină acea distanță profesională necesară, însă nu putea să facă asta, nu cu Lisa. Îşi drese vocea.

— *Tu* cum te descurci?

Ea pufni amuzată, obosită, dar părând atât de aproape.

— Sunt OK. Însă după asta, s-ar putea să nu mai vreau să plec în nici o croazieră cât voi trăi.

— Am încercat să te avertizez. Nu merită niciodată să te oferi voluntar. „Voiam să-mi aduc şi eu contribuția. Să fac ceva care să aibă importanță", spuse el, pițigăindu-şi vocea cu un zâmbet uşor. Uite cu ce te-ai ales. Cu un paşaport pentru Corabia iubirii venită din iad.

Ea îi răspunse cu un râs nu prea entuziast, iar vocea ei reveni rapid la o tonalitate mai serioasă, destul de şovăielnică şi întrerupându-se pe alocuri.

— Painter, poate c-a fost o greşeală… ca eu să vin aici. Ştiu că nu sunt un membru oficial al Sigma. S-ar putea să mă depăşească toate astea.

— Dacă aş fi crezut că e o greşeală, nu te-aş fi desemnat pe tine. De fapt, m-aş fi agățat de orice scuză ca să nu te las să pleci. Însă, în calitate de director, am datoria de a-i trimite pe cei mai buni oameni din Sigma ca să se ocupe de o criză medicală. Cu pregătirea ta în domeniu, cu doctoratul tău în psihologie, cu experiența căpătată cu ocazia cercetărilor efectuate pe teren… consider că am ales persoana potrivită.

Urmă o lungă perioadă de tăcere. Pentru o secundă, Painter crezu că legătura se întrerupsese.

— Îți mulțumesc, îi şopti ea într-un final.

— Aşa că nu mă lăsa baltă. Am şi eu o reputație de apărat.

Ea chicoti din nou, amuzamentul părând mult mai real de această dată.

— Să ştii că mai trebuie să lucrezi la modul în care-ți termini

---

[57] Research and Development – Departamentul de cercetare şi dezvoltare (n. tr.).

cuvântările de încurajare.

— Atunci, ce zici de asta: Ai grijă de tine, fi foarte atentă şi întoarce-te aici cât mai repede posibil.

— E mai bine.

— Deci pur şi simplu trebuie să recurg la varianta cea mai tare. Rosti cu multă hotărâre: Mi-e dor de tine. Te iubesc. Vreau să te ţin în braţe.

Chiar îi era dor de ea şi simţea asta pe ca o durere în piept.

— Vezi, spuse ea. Dacă mai exersezi puţin, chiar poţi ajunge un foarte bun orator motivaţional.

— Ştiu, zise el. Aceeaşi frază a funcţionat mai devreme în cazul lui Monk.

Urmă un hohot de râs sincer. Asta îl ajuta să înlăture îngrijorarea pe care o simţise mai înainte. În mod sigur, avea să se descurce. Avea încredere în ea. Şi, în plus, în locul lui Painter, Monk trebuia să aibă grijă de ea. Asta dacă mai voia să-şi arate faţa vreodată pe-aici…

Înainte ca Painter să-i poată spune mai multe, asistentul său apăru la uşă, ciocănind uşor.

Painter îi făcu semn să vorbească.

— Îmi pare rău să vă deranjez, domnule director. Însă am alt apel în aşteptare. Pe linia dumneavoastră privată. Din Roma. De la monseniorul Verona. E foarte insistent.

Fruntea lui Painter se încreţi. Vorbi în receptor:

— Lisa…

— Am auzit. Eşti ocupat. După ce se-ntoarce Monk, o să discutăm cu Jennings despre situaţia de aici. Vezi-ţi de treabă.

— Ai grijă de tine!

— Aşa o să fac, zise ea. Şi să ştii că şi eu te iubesc.

Convorbirea se întrerupse.

Painter trase aer în piept să se adune, după care se întoarse să apese butonul liniei sale telefonice private. „Oare de ce sună monseniorul Verona?” Comandantul Pierce avusese o legătură amoroasă cu nepoata monseniorului, idila care se încheiase în urmă cu aproape un an, Painter ştia asta.

— Monseniore Verona, Painter Crowe la telefon.

— Domnule director Crowe, vă mulţumesc că mi-aţi răspuns. Am tot încercat să dau de Gray în ultimele două ore, dar n-am reuşit.

— Îmi pare rău să aud asta. Aveţi vreun mesaj pe care doriţi să i-l transmit?

Painter nu se apucă să-i explice care era situația curentă. Cu toate că monseniorul Verona ajutase Sigma în trecut, ceea ce se petrecea trebuia dezvăluit numai anumitor persoane, căci evenimentul chiar îşi merita caracterul strict secret.

— Aici, la Vatican, a avut loc un incident… mai precis, în Arhivele Secrete. Nu-mi dau seama cu certitudine de importanța lui, însă mie îmi sună ca un mesaj sau avertisment. Unul lăsat atât pentru mine, cât şi, probabil, pentru comandantul Pierce.

Painter se ridică de pe birou şi îl ocoli ca să ajungă la scaun.

— Ce fel de mesaj?

— Cineva a intrat prin efracție într-o cămăruță de depozitare de-aici, săptămâna trecută şi a pictat pe podea simbolul Curții Dragonului Regal.

Painter se prăbuşi pe scaun, tulburat de coincidență. În urmă cu doi ani, Gray şi monseniorul Verona îşi uniseră eforturile ca să descopere şi să distrugă o sectă brutală şi violentă aparținând de Curtea Dragonului. Reuşiseră – nu însă fără a cere ajutor, ceea ce presupusese o alianță cu un duşman, un agent operativ din sânul Ghildei.

Seichan.

Iar acum asasina se află aici.

Painter nu era o persoană care să accepte cu uşurință coincidențele. Nici în trecut şi în mod sigur nici acum. Dacă nu din alt motiv, perioada pe care o petrecuse ca director al Sigma îi acutizase la maximum tendința naturală spre paranoia.

— L-a văzut cineva pe intrusul ăsta? întrebă el.

— În treacăt. Indiferent cine a fost, a acționat de unul singur. A reuşit să se strecoare depăşind toate măsurile de securitate ale Vaticanului. N-am surprins decât o imagine neclară pe camera de luat vederi. În mod clar, n-a fost un hoț obişnuit. Cunosc doar o singură persoană care ar fi putut să se strecoare în interiorul acestui lăcaş sfânt şi să iasă din nou afară, lăsând în urma nimic altceva decât o imagine neclară surprinsă de cameră video. Aceeaşi persoană care a fost implicată în afacerea Curtea Dragonului.

Aşadar, se părea că monseniorul nu era cu nimic mai puțin suspicios decât Painter.

— Iar dragonul pictat pe podea, continua Vigor. E în mod cert un mesaj şi probabil face aluzie la o datorie mai veche.

— Credeți c-a fost Seichan, agentul operativ al Ghildei? spuse el. Cea care v-a ajutat să învingeți Curtea Dragonului?

— Exact. Dacă am putea s-o găsim, s-o întrebăm…

Painter ştia că păstrarea secretelor în acest caz nu avea decât să împiedice descoperirea adevăratei ameninţări. Se părea că acest caracter strict secret al situaţiei tocmai îşi pierduse importanţa undeva în Roma.

— Seichan este aici, zise el întrerupându-l pe monsenior. Este în custodia noastră.

— Poftim?

Imediat îi relată întoarcerea asasinei din noaptea aceea, apărând de nici unde, însângerată şi urmărită.

Vigor rămase năuc pentru moment, după care vorbi în grabă.

— Trebuie să fie interogată. Chiar dacă nu pentru alt motiv decât acela de a o afla de ce a pictat mesajul acela pe podea.

— Aşa o să facem. De îndată ce va primi îngrijiri medicale, o s-o supunem unui interviu complet. În spatele unor gratii foarte solide.

— Nu înţelegeţi. Se întâmplă ceva la scară mult mai mare. Posibil mai mare decât însăşi Ghilda.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Simbolul dragonului a fost pictat în jurul unei inscripţii străvechi, aflate pe podeaua depozitului arhivei. E posibil să fi fost gravată pe vremea când s-a construit Vaticanul, încă de pe vremea lui Galileo. Simbolurile sunt litere despre care se bănuieşte că s-ar putea să provină din ceea ce se consideră a fi cea mai veche dintre limbile scrise. Chiar mai veche decât protoebraica. O scriere care ar putea preceda omenirea.

Painter simţi îngrijorarea ce răzbătea din vocea celuilalt bărbat.

— Ce vreţi să spuneţi prin „preceda" omenirea? Cum se poate una ca asta?

Vigor îi răspunse.

Painter nu-şi exterioriză deloc şocul şi nici neîncrederea. Încheie convorbirea extrem de încruntat. Afirmaţia monseniorului era în mod evident absurdă, dar, adevărată sau nu, înţelesese imediat sentimentul de îngrijorare al monseniorului. Trebuiau s-o ia la întrebări pe Seichan cât mai repede posibil – înainte să i se mai întâmple şi altceva.

Painter se interesă când avea să sosească echipa medicală, după care îl puse pe asistentul său să-i facă legătura cu paznicul aflat la casa conspirativă.

Cine era de serviciu acolo?

Îl strigă pe Brant rugându-l să-i contacteze pe cei de la securitate şi să-i pună să-i transfere pe monitoarele cu plasmă din

birou imagini video în direct din casa conspirativă.

În timp ce Painter aştepta, continuară să-i răsune în cap ultimele cuvinte ale lui Vigor.

„Acele simboluri… gravate în piatră@.

Painter clătină din cap.

Era imposibil.

„… sunt în limba îngerilor."

1.04 A.M.

Gray gonea de-a lungul şoselei Greenwich Parkway ce străbătea exclusivista zonă rezidențială Foxhall Village. Ajunse la capăt şi vră la stânga, intrând pe o stradă străjuită de copaci. Încetini. Lăsă motorul Thunderbirdului la ralanti şi înaintă doar din inerție. Casa îi apăru chiar în față, o clădire cu un etaj, din cărămidă roşie, în stil Tudor, cu obloane verzi-închise care se asortau cu arborii din fundalul casei, din parcul Glover-Archibold.

Din maşina decapotată, putea să simtă mirosul pădurii cuprinse de umezeală.

Apropiindu-se, observă că lumina din veranda era aprinsă, la fel cum era şi o lampă la fereastra de la etaj, situată pe colț.

Semnalul ce confirmă că nu există nici un fel de pericol.

Întoarse şi intră brusc pe aleea din fața casei, ceea ce îi smulse un geamăt pasagerei rănite din spate.

— Unde suntem? întrebă mama lui.

Gray frână sub un portic ce ieşea în afară în partea stângă a casei. La câțiva paşi mai încolo se afla o uşă laterală ce dădea în casă. Încercase de mai multe ori să-i facă pe părinții săi să coboare din maşină, dar, pe măsură ce treceau pe lângă diverse spitale şi centre medicale şi le lăsau în urmă, încăpățânarea lor creştea. Sau cel puțin asta se întâmpla cu mama lui. Încăpățânarea tatălui rămăsese la acelaşi nivel.

— Acesta este un adăpost pentru cazuri de urgență, zise el nemaiavând motive să se ascundă acum. Cei care îi vor acorda asistență medicală ar trebui să fie deja pe drum. Deocamdată, rămâneți aici.

Gray opri motorul şi coborî.

De cealaltă parte a maşinii se deschise uşa laterală a casei. O siluetă masivă, destul de greu de distins în umbră, umplu cadrul uşii. O mână i se odihnea pe o armă băgată într-un toc prins la

brâu, pe şold.

— Tu eşti? întrebă sec şi brutal bărbatul, uitându-se cu suspiciune la ceilalți pasageri.

Silueta paşi înainte, intrând în bătaia luminii. Era o ditamai gorilă, cu mâini şi picioare solide şi păr şaten tuns scurt, absolut contrar cuiva care ar fi încercat să treacă neobservat. Era îmbrăcat în haine militare. Şi asta era absolut contrar cuiva care ar fi încercat să treacă neobservat.

— Numele meu este Kowalski. E Crowe la aparat, vrea să discute cu tine, zise el şi ridică mâna cealaltă, întinzându-i un telefon mobil.

Gray o luă spre partea din spate a maşinii. Nu se putea spune că aşteptase cu nerăbdare această conversație cu directorul, ca să-i explice cum de i se spulberase acoperirea. Participând la o operațiune alături de părinții tăi nu prea însemna că acționai „sub acoperire".

Până şi paznicul postat aici părea încurcat de perechea de oameni în vârstă aflați în maşină decapotabilă. Îi studie pe nouveniți cu sprâncenele împreunate, formând un nod pe frunte. Se scărpină în bărbie.

— E un 352? întrebă el în timp ce Gray se apropie.

Gray nu înțelese la ce făcea acesta referire.

Tatăl său răspunse de pe bancheta din spate.

— Nu, e un bloc motor de 390. Un V8 refăcut, de la un Ford Galaxie.

— Cred că merge super.

În mod evident, paznicul nu-i studiase părinții, ci doar maşina.

Seichan se mişcă pe bancheta din spate, probabil observând într-un fel sau altul lipsa vântului şi a mişcării. Se zbătu uşor, încercând să se ridice.

— Poți să ne ajuți s-o ducem înăuntru? îl întrebă Gray pe paznic.

Observase jumătatea de jos a ancorei U.S. Navy pe bicepsul drept al bărbatului în momentul în care primise telefonul de la el. Un fost militar. Ceea ce nu era nici o surpriză. Dacă ar fi existat vreo fotografie sub definiția termenului *cătană* în dicționar, asta ar fi fost moaca acestui bărbat.

Mama lui deschise portiera din dreapta.

— Unde-i echipa aia de intervenție medicală?

Părea să nu aibă prea mare încredere în formele mătăhăloase ale paznicului, ci din contră, chiar îşi trase geanta şi şi-o lipi la

piept.

Gray ridică o palmă, cerându-i să aibă răbdare.

— Doamnă, spuse Kowalski şi îi făcu semn spre bucătărie. Pe masa din bucătărie există o trusă medicală. Injecții cu morfină şi săruri mirositoare. Pentru suturi, ață chirurgicală.

Mama sa îl măsură pe bărbat cu o privire afectată, dar plină de apreciere.

— Mulțumesc, tinere.

Aruncând o privire rapidă, mai mult decât dojenitoare în direcția lui Gray, mama se îndreptă spre casă.

Dându-se la o parte din calea ei, Gray vorbi la telefon:

— Domnule director Crowe, comandantul Pierce la telefon.

— Cea care tocmai a coborât din maşină este mama ta?

„Cum mama naibii?…”

Gray privi atent în sus şi văzu camera video ascunsă sub portic.

Probabil că asigură transmisia în direct la Centrul de comandă. Îşi dădu seama că îi transpirase gâtul.

— Domnule…

— Nu contează. Îmi explici mai târziu. Gray, am primit informații de la Roma, legate de proaspătă noastră sosită. Care e starea prizonierei?

Gray se uită spre bancheta din spate a decapotabilei. Paznicul şi tatăl său discutau despre cea mai bună modalitate de a transporta trupul inert al lui Seichan. Observă pata de sânge proaspăt din centrul bandajului de pe abdomen.

— O să aibă urgent nevoie de îngrijiri medicale.

— Echipa specializată ar trebui să ajungă acolo din minut în minut.

Se auziră roțile unui vehicul greoi. Gray se răsuci. O dubă mare, de culoare neagră întoarse şi intră pe stradă, apropiindu-se.

— Cred c-au ajuns, spuse el cu un oftat de uşurare.

Duba ajunse în dreptul casei, încălecă bordura şi frână la intrarea pe aleea din față. Gray simți o undă de neliniște, căci nu-i plăcea să fie blocat astfel, însă recunoscuse duba. Era echipa medicală de reacție în situații de criză, de la Sigma. Ambulanța camuflată avea acelaşi design ca şi vehiculul similar ce-l însoțea pe preşedinte, fiind capabilă să asigure condiții chiar şi pentru intervenții chirurgicale de urgență dacă era necesar.

— Comunică-mi care este situația imediat ce se încheie evaluarea medicală, zise Painter.

Probabil că directorul văzuse şi el duba.

Uşile laterale ale dubei se deschiseră cu putere. Trei bărbaţi şi o femeie, îmbrăcaţi cu toţii în echipament medical şi geci de aviator identice, de culoare neagră, coborâră cu mişcări coordonate şi multă agilitate. Doi dintre bărbaţi scoaseră o targă şi o ridicară pe roţi. Îl urmară pe ce-l de-al treilea bărbat şi pe femeie, care grăbiseră pasul spre Gray. Bărbatul îi întinse mâna.

— Doctor Amen Nasser, spuse el.

Gray i-o strânse, apreciind senzaţia rece şi uscată pe care o simţi. Asta denota calm şi faptul că situaţia era sub control.

Deşi doctorul nu părea să aibă mai mult de 30 de ani, gesturile şi mişcările sale exprimau autoritate şi fermitate. Avea tenul de culoarea mahonului lustruit, spre deosebire de femeie, a cărei piele era mai degrabă de culoarea mierii calde.

Gray o studie cu atenţie.

Deşi era de origine asiatică, femeia căuta în mod clar să disimuleze asta. Se tunsese foarte, foarte scurt, oxigenându-şi ce mai rămăsese din păr într-un blond platinat. Două tatuaje îngemănate făcute în jurul încheieturilor de la mâini formau un model celtic. Deşi Gray nu fusese niciodată atras de o femeie atât de aspră, nu se putu abţine să nu recunoască faptul că există totuşi ceva ciudat de atrăgător şi de seducător la ea. Poate că era vorba de ochii ca de smarald, o trăsătură care nu mai avea nevoie de nici o altă înfrumuseţare. Sau poate, dacă se gândea mai bine, poate că era vorba de modul în care se mişca, precum o leoaică, musculoasă şi într-un echilibru perfect. Ca mulţi alţi angajaţi Sigma, probabil că avea pregătire militară.

Femeia dădu din cap spre Gray. Nu se prezentă în nici un fel.

— Am fost informat cu privire la situaţia de faţă, continuă şeful echipei, rostind cuvintele răspicat, cu un uşor accent ce dovedea în mod clar că se născuse undeva în străinătate. O să vă rog să staţi cu toţii deoparte şi să ne lăsaţi să ne facem treaba. O să transferăm pacienta în interiorul dubei, unde există toată aparatura necesară. O s-o trimit în scurt timp pe Anni să vă dea un raport asupra stării ei.

În sfârşit, o referire la femeie.

Ceilalţi doi bărbaţi trecură în grabă cu targa pe lângă ei. Doctorul îi urmă, în vreme ce Anni rămase acolo unde era, sprijinindu-se pe un şold.

Telefonul mobil din mâna lui Gray începu să vibreze în timp ce el se dădea la o parte. Şeful echipei rosti ceva rapid. Gray recunoscu în sfârşit accentul şefului.

Dr. Amen Nasser.
Era egiptean.

1.08 A.M.

Painter stătea în fața monitorului aflat pe peretele din spatele biroului său. Ecranele plasmelor de pe ceilalți doi pereți prezentau imagini video în direct de la parterul şi etajul casei conspirative. Cea din spatele biroului înfățişau scena filmată de cameră de supraveghere exterioară.

— Răspunde la telefon, Gray! strigă el la ecran.

Echipamentele de control ale camerelor de luat vederi se aflau cu un etaj mai jos, în zona principală de securitate. Painter nu avea nici o posibilitate de a roti camera. Undeva la marginea ecranului, văzuse duba medicală parcată, dar abia acum o secundă îi localizase pe cei doi care apăruseră în fața lui Gray.

Nici unul dintre ei nu lucra pentru Sigma.

Painter cunoştea tot personalul.

Poate că duba era cea de la Sigma, însă echipa nu.

Era o capcană.

Pe ecran, Gray deschise telefonul mobil şi-l duse la ureche.

— Domnule director Crowe…

Înainte ca Painter să-i poată răspunde, un picior subțire lovi telefonul şi-l izbi cu putere în apropierea capului lui Gray. Odată cu pocnetul telefonului zdrobit, căzu şi el la pământ, luat pe nepregătite.

— Gray…

Imaginea de pe ecran făcu un salt brusc – după care se înnegri.

1.09 A.M.

Prima împuşcătură scoase din funcțiune camera de luat vederi.

Cu capul răsunându-i din pricina loviturii, Gray auzi detunătura amortizată şi sticlă făcută bucăți. Se răsuci în loc.

— Ce dracu'? strigă tatăl său în momentul în care rămăşițele camerei de supraveghere căzură pe el.

Încă era ghemuit pe bancheta din spate împreună cu Seichan.

Paznicul Kowalski se afla în partea cealaltă a maşinii. Încremeni asemenea unei căprioare prinse în bătaia farurilor, o ditamai

căprioară de 190 de kilograme. Însă pistolul din ceafă era un mijloc de intimidare mult prea puternic pentru a încerca să se mişte.

Cei doi brancardieri trântiseră targa pe iarba de lângă alee. Unul avea o armă îndreptată spre Kowalski, iar celălalt îi făcea semn tatălui lui Gray să coboare din maşină.

— Rămâi pe loc! îl avertiză o voce stridentă din spate.

Gray îşi aruncă rapid privirea peste umăr. Femeia, Anni, ținea un Sig Sauer negru ațintit spre fața lui, stând la un metru de el, însă suficient de aproape ca să nu rateze o împuşcătură în cap.

Dându-şi seama de acest lucru, Gray se întoarse către Thunderbird.

Dr. Nasser avea în mână un pistol identic.

Gray realiză numaidecât că aceasta era arma cu care fusese împuşcată Seichan.

Nasser ocoli maşina şi se duse lângă tatăl lui Gray. Cercetă din priviri bancheta unde zăcea Seichan. Clătină din cap cu tristețe, după care îi făcu semn tipului înarmat aflat pe partea aceea a maşinii.

— Dă-l jos pe moş din maşină. Vezi dacă javra aia mai are obeliscul, după care bag-o în dubă.

„Obeliscul?"

Gray se uită cum tatăl său era împins de pe bancheta din spate. Se rugă ca acesta să nu cumva să agraveze situația. Se dovedi însă că nu era cazul. În mod evident în stare de şoc, tatăl său nu opuse nici un fel de rezistență.

— Nu-l are, strigă într-un final bărbatul de pe bancheta din spate, îndreptându-se.

Nasser se apropie de maşină şi cercetă rapid interiorul. Nu găsi ceea ce căuta. Absența obiectului căutat îl făcu să se încrunte uşor.

Se îndepărta de maşină şi se apropie de Gray.

— Unde-i?

Gray îl fixă pe bărbat cu o privire fermă.

— Unde-i ce?

Bărbatul oftă.

— Cu siguranță ea ți-a spus sau n-ai mai fi depus un asemenea efort pentru un duşman.

Fără să se întoarcă, îi făcu semn bărbatului care o percheziționase pe Seichan. Bărbatul lipi țeava pistolului de fruntea tatălui său.

— Nu pun niciodată întrebări de două ori. Probabil că nu ştii chestia asta. Aşa că o să-ți dau un moment de răgaz.

Gray înghiți în sec, observând teama nedisimulată din ochii tatălui său.

— Obeliscul, zise Gray. Cel pe care l-ai menționat. L-a avut la ea, însă s-a spart când a căzut cu motocicleta la noi acasă. A leşinat înainte să-mi poată spune ceva despre el. Din câte ştiu, încă-i acolo.

Şi chiar se putea să fie.

Uitase de el în graba de a se ocupa de Seichan.

Unde dispăruse?

Bărbatul îşi menținea ochii ațintiți asupra lui Gray. Îl studie cu o privire fixă şi calculată.

— Cred că îmi zici adevărul, comandante Pierce.

Cu toate acestea, egipteanul îi făcu semn pistolarului său.

Împuşcătura bubui asurzitor.

1.10 A.M.

Cu un minut în urmă, Painter observase mişcare pe ecranul plasmei din stânga. Camerele video din interiorul casei conspirative încă mai mergeau. O văzu pe Harriet Pierce aplecată în spatele mesei de bucătărie.

Se părea că atacatorii nu ştiau că ea se ascunde în casă.

Nimeni, cu excepția lui Gray, nu ştiuse că venea la adăpost cu încă doi pasageri. Duba ajunsese *după* ce mama lui Gray se dusese înăuntru. Odată ce-l imobilizaseră pe paznic, aceştia presupuseseră că locul nu mai prezenta nici un pericol.

Painter ştia că acesta era singurul său avantaj.

Solicită să se transmită un semnal de alarmă pe modul silențios în casă şi să i se deschidă o linie telefonică. Se uită cum lumina de culoarea chihlimbarului din partea laterală a telefonului fix din locuință începu să clipească repetat.

„Uitați-vă la lumina aia care clipeşte!" îi ordonă el în minte femeii.

Fie că a fost vorba de lumina care clipea sau pur şi simplu de instinctul de a suna după ajutor, Harriet se târî de-a buşilea până la telefonul din bucătărie, se întinse până la el şi duse receptorul la ureche.

— Să nu vorbiți, îi spuse el rapid. Sunt Painter Crowe. Nu

trebuie să ştie că sunteţi înăuntru. Pot să vă văd. Daţi din cap dacă înţelegeţi ce vă zic.

Ea dădu din cap.

— Foarte bine. Am trimis oameni care să vă ajute. Însă nu ştiu dacă o să ajungă la timp. Probabil că atacatorii ştiu şi ei asta. O să fie necruţători şi extrem de rapizi. Trebuie ca dumneavoastră să fiţi şi mai necruţătoare. Puteţi s-o faceţi?

Urmă o încuviinţare din cap.

— Foarte bine. Ar trebui să fie un pistol în sertarul de sub telefon.

1.11. A.M.

Împuşcătura bubui asurzitor, asurzitor.

Asurzitor.

Fără amortizor, aşa cum se întâmplase înainte.

Gray realiză adevărul cu o fracţiune de secundă înainte ca individul care îşi ţinea arma lipită de capul tatălui său să se prăbuşească într-o parte, cu jumătate din craniu împrăştiindu-se pe capota din faţă al Thunderbirdului.

Şi ştia cine trăsese.

Mama lui.

Ea era născută în Texas, crescută de un petrolist care muncise pe aceleaşi câmpuri petrolifere ca şi tatăl lui Gray. Deşi înainta în mod constant petiţii prin care cerea un control mai strict asupra armelor, nu era deloc intimidată în preajma acestora.

Gray nutrise în acelaşi timp şi teama şi speranţa că ea le va distrage atenţia atacatorilor. Se pregătise pentru asta încordându-şi picioarele. Înainte măcar că leşul pistolarului să atingă pământul, Gray făcu un salt în spate. Nu scăpase din ochi silueta femeii asiatice reflectată în bara de protecţie cromată şi lustruită, din spatele maşinii.

Detunătura zgomotoasă şi săritura bruscă în spate o luară prin surprindere. Gray înălţă braţul drept şi-o apucă de mână, de cea în care ţinea Sig Sauerul. În momentul în care o lovi, o izbi cu bocancul în partea interioară a piciorului şi îşi repezi cu forţa capul în faţa ei.

Auzi ceva cum *scrâşneşte* dedesubt şi în spatele său.

În faţă, Kowalski deja îl lovise cu cotul pe cel care îl ameninţase cu arma, îl apucase de ceafă şi-l izbise cu faţa de marginea maşinii

decapotabile.

— Mănâncă nişte oţel, bulangiule.

Pistolarul se prăvăli asemenea unui sac cu cartofi.

Fără să se oprească, Gray îi răsuci pumnul lui Anni şi-i ridică braţul spre dr. Nasser. Presă degetul femeii astfel încât să apese pe trăgaci. Ea se zbătu. Din cauza asta, linia de ochire a lui Gray lăsă de dorit. Glonţul lovi peretele de cărămidă, provocând scântei.

Chiar şi aşa, efectul fu cel scontat. Dr. Nasser se adăposti rapid, sărind în tufişurile aflate în faţa casei şi dispărând din raza sa vizuală.

Gray smulse pistolul din strânsoarea femeii şi o îmbrânci. Ea se clătină, dar rămase în picioare. Cu nasul plin de sânge, se întoarse şi o luă la fugă spre dubă, ca o gazelă, uitând de piciorul zdrobit.

După altă armă.

Gray n-avea chef de un remake după spectacolul *Anni, du-te şi ia-ţi arma!*[58]

Îşi înălţă pistolul spre ea, însă, înainte să poată trage, un glonţ îi vâjâi pe la vârful nasului. Tras din tufişuri.

Nasser.

Surprins, Gray se dădu înapoi împleticindu-se, ca să se adăpostească sub portic. Trase la întâmplare spre tufişuri, fără să ştie unde se ascundea nemernicul ăla. Se tot retrase până când atinse cu gleznele bara de protecţie din spatele T-birdului. Mai trase încă două focuri spre dubă.

Însă asiatica Anni dispăruse înăuntru.

Împuşcăturile lui ricoşară din dubă. Asemenea autospecialei cu echipament medical a preşedintelui şi acest vehicul era blindat.

Gray strigă:

— Toată lumea să se urce în maşină! Acum!

Mama lui apăru în uşa bucătăriei, ţinând în mână un pistol fumegând. Avea geanta atârnată pe celălalt braţ, ca şi cum s-ar fi dus să cumpere de-ale gurii.

— Haide, Harriet! o grăbi tatăl său.

Se întinse şi o trase spre portiera din dreapta, cea a pasagerului.

Kowalski sări cu capul înainte pe bancheta din spate. Gray se

---

[58] Musical ale cărui versuri şi muzică au fost compuse de Irving Berlin, după o carte scrisă de Herbert Fields şi sora lui, Dorothy Fields. Acestea redau povestea lui Annie Oakley (1860-l926), o faimoasă femeie-pistolar din Ohio şi a soţului ei, Frank Butler, (n. red.).

temu că matahala ar fi putut s-o termine pe Seichan mai rapid decât orice ar fi făcut Nasser.

Gray sări peste portiera pe scaunul şoferului şi se lovi destul de rău. Răsuci cheia aflată încă în contact, iar motorul cald hurui.

Uşa pasagerului din dreapta fu trântită cu putere. Ambii săi părinți erau înghesuiți pe un singur scaun.

Gray îşi aruncă rapid privirea în oglindă retrovizoare.

Anni se afla în uşa laterală a dubei. Pe umăr, avea un lansator de rachete portabil.

„Spectacolul este *Anni, du-te şi ia-ți arma!* nu lansatorul de rachete, nenorocita dracului!"

Gray bagă în viteză şi apăsă cu putere pedala de accelerație. Cei 300 de cai-putere puseră brusc în mişcare rotile din spate, cauciucurile fumegând şi scrâşnind.

Tatăl său mormăi dezaprobator de pe scaunul alăturat – Gray suspectă că mai mult din cauza cauciucurilor noi şi lucioase decât din pricina propriei siguranțe.

În cele din urmă, pneurile prinseră aderență, iar Thunderbirdul țâşni înainte, intrând prin poarta de lemn în grădina din spate. Odată trecut de ea, Gray trase cu putere de volan, ca să evite a intra în plin într-un stejar masiv, vechi de o sută de ani. Roțile săpară şanțuri ca nişte jumătăți de gogoaşă de-a lungul peluzei din spate, după care îi purtară în mare viteză spre fundul curții.

În spatele lor, se auzi un *şuierat* sonor urmat de o explozie înfricoşătoare.

Racheta lovi stejarul imens, dezintegrându-l şi transformându-l într-un morman de crengi şi scoarță de copac mistuite de flăcări. Rămăşițele incandescente se ridicară sus de tot în aer. Vălătucii de fum se roteau haotic.

Fără să se mai uite înapoi, Gray călcă şi mai tare pedala de accelerație.

Thunderbirdul sfărâmă gardul din spate şi țâşni în trombă spre zona împădurită a parcului Glover-Archibold.

Însă Gray ştia sigur un lucru.

Urmărirea abia începea.

4
Piraterie în largul oceanului

5 IULIE, 12.11 A.M.
Insula Crăciunului

Nişte boxeri şi o pereche de bocanci.

Numai atât se află între Monk şi o mare de crabi canibali. Goana după hrană se afla în plină desfăşurare peste tot pe insulă, unde crabii pocneau din cleşti, se luptau, sfâşiau tot ce găseau în cale. Se auzeau trosnituri ca şi cum pădurea întreagă ar fi fost pe foc.

Dezbrăcat, cu costumul de protecție în mână, Monk alergă înapoi la dr. Richard Graff. Oceanologul se ghemuise la marginea desişului. Şi el îşi scosese costumul de protecție, aşa cum îl instruise Monk, strângând din ochi de durere în momentul în care-şi trăsese materialul din plastic peste umărul rănit. Cel puțin cercetătorul era mai bine îmbrăcat, cu pantalonii lui scurți şi cămaşa hawaiiană.

Monk strâmbă fără să vrea din nas când ajunse lângă el. Dincolo de coronamentul mai des al junglei, aerul ardea, iar duhoarea bălții de leşuri de dedesubt îl izbi în față ca şi cum cineva l-ar fi lovit la propriu cu un somon în putrefacție.

— E timpul să mergem, spuse Monk încruntându-se.

Un strigăt răsună din tunelul care ducea la plaja toxică de dedesubt. Pirații se apropiau mai atenți acum, cu grijă. Graff, înțepenit acolo, aruncase în tunel bucăți de calcar. Mai mult, urmăritorii nu ştiau că Monk nu mai avea decât un glonț în pistol. Însă teama şi pietrele care cădeau de sus nu-i mai puteau ține prea mult pe pirați în loc.

Pentru a suta oară, Monk se minună de insistența ciudată a atacatorilor lor. Cu siguranță, foamea şi disperarea îi puteau determina pe oameni să facă lucruri prosteşti. Dar, dacă pirații voiau să atace şi să le fure Zodiacul ca să pună mâna pe proviziile şi echipamentul lor pentru piața neagră indoneziana, atunci, în momentul de față, nimic nu le mai stătea în cale. Cei mai mulți pirați de pe aici, oricât de brutali şi nemiloşi ar fi fost, aveau obiceiul să acționeze rapid, să atace, să-şi ia prada şi să dispară.

Atunci, de unde insistența asta? Doar ca să-i amuțească, să-şi

acopere urmele? Devenise oare o chestiune de timp? Monk îl revăzu cu ochii minții pe bărbatul mascat care căzuse în apă, doborât de unul dintre gloanțele sale trase la întâmplare. Era vorba despre răzbunare?

Oricare ar fi fost motivul, nelegiuiții nu se mulțumeau doar cu prada, în mod evident, voiau sânge.

Graff inhală cu dificultate aerul încins, îndreptându-şi trupul.

— Unde mergem?

— Înapoi, să ne vizităm prietenii.

Monk îl conduse pe Graff în desişul de la marginea stâncii. La câțiva paşi de ei, marea stacojie de crabi clămpănea şi pocnea. Departe de a se reduce, de fapt numărul lor crescuse în ultimele câteva minute, atraşi poate de vocile lor sau de sângele proaspăt ce se prelingea din umărul rănit al lui Graff.

Oceanologul aruncă o privire spre marginea luminişului.

— E imposibil să ne croim drum printre crabii ăia. Cleştii lor uriaşi pot tăia chiar şi un veşmânt de piele. Am văzut cazuri în care au tăiat degete.

Şi mai erau şi foarte rapizi.

Monk se dădu îndărăt, ferindu-se în vreme ce o pereche de crabi încleştați într-o luptă pe viață şi pe moarte trecu pe lângă ei, cu picioarele lor ascuțite aproape prea repezi pentru a se distinge, la fel de repezi ca nişte picioare de iepure.

— Nu prea avem de ales, zise Monk.

— Şi, în plus, e ceva în neregulă cu crabii ăştia, continuă cercetătorul. Am mai văzut cazuri de agresivitate în timpul migrațiilor, însă niciodată ceva atât de puternic.

— Lasă că-i psihanalizezi mai târziu.

Monk arătă înspre un copac înalt aflat în apropiere. Un castan tahitian. Copacul veşnic verde avea o mulțime de ramuri care ajungeau la pământ.

— Poți să te cațeri în ăla?

Graff îşi strânse mai tare brațul rănit lângă stomac, încercând să-l ferească de orice mişcare.

— O să am nevoie de ajutor. Dar de ce? Nu ne va ascunde de pirați. O să fim ținte sigure.

— Tu cațără-te.

Monk îl duse la copac şi-l ajuta să o ia în sus. Crengile erau dese şi uşor de apucat. Graff se descurcă destul de bine, chiar şi singur, reuşind să se cațere mai departe.

Monk sări jos, aterizând lângă un crab. Acesta ridică ambii

cleşti ameninţător. „Nu se poate pleca aşa devreme de la petrecere, prietene.” Monk îi trase un picior, azvârlindu-l în hoarda lui de fraţi şi apoi îi strigă lui Graff:

— Vezi de-acolo ieşirea din tunel?

— Cred… da, o văd.

Graff îşi schimbă poziţia în copac.

— Nu mă laşi aici, nu-i aşa?

— Fluieră când îi vezi pe piraţi.

— Dar ce vrei să?…

— Nu mai pune întrebări, doar fă ce ţi-am spus, pentru numele lui Dumnezeu!

Monk regretă imediat asprimea cu care vorbise. Trebuia să ţină seama mereu că omul nu era militar că el. Însă Monk avea alte griji. Se gândi la soţia şi la fetiţa lui. Nu avea să-şi piardă viaţa din cauza unor nemernici că ăştia, într-o pădure plină de aperitive gen homari roşii.

Monk intră în luminiş şi se apropie de graniţa ce făcea legătura cu masa fremătătoare ce pocnea din cleşti. Ridică pistolul într-o mână şi se asigură că nu se mişcă, folosind-o şi pe cea protetica. Înălţă privirea şi trase adânc aer în piept.

„Hai să vedem ce puteţi…”

Auzi un zgomot dinspre castanul din spatele lui. Semăna cu şuieratul pe care-l scoate un balon dezumflat pe jumătate.

— Vin! auzi şoapta bărbatului care, cu siguranţă din cauza tensiunii, nu reuşise să scoată decât şuieratul acela anemic.

Monk ţinti spre partea cealaltă a luminişului. Avea doar un glonţ, deci o singură şansă.

Dincolo de poiană, lângă un bolovan, se aflau cele două butelii cu aer.

Mai devreme, când se dezbrăcaseră de costume, Monk îl pusese pe Graff să-i dea butelia de aer de la costumul lui. Rezervoarele de oxigen portabile erau uşoare, construite din aliaj de aluminiu. Folosindu-se de tocul pistolului pe care îl avea la gleznă, Monk legase rapid butelia doctorului de butelia lui şi aruncase cu iscusinţă ansamblul de partea cealaltă a luminişului. Rezervoarele aterizaseră în mijlocul crabilor, zdrobind câţiva şi făcându-i pe alţii din apropiere să se îndepărteze în grabă.

Monk stătea acum cu arma îndreptată înspre cele două rezervoare, încercând cu ambele mâini şi a lui şi proteza, să o ţină cât mai nemişcată.

— Au ajuns! gemu Graff.

Monk apasă pe trăgaci.

Explozia îi îngheță imaginea în fața ochilor pentru o fracțiune de secundă – apoi, dintr-unul dintre rezervoare țâșni scurt o limbă de foc. Cele două butelii începură să se învârtească şi să se rostogolească încoace şi încolo şuierând. Apoi, plesni şi capătul celei de-a doua, iar dansul deveni şi mai nebunesc, zdrobind crabii şi legănându-se şi mişcându-se necontenit.

Era suficient.

În trecut, Monk mai avusese parte de plimbări pe plaje acoperite cu crabi – ştia că, în momentul în care apărea o pasăre sau o prezență străină percepută ca o amenințare, crabii dispăreau într-o clipită în ascunzişurile lor din nisip. Şi aici se întâmplă la fel. Crabii aflați cel mai aproape de locul respectiv o luară la goană, cățărându-se pe vecini, izbindu-se de ei panicați. Curând, începură să se calce pur şi simplu în picioare. Deja iritați, o luară instinctiv cu toții la goană.

Marea de crabi îşi întoarse fluxul – înspre Monk – transformându-se literalmente într-un val învolburat şi uriaş de cleşti, cățărându-se unii pe alții ca să scape.

O luă şi el la goană spre castan, cu cleştii uriaşi păcănind pe urmele lui.

Sări şi se agață de crengi. Un crab i se prinse de bocanc. Îl zdrobi de trunchiul copacului. Căzu la pământ. Cleştele rămase în continuare înfipt adânc în bocancul lui. Simțea cum lama ascuțită îi rănea călcâiul.

„Fir-ar al dracului!”

Jos, marea de crabi trecu de ei, ascultându-şi cu toții un anumit instinct, poate unul legat de migrația lor anuală. O luară în grabă înspre mare.

Monk se cățără mai sus, alăturându-i-se lui Graff. Cercetătorul avea un braț strâns în jurul trunchiului. Aruncă o privire spre Monk, apoi se întoarse din nou către deschizătura din stâncă de unde începea tunelul ce ducea jos.

Pirații, în număr de şase, ieşiseră din tunel şi avansaseră puțin, însă se lăsaseră la pământ în momentul în care auziseră împuşcătura. Abia acum se ridicau în picioare, nesiguri.

Atunci, din desiş, marea învolburată de crabi se năpusti asupra lor.

Ajunseră mai întâi la bărbatul aflat cel mai aproape de marginea desişului. Înainte să poată reacționa, să înțeleagă măcar ce se petrecea, crabii îi ajunseseră până la nivelul coapselor. Scoase un

țipăt, clătinându-se. Apoi, brusc, un picior îi cedă şi se prăbuşi la pământ.

Într-o luptă, un glonț sfâşiase tendonul lui Ahile al unui camarad de-al său din Beretele Verzi. Omul se chircise instantaneu, prăbuşindu-se la fel că piratul.

Urlând, bărbatul aterizează pe un braț.

Imediat, crabii trecură peste el, acoperindu-i trupul contorsionat. Însă tânguirile lui continuară de acolo, de sub masa de crabi. Reuşi pentru un moment să sară în sus. Masca îi fusese smulsă de pe față şi la fel se întâmplase cu nasul, buzele şi urechile lui. Ochii îi erau două răni imense, sângerânde. Mai scoase un urlet şi se prăbuşi la loc, sub crabi.

Ceilalți piraţi fugiră într-o groază nebună, înapoi spre tunel, dispărând în interior. Unul dintre ei nu mai reuşi să ajungă, prins pe un pinten de piatră ce dădea spre țărmul de dedesubt. Crabii se năpustiră spre el.

Scoase şi el un strigăt, se întoarse şi sări de pe stâncă.

Din tunel se auziră alte strigăte.

Precum apa într-un canal de scurgere, marea de crabi se vărsă în gura tunelului, într-o spirală roşie de cleşti zimțați.

Monk întinse mâna înspre Graff, care respira greu lângă el, fără măcar să clipească.

Se apropie şi-l atinse uşor. Acesta tresări.

— Trebuie să mergem. Înainte ca nenorociții ăştia de crabi să se hotărască să se înapoieze în pădure.

Graff se lăsă condus până jos, pe sol. Acolo mai erau în continuare sute de crabi. Începură să se mişte încet printre ei.

Monk rupse o creangă groasă, plină cu frunze, din castan şi mătura cu ea orice crab care se apropia prea mult.

Încet-încet, Graff păru să-şi tragă sufletul şi să-şi vină în fire.

— Vreau… vreau şi eu unul dintre crabii ăia.

— Când ajungem înapoi pe vapor, o să ne ospătăm cu crabi.

— Nu. Să-l studiez. Într-un fel sau altul, au reuşit să supraviețuiască norului toxic. Ar putea fi important.

Acum în elementul său, vocea cercetătorului era mai sigură.

— Bine, spuse Monk. Având în vedere că am pierdut toate mostrele, n-ar trebui să ne întoarcem pe vapor cu mâna goală.

Se aplecă şi înşfăcă unul dintre crabii mai mici cu mâna lui protetică, apucându-l de spatele carapacei. Micuțul arțăgos începu să pocnească din cleşti în toate direcțiile, încercând disperat să-l apuce.

— Hei, n-ai voie să strici marfa, prietene. Dacă-mi rupi vreun deget, trebuie să plătesc ca să-l înlocuiesc.

Monk făcu un gest să-l izbească de un trunchi, însă Graff îşi flutură braţul sănătos, oprindu-l.

— Nu! Avem nevoie de el viu. După cum am zis, e ceva ciudat în legătură cu comportamentul lor. Şi acesta trebuie studiat.

Monk strânse din dinţi enervat.

— Bine, dar dacă bucăţica asta de sushi începe să mă ciopârţească, tu o să plăteşti pentru asta.

Merseră mai departe prin pădure, traversând insula.

După 40 de minute de mers susţinut, pădurea începu să se rărească şi în faţă li se deschise o vedere panoramică. Principala localitate de pe insulă, numită simplu Colonia, se întindea de-a lungul plajei până la port. Dincolo de golful Flying Fish, pe mare, plutea castelul alb care era *Mistress of the Seas,* profilându-se ca un nor pe cerul senin al unei nopţi de vară.

Casă, dulce casă.

Lui Monk îi atrase atenţia un grup de ambarcaţiuni de mici dimensiuni, cam vreo douăsprezece, care înconjurau Rocky Point, fiecare lăsând în urmă o dâră de spumă albă. Erau grupate în formă de V, ca o escadrilă de avioane de luptă.

De partea cealaltă a portului apăru o grupare similară.

Chiar de la acea distanţă, Monk recunoscu forma şi culoarea vaselor.

Bărci rapide, albastre, cu chila lungă, mişcându-se ca nişte săgeţi, abia atingând apa.

— Alţi piraţi, gemu Graff.

Monk se holbă undeva între cele două grupuri care convergeau ca nişte cleşti, mai periculoase decât orice crab roşu. Ceea ce se afla acolo, ţinta atacului deci, îi tăie respiraţia.

Mistress of the Seas.

1.05 P.M.

Lisa studia radiografia.

Cutia luminoasă portabilă unde se citeau radiografiile era montată pe un birou din cabină. În spatele ei, silueta unui pacient zăcea inertă pe pat, acoperită în întregime cu un cearşaf.

Mort.

— Pare a fi tuberculoză, spuse ea.

Radiografia plămânilor bărbatului era plină de largi mase albe sau tuberculi.

— Sau poate cancer la plămâni.

Dr. Henrick Barnhardt, toxicologul olandez, stătea lângă ea, sprijinindu-se într-un pumn de masă. El fusese cel care o chemase aici, jos.

— *Ja,* dar soția pacientului a zis că nu a avut nici un fel de probleme respiratorii până acum 18 ore. Nu a tuşit, nu a expectorat şi nici măcar nu fumează. În plus, abia avea 24 de ani.

Lisa îşi îndreptă poziția corpului. Erau singuri în cabină.

— Şi i-ați recoltat mostre din plămâni?

— Am aspirat cu un ac nişte fluid dintr-un plămân. Cu siguranță, era plin de puroi. Cu o grămadă de bacterii. Aşa că se poate spune cu certitudine că a fost vorba de un abces la plămâni, nu cancer.

Studie chipul bărbos al lui Barnhardt. Acesta stătea puțin cocoşat, ca şi cum era cam ruşinat de statura lui impresionantă, însă asta îi dădea în acelaşi timp o aparență conspirativă. Nu-l invitase şi pe dr. Lindholm la discuțiile astea.

— Astfel de rezultate pot apărea şi în cazul tuberculozei, zise ea.

TBC-ul era cauzat de o bacterie, *Mycobacterium tuberculosis,* un agent patogen extrem de contagios. Şi, cu toate că istoria medicală a pacientului de față era în mod clar foarte neobişnuită, bacteria putea fi latentă foarte mulți ani, dezvoltându-se încet. Era posibil ca bărbatul să se fi molipsit cu ani în urmă, ducând cu sine bomba asta cu ceas – şi apoi expunerea la gazul toxic să-i fi afectat plămânii suficient de tare pentru a face boala să se răspândească. Desigur, pacientul ar fi trebuit să fie contagios la sfârşit.

Însă nici ea, nici dr. Barnhardt nu purtau costume de protecție.

Oare de ce nu o avertizase?

— Nu a fost tuberculoză, răspunse el. Doctorul Miller, specialistul în boli infecțioase din echipa noastră, a identificat organismul ca fiind *Serratia marcescens,* o bacterie deformată non-patogenă.

Lisa îşi aminti discuția de mai devreme, legată de pacientul care avea în corp bacterii întâlnite în mod normal în piele, dar care acum eliminau un venin ce-i topea carnea de pe el.

Toxicologul îi confirmă justețea comparației.

— Din nou, avem de-a face cu o bacterie în mod normal inofensivă, însă care a devenit agresivă.

— Dar, doctore Barnhardt, ceea ce sugerați…

— Spune-mi Henri. Şi nu e o simplă sugestie. În ultimele ore am încercat să mai găsesc cazuri de felul acesta. Am mai găsit două. O femeie cu o dizenterie acută, care pur şi simplu ajunsese să-şi elimine învelişul intestinelor. Din cauza lui *Lactobacillus acidophilus,* o bacterie de iaurt care se găseşte în mod natural într-un intestin sănătos. Şi mai e un copil afectat de accese epileptice groaznice, a cărui măduvă a spinării e plină de *Acetobacter aceti,* un organism benign găsit în oțet. Acestea pur şi simplu îi distrug celulele creierului.

În vreme ce asculta, Lisa îşi concentră din ce în ce mai tare atenția asupra implicațiilor acestei stări de fapt.

— Şi, cu siguranță, acestea nu sunt singurele cazuri, spuse Henri.

Ea clătină din cap – nu pentru că nu ar fi fost de acord, ci pentru că i se părea din ce în ce mai sigur că vorbele lui erau adevărate.

— Aşadar, există ceva care întoarce aceste bacterii inofensive împotriva noastră.

— Da, prietenii se transformă în duşmani. Şi, dacă se va ajunge la un război în toată regulă, nu avem nici o şansă.

Ea îi aruncă o privire scurtă.

— Corpul omenesc este compus dintr-o sută de triliarde de celule, însă numai *zece* triliarde sunt ale noastre. Celelalte 90 la sută sunt bacterii şi alte câteva organisme oportuniste. Trăim în simbioză cu acest mediu străin. Dar dacă balanța asta s-ar dezechilibra, dacă lucrurile s-ar întoarce împotriva noastră?

— Trebuie s-o oprim.

— De-asta te-am chemat aici. Să te conving. Ca să putem să avansăm cu analiza, eu şi doctorul Miller vom avea nevoie de echipamentul de analiză din cabina partenerului tău. Trebuie să începem să căutăm răspuns la cele mai presante întrebări. Schimbările suferite de bacteriile astea au avut cauze chimice sau toxice? Şi, indiferent de cauză, cum le putem trata? Şi dacă sunt contagioase? Cum am putea să le izolăm, cum să instituim un fel de carantină împotriva lor?

Pe fața acoperită de barbă deasă îi apăru o grimasă.

— Avem nevoie de răspunsuri. Acum!

Lisa se uită la ceas. Monk deja întârziase o oră. Fie se luase cu treaba şi uitase de trecerea timpului, fie se bucura de plajele şi frumusețea insulei.

Însă acum nu prea era momentul pentru admirat privelişti.

Dădu din cap înspre Henri.

— O să pun pe cineva să-i transmită un mesaj radio doctorului Kokkalis. Să vină înapoi cât se poate de repede. Până una, alta însă, ai dreptate. Trebuie să începem.

O luă înainte şi ieşiră din cabină. Încăperea în care îşi ținea Monk echipamentul de analiză era situată aproape de partea cea mai înaltă a vaporului, cinci punți mai sus. Sigma rezervase una dintre cele mai spațioase cabine pentru a avea suficient loc ca să-şi instaleze tot echipamentul. Cineva din echipaj se ocupase de scoaterea paturilor şi a mobilei, pentru a face loc laboratorului improvizat. Cabina avea şi un balcon mare, care dădea înspre tribord. Lisa îşi dori să fi fost acolo în momentul acesta, să poată simți lumina soarelui şi briza proaspătă pe față, orice ar fi putut să-i alunge teama din ce în ce mai mare care i se strecurase în suflet.

În vreme ce se îndrepta spre liftul vaporului, se gândi că trebuia să-l sune din nou pe Painter. Nu putea să-şi asume această responsabilitate de una singură. Avea nevoie de sprijinul total al echipei de R&D de la Sigma.

În plus, voia să-i audă din nou vocea.

Apăsă butonul ca să cheme liftul.

Ca şi cum acesta ar fi fost un mecanism de detonare, un zgomot extrem de puternic se auzi de partea cealaltă a vaporului, din direcția golfulețului unde ancorau navele şi unde se aflau ambarcațiunile care făceau curse între țărm şi vapor, aducând oameni.

Oare avusese loc un accident?

— Ce-a fost asta? întrebă Henri.

O a doua explozie şi mai puternică, zgudui partea în care se aflau, undeva lângă prova. În depărtare răsunară țipete. Apoi, Lisa auzi un zgomot familiar, rafale sacadate de armă automată.

— Suntem atacați, spuse ea.

1.45 P.M.

Monk se avânta vijelios cu Land Roverul ruginit în jos, pe panta abruptă. Conectând nişte sârme de sub bord, luase maşina cea veche dintr-o parcare de lângă mina de fosfat de pe insulă, abandonată în timpul evacuării. Mergeau cu viteză pe un drum neasfaltat, ce ducea spre partea din spate a minei, spre aşezarea

de pe coastă.

Dr. Richard Graff era aşezat lângă el, cu centura de siguranță prinsă şi cu un braț proptit în tavan, ca să-şi mențină echilibrul.

— Mergi mai încet!

Monk îl ignoră. Trebuia să ajungă pe țărm.

Cei doi pătrunseseră prin efracție într-unul dintre atelierele minei şi încercaseră să folosească telefonul.

Nu funcționa. Insula era aproape pustie în momentul de față. Dar măcar reuşiseră să găsească o trusă de prim ajutor în atelierul respectiv. Umărul lui Graff era plin de unguent antibiotic şi fusese bine pansat.

Cercetătorul se ocupase de rană în vreme ce Monk încerca să conecteze firele pentru a porni camioneta. Graff avea în continuare trusa de prim ajutor pe care o ținea cu brațul rănit strâns lipită de el. După ce o golise, o transformase într-o cuşcă tocmai bună pentru crabul pe care-l luaseră cu ei.

O curbă ce-i apăru brusc în față prin desiş îl făcu pe Monk să frâneze puternic. Zburâ pe două roți peste bucata aceea de drum, evitând la mustață răsturnarea. Celelalte două roți se izbiră cu putere de pământ, din fericire fără a se desprinde de la locul lor.

Graff icni.

— N-o să folosească nimănui dacă facem un accident în jungla asta.

Monk încetini – nu din cauza cuvintelor lui Graff, ci pentru că drumul pe care se aflau se încheia într-o intersecție asfaltată.

Ajunseseră la o zonă îndepărtată a şoselei care înconjura insula, un drum îngust, cu două benzi. Drumul neasfaltat pe care veniseră o lua mai departe spre sudul golfului Flying Fish. Spre nord, se contura partea principală a aşezării, un amestec de hoteluri, restaurante chinezeşti, baruri dărăpănate şi adevărate capcane pentru turişti.

Atenția lui Monk rămase însă îndreptată spre ape, dincolo de golful Flying Fish. *Mistress of the Seas* era înconjurată de ambarcațiuni în flăcări, iahturi explodate şi rămăşițele fumegânde ale vasului Gărzii de Coastă australiene. Un fum dens se ridica spre înălțimile cerului la amiază. Ca nişte rechini, o mulțime de bărci cu motor albastre se roteau zumzăind în jurul vaporului.

Un singur elicopter, galben cu roşu, un Eurocopter Astar, survola golful ca o viespe furioasă, stârnind fumul. Judecând după rafalele pe care le trăgea din arma automată cu care era prevăzut într-o parte, nu era un prieten.

Pe măsură ce cobora la vale, Monk prinsese când şi când crâmpeie din atacul ce avusese loc pe mare: explozii, trasoare de mitralieră, detonări cutremurătoare, resturi aruncate în aer, flăcări ridicându-se într-un vârtej de apă. Exploziile răsunaseră până la camioneta lor ca şi cum undeva în depărtare ar fi fost lansat un joc uriaş de artificii.

Bum… bum… bum…

În partea de nord, în oraş, se produse o explozie cutremurătoare, stârnind un val de flăcări şi fum. Suficient de aproape pentru a face să zăngăne geamurile Roverului.

— Filiala Telstra[59] de aici, spuse Graff. Încearcă să distrugă orice mijloc de comunicaţii.

Şi alte părţi ale Coloniei erau deja în flăcări.

Nu era vorba despre nişte piraţi obişnuiţi. Aici se desfăşura un atac în toată regula.

Cine mama dracului erau?

Monk dădu înapoi şi o luă în sens invers faţă de orăşel, de-a lungul şoselei de coastă.

— Unde vrei să?… începu Graff să întrebe.

Monk coti. În faţa lor, pe malul mării, apăru un mic hotel, izolat într-un luminiş din pădurea tropicală. Monk întoarse rapid în faţa unui indicator pe care scria The Mango, Motel 91 Restaurant. Parcurse în viteză drumul care ducea într-acolo. În faţă, îi apăru hotelul, o clădire cu un etaj, înconjurată de câteva bungalowuri răzleţe. Undeva sclipea o piscină.

Locul părea părăsit.

— O să fi în siguranţă aici, zise Monk în vreme ce călca frâna şi oprea lângă hotel, sub coroana protectoare a unui copac ce dădea fără îndoială numele aşezământului, un mango.

Monk sări din maşină.

— Aşteaptă!

Graff se luptă cu portiera lui şi reuşi în cele din urmă s-o deschidă. Aproape că se prăbuşi din Land Rover. O luă la fugă după Monk.

Monk nu încetini pasul. Îşi continuă mersul grăbit către plajă. La fel ca toate hotelurile de la mare, hotelul şi restaurantul Mango ofereau toate activităţile pe care le putea căuta un amator de vacanţe la malul mării: snorkeling, *kayaking,* navigaţie. În partea

---

[59] Serviciul de telecomunicaţii australiene (n. tr.).

din spate a clădirii principale, Monk văzuse centrul de recreere al hotelului, o mică incintă alipită celei principale, construită din blocuri de zgură, cu un acoperiş de stuf. Avea uşa şi geamurile acoperite cu scânduri, din cauza evacuării.

Fără să încetinească, Monk smulse de la locul ei o prăjină utilizată la curățarea piscinei. O folosi imediat pentru a scoate scândurile şi pentru a sparge uşa de sticlă.

Graff îl ajunse din urmă.

Monk se întinse şi-l trase pe cercetător înăuntru, la adăpost de lumina soarelui. Elicopterul trecu zumzăind pe deasupra lor, la mică înălțime, făcând palmierii să se îndoaie din cauza curenților stârniți de elice. Apoi îşi continuă drumul, urmărind linia țărmului.

— Ai grijă să nu te vadă! îl avertiză Monk.

Graff încuviință din cap.

Monk păşi tiptil prin partea din față a centrului de recreere, unde fuseseră îngrămădite o mulțime de prosoape de plajă, ochelari de soare, uleiuri de plajă şi o puzderie de suvenire. Mirosea a nucă de cocos şi a picioare ude. Monk ocoli tejgheaua şi pătrunse prin intrarea acoperită de o perdea zornăitoare din şiraguri de mărgele.

Găsi ceea ce căuta.

Pe peretele din spate atârnau mai multe echipamente de scufundare.

Monk îşi scoase bocancii.

În partea camerei ce dădea înspre plajă se aflau aliniate în fața unei uşi rabatabile o mare varietate de obiecte care puteau fi folosite pentru distracție pe plajă. Monk trecu pe lângă nişte hidrobiciclete, două caiace şi se opri în fața singurului jet ski. Acesta se afla pe o platformă cu roți, pregătită să-l ducă şi să-l aducă de la apă.

Măcar în partea asta a insulei, apa nu fusese contaminată cu supa toxică.

Monk se întoarse spre Graff.

— O să am nevoie de ajutorul tău.

După 18 minute, Monk ştergea cu cotul geamul pătat cu unsoare al uşii rabatabile. Costumul lui ud scârțâi pe sticlă. Ridicându-şi capul, Monk aşteptă ca elicopterul să-şi facă turul pe deasupra lor şi să se îndepărteze spre golful Flying Fish. Acesta nu se vedea, fiind ascuns de Smith Point. Tot ceea ce putea distinge Monk din zona de război era pala de fum negru şi gros care se

ridica peste creastă.

În cele din urmă, elicopterul viră şi o luă înapoi spre vaporul de croazieră.

— OK, să-i dăm drumul!

Monk se aplecă şi ridică uşa de la pământ proptind-o în locaşurile în care stătea fixată când era deschisă. În spatele lui, Graff săltă cârligul platformei, iar Monk îi dădu roată. Apucă partea din spate a jet ski-ului şi împreună împinseră platforma spre apă. Roțile mari, de cauciuc, speciale pentru nisip, le uşurară munca.

Graff desfăcu legăturile jetului de pe platformă, în timp ce Monk alergă înapoi şi înşfăcă vesta de salvare şi butelia de oxigen. Odată echipat, îşi puse şi o jachetă de vânt suvenir Mango peste ceea ce purta.

Mişcându-se anevoie din cauza echipamentului, Monk se întoarse la apă şi trase jet ski-ul de pe platformă.

— Ascunde-te în continuare, îl instrui el pe Graff. Însă, dacă găseşti vreun mijloc de comunicare, un radio sau ceva de genul ăsta, încearcă să dai de autorități.

Graff încuviință din cap.

— Ai grijă!

Imediat, Monk porni motorul cu un zgomot puternic şi demară în trombă înspre Smith Point. În urma lui, Graff duse platforma goală înapoi în adăpost.

Monk se lăsă şi mai jos pe locul lui şi ambală motorul la maximum. Practic, zbura pe deasupra mării. Jacheta scrâşnea din cauza vântului. Împroşca în jur un nor de apă sărată. Smith Point creştea văzând cu ochii în fața lui. În cele din urmă ajunse la pintenul stâncos şi, fără a încetini, viră în jurul lui.

În depărtare, la marginea golfului, *Mistress of the Seas* se înălța în zare ca un castel alb aflat sub asediu. Aproape de ea, apele ardeau din cauza combustibilului incendiat şi a ambarcațiunilor din care mai rămăseseră doar carcasele fumegânde. Chiar şi digul era o ruină. Şi, peste tot în zona de luptă, nu se auzea decât zgomotul puternic al bărcilor cu motor ale piraților care patrulau.

La vânătoare.

„Să-i dăm drumul!”

Uşor ca o torpilă de suprafață, Monk se aruncă în miezul încăierării.

2.08 P.M.

— Trebuie să putem face ceva, spuse Lisa.

— Deocamdată stăm cuminți aici, răspunse Henri Barnhardt scurt.

Se adăpostiseră într-una dintre cabinele goale care dădeau în exterior. Lisa stătea în picioare lângă unul din cele două hublouri ale încăperii. Henri făcea de pază lângă uşă.

O oră mai devreme, alergaseră de nebuni pe vapor şi descoperiseră haosul general în care se transformase întregul loc. Echipajul în uniforme şi pasageri cu priviri înnebunite, atât cei bolnavi, cât şi cei sănătoşi, se buluciseră pe holuri. Exploziile şi focurile de armă erau aproape înăbuşite de alarma puternică a vaporului care se declanşase, distrugând nervii tuturor. Fie automat, fie intenționat, cineva acționase mecanismul de coborâre a uşilor antiincendiu, izolând oamenii pe secțiuni.

Între timp, indivizi mascați goleau holurile unul după altul, împuşcând pe oricine opunea rezistență sau se mişca prea încet. Lisa şi Henri auziseră țipetele, rafalele de armă, oameni care alergau pe puntea de deasupra. Chiar şi ei scăpaseră ca prin urechile acului de la a fi împuşcați. Doar cursa nebunească pe care o făcuseră prin sala de expoziții a vaporului şi de-a lungul unui alt coridor îi salvase.

Nu ştiau cât mai puteau rămâne nedescoperiți.

Rapiditatea cu care fusese cucerită *Mistress of the Seas* sugera faptul că erau implicați membri ai echipajului.

Lisa se uită prin hublou. Marea era în flăcări. De la aceeaşi fereastră, urmărise cum câțiva pasageri disperați se aruncaseră în apă de la balcoanele superioare, sperând că aveau să reuşească să înoate până la țărm.

Însă ambarcațiunile prevăzute cu arme măturau golful, trăgând în orice mişca în apă.

Cadavre pluteau printre resturile în flăcări.

Nu există nici o scăpare.

Oare care era cauza? Ce se întâmpla aici?

În cele din urmă, alarma se opri cu un ultim tânguit retezat. Se lăsă tăcerea, o tăcere grea, aproape palpabilă. Chiar şi aerul părea mai dens.

Undeva deasupra, cineva plângea cu suspine.

Henri întâlni privirea Lisei.

Din difuzoare se auzi o voce aspră, care începu să spună ceva în

malaeza. Lisa nu ştia limba asta. Uitându-se în continuare la Henri, văzu cum toxicologul clătina din cap. Nici el nu avea idee ce se zicea. Mesajul fu repetat apoi şi în chineză mandarină. Acestea erau cele mai vorbite limbi de pe insulă.

În sfârşit, vorbitorul trecu la o engleză fluentă, deşi rostită cu un accent foarte puternic.

— Vaporul este acum al nostru. Pe fiecare punte patrulează gărzi. Oricine iese pe hol va fi împuşcat pe loc. Nimeni nu va păți nimic dacă ascultă ce spunem noi. Asta-i tot.

Discursul se termină cu un pârâit al microfonului.

Henri încercă uşa, pentru a se asigura că era încuiată, apoi se apropie de Lisa.

— Au deturnat vaporul. Probabil, cineva plănuia de mult asta. Lisa îşi aminti imediat de *Achille Lauro,* un vas de croazieră italian care fusese deturnat de terorişti palestinieni, în 1985. Şi, mai de curând, în 2005, piraţii somalezi atacaseră un alt vapor de croazieră, în estul coastei Africii.

Se întoarse la hublou şi privi afară, studiind cu atenție bărcile care patrulau pe apă, toate pline de oameni mascați şi înarmați. Păreau să fie piraţi, însă suspecta că adevărul era altul.

Poate ceva din paranoia lui Painter se prinsese şi de ea.

Totul fusese mult prea coordonat ca să fie un simplu act pirateresc.

— Cu siguranță, zise el, vor jefui vaporul de tot ceea ce este de valoare şi nu e încuiat în cală, apoi vor fugi înapoi pe teritoriul lor dintre insule. Dacă reuşim să rămânem în viață, evitând orice confruntare…

Boxele hârâiră din nou şi o altă voce vorbi în sistemul de comunicații generale de pe navă. În engleză. Nu mai repetă în malaeza sau chineză.

— Următorii pasageri sunt aşteptați să se prezinte pe puntea de comandă. În următoarele cinci minute. Trebuie să vină cu mâinile pe cap, cu degetele împreunate. Dacă nu apar, la fiecare minut de întârziere, doi pasageri vor fi ucişi. Vom împuşca mai întâi copiii.

Fură numite persoanele.

Dr. Gene Lindholm.

Dr. Benjamin Miller.

Dr. Henri Barnhardt.

Şi ultimul: dr. Lisa Cummings.

— Aveți cinci minute.

Radioul amuți din nou.

Lisa se uită în continuare prin hublou.

— Asta nu e o deturnare.

„Şi nici aceştia nu sunt nişte piraţi obişnuiţi."

Înainte să-şi întoarcă privirea, zări un jet ski gonind peste ape, spre vasul de croazieră. În urma lui se înălța un val de apă stropind totul în jur, făcându-l uşor de observat. Se mişca îndemânatic, evitând resturile din apă. Nu se vedea cine îl conducea. Omul era practic culcat pe şa.

Şi nu fără motiv.

Două ambarcaţiuni îl urmăreau îndeaproape, trecând ca vântul printre flăcări şi scânduri fumegânde. Se vedeau scânteile provocate de rafalele automatelor.

Clătină din cap gândindu-se la nesăbuința celui de pe jet ski.

De dincolo de vaporul de croazieră apăru un elicopter care se avânta şi el în direcția jet ski-ului. Nu voia să vadă ce avea să se întâmple, însă simți că o forțează ceva să facă asta.

Un fel de respect pentru atacul sinucigaş al omului de pe jet ski.

Elicopterul se lăsă brusc în jos, cu uşa dintr-o parte deschisă.

Din interior țâşni un val de fum.

Lansator de grenade.

Clipind, Lisa privi chiar la timp ca să vadă jet ski-ul explodând într-un vârtej de fum şi metal contorsionat.

Se îndepărta de hublou ameţită şi tremurând din toate încheieturile. Se uită la Henri. Nu aveau de ales.

— Să mergem!

2.12 P.M.

Monk se scufundă în adâncurile mării, tras în jos de greutatea centurii pe care o avea la brâu şi de rezervoarele de oxigen. Nu se opuse mişcării şi-şi ținu respirația. Deasupra capului său, albastrul apei era acoperit de flăcări. Şrapnele din jet ski-ul explodat brăzdară apă. La doi metri mai departe, ce mai rămăsese din el se scufunda cu botul înainte.

În vreme ce Monk îl urmă, se chinui să se dezbrace de jacheta de vânt Mango. Nu mai avea nici un motiv să țină buteliile de oxigen ascunse. Îşi ridică masca de scufundări şi-şi răsuci brațul ca să tragă furtunul. Folosi regulatorul de aer pentru a scoate apa din mască şi apoi o fixă etanş.

Adâncul apei deveni clar precum cristalul.

Îşi fixă regulatorul şi trase prima gură de aer.

Mai mult un oftat de uşurare.

Oare şmecheria lui funcționase?

Cu un minut în urmă, în vreme ce elicopterul se aruncase asupra lui ca un şoim asupra unui şoarece, Monk stătuse cu ochii pe omul cu arma din uşa deschisă. Când lansatorul de grenade se îndreptase spre el, Monk răsturnase jet ski-ul în ultima secundă, aruncându-se sub el şi scufundându-se în adâncuri. Cu toate astea, suflul exploziei îl lovise ca o nicovală în cap, făcându-i urechile să bubuie.

Se scufunda spre fundul mării. Golful Flying Fish avea zone în care adâncimea ajungea la 30 de metri. Dar el nu avea nevoie să se scufunde atât de departe.

Monk îşi potrivi dispozitivele compensatorii de plutire, umflându-şi vesta cu aer din butelii. Încetini ritmul de coborâre şi începu să plutească. Înălță capul şi se uită în sus, la fundul vaselor rapide care patrulau, cu elicele motoarelor lăsând în urmă o spumă albă, învolburată. Se roteau în cerc, o dată şi încă o dată, căutând vreo urmă a celui care se aflase pe jet ski, gata să tragă în momentul în care acesta ar fi apărut la suprafață.

Însă Monk nu avea de gând să iasă şi, dacă planul lui funcționase, nimeni nu ştia că era dotat cu echipament de scufundare. Monk se răsuci, îşi verifică busola strălucitoare de la încheietura mâinii şi o luă în direcția coordonatelor pe care le calculase deja.

Spre *Mistress of the Seas.*

Întotdeauna îşi dorise să plece într-o croazieră.

5
Pierdut şi găsit

5 IULIE, 1.55 A.M.
Washington, D.C.

— Cam până aici ar trebui să mergem, spuse Gray.

Îşi petrecuse ultimele şapte minute conducând cu atenţie şi strecurând Thunderbirdul prin parcul Glover-Archibold, urmând un drum vechi şi îngust folosit de personalul angajat, cu tufişurile hârşâind caroseria decapotabilei. Roata din stânga-faţă avea pană şi mergea propriu-zis pe jantă, încetinindu-i şi făcând ca direcţia să fie al naibii de greu de menţinut.

Deşi majoritatea oamenilor considerau că Washington, D.C. Este un loc plin de clădiri istorice, malluri spaţioase destinate promenadei şi muzee, el mai era caracterizat şi de unul dintre cele mai lungi şiruri de parcuri interconectate, ce-şi croia drum spre inima metropolei, acoperind o suprafaţă de peste 4 000 de metri pătraţi. Parcul Glover-Archibold marca unul dintre capetele şirului, terminându-se la fluviul Potomac.

Gray se îndepărtase de apă. Era prea departe şi prea expus. Luând-o pe o alee din spate ce mergea paralel cu casele din pare, o apucase spre nord, cu luminile stinse, descoperind un vechi drum folosit în caz de incendiu, ce se înfunda şi mai tare în adâncimea pădurii dense. O luă pe acolo. Avea nevoie să-şi piardă urma, chiar dacă Thunderbirdul nu era într-o stare prea bună şi putea să cedeze din moment în moment.

Dându-şi seama că nu putea să meargă mai departe de-atât, încetini.

Erau pe fundul unui defileu. Dealuri abrupte şi împădurite se înălţau de ambele părţi. În faţă, o veche estacadă aparţinând unei linii de tren abandonate traversa valea îngustă. Gray manevră cu grijă automobilul sub podul din fier roşu de rugină şi cu şipci de lemn. Opri lângă unul dintre pereţii din ciment care susţineau estacada. Peretele era mâzgălit cu graffitti.

— Toată lumea afară. De-aici, o să mergem pe jos.

Pe partea opusă a estacadei luminate de stele şi de razele

argintii ale lunii, marcajul de lemn al unei poteci indica un traseu dedicat excursioniştilor. Poteca părea să fie mai mult un tunel ce-şi croia drum prin pădurea deasă.

Cu atât mai bine, avea să le servească şi ca ascunziş.

În depărtare, din direcţie opusă, se auzeau urlând sirenele diferitelor vehicule care intervin în situaţii de urgenţă. Gray depistă o lumină portocalie, incandescentă, ce licărea pe cerul nopţii. Probabil că explozia rachetei provocase incendierea casei.

Văzută şi mai de aproape, pădurea era cuprinsă de întuneric, pictată parcă în nuanţe de negru.

Gray ştia că Nasser şi echipa lui de asasini puteau fi oriunde.

În spatele lor, în faţa lor, poate chiar încercuindu-i.

Inima lui Gray bătea cu putere. Se simţea din ce în ce mai cuprins de temeri – nu atât pentru persoana lui, cât pentru părinţii săi. Trebuia să-i ducă undeva în siguranţă, să-i îndepărteze de pericolele ce roiau în jurul lui. Singura modalitate de a face asta era să-i asigure îngrijiri medicale lui Seichan.

Şi trebuia s-o facă departe de ochii tuturor.

Chiar dacă încă mai avea telefonul mobil spart asupra sa, nu îndrăznea să contacteze Sigma sau pe directorul Crowe. Liniile de comunicaţii erau compromise, după cum demonstrase ambuscada de la adăpost. Protocolul prevedea ca, în astfel de cazuri, trebuia să rămână ascuns şi să nu mai stabilească vreo legătură radio. Undeva exista o scurgere de informaţii, iar până când nu-şi ducea părinţii la adăpost într-un loc sigur, nu avea de gând să scoată capul de la cutie.

Asta însemna că trebuia să caute mijloace alternative prin care Seichan să primească îngrijiri. Mama sa îi sugerase o variantă şi-i urmase deja planul, sunând de două ori de pe telefonul ei mobil. După aceea, Gray scosese bateria telefonului mobil, ca nu cumva cineva să se folosească de acest dispozitiv pentru a le dea de urmă.

— Se pare că morfina a relaxat-o, îi anunţă mama sa de pe bancheta din spate.

În timpul unei scurte opriri, ea trecuse în spate, alături de Kowalski. Seichan zăcea întinsă între ei. Mama sa îi injectase lui Seichan morfină dintr-o seringă deja pregătită, luată din proviziile medicale din casa conspirativă.

— Dacă vrem să reuşim, zise Gray, o să trebuiască s-o cărăm.

— O iau eu, spuse Kowalski făcându-le semn celorlalţi să nu-i stea în drum.

Tatăl lui Gray o ajută pe mama sa să coboare din maşină.

Imediat ce ieşiră cu toţii din decapotabilă, tatăl se uită la halul în care era aceasta şi clătină din cap, înjurând printre dinţi.

Kowalski se ridică în picioare, ţinând-o pe Seichan în braţe. Chiar şi în întunericul de sub estacadă, Gray observă pata neagră de pe bandajul strâns în jurul stomacului femeii. Mişcarea o trezi pe Seichan şi o făcu să se agite. Se zbătu pentru un scurt moment în braţele lui Kowalski, în vreme ce acesta cobora din maşină, speriată şi năucă. Ţipă şi-l lovi cu latul palmei peste obraz.

— Hei! exclamă masivul bărbat evitând altă lovitură.

Seichan începu să strige, un şuvoi de cuvinte furioase, un amestec neinteligibil de engleză şi un dialect asiatic.

— Fă-o să tacă, zise tatăl său aruncându-şi rapid privirea spre pădurea întunecată.

Kowalski încerca să-i acopere gura, dar aproape că rămase fără un deget din cauza muşcăturii femeii.

— Nenorocita dracului!

Seichan deveni din ce în ce mai agitată şi mai greu de stăpânit.

Mama lui veni mai aproape, căutând ceva în geanta ei mare.

— Mai am o doză de morfină.

Gray clătină din cap.

— Stai!

Având în vedere pierderea de sânge suferită de Seichan, se temea de încetinirea ritmului respiraţiei care însoţea administrarea morfinei. O a doua doză putea s-o omoare, iar el încă mai avea nevoie de răspunsuri.

Întinse o palmă spre mama sa.

— Sărurile mirositoare.

Îşi amintise de faptul că Kowalski le menţionase printre medicamentele conţinute de trusa medicală de urgenţă.

Mama lui încuviinţă din cap. Băgă mâna în geantă, scotoci un moment ce păru interminabil, după care îi dădu câteva capsule. Gray luă una şi se duse lângă Kowalski.

Paznicul avea acum o zgârietură lungă, însângerată, pe unul dintre obraji.

— Dumnezeule, fă-i ceva!

Gray îi înfipse mâna în păr, îi arcui gâtul şi-i sparse capsula sub nas. Femeia îşi trase capul înapoi, luptându-se, însă el îi ţinu capsula sub nas. Urletele frenetice încetară în căluşul format de mâna lui.

Ea ridică o mână ca să-l împingă într-o parte.

El o ţinu cu putere.

— Gata…

Seichan tuşi apăsat şi apucă încheietura mâinii lui Gray.

Îl surprinse cât de puternice erau degetele ei. Îşi lăsă mâna în jos.

— Lasă-mă să respir. Pune-mă jos.

Gray dădu din cap spre Kowalski. Nu trebuia să i se spună de două ori. O lăsă jos pe Seichan, pe propriile picioare, dar o ținu în continuare cu mâinile petrecute pe după umeri. Ea îşi supraestimase forțele. I se înmuiară picioarele. Rămase inertă în brațele bărbatului masiv.

Crispată, se uită rapid în jur. Gray văzu confuzia din ochii ei, dincolo de lupta ce se dădea între durere şi morfină. Îşi concentră rapid privirea asupra lui.

— Eu… obeliscul… rosti ea extrem de îngrijorată.

Gray se săturase să tot audă de blestematul ăla de obelisc.

— O să trebuiască să-l găsim mai târziu. S-a spart după ce-ai căzut de pe motocicletă. L-am lăsat acolo, acasă la ai mei.

Cuvintele lui părură să-i producă mai multă durere decât rana făcută de glonț. Însă poate că neglijența lui de mai devreme le aducea şi puțin noroc. Poate că Nasser se dusese după obelisc, în loc să-i mai urmărească pe ei.

Mama sa, auzind fără să vrea conversația lor, se apropie.

— Vorbiți despre tubul ăla negru care s-a spart?

Bătu uşor cu mâna în geanta ei mare.

— L-am luat de pe jos când m-am dus înăuntru să aduc bandajele. Pare destul de vechi şi poate că valorează ceva.

Închizându-şi ochii în semn de uşurare, Seichan dădu din cap aprobator pentru ambele supoziții. De extenuare, capul îi atârna într-o parte.

— Slavă Domnului!

— De ce-i aşa de important? întrebă el.

— Putea… ar putea să salveze lumea. Asta dacă nu cumva e prea târziu pentru noi.

Gray îşi aruncă rapid privirea spre geanta mamei sale, după care din nou la Seichan.

— Ce naiba vrei să spui?

Ea flutură o mână fără prea multă vlagă, pierzându-şi din nou puterile.

— E prea complicat. Am nevoie de ajutorul tău… nu pot… nu singură… noi trebuie, trebuie să plecăm de-aici.

Bărbia îi căzu în piept şi-şi pierdu din nou cunoştința. Kowalski

îi susținu greutatea pe şoldul lui.

Gray fu tentat să folosească altă capsulă de săruri mirositoare, dar se temu să n-o forțeze prea tare. Văzu cum din bandaj se prelinge sânge proaspăt.

Se părea că şi mama lui gândea la fel. Dădu din cap spre potecă.

— Nu cred că suntem prea departe de spital.

Gray se întoarse spre poteca întunecată aflată de cealaltă parte a estacadei. Acesta era celălalt motiv pentru care condusese Thunderbirdul spre nord, prin pădure, ținând cont de ceea ce îi sugerase mama lui. De partea cealaltă a parcului Glover-Archibold se întindea campusul Universității Georgetown. Spitalul facultății se învecina cu liziera pădurii. Mama lui avea foşti studenți care lucrau acolo.

Dacă puteau să ajungă fără să fie descoperiți…

Însă oare era această destinație atât de evidentă?

Existau o mie de ieşiri din ansamblul de parcuri, dar Nasser ştia că acela pe care îl urmărea era însoțit de o femeie rănită destul de grav şi că aceasta necesita îngrijiri medicale de urgență.

Era un risc imens, însă Gray nu vedea nici o modalitate de a-l evita.

Îşi aminti privirea lui Nasser în momentul în care nemernicul întrebase de obelisc. Însetată de sânge, nemiloasă. Egipteanul crezuse ceea ce afirmase Gray şi anume că obeliscul fusese lăsat în stradă – în mare parte pentru că şi Gray credea asta. Însă ce era mai important pentru omul aceasta: să pună mâna pe obelisc sau să se răzbune?

Se uită în jur, fixând cu privirea micul lor grup.

Viețile tuturor atârnau de acest răspuns.

2.21 A.M.

O jumătate de oră mai târziu, Painter se plimba de colo-colo prin biroul său, având fixată în ureche o cască de tip hands-free.

— Sunt morți cu toții?

În spatele lui, pe ecranul plasmei erau prezentate imagini în direct de la incendiul extins ce cuprinsese trei case, plus o secțiune a parcului din vecinătate. Fusese o vară secetoasă, ce transformase pădurea într-o masă de vreascuri. Maşinile de pompieri şi personalul pentru situații de urgență roiau în zona

bine delimitată şi restricționată accesului publicului. Dubele rețelelor de televiziune îşi înălțau deja antenele de satelit.

Un elicopter al poliției se rotea deasupra, cu fasciculul de lumină a proiectorului îndreptat în jos, căutând.

Însă era prea puțin, prea târziu.

Nici decapotabilă cu care Gray se dusese la casa conspirativă şi nici duba medicală deturnată nu se aflau printre rămăşițe. Incendiul devastator împiedica efectuarea unei investigații suplimentare.

Singurele veşti palpabile era nişte veşti proaste. Adevăratul echipaj medical al dubei fusese descoperit pe un câmp abandonat, fiecare dintre membrii acestuia fiind împuşcat în cap. Acum, avea patru dosare pe birou. Se prăbuşi pe scaun. Înainte de orice altceva, avea de dat patru telefoane dificile până la mijirea zorilor. Familiilor acestora.

Asistentul lui Painter, Brant, îşi împinse căruciorul cu rotile în cadrul uşii.

— Scuzați-mă, domnule.

Painter dădu din cap spre el.

— Doctorul McKnight e în aşteptare, pe linia trei. Este disponibil pentru o convorbire telefonică, dar şi pentru videoconferință.

Painter îi arătă cu degetul mare ecranul cuprins parcă de flăcări.

— Momentan, am văzut destul din asta. Pune-l pe Sean pe ecran.

Painter îşi scoase casca din ureche. Putea să jure că la fel de bine ar fi putut să aibă una implantată pe cale chirurgicală. Se răsuci şi ajunse cu fața la ecran chiar în clipa în care scena incendiului dispărea, înlocuită de chipul şefului său.

Sean McKnight fondase Sigma, însă, de-atunci, fusese promovat la conducerea DARPA. Painter îl sunase imediat după ce Seichan intervenise atât de brusc şi violent în viața lui Gray. Atât pentru sfatul, cât şi pentru experiența sa. Dar şi pentru alt motiv, mult mai presant.

— Deci Ghilda este din nou prin preajmă, zise Sean şi îşi trecu degetele prin părul roşcat, care începuse să-i încărunțească.

Era răvăşit şi arăta de parcă fusese luat direct din pat. Însă cămaşa lui albă era călcată la dungă. Pe brațul fotoliului îi atârna un sacou bleumarin cu dungulițe. Era pregătit pentru o zi lungă.

— S-ar putea ca Ghilda să fie chiar şi mai aproape, spuse Painter. Informațiile curente sugerează că s-ar putea să fie deja

printre noi.

Painter bătu uşor într-un dosar din spatele său.

— Ai citit deja situația operativă.

Celălalt îi răspunse încuviințând din cap.

— În mod clar, Ghilda ştia de casa conspirativă. Ştia că Gray se îndreptă într-acolo cu agentul lor operativ declarat absent nemotivat. Undeva avem o scurgere de informații.

— Mi-e teamă că da, cam asta ar fi singura explicație.

Clătină din cap. Dacă era adevărat, situația era dezastruoasă. Ghilda îşi mai infiltrase o dată oameni în sânul Sigma, însă Painter ar fi jurat că organizația sa era curată acum. După ce ultima cârtiță fusese demascată, Painter arsese Sigma până la rădăcini şi o construise de la temelie, cu sute de măsuri de siguranță şi contramăsuri de infiltrare.

Şi totul în zadar.

Dacă încă mai există o scurgere de informații, atunci însăşi temelia Sigma putea fi pusă sub semnul întrebării. Asta însemna desființarea organizației. Un audit intern era deja în derulare, o analiză a raportului dintre costuri şi beneficii pornită de la nivelul structurii de comandă de bază a Sigma, sub aparența unificării serviciilor de informații din S.U.A. În cadrul Homeland Security.

Însă mai rea decât orice altceva era implicarea unui cost de natură mult mai personală.

Painter avea pe birou cele patru dosare care să-i reamintească acest lucru.

Sean continuă.

— Nu numai divizia noastră este afectată de această rețea teroristă care caută să angajeze şi să infiltreze persoane. Acum două luni, MI6 a desființat o celulă care se infiltrase într-un proiect de operațiuni sub acoperire al British Aerospace, undeva lângă Glasgow. Au pierdut cinci agenți cu ocazia asta. Ghilda este pretutindeni, iar acum este aici. Aici în țară, NSA şi CIA încă mai încearcă să afle cine este Osama în Ghilda. Noi nu ştim mai nimic despre liderul lor sau despre principalii lor actori. Nici măcar nu ştim dacă organizația se numeşte într-adevăr Ghilda. Originea acestui nume provine de la o poreclă dată de un ofițer SAS care acum e mort. Cu toate acestea, s-ar părea că diferite celule şi-au asumat numele ca fiind al lor, la început în bășcălie, după care probabil din motive mult mai palpabile. Ştim *atât* de puțin despre această rețea.

Se opri fără să spună totul până la capăt.

Painter înțelese.

— Iar acum avem un dezertor care a trecut în tabăra cealaltă.

Sean oftă.

— De ani de zile tot încercăm să ne stabilim un avanpost, să penetrăm într-un fel sau altul organizația asta. Eu, unul, am propus mai multe scenarii. Însă nimic atât de eficient ca şansa de a ne cădea în poală un agent operativ, unul din elita Ghildei. Trebuie s-o ducem într-un loc sigur şi s-o ferim de orice i s-ar putea întâmpla.

— Iar Ghilda îşi va da toată silința ca nu cumva să reuşim. Au demonstrat asta cât se poate de clar! Ca s-o elimine, au ales să-şi dea în vileag dovada infiltrării în Sigma. O alegere costisitoare. Şi, ca s-o pună în aplicare şi-au trimis cel mai bun şi mai greu de prins agent operativ. Alt membru din elita lor.

— L-am văzut în înregistrarea video de la casa conspirativă. I-am citit dosarul.

Sean făcu o grimasă sugestivă.

Painter îl citise şi el. Măcelarul din Calcutta. Adevărata sa origine şi afiliere erau necunoscute. Fiind de obârşie mixtă, în trecut se dăduse drept indian, pakistanez, irakian, egiptean şi libian. Dacă era ca Seichan să aibă o copie masculină fidelă, acest individ putea fi perechea ei.

— Avem o singură informație, zise Painter. Am reuşit să-i aflăm numele din înregistrarea video. *Nasser.* Însă asta-i tot ce-am putut să facem.

Sean dădu din mână în semn că nu conta prea mult.

— Numele sub care este cunoscut sunt la fel de numeroase ca şi asasinatele lui. A lăsat în urmă o dâră de sânge peste tot în lume, concentrându-se în principal pe Africa de Nord şi din Orientul Mijlociu până în Orientul Apropiat. Cu toate că abia în ultima vreme şi-a extins acțiunile şi în zona Mediteranei. Prin strangularea unui arheolog în Grecia. Prin asasinarea custodelui unui muzeu în Italia.

Painter se concentră din nou şi mai tare, asupra ecranului.

— În Italia? Unde?

— În Veneția. Custodele a fost găsit împuşcat în temniță de sub Palatul Dogilor. Nasser – sau care-o fi numele lui real – a fost văzut în imaginile surprinse de camerele de supraveghere aflate în piața de afară.

Painter îşi frecă bărbia, suficient de tare ca să simtă că-l arde barba țepoasă.

— Mai devreme, am primit un telefon din partea monseniorului Verona de la Vatican. Detaliile ar trebui să fie în raportul privind situația operativă. Este foarte posibil ca şi Seichan, la rândul ei, să fi încercat să întreprindă nişte acțiuni în Italia, la momentul acela.

Ochii lui Sean se îngustară uşor.

— Interesant. E o coincidență care necesită o investigație suplimentară. Ambii asasini în Italia. Iar acum aici. Unul pe urmele celuilalt. Doi asasini importanți, cei mai buni pe care-i are Ghilda. Şi, chiar dacă n-ar avea nici un alt merit, Nasser măcar a împins-o pe Seichan în brațele noastre.

„Sau mai degrabă în brațele lui Gray", adăugă Painter în gând.

— Trebuie s-o reținem pe femeie. Imediat. Este absolut inacceptabil să pierdem această şansă.

Painter înțelegea gravitatea situației, însă îl cunoştea bine şi pe Gray şi ştia cum gândeşte. Dacă există cineva în lumea asta cu acelaşi nivel de paranoia ca şi el, acela era Gray. Custodia femeii putea să se dovedească a fi o problemă.

— Domnule, comandantul Pierce a fugit. Prins în ambuscada de la casa conspirativă, probabil că şi-a dat şi el seama, ca şi noi, că există o scurgere de informații. O să se ascundă împreună cu ea. Şi n-o să apară până când n-o să simtă că sunt în siguranță.

— S-ar putea să n-avem atâta vreme la dispoziție. Nu având în vedere că Măcelarul din Calcutta îi urmăreşte pe amândoi.

— Ce vreți să fac?

— Comandantul Pierce trebuie să fie găsit şi adus înapoi împreună cu ea. N-am altă opțiune, în afară de extinderea căutării şi de contactarea autorităților locale şi a FBI-ului. Deja am ordonat cercetarea tuturor spitalelor şi a facultăților medicale. Nu putem să-l lăsăm să dispară.

— Domnule, aş prefera să-i dăm comandantului Pierce un răgaz ca să se ocupe de situația asta. Cu cât sunt mai multe lumini orientate în direcția sa, cu atât este mai probabil ca asta să-i atragă atenția lui Nasser.

— Dacă-i chiar aşa, atunci vom încerca să punem mâna pe *doi* agenți operativi ai Ghildei.

Painter nu putu să-şi rețină şocul din voce:

— Folosindu-l pe Gray pe post de momeală.

Sean se uită fix la el de pe monitor. Painter conştientiza rigiditatea corpului acestuia. Observă din nou cămaşa şi haina călcate la dungă. Painter îşi dădu brusc seama că el nu era primul care stătea de vorbă cu Sean în noaptea asta.

— Decizia a fost luată de cei de la Afaceri Interne. E semnată de preşedinte. E imposibil de anulat, zise Sean şi continuă cu o voce şi mai fermă: Gray şi acest agent al Ghildei trebuie găsiți şi aduşi prin indiferent ce desfăşurare de forțe va fi necesară.

Painter nu găsi nici un fel de cuvinte ca să-l contrazică. Poate chiar nici nu existau vreunele. Era o lume nouă. Încuviință încet din cap. Avea să coopereze.

Cu toate acestea, în adâncul inimii, îl cunoştea pe Gray.

Pus pe fugă, urmărit de ambele părți, omul acesta avea să se dovedească formidabil.

Avea să se ascundă undeva unde să nu fie găsit.

3.04 A.M.

— Am văzut un Starbucks în holul de la parter, murmură Kowalski. Poate-i deschis. Vreți nişte cafea?

— Nu ne clintim de-aici, spuse Gray.

Kowalski clătină din cap.

— Nici vorbă. Era o glumă.

Ignorându-l, Gray continuă să examineze obeliscul spart al lui Seichan. Erau cu toții adunați în mica sală de aşteptare a unui cabinet stomatologic. Lângă cotul sau, o veioză lumina spațiul înghesuit, decorat în maniera obişnuită, deja consacrată: reviste vechi de câteva luni, culori pastelate, un ficus anemic într-un ghiveci şi un televizor de culoare închisă aflat pe un suport montat pe perete.

În urmă cu 40 de minute, grupul se afla pe poteca din pădure mergând spre marginea parcului Glover-Archibold. Aceasta se terminase dând într-o stradă care separa parcul de campusul Universității Georgetown. La ora aceea, nu fuseseră nici maşini, nici pietoni. Traversaseră în grabă, se strecuraseră printre două clădiri destinate cercetării şi ajunseră la corpul ce găzduia Secția de stomatologie a universității. Spitalul era în spatele acestui corp, puternic luminat. Nu îndrăzniseră să meargă atât de departe, să rişte o asemenea expunere.

Aşa că făcuseră alte aranjamente.

În fundul sălii de aşteptare a cabinetului stomatologic, Kowalski înjura în barbă şi îşi încrucişase brațele, fiind în mod evident plictisit, dar încă în tensiune. Cu toții aşteptau veşti.

— Ce dracu' durează atât de mult? bodogăni Kowalski.

Gray aflase că tipul fusese marinar în Marină S.U.A. Fusese recrutat în rândurile Sigma după ce dăduse o mână de ajutor într-o operațiune a Sigma în Brazilia, nu ca agent, ci ca gorilă. În răstimpul de când aşteptau acolo, încercase să-i arate lui Gray cicatricele dobândite în urma acelei misiuni, însă Gray îi refuzase oferta. Individul ăsta nu ştia deloc să-şi țină gura. Nu era de mirare că fusese desemnat doar pentru serviciul de pază. De unul singur.

Dar comentariile continue ale lui Kowalski nu se pierduseră în vânt.

De partea cealaltă a încăperii, tatăl lui Gray zăcea întins pe trei scaune, cu ochii închişi, însă fără să doarmă. Chiar trebuia să facă un efort ca să-şi mențină mina aia profund încruntată.

— Aşadar, eşti un fel de spion în domeniul ştiințific, îi zisese tatăl sau mai devreme. Îmi dau seama…

Gray încă nu ştia ce voise să spună tatăl său cu asta, dar acum nu era momentul potrivit ca să-l înfrunte pe tema asta. Cu cât putea mai repede s-o ducă pe Seichan să primească îngrijiri medicale şi s-o îndepărteze de părinții lui… cu atât era mai bine pentru ei toți.

Gray îşi continuă examinarea. Întoarse obeliscul pe toate părțile, studiindu-i fiecare suprafață în parte. Piatra neagră era foarte veche, ciupită şi zgâriată, altminteri era greu de definit în vreun fel. Părea a fi egipteană, dar asta nu ținea de specializarea sa.

Până şi evaluarea sa cu privire la originea obiectului s-ar fi putut să fie influențată de accentul egiptean al asasinului.

Însă, în mod clar, o parte a obeliscului nu era din piatră naturală.

Scoase partea de sus a tubului spart. Din cea de jos ieşea în afară o bucată cilindrică de argint, cam de grosimea degetului său mic de la mână. O atinse. Gray ştia că era indiciul unui lucru mai important. Ceva ce fusese ascuns în inima obeliscului. Uitându-se mai atent la capătul spart, reuşi să vadă o veche îmbinare cimentată a pietrei, invizibilă din exterior. De fapt, obeliscul era format din două bucăți de marmură lipite laolaltă cu multă istețime, ce ascundeau ceva în interior. Ca atunci când scobeşti paginile unei cărți pentru a ascunde o armă sau alte lucruri de valoare.

Îşi aminti vorbele lui Seichan:

„Ar putea să salveze lumea… Asta dacă nu cumva e prea târziu

pentru noi.”

Indiferent ce voise să spună, era suficient de important pentru ca ea să vină să-l caute şi să trădeze Ghilda.

Avea nevoie de răspunsuri.

Scârțâitul uşii îi atrase atenția. Mama lui intra în sala de aşteptare a cabinetului stomatologic. Îşi trase masca de protecție chirurgicală de pe față.

Gray se ridică.

— A avut foarte mult noroc, zise ea. I-am cauterizat rana ca să oprim hemoragia şi i-am administrat încă o transfuzie de sânge. Mickie crede că o să se facă bine. A rămas să-i termine pansamentul.

Mickie era dr. Michael Corrin, un fost asistent de catedră al mamei sale, care îşi continuase cariera la Facultatea de Medicină, bazându-se în mare parte pe recomandările acesteia. Profunzimea relației lor şi încrederea dintre ei care era foarte puternică fuseseră demonstrate de telefonul pe care-l primise acasă în miezul nopții şi de faptul că acceptase să-i întâlnească în secret în cabinetul stomatologic din vecinătatea spitalului. O ecografie scosese la iveală prima veste bună a nopții. Glonțul nu străpunsese cavitatea abdominală a lui Seichan, ci trecuse doar prin laterala osului pelvian.

— Când poate fi mutată? întrebă Gray.

— Mickie ar prefera ca ea să mai petreacă câteva ore aici, asta în cel mai nefericit caz.

— N-avem atâta vreme la dispoziție.

— I-am explicat şi lui asta.

— Ea e trează?

Urmă o încuviințare din cap.

— După prima transfuzie de sânge, reacțiile i s-au îmbunătățit simțitor. Mickie i-a dat antibiotice şi analgezice. Deja s-a ridicat în picioare.

— Atunci e timpul să plecăm, zise Gray şi dădu să treacă de mama sa.

Văzuse şi el ecografia, însă fusese dat afară când doctorul se apucase să se ocupe de rană. Nici un fel de argumente nu l-ar fi clintit pe doctor.

Gray nu agrease ideea să n-o aibă pe Seichan sub directa să supraveghere, aşa că-şi concentrase atenția asupra obeliscului. Seichan nu avea să plece nicăieri fără el.

Cu cele două componente ale obeliscului în mână, Gray intra

hotărât pe uşă. Mama lui îl urma. Gray se duse spre primul cabinet stomatologic. Aproape că se lovi de dr. Corrin în momentul în care acesta ieşea. Tânărul doctor era la fel de înalt ca şi Gray, însă avea părul blond-deschis şi era subțire ca un tar. Linia maxilarelor era dublată de o barbă subțire şi extrem de atent îngrijită. Încruntat, dr. Corrin dădu din cap spre încăperea din spate.

— Şi-a smuls cateterul şi mi-a cerut să te aduc. Şi, în plus, o lampă cu lumina ultravioletă.

Dădu din mână spre partea din spate a cabinetului stomatologic.

— Frate-meu foloseşte una pentru lucrările dentare. Mă întorc imediat.

Având acum cale liberă, Gray intră în cabinetul medical.

Cu spatele la el, Seichan stătea pe un scaun stomatologic, goală de la brâu în sus, chinuindu-se să-şi tragă pe cap un tricou împrumutat al celor de la Redskins[60]. Un bandaj steril zăcea mototolit la picioarele ei. Doar privindu-i spatele gol, Gray îşi putea da seama de cât de tare suferea. Fusese nevoie să se țină strâns de mânerul scaunului stomatologic.

Mama sa trecu rapid pe lângă el.

— Dă-mi voie să te ajut. N-ar trebui să faci asta de una singură.

Seichan se împotrivi.

— Mă descurc.

Ridică o mână, ca să evite orice formă de ajutor, însă tresări de durere şi i se tăie respirația.

— Gata, ajunge, domnişoară!

Mama lui Gray se duse lângă ea şi o ajută să-şi tragă tricoul peste sânii goi şi abdomenul bandajat. Întorcându-se, Seichan constată că Gray era şi el acolo. De stânjeneală, se întunecă la față. Gray era însă înclinat să creadă că stânjeneala ei nu era pricinuită de faptul că fusese surprinsă aproape goală, ci pentru că-şi arătase slăbiciunea şi neputința.

Se ridică încet în picioare, cu fața încordată ca să mascheze durerea. Sprijinindu-şi fundul de scaunul înclinat, îşi încheie nasturii de la pantalonii mulați pe coapse.

— Trebuie să vorbesc cu fiul dumitale, îi spuse ea mamei lui

---

[60] Washington Redskins este o echipă profesionistă de fotbal american (n. red.).

Gray, concediind-o cu o voce răguşită.

Mama sa îi aruncă rapid o privire lui Gray. El încuviinţă din cap.

— O să mă duc, să văd ce face taică-tău, spuse mama lui cu răceală şi plecă.

De afară, de pe hol, învie brusc sonorul televizorului care până atunci mersese în surdină. După câte se părea, Kowalski găsise telecomanda.

Singuri acum, Gray şi Seichan se uitară fix unul la celălalt. Nici unul dintre ei nu vorbi, amândoi având nevoie de un moment că să-l cântărească pe celălalt din priviri.

Dr. Corrin se apropie de uşă, cu lampa în mână.

— Asta-i tot ce avem.

— E bună şi asta.

Seichan încercă să ridice o mână ca să o ia, însă braţul îi tremura.

Gray o luă el, ţinând cele două bucăţi ale obeliscului într-o mână.

— Avem nevoie doar de un minut.

— Bineînţeles.

Simţind tensiunea din încăpere, dr. Corrin se duse după mama lui Gray.

Seichan nu-şi clinti deloc privirea aţintită pe faţa lui Gray.

— Comandante Pierce, îmi pare rău că ţi-am supus familia unui asemenea risc. L-am subestimat pe Nasser.

Îşi atinse cu grijă rana care nu arata prea bine. Vocea i se învenină brusc.

— N-o să mai repet greşeala asta. Am crezut c-am scăpat de el în Europa.

— Dar n-a fost aşa, îi replică Gray.

Ochii ei se îngustară.

— *N-a fost aşa,* de vreme ce comandamentul Sigma e compromis. Ghilda s-a folosit chiar de resursele voastre ca să-mi dea de urmă şi să-mi găsească ascunzătoarea. Vina nu-mi aparţine în totalitate.

Gray nu avea nici un argument s-o contrazică.

Ea îşi atinse fruntea ca şi cum ar fi uitat ceva, însă Gray suspecta că trage de timp, cumpănind ce să spună şi ce să lase deoparte.

— Ai o mie de întrebări de pus, murmură ea.

— Numai una. Ce mama naibii se întâmplă?

Sprânceana ei stânga se ridică. Un gest ciudat de familiar, care îi amintea de trecutul lor comun.

— Ca să-ți răspund la întrebare, trebuie să începem cu asta, zise ea dând din cap spre obelisc. Dacă o să-l pui pe masa cu instrumentarul...

Având nevoie de răspunsuri, Gray se conformă, punând bucata spartă pe masă.

— Lampa... ceru ea.

Peste puțin timp, cu luminile din plafon stinse, Gray se aplecă peste ea şi studie şirurile de litere iluminate ce străluceau pe piatra neagră, pe toate cele patru fețe.

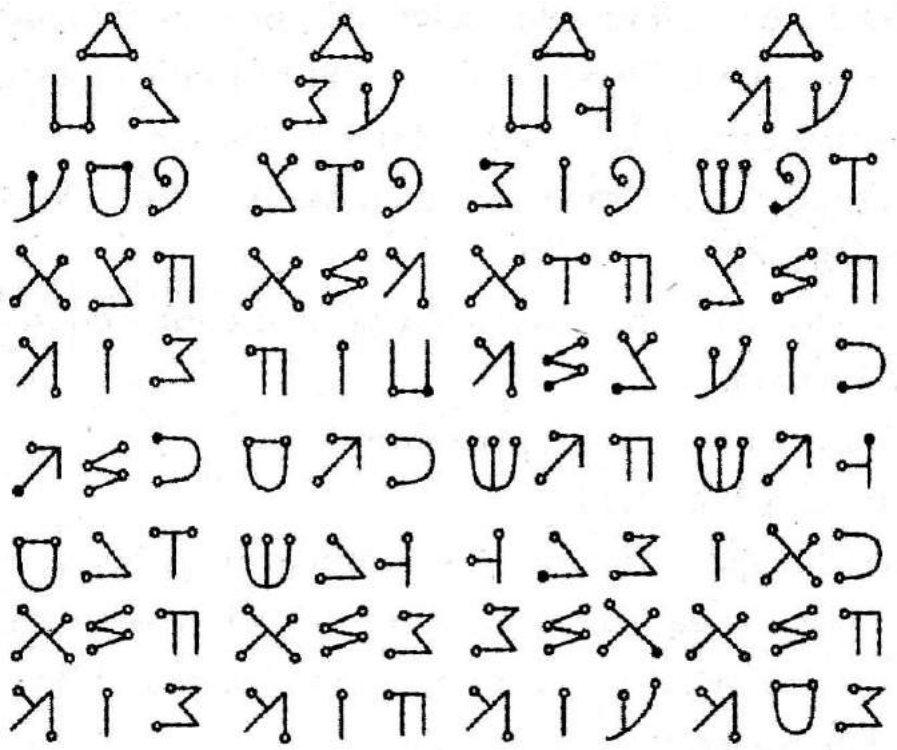

Nu recunoscu literele drept vreunele dintre hieroglifele sau runele pe care le văzuse vreodată. Îşi aruncă rapid privirea spre ea. Albul ochilor lui Seichan strălucea în valul de lumină ultravioletă.

— Ceea ce vezi tu acum este scrierea *îngerilor,* spuse ea. Limba arhanghelilor.

Fruntea lui Gray se încreți de neîncredere.

— Ştiu, zise ea. E-o nebunie. Scrierea îşi trage obârşia de undeva din vechime, existând şi pe vremea creştinismului timpuriu şi a misticismului ebraic străvechi. Dacă vrei să ştii mai multe…

— Sari peste asta. Mai degrabă, aş prefera să aflu la ce te refereai când ai spus că obeliscul ar putea să salveze lumea.

Ea se lăsă pe spate, aruncându-şi privirea într-o parte – după care ochii îi reveniră rapid asupra lui.

— Gray, am nevoie să mă ajuți. Trebuie să-i opresc, însă nu pot s-o fac de una singură.

— Ce să faci singură?

— Să mă împotrivesc celor din Ghildă. Să contracarez ce încearcă să facă…

Din nou, în voce i se simțea teamă.

Gray se încruntă. Când avusese de-a face pentru prima oară cu Seichan, aceasta încercase să facă să explodeze o bombă cu antrax deasupra Fortului Detrick. Ținând cont de o asemenea dovadă de cruzime, ce-ar fi putut s-o sperie acum în halul acesta?

— Te-am ajutat în trecut, zise ea jucând cartea sentimentului de culpabilitate.

— Ca să învingem un inamic comun, ripostă el. Şi ca să-ți salvezi propria piele.

— Şi exact asta caut şi acum, aici. Din nou. Cooperare ca să învingem un inamic comun. Iar de astă dată, nu doar viața mea este în pericol. Mii de milioane de vieți sunt amenințate. Şi asta a început deja. Semințele au fost sădite.

Ea dădu din cap spre scrisul strălucitor de pe obelisc.

— Tot ce-i mai opreşte pe cei din Ghilda este zăvorât aici, în această enigmă. Dacă, pentru început, am reuşi s-o descifrăm, atunci s-ar putea să mai existe o speranță. Însă eu una am mers cât de departe am putut de una singură. Am nevoie de alți ochi, de cineva cu mai multe cunoştințe în domeniu.

— Şi tu te-aştepți că noi doi să fim în stare să descifrăm ceva ce a pus probleme Ghildei, în ciuda vastelor ei resurse. Dacă i-am aduce pe toți cei din Sigma în ecuația asta…

— Le-ai da pe tavă celor din Ghildă victoria. În Sigma există o cârtiță. Indiferent ce află Sigma, Ghilda o să ştie.

Avea dreptate. Era puțin spus că acesta era un aspect îngrijorător.

— Aşadar, propui să ne ocupăm de asta singuri. Doar noi doi.

— Şi încă o persoană… asta dacă o să coopereze.

— Cine?

— Când vine vorba despre îngeri şi arheologie, există doar o singură persoană a cărei părere o respect.

Gray ştiu imediat la cine se referea.

— Vigor.

Ea dădu din cap.

— I-am lăsat monseniorului Verona o carte de vizită, un mister pe care să înceapă să-l descifreze de unul singur. Iar dacă tu eşti dispus să cooperezi, putem merge mai departe.

Atinse obeliscul, legănând jumătatea spartă.

— O să facem următorul pas pe poteca îngerilor.

— Şi care-i acesta?

Urmă un alt clătinat din cap. În mod sigur, ea nu avea de gând să-i dea totul mură-n gură.

— O să-ți zic după ce o să plecăm. După cum se prezintă situația, trebuie s-o luăm din loc. Cu cât rămânem mai mult într-un loc, cu atât este mai mare riscul de a fi expuşi.

Se întinse după obelisc.

Gray i-o luă înainte. Smulse jumătatea mai mare a obeliscului spart şi o ridică deasupra capului. Se săturase.

— Distruge-l dacă vrei, îl avertiză Seichan. Tot n-o să-ți spun mai mult decât ți-am spus deja. Nu până când nu o să fim plecați, în siguranță, iar tu o să fi de acord să mă ajuți.

Gray o ignoră.

— Presupun că ți-ai făcut deja copii ale înscrisului, probabil chiar şi fotografii.

— De fapt, chiar mai multe, zise ea.

— Bun.

El lăsă cu putere brațul în jos şi trânti obeliscul de podea. Acesta se sparse în mai multe bucăți ce se împrăştiară rapid pe linoleumul de pe jos. Seichan lăsă să îi scape un mic icnet de surprindere, indicând că nu avea nici cea mai vagă idee că era ceva ascuns în interiorul tubului.

— Ce… ce-ai făcut?

Gray se aplecă şi căută printre bucățile sparte ca să recupereze bucata de argint din mijlocul sfărâmăturilor. Se ridică din nou. Între degete ținea ceea ce fusese ascuns înăuntrul pietrei. Pentru o clipă, rămase mut de uimire.

Ridică un crucifix mare din argint.

Ochii lui Seichan se lărgiră când îl recunoscu. Se dădu mai aproape, uitând de orice durere.

— Nu poate fi adevărat. L-ai găsit.

— Ce-am găsit?

— Crucea călugărului Agreer, spuse ea cu o voce scăzută, plină de mânie, dar şi de ruşine. Am avut-o la mine tot timpul.

— Cine-i călugărul Agreer?

— Călugărul Antonio Agreer. Confesorul cu sutană al lui Marco Polo.

— *Marco Polo?*

Sătul de atâtea enigme şi propoziţii spuse doar pe jumătate, Gray izbucni fără să se mai sinchisească de altceva.

— Seichan, ce mama dracului se întâmplă?

Ea îi făcu semn spre un scaun de lângă perete, pe care fusese aruncată geaca ei de aviator, din piele, acum sfâşiată.

— Trebuie să plecăm de-aici.

El refuză să se clintească din loc, blocându-i calea în momentul în care ea păşi spre scaun.

Ea îşi plecă uşor capul, continuând să-l sfredelească din priviri.

— Gray, hotărăşte-te naibii odată. N-am vreme de chestii de-astea.

Încercă să-l împingă la o parte. El o apucă de braţ.

— Şi ce-o să mă oprească să te predau pur şi simplu celor din Sigma.

Ea se răsuci şi îşi eliberă mâna. Probabil tot sângele proaspăt primit prin transfuzie i se suise acum la cap, aşa de roşie şi furioasă era.

— Fiindcă ştii al naibii de bine de ce, Gray! Dacă ăia din Ghildă pun mâna pe mine, sunt moartă. Dacă guvernul tău mă capturează, o să rămân blocată pentru totdeauna, departe de toate astea, fără să mai am posibilitatea de a opri ceea ce e pe cale să se întâmple. De-asta am venit la tine. Însă, fie. O să mai îndulcesc condiţiile înţelegerii noastre. O să-ţi ofer un schimb. Ce zici de asta? Ajută-mă, convinge-l pe Vigor să facă la fel, iar după aceea o să-ţi dau numele cârtiţei infiltrate în Sigma. Dacă salvarea atâtor vieţi nu este un motiv suficient de puternic… lupii se află deja la uşa celor de la Sigma. S-ar putea să nu ştii asta, însă există puteri oculte care caută să vă castreze pe toţi, să vă dea pe toţi afară. Chiar acum altă cârtiţă – o *a doua* cârtiţă – este ascunsă în mijlocul vostru şi o să vă distrugă, o să vă facă una cu pământul. Iar ăsta o să fie sfârşitul pentru Sigma. Pentru totdeauna.

Gray se trezi că-şi schimba părerea. Într-adevăr, auzise şi el asemenea zvonuri, cauzate de auditul intern iniţiat de NSA şi

DARPA. Dar îşi mai aducea aminte şi de o cu totul altă Seichan, aplecată asupra lui, cu armă ațintită direct spre fața lui. Încercase să-l omoare atunci când se întâlniseră pentru prima oară. Cât de multă încredere putea să aibă în ea?

Înainte ca această dilemă să poată fi rezolvată, din zona sălii de aşteptare se auzi un strigăt.

— Domnule comandant Pierce! Vino să vezi asta!

Gray înjură printre dinți când auzi urletul bărbatului. Ce nu înțelesese Kowalski din sintagma „sub acoperire”?

Gray îi întâlni privirea lui Seichan. Aceasta încă îl sfredelea plină de furie şi nemulțumire profundă, însă nu reuşea să scape de ceea ce auzise el inițial în vocea ei când, plină de sânge, apăruse pe aleea din fața casei părinților lui. Teroare.

Se duse spre scaunul de la perete, îi lua geaca şi i-o dădu.

— O să facem aşa cum vrei tu. Dar asta-i tot ce pot să-ți promit.

Ea încuviință din cap.

— Comandante!

Dând exasperat din cap, Gray ieşi din cabinet. Auzi cum televizorul este dat mai tare. Merse în grabă tot înainte. Încă ținând strâns crucifixul de argint în palmă, îl băgă în buzunar înainte să păşească în spațiul destinat sălii de aşteptare.

Îi găsi pe toți ceilalți holbându-se la televizor. Gray observă sigla bine cunoscută a emisiunii de ştiri CNN Headline News. Pe ecran, trei case ardeau la marginea unei păduri.

— … posibil incendiere, continuă reportajul. Repetăm, poliția îl caută pe acest bărbat. Grayson Pierce. Un localnic din Washington D.C.

O fotografie a lui Gray apăru într-un colț al ecranului, în uniformă, cu părul negru tuns foarte scurt, cu ochii plini de mânie, cu gura încleştată a îndârjire. Era poză făcută pe vremea când fusese încarcerat în Leavenworth. Nu era o fotografie prea măgulitoare. Arăta ca un criminal fioros.

Tatăl său bombăni lângă el.

— Se pare că trecutul tocmai te-a muşcat de fund.

Gray se concentra asupra reportajului.

— Momentan, poliția îl cataloghează pe acest fost membru al trupelor de comando[61] drept „o persoană cu grad ridicat de interes”. Atâta tot. Este căutat doar pentru a fi supus unui

[61] Army Ranger, în original (n. tr.).

interogatoriu. Poliția le cere tuturor celor care cunosc unde se afla acesta să contacteze imediat autoritățile.

Kowalski ridică telecomandă şi reduse de tot sonorul.

Dr. Corrin se desprinse din rândul celor aflați acolo.

— În lumina acestor fapte, nu pot să mai țin nici un fel…

Kowalski îndreptă telecomanda spre doctor.

— Ai intrat în horă, trebuie să joci, doctore. Ajutând şi mergând pe burtă. Ciocu' mic sau poți să-ți iei adio de la diploma ta în Medicină.

Dr. Corrin se albi la față, făcând încă un pas în spate.

Mama lui Gray se întinse şi îi atinse brațul doctorului, asigurându-l că totul este în regulă.

— Prostii, zise ea încruntându-se la Kowalski. Încetează şi nu-l mai speria.

Kowalski ridică din umeri.

— Cineva se străduieşte chiar acum să ne scoată din văgăună la suprafață, spuse Gray.

— Dar n-are nici un sens, îl contrazise mama sa. Am vorbit cu directorul Crowe când eram în casa conspirativă. Ştie c-am fost prinşi în ambuscadă. De ce lasă să fie răspândite minciunile astea?

Răspunsul veni chiar din spatele lor.

— Deoarece ei chiar vor să pună mâna pe mine.

Seichan intră în cameră. Îşi pusese geaca pe ea.

— Nu vor să le scap printre degete.

Gray se întoarse spre ceilalți.

— Are dreptate. Tipii ăştia chiar strâng lațul. Trebuie să plecăm acum.

Kowalski îi confirmă afirmația. După ce fusese apostrofat de mama lui Gray, se dusese la singura fereastră a încăperii şi aruncase o privire printre jaluzele.

— Oameni buni, nu mai suntem singuri.

Gray i se alătură. Fereastra dădea înspre corpul principal al spitalului. Curba ce permitea accesul ambulanțelor spre zona de primire se vedea de aici. Patru maşini de poliție apărură rapid în câmpul vizual, fără sirene, doar cu girofarurile învârtindu-se. Autoritățile locale începuseră să caute prin spitale.

Se întoarse către fostul asistent al mamei sale.

— Doctore Corrin, ți-am cerut destule, însă mi-e teamă că trebuie să-ți mai cer ceva. Poți să-i duci pe părinții mei undeva în siguranță?

— Gray! zise mama lui.

— Mamă, nu mai discutăm pe tema asta, spuse el rămânând cu privirea aţintită asupra doctorului.

Corrin confirmă, dând încet din cap.

— Sunt proprietarul câtorva apartamente de închiriat. Unul de lângă Dupont Circle este în prezent mobilat, dar nu e ocupat. Nu s-ar gândi nimeni să-i caute pe părinţii tăi acolo.

Era o alegere bună.

— Şi, tată, mamă... să nu comunicaţi deloc cu exteriorul, să nu folosiţi nici un fel de carte de credit. Se întoarse spre Kowalski. Poţi să-i supraveghezi?

Kowalski se pleoşti, fiind în mod clar dezamăgit.

— Nu din nou de pază, fir-ar să fie!

Gray începu să dea ordine, însă mama sa îl întrerupse.

— Putem să ne purtăm şi singuri de grijă, Gray. Seichan încă e destul de slăbită. S-ar putea să ai mai multă nevoie de ajutorul lui decât noi.

— Iar clădirea în care se afla apartamentul are asigurat serviciu de securitate nonstop, adăugă dr. Corrin puţin prea repede. Paznici, camere de luat vederi, sistem de alarmă.

Gray suspectă că intervenţia doctorului era mai mult pentru a-l ţine pe Kowalski departe de proprietatea lui decât pentru siguranţa părinţilor săi. Chiar şi acum, dr. Corrin avea grijă să rămână la câţiva paşi distanţă de namila aia de om.

Iar mama lui avea dreptate. Cu Seichan deja compromisă din punctul de vedere al stării de sănătate, poate că aveau nevoie de puterea matahalei. La urma urmei, el era unul dintre oamenii de forţă ai Sigma. Putea foarte bine să-l pună la treabă.

Probabil că Kowalski înţelesese ceva din expresia feţei lui Gray.

— E timpul să plecăm, zise el şi îşi freca mâinile. Atunci, să înceapă distracţia! Mai întâi de toate, o să avem nevoie de arme.

— Nu, mai întâi avem nevoie de-o maşină.

Gray se întoarse spre dr. Corrin.

Doctorul nu ezită. Scoase o legătură de chei.

— În parcarea doctorilor. La numărul 104. Un Porsche Cayenne alb.

Era mai mult decât fericit să scape de compania lor.

Altcineva însă nu era.

Mama să îl strânse cu putere în braţe şi îi şopti la ureche:

— Ai grijă de tine, Gray.

Vocea i se transformă într-o şoaptă abia auzită.

— Şi să n-ai încredere în ea… nu pe deplin.

— Nu-ți face griji… spuse el, fiind de acord cu ambele sfaturi ale mamei sale.

— O mamă îşi face întotdeauna griji.

Încă în brațele ei, el îi şopti o instrucțiune finală, menită să fie auzită numai de urechile ei. Ea dădu din cap şi, cu o ultimă strângere în brațe, îi dădu drumul.

Gray se întoarse şi descoperi că tatăl său îi întinsese mâna. El îi veni în întâmpinare şi dădură noroc. Acesta era modul lor de a-şi lua la revedere. Fără îmbrățişări. Că doar era din Texas. Tatăl său se întoarse spre Kowalski.

— Nu-l lăsa să facă vreo prostie, zise el.

— O să fac tot ce-mi stă în putință, spuse Kowalski dând din cap spre uşă. Suntem gata?

În vreme ce Gray se răsucea, tatăl lui îi puse o mână pe umăr şi îl strânse cu putere, după care îl bătu uşor pe umăr, în semn de rămas-bun. Era aproape ca şi cum bătrânul i-ar fi spus „Te iubesc". Şi asta îi merse lui Gray la inimă mai mult decât ar fi îndrăznit să recunoască.

Fără a mai zice ceva, îi conduse pe ceilalți afară.

3.49 A.M.

— Tot n-avem nici o veste de la comandantul Pierce referitoare la locul unde se află, raportă Brant prin sistemul intercom.

Painter stătea la biroul său. Lipsa de veşti îl descuraja, dar, în acelaşi timp, îi şi ridicase o piatră de pe inimă. Înainte să-şi poată analiza propria reacție, Brant continuă:

— Şi tocmai a sosit doctorul Jennings.

— Trimite-l înăuntru.

Dr. Malcolm Jennings, şeful Departamentului de cercetare şi dezvoltare, sunase în urmă cu jumătate de oră, fiind nerăbdător să se întâlnească, însă Painter îl amânase pentru mai târziu din cauza situației de criză survenite la casa conspirativă. Chiar şi acum, Painter nu putea să-i acorde decât cinci minute.

Uşa se deschise, iar Jennings intră în birou, cu o mână deja întinsă.

— Ştiu… ştiu că sunteți ocupat… dar chestia asta nu mai poate fi amânată.

Painter îi făcu semn spre scaunul din fața biroului.

Fostul medic patolog specializat în medicină legală, cu braţe şi picioare lungi şi subţiri, se aşează cu grijă pe scaun, însă rămase stingher la marginea acestuia, în mod clar tensionat şi îngrijorat. În mâini ţinea strâns un dosar. Jennings, care se apropia de vârsta de 60 de ani, făcea parte din Sigma încă dinaintea preluării mandatului de director de către Painter. Îşi aranjă ochelarii ale căror lentile în formă de semilună aveau o discretă nuanţă de culoare albastră, o modalitate bună pentru a preveni obosirea excesivă a ochilor în orele lungi de lucru la calculator. În plus, se completau bine cu pielea să măslinie şi părul cărunt, dându-i un aer profesoral. În momentul de faţă însă, patologul nu prea părea epuizat de noaptea lungă, chiar dacă în ochi îi rămăsese o scânteiere aproape nebunească de entuziasm.

— Presupun că întâlnirea aceasta este legată de fişierele pe care le-a transmis Lisa de pe Insula Crăciunului, începu Painter.

Jennings încuviinţă şi deschise dosarul. Scoase de-acolo două fotografii cu imaginile înspăimântătoare ale picioarelor unui bărbat, perforate şi afectate de ceea ce părea a fi cangrenă.

— Am parcurs şi însemnările toxicologului, cât şi pe cele ale bacteriologului. Este vorba despre un pacient ale cărui bacterii de la nivelul pielii au devenit brusc virulente, mâncându-i efectiv ţesuturile moi ale picioarelor. N-am mai văzut niciodată ceva de genul aceasta.

Painter studie fotografiile, însă, înainte de a pune măcar o întrebare, doctorul era din nou în picioare, mergând de colo-colo prin încăpere.

— Ştiu că, iniţial, am catalogat dezastrul indonezian ca pe o prioritate de nivel scăzut, o operaţiune pur şi simplu de colectare de date. Însă, după aceste constatări, trebuie să ridicăm acest nivel. Imediat. Am venit aici personal să cer o accelerare a procedurii şi încadrarea situaţiei de faţă la statutul de nivel critic doi.

Painter se ridică în picioare. Un asemenea nivel de clasificare avea să însemne redirijarea unor resurse masive.

— Avem nevoie de mai mult de doi oameni care să caute pe acolo, continuă Jennings. Vreau o echipă completă de medici legişti la locul incidentului, cât mai rapid posibil, chiar dacă trebuie să facem treaba asta cu participarea forţelor armate.

— Şi nu crezi că-i prea devreme pentru asta? Monk şi Lisa ar trebui să ia legătura cu noi – Painter se uită la ceasul de la mână – în aproximativ trei ore. Apoi putem să adoptăm o strategic. Când o

să avem mai multe date.

Jennings îşi scoase ochelarii şi-şi frecă un ochi cu încheietura degetului.

— Nu cred că înțelegi. Dacă bănuielile preliminare ale toxicologului se dovedesc adevărate, s-ar putea să ne confruntăm cu un dezastru ecologic, un dezastru care are potențialul de a transforma întreaga biosferă a pământului.

— Malcolm, nu crezi că exagerezi ca să ai câştig de cauză? Acestea sunt doar nişte rezultate preliminare. În marea lor majoritate nu sunt decât simple bănuieli, spuse Painter dând din mână spre fotografii. Toată povestea asta s-ar putea să fie doar un eveniment de natură toxică întâmplat o singură dată.

— Chiar şi dac-ar fi aşa, aş recomanda aruncarea de bombe incendiare asupra acelei insule şi interzicerea accesului în apele ce o înconjoară timp de mai mulți ani. Se întoarse spre Painter. Iar dacă această amenințare se dovedeşte în vreun fel transmisibilă, atunci vorbim despre un potențial fenomen de prăbuşire iremediabilă a mediului natural la nivel global.

Painter se uită cu gura căscată la patolog. Jennings nu era genul care să emită alarme false.

Doctorul continuă:

— Am adunat toate datele necesare şi-am scris un scurt rezumat ca să evidențiez esențialul. Citeşte-l şi dă-mi-l înapoi. Cu cât mai repede, cu atât mai bine.

Jennings îl lăsă lui Painter dosarul pe birou.

Painter puse o palmă pe el şi îl trase mai aproape.

— O s-o fac chiar acum şi o să ți-l trimit peste o jumătate de oră.

Jennings dădu din cap recunoscător şi uşurat. Se întoarse să plece, dar nu înainte să mai adauge un ultim avertisment.

— Ține minte… încă nu ştim cu siguranță ce i-a ucis pe dinozauri.

Cu această idee ce te punea pe gânduri, patologul ieşi din birou. Ochii lui Painter rămaseră ațintiți asupra fotografiilor ce-ți dădeau fiori, aflate încă pe biroul său. Se rugă ca Jennings să se înşele. În toată agitația ultimelor ore, aproape că uitase de situația survenită în insulele indoneziene.

Aproape.

Cât fusese noaptea de lungă, nu şi-o scosese deloc pe Lisa din minte.

Însă acum apăruseră noi motive de îngrijorare, declanşate de

insistența patologului. Încercă să nu se lase copleşit de ele. În decursul dimineții, Lisa nu-l mai sunase încă o dată ca să-i dea raportul. După câte se părea, în zona vizată, situația nu escaladase în nici un fel, astfel încât să justifice un alt apel de urgență.

Cu toate astea…

Painter apasă uşor butonul sistemului de comunicații interioare.

— Brant, poți să suni la telefonul prin satelit al Lisei?

— Imediat.

Painter deschise dosarul. Pe măsură ce citea raportul din interior, se înfiora de spaimă.

Brant reveni în sistemul intercom.

— Domnule director, doar sună şi sună până intră căsuța vocală. Vreți să-i las un mesaj?

Painter îşi întoarse încheietura mâinii şi se uită la ceas. Telefonul lui era devansat cu câteva ore bune. Lisa putea fi implicată într-o suită de sarcini specifice. Cu toate acestea, el trebuia să forțeze nota şi să tragă un semnal de alarmă.

— Cere-i doamnei doctor Cummings să sune cât mai rapid posibil.

— Am înțeles, domnule.

— Şi, în plus, Brant, fă o verificare la centrala telefonică de la bordul vasului de croazieră.

Ştia că era paranoic. Încerca să revină la parcurgerea dosarului, însă descoperi că îi este greu să se concentreze.

— Domnule… reveni vocea lui Brant peste scurt timp. Am intrat pe banda de frecvențe a operatorului de la bord. S-au raportat probleme legate de comunicațiile navei, căderi în cadrul transmisiilor prin satelit. Echipajul mai remediază încă unele defecțiuni inerente apărute la bordul unei nave noi-nouțe.

Painter dădu din cap. În momentul în care fusese rechiziționată pentru această urgență medicală, *Mistress of the Seas* se afla în voiajul ei de inaugurare, cunoscut şi ca perioada de probe pe mare.

— Nu s-au raportat nici un fel de alte probleme majore, încheie Brant.

Painter oftă. Aşadar, era într-adevăr prea paranoic. Permitea ca judecata să-i fie înceţoşată de sentimentele pentru Lisa. În cazul în care ar fi fost vorba despre oricare alt agent operativ, lăsând deoparte îngrijorarea, măcar ar mai fi sunat?

Reveni la lecturarea dosarului.

Lisa era în regulă.

Şi, mai mult de-atât, Monk era cu ea. Trebuia să aibă grijă de ea şi s-o ferească de necazuri.

6
Molima

5 IULIE, 3.02 P.M.
La bordul Mistress of the Seas

Ce mama dracului se petrecea?

Lisa stătea în picioare, alături de ceilalți trei oameni de știință. Se strânseseră cu toții în apartamentul prezidențial de pe vapor. Un valet în uniformă turna whisky single malț în mai multe pahare în formă de lalea, aliniate pe o tavă de argint. Cum acel tip de whisky se bucura de multă apreciere în ochii lui Painter, Lisa recunoscu eticheta de pe sticlă: un Macallan de 60 de ani, rar întâlnit. Valetului îi tremurau mâinile, făcându-l să greşească şi să toarne pe alături băutura scumpă.

Faptul că acesta se dovedea a fi prea puțin îndemânatic pentru ocupația lui putea fi pus pe seama celor doi bărbați mascați şi înarmați cu pistoale automate. Aceştia stăteau de pază în dreptul uşilor duble care duceau în apartament. De partea cealaltă a camerei, nişte uşi de sticlă se deschideau într-un balcon suficient de mare pentru a parcă în el un autobuz, balcon în care patrula un alt bărbat înarmat.

În interior, mobilierul din lemn de tec şi tapițeria de piele completau cum se cuvenea luxosul apartament. Vase miniaturale pictate cu trandafiri specifici acestor insule decorau camera şi din boxe ascunse în pereți susura o sonată de Mozart. Savanții se strânseseră în mijlocul camerei. Ar fi putut fi începutul oricărui cocteil găzduit de vreo universitate sau alta.

Dacă n-ar fi fost groaza pură care se citea pe fețele tuturor.

Ceva mai devreme, Lisa şi Henri Barnhardt ascultaseră ordinul de a urca pe puntea de comandă. Ce altceva ar fi putut face? Pe punte, îl găsiseră pe şeful echipei OMS, dr. Lindholm, care se afla deja acolo, ştergându-şi sângele care îi curgea din nas, având pe față urmele vizibile ale unei lovituri. Benjamin Miller, expertul în boli infecțioase, sosi şi el puțin după aceea.

Fuseseră întâmpinați de un bărbat masiv, căpetenia piraților. Era croit ca un jucător de baseball: avea muşchi puternici şi nişte

brațe groase, cu mâini brutale. Era îmbrăcat cu o uniformă kaki şi pantaloni de camuflaj băgați în nişte bocanci negri. Nu se obosise să-şi mai pună masca. Avea părul de culoarea noroiului, tuns scurt şi pielea ca de bronz strălucitor, în afara tatuajului în verde şi negru care îi brăzda partea stângă a feței. Era un model maori[62], cunoscut sub denumirea de Moko, compus dintr-o mulțime de linii curbe şi spirale paralele.

Le ordonase să intre în apartamentul acesta şi să aştepte.

Lisa se bucurase să plece de pe puntea de comandă. Aici, în partea superioară a vaporului, se dăduse cu siguranță o bătălie crâncenă, judecând după geamurile şi aparatele făcute țăndări de gloanțe. Mai observase şi dâra lată de sânge care brăzda podeaua cabinei, produsă evident prin târârea unui cadavru.

Împinsă împreună cu ceilalți spre apartamentul prezidențial, Lisa descoperise cu surprindere că mai exista cineva care fusese prins în plasă.

Proprietarul navei, Ryder Blunt, se afla acolo împreună cu valetul lui, aşezând pe tavă câteva pahare de cristal. Îmbrăcat în jeanşi şi cu un tricou de rugby, semăna cu un Sean Connery tânăr şi ars de soare.

Făcu câțiva paşi spre ei şi le întinse paharele cu whisky.

— Cred că tuturor ne-ar face bine să ne încălzim puțin cu Macallanul acesta, spuse el pufăind din ce mai rămăsese dintr-un trabuc. Fie şi numai pentru a ne calma nervii. Şi dacă nu pentru asta, măcar pentru a bea cele mai alese băuturi pe care le am aici, înainte să le descopere nenorociții ăştia.

La fel ca mai toți cei de pe vapor, Lisa ştia povestea lui Ryder. În vârstă de numai 48 de ani, australianul îşi câştigase averea în timpul erei tehnologizării informatizate, producând software de criptare pentru a împiedica descărcarea de pe internet a unor materiale cu copyright. Toți banii obținuți îi investise într-o serie de întreprinderi extrem de profitabile în domeniul afacerilor imobiliare şi comerciale, inclusiv în flota de vase de croazieră. Nu fusese niciodată căsătorit şi era renumit pentru îndeletnicirile sale aventuroase: înota alături de rechini, era lăsat de elicopter pe culmi foarte înalte de unde schia pe zăpezi virgine, făcea sărituri cu coarda de pe zgârie-norii din Kuala Lumpur şi Hong Kong. Pe de altă parte, avea însă şi reputația unui om generos, participând

[62] Populație băştinaşă a Noii Zeelande (n. red.).

la o mulțime de acțiuni filantropice.

Nu era deci de mirare că fusese de acord ca vaporul sau să fie folosit în timpul acestei crize medicale. Deşi, în sinea lui, era posibil ca acum să-şi fi regretat generozitatea.

Îi oferi un pahar cu whisky Lisei. Aceasta clătină din cap.

— Hai, domniță, nu te supăra, mormăi el întinzându-i în continuare paharul. Cine ştie când vom mai avea ocazia?

Ea luă paharul mai mult ca să scape de el. Îi dăduseră lacrimile din cauza fumului de trabuc. Sorbi din lichidul gălbui. Odată cu înghițitura aromată şi tare, o senzație de căldură i se prelinse pe gât până în stomac. Expiră puternic din cauza tăriei. Într-adevăr, simți că o ajută să se mai calmeze.

Odată paharele împărțite, miliardarul se scufundă într-un fotoliu din apropiere. Îşi sprijini coatele pe genunchi, măsurându-i cu privirea pe paznicii înarmați şi pufăind din trabuc.

Lângă ea, Henri rosti în cele din urmă întrebarea care îi chinuia pe toți.

— Ce vor pirații ăştia de la noi?

Lindholm pufni, cu fața roşie şi ochii care începuseră deja să se învinețească din cauza loviturii.

— Ostatici.

Aruncă o privire piezişă spre miliardarul care era aşezat.

— Poate, în cazul lui Sir Ryder, încuviință Henri, coborând vocea, folosind titlul nobiliar pe care-l avea bărbatul. Dar cu noi de ce să se deranjeze? Valoarea noastră financiară, a tuturor, însumată, nu ar ajunge nici la nivelul mărunțişului din buzunarele lui.

Lisa împrăştie cu mâna fumul de trabuc din fața ei.

— În mod clar, au dorit ca oamenii de ştiință cei mai importanți de pe vapor să fie aici. Dar cum de au ştiut pe cine să cheme?

— Ar fi putut obține o listă de la cineva din echipaj, spuse Lindholm acru.

Mai aruncă o privire piezişă înspre Ryder.

— Fără îndoială, cineva din echipajul lui este mână în mână cu bandiții.

Ryder auzi şi murmură în barbă:

— Şi, dacă aflu vreodată despre cine e vorba, îl spânzur de catarg.

— Dar stați puțin… dacă au vrut ca toți cercetătorii principali să fie aici, de ce nu a fost şi dr. Graff chemat? întrebă Benjamin Miller rostind numele oceanologului care plecase să adune mostre cu

Monk.

Se întoarse spre Lisa.

— Sau partenerul dumneavoastră, doctorul Kokkalis? De ce să ne cheme pe noi şi pe ceilalți nu?

Miller sorbi din pahar, încreţindu-şi nasul din cauza tăriei. Bacteriologul cu studii la Oxford nu era deloc un bărbat neatrăgător, cu părul lui des, castaniu şi ochii verzi. Avea doar puțin peste 1,5 metri, însă părea şi mai scund din cauza umerilor aduşi în față şi a spatelui uşor plecat, probabil din cauza zecilor de ani petrecuți ghemuit deasupra unui microscop.

— Doctorul Miller are dreptate, zise Henri. Ei de ce nu au fost chemați?

— Poate că nenorociții ştiu că ei nu se afla la bord, răspunse Lindholm.

— Sau poate că au fost prinşi deja.

Miller aruncă o privire în semn de scuză în direcția Lisei.

— Sau ucişi.

Lisa simți o gheară ascuțită în piept. Tot timpul nutrise speranța că Monk scăpase şi că chiar acum caută ajutoare, însă nu credea prea tare în visul ăsta. Înainte de atac, Monk fusese deja în întârziere față de ora când ar fi trebuit să se întoarcă la vapor.

Henri clătină din cap şi dădu paharul pe gât dintr-o înghițitură. Îl lăsă jos.

— Nu are nici un rost să ne dăm cu presupusul în legătură cu soarta lor. Dar, dacă indivizii care ne-au luat prizonieri ştiau de plecarea colegilor noştri pe teren, asta înseamnă că, indiferent ce se petrece aici, avem de-a face cu ceva mai complicat decât o simplă luare de ostatici.

— Dar ce altceva ar putea să vrea? întrebă Miller.

Zgomotul înfundat al unui elicopter care se apropia atrase privirile tuturor înspre uşile deschise, ce dădeau în balcon. Era prea puternic ca să fie produs de Eurocopterul de mici dimensiuni care contribuise, din aer, la bătălia de pe mare. Cu toții se îndreptară spre uşa. Ryder se ridică şi el, expirând un val consistent de fum şi li se alătură.

Dinspre mare venea o briză proaspătă, mirosind a sare şi abia perceptibil a chimicale, undă rămasă în urma exploziei toxice sau poate pur şi simplu produsă de petrolul care ardea pe apă. În apropiere, vasul Pazei de Coastă australiene, lovit de o rachetă, fumega încă şi se bălăbănea de pe o parte pe alta, pe jumătate scufundat.

De dincolo de vapor apăru un elicopter cenuşiu, cu două elice, deasupra şi la coadă, asemănător unui elicopter militar. Viră peste apă, stârnind fumul. O luă către aşezarea de pe țărm, unde câteva clădiri se aflau în continuare în flăcări, apoi se legănă şi se întoarse, mulțumit probabil de scena pe care o survolase. Reveni în viteză înspre vapor şi apoi dispăru din raza lor vizuală. După zgomotul motorului, era clar că se aşezase pe helipadul de pe puntea superioară.

Vâjâitul elicelor încetini şi curând nu se mai auzi deloc.

În absența lui, Lisa recunoscu un nou zumzăit. Simți o uşoară vibrație în tălpi.

— Ne mişcăm, spuse Henri.

Ryder înjură printre dinții încleştați pe trabuc.

Lisa vedea şi ea că era adevărat. Foarte încet, ca limbile unui ceas, aşezarea în flăcări începuse să se mişte în fața ochilor ei.

— Scot vaporul din golf, zise Miller.

Lindholm îşi duse pumnul încleştat la piept.

Şi Lisa resimțea aceeaşi teamă. Faptul că ştia că pământul era atât de aproape le dăduse senzația unei oarecare siguranțe. Însă până şi asta li se răpea. Respirația i se îngreună, începu să inspire mai adânc, dar, paradoxal, intra mai puțin aer în plămâni. Cu siguranță, cineva avea să-şi dea seama că se petrecuse ceva rău şi avea să vină să cerceteze. De fapt, ea însăşi trebuia să-l sune pe Painter peste numai trei ore. În momentul când nu ar fi primit telefonul ei…

Mişcarea vaporului se acceleră pe măsură ce uriaşul angrenaj se lupta cu propria inerție şi curând începu să se îndepărteze de insulă.

Ea îşi privi ceasul şi apoi se întoarse către Ryder.

— Domnule Blunt, cât de repede poate merge vaporul dumneavoastră?

El îşi stinse trabucul într-o scrumieră.

— Trofeul Hales pentru cea mai rapidă traversare a Atlanticului cu un vapor de croazieră este pentru o viteză de 40 de noduri[63]. Foarte repede.

— Şi *Mistress?* întrebă ea.

Ryder bătu uşor cu palma în unul dintre pereții capitonați.

— E unul dintre cele mai bune vapoare. Motoare de fabricație

---

[63] Aproximativ 72 km/h (n. tr.).

germană, un singur corp de navă. Poate atinge şi 47 de noduri[64].

Lisa făcu repede un calcul în minte. Dacă ea nu suna peste trei ore, când avea să înceapă să se îngrijoreze Painter? Peste patru sau cinci ore?

Clătină din cap. Painter nu avea să aştepte nici un minut.

— Peste trei ore, murmură ea pentru sine.

„Dar, fie fi aşa, oare nu era prea târziu?"

Se întoarse către Ryder.

— E vreo hartă aici?

Ryder îi făcu semn şi o luă înainte.

— E un glob pământesc. În bibliotecă.

O conduse către o nişă care se deschidea din camera principală ai cărei pereți erau acoperiți de rafturi pline cu cărți. Chiar în centrul ei se afla un glob pământesc uriaş. Se aplecă deasupra lui şi învârti lumea pentru a-şi aduce în faţa ochilor insulele indoneziene. Făcu calculul în cap şi măsură cu degetele.

— În trei ore, ni se va pierde urma în mijlocul lanțului de insule indoneziene.

Regiunea, dominată de insulele mai mari Java şi Sumatra, era literalmente un labirint de atoli şi insulițe mai mici. Erau *peste* 18 000 de asemenea formațiuni răspândite de-a lungul unui teritoriu echivalent cu mărimea Statelor Unite. Departe de metropolele Jakarta şi Singapore, regiunea se zbătea într-o adevărată Epoca de Piatră din punctul de vedere al nivelului tehnologic. Pe unele dintre insulele mai mărginaşe se practica în continuare canibalismul. Dacă voiai să ascunzi un vapor de croazieră, acesta era cel mai bun loc în care s-o faci.

— Doar nu se gândesc să fure tot vaporul, exclamă Lindholm, atras şi el spre biblioteca, în urma celorlalți. Nu există sateliți? Doar nu poți ascunde ceva atât de mare ca un vas de croazieră.

— Nu-i subestima pe cei care ne-au luat prizonieri, spuse Henri. Mai întâi de toate, cineva trebuie să ştie să ne caute.

Lisa era conştientă că avea dreptate. Dată fiind viteza cu care se săvârşise atacul, ca şi participarea indubitabilă a unor membri importanți din echipaj, cu siguranță, deturnarea fusese plănuită cu săptămâni bune înainte. Cineva era la curent cu ceea ce se petrecea pe Insula Crăciunului cu mult înaintea restului lumii. Lisa îşi aminti de pacientul din izolator, necunoscutul devorat de

---

[64] Aproximativ 84 km/h (n. tr.).

bacteria mâncătoare de carne. Acesta fusese găsit hoinărind pe insulă cu *cinci săptămâni* în urmă.

Oare cei care îi capturaseră ştiau de atâta vreme?

O mişcare la uşa dublă a apartamentului îi făcu pe toţi să se întoarcă. Intrară doi bărbaţi. În faţă mergea cel pe care Lisa îl recunoscu imediat ca fiind căpetenia cu faţa tatuată a piraţilor.

Trecând pe lângă luptătorul maori, un străin înalt ieşi în faţă. Îşi scoase pălăria panama albă, cu boruri largi şi i-o întinse unei femei care apăru de după umărul bărbatului tatuat.

Bărbatul care înainta cu paşi mari venise îmbrăcat ca pentru o petrecere în aer liber, cu costumul lui lejer şi elegant din bumbac alb şi cu bastonul asortat, care se potriveau de minune cu părul lui cărunt, aranjat, care-i ajungea până la guler. Tenul închis şi lucios şi ochii apropiaţi îi trădau originea indiană sau poate pakistaneză.

Se apropie de grup, bocănind din baston, în mod evident fără să aibă nevoie să se sprijine, doar pentru spectacol. Ochii îi străluceau cu o veselie nepotrivită.

— *Namaste.*

Îi salută în limba hindi, cu o uşoară plecăciune din cap.

— Vă mulţumesc tuturor pentru prezenţa aici.

În momentul în care se opri, dădu din cap înspre proprietarul vasului *Mistress of the Seas.*

— Sir Ryder, vă mulţumesc pentru ospitalitatea dumneavoastră şi pentru faptul că putem folosi minunatul dumneavoastră vapor. Vom face tot posibilul să vi-l returnăm în cele mai bune condiţii.

Ryder îi aruncă doar o privire rece, măsurându-l din cap până în picioare.

Întorcându-se, străinul li se adresă oamenilor de ştiinţă:

— La începerea acestei măreţe întreprinderi, consider că este un privilegiu să avem nişte specialişti atât de remarcabili ai Organizaţiei Mondiale a Sănătăţii adunaţi într-o singură încăpere.

Lisa observă cum Henri se încruntă, cu o expresie de teamă şi confuzie pe chip.

În cele din urmă, ochii străinului se fixară asupra Lisei.

— Şi, desigur, nu trebuie s-o uităm pe colega noastră din agenda americană de operaţiuni sub acoperire. Sigma Force, cred, nu-i aşa?

Luată prin surprindere, Lisa nu putu face altceva decât să se uite în ochii lui. Cum de...?

Bărbatul se înclină puţin şi în direcţia ei, cu politeţe, deloc în

bătaie de joc.

— Îmi pare rău că partenerul tău nu a putut să ni se alăture. Se pare că a avut un accident nefericit în timp ce încercam să-l luăm şi să-l aducem aici. Ceva legat de crabii de pe insulă. N-avem prea multe detalii în legătură cu ce s-a petrecut. Am pierdut şi noi câțiva oameni în operațiunea asta. Doar unul singur a supraviețuit.

Lisa simți că-i fuge pământul de sub picioare, iar vederea i se înceţoşă din cauza groazei.

„Monk…"

Simți o mână pe umăr, într-un gest de consolare. Era Ryder Blunt. Se uită la străin.

— Cine mama dracului eşti tu?

— Desigur. Îmi cer scuze.

Bărbatul ridică o mână şi se prezentă în mod formal.

— Doctor Devesh Patanjali, şeful Serviciului de achiziții, specializat în biotehnologie, din cadrul organizației cunoscute drept Ghilda.

În ciuda stării de amorțeală totală, Lisa simți o greutate imensă în piept. Auzise foarte multe lucruri despre Ghilda de la Painter… inclusiv despre valul de sânge pe care organizația teroristă îl lăsa în urmă.

Bărbatul lovi podeaua cu bastonul pentru a sublinia ceea ce voia să spună.

— Şi mi-e teamă că nu trebuie să mai pierdem vremea cu prezentările. Avem foarte multă treabă până să ajungem în port, mâine-dimineață.

— Ce treabă? rosti Lisa cu greu din cauza mâhnirii care o înăbuşea.

El ridică dintr-o sprânceană înspre ea.

— Draga mea, împreună, trebuie să salvăm lumea.

3.45 P.M.

Monk îşi încleştă strâns palma peste gura bărbatului. Avea degetele celeilalte mâini, cea protetică, înfipte în gâtul lui, chiar sub mandibulă, strângându-i puternic carotida şi blocând astfel fluxul sângelui spre creier. Bărbatul se chinuia să scape, dar degetele lui Monk erau suficient de puternice pentru a sparge nuci. Aşteptă ca picioarele bărbatului care se zbătea să devină inerte –

apoi îl lăsă uşor pe podea.

Îl vârî într-o mică debara pentru echipamente.

Monk simţise vibraţia de sub picioare şi auzise un uşor huruit al motoarelor.

Se îndreptă de spate. Vaporul se mişca. Picase exact la ţanc.

După explozia jet ski-ului, Monk urcase la bord cu ajutorul unuia dintre lanţurile de ancoră de pe partea cea mai îndepărtată a vaporului, după ce-şi lepădase buteliile cu oxigen şi le lăsase să se scufunde pe fundul golfului. Locul pe unde alesese să se cațere era destul de puțin păzit, atenţia tuturor fiind îndreptată în cea mai mare măsură spre țărm. De pe lanț reuşise să sară în una dintre bărcile de salvare atârnate acolo, apoi să iasă din ea şi să se rostogolească până pe puntea de promenadă.

Imediat îşi căutase un loc unde să se ascundă.

În debaraua cu provizii, aşteptase cam un sfert de oră să treacă singurul paznic de aici, unul dintre piraţi, înarmat cu o armă de atac automată Heckler & Koch. Paznicul era acum inert, înghesuit în aceeaşi debara. Monk îşi scoase costumul ud şi-l dezbracă pe bărbat de pantalonii şi tricoul de pe el. Se schimbă rapid, însă nu reuşi să-şi îndese picioarele în bocancii furaţi.

Prea mici.

Neavând încotro, plecă desculț, nu însă şi cu mâna goală.

Greutatea armei îl ajuta să-şi menţină echilibrul.

Păşind în hol, îşi trase baticul de pe cap peste faţă, mascându-se la fel precum ceilalţi piraţi. Monk cunoştea vaporul fiindcă, în drumul pe care-l parcurseseră din State până aici, în insule, apucase să-i memoreze planul. Coborî în grabă o punte mai jos şi apoi o luă de-a lungul holului de la tribord. Se întâlni cu alţi doi piraţi în dreptul scărilor, însă trecu rapid pe lângă ei, înghiontindu-i, părând ocupat şi nervos.

Unul dintre paznici strigă la el, cu siguranţă din cauza că-l împinsese în trecere. Monk nu înțelegea limba, dar îşi dădu seama că fusese înjurat. Îşi ridică arma în semn de răspuns, fără să se oprească.

Se grăbi şi mai tare de-a lungul holului.

Lisa şi Monk împărțeau aici două cabine alăturate. Era primul loc unde voia s-o caute pe partenera lui. Venind încoace, Monk trecuse pe lângă două leşuri prăvălite, doi oameni împuşcaţi în spate şi lăsaţi acolo unde căzuseră. Trebuia să o găsească.

Numără cabinele. Auzi pe cineva plângând în spatele unei uşi, însă îşi continuă drumul până ce ajunse la cele care le fuseseră

repartizate lor.

Se propti în uşa lui. Încuiată. Îşi lăsase cardul electronic de acces în bagajele din Zodiacul de pe plajă. Se duse la cealaltă uşă, cabina Lisei. Mânerul refuza să se învârtească, dar auzi o mişcare în spatele uşii.

Trebuia să fie Lisa.

„Mulţumescu-Ţi Ţie, Doamne…"

Bătu uşurel cu degetul de la mâna de plastic în uşă şi-şi apropie buzele de ea cât putu de mult.

— Lisa… eu sunt.

Gaura vizorului din uşă se întunecă, semn că venise cineva să se uite prin el. Monk se dădu înapoi şi-şi coborî baticul, dezvelindu-şi faţa. După o fracţiune de secundă, lanţul de siguranţă zăngăni de partea cealaltă a uşii, iar yala se descuie cu un clic.

Monk îşi ridică masca şi se uită în sus şi-n jos pe hol.

— Grăbeşte-te! şuieră el.

Uşa se deschise larg, trasă în interior.

Întorcându-se spre uşă, făcu un pas înainte.

— Lisa, trebuie să…

Monk îşi dădu seama imediat de greşeală şi ridică arma.

Nu era Lisa.

Profilându-se pe fundalul strălucitor al razelor soarelui care pătrundeau în cabină, se afla un tânăr ghemuit, pe jumătate ascuns de uşă.

— Nu… te rog, nu trage.

Monk rămase nemişcat, cu arma întinsă în faţă şi cercetă din ochi cabina. Cineva răvăşise încăperea în ultimul hal: sertarele fuseseră scoase şi golite de conţinut, dulapurile de asemenea. Imediat îi atrase atenţia celălalt ocupant al camerei: un cadavru întins cu faţa în jos, pe pat. Era unul dintre piraţi. Judecând după balta de sânge care scălda aşternutul, îi fusese tăiat gâtul.

Cu ochii din ce în ce mai mari, Monk îşi îndreptă din nou atenţia spre intrusul din cabină.

— Cine eşti?

Tânărul făcu un gest cuprinzător cu braţul, acoperind întreaga încăpere.

— Am venit aici după doamna doctor Cummings. Nu ştiam unde s-o caut în altă parte.

În sfârşit, Monk îl recunoscu pe tânărul asistent care o ajuta pe Lisa. Nu-şi putea aminti cum îl cheamă.

— Jesspal, domnule… Jessie, murmură tânărul citind confuzia de pe fața lui.

Coborându-şi arma, Monk dădu din cap şi intră.

— Unde e Lisa?

— Nu ştiu. Eu eram în camera de triere a pacienților, explică el tremurând din toate încheieturile, aproape în stare de şoc. Apoi, exploziile… patru oameni din echipaj au deschis focul pe puntea cu spitalul. Am luat-o la fugă. Doamna doctor Cummings plecase să stea de vorbă cu toxicologul. M-am rugat la Vishnu să fi reuşit să se înapoieze în cabină.

Tânărul aruncă o privire spre patul plin de sânge, iar apoi se întoarse foarte repede într-o parte.

— Doamna doctor Cummings îşi lăsase poşeta în camera de triere. Am luat-o. Înăuntru am găsit cheia. Însă bărbatul acesta o aştepta deja aici. S-a înfuriat când m-a văzut. M-a pus să îngenunchez pe podea. Avea un radio.

Jessie arătă radioul portabil de pe podea.

— Şi ce s-a întâmplat cu gâtul lui? întrebă Monk.

— Nu puteam să-l las să raporteze situația. Şi doamna doctor Cummings mai avea ceva în geantă, în afară de cardul de acces.

Jessie scoase un scalpel pe care-l băgase sub cureaua de la ceas.

— Am… a trebuit să…

Monk îi strânse partea de sus a brațului.

— Ai făcut foarte bine, Jessie.

Tânărul se prăbuşi pe celălalt pat.

— I-am auzit vorbind în sistemul de comunicații general al navei. Au chemat câțiva doctori. Printre care şi pe doamna doctor Cummings.

— Unde voiau să se ducă?

— Pe puntea de comandă a vaporului.

— Au repetat ordinul?

Jessie se uită puțin la el şi apoi clătină încet din cap.

„Deci probabil că Lisa s-a supus…”

Acum, Monk avea o destinație.

Făcu doi paşi înspre uşa care lega cele două camere. Fusese lăsată întredeschisă. O privire scurtă şi cuprinzătoare îi dezvălui că nici cabina lui nu arăta mai bine. Cineva îi luase tot echipamentul personal, inclusiv telefonul prin satelit. Mai căută puțin, ca să fie sigur.

Nu avu noroc.

Monk examină apoi cadavrul şi descoperi ceva uimitor. Nuanța întunecată a pielii piratului se limita doar la față şi mâini. Restul pielii era albă ca zăpada, ba chiar avea fi câțiva pistrui. Nu era deloc un locuitor indigen de pe insula – era un mercenar deghizat.

Ce se petrecea aici?

Monk se întoarse în camera lui, că să-şi ia o pereche de bascheți.

În timp ce se încălța, i se adresă lui Jessie:

— Nu putem rămâne aici. Cineva o să vină să-l caute pe frumosul adormit de acolo. Trebuie să găsim alt loc în care să te ascunzi.

— Dar dumneavoastră?

— Eu mă duc după Lisa.

— Atunci vin şi eu.

Jessie se ridică, în continuare tremurând uşor.

Tânărul îşi trase tricoul peste cap, în mod evident intenționând să se deghizeze şi el în pirat. Avea o constituție osoasă, i se vedeau coastele, însă Monk presupuse că mai avea şi ceva muşchi şi încă destul de puternici. Jessie doborâse un bărbat de două ori mai mare decât el.

Totuşi…

— Mă descurc mai bine singur, spuse Monk cu fermitate.

Jessie reuşi în sfârşit să-şi aranjeze tricoul peste cap, mormăind ceva.

— Ce zici?

Asistentul se întoarse spre el, exasperat.

— Am făcut ju-jitsu şi karate. Am Centura neagră cu cinci dani la fiecare dintre ele.

— Nu-mi pasă nici dacă eşti replică indiană a lui Jackie Chan. Tot nu vii cu mine.

Un ciocănit în uşă îi făcu pe amândoi să tresară. Cineva strigă la ei în malaeza, în mod evident o întrebare. Monk nu înțelesese nici un cuvânt. Îşi ridică arma. Avea alte mijloace de comunicare.

Jessie se strecură pe lângă el şi-i trase țeava armei în jos, în trecere. Asistentul strigă ceva prin uşă, în malaeză, repezit şi răstit, ca şi cum fusese deranjat.

Urmă un schimb de cuvinte, apoi cel care era la uşă plecă, evident mulțumit.

Jessie se întoarse spre el, ridicând dintr-o sprânceană.

— Bine, bine, s-ar putea să fi de ajutor.

4.20 P.M.

Lisa stătea în picioare, alături de ceilalți cercetători şi de Ryder Blunt. Grupul de prizonieri fusese condus sub amenințarea armelor în partea cea mai din față a provei. Elicopterul uriaş se odihnea la locul lui, bine fixat pe punte. Avea uşile deschise şi în jurul lui se mişcau ca nişte furnicuțe o mulțime de oameni prinşi într-o activitate febrilă. Din el erau descărcate nişte cutii mari.

Observă unele dintre numele şi siglele inscripționate pe cutii: SYNBIOTIC, WELCH SCIENTIFIC, GENECORP. Pe una dintre ele fusese tipărit un steag american şi inscripționat cu literele USAMRIID. Institutul de Cercetări al Armatei Americane pentru Boli Contagioase[65].

Erau o mulțime de echipamente medicale.

Cutiile dispărură în burta unui lift.

Prinse privirea lui Barnhardt. Şi toxicologul observase cutiile marcate. Căzut pe gânduri, îşi frecă absent barba. Avea gura încleiată şi riduri adânci de-o parte şi de alta a buzelor. Puțin mai încolo, într-o parte, Miller şi Lindholm se holbau pur şi simplu la cele ce se petreceau, în vreme ce Ryder Blunt încerca să-şi aprindă un alt trabuc în curentul puternic provocat de vânturile care băteau pe puntea superioară a vasului.

De sub elicea elicopterului, dr. Devesh Patanjali continua să supravegheze personal descărcarea ultimelor cutii. Nu le explicase absolut deloc ce voise să spună cu salvatul lumii. În schimb, le ordonase să-l urmeze aici, sus.

Conducătorul maori al bandiților stătea într-o parte, fără nici o armă în mână, dar cu palma pe tocul pistolului uriaş pe care îl avea într-o parte. Stătea acolo, cu ochii îngustați, urmărind cu atenție tot ce se petrecea pe puntea de la prova, ca un lunetist care studia locul unde avea să acționeze. Lisa ştia că nu-i scăpa nimeni şi nimic, inclusiv tânăra femeie care-l însoțise pe dr. Devesh Patanjali.

Aceasta rămânea un mister. Nu rostise nici un cuvânt, iar pe fața ei imobilă ca o mască nu se citea absolut nimic. Stătea pe puntea de la prova cu picioarele ei încălțate în cizme negre,

---

[65] În original, U.S. Army Medical Research Institute of Infectious Diseases (n. tr.).

elegante, unul lângă celălalt şi mâinile împreunate în faţă, într-o atitudine formală, de aşteptare şi servitudine.

Şi, cu toate că pe faţă nu i se putea citi nimic, silueta şi formele ei atrăgătoare îi captaseră pe deplin atenţia căpeteniei.

Lisa îi prinsese numele când dr. Patanjali ieşise din apartamentul prezidenţial de dedesubt. *Surina.* Doctorul o sărutase cast pe obraz, la ieşire. Sărutul fusese acceptat fără nici o scânteie de emoţie. Femeia părea să aibă origini indiene, aşa cum era îmbrăcată într-un sari lung, de mătase brodată discret cu portocale şi trandafiri, peste care atârna o coadă frumos împletită, neagră ca abanosul. Cu siguranţă, când se despletea, părul îi trecea de călcâie, măturând pământul în urma ei. Ca semn al originii sale, purta pe frunte un punct stacojiu, tradiţionalul *bindi.* Însă tenul ei, lucios ca lemnul de tec, era mult mai deschis decât al lui Devesh Patanjali, sugerând o combinaţie cu rasa europeană cândva în trecut.

Lisa nu-şi putea da seama dacă era sora, soţia sau pur şi simplu cineva care îl însoţea pe Devesh. Însă şi tăcerea ei avea ceva ameninţător, poate amplificat de răceala din ochi. Mâna ei stângă era ascunsă într-o mănuşă neagră, atât de fină şi de mulată, încât era greu de spus dacă era din piele sau cauciuc. Însă părea că-şi băgase mâna în tuş negru de India.

Încrucişându-şi braţele, Lisa se întoarse, uitându-se după contururile Insulei Crăciunului care, încet-încet, se pierdeau în depărtare. În timpul scurt care se scursese de când se puseseră în mişcare, insula se micşorase, transformându-se într-o pată verde, înceţoşată, de unde se înălţa un fuior de fum întunecat spre cer. Însă cine era acolo ca să-l vadă ca pe un semnal? Cu siguranţă, Painter avea să se îngrijoreze când nici ea, nici Monk nu vor suna la ora stabilită. Şi, pentru moment, îşi punea toate speranţele în paranoia lui.

Din fericire, putea să conteze întotdeauna pe ea.

Vântul se înteţi în momentul în care curenţii îşi schimbară direcţia. Pescăruşii planau purtaţi de el, atrăgându-i atenţia. Ce bine ar fi fost dacă ar fi putut şi ea să zboare la fel de uşor…

Un strigăt o făcu să se uite din nou la elicopter.

Doi bărbaţi îmbrăcaţi în uniformă medicală scoaseră o targă din partea din spate a elicopterului. Picioarele cu rotile fură coborâte şi fixate. Devesh se plecă deasupra tărgii uitându-se la pacientul prins în chingi. Aparate portabile de monitorizare erau aşezate peste tot în jurul pacientului transportat. Faţa îi era acoperită de o

mască de oxigen. După pieptul care se ridica şi cobora când respira, părea a fi vorba de o femeie. Trăsăturile nu i se vedeau însă din cauza măştii şi a unei mulțimi de tuburi şi de fire încurcate deasupra ei.

Devesh făcu un gest cu bastonul arătând încotro, iar cei doi brancardieri îndreptară targa spre lifturi, urmărind şirul de cutii cu echipamente medicale.

În sfârşit, se apropie de prizonieri.

— Toate echipamentele medicale şi de laborator vor fi montate şi pregătite într-o oră. Din fericire doamna doctor Cummings şi partenerul ei au fost atât de amabili încât să aducă anumite aparate la care nici măcar eu nu aveam acces. Cine ar fi crezut că Secția de cercetare şi dezvoltare a Departamentului de Apărare a pus la punct un microscop portabil de scanare la nivel de electroni? Sau echipament de electroforeză şi un secvențiator de proteine? A fost o adevărată mană cerească să punem mâna pe astfel de instrumente.

Bocăni din baston şi porni.

— Veniți. Haideți să vă arăt adevărata față a bolii cu care ne confruntăm.

Lisa îl urmă împreună cu ceilalți. De data asta, nu era nevoie de armele din spatele ei ca să se supună comenzii. Aici se petrecea mister după mister, iar ea voia răspunsuri, ceva care să-i dezvăluie motivul atacului şi ceea ce se ascundea în spatele cuvintelor lui Devesh.

„Draga mea, împreună trebuie să salvăm lumea."

Fură duşi trei punți mai jos. Pe drum, Lisa observase echipe de oameni în costume de protecție care trebăluiau de-a lungul coridoarelor de la nivelurile inferioare, înconjurați de nori de gaz dezinfectant înțepător pentru ochi.

Devesh îşi continuă drumul spre partea din față a vaporului. Holul se termina cu un larg spațiu circular, de-a lungul căruia se înşirau cabinele mai scumpe. Monk rechiziționase unul dintre cele mai mari apartamente de aici pentru a-şi instala laboratorul. Se părea că Devesh le luase pe toate celelalte.

Strecurându-se după un fel de draperie-paravan, le făcu semn să pătrundă în principalul spațiu de lucru, extrem de ocupat pe moment.

— Am ajuns, spuse el.

O mulțime de oameni deschideau cutiile, smulgând spuma şi iarba uscată care serviseră pentru protecție şi scoțând la iveală

echipamente medicale şi de laborator învelite în plastic. Un bărbat goli o ladă cu cutii petri folosite pentru a creşte culturile de bacterii. Uşa spre laboratorul lui Monk rămăsese deschisă. Lisa observă că înăuntru se afla un bărbat cu un clipboard în mână, care inventaria echipamentul Sigma.

Devesh îi conduse spre o cabină învecinată. Trecu cardul de acces prin dispozitivul de citire şi deschise larg uşa.

Întorcându-se, i se adresă căpeteniei tatuate a mercenarilor.

— Rakao, te rog, trimite pe cineva cu doctorul Miller în apartamentul dedicat analizelor bacteriologice.

Se întoarse către cercetător.

— Doctore Miller, ne-am luat libertatea să aducem aici şi să extindem spațiul dumneavoastră de lucru bacteriologic. Avem cuptoare noi de incubare, medii de creştere anaerobe, recipiente de cultură pentru analize de sânge. Aş vrea să lucrați împreună cu doctorul Eloise Chenier, specialistul virusolog din echipa mea, care se află într-o cabină de pe hol, pentru a completa şi pune la punct laboratorul de boli contagioase.

Căpetenia maori îi făcu semn unuia dintre oamenii săi să-l escorteze pe Miller.

Bacteriologul aruncă o privire înspre ceilalți, în mod evident nedorind să se despartă de ei, însă arma din spatele lui îi zădărnici orice tentativă de împotrivire.

În timp ce Miller pleca, Devesh dădu din cap spre grupul lor.

— Şi, Rakao, vrei să-i însoțeşti personal pe Sir Ryder şi pe doctorul Lindholm în camera cu radioul? O să venim şi noi imediat.

— Domnule!

Bărbatul tatuat nu agrea ideea de a-i părăsi. Rostise acel singur cuvânt pe un ton amenințător în vreme ce-i măsura suspicios din ochi pe Lisa şi Henri.

— Nu se va întâmpla nimic.

Devesh ținu deschisă uşa cabinei şi îşi aplecă fruntea, făcându-i semn indiencei să intre.

— Cred că doamna doctor Cummings şi doctorul Barnhardt vor dori să audă ce am de spus. Şi Surina va rămâne cu mine.

Lisa şi Henri fură conduşi în cabină.

Devesh intră după ei, închizând uşa în urma sa, apoi se opri şi se întoarse din nou spre căpetenia maori.

— A, da! Rakao, mai e ceva, adună-i tu pe copii, dacă eşti amabil. Cei pe care i-am ales eu. Mulțumesc mult.

Închise uşa, dar nu înainte ca Lisa să observe faţa întunecată şi căutătura şi mai aspră a căpeteniei maori. Tatuajele i se vedeau şi mai pregnant, formând o adevărată harta indescifrabilă.

După ce încuie uşa, Devesh făcu câţiva paşi mari până la biroul din cabină. De fapt, era vorba despre două birouri lipite, dintre care unul fusese demontat şi adus din altă parte. Cele două birouri susţineau trei monitoare LED conectate la două computere HP. Erau singurele obiecte în plus din încăpere. În rest, în cabină se aflau nişte canapele şi fotolii confortabile din lemn de tec, care dădeau spre nişte uşi duble şi un balcon acoperit.

Surina păşi către una dintre canapele şi se aşeză încet, îndoindu-şi uşor genunchii, pe unul din braţele ei, dar, cu toate că gestul ei sugera modestie şi supuşenie, Lisa putea simţi puterea şi ameninţarea ce radiau din fiinţa ei: privirea fixă, gesturile domoale şi controlate ale unui gheişe, însă, mai presus de toate, cele două pumnale purtate în teci la ambele glezne expuse în momentul în care se aşează…

Lisa se uită în altă parte. În spatele biroului se deschidea o altă încăpere, un dormitor. La picioarele patului se aflau două cufere mari. Cu siguranţă, era camera privată a lui Devesh Patanjali. Dar de ce oare îi adusese aici?

Devesh trezi computerele adormite apăsând uşor câteva taste, scoţând-o din gândurile ei. Toate cele trei monitoare se luminară, strălucind în camera întunecoasă.

— Doctore Barnhardt… sau *Henri,* dacă pot îndrăzni…

Devesh aruncă o privire peste umăr.

Toxicologul ridică din umeri.

Devesh continuă:

— Henri, trebuie să te felicit pentru performanţa de a-ţi da seama de adevărata ameninţare ascunsă sub aparenţa atacului toxic. Cercetătorilor noştri le-au trebuit săptămâni întregi să înţeleagă ceea ce tu ai reuşit să descoperi în mai puţin de 24 de ore.

Lisa îngheţă. *Săptămâni.* Deci cei care-i luaseră prizonieri fuseseră conştienţi de ameninţarea de pe insulă cu mult înainte de izbucnirea crizei. Dar ce aveau de-a face toate astea cu Ghilda?

— Desigur, nu am apreciat la fel de mult şi alarma pe care ai dat-o şi care a ajuns până la Washington. Asta ne-a silit să accelerăm programul şi… să improvizăm. Cum ar fi ideea de a utiliza talentul ştiinţific de aici şi de a-l combina cu al meu. Dar, fie şi aşa. Trebuie să ne mişcăm repede dacă vrem să avem vreo

şansă.

— O şansă pentru ce? întrebă în sfârşit Lisa.

— Dă-mi voie să-ți arăt, draga mea.

Devesh puse mâna pe unul din cele două scaune, invitând-o să se aşeze.

Ea rămase în picioare, însă el păru să nu observe, ocupat fiind cu tastatura computerului. Pe monitorul central începu să se deruleze un filmuleț. Înfățişa un câmp microscopic dens, cu lanțuri convulsionate de bacterii în formă de bastonaş.

— Cât de multe ştiți despre antrax? întrebă Devesh uitându-se la ei.

Lisa simți că-i îngheață sângele la această întrebare.

Henri răspunse:

— *Bacillus anthracis.* Afectează în principal rumegătoarele. Vaci, capre, oi. Însă sporii pot afecta şi oamenii. Cel mai adesea, în mod fatal.

Era o afirmație profesională, golită de orice emoție. Totuşi, Lisa observă tensiunea din umerii toxicologului.

Devesh încuviință.

— Specii de *Bacillus* se găsesc în sol, în toată lumea. Cele mai multe sunt inofensive. De exemplu, aici este un astfel de organism benign, *Bacillus cereus.*

Imaginea de pe ecran se schimbă cu una înfățişând o singură bacterie mărită prin microscop. În formă de baghetă, cu un perete membranos subțire, lanțurile ADN ale celulei erau colorate pentru a ieşi în evidență în centru.

— La fel ca alți membri ai speciei lui, virusul ăsta mititel poate fi găsit în grădinile de peste tot din lume. Hrănindu-se într-o veselie cu microorganismele şi nutrienții din sol. Nu face rău nici unei ființe mai mari decât amoeba. Însă fratele lui, *Bacillus anthracis…*

Devesh făcu un clic pentru a aduce o altă imagine lângă prima, cu o a doua bacterie, care părea identică.

— Acesta este organismul care provoacă antraxul, continuă el, una dintre cele mai periculoase bacterii de pe planetă. Are acelaşi cod genetic ca şi fratele lui liniştit care trăieşte în grădini.

Devesh puse palma pe cele două lanțuri colorate de ADN ale celor două celule.

— Genă cu genă, sunt aproape identice. Deci, cum se face că una este mortală şi cealaltă rămâne inofensivă?

Devesh privi întrebător peste umăr, spre Lisa şi Henri.

Lisa clătină din cap. Henri nu zise nimic.

Devesh dădu din cap, ca fi cum ar fi fost mulțumit de lipsa lor de reacție. Răsucindu-se, apăsă o tastă de mai multe ori şi imaginea bacteriei de antrax se mări de câteva ori pe ecran. Masa de ADN se mări pe monitor. În citoplasma celulei interioare, separat de principalele lanțuri de ADN, pluteau două inele perfecte de material genetic, ca doi ochi mici care se uitau la ei.

— Plasmide, spuse Henri dând nume inelelor.

Lisa se încruntă, chinuindu-se să se concentreze asupra amintirilor din facultate. Din câte ştia ea, plasmidele erau lanțuri de ADN separate de principalul ADN cromozomial. Bucățelele de cod genetic care pluteau libere erau unice în compoziția bacteriilor. Rolul lor nu fusese încă înțeles pe deplin.

Devesh continuă:

— Aceste două plasmide – pXO1 şi pX02 – sunt cele care transformă o specie ordinară de *Bacillus* într-o vietate mortală. Dacă aceste două inele sunt îndepărtate, antraxul se transforma la loc într-un organism inofensiv, care trăieşte liniştit în orice grădină. Dacă aceleaşi plasmide se introduc în orice *Bacillus* prietenos, acesta va deveni ucigaş.

În sfârşit, Devesh se întoarse ca să-i privească.

— Aşa că vă întreb: de unde au venit aceste bucățele neesențiale şi ucigaşe?

Lisa răspunse intrigată, fără să-şi dea seama ce face:

— Dar plasmidele astea nu pot fi transmise direct de la o bacterie la alta?

— Sigur că pot. Dar ce am vrut eu să spun a fost cum de au căpătat aceste bacterii *în mod inițial* aceste bucăți de material genetic străin? Care este sursa lor *originală?*

Henri se apropie mai mult de monitoare.

— Originea evoluției plasmidelor rămâne un mister, însă teoria actuală este că au fost preluate de la viruşi. Sau, mai exact, de la *bacteriofagi,* o categorie de viruşi care infectează numai bacteriile.

— Exact!

Devesh se întoarse spre monitor.

— Teoria susține că, la un moment dat în trecutul îndepărtat, un astfel de bacteriofag a injectat un *Bacillus* inofensiv cu această pereche de plasmide ucigaşe, producând un nou monstru în biosferă şi transformând o mică vietate de grădină într-un ucigaş.

Devesh apăsă alte taste, făcând imaginile să dispară de pe ecran.

— Iar antraxul nu este singura bacterie infectată în felul ăsta.

Bacteria răspunzătoare pentru ciuma neagră, *Yersinia pestis*... şi virulenţa cu care atacă aceasta este accentuată de o plasmidă.

Lisa simţi un fior când îşi dădu seama cum stăteau lucrurile. Toată vorbăria aia despre bacteriile transformate îi amintise de pacienţii de pe vapor. Fata care avea crize de epilepsie din cauza bacteriei din oţet, femeia cu dizenterie din cauza bacteriei din iaurt, necunoscutul ale cărui bacterii obişnuite din piele îi mâncau picioarele…

— Adică se întâmplă din nou, aici? murmură ea. Aceeaşi modificare a bacteriilor.

Devesh dădu din cap.

— Într-adevăr. Ceva s-a ridicat din nou din adâncurile mării, ceva suficient de puternic ca să transforme toate bacteriile în organisme ucigaşe.

Lisa îşi aminti cuvintele lui Henri care spuneau cât de multe bacterii existau în lume şi că 90 de procente din celulele corpului omenesc erau compuse din bacterii. Non-umane. Dacă vălul acela se întorcea împotriva noastră…

Devesh continuă:

— Din studiul formulelor genetice ale antraxului şi ale altor bacterii toxice, microbiologii au prezis existenţa unui fir de viruşi care vin din cele mai vechi timpuri. Un şir care a dat naştere strămoşilor iniţiali ai antraxului şi ai altor bacterii cauzatoare de boli grave. Oamenii de ştiinţă au dat chiar un nume acestui străvechi şir de viruşi care transformă nişte vietăţi prietenoase în duşmani de moarte: virusul lui Iuda.

Probabil, Henri citise ceva pe faţa lui Devesh, îi văzuse strălucirea din ochi, emoţia. Îşi îndreptă corpul.

— Ceva îmi spune că aţi izolat agentul care a cauzat nenorocirea de aici, nu-i aşa? Acest virus al lui Iuda. Altfel, n-aţi fi aici.

— Aşa credem şi noi.

Devesh apăsă alte două taste. Bacteria dispăru, fiind înlocuită de o formă care se rotea pe ecran, o imagine obţinută de la un microscop cu rază de electroni, înfăţişată în diferite nuanţe de argintiu. Asta făcea că organismul să pară mai degrabă un mecanism decât un ţesut biologic. Semăna cu solul lunar. Partea centrală avea o formă geometrică, un icosaedru cu 20 de feţe triunghiulare plate. Din fiecare colţ se întindeau cârcei subţiri, ascuţiţi la vârf, meniţi să se agaţe şi să străpungă suprafeţele.

Lisa văzuse multe astfel de imagini în facultate.

Un virus.

— L-am descoperit într-o mostră de cianobacterie din lichidul toxic. A fost cel care a transformat nevinovata bacterie fosforescentă din apa mării într-un ucigaş otrăvitor, devorator de carne. Şi, în momentul în care toxinele emanate au fost purtate de vânt deasupra pământului ca nişte nori, virusul s-a răspândit şi aici, începând uşor transformarea bacteriilor de pe insulă în adevărați monştri.

— Şi asta vedem noi acum la pacienți. Cum propriul trup le devine cel mai mare duşman.

Devesh bătu în ecran.

— Cel mai mare trădător al vieții. Acest organism are capacitatea de a călători prin biosfera planetei, transformând toate bacteriile în organisme letale care distrug orice formă de viață. Este o adevărată bombă cu neutroni a naturii, o explozie virală care are potențialul de a şterge de pe fața pământului toate formele de viață mai evoluate, lăsând în urma doar o supă toxică mustind de bacterii. Dacă nu se face nimic, am văzut deja o mostră a consecințelor la care se poate ajunge pe partea expusă vântului a Insulei Crăciunului.

— Şi dacă ajunge să se răspândească… Henri păli. N-o să mai avem nici o şansă să-i punem capăt.

În sfârşit, Devesh se ridică şi-şi trase bastonul.

— Poate. Însă abia ne-am apucat să analizăm organismul. Vestea bună este că, până acum, se pare că virusul trăieşte destul de puțin şi nu infectează celulele umane. Numai bacteriile. Deci virusul nu prea reprezintă o amenințare *directă* în ceea ce ne priveşte. Deturnează o celulă bacteriană, o foloseşte pentru a se reproduce şi apoi lăsă în urmă plasmidele toxice. În afara celulei, noul virus este fragil. Poate fi ucis uşor, cu un simplu dezinfectant şi controlat cu măsuri corespunzătoare de igienă.

Lisa îşi aduse aminte de echipele de lucru de pe vapor care colindau peste tot împrăştiind un nor de praf dezinfectant. Asta făceau, sterilizau vaporul.

— Din nefericire însă, virusul lasă în urma lui un ucigaş în fază incipient. Bacterii letale care se divid şi se multiplică, fiecare dintre ele un nou monstru adăugat lumii microbiene, contaminând biosfera pentru totdeauna cu forme de viață nemaiîntâlnite până acum.

Henri îşi duse mâna la frunte, îngrijorat.

— Dacă expunerea virală ajunge să penetreze biosfera în ansamblul ei… efectul va fi producerea a mii de noi boli care vor

lovi lumea simultan. O adevărată ciumă care-şi poate schimba formele de manifestare mult mai repede decât putem reacționa noi. Lumea nu a mai văzut aşa ceva niciodată.

— Nu neapărat, replică Devesh criptic.

Henri se uită din nou la cel care-i răpise.

— Eu şi angajații mei considerăm că aceasta nu este prima dată când a avut loc un astfel de fenomen din cauza virusului lui Iuda. În regiune există documente istorice care menționează un fenomen similar. Acum aproape o mie de ani.

Vocea îi scăzu, transformându-se într-o şoaptă meditativă.

— Poveştile includeau anumite amănunte ciudate şi îngrijorătoare.

— Despre ce documente istorice e vorba? întrebă Lisa.

Devesh făcu un gest din mână ca şi cum răspunsul nu era relevant.

— Nu contează. Sunt alții care se ocupă de chestiunea asta, urmărind firul istoric. Noi trebuie să ne concentrăm asupra scopului. Misiunea pe care o avem pe vaporul acesta are de-a face cu prezentul, nu cu trecutul. Angajații mei s-au ocupat de evacuarea insulei, au aranjat aducerea vaporului domnului Blunt în locul acesta. Trebuia să-i izolăm pe toți cei infectați într-un singur loc. Aici, avem ocazia extrem de rară de a studia modul de manifestare a acestei boli. Epidemiologia, patologia, efectele fiziologice. Şi avem o navă întreagă plină de pacienți pe care să-i studiem.

Lisa se dădu un pas înapoi, incapabilă să-şi ascundă oroarea.

Devesh se lasă greu pe baston.

— Văd că ideea nu îți surâde prea mult, doamnă doctor Cummings. Acum vezi de ce Ghilda a trebuit să acționeze. Când te confrunți cu un organism atât de virulent, nu se poate să pierzi timp frângându-ți mâinile. Nu există un răspuns mai delicat, mai diplomatic, la un astfel de măcel. Acțiunea trebuie să fie rapidă şi trebuie luate fără întârziere nişte decizii extrem de dificile. În Tuskegee, oare, nu guvernul tău a fost cel care a permis infectarea oamenilor cu sifilis şi i-a lăsat să moară în timp ce savanții le consemnau pasionați suferințele, simptomele din ce în ce mai grave şi, în cele din urmă, morțile? Pentru a supraviețui acestei situații, trebuie să fim la fel de brutali şi de fermi. Fiindcă, trebuie să mă crezi, avem de-a face cu un război pentru supraviețuirea speciei umane.

Lisa, prea şocată, căută în minte un argument cu care să-l

contrazică.

Henri interveni în discuție, dar nu în modul în care s-ar fi aşteptat Lisa.

— Are dreptate.

Lisa se întoarse către toxicolog.

Henri nu-şi dezlipise privirea de pe ecranul care înfățişa imaginea microscopică a virusului lui Iuda.

— Avem de-a face cu un ucigaş care poate distruge întreaga planetă. Şi deja este în libertate. Nu uitați cât de puțin i-a luat gripei aviare să înconjoare pământul. Avem la dispoziție doar o săptămână, poate chiar mai puțin de-atât, câteva zile. Dacă nu găsim o modalitate de a-l opri, tot ce este viu – cel puțin toate formele superioare de viață – va fi şters de pe fața pământului.

— Mă bucur că suntem de acord, spuse Devesh, înclinându-se în direcția lui Henri.

Ochii lui îi întâlniră pe ai Lisei.

— Şi e posibil ca, atunci când îi voi arăta doamnei doctor Cummings rolul ei în această acțiune, să aibă şi ea aceeaşi revelație.

Lisa se încruntă, neînțelegând ce voia să zică.

Devesh se întoarse şi porni spre uşă.

— Însă, mai întâi, trebuie să ne alăturăm prietenilor voştri în camera de comunicații radio. Avem nişte focuri de stins.

7.02 A.M.
Washington, D.C.

Painter se holba la reportajele canalelor de ştiri prezentate pe ecranele celor trei plasme: Fox, CNN, NBC. Toate relatau despre explozia produsă lângă Georgetown.

— Aşadar, totul e bine, spuse Painter, stând în picioare în spatele biroului său. Îşi fixă şi mai bine casca din ureche. Vocea Lisei nu se auzea foarte tare şi clar, lucru firesc ținând cont că parcurgea pe calea undelor cam jumătate din lume. L-ai speriat pe Jennings de la R&D. Era deja aproape gata să ne pună să lansăm bombe incendiare asupra insulei.

— Îmi pare rău pentru alarma falsă, zise Lisa. N-a fost nimic mai mult decât o contaminare produsă în laborator. Totul este în regulă aici… sau cel puțin atât de bine cât poate fi pe o navă plină de pacienți cu arsuri. Conform ipotezei inițiale, este vorba de o

invazie bruscă a ceva numit iarba-de-foc. Aceasta a infestat apele de aici, timp de ani de zile, eliminând un nor corosiv, afectând plajele. Acum, n-a fost vorba decât despre o consecință a acțiunii acestei ierbi. Problema ar trebui rezolvată în cursul zilei de mâine sau *aşa ceva,* după care eu şi Monk o vom porni spre casă.

— Asta-i prima veste bună pe care am auzit-o toată ziua, îi răspunse Painter.

Ochii lui continuau să urmărească ecranele plasmelor aflate pe pereții săi. Imaginile arătau că, în cele din urmă, focul fusese stins în pădurea din spatele casei conspirative. Maşinile de pompieri, parcate de-a lungul drumului de acces în caz de incendiu, aruncau jeturi de apă arcuite asupra pădurii.

Lisa îi şopti în ureche:

— Ştiu că eşti ocupat. O să-ți raportez din nou peste douăsprezece ore, aşa cum este planificat.

— Minunat. Să dormi şi tu puțin. Îmi imaginez că apusurile de soare de-acolo trebuie să fie destul de frumoase.

— Chiar sunt. Mi-aş… mi-aş dori să fi tu aici, cu mine, să ne bucurăm de ele.

— Şi eu la fel. Dar nu mai e mult până te întorci. Şi, chiar în momentul de față, am un incendiu aici pe care trebuie să-l sting de unul singur.

Pe ecrane, un elicopter al unei televiziuni de ştiri se învârtea în cerc pentru a prezenta la ştirile de dimineață rămăşițele carbonizate ale casei conspirative. El, unul, auzise deja raportul întocmit de cei responsabili cu investigarea incendierii. Urmele de roți din grădina din spate conduseseră la descoperirea unui Thunderbird abandonat, aceeaşi maşină decapotabilă cu care Gray sosise la locul incidentului, în urmă cu câteva ore. Se părea că nu fugise spre încrengătura de străzi, ci în pădure. Însă unde se dusese după aceea? Încă nu dăduseră de nici o urmă a lui Gray, a părinților acestuia sau a agentului operativ al Ghildei, actualmente rănit.

Unde se duseseră să se ascundă?

— Şi eu am de lucru aici, spuse Lisa.

— Ai nevoie de ceva?

— Nu…

El simți ezitarea din vocea ei.

— Lisa? Ce este?

— Nimic, zise ea un pic cam repezit. Bănuiesc că sunt obosită şi atât. Ştii şi tu cum mă simt în perioada asta a lunii.

Asistentul său, Brant, intră în birou, în scaunul său cu rotile, având în mână un teanc de faxuri. Observă antetul din partea de sus a hârtiei. Washington PD[66]. Era un alt calup de rapoarte privind modul în care evoluau căutările la nivelul spitalelor locale. Continuă să vorbească la telefon, în timp ce lua hârtiile de la Brant.

— Atunci, ai grijă să te odihneşti şi tu puţin, zise el citind deja primul rând al raportului. Doar să ai grijă de tine şi nu uita de crema de plajă. În nici un caz n-aş vrea s-arăt ca o stafie pe lângă tine, cu pielea bronzată din plin pe insulă.

Vocea Lisei scăzuse aproape de tot, până la nivelul unei şoapte abia perceptibile. Legătura prin satelit a navei nu era prea bună. Cu toate acestea, el îi simți dezamăgirea din voce. Şi lui îi era dor de ea.

— Hai că ne vedem curând, încheie el. O să vorbim peste o jumătate de zi. Acum, du-te şi trage un pui de somn.

Convorbirea se încheie fără alte cuvinte. El îşi scoase casca din ureche şi se aşeză la birou. Stabilindu-şi prioritățile, trecu rapid în revistă teancul de rapoarte din fața sa. Avea să le parcurgă în grabă, după care trebuia să-i transmită lui Jennings că pericolul trecuse.

Cel puțin nu mai trebuia să se preocupe de una din catastrofe.

6.13 P.M.
Pe mare

Lisa puse jos căştile telefonului. Inima îi bătea puternic în piept. Legătura fusese întreruptă la un semn al lui Devesh Patanjali. Acesta stătea în picioare, cu amândouă palmele pe mânerul bastonului, în cadrul uşii cabinei prevăzute cu cele mai performante echipamente de comunicații.

Clătină din cap, în mod evident dezamăgit.

Lisa avea o senzație de disconfort la stomac. Oare el îşi dăduse seama ce încercase să facă? Se ridică de pe scaunul unde stătuse lângă radiofonist. Unul dintre paznici o apucă de cot.

— Tot ce trebuia să faci era să te ții de scenariu, doamnă doctor Cummings, spuse Devesh aspru, exasperat. A fost o cerință simplă

---

[66] Police Department (n. red.).

şi cred că v-au fost explicate destul de clar consecinţele.

Panica o făcu pe Lisa să simtă că-i îngheaţă sângele în vene.

— Am… am respectat scenariul. N-am zis nimic neprevăzut. Painter crede acum că totul este în regulă. Exact aşa cum ai ordonat.

— Da, ai avut noroc. Dar să nu crezi că mi-a scăpat încercarea ta subtilă de a-i transmite un mesaj subliminal.

„Doamne Dumnezeule!" Riscase în timpul conversaţiei telefonice. Cu siguranţă, el n-avea de unde să ştie asta.

— Nu înţeleg…

— „Ştii şi tu cum mă simt în perioada asta a lunii", o câtă Devesh, întrerupând-o.

Se întoarse şi trecu de cadrul uşii, ieşind în hol.

— În realitate, ciclul menstrual ţi s-a terminat acum 10 zile, doamnă doctor Cummings.

Fiori de gheaţă îi amorţiră şira spinării.

— Avem un dosar întreg despre tine, doamnă doctor Cummings. Pe care l-am citit. Şi am memorie eidetică. Fotografică. Îşi sugerez să nu mai faci greşeala de a-mi subestima calităţile.

Paznicul o împinse afară din încăpere. Era mai mult dusă pe sus.

Fusese o mare proastă să încerce să comunice cu Painter în secret, indiferent cât de subtil i se păruse iniţial mesajul.

„Ce-am făcut?"

Pe hol, ceilalţi prizonieri de seamă erau aliniaţi lângă perete: dr. Lindholm, Ryder Blunt şi un căpitan australian într-o uniformă kaki, plină de sânge. Toţi sunaseră la organizaţiile de care aparţineau, transmiţând că lucrurile erau sub control, că totul era în regulă. Astfel, se conformaseră scenariului menit să le confere răpitorilor un răgaz pentru a pune suficientă distanţă între vapor şi insula îndepărtată, înainte să-şi dea seama cineva ce se petrecuse cu adevărat.

Însă mai erau şi alte persoane adunate în hol. Patru copii erau înghesuiţi în partea din spate a holului. Băieţi şi fete. De la 6 la 10 ani. Câte unul pentru fiecare dintre cei trimişi în camera de comunicaţii. Viaţa fiecărui copil depindea de cooperarea fiecăruia dintre ei. Lisei i se repartizase o fetiţă de 8 ani, cu ochii migdalaţi, îngrozită de moarte, prăbuşită pe podea şi strângându-şi cu putere genunchii la piept. Fratele ei, cu doar câţiva ani mai mare, o sprijinea cu braţul trecut pe după umeri.

Căpetenia maori păşi spre copil cu pistolul în mână.

Devesh i se alătură şi se întoarse din nou cu faţa spre grup, cu pumnul în şold.

— Cu toţii aţi fost avertizaţi că, dacă vă îndepărtaţi câtuşi de puţin de la scenariu, dacă încercaţi fie şi cel mai mic subterfugiu, va trebui să suportaţi consecinţele. Însă, cum aceasta este prima greşeală a doamnei doctor Cummings, o să mă arăt mai îngăduitor cu ea.

— Te rog! îl imploră Lisa.

Nu putea suporta gândul că mâinile îi vor fi pătate de sângele copilului. În camera radio, reacţionase instinctiv. Fusese o idee proastă.

Privirea rece a lui Devesh se fixă asupra ei.

— Doamnă doctor Cummings, o să te las să alegi un alt copil care să moară în locul fetiţei.

Lisei i se tăie respiraţia.

— Nu sunt un om crud, sunt pur şi simplu practic. Această întâmplare vă va servi drept lecţie tuturor.

Îi făcu semn Lisei.

— Alege un copil.

Lisa clătină din cap.

— Nu pot…

— Alege sau o să pun să fie *toţi* împuşcaţi. Să vă fie învăţătură de minte. Avem prea multe lucruri de realizat pentru a-mi permite să tolerez nesupunerea, oricât de mică ar fi ea.

La un semn al căpeteniei tatuate, paznicul o trase în faţă.

— Alege un copil, doamnă doctor Cummings!

Lisa îşi muşcă buzele, înăbuşindu-şi un suspin, uitându-se la feţele celor patru copii. Nici unul dintre ei nu înţelegea limba engleză, dar, cu siguranţă, văzuseră ceva, îi citiseră agonia de pe faţă şi se îngroziseră. Pe obraji le curgeau şiroaie de lacrimi. Cu toţii se ghemuiseră şi mai tare.

Lisa prinse privirea lui Devesh, implorându-l.

— Te rog, doctore Patanjali. A fost greşeala mea. Pedepseşte-mă pe mine.

— Cred că exact asta fac.

Se uită fix la ea, neclintit.

— Acum, alege!

Lisa trecu cu privirea peste cele patru fete. Nu putea alege fetiţa şi nici pe fratele ei. Nu avea de ales. Ridică un braţ tremurând şi arătă cu degetul înspre alt băieţel, cel mai mare dintre toţi, cam de 10 ani.

„Dumnezeu să mă ierte!”

— Foarte bine. Rakao, ştii ce ai de făcut.

Căpetenia maori se apropie de băiatul a cărui faţă înspăimântată se ridică spre el plină de speranţă.

Lisei îi scăpă un geamăt adânc. Făcu un pas înainte, încercând să arate că s-a răzgândit. Paznicul îşi întări strânsoarea de pe cotul ei. Picioarele începură să-i tremure şi se prăbuşi în genunchi, neputincioasă din cauza groazei şi mâhnirii.

Bărbatul ridică pistolul şi-l îndreptă spre capul băiatului.

— Nu… strigă Lisa cu respiraţia întretăiată.

El apasă pe trăgaci – însă nu urmă nici o împuşcătură. Cocoşul pistolului intră şi ieşi din spaţiul îngust lovind un cilindru gol.

Rakao îşi coborî arma.

În liniştea mormântală se auzi un strigăt sugrumat de partea cealaltă a holului. Lisa se întoarse exact la timp ca să-l vadă pe doctorul Lindholm prăbuşindu-se în genunchi, oglindind parcă poziţia Lisei. Îi întâlni privirea din ochii măriţi de şoc şi groază. Mâinile i se duseră convulsiv spre gât. Printre degete îi curgea sânge.

În spatele său, însoţitoarea lui Devesh, femeia pe nume Surina, făcu un pas lateral, cu capul plecat, ca şi cum tocmai servise ceaiul şi acum se retrăgea. Avea mâinile goale, dar Lisa nu se îndoia că femeia retezase beregata doctorului fi făcuse pumnalul să dispară la fel de repede pe cât apăruse.

Lindholm se prăbuşi cu faţa în jos pe covorul de pe podea. Sângele îmbibă rapid ţesătura de lână şi, în câteva secunde, se transformă într-o baltă. O mână i se încleştă pe covor şi apoi rămase nemişcată.

— Nenorocitule, mugi Ryder cu faţa împietrită, întorcându-şi privirea.

Devesh păşi înspre Lisa.

— De… ce? reuşi ea să bâiguie amorţită şi cu inima grea.

— După cum am mai spus, nu ne scapă nimic, doamnă doctor Cummings. Inclusiv priceperea doctorului Lindholm. Sau, mai degrabă, *lipsa* de pricepere în ceea ce priveşte cercetarea şi munca de teren. Cu telefonul pe care l-a dat şi-a îndeplinit menirea de a-i ţine pe cei de la OMS departe de noi, dar, dincolo de asta, ar fi fost mai degrabă o responsabilitate în plus decât un avantaj. În schimb, moartea lui a mai servit la ceva. A fost o demonstraţie. Şi nu numai pentru a arăta costul oricărui act de insubordonare.

Devesh o fixă cu o privire intensă.

— Pot presupune că ai înțeles care este acel preț, doamnă doctor Cummings?

Ea dădu încet din cap, cu ochii la balta de sânge.

— Foarte bine.

Se uită la ceilalți.

— Moartea aceasta vă mai demonstrează tuturor încă o lecție. A seriozității întreprinderii noastre de aici. Viețile voastre depind de cât de utili vă dovediți. E foarte simplu. Munciți sau muriți. Vă sugerez să transmiteți mai departe acest mesaj colegilor voştri, înainte să fie nevoie de o nouă lecție.

Devesh îşi încrucişă palmele.

— Acum, că am terminat cu chestiunile astea neplăcute, putem să trecem la treabă.

Îi făcu un semn căpeteniei maori.

— Rakao, te rog să îi duci pe toți la posturile lor de lucru. Eu o voi însoți personal pe doamna doctor Cummings la pacientul ei.

Băgându-şi pistolul în toc, Rakao îşi împrăştie oamenii. Devesh o conduse pe Lisa de-a lungul holului, departe de toți ceilalți. Trecu pe lângă copiii aliniați. Şocați de moarte în continuare, erau duşi la locul repartizat lor pe vapor.

Surina, pe urmele Lisei şi ale lui Devesh, se opri un moment lângă frate şi soră. Se aplecă spre fetița încă ghemuită sub brațul fratelui ei. Surina întinse palma goală spre ea, apoi, cu o mişcare rapidă din degete, făcu să-i apară ca prin minune în palmă o bombonică înfăşurată în poleială. I-o oferi fetiței îngrozite, dar aceasta nu făcu decât să se tragă mai tare către fratele mai mare. Acesta, mai practic, se întinse şi smulse bombonica din palma Surinei, ca fi cum ar fi vrut să o scoată dintr-o capcană de şoareci.

Surina se îndreptă într-o plutire uşoară de mătase brodată,trecându-şi uşor degetele peste obrazul fetiței. Vârfurile şterseră lacrimile copilului. Lisa se întrebă dacă era aceeaşi mână care-i tăiase gâtul lui Lindholm. Chipul femeii rămase perfect imobil.

Lisa se întoarse, urmându-l pe Devesh.

Acesta o conduse până la ultima cabină de la acest nivel, pe care o deschise cu cheia. Un alt apartament. În prima cameră era în curs de montare o mulțime de echipament.

Ignorând complet ce se petrecea aici, Devesh o luă spre dormitorul din spate.

Lisa se ținu aproape de el.

Când Devesh păşi în interior, Lisa dădu cu ochii de o figură

cunoscută, întinsă pe patul din dormitor şi înconjurată din toate părțile de un fel de cort de izolare: o femeie conectată din toate părțile la echipamente de monitorizare, cu părul blond ca al Lisei, însă tuns extrem de scurt. Lisa văzuse şi targa mobilă care fusese folosită pentru a o transporta pe pacienta aici, în camera principală. În continuare, nu i se deslușeau trăsăturile acoperite de masca de oxigen pe care o avea pe față.

Cei doi infirmieri care o aduseseră pe pacientă se mişcau grăbiți în jurul ei, prinzând şi conectând ultimele fire şi care făceau legătura între femeie şi un pupitru de monitorizare de alături. Lisa cuprinse totul într-o privire: electroencefalograf, EKG, monitor Doppler pentru tensiunea sângelui. O linie centrală fusese deja fixată pe pieptul pacientei, legată la o pungă de perfuzie, iar unul dintre bărbați îndrepta sonda urinară care atârna.

Devesh ridică o mână spre silueta de pe pat.

— Permite-mi să ți-o prezint pe doamna doctor Susan Tunis, biolog marin din Queensland. Unul dintre primii oameni care au venit în contact cu invazia cianobacteriilor. Cred că ai întâlnit deja un alt membru al grupului ei. Necunoscutul din cabina de izolare.

Lisa rămase lângă uşă, în continuare nedându-şi seama de ce fusese adusă aici şi năucită de uşurința cu care fusese ucis doctorul Lindholm. Chiar dacă femeia era una dintre primele victime, ce avea asta de-a face cu ea. Ea nu era nici virusolog, nici bacteriolog.

— Nu înțeleg, spuse ea dând glas derutei cu care se confrunta. Pe vas sunt mulți medici mult mai competenți în domeniu decât mine.

Devesh făcu un gest de liniştire.

— Avem tehnicieni care să se ocupe de necesitățile ei din punct de vedere medical.

Lisa se încruntă.

— Atunci de ce…?

— Doamna doctor Cummings, eşti un foarte bun specialist în fiziologie. Cu o largă experiență de practician. Însă ceea ce este cel mai important, te-ai dovedit foarte ingenioasă în acțiunile pe care le-ai întreprins în trecut pentru Sigma. Vom avea nevoie de toată ingeniozitatea aceea şi de experiența ta. Vei fi asistenta mea personală. În ceea ce priveşte acest caz particular.

— De ce tocmai ea? De ce cazul ăsta?

— Pentru ca pacienta aceasta reprezintă cheia.

Devesh se uită fix în jos, la femeie. Pentru prima oară, ochii i se

îngustară de îngrijorare.

— Ea reprezintă o ghicitoare care merge departe în trecut, până la Marco Polo şi la călătoria lui pe aceste ape… şi la misterul ce o înconjoară.

— Marco Polo? Exploratorul?

Devesh dădu din mână.

— După cum am zis mai devreme, aceasta este o pistă pe care o va urmări altă ramură a Ghildei.

Dădu din cap înspre femeie.

— Toate eforturile noastre aici, toate cercetările de pe vas, toate sacrificiile pe care le vom face se concentrează asupra acestei unice femei.

— Tot nu înțeleg. Ce are femeia asta de e atât de importantă?

Devesh îşi coborî vocea.

— Femeia asta… se schimbă. La fel ca bacteriile. Înăuntrul ei creşte virusul lui Iuda.

— Dar am crezut că ai spus că virusul nu infectează celulele umane.

— Da, aşa este, nu o face. În schimb, face altceva.

— Ce?

Devesh se uită fix la Lisa.

— Se află într-un proces de incubație.

INCUBAŢIA

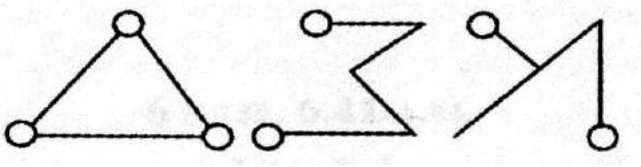

7
Despre o călătorie nemărturisită

6 IULIE, 6.41 A.M.
Istanbul

În mai puțin de o zi, Gray reuşise să înconjoare o jumătate de glob – şi aterizase în altă lume. Din minaretele nenumăratelor moschei din Istanbul, muezinii îi chemau pe credincioşii islamici la rugăciunea de dimineață. Răsăritul de soare aşternea umbre lungi şi transforma cupolele şi turnurile oraşului în suprafețe incandescente.

Gray avea o bună vedere de ansamblu de pe terasa restaurantului aflat deasupra unei clădiri, loc unde aştepta împreună cu Seichan şi Kowalski. Nici unul nu părea fericit. Sufereau din cauza diferenței de fus orar şi erau destul de nervoşi. Însă durerea seacă din spatele ochilor lui Gray avea mai mult de-a face cu propriile griji. Urmărit de asasini, vânat de propriul guvern, începuse să se îndoiască de înțelepciunea alegerii actualului sau parteneriat.

Iar acum această convocare ciudată la Istanbul. Oare de ce? Nu avea nici un sens. Însă, cel puțin de data asta, Seichan părea tot atât de nedumerită ca şi el. Ea îşi turna miere într-o ceşcuță de ceai turcesc având o margine exterioară aurită.

Ospătarul, îmbrăcat într-o vestă tradițională cu broderii albastre şi aurii, se oferi să-i reumple ceaşca lui Gray.

El clătină din capul ce-i țiuia deja de la cofeină.

Ospătarul nu-şi mai bătu capul cu Kowalski. Malacul – îmbrăcat cu o pereche de blugi, un tricou negru şi un parpalac lung, de culoare gri – sărise peste ceai şi trecuse direct la desert. Băuse un pahar rece de rachiu de struguri, numit *raki.*

— Are gust de lemn-dulce şi bitum din asfalt, comentase el strâmbându-se, dar asta nu-l oprise să golească două pahare.

De asemenea, mai descoperise şi masa cu bufetul oferit gratuit, unde-şi unsese cu unt o grămadă de felii de pâine, pe care le burduşise cu măsline, castraveți şi şase ouă fierte, tari.

Lui Gray nu-i era foame. Era mult prea apăsat de griji, prea plin

de întrebări.

Se ridică şi se îndreptă spre jumătatea de zid care încercuia terasa de la ultimul etaj, având grijă să rămână la adăpostul umbrelei de la masă. Istanbulul, un centru activ al activităţilor teroriste, se afla în mod constant sub supraveghere prin satelit. Gray se întrebă dacă trăsăturile sale nu erau deja rulate prin intermediul unui program de recunoaştere facială al unei agenţii de informaţii.

Oare Sigma sau Ghilda nu strângeau deja laţul, chiar în acest moment?

Seichan i se alături, punându-şi ceaşca de ceai pe marginea placată cu faianţă a parapetului. Dormise tot drumul până aici, întinsă într-un fotoliu de la clasa întâi a avionului. Odată cu odihna, îi revenise în bună măsură şi culoarea din obraji, deşi încă mergea şchiopătat, menajându-şi partea rănită. La bordul avionului cu reacţie, se schimbase în nişte haine mai largi şi mai lejere, îmbrăcând nişte pantaloni kaki şi o bluză largă, de un bleumarin-închis, însă îşi păstrase bocancii negri de motociclist, marca Versace.

— De ce crezi că monseniorul Verona ne-a sunat şi ne-a pus să facem tot drumul acesta? rosti ea. Până la Istanbul.

Întorcându-se, Gray îşi sprijini un şold de zid.

— Poftim? Aşadar, acum vorbim?

Ea îşi dădu ochii peste cap, cât putu de încet, exasperată. De când părăsiseră cabinetul medical din Georgetown, Seichan refuzase să-i dea vreo explicaţie suplimentară. Şi nu că n-ar fi avut destul timp la dispoziţie. Deşi pe fugă, Seichan se oprise suficient de mult cât să poată da un telefon. La Vatican. Gray ascultase conversaţia. Se părea că Vigor se aşteptase să fie sunat de ea şi nu fusese deloc surprins să afle că Gray era cu ea.

— S-a răspândit informaţia, îi explicase monseniorul. Interpolul, Europolul, toată lumea vă caută. Am bănuit că tu ai fost, Seichan, cea care mi-a lăsat mesajul ăla în Turnul Vânturilor.

— Deci ai găsit inscripţia.

— Da, am găsit-o.

— Ai recunoscut scrisul.

— Bineînţeles.

Seichan păruse uşurată.

— Atunci, n-avem prea mult timp la dispoziţie. Sunt multe vieţi în pericol. Dacă ai putea să-ţi aduni resursele, să afli ce…

— Cunosc semnificaţia inscripţiei, Seichan, o dojenise Vigor,

întrerupând-o. Şi mai ştiu şi ce implicaţii are. Dacă vreţi să ştiţi mai multe, veniţi amândoi să ne întâlnim la hotelul Ararat din Istanbul. Eu voi ajunge acolo la 7 dimineaţa. În restaurantul de pe terasa clădirii.

După apelul telefonic, Seichan aranjase să facă rost de documente false şi organizase transportul până aici. Îl asigurase ca Ghilda nu ştia nimic de contactele ei.

— Nu sunt decât nişte persoane care-mi datorau nişte favoruri, îi explicase ea.

Seichan se întoarse crispată cu faţa spre el, făcându-l să revină la realitate. Astfel, îşi lovi cana de ceai cu cotul. Gray o prinse înainte să cadă peste parapet, în stradă. Ea se uită pieziş la ceaşca lovită, fără să schiţeze nici un semn de îngrijorare. Gray bănui că o asemenea neglijenţă era extrem de rară în cazul acestei femei, o persoană stăpână pe situaţie şi care avea întotdeauna lucrurile sub control.

La fel de rapid, expresia feţei ei se înăspri din nou.

— Ştiu că nu ţi-am spus mai nimic, zise ea. Dar, îndată ce monseniorul Verona o să sosească aici, îţi voi explica totul, adăugă ea dând din cap spre el. Dar tu cum stai? Ai făcut vreun progres în ceea ce priveşte înscrisurile de pe obelisc?

El ridică uşor din umeri, lăsând-o să creadă că ştie ceva.

Ea se uită lung la el, după care oftă.

— Bine, zise ea şi se întoarse la masa lor.

Seichan îi dăduse lui Gray nişte fotografii şi o copie scoasă la imprimantă a scrierii îngerilor. De-a lungul drumului parcurs până aici, el încercase să spargă codul folosit, însă erau mult prea multe variabile de luat în calcul. Avea nevoie de mai multe informaţii. Şi, în plus, Gray bănuia că deja ştia mesajul codificat: „Desfă obeliscul şi găseşte comoara dinăuntru”.

Deja făcuseră asta.

Gray purta crucifixul de argint la gât, atârnat de un şnur. Deja îl examinase şi pe acesta. În mod clar, era foarte vechi şi foarte uzat. Chiar şi băgându-l sub o lupă, nu reuşise să distingă ceva, vreun înscris, vreun indiciu cât de cât semnificativ care să confirme ceea ce susţinea Seichan sus şi tare şi anume că acea cruce îi aparţinuse confesorului lui Marco Polo, exploratorul şi călătorul în jurul lumii.

Singur lângă parapetul terasei, Gray studia oraşul care deja fremăta la această oră matinală. Dedesubt, autobuzele se luau la întrecere cu autovehiculele şi pietonii. Sunetul strident al

claxoanelor izbucnea când şi când, acoperind ţipetele puternice ale vânzătorilor ambulanţi şi murmurul continuu al turiştilor extrem de matinali.

Cercetă cu privirea zona din imediata lor vecinătate, căutând orice semn de ameninţare sau de apropiere suspectă. Oare scăpaseră de Nasser? Având acum o jumătate de glob care să-i despartă, Seichan părea încrezătoare şi sigură pe sine. Însă Gray refuza să lase garda jos. Dedesubt, în curtea interioară a hotelului, doi bărbaţi se ridicară de pe covoarele decorate cu mărgele – după ce-şi terminaseră rugăciunile de dimineaţă – şi dispărură în hotel. Singur acum, un copil se juca mai degrabă absent cu apa fântânii din mijlocul curţii.

Mulţumit, Gray îşi permise, pentru o clipă, să ridice privirea. Hotelul Ararat era amplasat în inima celui mai vechi cartier al Istanbulului, Sultanahmet. Pe tot drumul spre mare, clădirile străvechi se înălţau asemenea unor insule din amalgamul de străzi şi străduţe înconjurătoare. Chiar vizavi de hotel, cupolele semeţe ale Moscheii Albastre se înălţau spre cer. Undeva pe stradă, la o distanţă apreciabilă, o biserică bizantină masivă era pe jumătate înghiţită de o masă neagră de schele, ca şi cum pământul căuta s-o prindă strâns la piept, prin acest schelet metalic. Iar dincolo de schele, se întindea palatul Topkapi, în mijlocul grădinilor şi al curţilor interioare.

Gray simţi încărcătura vremurilor în aceste capodopere arhitectonice grandioase, aceste monumente de piatră ale istoriei. Degetele lui pipăiră absent crucea de la gât. Iată o altă fărâmă de antichitate, proveniența sa mustind de semnificaţie istorică. Însă cum avea asta de-a face cu ameninţarea globală a lui Seichan? O cruce care-i aparţinuse cândva preotului lui Marco Polo?

— Hei, Ali Baba, îl strigă Kowalski de undeva din spate. Încă un pahar din ăsta de lichior.

Gray îşi reprimă un oftat.

— Se numeşte *raki,* îl corectă o voce nouă, plină de autoritate profesorală.

Gray se întoarse. O siluetă cunoscută şi bine-venită apăru pe terasa de la ultimul etaj, ieşind din casa scării aflată la umbră. Monseniorul Vigor Verona i se adresă chelnerului în limba turcă, politicos, pe un ton ce exprima scuze:

— *Bir sise raki lutfen*[67].

Chelnerul dădu din cap zâmbind şi se îndepărtă.

Vigor se apropie de masa lor. Gray observă lipsa gulerului preoțesc de la gâtul său, acel simbol specific clericilor catolici. În mod clar, monseniorul călătorea incognito. Fără gulerul preoților romano-catolici, Vigor părea mai tânăr cu 10 ani față de cei 60 pe care-i avea de fapt. Sau poate că era vorba despre modul lejer în care era îmbrăcat: blugi albaştri, bocanci de drumeție şi o cămaşă cu mânecile suflecate. De asemenea, mai avea atârnat pe un umăr un rucsac ros de vreme. Părea gata să urce pe muntele după care fusese numit hotelul Ararat, în căutarea Arcei lui Noe.

Şi probabil că monseniorul chiar făcuse asta cândva.

Înainte să ajungă prefect al arhivelor Vaticanului, Vigor servise în slujba Preasfinției Sale pe post de arheolog biblic. O asemenea poziție îi permisese să servească Vaticanul şi într-un alt mod. Ca spion. Acoperirea lui Vigor ca arheolog îi permisese să străbată lumea în lung şi-n lat, o acoperire perfectă pentru transmiterea datelor şi informațiilor obținute către Vatican.

În plus, în trecut, Vigor îi ajutase şi pe cei din Sigma.

Şi se părea că era din nou nevoie de priceperea sa.

Cu un oftat lung, Vigor se aşeză pe scaun. Ospătarul responsabil cu ceaiul se întoarse şi puse o cană de ceai aburindă în fața nou-venitului.

— *Teşekkurler,* spuse Vigor mulțumindu-i bărbatului.

Kowalski îşi îndreptă uşor corpul, în vreme ce chelnerul plecă, uitându-se lung printre paharele goale pe care le avea în față, la spatele vestei brodate a bărbatului. Se prăbuşi în scaun, înjurând printre dinți cu privire la calitatea slabă a serviciilor oferite.

— Domnule comandant Pierce, Seichan, începu Vigor. Vă mulțumesc că mi-ați onorat rugămintea. Şi dumitale, marinar Joe Kowalski. Ce minunat este să vă cunosc.

Mai schimbară câteva amabilități şi remarce politicoase, Vigor amintind fără tragere de inimă de nepoata sa, Rachel. Era un subiect incomod. Ruptura survenită între Rachel şi Gray se petrecuse de comun acord, dar Vigor era încă foarte protector față de nepoata sa. Şi nu fiindcă ea ar fi avut nevoie de aşa ceva. Se părea că lui Rachel îi mergea bine în calitate de locotenent de carabinieri, fiind răsplătită chiar cu o promovare.

---

[67] Adu, te rog, o sticlă de raki (în lb. turcă, în original).

Cu toate acestea, Gray se bucură când Seichan îl întrerupse.

— Monseniore Verona, de ce ne-ați pus pe toți să venim aici, la Istanbul?

Vigor îi ceru să tacă, ridicând o palmă. Sorbi din ceai, după care lăsă ceaşca jos pe masă cu gesturi măsurate.

— Da, o să ajungem şi la asta. Însă, mai înainte, vreau să lămurim din start două lucruri. În primul rând, indiferent unde duce asta, vin şi eu cu voi. Îl fixă pe Gray cu o privire fermă, de neclintit, după care îşi mută privirea spre Seichan. În al doilea rând, dar nu mai puțin important, vreau să ştiu ce are de-a face toată povestea asta cu ilustrul explorator venețian Marco Polo.

Seichan tresări.

— Cum de-ați… eu n-am pomenit niciodată nimic despre Marco Polo?

Înainte ca Vigor să poată să răspundă, chelnerul se întoarse. Kowalski se uită în sus, cu speranță în ochi. Aceeaşi ochi se lărgiră şi mai mult în momentul în care chelnerul scoase la iveală o sticlă plină ochi de *raki* şi o aşeză în fața fostului marinar.

— Ți-am comandat o jumătate de litru, îi explică Vigor.

Kowalski se întinse şi-i strânse prieteneşte brațul lui Vigor.

— Părinte, deja te văd cu ochi mai buni.

Gray îşi îndreptă din nou atenția spre Seichan.

— Aşadar, ce au de-a face toate astea cu Marco Polo?

MIEZUL NOPȚII
Washington, D.C.

BMW-ul negru ieşi din Dupont Circle şi o luă pe străzile întunecate. Farurile cu xenon ale maşinii creau un fascicul albăstrui de-a lungul drumului străjuit de ulmi de-o parte şi de alta. Şirurile de blocuri de apartamente îl încadrau, formând un fel de canion urban.

Nu era nimic asemănător cu canioanele din țara de baştină a lui Nasser, locuri prin care umblau numai caprele, iar tunelurile serveau pe post de locuințe triburilor nomade afgane. Cu toate acestea, nici acel tărâm nu era adevărata sa casă. Tatăl său plecase din Cairo pe vremea când Nasser avea 8 ani şi se dusese în Afghanistan, după eliberarea acestuia din ghearele forțelor ruseşti, pentru a li se alătură celor care încercau să construiască un Islam mai autentic şi mai pur. Fratele şi sora mai mică a lui Nasser

fuseseră şi ei târâți acolo. Nu avuseseră de ales. Chiar în ajunul plecării lor, tatăl său îi strangulase mama, folosind cravata pe care Nasser o purta la şcoală. Mama lui nu dorise să plece din Egipt ca să dispară pentru totdeauna sub o *burka*[68]. Vorbise despre asta, se plânsese unor persoane nepotrivite.

Copiii fuseseră obligați să se uite, îngenunchind în semn de supunere, la ochii bulbucați ai mamei lor, la limba ei înghițită, pedepsită crunt chiar de mâna tatălui lor.

Fusese o lecție pe care Nasser o învățase bine.

Să aibă sânge-rece. În toate sensurile.

Farurile cu xenon îşi schimbară direcția când maşina vira după un colț. De pe scaunul din dreapta, Nasser făcu un semn spre mijlocul blocului.

— Opreşte acolo!

Şoferul, cu nasul spart bandajat după tentativa eşuată de răpire, parcă la bordura trotuarului. Nasser se întoarse spre bancheta din spate. Două persoane erau înghesuite una în alta.

Annishen, îmbrăcată complet în nuanțe de negru, aproape că nu se distingea pe fundalul canapelei din piele neagră. Avea până şi o glugă pe capul ei ras, ceea ce-i dădea un aspect de călugăriță. Ochii îi străluceau cu putere în întuneric. Îşi ținea o mână în jurul companionului ei, lipită de el într-un mod intim.

Acesta se smiorcăia în ciuda căluşului strâns. Sângele i se închegase într-o parte a feței şi a gâtului. În mâinile legate, prinse între genunchi, încă-şi mai ținea urechea dreaptă. Nasser descoperise numele bărbatului într-un Rolodex[69].

Un doctor.

— Ăsta-i locul cu pricina? întrebă Nasser.

Bărbatul dădu energic din cap, închizându-şi strâns ochii după ce verificase adresa.

Nasser studie holul de la intrarea în clădire. Un paznic de noapte stătea în spatele unui birou. O cameră video de securitate se zărea deasupra uşilor cu geam antiglonț. Măsuri de securitate totală. Nasser îşi frecă degetul mare de-a lungul cheii electronice pe care o avea în mână, un cadou primit prin bunăvoința pasagerului lor.

După o zi plină, Nasser se afla iarăşi, în cele din urmă, pe

---

[68] Îmbrăcăminte islamică purtată de femei în Afghanistan (n. red.).

[69] Suport pentru cărți de vizită (n. tr.).

urmele americanului şi a trădătoarei din Ghildă. Noaptea trecută căutase în casa din vecinătatea parcului Takoma. Descoperise motocicleta avariată a lui Seichan în garaj, însă nimic altceva. Nici urmă de obelisc, cu excepția unui fragment spart de marmură aflat pe aleea din fața casei.

Însă, în casă, Allah îi zâmbise.

Nasser descoperise un Rolodex.

Cu multe nume de doctori.

Avusese nevoie de tot restul zilei ca să-l găsească pe cel potrivit.

Se întoarse din nou.

— Mulțumesc, doctore Corrin. Ne-ai ajutat să ne atingem scopul.

Nasser nu mai trebui să-i facă semn lui Annishen. Ea îşi implântă lama cuțitului printre coastele bărbatului, direct în inima acestuia. Era o tehnică a Mossadului pe care Annishen o învățase de la Nasser. El o folosise o singură dată până atunci.

În momentul în care tatăl său îngenunchease ca să se roage.

Nu ca o răzbunare a unui copil. Ci pentru a face dreptate.

Nasser deschise portiera împingând-o cu putere. Îi datora asta tatălui său – fie şi numai pentru lecția pe care i-o arătase unui băiat de numai 9 ani ținut în genunchi în fața mamei sale strangulate.

O asemenea lecție avea să-i fie de folos din nou, în seara aceasta.

Să aibă sânge-rece. În toate sensurile.

Coborând din maşină, Nasser o porni spre portiera din spate pe care o deschise. Annishen se ridică de pe bancheta de piele neagră ce scârțâi sub ea, superbă într-o haină din piele de vită croită conform designului italian şi o combinație de velur asortată la culoare, ce se potrivea cu costumul Armani. Nu avea pe ea nici un strop de sânge, dovedindu-şi încă o dată măiestria. El îşi petrecu brațul în jurul ei şi se apropiară de uşă.

Ea se lipi de el.

— Noaptea abia începe, îi şopti ea cu un oftat plin de mulțumire.

El o trase şi mai aproape. Nu erau decât nişte îndrăgostiți care se întorceau de la o cină târzie.

Noaptea din toiul verii era încă umedă şi înăbuşitoare, însă holul blocului era dotat cu aer condiționat. Uşile se deschiseră cu un declic în momentul în care folosi cardul de acces al doctorului Corrin. Paznicul le aruncă o privire scurtă, de la biroul său.

Nasser dădu din cap spre el, păşind calm spre liftul din apropiere. Annishen lăsă să-i scape un chicotit subțire, lipindu-se de Nasser şi torcând ca o pisică, în mod clar nerăbdătoare să ajungă în apartamentul lor. Mâna ei se prelinse uşor spre pistolul Clock al bărbatului, băgat în tocul prins la brâu.

Pentru orice eventualitate…

Însă paznicul abia dacă le răspunse la salut, dând uşor din cap şi murmurând un „bună seara", după care îşi concentră din nou atenția asupra revistei pe care o citea.

Nasser clătină din cap când ajunseră la uşa liftului. Tipic. Ceea ce voia să treacă pe post de măsuri de securitate aici, în America, era mai mult spectacol decât substanță.

Chemă liftul apăsând pe buton.

La scurt timp după aceea, Nasser şi Annishen se aflau în fața apartamentului 512. El trecu cheia electronică prin încuietoarea uşii. Ledul indicator îşi schimbă culoarea de la roşu la verde.

Se uită rapid la Annishen. Îi citi bucuria din ochi, stârnită de vărsarea de sânge de mai înainte.

— Trebuie că măcar unul din ei să rămână în viață, o avertiză el.

Ea o făcu pe îmbufnata şi îşi scoase arma.

Folosindu-şi unul dintre degete, Nasser apasă clanța uşii. O deschise uşor, bazându-se pe balamalele bine unse. Nu se auzi nici măcar un scârțâit. Intră primul, strecurându-se în holul placat cu marmură. Dintr-un dormitor din spate se revărsa un val de lumină.

Nasser se opri imediat ce trecu de pragul uşii.

Cu ochii mijiți.

Era ceva necurat la mijloc, căci prea nu mişca nimic. Era prea multă linişte. Trebuia să meargă mai departe. Îşi ținu respirația. Ştiu că apartamentul era gol.

Cu toate acestea, îi făcu semn lui Annishen să o ia într-o parte. El o luă în cealaltă.

În câteva momente, trecură prin toate camerele apartamentului, verificând inclusiv debaralele.

Nu era nimeni acolo.

Annishen stătea în dormitorul matrimonial. Patul era făcut şi părea neatins.

— Doctorul ne-a mințit, zise ea cu o iritare vădită, dar şi o notă de respect în voce. Nu sunt aici.

Nasser era în baia dormitorului matrimonial. Stătea sprijinit

într-un genunchi. Văzuse ceva pe podea, ce se rostogolise sub marginea dulapului pe care era montată chiuvetă.

Îl ridică.

Un tub de medicamente cu eticheta roşie. Gol.

Citi etichetă. Pacientul. Jackson Pierce.

— Au fost aici, bombăni el cu asprime şi se ridică.

Doctorul Corrin nu minţise. Le spusese adevărul – sau, cel puţin, ceea ce crezuse el că este adevărat.

— Au plecat, spuse Nasser şi se duse înapoi în dormitor. Strânse cât putu de tare tubul de medicamente gol în mână, înăbuşindu-şi furia. Comandantul Pierce îl păcălise încă o dată. Prima oară, cu obeliscul, acum, cu dispariţia părinţilor lui.

— Ce facem? întrebă Annishen.

El ridică tubul de medicamente.

Mai aveau o ultimă şansă.

7.30 A.M.
Istanbul

— Pentru început, spuse Seichan, ce ştii despre Marco Polo? Ea îşi pusese o pereche de ochelari de soare cu lentile albăstrui. Soarele se ridicase suficient de mult, astfel încât în restaurantul de pe terasa ultimului etaj să fie întreţesut de un amestec de umbre şi lumină strălucitoare. Fuseseră nevoiţi să se mute la o masă izolată din colţ, adăpostită sub o umbrelă.

Gray simţi ezitarea evidentă din vocea ei – şi poate o urmă de uşurare. Voinţa ei oscila între nevoia cumva precaută de a controla dezvăluirea informaţiilor şi dorinţa nestăpânită de a se elibera de povara lor.

— Polo a fost un explorator din secolul al XIII-lea, răspunse Gray, căci citise câte ceva despre acesta pe drumul până aici. Alături de tatăl şi unchiul său, Marco a petrecut două decenii în China, în calitate de oaspeţi de onoare ai împăratului mongol Kublai Han. Iar după reîntoarcerea în Italia, în 1295, Marco şi-a povestit călătoriile unui scriitor numit Rustichello, care le-a pus pe hârtie.

Cartea lui Marco, *Descrierea lumii,* devenise instantaneu o operă de succes în Europa, făcând turul continentului cu poveştile sale fantastice: despre deşerturile izolate din Persia, despre oraşele supraaglomerate din China, despre ţinuturile îndepărtate populate

de vrăjitori, vraci şi sălbatici despuiaţi care li se închinau acestora, despre insulele pline de canibali şi fiare ciudate. Cartea pusese pe jar imaginaţia Europei. Până şi Cristofor Columb îşi luase un exemplar în călătoria sa spre Lumea Nouă.

— Şi ce-au de-a face toate astea cu ce se întâmplă în prezent? încheie Gray.

— Totul, îi răspunse Seichan aruncându-şi rapid privirea în jurul mesei.

Vigor sorbi din ceaiul său. Kowalski îşi culcase urechea pe o mână, sprijinindu-se cu cotul de masă. În ciuda minei plictisite a malacului, Gray văzu cum ochii lui se rotesc împrejur, studiindu-i pe toţi cei de la masă, urmărindu-i cum interacţionau şi reacţionau. Gray bănuia că în tipul ăsta sălăşluiau chestiuni profunde, care nu fuseseră încă sondate. Dus pe gânduri, Kowalski începu să hrănească vrăbiuţele agitate cu firimituri din prăjiturelele pentru ceai.

Seichan continuă:

— Poveştile lui Marco Polo n-au fost atât de precise pe cât a crezut majoritatea lumii. Nu mai există nici un text original din cartea lui Marco Polo, ci numai nişte copii ale altor copii. Iar între aceste traduceri şi reeditări au apărut diferenţe marcante.

— Da, am citit despre asta, zise Gray încercând s-o facă să treacă mai repede peste aceste aspecte. Atât de multe diferenţe, încât unii chiar se întreabă dacă Marco Polo a existat cu adevărat. Sau dacă nu cumva a fost vreo născocire a scriitorului francez.

— Chiar a existat, insistă Seichan.

Vigor dădu uşor din cap în semn de aprobare.

— Am auzit de argumentele împotriva lui Marco Polo. De omisiunile semnificative din descrierile sale referitoare la China, spuse monseniorul ridicându-şi cana. Cum ar fi pasiunea celor din Orientul Îndepărtat pentru băutul ceaiului. O fiertură necunoscută europenilor la momentul acela. Sau despre practica legării picioarelor ca să nu mai crească sau despre folosirea beţişoarelor pentru mâncat. Marco n-a reuşit nici măcar să amintească de Marele Zid. În mod clar, acestea sunt nişte omisiuni flagrante, care pot, fără doar şi poate, să trezească suspiciuni. Cu toate acestea, poveştile lui Marco au fost reale în legătură cu diferite alte aspecte, cum ar fi obiectele din porţelan, arderea cărbunelui, până şi prima folosire a banilor de hârtie.

Gray simţi certitudinea din vocea monseniorului. Poate că la mijloc nu era decât mândria de italian a lui Vigor, însă Gray

percepu o încredere şi o certitudine mult mai profunde.

— Indiferent cum ar fi, încuviinţă Gray în cele din urmă, ce are asta de-a face cu noi?

— Are de-a face, pentru că în toate ediţiile cărţii lui Polo a mai existat o omisiune foarte importantă gravă, spuse Seichan. Legată de drumul de întoarcere al lui Marco în Italia. Kublai Han i-a mobilizat pe cei din familia Polo să escorteze o prinţesă mongolă, pe numele ei Kokejin, până în Persia, la cel căruia îi fusese promisă în căsătorie. Pentru o asemenea sarcină importantă, hanul a asigurat o escortă de 14 galere gigantice şi peste 600 de oameni. Cu toate acestea, când au ajuns în portul din Persia, doar *două* nave supravieţuiseră călătoriei, respectiv doar *18* oameni.

— Ce s-a întâmplat cu restul? murmură Kowalski.

— Marco Polo n-a zis niciodată. Scriitorul francez Rustichello face o aluzie indirectă, în prefaţa faimoasei sale cărţi, la o tragedie petrecută printre insulele din Asia de Sud-Est. Însă n-a rămas nimic scris negru pe alb. Chiar şi pe patul de moarte, Marco Polo a refuzat să spună ce s-a întâmplat.

— Şi chestia asta-i adevărată? întrebă Gray.

— E un mister care n-a fost lămurit niciodată, răspunse Vigor. Majoritatea istoricilor au presupus că întreaga flotă fie a fost afectată de o boală contagioasă, fie a fost împresurată de piraţi. Tot ce se ştie cu certitudine este că navele lui Marco au fost purtate de curent printre insulele indoneziene timp de cinci luni, din flota hanului scăpând intactă doar o mică parte.

— Aşadar, întrebă Seichan accentuând cuvintele pentru a le sublinia importanţa, de ce-ar fi rămas un asemenea capitol dramatic al călătoriei ignorat în cartea lui Marco? De ce l-a luat cu el în mormânt?

Gray nu avea nici un răspuns. Însă misterul îi trezise o stare sâcâitoare de îngrijorare. Îşi îndreptă şi mai mult trupul. În minte începu să i se contureze o vagă bănuială cu privire la ce puteau să însemne toate acestea.

Expresia feţei lui Vigor devenise şi mai întunecată.

— Şi tu ştii ce s-a întâmplat printre insulele alea, nu-i aşa?

Ea îşi aplecă uşor capul în semn de reconfirmare.

— Prima ediţie a cărţii lui Marco Polo a fost scrisă în franceză. Dar, în timpul vieţii lui Marco, a existat o iniţiativă de reproducere a cărţilor în italiană. Aceasta a fost condusă de un personaj faimos, contemporan cu Marco Polo.

— Dante Alighieri, zise Vigor.

Gray îşi aruncă rapid privirea spre monsenior.

Vigor le explică:

— *Divina Comedie* a lui Dante, incluzând şi faimosul *Inferno,* a fost prima carte scrisă în italiană. Până şi francezii au început să poreclească limba italiană drept *la langue de Dante.*

Seichan încuviinţă.

— Iar o asemenea revoluţie n-a trecut neobservată de Marco. Potrivit consemnărilor istorice, el a tradus un exemplar al cărţii sale scris în franceză în limba sa maternă. Ca să fie apreciat de conaţionalii săi. Însă, cu această ocazie şi-a făcut un exemplar secret pentru el însuşi. În această carte unică, a relatat, în cele din urmă, ce s-a întâmplat cu flota hanului. Şi a scris această ultimă poveste.

— Imposibil, murmură Vigor. Cum ar fi putut o asemenea carte să rămână ascunsă atâta amar de vreme? Unde a fost ascunsă?

— La început, pe proprietatea familiei Polo. După care, într-un final, într-un loc mult mai sigur.

Seichan se uită lung la Vigor.

— Doar nu vrei să spui că…

— Reprezentanţii familiei Polo au fost trimişi peste hotare din ordinul papei Grigore. Există voci care susţin că tatăl şi unchiul lui Marco au fost primii spioni ai Vaticanului trimişi ca agenţi dubli în China, ca să cerceteze puterea şi amploarea forţelor mongole. Că au fost adevăraţii fondatori ai agenţiei în cadrul căreia ai servit şi dumneata cândva, monseniore Verona.

Vigor se rezemă de spătarul scaunului, retrăgându-se în propriile gânduri.

— Jurnalul secret a fost ascuns în arhive, murmură el.

— Îngropat sub alte hârtii, fără să fie înregistrat. Aparent, doar o altă ediţie a cărţii lui Marco, ferită de ochii celorlalţi. Era nevoie de o citire completă pentru ca să-şi dea cineva seama că există un capitol suplimentar inserat aproape de sfârşitul cărţii.

— Iar Ghilda a aflat de această ediţie? întrebă Gray. Şi a descoperit ceva important.

Seichan dădu din cap.

Gray se încruntă.

— Însă, în primul şi-n primul rând, cum de au pus cei din Ghildă mâna pe această carte secretă?

Scoţându-şi ochelarii de soare, Seichan îl privi drept în ochi, acuzatoare, furioasă.

— Tu le-ai pus-o în braţe, Gray!

7.18 A.M.

Vigor văzu şocul întipărit pe faţa comandantului.

— Despre ce mama dracului vorbeşti? întrebă Gray.

Vigor băgă de seamă străfulgerarea tăioasă, plină de satisfacţie din ochii de smarald ai asasinei din Ghildă. Părea să-i placă nespus să-l ia peste picior. Cu toate acestea, mai observă şi cât era de trasă la faţă şi uşoara paloare a obrajilor ei. Era speriată.

— Cu toţii suntem de condamnat, spuse Seichan dând din cap spre Vigor.

Vigor rămase calm, neavând nici o reacţie şi neintrând în acest joc. Era prea bătrân ca să mai poată fi aţâţat atât de uşor. În plus, deja înţelesese despre ce era vorba.

— Simbolul Curţii Dragonului, zise Vigor. Tu l-ai pictat pe podea. Am crezut că era menit să mă avertizeze, un indiciu care să mă facă să investighez inscripţia angelică.

Seichan încuviinţă şi se lăsă pe spate. Citi în ochii lui că înţelesese.

— Însă era mai mult de-atât, continuă el.

Îşi aminti de bărbatul care ocupase înaintea sa funcţia de la arhivele Vaticanului: dr. Alberto Menardi, un trădător care lucrase în secret pentru Curtea Dragonului Regal. Omul care şterpelise multe texte esenţiale şi le transferase pe şest într-o bibliotecă privată aflată într-un castel din Elveţia. Gray, Seichan şi Vigor avuseseră un rol hotărâtor în demascarea acestuia şi distrugerea Ordinului Curtea Dragonului. Castelul a revenit administraţiei din Verona, o proprietate blestemată, cu o istorie lungă şi sângeroasă.

— Biblioteca lui Alberto, spuse Vigor. De la castel. După toată vărsarea de sânge şi ororile care s-au petrecut acolo, îndată ce poliţia ne-a permis accesul în interior, am descoperit că nu mai era nici urmă de bibliotecă. Dispăruse în întregime.

— De ce nu mi-a zis nimeni nimic despre asta? întrebă Gray, surprins.

Vigor oftă.

— Am presupus c-au fost nişte hoţi din zonă… sau poate chiar că a fost vorba de un act de corupţie în rândul poliţiei italiene. În biblioteca acestui trădător se aflaseră prea multe lucrări neprețuite din Antichitate. Şi, datorită interesului pe care-l manifestase Alberto, existau acolo multe cărţi secrete, cunoscute şi înţelese

doar de-o mână de oameni.

Însă pe cât de mult îl disprețuia Vigor pe fostul prefect, în aceeaşi măsură îi recunoştea şi inteligența lui Alberto Menardi, un adevărat geniu. Iar în calitate de prefect al arhivelor mai bine de 30 de ani, acesta le cunoştea toate secretele. Ar fi păstrat ca pe o comoară, extrem de intrigat de o asemenea descoperire, o ediție a *Descrierii lumii* a lui Marco cu un capital suplimentar ascuns.

Dar ce citise fostul prefect? Ce îl determinase să fure cartea? Ce le suscitase interesul şi le atrăsese atenția celor din Ghildă?

Vigor se uită lung la Seichan.

— Dar cei care au golit biblioteca n-au fost nişte simpli hoți, nu-i aşa? *Tu* le-ai povestit celor din Ghildă despre comorile care se aflau acolo.

Seichan nu avu curajul nici măcar să tresară la acuzația lui.

— N-am avut de ales. În urmă cu doi ani, divulgarea informației despre bibliotecă a fost prețul cu care mi-am răscumpărat viața după ce v-am ajutat pe voi doi. N-am avut idee ce oroare ascundea.

Gray rămăsese tăcut pe durata schimbului lor de replici, privind în gol, cu ochi mijiți. Vigor aproape că putea să-i vadă mecanismele minții învârtindu-se, rotițele dințate îmbucându-se una în cealaltă. Ca şi Alberto, Gray avea o minte fără seamăn, o modalitate de a jongla cu fragmente disparate şi total diferite şi de a descoperi o nouă configurație. Nu era de mirare că Seichan îl căutase tocmai pe el.

Gray dădu din cap spre ea.

— Ai citit textul ăsta, Seichan. Adevărata istorisire a voiajului de înapoiere al lui Marco Polo.

Drept răspuns, ea îşi împinse scaunul în spate, se aplecă şi îşi desfăcu fermoarul cizmei stângi. De-acolo, scoase trei foi strâns împachetate şi îndesate într-un buzunar interior ascuns. Ridicându-se, desfăcu foile şi le netezi, după care le împinse de partea cealaltă a mesei.

— Imediat ce am început să suspectez ce intenționa Ghilda să facă, zise ea, mi-am făcut şi eu o copie după capitolul tradus.

Vigor şi Gray se traseră mai aproape, umăr lângă umăr, pentru a cerceta cu atenție foile împreună. Namila de marinar se aplecă şi el peste masă, cu respirația condimentată de ana sonul din *raki.*

Vigor parcurse în grabă titlul şi primele câteva rânduri.

Capitolul LXII
Al unei călătorii tainice şi nemărturisite;

Acum, că s-a scurs o lună întreagă de când am plecat din ultimul port, căutăm să ne împrospătăm proviziile de apă dintr-un râu cu apă dulce şi să reparăm două corăbii. Am intrat în port cu nişte bărci mici, moment în care am fost impresionaţi de mulţimea păsărilor şi de vegetaţia uimitor de bogată.

Rezervele de carne sărată şi de fructe erau şi ele pe sfârşite. Am venit însoţiţi de 42 dintre oamenii Marelui Han înarmaţi cu sulițe şi săgeţi, iar de vreme ce insulele din vecinătate erau populate cu idolatri despuiaţi care mâncau carnea altor oameni, o asemenea gardă a fost considerată o idee înțeleaptă.

Vigor continuă să citească, recunoscând ritmul şi limbajul arhaic şi stângaci din *Descrierea lumii.* Era oare posibil ca aceste cuvinte să fie cu adevărat ale lui Marco Polo? Dacă era aşa, aveau de-a face cu un capitol citit de numai câțiva ochi. Vigor tânjea să vadă originalul, neavând deplină încredere în traducere, însă şi mai important de-atât, voia să studieze dialectul original, să fie astfel mult mai aproape de faimosul călător medieval.

Citi mai departe:

Dintr-un cot al râului, unul dintre oamenii Hanului a strigat şi ne-a arătat culmea unui pisc ce se înălța brusc din fundul văii. Se afla la 30 de kilometri în interiorul ținutului, în adâncurile pădurii dese, dar nu era un munte. Era turnul unei clădiri măreţe, iar alte turnuri abia se zăreau, pe jumătate ascunse în valurile de ceaţă.

Având la dispoziţie cele zece zile destinate reparaţiilor şi atâta vreme ce oamenii Hanului voiau să vâneze mulţimea de păsări şi animale sălbatice pentru carne proaspătă, ne-am urnit ca să-i căutăm pe făuritorii din munți, un popor necunoscut şi netrecut pe hartă.

După prima pagină, Vigor simți o ameninţare palpabilă crescând în spatele simplei naraţiuni a lui Marco. Pe scurt, el povestea cum „pădurea a devenit din ce în ce mai liniştită, fără zgomot de păsări şi animale". Marco şi vânătorii continuaseră să înainteze, urmând o cărare ce ducea în hăţişurile junglei,

„bătătorită de aceşti făuritori de munţi”.

În cele din urmă, pe măsură ce se apropia asfinţitul soarelui, grupul lui Marco dăduse peste un oraş de piatră.

> Pădurea s-a terminat într-un oraş mare, cu multe turnuri, fiecare dintre ele acoperit cu feţele sculptate ale idolilor lor. N-aveam să descopăr niciodată la ce fel de magie diavolească au recurs aceşti oameni, însă Dumnezeu, în răzbunarea Sa plină de milostenie, pedepsise oraşul acesta şi pădurea după cuviinţă, cu o mare nenorocire şi o molimă pe măsură. Primul cadavru a fost cel al unei copile despuiate. Carnea ei era fiartă până la os şi acoperită de nişte furnici negre, foarte mari. Oriunde te întorceai, privirea îţi cădea pe un alt cadavru şi tot aşa. O numărătoare de câteva sute de oameni nu era pe măsura măcelului de-aici, iar moartea nu se limita la păcatul omului. Păsările căzuseră din cer. Fiarele din pădure zăceau în grămezi contorsionate. Şerpii mari atârnau fără viaţă din ramurile copacilor.
>
> Era un Oraş al Morţii. Temându-ne de ciumă, am căutat să plecăm în mare grabă. Dar trecerea noastră prin ţinut n-a rămas neobservată. Din străfundul pădurii au venit: carnea lor dezgolită nu era mai sănătoasă decât a celor împrăştiaţi de-a lungul treptelor şi piaţetelor sau a celor care pluteau în şanţurile cu apă verzuie. Mâinile şi picioarele le erau intrate în putrefacţie şi nu mai puteai distinge carnea de dedesubt. Alţii aveau urme ca de bici şi semne rămase ca în urma fierberii, care le acopereau o mare parte a pielii şi, cu toate astea, încă şi mai mulţi aveau pântecele umflate. De jur împrejur, din rănile tuturor se prelingea un lichid şi ieşeau aburi. Unii orbiseră, iar alţii umblau în patru labe. Era ca şi cum o mie de ciume bubonice se abătuseră asupra acestui tărâm, o puzderie de molime şi legiuni întregi de oameni măcinaţi de ele.
>
> Ieşind din frunzişul umbros, aceştia roiau cu dinţii dezveliţi, precum animalele sălbatice. Alţii aveau mâinile şi picioarele pline de bube. Dumnezeu să mă aibă în paza Sa chiar şi în momentul acesta, dar multe dintre membrele lor erau roase cu dinţii.

Vigor simţi că-l cuprinde un fior de groază, în ciuda creşterii temperaturii dimineţii. Citi cu o oroare paralizantă modul în care

Marco descria cum grupul fugise şi se afundase şi mai mult în pădure, ca să se refugieze cumva de armata aceea vorace. Venețianul descria în detaliu măcelul şi actele de canibalism. În momentul în care se lăsase asfințitul, grupul lui Marco se retrăsese în una dintre clădirile înalte, în care erau ciopliți şerpi încolăciți şi regi morți cu mult timp în urmă. Cei din grup hotărâseră să se mai oprească o dată, siguri fiind că numărul lor mic avea să fie curând depăşit, pe măsură ce din ce în ce mai mulți canibali bolnavi intrau în oraş.

Gray murmură ceva în surdină, fără că vreun cuvânt să poată fi auzit, însă neîncrederea sa era evidentă.

> Acum, că soarele a apus, s-a terminat şi cu toate speranțele noastre. Fiecare dintre noi, în felul său, se ruga de zor la Ceruri. Oamenii Hanului au ars bucăți de lemn şi şi-au mânjit fețele cu cenuşa. Eu nu-l aveam decât pe confesorul meu. Părintele Agreer a îngenuncheat alături de mine şi, prin nişte rugăciuni şoptite, ne-a oferit sufletele Domnului. Şi-a încleştat mâna pe crucifix şi mi-a atins fruntea cu crucea, simbolul suferinței lui Hristos.
>
> M-am uitat în sus, la fetele mânjite ale celorlalți şi m-am întrebat: într-o asemenea încercare, oare suntem cu toții la fel? Păgâni şi Creştini. Iar la final, a cui rugăciune a fost în cele din urmă ascultată? A cui rugăciune a adus Virtutea şi a împotrivit-o acestei molime din sânul nostru, o Virtute înnegurată care ne-a salvat pe toți?

Povestea se oprea aici.

Gray întoarse foaia, căutând mai departe.

Kowalski se lăsă pe spate şi-şi aduse singura contribuție la discuția pur istorică.

— N-are suficiente scene de sex, murmură el şi încercă să-şi rețină o râgâitură cu pumnul închis, fără să reuşească defel.

Încruntându-se, Gray bătu uşor pe un nume de pe ultima pagină.

— Aici… se menționează în trecere numele părintelui Agreer.

Vigor dădu din cap, observând şi el aceeaşi eroare bătătoare la ochi. În mod sigur, textul acesta era fals.

— Familia Polo n-a fost însoțită de nici un fel de clerici în Orient, spuse el cu voce tare. Conform textelor Vaticanului, doi călugări dominicani au plecat cu cei din familia Polo ca să

reprezinte Sfântul Scaun, dar cei doi s-au întors după primele câteva zile.

Seichan luă prima pagină şi o împături.

— Asemenea acestui capital secret, Marco l-a omis pe călugăr din cronicile sale. De fapt, *trei* dominicani au plecat împreună cu membrii familiei Polo. Câte unul pentru fiecare călător în parte, aşa după cum era obiceiul vremii.

Vigor îşi dădu seama că femeia avea dreptate. Într-adevăr, aşa era obiceiul vremii.

— Numai *doi* dintre călugări s-au întors în grabă, zise Seichan. Prezența celui de-al treilea a fost ținută ascunsă… până acum.

Gray se lăsă pe spate şi îşi trase ceva de la gât. Scoase un crucifix de argint şi îl puse pe masă.

— Şi susții că, de fapt, asta-i crucea călugărului Agreer? Cea menționată în poveste?

Uitătura fermă a lui Seichan îi răspunse la întrebare.

Şocat şi redus la tăcere de dezvăluirea neaşteptată, Vigor studie crucifixul. Era neornamentat, cea mai simplă reprezentare a unui trup crucificat. Vigor putea să afirme că era foarte vechi. Oare era posibil să fie adevărat? Îl luă cu grijă de pe masă şi îl examină. Dacă era adevărat, prin acest obiect în sine, cuvintele pline de durere ale lui Marco căpătau noimă.

Vigor îşi găsi în cele din urmă vorbele.

— Totuşi, nu înțeleg. De ce-a fost călugărul Agreer omis din poveste?

Seichan se întinse şi recuperă foile împrăştiate pe masă.

— Nu ştim, spuse ea cu simplitate. O pagină din carte a fost ruptă şi înlocuită cu o pagină falsă, cusută de cotor, însă calitatea şi vechimea acesteia o datează ca fiind mai nouă cu câteva secole decât cea originală.

Vigor se încruntă când auzi o asemenea ciudățenie.

— Ce era în pagina cea nouă?

— N-am reuşit s-o văd cu ochii mei, însă mi s-a zis ce scria pe ea. Conținea o înşiruire incoerentă, plină de referințe la adresa îngerilor şi de citate biblice. În mod clar, scriitorul se temea că povestea lui Marco este adevărată. Însă, mult mai important, în foaia respectivă se povestea pe larg despre o hartă inclusă în carte, una desenată de Marco însuşi. O hartă considerată a fi nefastă.

— Şi ce s-a întâmplat cu ea?

— Deşi le era frică de ea, indiferent cine au fost cei care au măsluit cartea, s-au temut să distrugă harta complet. Aşadar,

scriitorul, alături de alți câțiva, a rescris harta într-un cod care avea s-o protejeze şi s-o binecuvânteze.

Gray dădu din cap, în semn că a înțeles despre ce este vorba.

— Aşadar, au tăinuit-o într-o scriere angelică.

— Dar cine a inserat pagina? întrebă Vigor.

Seichan strânse din umeri.

— N-a fost semnată, însă au existat suficiente referințe pe pagină care să sugereze că descendenții familiei Polo i-au destăinuit papei secretul cărții lui Marco, ca urmare a ravagiilor făcute de ciuma neagră în secolul al XIV-lea. Poate că familia s-a temut că acea ciumă era una şi aceeaşi molimă care lovise Oraşul Morții şi care venise cu întârziere să distrugă şi restul lumii. Abia apoi, cartea a ajuns în arhivă.

— Interesant, zise Vigor. Dacă ai dreptate, asta ar putea explica de ce toate urmele familiei Polo au dispărut după aceea. Până şi corpul lui Marco Polo a dispărut din biserica San Lorenzo, acolo unde fusese înmormântat. A fost ca şi cum ar fi existat o încercare generalizată de a îndepărta familia Polo din memoria colectivă. A datat cineva vreodată acea pagină nouă?

Seichan încuviință.

— A fost datată pe la începutul anilor 1600.

Vigor îşi miji ochii.

— Hmm… o altă mare epidemie de ciumă bubonică a măturat Italia cam la vremea aceea.

— Exact, spuse Seichan. Şi tot atunci a existat un german, pe care îl chema Johannes Trithemius, care a inventat scrierea angelică. În ciuda faptului că pretindea că este o scriere de dinainte că omul să păşească pe pământ.

Vigor dădu din cap. Efectuase şi el un studiu istoric despre scrierea angelică. Creatorul acesteia credea că, prin folosirea alfabetului său angelic – presupus a fi dobândit în urma unui profund studiu meditativ – se putea lua legătura cu corul divin al îngerilor. Trithemius se mai ocupase şi de criptografie şi coduri secrete. Faimosul său tratat *Stenografia* a fost considerat a fi de natură ocultă, dar, de fapt, nu era decât un amestec de angeologie şi de noțiuni de decriptare a codurilor.

— Deci dacă voiai să ascunzi o hartă pe vremea aceea, concluzionă Gray, una pe care o consideri a fi *funestă,* atunci ascunderea sa folosind caracterele unei scrieri angelice putea părea o bună modalitate de a încerca să te protejezi împotriva pericolelor pe care le presupunea.

— Exact asta a început şi Ghilda să creadă. Erau indicii în pagina aia secretă, locul unde se afla harta codificată, harta fiind gravată într-un obelisc egiptean şi ascunsă în Muzeul Gregorian al Vaticanului. Însă obeliscul a dispărut, s-a pierdut, mutat de acolo. Eu şi Nasser ne-am jucat de-a şoarecele şi pisica în căutarea lui. Însă eu am fost cea care a învins. I l-am furat lui Nasser chiar de sub nas.

Vigor îi percepu mândria şi amărăciunea din voce, dar se încruntă şi le studie pe rând fețele celorlalți.

— Despre ce obelisc vorbiți acolo?

7.42 A.M.

Prezentându-i pe scurt faptele esențiale, Gray îl lămuri cum fusese folosit obeliscul egiptean ca să ascundă crucea călugărului şi îi descrise codul pictat cu vopsea fosforescentă.

— Iată textul efectiv, spuse Gray şi îi dădu copia să.

Vigor studie talmeş-balmeşul complex creat de codul angelic şi clătină din cap.

— Pentru mine n-are nici un sens.

— Perfect adevărat, zise Seichan. Şi scrisoarea aia întortocheată din textul lui Marco face referire la o *cheie* a hărții. La o modalitate de a-i dezlega misterul. O cheie ascunsă în trei părți. Prima cheie a fost legată de inscripția din camera în care a fost ascuns textul secret în mod inițial.

— În Turnul Vânturilor, spuse Vigor. O ascunzătoare bună. Turnul a fost construit în secolul acela. A fost ridicat ca să adăpostească Observatorul Vaticanului.

— Şi, potrivit celor afirmate în pagina falsă a cărții lui Marco, continua Seichan, fiecare cheie în parte va duce la următoarea. Aşa că, pentru a ajunge undeva, trebuie să rezolvăm acea primă enigmă. Inscripția angelică din Vatican, zise ea şi se răsuci cu totul spre Vigor. Ați afirmat că ați izbutit. E adevărat?

Vigor deschise gura ca să explice, însă Gray îi puse o mână pe braț. Nu avea de gând să-i ofere lui Seichan toate atuurile lor. Avea nevoie să păstreze măcar un as în mânecă.

— Înainte de orice, spuse Gray, tot nu ne-ai zis de ce e implicată Ghilda în toate astea. Ce are de câştigat prin urmărirea acestui parcurs istoric pornind de la Marco Polo până în prezent?

Seichan ezită. Trase o gură zdravănă de aer – fie ca să mintă, fie

pentru a-şi face curaj să spună adevărul. El, unul, nu era sigur din care motiv. Când vorbi, îi confirmă temerile pe care Gray le simțea din ce în ce mai pregnant.

— Fiindcă noi credem că boala molipsitoare evocată de Marco s-a dezlănțuit din nou, zise ea. Eliberată din nişte bucăți de lemn foarte vechi, de la bordul galerelor lui Marco, găsite printre insulele indoneziene. Ghilda este deja acolo, gata să urmeze calea pur ştiințifică. Eu şi Nasser am fost desemnați să urmăm pista istorică. După cum e obiceiul Ghildei, se presupunea că mâna dreaptă nu trebuie să ştie ce face mâna stângă.

Gray înțelegea organizarea compartimentată a Ghildei, asemănătoare unei structuri celulare, un model pe care-l agreau multe organizații teroriste.

— Însă eu am sustras nişte informații, spuse ea. Am aflat care este natura maladiei şi capacitatea ei de a modifica biosfera pentru totdeauna.

Seichan continuă, vorbindu-le despre descoperirea de către cei din Ghilda a unui virus – ceva numit virusul lui Iuda – şi capacitatea acestuia de a transforma toate bacteriile în arme mortale.

Ea câtă din textul lui Marco:

— „O puzderie de molime." Asta-i ce a lovit Indonezia. Însă îi cunosc pe cei din Ghildă. Ştiu ce plănuiesc să facă. Prin recoltarea şi exploatarea acestui agent patogen, speră să creeze un mare număr de arme bacteriologice, o sursă inepuizabilă dezvoltată din acest virus.

Pe măsură ce Seichan le dădea detalii despre maladie, Gray se apucă strâns de marginea mesei. Îl dureau articulațiile. Acum, era cuprins de un sentiment de groază şi mai mare.

Înainte să poată zice ceva, Vigor îşi drese vocea.

— Dar, dacă Divizia ştiințifică a Ghildei este pe urmele acestui virus, de ce este atât de importantă căutarea istorică de-a lungul drumului parcurs de Marco Polo? Ce mai contează?

Gray răspunse citând ultimul rând din textul lui Marco:

— „O Virtute înnegurată care ne-a salvat pe toți." Asta-mi sună a remediu, a vindecare.

Seichan încuviință.

— Marco a supraviețuit ca să-şi spună povestea. Nici măcar Ghilda n-ar îndrăzni să dezlănțuie un asemenea virus fără a deține o modalitate de a-l controla.

— Sau cel puțin fără să-i descopere sursa, adăugă Gray.

Vigor se uită lung înspre oraş, cu faţa luminată direct de soarele ce se înălţa pe cer.

— Şi mai sunt şi alte întrebări fără răspuns. Ce s-a ales de părintele Agreer? Ce a speriat atât de tare papalitatea?

Însă Gray avea o întrebare mai importantă pentru el însuşi.

— Mai exact, unde anume în Indonezia a avut loc această nouă izbucnire a epidemiei?

— Pe o insulă izolată, care, din fericire, e suficient de departe de orice comunitate.

— Insula Crăciunului, interveni Gray.

Ochii lui Seichan se măriră de uimire.

Aceasta confirmare îi era suficientă.

Gray se ridică brusc în picioare. Toată lumea se holba la el. Monk şi Lisa se duseseră pe Insula Crăciunului ca să investigheze aceeaşi maladie. N-aveau nici cea mai vagă idee cu ce urmau să se confrunte – sau de interesul Ghildei în această chestiune. Respiraţia lui Gray deveni mai greoaie. Trebuia să-l anunţe pe Painter. Însă cu Sigma compromisă, semnalul său de alarmă nu avea să-i pună prietenii într-un pericol şi mai mare, să-i transforme într-o ţintă sigură?

Avea nevoie de mai multe informaţii.

— De cât timp se desfăşoară această operaţiune a Ghildei din Indonezia?

— Nu ştiu. A fost dificil să aflu şi ce am aflat deja.

— Seichan, mârâi Gray la ea.

Ochii i se îngustară plini de îngrijorare. În toată agitaţia asta, aproape că ajunsese să creadă că tot ce-i zicea era adevărat.

— Chiar… chiar nu ştiu, Gray. De ce? Ce s-a întâmplat?

Expirând cu putere, Gray se duse spre balustradă, având nevoie de încă puţin timp de gândire, ca să asimileze pe deplin tot ce aflase.

Pentru moment, nu ştia cu certitudine decât un singur lucru.

Trebuia să ia legătura cu Washingtonul.

1.04 A.M.
Washington, D.C.

Harriet Pierce se chinuia să-şi calmeze soţul. Îi era foarte greu să facă asta atâta vreme cât el se încuiase în baia camerei de hotel. Îşi presa buza crăpată cu o cârpă înmuiată în apă rece.

— Jack! Deschide uşa!

El se trezise în urmă cu două ore, confuz şi dezorientat. Ea îl mai văzuse starea asta. Sindromul apusului de soare. Ceva obişnuit la persoanele bolnave de Alzheimer. O stare de agitație crescândă după apus, când mediul ambiant, atât de familiar, se transformă şi devine confuz în întuneric.

Iar aici era şi mai rău. Erau departe de casă.

Nu-i ajuta deloc faptul că hotelul Phoenix Park era al doilea loc de cazare în mai puțin de 24 de ore. Mai întâi, apartamentul doctorului Corrin, iar acum, aici. Însă Gray fusese ferm când îşi luase rămas-bun în şoaptă şi adăugase o instrucțiune specială. Îi spusese că, de îndată ce doctorul Corrin îi lăsa la apartament, să plece, să traverseze oraşul, să se cazeze la un hotel şi să achite cu bani gheață, folosind un nume fals.

O măsură suplimentară de precauție.

Însă toată mişcarea asta dintr-o parte în alta nu făcuse decât să înrăutățească starea lui Jack. Rămăsese o zi întreagă fără tegetrol, medicamentul care îl liniştea. Şi luase şi ultima pastila de propranolol, un medicament de stabilizare a presiunii arteriale, care reducea anxietatea.

Aşadar, nu era nici o surpriză în faptul că Jack se trezise mai devreme panicat, dezorientat. În cea mai proastă dispoziție în care îl văzuse de câteva luni încoace.

Fusese trezită de strigătele şi loviturile lui haotice din picioare. Adormise fără să vrea, stând pe scaunul din fața micului televizor al camerei de hotel. Televizorul fusese comutat pe canalul Fox News. Îi dăduse volumul încet, dar suficient de tare cât să audă dacă numele lui Gray era menționat din nou.

Trezită brusc de strigătele soțului ei, se grăbise să se ducă în dormitor. O mişcare greşită şi necugetată. Fiindcă nu fusese o idee bună să ia prin surprindere un om bolnav în starea lui. Jack o plesnise ca să o îndepărteze, lovind-o peste gură. Aşa înfierbântat cum era, îi luase o jumătate de minut ca s-o recunoască.

Când o făcuse în cele din urmă, se retrăsese în baie. Îl auzise plângând în hohote. Acesta era motivul pentru care soțul ei încuiase uşa.

Bărbații din familia Pierce nu plângeau.

— Jack, deschide uşa. E-n regulă. Am sunat la farmacia de jos, din stradă, pentru rețetă. Totul e-n regulă.

Harriet ştia că îşi asumase un mare risc sunând pentru rețetă. Însă nu putea să-l ducă pe Jack la spital, iar dacă nu era tratată,

starea lui de nebunie nu avea decât să se agraveze. Iar strigătele lui ameninţau să atragă atenţia conducerii hotelului. Dacă se apucau să cheme poliţia?

Fără să aibă de ales, cu dinţii durând-o din cauza loviturii încasate, luă o decizie. Folosind cartea de telefon, sună la o farmacie cu program nonstop care făcea livrări la domiciliu şi făcu o comandă, pentru a reface rezerva de medicamente. Imediat ce sosea, iar soţul ei era tratat, aveau să plece de-aici, să se mute la un alt hotel şi să dispară iarăşi.

În spate, auzi clinchetul soneriei de la intrare.

Oh, slavă Domnului!

— Jack, sunt cei de la farmacie. Mă întorc imediat.

Ieşi în grabă din dormitor şi se duse spre uşa de la intrare. Întinzând mâna spre zăvor, se opri. În loc să descuie, se aplecă uşor în faţă şi se uită prin vizor. Îi oferea o imagine deformată a holului. O femeie singură, cu părul negru tuns drept, de jur împrejur, până la nivelul bărbiei, stătea lângă uşă. Purta o bluză albă, cu însemnele farmaciei pe rever şi avea în mână o pungă albă de hârtie, de care erau capsate chitanţele.

Femeia ieşi din câmpul vizual. Soneria se auzi din nou. Se uită la ceas şi începu să se îndepărteze.

Harriet strigă prin uşă.

— Aşteptaţi un moment!

— De la farmacia Swan, zise femeia.

Ca să fie şi prevăzătoare, Harriet se duse până la telefonul de pe măsuţa de lângă intrare. Îşi surprinse imaginea în oglindă de deasupra acesteia. Era trasă la faţă, descompusă şi moale precum ceara topită. Apasă butoanele telefonului şi sună la recepţie.

I se răspunse imediat.

— Phoenix Park. Aici, recepţia.

— Sun de la camera 334. Voiam să-mi confirmaţi o livrare de la farmacie.

— Da, doamnă. I-am verificat legitimaţia acum trei minute. E vreo problemă?

— Nu. Deloc. Nu voiam decât să…

Din dormitorul aflat chiar în spatele ei se auzi ceva spărgându-se, zgomot urmat de un potop de înjurături. Jack deschise în cele din urmă uşa băii.

O auzi pe recepţioneră în ureche.

— Vă mai pot ajuta cu ceva, doamnă?

— Nu. Mulţumesc, spuse ea şi închise telefonul.

— Harriet! strigă soțul ei cu urmă de durere în glas, dincolo de furia evidentă.

— Sunt aici, Jack.

Soneria se auzi din nou.

Istovită, Harriet descuie încuietoarea, sperând că Jack nu avea să protesteze cu privire la luarea pastilelor. Trase de uşă şi o deschise.

Femeia îşi înălță capul, zâmbind – însă fără nici o urmă de căldură, ci cu o doză de amuzament sălbatic. Şocul recunoaşterii o făcu pe Harriet să înghețe. Era chiar femeia care îi atacase la casa conspirativă. Înainte ca Harriet să se poată mişca, femeia lovi uşa cu piciorul şi o deschise complet.

Luată prin surprindere, Harriet se lovi de marginea uşii cu umărul, ceea ce o făcu să cadă clătinându-se pe gresia dură. Încercă să-şi amortizeze căderea cu o mână întinsă, însă, sub ea, încheietura i se inflamă brusc, pocnind.

Icnind de durere, jumătate sprijinită în şold, se rostogoli într-o parte.

Jack ieşi din dormitor, îmbrăcat doar cu boxeri.

— Harriet…?

Încă buimac, lui Jack îi luă prea mult să-şi dea seama cum stătea situația.

Femeia trecu de pragul uşii şi ridică un pistol cu o țeavă groasă. Îndreptă arma spre Jack.

— Uite-ți medicația.

— Nu, gemu Harriet.

Femeia apăsă pe trăgaci. Un *zvâcnet* de electricitate țâşni din țeavă. Lui Harriet îi vâjâi ceva pe la ureche, trăgând un fir după el. Îl lovi pe Jack în pieptul dezgolit, trosnind şi scânteind în nuanțe albăstrui în lumina obscură.

Era un taser.

El se sufocă, brațele fluturându-i prin aer, apoi se prăbuşi pe spate.

Şi nu se mai clinti.

În liniştea asurzitoare se auzi un crainic al postului Fox News şoptind din televizorul pe jumătate amuțit:

— Poliția metropolitană continuă să-l caute pe Grayson Pierce, în legătură cu incendierea şi aruncarea în aer a unei case din D.C.

8.32 A.M.
Istanbul

Stând singur lângă balustradă, Gray se chinui să se gândească la un canal sigur de comunicare cu Washingtonul. Prin care să anunțe despre pericolele de pe Insula Crăciunului. Trebuia să fie circumspect, să găsească o cale de comunicare secretă, astfel ca veştile să nu ajungă decât la Painter. Însă cum? Cine putea să spună că Ghilda nu monitoriza toate mijloacele de comunicare?

Seichan vorbi din spatele lui, de la masă. Cuvintele ei nu îi erau adresate lui Gray.

— Monseniore, încă nu ne-ați explicat de ce ne-ați chemat la Istanbul. Ați afirmat că ați descifrat inscripția angelică.

Curiozitatea îl atrase pe Gray înapoi la masă, însă nu se simțea în stare să stea jos. Rămase în picioare, între Seichan şi Vigor.

Monseniorul îşi luă rucsacul şi şi-l puse în poală. Căută prin el şi scoase un carnețel, îl deschise şi îl puse pe masă. La pagina deschisă era desenat cu creionul un şir de litere angelice.

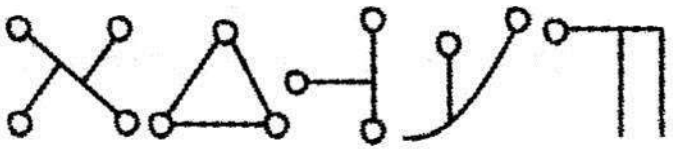

— Iată inscripția de pe podeaua din Turnul Vânturilor, spuse Vigor. Fiecare literă în parte a acestui alfabet corespunde unui cuvânt. Iar potrivit părintelui acestei scrieri angelice, Trithemius, când sunt combinate în succesiunea adecvată, asemenea grupări ar putea să deschidă o cale de comunicare directă cu un anumit înger.

— Ca atunci când formezi un număr la mare distanță, murmură Kowalski de pe cealaltă parte a mesei.

Dând din cap, întoarse foaia şi trecu la următoarea pagină.

— Am mers mai departe şi am marcat numele fiecărei litere în parte.

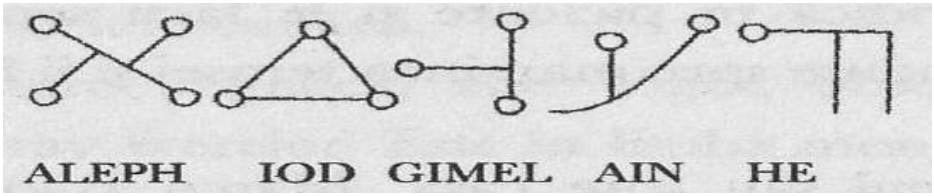

Gray clătină din cap, fără să întrevadă vreun tipar.

Vigor scoase un stilou şi trase o linie sub prima literă a fiecărui nume, rostind cu voce tare în timp ce făcea asta:

— A.I.G.A.H.

— Ăsta-i vreun nume de înger? întrebă Kowalski.

— Nu, nu-i un înger, însă-i un nume, zise Vigor. Ce trebuie să înţelegeţi este faptul că Trithemius a pus bazele alfabetului sau folosindu-se de limba ebraică, susţinând puterea literelor iudaice. Chiar şi astăzi, cei ce practica Kabbala cred că există un fel de formă de înţelepciune divină ascunsă în formele şi curbele alfabetului ebraic. Trithemius n-a făcut decât să afirme că scrierea sa angelică era *cea mai pură* distilare a ebraicii.

Gray se aplecă mai tare, începând să înţeleagă direcţia pistei abordate de Vigor.

— Iar ebraica se citeşte exact invers faţă de engleză. De la dreapta la stânga.

Seichan îşi trecu un deget peste foaia de hârtie şi citi în sens invers:

— H.A.G.I.A.

— *Hagia,* pronunţă Vigor cu foarte mare grijă. Cuvântul care înseamnă „divin" în greacă.

Ochii lui Gray se îngustaseră, după care să mărire brusc, plini de înţelegere.

„Bineînţeles."

— Ce-i? întrebă Seichan.

Kowalski îşi scărpină părul scurt de pe cap, la fel de lipsit de orice indiciu ca şi ea.

Vigor se ridică în picioare şi le făcu semn tuturor să-l urmeze. Îi conduse spre marginea terasei şi îi întoarse cu faţa spre oraş.

— În drumul său spre casă, Marco Polo a trecut prin Istanbul, numit Constantinopole la momentul respectiv. Iată, aici este locul pe unde a trecut din Asia şi a reintrat, în cele din urmă, în Europa, o semnificativă răscruce de drumuri, dacă se poate numi aşa.

Monseniorul le făcu semn cu mâna spre oraş, indicându-le unul dintre monumentele străvechi. Gray îl observase şi mai înainte. O biserică masivă, cu o cupolă uriaşă, pe jumătate acoperită cu schele negre, deoarece lucrările de restaurare erau în curs de desfăşurare.

— Hagia Sofia, spuse Gray, rostind numele structurii.

Vigor încuviinţă.

— A fost cândva cea mai mare biserică creştină din toată lumea.

Însuşi Marco a făcut comentarii cu privire la minunăţiile de spaţii întinse din interior. Unii oameni fac greşeala de a considera că Hagia Sofia înseamnă „Sfânta Sofia”, însă, de fapt, adevăratul nume al construcţiei este Biserica Înţelepciunii Divine, care la rândul său ar putea fi interpretată ca Biserica Înţelepciunii *Angelice.*

— Atunci, ăsta-i locul unde trebuie să mergem! spuse Seichan. Prima cheie trebuie să fie ascunsă acolo.

Şi se şi întoarse.

— Nu atât de repede, tânără domnişoară, bombăni Vigor.

Monseniorul se întoarse la rucsacul său, căută înăuntru şi scoase un obiect învelit într-o cârpă. Punându-l cu grijă pe masă, dădu la o parte straturile de material textil pentru a scoate la iveală un lingou plat, de aur mat. Părea a fi foarte vechi. Avea o gaură la unul dintre capete, iar suprafaţa lui era acoperită cu o scriere cursivă.

— Nu-i scriere angelică, zise Vigor, observând atenţia acordată de Gray literelor. Este în limba mongolă. Scrie că: „Prin puterea cerului etern, sfânt să fie numele Hanului. Fie ca acela care nu-l respecta să fie ucis”.

— Nu înţeleg, spuse Gray încreţindu-şi fruntea. Chestia asta i-a aparţinut lui Marco Polo? Ce este?

— În chineză, i se spune *paitzu.* În mongolă, *gerege.*

Trei perechi de ochi nedumeriţi se holbară brusc la Vigor.

Vigor dădu din cap spre obiect.

— În limbaj modern, este un paşaport VIP. Un călător având asupra lui acest superpaşaport putea să ceară cai, provizii, oameni, corăbii, orice de pe tărâmurile stăpânite de Kublai Han. Refuzul unui asemenea ajutor se pedepsea cu moartea. Hanul acorda asemenea bilete de trecere tuturor ambasadorilor care călătoreau în slujba sa.

— Ce drăguţ, şuieră Kowalski, însă, după licărul din ochii bărbatului, Gray suspecta că *aurul* era cel care îi trezise admiraţia mai mult decât povestea în sine.

— Iar celor din familia Polo li s-a dat un astfel de paşaport? întrebă Seichan.

— De fapt, trei. Unul pentru fiecare Polo în parte. Marco, tatăl şi unchiul său. De altfel, există şi o povestioară referitoare la aceste paşapoarte. Una faimoasă. Se zice că, atunci când membrii familiei Polo s-au întors la Veneţia, nu i-a recunoscut nimeni. Cei trei veniseră epuizaţi şi ponosiţi, cu o singură corabie. Arătând abia

puțin mai bine decât cerşetorii, nimeni nu avea să-i creadă că sunt cei trei Polo care dispăruseră de atâta vreme. Înainte să coboare pe țărm, cei trei şi-au tăiat cusăturile hainelor, iar din ele s-a revărsat o avere formată din smaralde, rubine, safire şi argint. În această comoară erau incluse şi cele trei *paitzu* de aur, descrise în mare detaliu. Însă, după povestea asta, paşapoartele de aur au dispărut. Toate trei.

— Acelaşi număr ca şi cheile hărții, comentă Gray.

— Şi unde l-ați găsit pe asta? întrebă Seichan. Într-unul dintre muzeele Vaticanului?

— Nu.

Vigor bătu uşor în carnețelul deschis la scrierea angelică.

— Cu ajutorul unui prieten, l-am descoperit sub placa de marmură pe care fusese scrisă inscripția asta. Într-o scobitură secretă de sub marmură.

„Ca şi crucea călugărului, îşi dădu Gray seama. Îngropată în piatră."

Seichan înjură printre dinți. Din nou, prada se aflase tot timpul chiar sub nasul lor.

Vigor continuă:

— Cred că acesta este unul dintre adevăratele *paitzu* înmânate celor din familia Polo. Se uită la fețele tuturor. Şi cred că aceasta este prima cheie.

— Aşadar, indiciul care conduce la Hagia Sofia… începu Gray.

— Îndrumă către cea *de-a doua* cheie, termină Vigor. Încă două paşapoarte lipsă, încă două chei lipsă.

— Dar cum de puteți fi atât de sigur? întrebă Seichan. Vigor întoarse lingoul de aur pe partea cealaltă. Partea din spate era împodobită cu o singură literă, gravată cu multă grijă. O literă angelică.

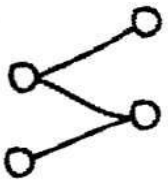

Vigor bătu uşor cu degetul pe literă.

— Iată prima cheie.

Gray ştia că bătrânul avea dreptate. Îşi ridică rapid privirea în sus, uitându-se la biserica masivă. Hagia Sofia. Cea de-a doua

cheie trebuia să fie ascunsă pe acolo, pe undeva, însă era vorba despre o construcție imensă. Era ca şi cum ai fi încercat să găseşti un ac de aur în carul cu fân. Putea să dureze zile întregi.

Probabil că Vigor îi ghici îngrijorarea.

— Am pus deja pe cineva să cerceteze biserica. Un istoric de artă de la Vatican care m-a ajutat în Turnul Vânturilor cu dezlegarea misterului angelic.

Gray dădu din cap aprobator. În timp ce studia singura literă disponibilă, nu putu să nu simtă o îngrijorare crescândă. Pentru cei doi prieteni ai săi. Monk şi Lisa. Aflați deja în calea răului. Dacă nu putea să contacteze Washingtonul în siguranță, probabil că exista altă modalitate prin care putea să-şi ajute prietenii: învingându-i pe cei din Ghildă în cursa pentru ceea ce se afla la originea acestui mister.

Să găsească Oraşul Morții, să descopere remediul.

Înainte s-o facă Ghilda.

În vreme ce privea răsăritul de soare, Gray îşi aminti spusele lui Vigor, anume că Istanbulul fusese răscrucea călătoriei lui Marco. De fapt, încă de la fondarea sa, oraşul străvechi fusese răscrucea lumii geografice. Înspre nord se întindea Marea Neagră, spre sud, Marea Mediterană. Strâmtoarea Bosfor, o rută comercială majoră şi totodată canal maritim, făcea legătura între ele. Însă şi mai important pentru istorie, Istanbulul se întindea şi parcă încăleca două continente. Avea un picior în Europa şi pe celălalt în Asia.

Acelaşi lucru putea fi spus şi despre locul metropolei în vâltoarea timpului.

Un picior în prezent, celălalt în trecut.

Aflat pe vecie la o răscruce.

Nu foarte diferit de cum era el însuşi.

În momentul în care medita la acest lucru, dintr-o parte se auzi sunând un telefon mobil. Vigor se întoarse şi-şi pescui telefonul din buzunarul frontal al rucsacului. Studie identitatea apelantului, încruntându-se.

— E un prefix telefonic din zona Washington, D.C., zise Vigor.

— Probabil că e directorul Crowe, se alertă Gray. Nu-i spune nimic. Rămâi pe fir cât mai puțin posibil, pentru a evita să fi detectat. De fapt, după aceea, ar trebui să scoatem bateria celularului, astfel încât să nu fie urmărit în mod pasiv.

Vigor îşi dădu ochii peste cap la această manifestare paranoică şi deschise clapeta telefonului.

— *Pronto,* spuse el amabil.

Vigor ascultă câteva clipe, fruntea încreţindu-i-se din ce în ce mai mult.

— *Chi parla?* întrebă fără prea mult entuziasm.

Se părea că răspunsul primit îl făcu să se cutremure. Se întoarse şi-i întinse telefonul lui Gray.

— Directorul Crowe? întrebă el cu o voce scăzută.

Vigor clătină din cap.

— Ia-l şi gata.

Gray acceptă şi luă telefonul, ducându-l la ureche.

— Alo?

Recunoscu numaidecât vocea de pe fir şi accentul egiptean foarte clar. Cuvintele lui Nasser îl făcură să îngheţe.

— I-am prins pe maică-ta şi pe taică-tău.

8
Pacientul zero

6 IULIE, 12.42 P.M.
La bordul Mistress of the Seas

Halal eforturi de salvare…

În picioare, în liftul din zona de mijloc a vaporului, Monk cumpănea în mână o tavă cu mâncare. Pe umărul opus, avea arma automată. Din difuzoarele încastrate se auzea o melodie a formației ABBA, o versiune înregistrată în studio. Călătoria dinspre bucătăriile înghesuite în pântecele navei până la puntea superioară dura suficient de mult ca, în momentul când ajunse la destinație, să se trezească fredonând cântecul.

Oh, Doamne Dumnezeule…

În cele din urmă, uşile se deschiseră, permițându-i lui Monk să iasă. Păşi apăsat de-a lungul holului, către cei doi paznici aflați de-o parte şi de alta a uşilor duble din capăt. Mormăi ceva printre dinți, exersându-şi cunoştințele de limba malaeză. Jessie furase nişte vopsea cu care îl mânjise pe Monk pe față şi pe mâini pentru a semăna cu ceilalți piraţi, în acelaşi mod în care se deghizase mortul din cabina Lisei, pe care Monk îl aruncase discret peste bord.

Ochii care nu se văd se uită.

Pentru a-şi face deghizarea cât mai corespunzătoare, Monk îşi ținea basmaua trasă în sus, până la ochi, intrându-şi cât mai bine în rol.

Când eşti la Roma, trebuie să te porți ca romanii.

De-a lungul ultimei zile şi nopți, Jessie îl învățase pe Monk unele dintre cele mai folosite fraze în limba malaeză, limba oficială a piraților de aici. Din nefericire, Monk nu învățase suficient, încât să poată trece de cordonul de securitate stabilit în jurul Lisei. El şi Jessie prospectaseră vaporul şi descoperiseră că toți cercetătorii mai de vază şi asistenții lor principali fuseseră duşi la un anumit nivel, în timp ce restul personalului medical continua să se ocupe de bolnavii de pe restul navei.

Din nefericire, în mod evident, se aflase despre specializarea

Lisei în fiziologie. Era izolată în aripa ştiinţifică, baricadată şi aflată sub pază strictă. După câte se părea, numai piraţii mai de soi, sub supravegherea directă a căpeteniei lor, un maori tatuat, pe nume Rakao, ocupau aceste posturi. Camera radio era şi ea la fel de bine păzită. Jessie reuşise să afle asta amestecându-se printre piraţi şi folosindu-se de cunoaşterea limbii lor.

Între timp, Monk nu făcuse altceva decât să stea aproape de Jessie. Altceva oricum nu prea era de făcut. Chiar dacă Monk ar fi încercat să ia cu asalt aripa ştiinţifică, în genul lui John Wayne, cum ar fi putut totuşi să scape împreună cu Lisa? Şi unde să se ducă? De vreme ce vaporul se afla în mişcare la viteză maximă, ar fi trebuit să se arunce peste bord. Ceea ce n-ar fi fost deloc înţelept din partea lor.

Mai devreme, de dimineaţă, Monk studiase apele de pe o punte deschisă. *Mistress of the Seas* se avântase departe printre insulele indoneziene. Rătăceau într-un labirint de atoli de mici dimensiuni, o mie de degete acoperite cu junglă deasă îndreptate spre cer. Dacă scăpau şi înotau până la una dintre insulele alea, puteau cu uşurinţă să fie urmăriţi şi prinşi.

Şi asta dacă reuşeau să treacă de rechinii-tigru.

Prin urmare, Monk trebuia să aştepte.

Ceea ce nu însemna să stea degeaba.

De exemplu, acum.

Putea servi masa.

Era un plan bun. Trebuia să găsească un mijloc de a lua legătura cu Lisa. Să ştie că nu era singură, dar mai ales să se poată sincroniza în momentul în care Monk ar fi fost gata să acţioneze. Şi, cum nu putea ajunge la Lisa direct, avea nevoie de un intermediar.

Monk ajunse la uşile duble. Ridică tava înspre cei doi paznici şi mormăi în malaeză ceva de genul „a sunat clopoţelul pentru prânz”.

Unul din ei se întoarse şi bătu cu patul armei în uşă. Imediat, un paznic aflat în interior deschise uşa. Dădu cu ochii de Monk şi-i făcu semn să intre în apartamentul prezidenţial. Un valet cu frac şi mănuşi îl întâmpină pe Monk la intrare. Încercă să-i ia tava din mâini, însă Monk, la fel ca un pirat veritabil, scoase un mârâit fioros, într-un fel de malaeză şi-l împinse într-o parte cu brutalitate. Valetul se clătină îndărăt dând din mâini, ceea ce atrase un rânjet şi un bombănit amuzat din partea paznicului de la uşă.

Monk intră în salonul principal al apartamentului. Un norişor de fum care plutea deasupra unui şezlong aflat pe balcon îi atrase atenția.

Ryder Blunt, cu părul lui blond ca un mop şi gleznele încrucişate, îmbrăcat cu un halat de baie cu emblema vaporului şi nişte pantaloni scurți şi înfloraţi, stătea cufundat în şezlong. Trăgea dintr-un trabuc gros, urmărind defilarea insulelor abrupte prin fața lui. Scăparea era atât de aproape şi totuşi atât de departe. În ton cu starea lui sumbră de spirit, la orizont continuau să se adune o mulțime de nori întunecați.

Când Monk intră, miliardarul nu se deranjă nici măcar să arunce o privire în direcția lui. Era poate obiceiul bogătaşilor de a-i ignora cu desăvârşire pe cei care îl serveau. Sau poate era vorba pur şi simplu despre disprețul pe care-l avea pentru piratul care-i aducea prânzul. Valetul lui Ryder aşezase deja masa într-o parte a şezlongului.

Argintărie şi cristal şi şervete apretate.

Probabil că era minunat să fi tratat ca un rege.

Monk coborî tava pe masă şi se aplecă şoptind în urechea bărbatului:

— Nu reacționa în nici un fel, spuse el în engleză. Sunt Monk Kokkalis din delegația americană.

Singura reacție a miliardarului fu un pufăit mai puternic de fum.

— Partenerul doamnei doctor Cummings, şopti acesta. Am crezut că ai murit. Piraţii trimişi după tine…

Monk nu avea vreme de explicații.

— Da… s-au molipsit de o formă urâtă de „crabită”.

Valetul se apropie de uşa balconului.

Ryder îi făcu semn să se îndepărteze, spunându-i cu voce tare:

— Asta-i tot, Peter. Mulțumesc.

Monk începu să aşeze pe masă ceea ce se afla pe tavă.

Ridică unul dintre capacele de argint şi scoase la iveală două mici radiouri ascunse dedesubt.

— O porție specială pentru tine şi Lisa.

Le acoperi din nou şi dezvălui ce se afla pe a doua farfurie.

— Şi, desigur, puțin deşert.

Două pistoale de calibru mic.

Unul pentru Ryder şi altul pentru Lisa.

Miliardarul făcu ochii mari. Monk citi în ei faptul că înțelesese.

— Când…? întrebă Ryder.

— Ne vom sincroniza prin radio. Canalul opt. Piraţii nu îl folosesc.

Monk şi Jessie folosiseră frecvenţa aceea toată ziua fără să intervină cineva.

— Poţi să-i duci un radio şi un pistol Lisei?

— O să fac tot posibilul, zise el, însă apoi încuviinţă hotărât din cap.

Monk îşi îndreptă trupul. Nu îndrăznea să mai zăbovească, pentru a nu le trezi suspiciuni paznicilor.

— Ah şi sub ultimul capac se află o budincă de orez.

Monk o porni înapoi spre salonul principal. Îl auzi pe Ryder comentând înciudat:

— Ce scârboşenie… cine dracu' s-a gândit să pună orez într-o budincă?

Monk oftă. Bogătaşii nu erau niciodată mai fericiţi decât atunci când aveau de ce se plânge. Ajunse la uşile duble şi dădu să iasă. Unul din paznici îl întrebă ceva în malaeză.

Drept răspuns, Monk îşi băgă un deget în nas, părând foarte ocupat şi hotărât, mormăi ceva neinteligibil şi merse mai departe spre lift.

Din fericire, acesta era încă acolo, iar uşile se deschiseră instantaneu. Se strecură înăuntru exact la timp ca să audă începutul melodiei ABBA.

Mârâi.

Radioul pe care-l avea la el bâzâi. Monk îl scoase şi-l duse la buze.

— Ce e?

— Vino în cabină, spuse Jessie. Mă îndrept şi eu într-acolo chiar acum.

Cei doi găsiseră o cabină goală pe care o făcuseră bază de operaţiuni.

— Ce s-a întâmplat?

— Tocmai am aflat. Căpitanul se aşteaptă să ajungă astăzi într-un port. Forţează motoarele cât poate ca să sosească acolo înainte de căderea nopţii. Serviciul meteorologic a anunţat că furtuna care se preconizează în insulele indoneziene va ajunge la intensitatea unui taifun. Aşa că trebuie să intre într-un port.

— Ne întâlnim în cameră, spuse Monk încheind discuţia.

Punându-şi radioul la loc la Centură, Monk închise ochii.

Poate că aceasta era prima brumă de noroc. Făcu nişte calcule în minte, în timp ce buzele şopteau involuntar cuvintele şlagărului

ABBA, *Take a Chance on Me*[70].

Era un cântec foarte bun.

1.02 P.M.

Lisa se uită în jos, la pacienta ei. Femeia purta o cămaşă albastră de spital şi era plină de tuburi şi de fire ataşate la echipamentele de monitorizare. Doi brancardieri aşteptau în camera alăturată.

Lisa ceruse să rămână singură puțin.

Stătea lângă pat, luptându-se cu un sentiment puternic de vinovăție.

Lisa ştia pe de rost datele pacientei: femeie, caucaziană, 1,62 metri, 50 de kilograme, păr blond, ochi albaştri, o cicatrice în urma unei operații de apendicită.

Radiografiile dezvăluiseră o veche fractură vindecată la brațul stâng. Cercetările biografice întreprinse de Ghildă dezvăluiseră până şi cauza fracturii: o căzătură de pe skateboard la un viraj brusc, ce avusese loc în tinerețe.

Lisa memorase rezultatele analizelor de sânge ale femeii: enzimele hepatice, ureea, creatinina, acidul biliar, numărul celulelor din sânge. Ştia şi ultimele rezultate ale analizelor de urină şi fecale.

Într-o parte se găsea o tăviță cu instrumente de examinare aranjate într-o ordine perfectă: otoscop, oftalmoscop, stetoscop, endoscop. Lucrase cu ele toată dimineața. Pe o noptieră aflată în apropiere se găseau EKG-urile şi EEG-urile de noaptea trecută, printate şi împăturite. Studiase cu atenție fiecare centimetru de hârtie. De ieri încoace, citise de-a fir a păr toate fişele medicale ale femeii şi multe dintre rezultatele cercetărilor întreprinse de virusologii şi bacteriologii Ghildei.

Pacienta nu era în comă. Starea ei putea fi descrisă mai precis ca fiind una de stupor catatonic. Avea manifestări clare de *cevea flexibilitis* sau flexibilitate de ceară. Dacă îi mişcai un membru, acesta rămânea în poziția respectivă, la fel cum se întâmplă cu un manechin. Chiar şi în poziții dureroase… după cum constatase Lisa pe pielea ei.

---

[70] *Încearcă-ți şansa cu mine* (în lb. engleză, în original) (n. tr.).

În acest moment, Lisa putea spune că ştia totul despre corpul femeii.

Epuizată, îşi luă un răgaz să-şi studieze mai bine pacienta.

Nu cu instrumente, nu cu analize, pur şi simplu cu empatie.

Pentru a vedea femeia din spatele rezultatelor analizelor.

Dr. Susan Tunis fusese un cercetător foarte bine văzut, cu o carieră aflată în plină ascensiune. Pe deasupra, îl mai şi întâlnise pe bărbatul visurilor ei. Şi, în afară de perioada de cinci ani de când era căsătorită, viaţa ei se derulase cam la fel ca a Lisei. Soarta care o adusese în starea de acum era un memento al fragilităţii vieţii noastre, al aşteptărilor, visurilor şi speranţelor noastre...

Lisa îşi întinse degetele înmănuşate în plastic şi strânse mâna femeii, aflată deasupra cearşafului subţire.

Nici o reacţie.

Afară, în cabina de alături, brancardierii se agitară când uşa acesteia se deschise. Lisa auzi vocea doctorului Devesh Patanjali. Conducătorul echipei de cercetători din Ghildă pătrunse impetuos în cameră.

Lisa dădu drumul mâinii lui Susan.

Se întoarse spre Devesh. În spatele lui, umbra omniprezentă, Surina, se strecură pe un fotoliu în cealaltă cameră şi rămase nemişcată, cu mâinile încrucişate în poală. Companionul perfect. Perfect şi... mortal.

Devesh îşi sprijini bastonul de tocul uşii şi se apropie de ea.

— Văd că ţi-a ajuns toată dimineaţa ca să te familiarizezi pe deplin cu pacientul zero.

Lisa nu făcu altceva decât să-şi încrucişeze braţele. Aceasta era prima oară când Devesh îi vorbea mai mult; până acum, o lăsase să studieze. Petrecuse mai mult timp cu Henri, în laboratorul de toxicologie şi cu Miller, în laboratorul de boli contagioase. Până şi mesele le luase singură în cabina ei sau aici, în apartament.

— Acum, că ai o imagine completă a celui mai important pacient al meu, ce-mi poţi spune despre ea?

Deşi bărbatul zâmbea, Lisa simţi ameninţarea din spatele vorbelor.

Îşi aminti de asasinarea cu sânge rece a lui Lindholm. Şi numai pentru a le servi că învăţătură de minte: trebuia să te dovedeşti folositor. De la ea, Devesh aştepta anumite rezultate, lucruri de finețe care le scăpaseră celorlalţi cercetători. În plus, simţea că tot timpul cât fusese lăsată singură cu pacienta era menit să o

ferească de orice alte păreri şi idei preconcepute în ceea ce o privea.

Devesh voia doar opinia ei în această chestiune.

Cu toate acestea, nu uitase cuvintele lui de mai devreme în legătură cu virusul şi ceea ce făcea acesta în corpul femeii. „Se afla într-un proces de incubație."

Lisa se apropie de pacientă şi-i dezveli brațul până la umăr. Potrivit fişelor medicale, la un moment dat, membrele îi fuseseră acoperite de o erupție severă, de răni şi băşici. Însă acum, pe pielea ei nu se mai vedea nimic. Se părea că virusul făcea *şi altceva* decât să fie pur şi simplu într-un proces de incubație în interiorul ei.

— Virusul lui Iuda acționează cumva pentru a o vindeca, zise Lisa ştiind că era un test. Sau, ca să fiu mai precisă, virusul a hotărât brusc să inverseze procesul pe care-l începuse asupra bacteriilor din organism. Dintr-un motiv necunoscut, a început să întoarcă bacteriile din corpul ei la starea lor benignă originală.

El dădu din cap.

— Da, elimină tocmai plasmidele acelea pe care la un moment dat le-a introdus în bacterii. Dar de ce?

Lisa clătină din cap. Nu ştia. Nu era sigură.

Devesh zâmbi cu o expresie ciudat de caldă şi înțelegătoare pe față.

— Şi pe noi ne-a pus în încurcătură chestia asta.

— Însă am o ipoteză, spuse Lisa.

— Chiar aşa?

I se citea surprinderea în glas.

Lisa se uită fix la el.

— Din punct de vedere fizic, se vindecă, dar asta m-a făcut să mă întreb de ce se află în continuare în stare catatonică. O astfel de letargie e în general provocată de o traumă la cap, de o boală cerebro-vasculară, de o boală metabolică, de o reacție la droguri sau de encefalită.

Accentuă în mod special ultima cauză.

Encefalită.

Inflamarea creierului.

— Am observat lipsa evidentă în toate fişele a unei anumite analize, zise ea. Nu s-a făcut nici o puncție pentru a extrage şi analiza lichidul cerebrospinal. Sau cel puțin rezultatul lipseşte. Fiindcă presupun că a fost efectuat pentru a examina fluidele din jurul creierului.

Devesh încuviință.

— *Babut sahi.* Foarte bine. A fost analizat.

— Şi ați găsit virusul lui Iuda.

O altă încuviințare.

— Ai spus că virusul infectează numai bacteriile, transformându-le în organisme periculoase şi că virusul nu poate invada celulele umane în mod direct. Dar asta nu înseamnă că virusul nu poate pluti liber în lichidul creierului. Asta ai vrut să zici prin perioada de *incubație.* Că virusul este în capul ei.

El scoase un oftat afirmativ.

— Da, se pare că aici vrea să ajungă.

— Deci nu e vorba numai despre această pacientă.

— Nu, în cele din urmă, li se întâmplă tuturor victimelor… sau cel puțin celor care ajung să supraviețuiască atacului bacterian inițial.

Făcu un gest spre unul dintre colțurile camerei unde fusese instalat un computer. Începu să deschidă diferite fişiere.

În timp ce el lucra, Lisa îşi continuă teoria, mergând încoace şi-ncolo pe lângă pat.

— Nici un organism nu este nociv doar de dragul de a fi nociv. Nici măcar un virus. Faptul că infectează bacteriile trebuie să aibă un scop. Având în vedere spectrul larg al bacteriilor pe care le afectează, e imposibil să fie o chestiune aleatorie. Aşa că mi-am pus întrebarea: Ce are de câştigat din asta?

Devesh dădu din cap, îndemnând-o să vorbească mai departe. În mod evident însă, concluziile ei nu erau ceva nou. Continua să o testeze.

Lisa se uită la pacientă.

— Ce are de câştigat? Câştigă posibilitatea de a pătrunde pe un teritoriu interzis: mintea umană. Doctoral Barnhardt spunea că 90 la sută din celulele din care este compus corpul omenesc nu sunt celule umane. Sunt, în cea mai mare parte, celule bacteriene. Unul dintre puținele locuri care rămân neatinse de infecțiile virale sau bacteriene este craniul uman. Creierul nostru este protejat împotriva infecțiilor, este păstrat într-un mediu steril. Corpul nostru a dezvoltat în jurul creierului o barieră aproape impenetrabilă. Un filtru care le permite oxigenului şi nutrienților din sânge să ajungă la creier, dar nu prea lăsa nimic altceva să-l străpungă.

— Deci, dacă ar vrea ceva să intre în creierul nostru…? începu Devesh.

— Ar fi nevoie de un asalt foarte puternic pentru a trece peste bariera sânge-creier. Cum ar fi să întoarcă propriile bacterii împotriva noastră, să ne slăbească organismul suficient de mult pentru ca virusul să se strecoare prin barieră şi să pătrundă în lichidul cerebral. Acesta este avantajul biologic pe care-l obține virusul prin transformarea bacteriilor în entități toxice.

— Chiar eşti uimitoare, zise Devesh. Am avut dreptate să te las în viață.

În ciuda complimentului care se desprindea din remarcă, amenințarea implicită nu o făcea pe Lisa să se simtă absolut deloc măgulită sau uşurată.

— Deci întrebarea esențială este *de ce,* continuă Devesh. De ce vrea virusul să ne pătrundă în cap?

— Viermele-de-gălbează, spuse Lisa.

Răspunsul fără nici o noimă suna suficient de ciudat pentru a-l face din nou pe Devesh să se concentreze asupra chestiunii.

— Ce-ai zis?

— Viermii-de-gălbează reprezintă o mostră de cât de hotărâtă este natura. Cei mai mulți astfel de paraziți au un ciclu al vieții care presupune cel puțin trei gazde. Viermele-de-gălbează care afectează omul produce ouă care ies din organism prin fecale, apoi ajung în ape reziduale şi canale şi sunt consumate de melci. Pe urmă, din ouă ies mici viermi care sapă în corpul melcilor, ajung din nou în apă şi aşteaptă următoarele gazde: peştii care se întâmplă să treacă pe acolo. Apoi, peştii sunt prinşi şi consumați de oameni, viermele ajunge la ficat şi creşte până ajunge la maturitate, trăind fericit până la adânci bătrâneți.

— Şi cu asta vrei să spui că…?

— S-ar putea ca virusul lui Iuda să facă exact ceva de genul acesta. Mai ales dacă te gândeşti la viermele-de-gălbează *Lancet. Dicrocoelium dendriticum.* Şi acesta foloseşte trei gazde: vite, melci şi furnici. Însă ceea ce mi se pare cel mai uimitor este ce face în etapa când se afla în *furnică.*

— Adică?

— În interiorul furnicii, viermele controlează centrii nervoşi ai insectei şi îi schimba comportamentul. Mai exact, la apusul soarelui, viermele obligă cumva furnica să se cațere pe un fir de iarbă, îi blochează mandibula pe firul de iarbă şi astfel rămâne în aşteptare până când este păscută de o vacă. Dacă nu e mâncată, furnica se întoarce în cuibul ei, dimineața următoare – numai pentru a repeta din nou întregul proces în seara respectivă.

Viermele-de-gălbează pur şi simplu conduce furnicuța ca şi cum ar fi maşina lui personală.

— Şi tu crezi că asta este ceea ce face virusul? întrebă Devesh.

— Posibil, într-o oarecare măsură. Dar ceea ce am vrut cu explicația asta a fost să-ți amintesc cât de insidioasă poate fi natura atunci când caută un teritoriu de exploatat. Iar creierul, steril şi extrem de greu de penetrat, este, cu siguranță, un astfel de teritoriu virgin. Natura nu are cum să nu încerce să-l exploateze, exact cum face viermele-de-gălbează cu furnica.

— Extraordinar! În mod evident, este o ipoteză care trebuie verificată. Însă s-ar putea să mai fie şi altceva.

Devesh se întoarse la computer. Pe ecran descărcase un videoclip QuickTime.

— Am zis că virusul a penetrat lichidul cerebrospinal al tuturor pacienților care au supraviețuit atacului inițial al bacteriilor. Iată ce se întâmplă când o face.

Apasă butonul de redare.

Un clip fără sunet începu să se deruleze. Doi oameni îmbrăcați în alb se luptau să lege pe o masă un bărbat dezbrăcat, care-şi contorsiona membrele, cu capul ras şi cu o mulțime de fire ataşate pe craniu şi piept. Se lupta mârâind ca un animal, cu spume la gură. Deşi era în mod evident suferind, plin de răni şi bucăți de carne necrozată pe tot corpul, reuşi să-şi smulgă un braț din strânsoare. Mâna făcută gheară îl zgârie adânc pe unul din brancardieri. Apoi, pacientul se dădu puțin în spate şi-şi înfipse puternic dinții în brațul aceluiaşi bărbat.

Clipul se sfârşi.

Devesh închise monitorul.

— Primim deja rapoarte despre aceleaşi reacții nebuneşti la unii dintre pacienți, cei care au fost expuşi cel mai devreme.

— Ar putea fi o altă formă de catatonie. *Starea de stupor* catatonic este doar o formă de manifestare.

Lisa dădu din cap înspre pacienta de pe pat.

— Există însă şi o reacție opusă, imaginea sa în oglindă: *excitația* catatonică. Aceasta este caracterizată printr-o hiperactivitate extremă, grimase faciale severe, țipete animalice şi violență psihotică.

Devesh se ridică şi se întoarse la patul de spital.

— Două fețe ale aceleiaşi monede, murmură el studiind-o pe femeia întinsă.

— Omul din filmare, spuse Lisa.

Observase fundalul pe care se derulau imaginile. Filmul nu fusese făcut la bordul vasului de croazieră.

— Cine era?

Devesh dădu din cap înspre pat cu tristețe.

— Soțul ei.

Lisa înțepeni. Privi femeia de pe pat. *Soțul ei…*

— Cei doi au fost expuşi în acelaşi timp, zise Devesh. Au fost găsiți pe un iaht care eşuase pe un recif de lângă Insula Crăciunului. Pacientul necunoscut de jos, cel cu boala care-i mănâncă țesuturile, a înotat probabil până la mal. Pe ăştia doi i-am recuperat de la bordul iahtului. Extrem de slăbiți, aproape morți.

Deci aşa aflase despre toate astea.

Devesh dădu din cap înspre femeie.

— Ceea ce, desigur, ne aduce la întrebarea de ce soțul ei a avut o cădere schizoidă completă, în timp ce pacienta noastră de aici este pe cale de a-şi vindeca toate rănile externe şi, din fericire, rămâne supusă şi catatonică? După părerea noastră, un posibil tratament pentru toți se poate descoperi numai dacă răspundem la această întrebare.

Lisa nu-l contrazise. Nu era naivă. În ciuda spuselor lui Devesh, Lisa ştia că operațiunea întreprinsă de Ghildă nu era motivată de altruism. Faptul că se aflau în căutarea unui tratament nu însemna că doreau să salveze lumea. Aveau planuri în legătură cu virusul acesta, însă, înainte să-l poată folosi, trebuiau să-l înțeleagă pe deplin. Să găsească un antidot sau un tratament. Şi, în privința asta, scopul Lisei era acelaşi cu cel al Ghildei. Un tratament *trebuia* găsit. Singura întrebare era cum să-l găsească fără ca organizația să ştie?

Devesh se răsuci pe călcâie şi porni spre uşă.

— Ai făcut progrese excelente, doamnă doctor Cummings, trebuie să recunosc. Dar mâine este o nouă zi. Şi o să avem nevoie de alte progrese.

Aruncă o privire înapoi spre ea şi ridică dintr-o sprânceană.

— Ai înțeles?

Ea dădu din cap.

— Excelent.

Făcu o mică pauză din nou.

— Oh şi stimatul proprietar al vasului nostru de croazieră, Sir Ryder Blunt, a invitat pe toată lumea la un cocteil, în după-amiaza asta, în apartamentul lui. O mică sărbătorire.

— Sărbătorire a ce?

— Un bun venit în port, explică Devesh luându-şi bastonul. Aproape că am ajuns acasă.

Lisa nu avea nici un chef de un asemenea eveniment.

— Am mult de lucru aici.

— Prostii. Trebuie să vii. Nu va dura mult şi te va ajuta să-ți reîncarci bateriile. Da, hotărârea e luată. O să-l trimit pe Rakao să te însoțească. Te rog să te îmbraci cu ceva potrivit.

Ieşi cu Surina pe urmele lui.

Lisa clătină din cap în vreme ce ei se îndepărtau.

Se uită din nou înspre pat.

La dr. Susan Tunis.

— Îmi pare rău, murmură ea.

Pentru soțul femeii şi pentru ceea ce urma să se întâmple în continuare.

Lisa îşi aminti comparația pe care o făcuse mai devreme cu pacienta, cum viețile lor urmaseră drumuri asemănătoare. Şi-l imagina pe soțul lui Susan, cu ochii goliți de comprehensiune şi expresia animalică de pe chip. Îşi aminti de propriul iubit şi-şi strânse brațele în jurul trupului, dorindu-şi pentru a mia oară să fie acasă, cu Painter.

Vorbise cu el din nou, de dimineață. O altă convorbire cu scenariu prestabilit. De data asta, ştia că nu trebuie să mai încerce nimic, aşa că raportase că totul era bine. Cu toate astea, nu se putuse împiedica să nu izbucnească în plâns în momentul când fusese smulsă din camera radio.

Voia să-i simtă brațele în jurul ei. Dar există doar o modalitate ca asta să se întâmple.

Să se dovedească utilă.

Se apropie de tava cu instrumente şi luă oftalmoscopul. Înainte să se ducă la cocteil, voia să se ocupe de ceva care i se părea o aberație, ceva despre care nu-i suflase o vorbă lui Devesh.

Ceva ce era, cu siguranță, imposibil.

2.02. A.M.
Washington, D.C.

Cu un pas în urmă.

Painter coborî câte două trepte o dată spre holul hotelului Phoenix Park, prea nerăbdător chiar şi pentru a mai aştepta liftul.

O echipă de medicină legală a Sigma încă mai era la etajul de sus, cercetând camera 334. Lăsase doi agenți de teren ai FBI să se certe cu autoritățile locale.

O dispută enervantă pe tema a cui era jurisdicția şi cine avea autoritate acolo.

Era o nebunie.

Indiferent cum ar fi fost, Painter avea îndoieli că avea să fie găsită vreo dovadă solidă.

În urmă cu o oră, fusese trezit din puiul de somn pe care apucase să-l tragă în dormitorul din Centrul de comandă al Sigma. Unul dintre urmăritorii lor, în cele din urmă, dăduse lovitura. Comanda pentru refacerea rezervei de medicamente, cu o rețetă completată pe numele de Jackson Pierce. Numărul asigurării sociale se potrivise. Fusese primul lor succes înregistrat de la momentul în care Gray şi cei care îl însoțeau fugiseră de la casa conspirativă cuprinsă de flăcări. Painter dăduse în urmărire toate pseudonimele lui Gray, plus numele părinților săi, acțiune coordonată prin rețeaua de urmărire a NSA.

Painter trimisese o echipă de reacție rapidă la farmacie, în timp ce o altă echipă se îndreptase spre adresa de livrare de pe rețeta medicală. Hotelul Phoenix Park. Farmacia confirmase comanda, însă persoana care asigura livrarea încă nu se întorsese. Încercarea de a-l contacta prin intermediul telefonului mobil eşuase până în momentul de față. Farmacia încercase chiar să sune şi la hotel, dar nu răspunsese nimeni la interiorul camerei.

Până să ajungă aici, Painter aflase de ce. Camera era goală. Indiferent cine fusese aici plecase deja. Registrul de la recepție era semnat cu numele de Fred şi Ginger Rogers, un cuplu în vârstă, conform spuselor recepționerei. Cei doi se prezentaseră acolo singuri. Şi plătiseră cu bani gheață. Se părea că Gray nu era cu ei. Mai mult decât atât, Gray n-ar fi făcut o asemenea greşeală strigătoare la cer, comandând medicamente, trăgând astfel un semnal de alarmă.

Iar dacă aşa stăteau lucrurile, oare ce-i făcuse pe părinții lui să întreprindă o asemenea mişcare riscantă? Harriet era o femeie deşteaptă. Probabil că nevoia de medicamente fusese cumplită. Totuşi, de ce nu mai aşteptaseră? Era o mişcare menită pur şi simplu să inducă în eroare? Să-i pună pe toți pe o pistă greşită?

Însă Painter ştia bine că nu era aşa. Gray nu şi-ar fi folosit părinții în halul ăsta. I-ar fi pus să se ascundă fără să li se dea de urmă şi să rămână liniştiți, fără să facă valuri. Nimic mai mult.

Ceva era în neregulă aici. Nimeni nu văzuse cuplul de vârstnici plecând.

Şi, în plus, mai era şi problema tipului care făcea livrările la domiciliu şi care acum era dat dispărut.

Painter împinse uşa de la casa scării şi intră în hol.

Administratorul din tura de noapte dădu din cap spre el, frângându-şi mâinile.

— Am înregistrarea de pe camerele de securitate din hol; e scoasă din circuit şi ne aşteaptă.

Painter fu condus în biroul din spate al administratorului. Un televizor cu videorecorder încorporat stătea pe un fişet de acte.

— Derulați până în urmă cu o oră, spuse Painter, uitându-se la ceasul de la mână.

Administratorul porni caseta şi o derulă rapid până la ora respectivă. Holul era gol, cu excepția unei femei aflate la recepție, care stătea jos şi completa nişte hârtii.

— Louise, o prezentă administratorul bătând uşor pe ecran. Este foarte şocată de toate astea.

Painter îi ignoră comentariul, apropiindu-se mai mult de ecran.

Uşa holului se deschise, iar o siluetă într-un halat alb se duse până la recepție, prezentă o legitimație şi porni spre lift.

Louise reveni la ce făcea înainte.

— Angajata dumneavoastră a văzut-o plecând pe persoana care a făcut livrarea?

— Pot să întreb…

Painter opri caseta în momentul în care persoana în cauză îşi aranja halatul.

O femeie.

Nu *bărbatul* de la farmacie.

Imaginea surprinsă de camera de securitate era cu purici, însă trăsăturile asiatice ale femeii erau evidente. Painter o recunoscu. O văzuse pe camera video de la casa conspirativă.

Una dintre membrele echipei lui Nasser.

Painter apăsă pe butonul „eject” şi, după ce caseta ieşi, o înşfăcă. Se întoarse atât de rapid, încât administratorul, surprins, făcu un pas în spate. Painter ridică mâna în care ținea caseta.

— Nimeni nu ştie nimic despre asta, spuse el cu fermitate, fixându-l pe administrator cu o privire de neclintit, făcând tot ce putea ca să arate cât mai amenințător, ceea ce, ținând cont de starea sa de spirit, nici nu era prea greu. Nici poliția. Nici FBI-ul.

Bărbatul dădu energic din cap.

Painter ieşi pe uşă, strângând din pumni, simțind nevoia să dea cu pumnul în ceva.

Cu putere.

Painter înțelesese ce se întâmplase aici.

Nasser îi înhățase pe părinții lui Gray.

Chiar de sub nasul lor.

Nemernicul bătuse Sigma cu un avans de câteva minute. Iar Painter nu putea să dea vina pe nici o „cârtiță" pentru pierderea înregistrată, îndeosebi în cursa asta. Ştia care era motivul. Birocrația. Tot trecutul lui Seichan, toată activitatea ei teroristă alertase pe toată lumea, ceea ce însemna că toată lumea călca pe picioare pe toată lumea. Prea mulți afurisiți de bucătari în aceeaşi bucătărie… şi toți legați la ochi.

Spre deosebire de Nasser.

Cât fusese ziua de lungă, Painter se lovise numai de obstacole, în mare parte din cauza teritorialității birocratice. Cu Sigma aflată sub atentă supraveghere şi control guvernamental, celelalte agenții simțeau gustul sângelui din apă, asemenea unor rechini. Indiferent cine putea să pună mâna pe dezertoarea celor de la Ghildă, peştele cel mare din plevuşcă, putea să garanteze siguranța internă. Ca atare, nu prea exista cooperare reală, ci mai degrabă o aparență nesatisfăcătoare.

Dacă Painter spera să se poată pune de-a curmezişul acțiunilor lui Nasser, trebuia să scape de birocrația care-l ținea legat de mâini. Exista o singură modalitate de a face asta. Îşi scoase telefonul mobil. La naiba cu diplomația.

Apăsă o tastă ce apela automat numărul de la Centrul de comandă. Răspunse asistentul lui Painter.

— Brant, am nevoie să-mi transferi apelul la directorul McKnight, la DARPA. Pe o linie securizată.

— Bineînțeles, domnule. Însă tocmai voiam să vă sun. Cei de la comunicații ne-au furnizat nişte veşti ciudate. Cu privire la Insula Crăciunului.

Lui Painter îi trebui un moment să-i pice fisa.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el după ce trase adânc aer în piept.

Se opri în fața uşii turnante a hotelului.

— Detaliile sunt foarte sumare. Dar se pare că nava de croazieră folosită pentru evacuarea insulei a fost deturnată.

— Poftim? rosti el cu vocea întretăiată.

— Unul dintre oamenii de ştiință ai OMS a reuşit să scape. S-a folosit de o stație radio pe unde scurte pentru a lua legătura cu un

tanc petrolier aflat în trecere.

— Lisa şi Monk…?

— N-avem nici o veste de la ei, însă acum suntem pe cale de a primi informații mai amănunțite.

— Ajung îndată.

Cu inima bătându-i cu putere, închise şi băgă telefonul în buzunar, apoi împinse uşa rotativă. Aerul rece de afară îi mai domoli puțin sângele care îi clocotea în vene.

„Lisa…"

Derulă rapid în minte ultima conversație pe care o purtase cu ea. I se păruse obosită, poate puțin la limită, încordată şi agitată din cauza lipsei de somn. Oare fusese forțată să dea telefoanele alea?

N-avea nici un sens.

Cine ar fi avut tupeul să deturneze un ditamai vaporul de croazieră? În mod sigur, oamenii ăştia ştiau că totul avea să iasă la iveală. Îndeosebi în era supravegherii prin satelit.

Nu exista nici un loc în care să ascunzi o navă de mărimea aceasta.

3.48 P.M.
La bordul Mistress of the Seas

Monk nu-şi putut stăpâni o exclamație de uimire în fața priveliştii.

„Doamne Dumnezeule…"

Monk se afla pe puntea de la tribord, singur, aşteptându-l pe Jessie. Drept în față se ridica o insulă învăluită în ceață. Stâncile ieşeau abrupte drept din apa oceanului, pline de vârfuri ascuțite, zimțate, fără măcar vreo bucată de plajă sau loc de acostare în siguranță. Totul arata ca o coroană de piatră rămasă aici din vremuri imemoriale, acoperită de viță-de-vie şi desişuri adânci.

Părea cu atât mai amenințătoare din cauza luminii şi a orizontului întunecat pe care se profila. Vaporul de croazieră reuşise să depăşească viteza furtunii care se apropia. Undeva la distanță, din loc în loc, se vedea cum ploaia cădea din norii joşi, măturând oceanul acoperit de spumă albă. Vântul crescuse în intensitate, smucind fanioanele în toate direcțiile şi lovind vasul cu pale reci ca gheața.

Monk se ținea strâns cu o mână de balustradă, în timp ce nava

imensă se legăna în stânga şi în dreapta, lăsându-se pe o parte ca o coajă de nucă în furtună, punând la grea încercare sistemul de stabilizare.

Ce dracu' era în mintea căpitanului?

Încetiniseră, însă direcţia rămăsese aceeaşi. Fix înspre insula neospitalieră. Nu părea deloc mai îmbietoare decât sutele de insule asemănătoare pe lângă care trecuseră. Ce avea asta atât de special?

Dovedindu-se extrem de abil şi de plin de ingeniozitate, Jessie aflase nişte amănunte despre insulă de la unul dintre bucătării de pe navă, care provenea din regiune şi care recunoscuse locul.

Insula se numea Pusat sau Buricul. După spusele bucătarului, vapoarele ocoleau locul acesta. Se zicea că regina-vrăjitoare din Bali, Rangda, se născuse din acest buric şi locul naşterii ei era protejat în continuare de demoni, bestii care se înălţau din adâncuri pentru a-i trage pe călătorii neştiutori în lumea ei din adâncuri.

Jessie mai oferise încă o explicaţie: „Însă, cel mai probabil, era din cauza recifurilor periculoase şi a curenţilor înşelători".

Sau era vorba despre cu totul şi cu totul altceva?

Trei bărci cu motor rapide apărură ca prin minune, parcă desprinse din stâncile insulei. Albastre, joase şi cu chila lungă.

Alţi piraţi.

„Nu-i de mirare că nimeni nu îndrăzneşte să vină aici, se gândi Monk. Morţii nu vorbesc."

Monk aruncă o privire în spate, în timp ce nişte bărbaţi trecură rapid pe lângă el, strigând ceva în malaeză. Se chinui să distingă cuvintele. Se uită la ceas. Unde umbla Jessie? I-ar fi prins foarte bine să audă traducerea.

Monk studie insula din faţă.

Potrivit rapoartelor internaţionale, insulele Indoneziei erau înţesate de sute de golfuleţe secrete. Lanţul indonezian era format din peste 18000 de insule, dar numai 6000 erau cunoscute ca fiind populate. Ceea ce lăsa 12000 de locuri care puteau fi folosite ca ascunzători.

Monk urmări cele trei bărci apropiindu-se zumzăind de ei, apoi despărţindu-se şi virând brusc, ridicând un val de apă înalt. Îşi ocupară poziţiile de-o parte şi de alta a vasului de croazieră şi una drept în faţă. O luară înapoi spre insulă mişcându-se foarte încet acum, cu o menire precisă.

Escorte.

Vasele mai mici îşi conduceau fratele mai mare în port.

Pe măsură ce insula se apropia, Monk reuşi să observe o deschizătură îngustă în partea din faţă a stâncii, foarte uşor de trecut cu vederea din cauza unghiului pe care-l făcea. Deschizătura părea prea mică pentru vaporul de croazieră – era ca şi cum ai fi vrut să treci o cămilă prin urechile acului. Însă, aparent, cineva se documentase temeinic în legătură cu dimensiunile şi pescajul navei.

Vasul de croazieră îşi împinse prova între doi pereţi înalţi de piatră întunecată. Restul vaporului nu avu altceva de făcut decât s-o urmeze. Babordul scrijeli peretele cu un scrâşnet ascuţit, făcând nava să se cutremure din încheieturi. Monk sări îndărăt în momentul în care o bucată de stâncă ieşită în afară agăţă două bărci de salvare, zdrobindu-le.

Întregul vapor scârţâi prelung.

Monk îşi ţinu răsuflarea. Însă nu mai aveau mult. Drumul se lărgea din nou.

Mistress of the Seas se strecură prin deschizătura îngustă, într-o lagună largă, de mărimea unui mic lac.

Monk se apropie din nou de balustradă şi privi uimit în jur. „Să fiu al dracului... Nu-i de mirare că locului ăstuia i se spune Buricul."

De fapt, insula era un vechi con vulcanic cu o lagună întinsă în centru. Pereţi zimţaţi o înconjurau din toate părţile, alcătuind coroana care reprezenta insula. În interior, stâncile erau mai puţin abrupte, acoperite de o junglă deasă, străbătute de cascade argintii şi mărginite de plaje cu nisip. Partea cea mai îndepărtată a lagunei era presărată ici-colo cu clădiri acoperite cu şindrilă sau frunze de palmier. O mulţime de docuri de lemn şi de diguri de piatră duceau la micul orăşel. Câteva bărci erau scoase pe ţărm pentru reparaţii şi se vedeau şi unele care ruginiseră până la scheletul metalic.

Casă dulce casă pentru piraţi.

Mai apărură în viteză şi alte ambarcaţiuni pentru a întâmpina vasul de croazieră care se apropia.

Din câte-şi dădea seama Monk, nu veneau ca să-i admire decoraţiunile.

Se uită cercetător în sus, observând că, în momentul când pătrunseseră în lagună, lumina scăzuse brusc în intensitate. Ca şi cum deasupra lor apăruseră din senin nori negri de furtună.

Însă nu norii erau de vină pentru umbra de deasupra lagunei.

„Cineva a fost foarte ocupat”, se gândi Monk în vreme ce-şi întindea gâtul.

Deasupra conului deschis al vulcanului fusese ţesută de-a lungul şi de-a latul un fel de plasă. Arăta destul de peticită; în mod evident, fusese făcută din bucăţi şi, cu siguranţă, realizarea ei durase zeci de ani, poate chiar sute. În timp ce părţile principale erau susţinute de cabluri de oţel împletite, întinse de la o culme la alta, altele erau fabricate din frânghii şi plase, iar secţiunile mai vechi păreau făcute pur şi simplu din iarbă şi stuf legate laolaltă. Construcţia acoperea laguna ca un acoperiş de plasă, o minune a ingineriei, măiestrit camuflată cu viţă, frunze şi crengi. De deasupra, laguna era invizibilă. Din aer, insula părea acoperită de o junglă deasă şi continuă.

Iar acum această plasă uriaşă acoperea *Mistress of the Seas,* ascunzând-o de orice privire iscoditoare.

Ceea ce nu era bine deloc.

Motoarele se opriră, iar vasul încetini şi apoi se opri. Monk auzi zornăitul şi simţi vibraţiile uşoare produse de ancorele care erau coborâte.

Agitaţia produsă undeva în zona provei îl făcu să-şi îndrepte atenţia înainte.

Monk o luă într-acolo, ca să vadă despre ce era vorba. Alţi piraţi nu se feriră să treacă pe lângă el în goană, strigând bucuroşi, cu armele ridicate în aer.

— Asta nu poate fi de bine, murmură Monk.

Ţinându-se mai în spate, Monk ajunse în cele din urmă să dea cu ochii de o mare mulţime de piraţi adunaţi pe puntea din faţă, în jurul piscinei şi a rezervorului cu apă caldă. Din difuzoare răcnea muzica din Caraibe, graţie lui Bob Marley şi versurilor sale care propovăduiau Mişcarea Rastafari[71]. Mulţi aveau în mâini sticle de bere, vodcă sau whisky, ceea ce dovedea că, de fapt, erau un amestec de mercenari şi piraţi indigeni. Se părea că tocmai se dăduse startul petrecerii de bun venit acasă.

Şi jocurile.

---

[71] Mişcarea Rastafari (cunoscută şi ca Rastafari sau Rasta) este o mişcare religioasă monoteistică, abrahamică, aceasta recunoscându-l pe Haile Selassie I, fostul împărat al Etiopiei, ca fiind încarnarea lui Dumnezeu, denumit şi Jah sau Jah Rastafari. Haile Selassie este văzut şi ca parte din Sfânta Treime şi ca reîntoarcerea promisă în Biblie a lui Mesia. (n. red.).

Atenția piraților era îndreptată spre pupa. Puştile strâns ținute în mâini erau agitate în aer şi se auzeau strigăte de încurajare. Cineva deşurubase trambulina pentru sărituri şi o scosese peste balustradă, deasupra apei. Un bărbat cu mâinile legate la spate era târât într-acolo. Fusese bătut, avea buzele sparte şi-i curgea sânge din nas.

Cum era zgâlțâit într-o parte şi alta, Monk îi văzu pentru o secundă față.

„Oh, nu…"

Jessie bolborosea disperat cuvinte în malaeză, însă părea că toți erau surzi. Era împins cu arma de la spate, forțat să treacă peste balustradă şi să o ia pe trambulină. Aparent, pirații erau fundamentalişti, țineau la tradiții.

Jessie merse împleticindu-se pe trambulină, împins de la spate şi îmbrâncit până la capăt.

Monk făcu un pas în direcția lui.

Însă între el şi tânărul asistent se aflau o mulțime de pirați. Ce putea face? În mod evident, Monk nu putea începe să tragă în stânga şi-n dreapta ca să-şi croiască drum prin grămada de pirați. N-ar fi reuşit decât să fie ucis, la fel ca şi Jessie.

Cu toate astea, nu se putu împiedica să nu ducă mâna la armă.

N-ar fi trebuit să-l implice pe puşti. Ajunsese să se bazeze prea mult pe el, îl făcuse să meargă prea departe. Jessie plecase cu o oră în urmă, în căutarea unei hărți a regiunii. Cineva trebuia să aibă o hartă sau să poată schița una. Cu siguranță, pirații îşi luau proviziile şi cele trebuincioase de undeva din apropiere. Monk îi repetase să fie prudent, dar Jessie se îndepărtase în grabă, cu ochii strălucind de adrenalină.

Şi iată unde-l adusese asta.

Cu un ultim strigăt, Jessie căzu de pe trambulină drept în apă, lovind-o cu putere. Monk se repezi spre balustradă împreună cu majoritatea piraților, înghesuindu-se umăr la umăr, urlând, veselindu-se, înjurând. Se făceau pariuri.

Monk răsuflă în momentul când Jessie apăru din nou la suprafață, dând puternic din picioare, încercând să se mențină deasupra apei, cu răsuflarea întretăiată. Doi pirați de la prova țineau puştile îndreptate spre victima care se agita.

„Oh, Doamne…"

Împuşcăturile se auziră clar, cu atât mai stridente la adăpostul plasei.

Apa sări în toate părțile, marcând locul în care loviseră

gloanțele.

La călcâiele lui Jessie.

Alte râsete.

Puştiul dădu şi mai tare din picioare, încovrigându-se, încercând să înoate cât mai departe de navă.

N-avea cum să ajungă până la țărm.

Una dintre bărcile cu motor o luă în viteză drept spre silueta lui care se zbătea în apă, ca şi cum ar fi încercat să treacă peste el. Numai că, în ultimul moment, viră pe lângă el, ocolindu-l şi trimițându-l pe Jessie la fund din cauza valului stârnit.

Acesta se chinui să răzbească din nou până la suprafață, părând mai degrabă furios decât speriat.

Înotând pe spate, dădu cu putere din picioare, folosindu-se de mâinile legate ca de un soi de cârmă. Băiatul era puternic şi bine antrenat.

Însă ambarcațiunea cu motor era mai rapidă.

Dădu din nou un ocol, pregătindu-se să pornească iarăşi.

Un bărbat aflat în partea din spate a bărcii îşi asigură echilibrul şi-şi ridică arma, țintind. Începu să tragă în apă, în timp ce barca trecea printre vasul de croazieră şi băiat.

Monk se crispă de durere, ştiind că Jessie n-ar fi avut cum să supraviețuiască şi de data asta.

Barca trecu în viteză, zumzăind.

Şi Jessie era în continuare acolo, tuşind şi zbătându-se. Dădea din picioare, luptându-se cu apa. Pirații izbucniră în urale.

Monk îşi încleştă mâinile pe balustradă, suficient de puternic ca s-o smulgă. Nemernicii ăia se jucau cu Jessie, prelungindu-i la maximum tortura.

Deşi nu putea să acționeze, refuzând să se întoarcă şi să se îndepărteze, degetele lui Monk se încleştară într-o strânsoare crâncenă. Fața lui, încinsă şi roşie ca focul, strălucea aprinsă sub camuflajul maro-închis.

„E numai vina mea…”

Jessie se lupta să înainteze spre țărm, pe o parte acum, încercând să vadă cât mai avea de înotat până la plajă. Barca reveni. Peste ape se auziră ecouri de râs.

Jessie dădu şi mai repede din picioare. Brusc, sări în sus, dând cu picioarele de nisip. O luă la fugă, căzu, se aruncă spre țărm. Mări pasul pe măsură ce nivelul apei de sub el scădea. Încerca să traverseze plajă pentru a intra în jungla deasă.

„Haide, Jessie…”

Barca trecu în viteză aproape de țărm. Se auziră focuri. Nisipul explodă şi vegetația sfâşiată se împrăştie în toate părțile. Apoi, Jessie făcu ultimii paşi uriaşi, dispărând în pădure cu mâinile în continuare legate la spate.

Se mai auziră nişte urale şi câteva mormăituri de dezamăgire.

Bancnotele trecură din mână în mână.

Însă majoritatea piraților chicoteau încă, de parcă ştiau ei ce ştiau.

Monk făcu un semn din cap înspre cel mai apropiat dintre ei.

— *Apa*[72]*?* întrebă el.

Cum banda de piraţi de aici era compusă dintr-un amestec de populație indigenă şi mercenari străini, Monk aflase că o malaeză rudimentară putea fi folosită fără probleme. Nu toată lumea o vorbea la fel de fluent precum piraţii nativi de pe insulă.

Bărbatului de lângă el îi lipseau câțiva dinți, însă era fericit să arate câți îi mai rămăseseră rânjind larg. Arătă cu degetul către țărm, însă undeva mai sus. Pe deasupra copacilor se vedeau nişte fuioare de fum. Acolo se găseau nişte aşezări.

— *Pemakan daging manusia*[73], explică piratul.

„La fel şi ție, prietene."

Piratul îi observase probabil nedumerirea şi zâmbi şi mai larg, arătându-şi măselele de minte aproape distruse. Încercă din nou.

— *Kanibals*.

Monk făcu ochii mari. Era un cuvânt în malaeză pe care Monk îl putea traduce şi singur. Se uită îndărăt la plaja pustie şi apoi la fuioarele de fum. Se părea că piraţii împărțeau insula cu un trib local de canibali. Şi, la fel ca orice oameni civilizați care se întorceau acasă, piraţii le aduseseră un os de ros şi celor care aveau grijă de tot în lipsa lor.

Literalmente.

Piratul de lângă el continuă să bolborosească şi arătă înspre apă. Monk prinse doar câteva frânturi de propoziții, un cuvânt ici şi acolo.

— … norocos… noaptea… rău…

Bărbatul mima cu mâna o gheară care se ridică, apucă şi trântea ceva la pământ.

— *Iblis*.

---

[72] Ce e? (în lb. malaeză, în original) (n. red.).

[73] Mâncători de carne de om (în lb. malaeză, în original) (n. red.).

Ultimul cuvânt era ceva urât în malaeza.

Monk îl auzise de destule ori, însă era aproape convins că omul îl folosea în sens propriu.

Demon.

— *Raksasa iblis*[74]*,* repetă el şi mai bălmăji ceva ce se termină cu un nume şoptit care-i transforma rânjetul de pe fața aproape într-o expresie de durere. Rangda.

Monk se încruntă şi se îndreptă de spate, aplecându-se uşor peste balustradă ca să se uite la apă.

Îşi aminti poveştile de adormit copiii pe care le menționase Jessie. Rangda era numele reginei-vrăjitoare din Bali, ai cărei demoni se presupunea că bântuiau aceste ape.

— Noaptea… murmură omul în malaeza şi arătă către apă. *Amat, amat buruk.* Foarte, foarte rău.

Monk oftă. Asta mai lipsea. Se uită îngrijorat înspre pădure, locul în care dispăruse Jessie.

Demoni şi canibali.

Ce mai urma? Club Med[75]?

---

[74] Demon uriaş (în lb. malaeză, în original) (n. red.).

[75] Club Mediterranee, corporație franceză care deține numeroase stațiuni de vacanță în multe părți ale lumii, mai ales in locuri exotice. (n. red.).

9
Hagia Sofia

6 IULIE, 9.32 A.M.
Istanbul

Cu soarele strălucind deasupra restaurantului de la ultimul etaj, Gray ascultă amenințarea în difuzorul telefonului. Care făcu să pălească toată căldura soarelui dimineții.

— Dacă nu-mi urmezi instrucțiunile întocmai, îți omor părinții. Gray strânse cu putere telefonul mobil al lui Vigor în palma încleştată.

— Dacă li se-ntâmplă ceva…

— O să li se-ntâmple. Îți promit asta. O să-ți trimit bucăți din ei. Prin poştă. Peste câteva luni.

Gray simți convingerea din vorbele bărbatului care nu se prefăcea deloc. Se întoarse cu spatele la ceilalți, trebuind să se concentreze, să gândească.

— Dacă încerci să contactezi Sigma, continuă Nasser cu o voce imperturbabilă, o să aflu. Şi o să fi pedepsit. Cu sângele mamei tale.

Gray îşi lungi gâtul, încercând să scape de nodul care-l sugruma.

— Nenorocitule… vreau să mă conving că sunt în viață… că nu le-ai făcut nimic.

Nasser nici măcar nu-i mai răspunse. Gray auzi un fâsâit în telefon, voci înăbuşite, după care, vocea mamei sale.

— Gray? icni ea. Îmi pare rău. Taică-tău. Am avut nevoie de pastilele alea ale lui, spuse ea, vorbele înecându-i-se într-un hohot de plâns.

Gray tremura din tot corpul, oscilând între furie şi durere.

— Nu contează. Tu eşti teafără? Dar tata?

— Suntem… da… Gray…

Telefonul îi fu smuls din mână, iar vocea lui Nasser reveni pe fir.

— O să-i las pe mâna colegei mele Annishen. Cred c-ai cunoscut-o la casa conspirativă din Washington.

Lui Gray îi apăru în fața ochilor imaginea femeii eurasiatice cu

părul vopsit şi tuns foarte scurt, plină de tatuaje.

Asiatica Anni.

Nasser continuă:

— O să vin după voi, în Turcia. La 7 fix după-amiaza. Să nu vă mişcaţi de unde sunteţi.

Gray se uită la ceasul de la mână. În mai puţin de 10 ore.

— Am oameni care se apropie de poziţia voastră din Sultanahmet chiar acum, în timp ce vorbim. Nu încerca s-o faci pe deşteptul. I-am pus sub urmărire telefonul monseniorului Verona încă de când a plecat din Italia.

Plecarea bruscă a lui Vigor de la Vatican probabil că declanşase un semnal de alarmă. Gray ar fi vrut să se poată supăra pe monsenior din cauza faptului că fusese atât de neglijent, însă ştia că Vigor nu acţiona mânat de acelaşi nivel de paranoia că el. Puţini oameni o făceau. Iar pentru moment, Gray nu avea vreme pentru acuzaţii şi învinuiri, fiind prea apăsat de propria vină.

Îşi lăsase părinţii singuri.

— Acum, aş vrea să vorbesc cu Seichan, zise Nasser.

Gray îi făcu semn cu mâna lui Seichan. Ea veni să ia telefonul, dar Gray îl ţinu strâns în mână. Făcu un semn sugestiv spre ea, ca să vină mai aproape, astfel încât să le poată asculta conversaţia.

Cu capetele lipite, ureche lângă ureche, Seichan vorbi la telefon:

— Amen, spuse ea folosind prenumele lui Nasser, ce doreşti?

— Javră împuţită… pentru trădarea asta, o să te fac să suferi în nenumărate feluri…

— Da, da, o să-mi faci şi-o să-mi dregi. Am prins ideea, dulceaţă.

Seichan oftă, iar respiraţia ei îi gâdilă gâtul lui Gray.

— Însă mi-e teamă c-o să trebuiască să ne luăm la revedere chiar acum. O să fiu de mult plecată când vei ajunge tu aici.

Gray se încordă şi se răsuci uşor, ca să-i arunce o privire scurtă. Ea ridică o palmă în sus, că să-l facă să tacă şi clătină energic din cap. Nu avea să plece nicăieri.

— Oamenii mei v-au înconjurat deja, o avertiză Nasser. Dacă încerci să pleci, o să-ţi tragă un glonţ direct între ochii ăia reci ai tăi.

— Mi-e indiferent. Imediat ce mica noastră conversaţie ia sfârşit, o să ies din blestemata asta de *biserică.* Seichan îi aruncă o privire cu înţeles lui Gray şi îi arătă Hagia Sofia, peste balustrada terasei.

Continuă să vorbească la telefon:

— Oricum, n-am înaintat deloc aici, la Hagia Sofia. Sunt prea

multe blestemății de fresce. Toate-s ale tale, iubire. N-o să mă mai vezi niciodată.

Gray se încruntă. Ea mințea pe față. Dar de ce?

Nasser făcu o pauză, după care vorbi, furia topindu-i răceala de până atunci.

— N-o să reuşeşti să faci nici zece paşi! Am oameni la toate ieşirile din Hagia Sofia. Seichan îşi dădu ochii peste cap spre Gray, indicându-i stratagema.

— Sunt sigură că-i aşa, Amen, încheie Seichan. Ciao, iubire. Mulți pupici.

Seichan se trase înapoi de la telefon şi îndreptă un deget spre Gray, avertizându-l să aibă grijă.

Gray îşi intră în rol:

— Ce i-ai zis? rosti el repede. Seichan şi-a înşfăcat pistolul şi-a pornit-o ață spre ieşirea din biserică. Spune-mi ce mama naibii pui la cale cu nemernica aia?

Seichan dădu din cap cu un zâmbet slab.

Ascultându-l pe Nasser cum înjură cu năduf, Gray îşi făcu nişte calcule în minte, chinuindu-se să înțeleagă subterfugiul folosit de Seichan, reprimându-şi sentimentele de vină şi furia. Nu aveau să le fie de folos lui sau părinților lui.

Îi întâlni privirea lui Seichan. Poate că Ghilda va fi localizat apelul telefonic al lui Vigor, însă triangulația nu era perfectă. Asta era motivul pentru care Seichan testase asta susținând că este la Hagia Sofia. Cei din Ghildă ştiau că ei se afla pe undeva în vechiul cartier al Istanbulului, însă nu ştiau exact unde anume.

Cel puțin nu încă.

Gray se uită lung peste un parc din apropiere, spre silueta mătăhăloasă a Hagiei Sofia, cu gigantica sa cupola amplă, înconjurată de patru minarete lunguiețe.

— Ce faceți la Hagia Sofia? întrebă Nasser.

Gray se gândi cât de mult să-i zică. Trebuia să fie convingător, iar cea mai bună modalitate de a face asta era să apeleze la o mică doză de adevăr.

— Căutăm cheia lui Marco Polo. Monseniorul Verona a decodat înscrisul de la Vatican. Care ne-a condus aici.

— Aşadar, Seichan v-a zis ce căutăm.

Altă înjurătură.

— Pentru că ai lăsat-o să scape, o să trebuiască să-ți dau o lecție ca să vezi cât de serios vorbim.

Gray desluşi intenția lui de a le face rău părinților săi.

— Seichan nu mai prezintă importanță, îl întrerupse Gray brusc, protejându-şi părinții în singurul mod în care putea s-o facă. Eu am ceea ce cauți. Codul angelic de pe obeliscul egiptean. Am o copie după el.

Nasser rămase tăcut. Gray şi-l imaginã cum îşi închide ochii a uşurare. Nasser avea mai multă nevoie de scrierea angelică decât să o pedepsească pe Seichan.

— Foarte bine, domnule comandant Pierce.

Încordarea de mai înainte îi dispăruse din voce.

— Continuă să cooperezi în modul acesta, iar mama şi tatăl tău o să-şi trăiască restul vieții în pace şi liniște.

Gray ştia că o asemenea promisiune era la fel de volatilă ca şi aerul pe care îl respira.

— Ne întâlnim în Hagia Sofia, înăuntru, la ora 7 seara, zise Nasser. Căutați cheia lui Polo prin biserică dacă vreți. Am lunetişti amplasați la toate ieşirile.

Gray afişă un rânjet batjocoritor.

— Şi-n plus, domnule comandant Pierce, dacă te gândeşti să-mi întinzi vreo cursă, Annishen o să mă verifice din oră în oră. Dacă o să întârzii măcar un minut, o să înceapă cu degetele de la picioarele mamei tale.

Legătura telefonică se încheie cu un păcănit.

Gray închise cu putere clapeta telefonului mobil al lui Vigor.

— Trebuie să ne ducem la Hagia Sofia. Înainte ca oamenii Ghildă să determine poziția noastră reală.

Începură să-şi adune în grabă lucrurile.

Se întoarse spre Seichan.

— A fost destul de riscant.

Seichan ridică din umeri.

— Gray, dacă speri să scapi cu viață din asta, în mod sigur nu trebuie să-i subestimezi pe cei din Ghildă. Sunt puternici, au mulți aliați. Cu toate astea, nici *nu-i supraestima.* Ghilda n-o să-ți dea pace şi o să se folosească de temerile tale legate de omnipotența lor. O să folosească temerile astea ca să-ți zdruncine moralul. Nu trebuie decât să te concentrezi. Să fi precaut, dar să-ți foloseşti şi capul.

— Şi dacă nu aveai dreptate? întrebă Gray cu mânie în glas.

Seichan îşi înalță uşor capul.

— Dar am avut.

Gray trase aer cu putere pe nări, încercând să se elibereze de furie. Mama şi tatăl său ar fi avut de suferit dacă ea s-ar fi înşelat.

— În plus, spuse Seichan, aveam nevoie de o scuză solidă ca să nu fiu aici când o să sosească Nasser. Pe tine şi pe monseniorul Verona o să vă lase în viaţă. Amândoi îi sunteţi de folos. Iar cu mama şi tatăl tău pe post de garanţie, Nasser o să creadă că te poate călări ca pe un cal de curse. Însă pe mine Nasser m-ar împuşca pe loc. Adică, asta dac-aş avea noroc. Aşa că aveam nevoie de o strategic de scăpare care să-mi salveze viaţa şi care să-mi asigure libertatea de a face manevre pe cont propriu. Asta dacă o să am ocazia să vă ajut.

În cele din urmă, Gray reuşi să-şi stăpânească furia. Nu părinţii lui Seichan erau cei aflaţi în pericol. Ei îi era mai uşor să fie nepăsătoare şi să-şi asume riscuri. Luase o decizie cu sânge rece, acţionase în grabă, iar rezultatele aveau să le folosească tuturor.

Cu toate astea…

Seichan se întoarse şi arătă cu degetul.

— O să am nevoie de tipul ăla.

— De cine? De mine? întrebă Kowalski.

— După cum am spus, Nasser o să mă împuşte pe loc. Probabil că şi pe Kowalski.

— De ce eu?

Malacului îi căzu faţa.

— Io ce mama dracului i-am mai făcut?

— Nu-i eşti de nici un folos.

— Hei!

Seichan îi ignoră ieşirea nervoasă.

— Nasser n-are nevoie de alţi ostatici, nu acum, când îi are pe domnul şi doamna Pierce. N-o să valorezi nimic în ochii lui că să-l facă să te ţină prin preajmă.

Gray ridică o mână.

— Dar dacă Nasser ştie deja că Kowalski este aici, cu noi?

Seichan se uită lung la el, exasperată.

Încetul cu încetul, înţelese şi el.

„Nu-i supraestima pe cei din Ghildă."

Încruntându-se, Gray se lupta să treacă peste propria credinţa că Ghilda era omnipotentă. Credinţa ce ameninţa să-l paralizeze, să-l împiedice să mai acţioneze în vreun fel. Calmându-se şi judecând situaţia din toate perspectivele, îşi dădu seama că ea avea dreptate.

Se întoarse spre Kowalski.

— O să mergi cu Seichan.

— Şi o să-l folosesc aşa cum trebuie, zise Seichan trăgându-i

fostului marinar una peste fund.

— Măcar cineva mă consideră şi pe mine de folos, mormăi Kowalski frecându-şi şezutul.

După ce-şi strânseră toate lucrurile, începură să coboare. Seichan şi Gray plecară ultimii. Gray o prinse cu putere de mână, în timp ce încerca să treacă.

— Ce-ai de gând să faci? întrebă el îndată ce rămaseră singuri pe terasă. Să ne ajuți?

— Nu ştiu. Nu încă.

Se uită țintă în ochii lui, puțin cam mult, după care încercă să se întoarcă. În mod clar, voia să-i mai spună ceva, însă nu avusese curaj s-o facă. Era evident din respirația ei încordată, din şovăiala ce i se citea în ochi.

— Ce este? o întrebă el cu blândețe şi îngrijorare.

Blândețea lui nu păru decât să o determine să vrea să zică mai mult. Însă ea oftă şi atât.

— Gray… îmi pare rău… începu ea uitându-se din nou într-o parte. Părinții tăi…

Era mai mult decât îngrijorare în ochii şi comportamentul ei. Era şi o doză de vină. De ce? Vina implica responsabilitatea. Însă implicarea părinților lui Gray de către Seichan fusese accidentală. Gray începuse să accepte asta. Şi-atunci care era sursa acestui sentiment subit de vină? Prin minte i se perindară mai multe posibilități, trecând în revistă cele mai recente discuții. Cu Nasser, cu Seichan. Ce-o deranja…

…după care, deodată, ştiu.

Practic vorbind, Seichan i-o spusese puțin mai înainte.

„Nu-i supraestima pe cei din Ghildă."

O strânse şi mai tare de mână. O lipi pe Seichan de zidul de lângă uşa de acces. Se apropie de ea, buzele aproape atingându-li-se.

— Oh, Dumnezeule… *nu există* nici o blestemată de cârtiță în Sigma. N-a existat niciodată.

Seichan se bâlbâi încercând să-i explice.

Gray n-avea de gând să o lase s-o facă.

— Nasser m-a avertizat să nu sun la Sigma, chiar m-a amenințat. De ce? Ştia că sunt conştient de faptul că Ghilda a infiltrat o cârtiță în Sigma. Aşa că, de ce să se mai deranjeze să mă amenințe?

O scutură cu putere.

— Asta cu excepția situației în care nu există de fapt nici o

cârtiță.

Ea se retrase, zbătându-se puțin ca să scape din strânsoarea lui, dar el o strânse şi mai tare, strivindu-i mâna până la os.

— Când aveai de gând să-mi spui? o întrebă el tăios.

În cele din urmă, ea îşi redobândi vocea – şi era o voce furioasă, care nu-şi cerea scuze, ci, din contră, se apăra.

— Aveam de gând să-ți zic. După ce se terminau toate astea, spuse ea oftând iritată. Însă, având în vedere că ți-au capturat părinții, n-am putut să mai păstrez secretul... nu dacă există şi cea mai mică speranță de a-i elibera. Nu sunt atât de crudă, Gray.

Seichan încercă să se răsucească, însă Gray făcu un pas ca să-şi mențină privirea ațintită asupra ei.

— Şi-atunci, dacă nu-i nici o cârtiță, întrebă el, cum de-a ştiut Nasser de casa conspirativă? Cum de-a pus la cale ambuscada de-acolo?

— A fost o eroare de calcul din partea mea. Ochii ei se măriră, dovedind că este de neclintit. Şi asta-i tot ce-o să spun. O să trebuiască să crezi c-am acționat fără intenții ascunse.

— Te cred, răspunse el în batjocură.

Reacția lui păru să o jignească, judecând după modul în care-şi aplecă puțin bărbia.

Gray nu se lăsă.

— Dacă aş fi avut sprijinul Sigma de la început...

Fața lui deveni şi mai dură.

— Ar fi pus mâna pe tine până acum, Gray. Iar eu aş fi după gratii în nu ştiu ce închisoare. Complet inutilă. Am avut nevoie ca noi doi să fim în libertate şi asta cât mai rapid şi mai curat posibil. Aşa că te-am lăsat să crezi exact ceea ce-ai crezut.

Gray căută să vadă chiar şi urma vreunei expresii oricât de vagi pe fața ei, un licăr rapid de emoție contradictorie, ceva care să indice că minte. Nu era nici una. Ea îşi menținu privirea fixă, cu ochii limpezi, provocatori. Nici măcar nu se mai chinui să ascundă faptul că mai lăsase ceva nespus.

Gray se încruntă la ea, blestemându-se pentru că nu avusese mai multă grijă cu ea.

— Ar trebui să-l las pe Nasser să te împuşte şi gata.

— Şi-atunci cine ți-ar mai apăra spatele, Gray? Pe cine mai ai aici? Pe Kowalski? Mai bine ai fi de unul singur. Mă ai pe mine. Asta e, fir-ar să fie. Aşa că hai să trecem peste asta. Putem să continuăm să ne certăm, să irosim puținul timp care ți-a mai rămas să dai un telefon la Sigma sau putem să rezolvăm asta mai

târziu.

Ea dădu din cap spre uşă.

— E un telefon în holul hotelului. Asta a fost un alt motiv pentru care am vrut ca Nasser să creadă că suntem în cu totul altă parte. Până acum, probabil că a dat în urmărire toate telefoanele publice din Hagia Sofia. Cel din hol ar trebui să fie sigur. Sau cel puțin suficient de sigur. În plus, o să trebuiască să nu te lungeşti foarte mult. Deja nu ne-a rămas prea mult timp la dispoziție.

Gray îi dădu drumul, împingând-o într-o parte.

Din nou, fața ei fu străbătută de-o expresie ce dovedea că se simte rănită în amorul propriu.

„Las-o să se simtă jignită."

Dacă ar fi ştiut că nu există nici o cârtiță, l-ar fi contactat pe Painter de la început. Cel puțin ar fi aranjat ca mama şi tatăl lui să fie în siguranță.

Probabil că ea depistase sursa furiei lui. Îşi şterse fața şi cu vocea înmuiată, extrem de obosită, zise:

— Am crezut şi că ei o să fie în siguranță. Am crezut asta cu adevărat.

Gray vru s-o repeadă din nou, însă nu-i veni pe limbă nici un cuvânt. Asta atât pentru faptul că era nervos, dar şi, mai important, pentru că nu putea să transfere toată vina să asupra lui Seichan.

Nu avea cum să nege adevărul gol-goluț.

El era cel care îşi lăsase părinții singuri.

Nimeni altcineva.

3.04 A.M.
Washington, D.C.

— Domnule director Crowe, am un apel de pe o linie sigură de la Istanbul.

Painter îşi mută rapid privirea de la aparatele ce transmiteau imaginile prin satelit şi se uită în sus, la şeful Departamentului de comunicații. Oare cine suna de la Istanbul?

De o oră încoace, Painter discuta aprins cu mai-marii de la National Reconnaissance Office şi Național Security Agency[76],

[76] Ambele sunt agenții de informații care se ocupă cu misiuni de

încercând să obțină accesul deplin la ECHELON, sistemul lor de supraveghere prin satelit şi să treacă pe lista de priorități demararea căutărilor în jurul Insulei Crăciunului.

Însă un teritoriu atât de izolat, populat doar ici şi colo, era desemnat ca o zonă de risc scăzut şi nu se afla sub supraveghere permanentă. Grație unui moment strălucit de inspirație, Painter îi convinsese în cele din urmă pe cei de la Australian Joint Defence Facility[77] de la Pine Gap să redirecționeze unul dintre sateliții lor spre această zonă. Însă, chiar şi aşa, tot avea să mai dureze încă 14 minute.

— E comandantul Pierce, domnule, spuse şeful comunicațiilor şi îi întinse receptorul.

Painter se răsuci în scaun. „Ce mama naibii?" Luă receptorul.

— Gray? Directorul Crowe la telefon. Unde eşti?

Vocea de la capătul firului nu era foarte clară.

— Domnule, n-am prea mult timp la dispoziție şi am o mulțime de informații de transmis.

— Te ascult.

— În primul rând, părinții mei au fost răpiți de un agent al Ghildei.

— Amen Nasser. Ştim asta. Deja e în derulare o amplă acțiune de căutare.

Urmă un moment de tăcere, probabil generat de surpriză, după care Gray continuă:

— Trebuie să dați de Monk şi de Lisa. Sunt în pericol, în Indonezia.

— Ştim asta. Încerc să deplasez un satelit în zona chiar în timp ce vorbim. Dacă ai terminat să-mi spui ce ştiu deja, de ce nu începi cu începutul?

Gray trase adânc aer în piept şi-i relată rapid ce se întâmplase din momentul în care Seichan revenise cu atâta forță în viața sa. Painter îi puse câteva întrebări şi informațiile începură să se pună cap la cap, încadrându-se în imaginea generală, asemenea pieselor unui puzzle împrăştiat. Îşi dăduse deja seama de mai multe chestiuni în vreme ce aştepta răspunsul de la NSA. Deja suspecta implicarea celor din Ghilda în incidentul produs la Insula

---

recunoaştere. (n. tr.).

[77] Bază din Australia de urmărire a sateliților, finanțată de S.U.A. (n. red.).

Crăciunului. Cine altcineva mai dispunea de atâtea resurse, încât să pună mâna pe întreaga populație a unei insule şi s-o facă să dispară? Gray tocmai îi confirmase presupunerea şi îi răspunsese la întrebarea de ce se întâmplau toate astea, dându-i chiar şi un nume.

Virusul lui Iuda.

În urmă cu o oră, Painter îl convocase pe dr. Malcolm Jennings la Departamentul R&D al Sigma, luându-l pur şi simplu din pat. Pe drumul de întoarcere, parcurs cu maşina de la locul răpirii până la sediul Sigma, Painter trecuse în revistă ultimele conversații avute cu Lisa. În mod clar constrânsă, toate afirmațiile ei păreau suspecte. Precum declarația că maladia, care o tulburase atât de mult mai înainte, nu reprezentase de fapt decât o alarmă falsă. Îşi amintise şi cât de panicat fusese Jennings mai devreme, cu privire la faptul că mediul înconjurător era amenințat cu distrugerea totală. Şi de ultima afirmație care-i înghețase sângele în vine. „Încă nu ştim cu siguranță ce i-a omorât pe dinozauri."

În mod evident, aici era ceva care putea să-i intereseze pe cei din Ghildă.

Painter mersese până într-acolo cu presupunerile, încât i se părea posibil ca apariția neaşteptată a lui Seichan şi dispariția la fel de neaşteptată a lui Gray să aibă legătură cu Indonezia. Două acțiuni majore ale Ghildei, două lovituri simultane. Painter nu era un fan al coincidențelor. Trebuia să existe o legătură între ele. Însă n-ar fi bănuit niciodată cine era numitorul comun al tuturor celor ce se petreceau.

— Marco Polo? se miră Painter.

Gray îşi încheie povestirea:

— Ghilda operează pe două fronturi. O echipă merge pe latura ştiințifică, urmărind izbucnirea acestei epidemii, căutând remediul şi sursa ei. În acelaşi timp…

Painter îl întrerupse.

— O echipă merge pe latura istorică, urmărind în sens invers drumul parcurs de Marco pentru aceleaşi motive: remediul şi sursa.

Acum, totul avea îngrozitor de mult sens.

— Iar Nasser se îndreaptă chiar în momentul acesta spre Istanbul, spuse Painter.

— Probabil că e deja în aer.

— Pot să mobilizez ceva resurse acolo, la voi, ca să avem nişte oameni pe teren în următoarele ore.

— Nu, cei din Ghildă o să ştie. Conform spuselor lui Seichan, Istanbulul este unul dintre cele mai importante centre de activitate ale lor. Sunt infiltrați în toate agențiile de aici. Dacă-şi dau seama că ai activat forțe, o să ştie c-am stat de vorbă. Părinții mei... nu poți să faci asta. O să trebuiască să mă ocup de Nasser de unul singur.

— Însă după cum se prezintă situația, îți asumi un mare risc, Gray. Sigma este compromisă. O să fac tot ce-mi stă în putință să nu las să se mai scurgă nici o informație din toate astea, însă cârtița de-aici ar putea...

— Domnule director, nu există nici o cârtiță în Sigma.

Painter tresări. Îi trebui un moment să-şi revină, să ia în calcul şi posibilitatea asta.

— Eşti sigur? întrebă el în cele din urmă.

— Suficient de sigur ca să risc viața părinților mei.

Painter se aşeză. Îl crezu pe Gray. Sentimentul usturător de frustrare cauzat de faptul că era nevoit să aibă de-a face cu toată ciorovăiala asta între agenții dispăru brusc. Dacă nu exista nici o cârtiță...

Vocea lui Gray slăbi şi mai mult în intensitate.

— Nu pot să risc să mai stau la telefon. Trebuie să plec. O să fac tot ce pot ca să urmez pista asta, să văd unde duce.

Pentru un scurt moment, se aşternu tăcerea. Painter se gândi că Gray s-ar putea să fi întrerupt legătura, însă imediat acesta reveni.

— Te rog, găseşte-i pe-ai mei.

— Aşa o să fac, Gray. Poți să fi sigur de asta. Şi, când o s-o fac, spune-i lui Vigor că o să primească un telefon din partea nepoatei sale. O să sune de câteva ori, după care o să închidă. Acesta va fi semnalul că părinții tăi sunt în siguranță.

— Mulțumesc, domnule.

Telefonul se închise cu un clic.

Painter se lăsă pe spate.

— Domnule, îl întrerupse ofițerul responsabil cu comunicațiile, ne-ar mai fi trebuit să avem legătura pentru încă două minute.

10.15 A.M.
Istanbul

În ciuda nevoii de a se grăbi, Gray nu-şi putea controla

picioarele care făceau paşi din ce în ce mai mici, pe măsură ce se apropiau de fațada vestică a Hagiei Sofia, uimit de mărimea acesteia.

Vigor îi observă gâtul lungit.

— E impresionantă, nu-i aşa?

Ar fi fost imposibil să nege asta.

Monumentala structură bizantină era considerată de mulți a fi cea de-a opta minune a lumii. Amplasată în vârful unui deal unde fusese cândva un templu închinat lui Apollo, domina magnifica întindere albastră a Mării Marmara şi o bună parte din Istanbul. Cea mai remarcabilă caracteristică a sa, masiva cupolă bizantină, strălucea asemenea cuprului lustruit în soarele dimineții, înălțându-se 20 de etaje în aer. Alte domuri, ce se înălțau până la jumătatea acesteia, erau dispuse pe post de contraforturi spre est şi vest, în timp ce nişte cupole suplimentare se întindeau într-o parte şi alta asemenea slujitorilor unei regine, extinzând lățimea acestei construcții masive.

Vigor îşi continuă lecția de istorie deja începută cu privire la acest loc şi arătă cu degetul spre arcadele gigantice care duceau în interiorul Hagiei Sofia.

— Uşile Imperiale. Acestea au fost uşile prin care, în anul 537, împăratul Iustinian a sfințit biserica şi a declarat: „Oh, Solomon, te-am depăşit". Şi tot prin aceste uşi, în anii 1400, sultanul Mehmet, cuceritorul otoman care a prădat Constantinopolul şi-a pus literalmente țărână în cap în semn de umilință înainte de a intra în biserică. A fost atât de impresionat, încât, în loc să distrugă Hagia Sofia, a transformat-o într-o moschee.

Monseniorul făcu un gest amplu ca să cuprindă cele patru minarete ce se ridicau acum impunătoare în fiecare colț al construcției.

— Iar acum este muzeu, spuse Gray.

— Din 1935, confirma Vigor şi arătă spre schelăria din partea de sus. Lucrările de restaurare aproape că nu s-au mai întrerupt de la acea dată. Şi nu doar la exterior. Când sultanul Mehmet a convertit biserica într-o moschee, a acoperit cu ipsos toate mozaicurile creştine, căci, după legea islamică, este interzis să pictezi figuri umane. Însă, de-a lungul ultimelor decenii, s-a înregistrat o încercare lentă şi meticuloasă de restaurare a acelor neprețuite picturi murale bizantine. În acelaşi timp, există o dorință similară de a conserva arta islamică străveche din secolele al XV-lea şi al XVI-lea, mostre impresionante de caligrafie şi

decorațiuni ale amvoanelor. Pentru a realiza un asemenea proiect, lucrările de restaurare de la Hagia Sofia au necesitat aducerea unor experți din toate domeniile conexe artei şi arhitecturii. Inclusiv consultarea Vaticanului.

Vigor îi conduse pe drumul ce străbătea piațeta deschisă şi ducea spre intrarea boltită, urmând şuvoiul de turişti.

— Ca atare, m-am gândit c-aş putea să aduc pe cineva obişnuit cu munca de restaurare, pe cineva care a fost consultat în trecut de curatorii Hagiei Sofia.

Gray îşi aminti că Vigor menționase faptul că trimisese pe cineva înainte de a începe să caute acul de aur într-o masivă căpiță de fân de sorginte bizantină.

Când ajunseră la uşi, Gray observă un bărbat cu barbă, cu o statură impresionantă, în mijlocul intrării, blocând şuvoiul de turişti. Uriaşul stătea cu pumnii strânşi în şolduri, încruntându-se la toată lumea. Însă, când îl văzu pe Vigor, ridică o mână în semn de salut.

Vigor îi făcu semn să se retragă în interiorul bisericii.

Gray îl urmă, neliniştit de faptul că trebuiau să renunțe la libertatea de mişcare pe care le-o ofereau străzile, nefiind sigur dacă vreunul dintre oamenii din Ghildă puşi să le dea de urmă ajunseseră aici. Până când părinții săi nu aveau să fie în siguranță, nu voia să-l supere în vreun fel pe Nasser, să-l facă să pună sub semnul întrebării subterfugiul de mai devreme al lui Seichan.

Intrând pe uşă, Gray îşi aruncă privirea în spate, spre piațetă. Nici urmă de Seichan sau Kowalski. Cele două grupuri se separaseră imediat ce plecaseră de la hotel. Seichan îşi cumpărase un telefon mobil cu credit pe cartelă, de unică folosință.

Gray îi memorase numărul. Era singura modalitate prin care putea s-o contacteze.

— Domnule comandant Gray Pierce, făcu Vigor prezentările, acesta este dragul meu prieten Balthazar Pinosso, decanul Facultății de Istoria Artei de la Universitatea Gregoriană.

Mâna lui Gray fu parcă înghițită de strânsoarea puternică a mâinii lui Balthazar. Rămase uşor intimidat de cei 2,10 metri ai uriaşului.

Vigor continuă:

— Balthazar a fost primul care a descoperit mesajul lui Seichan din Turnul Vânturilor şi m-a şi ajutat cu traducerea scrierii angelice. În plus, este un bun prieten al curatorului muzeului de-

aici.

— Mamă, ce de lucruri bune am mai făcut, bombăni Balthazar cu o voce profundă, de bariton şi le deschise calea în interiorul corpului principal al bisericii. Dădu sugestiv din mână spre ce se afla înăuntru.

— Avem de acoperit o ditamai suprafaţă.

Bărbatul făcu un pas într-o parte, ferindu-se din calea lor.

Gray rămase cu gura căscată văzând priveliştea apărută brusc în faţa ochilor. Vigor îi observă reacţia şi-l bătu uşor pe umăr.

Un tavan lung, boltit se întindea pe o distanţă imensă în faţă, ca şi cum s-ar fi aflat într-o imensă gară. Deasupra capului, o pleiadă de arcade şi bolţi urcau până la cupola centrală principală. O colonadă ce se întindea până la etajul al doilea încadra ambele părţi. Însă cea mai impresionantă priveliştе nu era creată din piatră – era pur şi simplu jocul de lumini. Ferestrele parcă străpungeau zidurile şi se aliniau la baza domurilor, permiţând luminii soarelui să se reflecte în marmura de culoarea smaraldului combinată cu alb, în mozaicurile bătute în aur. Volumul de spaţiu liber de pe verticală, nesprijinit în nici un fel de piloni interiori părea de neconceput.

Într-o linişte copleşitoare, Gray îi urmă pe cei doi bărbaţi de-a lungul naosului.

Ajungând în inima bisericii, Gray privi lung spre tavanul curbat al cupolei principale, ce se întindea pe înălţimea a 20 de etaje deasupra capului său. Suprafaţa sa canelată era decorată cu scrieri a căror caligrafie unduită era evidenţiată de culorile aurii şi purpurii folosite. În jurul circumferinţei de la bază, 40 de ferestre arcuite lăsau să intre lumina soarelui dimineţii, dând senzaţia că domul atârna pur şi simplu suspendat deasupra capetelor lor.

— Pare că pluteşte acolo sus, murmură Gray.

Balthazar i se alătură.

— Este o iluzie optică de ordin arhitectonic, explică istoricul de artă şi arătă în sus. Vedeţi acele nervuri dispuse de-a lungul părţii inferioare a acoperişului, asemănătoare spiţelor unei umbrele? Ele sunt cele care distribuie greutatea din jurul ferestrelor până la structurile triunghiulare ce susţin bolţile dispuse peste pilonii masivi ai fundaţiei. De asemenea, tavanul în sine este mult mai uşor decât pare, fiind construit din cărămizi cu goluri la interior, făcute în cuptoarele din Rodos, din argila poroasă a oraşului. Din punctul de vedere al iluziei create, este o capodoperă. Piatră, lumina şi aer.

Vigor încuviință din cap.

— Până şi Marco Polo a fost copleşit, ca să-l citez pe marele explorator, de „aparenta imponderabilitate a cupolei şi de uimitoarea abundență de efecte luminoase directe şi indirecte”.

Gray înțelese. În plus, era ciudat să ştie că acolo unde stătea el acum stătuse şi Marco Polo, cei doi bărbați fiind uniți peste timp de admirația şi de respectul manifestate față de constructorii străvechi.

Singurul neajuns care ştirbea priveliştea era peretele format din schele negre plasat de-a lungul uneia dintre părți, ce urca de la podeaua din marmură până la vârful cupolei.

Asta îl ajută pe Gray să revină cu picioarele pe pământ. Se uită la ceasul de la mână. Nasser avea să sosească înainte de căderea nopții. Aveau la dispoziție mai puțin de o zi ca să rezolve această enigmă.

Asta dacă planul său avea să funcționeze…

Însă de unde să înceapă?

Vigor îl întrebă acelaşi lucru pe prietenul său.

— Balthazar, ai apucat să pui întrebări celor din personalul muzeului? A văzut cineva ceva asemănător scrierii angelice?

Bărbatul îşi frecă barba şi oftă.

— L-am întrebat pe curator, am vorbit cu cei din echipa sa. Curatorul cunoaşte Hagia Sofia de la criptele subterane până în vârful celei mai înalte cupole. A insistat asupra faptului că nicăieri nu există vreo scriere angelică. Şi-a exprimat şi o părere, deşi… e ceva ce n-o să vă placă.

— Ce? întrebă Vigor.

— Ți-aminteşti cum Hagia Sofia a fost acoperită cu ipsos în momentul în care biserica a fost transformată în moschee. Se prea poate că lucrul pe care îl căutăm să fie ascuns sub câțiva centimetri de ghips vechi. Sau s-ar putea să fi fost scris pe ipsosul care a fost deja îndepărtat. Balthazar ridică din umeri. Aşadar, există o posibilitate foarte reală ca lucrul pe care îl căutăm să fi dispărut.

Gray refuză să creadă asta. În vreme ce Vigor şi Balthazar discutau în detaliu aceste aspecte, el se îndepărtă. Avea nevoie să se gândească. Se uită din nou la ceas, un gest deja reflex. Era nervos şi îngrijorat. De fapt, nici măcar nu vedea cât era ora. Lăsă mâna în jos şi o porni spre schelărie. N-ar fi trebuit să-şi lase părinții singuri. Îl bântuiau cele câteva vorbe bâiguite de mama sa la telefon.

„Îmi pare rău. Taică-tău. Am avut nevoie de pastilele alea ale lui.”

Probabil că se întâmplase ceva. Gray refuzase să ia în calcul boala tatălui său, nevoia acestuia de medicamente. Oare neglijența sa era o orbire intenționată, refuzul de a accepta adevărata stare de sănătate a tatălui său? Indiferent ce-ar fi fost, nechibzuința lui amenința acum viața părinților săi.

Gray se lăsă în fund, cu picioarele încrucişate şi se uită lung în sus, la cupolă. Se chinui să-şi limpezească mintea. Îngrijorările, temerile şi îndoielile sale nu aveau să-i fie de nici un folos. Şi nici lor. Trase aer în piept, prelung şi profund, expiră încet şi lăsă zumzetul turiştilor să se estompeze în fundal.

Îşi imagină cum trebuie să fi arătat biserica în anii 1600. În minte, revopsi din nou pereții, albind mozaicurile aurite cu ipsos. Făcu asta cu concentrare şi multă grijă. Un exercițiu meditativ. Chiar dacă asta se întâmpla numai în capul său, vechea moschee revenea la viață. Auzi cum muezinul chema la rugăciune din minaretele ce dominau oraşul străvechi. Îi vizualiză pe credincioşi în genunchi pe covoraşele de rugăciune, ridicându-se şi aplecându-se, cufundați în rugăciune.

Într-un asemenea loc, unde putea fi ascunsă următoarea cheie? Unde în tot spațiul ăsta imens, cu nenumăratele sale anticamere, galerii şi capele laterale?

Stând jos, Gray proiectă imaginea bisericii pe propria retină ca o copie fidelă tridimensională, studiind-o din toate unghiurile. În timp ce făcea acest lucru, degetul său arătător se mişca absent în praful de ghips de pe jos, lăsând o dâră. În cele din urmă, îşi dădu seama de ceea ce desenează: litera din scrierea angelică, cea care fusese gravată pe spatele paşaportului din aur al lui Marco.

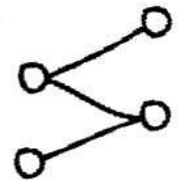

Se uită în jos la acea literă, în vreme ce încă îşi mai rotea în minte structura arhitectonică a Hagiei Sofia.

— Era deja moschee, murmură el.

Bătu uşor cu degetul în cele patru cercuri pe care Vigor le numise „semne diacritice”, aflate acolo pentru a indica pronunția.

Patru cercuri, patru minarete.

Dar dacă simbolul reprezenta mai mult decât prima cheie menită să rezolve misterul hârtii codificate? Ce-ar fi dacă acesta era totodată şi indiciul care avea să conducă la cea de-a doua cheie? Nu spusese oare Seichan ceva despre asta? Despre cum o cheie avea să conducă la următoarea?

Cu ochii minții, suprapuse o schemă a Hagiei Sofia peste simbol, poziționând minaretele astfel încât să se acopere semnele diacritice. Patru cercuri, patru minarete. Şi dacă se presupunea că simbolul era făcut ca să reprezinte şi Hagia Sofia? O hartă grosolană cu minaretele pe post de puncte de referință.

Dacă era chiar aşa, atunci de unde să înceapă să caute?

În praf, Gray adăugă o linie punctată.

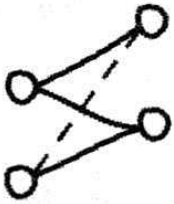

— X-ul marchează locul, murmură el.

11.02 A.M.

Vigor observă că Gray se târa în patru labe lângă centrul naosului, măturând podeaua de marmură cu mâinile.

Balthazar se uită şi el la bărbat, ridicând o sprânceană.

Cei doi bărbați se apropiară de Gray.

— Ce faci? întrebă Balthazar. Dacă ți-ai propus să verifici toată podeaua cu mâna, o să stai aici câteva săptămâni bune.

Gray se aşeză la loc, se uită fix la domul de deasupra ca şi cum şi-ar fi calibrat poziția în raport cu acesta, după care continua să pipăie podeaua, de-a lungul marginii schelăriei.

— Trebuie să fie pe undeva pe-aici.

— Poftim? întrebă Vigor.

Gray le arătă în spate, unde se aşezase inițial. Vigor merse până într-acolo şi se holbă la desenul mâzgălit în praful de pe jos. Fruntea i se încreți.

Gray vorbi.

— Este o hartă rudimentară a Hagiei, indicând unde ar trebui să căutăm următorul indiciu.

Vigor simți adevărul din vorbele lui Gray, surprins încă o dată de această abilitate unică a bărbatului de a cugeta şi a analiza. Întrucâtva, chiar îl înfricoşa.

Gray continua să se deplaseze în patru labe, căutând mai mult într-o anumită secțiune de pe podea, ceea ce-i făcu pe turiştii aflați în trecere să-i arunce câteva priviri rapide ce exprimau mirarea.

Balthazar era pe urmele sale, aproape lipit de călcâiele lui.

— Crezi c-a sculptat cineva în marmură un fragment de scriere angelică.

Gray se opri brusc, cu umărul frecându-se de schelăria neagră. Degetele sale reveniră la un punct anume peste care trecuse mai devreme. Se aplecă şi suflă pe placa de marmură.

— Nu o scriere angelică, zise Gray şi îşi duse mâna la gulerul cămăşii.

Vigor se apropie şi el. Atât el, cât şi Balthazar îngenunchează în jurul plăcii care îl intriga pe Gray. Întinzând mâna, Vigor pipăi marmura cu propriile degete.

Abia palpabilă, în placă era gravat conturul unei cruci, tocit de trecerea vremii şi a paşilor care călcaseră pe ea.

Gray îşi scoase crucifixul de argint de la gât. Crucea călugărului Agreer. Verifică dacă mărimea şi forma se potriveau conturului gravat în dală.

Se potrivea perfect.

— L-ai găsit, spuse Vigor.

Balthazar deja ținea în mână un ciocănel de cauciuc pe care îl scosese de la brâu. Ciocăni uşor în placă. Fruntea lui Gray se încreți în vreme ce observă munca migăloasă a bărbatului.

Vigor îi explică:

— Acesta a fost modalitatea prin care am găsit scobitura din spatele plăcii inscripționate din Turnul Vânturilor. Ciocănind. Ascultând sunetele produse pentru a vedea dacă există vreun fel de cavitate ascunsă.

Balthazar îşi continuă explorarea de-a lungul plăcii, cu multă meticulozitate, având însă cutele de pe frunte tot mai pronunțate.

— Nu-i nimic, murmură el într-un final.

— Eşti sigur? insistă Vigor. Trebuie să fie aici.

— Nu, zise Gray.

Se întinse pe spate, uitându-se cu atenție în sus.

— La ce priveşte Iisus?

Vigor îşi aruncă privirea către figura nedesluşită a lui Hristos reliefată din argintul crucifixului, după care din nou în sus.

— Se uită țintă la cupolă, răspunse Gray. Aceeaşi cupolă care l-a țintuit locului pe Marco Polo. O cupolă a cărei greutate a fost redusă prin folosirea cărămizilor *găurite.* Dacă voiai să ascunzi ceva care să rămână acolo secole de-a rândul…

Vigor îşi întinse gâtul, cu gura căscată.

— Bineînțeles. Însă în care cărămidă?

Balthazar se ridică în picioare.

— Am o idee.

O luă la fugă spre capătul clădirii, îmbrâncindu-i pe membrii unui grup de germani care făceau turul locului.

Vigor întinse o mână şi-l ajută pe Gray să se ridice şi el. Gray recuperă crucea de pe jos şi şi-o atârnă din nou la gât.

— Minunat, Gray!

— Încă n-am găsit cel de-al doilea *paitzu* de aur.

Vigor ştia că Gray o trăsese pe Seichan deoparte pentru o discuție particulară înainte ca grupurile să se separe.

— Ce-i cu atâta grabă, Gray? Dacă Nasser tot vine în câteva ore, de ce ne mai batem capul să găsim a doua cheie?

— Deoarece vreau să-l fac fericit pe Nasser, zise Gray.

Vigor văzu în ochii tânărului îngrijorarea pentru părinții săi.

— Şi să-i dovedesc că-i suntem utili. Avem nevoie de asta ca să ne țină în viață.

Vigor simți că bărbatul tăinuia o mică parte a planului său. Înainte să-l poată întreba mai multe, Balthazar reapăru venind în grabă spre ei.

Gâfâia şi ținea în mână o mică unealtă.

— Cu toate lucrările de construcție în derulare, m-am bizuit pe faptul că trebuia să aibă cineva aici un indicator sau o nivelă cu laser. E numai bună când lucrezi în asemenea spații imense.

Colegul lui Vigor îngenunche, poziționă dispozitivul cu laser deasupra crucii inscripționate şi îl porni. Aparent, nu se întâmplă nimic.

Balthazar luă puțin praf de ghips şi îl aruncă deasupra dispozitivului.

O sclipire strălucitoare, de culoare rubinie lumină particulele de praf.

— Merge, spuse el şi îşi înălță capul. O să trebuiască să se urce cineva pe schelărie, ca să vadă care cărămidă este luminată de fasciculul luminos.

Gray dădu din cap.

— O să fac eu asta.

Balthazar aruncă o privire rapidă şi vinovată în jur, după care îi dădu o daltă şi un ciocan.

— Ia şi astea. Îi făcu semn lui Gray să ascundă uneltele. O să trebuiască să fi discret. Nimănui nu i se permite să urce acolo sus fără un permis special pe care guvernul turc îl eliberează meseriaşilor. Am obținut aprobarea curatorului şi unuia dintre noi i se permite să urce acolo. Să facă nişte fotografii. Foarte repede. Însă paznicii – şi dădu din cap spre santinela înarmată de lângă scara schelăriei – în aceste zile pline de atacuri teroriste, au fost instruiți să tragă întâi şi apoi să pună întrebări. Dacă văd că iei o daltă cu tine când urci spre tavan…

Vocea i se stinse treptat.

— Dincolo de faptul că vei fi împuşcat, îl avertiză Vigor, sub nici o formă nu trebuie să riscăm să fim descoperiți. Dacă ne dau afară cu forța… dacă o să cheme poliția…

Vigor citi în ochii lui Gray că înțelesese.

„Nasser va şti şi el."

— Şi nu-i doar viața noastră în pericol, confirma Vigor. Şi părinții lui Gray o să aibă de suferit.

Oftând adânc, Gray spuse cu o voce scăzută:

— Atunci, o să avem nevoie de ceva care să le distragă atenția.

11.48 A.M.

La jumătatea distanței parcurse pe schelă, Gray îşi aplecă fruntea, ca să nu se lovească de grinzile joase de susținere. Trăsăturile bărbatului înalt abia puteau fi desluşite în timp ce stătea de vorbă cu curatorul muzeului. Gray se aplecă spre exterior ca să-l vadă pe cel care stătea de pază lângă schelărie. Bărbatul în uniformă se dăduse într-o parte față de poziția sa normală ca să poată vedea mai bine ce face Gray.

Aflat sub privirile extrem de atente ale tuturor, Gray continuă să urce. Ajunse la ferestrele dispuse în cerc de-a lungul marginii inferioare a cupolei. Lumina soarelui strălucea prin sticla arcuită. Gray surprinse o frântură din albastrul Mării Marmara prin una dintre ele. După aceea ajunse deasupra ferestrelor. Calea de acces deveni din ce în ce mai întunecată. După încă două minute de urcuş pe scară, ajunse în cele din urmă la partea de sus a schelăriei şi putu să atingă tavanul curbat. De fapt, trebui să se ghemuiască, pentru a nu se lovi la cap.

Împrejur erau înscrisuri făcute în caligrafia islamică, acestea curgând ca o cascadă, de-a lungul pereților curbați. Chiar deasupra capului său, punctul culminant al cupolei centrale cuprindea, asemenea unei cupe, o spirală ornată cu litere arabe aurite, vopsite pe un fundal purpuriu.

Gray căută în jurul marginii apexului cupolei. Firicele mici de praf licăriră înspre stânga, luminate de jos de indicatorul cu raza laser. Îşi localiză ținta: un punct incandescent de culoare roşie apărut într-o secțiune de ipsos vopsită în purpuriu intens. Bun. Culoarea era suficient de închisă, încât orice gaură făcută în ea să fie greu de observat.

Sau cel puțin aşa spera el.

Ca să ajungă la cărămida vizată, trebuia să continue să meargă în patru labe, deoarece acoperişul curbat se arcuia în jos.

Odată ajuns acolo, Gray înălță capul şi pipăi ipsosul. Nu era nici o scobitură. Nici o scriere angelică. Nici un fel de semne.

Se încruntă. Dacă se înşela?

Din păcate, exista o singură modalitate de a afla. Gray îşi flutură mâna prin raza laser, luminând-o.

Acesta era semnalul.

Dedesubt, Balthazar se aplecă, luă ca din întâmplare indicatorul laser şi-l îndreptă în jos pe toată lungimea naosului cavernos.

Ca şi cum raza de lumină ar fi lovit nu ştiu ce gong, izbucni un şuierat puternic al fluierului unui polițist din capătul acela al bisericii, străpungând tăcerea solemnă, răsunând peste tot în interior.

Urmară strigăte pline de confuzie.

Gray se întoarse în direcția respectivă şi văzu o flacără puternică. Un cocteil Molotov improvizat, făcut din spirt pentru frecții, folosit la curățarea mozaicurilor.

Vigor îl declanşase într-o ladă de gunoi.

Alte țipete.

Gray se răsuci astfel încât să-şi interpună trupul între paznicul de jos şi profanarea pe care avea s-o facă deasupra sa. Îşi scoase uneltele de la Centură şi puse vârful dălții în locul în care fusese fasciculul luminos. Aşteptă încordat, după care se auzi un al doilea fluier.

În timp ce acesta şuiera strident, Gray lovi o singură dată, cu toată puterea.

Ghipsul cedă împreună cu bucata deja găurită de argilă uscată.

O bucată de cărămidă se desprinse, îl lovi pe Gray în piept şi

ricoşă. Întinse rapid mâna şi prinse bucata în palma în care ținea şi dalta, înainte să cadă pe podeaua de marmură. Bucurându-se în sinea lui, Gray băgă bucata spartă de lut în cămaşă.

Folosind dalta, răzbătu rapid până în centrul cărămizii găurite, având grijă la bucățile mai mici care continuau să se desprindă. Întinzând mâna în sus, pipăi scobitura cu degetele. În loc să simtă lut, după cum era normal, simți ceva lucios ca sticla, neted ca un luciu de apă. Pipăi împrejur.

Acolo sus chiar era ceva.

Îl extrase cu degetele. Gray se aşteptase să găsească un *paitzu* din aur, însă, în locul acestuia, scoase un tub de cupru sau de bronz, lung de 20 de centimetri, având capace la ambele capete, precum un porttrabuc. Obiectul sfârşi tot la el în sân, în cămaşă.

Aruncând o privire scurtă într-o parte, Gray văzu că micul incendiu din tomberon fusese deja stins cu un extinctor.

Grăbindu-se, căută din nou şi simți ceva greu cu degetul arătător. Îi trebuiră alte câteva secunde să scoată şi cel de-al doilea trofeu din ascunzătoarea secretă: al doilea *paitzu* din aur.

Paşaportul greu căzu, scăpat din degetele lui frenetice şi zăngăni pe traversele schelei, la picioarele sale. Metalul răsună precum dăngănitul unui clopot, amplificat de calota domului. Din păcate, se lovise de platformă exact în momentul în care agitația de jos se calmase.

Fir-ar să fie…

În timp ce ecoul continua să răsune, Gray apucă în grabă paşaportul de aur şi îl băgă în cămaşă. Ca răspuns la strigătele de jos care-l vizau, făcu singurul lucru pe care putea să-l facă. Trânti ciocanul de schelărie şi se aruncă după el, cu brațele agitându-se în aer, cu un strigăt pe buze.

11.58 A.M.

De lângă colonada de la etajul al doilea, Vigor privi cum Gray atârna de partea de sus a schelăriei.

Oh, nu…

Cu câteva momente înainte, Vigor fusese cel care fluierase în capătul opus al bisericii şi aprinsese cocteilul Molotov pe care-l ținuse ascuns într-un tomberon nesupravegheat. Abia dacă reuşise să-şi scoată mâna la vreme şi să se îndepărteze în mare grabă. Folosise fluierul încă o dată – după care îl aruncase în

ghiveciul unei flori. Având deja pus la gât gulerul romano-catolic specific profesiei sale, nu trebui să facă altceva decât să se arate confuz şi puţin speriat. Paznicul îl ignoră în timp ce parcurgea în grabă toată lungimea etajului superior ca să ajungă în naosul central.

Ajunse în centrul bisericii la ţanc ca să poată auzi strigătul lui Gray şi să-l vadă cum cade cu capul înainte de pe imensa schelărie. Unii oameni veniră în fugă, alţii, speriaţi, se risipiră care încotro, eliberând zona aflată dedesubt. Un ciocan lovi podeaua de marmură cu un bubuit răsunător.

Deasupra, Gray se roti şi se agăţă de o bară a schelăriei cu o mână întinsă. Se izbi de stâlpii de susţinere. Dădu din picioare şi se chinui să găsească un reazem. Îl găsi şi se târî de-a buşilea înapoi, până la mijlocul schelăriei. Se întinse pe spate, revenindu-şi încet în urma căderii în gol.

Paznicul schelăriei strigă la el şi-i făcu semn unui alt coleg din dispozitivul de securitate să urce scările şi să vadă ce-i cu el.

Gray se răsuci înainte şi înapoi, ţinându-se de braţul stâng şi gemând.

Vigor se întoarse înapoi la scări ca să ajungă la nivel naosului. I se alătură lui Balthazar şi curatorului muzeului. Paznicul îl ajută pe Gray să se ridice şi, pe jumătate sprijinit de santinelă, cei doi coborâră cu grijă.

În vreme ce Gray se apropia şchiopătând, faţa i se învineţi de furie. Arătă cu degetul spre ciocan, acelaşi ciocan pe care i-l dăduse Balthazar.

— Lucrătorii dumitale nu prea-şi strâng lucrurile, spuse el extrem de ultragiat. Cu toată agitaţia aia de-aici, de jos, am călcat din greşeală pe nenorocita asta de unealtă. Aş fi putut să mor!

Curatorul, un bărbat subţirel, cu un început de burtă lua ciocanul de jos.

— Oh, dragul meu domn, scuzele mele. O asemenea nepăsare… Vă asigur că o să mă ocup de asta. Braţul dumneavoastră…

Gray îl ţinea la piept.

— E scrântit, poate chiar dislocat, zise el şi se uită urât la curator.

— Poliţia e deja pe drum încoace… pentru incendiu, spuse curatorul.

Gray şi Vigor îşi aruncară o privire îngrijorată.

Dacă Nasser auzea că poliţia venea aici…

Vigor îşi drese vocea.

— Incendiul. În mod sigur, n-a fost decât o țigară aruncată de un turist neglijent. Sau poate de vreun glumeț inofensiv.

Curatorul nu părea că l-ar auzi. Deja se întorsese spre unul dintre paznici şi îi vorbea repezit în turcă.

Vigor înțelese.

Era şi mai rău.

— Nu, nu, insistă Vigor aruncându-i o privire aspră lui Gray. Sunt sigur că studentul nostru n-are nevoie să fie dus la spital. Nu-i nevoie de nici o ambulanță.

Ochii lui Gray se măriră de groază. Nu puteau să părăsească incinta bisericii. Trucul la care recurseseră pentru distragerea atenției nu făcuse decât să-i bage într-un bucluc şi mai mare.

— Monseniorul are dreptate.

Gray îşi flexă şi îşi roti brațul. Vigor observă cum tresare de durere.

Gray chiar îşi rănise brațul.

— S-a luxat puțin. O să-mi treacă.

— Nu. Insist. Aceasta este politica muzeului. Dacă este cineva rănit în incintă, o vizită la spital e obligatorie.

Vigor înțelese că nu va putea sub nici o formă să-l convingă pe curator de contrariu.

Balthazar făcu un pas în față şi îşi drese vocea:

— E o bună măsură de prevedere. Însă, între timp, probabil că există un loc unde ne-am putea odihni. Biroul tău este la subsol, nu-i aşa?

— Desigur. N-o să vă deranjeze nimeni. Eu o să mă ocup de poliție şi vă chem când soseşte ambulanța. În plus, domnule doctor Pinosso, vă rog să-mi acceptați scuzele. Ați fost atât de generos cu mine în trecut, mi-ați oferit timpul şi cunoştințele dumneavoastră şi uitați cum vă răsplătesc.

Balthazar îl bătu uşor pe braț.

— Hasan, nu-ți bate capul. Totul e în regulă. N-a fost decât o ieşire nervoasă. Aşa merită studentul meu dacă nu se uită pe unde calcă atunci când se afla pe o platformă destul de periculoasă.

La distanță se auziră sirenele.

— Pe aici, spuse curatorul.

Peste puțină vreme, cei trei erau singuri în biroul subteran al lui Hasan. Era foarte modest mobilat. Planurile bisericii erau agățate pe peretele din spate, în spatele unui birou extrem de dezordonat. O singură fotografie în ramă a curatorului, Hasan Ahmet, dând mâna cu preşedintele turc, orna peretele de deasupra unui grup de

fişete din oțel. Pe peretele opus se afla o străveche harta iluminată a Orientului Mijlociu.

Balthazar trase zăvorul uşii biroului şi traversă camera.

— Aici, la subsol, există un labirint de încăperi. Voi doi ați putea să vă ascundeți până când vine individul aia, Nasser. Eu pot să mă duc sus şi să-i zic lui Hasan c-ați plecat amândoi.

— Aşa va trebui să facem.

Vigor se prăbuşi pe un divan, lângă Gray, care-şi masa umărul.

— N-avem prea mult timp. Ai găsit ceva acolo, sus?

Drept răspuns, Gray îşi desfăcu nasturii părții de jos a cămăşii şi scoase o bucată de aur şi un tub din foiță de bronz. Îşi scutură cămaşa puțin mai tare şi mai căzu şi o bucată de lut arămiu ars în cuptor. Gray se aplecă, o luă şi o puse pe masă.

Vigor dădu să se întoarcă, însă o fărâmă de culoare din bucata de lut îi atrase privirea. Recuperă argila roşiatică de pe masă.

— E-o bucată de cărămidă cu găuri, îi explică Gray cu amărăciune. N-am vrut s-o las acolo sus. Naiba ştie, lucrurile au mers suficient de rău.

Vigor o examină rapid. Pe o parte încă mai avea lipită o bucată mică de ipsos purpuriu, însă pe partea cealaltă, un strat gros de smalt albastru precum cerul acoperea lutul. De ce-ar fi smăltuit cineva interiorul unei cărămizi găurite?

— Ai văzut vreo inscripție cu scriere angelică acolo sus? întrebă Vigor şi puse pe masă bucata de lut ars.

— Nu. Nici o inscripție, nimic neobişnuit.

Balthazar se aplecă şi întoarse *paitzu* de aur pe partea cealaltă.

— Însă există o scriere angelică aici.

Vigor se aplecă şi se apropie mai mult. După cum era de aşteptat, o singură literă din scrierea angelică decora partea din spate. Era încadrată de un cerc grosolan.

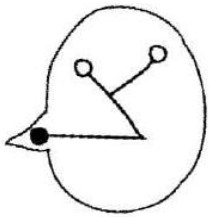

— A doua cheie, spuse Vigor.

— Dar asta ce mai e? întrebă Balthazar.

Şi împinse uşor tubul.

Vigor îl luă în mână. Era la fel de gros ca degetul lui mare, fără nici un fel de ornamente, cu excepția vechilor urme de ciocan rămase de la fierar.

— S-ar putea să fie un tub de pergament. Îi examină unul din capete. O monedă subțire de bronz fusese aplicată peste el, sigilându-l.

— O să trebuiască să-l deschidem, spuse Gray.

Vigor simți o strângere de inimă la auzul sugestiei. Ca arheolog, se temea de maltratarea unui asemenea artefact străvechi. Trebuia să fie fotografiat, să i se facă măsurători, să fie catalogat.

Gray băgă mâna în buzunar şi scoase un briceag. Îi deschise lama mică şi i-l întinse lui Vigor.

— Suntem în criză de timp.

Trăgând aer în piept, Vigor luă cuțitaşul. Cu strângerea de inimă a oricărui profesionist, folosi vârful lamei pentru a scoate învelişul ce-i acoperea capătul. Acesta sări fără probleme, cu un pocnet, ca şi cum ar fost pus ieri.

Vigor eliberă o parte din tăblia măsuței de cafea, răsturnă tubul şi îi lăsă conținutul să alunece afară. Un sul de material textil alb căzu pe masa de mahon.

— Un pergament, zise Gray.

Fără să-l atingă, Vigor îi făcu o evaluare sumară, bazată pe anii întregi de studiu şi pe experiența de-o viață.

— Nu-i din piele de capră sau de vițel şi nici măcar papirus.

— Atunci ce-i? întrebă Balthazar.

Vigor şi-ar fi dorit să aibă la el mănuşile speciale de examinare, ca să poată mânui vechiul pergament.

Temându-se de grăsimea de pe palme, Vigor luă un creion de pe biroul curatorului şi se folosi de radiera lui ca să desfăşoare marginea liberă a materialului textil.

Acesta căzu uşor într-o parte, delicat şi subțire.

— Arată ca o pânză, spuse Gray.

— E mătase. Vigor desfăcu sulul din ce în ce mai mult, întinzându-l pe masă. E brodat, zise el observând cusătura fină din ață neagră ce străpungea mătasea albă.

Însă cusătura nu forma o imagine sau vreun model complicat. În schimb, erau rânduri de text cursiv, brodat în material, ce se întindeau în jos pe toată lungimea sulului de mătase ce nu era desfăcut complet. Gray îşi răsuci capul ca să citească, însă privirea îi deveni din ce în ce mai încruntată, în mod clar neînțelegând

nimic.

— Este *lingua lombarda,* declară Balthazar cu venerație.

Vigor nu putea să-şi ia ochii de la cele scrise.

— Dialect italian al regiunii din care provenea Marco Polo.

Întinse o mână tremurândă şi, odată cu ea, radiera din capul creionului, traducând primul rând cu voce tare.

— „Rugăciunii noastre i s-a răspuns în cel mai ciudat mod posibil."

Aruncă o privire rapidă spre Gray. Citi în ochii americanului faptul că înțelesese.

— Este restul poveştii lui Marco, rosti Gray, continuând de-acolo de unde se termină exemplarul cărții pe care au pus mâna cei din Ghildă.

— Paginile lipsă, fu de acord şi Vigor, brodate pe mătase.

Gray se uită la uşă, vizibil nervos şi făcu un semn din mână spre jurnalul din mătase.

— Citeşte şi restul.

Vigor o luă de la început, continuând povestea grupului lui Marco.

Prima parte îi lăsase prinşi în capcana Oraşului Morții, înconjurați de o hoardă de canibali. Vigor traduse cu multă grijă următoarea parte a poveştii, cu vocea tremurând sub povara cuvintelor originale ale lui Marco.

> Rugăciunii noastre i s-a răspuns în cel mai ciudat mod posibil. Şi iată ce s-a întâmplat:
>
> Noaptea s-a lăsat peste Oraşul Morții. Din poziția dominantă a refugiului nostru, şanțurile de apărare şi bazinele cu apă ale oraşului de jos străluceau cu o lumină mormântală; culoarea şi luciul erau cele ale cochiliilor şi ciupercilor. Ele înfățişau scena de jos ca pe un ospăț înfricoşător desprins direct din pântecele Diavolului, căci morții se hrăneau cu morți. Nu întrezăream nici o speranță de salvare. Ce înger ar fi îndrăznit să păşească pe aceste tărâmuri blestemate?
>
> Însă după aceea s-a întâmplat ca trei personaje să apară din pădurea întunecată. Iată cam cum arătau: aveau pielea lucioasă ca apa din bazinele şi şanțurile de apărare, iar canibalii înfricoşători se plecau în fața lor, ferindu-li-se din cale asemenea unui lan de grâne culcat de vânt. Cei trei au traversat oraşul fără mare grabă, însă având o direcție

precisă. Odată ajunşi la baza turnului, am văzut că aceste apariţii ciudate erau unii dintre cei care se desfătaseră cu carne. Cu toate acestea, pielea lor strălucea şi emana un fel de lumină Binecuvântată.

Cuprinşi de teroare, oamenii Hanului au aruncat toate armele şi şi-au ascuns feţele, lipindu-le de piatră.

Cei trei au intrat în adăpostul nostru şi au venit spre noi fără să ne atace în vreun fel. Aveau feţele supte şi marinate de friguri, însă păreau sănătoşi la trup, spre deosebire de fraţii lor de mai jos. Dar nu aveau trupuri ca ale oamenilor. Lumina părea că le pătrunde şi mai profund în corp, dincolo de piele, iar acest lucru lăsa să li se vadă agitaţia maţelor şi bătaia neclară a inimilor. În plus, s-a întâmplat ca unul dintre cei trei să-l atingă pe unul dintre oamenii Hanului. Acesta a ţipat şi a căzut imediat la pământ, iar unde a fost atins, pielea i s-a băşicat şi s-a înnegrit.

Părintele Agreer şi-a ridicat crucea împotriva lor, însă primul dintre cei trei a venit în faţă fără frică şi a atins crucea călugărului dominican. A vorbit cu cuvinte pe care nu le-a înţeles nimeni, însă cu multe gesturi, iar dorinţa le-a fost desluşită: voiau să bem dintr-o jumătate de nucă de cocos.

Pesemne că unul dintre oamenii Hanului a înţeles suficient de bine ciudata limbă, încât să poată comunica.

Ne-a fost oferit un mare leac tămăduitor; odată ce-l beam, aveam să fim protejaţi de molima care lovise acest loc.

Însă Înaltul Cerului să ne ierte pentru ceea ce avea să coste, pentru ce avea să facă din noi în cele din urmă.

Povestea se oprea aici.

Vigor se aşeză la loc, plin de frustrare.

— Trebuie să mai fie ceva.

— Ascuns cu cea de-a treia şi ultima cheie, îi sugera Gray.

Vigor dădu din cap şi bătu uşor în bucata de mătase întinsă pe masă.

— Însă chiar şi din cât se spune până aici, este clar de ce povestea asta n-a fost dezvăluită niciodată.

— De ce? întrebă Gray.

— Descrierea aparițiilor stranii, sublinie Vigor. Strălucind şi emanând un fel de lumină Binecuvântată. Oferind salvarea.

— Sună de parcă-i vorba de îngeri, zise Balthazar.

— Însă îngeri *păgâni,* accentuă Vigor. Un asemenea lucru n-ar fi

făcut casă bună cu Vaticanul, în timpul Evului Mediu. Şi nu uitaţi că indiferent cine a împărţit în bucăţi povestea lui Marco a făcut-o în jur de 1600, în epoca unei alte molime italiene. În ciuda conţinutului perturbator, Vaticanul n-a îndrăznit să distrugă mesajul. Probabil că unii mistici din cadrul Bisericii au divizat textul şi ca să-l păstreze şi ca să-l ascundă. Dar trebuie să răspundem la o întrebare şi mai importantă: ce a rămas nespus încă?

— Dacă vrem să descoperim lucrul acesta, spuse Gray, o să trebuiască să găsim a treia cheie. Însă unde să începem să căutăm? Nu există nici o scriere angelică nicăieri.

— Poate că nu-i nici o scriere angelică pe care am putea s-o *vedem* cu ochiul liber, zise Vigor ca să-şi arate dezaprobarea.

Gray dădu din cap în semn că a înţeles. Se răsuci şi întinse mâna spre rucsac, unde începu să caute ceva anume.

— Am adusă o lampă cu ultraviolete. În caz că mai dădeam peste alte obeliscuri strălucitoare.

Balthazar reduse luminile din încăpere. Gray trecu lumina ultravioletă peste fiecare artefact în parte. Până şi peste bucata spartă din cărămidă de lut.

— Nimic, admise el într-un final.

Ajunseseră într-o fundătură.

12.43 P.M.

Din cauza frustrării, Gray era încordat la maximum, ca o coardă gata să plesnească. Renunţase la orice speranţă de realizare a planului său original, mai ales că oricum ştia că şansele fuseseră mici de la bun început.

— Nu mai putem aştepta, admise el din cele din urmă, uitându-se la ceasul de la mână. Trebuie să ne ascundem. Haideţi să adunăm toate astea. Şi să găsim o ascunzătoare în care să ne adăpostim.

Petrecuseră ultimele cinci minute storcându-şi creierii, căutând un indiciu cu privire la locul unde să caute cea de-a treia cheie. Vigor încercă să găsească vreun posibil înţeles ascuns al textului, parcurgându-l din nou. Balthazar studiase toate suprafeţele *paitzu*-lui din aur. Toată lumea era de acord că linia grosolană ce încercuia litera angelică trebuia să aibă o semnificaţie anume, însă nimeni nu reuşea să-şi dea seama ce putea fi.

Vigor oftă şi începu să facă sul bucata de material.

— Răspunsul trebuie să fie chiar aici. Potrivit spuselor lui Seichan, copia cărții deținută de Ghildă precizează faptul că fiecare cheie în parte conduce la următoarea. Tot ce trebuie să facem este să aflăm ce lipseşte.

Gray luă de pe masă şi ultimul artefact rămas: bucata de cărămidă spartă. Ciocăni în ipsosul de pe suprafața acesteia.

— Ar putea să aibă vreo semnificație faptul că această cărămidă a fost acoperită cu ipsos vopsit violet? Presupun că această cărămidă falsă ar fi putut să aibă orice culoare. Aveau la dispoziție întreaga paletă de culori a cupolei din care să aleagă.

Vigor păru că abia îl aude în timp ce băgă sulul înapoi în tubul de bronz. Totuşi, murmură cu voce tare:

— Violetul este culoarea regalității sau a divinității.

Gray încuviință. Înşfăcându-şi rucsacul, băgă bucata de lut înăuntru. Îşi trecu degetul mare peste suprafața lucioasă de smalț gros, de culoare albastră, aflată pe cealaltă parte. Gray îşi aminti că partea interioară a cărămizii fusese netedă la pipăit.

— Albastru, şopti el. Albastru şi regalitate.

După care îl străfulgeră o idee.

„Bineînțeles."

Vigor îşi dădu şi el seama şi se ridică brusc în picioare.

— Prințesa Albastră!

Balthazar îi întinse *paitzu*-ul de aur lui Gray, ca să-l bage în rucsac.

— Vorbiți despre Kokejin. Tânăra femeie mongolă care a plecat cu Marco.

Vigor dădu din cap.

— Şi-a căpătat aceasta poreclă deoarece numele ei se traduce „cer albastru".

— Dar care-i rostul pomenirii ei aici? întrebă Gray.

— Hai să dăm puțin timpul înapoi, spuse Vigor enumerând reperele temporale pe degete. Prima cheie a fost la Vatican, în Italia, acolo unde Marco şi-a încheiat călătoria. O adevărată piatră de hotar. Luând-o înapoi pe drumul parcurs de Polo, am ajuns cu toții la următoarea piatră de hotar de aici, din Istanbul, locul unde Marco a trecut înapoi din Asia şi a pus pentru prima oară, la întoarcere, piciorul în Europa.

— Şi dacă mergem şi mai departe, în sens opus, drumul pe care s-a întors Marco… zise Gray.

— Următoarea piatră de hotar ar fi locul în care Marco a dus la

îndeplinire sarcina primită de la Kublai Han, scopul principal al călătoriei: cel de a o duce pe Kokejin în Persia.

— Însă unde anume în Persia? întrebă Gray.

— La Hormuz, răspunse Balthazar. În sudul Iranului. Insula Hormuz se află chiar la intrarea în Golful Persic.

Gray aruncă rapid o privire spre masă. „O insulă." Luă acel *paitzu* de aur şi urmă cu degetul linia care încercuia simbolul angelic.

— Oare e posibil ca asta să fie o hartă grosolană a acelei insule?

— Hai să verificăm, spuse Vigor şi se ridică. Se duse spre hartă veche, iluminată, pe care o avea curatorul pe perete.

Gray veni lângă el.

Vigor arătă cu degetul spre o insuliță aflată lângă partea de jos a Golfului Persic, aproape de țărmul Iranului. Avea aceeaşi formă rotundă cu un vârf distinct în formă de lacrimă. Se potrivea aproape perfect cu desenul din jurul literei gravate în aur.

— Hai c-am găsit-o, zise Gray cu respirația accelerată de speranță. Ştim unde trebuie să mergem mai departe.

„Iar asta înseamnă că planul meu s-ar putea, de fapt, să reuşească."

— Dar cum rămâne cu Nasser? întrebă Vigor.

— N-am uitat de el.

Gray se întoarse spre monsenior şi îl apucă strâns de umăr.

— Prima cheie. Vreau să i-o dai lui Balthazar.

Vigor se încruntă.

— De ce?

— În cazul în care ceva nu merge cum trebuie aici, nu-l putem lăsa pe Nasser să se prindă. O să-i prezentăm cea de-a doua cheie pe care am găsit-o aici ca fiind *prima.* Nasser nu trebuie să ştie că ați găsit o cheie la Vatican.

Gray îşi mută privirea de la unul la celălalt.

— Presupun că treaba asta a rămas numai între voi doi.

Ambii bărbați încuviințară.

„Bun."

Cu toate astea, încruntarea lui Vigor nu dispăru.

— Când Nasser ajunge aici, în mod sigur, o să-l percheziționeze pe Balthazar şi-o să găsească şi cealaltă cheie de aur.

— Nu şi dacă Balthazar o să fie deja plecat, spuse Gray. Ca şi în cazul lui Kowalski, mă îndoiesc că Nasser ştie că el a venit cu tine. De ce i-ar trece prin cap c-ai venit aici împreună cu decanul Facultății de Istoria Artei? Având în vedere că ți-a urmărit telefonul

mobil, tot ce ştie Nasser este c-ai plecat ca să te întâlneşti cu noi. O să profităm de asta. O să-l trimitem pe Balthazar cu tot ce trebuie să ştie. La Seichan. Împreună cu Kowalski ei trei pot să plece imediat spre insula Hormuz. N-o să depindă decât de ei să găsească ultima cheie. De îndată ce Nasser soseşte aici, o să trebuiască să tragem de timp cât mai mult posibil şi să-l aburim pe nemernic. S-ar putea însă, din cauza părinților mei, să fim nevoiți ca, în cele din urmă, să-l trimitem pe drumul cel bun.

— Unde nu putem decât să tragem nădejde că Seichan va fi găsit deja ultima cheie, spuse Vigor.

— După care o să avem ceva cu care să ne putem tocmi, zise Gray.

Cu toate acestea, Gray ştia că toate planurile atârnau de o ultimă speranță.

Anume ca Painter să găsească o modalitate să-i elibereze părinții.

Şi, bineînțeles, ca Gray să nu-şi fi făcut nişte calcule total eronate.

1.06 P.M.

Seichan aştepta în camera hotelului aflat vizavi de intrarea vestică a Hagiei Sofia. Stătea lângă fereastra camerei de la etajul cinci. Îşi ținea obrazul sprijinit pe patul puştii cu lunetă marca Heckler & Koch PSG1. Se uita în jos prin vizorul lunetei, concentrată asupra pieței din fața bisericii.

Privea cum polițiştii veneau şi plecau, oprindu-se doar pentru puțină vreme. Oare ce se întâmplase?

În spatele ei, Kowalski zăcea pe pat, mestecând măsline şi curățându-şi pistoalele şi o puşcă de asalt de calibru 5,56 mm, A-9I, folosită de NATO.

Fuseseră la cumpărături şi-şi făcuseră provizii din tot ce le era absolut necesar.

Kowalski scuipa şuierând câte un sâmbure de măslină în timp ce-şi făcea treabă. Ceea ce pe ea o enerva la culme, aşa cum stătea la post, lângă geam. Dar cel puțin era foarte priceput la arme.

Din poziția în care se afla, Seichan avea o imagine clară a străzii, a parcului şi a pieței. Se uita după oricine manifesta un interes exagerat pentru biserică, mult mai mult decât interesul obişnuit manifestat de turiştii care veneau şi plecau la fel de rapid.

De asemenea, căuta orice semn distinctiv care ar fi putut indica faptul că cineva avea armament greu asupra sa.

Până acum, totul era în regulă. Fie chiar aşa stăteau lucrurile, fie începuseră să i se tocească simțurile.

Prin vizorul lunetei, urmărea cu privirea pe oricine ieşea sau intra prin Uşile Imperiale din partea vestică a Hagiei Sofia. Îşi regla distanța focală pentru a avea o imagine mai clară a chipurilor. Făcea un inventar mental. Pentru a-şi da seama dacă vreo față *se repeta* cumva, indicând pe cineva care cerceta locul.

Voia să cunoască pe cât posibil numărul adversarilor cu care se confrunta şi unde anume erau poziționați aceştia. Asta pentru cazul în care se dovedea că era necesar să acționeze în forță.

Până acum, nimic. Ceea ce n-avea nici un sens.

Unde erau oamenii lui Nasser? Până acum, ar fi trebuit să fie acolo, ocupându-şi pozițiile. Cei din Ghildă aveau mulți oameni şi multe resurse în Istanbul. Provizia de arme din spatele ei era o dovadă suficientă pentru asta. Sau poate că Nasser opera cu efective reduse?

Mai exact, păstrându-şi la minimum numărul de oameni? Era mai uşor să amesteci unul sau doi oameni în peisaj decât vreo şase.

Cu toate acestea, lui Seichan tot nu-i venea să creadă.

— Ceva nu e în regulă, murmură ea cu privirea pierdută.

Oare care era planul lui?

Se concentră din nou asupra a ceea ce făcea. Un bărbat masiv ieşi din biserică, mergând cu paşi mari şi apăsați, fără a încerca să se ascundă. Seichan se concentră asupra lui, aducându-i în prim-plan fața acoperită cu barbă.

Aşa mai mergea.

Nu-i ştia numele, însă îl mai văzuse o dată pe bărbatul acesta întâlnindu-se cu Nasser, în urmă cu doi ani. Un plic destul de gros trecuse de la unul la altul. Nasser nu ştia că Seichan îl urmărise, că îi spiona întâlnirea. Seichan avea o serie de fotografii ale agentului operativ necunoscut undeva în cutia ei de valori dintr-o bancă elvețiană.

Unde păstra chestii puse deoparte pentru zile rele. Sau pentru o zi bună, precum cea de azi.

— Nu-i de mirare că Nasser operează cu efective reduse, bodogăni ea.

Nemernicul avea pe cineva *în interiorul* Hagiei Sofia. Asta nu prevestea nimic bun. Dacă bărbatul acesta pleca, asta însemna că

altcineva îl înlocuise. Se uită la el cum se opreşte în piaţă şi scoate un telefon celular. Probabil că-l suna pe Nasser, anunţându-l că prada lui era bine mersi în interiorul bisericii.

În acelaşi moment îi sună şi ei telefonul mobil.

Ce ciudat.

Fără să se uite, se întinse după telefon, apăsă pe butonul de preluare a apelurilor şi îl duse la ureche.

— Ciao, spuse ea.

— Alo, răspunse cel care sunase, cu o voce senină. Aş dori să vorbesc cu cineva pe nume Seichan. Mi s-a spus să sun la numărul acesta, să aranjăm să ne întâlnim. Unui anume monsenior şi unui anume american le-ar plăcea să ne vedem.

Lui Seichan i se făcu pielea de găină în vreme ce asculta, concentrată asupra figurii, urmărindu-i buzele cum se mişcă în deplină sincronizare cu vocea din ureche.

— *Sunt Balthazar Pinosso, de la Departamentul de istorie a artei de la Vatican.*

Măcar Seichan aflase numele bărbatului din fotografia în care se afla alături de Nasser. Balthazar Pinosso. Un agent operativ al Ghildei. Respiră adânc pe nas. Nasser nu avea pe cineva în biserică – avea pe cineva printre ei.

Lui Seichan îi veni să-şi dea palme. Nu Sigma era cea care avea în sânul ei o cârtiţă a Ghildei. Ci Vaticanul.

— Alo, repetă bărbatul cu o urmă de îngrijorare.

Seichan îşi lipi şi mai strâns obrazul de patul armei, ochind şi pregătindu-se pentru o lovitură mortală.

Era timpul să astupe scurgerea de informaţii.

— Kowalski… şopti ea.

— Îhî.

— Începe să se împută treaba.

— La naiba, era şi cazul!

Seichan apăsă pe trăgaci.

10
Din lac în puţ

6 IULIE, 7.12 P.M.
La bordul Mistress of the Seas

Slavă Domnului, cocteilul se terminase în sfârşit.

Lisa îşi descheie în grabă sacoul brodat cu paiete pe care-l purta peste rochia de seară, o rochie de mătase netedă şi plăcută la atingere. Setul Vera Wang era mult peste ceea ce-şi permitea ea, însă găsise rochia întinsă pe pat, mai devreme, când se întorsese să se pregătească pentru petrecerea lui Ryder Blunt în onoarea sosirii vaporului de croazieră în portul de baştină al piraților.

Cel mai probabil, doctorul Devesh Patanjali alesese rochia el însuşi din magazinele de lux ale vaporului ce se aflau pe puntea Lido. Fie şi numai pentru asta şi tot avea motive suficiente să-şi dorească s-o dezbrace. Lisa nu dorise să meargă la petrecere, însă Devesh nu-i dăduse de ales. Aşa că trebuise să li se alăture celorlalți în apartamentul lui Ryder.

Şampania şi vinul rece curseseră în valuri. Aperitivele fuseseră aşezate pe platouri de argint purtate de servitori îmbrăcați în livrele albe, în vreme ce pe mese tronau tăvi înghețate cu caviar înconjurat de felii de pâine prăjită. Se părea că mai rămăseseră în viața suficienți membri ai orchestrei vaporului pentru a forma un cvartet de coarde. Grupul cântase încet pe balcon, în vreme ce soarele apunea, dar trebuise să renunțe când se înteţise vântul, iar ploaia începuse să cadă cu stropi mari şi grei.

Deasupra lor se auziră tunete puternice pe când furtuna creştea în intensitate. Măcar vaporul era cumva la adăpost în cazanul vulcanului din adâncuri. Totuşi, zvonurile despre iminența unui taifun şi mulțimea de responsabilități pe care le aveau cu toții făcuseră că petrecerea improvizată a lui Ryder să se sfârşească în scurtă vreme.

Ținuse doar vreo două ore.

Lisa se dezbracă în sutien şi chiloți, fericită că totul se terminase. Îşi puse din nou blugii şi-şi luă o bluză lejeră, pe care şi-o potrivi apoi pe corp. Desculță, se întinse să ia poşeta de seară

de pe pat, un alt cadou de la dr. Patanjali, o geantă Gucci cu mânere de argint. Încă mai avea eticheta cu prețul.

Peste 6 000 de dolari.

Cu toate acestea, ceea ce se afla în ea valora şi mai mult. Ryder îi strecurase discret două amintiri ale petrecerii, pe care ea le îndesase rapid în poşetă.

Un mic radio şi un pistol.

Iar vestea care însoțea darurile era cea mai minunată dintre toate.

Monk era în viață!

Şi se afla la bordul navei!

Lisa îşi băgă rapid pistolul la brâu şi-l acoperi cu bluza largă. Cu radioul în mână, traversă camera până la uşă şi ascultă cu urechea lipită de ea.

Afară nu fusese postat cineva care să stea de pază în permanență. Întreaga aripa era păzită în zona scărilor şi a lifturilor.

Devesh îi repartizase o cabină aici, la doar două uşi distantă de pacienta ei cufundată în continuare în stupor catatonic.

Mulțumită că era singură, Lisa reglă radioul pe canalul opt şi-şi strecură în ureche casca micuță. Duse radioul la buze şi apasă butonul de transmisie.

— Monk, eşti acolo? Terminat.

Aşteptă.

Se auzi un bâzâit, un fâsâit şi apoi o voce familiară îi vorbi.

— Lisa? Slavă Domnului! Deci Ryder a reuşit să-ți paseze radioul. Ai primit şi pistolul? Terminat.

— Da.

Era disperată să audă întreaga poveste despre cum supraviețuise, însă acum nu era momentul. Avea probleme mai importante.

— Ryder mi-a zis că ai un plan.

— Plan s-ar putea să fie un cuvânt prea generos. Mai degrabă, ceva de genul pe locuri, fiți gata, start: fugi cât de repede poți, ca să scapi cu viață.

— Mi se pare minunat. Când?

— Voi încerca să mă coordonez cu Ryder în câteva minute. Vom fi gata la ora 9 fix. Să fi şi tu gata. Să ai pistolul la tine.

Îi spuse în câteva vorbe care era planul pe care-l făcuse pentru a o elibera.

Ea îi completă ideile cu câteva detalii pentru a-l ajuta şi apoi se

uită la ceas. „În mai puțin de două ore.”

— Să mai zic cuiva? întrebă Lisa.

O pauză lungă.

— Nu. Îmi pare rău. Dacă vrem să avem vreo şansă de scăpare, va trebui să fim cât mai puțini oameni posibili şi să profităm de furtună. Ryder are o barcă particulară într-o nişă de la babord. Am făcut rost de o hartă de la prietenul tău Jessie. Cam la 50 de kilometri de aici se află o mică aşezare. Speranța mea este să ajungem acolo şi să dăm alarma.

— Vine şi Jessie cu noi?

Urmă o pauză şi mai lungă.

Lisa apăsă din nou butonul de transmisie.

— Monk?

Un oftat adânc îi răsună în ureche.

— L-au prins pe Jessie. L-au aruncat peste bord.

— Cum?

Lisa îşi imagina fața lui zâmbitoare şi cât de mult îi plăcea să facă jocuri de cuvinte stupide.

— A… a murit?

— Nu ştiu. O să-ți explic mai multe când ne întâlnim.

Simți cum o cuprinde un val de amărăciune pentru tânărul alături de care se aflase doar câteva ore. Copleşită de tristețe, nu reuşi să spună nimic.

— La ora 21, repetă Monk. Ține-ți radioul la tine, dar să nu se vadă. Te contactez eu. Terminat.

Lisa îşi scoase casca şi strânse radioul cu amândouă mâinile. Faptul că simțea fizic prezența palpabilă a radioului îi dădu putere şi o ajută să se concentreze. Aveau să vorbească din nou, peste puțin timp.

Tunetele se auziră şi mai tare.

Îşi îndesă în buzunar radioul, firul şi casca. Datorită modului în care cădea bluza, nu se vedea nici o umflătură suspectă.

Se uită lung spre uşa cabinei. Dacă urmau să evadeze, Lisa nu voia să plece cu mâna goală. Ştia că în camera pacientei se aflau o mulțime de informații şi dosare.

Plus că mai era şi un computer… cu DVD-writer.

Vorbise cu Henri şi cu dr. Miller la cocteil. Din câteva şoapte schimbate pe furiş, aceştia îi relataseră cum Devesh şi echipa lui strângeau mostre de diverse bacterii toxice produse de virusul lui Iuda, cele mai rele dintre toate şi le depozitau în camerele de incubare dintr-un laborator cu acces restricționat, de care

răspundea virusologul lui Devesh.

— Cred că mai fac experimente cu virusul şi pe agenți patogeni cunoscuți, spusese dr. Miller. Am văzut o mulțime de recipiente închise pe care scria *Bacillus anthracis* şi *Yersinia pestis* dispărând în laboratorul izolat.

Bacteriile care provocau antrax şi ciumă neagră.

Henri îşi dăduse cu părerea că, probabil, Devesh făcea experimente pentru a produce o tulpină extrem de performantă a acestor agenți patogeni. În timpul discuției lor, un singur lucru rămăsese nespus: motivul pentru care se petreceau toate acestea.

Bioterorism.

Lisa se uită la ceas şi se duse la uşă. Dacă lumea avea vreo şansă să oprească miliardele de boli pe care organizația Ghilda le strângea şi le producea, aveau nevoie de cât mai multe date posibile de la pacienta ei. Corpul femeii se vindeca de la sine, eliminând bacteriile toxice din țesuturi şi curățând totul.

Cum şi de ce?

Lisa ştia că Devesh avea dreptate în legătură cu Susan Tunis.

„Pacienta aceasta reprezintă cheia."

Lisa nu putea să plece fără să adune toate informațiile posibile.

Trebuia să rişte.

Apăsând încet pe clanță, deschise uşa cu grijă. Făcu rapid cei cinci paşi care o despărțeau de camera lui Susan Tunis. În față, ansamblul circular de apartamente destinate cercetătorilor era în continuare plin de tehnicieni care veneau şi plecau. Se auzea o melodie country la un radio, însă cântărețul îngâna ceva în chineză. În aer plutea miros de dezinfectant şi vag de transpirație.

Lisa aruncă o privire spre paznicul înarmat care patrula în spațiul din centru, în jurul grămezii de cutii golite şi echipament nefolositor. Pe hol, în spatele ei, se auzeau alți paznici vorbind între ei.

Se apropie de camera lui Susan Tunis, trecu prin cititor cardul pe care i-l dăduse Devesh şi împinse uşa. Ca de obicei, în apartament se aflau doi infirmieri. Devesh nu-şi lăsa niciodată nesupravegheat cel mai prețios pacient.

Unul dintre bărbați era întins pe fotoliul din camera principală, cu picioarele pe pat şi se uita la televizor, cu volumul redus la minimum. Era un film de la Hollywood, transmis peste tot pe vapor. Celălalt infirmier se afla în dormitorul bine luminat, unde zăcea pacienta şi, cu clipboardul în mână, nota valorile parametrilor vitali, aşa cum i se spusese, din sfert în sfert de oră.

— Aş vrea să rămân puţin singură cu pacienta, zise Lisa.

Bărbatul masiv, ras pe cap şi îmbrăcat în uniformă medicală putea fi geamănul identic al celuilalt. Ea intenţionat nu le învăţase numele şi se referea la ei drept Pic şi Poc.

Însă cel puţin ei vorbeau engleza.

Infirmierul ridică din umeri, îi dădu clipboardul şi ieşi împreună cu partenerul lui.

Fulgerele aruncau raze strălucitoare prin uşile balconului, iar tunetele mugeau. Lumea de dincolo – laguna şi insula împădurită dimprejur – apărea în relief, zugrăvită în alb, iar apoi dispărea din nou în întuneric, că la un semn, cu un zgomot puternic.

Ploaia lovea din ce în ce mai tare.

Lisa îşi puse repede o mască şi o pereche de mănuşi chirurgicale şi se apropie de pacientă. Luă din nou oftalmoscopul de pe tava cu instrumente. De ceva vreme observase şi urmărea o anomalie ciudată în ochii pacientei, ceva despre care nu-i spusese nimic lui Devesh. Înainte de a pleca, voia să mai verifice o dată.

Lăsă în jos clapeta cortului de izolare, se aplecă şi cu un deget ridică uşor pleoapa de pe ochiul stâng al femeii. Lisa apăsă butonul de aprindere a luminii oftalmoscopului şi ajustă imaginea. Se aplecă şi mai tare, până ajunse foarte jos, aproape de faţa femeii şi începu un examen al fundului de ochi.

Întreaga suprafaţă a retinei părea normală şi sănătoasă: macula, discul optic, vasele de sânge, Anomalia era uşor de trecut cu vederea, căci nu era de natură structurală. Menţinându-şi poziţia, Lisa apăsă pe butonul ce închidea sursa de lumină a oftalmoscopului. Continuă să se uite cu atenţie prin lentila instrumentului.

Partea din spate a ochiului pacientei, întreaga suprafaţă a retinei străluci cu o lumină proprie, difuză şi lăptoasă. Ţesuturile retinale fuseseră cumva invadate de o substanţă fosforescentă. Începuse din jurul discului optic, unde principalul mănunchi de nervi stabilea conexiunea dintre creier şi ochi. Însă, în ultimele ore, partea strălucitoare se extinsese în afară, iar acum acoperea întreaga suprafaţă a retinei.

Citise rapoartele care descriau primele manifestări ale epidemiei, o mare inflorescenţă de alge în jurul insulei şi faptul ca apele sclipeau din cauza cianobacteriilor fosforescente.

Iar acum ochii pacientei străluceau.

Cu siguranţă, chestia asta avea o semnificaţie importantă. Dar care?

Pornind de la aceste descoperiri pe care le făcuse mai devreme, Lisa mai efectuase, cu discreție, o a doua puncție a lichidului cerebrospinal. Voia să vadă dacă se schimbase ceva în compoziția lichidului din jurul creierului. Până în momentul de față, era aproape sigur că rezultatele veniseră şi se aflau în computerul din colțul camerei.

Lisa termină examenul clinic, îşi scoase masca şi mănuşile şi se apropie de computer. Se afla în afara razei vizuale a celor din camera alăturată.

Deschise fişierul în care se aflau analizele. Într-adevăr, rezultatele lichidului cerebrospinal veniseră. Aruncă o privire asupra analizelor chimice. Nivelurile proteinelor erau în creştere, însă, în afară de asta, nu prea existau modificări.

Trecu la analiza microscopică. Bacteria fusese detectată şi identificată.

Cianobacteria.

După cum bănuise.

În momentul în care bariera de sânge fusese slăbită pentru a-i permite virusului lui Iuda să pătrundă în creier, acesta nu venise singur.

Adusese cu sine un însoțitor care creştea şi se înmulțea.

Anticipând exact aceste rezultate, Lisa făcuse mai devreme nişte cercetări. Cianobacteria era una dintre cele mai vechi clase de bacterii. De fapt, aceste bacterii erau renumite ca fiind unele dintre cele mai vechi fosile cunoscute din lume. Aveau aproape patru miliarde de ani, reprezentând una dintre primele forme de viață de pe Pământ. Erau unice şi prin faptul că erau fotosintetice, ca şi plantele, capabile de a-şi produce singure hrană cu ajutorul soarelui. De fapt, cei mai mulți savanți considerau cianobacteria ca fiind strămoşul plantelor moderne. Însă aceste bacterii străvechi se dovediseră a fi şi extrem de adaptabile, răspândindu-se în orice mediu ajungeau, fie el apă sărată, apă dulce, sol sau chiar piatră goală.

Şi, cu ajutorul virusului lui Iuda, se părea că şi în creierul uman.

Strălucirea din ochii pacientei sugera că aceste cianobacterii din creier călătoriseră probabil prin nervul optic până la ochi, unde se stabiliseră acum.

Dar de ce?

Lisa văzu că un tehnician mai făcuse o scanare microscopică a virusului lui Iuda. Curioasă, puse imaginea mai recentă pe ecran.

Se afla din nou față în față cu adevăratul monstru de aici: icosaedrul cu acei cârcei care ieşeau din fiecare colț ca nişte ramuri.

Îşi aminti ceea ce spusese mai devreme: „Nici un organism nu este nociv pentru simplul motiv de a fi nociv". Nici acesta nu făcuse altceva decât să încerce să supraviețuiască, să se răspândească, să se înmulțească.

Dosarul era legat printr-un index de fotografiile inițiate ale virusului. Le deschise şi pe acestea.

Vechi şi nou. Unul lângă altul. Exact la fel.

Se întinse să închidă dosarul, dar degetul îi rămase deasupra mouse-ului.

Nu…

Mâna începu să îi tremure.

Desigur…

Un fulger de lumină orbitor străbătu încăperea prin uşile balconului, urmat imediat de un şir de tunete înspăimântătoare, care o făcură să sară în sus. Întregul vapor se zgudui din încheieturi. Uşile balconului zăngăniră.

Fulgerul lovise chiar deasupra vaporului, poate chiar îl trăsnise.

Luminile din cabină pâlpâiră. Lisa se uită în sus exact în momentul când se stinseră de tot. Întreaga cabină fu învăluită în întuneric.

Infirmierii strigară ceva nemulțumiți.

Lisa se ridică.

Doamne Sfinte. Dumnezeule!

Apoi, luminile îşi reveniră brusc. Computerul scoase un cârâit şi apoi pocni. Din el începu să iasă fum. Televizorul din camera alăturată bâzâi fără imagine şi apoi se stabiliză. Pe ecran, filmul continuă.

Lisa rămase unde se afla, neclintită din cauza şocului.

Continuă să se uite la silueta de pe pat. În scurtul moment de întuneric, Lisa mai făcuse o descoperire în legătură cu pacienta. Oare nimeni nu stingea niciodată luminile aici? Sau fenomenul acesta era nou?

Nu numai *ochii* femeii străluceau.

În întuneric, acoperite doar de o cămaşă subțire, membrele şi fața femeii străluciseră cu o lumină uşoară, cu tentă fosforescentă, imposibil de observat într-o lumină strălucitoare.

Cianobacteriile nu ajunseseră numai în ochi – ci peste tot.

Lisa fusese atât de uimită, încât nu observase celălalt amănunt

care acum îi tăia respirația: ochii pacientei erau deschişi şi fixați asupra ei.

Buzele ca pergamentul se mişcară.

Lisa mai mult îi citi pe buze cuvintele decât le auzi.

— Cine eşti?

8.12 P.M.

Monk ascultă în cască în vreme ce urca scările dinspre punțile inferioare. Coborâse pentru a verifica posibilitatea de acces în zona unde Ryder Blunt îşi ținea barca. Nu era păzită. Foarte puțină lume ştia despre platforma privată de unde putea fi lansată.

— Am cardul de la cabină, spuse Ryder. După ce scap, mă îndrept într-acolo, pornesc motorul bărcii şi sunt gata de lansare. Dar tu poți s-o eliberezi pe doamna doctor Cummings de unul singur?

— Da, zise Monk în microfon. Cu cât creăm mai puțină agitație, cu atât mai bine.

— Şi ai pregătit totul.

— Da, mamă, oftă Monk. Voi fi gata în jumătate de oră. Când îți dau de veste, ştii ce ai de făcut.

— Am înțeles. Terminat.

Monk urcă la nivelul următor, se apropie de o cămăruță de serviciu şi luă pătura, perna şi hainele pe care le ascunsese înăuntru.

Casca din ureche bâzâi din nou.

— Monk?

— Lisa?

Se uită la ceas. Era devreme. Inima începu să-i bată cu şi mai multă putere.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic. Adică, nu chiar. Trebuie să ne schimbăm puțin planurile. Avem nevoie de loc pentru încă o persoană.

— Pentru cine?

— Pentru pacienta mea. S-a trezit.

— Lisa…

— Nu putem s-o lăsăm aici, insistă ea în urechea lui. Situația în care se afla ea este esențială pentru a descoperi ce se petrece aici. Nu putem risca să-şi piardă urma împreună cu cei din Ghildă, înainte ca noi să ne putem întoarce.

Monk respiră adânc, încercând să reevalueze situația.

— Se poate mişca?

— Este slăbită, dar se poate mişca. Presupun. Nu pot să-mi dau seama mai bine câtă vreme infirmierii sunt în camera de alături. Acum mă aflu în cabina mea, unde pot vorbi. Pe ea am lăsat-o acolo, prefăcându-se că e în aceeaşi stare catatonică.

— Şi eşti sigură că este chiar atât de importantă.

— Absolut!

Monk mai puse câteva întrebări, mai lămuri câteva detalii, schimbând din mers părți ale planului. Lisa încheie convorbirea pentru a face pregătirile ce-i reveneau.

— Ryder? spuse Monk.

— Am auzit, răspunse miliardarul australian. Aveam radioul deschis.

— Va trebui să devansăm acțiunea.

— Ei, pe dracu'. Când ajungi aici?

Monk scoase siguranța armei.

— Vin înspre tine chiar acum.

8.16 P.M.

Lisa reveni în apartamentul-infirmerie. Îşi pusese un pulover. Mai devreme li se plânsese infirmierilor că-i era frig, o simplă scuză pentru a se putea întoarce puțin în cameră, ca să ia legătura cu Monk.

Când intră, Pic şi Poc erau în continuare adânciți în acțiunea filmului. Pe ecran se desfăşura o urmărire cu împuşcături. Viața era pe cale să imite arta.

Dacă totul mergea bine.

Lisa se întoarse şi se apropie de dormitor, apoi se dădu brusc înapoi, tresărind violent.

Dr. Devesh Patanjali stătea la picioarele patului, cu mâinile la spate. În fața lui, Susan zăcea în aceeaşi poziție sub cortul de izolare, cu ochii închişi şi respirația egală.

Devesh nu trebuia să fie aici.

— Ah, zise el fără să se întoarcă, doamna doctor Cummings, ce face pacienta noastră?

8.17 P.M.

Uşile liftului se deschiseră cu un clinchet la nivelul apartamentului prezidențial. Monk, obosit şi nervos, ieşi cu paşi mari în hol. Căra o grămadă de pături şi o pernă.

Se apropie de cei doi paznici postați de-o parte şi de alta a uşilor duble.

Unul stătea pe un scaun, iar celălalt, care stătuse rezemat de perete, îşi îndreptă trupul.

— Hai! rosti Monk scurt în microfonul radioului.

Era semnalul stabilit.

De dincolo de uşă se auzi zgomotul înăbuşit al unei împuşcături. Ryder trăsese în bărbatul din cameră.

Tresărind, paznicul care stătuse lângă perete se repezi să deschidă uşa.

Instantaneu, Monk se repezi. Ridică ambele mâini cu câte un pistol în fiecare, unul îndesat într-o pernă, celălalt acoperit cu pătura. Împinse perna în spinarea omului şi trase, împuşcându-l drept în coloană. Paznicul se prăbuşi, primind în cădere încă un glonț în cap.

Chiar înainte ca trupul să atingă podeaua, Monk se întoarse spre bărbatul aşezat ridicând pistolul înfăşurat în pătură.

Apăsă pe trăgaci… de două ori.

8.19 P.M.

Lisa intră în dormitor.

— Doctore Patanjali, mă bucur că eşti aici, spuse ea înghițind în sec pentru a îndepărta senzația de greață pe care i-o provoca minciună.

Trebuia să-l scoată pe Devesh de aici. Îi zisese lui Monk că numai cei doi infirmieri aveau să fie în încăpere.

Devesh se întoarse spre ea.

Lisa îşi dădu câteva şuvițe de păr după ureche, prefăcându-se epuizată, în timp ce inima îi bătea să-i iasă din piept.

— Venisem să mă uit la nişte rezultate ale analizei lichidului cerebrospinal pe care am făcut-o mai devreme. Dar…

Făcu un semn înspre computer.

— Tensiunea ridicată a stricat unitatea centrală. Mă gândeam să mă uit pe rezultate înainte să mă duc la culcare.

— De ce nu l-ai pus pe unul dintre infirmieri să ți le aducă din laboratorul doctorului Pollum?

— Nu e nimeni acolo. Speram că mă puteți ajuta să grăbesc lucrurile.

Devesh oftă.

— Desigur. Tocmai mă îndreptam spre camera mea ca să mă culc. O să sun jos şi-l pun pe doctorul Pollum să-ți trimită o copie printată.

— Mulțumesc.

Devesh o luă înspre uşă, însă brusc se opri în prag şi se răsuci spre ea.

Lisa încremeni.

— Ai fost foarte frumoasă la cocteil. Chiar radioasă.

Lisa se forță din răsputeri să-şi păstreze neschimbată expresia de pe chip.

— Mul… mulțumesc.

Apoi, el dispăru.

Tulburată încă, Lisa se apropie în grabă de Susan. Aplecându-se, îi şopti în ureche.

— O să te deconectez de la toate astea. Plecăm!

Susan dădu din cap. Buzele i se mişcară, murmurând „Mulțumesc".

Când Lisa se apucă să lucreze la perfuzie, observă lacrimile care curseseră pe pernă de la colțurile ochilor lui Susan. Mai devreme, Lisa îi explicase în câteva cuvinte, în şoaptă, ce se întâmplase cu soțul ei. Grație lui Devesh, Lisa citise raportul autopsiei.

Lisa strânse uşor umărul femeii.

Din fericire, Devesh nu observase lacrimile ei strălucitoare.

8.25 P.M.

Monk traversă în grabă puntea de la tribord, aplecat sub ploaia şi vântul şfichiuitor. Din loc în loc, doar câteva pete de lumină se zăreau pe puntea întunecată. Norii negri goneau ca un vârtej, împrăştiind ploaia deasupra rețelei gigantice țesute deasupra insulei. Se vedeau fulgere brăzdând cerul ca nişte explozii îndepărtate de pe un câmp de bătălie. Zgomotul asurzitor al tunetelor era aproape neîntrerupt.

După prima discuție cu Lisa, Monk cercetase partea respectivă de punte şi pusese la punct tot ce avea să-i fie necesar. Însă nu

avusese timp să pregătească şi un al doilea ham. Pur şi simplu, va trebui să ridice femeile pe rând.

Pentru a face asta cât mai repede, Monk avea nevoie de mai multă forță.

Ryder tropăia în spatele lui, îmbrăcat în nişte haine ponosite, ca ale piraților, la fel ca Monk.

Alimentarea cu combustibil a bărcii miliardarului trebuia să aştepte.

— Pe aici!

Monk strigă, încercând să se facă auzit peste zgomotul ploii şi peste rafalele de vânt.

Prin față îi zbură un şezlong. Se întețea vântul. Trebuiau să iasă de aici în următoarea oră, pentru a putea scăpa de momentul culminant al taifunului care se apropia.

Deasupra, acoperişul țesut al insulei se zgâlțâia şi zăngănea.

Monk ajunse pe punte în locul unde instalase un dispozitiv improvizat dintr-o parâmă şi un ham, un fel de buclă folosită de pompieri pentru evacuarea victimelor unui incendiu, toate şterpelite din cabina cu echipament de salvare.

Monk ridică mâna.

— Trage-o peste balustradă, strigă el aplecându-se peste aceasta.

Se uită cercetător în jos. Curbura carenei îl împiedică să-şi dea seama cu siguranță, însă, la două niveluri sub el, trebuia să se afle balconul cabinei în care Lisa se ocupase de pacienta ei. De acolo avea să demareze operațiunea.

Şi mai jos, laguna întunecată reflectă cele câteva lumini ale vaporului, doar uşor vălurită, adăpostită în bună măsură de vânt datorită înalților pereți vulcanici. În momentul în care Monk se întoarse spre Ryder, observă câteva raze de lumină în apă. Nu erau reflecții, erau ceva mai puternic. Ca nişte flăcări stacojii şi de un albastru strălucitor.

Ce mama naibii?

Un fulger brăzdă cerul de deasupra, lovind acoperişul țesut şi luminând întreaga lagună. Monk se lăsă în jos, ferindu-se instinctiv. Acolo unde trăsnise, scântei albastre coborâră de-a lungul plasei şi apoi pe pilonii de oțel, ca nişte flăcări care dansau. Probabil că întreaga structură avea împământare, acționând ca un paratrăsnet gigantic.

Ryder veni şi el lângă balustradă. Avea parâma făcută colac pe un umăr şi aruncă hamul peste bord, coborându-l cu mişcările

experimentate ale unui docher. Hamul ajunse la nivelul balconului, mişcându-se încoace şi-ncolo în vântul care mugea.

— Cobor, îi urlă Monk în ureche. Ca să mă ocup de cabină. După aceea, mă caţăr înapoi. Împreună vom trage femeile.

Ryder dădu din cap. Mai auzise o dată planul. Monk îl repetase numai pentru a-i da bărbatului o ultimă şansă de a se oferi să coboare în locul lui.

Ryder n-o făcu.

Deştept tip. Nu era de mirare că ajunsese miliardar.

Monk înşfăcă parâma, trecu peste balustradă, îşi prinse piciorul într-un fel de laţ şi începu să coboare pe frânghia udă. Controlându-şi coborârea cu mâna protetică, alunecă până ce picioarele îi atinseră hamul.

Se legăna în aer, cu faţa înspre balconul deschis. Draperiile erau pe jumătate trase, însă, în lumina strălucitoare din interior, o văzu pe Lisa. Un om uriaş ca un urs o lipise de uşile balconului, cu mâinile în jurul gâtului ei şi ridicând-o pe vârfuri.

Oh, deja totul mergea de minune.

8.32 P.M.

Lisa atârna de braţul lui Pic, mâna lui strângându-i beregata. Nasul lui era chiar în obrazul ei şi stropi de salivă se împrăştiau în timp ce urla la ea.

— Ce mama dracului făceai cu perfuziile, nenorocito?

Ultimul cuvânt îi fu scuipat în faţă cu un puternic accent englezesc.

Lisa îi scosese toate cateterele lui Susan – urinar, intravenos, perfuzia – pentru a fi gata de plecare cât mai curând. Din nefericire, filmul la care se uitau gardienii se terminase, iar Pic se dusese să se uşureze, trecând suficient de aproape de ea ca să-şi dea seama că era ceva în neregulă.

În spatele fratelui lui, Poc cerceta pacienta. Se întoarse şi spuse ceva rapid în rusă. Lisa nu înţelese, însă îi fu clar că nu era deloc bine.

Era total anapoda.

Lipită în continuare de uşa balconului, Lisa simţi cum cineva bătea uşurel în geamul din spatele ei.

„Te rog, Doamne, fă să fie Monk!”

Se mişcă puţin şi reuşi să întindă mâna în spate suficient cât să

atingă zăvorul cu degetul arătător. Îl trase.

Uşa se deschise brusc, făcând-o pe Lisa să alunece.

Surprins şi dezechilibrat din cauza mişcării, Pic se poticni înainte şi o scapă. Ea încerca să se țină pe picioare, dar căzu pe spate.

Un braț pătrunse prin uşa deschisă, îl apucă pe Pic de guler şi-l trase afară. Urmă zgomotul înăbuşit al unei împuşcături, urmat de un strigăt scurt.

Pic se dusese să înoate.

Pe de altă parte, Poc se dădea îndărăt, spre picioarele patului, cu mâna ridicată spre tocul armei de la umăr, speriat şi încă prea uluit că să strige. Lisa încercă să-şi apuce arma, dar aceasta căzuse sub ea.

Monk se ivi în cadrul uşii, luminat din spate de un fulger, ud până la piele. Avea pistolul ridicat. Zgomotul împuşcăturii avea să fie auzit, însă îi era imposibil să evite asta.

În momentul acela, o siluetă se ridică tremurând în genunchi, în spatele lui Poc.

Susan.

Femeia îi înfipse un scalpel în gât. Uitând de pistol, paznicul se apucă de gât cu ambele mâini.

— E timpul să te duci să vezi ce face frate-tău.

De data asta nu urmă nici măcar un strigăt.

Monk se întoarse ştergându-se pe mâini.

— Deci, cine-i gata de plecare?

Următoarele momente se scurseră în mare grabă.

Lisa alergă la uşa cabinei şi trase zăvorul în vreme ce Monk o ajută pe Susan să-şi scoată ultimele fire şi sârme – pentru EKG, EEG, pulsul Doppler – eliberând-o de tot echipamentul medical.

Lisa îşi scoase puloverul şi o ajută pe Susan să şi-l tragă peste cap şi apoi să-şi pună o pereche de pantaloni de uniformă medicală. Deşi nesigură pe picioare după cele cinci săptămâni de stare catatonică, Susan se dovedea mai puternică decât se aştepta Lisa.

Poate era adrenalina, poate altceva.

Oricum, curând, erau pe balcon, în bătaia furtunii. Un ham se balansa la capătul unei parâme. Monk îl prinse şi, aruncând o privire înspre Susan, încremeni de uimire.

— Poți să-mi zici şi mie cum de prietena ta străluceşte în întuneric?

Jenată, Susan se dădu puțin înapoi, încercând să-şi tragă

mânecile puloverului şi mai mult peste mâini. Lisa îi arătase deja mai devreme cum se vedea în întuneric, stingând pentru o clipă luminile din dormitor.

Lisa îi făcu semn lui Monk către parâmă.

— Vorbim mai târziu despre asta.

Monk se încruntă, dar se trase în sus pe parâmă, dovedind cât de puternice îi erau braţele şi umerii şi mai ales strânsoarea mâinii protetice.

Lisa o ajută pe Susan să se aşeze în ham.

— Te ţii bine? o întrebă pe femeie.

— N-am încotro.

Susan tremura din toate încheieturile.

După câteva manevre, Monk şi Ryder începură să o ridice folosind unul dintre pilonii navei ca punct de susţinere.

Lisa aştepta mişcându-se încoace şi-ncolo.

O bătaie puternică în uşă ajunse până la ea, făcând-o să încremenească.

Venea din cabină.

Păşi înăuntru. De acolo se auzeau strigăte furioase.

Dr. Devesh Patanjali.

Probabil că încercase să deschidă uşa cu cardul de acces şi descoperise că avea pusă siguranţa prin interior. Alte bocănituri. Lisa se dădu înapoi, se aplecă peste balustradă şi privi în sus. Susan dădea din picioare. Tocmai o ajutau să treacă peste balustradă.

Lisa îşi scoase pistolul de la brâu şi strigă în sus:

— Grăbiţi-vă! Vine cineva!

Vântul şi tunetele îi înghiţiră cuvintele.

Din cabină se auzi un trosnet de despicătură. Spărgeau uşa. Urmă o împuşcătură de carabină. Tare ca o bubuitură de tun. Care o sperie de moarte.

Ecoul unui strigăt reverberă de deasupra ei.

Măcar Monk auzise zgomotul împuşcăturii.

Hamul căzu lângă umărul ei, aruncat, nu coborât. O lovi. Fără să-l bage în seamă, se repezi la uşa deschisă a balconului, înşfăcă draperia dinăuntru şi, dintr-o mişcare, o trase complet. Închise şi uşa glisantă.

Mai bine descopereau o cameră goală.

Poate că trucul nu avea să ţină prea mult, dar măcar putea câştiga câteva secunde în plus. Se întoarse, înşfăcă hamul şi încercă să se cațere în el. O pală bruscă de vânt îl smuci din mâna

ei, lovind-o şi făcând-o să scape pistolul.

Arma zbură în întuneric.

„La dracu'!"

Înnebunită, apucă hamul cu ambele mâini, se sui pe balustrada balconului şi-şi făcu vânt cu picioarele.

Simți hamul zvâcnindu-i în mâini în timp ce bărbații începură să o tragă în sus.

Se legăna, ajungând cu fața către balcon chiar în momentul când cineva trăgea vijelios draperia. Deasupra capului fulgeră. Îi văzu fața lui Devesh şi ochii mărindu-i-se de uimire, neînțelegând cum se făcea că ea era acolo, legănându-se înspre el.

Se dădu îndărăt.

În locul lui apăru Surina în halat, cu părul ei lung şi negru desfăcut pe spate. Deschise uşa dintr-o mişcare în vreme ce întindea celălalt braț în spate, apucând bastonul lui Devesh.

Lisa ajunsese la capătul arcului de care pe care-l făcea legănându-se. Dădu din picioare către femeie, dar Monk şi Ryder o ridicaseră suficient de mult, încât vârfurile ghetelor ei nu făcură altceva decât să lovească aerul.

Hamul o îndepărtă din nou.

Surina ieşi pe balcon, din cauza vântului părul fluturându-i nebuneşte, ca un vârtej. Apucă bastonul lui Devesh cu ambele mâini, îl răsuci şi îl smuci în lateral. O teacă de lemn alb zbură înapoi în cabină, scoțând la iveală o lamă lungă de oțel ce fusese ascunsă în baston.

Surina se repezi la balustrada balconului.

Fulgerele luminară cerul, transformând sabia într-o flacără albastră.

Neînarmată, Lisa fu adusă de legănarea hamului spre femeia care aştepta cu sabia pregătită.

8.46 P.M.

Monk nu aşteptase. Îşi dăduse seama că Lisa avea imediat nevoie de ajutor, aşa că-l lăsase pe australianul uriaş s-o ridice de unul singur.

Monk se lăsă să alunece pe o altă frânghie. Celălalt capăt era legat de un colac de salvare proptit între două țevi fixate de balustrada vaporului. Mâna lui protetică se înțepeni pe frânghie cu puterea unui cleşte de oțel. Cu pistolul în mâna cealaltă, ținti.

Sărise suficient de departe pentru a o vedea pe Lisa legănându-se înspre o femeie cu o sabie. Îşi îndreptă pistolul spre ea şi trase.

O pală de vânt îl făcu să rateze.

Glonțul smulse o bucată de lemn din grilajul balconului.

Dar fu suficient pentru a o pune în gardă pe femeia înarmată. Aceasta se feri, răsucindu-şi uşor trupul.

Ryder strigă în vreme ce trăgea şi mai puternic parâma de care atârna Lisa.

În acelaşi timp, cu o putere înzecită de adrenalină şi teroare, Lisa se trase şi ea în sus. Acum se afla aproape în picioare în ham, în loc să atârne. Era deasupra balconului. Lovi chila cu putere şi ricoşă.

Ryder o mai smulse în sus vreun metru.

Monk goli tot ce mai avea în încărcător, alte trei gloanțe, descurajând orice apropiere. Gloanțele aveau menirea de a-i împiedica pe urmăritori să înainteze.

Se înşela.

Femeia înarmată apăru din nou şi se avântă pe balustradă ca o gimnastă pe o bârnă, apoi sări drept în sus, cu sabia ridicată.

Lisa țipă.

8.47 P.M.

Lama trecu pe lângă tocul ghetei, Îi străpunse cracul blugilor şi i se înfipse adânc în gamba stângă.

Apoi, sabia căzu, supusă legii gravitației.

Lisa privi în jos, printre vârfurile picioarelor. Surina ateriză pe balcon şi se îndepărta în grabă. Nici măcar nu aruncă o privire în sus.

Ryder o trase pe Lisa şi mai sus.

Unde să nu poată fi atinsă.

Trasă peste curbura chilei, Lisa pierdu din ochi balconul. Ținându-se strâns de parâmă, tremura din toate încheieturile. Sângele îi curgea pe picior, umplându-i gheata.

Într-o parte, îl zări pe Monk care se cățăra spre puntea de deasupra.

Câteva momente mai târziu, cineva o înşfăcă de umeri şi-i trase trupul cu totul peste bord. Ea căzu pe punte, în continuare tremurând. Îl văzu pe Ryder desfăcându-şi o basma care-i căzuse în jurul gâtului.

— O să te doară, spuse el, iar Lisei i se păru că vorbea de la mare distantă.

Luă basmaua, o înfăşură în jurul gambei care o ardea şi apoi o strânse cu putere. Durerea o inundă, smulgându-i un icnet înfundat. Dar agonia momentului o făcu să depăşească starea de şoc care începea să se instaleze.

Sunetele reveniră din puțul adânc unde păreau că dispăruseră.

Ryder o ajută să se ridice în picioare.

— Trebuie să mergem. Vor fi aici din moment în moment, fir-ar…

Ea dădu din cap.

— Bine… mergem… da.

Nu era chiar engleza lui Shakespeare, dar Ryder înțelese. O sprijini pe după umeri, în timp ce Monk o ajută pe Susan. Toți erau uzi leoarcă.

O luară spre pupa.

— Unde…? întrebă ea şchiopătând cât de repede putea.

— N-avem cum să ajungem până la barca mea, răspunse Ryder. Au avut suficientă vreme să aducă oameni la scări şi la lifturi.

Parcă pentru a-i confirma spusele, o alarmă începu să sune prelung în burta vaporului, explodând apoi pe punți.

Monk arătă spre balustradă şi apoi în jos.

— Pasarela publică pentru debarcare, zise el. Acum o oră, când m-am uitat după paznici pe puntea unde se afla platforma ta privată de lansare, am observat una dintre şalupele albastre ale piraților legată acolo şi nimeni nu era la bord.

— Pasarela pentru debarcare se află tot sub noi, avem tot atât de coborât.

Monk îi trase spre balustrada din partea de mijloc a vaporului. Se aplecă peste ea.

— Nu şi dacă o luăm pe scurtătură.

Arătă în jos.

Lisa îşi lungi gâtul ca să se uite şi ea. Se putea zări partea ieşită în afară a pasarelei. O şalupă rapidă, cu motorul aflat în exterior era legată acolo. Probabil că fusese folosită pentru a-i transporta pe pirați între micul lor sat şi vapor.

Părea nepăzită.

— Sărim? întrebă Susan speriată.

Monk dădu din cap.

— Ştii să înoți?

Susan încuviință la rândul ei.

— Doar sunt biolog marin.

Lisa era reticentă. Se aflau la mai bine de 15 metri deasupra nivelului mării. Dinspre prova se auziră strigăte. Monk aruncă o privire spre piciorul Lisei şi apoi se uită în ochii ei.

Ea dădu din cap. Nu aveau de ales.

— Va trebui să sărim toţi odată, spuse Monk. Un pleoscăit mai puternic va atrage mai puţină atenţie decât patru.

Trecură peste balustradă, ţinându-se strâns de aceasta.

Monk se aplecă mult în afară.

— Pe locuri.

Toţi încuviinţară din cap.

Stomacul Lisei se strânse în timp ce piciorul îi zvâcnea. Durerea o făcea să vadă stele în apă întunecată, raze trecătoare de lumină ca nişte mici descărcări electrice.

Monk îşi continuă numărătoarea inversă şi săriră cu toţii.

Dând din braţe pentru a-şi păstra echilibrul, Lisa se avântă cu picioarele în jos. Se mai aruncase în apă de pe stânci. Totuşi, când izbi apa, i se păru că se loveşte de o suprafaţă de pământ întărit. Simţi senzaţia în tot corpul. Genunchii i se înmuiară, apoi marea cedă. Pătrunse adânc în apa călduţă. După răceala ploii şi a vântului, laguna i se păru ca o baie bună.

Mişcarea provocată de inerţie încetini pe măsură ce ea frâna cu braţele întinse.

Apoi, începu să urce. Dădu din picioare şi din mâini ca să iasă, reuşind în cele din urmă să ajungă la suprafaţă şi să ia o gură de aer. Peste tot în jur, ploaia torenţială lovea apa. Vântul bătea puternic din toate direcţiile.

Călcând apa, Lisa se uită după ceilalţi. Monk o pornise deja spre şalupă.

Ryder o ajută pe Susan. Se uită spre Lisa.

Ea îi făcu semn către şalupă.

Ghetele şi hainele pline de apă îi îngreunau foarte mult mişcările, dar reuşi să ţină pasul.

Monk ajunse primul la barca rapidă şi se săltă cu uşurinţă peste bordul acesteia, ca o focă ajunsă la ţărm. Se ghemui şi privi spre pasarelă.

Nu se auzi nici un strigat.

Alarma de pe vapor continua să răsune. Probabil că toată lumea se îndrepta spre puntea superioară, unde fugarii fuseseră văzuţi ultima oară.

Ryder şi Susan ajunseră la şalupa imediat după aceea.

În vreme ce Monk îi ajută să se cațere la bord, Lisa parcurse cea mai mare parte a distanței rămase.

Aproape că ajunsese la barcă…

…când ceva tare i se lovi de picior.

Tresărind derutată, îşi pierdu ritmul pentru moment. Cercetă cu privirea apele întunecate. Ceva trecu rapid pe lângă ea, atingându-i şoldul. Lăsă în urmă o flacără verzuie, care străluci ca un fulger în apă, după care dispăru.

Nişte mâini o apucară de umeri. Aproape că țipă. Nu-şi dăduse seama că ajunsese la şalupă. Ryder o saltă din apă şi o trecu peste bord.

Lisa se prăbuşi pe podea. Nişte unelte uitate acolo o loviră în spate. Simți că părul i se îmbibă cu ulei. Dar nu se mişcă. Respiră doar foarte adânc, încercând să-şi liniştească bătăile inimii.

Motorul din spatele ei mugi brusc, elicea rotindu-se în apă. Ryder smulse parâmele ce legau barca de navă. Monk îndepărta şalupa de vapor. Încet la început, încercând să facă pe cât de puțin zgomot posibil.

Lisa se ridică şi se uită spre navă.

O siluetă păşi pe pasarela pentru debarcare. Chiar dacă fața îi era umbrită, Lisa îşi imagină tatuajele. Rakao. Căpetenia maori nu se lăsase prostită. Ştia că nu existau prea multe căi de plecare de pe vapor.

— Dă-i drumul, strigă Lisa. Cu viteză maximă, Monk!

Motorul începu să se cutremure, tuşi nişte apă şi apoi începu să zumzăie.

În timp ce Lisa îl urmărea cu privirea, Rakao ridică brațul. Ea îşi aminti de pistolul lui gigantic.

— Jos! strigă ea. Toată lumea jos!

Scântei apărură în gura țevii. Carena metalică răsună când un glonț trecu razant. Viteza şalupei se mări îndată ce depăşi un val uriaş.

Rakao trase din nou, dar probabil până şi el îşi dăduse seama că nu avea nici un rost. Deja îşi dusese la buze cealaltă mână, în care avea un radio.

Monk mări viteza, îndepărtându-se de vaporul de croazieră.

Lisa observă altă barca rapidă apărând de după pupa navei, încă destul de departe în spatele lor. Probabil că se întorcea de la satul de pe țărm. Brusc, acceleră luând-o spre pasarelă.

Cu siguranță, o chemase Rakao, gata să pornească în urmărirea lor.

Dar ei aveau un avans suficient.

Asta până când motorul se înecă, scoțând un cloncănit puternic şi un nor de fum. Barca se cutremură şi încetini. Lisa se ridică mai sus, răsucindu-se. Privi uneltele împrăştiate pe podea. Cârpa plină de unsoare, mototolită şi aruncată undeva în spate.

Şalupa nu îşi aşteptase pasagerii pentru a-i transporta de la vapor la țărm – de fapt, era acolo pentru a fi reparată.

Motorul începu să fumege şi mai puternic. Zgomotul puternic pe care-l făcuse până atunci se transformă într-un bâzâit slab.

Ryder scoase o înjurătură, trecu pe lângă ea şi deschise clapeta care acoperea motorul.

Izbucni un nor de fum şi mai mare.

Ryder rosti în bătaie de joc:

— Micuța asta a căzut cu cracii-n sus.

În spatele lor, Rakao sări de pe pasarelă în şalupa. Aceasta porni în viteză spre ei.

— Nu avem de ales, zise Monk răsucind volanul în timp ce abia se mişcau.

Motorul reuşi să-i mai imprime bărcii puțină viteză.

— Va trebui să ajungem la țărm. Şi să sperăm că totul va fi bine.

Lisa se uită spre plajă şi apoi din nou către barca lui Rakao.

Chiar dac-ar fi scăpat, tot ar fi fost ca prin urechile acului.

Cu blândețe, Monk încercă să mai obțină puțină putere de la motor. Pădurea întunecată se ridica în fața lor. Cel puțin părea suficient de deasă ca să se ascundă în ea.

În cele din urmă, o jumătate de minut mai târziu, motorul cedă definitiv.

— Trebuie să înotăm până acolo! spuse Ryder.

Plaja nu era prea departe. La mai puțin de 50 de metri.

— Gata, zise şi Monk. În apă!

Încă o dată, săriră cu toții în lagună. Lisa îşi scoase ghetele şi-i urmă. Şalupa lui Rakao mugea îndreptându-se spre ei.

Abia după ce căzu în apă, îşi aminti de acel ceva care se lovise mai devreme de ea, de clipa de panică prin care trecuse. Acum însă, Rakao o speria mai tare. Cum toată viața făcuse scufundări, Lisa dăduse de suficient de multe ori nas în nas cu diverşi rechini curioşi.

Cu siguranță, Rakao era mult mai înspăimântător.

Începu să dea din picioare spre țărm.

Aruncând o privire în urmă, observă raze ciudate în apă. Ca de

smarald, de rubin, de safir.

Scânteind ca nişte flăcări sub luciul apei.

Treceau prin valuri în grabă, îndreptându-se spre grupul lor. Brusc, Lisa îşi dădu seama ce vietate se lovise de ea, ce se îndrepta acum spre ei, ca o haită de prădători, comunicând prin flash-uri luminoase, ca un cod Morse vizual.

— Grăbiți-vă! țipă ea.

Dădu şi ea din picioare mai repede.

N-aveau cum să reuşească.

Urmăreşte mirosul sângelui în apă. Aripioarele laterale se ondulează şi alunecă. Muşchii pompează apa prin mantaua exterioară şi apoi prin pâlnia rigidă pe care o au în partea din spate, de unde este zvârlită în sus aproape 1,5 metri. Îşi uneşte şi încleştează cele opt braţe, transformându-se într-o săgeată plină de muşchi şi extrem de puternică.

Cele două tentacule mai lungi sunt strălucitoare la capete.

Dungi luminiscente tremură în mişcare pe toată lungimea corpului. Ghidând haita.

Ochii mari, globulari citesc mesajele transmise de fraţii săi.

Unii aproape mătură suprafaţa apei, alţii înoată în paralel cu aceştia, dar la adâncime.

Mirosul sângelui devine din ce în ce mai puternic.

Lisa dădea din mâini şi din picioare, făcând mişcări ample. Panica n-ar fi făcut altceva decât să o încetinească.

Plaja se întindea în faţă, o fâşie argintie între apa neagră şi jungla întunecată.

Era linia de sosire pe care intenționa să o treacă.

Şalupa lui Rakao se auzea mugind în urma ei.

Dar ea nu fugea de piratul maori.

Fulgere luminoase străbăteau apa, apropiindu-se de ea.

Atrase de pulpa ei rănită.

Sânge.

Cam la patru metri în faţă, Monk şi Ryder reuşiră să iasă din apă, împleticindu-se şi târând-o pe Susan între ei. Lisa dădu din picioare şi mai tare.

— Monk!

Strângând din muşchi cu putere, pentru o ultimă dată, se avântă în vârtejul de apă. Îşi descleştează braţele şi le desface larg.

Două tentacule mai lungi ţâşnesc şerpuind prin apă, sclipind rece cu lumini galbene intermitente, căptuşite cu ventuze, pregătindu-se să-şi înfigă cârligele chitinoase.

9.05 P.M.

Monk îşi auzi numele răcnit.

Lisa înota înnebunită spre ţărm.

Doar la trei metri depărtare.

În spatele ei, barca piraţilor gonea la viteză maximă, apropiindu-se. Ploaia curgea din cerul deschis, acoperind laguna cu bulbuci mari. Chiar sub luciul apei, sclipeau în cerc flăcări ca nişte trasoare în noapte, îndreptându-se către Lisa.

Monk îşi aminti poveştile despre lagună. Spuse de un localnic fără dinţi. Demonii din adâncuri.

Sări din nou în apă. Ţărmul era abrupt. Din doi paşi, fu în apă până la mijloc.

— Lisa!

Ea se uită spre el, privirile li se întâlniră. Apoi, brusc, se opri. Ochii i se lărgiră.

— Haide…

Monk se avântă către ea, cu braţele întinse cât putea de departe.

— Dă-mi mâna!

Prea târziu.

Un vârtej de tentacule explodară din apă, învăluind-o cu o viteză ce-ar fi putut să-i frângă gâtul, iar Lisa fu răsucită şi trântită, trasă la fund. Monstrul ieşi pentru puţin timp la vedere, agil şi plin de aripioare laterale cu benzi înguste scânteind din cauza descărcărilor electrice. Un ochi mare şi negru se holbă scurt şi apoi dispăru.

Un braţ de om ieşi la suprafaţă, deja la doi metri mai departe. Apoi, cu o viteză imposibilă, spintecă apă ca un peşte într-o undiţă trasă. Braţul intră la loc în apă.

„Lisa…”

Monk mai făcu un pas, pregătindu-se să se scufunde.

Dar o rafală de împuşcături îi întrerupse frenezia. Gloanţele

sfâşiară luciul apei, împingându-l înapoi, spre ţărm.

— Aici! ţipă Ryder.

Alte împuşcături şfichiuiră movilele de nisip. Rafalele nu conteneau.

Nu avea de ales.

Monk se împletici îndărăt, tras de Ryder în desişul adânc şi întunecat.

„Lisa…”

Lisa se chinui să-şi ţină respiraţia, înfăşurată în braţe care se strângeau în jurul ei din ce în ce mai puternic.

Cârlige uriaşe se înfipseră în carnea care nu mai simţea nimic din cauza panicii.

Dădu din picioare, agitându-se în agonie.

Cu ochii deschişi.

Raze de lumină intermitente sfâşiau întunericul.

Acesta era sfârşitul.

9.06 P.M.

Monk se lăsă târât mai departe în junglă. Nu avea de ales. Nu putea face absolut nimic.

Printr-o deschizătură din frunzişul des, se uită înapoi, spre apa neagră.

Barca piraţilor încetinise, ajungând lângă ţărm. Armele erau în continuare îndreptate spre plajă, căutând. Dar Rakao stătea bine înţepenit la prova, o siluetă neagră, cu sulița în mână.

Luându-şi avânt, vânătorul maori înfipse sulița de oţel adânc în apă.

Fulgere albastre izbucniră în locul unde lovi, strălucind în întuneric, luminând apa şi adâncurile lagunei. Apele şuierară, împrăştiind un nor de aburi pe toată lungimea suliței.

Oare ce făcea?

Aproape inconştientă, Lisa expiră ultima gură de aer pe care o mai avea. Şocul încleştării deveni şi mai dureros. Îmbrăţişarea calamarului deveni şi mai strânsă, acesta trecând probabil prin aceeaşi agonie, poate chiar mai rea.

Apoi, braţele din jurul ei se desfăcură, rotind-o violent pentru ultima oară.

Apa mării îi pătrunse adânc în nări.

Cu ochii în continuare deschişi, văzu creatura îndepărtându-se spre adâncurile întunecate, ca o săgeată de foc de culoarea smaraldului. Altele o urmară.

Din cauza inerției, se ridică spre suprafață.

Apoi, nişte mâini o înşfăcară, trăgând-o de păr.

Prea încet.

Lisa se înecă, deschizând şi închizând gura ca un peşte în vreme ce întunericul o învăluia.

9.07 P.M.

Adăpostiți în spatele unui bolovan din junglă deasă, Monk privi cum Lisa era scoasă de păr din apă. Inertă. Capul îi căzuse pe spate, într-un unghi imposibil.

Rakao îşi aruncă sulița deoparte.

— Un fel de unealtă de mânat vitele, spuse Ryder. A scos cerneală din jigodiile alea.

Rakao o aplecă pe Lisa peste balustradă şi o apăsa pe spate. O grămadă de apă de mare îi țâşni din nas şi din gură.

Un braț se ridică şi dădu să-l lovească.

Era vie.

Piratul o întoarse şi o aruncă pe podeaua şalupei. Se uită lung înspre junglă şi apoi mai sus, spre culmi. Fulgere țâşneau necontenit de-a lungul şi de-a latul acoperişului insulei. Vântul se întețise, la fel şi ploaia care învăluise laguna.

Rakao ridică un braț şi făcu un gest circular.

Barca rapidă se legăna, întorcându-se cu o mişcare bruscă. Pe urmă, o luă înapoi în viteză, lăsând în urmă o jerbă înaltă de apă. Se întorceau la vapor.

Luând-o pe Lisa cu ei.

Dar măcar era în viață.

— De ce pleacă? murmură Susan.

Monk se uită spre ea. În întunericul pădurii, fața şi mâinile femeii străluceau difuz, aproape de neobservat, dar totuşi foarte evident. Ca luna luminând prin norii deşi.

— Nu că am avea unde fugi, zise Ryder amar. Până se va lumina de ziuă, o să fie cu toții aici ca să ne vâneze.

Monk făcu un gest spre adâncurile pădurii.

— Atunci, ar trebui s-o luăm din loc.

Cu Susan lângă el, Monk porni prin junglă. Mai aruncă o ultimă privire înapoi, spre lagună.

— Ce naiba erau chestiile alea?

— Calamari prădători, murmură Susan sigură pe ea. Nişte calamari bioluminiscenţi care vânează în haite. Calamarii Humboldt din Pacific au atacat şi au ucis oameni, ieşind brusc din adâncuri. Însă există şi exemplare mai mari. Cum ar fi *Taningia danae.* Laguna izolată de aici probabil că este căminul unei astfel de subspecii. Care iese la suprafaţă doar ca să se hrănească. Noaptea, când sistemul lor de comunicaţie luminiscent şi simţul de coordonare le funcţionează cel mai bine.

Monk îşi aminti o poveste spusă de unul dintre piraţi, despre insulă, despre vrăjitoarele şi demonii din ape. Aici se afla probabil sursa poveştii. Îşi mai amintea însă şi o altă poveste despre insulă.

Îşi înălţă capul, uitându-se spre culmile zimţate, conturate pe cerul întunecat. Auzi, pe lângă zgomotul tunetelor, sunetul unor bătăi în tobe.

Canibalii.

— Acum, ce facem? întrebă Ryder.

Monk o luase înainte, deschizând drumul.

— E timpul să-i cunoaştem pe vecini… să vedem ce au de mâncare.

9.12 P.M.

Pe pasarelă, Lisa atârna în braţele unuia dintre piraţi. Era prea slăbită ca să se lupte, prea obosită să-i mai pese. Udă până în măduva oaselor, plină de o mulţime de răni, aştepta să i se hotărască soarta.

Rakao se certa cu Devesh.

În malaeză.

Ceva ce depăşea puterea ei de înţelegere.

Dar Lisa bănuia că această ceartă avea legătură cu faptul că piratul tatuat nu o urmărise pe Susan Tunis în junglă. Lisa înţelesese doar un cuvânt.

„Canibali.”

În spatele bărbaţilor, înfăşurată în halat, se afla Surina, în zona de acces pe vapor, ferită de ploaie, cu braţele încrucişate şi spatele drept, aşteptând răbdătoare. Ochii îi erau aţintiţi asupra Lisei. Nu cu răceală, asta ar fi implicat o anumită emoţie. Ochii Surinei erau

complet goi.

În cele din urmă, Devesh se întoarse şi arătă spre Lisa. Vorbi în engleză, ca un gest de curtoazie faţă de prizoniera lor.

— Împuşc-o. Acum!

Lisa îşi îndreptă trupul în braţele piratului. Tuşi, reuşind să scoată doar o şoaptă răguşită.

Avea să le ofere savanţilor din Ghildă singurul lucru pe care-l avea.

Ca să-şi salveze viaţa.

— Devesh, spuse ea ferm. Virusul lui Iuda. Eu ştiu ce face.

11
Sticlă spartă

6 IULIE, 1.55 P.M.
Istanbul

Şocul făcu scena să se deruleze cu încetinitorul, urmărită cu respiraţia întretăiată.

De la o fereastră aflată la primul etaj al Hagiei Sofia, Gray văzu cum partea din spate a capului lui Balthazar Pinosso explodează, împroşcând în jur sânge şi oase. Corpul acestuia se îndoi de la mijloc în urma impactului. Braţele îi fluturară larg, în lateral. Telefonul mobil, aflat la ureche mai înainte, îi zbură printre degete, se lovi de caldarâm şi ricoşă.

Cadavrul bărbatului masiv se prăbuşi.

Vigor icni de undeva de lângă Gray, curmând momentul.

— Oh, Dumnezeule…

Sunetul reverberă: ecoul împuşcăturii, ţipetele din piaţă.

Gray se trase înapoi, trăgând aer în piept încă o dată, încercând să-şi dea seama care erau implicaţiile. „Dacă Balthazar fusese împuşcat…”

— Nasser ştia de el, spuse Vigor terminându-i ideea nerostită.

Uluit, monseniorul se apucă de marginea ferestrei.

— Nasser ştia că Balthazar a fost aici. Lunetiştii monstrului ăstuia l-au ucis.

Nici Gray nu era într-o stare mai bună, năuc din cauza imposibilităţii de a înţelege şi a sentimentului de vină. Doar el fusese cel care îl trimisese pe omul ăla în faţa unui pluton de execuţie.

Ţipetele şi urletele se amplificau din ce în ce mai mult afară, răspândindu-se şi înăuntru. Oamenii alergau – majoritatea spre cel mai apropiat adăpost, lăcaşul sfânt al Hagiei Sofia.

În urmă cu câteva minute, Gray şi Vigor urcaseră la primul etaj al bisericii, mai puţin circulat, rămânând ascunşi. Înainte să iasă, Balthazar îl informase pe curatorul muzeului că Gray şi Vigor plecaseră deja, fără să mai aibă nevoie de o ambulanţă. Veniseră sus ca să se asigure că totul mergea bine.

— Curând, o să fie plin de poliție aici, zise Gray. Trebuie să ne ascundem.

Vigor îl apucă pe Gray de mânecă.

— Mama şi tatăl tău…

El clătină din cap. Nu avea timp să se gândească la asta. Nasser îl avertizase în legătură cu folosirea oricărui truc. Însă, de îndată ce cuvintele fură rostite cu voce tare, Gray nu putu să-şi reprime sentimentul de spaimă. Respirația îi deveni din ce în ce mai sacadată, nu mai era în stare să gândească limpede. Părinții lui Gray aveau să sufere pentru greşeala aceasta.

Cum de ştiuse Nasser de Balthazar?

Vigor continua să se holbeze pe geam. Degetele monseniorului îl strânseră şi mai tare pe Gray de braț.

— Dumnezeule mare… ce face ea acum?

Gray îşi îndreptă întreaga atenție spre piața aflată sub fațada vestică. În vreme ce oamenii fugeau haotic din piață sau îşi aplecau capetele plini de teamă, o singură persoană alerga drept prin masa confuză de oameni. Şchiopăta uşor, încercând să-şi menajeze piciorul stâng.

Seichan.

De ce venea încoace?

Aproape ajunsă la biserică, o rafală îi şuieră pe lângă călcâie. Cineva trăgea în ea. Oamenii lui Nasser. Însă apariția ei bruscă îi prinsese pe lunetişti cu garda coborâtă. Având ordine să-i împiedice pe Gray şi însoțitorii săi să iasă din biserică, aceştia nu se aşteptaseră să fugă cineva *spre* biserică.

Seichan alerga şi mai repede, întrecându-se cu moartea.

1.58 P.M.

Luată prin surprindere, Seichan înjură. Aşadar, Nasser chiar avea un lunetist sau doi aici. Nu reuşise să-i depisteze mai devreme. Pe de altă parte însă, lunetiştii avuseseră o grămadă de timp la dispoziție ca să se ascundă cum trebuie. Seichan nu anticipase prezența unui trădător printre cei din grupul lor. Balthazar se aflase deja toată dimineața la Hagia Sofia, punând la cale o capcană de toată frumusețea.

Intră în forță prin Uşile Imperiale şi se chirci, lipindu-se de peretele interior. Oare erau şi aici indivizi înarmați?

Cercetă din priviri lungimea cavernoasă a naosului. Oamenii,

înspăimântați de focurile de armă, se ghemuiau în colțuri sau îşi tot schimbau locul, formând valuri înnebunite, cuprinşi de confuzie şi panică. Trebuia să-i găsească pe Gray şi Vigor.

Sirenele răsunau undeva în depărtare.

O mână o apucă de cămaşă. În mod reflex, ea îi vârî agresorului un pistol între coaste.

Omul nu se clinti.

— Seichan, ce s-a întâmplat?

Era Gray, palid şi tras la față.

— Gray… trebuie să ieşim de-aici. Acum. Unde-i monseniorul?

El arătă cu mâna spre o scară din vecinătate. Vigor era pe jumătate ascuns la capătul scării şi urmărea mulțimea.

Seichan îl împinse uşor pe Gray spre el.

Monseniorul se uită lung la cadrul uşii cu arcadă, cu ochii plini de durere.

— Nasser l-a împuşcat. L-a împuşcat pe Balthazar.

— Nu, zise Seichan cu fermitate, eliminând orice fel de neînțelegere. Eu am făcut-o.

Vigor se dădu un pas în spate. Gray se răsuci pe loc.

— Lucra pentru Nasser, le explică Seichan.

Vigor izbucni plin de furie.

— Cum poți să…?

— Am fotografii de acum doi ani. Cu Nasser şi Balthazar împreună. Nasser i-a dat bani, spuse ea şi se uită fix la Vigor, cu o privire îndârjită. A lucrat cu el mereu.

Seichan simți neîncrederea din atitudinea lui. Îşi înăspri vocea:

— Monseniore, cine v-a atras atenția asupra inscripției din Turnul Vântului?

Vigor îşi aruncă rapid privirea spre uşi, către bărbatul mort pe care însă nu-l zărea.

— Înainte să vă implicăm pe amândoi, insistă Seichan, eu şi Nasser ne-am jucat de-a şoarecele şi pisica de-a lungul şi de-a latul Italiei, căutând primele piese ale puzzle-ului angelic. Nimeni nu trebuia să descopere semnul meu invizibil de la Vatican până când n-aveam să te sun, să te alertez ca să cauți în magazia turnului cu o lampă ultravioletă. Crezi că prietenul dumitale a dat aşa, *din senin,* peste el?

— Mi-a zis că… unul dintre studenții săi…

— A mințit. Nasser i-a spus. Nemernicul a urmărit aceeaşi pistă ca şi mine. L-a folosit pe Balthazar ca să vă recruteze şi să vă implice în rezolvarea misterului.

Vigor se prăbuşi pe scări, acoperindu-şi faţa cu mâinile.

Seichan se întoarse spre Gray. Acesta stătea la un pas depărtare, cu ochii sticloşi, reconfigurând toate evenimentele dimineţii în lumina celor dezvăluite. Probabil simţise că Seichan îşi îndreptase atenţia asupra lui.

— În consecinţă, Nasser ştia că încercăm să-l înşelam, zise Gray. Ştia că avem prima cheie. Ştia totul.

— Nu neapărat.

Seichan îl ridică pe Vigor de umeri şi îl împinse pe Gray în interiorul bisericii.

— Acesta a fost motivul pentru care a trebuit să-l elimin. Nu cred c-a avut vreme să-l sune pe Nasser după ce-a plecat de lângă voi. L-am scos din circuit înainte să aibă posibilitatea asta şi să înrăutăţească şi mai tare situaţia.

— S-o înrăutăţească? se opri Gray refuzând să meargă mai departe, cu ochii plini de furie. Ai fi putut să-l capturezi. Am fi putut să-l folosim împotriva lui Nasser. Aveai de ales dintr-o mie de variante!

— Toate mult prea riscante! rosti Seichan apropiindu-se, fără să cedeze în faţa privirii lui ucigătoare. Să-ţi intre bine în capul ăla pătrat, Gray. Planul lui Nasser, planurile noastre... s-au dus toate de râpă. E momentul să ştergem totul cu buretele şi s-o luăm de la zero. Şi trebuie să acţionăm chiar acum.

Faţa lui se întunecă, Gray fiind gata să dea în clocot de furie. Şi ochii reflectau furtuna din sufletul lui.

— Când nenorocitul ăla o să afle ce-ai făcut... ce-am făcut... o să fie pur şi simplu semnarea condamnării la moarte a părinţilor mei!

Ea îl întrerupse brusc, trăgându-i o palmă răsunătoare peste obraz şi făcându-l să se dea un pas în spate. Buimac, sări la ea. Ea nu opuse rezistenţă. O înhăţă cu o mână de guler, iar cu cealaltă, strânsă pumn, fu gata să lovească.

Ea îşi păstra vocea calmă împotriva ieşirii năvalnice a bărbatului.

— Moartea jigodiei ăleia înseamnă că avem parte de o mică doză de confuzie. Trebuie să profităm de ea.

— Însă ai mei...

Ea îşi păstra vocea egală.

— Gray, sunt deja morţi.

Mâna cu care o apucase de cămaşă îi tremură. Faţa i se contractă puternic, roşie, agonizând. O cerceta din priviri, trebuind

să dea vina pe cineva.

— Iar dacă nu sunt morți, continuă ea, dacă-i ține în viață ca un fel de asigurare suplimentară, atunci nu ne rămâne decât o singură speranță.

Mâna lui Gray înfiptă în gâtul ei căzu, însă rămase încleştată.

— O să avem nevoie de o monedă de schimb importantă, continuă ea. Care să cântărească la fel de mult ca viața părinților tăi.

În ochii lui, ea putu să vadă cum furia dezlănțuită începe să i se mai domolească, precum un val de mare care se retrage, înghițindu-i în cele din urmă şi cuvintele.

— Iar cea de-a doua cheie n-are cum să reprezinte asta de una singură.

Clătină din cap.

— Trebuie să păstrăm tăcerea. Să-l punem pe Vigor să-şi scoată bateria celularului, astfel încât să nu i se mai poată da de urmă.

— Şi-atunci, cum o să mai dea Nasser de noi?

— Este timpul să-i luăm această posibilitate.

— Dar când o să încerce să ne sune…

— Nasser o să fie furios. S-ar putea să le facă rău părinților tăi, chiar să-l omoare pe unul din ei. Însă până când o să ne găsească, o să-l țină pe unul în viață. Nu e prost. Iar asta-i singura noastră speranță.

Telefonul lui Vigor începu să sune. Toată lumea îngheță. Vigor îl scoase încet din buzunar. Îşi aruncă privirea la identitatea apelantului, înghiți în sec şi i-l pasă lui Gray.

Acesta îl lua.

— Nasser, confirmă el.

— Că tot vorbeam de lup, şuieră Seichan. Probabil că l-a sunat unul dintre lunetişti, cerând noi instrucțiuni în continuare. Probabil că ăsta-i singurul motiv pentru care n-au luat deja cu asalt locul acesta. Uciderea lui Balthazar i-a prins cu garda jos. Aceasta este singura noastră şansă de scăpare.

Gray se uită fix la ecranul telefonului.

Seichan aştepta.

Cât de puternic era bărbatul acesta?

2.04 P.M.

Degetele lui Gray refuzară să se mişte, încleştate pe telefon.

Acesta vibră şi sună din nou.

Aproape că putea să simtă furia ce emana din telefon, sentimentul de mânie gata să fie revărsat împotriva mamei şi tatălui său. Voia cu disperare să răspundă: să țipe, să implore, să înjure, să se tocmească.

Însă nu avea nimic cu care să negocieze.

Nu încă.

— Nasser trebuie să fie la jumătatea zborului, murmură Gray în cele din urmă spre telefon.

— Urmează să aterizeze în cinci ore, încuviință şi Seichan. Gray se simți cuprins de un val de frig, însă degetele sale se încleştară şi mai tare.

— Acolo sus, în aer, o să ezite să ia vreo decizie majoră. O să aştepte să pună picioarele pe pământ înainte să facă o evaluare finală a situației.

— Iar dacă n-o să stea de vorbă cu tine până atunci…

Gray nu putu să pronunțe cuvintele. Nu făcu decât să dea din cap în semn de confirmare. Nasser avea să-i ucidă părinții. Nu va mai aştepta mai mult. Avea să-l pedepsească pe Gray şi să aleagă o altă strategie.

„Cinci ore."

— O să avem nevoie de mai mult decât de cea de-a doua cheie, pe care am găsit-o aici, spuse el. Chiar mai mult decât şi cea de-a treia cheie.

Seichan dădu din cap.

Gray se uită lung la Seichan.

— O să trebuiască să rezolvăm misterul obeliscului. O să avem nevoie de harta lui Marco.

Seichan îl privea fix, aşteptând.

Gray ştia ce trebuie să facă. Închise clapeta telefonului. Cu degetele amorțite, bâjbâi după bateria din spate.

Vigor se apropie şi îi acoperi degetele lui Gray cu palmele.

— Eşti sigur, Gray?

El îşi ridică privirea.

— Nu… nu sunt. Nu-s sigur de nimic.

Îşi eliberă mâinile din ale monseniorului şi scoase bateria din telefon, întrerupându-i ultimul sunet de apel la jumătate.

— Dar asta nu înseamnă că n-o să acționez.

Gray se întoarse spre Seichan.

— Acum, ce facem?

— Tocmai i-ai aruncat mănuşa. Nasser o să-şi sune haidamacii.

Poate că mai avem un minut sau două la dispoziție, zise ea arătându-le cu mâna spre centrul bisericii. Pe aici. Kowalski a făcut rost de-o mașină. Ne așteaptă la ieșirea din aripa estică.

Îi conduse de-a lungul naosului. Mulțimea fremăta, nesigură, iar ecourile vocilor răsunau în biserică. Urletul sirenelor se apropia din ce în ce mai mult. Seichan scoase ceva din buzunar.

— Probabil că Nasser are lunetiști și la ieșirea aia, zise Gray apropiindu-se cu pași mari de ea.

Seichan îl opri cu palma întinsă.

— Am o grenadă ușoară… Mult zgomot și multă lumină. O s-o detonăm în centru. În timp ce toată lumea o să se năpustească spre ieșiri… la fel o să facem și noi.

Gray se încruntă.

Vigor își exprimă îngrijorarea în vreme ce treceau pe lângă un grup de elevi cu ochii măriți și plini de teamă, strânși grămadă unul în altul.

— Dacă lunetiștii ne văd, o să deschidă focul. Asupra mulțimii.

— Altfel n-avem cum, spuse Seichan grăbindu-se și mai tare. O să trebuiască să riscăm. Poate că oamenii lui Nasser sunt deja aici…

O împușcătură bubui în biserică.

Gray simți cum îi vâjâie ceva pe la ureche. O bucată din mozaicul de pe pereți se dislocă, transformându-se într-o ploaie aurie.

Mulțimea intră în panică, luând-o la fugă în toate direcțiile.

Vigor căzu într-un genunchi. Gray îl trase după el, în vreme ce un al doilea glonț scoase scântei la impactul cu o coloană de marmură. Detunătura se auzi cu putere.

Aplecați, străbătură în fugă întreaga lungime a naosului. Când ajunseră în centru, Seichan se pregăti să tragă știftul de siguranță al grenadei.

Gray o prinse de mână, împiedicând-o.

— Nu.

— Este singura cale. S-ar putea să fie și mai mulți trăgători deasupra noastră. O să trebuiască să ne călcăm în picioare cu restul mulțimii ca să ajungem la ieșire.

„Iar dacă o să fim descoperiți în mijlocul mulțimii, gândi el, câți oameni nevinovați o să fie omorâți?”

Făcu un semn.

— Mai este o cale.

Cu mâna ei încă în a lui, îi conduse pe toți spre latura sudică,

direct către zidul unde se afla schela pe care se urcase mai devreme.

— Sus! rosti el.

Mai era însă un obstacol.

Paznicul schelăriei nu-şi părăsise postul. Rămăsese aplecat în spatele unei bariere de lemn, cu arma ridicată, gata să tragă.

Gray înhăță grenada dintre degetele lui Seichan, îi scoase cuiul de siguranță şi o aruncă în spatele barierei.

— Închide ochii! strigă el la Vigor şi-l trase pe monsenior în jos. Acoperă-ți urechile.

Seichan se aplecă, ținându-şi capul în mâini.

Resimțiră explozia ca pe o lovitură în plex. O detunătură sonoră în incinta de piatră. O lumină pătrunzătoare parcă îi pârjoli pleoapele lui Gray, deşi avea capul întors într-o parte.

După care se stinse.

Gray îl trase pe Vigor în sus. Răsunau țipete, înăbuşite din cauza țiuitului pe care-l avea în continuare în urechi. O porni în grabă spre schelăria masivă. Mulțimea se împărți în două, fugind şi spre ieşirea estică şi spre cea vestică.

Însă ei nu urmară grosul mulțimii.

La poalele schelei, năucit, paznicul zăcea pe spate, gemând.

Urma să aibă o groaznică durere de cap, însă avea să supraviețuiască.

Gray îi luă puşca şi le făcu semn lui Seichan şi Vigor să urce pe scările schelei. Trebuiau să se mişte repede. Fugă spontană a maselor avea să-i încetinească pe trăgători, dar nu pentru prea mult timp.

Se cățăra după Seichan şi Vigor.

— Unde mergem? strigă Seichan în jos, spre el. O să fim nişte ținte perfecte acolo sus!

— Mişcă-te! strigă Gray. Cu toții, mişcați-vă fundurile până sus!

Continuară să avanseze, răsucindu-se şi sărind peste treptele în spirală.

Ajunseseră la jumătatea drumului când o rafală de armă automată mătura grinzile de susținere, trasă mai mult la nimereală, însă suficient de eficientă ca să-i izgonească de pe scările exterioare în inima schelăriei. Se aruncară pe burtă de-a lungul platformei din scânduri de la etajul respectiv.

Gray se târî până ajunse în fața celorlalți.

— Pe aici!

Luând-o la fugă pe jumătate ghemuit, Gray se îndreptă spre cel

mai apropiat zid. Erau exact la nivelul la care cupola se rezema pe restul bisericii. Un şir de ferestre arcuite, aceleaşi prin care atât Gray, cât şi Marco se uitaseră şi se minunaseră, încercuiau partea de jos a cupolei.

Gray îşi ridică puşca şi sparse geamul aflat la capătul palierului. Sticla se făcu ţăndări. Nu reduse ritmul. Se întinse spre fereastră şi se folosi de patul puştii ca să îndepărteze cât mai multe cioburi.

— Afară! strigă el la Seichan şi Vigor.

Aceştia se strecurară pe lângă el, urmăriţi de focuri de armă, gloanţe ricoşând din barele de oţel şi smulgând aşchii de lemn din tocuri.

Gray ţâşni afară după ei, pe pervazul care încercuia clădirea.

Soarele după-amiezii strălucea cu putere.

Istanbulul se întindea sub ei în toată splendoarea sa, în acel amestec haotic de vechi şi modern. Marea Marmara strălucea cu un albastru ca de safir. La distanţă, se vedea şi platforma suspendată a podului Bosfor peste strâmtoarea care făcea legătura cu Marea Neagră.

Însă nu aceasta mostră de iscusinţa inginerească fu cea care îi atrase atenţia lui Gray.

Le indică faţada sudică a bisericii, acolo unde schelăria exterioară învăluia acea parte a Hagiei Sofia aflată în reparaţii.

— Acolo, jos!

Conformându-se, Vigor porni să înconjoare domul, mergând cu grijă de-a lungul bordurii. Odată ajuns în dreptul schelei, Gray sări de pe ea şi o luă încet pe acoperişul de mai jos. Alunecă în şezut până la schelărie, ţinându-şi puşca ridicată.

Se izbi de grinda de susţinere şi se răsuci. Seichan venea deja după el, menţinându-şi echilibrul, pe jumătate alergând, pe jumătate alunecând, fără să-i pese de riscul la care se expunea. Vigor era mult mai precaut, stând pe fund şi deplasându-se încet pe distanţe scurte.

Seichan se opri apucându-se cu braţele de o traversă.

Avea telefonul mobil scos şi ţipa în el.

Gray îl prinse pe Vigor şi îl ajută să treacă pe sub barele schelăriei şi să ajungă la scări. Se grăbiră să coboare. Din fericire nu era nici un paznic acolo. Probabil că toată agitaţia îl atrăsese în altă parte.

Ajungând la sol, Seichan îi îndrumă spre o străduţă laterală, de-a lungul unei mici zone verzi. Un taxi galben derapă strâns în jurul colţului îndepărtat, se răsuci pe roţi şi veni în viteză, direct spre ei.

Seichan se trase îndărăt derutată, cu ochii măriți.

Taxiul, nu tocmai nou, se redresă în ultimul moment şi frână în scrâşnet de roți până se opri.

Şoferul se aplecă spre geamul deschis al pasagerului.

— Ce mama dracului mai aşteptați? Mişcați-vă fundurile încoace!

Era Kowalski.

Gray se sui în față. Seichan şi Vigor, în spate. Trântiră portierele.

Kowalski demară lăsând dâre negre pe asfalt, scoțând fum din cauciucuri.

Seichan reuşi să învingă accelerația care o țintuia în scaun şi se aplecă în față.

— Asta nu-i maşina în care te-am lăsat!

— Rabla aia japoneză? Ăsta-i Peugeot 405 Mi 16. De la începutul anilor 1990. Numai bun să-l calci.

Demonstrând-o din plin, Kowalski acceleră, schimbă într-o treaptă de viteză inferioară când ajunse la următorul colț, trase de volan, aruncându-i pe toți spre stânga, după care reveni la viteza anterioară şi țâşni din curbă ca o rachetă.

Seichan se trase înapoi, roşie la față.

— Unde…?

În spatele lor se auziră brusc sirene de poliție, urmându-i de după acelaşi colț.

— Ai furat-o, zise Gray.

Aplecându-se în față, cu nasul aproape lipit de volan, Kowalski ridică din umeri.

— Tu-i spui furt, eu îi spun *împrumut.*

Gray se răsuci în scaun. Maşina de poliție cu girofar se pierdea în zare, în mod evident depăşită.

Kowalski ocoli în viteză şi următorul colț, aruncându-i pe toți în direcția opusă, enumerându-le caracteristicile maşinii.

— Are un raport perfect între greutate şi putere, stă bine pe viraje… Oh! Şi mai are şi trapă în acoperiş.

Îşi ridică mâna de pe schimbătorul de viteze ca să li-l arate.

— Drăguț, nu-i aşa?

Gray se lăsă pe spate.

Kowalski scăpă de poliție după încă două curbe strânse. Un minut mai târziu, se treziră pierduți într-o mare de taxiuri, încetiniți de traficul infernal din cartierul vechi al Istanbulului.

În sfârşit, Gray se calmă suficient încât să se întoarcă spre

Seichan.

— Cinci ore, zise el. Trebuie să ne luăm zborul spre Hormuz.

— Insula Hormuz, intră în amănunte Vigor. La gura Golfului Persic.

Seichan îşi ţinea o mână lipită pe coapsă. Probabil că efortul depus îşi spunea cuvântul. Era destul de palidă, însă dădu din cap.

— Cunosc locul. O mulţime de contrabandişti şi traficanţi de arme folosesc insula în trecere dinspre Oman spre Iran. N-ar trebui să fie nici o problemă.

— Cât durează drumul?

— Trei ore. O să folosim un turbojet privat şi un hidroavion. Cunosc eu pe cineva.

Gray îşi privi ceasul de la mână. Asta avea să le mai lase la dispoziţie numai două ore ca să găsească ultima cheie şi s-o folosească împreună cu celelalte ca să dezlege enigma obeliscului. Inima începu să-i bată din nou mai tare. Agitaţia de mai devreme îi estompase teama pentru soarta părinţilor săi. Dar acum…

Întinse mâna spre Seichan.

— Îmi trebuie celularul tău.

— Ca să-i suni pe cei din Sigma?

— Trebuie să le comunic ce s-a întâmplat.

Gray îi citi expresia de pe chip. Ea ştia că evita să-i spună care era motivul real. Cu toate acestea, îi dădu telefonul.

El se răsuci la loc. În câteva momente, vorbea cu directorul Crowe. Îi aduse la cunoştinţă lui Painter cele mai recente evenimente, pornind de la descoperirea celei de-a două chei până la modul în care scăpaseră.

— Aşadar, la Vatican se infiltrase cârtiţa celor din Ghildă, zise Painter şovăind. Oricum, Gray, nu cred că pot să fac prea multe pentru tine pe insulă. Este teritoriu iranian. Mai ales într-un interval atât de scurt. Mi-ar fi imposibil să fac asta fără să alertez agenţiile de informaţii din întreg Orientul.

— Nu vreau să intervii, rosti Gray. Doar… te rog… părinţii mei…

— Ştiu, Gray… am înţeles. O să-i găsim.

În ciuda promisiunii, Gray simţi ezitarea din vocea directorului cuvintele nerostite. „Dacă părinţii tăi mai sunt încă în viaţă.”

8.02 A.M.
Arlington, Virginia

Erau mutați din nou.

Harriet lipi un pahar de apă de buzele soțului ei, îmbiindu-l să bea. Îmbrăcat în pantaloni şi bluză de trening, acesta era legat de un scaun.

— Jack, trebuie să înghiți.

El se opuse.

— Fă-l să înghită pastila aia, se răsti femeia, ori i-o vâr în fund.

Mâinile lui Harriet tremurau.

— Te rog, Jack. Bea!

Annishen îşi pierdea răbdarea. Femeia îmbrăcată în piele neagră răspunsese la telefon în urmă cu câteva minute şi îi chemase înăuntru pe ceilalți paznici, chiar şi pe cei de pe stradă. Harriet fusese târâtă afară din vechea camera frigorifică unde fusese încuiată toată noaptea. Era un loc înspăimântător. Un singur bec lumina de deasupra unui şir dublu de cârlige de carne atârnate de-a lungul şinelor din tavan. Cum fuseseră spălate superficial, pete mari de sânge erau vizibile pe podea, spre scurgerea din centrul camerei frigorifice.

După care urmase apelul telefonic.

Harriet fusese adusă să aibă grijă de soțul ei. Jack fusese ținut separat de ea. N-o lăsaseră să stea cu el. Astfel că îşi petrecuse întreaga noapte temându-se pentru viața lui. După ce fusese atacat cu taserul în camera de hotel, nu prea mai fusese lucid. Ea se îngrozi când îl văzu cu căluş la gură şi legat fedeleş de scaun, însă altminteri părea nevătămat.

Când o văzuse din nou, se zvârcolise în funiile cu care era legat. Dar nu o recunoscuse cu adevărat. În continuare, nu prea mai avea contact cu realitatea din cauza stresului de până acum, a electrocutării recente, a faptului că se trezise legat fedeleş.

— Nu-ți mai bate capul, zise Annishen într-un final, apucând-o pe Harriet de umăr. Pastilele pe care i le-ai dat mai devreme n-au avut nici un efect.

— Era deja foarte agitat, spuse ea rugătoare. Durează ceva timp… în plus, mai contează şi continuitatea dozajului. Chiar are nevoie de pastilele astea.

Annishen flutură din mână spre ea.

— Încă o încercare.

Harriet se aplecă şi se lipi de obrazul soțului ei, ținându-i capul

cu o mână şi cu cealaltă, paharul. El se smuci şi se trase înapoi, însă ea îl ținu strâns.

— Jack, te iubesc. Te rog bea. Fă-o pentru mine!

Îi picură apă pe gură. Buzele i se despărțiră în cele din urmă, într-un reflex animalic. Probabil că îi era sete. Într-un final bău, înghițind lacom apa oferită. Chiar păru că îl calmează. Se lăsă moale în funiile cu care era legat.

Harriet oftă uşurată.

— A luat-o? întrebă Annishen.

— Ar trebui să-l calmeze cam într-o oră.

— N-avem o oră la dispoziție.

— Înțeleg… însă…

Harriet ştia că probabil cineva îi caută. Cu cât stăteau mai mult într-un loc, cu atât era mai mare şansa să li se dea de urmă. Cu cât erau mai des mutați dintr-un loc într-altul, cu atât puteau fi găsiți mai greu.

— Luați-l! rosti Annishen.

Femeia o înşfăcă pe Harriet de partea din spate a gulerului cămăşii şi o ridică în picioare. Era puternică. O împinse pe Harriet spre ieşirea din spate, iar haidamacii îl dezlegară pe Jack. Soțul ei fu apucat de umeri de doi armeni uriaşi ca nişte gorile, cu nişte sprâncene foarte groase. Unul ținea în buzunarul de la haină un pistol lipit de spatele soțului ei.

Annishen o apucă pe Harriet de cot.

Jack urlă în momentul în care începură să-l mişte, zbătându-se.

— Nuuuu.

— Poate-l curentez iarăşi, zise paznicul cu un accent puternic.

— Nu, vă rog, insistă Harriet, ca să-l apere. Pot eu să-l calmez.

Matahala o ignoră.

Annishen păru să chibzuiască.

— E lumină afară, spuse Harriet. Dacă o să-l scoateți în stare de inconştiență…

— Sunt taverne în apropiere, spuse unul din paznici. Pe stradă. O să-i torn votcă pe cămaşă. Nimănui n-o să i se pară ciudat.

Annishen făcu o față acră. Harriet îşi imagină că era în mare măsură din cauză că nu îi venise ei ideea asta. O împinse pe Harriet spre Jack.

— Fă-l să tacă sau o îl electrocutez cu taserul până când o să saliveze ca un bebeluş.

Harriet se grăbi să ajungă lângă soțul ei. Se aşeză pe locul unuia din paznici, petrecându-şi un braț în jurul mijlocului lui

Jack. Îi frecă pieptul cu cealaltă mână.

— E-n regulă, Jack. E-n regulă. Trebuie să mergem.

El se uită la ea suspicios, dar furia întipărită în ochii şi pe buzele sale se mai îndulci.

— Vreau… să merg acasă.

— Chiar acolo mergem… haide acum, nu te mai agita.

El le permise să-l ducă spre ieşirea din spate şi să-l scoată pe o alee îngustă, în care abia dacă încăpea tomberonul de gunoi care dădea pe-afară. O usturară ochii de la lumina soarelui.

Continuară să meargă până ajunseră în stradă.

Fuseseră într-o măcelărie cu geamurile acoperite şi bătute în scânduri, unul din şirul de magazine închise de la parterul blocului de locuințe. Harriet se uită în jur, căutând puncte de reper. Erau pe undeva prin Arlington. Harriet ştia că traversaseră Potomacul după ce fuseseră răpiți.

Însă încotro?

O dubiță Dodge neagră era parcată la o jumătate de stradă distanță.

Traficul de dimineață începea deja să se intensifice. Câțiva boschetari, bărbați şi femei, erau adunați într-o firidă din fața unei spălătorii de haine. Un cărucior de cumpărături se afla lângă ei, încărcat ochi cu saci de plastic.

Annishen îi ignoră pe oamenii fără adăpost şi îşi conduse grupul spre dubiță. Descuie cu telecomanda şi deschise ea însăşi uşa laterală din spate, culisând-o într-o parte.

Jack păşea greoi, cu picioarele ca de plumb, extrem de năuc, aproape fără să observe împrejurimile.

Harriet aşteptă până când ajunseră în dreptul bărbaților adunați în jurul căruciorului de cumpărături. Încă îşi ținea mâna în jurul mijlocului lui Jack.

„Îmi pare rău."

Îl apucă de piele prin cămaşă şi răsuci.

Jack sări brusc în sus, revenindu-şi din starea de pasivitate.

— Nuuuu!

Se luptă cu paznicul de lângă el.

— Nu ştiu cine sunteți, băi! strigă el. Luați mâna de pe mine!

Harriet trase de el.

— Jack… Jack… Jack. Calmează-te!

El se repezi la ea, lovind-o cu putere în umăr.

— Hei! strigă unul dintre boschetari.

Era un bărbat slab, numai piele şi os, cu o barbă neîngrijită.

Apucă o sticlă învelită într-o pungă de hârtie.

— Ce-i faceți tipului ăsta?

Nişte fete din interiorul spălătoriei automate se ridicară să se holbeze prin ferestrele aburite, pe care se prelingeau dâre de apă.

Annishen făcu un pas în spate, spre Harriet. Afişă un zâmbet larg, uitându-se fix la ea. Avea o mână în buzunarul puloverului ei subțire, cu glugă, amenințând-o în mod vizibil.

Harriet îi frecă abdomenul lui Jack şi se întoarse către străinul cu barbă.

— Este soțul meu. Are Alzheimer. Noi… îl ducem la spital.

Vorbele ei mai domoliră îngrijorarea întipărită pe fața bărbatului. Acesta dădu din cap.

— Îmi pare rău să aud asta, doamnă.

— Vă mulțumesc.

Harriet îl conduse pe Jack mai departe şi îl urcă în dubiță. În curând, erau aşezați pe scaune, iar uşile se închiseră. Annishen stătea pe scaunul pasagerului din față. În momentul în care porniră, se întoarse spre Harriet.

— Ar fi bine ca pastilele alea să înceapă să aibă vreun efect, spuse ea. Dacă nu, data viitoare o să-l lăsăm să atârne de unul dintre cârligele alea de măcelărie.

Harriet încuviință din cap.

Annishen se întoarse la loc.

Unul dintre bărbați se întinse pe scaunul din spate şi îi trase o glugă neagră peste cap. Auzi un geamăt de protest din partea lui Jack în momentul în care îi făcură acelaşi lucru.

Întinse o mână şi îi apucă palma soțului său. Degetele lui le apucară pe ale ei, probabil într-un gest reflex de afecțiune.

„Îmi pare rău, Jack…”

Harriet îşi strecură mâna cealaltă în buzunarul puloverului. Degetele i se loviră de grămada de pastile – pastilele pe care doar se *prefăcuse* că i le dă soțului ei. Înainte şi acum. Trebuia să-l mențină pe Jack agitat şi suficient de confuz pentru a reacționa exact ca până acum.

Să fie văzut… să fie ținut minte. Închise ochii deznădăjduită. „Iartă-mă, Doamne!”

12
Despre o hartă interzisă

6 IULIE, 4.44 P.M.
Strâmtoarea Hormuz

Hidroavionul rusesc, un Beriev 103, o pornise de-a lungul coastei, decolând de pe Qeshm Island Internațional Airport, iar acum zbura pe deasupra apelor de culoare albastră-verzuie ale strâmtorii Hormuz.

Gray rămăsese impresionat de cât de puțin durase transferul de la aeroport. Turbojetul cu care veniseră de la Istanbul aterizase cu numai zece minute în urmă. Hidroavionul îi aştepta: alimentat cu combustibil, cu motoarele calde şi cele două elice învârtindu-se uşor. Capacitatea hidroavionului era de numai şase persoane, inclusiv pilotul, având trei seturi de locuri duble, unul în spatele celuilalt.

Însă era rapid.

Traversarea mării până la insula Hormuz nu avea să dureze mai mult de 20 de minute. Ajunseseră într-un timp foarte bun. Cu toate acestea, aveau să le rămână numai două ore pentru a găsi ultima cheie şi a o folosi împreună cu celelalte la descifrarea scrierii angelice de pe obelisc.

Gray folosise perioada petrecută la bordul turbojetului privat, obținut prin legăturile pe care le avea Seichan pe piața neagră, pentru a studia complicatul cod de pe obelisc. Chiar într-un zbor atât de scurt precum acesta, fiecare minut conta. Aşezat singur pe scaunul dublu din spate, îşi scoase din nou carnețelul plin de adnotări şi diverse idei mâzgălite în grabă. Încercase deja să transforme toate înscrisurile de pe obelisc în litere, aşa cum făcuse Vigor cu scrierea angelică de la Vatican, din care reieşise cuvântul „HAGIA”. Dar nu progresase mai deloc.

Nici chiar cu ajutorul primit de la Vigor.

La bordul turbojetului, cei doi studiaseră cu atenție criptograma. Vigor se descurca mai bine cu limbile vechi. Însă asta nu se dovedise a fi de nici un folos. Decodificarea era deosebit de dificilă deoarece nu ştiau care dintre cele patru fețe ale obeliscului

reprezenta punctul de plecare şi nici direcţia în care trebuia citit, în sensul acelor de ceasornic sau în sens opus.

Ajunseseră la opt posibilităţi.

Vigor se frecase în cele din urmă la ochi, recunoscându-se învins.

— Fără cea de-a treia cheie, n-o să-i dăm niciodată de cap.

Gray refuza să creadă asta. Cei doi avuseseră chiar o mică dispută. De comun acord, hotărâseră să ia o pauză, să renunţe şi să nu-şi mai bată capul cu dezlegarea enigmei. Gray ştia că o mare parte din neliniştea lui era pricinuită de nodul pe care îl avea în stomac.

Chiar şi acum simţea că-i vine să vomite. De fiecare dată când închidea ochii, îi venea în minte chipul mamei sale. Vedea reproşul din ochii tatălui său.

Aşa că Gray încetă să mai închidă ochii şi continuă să lucreze.

Era tot ce putea să facă.

Gray se uită din nou fix la paginile în care simbolurile erau substitute cu litere.

Alte şapte posibilităţi acoperiră paginile următoare.

Care era cea bună? Sau măcar de unde să înceapă?

Din faţă, un sforăit puternic îi atrase atenţia şi-l făcu să-şi ridice privirea. Kowalski adormise deja. Probabil înainte ca roţile hidroavionului să se desprindă de pe pistă.

Vigor stătea pe scaunul învecinat, cercetând încă o dată, cu mare atenţie, textul scris pe mătase. În mod sigur ajunseseră într-

un punct mort, fără ieşire. Monseniorul se încruntă înciudat la zgomotul produs de Kowalski şi îşi desfăcu Centura de siguranță. Se strecură în spate, ca să i se alăture lui Gray şi se prăbuşi pe scaunul învecinat. Avea în mâini sulul de mătase.

Momentul inițial de tăcere stingheră se prelungi.

Gray închise carnețelul cu notițe.

— Ce s-a întâmplat... mai devreme...

— Ştiu.

Vigor se întinse şi îl bătu uşor pe mână.

— Eram cu toții îngrijorați. Însă voiam să-ți spun ceva, să-mi zici părerea ta. Poți să-ți aduni gândurile?

Gray îşi îndreptă corpul.

— Desigur.

— Ştiu că vrei să rezolvi codul obeliscului. Dar, fiindcă suntem pe punctul de a ateriza, poate că acum e un moment bun să ghicim unde pe insula Hormuz ar putea să fie cea de-a treia cheie.

— Credeam că ştim deja unde să căutăm, rosti Gray. Neputând să se abțină, redeschise carnețelul şi bătu uşor în simbolul angelic descoperit pe spatele celui de-al treilea *paitzu* de aur.

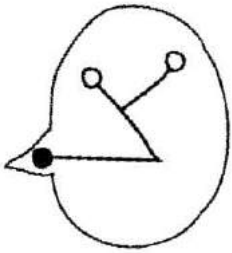

Îl comparaseră cu o hartă a insulei şi descoperiseră că acel cerculeț înnegrit marca locația ruinelor unui vechi castel portughez, construit cu aproximativ un secol înaintea momentului ascunderii cheilor. În prima parte a existenței sale, fusese o fortăreață remarcabilă. Construită pe un istm şi separată de un şanț de apărare, domina oraşul Hormuz şi cele mai bune locuri de ancorare. Pentru acei mistici ai Vaticanului care ar fi căutat de-a lungul vremii să ascundă o cheie, castelul ar fi părut un loc foarte bun.

Acum, se îndreptau spre ruinele sale.

Vigor dădu din cap.

— Da, castelul portughez. Însă ceea ce am vrut să spun era *de*

ce anume căutăm aici. Dacă am şti asta, am putea să înțelegem *ce* anume să căutăm în ruinele castelului.

— OK, atunci de unde să începem?

Vigor arătă prin hubloul din dreptul lui Gray. Insula se vedea drept în față.

— *Hormuzul* a fost un port important, destinat comerțului cu bijuterii, mirodenii şi sclavi. Suficient de important încât portughezii să-l invadeze în cursul secolului al XVI-lea şi să-şi construiască propriul castel. Dar şi pe vremea lui Marco era suficient de important, încât Kublai Han să trimită aici o tânără femeie din familia sa pentru a se mărita.

— Kokejin, Prințesa Albastră.

— A fost un aranjament pur comercial. De fapt, regele persan căruia îi fusese promisă în vederea căsătoriei a murit în vreme ce Marco şi Kokejin erau pe drum. Astfel că ea a sfârşit prin a se mărita cu fiul acestui om. Dar, din nou, n-a fost decât o căsătorie de conveniență. Oricum, totul s-a încheiat când, doar trei ani mai târziu, ea a murit. Unii spun că s-a sinucis, alții că a murit de inimă rea din cauza unei alte iubiri.

Gray se întoarse spre el.

— Doar nu vrei să zici că…

— Nici Marco nu s-a căsătorit până când n-a murit Kokejin. Iar când Marco a murit şi el, avea în camera lui două lucruri de preț. Acel *paitzu* de aur pe care i-l dăduse Kublai Han. Şi o diademă din aur, încrustată cu pietre prețioase.

Vigor se uită fix în ochii lui.

— Diadema unei *prințese.*

Gray îşi îndreptă trupul, imaginându-şi voiajul lui Marco, care durase doi ani, plin de aventuri şi de explorarea unor tărâmuri exotice. Marco era încă tânăr atunci când plecase din palatul lui Kublai Han, având vreo 34-35 de ani. Kokejin avea 17 ani când plecase din China, respectiv 19 când ajunsese în Persia. Nu părea imposibil de imaginat că se îndrăgostiseră, o iubire care nu avea cum să se împlinească dincolo de Hormuz.

Gray îşi frecă fruntea, căci în continuare capul îl durea foarte tare. Îşi aminti de cărămida găsită la Hagia Sofia, de interiorul acesteia smălțuit într-un albastru regal, un secret ascuns în piatră. Era oare posibil ca această cărămidă să mai reprezinte şi inima lui Marco, un simbol al iubirii lui secrete pentru Kokejin?

— Atunci am ignorat un alt indiciu lăsat pentru noi, rosti Vigor şi ridică sulul de pânză. Povestea a fost brodată pe mătase. De ce

pe mătase?

Gray ridică din umeri.

— E un material din Orientul Îndepărtat, pe unde a călătorit Marco Polo.

— Da, dar ar putea să semnifice şi altceva?

Gray îşi aminti că Vigor studiase scrierea, chiar o examinase cu atenție cu o lupă.

— Ce-ai descoperit? întrebă el.

Monseniorul ridică sulul de pânză.

— Mătasea asta nu era nouă când s-a brodat textul pe ea. Era uşor tocită şi avea asperități. Am găsit pete vechi de ulei.

— Deci era o bucată de mătase deja folosită.

— Însă *pentru ce* a fost folosită? întrebă Vigor. Una dintre cele mai obişnuite întrebuințări ale mătăsii – datorită prețului ridicat şi rarității sale – era cea de giulgiu, giulgiu folosit la înmormântarea capetelor încoronate.

Vigor aşteptă, uitându-se lung la Gray. Acesta începu să înțeleagă încetul cu încetul, în minte revenindu-i imaginea unei cărămizi de culoare albastră. Surprinderea i se citi în voce.

— Crezi că s-ar putea să fie giulgiul lui *Kokejin.*

— E posibil. Însă, dacă am dreptate, atunci ştiu ce trebuie să căutăm în interiorul acelui vechi castel.

Gray ştia şi el.

— Mormântul lui Kokejin.

4.56 P.M.

Din scaunul copilotului, unde se afla, Seichan avea o vedere de ansamblu asupra insulei, în timp ce hidroavionul cobora spre un golf adăpostit. Nu era o insulă mare, nu avea mai mult de 6,5 kilometri lungime. Centrul îi era stâncos şi abrupt, cu pâlcuri de verdeață ici şi colo. O mare parte din coastă era formată din faleze, țărmuri stâncoase şi golfuri izolate pline de grote, căminul ideal pentru numeroşii contrabandişti din zonă. Însă spre nord, povârnişurile înalte coborau mult mai blând spre mare. Aici, pământul era mai verde şi de curmali şi câmpuri cultivate, adăpostind un mic sătuc plin de colibe acoperite cu stuf.

Din aer, se zărea dovada existenței unui oraş mai vechi, mult mai întins: fundații masive, lespezi de piatră provenite din dealurile de halit, câteva case dărâmate, ce arătau mai mult ca

nişte grămezi de moloz şi pietriş şi un minaret înalt, folosit cândva ca far de către portughezi.

Însă nici una dintre acestea nu era destinaţia lor.

Hidroavionul se aplecă pe o aripă şi întoarse deasupra istmului ce se întindea la nord de vechiul oraş. Pe limba de pământ se aflau rămăşiţele vechiului castel. Cândva, fusese separat de oraşul străvechi printr-un şanţ lat de apărare, însă acum acesta dispăruse şi se mai vedea doar o linie uşor afundată, de la est la vest.

În momentul în care avionul trecu pe deasupra ruinelor, Seichan studie locul unde doreau să ajungă. Fortăreaţa masivă era înconjurată de diguri înalte, însă latura vestică pierduse cu mult timp în urma bătălia cu apele din jur, erodată şi cotropită de valurile înspumate ce se spărgeau cu putere de ţărm.

Latura estică, adăpostită de golful ce cobora domol în mare, rezistase mult mai bine.

Hidroavionul se înclină pentru a ateriza chiar în acest golfuleţ, intrând în picaj şi reducând altitudinea, apoi atingând apa. Seichan surprinse în treacăt cu privirea tunurile de fier ruginite aflate pe acoperişul fortului, plus alte şase tunuri pe plaja golfului, folosite acum pentru legarea bărcilor care acostau. De fapt, o mică bărcuţă din tablă era legată de unul dintre ele. O persoană mică de înălţime, cu pielea arămie, dezbrăcată aproape de tot, cu excepţia unei perechi de pantaloni trei sferturi, le făcu semn cu mâna când se apropiară.

Seichan nădăjdui că tânărul de jos era ghidul din sat, pe care îl solicitase. Având doar două ore la dispoziţie, era nevoie de cineva care să cunoască bine castelul şi împrejurimile.

Hidroavionul alunecă de-a lungul apei, ridicând o jerbă violentă când flotoarele se stabilizară în apele adăpostite. Seichan fu împinsă cu putere în faţă, în centura de siguranţă, ceea ce îi provocă un junghi de protest din partea abdomenului rănit. Îşi verificase rana mai devreme, în toaleta aeroportului. Bandajele erau umede din cauza unei scurgeri de lichid, însă de o culoare mai mult rozalie decât roşie.

Avea să supravieţuiască.

Pilotul făcu un rondou în timp ce barca se apropia în viteză de ei, săltând uşor prin siajul rămas în urma hidroavionului. Ghidul lor se afla pe scaunul din spate, cu mâna pe cârmă.

Peste câteva momente, trapele de acces se deschiseră, iar grupul lor coborî din avion şi se urcă în barca lungă ca o luntre. Ghidul se

dovedi a fi un băiat de 12 sau 13 ani, numai piele şi os, zâmbind cu gura până la urechi. În mod clar, puştiul voia să-şi exerseze cunoştinţele de limba engleză, aşa puţine câte erau.

— Oameni buni, scumpă doamnă, bine aţi venit în Hormuz! Pe mine mă cheamă Fee'az!

Gray o ajută pe Seichan să se urce în barcă, ridicând neîncrezător dintr-o sprânceană.

— Ăsta-i experimentatul tău ghid?

— Dacă nu cumva vrei să topeşti unul dintre paşapoartele alea din aur, asta-i tot ce-am putut să obţin cu banii pe care i-am avut.

Şi aşa cheltuise o grămadă ca să-i aducă aici atât de repede.

Se uită la Gray cum se aşază pe un scaun. Ochii lui deja studiau castelul. Îi observă îngrijorarea după modul în care îşi băgase capul între umeri. Din profil, trăsăturile lui erau aspre, toată faţa fiind colţuroasă, de la bărbie până la maxilare. Însă părea slăbit, devastat, distrus.

Din cauza mamei şi a tatălui său.

Dând uşor din cap ca să-şi scoată asta din minte, Seichan îşi întoarse privirea. Ea nici măcar nu şi-i mai amintea pe părinţii ei. Mai exista doar o singură amintire difuză: cea a unei femei târâte cu forţa printr-o uşă, plângând, întinzându-se după ea, care mai apoi dispăruse afară. Nici măcar nu era sigură că era mama ei.

Fee'az ambală micul motor suspendat în afară bordului şi porni, împroşcând stropi, spre plaja încadrată de palmieri şi ruinele impozante ale castelului. Kowalski băgă o mână în apă, căscând. Vigor se uită lung înspre sătuc. Un fel de festivitate era în toi, muzica ajungând până la ei.

Gray aruncă rapid o privire spre femeie. Avea o expresie cunoscută pe faţă, cu ambele sprâncene ridicate, ca într-o întrebare: „Eşti pregătită?"

Ea dădu din cap.

În timp ce Gray se răsucea la loc, îşi scoase brusc haina subţire. Lumina soarelui strălucea cu putere. Nu purta decât un tricou kaki. Ea observă ceva la gâtul lui, scânteind în lumina soarelui. Într-un gest reflex, cu mâna dreaptă, băgă la loc, sub tricou, bucata strălucitoare de argint.

O amuletă în formă de dragon.

I-o dăduse mai mult în glumă, ca să-l tachineze pentru cooperarea lor din trecut. Însă Gray o păstrase şi încă o purta. Oare de ce? În mod inexplicabil, asta o făcu să se simtă cuprinsă de o căldură pe care nu o percepea atât ca pe un sentiment de

afecțiune, ci ca pe un amestec de confuzie şi jenă.

Oare Gray credea că îi dăduse amuleta ca o dovadă, ca semn că era atrasă de el? Ar fi trebuit să i se pară amuzant, dar, dintr-un motiv sau altul, acest lucru nu făcea decât să o irite.

Prova ambarcațiunii scârțâi la contactul cu nisipul, făcând-o să se lase pe spate.

Ajunseseră la mal şi începură să descarce ce aveau în barcă.

Seichan îi aruncă lui Kowalski o geantă ce conținea echipament suplimentar, inclusiv un laptop, mai multe grenade şi şase cutii cu muniție pentru cele patru pistoale.

Gray îi întinse o mână ca să o ajute să coboare din barcă.

Ea îl dădu la o parte şi sări peste bord.

Fee'az legă barca de unul dintre tunurile ruginite şi le făcu semn spre o deschizătură de formă pătrată, făcută în zidul fortăreței. Undeva mai sus, nişte ferestruici înguste străpungeau pe alocuri zidurile de apărare, acolo de unde soldații portughezi apăraseră odinioară bastionul.

Grupul trecu prin deschizătura din zid şi intră în curtea interioară abandonată, pavată cu piatră. Buruieni țepoase creşteau din crăpături, iar la câțiva paşi distanță, un bazin mare neacoperit stătea să se prăbuşească, iar o pereche de smochini încolțise la întâmplare, pe o potecă a unei vechi grădini. În rest, pretutindeni, nisipul scăpat de sub control şuiera printre stânci ca nişte voci sâsâite de stafii.

Fee'az ridică un braț spre corpul principal al castelului. Acesta se înălța pe lungimea a şase etaje, până la meterezele crenelate, unde capetele ruginite ale tunurilor încă mai ieşeau semeț în afară.

— O să vă arăt tot! promise Fee'az. E mai mult de văzut!

O luă din loc, însă Vigor îl atinse pe umăr.

— Castelul are vreo capelă? întrebă el.

Băiatul se încruntă pentru moment, după care se lumină din nou la față şi îşi afişă zâmbetul perpetuu.

— Gamelă! Vă este sete.

Vigor zâmbi.

— Nu. O biserică.

Fruntea băiatului se încreți, însă zâmbetul lui refuza să pălească.

— Ah, sunteți creştini. Asta-i OK. Foarte bine. Musulmanilor le place Biblia. Şi ea-i tot o carte sfântă. Şi noi avem sfinți. Sfinți musulmani. Însă Profetul Mohamed este cel mai bun, spuse el ridicând din umeri cu timiditate.

Vigor îl strânse amical de umăr, dându-şi seama că băiatul se chinuia din răsputeri să fie şi neutru ca un ghid turistic şi un bun musulman.

— Biserica? întrebă el din nou.

Băiatul încuviinţă din cap cu multă vigoare.

— Sala crucilor.

Îi conduse spre deschizătura întunecată, bolborosind în continuare un şuvoi de cuvinte, ca o moară stricată.

Kowalski clătină din cap la caraghioslâcurile băiatului şi o porni după ei.

— Băiatul ăsta trebuie să renunţe la cofeină pentru tot restul vieţii.

Gray zâmbi, acum ceva extrem de rar din partea lui, asemenea unei raze de soare printre norii grei de furtună.

— Hai să mergem, îi şopti lui Seichan când trecu pe lângă ea.

În trecere, se atinseră. Mâna lui se atinse de a ei.

Ea aproape că i-o apucă în mod reflex. Dar, supărată pe sine, îşi încleştă degetele. Reacţia nu se datora în totalitate furiei sau frustrării.

Era şi vinovăţie la mijloc.

Ura să-l mintă pe omul ăsta.

5.18 P.M.

— Oh, chestia asta o să fie ca o sulă în coaste, spuse Kowalski.

Gray nu-l contrazise.

Capela se afla la parterul castelului, după ce parcurgeai tot drumul până în partea din spate.

După ce trecură prin holul de la intrare, avură nevoie de lanterne ca să traverseze coridoarele joase, din spate. Liniştea era din ce în ce mai adâncă pe măsură ce se cufundau mai mult în interiorul construcţiei. Aerul era neclintit. Singura mişcare era a celor câţiva şobolani ce-şi aveau cuiburile acolo şi care fugeau din calea fasciculelor luminoase ale lanternelor lor.

Holul se terminase cu o uşă joasă, ceea ce nu necesitase doar să-şi aplece capul, ci şi să se aplece cu totul de la mijloc în sus. Vigor fusese primul care intrase în încăpere împreună cu ghidul lor. Când îşi îndreptase corpul înăuntru, îi scăpase un icnet. Gray fusese următorul.

Acum stătea în picioare, plimbând fasciculul luminos al

lanternei de jur împrejurul capelei.

Decupată în peretele cel mai îndepărtat, o fereastră în formă de cruce lăsa să intre ceva lumină naturală, însă nu prea multă. Fereastra era de fapt doar o pereche de fante cioplite, încrucişate, în mod evident mult prea înguste că se te strecori prin ele, însă poate că nu era decât un alt loc de unde se apăra castelul.

Prin fereastră, lumina soarelui era trimisă în formă de cruce pe o lespede de piatră înaltă până la talie.

Altarul capelei.

Altminteri, camera era goală.

Însă nu şi nedecorată.

Pe fiecare suprafață – pereții, podeaua, tavanul, chiar şi altarul – fuseseră cioplite cruci în piatră. Sute, dacă nu mii de cruci. Variau de la unele mici cât buricul degetului mare de la mână până la altele de mărimea unui om.

— Nu-i de mirare că i-au spus Sala crucilor, zise Vigor.

— Îhî, ceva în genul camerelor criminalilor în serie, comentă Kowalski morocănos. Probabil din cauză că ăştia de pe insulă s-au tot împerecheat între ei.

Gray studie suprafețele pe care se întindeau crucile, amintindu-şi de crucea aproape tocită săpată în placă de marmură de la Hagia Sofia. Scoase crucea de argint, crucifixul călugărului Agreer.

— Acum, tot ce avem de făcut este s-o găsim pe cea care se potriveşte cu asta.

Vigor făcu un pas în față şi îi ceru lui Fee'az să-i lase singuri în încăpere.

El păru confuz până când monseniorul îi arătă crucea dintre degetele lui Gray.

— Trebuie să ne rugăm, îi explică monseniorul. Ieşim când o să terminăm.

Băiatul se îndepărtă în grabă, dând din cap. O zbughi cât putu de repede, temându-se în mod clar că nu cumva să fie prins înăuntru în timp ce avea loc un ritual creştin.

După viteza cu care ieşi, probabil îi suspecta că aveau să sacrifice bebeluşi.

Îndată ce rămaseră singuri, Gray se scărpină în cap, pentru o clipă descurajat şi prea conştient de presiunea timpului.

— Una dintre crucile astea trebuie să se potrivească perfect cu crucifixul călugărului Agreer. Trebuie să descoperim care anume.

După care împărți grupul.

Patru oameni, patru pereți.

Dar, cu toate astea, le mai rămâneau podeaua şi tavanul.

Gray puse crucea pe altar, ca să fie la îndemână pentru oricare dintre ei, ca să o ia de-acolo şi să o compare. Mai rupse şi patru pagini din carnețelul sau de însemnări şi copie conturul crucii, un fel de model util pentru fiecare dintre ei.

În timp ce căutau cu toții, Gray observă cum lumina soarelui se muta de partea cealaltă a altarului, alunecând în mod constant pe măsură ce soarele apunea, pe măsură ce timpul lor se sfârşea. Termină de cercetat peretele. Nimic. Era leoarcă de transpirație, avea hainele lipite de piele. Începu să caute pe podea.

Ceilalți i se alăturară pe rând. Seichan se ocupă de altar.

Cea mai importantă cruce – cea formată de lumina soarelui – continuă să se deplaseze implacabil de-a lungul încăperii.

— Nu-i nici pe podea, rosti Vigor roşu la față, ridicându-se din genunchi. Acum stătea în picioare, cu o mână sprijinindu-şi şalele.

În spatele altarului, Seichan clătină din cap.

Nici ea nu avusese noroc.

Gray se uită lung în sus.

Tavanul era jos, însă nu suficient de jos ca să-l poți atinge. Avea să fie nevoie de multe ridicări pentru testarea fiecărei cruci care putea să aibă mărimea potrivită.

— Poate că m-am înşelat, spuse Vigor. Poate ca mormântul lui Kokejin este în altă parte a castelului. Toate crucile astea de-aici s-ar putea să fie o pistă falsă.

Gray clătină din cap. „Nu.” Pierduseră deja o oră. Nu aveau vreme să mai ia la mână şi să cerceteze orice ungher şi crăpătură din zidurile castelului. Hotărâseră să caute în capelă. Nu mai era cale de întoarcere, nu mai puteau să se gândească la altă variantă.

— Mormântul lui Kokejin trebuie să fie aici, insistă Gray.

Vigor oftă.

— Atunci, nu ne mai rămâne decât tavanul.

Gray îl puse pe Kowalski să-l ajute pe monsenior să se ridice şi să-l susțină. El se duse lângă Seichan.

— Măi, omule, am parte de ce-i mai naşpa în afacerea asta, zise Kowalski ținându-l strâns.

Ignorându-l, Vigor arătă cu degetul spre ziduri.

— Noi o să ne uităm de-a lungul marginilor. Voi doi vă ocupați de centru.

Seichan se sui pe altar.

— Pot s-ajung singură la cele de-aici, de deasupra.

În timp ce stătea cocoțată, lumina soarelui în formă de cruce îi

lumină spatele. Îşi dăduse jos vesta şi rămăsese doar într-un tricou negru. Gray îi observă contururile unduitoare prin bumbacul mulat peste sâni în momentul când ea se întinse în sus. În ciuda tuturor grijilor, o parte din el era suficient de masculină pentru a aprecia ce vedea… rămânând totuşi suficient de uman, încât să se simtă vinovat din cauza asta.

Acum nu era momentul.

— Cred că se întrevede o posibilitate… murmură Seichan ridicându-se pe vârfurile picioarelor şi întinzându-se mai sus.

După care se crispă şi reveni pe călcâie. Se ţinu de abdomen cu ambele mâini strânse laolaltă. Îşi forţase muşchii din jurul rănii.

Gray se sui lângă ea.

— Dă-mi voie să te ajut.

Se oferi să o ajute să se ridice, împreunându-şi mâinile pe post de scăriţă.

Ea luă crucifixul de argint, după care se sui pe mâinile împreunate ale bărbatului.

În vreme ce el se îndreptă şi o ridică, ea îşi puse o mână pe capul lui ca să se echilibreze şi întinse crucifixul spre tavan. Fesa ei stângă se lipi strâns de obrazul lui.

Oh, da, el, unul, avea să ajungă în iad.

— Cred… cred… spuse Seichan în şoaptă. Se potriveşte! Semnul ăsta de sus e adânc, iar crucifixul intra la fix în el. Se potriveşte perfect!

Gray îşi ridică ochii, însă tot ce putu să vadă fu partea inferioară a sânilor ei.

— Poţi să-mi zici la ce anume se uită Hristos? întrebă el aducându-şi aminte de Hagia Sofia.

— În jos, la altar, răspunse ea, însă păru distrasă. Crucifixul este aşezat pe o bucată circulară de piatră. Când am împins crucifixul acolo, înăuntru, cred c-am simţit ceva pocnind. Iar piatra pare aproape slăbită, gata să se desprindă. Cu crucifixul băgat înăuntru, cred că pot s-o întorc. Poate că se desface de tot.

— Nu cred c-ar trebui să…

Auzi un scârţâit al pietrei. După care urmă un ţăcănit puternic, care însă nu venea de deasupra. Gray se uită în jos, printre vârfurile picioarelor.

Altarul îi fugi de sub picioare, căzând direct prin podea, luându-l şi pe Gray cu el.

Seichan îi căzu în braţe, apucându-se strâns de gâtul lui.

Bucata de piatră lovi pământul cu putere şi ricoşă în urma

impactului, aruncându-l pe Gray în genunchi. Imediat se ridică un nor de praf. Una dintre dalele din podea se desprinse, se izbi de altar şi se făcu ţăndări, împrăştiindu-se în întunericul ce se întindea în faţă.

Gray se uită lung în sus. Deşi se speriase de moarte, nu se prăbuşiseră în gol decât vreun metru. Vigor şi Kowalski se holbau de sus la ei.

— Cred c-ai găsit ceva, Indiana, spuse Kowalski cu un zâmbet atotcunoscător.

Şi, rostind replica asta memorabilă, le pasă o lanternă.

Gray îşi dădu ochii peste cap, însă luă lanterna. Seichan se desprinse de el, scuturându-se de praf. Gray se ghemui şi îndreptă lumina lanternei în camera abia descoperită sub capelă. O arcadă întunecată apăru din întuneric.

Împreună cu Seichan, împinse altarul din piatră pe podea.

Vigor şi Kowalski coborâră şi ei.

Două arcade încrucişate formau acoperişul micii cămăruţe, având pe jumătate din suprafaţa capelei de deasupra. Luminată de lanterna sa, în peretele din spate se vedea cioplită o nişă joasă, încadrată într-o altă arcadă.

— Un *loculi,* spuse Vigor. Un mormânt.

În interiorul nişei, un cadavru era întins de-a lungul pietrei dezvelite, acoperit cu o pânză albă ce cădea în falduri.

— Mormântul lui Kokejin, rosti Vigor. L-am găsit.

În ciuda entuziasmului, se apropiară cu solemnitate. Gray şi Vigor înaintară şi mai mult. Trebuiau să fie siguri. Vigor binecuvântă făcând semnul crucii şi murmură o rugăciune.

Monseniorul întinse o mână spre giulgiul mortuar.

— Dacă se mişca vreun pic, şopti Kowalski extrem de serios, eu unul am plecat. Asta aşa, ca să ştiţi.

Vigor îl ignoră şi ridică respectuos un fald al pânzei de la un capăt.

— Mătase, şopti el.

Când îl trase se ridică praful.

Imediat apăru un craniu. Deasupra lui strălucea o diademă de aur ale cărei rubine şi safire reflectau lumina. Diamantele străluceau.

— Diadema prinţesei, şopti Vigor.

Gray îşi aminti de povestea lui Vigor, cum avusese Marco diadema la el în momentul morţii.

Mâna lui Vigor tremura.

— Probabil că Marco şi-a dorit ca aceasta să fie returnată. E posibil să fi aranjat ca trupul ei neînsufleţit să fie mutat şi adăpostit în secret, înainte ca ea să ajungă, în cele din urmă, să se odihnească definitiv aici.

Gray întinse mâna şi o aşeză peste a lui Vigor.

— Cel de-al treilea *paitzu*... a treia cheie.

Aveau puțină vreme la dispoziție.

Gray trase giulgiul de mătase de pe restul oaselor.

Vigor icni şi se dădu un pas în spate.

Până şi Gray îngheță, buimac.

Sub mătasea ce împodobea cripta nu se afla *un singur* cadavru.

Două schelete erau întinse în mormânt, încleştate unul în brațele celuilalt.

Gray îşi aduse aminte de povestea lui Vigor privitoare la biserica San Lorenzo, despre cum Marco fusese îngropat acolo, în 1324, dar, cu ocazia unei renovări ulterioare, s-a constatat că dispăruse orice urmă de corp neînsuflețit.

— Nu am găsit numai mormântul lui Kokejin, spuse Vigor.

Gray încuviință.

— Am găsit şi mormântul lui Marco Polo.

Se uită la perechea îmbrățişată.

Ceea ce nu putuseră să aibă în timpul vieții, reuşiseră în sfârşit după moarte.

Să fie împreună.

Pentru totdeauna.

Gray se întrebă dacă avea vreodată să găsească o dragoste atât de mare. Asta îi aminti de părinții săi, care trecuseră împreună prin atâtea greutăți, luptându-se din răsputeri cu nenorocirile provocate de necazul tatălui său şi acum cu nebunia acestuia... şi, cu toate acestea, nerenunțând niciodată unul la celălalt.

Cineva trebuia să-i salveze.

11.01 A.M.
Washington, D.C.

Painter şi-ar fi dorit să poată fi şi el la fața locului, însă asta n-ar fi făcut decât să întârzie echipa de intervenție. Din Centrul de comunicații al Sigma, urmărea cu atenție transmisiunea video făcută în direct. Era filmată de o cameră de luat vederi montată pe casca unui om din echipă ce acționa acolo.

Cu zece minute în urmă, aceştia trecuseră la executarea efectivă a primei descinderi.

Toată dimineaţa, Painter făcuse tot felul de presiuni pentru a obţine lista apelurilor de pe telefonul mobil al monseniorului Verona, ca să depisteze de unde fusese sunat de pe teritoriul SUA. Gray menţionase faptul că Amen Nasser apelase telefonul lui Vigor. Pentru a da de urma acelei convorbiri, Painter trebuise să tragă sfori de la oficialităţi ale Vaticanului până la directorul operaţiunilor de la Securitatea Internă.

Cel puţin totuşi, cum oficial se afla pe urmele lui Seichan, fusese în măsură să joace cartea terorismului. Astfel, deschisese uşi în mod normal închise.

Chiar dacă durase mai mult decât şi-ar fi dorit, într-un final Painter aflase de unde fusese iniţiat apelul. O echipă de intervenţie aştepta ordinele sale pentru a acţiona.

Se aplecă spre microfon.

— Daţi-i drumul!

Uşile dubitei se deschiseră larg. Imaginea furnizată de camera de filmat ţopăia în sus şi-n jos. Cei din echipă se apropiaseră de obiectiv din mai multe direcţii, din faţă şi din spate, alergând aplecaţi, cu puştile de asalt în mâini.

Echipa de intervenţie se năpusti asupra clădirii asemenea unei furtuni.

Un berbec special trânti la pământ uşa de la intrare dintr-o singură mişcare de balans.

Imaginea deveni din ce în ce mai întunecată în timp ce cameramanul îi urmă pe ceilalţi în clădire.

Echipa se răspândi peste tot.

Painter aştepta.

Nemaiputând să stea jos, se ridică, sprijinindu-şi pumnii în consola de comunicaţii. Tehnicienii se adunaseră ciorchine de jur împrejur, uitându-se la alte monitoare pe măsură ce erau invadate cu imagini prin satelit provenite din Indonezia. O furtună majoră, de puterea unui uragan, acoperise cea mai mare parte a regiunii, împiedicând căutarea navei deturnate, *Mistress of the Seas*. În plus, furtuna ţinuse la sol şi un număr semnificativ de avioane de căutare din Australia şi Indonezia.

Absenţa oricărui progres sporise frustrarea lui Painter. Teama sa pentru soarta Lisei şi a lui Monk ajunsese aproape la paroxism şi îl paraliza.

După care urmaseră problemele cu urmărirea telefonului.

Avea nevoie de o victorie.

Cel puțin aici.

În casca din ureche, îi auzi pe cei din echipa de asalt, rapoarte şi ordine întretăiate. În cele din urmă, o voce clară răzbătu prin amestecul de glasuri, cea a cameramanului. Tipul se oprise în interiorul a ceva ce părea a fi o cameră frigorifică. Din tavan atârnau cârlige.

— Domnule director Crowe, am încheiat cercetarea măcelăriei. Rezultat negativ cu privire la ținte. Locul este pustiu.

Imaginea video se mişcă în timp ce cameramanul se aplecă, după care se ridică la loc, aducându-şi degetele în prim-plan.

Acestea erau ude.

— Domnule, am găsit sânge.

„Oh, nu…"

Unul dintre tehnicieni îşi aruncă rapid privirea în direcția lui, văzu ceva care nu-i plăcu pe chipul lui Painter şi se întoarse rapid la loc.

O voce venind dinspre uşă îl scoase din starea de disperare care îl cuprinsese instantaneu.

— Domnule director Crowe…

O femeie în albastru stătea în pragul uşii. Părul ei castaniu era strâns la spate, iar pe față avea întipărite teamă şi îngrijorare. Privirea ei chinuită îi pătrunse adânc în suflet.

— Kat… spuse el îndreptându-şi corpul.

Era soția lui Monk.

— Mătuşa mea are grijă de Penelope. N-am mai putut să stau acasă fără să fac nimic.

El înțelese şi ridică o mână.

— Am putea să ne folosim de ajutorul tău.

Ea oftă şi dădu din cap.

Era tot ce le mai rămânea de făcut.

Să continue să acționeze, să continue să lupte.

În orice fel puteau.

6.04. P.M.

Vigor privi lung trupurile îmbrățişate.

Marco şi Kokejin.

Descoperirea îl făcuse să rămână nemişcat în fața lespezii de piatră. Alții nu erau atât de mişcați. Seichan se înghesui între Gray

şi Vigor.

Le arătă cu mâna.

— Al treilea paşaport de aur.

Gray trase tot giulgiul. Cuibărită între cadavre, acoperită de cele două mâini scheletice, o scânteiere de aur străluci dincolo de oase:

Cel de-al treilea *paitzu.*

Iar lângă el se afla un tub de bronz de lungime deja cunoscută. Al treilea şi ultimul sul de pânză.

Cu delicateţe şi plin de respect, Gray scoase cele două obiecte. Trase uşor şi diadema de pe craniu.

— S-ar putea să conţină vreun indiciu, se justifică el.

Vigor nu-l contrazise. După deschiderea camerei mortuare, avea să fie furată cu uşurinţă dacă rămânea nesupravegheată. Urcară cu toţii în capela de deasupra.

Odată ajunşi acolo, se adunară într-un colţ al încăperii.

Gary întoarse paşaportul de aur pentru a scoate la iveală a treia literă angelică.

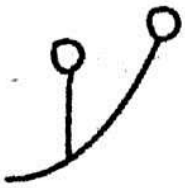

— Le avem pe toate, spuse Seichan.

— Însă nu şi întreaga poveste, zise Gray. Îşi scoase carneţelul de notiţe şi dădu din cap spre Vigor. Hai s-o auzim.

Vigor nu mai avu nevoie de un alt îndemn. Desfăcu tubul de bronz şi extrase sulul.

— Din nou, mătase, comentă el şi începu să-l desfacă grijuliu.

Ultima parte a poveştii era mai lungă, întinzându-se pe un sfert din lungimea podelei capelei. Vigor traduse dialectul italian al lui Marco. Trista povestea continua cu apariţia unor personaje angelice, strălucitoare, care îşi făcuseră apariţia într-o încăpere a turnului în care era închis grupul lui Marco.

Vigor citi povestea cu voce tare:

> Aceste apariţii ciudate ne-au întins un potir grosolan şi, într-o manieră hotărâtă, au stăruit să bem. Astfel, aveam să fim feriţi de groaznica molimă ce preschimbase Oraşul Morţii

într-o viziune a iadului, în care oamenii mâncau din carnea semenilor lor.

Cu asemenea făgăduință în minte, am împărțit cu toții băutura care, la o privire mai atentă şi după gust, s-a dovedit a fi sânge. Am mai fost îndemnați să mâncăm şi o bucată de carne crudă pusă pe o frunză de palmier, care, tot la o privire mai atentă şi după gust, s-a dovedit a fi o bucată de pancreas. Numai după ce-am mâncat, m-am gândit să întreb care era sursa unor astfel de ofrande. Oamenii Hanului mi-au răspuns şi astfel s-a dovedit că noi înşine eram deja nişte canibali, pentru că erau sânge scurs şi pancreas de om.

În acest fel am fost tratați, lucru care avea să se dovedească mai târziu cu adevărat fără de prihană, întrucât chiar ne-a protejat de o mare molimă. Însă un asemenea leac a avut şi un preț pe măsură. Părintelui Agreer nu i s-a permis să fie părtaş şi să deguste din sângele şi pancreasul oferite. Au fost mai multe murmure şi semne fățişe făcute spre crucea sa, spre bărbatul care o purta. La final, ni s-a permis să plecăm numai dacă aveam să-l lăsăm pe părintele Agreer acolo.

În marea lui mărinimie şi datorită bunătății fără seamăn a inimii sale, părintele Agreer a insistat să ne salvăm.

Am plâns foarte tare, dar l-am ascultat pe confesor. Odată cu ultimele vorbe rostite, mi-a lăsat crucifixul sau, ca să-l duc înapoi la Marea Sfântă. Ultima oară când l-am văzut pe acest nobil om era condus într-o direcție opusă şi astfel am presupus care era destinația lor. Luminat de luna plină de pe cer, un munte măreț se înălța deasupra pădurii, având sculptate pe el o mie de fețe de demoni.

— Doamne Dumnezeule, murmură Vigor.

Încet, citi mai departe.

După ce scăpaseră din oraş, Marco Polo relata cum o epidemie îi lovise flota, aruncând corăbiile şi echipajele pe o insulă izolată. Rămăseseră neafectați numai cei care consumaseră leacul oferit de acele făpturi strălucitoare. Marco plecase din Oraşul Morții cu suficient de mult din aşa-zisul remediu pentru a-şi trata tatăl şi unchiul, pe Kokejin şi două din servitoarele ei. În cele din urmă, arseseră corăbiile şi corpurile celor bolnavi, mulți dintre ei fiind încă în viață.

Vigor citi secțiunea finală.

Poate că Domnul o să mă ierte pentru că nu mi-am respectat făgăduiala făcută tatălui meu, care acum e mort. Trebuie să mai fac o ultimă mărturisire. În acel loc îngrozitor, am descoperit o hartă a oraşului, un desen pe care l-am distrus la stăruințele tatălui meu, însă pe care mi-am întipărit-o în minte ca să n-o uit. Am desenat-o aici din nou, astfel încât să păstrez o asemenea informație şi să n-o las să se piardă pentru totdeauna. Poate că, dacă va ajunge cineva să citească asta, va ține seama de acest avertisment: poarta iadului a fost deschisă în acel oraş, dar nu ştiu dacă a fost vreodată închisă.

6.22 P.M.

În timp ce asculta povestea şi sfârşitul său criptat şi obscur, Gray reveni şi la puzzle-ul din carnețel. Îl ajuta să se concentreze pentru a-l asculta pe Vigor, în timp ce examina misterul pe care îl ținea în mână. Îi distrăgea atenția de la teroarea care pusese stăpânire pe inima sa.

Iar pe măsură ce povestea dezvăluia din ce în ce mai multe, începu să înțeleagă.

Fusese un fraier.

Cu ochii mijiți, studie carnețelul, văzând răspunsul ascuns în cod. Iar cu cele trei chei la îndemână, probabil şi o modalitate de a-l descifra.

Răsfoi rapid paginile, căutând-o pe cea potrivită. Când o găsi, se aplecă şi îşi apropie privirea şi mai mult, urmărind cu un deget pe hârtie. Oare asta era cea potrivită? Trebuia să cerceteze şi mai mult.

Se uită la ceasul de la mână.

„Cu mai puțin de o jumătate de oră la dispoziție, oare am suficient timp?"

Înainte să se poată lămuri, un răpăit de armă automată răsună până la ei, ca nişte focuri de artificii. *Poc-poc-poc-poc…*

Gray sări în sus.

„Dumnezeule, nu… Le dăduse Nasser de urmă?"

Se duse direct spre deschizătura pe unde intraseră în capelă şi se holbă în lungul holurilor întunecate.

— Strângeți tot, le ceru el fără să se întoarcă. Acum!

Luminat din spate de razele filtrate ale soarelui, Gray reuşi să distingă silueta subțire a unui persoane care alerga spre ei. Picioare goale lipăiră pe piatră, după care o voce strigă, oscilând între grabă şi discreție.

— Grăbiți-vă!

Era Fee'az.

Băiatul nu încetini şi fugi direct spre ei.

De undeva de la distanță, din direcția curții interioare a castelului, răsunară strigăte în limba persană.

Gray îl prinse pe băiat de umărul său subțire în timp ce se oprea lângă ei, gâfâind.

— Grăbiți-vă! Vin contrabandiştii.

Fee'az nu mai aşteptă şi se întoarse în holul exterior, îndreptându-se în direcție opusă, paralel cu partea din spate a castelului.

Gray se întoarse spre ceilalți.

— Luați ce-aveți la voi… lăsați restul!

Apoi, îl urmară pe Fee'az.

Băiatul îi aştepta la jumătatea holului, apoi fugiră mai departe.

Fee'az continua să comenteze întruna. După câte se părea, nici măcar amenințarea contrabandiştilor nu-l făcuse să-şi înghită limba.

— V-a luat atât de mult. Cu rugăciunile voastre. Am adormit. Sub palmieri.

Dădu din mână înapoi, oarecum în direcția curții interioare.

— Nu m-au văzut. Aproape c-au călcat pe mine. M-am trezit şi am luat-o la fugă. Au tras după mine. Bang, bang. Însă sunt iute de picior.

Dovedind-o din plin, gonea ca din puşcă prin încăperile şi holurile din spate.

În urma lor, strigătele îşi schimbară intensitatea, indicând că indivizii intraseră în castel.

Fee'az îi conduse spre scările cioplite grosolan, care duceau în jos.

— Pe-aici.

Ajunseră la un tunel îngust şi jos, cu puțin mai înalt decât o vizuină. Acesta ducea spre sud. Fee'az fugi înainte.

După 50 de paşi, tunelul se termină la o veche poartă de fier ruginit. Gratiile fuseseră tăiate, lăsând în urma numai cioturi. Trecură prin cadrul metalic şi intrară în şanțul de apărare al castelului, acum astupat aproape de tot. Pereți din piatră

fărâmițată marcau marginile acestuia.

Gray privi în spate. Probabil că tunelul îngust slujise drept canalizare a castelului.

Făcându-le semn să stea aplecați, Fee'az îi conduse de-a lungul şanțului, spre golful estic. Strigătele încă mai răsunau în castel. Contrabandiştii încă nu-şi dăduseră seama că prada le scăpase.

Ajungând la apă, Gray văzu că hidroavionul încă îi aştepta, neatins.

Fee'az le explică:

— Sunt nişte contrabandişti nenorociți. Nu fură niciodată un avion. Şterpelesc câte puțin.

Le demonstră asta apropiindu-şi degetele, aproape lipindu-le, după care ridică din umeri.

— Câteodată mai şi omoară. Aruncă leşurile la rechini. Însă nu iau niciodată ceva atât de mare. Guvernul trimite avioane şi mai mari, arme mai mari decât ale lor.

Aşadar, nu merita acest risc.

Cu toate acestea, alegând să fie precauți, se folosiră de vâsle ca să ajungă în tăcere, cu barca băiatului, la avionul în aşteptare. Fee'az le făcu semn să urce la bord.

— Să mai veniți! Să mai veniți! spuse el dând mâna cu fiecare dintre ei într-un mod foarte oficial.

Gray se simți obligat să-i dea un bonus pentru că le salvase fundul. Se întinse după rucsac, căută înăuntru şi îi dădu puştiului diadema de aur a prințesei.

Ochii băiatului se lărgiră brusc, ținând acea comoară neprețuită cu ambele mâini, după care i-o întinse înapoi lui Gray.

— Nu pot s-o iau.

Gray o prinse cu un deget.

— N-o să te coste decât o promisiune.

Fee'az îi aruncă o privire rapidă.

— Sunt două corpuri, două schelete în castel. Sub Sala crucilor. Îi arătă cu degetul spre castel, după care, în direcție opusă, spre dealurile din depărtare. Scoate-le de acolo, sapă o groapă adâncă şi îngroapă-le. Împreună.

Băiatul zâmbi, nefiind sigur dacă nu cumva Gray glumeşte.

— Îmi promiți?

Puştiul încuviință din cap.

— O să-i aduc pe frații şi pe unchii mei să mă ajute.

Gray împinse diadema de aur spre el.

— E a ta.

— Vă mulțumesc, domnule.

Dădu mâna cu Gray şi rosti cu toată solemnitatea unei binecuvântări:

— Să mai veniți!

Gray se sui în hidroavion.

Peste câteva minute, erau în aer, înălțându-se şi îndepărtându-se de golfuleț şi îndreptându-se din nou spre aeroportul internațional.

Gray se întoarse pe scaunul din spate, alăturându-i-se lui Vigor.

— I-ai dat băiatului diadema prințesei? întrebă monseniorul uitându-se fix în jos, la barca băiatului, care se îndepărta.

— Ca să-i îngroape pe Marco şi Kokejin.

Vigor se întoarse el.

— Însă o astfel de descoperire… Istoria…

— Marco a făcut destule pentru istorie. A fost ultima sa dorință, să fie îngropat şi să se odihnească în pace cu femeia pe care o iubea. Cred că-i datorăm asta. Şi, în plus, n-avem nevoie de diademă.

Vigor se holbă la Gray, cu ochii mijiți, măsurându-l din cap până în picioare, judecându-i generozitatea.

— Dar te-ai gândit că diadema putea să aibă vreun indiciu. De-asta ai luat-o. Ochii monseniorului se lărgiră şi continuă cu vocea ridicată: Doamne Dumnezeule, Gray, de fapt, tu ai găsit soluția codului angelic.

Gray îşi scoase carnețelul de însemnări.

— Nu complet. Sunt pe-aproape.

— Cum?

Seichan auzise fără să vrea discuția lor şi se duse şi ea, ca să li se alăture, stând în picioare între scaune. Kowalski se răsuci, uitându-se atent către scaunul din spate.

Gray îi răspunse monseniorului:

— Am găsit soluția lăsând deoparte toate supozițiile noastre mai vechi. Noi am căutat tot timpul un cod bazat pe substitute de litere.

— Precum inscripția de la Vatican, în care era scris cuvântul „HAGIA”.

— Cred că aceea a fost făcută în mod intenționat ca să inducă în eroare. Marele mister de pe obelisc *nu* este un cod bazat pe substituirea literelor.

— Arată-ne, spuse Seichan.

— Imediat.

Gray se uită la ceas. Le mai rămăseseră opt minute.

— Încă mai am de înțeles o parte a puzzle-ului. Cele trei chei. Chei organizate într-o ordine anume.

Îşi deschise carnețelul şi bătu cu degetul în cele trei simboluri angelice.

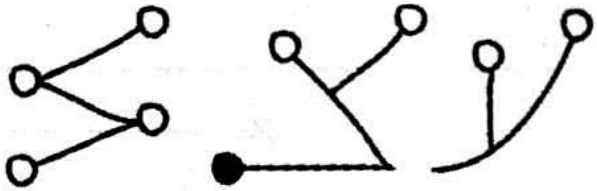

Gray continuă:

— Cu codul obeliscului aproape la vedere, cheile n-au făcut decât să servească unui singur scop. De a dezvălui care este calea corectă pentru a citi codul. Obeliscul are patru laturi. Însă de pe care anume să începi? În care direcție să-l citeşti?

Gray îşi frunzări carnețelul şi găsi pagina originală a scrierii furnizate de Seichan.

— Pentru ca simbolurile înscrise pe bucățile de aur să fie atât de importante, ele trebuie să fie scrise undeva pe obelisc. Şi iată-le aici.

Gray le încercui.

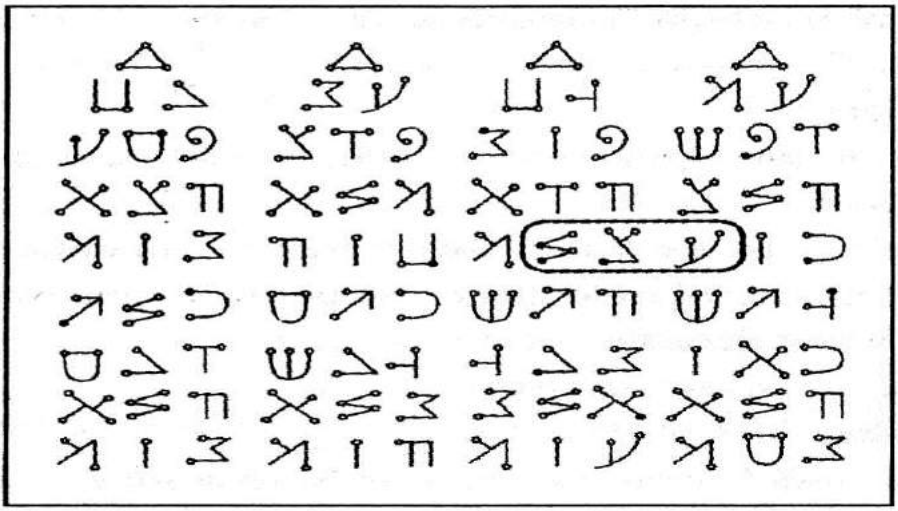

— Această înşiruire apare doar o dată. Este unică. Observaţi cum trece de pe una dintre suprafeţele obeliscului pe următoarea. Descrie clar de unde să începi şi în ce direcţie.

Adăugă o săgeată.

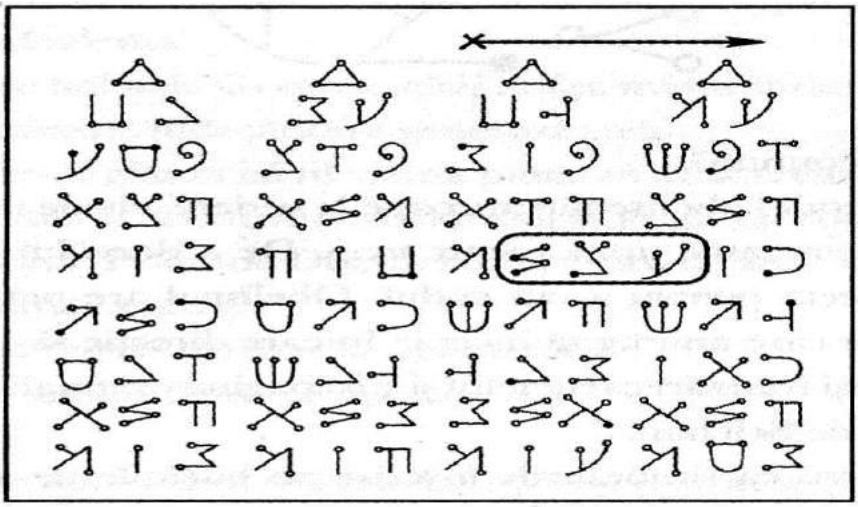

— Deci trebuie rearanjată înşiruirea pentru a se potrivi cu cheile.

Frunzări în continuare paginile carneţelului, căutând printre cele opt variante pe care el şi Vigor le găsiseră mai devreme. O găsi pe cea potrivită şi încercui simbolurile-cheie.

— Acesta este modul corect în care harta trebuie expusă ca să fie desluşită aşa cum trebuie.

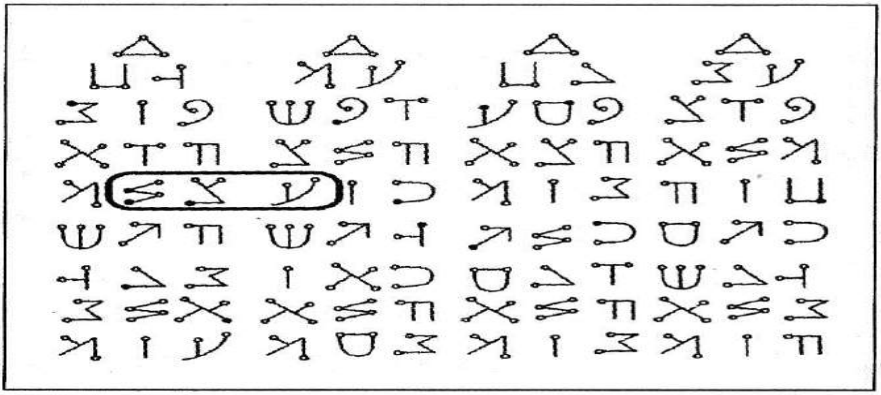

Seichan se aplecă şi se apropie şi mai mult.

— Despre ce hartă vorbeşti?

— Asta-i ceea ce am observat acolo, în capelă, zise el. Uite! Luă un creion şi începu să facă găuri în pagină şi să marcheze următoarea pagină albă.

— Ce faci? întrebă Vigor.

Gray îi explică:

— Uită-te cum unele dintre semnele diacritice – cercurile din scrierea angelică – sunt înnegrite, iar altele nu sunt. Ştim de la a doua cheie că semnele diacritice negre ale simbolului au marcat castelul portughez. Deci cercurile înnegrite din codul obeliscului trebuie să fie tot nişte marcatori. Însă marcatorii cui? Dacă găureşti fiecare cerc în parte şi faci semne pe o pagină nouă, dând la o parte tot restul, obții asta.

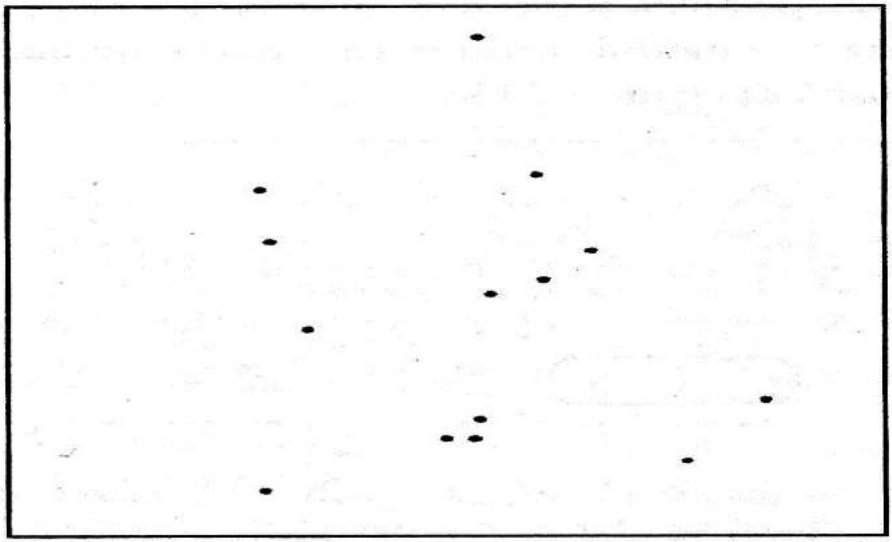

— Ei bine, asta ne e de mare folos, spuse Kowalski sarcastic.

Gray îşi trecu o mână peste barba nerasă, concentrându-se.

— E ceva aici. Simt asta.

— Poate că se presupune de la sine c-ar trebui să uneşti punctele, zise Kowalski cu la fel de mult sarcasm. Poate că o să formeze o săgeată mare care să pulseze şi pe care să scrie: „Du-te naibii aici!”

Seichan se încruntă.

— Şi poate că-i timpul să taci dracului din gură.

Gray nu avea nevoie de ciorovăiala lor. Nu acum. Kowalski era bun ca şofer, bun într-un schimb de focuri, însă Gray avea nevoie de sfaturi inteligente, nu de sugestii de grădiniță, precum cea cu unitul punctelor.

După care înțelese.

— Oh, Dumnezeule!

Gray se ridică în picioare, creionul îi tremură în mâna şi-l apucă şi mai strâns.

— Kowalski are dreptate!

— Am dreptate?

— Are...? se miră Seichan.

Gray se întoarse spre Vigor apucându-l de braț. Primul indiciu! În Turnul Vânturilor.

Vigor se încruntă, după care ochii i se lărgiră.

— Ce găzduieşte observatorul astronomic al Vaticanului... unde Galileo a dovedit că Pământul se mişcă în jurul Soarelui! Vigor bătu cu mâna în foaia de hârtie. Astea sunt stele!

Gray luă creionul. Se uitase lung la foaia de hârtie şi recunoscuse un desen familiar.

— Asta-i o constelație.

Şi o desenă pe foaie.

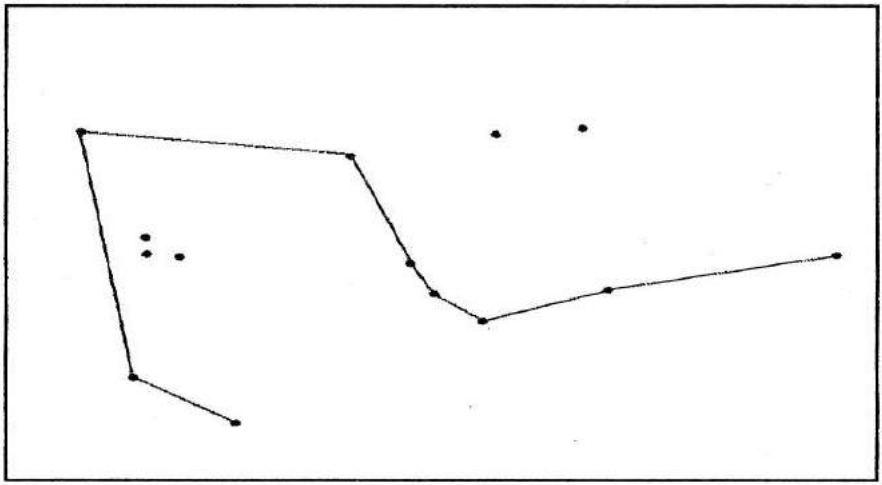

Vigor o recunoscu şi el.

— Asta-i constelația Draco, Dragonul.

Seichan îşi înălță capul în timp ce se holba în jos.

— Vrei să zici că este o hartă de navigație astronomică?

— Aşa arată. Gray se scărpină în cap cu radiera din capătul creionului. Dar cum ne spune o constelație încotro să mergem?

Nu răspunse nimeni.

— Nu poate face asta, se dădu el învins într-un final.

Inima lui Gray bătea cu putere. Nu mai aveau vreme.

Dacă-i dusese pe o pistă greşită?

Vigor se aşează la loc.

— Aşteaptă, murmură el. Aminteşte-ți povestea lui Marco. De ultima bucată de pânză. Marco a spus c-a desenat o hartă *a* oraşului, nu o hartă care să ducă *la* oraş.

— Şi? întrebă Gray.

Vigor luă hârtia, răsucind-o spre el.

— Nu pot fi stele. Trebuie să fie *schița* Oraşului Morții. Asta spunea şi textul lui Marco. E posibil ca Vaticanul să fi făcut aceeaşi greşeală pe care am făcut-o şi noi. Au interpretat greşit harta lui Marco, exact la fel. Şi ei s-au gândit că este o hartă de navigație astronomică.

Gray clătină din cap.

— Asta-i o coincidență mai degrabă stranie şi anume ca un oraş să fie construit exact după tiparul constelației Draco. Dacă nu greşesc, până şi punctele din afară liniei dragonului marchează locul în care sunt dispuse stelele în realitate.

Vigor dădu din cap.

— Da, însă adu-ți aminte din studiul meu privind civilizațiile străvechi… de la egipteni prin America Centrală, multe civilizații îşi construiau monumentele şi oraşele după modelul stelelor, făcându-le să arate la fel.

Gray îşi aminti de o lecție similară.

— Aşa cum cele trei piramide egiptene se presupuneau că reprezintă stelele din Centura lui Orion.

— Exact! Undeva în Asia de Sud-Est există un oraş construit după modelul constelației Draco.

Seichan se roti brusc în loc.

— *Choi mai!* înjură ea în bărbie. Mi-aduc aminte de ceva… ceva ce-am auzit despre… nişte ruine din Cambodgia. Familia mea îşi trage rădăcinile din regiunea asta. Din Vietnam şi Cambodgia.

Seichan se duse în grabă la rucsacul ei, căută prin el şi îşi scoase laptopul.

— Există un program enciclopedic aici.

Seichan se lăsă jos între genunchii lui Vigor şi Gray. Accesă programul şi tastă cu repeziciune. Făcu dublu clic pe o iconiță, iar

pe ecran apăru o hartă digitală.

— Acesta este complexul de temple din Angkor, construit de poporul khmer din Cambodgia în secolul al IX-lea.

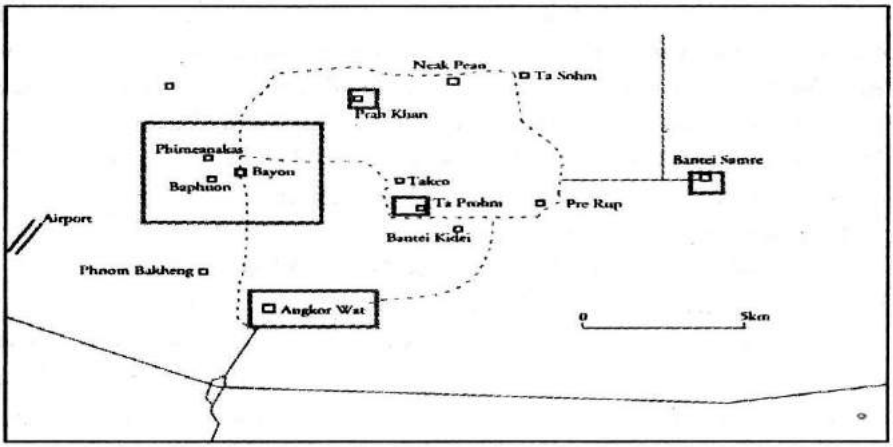

— Observați dispunerea templelor, zise Seichan, unde este amplasat fiecare în parte. Am auzit poveşti despre cum se presupunea că aceste ruine sunt dispuse ca stelele unei constelații.

Gray trasă cu degetul o linie care unea templele într-o anumită ordine şi bătu uşor cu degetul pe templele rămase pe dinafară. Ridică prima hartă considerată a fi cu stele şi o puse lângă laptopul deschis.

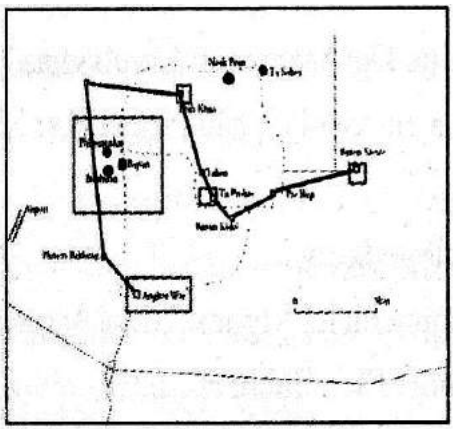

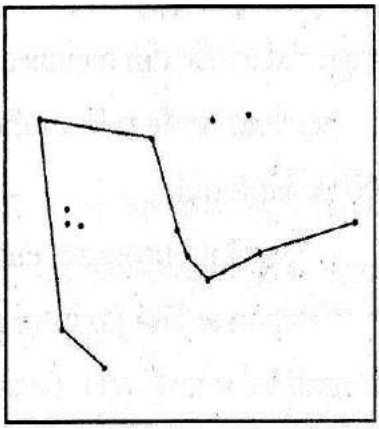

— Se potrivesc la fix, rosti Vigor cu teamă şi uimire. Oraşul

Morții evocat de Marco. Este străvechiul oraş Angkor Wat.

Gray se aplecă şi îşi petrecu brațele în jurul umerilor lui Seichan. Ea se încordă, însă nu se trase înapoi. Gray le era profund îndatorat tuturor, chiar şi lui Kowalski, a cărui abordare simplistă îi deschisese calea către descifrarea codului.

Gray se uită la ceasul de la mână.

Nu mai aveau nici un minut de pierdut.

Îşi întinse mâna spre Vigor.

— Dă-mi telefonul. E timpul să fac un târg.

Vigor îi dădu telefonul celular şi bateria acestuia.

Gray puse bateria la loc cu o pocnitură, rugându-se să aibă puțin noroc. Sună la numărul lui Nasser, dat de Seichan. Vigor se întinse şi îl apucă pe Gray de mână, în semn de sprijin moral. Telefonul sună o singură dată, după care i se răspunse:

— Domnule comandant Pierce, rosti o voce rece şi furioasă.

Gray inspiră lung ca să calmeze, chinuindu-se să nu izbucnească şi să-i vorbească urât.

— Avionul meu este pe cale să aterizeze, continuă Nasser fără ca măcar să aştepte confirmarea interlocutorului său. Pentru că m-ai înşelat, o să-ți dau voie să hotărăşti care dintre părinții tăi o să moară primul, maică-ta sau taică-tău. O să te fac să le asculți urletele. Iar părintele ales, îți promit asta, o să fie cel mai norocos dintre ei.

În ciuda amenințării, Gray se mai consolă puțin. Dacă Nasser nu mințea, ambii săi părinți erau încă în viață.

Găsindu-şi alinare în asta, Gray îşi menținu vocea calmă, muşchii maxilarului durându-l de cât de mult se forță.

— O să-ți ofer ceva în schimbul vieții lor.

— Nu există nimic ce să-mi poți oferi, se răsti Nasser la el.

— Chiar dacă-ți spun că am descifrat codul angelic al obeliscului?

Nu auzi decât o linişte deplină pe post de răspuns.

Gray continuă:

— Nasser, ştiu unde-i Oraşul Morții descoperit de Marco.

Temându-se că nici asta n-ar putea să fie suficient ca să-l mişte pe nemernic, Gray rosti următoarele cuvinte foarte rar, astfel încât să nu existe nici o posibilitate de a fi greşit înțeles.

— Şi mai ştiu şi care-i remediul pentru virusul lui Iuda.

Vigor se întoarse spre el, surprins.

În telefon, în continuare nu se auzea nimic.

Gray aştepta. Se uită fix la harta digitală a Angkor Wat afişată

pe ecranul laptopului. Simți cum cele două ramuri ale Ghildei – una ce urma aspectele ştiinţifice şi cealaltă care urma aspectele istorice – erau pe cale de a se ciocni cu putere una de cealaltă.

Dar cine avea să fie strivit între ele?

Nasser îi răspunse în cele din urmă, cu o voce tremurând de furie:

— Ce doreşti?

ERUPŢIA

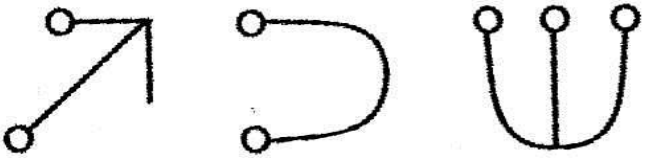

13
Regina-vrăjitoare

7 IULIE, MIEZUL NOPŢII
Insula Pusat

Bătăile de tobe se auzeau mai tare decât tunetele de deasupra lor. Fulgerele cădeau ici şi colo, luminând jungla în nuanțe metalice de verde şi negru, cu reflexe argintii datorate frunzelor ude.

Cu pieptul gol, Monk o trăgea pe Susan de mână, călăuzind-o pe panta abruptă pe unde urca acum poteca din junglă. De două ore, urmăreau cărarea în întuneric, uneori aşteptând ca fulgerele să le arate unde să pună piciorul. Prin coroanele copacilor, ploaia continua să cadă cu putere. Poteca întortocheată se transformase într-un şuvoi năvalnic de apă. Însă restul junglei era doar liane încâlcite, frunze grele de apă, tufişuri pline de spini, trunchiuri de copaci cu rădăcinile ieşite din sol şi mult noroi vâscos.

Aşa că încercau să rămână pe potecă, mergând în sus, mereu în sus.

În spatele lor se afla Ryder. Avea singurul pistol al grupului. Un Sig Sauer P228 de 9 mm, cu cap de teflon. Din nefericire, nu avea nici un încărcător de rezervă. Doar cele 13 gloanțe aflate în armă.

Ceea ce nu era bine.

Monk ştia că, de îndată ce furtuna avea să se domolească, jungla urma să fie măturată în lung şi-n lat de oamenii lui Rakao. Foloseau insula aceasta ca bază pentru operațiunile lor, ceea ce le conferea avantajul de a cunoaşte foarte bine terenul. Monk nu se amăgea cu ideea că ar fi putut evita să fie depistați şi prinşi.

Aruncă o privire în urmă, printr-un luminiş. Se aflau cam la 100 de metri altitudine. Uriaşul vapor de croazieră se afla în mijlocul lagunei, cam la 500 de metri depărtare. Undeva la bord se afla partenera lui, scoasă vie din apele întunecate, departe de groaznicii calamari.

Însă oare mai era şi acum în viață?

Până când avea să afle cu siguranță, Monk nu era dispus să-şi piardă speranța.

Nici pentru Lisa, nici pentru el însuşi.

Iar pentru a reuşi ceva, Monk avea nevoie de aliaţi.

Bătăile în tobe continuau neîntrerupte, din ce în ce mai tare şi mai susţinut, ca şi cum se străduiau din răsputeri să îndepărteze taifunul. Ajunseseră suficient de sus ca fiecare lovitură în tobele de piele să le reverbereze în piept şi s-o simtă până în adâncul oaselor.

Monk pătrunse printr-un fel de cortină de crengi pline de apă şi lăsate până la pământ. Dădu cu ochii de o lumină care sclipea intermitent undeva în faţă.

Lumina unui foc.

Mai făcu doi paşi şi se opri.

Abia acum, îşi dădea seama că nu erau singuri. De-o parte şi de alta a potecii se aflau santinele, doar pe jumătate ascunse de vegetaţia deasă, însă în mod evident la vedere, în mod evident dorind să fie remarcate. Erau bărbaţi cu pălării de iarbă cu boruri late, legate de capete. Aveau feţele mânjite cu ulei şi cenuşă, ceea ce îi făcea negri ca smoala. Aveau în nas colţi albi, şlefuiţi, de mistreţ sau oase gălbui. În partea de sus a braţelor erau împodobiţi cu pene strălucitoare şi cochilii de melci.

Cu un strigăt, Ryder se avântă în faţă cu pistolul ridicat.

Santinelele nu se arătară prea impresionate.

Monk îl trase pe Ryder înapoi, făcându-l să coboare mâna în care ţinea pistolul şi înaintă cu mâinile ridicate şi palmele deschise.

— Nu-i speria pe sălbatici, îi şopti lui Ryder.

Unul dintre băştinaşi păşi pe potecă. Purta un fel de platoşă de os, legată cu fâşii de piele, care-i acoperea pieptul. În jurul mijlocului avea un fel de kilt făcut din pene lungi. Avea picioarele goale şi vopsite şi ele cu grăsime şi cenuşă. Într-o mână ţinea un fel de armă făcută din omoplatul ascuţit al unui animal.

Sau cel puţin Monk spera că era vorba despre un animal.

Monk auzi un fâsâit în spatele lui şi ştiu că le fusese tăiată orice posibilitate de a se întoarce. În faţă se auzeau tobele. Lumina focului deveni parcă şi mai puternică.

Bărbatul de pe cărare se răsuci şi le făcu semn să o ia spre locul unde se zăreau flăcările.

— Se pare că suntem invitaţi la petrecere, spuse Monk cuprinzând-o cu braţul pe Susan.

Ryder îi urmă cu pistolul strâns în mână.

Dacă lucrurile o luau razna, probabil că ar fi avut nevoie de cele

13 gloanțe rămase ca să-şi croiască drum spre libertate. Însă pentru moment, Monk ştia că era mai bine să coopereze.

Poteca se sfârşea într-un perete de rocă vulcanică. Un amfiteatru creat natural fusese scobit parcă în stânca neagră-roşiatică şi acoperit cu un coronament dens de frunze de palmieri. Ploaia se prelingea într-o peliculă subțire peste marginea acoperişului, formând o perdea de apă.

Dincolo de aceasta, luminați de un foc mare de tabără, de-a lungul ambilor pereți, Monk dădu cu ochii de două şiruri de oameni care băteau cu putere în tobe. Două tobe imense, pe care abia le puteai cuprinde cu ambele brațe, atârnau pe pereții de piatră şi erau lovite cu nişte ciocane de os. Fiecare bătaie făcea să se cutremure cascada subțire ce cădea de pe acoperişul de frunze pe piatra de jos.

Fură conduşi înăuntru.

La apariția străinilor, un porc sălbatic se trase înapoi din spațiul deschis şi fugi guițând în spate. Mai erau şi alți porci înăuntru, înghesuiți unul într-altul şi legați strâns sub o proeminență din stâncă.

Monk o conduse pe Susan prin perdeaua de apă, în uriaşul adăpost. Tremura când cascada de apă i se prăvăli pe pieptul gol. Căldura focului din interior era bine-venită, însă fumul era înțepător şi înecăcios, având în vedere că nu putea să iasă de acolo decât printr-o mică deschizătura din acoperişul de frunze.

În jurul focului din fața lor se adunase o mulțime de oameni, unii în picioare, alții stând pe vine. Monk estimă că erau peste o sută. Bărbați şi femei cu pieptul gol. Însă în pereți se căscau nişte deschizături ca nişte guri de peşteră. Alte fețe se vedeau ițindu-se din interior. Câțiva copii goi se holbau la ei cu ochii larg deschişi. Unul dintre ei ținea în brațe un purceluş bălțat.

Ca la un semn, bătăile în tobe încetară brusc cu un ultim ecou reverberant. Liniştea se coborî intimidantă.

În tăcerea aceea bruscă se auzi un strigăt.

— Monk!

Tresări şi se întoarse. O siluetă subțire stătea lipită de barele din bambus ale unei cuşti construite în spate, într-un colț. Purta o cămaşă sfâşiată şi un şorț alb, plin de noroi.

— Jessie?

Tânărul asistent era încă în viață!

Însă, înainte să-şi poată exprima emoția şi sentimentul de bucurie provocate de reîntâlnirea lor, o siluetă impunătoare păşi în

fața lor, deşi pentru trib *impunătoare* însemna o statură de numai 1,5 metri. Bătrânul cu barba căruntă părea că avea pielea de pe oase cu două mărimi mai mare decât ar fi trebuit. Şi el era acoperit de grăsime şi mânjit cu cenuşa. Avea un fel de tigvă răsucită care îi acoperea zona intimă şi un smoc de pene purpurii în păr, care stăteau țepene, ridicate, ca şi cum s-ar fi făcut măciucă din cauza unei sperieturi. Şi nimic altceva.

Monk îşi dădu seama că acesta era căpetenia tribului.

Era momentul să-şi facă numărul ca să-şi câştige pâinea sau, mai degrabă, ca să nu *devină* el însuşi pâinea din seara aceea.

Monk ridică un braț spre bătrân.

— *Boogla-boogla rah!* intonă el solemn, apoi îşi încordă antebrațul şi ridică mâna cealaltă cu care se apucă de încheietură.

Eliberată de contactele electromagnetice care o țineau, proteza pe care o avea în loc de mână căzu pe roca vulcanică.

Un vuiet de uimire traversă mulțimea.

Căpetenia se dădu un pas înapoi, aproape păşind în focul din spatele lui.

Monk îşi coborî brațul, uitându-se fix la mâna de jos.

În afară de faptul că semăna izbitor cu o mână adevărată, proteza era o minune a ingineriei, creată de specialiştii DARPA, având control nervos periferic direct prin punctele de contact din titan de la încheietură. În plus, bioingineria o făcuse extrem de exactă în mişcări şi reacții, permițând senzații şi gesturi precise.

Însă asta era doar o jumătate a poveştii.

Ciotul de unde îi fusese retezată mâna lui Monk era introdus într-un fel de căuş din material polisintetic, ataşat chirurgical de încheietură şi format dintr-o țesătură complexă de nervi şi tendoane musculare. De fapt, aceasta era cealaltă jumătate a protezei sale. Era adevărat că mâna avea muşchi, dar acest suport de la încheietură era cel care dicta mişcările.

Cu cealaltă mână, apăsă contactele de pe suport. Era cea mai grozavă caracteristică a mâinii artificiale. Monk obişnuia să facă şmecheria asta la petreceri tot timpul. Aşa că de ce n-ar fi făcut-o şi de data asta?

Suportul şi mâna erau conectate fără fir, printr-o interfață digitală.

În momentul în care Monk apăsă nişte taste miniaturale în ordinea aceea exersată de o mulțime de ori, mâna retezată se ridică de jos şi începu să danseze pe piatră ca un păianjen cu cinci picioare.

De data asta, conducătorul canibalilor chiar păşi în foc, pârlindu-şi spatele suficient încât să scoată un scheunat şi să sară într-o parte.

Monk îşi trimise mana după el.

Deja cercul se lărgise considerabil în jurul lor. Ryder o trăsese pe Susan îndărăt, în umbra peretelui stâncii, lăsând toată atenția privitorilor să se concentreze asupra lui Monk.

— Acum că v-am captat atenția, tună Monk.

Făcu un pas ferm către foc.

Presupunând că nici unul dintre ei nu înțelegea engleza, fu nevoit să-şi vândă discursul cu o expresie fioroasă pe chip şi lovituri puternice cu pumnul în piept. Cu toate astea, avea nevoie de mai mult decât să-i sperie pe indigenii ăştia superstiţioşi. Trebuia să-i câştige de partea lui. Era timpul ca Insula Canibalilor să fie preluată printr-o lovitură de stat de americani.

Întorcându-se pe călcâie, Monk arătă înspre Susan.

La semnalul lui, ea îşi desfăcu cămaşa pe care o avea înfăşurată în jurul capului. Ryder se întinse şi îi trase de pe umeri cămaşa de noapte de spital, lăsând-o să-i alunece în jos. Susan îşi ridică brațele, cu pieptul gol, la fel ca femeile de aici.

Numai că ea sclipea în întuneric.

Un murmur de uimire trecu prin rândurile sălbaticilor.

Monk rămase chiar şi el trăsnit când se uită la Susan. Strălucea chiar mai tare decât prima oară când o văzuse. În mod evident, mai tare. De undeva de sub pielea ei izvora o lumină ca a lunii, făcându-i carnea aproape translucidă.

Ryder făcu un gest către Monk, îndemnându-l să continue.

Monk tresări, încercând să-şi revină. Se apropie de Susan, căzu în genunchi şi urlă singurul cuvânt pe care-l cunoştea în limba canibalilor, cuvântul pe care i-l spusese un pirat fără dinți.

Un nume.

— *RANGDA!* strigă Monk, denumind-o astfel regina canibalilor de pe insulă, stăpâna demonilor *strălucitori* din lagună.

Strălucitori la fel ca Susan.

Se aplecă la pământ.

— Să o slăvim cu toții pe regina-vrăjitoare a insulelor!

1.04 A.M.

Devesh intră în camera Lisei bocănind din baston.

Întinsă pe pat, cu o perfuzie înfiptă în braț, Lisa ştia că nu mai are cum să tragă de timp. Mai devreme, pe când era adusă înapoi la bord, pe pasarelă, se lăsase să cadă ca leşinată în brațele celui care o păzea, luându-l prin surprindere şi astfel prăbuşindu-se cu toată puterea la pământ.

Cu ocazia asta îşi spărsese buza, însă trebuise să fie convingătoare. Nici nu fusese prea greu. Cu gamba tăiată de o lovitură de sabie, cu trupul înțepat şi rănit în sute de locuri din cauza atingerii calamarilor veninoşi şi plămânii în continuare betegi din cauza iminenței înecului prin care trecuse, numai adrenalina fusese cea care o ținuse în picioare.

Aşa că se prăbuşise şi chiar îşi pierduse cunoştința pentru câteva minute.

Spectacolul pe care-l dăduse făcuse să fie escortată în apartamentul din aripa ştiințifică, unde fusese tratată de doctorul vaporului şi de unul dintre specialişti de la OMS. Piciorul îi fusese curățat şi i se puseseră copci, la fel ca şi la celelalte tăieturi mai adânci. I se pusese o perfuzie pe unde primea antibiotice şi analgezice. Acum, zăcea în vechea ei cameră, o cabină din interior, fără balcon ori fereastră, sub pază strictă. Sub cearşaful subțire, corpul ei era un morman de faşe şi pansamente sterile.

Desigur, toată grija aceasta nu avea legătură cu milă ori compasiunea față de un seamăn aflat în suferință. Era menită să asigure îndeplinirea unui singur scop şi anume acela ca ea să-şi poată ține promisiunea față de Devesh, pe care o făcuse pe puntea superioară.

„Virusul lui Iuda. Eu ştiu ce face."

Pentru a afla această informație prețioasă, Devesh era dispus să facă orice ca să nu o piardă, mai ales având în vedere că Susan Tunis dispăruse undeva pe insula măturată de furtună. Devesh avea nevoie de Lisa. Aşa că ea profitase de această situație şi trăsese de timp cât de mult putuse. Îi dăduse lui Devesh diferite sarcini, diferite chestiuni ce trebuiau rezolvate de şeful laboratoarelor sale clinice.

Justificarea ei fusese că trebuia să testeze pentru a-şi confirma ipoteza.

Însă asta nu putea dura foarte mult.

— Aşadar, spuse Devesh. În momentul de față, rezultatele sunt compilate. E momentul să purtăm discuția pe care o amânăm de mult timp. Dacă nu-mi place ce voi auzi, vom începe să acționăm pentru a anula toată îngrijirea medicală de care ai avut parte. Mă

gândesc să-ți redeschidem rana cu un cleşte, ca să te convingem să cooperezi.

Devesh se răsuci şi îi făcu semn unei asistente care aştepta alături.

Perfuzia din mâna Lisei fu scoasă rapid şi îndepărtată.

Lisa se ridică în capul oaselor. Camera se învârti puțin cu ea, apoi imaginea se stabiliză.

Întotdeauna un gentleman desăvârşit, Devesh îi întinse un halat gros de bumbac, cu emblema vaporului. Lisa se ridică, îmbrăcată cu o cămaşă de spital subțire pe sub care nu avea nimic. Acceptă gestul lui politicos, trase halatul şi-l puse pe ea. Strânse bine cordonul în jurul mijlocului.

— Pe aici, doamna doctor Cummings.

Devesh o luă spre uşă.

Desculță, Lisa fu condusă afară din cabina ei. Devesh o luă înspre apartamentul izolat, destinat cercetării bolii.

Uşa era deschisă. Din interior se auzeau voci.

Urmându-l pe Devesh înăuntru, Lisa recunoscu imediat două fețe familiare: bacteriologul Benjamin Miller, confidentul ei de când sosise şi toxicologul olandez Henri Barnhardt. Cei doi medici erau aşezați pe o laterală a unei mese înguste.

Lisa privi în jur. Partea din spate a apartamentului fusese golită de mobilă şi umplută cu diverse echipamente de laborator, dintre care unele fuseseră aduse de Monk: microscoape cu fluorescență, spectrometre cu scintilații şi raze autogama, incubatoare cu dioxid de carbon, aparate de refrigerare prin centrifugare, aparate de determinare a concentrațiilor şi cititoare ELISA[78] şi pe un perete, un mic aparat de dozare şi analizare a unor secvențe de lichid.

Existau universități care nu erau atât de bine echipate.

Dr. Eloise Chenier, virusologul organizației Ghilda şi şeful Laboratorului de cercetare pentru boli contagioase, se afla de partea cealaltă a mesei, îmbrăcată cu un halat de laborator lung până la glezne. Aproape de 60 de ani, cu părul cărunt şi o pereche de ochelari de citit atârnată de un lanț în jurul gâtului, arata ca un savant bizar.

---

[78] Cititor de strip capabil să citească şi să evalueze orice fel de analiza ELISA (hormoni, virusuri, paraziți, autoanticorpi cut-off/calitativă, cantitativă). (n. red.).

Virusologul stătea cu o mână ridicată spre două computere aflate în spatele ei. Pe unul din monitoare curgea un şir de date, în vreme ce pe celălalt erau o mulțime de fişiere deschise unele peste altele. Cu un puternic accent franțuzesc, tocmai le termina ceva de explicat lui Henri şi Miller.

— Am obținut o încărcătură virală excelentă trecând o mostră de lichid cerebrospinal printr-o serie de tampoane de fosfați, apoi tratându-l cu aldehidă glutarică şi transformându-l într-un compus solid prin centrifugare.

Chenier le observă sosirea şi le făcu semn să se aşeze la masă.

Devesh i se alătură colegei sale, iar Lisa găsi un scaun gol lângă Henri. Prietenul său îi puse liniştitor mâna pe genunchi. Henri îi aruncă o privire întrebătoare: „Te simți bine?"

Ea dădu din cap, uşurată să stea jos.

Devesh se întoarse spre Lisa.

— Am făcut toate testele suplimentare pe care le-ai solicitat, doamnă doctor Cummings. Poate acum ne poți explica de ce?

Simți privirea lui acuzatoare ca pe o povară, copleşind-o.

Lisa trase adânc aer în piept. Amânase momentul acesta cât de mult putuse. Singura speranță de supraviețuire era să spună adevărul şi să spere că mintea ei ingenioasă avea să se dovedească destul de prețioasă, încât să cântărească mai mult decât trădarea de mai devreme.

Îşi aminti prima lecție a lui Devesh: „Viețile voastre depind de cât de utili vă dovediți".

Lisa începu încet, vorbind despre momentul când descoperise ciudata strălucire a retinei ochilor lui Susan. În timp ce vorbea, citi însă neîncredere în expresia de pe fața lui Devesh.

Lisa se întoarse spre Henri, căutând sprijin.

— Ai reuşit să faci testul chimic de fluorescență pe mostra de lichid spinal?

— *Ja.* Mostra de lichid a demonstrat că există o anumită fluorescență.

Chenier confirmă.

— Am analizat şi eu mostra. Într-adevăr, compusul solid bacterian strălucea. Şi s-a confirmat prezenta cianobacteriilor.

Miller, bacteriologul, încuviință şi el din cap.

Scepticismul lui Devesh se transformă în interes. Îşi îndreptă privirea spre Lisa.

— Şi din acest motiv ai dedus că bacteriile au migrat din creier în jos, pe nervul optic şi au colonizat fluidele ochiului. Atunci ai

cerut o a doua puncție a coloanei.

Ea dădu din cap.

— Văd că doctorul Pollum nu e aici. A reuşit să termine analiza proteică a învelişului viral?

Şi Lisa ceruse acest test. De fapt, nu era necesar, dar promitea să ofere câteva ore bune în plus de muncă.

— Un moment, zise Chenier. Am aici rezultatele.

Se întoarse spre unul din monitoare şi începu să deruleze imagini pe ecran în vreme ce povestea.

— Poate că vă interesează să aflați că am reuşit să clasificăm virusul din analizele genetice ca aparținând familiei *Bunyavirus*.

Henri o observă pe Lisa clipind şi explică.

— Despre asta vorbeam înainte să veniți voi. Bunyaviruşii infectează în mod tipic păsările şi mamiferele, provocând febra hemoragică, însă vectorul de transmitere este de obicei din clasa artropodelor. Purici, ploşnițe, țânțari.

Le împinse un caiet.

Lisa aruncă o privire spre paginile la care era deschis. Henri făcuse o diagramă pentru a arăta modul în care se realiza infectarea.

Om —> Insectă (artropod) —> Om
(infectat) (purtător fără a fi afectat) (infectat)

Henri puse degetul pe partea din mijloc.

— *Insectele* sunt absolut necesare pentru a împrăştia boala. Bunyaviruşii însuşi sunt foarte rar transmisibili de la om la om.

Lisa îşi frecă tâmplele.

— Spre deosebire de virusul lui Iuda.

Luă un creion şi modifică diagrama.

— În loc de o *insectă* care răspândeşte boală, este nevoie de o celulă *bacteriană* pentru a trece virusul de la o persoană la alta.

Om —> Bacterie —> Om
(infectat) (infectat)

Henri se încruntă.

— Da, dar de ce a...?

Nişte focuri de armă îi retezară cuvintele. Toți săriră în sus.

Chiar şi Devesh îşi scăpă bastonul. Înjurând printre dinți, îl recuperă şi o luă înspre uşă.

— Voi rămâneți aici!

Se auziră alte împuşcături urmate imediat de țipete guturale.

Lisa se ridică. Oare ce se petrecea?

1.24 A.M.

Devesh luă doi paznici postați în aripa ştiințifică şi porni în grabă spre postul de pază de la mijlocul punții, lângă lift. Rafale sporadice de armă automată izbucniră răsunând ca nişte detunături în spațiul acesta îngust.

Între rafale se auzeau strigăte.

Cu paznicii mergând în fața lui, Devesh micşoră pasul, cu prudență, în momentul în care punctul de pază le apăru în față. Şase oameni erau postați acolo. Conducătorul lor, un soldat african înalt, din Somalia, îl observă pe Devesh şi luă poziția de drepți.

Vorbi precipitat în malaeză:

— Domnule, 12 bolnavi au evadat din rezervele din spate. S-au năpustit asupra noastră. Ne-au atacat.

Omul făcu semn din cap spre un paznic, aşezat într-o parte, care îşi oblojea un braț rănit. Avea mâneca ridicată până sus, dezvăluind o muşcătură adâncă.

Devesh făcu un pas înainte şi arătă absent către bărbatul rănit.

— Izolați-l!

Dincolo de punctul de pază se întindea un hol care ducea spre pupa. Unele dintre uşi erau deschise, altele, închise. Pe jos se aflau câteva cadavre răşchirate, secerate de gloanțe, cu sângele scurgându-se din ele şi îmbibând covoarele. Cele mai apropiate – o femeie obeză dezbrăcată şi un adolescent fără cămaşă – erau prăbuşite unul peşte altul. Devesh observă băşicile care supurau şi furunculele înnegrite de pe cadavre.

Se strădui să-şi țină firea, respirând greoi şi adânc pe nas. Partea de la pupă de la acest nivel adăpostea pacienții cei mai slăbiți, aflați permanent la dispoziția echipei de cercetători. Devesh stabilise un protocol ferm pentru tratamentul pacienților de aici. Astfel de scăpări nu puteau fi tolerate. Nu acum, când era atât de aproape de reuşită.

— Am chemat întăriri, zise căpetenia santinelelor. Când am început să tragem, unii dintre bolnavi au fugit în camerele goale. Va trebui să-i scoatem cu forța.

Din hol, la depărtare, se auzi un geamăt sonor. Un bărbat se ridică într-un cot. Umărul celălalt îi sângera abundent. Era îmbrăcat cu un halat. Unul dintre doctori. Prins în mijlocul focurilor.

— Ajutați-mă, gemu el bolborosind.

De dincolo de o uşă deschisă de lângă el, o mână îl apucă de haine. Alta i se înfipse în păr. Țipă în timp ce era tras cu putere înăuntru. Picioarele îi erau încă pe hol, cu călcâiele lovind în toate părțile.

Şeful santinelelor aruncă o privire spre Devesh, cerându-i permisiunea de a se năpusti într-acolo.

Devesh clătină din cap.

Țipetele doctorului încetară brusc, însă călcâiele continuară să se mişte în ritmul acela agonizant.

Devesh nu simțea nici un fel de compasiune. Cineva fusese neglijent cu încuietorile sau cu regimul strict de izolare. Auzi tropăitul întăririlor cerute, care urcau în grabă scările.

Devesh se întoarse să plece, dar flutură un braț înspre hol.

— Exterminați-i.

— Domnule?

— Întreaga punte. Eliminați-i pe toți. Cabină cu cabină.

1.54 A.M.

În laboratorul de virusologie, Lisa asculta rafalele de focuri.

Se auzeau şi țipete.

Nimeni nu spuse nimic.

În sfârşit, Devesh se întoarse. Părea impasibil, doar puțin roşu la față.

Arătă cu bastonul înspre Lisa.

— Vino cu mine. Vreau să vezi ceva.

Se întoarse pe călcâie şi o luă sprinten înainte.

Lisa se ridică şi-l urmă, grăbindu-se ca să țină pasul.

Devesh o conduse pe lângă postul de pază şi de-a lungul holului următor.

Era un adevărat abator. Pereții erau împroşcați cu sânge. Cadavrele zăceau la picioarele zidurilor, secerate de armele automate.

Lisa înghiți în sec, înecându-se cu duhoarea ce umplea acum spațiul închis.

De-a lungul holului, uşile de la cabinele de pe fiecare parte erau toate deschise. Aruncă o privire în interior şi văzu alte corpuri fără viaţă, pline de sânge, cu membrele încleştate. Unii dintre pacienţi fuseseră împuşcaţi în locul unde se aflau, prinşi cu cătuşe de paturi. Urmară alte câteva împuşcături – de data asta nu în rafală, ei în mod evident ţintite.

Puţin mai departe, doi paznici ieşiră dintr-o cabină cu puştile fumegând, apoi intrară în încăperea alăturată.

— Ucideţi... măcelăriţi pacienţii, bâigui Lisa.

— Doar renunţăm la pacienţii nefolositori, asta-i tot.

Devesh ridică un braţ şi arătă vag înainte.

— Asta e a doua evadare. Acum o oră, doi pacienţi au ieşit din zona de izolare după ce şi-au smuls degetele cu dinţii ca să se elibereze. Şi-au atacat doctorul şi l-au ucis înainte să poată fi opriţi. În starea în care se află acum, pacienţii ăştia sunt foarte puternici, atât de plini de adrenalină, încât nici măcar nu simt durerea.

Lisa îşi aminti imaginile filmate cu soţul lui Susan Tunis delirând şi atacându-i pe cei din jur. Se părea că asta urma şi aici.

Devesh se uită scurt spre ea.

— Din studiile EEG, se pare că ai avut dreptate. Aparent, simptomele reprezintă o anumită formă de excitare catatonică însoţită de episoade serioase de manifestări psihotice.

Răpăiră alte împuşcături, făcând-o să tresară.

Ca răspuns la reacţia ei, bărbatul oftă.

— E pentru siguranţa tuturor. S-a observat un declin rapid al stării pacienţilor. Peste tot pe vapor. Având în vedere că proviziile medicale sunt deja în scădere, trebuie să fim eficienţi. Odată ce un pacient atinge nivelul acesta de nebunie, el devine o ameninţare fizică extrem de serioasă pentru toţi cei din jurul lui şi nu mai serveşte la nimic.

Lisa înţelegea raţionamentul din spatele vorbelor lui. Devesh şi organizaţia Ghilda foloseau pacienţii de pe vapor ca pe un fel de mediu de cultură pentru virusul lui Iuda, recoltând elementele patogene mortale şi punându-le bine pentru a le folosi ca potenţiale arme biologice. Şi aşa cum se întâmplă cu orice câmp de pe care se strânge complet recolta, Devesh îl ara din nou.

— De ce m-ai adus aici? întrebă ea cutremurată.

— Să-ţi arăt asta.

Devesh se apropie de singura uşă de cabină ce rămăsese închisă. O descuie cu o cheie şi o deschise pentru a o lăsa să intre.

O izbi o duhoare şi mai puternică.

Lisa păşi peste pragul întunecat, fără să ştie la ce se putea aştepta. Luminile din hol îi dezvăluiră o cabină din interiorul vaporului, similară cu a ei: o mică baie, o canapea, un televizor şi un pat mic în spate.

În urma ei, Devesh se întinse şi aprinse luminile. Becurile de neon clipiră, apoi se stabilizară, răspândind o lumină fluorescentă nu prea puternică.

Lisa se dădu înapoi, ducându-şi o mână la gât.

Pe pat se afla un corp acoperit, înconjurat de cearşafuri şi perne. Avea picioarele goale legate de gratiile patului şi braţele de placajul de la cap. Arăta însă că şi cum îi explodase o bombă în abdomen, golindu-l complet de conţinut. Pereţii şi tavanul erau împroşcaţi cu sânge gros.

Cu mâna la gură, Lisa amorţi brusc, apelând din reflex la formaţia ei de medic, singurul lucru care o putea ţine în picioare.

Unde erau organele lui interne?

— Au fost găsiţi mâncându-l pur şi simplu, îi explică Devesh. Pacienţi care-şi pierduseră minţile cu totul.

Lisa tresări violent. Brusc, devenise conştientă de picioarele ei goale, de trupul ei aproape gol sub halatul de spital.

— Am mai văzut asta, continuă Devesh. În starea asta de excitaţie catatonică, se pare că virusul stimulează un apetit nemaipomenit. De fapt, chiar de neostoit. Am văzut cum una dintre victimele astea s-a îndopat până în punctul în care i-a explodat stomacul. Şi tot a continuat să mănânce.

„Doamne Dumnezeule…”

Trecând peste şoc, Lisa avu nevoie de încă un moment pentru a înţelege pe deplin semnificaţia cuvintelor lui.

— Ai *văzut*… unde…?

— Doamnă doctor Cummings, doar nu crezi că o studiam numai pe Susan Tunis. Pentru a fi complet riguroşi, trebuie să înţelegem fiecare aspect al bolii. Chiar şi această formă de canibalism. Foamea asta insaţiabilă seamănă izbitor cu sindromul Prader-Willi. Ai auzit de el?

Amorţită, Lisa clătină din cap.

— Este o disfuncţie a hipotalamusului care declanşează un apetit insaţiabil, imposibil de potolit. O senzaţie nesfârşită de foame intensă. Un defect genetic rar întâlnit. Mulţi dintre cei afectaţi mor la vârste fragede din cauza rupturilor stomacale provocate de îndopare.

Evaluarea rece, clinică a lui Devesh o ajută să-şi vină cât de cât în fire, însă respirația îi rămase în continuare greoaie.

— Autopsia făcută creierului unuia dintre nebuni a arătat o deteriorare toxică a hipotalamusului, similară cu patologia existentă la pacienții suferind de Prader-Willi. Şi combinată cu excitația catatonică şi stimularea adrenalinei… Ei bine…

Devesh făcu semn spre pat.

Lisa îşi simți stomacul strângându-i-se. Dând să se întoarcă, observă în cele din urmă şi fața victimei: buzele crâmpoțite de agonie, ochii goi, larg deschişi, coroana de păr cărunt.

Îşi duse din nou mâna la gură recunoscându-l. Era pacientul necunoscut, cel care suferise de boala provocată de bacteria mâncătoare de carne.

Din dosarul medical al lui Susan, acum Lisa îi cunoştea şi numele.

Applegate.

Pentru a da un nume canibalismului de aici, pentru a-l personaliza…

Lisa se năpusti afară din încăpere.

În ochii lui Devesh sclipea un amuzament sinistru. Lisa îşi dădu seama că ticălosul o adusese intenționat aici, jumătate goală, dezorientată, ştiind că avea să-l recunoască. Totul avea ceva îngrozitor de sadic.

— Deci acum ştii cu ce avem de-a face de fapt aici, zise el. Imaginează-ți evenimentele la o seară mondială. Asta este amenințarea pe care încerc s-o împiedic.

Lisa se abținu să riposteze amar: „Încerci s-o împiedici pe naiba”.

— Ne confruntăm cu o pandemie, continuă Devesh în vreme ce o luă înapoi pe hol, înspre aripa ştiințifică. Înainte ca Organizația Mondială a Sănătății să reacționeze în cazul Insulei Crăciunului, pacienții care apăruseră fuseseră deja transportați pe calea aerului la Perth, în Australia. Mai devreme însă, turiştii care au vizitat Insula Crăciunului s-au împrăştiat în cele patru colțuri ale lumii. Londra, San Francisco, Berlin, Kuala Lumpur. Nu ştim dacă şi câți dintre aceştia au fost infectați din cauza expunerii inițiale, cum s-a întâmplat cu Susan Tunis, dar nici nu ar fi nevoie de mulți. Fără un sistem de dezinfectare adecvat, aşa cum folosim noi aici, se prea poate că virusul să se răspândească deja.

Devesh o conduse înapoi pe holul care ducea la laboratorul de virusologie.

— Aşa că poate acum o să fi mai deschisă şi mai dispusă să contribui.

Când intrară în laborator, o mulțime de priviri întrebătoare se îndreptară spre ei.

Lisa clătină doar din cap şi se lăsă să cadă pe scaun.

Odată aşezați, dr. Eloise Chenier se mută de pe scaun în fața computerului.

— Cât ați lipsit, spuse ea, am scos dosarele doctorului Pollum. Aveți aici schema proteică pe care ați cerut-o. A virusului din supa toxică.

Doctorița se feri de lângă ecran, pentru că toată lumea să poată vedea imaginea care se rotea ca şi cum ar fi fost parte a imaginii de fundal de pe monitor.

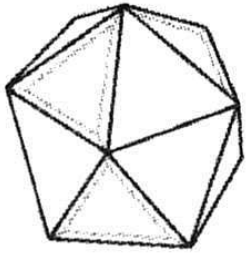

Înfățişa forma de icosaedru a virusului: 20 de secțiuni triunghiulare formând o sferă ca o minge de fotbal. Numai că unele triunghiuri erau ieşite în afară datorită proteinelor alfa, în timp ce altele erau cufundate în interior de beta-proteine. Lisa dorise ca toate reprezentările să fie extrem de clare pentru a-şi putea testa mai bine ipoteza.

Lisa făcu un gest spre monitor.

— Puteți să opriți rotația?

Chenier apăsă un buton de pe mouse şi mişcarea de rotație se opri, înghețând imaginea de pe ecran.

Lisa se ridică.

— Acum, pe celălalt monitor, puteți pune harta proteică a virusului găsit în mostra de lichid cerebrospinal al lui Susan Tunis?

Un moment mai târziu, apăru o a doua minge de fotbal învârtindu-se. Lisa se apropie mai mult, studiind-o. Apăsă butonul mouse-ului singură de data asta, înghețând imaginea în ipostaza dorită.

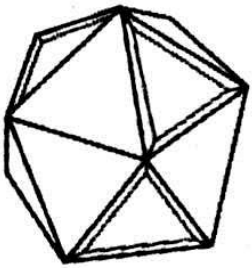

Se întoarse cu fața spre ceilalți.

Devesh ridică din umeri, mişcându-şi toată partea superioară a corpului.

— Şi ce? Arată exact la fel.

Ea se dădu înapoi.

— Imaginează-ți-le pe ambele una lângă alta.

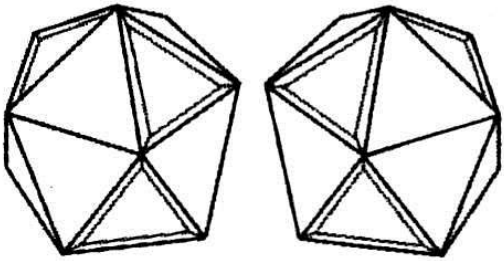

Henri se ridică, făcând ochii mari.

— *Nu* sunt la fel!

Ea încuviință.

— Fiecare este imaginea în oglindă a celeilalte. La o privire superficială, ar putea părea identice, însă de fapt sunt exact opuse. Izomerism geometric. Două elemente cu aceeaşi formă geometrică, numai că văzute în oglindă.

— *Cis* şi *tram,* rosti Chenier folosind termenul tehnic pentru a denumi cele două fețe ale aceleiaşi monede.

Lisa puse mâna pe primul ecran.

— Aceasta este forma *trans,* forma rea a virusului. Infectează bacteriile şi le transformă în monştri.

Făcu semn înspre celălalt ecran, înfățişând virusul pe care îl găsise în interiorul craniului lui Susan.

— Aceasta este forma *cis,* sau virusul bun, care vindecă.

— *Cis* şi *trans,* murmură Miller. Bun şi rău.

Lisa continuă, explicându-şi teoria:

— După cum ştim deja, virusul *trans* a intoxicat bacteriile pentru a slăbi bariera dintre sânge şi creier, permiţând astfel pătrunderea în teritoriul virgin al interiorului cranian. În plus, nu a venit singur.

— Ci cu cianobacteriile, spuse Miller. Bacteriile strălucitoare.

— Şi, normal, toxinele produse de bacterii au afectat creierul în asemenea măsură, încât au declanşat o excitare catatonică în combinaţie cu psihoza. Dar în cazul lui Susan s-a întâmplat altceva. În momentul în care a ajuns în lichidul cerebral, într-un fel sau altul, s-a modificat. S-a transformat din forma sa rea, *trans,* în forma sa bună, *cis.* Şi, odată modificat, noul virus a făcut cale întoarsă şi a început să inverseze toate procesele distinctive iniţiate de geamănul său malefic, însănătoşind-o pe pacientă şi făcând-o să intre într-o stare de amorţeală, de recuperare, opusă fazei de agitaţie extrem de dăunătoare a celorlalţi pacienţi.

— Chiar dacă ai dreptate, zise Henri, ceea ce cred, ce anume din biochimia lui Susan a fost atât de deosebit, încât să determine o astfel de schimbare?

Lisa ridică din umeri.

— După părerea mea, în următoarele zile sau săptămâni, o să vedem o mulţime de alţi pacienţi suferind aceeaşi transformare. Susan a fost infectată acum cinci săptămâni. Aşa că s-ar putea să fie prea devreme ca să ne pronunţăm. Însă cred în continuare că e o situaţie foarte rară. O anumită ciudăţenie întâmplătoare a codului ei genetic. De exemplu, ai auzit de fenomenul Eyam petrecut în timpul Ciumei Negre?

Chenier ridică mâna ca şi cum ar fi fost la şcoală.

— Eu am auzit.

Lisa dădu din cap.

Bineînţeles că un specialist în boli infecţioase ştia istoria.

Chenier explică:

— Eyam era un sătuc din Anglia. Pe la anul 1600, a fost lovit de Ciuma Neagră. Cu toate acestea, un an mai târziu, majoritatea locuitorilor din Eyam se aflau încă în viaţă. Studiile moderne de genetică au arătat de ce. Sătenii aveau o mutaţie genetică extrem de rară. Într-o genă numită Delta 32. Un defect genetic benign care era transmis de la un membru al familiei la altul şi astfel, într-o asemenea aşezare restrânsă, prin înrudirile permanente, s-a ajuns ca majoritatea locuitorilor să-l aibă. Atunci a venit ciuma. Iar această mică mutaţie ciudată, care pur şi simplu se întâmplase să

fie acolo, le-a salvat viața. I-a făcut imuni.

Vorbi Devesh.

— Vrei să spui ca pacienta noastră are echivalentul genei Delta 32 în fața virusului lui Iuda? O oarecare proteină care prin enzime a transformat virusul, în cazul ei, din *trans* în *cis?*

— Sau poate că nu una oarecare, murmură Lisa.

Se frământase ca să găsească răspunsul la întrebarea asta chiar din momentul în care descoperise virusul modificat.

— Numai un procent foarte mic din ADN-ul nostru este de fapt funcțional. Mai precis, doar trei procente. Celelalte 97 sunt considerate numai reziduu genetic. Nu au nici o importanță în codul nostru genetic. Însă ceva din reziduul acesta genetic este extrem de asemănător cu codul *viral.* În momentul de față se crede că această combinație ar putea avea rol de protecție, rolul de a ne ajuta să supraviețuim unor boli viitoare.

Continuând, Lisa revăzu în minte trupul prietenului lui Susan, atacat şi devorat.

— Cum ar fi canibalismul, de exemplu.

Afirmația ei ciudată îi făcu pe toți să-şi ia ochii de la monitoare.

Lisa merse mai departe cu raționamentul:

— Datele genetice studiate peste tot în lume arată că majoritatea oamenilor au un set specific de gene împotriva bolilor, care pot fi obținute numai consumând carne de om. Aceste descoperiri sugerează că se prea poate că strămoşii noştri să fi fost cu toții canibali. Poate că Susan are nişte date genetice similare care îi protejează creierul împotriva atacului virusului lui Iuda. Ceva ce a rămas din istoria noastră genetică demult pierdută. Ceva îngropat în trecutul nostru colectiv.

— Ceea ce spui este, ca de obicei, foarte interesant, doamnă doctor Cummings.

Devesh se legănă înainte şi înapoi, în mod evident foarte captivat de explicație.

— Însă indiferent dacă transformarea s-a petrecut pur şi simplu la întâmplare sau a fost declanşată de anumite date genetice virale din trecutul nostru... de fapt, nu contează. Acum, că avem cunoştință despre acest nou virus, putem folosi ceea ce ştim pentru a produce un antidot!

Chenier nu părea atât de convinsă.

— E posibil, accentuă ea cuvintele. Va fi nevoie de mai multe studii. Din fericire, avem la dispoziție un vapor întreg de pacienți bolnavi pe care putem testa diferite tratamente. Dar, în primul

rând, vom avea nevoie de alte mostre din virusul acela *cis*.

Aruncă o privire încărcată de semnificații spre Devesh.

— Nici o grijă, zise acesta. Rakao şi oamenii lui cutreieră deja insula, deci foarte curând îi vom avea pe Susan Tunis şi pe ceilalți din nou aici. Însă această chestiune odată rezolvată…

Devesh se întoarse către Lisa.

— A venit momentul să discutăm despre pedeapsa pe care trebuie să ți-o dăm.

Ca la un semn, o siluetă păşi înăuntru cu o trusă medicală în mână.

Părul ei lung şi negru fusese împletit din nou într-o coadă groasă.

Surina.

3.14 A.M.

Monk urca panta abruptă, urmărind îndeaproape fundul gol al unuia dintre canibali. Alți 12 sălbatici se înşirau în fața lui, urmând poteca stâncoasă. În spatele lui Monk se aflau alții, în jur de 40.

Armata lui de canibali.

Ploaia turna cu găleata din cerul întunecat. Cel puțin vântul îşi pierduse aproape complet intensitatea, lovind doar din când în când, cu pale puternice, culmile crenelate. Monk stabilise intenționat momentul acestei ascensiuni, aşteptând ca epicentrul furtunii să ajungă chiar deasupra insulei. Amânarea fusese foarte greu de suportat, însă răbdarea pe care o avusese îi oferise un moment oportun să acționeze.

Merse mai departe. Deşi poteca pe unde urcau se afla la adăpost, tăiată adânc în stâncă, potopul făcea stâncile foarte alunecoase, înşelătoare, astfel încât pe alocuri era nevoie să se târască în patru labe.

Monk aruncă o privire în urmă.

Chiar în spatele lui se aflau Ryder şi Jessie. În urma lor, înşirați, veneau o mulțime de sălbatici acoperiți cu pene, cochilii, coajă de copac, gheare de păsări şi oase.

O mulțime de oase.

Echipa de atac pe care o improvizase purta sulițe scurte, arcuri lungi şi curbate şi bâte ascuțite. Jumătate din ei aveau însă puşti şi o multitudine de diferite arme grele vechi – AK-47 ruseşti, M16

americane – şi banduliere prevăzute cu încărcătoare şi muniţie din belşug. Din câte se vedea, canibalii obţinuseră de la piraţi şi altceva în afară de carne pe două picioare în schimbul adăpostului pe care li-l ofereau.

De la această înălţime, Monk avea o privelişte largă asupra lagunei întunecate. Vaporul de croazieră sclipea ca un tort de nuntă murat în mijlocul lui. Aceasta era destinaţia finală a trupei de asalt a canibalilor.

Se părea că, indiferent ce dorinţă avea Rangda, regina-vrăjitoare, canibalii fermecaţi erau gata s-o ducă la îndeplinire.

Iar Rangda voia acel vapor de croazieră.

Dorinţele şi poruncile ei fuseseră traduse de tânărul Jessie. Acesta vorbea malaeza şi, cum era limba oficială pe care o foloseau cu piraţii, cei mai mulţi canibali o înţelegeau şi ei. Erau fascinaţi de tânărul asistent care putea înţelege limba vorbită de regina lor şi care era în stare să le transmită dorinţele Rangdei. Ba chiar aceasta îl sărutase uşor pe tânărul asistent pe obraz, binecuvântându-şi astfel translatorul.

Nimeni nu îndrăznea să i se împotrivească.

Însă, în timp ce Jessie fusese extrem de folositor pentru organizarea atacului, planul fusese pus în întregime la cale de Monk.

Se întoarse cu spatele spre vasul de croazieră. Cum apele erau fără îndoială supravegheate, era absolut clar că nu aveau cum să declanşeze un atac cu bărci. Iar înotul nu era o opţiune. Chiar şi de la înălţimea aceasta, Monk vedea luminile ce străbăteau laguna întunecată din depărtare. Furtuna îi stârnise pe toţi locuitorii ei din ascunzişuri, iar acum cu toţii cutreierau apele în căutare de hrană.

Ceea ce însemna că le rămânea o singură opţiune.

Monk urcă şi mai sus, până la acoperişul ţinutului. Ajunseseră în sfârşit la stâlpii gigantici de oţel şi mulţimea de cabluri masive care susţineau partea aceasta din ţesătura de deasupra insulei.

Monk se uită cercetător de-a lungul părţii inferioare a plasei.

Ploaia turna torenţial, trecând prin stratul gros de vegetaţie ce camufla partea superioară a ţesăturii metalice. Cineva trebuia să păstreze acea iluzie. Iar din câte-şi putea da seama Monk, nu era vorba numai despre piraţi.

Ca dovadă, unul dintre canibali se căţără îndemânatic pe cel mai apropiat cablu, picioarele lui agile purtându-l până în vârf. Dispăru în straturile superioare. Imediat, coborî o scară de

frânghie.

Alții începură să urce.

Monk se întoarse spre Jessie.

— Dacă vrei, mai poți încă să te întorci pe plajă, unde este Susan. Putem să vă luăm pe amândoi de acolo.

Jessie își trecu mâna peste părul ud leoarcă, care-i intrase în ochi.

— Merg și eu. Altfel, cine o să le traducă băștinașilor ce spui?

Înainte ca Monk să se poată opune, asistentul înșfăcă scara și o luă sprinten în sus.

După el urmă Ryder, în trecere bătându-l pe Monk pe umăr. Imediat ce miliardarul dispăru în desișul de deasupra, Monk puse mâna pe treapta cea mai de jos, uitându-se în urmă, la armata sa întunecată. Acoperiți cu pene, înarmați până-n dinți, pregătiți să facă tot ce le poruncise regina lor.

Pentru o secundă, Monk simți o strângere de inimă din cauză că profita de superstițiile lor în felul acesta. Mulți dintre ei aveau să fie uciși. Însă dacă Lisa avea dreptate, întreaga lume era în pericol. Nu era altceva de făcut decât să se folosească de resursele care-i erau la îndemână.

Trebuiau să ajungă la vaporul lui Ryder. Să o ia pe Susan de aici și să o salveze, spera, pe Lisa. Monk refuza să creadă că partenera lui nu mai era în viață.

Monk începu să se cațere pe scară.

Trecu prin hățișul mișcător al vegetației de camuflaj. Chiar și în ochiul furtunii, rafalele puternice de vânt îl loveau cu putere pentru a-l dobori. Se ghemui pe un fel de traversă îngustă, bătută în cuie deasupra plasei. Era un fel de pasarelă improvizată. Prezența ei oferea posibilitatea de a merge încolo și-ncoace pe plasă pentru a o întreține, pentru a împrospăta camuflajul când era necesar.

Partea din față a armatei sale traversa deja puntea, pe burtă, agățându-se de șipci.

În ploaia înțepătoare care cădea cu putere, Monk îi urmă. Din când în când, palele de vânt treceau prin plasă făcând-o să salte și să se zbuciume sub el, ca și cum ar fi fost pe covorul zburător al lui Aladin.

Monk își înălță capul și privi în jur. Deasupra lui, pătura de nori se subțiase suficient pentru a dezvălui câteva stele, însă peste tot în jur norii negri fierbeau într-o vâltoare neîntreruptă. Ochiul furtunii era mai redus decât sperase Monk.

În toate părțile se vedeau fulgere scrijelind cerul şi se auzea zgomotul tunetelor.

Monk se grăbi. El şi armata lui trebuiau să nu se mai afle pe plasă în momentul în care ochiul furtunii avea să treacă de insulă. Îşi aminti trăsnetele de mai devreme şi cascadele de electricitate care se revărsaseră asupra scheletului metalic.

Să se afle aici în momentul acela însemna moarte sigură.

Încet, încet, se apropiau de locul unde trebuiau să ajungă.

În timp ce Monk îi urma pe cei din fața lui, se uita printre scândurile înguste. Măcar Susan era în afara pericolului.

4.02 A.M.

Cu fața mânjită cu cenuşă ca să-şi ascundă strălucirea, Susan stătea pe un bolovan, în adâncul junglei, nu departe de lagună. Cam o oră umblase prin desişuri pentru a ajunge înapoi pe plajă şi a-l aştepta acolo pe Monk.

Dar nu era singură.

Vreo 12 sălbatici, escorta ei regală, stăteau de pază în desişuri, ceva mai departe în pădure. O singură femeie, pe nume Tikal, se afla în apropierea ei, îngenuncheată lângă bolovan, cu fruntea în noroi. Nu se mişcase deloc de când se opriseră.

Susan încercase să i se adreseze, însă femeia nu făcuse altceva decât să tremure din toate încheieturile.

Aşa că Susan aştepta, aşezată pe piatră. Purta un fel de mantie din piele de porc uscată, decorată cu pene, cochilii şi mărgele de piatră lustruite. Pe cap avea o coroană formată din nişte coaste umane legate cu fibre din scoarță de copac. Toate coastele se țeau în afară, formând un fel de floare macabră. I se dăduse un toiag lustruit, în vârful căruia se afla un craniu uman.

Toate îi confereau o imagine potrivită pentru regina-vrăjitoare de pe Pusat.

Dar, în ciuda decorațiunilor înspăimântătoare, mantia era călduroasă, iar toiagul se dovedise util în coborârea de pe culmi şi în drumul înapoi spre plajă. În plus, cei care o însoțeau împletiseră un fel de umbrelă din frunze de palmier, pe care i-o țineau deasupra capului, pentru a o feri de ploaie.

Susan se uită spre plasa uriaşă de deasupra. Îşi dăduse seama că era prea slăbită ca să încerce s-o traverseze împreună cu ceilalți. Aşa că nu se opusese când Monk hotărâse că ea să

coboare pe plajă, să rămână ascunsă şi să aştepte rezultatul atacului canibalilor asupra vasului de croazieră.

Dar ştia că avea să fie o aşteptare îndelungată.

Prea îndelungată.

Singură, abandonată, începu să resimtă din plin impactul tuturor celor petrecute după ce se trezise la bordul vasului de croazieră. Deşi ea era în viață, oamenii la care ținuse cel mai mult nu supraviețuiseră.

Gregg…

Imaginea soțului ei o inundă dintr-odată: zâmbetul lui şăgalnic, râsul puternic, pielea care-i mirosea a mosc, gustul buzelor lui… şi altele şi altele.

Senzațiile o copleşiră.

Cum era posibil ca toate astea să dispară?

Susan ştia că era încă departe de a conştientiza pe deplin pierderea pe care o suferise. Însă suficient de aproape. Îşi simțea corpul zdrobit fizic şi îndurerat până în măduva oaselor. Simți un nod în gât şi începu să tremure. Lacrimi strălucitoare îi umplură ochii şi i se rostogoliră pe fața mânjită cu cenuşă.

Gregg…

Se legănă pe loc, încercând să-şi întindă oasele, lăsând pur şi simplu durerea să treacă prin ea. Era imposibil de oprit. Valul de amărăciune o invadă ca un flux de apă atras de forță lunii.

Dar, după o bucată de timp, chiar şi fluxul se retrage. În amărăciunea care rămase în urma sa, se trezi cu o altă senzație puternică, adusă din străfundurile şi mai adânci ale conştiinței, altceva la care refuzase să se gândească până acum. Dar era acolo, la fel de imposibil de evitat ca şi mâhnirea.

Susan îşi scoase un braț de sub mantie, uitându-se lung la pielea care strălucea din cauza cianobacteriilor din transpirație, din pori. Îşi întoarse mâna cu palma desfăcută în sus. Strălucirea nu-i încălzea pielea, însă avea o senzație ciudată de căldură – mai degrabă ca o stare febrilă decât ca una provocată de bătaia soarelui.

Ce se întâmplă cu ea?

Ca biolog marin, Susan ştia totul despre aceste organisme. Cianobacteriile, de obicei denumite „alge verzi-albastre”, erau la fel de prezente peste tot ca marea însăşi. Se grupau în miliarde de formațiuni: filamente subțiri, țesături plate, mingi goale. Erau foarte importante pentru evoluție, fiind predecesoarele plantelor moderne. Mai devreme în istoria planetei, cianobacteriile

generaseră şi cea dintâi atmosferă cu oxigen, făcând lumea locuibilă. Şi de atunci se adaptaseră la milioane de nişe ecologice.

Atunci ce anume însemna colonizarea corpului ei? Care era legătura dintre asta şi expunerea la virusul lui Iuda? Nu avea nici un sens.

În ciuda tuturor întrebărilor pe care le avea, Susan ştia un adevăr.

„Ceva urmează să se întâmple."

O simțea în adâncul ființei ei, o senzație puternică şi profundă, ce sfida orice descriere.

La fel de imposibil de oprit ca orice maree.

Privi lung peste pădure, peste lagună, dincolo de insulă. Aşa cum putea simți soarele răsărind dincolo de curbura planetei, Susan ştia că schimbările în ceea ce o privea nu se terminaseră.

4.18 A.M.

De la o sută de metri depărtare, Rakao îşi spiona prada. Ascuns sub un poncho de ploaie, purta ochelari cu infraroşii. Numără sclipirile roşii, căldura corporală care dezvăluia prezența oamenilor împrăştiați de-a lungul plajei. Vânătorii lui erau mai mulți decât sălbaticii, într-un raport de doi la unu.

Ridicând pumnul, Rakao le făcu semn oamenilor lui să se răspândească într-o parte şi în cealaltă, păstrând distanța. Aceştia ştiau că trebuie să se mişte numai în momentul când se auzea un tunet. Sălbaticii aveau simțuri ascuțite. Nu voia să-şi sperie prada.

Rakao o studie pe Susan Tunis, aşezată pe un bolovan. Urmărise grupul de canibali care coborâseră de pe culmi până la lagună. Oare unde erau însoțitorii ei? Imposibil să fie prea departe.

Aşa că, atâta vreme cât putea pune mâna pe ea oricând, era un vânător foarte răbdător. În timp ce oamenii lui se răspândeau formând un cerc, retezând orice posibilitate de a scăpa din capcană, Rakao se gândi la cel mai bun mod în care putea folosi femeia.

Ca momeală.

14
Ruinele Cetăţii Angkor

7 IULIE, 5.02 A.M.
Siem Reap, Cambodgia

Cele şase ore de călătorie îl purtaseră pe Gray într-un alt secol şi într-un amestec de culturi. Coborî din taxi în inima vechiului cartier francez din Siem Reap, o mică localitate aflată pe malul unui râu, în mijlocul Cambodgiei, cuibărită între lanuri de orez şi suprafaţa întinsă a unui lac din inima ţării. Cu o oră înainte de mijirea zorilor, locul era cufundat în somn, iar aerul, greoi şi umed, plin de bâzâitul ţânţarilor şi de şuieratul lămpilor cu gaz ce licăreau în noapte. Pe lângă toate acestea, la somnolenţa dulce a acestei ore matinale se mai adăuga şi orăcăitul leneş al broaştelor din râul învecinat.

Două luntri înaintau împinse de prăjini prin apele puţin adânci ale râului, cu lămpi de gaz atârnate de catargele prelungi, în timp ce pescarii cu pălării largi de bambus verificau capcanele pentru crabi şi raci sau străpungeau cu ţepuşele broaştele imprudente, asigurând captura proaspătă pentru nenumăratele restaurante şi cafenele ale oraşului.

Restul grupului lui Gray coborî din taxi într-o stare accentuată de oboseală. Vigor, gârbovit şi cu ochii mijiţi din cauza luminii, arăta ca şi cum ar fi fost udat de cineva şi apoi ar fi fost pus la uscat în aerul umed, în vreme ce Seichan se întindea asemenea unei pisici abia trezite, protejându-şi cu o mână partea rănită. Privi cercetător dincolo de el, pentru a inspecta locul unde aveau să se cazeze. Kowalski se scărpină la subsuoară şi se uită şi el în jur, fluierând printre dinţi şi făcând un câine să latre, încât putea fi auzit cale de câteva străzi.

Nasser le aranjase un loc de cazare de mare efect.

Acolo urmau să-l aştepte să sosească.

Peste încă două ore.

Dincolo de o alee de acces, hotelul colonial cu două etaje se întindea dinspre râu, cu două aripi de cărămidă şi lemn vopsite în galben, acoperiş de piatră roşie şi grădini franţuzeşti îngrijite. Istoria sa era una tipică pentru întreaga regiune. Clădirea veche de

75 de ani fusese numită Grand Hotel des Ruines, deservindu-i pe turiştii francezi şi britanici care doreau să viziteze complexul de ruine al Angkorului, aflat în vecinătate, la numai opt kilometri distanță. În cele din urmă, atât hotelul, cât şi mica localitate ajunseseră şi ele aproape nişte ruine de-a lungul anilor sângeroşi şi brutali de sub dominația Khmerilor Roşii, în care milioane de oameni fuseseră ucişi într-unul dintre cele mai atroce acte de genocid ce făcuse să dispară un sfert din populația Cambodgiei. Asemenea atrocități reduseseră turismul şi îl făcuseră mai puțin atractiv. Însă, odată cu căderea Khmerilor Roşii, oamenii reveniseră. Hotelul se ridicase din propria cenuşă, fiind renovat cu multă meticulozitate, recăpătându-şi stilul şi şarmul sau colonial şi fiind redenumit Grand Hotel d'Angkor.

Siem Reap fusese revitalizat în mod similar, deşi cu mai puțină grijă. Hotelurile şi pensiunile se înmulțiseră într-o înşiruire continuă de-a lungul malurilor estic şi vestic, laolaltă cu restaurante, baruri, internet-cafe-uri, agenții de voiaj, tarabe cu fructe şi mirodenii şi nenumărate piețe unde se vindeau sculpturi cambodgiene, argint filigranat, cărți poştale, tricouri şi brelocuri.

Însă aici, la orele matinale ale dimineții – fără că vreun turist să se fi trezit sau fără ca soarele să fi răsărit măcar – ceva din şarmul şi misterul din vechime persista încă în amestecul arhitectural al culturilor asiatică şi franceză. Un car tras de boi, plin cu fructe cu coaja țepoasă, se îndrepta agale spre Piața Veche[79], în timp ce un servitor într-o haină albă călcată mătura veranda acoperită a hotelului.

În vreme ce Gray urca scările în fruntea grupului său, bărbatul cu mătura le zâmbi timid, lăsă deoparte ce avea de făcut şi le deschise uşa.

Holul de la intrare era strălucitor de la marmură şi lemnul lustruit şi parfumat datorită numeroaselor flori de peste tot – trandafiri, orhidee, iasomie şi lotuşi. Cabina unui lift vechi, înfăşurată parcă în fier forjat răsucit într-un mod destul de complicat, se afla lângă o îmbietoare scara curbată.

— Elephant Bar este după colț, le explică Seichan arătându-le locul cu mâna.

Acolo urmau să-l întâlnească pe Nasser.

Pentru a suta oară, Gray îşi aruncă rapid privirea la ceasul de la

---

[79] În original, Old Market (n. tr.).

mână.

— Mă duc să fac formele de cazare, spuse Vigor.

În timp ce monseniorul se îndrepta spre recepție, Gray cercetă holul. Oare erau deja agenți ai Ghildei aici? Era întrebarea pe care Gray şi-o tot punea încă de când aterizaseră în Bangkok şi schimbaseră avionul pentru scurta călătorie până aici. Seichan îi confirmase că Ghilda avea agenți operativi în întreaga regiune, cu legături trainice în China şi Coreea de Nord. Practic vorbind, acolo era locul de obârşie şi căminul Ghildei.

Gray nu se îndoia că Nasser avusese spioni de-a lungul întregului lor itinerar parcurs de pe insula Hormuz spre Cambodgia. Pentru a le cruța viața părinților săi, Gray fusese obligat să-i destăinuiască unde se încheia istoria lui Marco: ruinele Angkorului. Asta îl convinsese pe Nasser să amâne orice planuri imediate de a-i ucide părinții. Însă, după cum se temea şi Gray, asta nu le cumpărase şi libertatea.

Cu sabia încă atârnând deasupra capetelor părinților săi, Gray refuzase să intre în detalii privind cea de-a doua ştire-bombă: descoperirea remediului pentru virusul lui Iuda. Nu până când Nasser nu avea să fie față în față cu el şi să-i aducă dovezi concrete care să certifice că părinții săi erau liberi şi în siguranță.

Aşa că fuseseră de acord să se întâlnească aici.

Un schimb şi nimic mai mult.

Informații în schimbul libertății părinților lui.

Dar Gray nu era naiv. Ştia că Nasser nu avea nici o intenție să-i elibereze părinții. Totul era o capcană pusă la cale de Nasser şi o tactică evidentă de întârziere din partea lui Gray. Ambii bărbați ştiau asta. Totuşi, n-aveau de ales, trebuiau să continue acest dans al manipulării. Tot ce putea Gray să facă era să-l țină pe Nasser în tensiune, să-i fluture osul în fața ochilor, precum ogarilor la curse, ca să câştige cât mai mult timp posibil pentru ca directorul Crowe să-i găsească pe mama şi pe tatăl său.

Gray riscase şi dăduse un telefon scurt în Statele Unite, după ce încheiase convorbirea cu Nasser, folosind telefonul cu cartelă de unică folosință al lui Seichan. Temându-se că Nasser putea să depisteze orice apel de pe mobil, chiar şi în acea regiune îndepărtată, Gray trebuise să se rezume la o scurtă convorbire în care să-l pună la curent pe Painter cu ultimele noutăți.

Directorul nu avusese, în schimb, decât nişte veşti deloc liniştitoare. Sigma nu avea nici un fel de indicii care să ducă la părinții săi şi, în continuare, nu aveau informații cu privire la locul

unde erau Monk şi Lisa.

Gray simţise frustrarea şi furia din vocea bărbatului.

Dacă adăugai şi sentimentul nedisimulat de teroare, totul se potrivea perfect cu starea de spirit a lui Gray.

Painter se oferise din nou să trimită forţe în sprijinul lui Gray, însă până când părinţii săi nu aveau să fie în siguranţă deplină, el nu îndrăznea să le accepte. După cum îl avertizase Seichan, acest tărâm constituia locul de obârşie şi căminul Ghildei. Orice fel de mobilizare a forţelor nu avea decât să scoată la iveală faptul că Gray comunica în secret cu Washingtonul. Acesta reprezenta un mic avantaj, dar unul pe care Gray nu voia să-l piardă. Însă şi mai important de-atât, dacă Nasser mirosea că era deschisă o linie de comunicaţie între Gray şi structura de comandă a Sigma, urma să-i omoare imediat părinţii. Gray avea nevoie ca Nasser să se simtă pe deplin convins că orice legătură între el şi echipa sa se întrerupsese.

Chiar şi aşa, Gray îşi asumase un mic risc şi îi ceruse lui Painter o concesie minusculă. La urma urmei, totul fiind deja stabilit, tot ce avea Gray de făcut era să continue să lungească intervalul de timp în care trebuia să se încadreze.

Mai avea încă două ore la dispoziţie.

Un clinchet anunţă sosirea liftului. Auzi cum vechea uşa de fier forjat se trase înapoi zăngănind.

— Văd c-aţi ajuns cu toţii în siguranţă, rosti calm o voce în spatele său.

Gray se întoarse.

Nasser ieşi din cabina liftului şi păşi în hol, îmbrăcat într-un costum de culoare închisă, fără cravată.

— Se pare că putem să începem întâlnirea mai devreme.

Bărbaţi în uniforme kaki şi cu berete negre apărură din ambele părţi ale holului. În spatele lui, Gray auzi tropăit de bocanci pe veranda de-afară. Încă 20 de soldaţi coborâră pe scările curbate din faţă. Deşi nu aveau nici un fel de arme la vedere, Gray nu se îndoia că erau cu toţii înarmaţi.

Probabil că fi Kowalski simţise acelaşi lucru. Aşa că avea deja mâinile ridicate în sus.

Seichan abia dacă-şi clinti capul.

— S-a dus naibii baia mea fierbinte.

Vigor se trase lângă Gray.

Nasser li se alătură.

— A venit vremea să discutăm despre remediul acela.

6.18 P.M.
Washington, D.C.

— Din ce mi-ai relatat mai devreme, spuse dr. Malcolm Jennings, Gray n-are nimic să le ofere celor din Ghildă. Nimic cu valoare reală.

Painter ascultă în tăcere, lăsându-l pe bărbatul de lângă el să-şi termine raționamentul. Îl convocase pe Jennings, şeful Departamentului de cercetare şi dezvoltare, la el în birou, ca să-i audă părerea. Din fericire, la momentul respectiv, Jennings era deja în drum spre el.

— Din detaliile poveştii lui Marco, spuse Jennings mergând încoace şi-n acolo prin fața biroului lui Gray, Polo şi încă o mână de oameni au fost protejați împotriva virusului lui Iuda după ce au consumat sânge şi o delicatesă obținută din glanda timus. Şi, potrivit poveştii, sângele şi glanda proveneau de la un om.

— În esență, canibalism.

— Sau, după cum a citit Gray în text – şi cred că are dreptate – o formă grosolană de *vaccinare.* Glanda timus este o sursă *majoră* de leucocite, celulele destinate apărării corpului împotriva oricărei boli. Iar sângele reprezintă o cale *majoră* de distribuire a anticorpilor împotriva infecțiilor. Consumarea unui asemenea țesut ar putea, teoretic, să reprezinte echivalentul unei imunizări.

Painter era de acord.

— Asta crede şi Gray că i-a protejat pe însoțitorii lui Polo.

— Însă o asemenea dezvăluire n-are noimă, argumentă Jennings. Nu oferă nici un fel de remediu real. De unde proveneau sângele şi glanda? Nu de la vreunul dintre bolnavi. Astfel n-ar fi făcut decât să se infecteze. Lipseşte o piesă din puzzle-ul ăsta. Pentru ca un asemenea remediu să funcționeze, ar trebui recoltate celule şi anticorpi de la cineva vindecat, cineva care i-a supraviețuit virusului lui Iuda. Nu este decât o deducție logică. E nevoie de un leac ca să găseşti un leac.

Painter oftă.

— Iar tu nu te poți gândi la ceva anume din povestea asta care ar putea să ofere vreun indiciu.

Doctorul clătină uşor din cap.

După cum se temea şi Painter, Gray nu făcea decât să meargă la cacealma şi încă la una periculoasă. Amen Nasser nu era idiot.

Nemernicul avea să-şi dea seama fi el de lipsa unui răspuns real. Prin cacealmaua asta, Gray nu putea decât să spere că o să reuşească să mai tragă de timp. Iar cu urma pierdută după raidul executat în măcelărie, acesta părea un efort irosit, un risc inutil.

Painter sperase că Jennings ar putea să-şi dea seama de ceva.

Însă n-avu un asemenea noroc.

Painter se resemnă.

— Aşadar, se pare că povestea lui Marco dă într-o fundătură.

— Nu neapărat. Jennings aşteptă o secundă. Directore, mai este ceva despre care voiam să discutăm. Acesta a fost motivul pentru care veneam încoace. S-ar putea chiar să aibă legătură cu subiectul ăsta. De fapt, dacă ai un minut în plus, probabil c-ar fi mai bine să vezi cu ochii tăi.

Painter chiar nu avea acel minut în plus. Se holbă la grămada de documente din faţa sa, o suită nesfârşită de rapoarte. Undeva în capătul holului, soţia lui Monk, Kat, preluase supravegherea prin satelit a insulelor indoneziene. Cu experienţa pe care o dobândise lucrând în serviciile de informaţii, Kat se dovedise iscusită în a obţine ajutor din străinătate şi a utiliza diferitele platforme de supraveghere prin satelit. Însă, cu toate astea, din cauza furtunii de acolo, nu înregistraseră nici un fel de succes în localizarea navei de croazieră.

Îngrijorat şi destul de nerăbdător, Painter voia să se întoarcă şi el acolo. Dar ştia cu siguranţă că Jennings nu avea să-i irosească vremea cu lucruri lipsite de importanţă.

— Ce vrei să văd?

Jennings făcu semn spre unul dintre monitoarele cu plasmă de pe pereţi.

— Aş vrea să facem o teleconferinţă cu Richard Graff, în Australia. Aşteaptă să-l sun, dacă doreşti.

— Graff? întrebă Painter. Cercetătorul care a lucrat cu Monk pe Insula Crăciunului?

— Întocmai. Dr. Graff a fost cel care a apelat prin radio un tanc petrolier ce trecea pe lângă Insula Crăciunului şi a alertat lumea întreagă despre deturnarea navei de croazieră. Oceanograful a fost izolat în carantină în Perth.

— I-ai citit declaraţia pe care a dat-o autorităţilor australiene? întrebă Jennings.

Painter încuviinţă din cap.

— Mai există însă un lucru ciudat pe care omul de ştiinţă l-a descoperit de-atunci încoace.

Painter făcu semn cu mâna spre monitor.

— OK. Arată-mi!

Jennings dădu ocol biroului său şi stabili rapid legătura în direct pentru teleconferință.

— Îi dăm drumul.

Monitorul se înnegri, licări, după care apăru fața tensionată a omului de ştiință.

Dr. Graff purta haine albastre de spital, iar mâna îi atârna într-o eşarfă petrecută pe după gât. Clipea din spatele lentilelor ochelarilor la Painter şi Jennings.

Se făcură prezentările, dar Jennings declară că ei doi erau cercetători care colaborează cu Institutul Smithsonian.

— Puteți să ne prezentați ce-ați găsit? întrebă Jennings. Ce mi-ați arătat mai devreme? Cred că ar trebui să vadă şi colegul meu.

— Am specimenul chiar aici.

Graff dispăru de pe ecran. Unghiul camerei de filmare se lărgi şi se deplasă pentru a înfățişa o masă de şedință de culoare albă.

Graff reapăru, ducând într-o mână un obiect roşu, destul de mare.

— Chestia aia e un crab? întrebă Painter îndreptându-şi trupul şi mai mult.

— *Geocarcoidea natalis,* explica Jennings. Crabul roşu de uscat de pe Insula Crăciunului.

Pe ecran, Graff dădu din cap aprobator şi puse crabul pe masă. Avea cei doi cleşti mari prinşi cu benzi elastice de cauciuc.

— Ticălosul ăsta mic – sau, ca să fiu mai precis, o hoardă din ăştia – m-a ajutat să-mi salvez viața pe insulă.

Curios, Painter se ridică în picioare şi se apropie de ecran.

Graff puse crabul pe masă şi îi dădu drumul. Acesta o porni imediat de-a lungul suprafeței, deplasându-se în linie dreaptă, bine determinată. Graff se grăbi să înconjoare masa şi să ajungă de partea opusă, că să-l prindă.

Painter clătină din cap.

— Nu înțeleg. Ce încercați să-mi arătați aici?

Graff îi explică:

— Doctorului Kokkalis şi mie ni s-a părut ciudat că aceşti crabi n-au fost ucişi de expunerea la materia toxică, însă comportamentul le-a fost în mod clar afectat. S-au atacat şi s-au făcut bucăți între ei. Aşa că sperasem să le studiez comportamentul ca să văd dacă oferă vreun indiciu legat de toxicitate.

În timp ce le povestea, Graff mai puse crabul de încă două ori pe masă, însă, indiferent unde îl plasa, indiferent din ce parte se aşeza cu faţa la creatură, crustaceul se întorcea şi o pornea hotărât, ajungând la acelaşi colţ al mesei înainte ca aproape să se rostogolească de pe ea.

Le mai demonstră acest lucru de câteva ori.

Ciudat.

Graff le explică supoziţia sa.

— Crabul de uscat de pe Insula Crăciunului are un sistem nervos acordat foarte fin, ce-i ghidează modelul migraţiei anuale. Majoritatea crustaceelor au aşa ceva. Însă expunerea de natură toxică pare să fi resetat sistemul nervos al crabului, transformându-l în echivalentul unei busole magnetice. Crabul merge întotdeauna în aceeaşi direcţie, spre acelaşi cap compas.

Graff îşi recuperă crabul şi îl băgă într-un bazin.

— De îndată ce lucrurile se vor calma pe insulă, încheie el, aş vrea să testez şi alţi crabi, să văd dacă şi ei sunt redirecţionaţi în mod similar. Este un subiect de studiu fascinant şi aş fi foarte fericit să întocmesc propunerea de proiect de cercetare despre care vorbeaţi mai devreme, doctore Jennings.

— În mod sigur, este o anomalie ciudată, doctore Graff, zise Jennings. Eu şi colegul meu o să ne consultăm şi o să revenim. Vă sunt recunoscător pentru timpul pe care ni l-aţi acordat.

Legătura fu întreruptă, iar ecranul se înnegri. Însă Jennings continuă să tasteze ceva la calculatorul lui Painter. O nouă imagine apăru pe ecranul cu plasmă şi anume globul pământesc.

— Când am auzit de anomalia asta, spuse Jennings, am mers mai departe, coroborând datele puse la dispoziţie de doctorul Graff şi am trasat traiectoria descrisă de crab.

Pe ecran apăru o linie întreruptă, care încercuia globul.

— N-am crezut că rezultatele mele dovedesc ceva până când nu mi-aţi trimis ultimele informaţii primite de la comandantul Pierce.

Globul se învârti şi imaginea de pe ecran se mări brusc.

Painter se aplecă şi mai mult. Imaginea mărită înfăţişa Asia de Sud-Est. Linia punctată traversa Indonezia, trecea peste golful Thailandei şi continua parcurgând Cambodgia.

Jennings bătu uşor în ecran, evidenţiind un punct traversat de traiectoria crabului.

— Angkor Wat.

Painter îşi îndreptă spatele.

— Vrei să sugerezi că…?

— E mai degrabă o coincidență ciudată. Mă face să mă întreb dacă nu cumva acest crab a fost redirecționat de la distanță să mărşăluiască direct spre locul acesta.

Painter se holbă la ecran, în minte venindu-i imaginea lui Gray Pierce, fapt ce-i aduse aminte de înşelătoria mortală prin care acesta încerca să tragă de timp acolo.

— Dacă ai dreptate, atunci, la urma urmei, drumul din istoria lui Marco s-ar putea să nu fie chiar o fundătură. Trebuie să fie ceva acolo.

Jennings încuviință din cap, cu mâinile în şolduri.

— Dar ce?

5.32 A.M.
Siem Reap

Vigor îşi propuse, pentru a nu ştiu câta oară, să nu mai joace niciodată poker cu Gray.

Comandantul stătea tolănit într-un scaun de ratan din barul hotelului. Localul era închis la această oră, însă Nasser închiriase totul pentru a avea intimitate. Elephant Bar îşi dobândise numele de pe urma perechii de fildeşi mari şi curbați de lângă intrare. De fapt, toate decorațiunile respectau această temă, iar holul era garnisit cu mobilier din bambus tapițat cu materiale ce imitau pielea de zebră şi de tigru.

Gray stătea față în față cu Nasser, de-o parte şi de cealaltă a unei măsuțe de cafea, jucând un joc prudent.

Seichan se întinsese pe o canapea, cu gleznele încrucişate. Kowalski stătea la barul lung, uitându-se la şirul de sticle ce străluceau ca nişte pietre prețioase. Însă Vigor mai remarcă şi faptul că matahala de om continua să-i spioneze pe Gray şi Nasser în oglinda barului.

Nu c-ar fi putut vreunul dintre ei să facă totuşi ceva.

La rândul lor, oamenii lui Nasser se aflau la toate ieşirile şi erau dispuşi şi de-a lungul ambilor pereți.

Cu un zăngănit de metal pe sticlă, Nasser puse unul dintre *paitzu-rile* de aur pe masă. Chiar înainte să fi deschis discuția despre soluția de vindecare, Nasser dorise să verifice dacă ruinele Angkorului erau într-adevăr locul în care Marco Polo se confruntase cu virusul lui Iuda. Gray îi relatase totul, descifrându-i întreaga poveste aşa cum o făcuse la bordul hidroavionului.

Vigor stătea lângă masă, studiind scrierea angelică, harta stelelor, harta ruinelor. Ascultase din nou cum se desăvârşise decodarea mesajului, de la un cap la altul.

Nasser acceptă în cele din urmă adevărul. Se lăsă pe spate.

— Şi cum e cu vindecarea asta?

Vigor se forţă să nu tresară. Pe timpul zborului încoace, Gray îi explicase ce credea el despre ultima povestire a lui Marco Polo: oroarea vaccinării prin canibalism. Era o ipoteză intrigantă, însă de fapt nu oferea nici un remediu real de vindecare.

Din cauza riscului pe care-l presupunea aceasta înşelătorie, Gray încercase să scape de Vigor şi să-l suie într-o altă cursă atunci când schimbaseră avioanele în Bangkok.

— Este prea periculos, îl avertizase Gray. Du-te înapoi în Italia.

Însă Vigor refuzase s-o facă. În afară de faptul că Nasser ordonase ca ei *toţi* să meargă în Cambodgia, Vigor avea propriile motive să-i însoţească. Pe undeva pe-aici, printre ruinele astea, dispăruse călugărul Agreer, slujitor al Domnului în sutană, sacrificându-se pentru a-l salva pe Marco şi pe ceilalţi. Vigor nu putea să întoarcă spatele unui asemenea act dezinteresat de eroism. Dar mai avusese încă un argument, mai important, pe care i-l dăduse lui Gray.

„Băştinaşii care le-au oferit remediul au recunoscut ceva la călugărul Agreer, o anumită trăsătură distinctă, îi explicase Vigor. De ce l-au căutat pe el? Dacă există vreun răspuns dincolo de ceea ce a spus Marco, s-ar putea să fie nevoie de un alt slujitor al Domnului ca să-l descopere."

Gray fusese de acord, dar cu rezerve.

În plus, Vigor mai avea un ultim motiv, unul pe care nu-l mărturisise cu voce tare. Ceva ce observase în ochii tânărului. Disperare. În vreme ce se jucau şi aceste ultime cărţi, Gray devenea din ce în ce mai nechibzuit. Cum ar fi şi această cacealma riscantă, prin care intrase într-o capcană fără a avea nici o altă strategie. Gray îşi puse toate speranţele în directorul Crowe, fiind încrezător că şeful său va găsi o cale prin care să îi salveze părinţii în timp util, dându-i astfel mâna liberă să acţioneze.

Însă se ridica Gray la nivelul jocului care se juca aici, având în vedere cât de afectat era de îngrijorare din cauza părinţilor săi? În mod clar, ceva din ascuţimea minţii sale se dusese.

Vigor se uită lung la hărţile şi scrierile angelice întinse pe masă.

De exemplu, cum de-i scăpase lui Gray asta mai devreme?

— Remediul, stărui Nasser, ceea ce-i atrase atenţia lui Vigor.

Spune-mi ce ştii.

De partea cealaltă a mesei, Gray rămase imperturbabil, fără nici un strop de transpirație pe frunte.

— O să-ți dau numărul unui seif de pe aeroport. Din Bangkok. Îți zic unde să găseşti cheia care să-ți confirme ceea ce urmează să spun. Noi am ascuns cel de-al treilea şi ultimul pergament în acest seif. În acest ultim document, Marco descrie remediul. Este împărțit în două. O să-ți zic prima parte, fără nici un fel de obligație.

Nasser se foi, îngustând un ochi.

— De îndată ce termin, ca semn al bunei tale credințe, o să-mi eliberezi unul din părinți. Şi o să aştept să am o confirmare mulțumitoare. În plus, o să-ți spun numărul seifului şi locul unde se află cheia. Poți să verifici tot ceea ce zic. Îți convine?

— Depinde de ce voi auzi.

Gray nu făcu altceva decât să rămână cu privirea fixă, fără să clipească.

Vigor ştia că asta era o tactică de a tărăgăna totul, ce avea să lungească pe cât posibil dezvăluirea. Sulul de mătase fusese într-adevăr încuiat într-un seif din aeroportul din Bangkok, însă totul echivala cu a umbla după potcoave de cai morți. Nu exista nici o a doua parte a remediului.

Gray oftă ca şi cum ar fi lăsat de la el.

— Iată deci povestea din cel de-al treilea pergament. Conform spuselor lui Marco…

În vreme ce Gray relata ceea ce le dezvăluise cel de-al treilea sul de mătase brodată, Vigor studie documentele de pe masă, ascultând numai pe jumătate. Comandantul continua să zică adevărul, ştiind că avea să câştige mai mult timp descriind fapte reale decât minciuni. După ce Gray termină, Nasser urma să dea toate telefoanele necesare, să aranjeze ca sulul de mătase să fie recuperat din seif, după care să fie descifrat. Toate astea aveau să necesite vreme. Sulul de mătase astfel descoperit avea să susțină povestea lui Gray şi astfel să facă mult mai probabil că Nasser să înghită orice plăsmuire care o să urmeze. Şi, chiar dacă minciunile lui Gray nu reuşeau să convingă, cel puțin unul din părinții săi avea să fie salvat până atunci.

Acesta era planul.

Gray îşi încheie într-un final relatarea, făcând legătura cu partea ştiințifică a întregii chestiuni.

— Aşadar, canibalismul a servit în mod clar ca mijloc de

vaccinare împotriva maladiei. Însă modul exact în care s-a realizat asta va mai aştepta până când o să ştiu că unul dintre părinții mei este în siguranță.

Gray îşi încrucişă mâinile şi le puse în poală.

Nasser rămase tăcut un moment, după care vorbi încet:

— Deci, în realitate, nu avem nevoie decât de cineva care s-a vindecat de virusul lui Iuda, cineva care a supraviețuit bolii. După care putem să realizăm vaccinul din limfocite şi anticorpi.

Gray rămase tăcut, ridicând doar uşor din umeri, declarând astfel tacit că orice alte răspunsuri aveau să aştepte până când unul din părinții săi era pus în libertate.

Nasser oftă, îşi băgă mâna în buzunar, deschise clapeta telefonului şi apăsă unul dintre butoane.

— Annishen, spuse el. Alege unul din ostatici. Pe care vrei tu.

Nasser ascultă.

— Da, e bine… şi omoară-l.

5.45 P.M.

Gray sări peste masă.

Nu avea nici un plan, reacționase pur şi simplu din instinct.

Însă probabil că Nasser îi făcuse semn unuia dintre oamenii săi. Capul lui Gray explodă de durere, lovit din spate, iar în fața ochilor văzu brusc o lumină strălucitoare, plină de scântei, care se transformă într-un val trecător de întuneric. Corpul i se lovi de masa de cocteil şi se rostogoli cu o bufnitură pe podea, făcând ca vederea să-i revină ca prin ceață.

Acum, cinci arme erau îndreptate spre Gray.

Şi mai multe spre Seichan şi Kowalski.

Vigor stătea în picioare, cu brațele încrucişate.

Nasser nu se mişcase, cu telefonul încă la ureche.

— Stai, Annishen. O secundă.

Lăsă telefonul jos, acoperind pe jumătate receptorul cu cealaltă mână.

— Se pare că ăsta-i sfârşitul, domnule comandant Pierce. Al mai multor drumuri. Ultimul pergament al lui Polo nu face decât să confirme ce-am aflat de la contingentul Ghildei din Indonezia. Echipa ştiințifică a ajuns la aceeaşi concluzie. Un potențial remediu se află în corpul unei supraviețuitoare. Una care se întâmplă să *strălucească,* aşa cum scrie şi în povestea lui Polo.

Gray clătină din cap. Nu a negare, ci doar din cauza dificultății de a înțelege ce zicea Nasser. Sângele îi zvâcnea în urechi, asurzindu-l. Planul său dăduse greş.

Nasser ridică din nou telefonul la ureche.

— Aşadar, se pare că latura istorică pe care am investigat-o noi, drumul acesta a dus exact înapoi la latura ştiințifică. A fost descris un cerc complet şi acesta-i sfârşitul proverbial al poveştii. Pentru tine. Pentru maică-ta şi taică-tău.

Gray simți cum lumea se comprimă în jurul său. Până şi vederea i se îngustă, iar vocile sunară mai dogite. Până când Vigor păşi mai aproape de el.

— Ajunge, izbucni monseniorul autoritar, cu tonul unui profesor dintr-o aulă universitară.

Toți ochii se îndreptară asupra lui. Până şi Nasser făcu o pauză.

Vigor se uită fix la cel care îi ținea captivi.

— Faci cam multe presupuneri, tinere. Presupuneri care n-or să-ți folosească ție sau asociaților tăi.

— Cum aşa, monseniore? întrebă Nasser menținând un ton politicos.

— Remediul acesta. A fost deja testat de oamenii tăi de ştiință?

Vigor se uită lung la Nasser, după care îi scăpă un uşor fornăit pe nas.

— Fac pariu că nu. Tot ce ai afirmat sunt doar nişte presupuneri teoretice, probabil susținute de povestea lui Marco. Însă sunt departe de a fi o certitudine. Şi îmi pare rău, dar nu pot lua în seamă declarația ta conform căreia drumul istoric s-a încheiat. Într-adevăr, s-ar putea să conveargă cu drumul ştiințific, însă mai degrabă decât o încheiere, cred că descrierea cea mai corectă a situației este aceea că cele două drumuri merg *împreună* mai departe. Nu te grăbi prea tare să ignori istoria. Nu încă, tinere. Latura istorică trebuie urmărită în continuare.

Mintea lui Gray căută să analizeze vorbele monseniorului. Oare mințea, juca la cacealma sau spunea adevărul?

Nasser oftă, cântărind, după câte se părea, acelaşi lucru.

— Vă apreciez încercarea, monseniore. Însă nu văd nimic aici care să justifice alte investigații. Oamenii de ştiință pot să preia totul de acum încolo.

Acum veni rândul lui Seichan să fornăie pe nas.

— Uite, de-aia n-o să urci mai mult în ierarhia Ghildei, Amen. Tot pasând responsabilitatea altora. Îți sugerez să-l asculți pe monsenior.

Nasser se uită disprețuitor la ea, dar, după aceea, îşi aruncă rapid privirea spre Vigor.

— Harta lui Marco indică locul acesta, ruinele. Se termină aici.

Vigor se aplecă şi ridică harta vastului complex de ruine ale Angkorului.

— Asta acoperă peste 150 de kilometri pătrați. Adică o ditamai suprafața de pământ. Asta chiar îți dă impresia de *sfârşit?*

Ochii lui Nasser se îngustară.

— Propuneți ca noi să cercetăm întreaga suprafață de 150 de kilometri pătrați? Pentru care sfârşit? Avem deja remediul.

Vigor clătină din cap.

— Nu-i nevoie să cercetați întregul complex. Marco a scos în evidență cel mai semnificativ sit pentru noi.

Nasser se întoarse spre Gray, gata să-l amenințe, cu ochii întunecați ațintiți asupra lui.

Vigor păşi între ei.

— Comandantul Pierce n-a ascuns nimic. El nu are răspunsul la asta. Jur pe sufletul meu.

Nasser se încruntă.

— Dar dumneata îl ai.

Vigor îşi aplecă fruntea.

— Îl am. Şi o să ți-l zic şi ție. Însă numai dacă promiți pe cuvânt de onoare că o să-i laşi în viață pe părinții comandantului Pierce.

Trăsăturile lui Nasser se înăspriră de suspiciune.

Vigor ridică o mână.

— Nu-ți cer să-i eliberezi. Ci numai să mă asculți până la capăt şi cred că o să înțelegi nevoia de a urma acest drum până la sfârşit.

Gray observă nesiguranța şi şovăiala de pe chipul lui Nasser.

„Oh, te rog, Doamne, fă că Vigor să-l convingă!"

Vigor continuă:

— Deci să urmăreşti drumul acesta istoric până la sfârşit şi *după aceea* să iei decizii. Cu privire la ei, cu privire la noi. Ar fi absurd să-i omori pe ostatici sau să-ți elimini resursele până nu descoperi ce se află la adevăratul capăt al acestui drum.

Nasser se prăbuşi în scaun.

— Atunci, arată-mi unde se termină. Convinge-mă, monseniore!

— Iar dacă fac asta, ca un om de onoare, o să-i laşi în viață pe părinții lui Gray?

Nasser dădu din mână.

— Bine. Pentru moment, însă dacă minți, monseniore…

— Nu mint.

Vigor se lăsă într-un genunchi, în fața mesei.

Gray i se alătură.

Vigor întinse în față trei foi de hârtie: harta Angkorului, codul angelic al obeliscului fi rândul cu cele trei simboluri de pe chei. Monseniorul ridică foaia pe care se afla codul angelic.

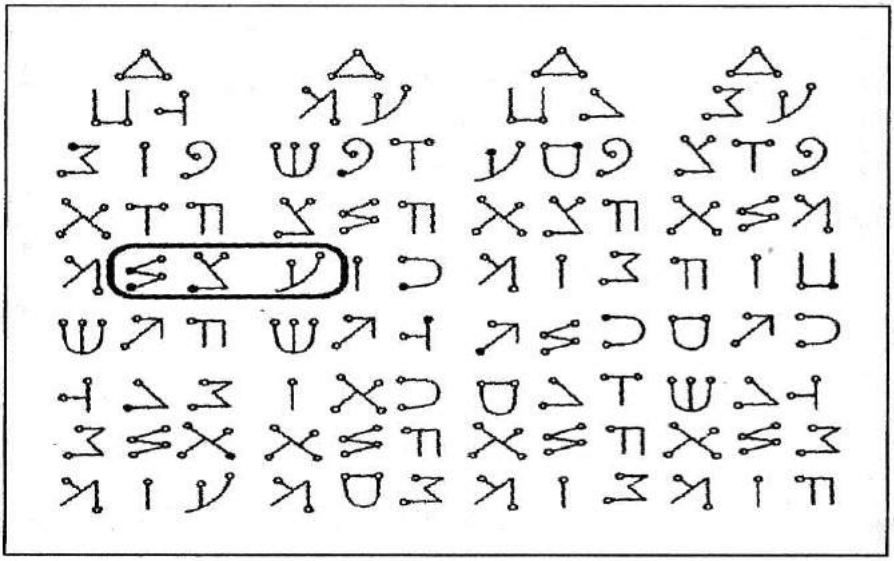

— După cum a povestit deja şi comandantul Pierce, toate semnele diacritice înnegrite – cerculețele ce scot în evidență scrierea – reprezintă de fapt templele ce formează Angkorul.

Nasser dădu din cap aprobator.

— Şi iată din nou cele trei simboluri de pe chei.

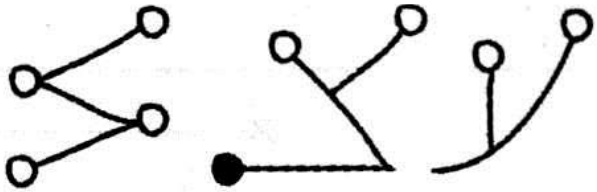

— Acum, compară aceste trei simboluri cu simbolurile încercuite de pe obelisc care se potrivesc. Ce vezi diferit la ele?

Nasser se aplecă mai mult în față, aşa cum făcu şi Gray.

— Pe simbolurile de obelisc sunt trei cerculețe înnegrite, spuse

Nasser.

— Reprezentând trei temple, zise Vigor. Acum, câte cerculețe înnegrite există printre cele trei simboluri de pe chei?

— Unul singur, spuse Gray.

Deja înțelese şi el. Fusese atât de convins că rezolvase acest puzzle mai devreme, încât nu reuşise să meargă un pas mai departe.

— Un templu. Acel cerculeț înnegrit nu reprezintă castelul portughez – reprezintă unul dintre temple!

Gray întoarse harta spre el, luă un stilou ca să încercuiască templul respectiv şi le uni.

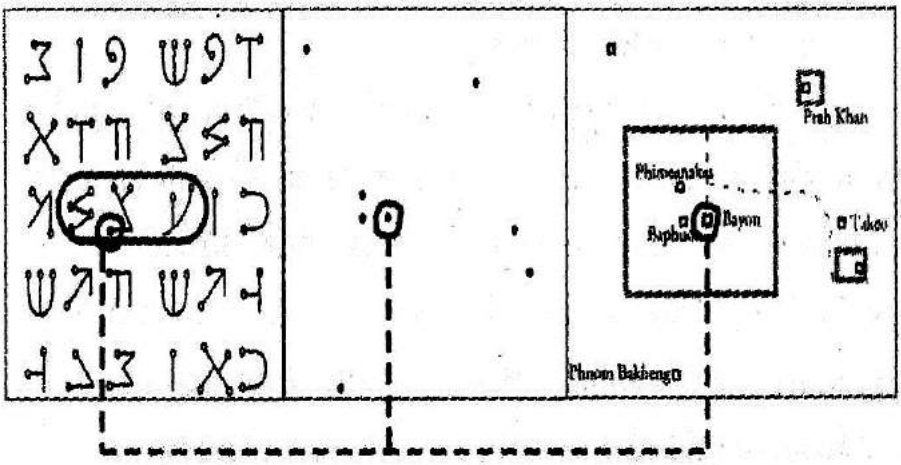

Nasser se aplecă şi mai mult, pentru a citi ce scria în dreptul templului marcat pe harta Angkorului.

— Bayon.

Se lăsă la loc pe spate.

— Însă cum poți dumneata să fi atât de sigur că asta are vreo semnificație?

— Bayonul a fost ultimul templu construit în Angkor, spuse Vigor. Construit cam în perioada în care Marco a trecut prin zonă. Ceea ce-i cel mai ciudat în legătură cu templul acesta e că, după ce-a fost terminat, toate construcțiile s-au oprit în zonă.

— Dar ce-am putea găsi acolo? întrebă Nasser.

Vigor ridică din umeri.

— N-am nici cea mai vagă idee. Poate că sursa virusului lui Iuda, poate vreun alt răspuns. Tot ce ştiu este că Marco a crezut că e suficient de important ca să-l includă în poveste. Şi, chiar

dacă n-am dreptate, după ce-ai urmărit această poveste pe jumătate de glob, de ce să te opreşti când eşti la numai câțiva paşi de adevăratul capăt?

Nasser se holbă de jur împrejurul încăperii.

Seichan îşi schimbă poziția.

— Putem să ajungem acolo într-o jumătate de oră, Amen. Merită cel puțin să mergem până acolo.

Gray se abținu să fie de acord cu ei, de teamă că nu cumva prin asta să-l enerveze din nou pe Nasser.

Vigor nu fu la fel de sfios.

— Marco a trecut prin prea multe necazuri ca să indice lumii despre acest templu. Călugării de la Vatican au trecut prin la fel de multe necazuri ca să ascundă întreaga poveste într-un cod. Până şi localnicii de aici susțin că templul încă mai are multe comori ascunse. Aşa că merită să fie cercetat.

Kowalski ridică o mână.

— Iar eu trebuie să mă duc să mă uşurez. Rău de tot.

Nasser se încruntă, dar se ridică în picioare.

— O luăm într-acolo. Înspre Bayon. Însă, dacă nu descoperim nimic până la miezul nopții, gata, s-a terminat.

Nasser îşi ridică telefonul la ureche.

— Annishen, amână executarea ordinului.

Gray îşi întinse mâna şi apucă genunchiul lui Vigor pe sub masă.

„Mulțumesc!”

Vigor îşi aruncă rapid privirea spre el, dar expresia de pe fața lui spunea: „Nu suntem încă în afara oricărui pericol”.

Nasser dovedi acest lucru.

— Annishen, alege-l tu pe unul din părinți. O să le cruțăm viața, aşa cum mi-am dat cuvântul în fața monseniorului. Dar tot mai avem nevoie de un stimulent care să-l încurajeze pe comandant să continue să coopereze din toată inima.

Nasser îşi aținti privirea asupra lui Gray.

— Pentru fiecare oră în care n-avem rezultate satisfăcătoare, îi tai câte un deget de la mână. Şi fiindcă stăm aici de mai bine de-o oră din cauza încercărilor inutile ale comandantului Pierce de a se lua la bătaie, ai putea să-i tai primul deget chiar acum.

Nasser trânti clapeta telefonului.

Gray ştia că tăcerea i-ar fi fost mai de folos, însă cuvintele îi ieşiră din gură înainte să le poată opri:

— Jigodie împuțită. O să te omor!

Imperturbabil, Nasser se întoarse.

— Apropo, comandante Pierce, ghici pe cine a ales Annishen… pe maică-ta.

6.55 P.M.

În timp ce gluga îi era smulsă de pe cap, Harriet intui că se petrecea ceva rău, îngrozitor de rău.

Fusese târâtă din debaraua în care fusese încuiată şi forţată să se aşeze pe un scaun de oţel. Acum, cu gluga trasă de pe cap, văzu că se află într-un depozit părăsit. Spaţiul era destul de cavernos, cu pereţi şi podele din beton. Tavanul era traversat de grinzi de oţel şi de ţevi montate la vedere, iar din nişte scripeţi ruginiţi atârnau diferite lanţuri. Mirosea a ulei de motor şi a cauciuc ars.

Harriet aruncă rapid o privire în jur.

Nu existau nici un fel de ferestre. Singura lumină provenea de la câteva becuri atârnate pur şi simplu din tavan, care formau câteva conuri luminoase în întuneric. O scară din oţel se înălţa într-o parte. Lângă ea, un lift vechi de marfă stătea deschis.

Totul părea pustiu şi gol – cu excepţia celor care-i ţineau în captivitate.

La un pas distanţă de ea, în stânga, Annishen stătea aplecată peste o masă, cu un mobil la ureche, în tăcere. Se părea că asculta ceva transmis de la capătul celălalt al firului. Pe masă era pus un pistol, lângă un cleşte de cuie şi o mică lampă cu flacăra deschisă, folosită la lipit. Alţi trei bărbaţi patrulau în întunericul încăperii de la demisol.

Direct în partea opusă, soţul lui Harriet stătea prăbuşit pe un scaun identic. Ca şi Harriet, avea încheieturile mâinilor prinse în cătuşe. Unul dintre cei trei bărbaţi stătea de pază lângă el, cu mâna lipită de un pistol băgat în toc. Însă Jack nu reprezenta nici o ameninţare. Capul îi atârna inert, iar din gură îi curgea o dâră de salivă. Îi scoseseră pantalonii. Făcuse pe el, iar partea din faţă a boxerilor era îmbibată în urină. Piciorul stâng, de la genunchi în jos, era prins în chingile protezei ortopedice. Vechiul accident de muncă îl lăsase pe Jack fără o mare parte din mândria sa. Natura îi luase restul. Şi nu numai natura.

Harriet simţi greutatea pastilelor nefolosite în buzunarul puloverului.

Lacrimile care o podidiră i se scurseră de-a lungul feţei.

Annishen vorbi, terminându-şi convorbirea cu un pocnet scurt al clapetei telefonului mobil. Se întoarse cu faţa la Harriet şi făcu îi semn cu mâna spre unul dintre paznici.

— Desfă-i cătuşele.

Harriet nu obiectă. Îşi ridică braţele ca să permită descuierea cătuşelor de la mâini. Greutatea acestora dispăru brusc. Îşi frecă încheieturile.

„Oare ce se întâmplă?”

Supunându-se unui semnal din partea lui Annishen, unul dintre bărbaţi o târî cu tot cu scaun până lângă masă. Scrâşnetul puternic al oţelului pe ciment îl făcu pe soţul ei să-şi ridice confuz capul.

— Harriet… murmură el. Cât e ceasul?

— E-n regulă, Jack, murmură ea cu tandreţe. Dormi la loc.

Annishen păşi spre el.

— Nu prea cred. A dormit destul. Pastilele alea mici pe care i le-ai dat şi-au făcut efectul în sfârşit, l-au liniştit complet. Însă acum e timpul să se scoale.

Îi cuprinse bărbia şi îi săltă capul cu forţa.

— Aşa să-l ţii, îi dădu ea instrucţiuni paznicului său. Trebuie să vadă tot spectacolul.

Jack nu se zbătu şi nu se opuse deloc, în vreme ce bărbatul îi luă capul şi-l ţinu strâns.

Annishen se reîntoarse la masă, ştergându-şi saliva prelinsă de pe bărbia lui Jack pe cracul pantalonului. Dădu din cap spre paznicul de lângă scaunul lui Harriet. Acesta se întinse, înşfăcă braţul stâng lui Harriet şi îl izbi de masă, ţintuindu-i încheietura lipită de lemn.

Instinctiv, Harriet se zbătu să şi-o tragă înapoi, dar bărbatul îi trase mâna şi mai departe, întinzându-i braţul până când ajunse cu subsuoara lipită de marginea mesei. Mai simţi şi-o ţeavă rece de pistol lipită de obraz, ţinută acolo de cel de-al treilea paznic.

Annishen se plimba de colo-colo.

— Se pare că trebuie să-i dăm fiului dumitale o mică lecţie, doamnă Pierce.

După care luă lampa cu flacăra deschisă şi apăsă pe trăgaciul de autoaprindere. Din ţeava lămpii, cu un fâsâit tăios, ţâşni o flacără albăstruie. Puse lampa pe masă, lângă mâna ei.

— Pentru cauterizarea ciotului rămas.

— Ce… ce faci?

Ignorând-o, femeia luă cleştele, desfăcându-şi larg braţele.

— Acum, pe care deget să-l tăiem primul?

6.01 A.M.

Gray se afla pe bancheta din spate a unei dubițe albe. Seichan stătea lipită de el, amândoi fiind încadrați de două gărzi înarmate. Nasser era cu fața la ei, pe banchetă, flancat de alte gărzi.

Kowalski şi Vigor călătoreau în vehiculul din spatele lor. Alte două dubițe, aflate în față, respectiv în spatele celor două maşini, erau burduşite cu oameni înarmați îmbrăcați în uniforme kaki.

Nasser nu risca deloc.

Prin parbriz, Gray se uită plictisit la vârfurile ascuțite ale Angkor Wat ce se înălțau prin ceața din față, cinci turnuri masive, în formă de ştiulete de porumb, luminate de primele raze ale soarelui ce răsărea abia acum. Angkor Wat era primul dintre multele temple răspândite pe 150 de kilometri pătrați de ruine. De asemenea, era cel mai mare şi cel mai bine păstrat, considerat un simbol cambodgian, cu amestecul său de ziduri şi camere imense, de turnuri crestate, de sculpturi şi statui. Numai acest templu singur acoperea 500 de acri de pământ înconjurați de un şanț larg de apărare.

Însă nu acest templu era ținta lor.

Ei se îndreptau spre Angkor Thom, aflat la aproximativ 1,5 kilometri spre nord. Şi, cu toate că nu era la fel de mare ca Angkor Wat, ruinele găzduiau marele templu Bayon, considerat a fi inima întregului Angkor.

Un hop zdruncină dubița.

Gray îşi surprinse imaginea reflectată în oglinda retrovizoare. Avea obrajii căzuți şi întunecați, buzele crăpate, iar barba nerasă ce se întindea pe deasupra gurii şi bărbiei semăna cu o vânătaie imensă, închisă la culoare. Doar ochii îi străluceau încă, duri şi de neclintit, alimentați de furie şi de dorința de răzbunare. Însă în sufletul lui nu mai rămăsese decât durere şi un acut sentiment de vinovăție.

Seichan, probabil simțind cum se cufundă într-o disperare amorțitoare, îi apucă mâna în mâinile ei. Nu era un gest de tandrețe. Îl strânse tare, până când unghiile îi intrară în carne, refuzând să-l lase să se piardă complet, trăgându-l de pe marginea acelei prăpăstii.

Nasser îi observă gestul. Pe față, îi apăru un uşor rânjet

batjocoritor, după care îi dispăru.

— Şi eu care chiar am crezut că eşti mai deştept de-atât, domnule comandant, mormăi el. Încă nu i-ai pus-o?

Gray se adună şi îl privi fix.

— Taci dracu' din gură!

Nasser râse o dată sarcastic, amuzat.

— Nu? Foarte rău. Dacă tot eşti tras pe sfoară, ar trebui cel puțin să te-alegi cu ceva din asta.

Seichan îşi trase uşor mâna din mâna lui Gray.

— Să ți-o trag, Amen!

— Nu mai poți, Seichan. Nu după ce te-am scos din pat în şuturi.

Nasser îşi întoarse privirea spre Gray.

— Ştiai asta? C-am fost iubiți cândva?

Gray îi aruncă o privire rapidă lui Seichan. În mod sigur, Nasser mințea. Cum ar fi putut ea... cu nemernicul ăsta care tocmai ordonase torturarea mamei sale? Numai gândul la mama sa îi picura şi mai mult acid în stomac.

Însă Seichan refuză să se uite în ochii lui Gray, aruncându-i în schimb o căutătură aspră lui Nasser. Degetele ei îndoite brusc se strânseră în pumn pe genunchi.

— Dar povestea asta s-a terminat, zise Nasser. Din cauza târfei ăsteia ambițioase. Amândoi încercăm să ajungem pe următoarea treaptă de pe scara ierarhică a Ghildei. Ultimul nivel până în vârf. Însă am ajuns la o diferență de opinii. Cu privire la cum să punem mâna pe tine.

Gray înghiți în sec.

— Despre ce mama dracului vorbeşti?

— Seichan a vrut să-şi folosească farmecele pentru a te momi ca să cooperezi din proprie voință, să ajuți Ghilda să urmărească drumul lui Marco. Eu, pe de altă parte, am crezut într-o abordare mult mai directă. Sânge şi constrângere. O modalitate demnă de un bărbat. Însă când Ghilda a decis împotriva planului ei, Seichan a căutat să ia problema în propriile mâini. L-a omorât pe curatorul venețian, a furat obeliscul şi a luat avionul spre Statele Unite.

Seichan îşi încrucişă brațele, aruncându-i o privire plină de dezgust.

— Iar tu eşti încă furios pentru că ți-am suflat prada de sub nas. Din nou.

Gray o studie pe Seichan.

„Oare toată povestea ei despre salvarea lumii... s-ar putea să fie

o minciună de la A la Z?”

— Aşa că m-am dus după ea în State, continuă Nasser. Ştiam unde avea să se ducă. A fost destul de uşor să-i întind o cursă.

— Unde m-ai ratat, n-ai reuşit să mă omori, spuse ea în batjocură, dovedindu-ți încă o dată incompetența.

El îşi ridică degetele aproape lipite.

— La milimetru, replică el şi lăsă mâna jos. Cu toate astea, ți-ai păstrat strategia originală, nu-i aşa, Seichan? Ai continuat să-l cauți pe comandantul Pierce. Numai că acum, probabil, ca să-l foloseşti ca aliat. Ştiai că o să-ți sară în ajutor. Tu şi Gray împotriva lumii! râse gros. Încă te mai joci cu el, Seichan?

Seichan pufni uşor ironic.

Nasser se întoarse din nou spre Gray.

— Poți să zici de ea orice, dar nu că nu-i ambițioasă. E nemiloasă. Ar călca şi pe cadavrul propriei mame ca să urce în ierarhie.

Seichan se aplecă în față, aruncându-i o privire feroce.

— Da, dar măcar eu n-am îngenuncheat în tăcere, în vreme ce maică-mea era omorâtă în fața ochilor mei.

Nasser strânse din dinți cu putere, pe față întipărindu-i-se o grimasă sugestivă.

— Laşule, murmură Seichan prăvălindu-se la loc pe scaun cu un rânjet plin de satisfacție. Până şi pe taică-tău l-ai omorât când era cu spatele la tine. În ciuda a ceea ce făcuse, tot n-ai putut să te uiți în ochii lui când ai făcut-o.

Nasser se repezi la ea, cu o mâna îndreptată direct spre gâtul femeii.

Gray, instinctiv, îl lovi pe Nasser peste braț.

Poate că n-ar fi trebuit s-o facă.

Potolit, Nasser se trase singur la loc, cu ochii plini de ură.

— Cel mai bine e să ştii cu cine ai de-a face, îi spuse el lui Gray. Ar trebui să ai grijă ce-i spui târfei ăsteia.

Protagoniştii duelului verbal rămaseră tăcuți în colțurile lor. Gray se uită la Seichan, dându-şi seama că, în tot scandalul pe care-l făcuse, ea nu negase deloc cele spuse de Nasser. Gray îşi perindă prin minte evenimentele petrecute în ultimele zile, dar îi era greu să se concentreze din cauza durerii de cap pricinuite de lovitura primită şi a senzației de teamă ce i se înşurubase adânc în stomac.

Oricum, existau nişte fapte reale pe care cu greu putea să şi le alunge din minte. Seichan îl omorâse pe curatorul venețian ca să

pună mâna pe obelisc. Cu sânge-rece. Iar când se întâlniseră pentru prima oară, în urmă cu câțiva ani, încercase să-l omoare chiar şi pe el.

Cuvintele lui Nasser îi răsunau în cap.

„Cel mai bine e să ştii cu cine ai de-a face…"

Gray nu ştia.

În ultimă instanță, nu ştia pe cine să creadă, în cine să aibă încredere.

În mod cert, Gray ştia un singur lucru. Nu mai puteau face nici o mişcare greşită de-aici înainte. Orice eşec amenința nu doar viața lui.

7.05 P.M.

Harriet se zbătea, plângând în hohote, terorizată.

— Te rog, nu…

Încheietura mâinii îi era prinsă ca într-o menghină în strânsoarea paznicului şi țintuită de masă, iar palma îi era turtită sub greutatea pumnului aceluiaşi paznic. Lampa cu flacără deschisă şuiera la câțiva centimetri distanță.

Annishen ținea cleştele deschis deasupra degetelor răşchirate ale mâinii lui Harriet.

— Din Oceanul Pacific a ieşit un peşte mic…

Coborî cleştele către inelarul lui Harriet. Diamantul de pe verighetă strălucea sub becul atârnat din tavan.

— Nu…

Imediat răsună o *pocnitură* puternică, făcându-i pe toți să tresară.

Harriet îşi întoarse capul în timp ce Annishen îşi îndreptă trupul. La nici doi metri distanță, paznicul care îi ținuse cu forța bărbia lui Jack, obligându-i soțul să vadă iminenta mutilare, țipă şi se trase împleticindu-se în spate. Din nas îi curgea sânge.

Jack sări de pe scaun, răsucindu-se aproape complet față de poziția din care doar ce-l lovise pe paznic cu capul în gură. În vreme ce se învârtea în loc, îi smulse pistolul paznicului din toc şi îl întoarse cu ambele mâini prinse în cătuşe.

— Jos, Harriet! spuse el trăgând în acelaşi timp.

Paznicul care-i ținuse lui Harriet pistolul lipit de obraz încasă un glonț în piept. Individul căzu pe spate. Arma îi dispăru în întuneric.

Al doilea paznic dădu drumul mâinii lui Harriet şi încercă să-şi scoată arma.

POC!

Cu coada ochiului, Harriet văzu cum obrazul şi urechea bărbatului dispar într-un nor de stropi de sânge. Însă îşi concentră întreaga atenţie asupra lui Annishen. Femeia deja dăduse drumul cleştelui cu un zăngănit puternic şi îşi înhăţase în grabă pistolul de pe masă. Cu o mişcare extrem de rapidă, îşi îndreptă arma spre Jack.

Harriet, cu mâna încă întinsă pe masă, se repezi şi apucă lampa cu flacăra deschisă. Cât ai clipi, aţinti flacăra spre mâna şi încheietura mâinii femeii. Annishen ţipă. Arma ei trase. O împuşcătură năprasnică bubui, glonţul lovi cimentul podelei şi ricoşa într-o parte. Mâneca femeii fu cuprinsă de flăcări în momentul în care cădea pe spate, scăpându-şi pistolul.

Jack trase din nou, dar durerea nu făcu decât ca Annishen să fie şi mai rapidă.

Femeia se feri într-o parte, sări peste masă şi se aruncă urmată de o dâră de foc pe o uşă din spatele încăperii.

Jack mai trase încă două. Focuri, urmărind-o pe femeie – după care ajunse lângă Harriet. O trase spre el, o ridică, după care se grăbi împreună cu ea spre scări.

— Trebuie să ieşim de-aici. Împuşcăturile…

Deja se auzeau strigăte deasupra capetelor lor. Detunăturile fuseseră auzite.

— Liftul de marfă, rosti Jack.

O luară împreună spre cabina deschisă, Jack ţopăind uşor din cauza protezei. Odată ajunşi înăuntru, Jack trase uşa liftului, o închise şi apăsă butonul pentru etajul şase. Al doilea etaj de sus în jos.

— Parterul e precis plin de paznici. Aşa că o să mergem sus. Să căutăm o ieşire în caz de incendiu… un telefon… sau pur şi simplu să găsim un loc în care să ne ascundem.

O trase pe Harriet spre colţul din spate al liftului în vreme ce cabina trecea de parter. Strigătele ajunseră până la ei. Fasciculele luminoase ale unor lanterne se plimbau de colo-colo prin întuneric.

Cel puţin 20 de oameni. Jack avea dreptate. Aveau să fie nevoiţi să găsească o altă cale de scăpare sau vreo modalitate de a cere ajutor. Dacă nu reuşeau, trebuiau să se ascundă.

Liftul continua să urce.

Jack o ținea strâns.

Ea se lipi de el.

— Jack... cum... erai atât de...

— Năuc?

Jack clătină din cap.

— Dumnezeule, Harriet, chiar crezi că deja am ajuns atât de rău? Ştiu c-am avut un episod la hotel. Îmi pare rău că te-am lovit.

Vocea i se înmuie puțin la final.

Ea se agăță de el, acceptându-i scuzele.

— Când te-au electrocutat cu taserul, am crezut că s-a întâmplat ceva rău la nivel neurologic.

Îl strânse iarăşi în brațe.

— Slavă Domnului!

— M-a zgâlțâit ca naiba. Însă mai târziu, când mi-am dat seama că doar te prefăceai că-mi dai nenorocitele alea de pastile, am înțeles că încercai să-mi spui să joc teatru, să simulez că sunt într-o stare mai proastă decât eram în realitate, ceea ce avea să-i facă să lase garda jos.

Ea îi aruncă o privire rapidă.

— Aşadar, te-ai prefăcut tot timpul?

— De fapt, chiar am făcut pe mine, zise el supărat. Însă n-au vrut să mă ducă la mizeria aia de budă.

Liftul se opri.

Jack deschise uşile şi îi făcu semn să iasă, după care le închise la loc. Îşi băgă mâna prin şipcile uşii de lemn şi apăsă butonul pentru subsol, trimițând cabina înapoi.

— Nu vreau să ştie la ce etaj am coborât, îi explică el.

Împreună, înaintară prin semiîntunericul depozitului. Peste tot era plin de echipamente vechi.

— După cum arată, e o fostă fabrică de conserve, spuse Jack. Ar trebui să fie o grămadă de locuri în care să ne ascundem.

De undeva de sub ei, la o distanță apreciabilă, se auzi brusc un zgomot.

Un lătrat... agitat, de rău augur.

— Au câini, şopti Harriet.

15
Demonii din adâncuri

7 IULIE, 4.45 A.M.
Insula Pusat

Le luase prea mult să traverseze plasa de deasupra insulei.

În timp ce Monk şi armata lui se târâseră peste acoperişul lumii, ochiul furtunii trecuse dincolo de insulă şi acum era împins înapoi spre mare. Înspre est, taifunul se ridica precum un val puternic, gata să lovească din nou şi mai puternic insula.

Vânturile se înteţiseră deja.

Monk se agaţă cu putere de şipcile ce formau pasarela, în vreme ce plasa se zgâlţâia. Tunetele bubuiau ca şi cum s-ar fi tras cu tunul în apropiere, iar fulgerele se succedau cu viteză ameţitoare pe cer, împrăştiind scântei în norii negri. Părea că zăgazurile cerurilor fuseseră rupte şi ploaia şfichiuia sălbatic.

Încleştat de scânduri, cu încheieturile mâinilor albe de efort, Monk se uită în jos.

Mistress of the Seas plutea pe lagună, strălucind îmbietoare.

De sub căptuşeala plasei, mai mult frânghii fură scoase şi coborâte încet spre pista de aterizare pentru elicoptere, de pe puntea cea mai de sus. Monk şi-ar fi dorit ca elicopterele să se afle în continuare acolo, însă păsările zburaseră din cuib înainte ca vaporul să intre în laguna insulei.

Ceea ce le lăsa ca unică opţiune barca lui Ryder.

Mai fură coborâte nişte frânghii, până la douăsprezece, care acum se legănau în bătaia vântului.

În faţă, Jessie urlă nişte ordine în malaeza. Tânărul asistent se afla la doar 30 de metri depărtare, însă vântul îi transforma majoritatea cuvintelor în frânturi neinteligibile. Jessie stătea pe plasă, cu picioarele bine strânse prin găurile acesteia. Se mişcă şi făcu semn în jos.

Oamenii cei mai apropiaţi se avântară cu capul în jos prin plasă, dispărând ca nişte pelicani care se scufundă în mare. Monk trase cu ochiul să vadă ce se întâmpla dedesubt. Cei trei apărură din nou, coborând pe frânghii. Alunecară cu din ce în ce mai multă

îndemânare şi apoi alte frânghii fură coborâte.

Încet, încet, armata începu să se târască din nou, scurgându-se înspre marginile neregulate şi apoi în jos.

Monk îi urmă pe pasarelă. Ajunse la Jessie în momentul în care Ryder apuca o frânghie şi sărea prin plasă. Miliardarul nu arătase nici un fel de ezitare.

Monk îi înțelegea graba.

Fulgerul lovi partea mai îndepărtată a plasei. Urmă tunetul asurzitor.

Scântei albastre de electricitate se răspândiră deasupra scheletului baldachinului, însă dispărură înainte să ajungă la ei. Mirosul de ozon stăruia în aer.

— Stați departe de orice este de metal! urlă Monk.

Jessie dădu din cap, repetând avertismentul în malaeza.

După încă un minut, Monk i se alătură lui Jessie.

— Treci dedesubt! ordonă el arătând în jos.

Jessie dădu din cap. În momentul în care se rostogoli de pe pasarelă, furtuna lovi cu putere insula cu o rafală înspăimântătoare, bruscă şi tăioasă, vuind ca un tren de marfă. Jessie, prins în mişcare, fără nici un punct de sprijin, fu aruncat violent de pe pasarela formată din şipci. Se rostogoli pe plasa subțire de camuflaj. Aceasta se rupse sub greutatea lui.

Monk se aruncă înainte şi-l prinse de gleznă. Mâna lui protetică se încleştă puternic pe piciorul lui Jessie, ca să nu-l scape. Simți un fier înroşit în umărul care susținea acum toată greutatea lui Jessie.

Tânărul asistent atârna cu capul în jos sub el, urlând din toate puterile înjurături hinduse… sau poate rugăciuni.

— Funia! strigă Monk în jos spre el.

Una dintre frânghii atârna la trei metri distanță.

Monk începu să-l balanseze. Jessie înțelese şi-şi întinse brațele cât putu de tare, cu mâinile pregătite să apuce frânghia. Tot era prea departe. Însă numai cu vreo 25 de centimetri.

— Te arunc!

— Ce? Nu!

Nu avea de ales.

Arsura din umărul lui Monk se simți şi mai puternic în momentul în care îl legănă pe Jessie pentru ultima oară.

— Acum!

Monk îl aruncă pe asistent spre frânghie.

Jessie se încurcă în funia udă, pipăind înnebunit, încercând să

se prindă strâns de ea. Corpul începu să-i alunece, lovind cu picioarele în gol. Reuşi să-şi agațe un picior şi să formeze un punct de sprijin. Încetini şi reuşi să-şi stopeze căderea. Se prinse strâns de frânghie, lipindu-şi obrazul de ea. Buzele i se mişcară într-o tăcută rugăciune de mulțumire – sau poate o înjurătură la adresa lui Monk.

Odată băiatul în siguranță, Monk se rostogoli înapoi pe pasarelă şi continuă să se târască precaut. Vântul îl biciuia cu putere, însă ajunse la următoarele frânghii.

În spatele lui explodă un alt fulger.

Monk se lipi de pasarelă în mijlocul tunetului asurzitor. Se uită peste umăr, la plasa care se mişca în sus şi-n jos ca o trambulină. Partea din spate a pasarelei se ridică în aer din cauza trăsnetului, cu toate şipcile în flăcări. Unul dintre sălbatici zbură în aer, dând din brațe în toate direcțiile, în timp ce curentul electric albastru trecea sfârâind prin plasă de-o parte şi de alta, însă acrobatul reuşi să aterizeze în siguranță printre semenii lui.

Omul avusese noroc, dar acum nu mai era cale de întoarcere.

N-aveau decât un singur drum de urmat.

Monk înşfăcă funia cea mai apropiată şi se lăsă să cadă prin plasă.

Alunecă spre pista măturată de ploaie şi ateriză fără probleme.

Restul armatei îl urmă.

Ghemuit pe vine, Monk se grăbi spre locul unde se adunaseră ceilalți, lângă scările care coborau dinspre puntea pentru elicoptere. Jessie îi coordona deja pe sălbatici arătând înspre Monk şi Ryder. De aici încolo, trebuiau să se despartă. Monk trebuia să meargă după Lisa. Ryder şi Jessie aveau s-o ia în jos, croindu-şi drum şi pregătind nava.

În spatele lui Monk, picioare ude lipăiră pe punte în timp ce ultimii războinici coborau de pe plasa plină de apă.

Monk se întoarse spre Ryder şi Jessie.

— Gata? întrebă el.

— Acum sau niciodată, răspunse Ryder.

Monk aruncă o privire spre echipa de asalt, înarmată cu topoare făcute din os şi automate AK-41. Lumina fulgerelor intermitente poleia armata cu foc. Ochii le sclipeau pe fețele mânjite cu cenuşă.

În secunda aceea, Monk simți o strângere de inimă, un moment de descumpănire. Îl alungă imediat. Probabil că era numai din cauza furtunii care îi alimenta temerile.

— Hai, să mergem s-o găsim pe partenera mea fi să plecăm

dracului de aici.

5.02 A.M.

Lisa era legată de o masă de operație de oțel, înclinată la 45 de grade. Atârna cu brațele în sus, cu încheieturile prinse în legături de plastic deasupra capului. Picioarele erau libere, dar nu ajungeau la podea. Era îmbrăcată numai cu halatul de spital. Transpirația rece îi lipise bumbacul subțire de piele, în timp ce masă de oțel îi înghețase spatele.

Stătea legată de mai bine de o oră.

Singură.

Și, spera ea, uitată.

Într-o parte, pe un suport, se afla o tavă de inox pe care erau aliniate o mulțime de instrumente folosite la autopsii: fierăstraie pentru cartilagii, cârlige pentru disecții, foarfece pentru tăiat, ace de folosit postmortem, o daltă pentru coloana vertebrală.

Dr. Devesh Patanjali scosese instrumentele dintr-o trusă neagră de piele, pe care i-o ținuse Surina. Aliniase cu precizie fiecare instrument, unul lângă celălalt, deasupra unei bucăți sterile de pânză verde folosită la operații. O găleată de oțel atârna la picioarele mesei înclinate, pregătită să prindă şuvoiul de sânge ce avea să curgă.

În vreme ce-şi aşezase instrumentele, Lisa încercase tot ce-i stătuse în putință ca să-l convingă să renunțe la tortura ce avea să urmeze. Încercase făcând apel la rațiunea lui, explicându-i că se putea dovedi utilă în continuare. Că, odată Susan capturată, Lisa avea să facă tot ce-i stătea în putință pentru a descoperi un antidot din sângele şi limfa femeii. Oare Lisa nu-şi dovedise deja buna credință?

În ciuda tuturor argumentelor ei, indiferent cât de bune, Devesh o ignorase. Pur şi simplu continuase să alinieze instrumentele unul lângă celălalt, pe tavă.

În cele din urmă, argumentele ei se transformară în lacrimi.

— Te rog… implorase ea.

Când Devesh se întorsese cu spatele, atenția Lisei se îndreptase spre Surina. Însă nici acolo nu dăduse de vreun dram de speranță, ci doar de o indiferență încremenită, de o față parcă sculptată în marmură rece. Singura pată de culoare era *bindi*-ul rubiniu de pe frunte, care Lisei i se părea că seamănă cu un strop de sânge.

Apoi, Devesh primise un telefon. Răspunsese şi devenise în mod evident foarte agitat, dar mulțumit de ceea ce auzise. Vorbise rapid în arabă. Singurul cuvânt pe care Lisa-l înțelesese fusese „Angkor". Devesh părăsise rapid încăperea, urmat ca o umbră de Surina. Devesh nici măcar nu se uitase înapoi.

Aşa că Lisa stătea aici atârnată, fără să ştie ce se întâmplă.

Însă ştia ce soartă o aştepta.

Instrumentele medicale lustruite sclipeau. Dacă se mişca, găleata pentru sânge zăngănea la picioarele mesei. Se zbătea între senzația de istovire şi teroarea ce creştea. Aproape că-şi dorea ca Devesh să se întoarcă mai repede. Aşteptarea şi anticiparea amenințau s-o scoată din minți.

Cu toate acestea, când uşa se deschise în cele din urmă, se crispă, nereuşind să-şi înăbuşe un suspin. Nu putea vedea cine intrase, însă auzea clic-clacul unor roți.

În raza ei vizuală apăru o targă împinsă din spate.

Pe ea era întinsă o siluetă mică, acoperită, legată de membre în cele patru colțuri.

Devesh vorbi, împingând targa astfel încât ajunse drept în fața Lisei, unde o opri.

— Îmi cer scuze pentru întârziere, doamna doctor Cummings. Apelul a durat mai mult decât anticipasem. Şi mi-a luat ceva vreme să-l aduc pe subiectul nostru aici.

— Doctore Patanjali, implora Lisa cu ochii la targă. Te rog, nu…

Devesh se apropie de instrumente. Peste haine, purta un şorț alb şi-şi scosese jacheta.

— Deci unde rămăsesem?

Dintr-o parte, apăru şi Surina, cu mâinile împreunate, neclintită. Dar în ochii ei ardea o flacără nemaivăzută. De furie.

Devesh continua să vorbească:

— Doamna doctor Cummings, ai avut dreptate cu ceea ce ai spus mai devreme. Teoria pe care ne-ai înfățişat-o s-ar putea dovedi de folos pentru finalizarea studiului nostru. Cu toate acestea, mi se pare că o pedeapsă trebuie aplicată. Cineva va trebui să plătească datoria de sânge pe care nu o pot colecta de la tine.

Lisa se holbă la targă şi la silueta legată la gură şi cu ochii măriți.

Era fetița, acelaşi copil cu care Devesh o amenințase mai devreme, apoi îi dăduse drumul şi-l ucisese pe dr. Lindholm în loc. Însă, de data asta, nu mai exista alt țap ispăşitor. Devesh

intenționa să înjunghie mieluşelul acesta, făcând-o pe Lisa să privească.

Devesh scoase o pereche de mănuşi chirurgicale de latex şi luă cuțitul de cartilagii.

— Prima tăietură este întotdeauna cea mai rea.

În momentul în care Devesh se întoarse, se auzi o rafală de armă automată, destul de îndepărtată, dar puternică.

Se opri.

Se auzi o altă mitralieră răsunând de la etajul de dedesubt.

— Nu din nou, oftă el iritat. Ăştia chiar nu-i pot stăpâni pe pacienți?

Alte rafale.

Devesh trânti cuțitul pe masă, făcând să zăngănească toate instrumentele. Se înțepă şi-şi duse degetul însângerat la buze. Cu o expresie extrem de furioasă pe chip, o porni spre uşă.

— Surina, ai grijă de invitații noştri. Mă întorc imediat.

Uşa se trânti în urma lui.

Ca şi cum ar fi fost luată de pala de vânt creată de mişcarea uşii, Surina alergă spre masă. Luă cuțitul de cartilagii şi se întoarse la copila legată pe targă.

— Nu-i face rău, o avertiză Lisa cu o notă amenințătoare în voce, în ciuda situației în care se afla.

Ochii Surinei o priviră în trecere pe Lisa, fără a manifesta vreun pic de interes. Îşi îndreptă atenția spre copilă, înălță cuțitul şi lovi cu mişcări fulgerătoare. Legăturile de la încheieturile acesteia căzură la pământ. Ciudata femeie luă fetița în brațe, sprijinind-o de umărul ei şi apoi porni încet spre uşă.

Lisa auzi declicul uşii care se deschise şi apoi se închise, lăsând-o singură din nou.

Lisa se încruntă. Îşi aminti cum Surina îi dăduse o bomboană aceleiaşi copile mai devreme, într-un neaşteptat gest de compasiune.

Lisa îşi aminti privirea din ochii Surinei în momentul în care intrase aici, sălbatică, feroce, ca a unei leoaice. Furioasă. Se părea că leoaica avea ceva sentimente de compasiune pentru victimele cele mai inocente. Poate faptul că dorea s-o salveze era un gest menit să compenseze cumva celelalte acte de cruzime.

Oricare ar fi fost motivul, cert era că plecase.

Lisa îşi închipui furia lui Devesh când avea să se întoarcă, deranjat deja de noul incident. Iar aici nu mai era decât o persoană pe care-şi putea vărsa nervii. Lisa se luptă cu legăturile de la

mâini. Găleata se izbi zornăind de podea.

Împuşcăturile continuară, unele explozii mai puternice decât altele, venind din direcţii diferite. Lisa îşi dădea seama că se dădeau lupte în mai multe locuri. Se uită în jur. Oare ce se petrecea?

O rafală de armă automată acompaniată de zgomot de sticlă spartă izbucni undeva, la doar câţiva metri depărtare. Urmară şi alte împuşcături însoţite de ţipete şi de un ciudat strigăt de război. Un minut care i se păru foarte lung, iar lupta continuă.

În spatele ei, uşa se deschise brusc.

Lisa îngheţă.

În faţă îi apăru o siluetă de bărbat pe jumătate gol, mânjit cu ceva negru, cu un colţ ascuţit de animal în nas şi o coroană de pene de culoarea smaraldului pe cap. Cu braţul ud de sânge până la cot, ridică un cuţit lung.

Lisa se lipi mai tare de masă, încremenită de groază.

— Aici! strigă o voce cunoscută.

Era Henri.

În spatele ei se auzi bocănit de bocanci. Simţi o lamă rece strecurându-se între încheieturi şi masă. Legăturile de plastic cedară şi căzură la pământ. Lisa alunecă de pe masa înclinată, luptându-se să nu cadă. Cineva o prinse în braţe.

Îi vorbi la ureche.

— Deci, dacă ai terminat de pierdut vremea pe aici, ce zici să plecăm o dată pentru totdeauna de pe acest vas al dragostei?

Se lăsă cu toată greutatea în braţele bărbatului, tremurând şi suspinând uşurată.

— Monk…

5.19 A.M.

Devesh ştiu că era ceva în neregulă în momentul când auzi foc repetat de arme automate deasupra capului, cam cu două etaje mai sus. Se auzeau din direcţia aripii ştiinţifice.

Devesh se afla cam la jumătatea drumului înspre pasajul pentru puntea inferioară, în mijlocul unui grup de şapte paznici, plus căpetenia lor somaleză. Covorul era inundat de sânge, însă nu găsiseră nici un cadavru.

Şi acum împuşcăturile de deasupra.

Devesh îşi înălţă capul. Înainte să poată reacţiona, zgomote

puternice ca de claxon izbucniră peste tot pe vapor, sunetul de alarmă generală.

Ce se petrecea?

Alte împuşcături deasupra. Din nou, din aripa ştiinţifică.

— Înapoi sus! urlă Devesh arătând cu bastonul înspre scări.

Întorcându-se toţi dintr-o mişcare, paznicii o luară înapoi, dar, mai departe pe hol, o siluetă mică de statură trecu ca fulgerul pe un culoar perpendicular: cu picioarele goale, îmbrăcată în pene şi cu trupul vopsit cu negru.

Unul dintre canibalii de pe insulă.

Avea o armă automată în mână.

Căpetenia paznicilor murmură o înjurătură.

În spatele lor răpăiră rafale. Gloanţe se înfipseră în covor şi pereţi. Unul dintre paznici căzu pe spate ca secerat. Sângele îi ţâşni pe nas şi pe gură când se prăbuşi la pământ. Ceilalţi paznici se lipiră de pereţi, începând şi ei să tragă. Somalezul îl împinse pe Devesh în spatele lui, ghemuindu-se şi trăgând întruna cu pistolul din cealaltă mână.

Dar nu era nimeni acolo.

O uşă se deschise brusc într-o parte. Un topor de os coborî, înfigându-se adânc în craniul altui paznic. Apoi, uşa se trânti la loc. Paznicul se prăbuşi în patru labe, cu mânerul unui topor ieşindu-i din ceafă şi apoi căzu lat.

Un alt bărbat trase în uşă. Gloanţele pătrunseră prin ea.

Devesh citi ce scria: accesul permis numai angajaţilor. Ducea spre culoarele interioare ale vaporului. Cu siguranţă, ucigaşul fugise.

Alt canibal.

Vaporul era atacat, sistemul său de apărare fusese străpuns.

Rafale izbucniră şi în alte părţi de pe vas, răsunând până jos, la ei. Erau pe cale să piardă controlul asupra vaporului. Căpetenia somaleză veni lângă Devesh. Ceilalţi paznici erau pregătiţi, jumătate privind înainte, jumătate, în spate, căutând să se ferească de uşi.

— Domnule, trebuie să vă ducem într-un loc sigur, mormăi somalezul.

— Unde? aproape că gemu Devesh.

— Trebuie să părăsiţi vaporul. Putem folosi o şalupă cu care să vă ducem pe insulă şi să avem grijă de dumneavoastră acolo. Eu mai strâng o sută de oameni, cu armament mai serios şi mă întorc să curăţ vasul.

Devesh dădu din cap. Până se liniştteau lucrurile, voia să plece de pe vapor.

Somalezul îi conduse rapid spre scări. Soneriile de alarmă şi împuşcăturile se auzeau neîncetat. Se grăbiră să coboare. Trecură pe lângă patru cadavre, alți piraţi.

Când ajunseră la puntea unde se afla barca, Devesh se opri.

— Domnule?

— Încă nu.

Furia lui Devesh crescuse cu fiecare nivel pe care-l coborâse. Nu avea să abandoneze nava fără să riposteze. Şi ştia ce avea de făcut. Coborî mai departe.

Spre burta vaporului.

Spre locul unde păstra încuiat ceva special.

Înainte să plece, avea să îngreuneze lucrurile pentru cei care încercau să cucerească vaporul. Să răspundă la foc cu foc.

Insula nu era singura sursă de canibali.

5.22 A.M.

Susan stătea la marginea junglei, privind spre *Mistress of the Seas*. Soneriile de alarmă se auzeau peste apă, însoțite de explozii înăbuşite.

Atacul era în plină desfăşurare.

Îşi ținea mâinile încleştate pe stomac, speriată, rugându-se.

Auzi zgomote înăbuşite în pădurea din jur: alunecarea unor frunze ude, lipăit pe noroi. Însoțitorii ei se apropiaseră, înconjurând-o, gata să-şi protejeze regina, dar şi curioşi să vadă artificiile.

Chiar în față, trasă pe nisip, se afla o canoe cioplită într-un trunchi de copac, pregătită deja să o poarte uşor şi rapid până la vaporul lui Ryder.

Dacă avea să ajungă vreodată.

Susan îşi strânse pumnii de-i trosniră încheieturile.

„Te rog, fă să vină…”

5.23 A.M.

Complet acoperit de poncho, Rakao aştepta în ascunzişul lui. Se uita prin ochelarii cu infraroşii, urmărind cum echipa lui se

strângea din ce în ce mai tare în jurul prăzii.

Nu mai trebuia să se întrebe unde se duseseră ceilalți prizonieri evadați. Câteva minute mai devreme, un alt paznic de-al lui observase mişcări suspecte pe puntea superioară a vasului de croazieră. Rakao îşi concentrase atenția asupra țintei sale suficient de mult timp pentru ca acum să o părăsească şi să supravegheze vasul. Deşi nu reuşise să observe nici o mişcare pe puntea superioară, văzuse totuşi ceva ce semăna cu nişte bucăți de plasă atârnând libere exact deasupra pistei pentru elicopter.

Frânghii.

Rakao înjură în gând, dându-şi seama ce se întâmplase.

Un atac demarat pe împletitura de deasupra…

Rakao trăia pe insula asta de zece ani, ajungând printr-o serie de manevre sângeroase să-şi asume conducerea clanului de pirați de aici, a cărui existență mergea înapoi în timp mai bine de o sută de ani. Însă ambițiile lui erau mai mari de atât. Întreceau chiar şi posibilitatea de a prăda un vas de croazieră şi de a vinde sclavi pe piața neagră. O lume întreagă aştepta să fie jefuită, iar doctorul îi oferise acces la ea printr-o organizație care avea mai mult de un secol vechime. Din vremea când ambiția şi cruzimea erau considerate calități recunoscute şi recompensate.

Aşa că în momentul în care-şi dădu seama că fusese păcălit, Rakao se înfurie teribil, dar nu era el omul care să se pripească. Avea limbile uscate ale predecesorilor lui bătute în cuie pe grinda de deasupra uşii casei sale din sat. Doar nu prin acțiuni pripite reuşise să ajungă la poziția în care se afla acum.

Rămânând concentrat unde se afla, Rakao îşi puse omul cu radioul să se dea înapoi vreo 30 de metri, ca să nu fie auzit, apoi să ia legătura cu vaporul şi să-i avertizeze în legătură cu atacul iminent. În timp ce Rakao aştepta, în depărtare răsunară însă împuşcături urmate de soneriile de alarmă. Avertismentul lui ajunsese pe vapor prea târziu.

Asta e…

Rakao rămase pe poziții.

Dacă atacul neaşteptat de la bordul vaporului eşua, omul lui responsabil cu transmisiunile radio avea să-l anunțe. Dacă nu, Rakao ştia unde aveau să ajungă în final învingătorii.

Adevăratul premiu era aici.

Rakao îşi urmărea ținta care stătea acum în picioare, la marginea junglei.

N-avea cum să mai dureze mult.

5.33 A.M.

Monk se năpusti în jos pe ultimul rând de scări. Lisa îl urmă împreună cu doi savanți de la OMS: un toxicolog olandez şi un bacteriolog american.

La picioarele scărilor se aflau doi piraţi încleştaţi, unul peste altul, într-o baltă de sânge care devenea din ce în ce mai mare. Un pas mai încolo se afla un canibal care le făcea semn să coboare de pe scări.

Era încă unul dintre cei lăsaţi în urmă de Ryder pe post de ghid, pentru a le indica drumul sigur prin vaporul aflat sub asediu. Era o rută circulară, printr-un hol dedicat pasagerilor, de-a lungul punţii exterioare şi chiar printr-o bucătărie. Se auzeau în continuare rafale sporadice, specifice luptelor de gherilă.

Măcar soneriile de alarmă încetaseră în sfârşit.

Dar oare asta era o veste bună sau una proastă?

Monk merse înainte, traversând palierul plin de sânge şi ieşi în principala casă a scărilor. Ajunseseră la puntea cea mai de jos, cea care se afla la nivelul apei. Aici se afla platforma privată de lansare a lui Ryder. Monk trase adânc aer în piept, încercând să se orienteze. Pe puntea aceasta se aflau şi bărcile de salvare, dar şi pasarela de debarcare, un teatru, un centra de agrement, o sală video şi discotecă Midnight Blue. Platforma de lansare a lui Ryder era la prova.

— Pe aici!

O luă înspre dreapta, se opri şi se întoarse din nou.

— Nu, pe aici!

Porniră din nou, cu sălbaticii pe urmele lor.

Observă mişcări furişate undeva în faţă, pe nişte scări de la mijloc, nu departe de holul ce ducea spre pasarelă de debarcare. Recunoscu uniformele ponosite.

Piraţi.

Ambele grupuri dădură cu ochii unii cu alţii în acelaşi timp.

Monk o împinse pe Lisa în arcada sălii video.

— La pământ!

Grupul lui se împrăştie prin alte arcade sau în spatele stâlpilor de susţinere. Unul dintre canibali primi un glonţ în cap şi căzu pe spate. Însă oamenii lui Monk erau mai mulţi decât piraţii. Trăgeau fără încetare rafale de răspuns, măturând coridorul. Trei piraţi

căzură secerați. Cel mai înalt împinse un bărbat slăbănog înapoi pe casa scării şi fugi.

Monk îi conduse pe câțiva dintre canibali înainte. Unul smulse arma din mâinile unui pirat ucis şi-şi aruncă propria puşcă fumegândă. Altul ciupi obrazul unuia dintre cadavre. Nu ca semn de afecțiune. Doar ca să testeze frăgezimea cărnii.

— Ăla era Devesh, care vrea s-o şteargă de aici, spuse Lisa alăturându-i-se lui Monk şi arătându-i ceva jos, pe scări. Conducătorul Ghildei de aici.

Monk aruncă o privire spre pasarela de debarcare. Probabil că aveau de gând să traverseze apa şi să ajungă la Oraşul Piraților, de unde să revină cu întăriri.

Gândul îl făcu să se grăbească şi mai tare de-a lungul holului, spre prova vaporului. Monk se întrebă dacă nu cumva întăririle nu erau deja aici, chemate prin radio.

Linia holului se curba undeva înainte, urmărind forma capătului din față al vaporului. În momentul când luară colțul, Monk dădu cu ochii de uşa deschisă spre platforma privată de lansare a lui Ryder.

Reuşiseră.

Înainte să poată merge mai departe, țipete ascuțite izbucniră undeva în holul din urma lui.

Monk se întoarse.

De pe scările de la mijlocul punții se prăvăliră în hol vreo 12 inşi dând din mâini şi din picioare, agitați, pe jumătate goi, acoperiți doar de nişte halate de spital soioase şi rupte. Aveau mâinile şi picioarele acoperite de băşici şi bube purulente. Buzele sângerii rânjeau crud, dezvelind nişte dinți de animal. Chiar şi de la cincizeci de metri depărtare, Monk recunoscu sclipirea de nebunie din ochii injectați cu puroi.

— Pacienți, şopti Lisa apucând brațul lui Monk şi trăgându-l înapoi. Aflați în stare de psihoză catatonică. Sunt în stare să atace pe oricine le iese în cale. Probabil că Devesh le-a dat drumul.

— Nenorocitul!

Monk le făcu semn ultimilor din grupul lui să se dea înapoi, după colț, rămânând nevăzuți. Se repezi spre uşa deschisă, către platforma de lansare a lui Ryder. Din față, de dincolo de uşă, se auziră alte țipete, din locul în care holul se curba înspre laterala navei.

Se auzea zgomot puternic de paşi, de picioare care alergau înspre ei.

Monk îşi ridică arma, însă în faţă îi apăru brusc o figură cunoscută, un om care se sprijinea cu mâna de peretele exterior ca să se ţină pe picioare. Jessie dădu cu ochii de grupul lui şi faţa i se lumină de uşurare. După el veneau un grup de şapte canibali. Ultimii doi îl susţineau pe un al treilea, care sângera masiv din cauza unei răni adânci la gât. După salopeta verde, era unul dintre doctorii din OMS.

Cele două grupuri se întâlniră în dreptul uşii deschise spre platforma de lansare.

— Aţi reuşit, rosti întretăiat tânărul asistent.

Ryder, atras de zgomot şi agitaţie, apăru în uşă, cu propria escortă de canibali. Mirosea a benzină şi-şi ştergea cu o cârpă mâinile unsuroase.

— Ce se întâmplă?

Monk dădu din cap.

— Ai pus combustibil în barcă?

O încuviinţare scurtă din cap.

— E gata să-şi ia zborul.

Într-o parte, Jessie o lăsă pe Lisa să-l îmbrăţişeze scurt, în timp ce dădea din cap spre ceilalţi doctori din WHO.

— Doctore Barnhardt. Doctore Miller.

Făcu semn cu mâna înspre omul în salopetă verde.

— Cu el, o să am nevoie de ajutor.

Canibalii îl coborâră pe rănit pe podea. Un sânge negru şi gros îi ţâşnea din rana de la gât.

Lisa îngenunche într-o parte, iar ceilalţi doctori de cealaltă parte a bărbatului. Jessie îşi scosese deja cămaşa şi i-o întinse Lisei. Aceasta o apucă şi o apăsă pe rană.

Bărbatul avu un spasm şi tuşi, expectorând sânge. Apoi, rămase nemişcat, ţeapăn, cu ochii deschişi. Numai pieptul i se lăsă puţin mai adânc, în răsuflarea cea de pe urmă.

Ţinând în continuare cămaşa făcută ghemotoc pe rană, Lisa verifică pulsul pe partea cealaltă a gâtului bărbatului. Clătină din cap. Nu mai puteau face nimic pentru el.

În vreme ce ea făcea toate astea, Jessie îşi spusese istoria, ştergându-şi fruntea şi mânjindu-se cu sânge.

— L-am salvat. Una dintre paciente îl atacase. A trebuit s-o împuşcăm. Însă mai sunt şi alţii care vin de jos. Deja au dat iama pe punţile inferioare, iar acum au început să urce. Sunt sute.

Ca şi cum ar fi vrut să-i sublinieze spusele, ţipete sălbatice răsunară în mijlocul altor împuşcături.

— E timpul să abandonăm nava, spuse Ryder.

Monk se întoarse către Ryder.

— Câte persoane încap în barca ta?

— Sunt şase locuri… dar mai putem înghesui încă unul sau doi oameni în plus.

Ryder îi măsură din ochi pe toţi cei adunaţi acolo.

Jessie clătină din cap şi se dădu înapoi.

— Eu nu merg.

Lisa îl luă de cot.

— Jessie.

— Cineva trebuie să-i apere pe oamenii, pe copiii care se mai afla încă la bord. De piraţi, de nebunie. Sălbaticii sunt singura lor speranţă. Iar aceştia mă cunosc. Pe mine mă ascultă.

Doctorul Barnhardt veni lângă tânărul asistent.

— Îl ajut eu. O să încercăm să ridicăm o baricadă. Să strângem câţi oameni putem. Pentru că voi toţi să puteţi pleca.

Doctorul Miller se uită neîncrezător spre arcada deschisă, apoi în jos, la doctorul mort. Dădu din cap.

— Ei… ei sunt oamenii noştri. Prietenii şi colegii noştri. Nu-i putem abandona.

Lisa îl îmbrăţişă pe rând fiecare.

— Henri… murmură ea rugător spre cel din urmă.

Omul mai în vârstă o strânse puternic la piept şi apoi o împinse înspre uşa deschisă.

— Du-te şi ia-o pe Susan. Mai important decât viţile noastre este să duceţi antidotul undeva unde să nu poată fi atins de Ghildă.

Lisa dădu din cap şi-l lăsă pe Monk să o ia de acolo.

Îl urmară pe Ryder pe platforma de lansare.

Monk încetini pasul când trecu de uşă şi dădu cu ochii de şalupa lui Ryder.

— Doamne, Maica Domnului!

5.43 A.M.

Devesh coborî spre scena întunecată a teatrului de varietăţi al vaporului unde cortina stacojie şi sclipitoare era trasă. Urmărea spatele lat al paznicului somalez pe scările teatrului. După ce intraseră în ambuscadă şi reuşiseră să scape de pe pasarela de debarcare, Devesh şi paznicul o luaseră în sus.

În jos, nu puteau merge.

Nu mai puteau.

Strigătele şi ţipetele ajungeau până la ei, pe scări. Jos, în burta vaporului, Devesh deschisese toate cele cinci încăperi, eliberând ororile adăpostite acolo. Se hrăniseră unii cu alţii, cei mai puternici devorându-i pe cei slabi.

Peste 200.

Păstraţi pentru experimente.

Devesh căutase să-i folosească pe nebunii dezlănţuiţi pentru a contracara isteţimea celor care atacaseră vaporul, pentru a-i întârzia şi pentru a le da de lucru suficient timp, încât el să aibă vreme să se întoarcă pe vapor cu grenade şi mitraliere. Apoi, avea să-i ucidă pe toţi.

Avea să preia controlul vaporului.

Dar, pentru moment, era prins în propria capcană.

Bodyguardul lui somalez venise cu planul acesta de scăpare. Ca să ajungă la pasarela de debarcare, în loc să coboare pe vreuna dintre scările principale, somalezul îl condusese pe Devesh către intrarea în balconul de sus al teatrului cu trei niveluri al vaporului. Foloseau acum scările teatrului pentru a coborî cele trei niveluri înapoi spre puntea unde se aflau bărcile de salvare.

Uşile de jos ale teatrului se găseau chiar peste drum de locul unde erau bărcile. Încă puţin şi aveau să se îndepărteze în trombă de iadul acesta.

Bocănind, Devesh urca ultimele trepte sprijinindu-se în baston.

Paznicul somalez ridică o mână şi o luă înspre uşă.

— Rămâneţi în spate. Daţi-mi voie să văd dacă nu e vreo problemă.

În celălalt pumn, ţinea strâns un pistol mare.

Crăpă încet uşa şi verifică holul, mişcându-se prudent, cu pistolul aţintit. Aşteptă o fracţiune de secundă, apoi o deschise mai larg. Întorcându-se, spuse cu uşurare:

— Holul este gol.

Devesh făcu un pas înspre el, dar o mişcare undeva peste umărul bărbatului îl făcu să se oprească. Unul dintre sălbaticii împodobiţi cu pene ieşi din ascunzătoarea din arcada care dădea spre locul unde se aflau bărcile.

Canibalul avea în mâini un arc pregătit.

Somalezul uriaş citi probabil ceva în expresia de pe chipul lui Devesh. Chiar înainte de a se întoarce complet, omul începu să tragă la întâmplare.

Canibalul primi trei gloanțe în piept şi căzu pe spate, scoțând un țipăt ascuțit.

Însă sălbaticul apucase deja să tragă săgeata.

Aceasta străpunse gâtul pazniculuiieşind ca o limbă însângerată prin ceafă. Uriaşul se împletici şi căzu într-o parte. Cu toate astea, avea încă pistolul îndreptat spre uşă.

Canibalul nu se ridică însă, iar holul rămase învăluit în linişte.

Devesh ştia că trebuia să rişte. Se repezi la paznic.

— Ajută-mă, bâigui omul cu ochii schimonosiți de durere, rezemându-se într-un cot ca să-şi susțină greutatea.

Celălalt braț îi tremura în încercarea de a ține pistolul ridicat.

Devesh îl lovi cu piciorul în brațul pe care se sprijinea. Somalezul căzu pe spate, luat prin surprindere. Vârful săgeții se înfipse în podeaua lustruită de lemn. Devesh îngenunche pe umărul bărbatului şi-şi aruncă bastonul la o parte. Avea nevoie de o armă mai bună. Încercă să smulgă pistolul din strânsoarea bărbatului.

Însă uriaşul refuza să se supună, cu mâna încleştată de durere şi furie.

— Dă-i drumul!

Devesh îşi mută genunchiul, ca să apese pe săgeata înfiptă.

Un zgomot puternic de lemn trosnit le opri lupta.

Uşile din partea opusă a teatrului se trântiră de perete în spatele lor. Devesh smulse pistolul şi se răsuci. În față îi apăru o siluetă subțire, rapidă, învăluită în mătăsuri stropite cu sânge.

— Surina!

Dar nu era singură.

O hoardă dezlănțuită o urma, mânată de adrenalină şi foame. Intrară ca un şuvoi după ea. Unii alunecară pe lemnul lustruit şi căzură pe genunchi şi coate, dar se ridicară din nou ca niște bestii la vânătoare. Cu toate acestea, aglomerația şi căzăturile îi încetiniră suficient, încât Surina să parcurgă jumătate de teatru.

Devesh se ridică în grabă, împleticindu-se şi uşurat şi îngrozit de sosirea ei.

Nu voia să fie singur.

Surina alergă lângă el şi se aplecă fulgerător. Culese cu degetele bastonul abandonat şi, într-o clipită, din lemn ieşi la iveală o lamă ascuțită de oțel. Ridică sabia.

Devesh o luă înspre uşa deschisă.

— Pe aici!

Ținând pistolul cu ambele mâini, îşi luă avânt şi sări peste

somalezul care gemea, doar pe jumătate conştient, în vreme ce balta de sânge se întindea pe lemnul întunecat. Cel puțin, corpul bărbatului avea să distragă atenția canibalilor.

În momentul în care Devesh aterizã, simți două înțepături ascuțite în spatele genunchilor.

Derutat, făcu un pas înainte, dar brusc se trezi că-l lasă picioarele. Căzu în pragul uşii, într-un genunchi, apoi se prăbuşi într-un cot, pistolul zburându-i din mână. Durerea ascuțită îl făcu să-şi ducă brațul la cap. Cu colțul ochiului, o urmări pe Surina ridicându-se din poziția ghemuită în care se aflase, cu sabia într-o mână. Vârful acesteia era plin de sânge.

Devesh dădu din picioare, încercând să se ridice. Dar nu reuşea să-şi controleze picioarele. Văzu cum îi curgea sânge prin pantaloni, în dreptul genunchilor. În momentul când Surina alunecă pe lângă el, îşi dădu seama ce se întâmplase. Nemernica îi retezase tendoanele din spatele genunchilor, pentru a-l împiedica să se mişte.

Traversă holul în grabă şi se făcu nevăzută în întunericul punții.

— Surina!

Devesh încerca să se târască, trăgându-şi picioarele după sine.

Spre pistol.

Dar alte mâini îl înşfăcară, atrase de sânge, înfigându-şi unghiile adânc în carne. Auzi țipetele agonizante ale paznicului din adâncul teatrului întunecat. Devesh era şi el tras înapoi, spre el, cu palmele întinzând pe podea propriul sânge, cu degetele încleştate ca şi cum ar fi cerut îndurare pentru ultima oară.

Nici pomeneală să găsească aşa ceva.

5.45 A.M.

În vreme ce țipetele şi împuşcăturile răsunau până jos, la ei, Lisa i se alătură lui Monk la baza scărilor platformei de lansare. Tremura în briza umedă.

Platforma privată a lui Ryder era un spațiu mic, aproape în întregime din oțel şi mirosind puternic a motorină şi ulei. În centru se afla ceva ce semăna cu şinele de aluminiu ale unui montaigne russe, două şine înclinate la un anumit unghi şi îndreptate spre un hublou deschis într-un perete al vaporului. Dincolo de hublou se vedea laguna întunecată, măturată de rafale de ploaie.

Însă ceea ce se afla pe şinele respective îl făcuse pe partenerul ei

să nu-şi poată dezlipi privirea de acolo.

— Asta nu-i şalupă, izbucni Monk.

Ryder îi conduse înainte, grăbit.

— E o şalupă *zburătoare,* prietene. Jumătate avion, jumătate ambarcaţiune cu motor.

Monk rămase cu gura căscată.

Nici Lisa nu era mai puţin uimită.

Cățărată pe şinele de lansare, maşinăria arăta ca un uliu gata să se repeadă în jos din înălțimi, cu aripile strânse pe lângă corp. Cabina închisă avea o formă aerodinamică, prelungindu-se către prova. La pupa se aflau două motoare cu elice. Iar deasupra, două aripi se odihneau strânse peste cabină, cu vârfurile atingându-li-se doar în fața cozii ridicate şi a elicelor.

— A fost construită de Hamilton Jet din Noua Zeelandă, zise Ryder trecându-şi mâna peste carenă şi conducându-i la uşa deschisă dintr-o parte. Am numit-o *Sea Dart*[80]. În apă, cele două motoare V12 pe benzină pompează apa din față şi o elimina prin cele două orificii de la pupa. Odată ce o aduci la viteză maximă, nu e nevoie decât să foloseşti sistemul hidraulic pentru a-i desface aripile şi se va avânta spre cer… unde va rămâne datorită elicelor din spate.

Ryder o bătu uşurel cu palma.

— E şi foarte rapidă. Şi în aer şi pe apă. În aer, am ajuns cu ea până la aproape 400 de kilometri pe oră.

Ryder întinse o mână spre Lisa. O ajută să urce treptele de lângă şinele de lansare. Ea se strecură în cabină. Nu era foarte diferită de interiorul unui Cessna: două scaune în față, pentru pilot şi copilot şi alte patru în spate.

Ryder se urcă după ea şi o luă înainte, ca să se aşeze pe scaunul pilotului. Monk se cățăra ultimul, închizând hubloul.

— Puneți-vă centurile! strigă Ryder.

Monk se aşează pe scaunul cel mai apropiat de uşa dintr-o parte, gata să o tragă pe Susan înăuntru când ajungeau pe plajă. Lisa se trase înainte şi se aşează pe scaunul de lângă Ryder.

— Ține-te bine, îi spuse el.

Ryder apăsă un declanşator electronic, eliberând *Sea Dart,* ce o luă uşor în jos pe şinele înclinate şi se prăvăli în lagună cu un uşor pleoscăit.

---

[80] Săgeata mării (în lb. engleza, în original) (n. tr.).

Apa măturǎ parbrizul în momentul în care prova şalupei se scufundă.

Imediat, Lisa auzi zgomotul motoarelor în spatele ei, la început înfundat, apoi din ce în ce mai puternic. Se simțeau şi în scaunul care vibra sub ea.

Dart porni să alunece peste apă, urmat de mici valuri generate la pupa. Ploaia începu să cadă cu putere pe acoperişul cabinei.

— Am pornit, murmură Ryder şi mări viteza.

După cum îi arăta şi numele, barca țâşni pe deasupra apelor măturate de furtună, făcând-o pe Lisa să se cufunde în scaun.

Din spatele ei se auzi un fluierat de apreciere din partea lui Monk.

Ryder înclină barca, alunecând pe apă ca fi cum ar fi fost pe gheață. O conduse pe după prova vaporului, un purice lângă un elefant.

Lisa privi în sus, la vaporul impunător. Departe de împuşcături şi țipete, *Mistress of the Seas* părea liniştită, strălucind uşor în întunericul furtunii.

Însă ştia că de fapt se putea spune orice despre vapor, mai puțin că era liniştit.

Lăsându-se din nou pe spate, nu-şi putu reprima o strângere de inimă. Un sentiment de vinovăție față de Jessie, Henri şi dr. Miller. Şi pentru toți ceilalți. Avea în continuare senzația că fugea din fața unei confruntări, abandonându-i pe ceilalți pentru a-şi scăpa pielea.

Dar nu avea de ales.

Ryder viră şi îndreptă şalupa înspre insulă, de unde urmau să o ia pe Susan. Barca o luă în viteză spre întinderea întunecată a junglei mărginite de fâşia îngustă de plajă.

Îşi repetă în gând ultimele cuvinte pe care i le spusese Henri:

„Duceți antidotul undeva unde să nu poată fi atins de Ghildă."

Lisa privi cum jungla creştea în fața ei, iar plajă se lățea.

Nu puteau eşua.

5.50 A.M.

Rakao privi cum ciudata ambarcațiune ocoleşte vaporul de croazieră şi o ia direct spre locul unde se afla el. Prin binoclul lui cu raze infraroşii, barca se vedea ca un punct stacojiu care lăsa urme şi mai evidente cu cât apa era mai rece. Le făcu semn

oamenilor lui să se pregătească. Aşteptau să tragă el primul pentru a dezlănțui apoi atacul complet.

Rakao coborî binoclul şi-şi duse la ochi luneta telescopică a puştii. O fixă din nou asupra țintei sale, femeia evadată. Aceasta ieşise din junglă, fiind şi mai vizibilă acum, în timp ce aştepta pe plajă.

Rakao auzi bâzâitul bărcii care se apropia.

Ea ridică un braț. În mişcare, acesta păru să strălucească în lumina lunii. Numai că nu era lună.

Rakao simți un fior de gheață pe şira spinării. Nu-l lăsă însă să-i distragă atenția. Se afla aici cu o misiune. Răspunsurile aveau să vină mai târziu.

Pe plajă, unul dintre băştinaşi trase canoea de pe plajă înspre apa puțin adâncă. Îi făcu semn cu mâna femeii să vină. Aceasta ajunse la apă, se sui înăuntru şi se aşeză stingheră în spate.

În spatele ei, băştinaşul se aplecă gata s-o împingă pe femeie în şalupa care se apropia. Nu avea să mai dureze mult.

Ambarcațiunea se apropie, virând uşurel pentru a expune tribordul şi apoi rămânând la câțiva metri în larg.

Uşa dintr-o parte era deja deschisă.

Rakao îl observă pe bărbatul din interior, care ieşise în cadrul uşii.

Perfect.

Rakao ridică arma, ochi şi trase.

5.51 A.M.

Monk tresări violent când auzi zgomotul împuşcăturii.

Din locul unde se afla, cocoțat în cadrul uşii, văzu cum sălbaticul din spatele lui Susan se prăbuşeşte în apă. Corpul lui lovi canoea, trimițând-o în derivă spre el.

Urmă o rafală de gloanțe, mici fulgere luminoase care se proiectau pe fundalul junglei întunecate.

Un alt băştinaş se prăbuşi, sângerând abundent din piept şi umăr. Întinse un braț spre Susan, sperând că regina-vrăjitoare l-ar putea salva. Urmă însă o altă împuşcătură, capul îi zvâcni spre spate şi jumătatea de jos a feței lui explodă.

Căzu pe nisip.

Era o capcană… iar Susan era momeala.

O rafală de gloanțe şfichiui laterala ambarcațiunii, trimițându-l

pe Monk înăuntru. Ryder scoase o înjurătură groaznică. Monk se repezi împleticindu-se după arma pe care o avea pe bancheta din spate.

Însă un ordin aspru ca un lătrat opri agitația din barcă.

În liniște, Monk se târî înapoi.

Un bărbat cu o față cunoscută, acoperită de un tatuaj, era acum în apă până la genunchi. Rakao avea o suliță într-o mână şi un pistol Sig Sauer în cealaltă. Cu brațul întins, ținea țeava pistolului ațintită în ceafa lui Susan, în timp ce ea plutea în canoe, ghemuită în partea din spate a acesteia.

Ochii lui Susan, strălucitori în întuneric, se holbau îngroziți la Monk.

Rakao urlă în engleză peste apă:

— Opriți motoarele! Aruncați afară orice armă aveți! Apoi, unul câte unul, săriți în apă şi înotați către mine.

Monk se răsuci.

— Lisa, am nevoie de tine aici. Ryder, nu opri motoarele alea. Când strig „pleacă", le ambalezi la maximum şi-i dăm drumul de aici.

Lisa se lupta cu centura, dar în cele din urmă se eliberă.

Monk îşi trase arma ca s-o apuce de pat şi o scoase prin uşa deschisă. Un glonț răzleț ricoşă din peretele ambarcațiunii. Rakao se răsti la trăgătorul cu inițiativa. Nu trebuia stricată marfa. Rakao recunoştea un premiu ce merita păstrat.

Monk ieşi la vedere expunându-se pe de-a-ntregul în uşa deschisă. Îşi ținea puşca ridicată într-o parte şi cealaltă mână era şi ea ridicată, cu palma desfăcută.

Lisa şopti către el:

— Ce faci?

— Pregăteşte-te! murmură el.

— Pentru ce?

I-ar fi luat prea mult timp să-i explice.

Rakao îi observă apariția şi păşi mai departe în apă, ajungând acum cu țeava la doar vreo 25 de centimetri de ceafa lui Susan. Prova canoei era îndreptată către *Sea Dart,* uşor ridicată din pricina greutății lui Susan de la pupa.

Monk strigă:

— Venim!

Pentru a-şi demonstra sinceritatea, azvârli puşca într-o parte, cu o mişcare neîndemânatică şi teatrală. Aceasta se învârti în aer. După cum sperase el, ochii lui Rakao îşi schimbară pentru o clipă

direcția pentru a o urmări cu privirea, gestul reflex al unui vânător față de orice mişca.

Monk sări o fracțiune de secundă după ea. Sări cu putere în sus, ca şi cum avea de gând să plonjeze cu capul în jos în lagună. În loc de asta, ateriză pe prova ridicată a canoei. Greutatea lui şi inerția afundară mult canoea. Pupa canoei se transformă într-o catapultă.

Susan zbură peste capul lui Monk, aruncată direct înspre *Sea Dart.*

Dinspre Rakao răsună o împuşcătură, dar, în mişcare, pupa canoei îl lovise peste mână, făcându-l pe băştinaş să-şi azvârle pistolul în aer.

Monk auzi un plescăit în spatele lui, în momentul când Susan ateriză.

Apoi canoea reveni la poziția normală pe apă, dezechilibrându-l pe Monk şi făcându-l să se prăbuşească pe fundul ambarcațiunii. Se ridică într-un cot. Reuşi să-i vadă picioarele lui Susan care era trasă în sus de Lisa prin uşa deschisă.

„Deşteaptă fată."

Monk urlă din rărunchi:

— Ryder! Pleacă!

Însă *Sea Dart* nu se mişcă.

Monk se pregătea să mai strige o dată, când canoea se mişcă violent.

Rakao se cățărase în canoe şi acum se ridicase în picioare. Ambarcațiunea se roti, însă el îşi păstră echilibrul ca un adevărat expert. Îl atacă pe Monk cu sulița strâns ținută în ambele mâini.

Monk reacționă instinctiv. Încercă să blocheze lovitura mortală, apucând-o de mâner. Degetele protezei se încleştară pe el.

Mare greşeală.

O undă de şoc electric îi trecu prin tot corpul. Îşi aminti cum Rakao o salvase mai înainte pe Lisa, cu ajutorul loviturilor cu sulița electrică.

Trupul lui Monk se chirci de durere. Muşchii se încordară spasmodic, gata să-i rupă oasele. Reuşi să audă însă noile rafale de împuşcături îndreptate spre *Sea Dart.*

De ce oare Ryder era încă aici?

Monk se lupta cu electrocutarea. Ar fi trebuit să fie ucis în momentul în care curentul de înaltă tensiune trecuse prin el. Singurul motiv pentru care se mai afla în viața era izolația pe care o avea la mâna protetică. Însă acum mirosea a plastic ars.

„Ryder… pleacă dracului de aici…”

5.54 A.M.

— Aşteaptă! urlă Lisa peste zgomotul gloanţelor care răpăiau în peretele ambarcaţiunii.

Lisa era întinsă pe podea, lângă Susan. Putea să vadă cum Rakao se lăsase cu toată greutatea pe suliţă, încercând să-i înfigă vârful de oţel electrificat lui Monk în piept. Monk se lupta cu toate puterile. Din mâna protetică îi ieşea fum negru.

Canoea se roti, veni mai aproape… sau cel puţin suficient de aproape.

— Acum! urlă ea.

Un sunet puternic ca de explozie răsună deasupra capului ei din cauza sistemului hidraulic pus brusc în funcţiune. *Sea Dart* îşi desfăcu aripile tăind aerul ca o pereche de lame de topor. Una dintre aripi îl lovi pe Rakao în umăr, făcându-l să zboare de pe canoe şi aruncându-l cu membrele răşchirate în lagună.

Rafalele de împuşcături se opriră pentru moment, mişcarea uluindu-i peste măsură pe cei care trăgeau.

Lisa urlă în liniştea care se lăsase deodată:

— Monk! Deasupra!

Ameţit, Monk auzi strigătul Lisei.

Îi trebui un moment ca să-şi dea seama ce voia să spună. Deasupra capului lui se afla ceva. Una dintre aripile lui *Sea Dart.* Tremurând din toate încheieturile, îşi trase picioarele sub el şi sări.

Nu avea încredere în puterea mâinii lui adevărate. Degete de plastic fumegânde se apucară de una dintre barele ce susţineau aripa. Strânse puternic, transmiţând involuntar semnalul de a se încleşta.

„Pleacă…”

— Pleacă! strigă Lisa, în continuare pe jos, atentă să nu se izbească de scaune.

Sub stomac simţi cele două motoare ambalându-se. *Sea Dart* porni brusc, legănându-se cu pupa către plajă, în timp ce trăgătorii deschideau din nou focul, în sfârşit treziţi din uimirea care-i blocase pe moment.

Lisa văzu cum un glonţ răzleţ se înfige în piciorul drept al lui

Monk, care atârna în aer.

Din pulpa țâşni sânge. Ea îi văzu fața schimonosindu-se de durerea îngrozitoare. Piciorul de dedesubt atârna îndoit în vreme ce Monk îşi schimba poziția. Probabil glonțul îi străpunsese tibia, rupând-o.

„Slavă Domnului, se ține în continuare…"

Ryder se îndepărta de plajă, zburând peste apă, în afara bătăii armelor.

Lisei îi venea să plângă.

Aveau să reuşească.

5.55 A.M.

Tuşind, Rakao îşi scoase fața din apă. Vârfurile degetelor de la picioare, mai apoi călcâiele dădură de piatră şi apoi de nisip. Era în lagună până la piept. Un bâzâit de motor îl făcu să se întoarcă.

Barca inamicului traversa laguna cu viteza fulgerului, cu o siluetă atârnată de vârful unei aripi. Furios, se îndreptă spre țărm. Avea o flacără în brațul stâng care parcă ardea în apă. Trecu cu degetele peste partea de sus a brațului şi pipăi osul ascuțit care-i împungea pielea, rupt de izbitura care-l făcuse să zboare din barcă.

Încleştă cealaltă mână pe suliță.

Din fericire, nu pierduse arma pentru că o ținuse foarte strâns.

Se prea poate să mai aibă nevoie de ea.

Rakao observase deja mişcările fulgerătoare din apă, în direcția lui, atrase de sânge. Se întoarse cu spatele către țărm şi o luă înapoi încet, cu paşi mici. Avea arma îndreptată în jos, gata s-o folosească. Era posibil ca şocul să-l scuture şi pe el, dar ar fi trebuit să îndepărteze calamarii.

Când ajunse să fie în apa doar până la brâu, Rakao îşi permise să respire uşurat.

Odată ajuns pe țărm, avea să-i vâneze şi să-i prindă pe ceilalți.

Indiferent unde aveau să aterizeze aceştia, el îi va găsi.

Era un legământ.

Trăsnetul lovi deasupra lui, luminând apele întunecate, suficient de mult pentru a vedea în adâncime. O mulțime de brațe încâlcite se aflau în jurul picioarelor lui. Cele mai lungi aveau din când în când o sclipire gălbuie. Monstrul uriaş se odihnea nemişcat în nisip la doar un pas distanță. În momentul acela,

lumina se stinse, transformând laguna într-o oglindă întunecată, ce-i reflecta teroarea de pe figură.

Rakao lovi cu sulița în jos, apăsând butonul pentru o încărcătură maximă.

Flăcări albăstrui trosniră peste apă. Icni din cauza durerii, era ca şi cum o uriaşă capcană de oțel i se închisese peste mijloc. Însă totul dură doar o fracțiune de secundă, apoi sulița îi pocni în mână. Cu o ultimă undă de electricitate şi răspândind un miros acru de fum, arma se descarcă de tot, suprasolicitată după lupta cu americanul.

Rakao se dădu în spate împleticindu-se, mişcându-şi brațul rupt şi țipând.

Oare încărcătura loviturii fusese suficient de puternică?

Răspunsul veni sub forma unei arsuri de flacără ce-i traversă o coapsă. Cârlige ascuțite îi sfâşiară carnea piciorului. Se luptă în timp ce creatura se încolăcea în jurul lui, încercând să-l atragă spre ape mai adânci. Corpul său uriaş apăru la suprafață rotindu-şi un ochi.

Rakao înfipse sulița în el. Era adevărat că arma nu mai era încărcată electric, însă avea în continuare un vârf ascuțit. Simți cum lama pătrunde adânc. Strânsoarea de pe picior se transformă în spasm şi apoi se moleşi complet.

Satisfăcut, o luă din nou spre plajă.

Însă brusc apele erupseră în jurul lui cu flăcări şerpuitoare: albastre şi verzi, dar mai ales stacojii. Cu siguranță, mult mai multe creaturi se aflaseră acolo, în aşteptare. Rakao îşi dădu seama de furia ce le mâna acum după sclipirile rapide şi amenințătoare. Se învârteau, formând un vârtej luminos în jurul lui.

Ceva îl lovi peste picior. Simți nişte dinți înfigându-i-se în gleznă.

Rakao ştiu că acesta era sfârşitul.

Erau prea multe.

Oamenii lui n-aveau cum să ajungă la el, la vreme.

Rakao privi peste apă, la şalupa care se îndepărta. Dădu drumul suliței şi pipăi tocul pe care-l avea la umăr. Îl ținea tot timpul la el. Nu avea un pistol acolo. Doar un instrument de siguranță. Învârti mânerul în formă de T ce ieşea din tocul de piele şi scoase un fel de telecomandă.

Un tentacul i se încolăci în jurul taliei, înfigându-i parcă sute de dinți.

Dacă el nu putea să scape, nimeni n-ar fi putut.

Rakao apăsă telecomanda în momentul în care o grămadă încâlcită de tentacule ieşi la suprafaţa apei ca nişte bice care se mişcau. Din toate direcţiile, se aruncară asupra lui, rupându-i hainele şi carnea de pe el, făcându-l să-şi piardă complet echilibrul. Îşi simţi urechea dreaptă smulsă în vreme ce era tras sub apă.

Totuşi, auzi exploziile tunând de deasupra şi răspândindu-se şi în apă, ajungând la el pe când monştrii îl trăgeau în adâncuri.

Bum, bum, bum…

5.57 A.M.

Lisa urmări cum exploziile puternice luminau înălţimile insulei. La început, se gândi că erau nişte simple fulgere, însă exploziile aveau un anumit ritm şi se petreceau toate în jurul vârfului insulei.

— Ce mama dracului? strigă Ryder de pe locul pilotului.

Începură să cadă bucăţi în flăcări din plasa de deasupra insulei.

Ea strigă:

— Cineva aruncă plasa în aer! Se va prăbuşi cu totul!

Ryder scoase o înjurătură.

Exploziile continuară. Flăcările luminau cerul, din ce în ce mai multe, învârtindu-se în jurul înălţimilor insulei. Dacă nu se grăbeau şi mai tare ca să ajungă la ieşirea din lagună, aveau să piară sub greutatea plasei.

— Trebuie să mă ridic! le strigă Ryder peste umăr.

Ceea ce reprezenta o problemă.

5.57 A.M.

Explozii puternice luminau ţărmul insulei.

Monk înţelese.

Plasa…

Sea Dart acceleră brusc, încercând să depăşească viteza exploziilor. Barca se săltă câţiva centimetri deasupra apei, în momentul în care depăşi viteza de decolare.

Dar greutatea lui Monk care se şi bălăngănea deranja echilibrul şalupei, uşor mai ridicată într-o parte. Atingea cu vârfurile

degetelor de la picioare apa. Ryder remedie situația încetinind. Loviră apa, săriră uşor în sus din cauza impactului, apoi continuară să plutească.

O durere ascuțită sfâşie piciorul rupt al lui Monk. Cu toate astea, continua să se țină strâns de suportul aripii.

Şi, chiar dacă ar fi vrut, tot n-ar fi putut să se desprindă. Lupta pe care o avusese cu sulița lui Rakao prăjise circuitele mâinii protetice. Aşa că îşi încetase funcționarea după ce se agățase de suport. Era atârnat ca o bucată de carcasă de vită într-o măcelărie.

Se întoarse, urmărind exploziile care continuau în jurul insulei. Jumătatea din spate a plasei coborâse complet, ca o ploaie de foc în mijlocul furtunii ce cădea din cer.

Şi din ce în ce mai multe bucăți de cer cădeau la fiecare explozie.

Monk se uită în urmă, înspre ieşirea din lagună, spărtura îngustă care întrerupea la un moment dat caldeira vulcanică. *Sea Dart* trebuia să ajungă la ea înainte ca exploziile să ajungă la capătul circuitului lor în jurul culmilor vulcanice şi plasa să cadă în întregime peste lagună. Monk cântări în minte ce şanse aveau. Nu prea mari şi oricum nu aveau cum să reuşească – nu atâta vreme cât trăgeau după ei o bucată de carcasă de vită atârnată de o aripă.

— Poți să strângi din nou aripile? strigă Lisa către Ryder.

Poate reuşeau să-l aducă pe Monk mai aproape, să-l tragă înăuntru şi pe urmă să desfacă din nou aripile. Şi asta fără să încetinească deloc.

Ryder îi spulberă aceasta fragilă speranță.

— Odată deschise, aripile se blochează în poziția asta! Din motive de siguranță!

Lisa înțelese. N-ar fi fost deloc bine dacă aripile s-ar fi închis în aer, în mijlocul zborului.

Lisa văzu cum Monk se luptă. Trăgea din toate puterile de încheietura mâinii protetice cu mâna bună. Ce naiba făcea?

Apoi, îşi dădu seama.

Cu siguranță, Monk pricepuse ce riscau din cauza lui.

— Nu! urlă ea înspre el. Monk! Nu!

Nu ştia dacă putea fi auzită din cauza exploziilor şi a vântului.

Totuşi, el întoarse capul şi o privi. Arătă către țărmul lagunei aflat la distantă. Striga ceva, dar tunetul uneia dintre explozii îi înăbuşi cuvintele.

Reveni la ceea ce făcea.

„Monk… te rog, nu…”

„Fir-ar al dracului… de ce nu pot să mă desprind?…”

Degetele lui scormoneau în încheietura de plastic. Clapeta ce detaşa manual mâna de legătură de la încheietura se topise. Scobi cu unghiile în materialul sintetic poros.

În sfârşit, clapeta se desfăcu.

„Slavă Domnului…”

Băgă degetul înăuntru.

— Monk, strigă Lisa către el.

Ca şi cum s-ar fi răzgândit, arătă din nou înspre plajă. Voia să înoate într-acolo. Trebuiau să plece fără el.

Lisa îngenunche în uşa deschisă, cu părul fluturându-i în vânt. Cu siguranță, îşi dădea seama că nici acolo nu i-ar fi fost mai bine. Dar nu exista alternativă.

Monk băgă din nou degetul prin clapeta deschisă şi apasă butonul de eliberare.

Încheietura se desprinse de mână.

Căzu în apă, ricoşând ca o piatră aruncată la suprafață. Apoi, se scufundă în adâncuri. Dădu din piciorul sănătos ca să atingă fundul; în ceea ce-l privea pe celălalt, îl simțea ca şi cum cineva i-ar fi implântat un vătrai încins în pulpă. Călcând apa, se uită cum *Sea Dart* se îndepărta în grabă, traversând laguna spre deschizătura din caldeiră care dădea către marea deschisă.

Ryder nu ezită. Înțelesese sacrificiul.

Când ultimele explozii ajunseră la capătul marginilor superioare ale insulei, Monk privi în sus. Plasa se prăbuşea deasupra lui. Aruncă o privire în spate. Mai departe, în lagună, țesătura ca un baldachin căzu ca un giulgiu de foc peste *Mistress of the Seas,* începând de la pupa şi mergând către prova.

În câteva secunde, întregul vapor de croazieră fu înghițit sub ea, ca un delfin prins într-o plasă de ton. Iar căderea continua, avansând către Monk. Nu avea nici o speranță să ajungă la țărm. Fâşia cea mai apropiată se afla la aproape 500 de metri depărtare.

În cealaltă direcție, văzu cum *Sea Dart* reuşeşte să se ridice în aer, deasupra întinderii de apă şi măreşte viteza către deschizătura din peretele caldeirei.

Aveau să reuşească.

Gândul acesta îl făcu să se simtă mai bine în momentul în care plasa căzu deasupra lui, grea din cauza cablurilor şi a frânghiilor

mustind de apă. Îl trase în jos, mai jos, mai jos…

Monk se luptă, încercând să-şi croiască o cale pentru a se ridica din nou la suprafață. Dar piciorul rupt era un obstacol serios. Iar plasa se îndoise în cădere, împăturindu-se cumva. Nu avea cum să iasă de acolo.

Privi în sus, spre luminile vaporului de croazieră.

Cu un singur regret… o promisiune încălcată…

Îi jurase lui Kat că se va întoarce din misiune şi o sărutase pe Penelope cu aceeaşi promisiune nerostită.

„Îmi pare rău…"

Ridică un braț, rugându-se să fie salvat.

Mâna lui întâlni o gaură în plasa încurcată. Se folosi de ciontul celuilalt braț pentru a o lărgi. Dădu din ambele picioare, ignorând durerea din pulpa dreaptă. Se luptă din toate puterile pentru a se strecura prin deschizătură.

În momentul acela, ceva îi apucă piciorul rupt, încolăcindu-i-se în jurul gleznei şi trăgând puternic. Osul se frecă pe os. O durere înfiorătoare i se ridică din picior pe toată şira spinării. Monk, gata să-şi dea ultima suflare, se uită în jos.

Luminile din apă trimiteau raze până la el.

Brațe îi înfăşurară trupul, i se lipiră strâns în jurul mijlocului şi în jurul pieptului. Un tentacul ca de cauciuc îl cuprinse peste față, peste buzele care odinioară rostiseră o promisiune, odinioară sărutaseră un copil.

Luminile jucau în jurul lui, în timp ce Monk era tras în jos, mai jos, mai jos…

Cu toate astea, reuşi să se mai uite în sus o ultimă oară.

În vreme ce sclipirea vaporului se estompă şi întunericul se închidea deasupra lui, se gândi la cele două ființe care-i dădeau sens vieții.

Kat.

Penelope.

Vă iubesc, vă iubesc, vă iubesc…

6.05 A.M.

Lisa şedea pe bancheta din spate a *Sea Dart,* aplecată, cu mâinile în jurul genunchilor, suspinând.

Susan se afla lângă ea, cu mâna pe spatele ei.

Nu vorbea nimeni.

Ryder se lupta cu vânturile, ridicând *Sea Dart* deasupra mării deschise. Insula Pusat se topi în spatele lor.

Furtuna îi purta încoace şi-ncolo ca pe o frunză. Nu avea nici un rost să încerce să reziste. Pur şi simplu, se lăsau duşi de vânt, înspre nord.

Nu aveau radio. Un glonț răzleț trecuse prin emițător.

— Răsare soarele, murmură Susan uitându-se pe geam, ignorând harta de navigație din poală.

Cuvintele ei parcă rupseră o barieră.

Ryder vorbi de pe locul pilotului.

— Poate că a reuşit să ajungă la țărm.

Lisa se lăsă pe spate. Ştia că Monk n-avusese cum s-o facă. Totuşi, îşi şterse ochii. Monk se sacrificase pentru ca ei să poată scăpa. Pentru ca oamenii rămaşi la bordul *Mistress of the Seas* să aibă o şansă la salvare, pentru ca lumea să aibă măcar speranța că se va găsi un remediu.

Cu toate astea, Lisa nu simțea nimic altceva decât o amorțeală aducătoare de moarte.

— Soarele… zise Susan.

Ryder o luă uşor spre est, rotindu-se în jurul unei alte culmi de pe insulă. În depărtare, aproape de orizont, existau semne că furtuna se apropia de sfârşit. Norii negri se desprinseseră unii de alții suficient încât să permită luminii soarelui să se strecoare spre ei. Marginea soarelui care răsărea se întrezărea deasupra orizontului.

Prin parbriz, lumina strălucitoare invadă cabina.

Lisa se uita cu o privire pierdută spre ea, căutând iertarea, ca şi cum, dacă se scălda în strălucire, dacă o lăsa să o cuprindă şi să o pătrundă lumina, avea să scape şi de întunericul din suflet.

Şi păru să funcționeze, asta până când Susan scoase un țipăt de groază.

Lisa sări în sus şi se întoarse. Susan stătea țeapănă pe scaun, holbându-se cu ochii larg deschişi înspre soare. Dar ceva din ochii ei strălucea mai puternic chiar şi decât lumina acestuia.

Groaza pură.

— Susan?

Femeia continuă să privească în gol. Gura i se mişca fără să iasă vreun sunet. Lisa trebui să-i citească pe buze ce spunea.

— Nu trebuie să meargă acolo.

— Cine? Unde?

Susan nu răspunse. Fără să se uite în jos, îşi puse degetul pe

harta de navigație din poală.

Lisa citi numele de sub deget.

— Angkor.

16
Bayon

7 IULIE, 6.35 A.M.
Angkor Thom, Cambodgia

Gray mărşăluia alături de ceilalți spre porțile masive ale complexului între zidurile căruia se afla templul Angkor Thom. Soarele dimineții, destul de aproape de linia orizontului, arunca umbre lungi de-a lungul căii de acces sudice. Se auzeau greierii şi corul matinal al broaştelor.

Fiind atât de devreme, în afară de câțiva turişti şi doi călugări cu sutane galbene ca şofranul, tot podul era la dispoziția lor. Digul suspendat, pe care mergeau, avea lungimea unui teren de fotbal, fiind încadrat pe margini de câte un şir de statui: 54 de zei pe o parte fi 54 de demoni pe partea cealaltă. Statuile dominau un şanț de apărare, acum în mare parte uscat, în care pe vremuri înotau crocodili, protejând marele oraş şi palatul regal din interiorul său. În şanțul adânc de apărare înconjurat de valuri de pământ acum lâncezeau întinderi de apă, băltoace acoperite de alge şi smocuri de iarbă şi buruieni.

În drum, Vigor se apropie de una dintre statuile de pe pod care reprezentau un demon şi îi puse o palmă pe cap.

— Beton, spuse el. Majoritatea capetelor originale au fost furate, deşi unele au rămas în muzeele cambodgiene.

— Să sperăm că ceea ce căutăm noi n-a fost furat, zise Seichan cu asprime, în mod evident încă întoarsă pe dos după conversația pe care o avusese cu Nasser în dubiță.

Gray păstra distanța față de ea. Nu era sigur care din cei doi agenți ai Ghildei era mai periculos.

Echipa de 40 de oameni ai lui Nasser se întindea în fața şi în spatele lor, o escortă kaki, cu berete negre. Nasser păstra distanța de un metru în spatele lor, cercetând cu prudență, încontinuu, tot ce era în jur. Unii dintre turişti se arătau interesați de grupul lor mare, însă în general îi ignorau. Ruinele din față atrăgeau atenția tuturor.

La capătul digului suspendat pe care se circula, ziduri înalte de

aproape zece metri, din blocuri din laterit împrejmuiau suprafața de 6 000 de metri pătrați a oraşului străvechi. Ținta lor – Bayon – se afla în vasta incintă împrejmuită. Păduri dense încă mai acopereau ruinele oraşului. Palmieri gigantici făceau umbră zidurilor, ascunzând masiva poarta de 25 de metri. Patru fețe uriaşe fuseseră sculptate în turnul de piatră, orientate către fiecare punct cardinal.

Gray studie fețele acoperite cu licheni, roase şi pline de crăpături. În ciuda degradării pricinuite de timp, în mod cert, în expresiile lor încă mai rămăsese întipărită pacea: frunțile late umbreau ochii trişti, în vreme ce buzele groase erau curbate uşor, într-un zâmbet la fel de misterios precum cel al Mona Lisei.

— Zâmbetul Angkorului, spuse Vigor observând încotro îşi îndreptase atenția. Fața este cea a lui Lokesvara, *bodhisattva*[81] al compasiunii.

Gray o mai privi preț de câteva secunde, rugându-se ca acea compasiune să ajungă până la Nasser. Aruncă un ochi la ceasul de la mână. Mai erau 25 de minute până trecea următoarea oră, moment în care Nasser avea să ordone să i se mai taie mamei lui încă un deget.

Pentru a împiedica asta era nevoie să înregistreze un mic progres care să-l mai calmeze pe nemernic şi să-l aducă la sentimente mai bune. Dar oare ce?

Respirația lui Gray deveni şi mai sacadată la gândul acesta. Obiectivele sale oscilau între două extreme: dorința de a înainta şi mai rapid şi a descoperi acele indicii care aveau să-l domolească pe Nasser şi o nevoie la fel de puternică de a-l întârzia pe Nasser cât se putea de mult pentru a-i asigura directorului Crowe şi mai mult timp ca să-i găsească mama şi tatăl.

Prins între cele două, Gray se lupta să-şi păstreze echilibrul.

— Ia uitați… elefanți! rosti Kowalski şi arătă cu mâna, un pic cam prea entuziasmat, spre masiva poarta de la intrare.

Făcu câțiva paşi grăbiți în față, cu haina lui lungă umflându-i-se înapoia picioarelor.

Dincolo de intrare, Gray reperă doi elefanți indieni gri-alburii, cu trompele atârnate neputincios până la pietrele de pe jos, cu ochii acoperiți de muşte. Un turist, cu un ditamai aparatul foto în jurul

---

[81] Ființă care, potrivit budismului, atingând starea de perfecțiune, este scutită de reîncarnare; o statuie reprezentând o astfel de ființă. (n. red.).

gâtului, era ajutat să încalece pe spatele uriaşului animal, pe care fusese prinsă în chingi o şa multicoloră, construită special ca să se legene, numită *howdah.* Un afiş scris de mână, prins de un stâlp fixat într-un cauciuc în care fusese turnat ciment, anunța într-o varietate de limbi: Plimbări călare pe elefant până la Bayon.

— Numai 10 dolari, citi Kowalski.

— Cred c-o să mergem pe jos, îi răspunse Gray, dezamăgindu-l.

— Îhî, direct prin rahatul elefanților. Curând, o să-ți doreşti să fi plătit ăia 10 dolari.

Gray îşi dădu ochii peste cap şi îi făcu lui Kowalski semn cu mâna să o ia pe drumul deja bătătorit de oamenii lui Nasser care intraseră prin poarta de la Angkor Thom.

Dincolo de zid, o potecă pavată pornea drept înainte, prin umbra copacilor semeți, ale căror rădăcini răsucite se încolăceau pe dedesubtul şi pe deasupra lespezilor de piatră. Fructele copacilor, în formă de teci, erau împrăştiate de-a lungul drumului, scârțâind sub tălpile lor.

Pădurea devenea mai densă şi mai compactă în față, imposibil de pătruns cu privirea.

— Cât mai avem de mers? întrebă Nasser alăturându-se grupului lor, dar rămânând totuşi cam la un metru depărtare, cu o mână în buzunarul hainei.

Vigor îi arătă cu degetul înainte.

— Templul Bayon se află la 1,5 kilometri distanță în junglă.

Nasser se uită la ceasul de la mână, după care îi aruncă lui Gray o privire plină de înțeles, în mod clar amenințătoare.

Pe lângă ei trecu huruind unul dintre omniprezentele tuk-tukuri, principalul mijloc de transport din zonă, în esență o rişcă trasă de o motoretă cu motor în doi timpi. Doi turişti fotografiară în grabă legiunea de berete negre, pălăvrăgind în limba germană. După aceea, dispărură undeva în față.

Gray o luă după dâra de fum scos pe țeava de eşapament, mărind pasul.

Kowalski se holbă la pădurea densă de palmieri şi bambuşi. Fruntea i se încreți cu o expresie de suspiciune.

Vigor vorbi în timp ce mergeau.

— Peste o sută de mii de oameni au locuit cândva aici, în Angkor Thom.

— Unde au locuit? întrebă Kowalski. În case construite în copaci?

Vigor dădu din mână spre pădure.

— Majoritatea caselor, chiar şi palatul, au fost făcute din bambus şi lemn, aşa c-au putrezit. Jungla le-a înghiţit pe toate. Numai templele au fost făcute din piatră. Însă aceasta a fost cândva o metropolă forfotind de oameni, cu pieţe unde se vindeau peşte şi orez, fructe şi mirodenii, cu case pline de porci şi găini. Arhitecţii oraşului proiectaseră şi construiseră ample sisteme de irigaţii şi chiar un sistem de canalizare pentru a sprijini populaţia. Exista până şi o grădină zoologică regală, unde se ţineau spectacole de circ extrem de elaborate. Angkor Thom era un oraş vibrant, plin de culoare şi foarte gălăgios. Cu ocazia sărbătorilor, focuri de artificii umpleau cerul. Muzicienii îi depăşeau numeric pe războinici, bătând în talere, clopote de mână şi tobe mari ca nişte butoaie, cântând la harpe şi lăute, suflând în trompete făcute din coarne scobite.

— O adevărată orchestră, bombăni Kowalski neimpresionat.

Gray încercă să-şi imagineze un asemenea oraş în vreme ce studia pădurea densă.

— Deci ce s-a întâmplat cu toţi aceşti oameni? întrebă Kowalski.

Vigor îşi frecă bărbia.

— În ciuda a ceea ce ştim despre viaţa de zi cu zi, o mare parte din istoria angkoriană rămâne un mister sau cel puţin rămâne pur şi simplu o serie de ipoteze. Scrierile lor se găseau în nişte cărţi sacre, făcute din frunze de palmier şi numite *sastras.* Care, ca şi casele de-aici, n-au supravieţuit. Aşa că istoria Angkorului a fost adunată bucată cu bucată din studierea basoreliefurilor sculptate pe temple. Ca o consecinţă directă, o mare parte din istoria oraşului rămâne un mister. La fel şi ce s-a întâmplat cu populaţia. Adevărata lui soartă rămâne neclară.

Gray ţinu pasul cu monseniorul.

— Credeam c-au fost invadaţi de thailandezi, cei care au călcat în picioare vechea civilizaţie a khmerilor.

— Da, dar mulţi istorici şi arheologi cred că invazia thailandezilor a avut un rol secundar, că poporul khmer fusese deja slăbit într-un fel sau altul. Conform unei teorii, khmerii deveniseră mai puţin militarizaţi datorită unei convertiri religioase la o formă mult mai paşnică de budism. Cu toate astea, o altă teorie susţine că uriaşul sistem de irigaţii şi de gestionare a apei care susţinea imperiul s-a degradat, umplându-se cu nămol şi aluviuni, slăbind oraşul şi lăsându-l pasibil de a fi invadat. Mai există însă şi o dovadă istorică a izbucnirii în mod sistematic şi repetat a molimelor.

Gray îşi imagină Oraşul Morţii descris de Marco. Mergeau prin aceleaşi câmpii ale morţii, acoperite acum de pădure şi junglă. Natura se reîntorsese, îndepărtând tot ce fusese construit de mâna omului.

— Ştim că Angkorul a mai dăinuit după Marco, continuă Vigor. Există o relatare nemaipomenită cu privire la regiunea asta, făcută de un explorator chinez, Zhou Daguan, la un secol după trecerea lui Marco pe aici. Deci remediul care i s-a oferit lui Marco probabil că, în cele din urmă, i-a permis poporului să supravieţuiască, însă sursa virală trebuie să fi persistat şi să fi continuat producerea de epidemii, una după alta, slăbindu-l. Nici măcar invadatorii thailandezi n-au ocupat Angkorul. Au abandonat vasta infrastructură şi-au lăsat-o în paragină, pradă pădurii care a înghiţit-o cu totul. Asta te face să te întrebi de ce? Oare fiindcă auziseră tot felul de poveşti sumbre? Şi au ocolit în mod deliberat regiunea, crezând că este într-un fel sau altul blestemată?

Seichan se trăsese mai aproape în timpul istorisirii lui Vigor.

— Deci vreţi să sugeraţi că sursa s-ar putea să mai fie aici.

Vigor ridică din umeri.

— Răspunsurile ne aşteptă la Bayon, rosti el arătând cu mâna spre o deschizătură din pădure.

În faţă, încadrat de junglă, apăru un munte de gresie, înălţându-se departe în sus, învăluit de soarele dimineţii ce lumina stâncile strălucitoare, dezvelite şi pline de picături de rouă şi forma pete neregulate cufundate în umbră. Piscuri mai mici îl înconjurau, adunate strâns ca într-un ciorchine şi comasate într-o singură creastă. Templul îi reamintea lui Gray de ceva organic, precum un muşuroi de termite, un morman nedefinit, ca şi cum ploile de-a lungul secolelor topiseră gresia şi o transformaseră în această masă regulată plină de cicatrice.

Un nor trecu pe deasupra soarelui, iar umbrele se adânciră şi mai tare, fiind decalate faţă de cele iniţiale. Din masa de rocă se iviră nişte feţe gigantice, ce se remarcau prin zâmbetele lor ca de sfincşi, acoperind fiecare suprafaţă şi uitându-se lung în toate direcţiile. Grămada iniţială de piscuri deveni vizibilă şi putu fi desluşită pe măsură ce crestele turnurilor, înălţându-se pe niveluri diferite, se adunau strâns laolaltă, fiecare în parte fiind decorat cu chipuri masive ale lui Lokesvara.

Vigor murmură:

— „Luminat de luna plină de pe cer, un munte măreţ se înalţa deasupra pădurii, având sculptate pe el o mie de feţe de demoni.”

Lui Gray i se făcu pielea de găină. Recunoscu cuvintele din textul lui Marco. Se aflau acolo unde confesorul lui Polo, călugărul Agreer, fusese văzut îndreptându-se pentru ultima oară spre un munte pe care erau sculptate fețe. Gray realiză brusc că i se înmuiau picioarele de frică. Se forță să-şi recapete ritmul inițial.

Urmaseră istoria lui Marco până aici... acum era timpul să străbată şi ultimul drum al confesorului lui Polo. Însă încotro mersese călugărul Agreer?

6.53 A.M.

Pe măsură ce templul se înălța în fața lor, o tăcere grea se aşternu peste grup. Majoritatea privirilor erau ațintite spre ruinele din față, însă Vigor profită de momentul acesta ca să-şi studieze companionii. Încă de când ajunseseră la Angkor Thom, simțise o tensiune nemărturisită între Gray şi Seichan. Deşi cei doi nu fuseseră niciodată nişte tovarăşi de drum extrem de apropiați, întotdeauna existase o intimitate nefirească între ei. Şi, cu toate că discuțiile lor rămăseseră aprinse, distanța fizică dintre ei doi se diminuase de-a lungul zilei de ieri, cei doi stând din ce în ce mai aproape unul de celălalt.

Vigor avea îndoieli că vreunul din ei era conştient de asta.

Însă aici, de când coborâseră din dubiță, era ca şi cum un fel de polaritate internă se inversase în ei, făcându-i să se respingă reciproc şi ținându-i la o distanță apreciabilă. Nu numai că stăteau departe unul de celălalt, dar mai observase privirea grea cu care Gray o studiase pe Seichan când era întoarsă cu spatele şi faptul că Seichan devenise din nou încrâncenată, ținându-şi ochii mijiți şi buzele strânse.

Seichan mergea aproape de Vigor, ca şi cum ar fi avut nevoie de o încurajare din partea lui, însă nu era în stare s-o ceară. Privirea îi rămăsese pironită asupra ruinelor. Erau suficient de aproape acum, astfel încât puteau desluşi adevărata lățime a Bayonului.

Exact 54 de turnuri se adunau ca într-un mănunchi, ridicându-se la cer pe trei niveluri.

Dar cea mai izbitoare caracteristică era numărul de fețe sculptate.

Mai bine de 200.

Lumina dimineții îşi tot schimba intensitatea din cauza norilor, creând iluzia că fetele erau vii, mişcându-se şi observându-i pe cei

care se apropiau.

— De ce-s atât de multe? murmură Seichan în cele din urmă, de lângă el.

Vigor ştia că se referă la figurile din piatră.

— Nimeni nu ştie, răspunse el. Unii spun că sunt menite să păzească locul, fețe cu priviri pătrunzătoare, animate de o inimă secretă, care au în grijă mistere lăuntrice. Şi se mai zice că fundația Bayonului a fost construită peste o structură mult mai timpurie. Arheologii au descoperit încăperi cu ziduri ridicate de mâna omului, unde erau ascunse şi mai multe chipuri, zăvorâte pe vecie în întuneric.

Vigor arătă cu mâna în față.

— Bayonul a fost totodată şi ultimul templu construit vreodată în Angkor, marcând sfârşitul unei perioade de dezvoltare puternică, aproape continuă, ce s-a întins de-a lungul mai multor secole.

— Şi-atunci de ce au oprit construcția? întrebă Gray apropiindu-se.

Vigor îi aruncă o privire rapidă.

— Poate c-au descoperit ceva care i-a descurajat să sape mai departe. Când inginerii khmeri au construit Bayonul, au săpat mult în pământ. Destul de adânc. Un sfert din Bayon este îngropat.

— Îngropat?

Vigor dădu din cap.

— Majoritatea templelor Angkorului au la bază forma de mandala. O serie de dreptunghiuri suprapuse, care reprezintă universul fizic şi care înconjoară un turn circular, pe post de pilon central. Turnurile mijlocii reprezintă muntele magic din mitologia hindusă, muntele Meru, locul unde se află divinitățile. Prin îngroparea parțială a templului, turnul central întrupează muntele Meru, demonstrând străpungerea acestui munte magic de jos, din pământ, în sus, spre cer. Încă mai dăinuiesc poveşti conform cărora la nivelurile mai joase ale Bayonului se ascund şi comori, dar şi lucruri înfiorătoare.

Ajunseseră deja la capătul cărării. Aceasta dădea într-o piață pietruită, în aer liber. Templul masiv se înălța înaintea lor. O mulțime de fețe se uitau fix în jos. Turiştii puteau fi văzuți urcând pe diferitele niveluri ale templului.

Continuară să meargă înainte, trecând pe lângă un şir de tuk-tukuri parcate. În față, o mică înşiruire de tarabe dispuse pe

marginea drumului ofereau o mare varietate de fructe: mango, fructe cu coaja țepoasă, mandarine, curmale chinezeşti, chiar şi pepeni verzi mici, de mărimea unei mingi de baseball.

Copii slăbănogi zburdau printre tarabe, reînviind puțin din vibrația oraşului străvechi cu râsetele şi strigătele lor. Pe partea opusă a drumului se afla un grup mult mai serios, şase călugări cu sutane galbene ca şofranul, care stăteau pe covoraşe țesute, cu capetele plecate, rugându-se în mijlocul unui nor de fum de tămâie.

Vigor adăugă şi el propriul apel la divinitate în momentul în care trecu pe lângă ei, rugându-se pentru putere, înțelepciune şi protecție.

În față, omul lor, Kowalski, se afla la una dintre tarabe. O femeie bătrână, cu pielea zbârcită, cu o față perfect rotundă stătea aplecată deasupra unui grătar de fier, gătind micul dejun pe nişte țepuşe. Carne de pui şi de vită friptă alături de carne de broască-țestoasă şi de şopârlă.

Bărbatul adulmecă o frigăruie apetisantă.

— Ăsta-i crab cu cochilie moale? întrebă el aplecându-se şi mai mult spre grătar.

Țepuşa era trecută prin ceva cărnos, cu picioarele unite, înnegrit şi contorsionat de flacără.

Femeia dădu din cap cu multă vigoare, zâmbind larg când văzu interesul manifestat de el.

Îi vorbi rapid în limba khmerilor.

Seichan se duse lângă Kowalski şi-i puse o mână pe umăr.

— E tarantulă friptă. În Cambodgia, e foarte populară la micul dejun.

Kowalski tresări şi se trase într-o parte.

— Mulțumesc. O să mă mulțumesc cu o brioşă.

Un hoț mai puțin mofturos – un macac – sări dintre ruine, înşfăcă un ştiulete de porumb din spatele femeii şi îl aruncă direct în fața lui Kowalski.

Încercând să se ferească, bărbatul masiv se trase înapoi surprins şi se izbi de Gray.

Mâna lui Kowalski se repezi undeva la spate, pe sub geaca pe care o purta.

Gray îl opri, strângându-l cu putere de cot, mult prea tare. Se uită iute în spate, spre Nasser, după care îşi întoarse privirea.

— Nu era decât o maimuță.

Kowalski se scutură eliberându-se din strânsoarea mâinii lui

Gray.

— Îhî, ei bine, nu-mi plac maimuțele.

Malacul se uită urât şi-o luă din loc valvârtej.

— Am avut o experiență nasoală cu ele, la un moment dat. Şi nu vreau să vorbesc despre asta.

Vigor clătină din cap dezaprobator şi îi conduse mai departe, spre intrarea estică în Bayon. Drumul pietruit de-aici era în ruină, un talmeş-balmeş de blocuri de piatră încadrat de curmali gigantici şi de mai mulți palmieri cu rădăcinile lor şerpuitoare extrem de încâlcite. Trecură de intrare şi continuară să meargă spre primul nivel, trecând pe sub privirile lungi şi atente ale fetelor *bodhisattva.*

Intrară în curtea interioară încadrată de galerii. În ziduri erau sculptate basoreliefuri complicate, înfățişând de sus până jos fragmente de istorie.

Vigor privi cele mai apropiate forme. Acestea reprezentau scene obişnuite, de zi cu zi: un pescar aruncându-şi plasele, un fermier culegând orez, doi cocoşi luptându-se în mijlocul unei mulțimi, o femeie gătind nişte frigărui deasupra unor cărbuni încinşi. Ultima îi reaminti lui Vigor de bătrâna cu tarantulele fripte, demonstrându-i cum se îngemănau încă trecutul şi prezentul.

— De unde să începem? întrebă Gray, speriat de suprafața de zece pogoane a templului, ce trebuia cercetată.

Vigor îi înțelegea consternarea şi spaima. Chiar şi de-aici, era evident că templul era un adevărat labirint tridimensional de pasaje înclinate, arcade pătrate, galerii întunecate, trepte abrupte, curți luminate de soare şi încăperi ca nişte celule şi grote neprimitoare. Iar de jur împrejur, turnurile, sau faimoasele *gopura,* se înălțau ca nişte lănci şi conuri gigantice, decorate cu aceleaşi fețe omniprezente.

Ar fi fost foarte uşor să te rătăceşti acolo.

Până şi Nasser păru să simtă asta. Făcu semn ca o parte din oamenii săi să se grupeze strâns în jurul însoțitorilor lui Gray. Mai trimise câțiva să ocupe în grabă poziții-cheie în curtea interioară, acoperind toate ieşirile şi stabilind un alt nivel de protecție.

Vigor simți lațul din jurul gâtului, însă nu exista decât o singură cale de a merge mai departe. Le făcu semn înainte.

— Conform unei hărți pe care am studiat-o, la următorul nivel se află o altă curte pătrată precum cea de-aici. Însă cred c-ar trebui să continuăm şi să mergem direct la cel de-al treilea nivel. Acolo unde este altarul central. Putem ajunge acolo dacă o luăm pe

aici.

Cu toate acestea, în timp ce-şi croiau drum în jurul primului nivel, Vigor făcu o pauză lângă un basorelief spectaculos de pe zidul de nord, mai mare decât toate celelalte, acoperind de unul singur o întreagă secțiune. Picioarele îi încetiniseră singure parcă în vreme ce trecea pe lângă el.

Acesta înfățişa două forțe – zei şi demoni, la fel ca şi statuile întâlnite de-a lungul drumului pietruit. Cele două părți îşi etalau puterile folosind un şarpe uriaş pe post de parâmă. Între ele, şarpele era încolăcit în jurul unui munte aşezat pe spatele unei broaşte-țestoase.

— Ce-i asta? întrebă Gray.

— Unul dintre principalele mituri referitoare la apariția civilizației hinduse. Baterea Oceanului primordial de Lapte.

Vigor le arătă detaliile.

— De partea asta sunt *devas* sau zeii… iar de partea cealaltă sunt demonicii *asuras.* Îl folosesc pe zeul-şarpe Vasuki pe post de parâmă ca să întoarcă marele munte magic. Înainte şi înapoi, înainte şi înapoi. Amestecând oceanul şi transformându-l într-o spumă lăptoasă. Din această spumă se va materializa acel elixir al nemuririi numit *amrita.* Țestoasa de sub munte este încarnarea zeului Vishnu, care-i ajută pe zei şi pe demoni susținând muntele şi împiedicându-l să se scufunde.

Vigor le arătă cu mâna spre turnul central al Bayonului.

— Şi, după cum se presupune, acolo este acel munte. Sau cel puțin reprezentarea sa de aici, de pe pământ.

Gray se uită la turnul înalt cât un bloc de 15 etaje, după care din nou la basorelief. Îşi plimbă un deget de-a lungul muntelui sculptat, cu fruntea încrețită.

— Şi apoi ce s-a întâmplat? Elixirul a fost făcut până la urmă?

Vigor clătină din cap.

— Conform legendei, au existat nişte complicații. Şarpele Vasuki s-a îmbolnăvit de la cât a tot tras şi a vomitat multă otravă. Din pricina ei s-au îmbolnăvit atât zeii, cât şi demonii, fiind cât pe ce să moară cu toții. Vishnu i-a salvat bând el însuşi otrava, însă, în timpul procesului de detoxifiere, s-a făcut albastru, motiv pentru care este întotdeauna reprezentat cu gâtul albastru. Iar cu ajutorul său, bătutul laptelui a continuat şi astfel s-au ivit nu numai elixirul nemuririi, ci şi duhurile cereşti dansatoare, numite *apsara.* Aşa că totul s-a sfârşit cu bine.

Vigor încercă să-i facă să meargă mai departe, dar Gray rămase

acolo unde era, holbându-se la basorelief cu o expresie ciudată pe față.

Nasser se apropie de el.

— Timpul trece, spuse el bătând uşor în ceasul de la mână, cu telefonul mobil.

Vocea îi era plină de dispreț.

— Ai avut vreo strălucire neaşteptată?

Vigor simți răceală din cuvintele sarcastice. Tipului ăstuia chiar îi făcea plăcere să-l tortureze pe Gray. Vigor o luă înapoi, ca să ajungă între ei, temându-se că Gray ar putea să reacționeze greşit şi să-l atace din nou pe Nasser.

Însă în loc de asta, Gray doar dădu din cap.

— Da, am avut.

Nasser făcu ochii mari de uimire.

Gray îşi puse o palmă pe basorelief.

— Povestea de aici. Nu este un mit al facerii. Este povestea legată de virusul lui Iuda.

— Despre ce vorbeşti? întrebă Nasser.

Vigor avea aceeaşi întrebare.

Gray le explică.

— Din ce ne-ai spus despre apariția bolii în Indonezia, totul a început în apele din zonă, care erau strălucitoare din cauza bacteriilor. Apele mării descrise ca fiind spumoase şi albe la culoare. Precum laptele bătut într-un vas în care se face untul.

Vigor îl ocoli pe Gray ca să privească basorelieful mai atent. Se opri cu mâinile în şolduri.

Seichan li se alătură şi ea. La marginea drumului, Kowalski rămase acolo unde se afla, studiind un şir de femei cu sânii dezgoliți, cu nasul aproape lipit de rocă.

Gray continuă, arătând cu degetul spre şarpe.

— După aceea a fost eliberată o otravă intensă, care a amenințat toate viețuitoarele, bune sau rele.

Seichan încuviință din cap.

— Ca şi bacteria toxică, a revărsat otravă şi a lăsat în urma doar moarte.

Nasser nu părea convins.

Gray insistă mai departe cu teoria sa:

— Şi conform acestui mit, *cineva* a supraviețuit expunerii la toxine şi a salvat lumea. Vishnu. El a băut otrava, neutralizând-o şi s-a făcut albastru…

— Ca şi cum ar fi căpătat o strălucire, murmură Vigor.

— Asemenea supraviețuitorilor descrişi în povestea lui Marco, adăugă Gray. Şi la fel ca pacienta pe care ai descris-o, Nasser. Care a căpătat în întregime o strălucire albastră.

Vigor dădu uşor din cap în semn de aprobare.

— Totul este prea exact ca să fie o coincidență. Iar multe mituri străvechi s-au clădit pe baza unor poveşti adevărate.

Gray se întoarse spre Nasser.

— Dacă am dreptate, aici este primul indiciu că suntem pe drumul cel bun. Pe de altă parte, se prea poate să mai fie multe de aflat.

Nasser îşi îngustă ochii, destul de posomorât în continuare, însă încuviință uşor din cap.

— Cred că s-ar putea să ai dreptate, domnule comandant Pierce. Foarte bine. Prin asta, ai resetat ceasul pentru încă o oră.

Gray încercă să-şi ascundă uşurarea, lăsând să-i iasă aerul din piept cu un uşor hârâit.

— Aşa că hai să continuăm, spuse Nasser.

Vigor îi conduse spre rampa umbrită a unor scări abrupte. În spatele lui, Gray mai întârzie puțin, studiind sculptura. Se întinse şi trecu un deget de-a lungul muntelui sculptat, după care îl plimbă din nou peste turnul central.

Privirea lui Gray o întâlni pe a lui Vigor. Vigor observă clătinatul uşor al capului comandantului în momentul în care acesta se întoarse.

Oare Gray îşi mai dăduse seama de ceva?

Vigor o luă pe scările înguste. Înainte ca Gray să fi întors capul, Vigor băgase de seamă şi altceva, ceva ce se putea citi pe fața comandantului.

Frică.

7.32 A.M.
Insula Natuna Besar

— Nu trebuie să meargă acolo… Susan gemu din nou.

Femeia zăcea pe bancheta din spate din S*ea Dart,* pierzându-şi şi recăpătându-şi succesiv cunoştința, aproape pe punctul de a intra din nou în starea de stupor catatonic. Susan se lupta să dea de-o parte pătura ignifugă pe care Lisa o întinsese peste ea.

— Stai liniştită, şopti Lisa. Încearcă să te odihneşti. Ryder se întoarce imediat.

Sea Dart se legăna, izbindu-se uşor de capătul docului unde se puteau alimenta cu combustibil. Aterizaseră în golful adăpostit al unei mici insule, undeva dincolo de coasta insulei Borneo. Ploaia continua să cadă din norii joşi, dar furia grozavă a taifunului dispăruse. Se auzeau în continuare tunete, însă la distanță şi din ce în ce mai atenuate.

În continuare mâhnită profund din cauza lui Monk, Lisa privea în gol prin parbrizul lui *Sea Dart.* În timp ce aştepta gândindu-se, sentimentul de vină o copleşise.

Ar fi putut face mai multe. Ar fi putut să se mişte mai repede. Să se gândească în ultimul moment la o mişcare inteligentă. În loc de asta însă, acum mâna protetică a lui Monk atârna în continuare de bara de suport a aripii. Ryder nu fusese în stare să o smulgă de acolo.

Lisa aruncă o privire spre uşă, dorindu-şi ca Ryder să se întoarcă mai repede. Făcuse plinul şalupei şi plecase în căutarea unui telefon cu un pumn de bani pe care-i depozitase în cabină, pentru situații de urgență.

Dar nu părea să existe prea multe şanse pentru asta. Satul din apropiere se întindea întunecat de-a lungul țărmului, cu acoperişurile smulse de furtună, palmierii puşi la pământ şi plajele pline de bărci răsturnate şi acoperite de mizerie. Pompele de combustibil de pe doc nu avuseseră curent. Ryder trebuise să umple rezervorul manual, după ce-i strecurase un pumn de bancnote unui tip în şlapi şi bermude. Bărbatul plecase cu Ryder pe motocicletă, asigurându-l că puteau găsi un telefon lângă micul aeroport din interiorul insulei.

Insula tropicală Natuna Besar se afla în circuitul turistic al zonei, având din belşug recifuri unde se putea face snorkeling şi zone excelente pentru pescuit sportiv. Dar fusese evacuată din cauza amenințării taifunului. Locul părea pustiu.

Majoritatea insulelor pe deasupra cărora trecuseră erau la fel de devastate.

Din aer, Ryder văzuse aeroportul de pe Natuna Besar.

— Cu siguranță, cineva de acolo are un telefon prin satelit pe care să-l împrumutăm, spuse el. Sau am putea găsi o modalitate să ne reparăm radioul.

Nevoiți să alimenteze, aterizaseră într-un golfuleț adăpostit. Acum, Lisa rămăsese să aştepte împreună cu Susan.

Îngrijorată, Lisa puse o mână pe fruntea scăldată în sudoare a femeii. În penumbra cabinei, fața lui Susan strălucea cu o sclipire

mai profundă, ce părea să iasă mai degrabă din oase decât din piele. Lisa simți o arsură în palma ce rămăsese pe fruntea lui Susan.

Dar nu era vorba de febră.

Lisa ridică mâna. Continua să ardă.

Ce dracu'?

Lisa îşi dăți grăbită palma cu apă dintr-o canistră şi o şterse cu pătura ignifugă. Senzația de arsură se diminuă.

Lisa măsură din ochi strălucirea pielii lui Susan, frecându-şi degetele care încă o înțepau. Asta era ceva nou. Cianobacteria producea probabil o substanță caustică. Şi, cu toate că aceasta îi ardea pielea Lisei, Susan părea rezistentă sau, într-un fel ori altul, protejată.

Ce se petrecea oare?

Ca şi cum i-ar fi ghicit gândurile, Susan scoase un braț de sub pătură. Întinse mâna spre pătratul de lumină slabă ce intră prin gemulețul uşii. Sclipirea cărnii ei se topi în lumina mai puternică.

Contactul păru să o liniştească pe Susan. Scoase un oftat lung.

Lumina soarelui.

Oare era cu putință?

Curioasă, Lisa întinse mâna spre mâna lui Susan şi trecu cu degetul peste pielea aflată în lumină. Avu senzația că atinsese un fier înroşit. Îşi turnă din nou apă pe piele, pe vârful degetului deja băşicat.

— E lumina soarelui, rosti Lisa cu voce tare.

Îşi aminti izbucnirea de mai devreme a lui Susan, în momentul în care dăduse prima oară cu ochii de soarele care răsărea. Lisa îşi mai amintea şi de una dintre trăsăturile distinctive, unice ale cianobacteriilor. Erau strămoşii plantelor moderne. Bacteriile conțineau cloroplaste rudimentare, motoare microscopice capabile să transforme lumina soarelui în energie. Odată cu răsăritul soarelui, cianobacteriile se trezeau la viață, umplându-se cumva de o ciudată energie.

Dar pentru ce?

Lisa trecu cu privirea peste harta de navigație de pe podea. Îşi aminti izbucnirea de mai devreme a lui Susan, când arătase cu degetul un anumit punct de pe hartă.

— Angkor, murmură Lisa.

Lisa încercase să se convingă că era vorba doar despre o coincidență. Acum însă, nu mai era aşa de sigură. Îşi aminti ce auzise când trăsese cu urechea fiind legată pe masa de operații.

Devesh vorbise la telefon în limba arabă.

Reuşise să înțeleagă un singur cuvânt.

Un nume.

Angkor.

Şi dacă nu era doar o coincidență?

Şi dacă nu era, atunci ce altceva mai ştia Susan?

Lisa se gândi că există o singură modalitate de a afla. Se trase mai aproape şi-i apucă umerii lui Susan cu brațele, păstrând pătura pe ele. O ridică pe Susan în razele de lumină ce se revărsau prin parbriz.

Susan se cutremură în momentul în care fața îi ajunse în lumină. Pleoapele îi fluturară, deschizându-se peste ochii cu pupile negre, care se îndreptară spre lumină slabă. Însă, în loc să se contracteze din cauza strălucirii, pupilele lui Susan se dilatară şi mai mult, absorbind şi mai multă lumină.

Lisa îşi aminti de invazia bacteriană din retinele femeii, centrată în jurul nervului optic care avea legătură directă cu creierul.

Susan înțepeni în strânsoarea ei. Capul i se mişcă într-o parte şi-n alta, după care rămase nemişcat.

— Lisa, spuse ea uşor şi împleticit.

— Sunt aici.

— Trebuie să… trebuie să mă duceți acolo… înainte să fie prea târziu.

— Unde?

Dar Lisa ştia deja.

„Angkor."

— Nu mai e timp, murmură Susan şi-şi întoarse fața către Lisa.

Ochii îi clipeau des din cauza luminii, încercând s-o evite. Speriați. Şi nu numai din cauza pericolului care îi păştea. Lisa îi citise asta în privire. Susan era înspăimântată de ceea ce se petrecea cu trupul ei. Ştia adevărul, dar era incapabilă să facă totuşi ceva pentru a opri procesul.

Lisa o îndepărtă pe Susan din lumină.

Vocea lui Susan deveni imediat mai puternică. O mână se încleştă pe încheietura Lisei. Scoasă din lumina directă a soarelui, atingerea ei era fierbinte, dar suportabilă.

— Eu… Eu *nu* sunt remediul, spuse Susan. Ştiu ce gândiți cu toții. Dar nu sunt… nu încă.

Lisa se încruntă.

— Ce vrei să zici?

— Trebuie să ajung acolo. Pot simți asta, e o senzație pe care o

am până în măduva oaselor. O certitudine. Ca o amintire îngropată în subconştient, dincolo de posibilitățile mele de a o readuce în prezent. Ştiu că am dreptate. Doar că nu pot explica de ce.

Lisa îşi aminti discuția pe care o avusese la bordul navei. Despre ADN-ul nefolositor, despre secvențele virale extrem de vechi pe care le purtăm în gene ca o moştenire istorică înscrisă în codurile noastre genetice actuale. Oare bacteriile trezeau ceva de felul acesta în interiorul lui Susan?

Lisa o urmări pe femeie retrăgându-şi cealaltă mână din pătratul de lumină şi trăgându-şi un colț al păturii peste față. Oare ştia şi ea?

În timp ce Susan se învelea complet cu pătura, ferindu-se de lumina soarelui, vocea îi slăbi:

— Nu sunt gata…

Totuşi, o mână îi rămase încleştată pe încheietura Lisei.

— Du-mă acolo… cumva.

Susan gemu, pe cale să-şi piardă din nou cunoştința.

— Sau întreaga lume e pierdută.

Un ciocănit puternic o făcu pe Lisa să tresară violent.

Fata neîngrijită a lui Ryder se zări prin în geamul uşii. Lisa se aplecă şi descuie. Ryder se cățără înăuntru, cu apa şiroind pe el, dar cu un zâmbet larg pe chip.

— Am găsit un telefon prin satelit! Mai are doar un sfert din baterie şi porcăria m-a costat cât o căsuță pe plajă din portul Sydney.

Lisa luă aparatul de mari dimensiuni. Ryder se întoarse pe scaunul pilotului şi Lisa i se alătură pe celălalt scaun din față. Ud leoarcă, tocmai părea că se înapoiase dintr-o mare aventură care-i adusese multă strălucire în ochi.

Dar Lisa îşi putea da seama şi de latura serioasă a bărbatului, o anumită duritate în modul în care-şi strângea buzele. Poate că lui Ryder îi făcea plăcere să se afle în mijlocul unor astfel de aventuri, dar era imposibil să ai succesul de care se bucura el fără să fie un om extrem de practic în esență.

— Semnalul satelitului va fi mai puternic dacă ne depărtăm de stânci, spuse el şi porni ejectoarele.

Motoarele începură să zumzăie şi şalupa începu să se mişte uşor pentru a ieşi din zona stâncilor.

În timpul ăsta, Lisa îi relată ce-i spusese Susan.

„Eu nu sunt remediul… nu încă."

Cei doi se puseră de acord.

Ryder luă harta de navigație şi o propti deschisă pe volanul ambarcațiunii.

— Angkor se afla cam la 700 de kilometri distanță spre nord. Putem ajunge cu păsăroiul ăsta acolo, cam într-o oră şi jumătate.

Lisa ridică telefonul şi constată că semnalul era puternic.

Mai trebuia să convingă pe cineva.

8.44 P.M.
Washington, D.C.

— Lisa? strigă Painter în receptorul căştii de pe cap.

Semnalul era slab, însă mare parte din tonalitatea să ridicată nu avea nimic de-a face cu legătura defectuoasă. Erau pur şi simplu exaltarea şi sentimentul amețitor de uşurare. Stătea în spatele biroului său, cu spatele drept.

— Eşti teafără?

— Da… pentru moment. N-am prea mult timp la dispoziție, Painter. Mă cam lasă bateria de la telefon.

El îi simți îngrijorarea din voce. Îşi păstră propriul glas ferm, reprimându-şi exaltarea.

— Zi!

Lisa îi povesti rapid tot ce se întâmplase, vorbind concis, ca şi cum i-ar fi comunicat unui pacient diagnosticul de boală în faza terminală, relatându-i pur şi simplu faptele. Cu toate acestea, Painter identifică o doză de nelinişte în vocea ei. Ar fi vrut să ajungă la ea prin telefon, s-o țină de mână şi să-i îndepărteze teama, s-o strângă la piept.

Cu toate acestea, în vreme ce ea îi povestea despre maladii, nebunie şi canibalism, el se prăvăli în scaun. Spatele i se încovoie. Îi puse întrebări, lămurind nişte chestiuni până atunci necunoscute. Ea îi dădu coordonatele unei insule. Pusat. El îi pasă notițele asistentului, ca să i le transmită prin fax superiorului său, Sean McKnight. O echipă de comando australiană din cadrul Brigăzii Speciale de Recuperare şi contraterorism, staționată în Darwin, era deja în aşteptarea misiunii, fiind gata să coordoneze o operațiune de salvare. Înainte ca Painter să termine această conversație, avioanele aveau să fie în aer.

Însă pericolul era mai mare decât o singură navă de croazieră deturnată.

— Virusul lui Iuda? întrebă Lisa. Molima s-a răspândit?

Despre asta Painter nu avea decât veşti proaste. Mai devreme, aflase deja că fuseseră raportate cazuri în Perth, în Londra, în Bombay. Şi, în mod sigur, aveau să mai fie şi altele.

— Avem nevoie de femeia aceea, termină Painter. Jennings de la Cercetare crede că un asemenea supraviețuitor este cheia unui posibil remediu.

Lisa era de acord.

— Ea este elementul-cheie, dar nu reprezintă remediul... nu încă.

— Ce vrei să spui?

Painter îi auzi oftatul de acolo, de pe partea cealaltă a globului.

— Ne lipseşte ceva. Ceva legat de o regiune din Cambodgia.

Painter îşi îndreptă din nou poziția corpului.

— Vrei să zici Angkor?

Urmă o pauză lungă.

— Da.

El simți surpriza din vocea ei.

— Cum de-ai...?

Painter îi vorbi despre cercetările întreprinse de Ghildă urmărind latura istorică şi unde se încheiaseră acestea.

— Şi Gray este deja acolo? întrebă Lisa părând deodată surescitată.

El îi auzi vocea uşor modificată, ca şi cum ar fi citat pe cineva.

— „Nu trebuie să meargă acolo". Vocea ei deveni mai fermă: Painter, există vreo modalitate să-l chemi pe Gray înapoi?

— De ce?

— Nu ştiu.

Vocea începuse să se audă cu întreruperi. I se descărca telefonul.

— Bacteriile fac ceva cu creierul lui Susan. Îi insuflă într-un fel energie, folosind lumina soarelui. Şi ea a manifestat acest impuls puternic de a ajunge la Angkor.

Painter îşi dădu imediat seama ce însemnau vorbele ei.

— La fel şi crabii.

— Poftim?

Painter îi povesti ce ştia despre crabii de pe Insula Crăciunului.

Lisa înțelese imediat.

— Probabil că Susan a fost resetată în acelaşi fel. Un impuls migrator indus în mod chimic.

— Dacă este aşa, atunci poate că ea greşeşte cu privire la necesitatea de-a merge acolo. S-ar putea să fie doar o nevoie

artificială. Nu există nici un motiv să riscați să mergeți şi voi acolo. Nu până când lucrurile nu se mai liniştesc. Să-l lăsăm pe Gray să-şi facă numărul.

Lisa nu era convinsă.

— Cred că ai dreptate cu privire la existența unui impuls biologic artificial. Iar într-o viețuitoare inferioară, ca un crab, s-ar putea să nu fie nimic mai mult decât un instinct orbesc. Crabii, asemenea tuturor artropodelor, au doar instincte rudimentare…

Se opri. Painter se temu că se întrerupsese legătura. Însă, câteodată, Lisa făcea asta când avea vreo străfulgerare de moment. Se deconecta de toate celelalte gânduri, folosindu-şi toate resursele ca să-şi urmărească ideea.

— Lisa?

Ei îi mai trebui încă o clipă ca să răspundă.

— Susan s-ar putea să aibă dreptate, murmură ea, după care mai tare, cu mai multă fermitate: Trebuie s-o duc acolo.

Painter vorbi în grabă, ştiind că erau pe cale de a pierde legătura telefonică. Simțise hotărârea din vocea Lisei şi îi era teamă că nu va avea timp s-o convingă să nu facă asta. Dacă tot avea să se ducă la Angkor, voia s-o ştie în afara oricărui pericol.

— Atunci, aterizați la lacul mare de lângă ruine, zise el. Lacul Tonle Sap. Acolo se afla un orăşel plutitor. Găseşte un telefon, contactează-mă din nou, dar să rămâi ascunsă acolo. Am o expediție în zonă.

Abia reuşi să priceapă răspunsul ei, ceva despre faptul că va face tot ce-i stătea în putință în acest sens.

Painter încercă un ultim schimb de replici:

— Lisa, ce-ai descoperit?

Cuvintele ei se auzeau cu intermitențe.

— Nu sunt sigură… viermi la ficat… virusul trebuie să…

După care convorbirea se auzi din ce în ce mai slab, până când se întrerupse de tot. Painter mai strigă de câteva ori, însă nu reuşi să mai obțină nici un răspuns.

Un ciocănit în uşă îi atrase atenția şi-l făcu să se uite în direcția aceea.

Kat intră în grabă, cu ochii scânteind, cu obrajii strălucitori.

— Am auzit! Doamna doctor Cummings! E adevărat?

Painter îşi ridică privirea şi se uită fix la Kat. Desluşi suspiciunea întipărită pe fața lui Kat, emanată de întregul ei corp, dorință arzătoare de a şti. Lisa îi spusese. Fusese primul lucru pe care i-l zisese. Vorbise rapid, din nevoia de a scăpa ea însăşi de

această povară. După aceea, Painter pusese vestea asta deoparte, într-un compartiment al minții.

Însă aflându-se față în față cu Kat, cu speranța ei, cu iubirea ei, adevărul îl lovi ca un fulger.

Se ridică în picioare şi merse spre ea, ocolind biroul.

Kat îi văzu chipul şi înțelese.

Se trase înapoi din calea lui, ca şi cum ar fi putut să scape de ceea ce avea să urmeze.

— Oh, nu…

Apucă spătarul unui scaun, însă acesta nu reuşi să o susțină. Căzu într-un genunchi, după care se prăbuşi cu totul şi pe celălalt, acoperindu-şi fața cu mâinile.

— Nu…

Painter se aşează lângă ea, pe podea.

Nu putu să-i spună nimic ca s-o consoleze, ci doar să-i întindă brațele.

Nu era de-ajuns.

O trase şi-o lipi la piept, întrebându-se câți alții aveau să mai moară înainte ca toate astea să se termine.

8.55 P.M.

Nu prea mai aveau unde să se refugieze.

Harriet îşi aştepta soțul la baza scărilor care duceau la ultimul etaj. Stătea în pragul uşii ce dădea spre casa scării. Jack se dusese să planteze alte indicii false pentru câinii porniți pe urmele lor. Îi scosese deja cămaşa soțului ei şi îl ajutase să ascundă bucăți din ea de la un capăt la altul al celor două etaje de mai jos: aruncate în birourile ale căror geamuri erau bătute în scânduri, vârâte în grămezile de gunoi, atârnate de un fişet metalic dintr-un labirint de mici compartimente dedicate secretarelor. Făcuseră tot ce le stătuse în putință ca să-şi încurce urmăritorii.

Jack vânase toată viața lui. Rațe, fazani, prepelițe, cerbi. Avusese şi el parte de numeroase întâlniri cu haite de câini de vânătoare, înainte de accidentul de muncă produs la instalația de extracție a țițeiului ce impusese amputarea piciorului de sub genunchi. Chiar cunoştea câinii.

Şi mai avea încă trei cartuşe rămase în pistolul pe care-l luase de la paznic. Harriet încerca să se agațe de orice speranță. Însă auzi câinii lătrând undeva dedesubt. Annishen verifica în mod

sistematic fiecare etaj în parte. Ştia că ei sunt sus şi-i striga când şi când, ca şi cum i-ar fi tachinat.

Toate ieşirile erau păzite. Chiar şi ieşirile de incendiu. Nici o clădire învecinată nu era suficient de aproape ca să poată ajunge la ea. Iar întregul cartier părea părăsit de mult timp. Nu strălucea nici o lumină în jur, cu excepția celor de departe, la o distanță apreciabilă. Nu era nimeni care să poată auzi un strigăt de ajutor. Încercaseră câteva telefoane de perete, pline de praf, însă toate erau moarte, fără ton.

Aşa cum cei deznădăjduiți fug tot mai sus din calea vâlvătăilor înalte ale flăcărilor, nici ei n-aveau unde să se ducă, în afară de partea superioară a clădirii.

Şi nu mai rămăsese decât ultimul etaj. Ăsta şi acoperişul.

Harriet auzi un zgomot de picioare târşâite, iar soțul ei apăru din semiîntuneric, îmbrăcat doar cu boxeri şi cu pistolul în mână. Venea spre ea şchiopătând.

— Ce mai faci aici? întrebă el în şoaptă, cu o voce aspră.

Chipul îi strălucea de la transpirație. Ea îşi dădu seama că tonul lui răstit nu era decât o fațadă menită să mascheze teama pe care o simțea pentru ea.

— Ți-am spus să urci acolo.

— Nu fără tine.

El oftă şi îşi trecu un braț în jurul ei.

— Atunci, hai să mergem.

Se îndreptară spre ultimul etaj, folosind una dintre scările înguste din spate. Sub ei, pe casa scării, un ditamai tomberonul de gunoi fusese aruncat la baza treptelor cu mult timp în urmă, blocând accesul în sus de la etajele inferioare.

Astfel, ar fi trebuit să fie în siguranță.

Un mârâit slab le alungă acest grăunte de speranță. Un târşâit se auzi pe platforma de mai jos, de dincolo de tomberon.

Amândoi înghețară.

— A ce-ți miroase, fetițo? întrebă o voce răstită.

Zgomotul de paşi se auzi de pe palierul inferior. Fasciculul unei lanterne lumină până sus, la ei.

Harriet şi Jack se lipiră de zid. Mârâitul deveni şi mai intens.

— Acum, du-te sus. Du-te! Strecoară-te pe acolo.

Jack o împinse pe Harriet în sus pe scări. Se mişcară fără zgomot.

Sub ei, mârâitul se mai domolise şi se transformase într-un fornăit greoi, însoțit de un râcâit frenetic de gheare pe dalele

pardoselii.

— Acolo să te duci, spuse vocea. Scoate-i din ascunzătoare. Eu o să ocolesc puțin.

Vocea se îndrepta în jos pe casa scării, în mod clar căutând o altă cale pe unde să urce. În urma sa se auzi pârâitul stației radio întrerupt de niște mormăituri în timp ce individul raporta.

Trimiteau câinii la următorul etaj.

În momentul în care Harriet şi Jack urcau spre uşa de la următorul palier, un lătrat incisiv răsună şi ajunse la ei, pe jumătate triumfător, pe jumătate furios. Ceva mare tropăia greoi pe scări.

— Fugi, Harriet, o îndemnă Jack.

Ea o luă la fugă şi ajunse la următorul nivel. Uşa ce dădea spre acoperiş era la numai un metru în față, închisă. În spatele ei, Jack îşi pierdu echilibrul în întuneric şi căzu.

Se prăbuşi două trepte. Pistolul alunecă spre picioarele lui Harriet. Ea îl ridică repede. În vreme ce se ridică, surprinse cu privirea lumini prin gemulețul uşii de la casa scării.

Luminile lanternelor măturau de colo-colo ultimul etaj.

Annishen strigă:

— Căutăm aici şi apoi mai sus. Îi găsim chiar dacă sunt în gaură de şarpe.

Harriet se întoarse. Jack urca în patru labe spre ea. Dincolo de conturul corpului său, o siluetă închisă la culoare urca scările, alergând spre soțul ei. Se auzi un mârâit puternic.

Harriet ridică pistolul. Dacă trăgea, Annishen ar fi auzit împuşcătura. Răpitorii lor aveau să ştie unde se ascundeau şi puteau urca aici în câteva secunde.

Ezită prea mult.

Dezvelindu-şi colții cu sălbăticie, câinele masiv se repezi la soțul ei.

7.58 A.M.
Angkor Thom

Seichan stătea la un pas distanță în timp ce Gray se învârtea în jurul altarului central.

Le trebuiseră aproape 20 de minute de mers pe poteci lăturalnice căutând, ca să descopere drumul ce urca spre sanctuarul central de la al treilea nivel al Bayonului. Complexul

întins pe o suprafață de zece pogoane forma un adevărat labirint de galerii, curți luminate brusc de lumina soarelui, pasaje înclinate şi coborâşuri abrupte. Tavanele joase le juleau capetele, unele pasarele trebuiau să fie parcurse în şir indian, cotind într-o parte şi alta, iar multe coridoare pur şi simplu se înfundau.

Când ajunseră la micul sanctuar interior, erau cu toții prăfuiți şi acoperiți de sudoare. Dimineața se încălzise rapid, iar umiditatea era împovărătoare pentru aerul de jos. Însă ajunseseră la destinație.

— Nu-i nimic aici, spuse Nasser morocănos.

Seichan îi recunoscu atitudinea, simți fermitatea şi cruzimea din felul cum stătea. Se îndoia că răbdarea lui avea să dureze până la amiază. Dacă nu înregistrau curând vreun progres real, se aştepta să termine lucrurile într-o oră. Să ordone uciderea părinților lui Gray. Să-i execute pe toți acolo. Şi să plece mai departe.

Întotdeauna era extrem de practic.

Nu avea nici un pic de imaginație.

Asta făcea din el un iubit insensibil şi plicticos.

În față, Gray ocolea altarul pentru a treia oară. Era tras la față, acoperit cu praf şi murdărie, avea părul negru lipit de frunte în smocuri umede. În spatele urechii, pe guler, i se formase o crustă de sânge închegat, acolo unde fusese lovit cu pistolul de unul dintre oamenii lui Nasser, la hotel.

Se încăpățâna în continuare să nu se uite la ea.

Asta o înfuria în mare parte pentru că o durea, iar acest fapt i se părea chiar mai groaznic. Căuta acea stare lipsită de pasiune în care trăise cândva, de indiferență rece care îi permitea să se culce cu Nasser ca să obțină ce-i trebuia, după cum fusese instruită să facă.

Seichan îşi concentră atenția asupra paznicilor, redevenind practică şi realistă, încercând să identifice o modalitate prin care să iasă de-aici. Paznicii erau în marea lor majoritate localnici, inclusiv mulți foşti soldați ai Khmerilor Roşii, recrutați cu mult timp în urmă de Ghildă, după căderea dictatorului Pol Pot, acuzat de genocid. Aceştia aveau să fie, la nevoie, luptători feroce şi extrem de violenți. Păzeau cele patru ieşiri ale încăperii, orientate pe fiecare direcție cardinală în parte. Chiar mai mulți îşi ocupaseră poziții peste tot printre ruine, descurajându-i pe turişti să-i deranjeze în vreun fel.

— Din câte am citit despre locul ăsta, aici era adăpostită o

statuie gigantică a lui Buddha, rosti monseniorul în timp ce păşea alături de Gray în jurul altarului.

Vigor dădu din mână spre cele două plăci rectangulare, dispuse în trepte una deasupra celeilalte.

— Însă când s-a schimbat religia şi s-a trecut la hinduism, Buddha a fost dat jos şi aruncat în fântâna aceea adâncă, pe lângă care am trecut când am urcat încoace.

Singurele piese care ornamentau încăperea de piatră erau alte fețe întunecate de *bodhisattva* Lokesvara. Numai că acestea toate se uitau în interior, spre altar şi spre Buddha care acum lipsea. Kowalski se apropie de una dintre fețe, holbându-se în sus.

Marele turn central al Bayonului se ridica deasupra altarului, cam vreo 40 de metri. Fiind scobit prin centru asemenea unui horn, până la cerul de deasupra, era singura sursă de lumină.

— Asta trebuie să fie locul cu pricina, zise Gray oprindu-se într-un final. Trebuie să existe o cale de a coborî de aici.

— De a coborî unde? întrebă Nasser.

Gray ridică o mână spre monsenior.

— Vigor a pomenit despre faptul că fundațiile acestui turn au fost îngropate sub pământ. Adânc. Noi trebuie să găsim o cale de acces spre acele încăperi de jos. Iar eu, unul, fac pariu că sub altar ar putea fi un loc bun în care să aruncăm o privire.

Vigor se apropie de el.

— De ce crezi că-i ceva important?

Gray îşi dădu la o parte părul de pe frunte, în mod clar cumpănind cât de mult să spună.

Nasser, la rândul său, sesiză ezitarea bărbatului.

— A mai trecut o oră, spuse el bătând uşor cu degetul în ceasul de la mână. Tic-tac, domnule comandant.

Gray oftă.

— Basorelieful pe care l-am văzut mai devreme. Cel cu Baterea Laptelui. Fiecare parte a poveştii a fost importantă. Şarpele, apele înspumate ale mării, otrava, amenințarea la adresa întregii lumi, supraviețuitorul care strălucea. Însă o piesă a ieşit în evidentă ca fiind ciudată şi a rămas nelămurită. Nu s-a potrivit deloc cu celelalte.

— Care-i aia? întrebă Nasser.

Seichan îşi dădea seama că lui Gray îi venea foarte greu să vorbească. Fiecare cuvânt îi ieşea cu o ezitare şi o crispare evidente.

— Broasca-țestoasă, spuse Gray în cele din urmă.

Vigor îşi scărpină bărbia.

— Broasca-ţestoasă din basorelief îl reprezintă pe zeul Vishnu, o încarnare a lui însuşi. În forma sa de ţestoasă, el susţinea muntele Meru în timp ce era învârtit înainte şi înapoi, ca să nu-l lase să se scufunde.

Gray încuviinţă din cap.

— Pe basorelief, ţestoasa a fost sculptată sub munte. De ce o broască-ţestoasă?

Se aplecă şi desenă ceva în praful de pe altar. Schiţă în grabă şi fără să-i pese prea mult de latura artistică silueta unui munte cu o carapace bombată dedesubt.

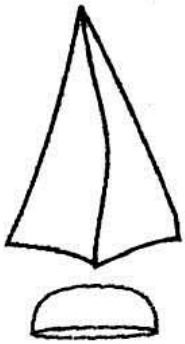

Bătu uşor pe carapace.

— Ce-ţi evocă asta?

Vigor se aplecă.

— O cavernă. Îngropată sub rădăcinile muntelui.

Gray se uită fix la coloana de lumină.

— Iar turnul de-aici reprezintă acel munte.

Seichan veni mai aproape.

— Crezi că se află o cavernă sub acest turn. Sub fundaţia sa îngropată.

El îi răspunse aruncându-i în treacăt o privire, după care se uită din nou într-o parte.

— Singura modalitate de a afla este să coborâm la fundaţie, după care să căutăm o cale de acces către acea cavernă.

Nasser se încruntă.

— Dar ce poate fi atât de important la caverna asta?

— Ar putea fi sursa virusului lui Iuda, zise Vigor. Poate că, atunci când săpau la templu, au pătruns în acea cavernă, eliberând ceva ce zăcea îngropat acolo.

Gray oftă obosit.

— Mulți vectori de boală au apărut în lume pe măsură ce omenirea s-a extins în regiuni în mod normal nepopulate. Febra galbenă, malaria, boala somnului. Chiar şi SIDA a apărut când s-a construit un drum printr-o regiune izolată din Africa, expunând lumea la un virus găsit numai la câteva maimuțe. Deci, probabil că pe vremea când khmerii au populat şi cultivat această regiune, ceva a fost eliberat de acolo.

Gray îşi freca gâtul. Ochii săi se uitau fix la Nasser.

Prea fix.

Seichan simțea că Gray mai tăinuieşte ceva. Studie din nou pictograma lui stilizată. Muntele şi carapacea reprezentau turnul şi caverna. Atunci, ce altceva mai era acolo? După care îşi dădu seama.

Însăşi broasca-țestoasă.

Bineînțeles…

Îşi ridică ochii spre ai lui Gray.

Probabil că el îi simți privirea. Se întoarse spre ea ca din întâmplare, însă căutătura lui era extrem de apăsătoare. Ştia că ea îşi dăduse seama că tăinuia ceva şi că mai era ceva nespus încă. Nu voia decât ca ea să-şi țină gura.

Ea se trase înapoi şi îşi încrucişă brațele.

Se mai uită puțin la ea, după care îşi mută din nou privirea.

Seichan simți o doză de satisfacție. Mai multă decât se aşteptase.

Nasser inspiră adânc pe nas, dând din cap aprobator.

— Trebuie să găsim o cale să coborâm acolo.

Gray se uită încruntat.

— Sperasem c-ar putea să existe vreo dovadă a prezenței unui pasaj secret.

— Nu contează, zise Nasser. O să aruncăm în aer intrarea.

— Nu sunt sigur că-i o idee bună, spuse Vigor înspăimântat. Dacă asta-i sursa virusului lui Iuda, s-ar putea să fie o toxicitate teribilă acolo jos.

Nasser rămase imperturbabil.

— Tocmai ăsta-i motivul pentru care o să vă trimit pe voi primii. „Ca să fiți pe post de canari într-o mină de cărbune.”

Seichan avu din nou un schimb de priviri cu Gray. El nu obiectă în nici un fel. Ca şi Seichan, ştia că acolo jos exista ceva mai mult decât sursa virusului lui Iuda.

Poate că era adevărat că acea carapace a țestoasei reprezenta

caverna, *dar țestoasa însăşi îl reprezenta pe zeul Vishnu,* sugerând mai mult decât o simplă cavernă adăpostită sub templul Bayon. Era posibil să-i mai aştepte şi altceva acolo jos.

Gray se apropie de Nasser.

— Asta demonstrează suficientă cooperare pentru a-mi cruța mama încă o oră? întrebă el cu o voce sigură.

Nasser ridică din umeri, în semn că era de acord. Se duse spre coşul prin care venea lumină, căutând un loc în care să aibă un semnal de recepție mai bun pentru telefonul mobil.

— Atunci, probabil c-ar trebui să mă grăbesc, zise Nasser, deschizându-şi clapeta telefonului. A trecut deja o oră. Annishen nu prea are răbdare. Nu-ți mai spun ce-ar putea să facă.

9.20 P.M.
Washington, D.C.

Harriet rămase nemişcată pe palier.

Namila de câine se repezi la trupul lui Jack întins pe scări. Nu se desluşea rasa animalului în întunericul casei scării, ci doar că era mare şi musculos. Pitbull. Rotweiler. Jack se rostogoli pe spate şi încercă să-l lovească tare cu piciorul, însă câinele era mai rapid, fiind dresat special pentru atac. Cu un mârâit amenințător, îl muşcă adânc de gleznă.

Jack îşi smuci genunchiul şi izbi cu putere cu celălalt picior, direct în pieptul câinelui.

Câinele zbură în jos pe scări, lovindu-se zdravăn, dar încă ținând strâns în gură proteza celuilalt picior al soțului său. Jack desfăcuse cureluşele de susținere ale membrului, eliberându-se.

Harriet îl ajută pe Jack să ajungă pe palier.

Dedesubt, câinele se lipise de perete şi se chinuia să revină în patru labe. Refuza să dea drumul protezei îmbibate de mirosul bărbatului. Furios, confuz, o tot smucea, împroşcând salivă, scuturând membrul capturat.

Harriet îl trase pe Jack în sus spre treptele următoare, trecând de uşa închisă de pe palier.

Îşi aruncă rapid privirea prin gemulețul acesteia. Luminile lanternelor continuau să cerceteze ultimul etaj. Ceea ce le lăsa lui Harriet şi Jack o singură cale de scăpare.

Acoperişul.

Jos, pe scări, câinele continua să facă praf membrul capturat,

triumfător şi mândru de trofeul lui.

Jack se sprijini de umărul ei. Sărea într-un picior înaintând spre uşa de la acoperiş. Deja cercetaseră ieşirea şi descoperiseră că era prinsă cu un lanţ, însă nu foarte strâns. La un moment dat, cineva folosise o rangă ca să îndoaie colţul de jos al uşii de oţel. Era suficient spaţiu cât să te strecori prin îndoitura din uşă, asigurat şi de lanţul slăbit, care nu ţinea uşa lipită de cadru.

Odată ieşiţi în noapte, Jack folosi o bucată de ţeavă de pe jos proptind-o în uşa ca s-o închidă complet. Nu avea să ţină prea mult. Însă asta nu prea conta. Mai era o jumătate de duzina de alte puncte de acces pe acoperiş. Nu puteau să le blocheze pe toate.

— Pe-aici, spuse Jack şi îi arătă cu mâna pe unde s-o ia.

Cercetase acoperişul şi descoperise carcasa unui vechi aparat de încălzire, respectiv de răcire a aerului, plină numai pe jumătate cu piese.

Era suficient spaţiu înăuntru cât să se ascundă două persoane.

Însă nici unul din ei nu mai nutrea prea multe speranţe.

În scurt timp, câinii aveau să-i depisteze după miros.

Traversară acoperişul spre carcasa aparatului de aer condiţional mare cât un chioşc şi o ocoliră, ca să o interpună între ei şi uşa de la acoperiş. Amândoi se prăbuşiră pe cartonul gudronat folosit la izolaţia acoperişului, rămânând pentru moment în afara aparatului industrial de aer condiţionat Stelele străluceau deasupra, alături de lună la pătrar. Pe deasupra lor trecu un avion ale cărui lumini clipeau.

Jack îşi trecu braţul în jurul lui Harriet şi o trase mai aproape de el.

— Te iubesc, zise el.

Recunoştea acest lucru foarte rar, spunându-l şi mai rar cu voce tare. Nu că Harriet ar fi avut îndoieli cu privire la asta. Chiar şi acum, el rostise aceste cuvinte ca pe o stare de fapt. Ca şi cum ar fi spus că pământul este rotund. Pur şi simplu, un adevăr.

Ea se împinse drăgăstos în el.

— Şi eu te iubesc, Jack.

Harriet se lipi strâns de el. Nu ştia câtă vreme le mai rămăsese la dispoziţie. În cele din urmă, căutarea de jos avea să se termine. Annishen avea să-şi concentreze atenţia asupra acoperişului.

Aşteptară împreună în tăcere, după ce-şi petrecuseră toată viaţa împreună, împărtăşind bucurie şi durere, tragedii şi izbânzi. Deşi nu rostiră nici un cuvânt, amândoi ştiau ce făceau, cu degetele

împreunate. Îşi luau rămas-bun unul de la celălalt.

17
Locul unde şi îngerii se tem să păşească

7 IULIE, 9:55 A.M.
Angkor Thom, Cambodgia

Gray se sprijinea de zidul de cărămidă al celulei care semăna cu o grotă.

Dincolo de deschizătura îngustă din perete stăteau de pază şase bărbaţi. Cei aflaţi cel mai aproape de ei îşi ţineau armele la vedere. Nasser le ordonase să rămână acolo, în timp ce el se ocupa de procurarea muniţiei necesare aruncării în aer a altarului de piatră. Gray se uită la cadranul iluminat al ceasului său de scafandru.

Se aflau acolo de mai bine de-o oră.

Se ruga ca Nasser să fie suficient de ocupat cu planurile sale, ca să uite de ameninţarea la adresa părinţilor săi din oră în oră. În mod cert, pe Nasser îl supărase ceva – în afară de obţinerea explozibilului cu întârziere. După ce-i trimisese aici, ţâşnise ca din puşcă, având telefonul la ureche. Gray auzise din întâmplare ceva despre o navă de croazieră. Probabil că avea legătură cu latura ştiinţifică a operaţiunii desfăşurate de Ghilda. Painter îi relatase povestea navei deturnate şi faptul că nu se ştia pe unde erau Monk şi Lisa.

În mod clar, ceva nu mersese bine.

Însă veştile bune sau rele aveau oare de-a face cu soarta prietenilor săi?

Gray se desprinse de zid şi începu să meargă de-a lungul celulei. Seichan stătea lângă Vigor, pe o bancă de piatră.

Kowalski se aplecă lângă deschizătura din zid. Unul dintre paznici ţinea o puşcă îndreptată spre stomacul sau, însă el ignoră asta. Vorbi în timp ce Gray se apropia.

— Tocmai am văzut un tip urcând cu un ciocan pneumatic.

— Probabil că-s aproape gata, spuse Vigor şi se ridică în picioare.

— Oare de ce durează atât? întrebă Gray.

Seichan răspunse stând încă jos.

— Mituirea ia vreme, nu glumă.

Gray îi aruncă din nou o privire scurtă.

Ea îi explică:

— Am auzit nişte strigăte în limba khmeră. Oamenii lui Nasser îi îndepărtează pe turişti dintre ruine şi-i urmăresc până ies din perimetru. Se pare că Ghilda a închiriat Bayonul pentru ce-a mai rămas din această petrecere privată. Suntem într-o regiune săracă. N-ar trebui să fie nevoie de prea mult ca să faci autoritățile locale să se uite în altă parte.

Gray deja bănuise cam aceleaşi chestii. Paznicii nu mai făceau nici un fel de efort de a-şi ascunde armele.

Vigor puse o palmă pe o coloană de lângă uşă.

— Probabil că Nasser i-a convins pe cei din Ghildă că merită să împingă investigațiile pe latura istorică puțin mai departe.

Gray suspecta că era ceva mai mult de-atât. Îşi aminti de agitația iscată de nava de croazieră. Dacă se întâmplase ceva pe partea ştiințifică, valoarea laturii istorice avea să fie cu mult mai importantă.

Avu confirmarea peste un moment.

Nasser intră dându-i la o parte pe paznici. Furia de mai devreme se stinsese, iar el revenise la obişnuita atitudine vicleană şi rece.

— Suntem gata să ne apucăm de treabă. Însă, înainte să continuăm, se pare c-a mai trecut o oră.

Lui Gray i se strânseră muşchii stomacului.

Vigor sări în apărarea sa.

— Ne-ai ținut închişi în tot acest răstimp. Cu siguranță, nu te poți aştepta ca noi să fi mers mai departe cu cercetările.

Nasser înălță o sprânceană.

— Nu asta mă preocupă acum. Iar Annishen devine din ce în ce mai nerăbdătoare. În mod sigur are nevoie de ceva care s-o distreze.

— Te rog, spuse Gray.

Vorbele îi scăpară înainte să le poată opri.

Ochii lui Nasser scânteiară plini de amuzament, lăsându-l pe Gray să fiarbă în suc propriu.

— Nu fi măgar, Amen, zise Seichan din spatele lor. Dacă ai de gând s-o faci, atunci fă-o şi gata.

Gray strânse pumnii. Trebui să se abțină ca să nu se întoarcă brusc şi s-o facă să tacă. Nu avea nevoie de cineva care să-l contrazică pe Nasser. Nu acum.

Fruntea calmă a lui Nasser se încruntă de supărare. Îşi ridică nervos degetele, după care le coborî încet, refuzând să cadă în

plasa ei. Se întoarse şi se îndreptă din nou spre gărzile sale. Nu rosti nici un cuvânt.

— Nasser! îl strigă din nou Gray cu o voce nefirească.

— Dacă tot sărim peste ora asta, răspunse Nasser fără să se întoarcă, mă aştept la nişte rezultate chiar mai mari de îndată ce-o să reuşim să străpungem altarul aia. Dacă nu se întâmplă asta, mama ta o să fie văduvită de mai mult decât de un amărât de deget. E timpul s-aprindem un foc mai mare la care să te perpelim, domnule comandant Pierce.

Nasser ridică o mână, iar paznicii îi scoaseră afară din celulă.

Seichan trecu pe lângă Gray, lovindu-se intenționat de umărul lui. Rosti ceva cu o voce joasă, greu de desluşit.

— Îl puneam la încercare, nimic mai mult.

Şi continuă să meargă mai departe.

Gray o porni după ea, în urma ei, după care ajunse lângă ea.

Ea îi vorbi în şoaptă, fără să se uite la el.

— Mințea, mergea la cacealma… pot să-ți spun asta.

Gray îşi înghiți o replică plină de furie. Riscase viața părinților lui.

Ea îşi aruncă rapid privirea spre el, probabil simțindu-i furia. Cuvintele ei îi răspunseră cu aceeaşi monedă, devenind mai aspre şi mai dure:

— Ce trebuie să te întrebi tu acum, Gray, este *de ce?* De ce blufează?

Gray îşi relaxă fălcile încleştate. Era o întrebare bună. Ea îşi frecă dosul palmei de mâna lui. El întinse un deget spre încheietura ei, ca să o mângâie, să-i recunoască meritele. Însă ea deja mersese mai departe, prea departe ca s-o mai poată atinge.

Nasser îi conduse din nou la sanctuarul central. Echipa de demolare muncise din greu. Dăduse găuri în cele două straturi masive de gresie. Din acestea ieşeau mai multe cabluri care erau răsucite laolaltă, formând o singură legătură. La cele patru ieşiri stăteau oameni ce aveau prinse pe spate stingătoare roşii de incendiu.

Gray se încruntă. Oare ce se aşteptau să ardă? Totul era din piatră.

Nasser vorbi cu un bărbat mic de statură, care purta o vestă plină de unelte şi un colac de cablu petrecut peste umăr, în mod clar expertul în demolări. Bărbatul îi răspunse lui Nasser dând aprobator din cap.

— Suntem pregătiți, anunță Nasser.

Fură duşi spre ieşirea vestică şi apoi după colț.

Vigor manifestă o oarecare rezistență.

— O explozie ar putea duce la prăbuşirea a tot ce-i aici direct peste noi.

— Ştim asta, monseniore, spuse Nasser şi duse o stație radio la buze.

Transmise ordinul prin care geniştii puteau să-i dea drumul.

Peste o secundă, o bubuitură la fel de răsunătoare ca un tunet le strivi piepturile şi îi asurzi. O singură dată. Însoțită de o fulgerare orbitoare. După care simțiră un miros înțepător şi coroziv, ce le ardea nasul şi gâtul.

Vigor tuşi. Gray îi flutură o mână prin dreptul ochilor.

— Ce dracu' a fost asta? întrebă Kowalski scuipând într-un colț, ca să scape de gustul oribil.

Nasser îl ignoră şi îi conduse tot înainte.

Mergea după unul dintre oamenii cu stingătoarele. Bărbatul îşi trase pe față o mască de protecție şi acționă furtunul stingătorului. Un jet cețos țâşni, împroşcând podelele, pereții şi tavanele. Pasajul îngust se umplu cu un nor de pudră fină, acoperind fiecare suprafață.

Nasser îi conduse înapoi spre sanctuar.

Prin norul de ceață, Gray observă alți bărbați cu stingătoare ale căror jeturi convergeau către încăperea de deasupra. Sub jeturile combinate ce împroşcau de jur împrejur, priveliştea sanctuarului era complet înceţoşată, Gray abia putând să-i distingă pe cei patru care împrăştiau conținutul stingătoarelor.

Nasser îi opri acolo.

După încă o jumătate de minut, operațiunea încetă, iar praful se aşeză.

Încăperea, încă în ceață, le reapăru în fața ochilor. Lumina soarelui intra prin coşul turnului.

Nasser îi conduse mai departe.

— Baza de neutralizare, le explică el curățându-şi cu mâna praful de pe față.

— Care ce neutralizează? întrebă Gray.

— Acidul. Demolarea s-a bazat pe o încărcătură incendiară combinată la paritate cu un acid coroziv. A fost proiectată de chinezi pe vremea construcției Barajului celor Trei Defileuri. Şoc minim, pagube maxime.

Gray intră în încăpere în spatele lui Nasser şi rămase cu gura căscată când zări priveliştea din față.

Pereții erau acoperiți cu pudră albă, însă schimbarea era dramatică.

Fețele celor patru *bodhisattva* arătau ca şi cum cineva le ştersese definitiv trăsăturile. Ceea ce fuseseră cândva nişte figuri beatificate erau acum doar nişte ruine acoperite complet cu un fel de zgură. Podelele erau la fel de tocite ca şi cum cineva le-ar fi sablat.

Altarul din centru, luminat de deasupra, era într-o stare deplorabilă. Întreaga secțiune dintr-un colț se desprinsese şi se prăbuşise direct în încăperea de dedesubt.

În mod categoric, acolo jos era un spațiu gol.

În mare parte, bucata masivă de piatră încă mai rezista.

Un alt membru al echipei de demolare păşi înăuntru, cărând un târnăcop. Nasser îi făcu semn să înainteze. Îl urma alt bărbat, trăgând după el un ciocan pneumatic.

Aşa, în caz de nevoie.

Primul bărbat îşi ridică şi balansă târnăcopul, lovind cu putere bucata dreptunghiulară din centru. Din vârful uneltei ieşiră nişte scântei incandescente, iar bucata enormă de gresie cedă.

Altarul căzu în groapă.

10.20 A.M.

Susan țipa arcuindu-se pe bancheta din spate.

Lisa, prinsă în Centura scaunului copilotului, se uită în jur. Se holbase la întinderea marelui lac de jos, în timp ce *Sea Dart* făcuse un rondou, pregătindu-se să aterizeze. Dedesubt, un sătuc plutitor era îndepărtat de curent de linia malului, un talmeş-balmeş de *jonci* vietnameze, barje şi pontoane de locuit adunate laolaltă.

Acesta era locul unde îi spusese Painter să se ascundă. Sătucul de pescuit se afla la 32 de kilometri de Angkor. La adăpost de pericol.

Lisa desprinse pe bâjbâite hamurile care o țineau țintuită în scaun, în timp ce Susan țipa de mama focului. Eliberându-se din chingi, se duse împleticindu-se spre partea din spate a şalupei-avion.

Susan se zvârcolise şi aruncase într-o parte pătura ignifugă cu care era acoperită, respirând întretăiat:

— Prea târziu! Am ajuns prea târziu!

Lisa îi adună pătura şi o îndemnă să se întindă la loc. Dormise

liniştită tot drumul până aici. Ce se întâmplase oare?

Susan întinse o mână cu degetele încleştate ca nişte gheare şi o apucă pe Lisa de antebraţ. Strânsoarea îi arse pielea, pârjolindu-i firele fine de păr.

Lisa îşi smulse mâna din cea a femeii.

— Susan, ce se petrece?

Susan se trase înapoi pe scaunul din spate. Înverşunarea din ochii ei se diminuă puţin, însă continua să tremure din tot corpul. Înghiţi cu greutate.

— Trebuie să mergem acolo.

Îşi murmură aproape nedesluşit obişnuita incantaţie.

— Acum, aterizăm, zise Lisa încercând s-o calmeze. Chiar se simte cum *Sea Dart* începe coborârea.

— Nu! Susan se întinse din nou s-o apuce, dar apoi îşi trase mâna înapoi, observând că Lisa se fereşte.

Îşi îndoi degetele şi le băgă sub pătura ignifugă.

Trase aer în piept tremurând. Îşi ridică ochii spre cei ai Lisei.

— Suntem prea departe, Lisa. Îmi dau seama cum sună asta. Însă nu ne-au mai rămas decât vreo câteva minute. Maximum 10 sau 15 minute.

— Ne-au mai rămas pentru ce?

Lisa îşi aminti de discuţia pe care o avusese mai devreme, cu Painter, cu privire la crabii de pe Insula Crăciunului, despre schimbările neurologice induse chimic, ce declanşau nişte impulsuri migratorii nebuneşti. Însă cum acţionau aceleaşi substanţe chimice asupra minţii sofisticate a fiinţei umane? Ce alte schimbări mai erau induse? Oare se putea bizui pe chemarea care o impulsiona acum pe Susan?

— Dacă n-ajung acolo… zise Susan, scuturându-şi capul ca şi cum ar fi încercat să înlăture un lapsus. Au deschis ceva. Pot să simt lumina soarelui. Ca şi cum m-ar arde o privire ca un fulger. Tot ce ştiu… şi o ştiu din străfundul fiinţei mele e… dacă n-ajung acolo la timp, n-o să mai existe nici un remediu.

Lisa ezită, aruncându-şi rapid privirea înapoi, spre Ryder. Lacul parcă urca pe măsură ce *Sea Dart* cobora.

Susan gemu.

— Eu n-am cerut asta.

Lisa auzi mâhnirea din cuvintele ei, simţind că durerea îi era provocată de mai mult decât de povara biologică. Susan îşi pierduse soţul şi întreaga lume.

Se întoarse din nou la femeie.

Fața lui Susan strălucea cu o strălucire umbrită de un amestec de emoții: frică, supărare, disperare şi o singurătate profundă. Susan îşi împreună palmele.

— Eu nu sunt un crab. Poți să-nțelegi asta?

Lisa înțelese.

Se răsuci şi îl strigă pe Ryder:

— Urcă la loc!

— Poftim? replică Ryder uitându-se uluit la ea.

Lisa îşi mişcă sugestiv degetul, ridicându-l în aer.

— Nu ateriza! Trebuie să ajungem mai aproape de ruine. Se răsuci şi se folosi de scaunele din spate ca să ajungă iar în scaunul copilotului.

— Există un râu care trece direct prin oraşul Siem Reap.

Se prăbuşi în scaun. Studiase hărțile de navigație ale regiunii. Până la oraş încă mai era o distanță de vreo zece kilometri. Îşi aminti avertismentul lui Susan:

„Maximum 10 sau 15 minute".

Oare avea să fie suficient de aproape? Îşi simți propriul sânge aprinzându-i-se în vene din cauza grabei.

Îi trebuiră alte câteva secunde ca să-şi dea seama de ce. Era vorba de ultimele cuvinte ale lui Susan.

„Eu nu sunt un crab."

Susan nu ştia nimic despre crabii de uscat de pe Insula Crăciunului. Lisa nu vorbise cu nimeni despre conversația pe care o avusese cu Painter, nici măcar cu Ryder. Poate că, în apatia ei, Susan auzise fără să vrea sfârşitul discuției. Însă Lisa nu putea să-şi aducă aminte dacă folosise cuvântul „crab".

Indiferent cum stăteau lucrurile, întoarse harta de navigație şi căută.

Aveau nevoie de un loc mai aproape ca să aterizeze.

Un alt lac sau râu…

— Sau aici, spuse ea cu voce tare, trăgând harta mai aproape.

— Ce-i asta, fato? întrebă Ryder.

Ridicase vârful *Sea Dart,* iar acum zburau pe deasupra lacului, la mare altitudine.

Lisa întoarse harta spre el şi bătu uşor cu degetul în ea.

— Poți să aterizezi aici?

Ochii lui Ryder se lărgiră.

— Chiar eşti nebună de legat?

Ea nu-i răspunse. În mare parte, fiindcă nu ştia răspunsul.

Pe fața lui Ryder se întipări un zâmbet larg.

— Ce mama naibii! Hai să încercăm!

Întotdeauna dornic de senzații tari, întinse o mână şi o bătu uşor pe coapsă.

— Îmi place cum gândeşti. Cât de stabilă e relația aia pe care o ai acasă?

Lisa se lăsă pe spate în scaun. După ce-o să audă Painter de asta…

Clătină din cap.

— O să vedem.

11.22 P.M.
Washington, D.C.

— Domnule, semnalul acelui GPS pe care m-ați pus să-l urmăresc iese de pe drumul stabilit.

Painter se răsuci brusc. Îşi coordonase acțiunile împreună cu Brigada specială de Recuperare şi Contraterorism australiană. Membrii acesteia ajunseseră pe insula Pusat în urmă cu 15 minute, deplasându-se spre coordonatele pe care i le dăduse Lisa. Informațiile pe care le primise mai devreme de pe insula rămâneau destul de derutante. *Mistress of the Seas* fusese găsită arzând, învăluită într-un morman încâlcit de plase şi cabluri de oțel. Se înclinase la aproape 45 de grade. La bordul navei era în derulare o operațiune majoră de stingere a incendiului.

Kat stătea în partea cealaltă, ținându-şi căştile pe urechi cu ambele mâini. Refuzase să plece acasă. Nu voia s-o facă până când nu ştia cu siguranță. Avea ochii umflați şi roşii, dar rămăsese concentrată, agățându-se de o urmă de speranță. Poate că, într-un fel sau altul, Monk mai era încă în viață.

— Domnule, spuse tehnicianul indicându-i un alt ecran.

Aici era afişată harta platoului central al Cambodgiei. În mijlocul acestuia se întindea un mare lac. Un mic spot pulsatoriu se deplasa dintr-o parte în alta a ecranului, efectuând mici salturi şi redând mişcările lui *Sea Dart.*

Deşi cu câteva momente în urmă hidroavionul se învârtise pe lângă linia țărmului, acum se îndepărta de lac în mod evident.

— Unde se duc? întrebă Painter.

Urmări spotul alte câteva secunde, până când observă traiectoria. O prelungi cu o mişcare a unui deget. Traiectoria aeriană ducea drept spre Angkor.

„Oare ce fac?”

Lui Painter îi atrase atenția o mișcare în zona uşii. Asistentul său, Brant, țâşni în cameră şi-şi frână scaunul cu rotile cu un sunet strident cauzat de frecarea cauciucului pe linoleum.

— Domnule director Crowe, am încercat să dau de dumneavoastră, zise el gâfâind. N-am reuşit. Mi-am imaginat că încă mai sunteți în videoconferința cu Australia.

Painter încuviință din cap. Aşa fusese.

Brant înşfăcă un fax mototolit din poală şi i-l întinse.

Painter îl luă şi îl parcurse o dată în grabă, după care îl mai parcurse încă o dată, cu mult mai multă atenție. „Oh, Doamne…”

Se îndreptă spre uşă, lovindu-se în trecere de Brant. Se opri şi se întoarse:

— Kat?

— Du-te. Am eu grijă de ea.

El îşi aruncă rapid privirea înapoi la ecranul cu harta Cambodgiei, la micul punct care pulsa în drum spre ruinele Angkorului.

„Lisa, sper că ştii ce faci.”

Ieşi în grabă din încăpere şi o luă la fugă spre biroul său.

Pentru moment, ea era pe cont propriu.

10.25 A.M.
Angkor

— Țineți-vă bine! le avertiză Ryder, deşi tonul aducea mai mult cu un strigăt de luptă.

Lisa se apucă strâns de brațele scaunului ei.

În față, giganticele turnuri negre în formă de stupi ale Angkor Wat se înălțau spre cer. Însă nu templul spectaculos, întins pe mai bine de 1 500 de metri pătrați era ținta lor.

Ryder înclină brusc *Sea Dart* către întinderea artificială de apă verzuie de pe una dintre laturi. Şanțul de apărare al Angkor Wat. Spre deosebire de cel de la Angkor Thom, acesta încă mai avea apă în el.

Şanțul se întindea de jur împrejurul templului, pe o lungime de aproximativ 6 kilometri, iar fiecare latură ocupa efectiv câte 1,5 kilometri de luciu drept de apă. Singura problemă…

— Atenție la pod! strigă Lisa.

— Aşa ai numi tu chestia aia? comentă Ryder sarcastic.

Ținea un trabuc între dinți. Scoase cu dexteritate fumul prin colțul buzelor.

Era singurul lui trabuc, ținut ascuns pentru situații neprevăzute, ca aceasta. După cum spusese Ryder înainte să-l aprindă: „Până şi unui condamnat la moarte i se permite un ultim fum de țigară”.

Miliardarul plană deasupra şanțului cu apă, modificând puțin altitudinea traiectoriei de zbor, în sus şi în jos, suficient cât să evite pasarela.

Lisa îşi ținu respirația în momentul în care trecură pe deasupra, la mustață. Turiştii se traseră într-o parte şi alta, ferindu-se.

După ce trecură de partea cealaltă a pasarelei, Ryder coborî *Sea Dart* în picaj rapid, atingând uşor şanțul de apărare şi lăsând în urmă o jerbă de apă. După care se stabilizară şi se afundară şi mai mult în apă, deplasându-se cu viteză, pe măsură ce aeronava devenea o ambarcațiune propriu-zisă. Inerția îi propulsa spre colțul mai depărtat al şanțului cu apă, mult prea rapid ca să poată să ia curba în siguranță.

Digul din pământ de la capăt se apropia vertiginos de ei.

Ryder împinse o manetă la podea.

— Aceasta se numeşte Întoarcerea Hamilton! Țineți-vă bine!

Cu un pufăit gros de fum, răsuci brusc volanul.

Sea Dart se răsuci ca şi cum ar fi fost pe gheață, partea din spate executând o rotație completă. Motoarele vuiră în timp ce ejectoarele din spate frânau. Aparatul încetini.

Lisa se ghemui, aşteptând încă să se izbească de valul de pământ.

În realitate, Ryder întoarse maneta şi făcu astfel ca ambarcațiunea să alunece pe-o parte pe suprafața apei. În urma plonjării, *Sea Dart* formase un val ce se propagă direct spre digul înclinat, iar volumul de apă dislocat îi permisese să se oprească lin.

Ryder oftă, scoțând fum gros de trabuc, iar apoi opri motoarele.

— Dumnezeule, a fost al dracului de amuzant.

Lisa îşi scoase imediat centura de siguranță şi se duse la Susan.

— Repede, zise Susan zbătându-se.

Lisa o ajută pe femeie să-şi scoată centura. Ryder veni după ea şi deschise uşa de acces.

— Deci ți-e clar ce trebuie să faci? îl întrebă Lisa după ce săriră în apă mică de sub ei şi parcurseră cei câțiva paşi până la malul de pământ al şanțului.

De jur împrejur se auzeau strigăte din ce în ce mai puternice.

— Mi-ai spus de 16 ori, răspunse Ryder. Găsesc un telefon, îl sun pe directorul tău, îi spun ce faci. Încotro te duci.

Se cățărară pe panta ce dădea înspre un drum aflat exact lângă şanțul de apărare. Susan rămăsese înfăşurată în pătura pe care o ținea strâns cu ambele mâini, ca să nu se deschidă. În plus, avea şi ochelari de soare la ochi, pentru a se proteja cât mai mult posibil de puterea soarelui.

Oamenii din jur arătau spre ei şi îi strigau.

Ryder opri un vehicul care trecea prin zonă. Nu era mare lucru, doar o motoretă ce trăgea după ea un mic cărucior acoperit. Ryder ridică o mână plină de bani gheață, echivalentul cuvântului „stop" în limbaj universal. Şoferul vehiculului era extrem de fluent în această limbă. Îşi întoarse brusc motoreta şi veni clătinându-se direct spre ei.

Odată oprită, Ryder le ajută pe Lisa şi pe Susan să se urce în căruciorul din spate şi le închise în remorca minusculă.

— Tuk-tukul o să vă ducă direct la templul ăla. Aveți grijă.

— Vezi să dai de Painter, îi zise Lisa.

El le făcu cu mâna, ca şi cum ar fi dat semnalul de începere a unei curse.

Conformându-se, motoreta se îndepărtă în viteză, trăgând după ea remorca în care se aflau femeile.

Lisa se întinse ca să se uite în spate. Nişte polițişti în uniformă se apropiau deja de Ryder, gonind pe propriile motorete. Ryder îşi flutură trabucul, făcând o scenă.

Nimeni nu dădu nici un fel de atenție micuțului lor tuk-tuk.

Lisa se aşeză la loc.

Lângă ea, Susan rămase învelită în pătura ca într-un cocon. Un singur cuvânt îi ieşi de pe buze:

— Repede!

10.35 A.M.

În genunchi, Gray se holba peste marginea gropii, prin hornul circular de piatră.

Aflată la 12 metri mai jos, o față se holba la el. Un alt *bodhisattva* din piatră. Ieşea în relief pe suprafața podelei, fiind sculptat într-un singur bloc gigantic de gresie. Lumina naturală provenită din coşul înalt de deasupra ajungea în groapa de jos

într-un fascicul pătrat de lumină, scânteietor din cauza particulelor fine, scăldând fața de piatră întunecată în căldura soarelui.

Zâmbetul enigmatic îi ura bun venit.

Într-o parte, chiar lângă marginea altarului parțial distrus, cineva aruncă o scară rulată făcută din cabluri de oțel şi cu trepte de aluminiu, destinată spațiilor înguste. Aceasta se desfăşură zornăind puternic şi se lovi de podeaua fundației. Capătul de sus era prins cu carabine de siguranță de acoperişul de piatră al sanctuarului.

Nasser se apropie de Gray.

— Tu o să coborî primul. Urmat de unul dintre oamenii mei. Pentru moment, o să-i ținem pe prietenii tăi aici.

Gray îşi şterse pulberea de pe mâini şi se ridică în picioare. Se apropie de scară. Vigor stătea sprijinit de perete, cu o față tristă. Gray îşi imagină că expresia mohorâtă a monseniorului nu era pricinuită exclusiv de situația în care se aflau. Probabil că pentru el, ca arheolog, deci din punct de vedere profesional, profanarea de aici i se părea dezgustătoare.

Lângă Vigor, Kowalski şi Seichan pur şi simplu aşteptau să vadă ce le rezervă în continuare soarta.

Gray dădu din cap spre toți trei şi începu să coboare pe scară. În loc să fie prăfuită, groapa mirosea a umed şi rece. Primii 9 metri parcurşi erau de fapt un puț mai îngust, de 2 metri lățime, format din blocuri de piatră, asemănător unei fântâni mai mari. Însă pe ultimii 3 metri, pereții se înclinau în exterior, formând o pivniță în formă de butoi, cu un diametru de 12 metri, perfect rotundă.

— Să rămâi la vedere! strigă Nasser.

Gray aruncă o privire în sus, la cercul de puşti îndreptate spre el. Unul dintre soldați era deja pe scară, coborând spre el. Gray sări pe podea, aterizând lângă fața de piatră a lui *bodhisattva*.

Se uită atent în jur. Patru piloni masivi, dispuşi la intervale egale, susțineau arcada. Era posibil să fie stâlpii de susținere, care fuseseră construiți special pentru a suporta greutatea turnului de deasupra. Susținând acest turn, podeaua pe care păşea nu era formată din lespezi de gresie. Era calcar compact, extrem de rezistent. Ajunseseră la temelia edificiului.

Categoric, aici era fundația Bayonului.

Zăngănitul scării îi atrase atenția şi-l făcu să se uite din nou în sus, la soldatul care se apropia.

Gray se gândi să sară pe el şi să-i ia puşca. Însă după aceea ce

va urma? Prietenii lui încă erau sus, părinții lui încă erau la cheremul lui Nasser. Aşa că, în loc să facă asta, se apropie de fața sculptată. Se învârti în jurul ei. Era cioplită în gresie, la fel ca şi celelalte. Fața întinsă pe spate se uita în sus, fiind sculptată dintr-un bloc mare de piatră înalt până la talie.

Fața nu părea diferită de celelalte: aceleaşi colțuri ale buzelor arcuite în sus, acelaşi nas, aceeaşi frunte şi aceiaşi ochi fantomatici, meditativi.

Paznicul îşi dădu drumul de pe scară pe podea, aterizând cu un puternic zgomot de bocanci lovind piatra.

Gray îşi îndreptă corpul, după care surprinse ceva cu coada ochiului.

Se răsuci, observând ceva ciudat la față, la ochii aceia meditativi. Amândoi aveau în centru un cerc întunecat, un fel de pupile. Nici măcar lumina soarelui nu îi putu risipi îndoielile.

Gray trebui să se aplece peste obrazul de piatră ca să se asigure. Întinse o mână şi verifică pupila întunecată cu un deget.

— Ce faci? strigă Nasser în jos.

— Sunt găuri! Găuri date în ochi, acolo unde ar trebui să fie pupilele. Cred că e posibil ca ele să treacă fără probleme dintr-o parte în alta a feței.

Gray căută cu privirea în sus. Lumina soarelui cobora prin coşul turnului, iar odată cu îndepărtarea altarului, crâmpeiul de lumină ajungea la fața ascunsă aici.

Însă pătrundea oare lumina şi mai adânc de-atât?

Se sui mai sus pe fața sculptată, întinzându-se de-a lungul ei. Îşi aplecă propriul ochi la nivelul pupilei zeului de piatră. Închizându-şi celălalt ochi, îşi făcu mâinile căuş în jurul pupilei din gresie. Îi trebui un scurt moment ca să-şi ajusteze propria vedere.

Dedesubt, la depărtare, în lumina soarelui ce trecea prin cealaltă pupilă, putu să zărească licăritul unei suprafețe de apă. Un bazin de apă pe fundul cavernei. Gray aproape că putea să-şi imagineze spațiul boltit, bombat asemenea carapacei unei broaşte-țestoase.

— Ce vezi acolo? întrebă Nasser.

Gray se răsuci într-o parte până ajunse pe spate, uitându-se în sus de pe fundul gropii.

— E aici! Caverna! Sub fața de piatră!

Ca şi piatra altarului de deasupra, *bodhisattva* stătea de pază la o uşă secretă, un spațiu de acces ascuns.

Gray îşi aminti explicaţia lui Vigor cu privire la sutele de feţe de piatră: „Unii spun că sunt menite să păzească locul, feţe cu priviri pătrunzătoare, animate de o inimă secretă, ce au în grijă mistere lăuntrice". Însă aşa cum stătea acolo, întins pe spate, Gray îşi mai aminti şi alte cuvinte ale acestuia, mult mai vechi şi mai cumplite, din textul lui Marco, mai precis chiar *ultima* frază din povestea sa.

Cuvintele îl făcură să îngheţe.

„Poarta iadului a fost deschisă în acel oraş, însă nu ştiu dacă a fost vreodată închisă."

Gray privi în sus, la altarul parţial distrus şi ştiu adevărul.

„A fost închisă, Marco."

Însă acum ei o deschideau din nou.

10.36 A.M.

Tuk-tukul se opri la capătul unui drum pavat.

Lisa coborî.

Drumul din faţă ducea la o piaţetă construită din pietre puse de-a valma unele peste celelalte, pe jumătate dislocate de copacii uriaşi din jur.

Dincolo de piaţetă, se înălţa maiestuos Bayonul, încadrat de junglă, un mănunchi zdrenţuit de turnuri din gresie sculptată cu feţe fărâmiţate de vreme, acoperite cu licheni şi pline de crăpături.

Câţiva turişti se adunaseră în piaţeta, făcând fotografii. Doi japonezi se apropiară de tuk-tukul lor, dorind în mod clar să ocupe vehiculul de îndată ce Lisa şi Susan îl vor fi eliberat. Unul din bărbaţi îşi aplecă respectuos capul spre Lisa.

Îşi ridică o mână spre templu şi vorbi în japoneză.

Lisa clătină din cap, neînţelegând.

El zâmbi sfios, îşi aplecă din nou capul şi se chinui să scoată un cuvânt în engleză.

— Închis.

„Închis?"

Lisa o ajută pe Susan să coboare din tuk-tuk, aşa cum era, încă acoperită de pătură din cap până-n picioare.

Nu se putea distinge decât o pereche de ochelari de soare. Lisa îi simţi tremurul prin pătura protectoare, în timp ce-o sprijinea pe Susan.

Turistul se duse spre tuk-tuk, întrebând prin semne dacă puteau să-l ia.

Lisa dădu din cap aprobator şi o porni şontâc-şontâc cu Susan, de-a lungul piaţetei pavate cu lespezi de piatră neregulate.

În faţă, în interiorul templului, Lisa văzu o mulţime de bărbaţi aplecaţi peste turnuri, stând deasupra porţilor de acces, patrulând pe ziduri. Cu toţii purtau uniforme kaki şi berete negre.

Erau oare din armata cambodgiană?

Susan o trase după ea, de-abia mergând, dar conştientă de ceea ce vrea, înspre poarta estică.

Doi bărbaţi cu berete pe cap stăteau de pază. Aveau puştile atârnate pe umeri. Lisa nu văzu nici un fel de însemne de grad, nici un fel de embleme. Cel din stânga, în mod clar cambodgian, avea pe faţă mai multe cicatrice rămase în urma unor zgârieturi adânci. Celălalt, îmbrăcat la fel, era caucazian, avea pielea măslinie şi un început de barbă neîngrijită. Ambii păreau extrem de duri.

Aceştia nu erau militari ai armatei cambodgiene.

Ci mercenari.

— Ghilda, zise Lisa în şoaptă, amintindu-şi informaţiile pe care i le transmisese Painter cu privire la capturarea lui Gray.

„Sunt deja aici."

Lisa trase de Susan ca să o oprească, însă femeia se zbătu să scape din strânsoare, ca să-şi continue drumul.

— Susan, nu putem să te dăm iarăşi pe mâna celor din Ghildă, zise Lisa.

„Nu, mai ales după ce Monk şi-a dat viaţa ca să te elibereze."

Vocea lui Susan era înăbuşită de pătura protectoare, însă sună destul de fermă:

— N-avem de ales… trebuie… fără remediu, *totul* va fi pierdut… clătină Susan din cap… o singură şansă. Remediul trebuie făurit.

Lisa înţelese. Îşi aduse aminte de avertismentul lui Devesh şi confirmarea lui Painter.

Pandemia se răspândea deja. Lumea avea nevoie de remediu înainte de a fi prea târziu. Chiar dacă avea să cadă în mâinile celor din Ghildă, trebuia să fie produs. Aveau să se ocupe de consecinţe după aceea.

Şi cu toate astea…

— Eşti sigură că nu există altă cale? întrebă Lisa.

Vorbele lui Susan erau întretăiate de teamă şi supărare:

— Îmi doresc din suflet să fi existat. S-ar putea să fi ajuns prea târziu.

Îi îndepărtă cu grijă mana Lisei de pe mâneca ei şi o porni

înainte, împleticindu-se, în mod clar intenționând să meargă de una singură.

Lisa porni în urma ei. Nici ea nu avea de ales.

Se apropiară de poarta păzită. Lisa habar nu avea cum puteau convinge pe cineva să le lase să treacă dincolo de baricade.

Însă, după câte se părea, Susan avea un plan.

Ea îşi lepădă pătura, lăsând-o să-i cadă de pe spate până la călcâie. În strălucirea soarelui, nu arăta prea diferit de oricine altcineva, probabil doar mai deschisă la culoare, cu pielea subțiată şi palidă. Îşi scoase ochelarii cu degetele încleştate şi se întoarse ca să se uite direct la soare.

Lisa privi cum trupul lui Susan se cutremură, imaginându-şi şuvoiul orbitor de lumină ce trecea prin pupilele femeii, direct spre nervul optic, spre creierul ei.

Cu toate acestea, se părea că nu era suficient.

Susan îşi smulse bluza de pe ea, expunându-şi şi mai multă piele la lumina soarelui. Îşi desfăcu nasturii de la pantaloni, iar aceştia, aşa slabă cum era după săptămânile petrecute într-o amorțeală continuă, căzură de pe ea. Rămasă numai în chiloți şi sutien, Susan se apropie de poartă.

Paznicii nu ştiau cum să procedeze cu femeia aproape goală. Totuşi, făcură un pas în față ca să-i blocheze calea. Soldatul cambodgian îi făcu semne evidente, însoțite de nişte cuvinte tăioase.

— *D'tay! Bpel k'raowee!*

Susan îl ignoră şi continuă să meargă, intenționând să treacă printre ei.

Celălalt paznic o apucă pe femeie de umăr, întorcând-o pe jumătate. Expresia sa îndârjită se transformă imediat într-una de suferință agonizantă. Îşi trase brusc mâna înapoi. Avea palma arsă şi de-o culoare la fel de intensă ca sfecla roşie. În momentul în care căzu pe spate, prăbuşindu-se peste zid, din degete îi curgea sânge.

Cambodgianul îşi ridică arma, îndreptând-o spre ceafa lui Susan în vreme ce ea continua să înainteze, trecând de el.

— Nu! strigă Lisa.

Individul înarmat îşi îndreptă rapid privirea spre ea.

— Du-ne! rosti ea chinuindu-se să-şi amintească numele pe care îl folosise Painter în relatarea poveştii lui Gray.

Şi-l aminti.

— Du-ne la Amen Nasser!

10.48 A.M.

— Veniți să vedeți asta! strigă Vigor neputând să-şi reprime uimirea din voce.

Se uită în spate, căutându-i pe ceilalți.

Gray stătea la un pas distanță de el, examinând unul dintre stâlpii de susținere ai fundației. Aceştia erau formați din discuri de gresie, pur şi simplu suprapuse, fără mortar între ele, groase de 30 de centimetri şi cu un diametru de aproape un metru. Gray pipăi mai multe crăpături adânci, fisuri cauzate de presiunea acumulată în timp la nivelul coloanelor.

Aflați chiar în centrul încăperii, Seichan şi Kowalski stăteau pe fața de piatră, uitându-se cum echipa de demolări a lui Nasser pregătea blocul de piatră sculptată.

Din nou, un burghiu cu vârf de diamant, ce scotea un zgomot asurzitor, muşcă mărunt din piatră, făcând să răsune spațiul aproape închis, în formă de butoi. Un alt sfredel de 2,5 centimetri grosime intrase deja 30 de centimetri în fața din piatră. În celelalte găuri deja făcute erau băgate încărcături explozive şi conectate la lirele electrice, de două ori mai multe decât cele folosite la altar. Peste tot atârnau frânghii cu care se transportau în sus şi-n jos echipamente şi explozibil.

O rază strălucitoare de soare le lumina strădania.

Spre deosebire de Seichan şi Kowalski, Vigor nu putuse să privească aceasta mutilare.

Chiar şi acum, el se întorsese şi îşi concentrase din nou atenția asupra peretelui pe care-l studiase. Departe de raza de lumină centrală, spațiul de aici era învăluit într-un întuneric profund.

Lui Vigor i se permisese să aibă o lanternă, astfel încât să poată căuta o altă intrare în caverna subterană. Şi, cu toate că detesta că trebuia să-l ajute pe Nasser, dacă avea să găsească o altă cale de coborâre, se bucura totuşi pentru că astfel putea probabil să limiteze gradul de profanare a acestor ruine străvechi.

Însă lui Vigor nu i se acordase prea multă vreme.

Ci numai 10 minute.

Cu pregătirile în derulare, Nasser urcase, părăsind pivnița. Vigor observase cum îşi verifică telefonul mobil, încercând să vadă dacă are semnal. După câte se părea, nu avusese succes, aşa că urcase, ordonându-le să fie gata până în momentul în care avea să se revină.

Gray i se alătură lui Vigor.

— Ce este? Ai găsit uşa aia pe care o căutai?

— Nu, îi mărturisi Vigor.

Mersese de jur împrejurul întregii circumferințe a pivniței. Nu exista altă uşă. Se părea că singura cale de acces spre grota de jos era prin fața de piatră a *bodhisattva* Lokesvara.

— Însă am găsit asta.

Vigor aşteptă să treacă unul dintre paznicii care patrulau prin zonă, după care schimbă poziția lanternei, orientând-o direct şi precis spre perete, plimbându-i fasciculul luminos în sus pe suprafața acestuia. Luminată şi totodată acoperită de porțiuni întunecate, pe perete apăru o suprafață extinsă, plină de gravuri, ce amintea de basoreliefurile de deasupra. Însă, de data asta, nu reprezentau nici o figură, ci numai un amestec încâlcit de semne care coborau parcă în cascadă.

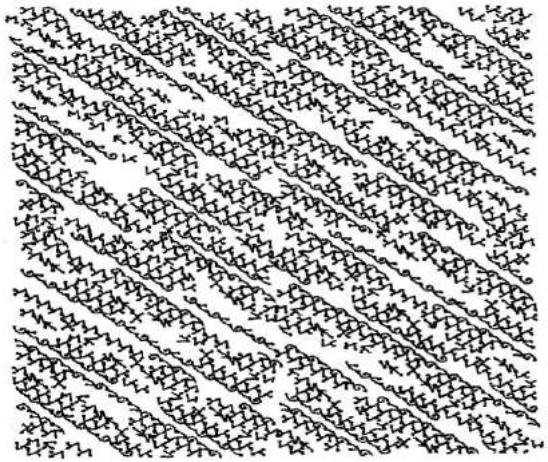

— Ce-i asta? întrebă Gray întinzându-şi degetele ca să examineze ceea ce scosese la iveală fasciculul luminos.

Până în acel moment al discuției, deja li se alăturaseră şi Seichan cu Kowalski.

Vigor umblă la lanternă şi schimbă intensitatea luminii, lărgindu-i fasciculul pentru a vedea mai bine.

— La început, am crezut că este doar o ornamentație pur decorativă. Întrucât acoperă întreg peretele.

Dădu amplu din mâna pentru a cuprinde întreaga lățime a încăperii. Fiecare suprafață în parte.

— Dar atunci ce dracu' este? bombăni Kowalski.

— N-are legătură cu *dracu',* domnule Kowalski, spuse Vigor. Este ceva angelic.

Vigor luă lanterna şi o apropie cu mâinile căuş de un mic fragment al ornamentației ce parcă semăna cu un tapet gravat.

— Uitați-vă mai de-aproape.

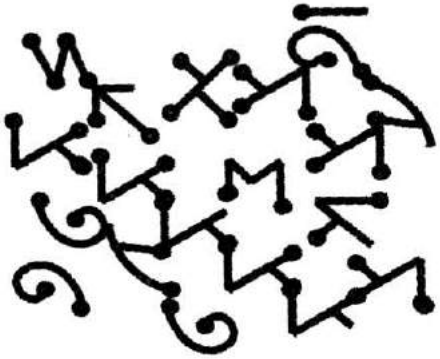

Gray se aplecă spre perete, urmărind cu buricele degetelor modelul gravat. Pe fața comandantului apăru o expresie nouă, în mod clar determinate de faptul că începea să înțeleagă.

— Totu-i compus din simboluri angelice puse laolaltă.

Seichan veni lângă Gray, urmărind cu propriile degete ce pipăise şi el, nas în nas cu el.

— E imposibil. Nu ne-ai spus dumneata că scrierea angelică a fost inventată de cineva pe la anul 1600?

Vigor încuviință din cap.

— De Johannes Trithemius.

— Şi cum e posibil că scrierea să apară aici? întrebă Gray.

— Nu ştiu, răspunse Vigor. Poate că, la un moment dat, Vaticanul chiar a trimis pe cineva să bată tot drumul până aici, în Cambodgia, pentru a urma istoria lui Marco, aşa cum am făcut-o şi noi. Poate că oamenii trimişi aici s-au întors cu semnele gravate ale scrierii, iar Trithemius a pus cumva mâna pe ele. Şi şi-a conceput scrierea pe baza lor. Iar dacă a ştiut povestea lui Marco despre ființele angelice luminoase, strălucitoare, poate că asta a fost motivul pentru care a pretins că scrierea este angelică.

Gray se întoarse spre Vigor.

— Însă tu nu crezi asta, nu-i aşa?

Vigor se uită la Gray cum face un pas în spate, după care se mai retrage câțiva paşi, cu privirea ațintită asupra peretelui.

„Şi el o vede."

Vigor luă o gură de aer care-l făcu să se înfioare, încercând să se stăpânească, să nu se mai gândească la ipoteza ce-i înflorise în minte.

— Trithemius a susținut c-a dobândit cunoştințele necesare scrierii după săptămâni de post şi meditație profundă. Cred că exact asta s-a întâmplat.

Neîncrezătoare, Seichan îi replică batjocoritor:

— Deci pur şi simplu s-a întâmplat că el să născocească toată scrierea care să se potrivească perfect cu scrierea străveche de-aici.

Vigor dădu din cap aprobator.

— Exact asta spun şi eu. Adu-ți aminte ce v-am zis mai înainte, despre modul în care scrierea angelică seamănă izbitor cu ebraica. Trithemius a mers până într-acolo încât a afirmat că scrierea sa reprezenta cea mai pură distilare a alfabetului ebraic.

Seichan ridică din umeri.

— Ce ştii despre cabala evreiască? întrebă Vigor.

— Doar că-i un fel de studiu mistic evreiesc.

— Exact. Specialiştii în cabală caută să înțeleagă şi să pătrundă natura divină a universului prin studierea Bibliei ebraice. Ei cred că semnificația înțelepciunii divine este îngropată în formele şi liniile curbe ale alfabetului ebraic. Şi că, doar meditând asupra lor, cineva poate ajunge la un grad sporit de cunoaştere şi înțelegere a universului şi a ființei umane la nivelul cel mai de bază.

Seichan clătină din cap.

— Vrei să spui că tipul ăsta, Trithemius, a meditat şi a scos la iveală această formă mai pură de ebraică? A descoperit întâmplător un limbaj... un limbaj identic cu aceasta... zise ea bătând uşor în perete. Un limbaj care face conexiunea cu o mare înțelepciune interioară?

Gray îşi drese vocea:

— Iar eu cred că „interioară" este cuvântul-cheie aici.

Îi făcu semn lui Seichan să se dea înapoi, să vină lângă el.

— Ce vezi? Uită-te la întregul model. Ți se pare cunoscut?

Seichan se uită fix preț de o secundă, după care spuse pe nerăsuflate:

— Nu ştiu. După ce să mă uit?

Gray oftă şi se apropie încet de perete. Îşi trecu un deget de-a lungul unei cascade de simboluri.

— Uită-te la cum se învârt în jos, descriind spirale frânte.

Vizualizează această porțiune în ansamblul ei.

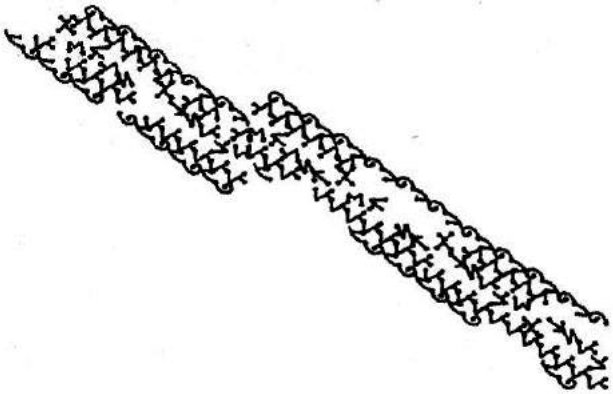

Seichan îşi miji ochii.

— Are un aspect aproape biologic.

Gray dădu din cap.

— Urmăreşte tulpinile astea. Nu seamănă ele cu două spirale frânte de ADN? Ca o hartă genetică?

Seichan şovăi.

— Scrisă într-un limbaj angelic?

Gray se îndepărtă, cu privirea încă ațintită spre perete.

— S-ar putea. De fapt, a existat un studiu ştiințific care a comparat modelele din codul ADN cu cele găsite în limbile omeneşti. În conformitate cu legea lui Zipf – un instrument statistic – toate limbile umane prezintă un model specific de folosire repetitivă a cuvintelor. Precum frecvența cuvintelor „un" sau „o". Sau raritatea altor cuvinte, precum „porc-spinos" sau „eliptic". Când schițezi un grafic ce compară popularitatea cuvintelor cu frecvența folosirii lor, obții o linie dreaptă. Şi este mereu acelaşi, indiferent dacă e vorba de limba engleză, rusă sau chineză. Toate limbile pământului produc acelaşi model linear.

— Iar codul ADN? întrebă Vigor intrigat.

— A produs *exact* acelaşi model. Până şi în ADN-ul nostru care nu este folosit, pe care majoritatea oamenilor de ştiință îl consideră a fi reprezentat de reziduuri sau resturi biologice. Studiul a fost repetat şi verificat. Dintr-un motiv sau altul, există un limbaj îngropat în codul nostru genetic. Noi nu ştim ce spune. Însă... şi Gray indică spre perete. Aceasta s-ar putea să fie forma scrisă a

acestui limbaj.

Vigor trecu o mână de-a lungul simbolurilor sculptate, fără să mai răsufle, plin de evlavie.

— Te face să te minunezi. Oare ar fi putut Trithemius să ajungă la limbajul ăsta în timpul meditațiilor sale?

Îşi îndreptă corpul, căci îl străfulgeră un alt gând.

— Şi ţineţi cont de ebraica străveche, de modul în care semnele şi simbolurile sale sunt similare scrierii angelice. Oare e posibil ca limbile scrise să fie, într-un fel sau altul, derivate din asta, să apară dintr-o memorie genetică? De fapt, asta te face să te întrebi dacă nu cumva limba aceasta nu este însuşi Cuvântul Domnului care a pus ceva superior în noi toţi.

Vigor schimbă iarăşi poziția lanternei, plimbând-o de colo-colo, ca să acopere întreaga lățime a enormei încăperi.

— Însă, indiferent cum ar fi, toate astea... Tot acest limbaj angelic. Ce ne spune nouă?

— Eu cred că este o copie genetică, zise Gray.

— Însă o copie a ce anume? interveni Seichan.

— Probabil a unei țestoase, mormăi Kowalski.

Vigor fornăi pe nas la glumă acestuia, dar atât Seichan, cât şi Gray reacționară extrem de surprinşi, uitându-se rapid la bărbatul masiv, cu nişte expresii similare, pline de neîncredere.

— Ce-i? întrebă Vigor simțind că este vorba de ceva important.

Gray veni mai aproape, coborându-şi tonalitatea vocii.

— Cred că s-ar putea să aibă dreptate.

— Am dreptate? întrebă Kowalski.

Gray le explică pe larg teoria sa cu privire la caverna de dedesubt.

— Carapacea țestoasei reprezintă caverna. Însă cum rămâne cu țestoasa în sine? Conform poveştii, reprezintă personificarea lui Vishnu, o ființă angelică.

Gray făcu un semn spre perete.

— Iar aici este dovada unui proces biologic ciudat, a unor cunoştințe şi informații secrete. Mai presus de o simplă boală virală. Cred că acest cod de pe pereți reprezintă un fel de jurnal al acestui proces. E posibil să fie încă incomplet.

Vigor studie peretele, copia fidelă.

Înainte să o poată contempla mai departe, deasupra se auzi o mare agitație.

Se întoarseră în grup compact, înapoi în centru. Se părea că echipa de demolări era pe cale să-şi termine pregătirile. Şeful lor

desfăşurase toate cablurile încărcăturilor explozive şi le cuplase la un detonator electronic dispus astfel încât să poată arunca totul în aer.

Deasupra capului, Vigor reperă o femeie care cobora pe scară. Era dificil să-i distingă trăsăturile prin crâmpeiul strălucitor de lumină a soarelui.

Cu toate acestea, Gray o recunoscu şi păşi în față.

— Lisa…?

Mult mai sus, aproape de buza găurii, apăru şi Nasser însoțit de-o femeie pe jumătate dezbrăcată. Aceasta se agita ca să ajungă în față, ca şi cum ar fi vrut să se arunce în hău, însă era oprită de țevile a patru puşti şi ținută la distanță.

Vigor se uită la ea cu gura căscată.

Dumnezeule, Doamne…

„Parcă e incandescentă."

Pielea îi strălucea în întunericul din jur.

Imposibil.

— Acoperiți ochii! strigă ea arătând cu mâna în jos, spre groapă. Acoperiți ochii!

Vigor nu putea înțelege la ce se referea femeia.

Gray însă înțelegea. Comandantul întinse un braț, de acolo, de lângă Vigor, trase o prelată folosită de echipa de demolări şi o aruncă peste ochii feței sculptate ca pe-o eşarfă, împiedicând fluxul de lumină să mai ajungă în caverna de dedesubt.

Deasupra lor, femeia se prăbuşi ca şi cum i-ar fi tăiat cineva sforile de care era suspendată. Căzu pe o lespede de piatră din altarul parțial distrus.

Nasser se întoarse şi se uită încruntându-se la ea.

Lisa coborî de pe scară şi veni la ei. Privirea îi rămase ațintită în sus, însă vorbele ei fură adresate tuturor celor de jos:

— Îmi pare rău!

11.05 A.M.

După 10 minute, Gray se uită cum ultimul dintre oamenii lui Nasser se cățăra pe scară. Deasupra, un cerc format din puşti era îndreptat spre grupul lor. Ultima geantă cu echipament pentru demolare dispăruse peste buza găurii, trasă de una dintre frânghii. Cealaltă încă mai atârna, făcându-le parcă în ciuda.

— De ce ne lasă aici, jos? întrebă Lisa.

Gray se uită la fața din piatră la care erau atașate tot felul de dispozitive.

— Cred că tocmai am devenit inutili, murmură el.

Lisa rămase tăcută, după care îndrugă o scuză aproape nedesluşită.

— N-am avut de ales.

Deja le explicase apariția ei bruscă şi neașteptată. Un mod disperat de a acționa, izvorât din necesitatea de a obține un remediu şi, implicit, şansa vindecării. Trebuia să rişte, să încerce s-o facă… chiar dacă asta însemna să le dea leacul pe tavă celor din Ghildă.

— Iar Monk, spuse Lisa cu vocea înăbuşită. Şi-a dat viața… pentru asta.

— Nu.

Gray îşi petrecu un braț pe după umerii Lisei. El nici măcar nu putea să admită această realitate. Nu încă.

— Nu. Monk v-a adus pe toți aici. Iar atâta vreme cât suntem în viață, mai există speranță.

Nasser reveni la marginea gropii.

— Aproape c-am terminat aici, anunță el nu jubilând, ci enunțând pur şi simplu o stare de fapt.

Având toate atuurile în mână, vorbea pe un ton rece şi politicos.

— Monseniore, ați menționat mai devreme cum latura istorică şi latura ştiințifică se contopesc în aceste ruine. Se pare că ați fost cel mai perspicace. Şi iată că avem cele două jumătăți ale Sigma reunite.

Dădu din mână în jos, după care se întoarse spre Susan, care avea încă o expresie stupefiată pe chip şi capul îi atârna în piept.

— Şi se pare că eforturile reunite ale celor din Ghildă au dat roade. Supraviețuitoarea urmărită pe latura ştiințifică aici… şi sursa virusului lui Iuda acolo, dedesubt.

Gray îşi retrase brațul din jurul umerilor Lisei şi făcu un pas în față.

— S-ar putea să mai aveți nevoie de ajutorul nostru! strigă el în sus, deşi ştia că este o pierdere de timp.

— Sunt sigur c-o să ne descurcăm. Ghilda are resurse din belşug ca să pună laolaltă aceste ultime piese. Gândeşte-te că am reuşit să ajungem până aici pornind doar de la câteva cuvinte dintr-un text foarte vechi. Un text care, din câte înțeleg, a intrat în posesia noastră datorită acțiunilor tale, domnule comandant.

Gray strânse instinctiv un pumn. Ar fi trebuit să ardă din

temelii acea bibliotecă a Curții Dragonului atunci când avusese ocazia s-o facă.

— Bineînțeles, după aceea, Ghilda a depus toate eforturile – prin folosirea arheologilor marini şi a imaginilor din satelit – şi s-a descoperit una dintre corăbiile lui Marco, scufundată lângă coasta Sumatrei.

Lui Gray îi trebui un moment ca să-şi dea seama ce voia să spună Nasser.

— Ați găsit una dintre navele lui Polo?

— Şi am fost norocoşi. Una dintre grinzile chilei, acoperite complet de mâlul de pe fund, precum o carcasă izolatoare, încă mai conținea activitate biologică. Însă n-am reuşit să-i înțelegem întreaga capacitate fără o probă în vitro, un scenariu verificat în lumea reală.

Gray simți cum îi îngheață sângele în vine. Dacă Nasser zicea adevărul, erupția de pe Insula Crăciunului nu fusese doar o expunere întâmplătoare la virus.

— Ați... ați contaminat în mod intenționat Insula Crăciunului.

Îi aruncă o privire rapidă lui Seichan, pentru confirmare.

Ea nu se uită în ochii lui.

Nasser continuă:

— După studierea curenților mării şi a modului în care creşte şi descreşte mareea, n-a mai fost nevoie decât să plantăm bucata de lemn lângă coastă şi să observăm ce se întâmplă. De fapt, noi monitorizam şi adunam mostre în momentul în care pacienta noastră de aici a apărut în peisaj. Ea şi grupul ei. Primii subiecți umani. Desigur, curenții au dus în cele din urmă virusul spre insulă. Aşa cum fusese planificat. Punct ochit, punct lovit.

Lisa mormăi:

— După care, cu nava de croazieră, cei din Ghildă au întrezărit oportunitatea de a culege roadele muncii lor.

Gray se trase sfârşit în spate.

Seichan murmură ceva în spatele lui.

— Acum ştii de ce trebuia să-i opresc.

Gray îi aruncă o privire.

Cu toate acestea, dăduse greş... ei toți dăduseră greş.

11.11 A.M.

Mintea lui Susan era învăluită în ceață, ca într-un vis înainte de

a te trezi din somn.

Creierul parcă îi era străbătut de vâlvătăile unor flăcări.

Când îşi dezvelise intenționat pielea şi se expusese luminii nemiloase a soarelui, depăşise o barieră.

O simțea în interiorul craniului. Nu mai era ea însăşi cu totul… sau poate că era ea însăşi mai mult decât fusese vreodată.

Se detaşase de tot ce era în jur în timp ce-n interior simțea cum i se reconstituiau amintiri de-o viață. Trecutul o năpădea şi ieşea la iveală valuri-valuri, din străfunduri pe care mult timp le crezuse pierdute şi inaccesibile. Amintirile se puneau cap la cap, în ordine cronologică – oră după oră, zi după zi – îmbinându-se şi formând un tot unitar, fără cusur. Trecutul i se trezise din nou la viață şi nu doar frânturi şi fragmente disparate, ei totul, în întregimea sa, într-o succesiune completă de imagini.

Şi reuşea să şi-l amintească pe tot ca pe un singur moment: de la presiunea exercitată asupra craniului în vreme ce ieşea din pântecele mamei sale… până la bătăile inimii de-acum. Simțea mişcarea aerului pe deasupra pielii ei dezgolite, fiecare firicel de aer în parte, înscris în memorie, de neuitat, adăugat la întregul noian de amintiri.

Totul era ținut parcă într-un balon de săpun suspendat, ce tremura uşor.

Iar dincolo de suprafața subțire a acestuia… era şi mai mult.

Însă nu era pregătită să se aventureze acolo.

Ştia că mai trebuiau urmați nişte paşi.

Dedesubt.

Când îşi ținea închişi ochii învăpăiați, panica din interiorul ei se domolea şi scădea până la nivelul unei licăriri fără viață.

Plutind între trecut şi prezent, adăugând momente cu fiecare gură de aer respirat, cuvinte noi picurau încet în lacul de acumulare ce reprezenta propria viață, cuvinte auzite fără să vrea de la o distanță de nici un pas.

„… n-a mai fost nevoie decât să plantăm bucată de lemn lângă coastă şi să observăm ce se întâmplă. Ea şi grupul ei. Primii subiecți umani…”

NU!

Acel cuvânt îi răsună în întreaga ființă.

Cu viața rezumată la acel moment interminabil cuprins între respirația de-acum şi cea viitoare, se transpuse şi se regăsi din nou sub apă, făcând scufundări, plutind între ape, ca într-o stare de imponderabilitate. Văzu bucata de lemn înnegrită de vreme, ce

ieşea afară din nisip asemenea unui deget. Îi reveniră în minte gândurile de-atunci, ca şi cum ar mai fost încă acolo, în apă. La vremea respectivă, presupusese că mişcările bruşte cauzate de cutremur eliberaseră chila de pe fund sau poate că recentul tsunami înlăturase nisipul, scoțând-o la suprafață.

Acum, ştia adevărul.

Bucata masivă de lemn fusese plantată acolo.

În mod intenționat.

Pentru a ucide.

Îşi aminti cât fusese de entuziasmată să-i spună soțului ei, căruia îi plăceau epavele scufundate. Numai amintirea lui o umplu de rațiune şi sentimente.

Gregg.

Acum ştia adevărul.

De ce murise.

Iar adevărul ardea asemenea unei flăcări.

11.12 A.M.

Lisa se sprijini de Gray, care îşi petrecuse un braț pe după umerii ei. Ea se uită în sus, la puştile îndreptate spre ei. Nasser spunea ceva, însă nu-l auzea, pierdută în propria-i stare de culpabilitate.

Deodată, Gray tresări.

Deşi ea nu se clintise, se trezi din reverie.

Pe marginea găurii, capul lui Susan se înălța uşor, părul blond căzându-i pe lângă obraji şi încadrându-i chipul furios. Atenția paznicilor rămase concentrată exclusiv asupra lui Nasser. Peste umărul acestuia, Lisa privea cum strălucirea uşoară a pielii lui Susan devine vizibil mai intensă.

Ochii îi ardeau ca nişte văpăi de nestăvilit izvorâte din interior.

Probabil că Nasser simțise ceva şi dădu să se răsucească.

Lisa nu văzu mişcarea rapidă a lui Susan.

În clipa asta, femeia stătea pe ce mai rămăsese din altar, iar în următoarea, era încolăcită strâns în jurul lui Nasser, strângându-l tare în brațe, cu obrazul lipit de al lui, ca într-o îmbrățişare pătimaşă.

El zbieră cu putere, un urlet sfâşietor, din gât.

Dintre cei doi ieşiră fuioare de fum.

Unul dintre paznici reacționă, lovind-o pe Susan din spate.

Ea se desprinse, căzu inertă, cu capul bălăngănindu-i-se.

Încă urlând, Nasser o împinse cu putere într-o parte.

Peste marginea gropii.

— Susan! strigă Lisa.

Ea căzu în gol, încurcându-se într-una dintre frânghiile folosite de echipa de demolări. Întinse o mână şi se apucă instinctiv de aceasta. Însă nu mai avea nici un fel de putere. Alunecă pe frânghie mult prea rapid. Acidul emanat de pielea sa pâlpâi şi se aprinse sub crâmpeiul de lumină naturală la care era expus direct, declanşând un fel de reacţie chimică în frânghia din fibre sintetice. Aceasta fumegă şi se topi pe măsură ce ea aluneca de-a lungul ei. Susan se răsucea rapid în vreme ce cobora grea ca plumbul, aproape în cădere liberă.

Nimeni nu îndrăzni s-o prindă.

Gray se răsuci şi trase bucata de prelată de pe faţa de piatră. Îi aruncă un capăt lui Kowalski. Acesta înţelese.

Deasupra capului, frânghia pârâi, arsă de la un capăt la celălalt, de-acolo de unde o înşfăcase Susan.

Ea căzu fără vlagă, ca o masă inertă.

Total inconştientă.

Gray şi partenerul său o prinseră, însă sub greutatea ei prelata le fu smulsă din mâini, iar ea se lovi cu putere de podea. Folosindu-se de prelată, Gray o întoarse şi o scoase din câmpul vizual al celor de sus, de deasupra văzându-i-se numai picioarele. Se aruncă şi el lângă ea.

Nasser urlă la ei. Stând în patru labe. Cu obrazul încă fumegând, cu carnea înnegrită. Mâinile sale goale arătau ca nişte bucăţi de friptură în sos propriu, sângerând şi mustind.

— O vreau pe nenorocita aia!

Gray reapăru la vedere, cu mişcări nesigure.

— Are gâtul rupt! E moartă!

O serie de grimase înfiorătoare se perindară pe faţa lui Nasser. Vestea îl făcu să turbeze, să nu mai raţioneze aproape de loc.

— Atunci, o să ardeţi cu toţii!

Se trase îndărăt.

— Aruncaţi totul în aer!

Gray le făcu semn cu mâna tuturor celor din jur.

— Înapoi… să nu mai fiţi văzuţi deloc.

Lisa se conformă, retrăgându-se cu picioarele împleticite de la lumină în zona întunecată.

Se traseră câteva gloanţe scânteind în încercarea de a-i prinde

din urmă.

Lisa se holbă la explozibilii instalați. Detonatorul electronic nu era la îndemâna lor. Era departe, în raza vizuală a celor de sus. Ar fi fost împuşcați dacă îndrăzneau să se apropie.

Gray trase prelata împreună cu trupul inert al lui Susan.

— În spatele pilonilor de susținere ai fundației! S-ar putea să ne asigure puțină protecție. Ghemuiți-vă şi găsiți ceva, orice cu care să vă acoperiți capul şi fața!

Se împrăştiară cu toții.

Erau patru piloni, iar ei, şase.

Gray o luă pe Susan.

Lisa se trezi că se înghesuie împreună cu monseniorul în spatele unui pilon din gresie. El o trase în jos, apărând-o cu trupul lui.

Lisa îşi puse o palmă pe pilonul de susținere. Avea un diametru de 90 de centimetri. Nu avea nici un fel de idee cu privire la forța exploziei ce avea să urmeze. Se întoarse spre Vigor.

— Părinte, asta chiar o să ne protejeze?

Vigor se uită în jos, la chipul ei şi nu îi răspunse.

Măcar o dată, Lisa îşi dori să existe un preot care să o mintă.

18
Poarta iadului

7 IULIE, 11.17 A.M.
Angkor Thom, Cambodgia

Gray o cără pe Susan pe sus, ținând-o învelită în prelată.

Ea gemu şi se agită. Se lovise zdravăn la cap în momentul în care se izbise de pământ, iar Gray îl minţise pe Nasser că ea îşi rupsese gâtul.

Nemernicul, în propria agonie, nu mai pusese acest lucru sub semnul îndoielii, poate chiar dorind asta.

Gray sperase să folosească trupul femeii ca monedă de schimb pentru negocieri.

Însă treaba asta nu mergea prea bine.

Deasupra lor, Nasser urla înnebunit de durere. După cum arăta pielea lui înnegrită, suferise arsuri de gradul trei pe suprafeţe întinse ale corpului. Iar acum, el îşi dorea ca şi ei să sufere la rândul lor. Ochi pentru ochi. Însă, din câte se părea, echipa de demolare nu fusese pregătită pentru un asemenea ordin dat pe neaşteptate. Făcea pe dracu-n patru ca să termine, acordându-i grupului lui Gray un răgaz de un minut sau aşa ceva.

Profitând de această amânare, Gray o trase pe Susan, căutând s-o protejeze mai bine în spatele pilonului. Dacă ea reprezenta remediul unei potențiale vindecări, atunci trebuia să fie ferită de orice pericol. Trase prelata ca să-i acopere aproape complet capul. Aceasta se desfăcu uşor, scoțând la iveală strălucirea slabă a pielii dezgolite de dedesubt. Aflată la adăpost de lumina arzătoare a soarelui, strălucirea pielii ei începuse să se diminueze. El se opri o secundă, uimit de această ciudățenie.

În timp ce trăgea din nou prelata ca s-o acopere la loc, observă zidul din fața sa.

Ornamentația cu scriere angelică strălucea şi avea o luminozitate neobişnuită, fluorescentă, sub strălucirea slabă a pielii. Probabil că lumina emanată de cianobacteriile din pielea ei avea o lungime de undă din spectrul ultravioletelor, aducând la incandescență un compus fluorescent ce acoperea sculpturile.

Asta îi aminti lui Gray de obeliscul egiptean care strălucea dezvăluind privirii scrierea angelică, o versiune în miniatură şi mai rudimentară a ceea ce era etalat pe zid. Oare avusese Johannes Trithemius revelații mai profunde în timpul meditațiilor sale? O viziune despre toate astea?

Gray desfăcu prelata mai larg, lăsând să se vadă un fascicul şi mai mare de lumină din pielea ei. O suprafață şi mai mare a scrierii deveni incandescentă, rotindu-se şi învolburându-se prin întuneric, în toate direcțiile, ca şi cum ar fi fost ulei în flăcări.

Gray se ridică mai sus. Observă un ungher întunecat, undeva în stânga, la o distanță apreciabilă, ceva ce abia putea fi desluşit la marginea fasciculului de lumină emanat de pielea femeii, o piatră închisă la culoare în fluxul sclipitor de la lumină al scrierii incandescente. Unghiurile ascuțite îi atraseră atenția.

Putea oare să fie…?

O întoarse pe Susan în mâini, lăsând o bucată şi mai mare de prelată să cadă într-o parte, păstrând însă suficient ca tampon între pielea sa şi a femeii. Strălucirea nu era încă suficient de puternică pentru a ajunge atât de departe. Trebuia să o ducă pe Susan mai aproape. Se luptă cu greutatea ei şi se încurcă în prelată din cauza poziției incomode, simțind cum se scurge timpul, secundă cu secundă.

Avea nevoie de ajutor.

— Kowalski! Unde eşti?

O voce îi răspunse de după pilonul din dreapta sa.

— Mă ascund! Aşa cum ne-ai spus!

Gray se ridică.

— Am nevoie de tine aici!

— Şi cu bomba cum rămâne?

— Lasă bomba! Mişcă-ți fundul încoace!

Kowalski înjură cu năduf, după care se îndreptă spre el, bodogănind printre dinți.

— De ce-i întotdeauna o blestemăție de bombă…?

Malacul alerga spre el, practic furişându-se prin spatele pilonului, ca şi cum ar fi fost pe post de fundaş la un meci de fotbal american.

Gray îi făcu un semn sugestiv cu bărbia spre stânga.

— Ajută-mă s-o duc pe Susan pe acolo.

Kowalski oftă. Folosind prelata ca pe-o targă, o cărară rapid între ei de-a lungul zidului. Pe măsură ce treceau în grabă pe lângă perete, înscrisurile parcă prindeau viața, se aprindeau odată

cu trecerea lor, devenind din ce în ce mai strălucitoare când se apropiau, atenuându-se pe măsură ce se îndepărtau.

Seichan se ascunsese în spatele următoarei coloane. Veni spre ei, atrasă de strălucirea peretelui şi de mişcările lor grăbite.

— Ce faceţi…? Oh, Dumnezeule! Oh, Doamne!

Gray o coborî pe Susan pe podea, lăsând-o tot neacoperită, proiectându-i strălucirea pe zid şi aprinzând parcă scrierea de pe el. În întregime, cu excepția unei suprafețe întunecate, pe care o recunoscu.

— Vigor! strigă Gray.

— Vin acum! răspunse el.

În mod evident, monseniorul văzuse şi el imaginea care apăruse când ei străbătuseră încăperea. Gray auzi paşii lui Vigor dublați de cei ai Lisei, care îl urmă.

Stăteau cu toții la baza peretelui, uitându-se cu gura căscată la ce aveau în fața ochilor.

Nu la ceea ce strălucea, ci la ceea ce *nu* strălucea.

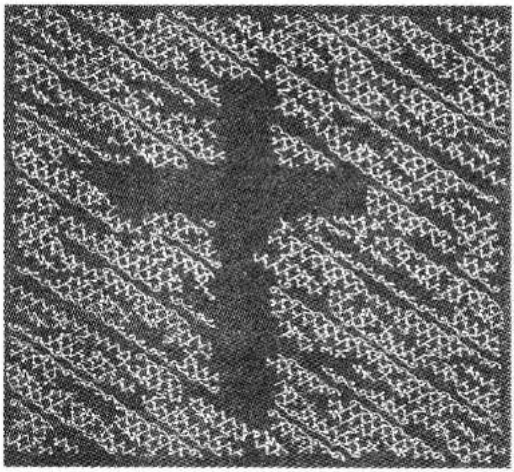

— Părintele Agreer, spuse Vigor. Probabil că el a lăsat semnul acesta, râcâind peretele. Curățând bucata de-aici ca s-o transforme într-un semn.

— Un semn referitor la ce anume? întrebă Seichan.

— Un indiciu al unei uşi ascunse, zise Gray. Trebuie să existe o altă cale de a ajunge jos la cavernă.

— Însă ce vrea să însemne indiciul în sine? întrebă Vigor.

Gray clătină din cap, ştiind că nu prea mai aveau timp la

dispoziție. Dacă nu găseau uşa aia, ca s-o ducă pe Susan într-un loc sigur şi departe de Ghildă, nu numai viețile lor aveau să fie în joc. Conform celor spuse de Lisa, o adevărată pandemie se pornise deja.

Nasser strigă la ei:

— Spuneți-vă ultimele rugăciuni!

— Iisuse Hristoase! îi scăpă lui Kowalski, deşi n-o spusese ca rugăciune.

Îi îmbrânci pe Gray şi pe Vigor la o parte, păşi spre zid şi se împinse cu forța în centrul crucii.

Uşa de piatră se roti în jurul unui pivot central, scoțând la iveală pasajul aflat de partea cealaltă.

Kowalski se întoarse spre ei.

— Nu trebuie întotdeauna să fi genial, prieteni. Câteodată, o uşă nu-i decât o uşă.

Se îngrămădiră prin ieşirea proaspăt descoperită. Gray şi Kowalski o luară din nou pe Susan suspendată între ei. Odată ajunse dincolo, Seichan şi Lisa împinseră uşa la loc cu umărul, închizând-o în urma lor.

În față, un fir de scări săpate în gresie cobora în adâncuri.

Nu avea nimeni nici o îndoială cu privire la locul unde duceau.

În momentul în care o porniră în jos, o explozie înăbuşită răsună până la ei, o singură bubuitură ca de tunet. Gray îi transmise în gând o rugăciune de mulțumire călugărului Agreer.

În trecut, tot el îl salvase şi pe Marco.

Iar acum, le salvase tuturor viața.

Deşi uşurat, Gray nu putea să scape de o teamă teribilă. În vreme ce era posibil ca el să fi scăpat, părinții lui nu erau în aceeaşi situație. Când Nasser avea să descopere că prizonierii săi dispăruseră, Gray ştia cine avea să sufere pentru asta.

12.18 A.M.

Pe acoperişul depozitului, Harriet moțăia în brațele soțului ei. Era o seară călduroasă. Deasupra lor, luna se deplasa imperceptibil pe cerul nopții. În ciuda terorii cu care se confruntaseră, oboseala îşi spunea cuvântul. În prima oră petrecută aici, ascultase cum şuvoiul de strigăte şi lătraturi ba creştea, ba descreştea. După aceea, încetase să-i mai pese. Timpul păru că se lungeşte suficient de mult, încât, în momentul în care

se auzi primul strigăt de cealaltă parte a acoperişului, Harriet tresări, surprinsă să constate că ațipise.

— Au ajuns aici, zise Jack pe un ton aproape uşurat.

Îşi schimbă poziția corpului şi o împinse uşor pe Harriet în interiorul carcasei aparatului de aer condiționat de mare putere din spatele lor. Înăuntru, abia dacă era spațiu pentru două persoane. De îndată ce ajunse înăuntru, Harriet întinse o mână spre soțul ei.

În loc să facă la fel, el lua de pe jos, de pe cartonul gudronat, grătarul folosit pe post de uşă.

— Jack? şopti ea pe un ton întrebător.

El ridică grilajul între ei, împingându-l şi fixându-l în prinderile sale.

— Nu… gemu ea.

Buzele lui se lipiră de barele grilajului în vreme ce-l fixa.

— Te rog, Harriet, lasă-mă să fac asta. Pot să-i fac să se îndepărteze de-aici. Să trag de timp pentru tine. Dă-mi măcar şansa asta.

Privirile li se întâlniră printre barele subțiri.

Ea înțelese. De prea mult timp, Jack crezuse despre el însuşi că este bărbat doar pe jumătate. Acum, nu avea de gând să şi moară crezând acelaşi lucru. Însă pentru Harriet, Jack nu fusese niciodată bărbat doar pe jumătate.

Cu toate acestea, ea una nu putea să-l priveze de aşa ceva.

Era ultimul ei cadou pentru el.

Ea îşi băgă degetele printre bare, cu obrajii înlăcrimați. Degetele lui le atinseră pe ale ei, mulțumindu-i şi spunându-i în tăcere c-o iubeşte.

Strigătele se auziră şi mai aproape.

Nu mai aveau vreme.

Jack se târî spre balustrada acoperişului, cu pistolul strâns în mână. Când ajunse acolo, se sprijini de aceasta ca să se îndepărteze şchiopătând spre stânga.

Harriet încercă să urmărească încotro se duce, însă el ieşi în curând din raza ei vizuală.

Îşi acoperi fața.

Din direcția aceea se auzi urletul ascuțit al cuiva care descoperise ceva. În replică, bubui detunătura unui pistol, de undeva din stânga, mai aproape de ea.

Jack.

Harriet îi numără împuşcăturile, ştiind că nu-i mai rămăseseră

decât trei gloanțe în armă.

Apoi, se porni un foc intens înspre locul unde se afla soțul ei, gloanțele ricoşând în metal. Probabil că Jack îşi găsise vreun adăpost, ceva. O altă împuşcătură răsună de acolo.

Mai avea un singur glonț.

În acalmia care urmă scurtului schimb de focuri, Jack strigă:

— N-o să-mi găsiți niciodată soția. Am ascuns-o ca să nu ajungă în mâinile voastre, blestematilor.

O voce răstită îi răspunse de undeva din spate, la numai câțiva paşi distanță de locul unde se ascundea Harriet, făcând-o să tresară.

Annishen.

— Dacă n-o găsesc câinii, strigă femeia la Jack, o să mă asigur că urletele tale or s-o scoată din ascunzătoare.

Picioarele lui Annishen apărură în câmpul vizual, dincolo de grilaj. Femeia şopti ceva într-o stație radio, ordonându-le oamenilor ei să caute peste tot şi să pună mâna pe Jack.

Corpul femeii înțepeni, întorcându-se uşor.

Se auzi un zgomot neaşteptat.

Parcă era şuieratul unui vânt puternic.

De partea cealaltă a acoperişului, venind de jos, apăru un elicopter negru în formă ca de viespe. În mod clar, un elicopter militar. Un răpăit de foc automat muşcă din acoperiş. Se auziră bărbați urlând. Picioare tropăind. Un bărbat trecu în fugă, iar picioarele îi fură secerate de sub el, făcându-l să cadă cu fața în jos.

Sirene izbucniră de undeva de pe străzile învăluite în întuneric, îndreptându-se spre depozit.

Din elicopter, cineva zbieră într-un megafon, ordonând depunerea tuturor armelor.

Annishen se lăsă în jos şi se ghemui lângă grătarul aparatului de aer condițional, pregătindu-se pentru un salt scurt spre ieşirea de pe acoperiş din apropiere. Harriet se ghemui instinctiv, ca să se ascundă de ea, dar cotul ei lovi partea laterală a aparatului de aer condițional cu o bufnitură surdă şi dogită.

Annishen tresări şi se trase uşor înapoi, după care îşi înălță capul, uitându-se cu atenție înăuntru.

— Ah, doamna Pierce!

Se întoarse şi-şi băgă pistolul prin grilaj, la o distanță foarte mică de ținta ei.

— E timpul să-ți iei la reve…

Vibrația împuşcăturii o zdruncină pe Harriet.

Corpul lui Annishen se lovi de grilaj, după care se prăbuşi peste cartonul smolit ce izola acoperişul.

Harriet surprinse pentru un moment scurt imaginea unei orbite oculare goale al cărei ochi fusese pulverizat de glonț.

În timp ce femeia se prăbuşea, Jack apăru sărind într-un picior. Îşi aruncă pistolul din care încă mai ieşea fum.

Fusese ultimul său glonț.

Harriet se îmbrânci în grătar şi îl deschise. Sări peste picioarele lui Annishen şi țâşni de-a lungul acoperişului aterizând direct în brațele lui Jack, plângând în hohote. Amândoi se prăbuşiră unul în brațele celuilalt, recunoscători şi uşurați, pe cartonul gudronat al acoperişului.

— Să nu mă mai părăseşti niciodată, Jack.

El o strânse şi mai tare la piept.

— Niciodată, îi promise el.

Bărbați în uniforme militare coborâră din elicopter în rapel, sărind pe acoperiş de pe coardele răsucite. Harriet şi Jack fură încadrați şi li se asigură paza în vreme ce forțele speciale verificau acoperişul. Jos, sirenele se opriră. Se auziră mai multe împuşcături şi țipete din incinta depozitului.

O persoană veni spre ei, încă purtând chingile echipamentului de coborâre în rapel. Bărbatul se lăsă pe un genunchi lângă ei.

Harriet aruncă o privire scurtă în sus, surprinsă să descopere o față cunoscută.

— Domnule director Crowe?

— Când o să începeți să-mi spuneți Painter, doamna Pierce? întrebă el.

— Cum de ne-ați găsit…?

— Se pare că a făcut cineva destul de multă gălăgie pe strada din fața măcelăriei, explică el cu un zâmbet ostenit. Suficient de tare cât să-şi aducă lumea aminte de el.

Harriet îi strânse cu putere mâna soțului ei, mulțumindu-i pentru reprezentația pe care o dăduse mai devreme.

Painter continuă:

— Am cercetat în amănunțime strada, începând de azi-dimineață, iar în urmă cu 45 de minute, unul dintre ofițerii trimişi în patrulare a descoperit un domn drăguț, cu un cărucior de cumpărături. V-a recunoscut în fotografia pe care i-am arătat-o şi, în plus, fiind destul de suspicios – sau poate doar pur şi simplu paranoic – şi-a notat numărul de înmatriculare al dubei, alături de

marcă şi model. N-a durat prea mult ca să depistăm GPS-ul maşinii. Îmi pare rău că n-am putut să ajungem aici mai devreme.

Jack se şterse la un ochi, ţinându-şi faţa întoarsă, ca să nu-i poată vedea nimeni lacrimile.

— Sincronizarea voastră nu putea să fie mai bună de-atât. Îţi sunt dator cu o sticlă mare din whisky-ul ăla single malt, cu gust deosebit, care ştiu că-ţi place.

Harriet îşi strânse în braţe soţul. Poate că Jack nu-şi putea întotdeauna aminti numele oamenilor, însă nu uita niciodată ce le plăcea să bea.

Painter se ridică în picioare.

— O să mă asigur că vă ţineţi de cuvânt, însă chiar acum trebuie să dau un telefon foarte important.

Se întoarse într-o parte şi bâigui ceva în barbă, dar Harriet îl auzi:

— Adică, dacă nu-i deja prea târziu.

11.22 A.M.

Lisa coborî scările întunecate în urma monseniorului. Trebuise să se aplece, sprijinindu-şi o mână de peretele umed. Aerul mirosea a vegetaţie descompusă, ca frunzele putrezite într-o pădure udă. Nu era un miros neplăcut, cu excepţia unei senzaţii de iritare uşoară a nărilor.

În faţă, o lumină slabă îi atrăgea tot înainte, izvorând de undeva de jos.

Acolo se afla ţinta lor.

În cele din urmă, scările se terminară şi ei se pomeniră într-o cavernă spaţioasă. Paşii le răsunară în spaţiul închis. Deasupra lor, bolta cavernei se arcuia în sus, la o înălţime echivalentă cu cinci etaje, de ea atârnând câteva stalactite boante. Spaţiul avea formă ovoidă, cu o anvergură maximă de 65 de metri. În locul pe unde intraseră, acoperişul se ridica într-o boltă din piatră aproape fluidă, arcuită natural. De partea cealaltă a cavernei putea fi desluşita o arcadă similară.

— Chiar că arată precum carapacea unei ţestoase, murmură Vigor, vocea sa răsunând în gol. Până şi modul în care se măreşte, lărgindu-se ici şi colo. Ca partea din faţă şi din spate a carapacei unei ţestoase.

Kowalski bombăni, trăgând-o pe Susan după sine cu ajutorul

lui Gray.

— Şi-atunci care din variante este? Coborâm pe gâtul țestoasei sau urcăm pe fundul ei?

Însă, în momentul în care îşi înălță capul, matahala fluieră uşor printre dinți.

Lisa îi înțelese reacția.

În față, un lac circular cu apă închisă la culoare, cu luciul liniştit precum o oglindă era încadrat de jur împrejur de un brâu din piatră. Din bolta de sus se proiectau două raze rectilinii de lumină naturală ce atingeau centrul apei, provenind direct din ochii chipului cioplit de deasupra.

Dar acolo unde lumina soarelui atingea apa negricioasă, se forma o baltă lăptoasă ce parcă se revărsă în exterior, strălucind cu putere, ca şi cum soarele s-ar fi transformat într-o masă lichidă şi curgea de sus.

Strălucirea lăptoasă licărea şi clipocea, descrescând şi umflându-se.

Arătând asemenea unei entități vii.

Ceea ce şi era.

— Lumina soarelui energizează cianobacteria din apă, spuse Lisa.

Câteva picături scurse prin ochii chipului cioplit în piatră atinseră suprafața apei de jos, fâsâind uşor. În acel loc, strălucirea lăptoasă se închise la culoare.

— E acid, spuse Gray reamintindu-le tuturor de pericolul de deasupra. De pe urma exploziei. Picură prin ochi. Nu ştiu cât timp le va trebui să neutralizeze peştera de sus, însă cel puțin un bloc de piatră rezistă pentru moment. Chiar şi aşa însă, ei o să coboare cu târnăcoape şi ciocane pneumatice şi o să lărgească în curând spărtura prin care o să ajungă aici.

— Şi-atunci ce facem? întrebă Seichan.

Kowalski spuse în bătaie dejoc:

— Ieşim naibii de-aici.

Gray se întoarse spre Lisa.

— Poți să dai o fugă în față, să verifici cealaltă arcadă, cea îndepărtată? Să vezi dacă mai există vreo cale de ieşire. După cum a zis şi Vigor, carapacea unei țestoase are o deschizătură pentru cap şi una pentru coadă.

Lisa clătină din cap.

— Gray, cred c-ar trebui să stau cu Susan. Sunt medic…

De pe prelata se auzi un geamăt. Femeia îşi ridică uşor o mână.

Lisa se duse lângă Susan, dar avu grijă să nu o atingă.

— Ea este încă singura speranță pentru vindecarea maladiei.

— Pot să mă duc eu, se oferi Seichan.

Lisa se uită rapid în sus, observând o doză de suspiciune pe fața lui Gray, ca şi cum n-ar fi avut încredere în femeia aceea. Cu toate acestea, dădu aprobator din cap.

— Găseşte o cale de ieşire de-aici.

Ea plecă fără să spună nici un cuvânt.

Grupul o urmă pe mal, de-a lungul brâului de apă.

Gray studie spațiul din jur.

— Locul ăsta arată ca o veche dolină[82]. Precum cele din Florida sau cele din Mexic. Blocul de piatră trebuie să fi astupat gaura originală care era cândva deschisă.

Lisa se aplecă lângă perete şi strânse între degete puțină materie uscată. Aceasta i se fărâmiță între degete.

— Excremente pietrificate de liliac, zise ea confirmând părerea lui Gray. Această cavernă trebuie să fi fost cândva deschisă.

Lisa îşi şterse degetele şi îi aruncă o privire scurtă lui Susan, începând să pună cap la cap ceea ce deja bănuia.

Vigor întinse un braț şi-l mişcă roată, ca şi cum ar fi vrut să cuprindă lacul.

— Probabil că, în Antichitate, khmerii au venit aici, deasupra dolinei, au observat cum străluceşte şi-au imaginat că este lăcaşul vreunei divinități şi au încercat s-o încorporeze în templul pe care l-au construit.

— Însă nu ştiau ce fac, adăugă Lisa. Au încălcat granițele unui loc unde n-ar fi trebuit să păşească niciodată. Au intrat într-un biosistem fragil şi au eliberat un virus. Dacă omenirea îşi forțează norocul, câteodată natura reacționează pe măsură.

Continuară să meargă pe lângă lac.

În față, o mică limbă din piatră se întindea în apă, abia perceptibilă în întunericul de acolo. Numai nestăvilitele valuri de apă lăptoasă scoteau la iveală mica peninsulă.

Şi mai era ceva.

— Alea-s oase? întrebă Kowalski holbându-se la apa ce se întindea de-a lungul potecii lor.

Tot grupul se opri.

---

[82] Depresiune în formă de pâlnie, formată prin dizolvarea la suprafață a unor roci solubile (n. red.).

Lisa se duse lângă marginea apei. Lumina slabă pătrundea adânc de tot în apa cristalină. Malul din piatră cobora lin în apă, după care dispărea deasupra unei buze abrupte, la aproximativ zece metri depărtare.

Peste tot pe fundul lacului unde apa era mică, zăceau mormane şi mormane de oase: capete fragile de păsări, mici cutii toracice şi coaste de maimuță, ceva ce semăna cu o pereche de coarne răsucite şi, nu prea departe de mal, țeasta masivă a unui elefant, ca un pietroi alb sub apă, cu unul din fildeşi rupt, acum un simplu ciot. Dar mai erau şi altele: femururi rupte, tibii mai lungi, cutii toracice cu coaste şi mai mari şi, precum ghindele căzute din copac şi împrăştiate pe jos, craniu după craniu.

Toate umane.

Lacul era un uriaş cimitir plin cu oase.

Buimăciți şi complet amuțiți, continuară să meargă înainte.

Pe măsură ce se deplasau de-a lungul malului de piatră, strălucirea din lac crescu uşor în intensitate. Senzația de iritare şi usturime a nărilor, resimțită de Lisa mai devreme, se intensifică, devenind tot mai puternică. Îşi aduse aminte de Insula Crăciunului, de mareea ucigaşă.

Biotoxine.

Kowalski se strâmbă.

Ca şi cum ar fi fost nişte săruri de amoniac, mirosul înțepător o deranjă şi pe Susan, trezind-o parcă din somn. Pleoapele îi fluturară şi ochii i se deschiseră, strălucind în întuneric, potrivindu-se perfect cu strălucirea din lac. Deşi era încă năucă, o recunoscu pe Lisa.

Susan încercă să se ridice.

Gray şi Kowalski o lăsară pe piatră, având oricum nevoie să se odihnească, îndreptându-şi umerii şi masându-şi mâinile.

Lisa se lăsă lângă Susan, trăgându-i uşor prelata peste umeri în timp ce-o ajuta să se ridice.

Susan se trase speriată înapoi în momentul în care Kowalski se apropie de ele.

— E-n regulă, o linişti Lisa. Toți sunt prietenii noştri.

Lisa făcu prezentările ca s-o ajute pe Susan să se liniştească. Încetul cu încetul, zăpăceala şi frica dispărură. Ea păru că-şi aduna gândurile şi că-şi revine – până în momentul în care se uită peste umerii Lisei şi văzu lacul strălucitor.

Susan se retrase brusc, lovindu-se de zid cu spatele şi împingându-se în jos, unde, ghemuită, începu să se legene.

— Voi n-ar trebui să fiți aici, zise ea cu asprime, cu o tonalitate a vocii crescută brusc.

— Hai, pe bune? se ambală Kowalski.

Susan îl ignoră, continuând să se uite țintă la lac. Vocea îi reveni la normal.

— O să fie ca pe Insula Crăciunului. Numai că infinit mai rău… prinşi aici, în interiorul cavernei. Şi-o să fiți expuşi cu toții.

Lisa nu se îndoia cu privire la asta. Deja o mânca pielea.

— Trebuie să plecați.

Susan se calmă suficient ca să se ridice în picioare, sprijininduse cu o mână de zid.

— Numai eu pot să fiu aici. Trebuie să fiu aici.

Lisa citi în ochii ei şi frică, dar şi o convingere de nezdruncinat.

— Pentru remediu? întrebă Lisa.

Susan încuviință.

— Trebuie să mai fiu expusă încă o dată, la sursa de-aici. Nu pot să spun cum de ştiu asta, însă o ştiu.

Îşi ridică o palmă într-o parte a capului.

— Este… este ca şi cum aş trăi cu un picior în trecut şi cu celălalt aici. E dificil să fiu aici. Totul mă umple complet, fiecare gând, fiecare senzație în parte. Şi nu pot să opresc fenomenul ăsta. Şi-n plus… îl simt cum se extinde.

Din nou, frica îi străluci în *ochi.*

Descrierea lui Susan îi reaminti Lisei de *autism,* inabilitatea neurologică de a întrerupe fluxul senzorial extern. Însă câțiva pacienți autişti erau în acelaşi timp şi nişte *savanți complet idioți,* genii în nişte domenii exacte şi restrânse, inteligența lor sclipitoare izvorând chiar din faptul că fuseseră cumva resetați. Lisa încercă să-şi imagineze patofiziologia care probabil că se producea în interiorul creierului lui Susan inundat de biotoxine necunoscute, energizat de bacteria care producea toxinele.

Oamenii nu folosesc decât o mică parte din capacitatea neurală a creierului lor. Lisa aproape că putea să-şi imagineze electroencefalograma creierului lui Susan, aşa cum era acum, cuprins parcă de flăcări şi extrem de surescitat.

Susan se duse clătinându-se până la marginea apei.

— N-avem decât o singură şansă. Asta.

— De ce? întrebă Gray mergând alături de ea.

— După ce lacul va atinge concentrația critică şi va erupe cu încărcătura sa complet toxică, se va resorbi. Vor mai trece trei ani până când lacul va fi gata din nou.

— De unde ştii? o întrebă Gray.

Susan îi aruncă o privire rapidă Lisei, pentru a-i cere ajutor.

— Pur şi simplu, ştie, răspunse Lisa. Este, într-un fel sau altul, conectată la locul acesta. Susan, ăsta-i motivul pentru care ai fost atât de grăbită să ajungi aici?

Susan dădu din cap.

— Odată deschis şi expus luminii soarelui, lacul se va umfla până va exploda, la propriu. Dacă ratăm asta…

— Atunci, lumea va fi lipsită de apărare timp de trei ani. Fără nici un remediu. Pandemia s-ar răspândi în întreaga lume, spuse Lisa imaginându-şi microcosmosul de la bordul navei de croazieră extinzându-se şi dezvoltându-se pe tot globul.

Oroarea fu întreruptă de întoarcerea lui Seichan, care venea tropăind spre ei, cu sufletul la gură, faţa strălucindu-i din cauza transpiraţiei.

— Am găsit o uşă.

— Atunci, plecaţi, îi îndemnă Susan. Acum!

Seichan clătină din cap:

— N-am putut s-o deschid.

Kowalski îşi sublinie vorbele cu gesturi:

— Ai încercat s-o împingi cu putere?

Seichan îşi dădu ochii peste cap, dar încuviinţă totuşi:

— Da, am încercat s-o împing cu umărul.

Kowalski îşi aruncă exasperat mâinile în sus, cedând:

— Atunci, ce-am avut şi ce-am pierdut!

— Însă era o cruce sculptată deasupra arcadei de piatră, continuă Seichan. Şi o inscripţie, dar era prea întuneric ca s-o pot citi. Cuvintele de-acolo ar putea să ne dea vreun indiciu.

Gray se întoarse către monsenior.

— Mai am încă lanterna aceea, spuse Vigor. Mă duc eu cu ea.

— Grăbiţi-vă! îi impulsionă Gray.

Aerul era deja greu de respirat. Strălucirea din lac se întinsese şi mai mult, scurgându-se de-a lungul pintenului de piatră, către mal.

Susan arătă cu mâna într-acolo.

— Trebuie să ajung acolo, să intru în lac.

Se îndreptară cu toţii către peninsula de piatră.

Gray ţinu pasul cu Lisa.

— Ai vorbit despre un biosistem ale cărui limite au fost încălcate. Te deranjează dacă-mi spui ce naiba crezi că se întâmplă cu adevărat aici? întrebă el arătând spre lacul strălucitor, spre

Susan.

— Nu ştiu tot, însă sunt foarte sigură că ştiu care sunt toate personajele-cheie.

Gray dădu din cap spre ea, îndemnând-o să continue.

Lisa îi arătă strălucirea.

— Totul a început aici, cu cele mai vechi organisme din istorie. Cianobacteriile. Precursoarele plantelor moderne. Care au penetrat fiecare breşă ambientală: roca, nisipul, apa, chiar şi alte organisme, zise ea dând din cap spre Susan. Însă cu asta o luăm deja înaintea poveştii. Hai să începem de-aici.

— Din caverna asta.

Ea încuviință.

— Cianobacteriile au invadat aceasta dolină, dar adu-ți aminte că avea nevoie de lumina soarelui, iar caverna este, în cea mai mare parte, întunecată. Gaura de deasupra probabil c-a fost chiar mai mică de-atât la origine. Ca să se dezvolte aici, aveau nevoie de o altă sursă de energie, o sursă de hrană. Iar cianobacteria este o entitate adaptabilă şi inovatoare. Avea o sursă de hrana în jungla de sus… îi trebuia doar o modalitate de a ajunge la ea. Iar dacă nici natura nu-i ingenioasă în crearea şi consolidarea unor relații şi legături ciudate, atunci cine mai este?

Lisa relată povestea pe care i-o spusese cândva dr. Devesh Patanjali despre viermele-de-gălbează şi despre cum ciclul său de viață utiliza *trei* gazde: vitele, melcii şi furnicile.

— La un moment dat, viermele de gălbează chiar şi-a deturnat gazda, pe furnică. A obligat-o să se urce pe un fir de iarbă, i-a blocat mandibula pentru că apoi să aştepte să fie mâncată de o vacă ieşită la păşunat. În acest mod, natura ne arată cât este de ciudată. Iar ce s-a întâmplat aici nu este mai puțin ciudat.

Pe măsură ce continua, Lisa era din ce în ce mai convinsă că avea dreptate cu teoriile ei. Îi trebui un moment ca să explice evaluarea făcută de Henri Barnhardt cu privire la virusul lui Iuda, modul în care el clasificase virusul ca fiind un membru al familiei *Bunyavirus.* Îşi aminti diagrama lui Henri, ce descria o relație liniară de la om la artropode şi apoi din nou la om.

Om —> Insectă (artropod) —> Om

— Însă noi n-am avut dreptate, spuse Lisa. Virusul a copiat o pagină din manualul de funcționare a viermelui de gălbează. Aici intră-n joc trei gazde.

— Cianobacteria fiind prima gazdă, întrebă Gray, care-i cea de-a doua în acest ciclu al vieții?

Lisa se uită lung la deschiderea acum astupată a acoperişului şi dădu cu piciorul în nişte excremente uscate de liliac.

— Cianobacteria avea nevoie de o modalitate de a ajunge la acoperiş. Şi fiindcă împărțea deja această cavernă cu nişte lilieci, a profitat de aripile lor.

— Stai puțin. De unde ştii că s-a folosit de lilieci?

— Bunyavirusul. Iubeşte artropodele, adică insectele şi crustaceele. Însă descendenți ai acestui bunyavirus mai pot fi găsiți şi în şoareci şi *lilieci.*

— Atunci, crezi că virusul lui Iuda este un virus mutant al liliecilor?

— Da. Mutant din cauza neurotoxinelor cianobacteriei.

— Dar de ce?

— Ca să-i înnebunească pe lilieci, să-i împrăştie în lumea întreagă, purtând un virus care să invadeze biosfera locală prin bacteriile sale. În esență, transformând fiecare liliac în parte într-o bombă biologică. Răhățindu-se oriunde aterizează. Dacă Susan are dreptate, lacul ar expedia aceste biobombe la fiecare *trei ani,* permițând mediului să se refacă în acest interval.

— Dar cum îi este asta de folos cianobacteriei, dacă maladia omoară păsările şi animalele din *exteriorul* cavernei?

— Ah, pentru că foloseşte o a treia gazdă, un alt complice. *Artropodele.* Adu-ți aminte că artropodele sunt deja gazda preferată pentru bunyaviruşi. Insectele şi crustaceele. Tot ele se întâmplă să se ocupe cel mai bine şi de hoiturile din natură. Să nu lase nimic în urma morții. Ceea ce, de fapt, le-a obligat şi virusul să facă. Mai întâi, făcându-le să aibă o foame de lup…

Cuvintele Lisei se poticniră în momentul în care-i veniră în minte actele de canibalism de la bordul navei. Se forță să nu-şi exteriorizeze nici o emoție, să se facă înțeleasă:

— După stimularea acestei senzații acute de foame, ce asigură o devorare completă a tuturor organismelor întâlnite, virusul şi-a determinat gazda resetată, comandând-o de la distanță, să se întoarcă aici, în această cavernă, pentru a atrage după sine captura şi a o băga în gaura de-aici, ca să hrănească lacul bacteriologic. Nici una n-a avut nici o şansă să reziste. La fel ca viermele-de-gălbează şi furnica. O dorință nestăpânită de ordin neurologic, un impuls migrator de neoprit.

— Precum cel simțit de Susan, zise Gray.

Lisa se îndârji şi mai tare. Îşi imagina ciclul de viaţă pe care tocmai îl descrisese. Mai degrabă triunghiular decât liniar: cianobacteriile, liliecii şi artropodele. Toate legate între ele de virusul lui Iuda.

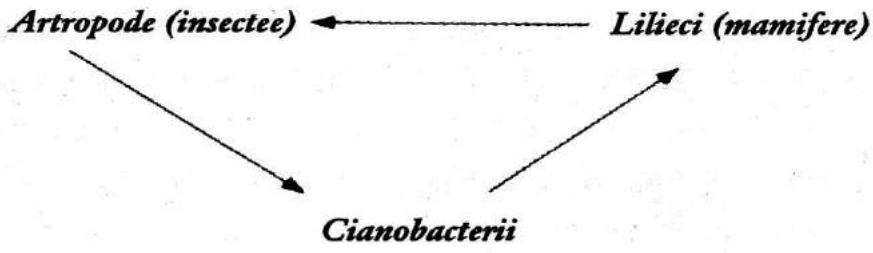

— Susan este ceva aparte, spuse Lisa. Omul nu trebuia niciodată să facă parte din acest ciclu de viaţă. Însă fiind mamifere, ca liliacul şi noi am fost sensibili la toxine, la virus. Aşa că, atunci când khmerii au descoperit caverna asta, am devenit din greşeală parte a acestui ciclu al vieţii, luând locul liliecilor. Răspândind virusul prin intermediul picioarelor noastre, în loc de aripi. Îmbolnăvind populaţia la fiecare trei ani, declanşând epidemii de mai mică sau mai mare amploare.

Gray se uită lung la Susan.

— Dar cu ea cum a fost? Cum de a supravieţuit?

— După cum am spus, nu am un răspuns chiar la toate întrebările.

Îşi aminti de discuţiile ei anterioare pe tema supravieţuitorilor Ciumei Negre, cu referire la codul viral din ADN-ul uman.

— Sistemul nostru nervos este incomparabil mai complex decât al oricărui liliac sau crab. Şi asemenea cianobacteriei şi fiinţele umane au o mare capacitate de adaptare. Dacă se aruncă aceste toxine în sistemul nostru nervos mult mai avansat, cine ştie ce miracol ar putea să rezulte în urma acestui amestec?

Lisa oftă în momentul în care ajunseră la limba de pământ.

În timp ce se întorcea, observă o apariţie ciudată undeva deasupra. Din cele două orbite ale chipului cioplit ieşeau trombe de fum iluminate intens de soarele strălucitor.

— Pulberea neutralizatoare, zise Gray văzându-le şi el şi îndemnându-i să se grăbească. Probabil că Nasser termină de decontaminat cripta de deasupra. Nu mai avem mult timp la dispoziţie.

11.39 A.M.

La capătul superior al scărilor, Vigor îngenunche lângă uşa joasă din piatră. În spatele lui, Seichan ţinea în mână o lanternă. O arcadă din calcar încadra o lespede din gresie prelucrată grosolan, un amestec de natural şi de artificial.

Deasupra uşii, fixat în pragul arcuit din calcar, se afla un medalion de bronz în care era ştanţat un crucifix perfect. Vigor îl examinase, simţind că, în mod evident, aici era mâna călugărului Agreer.

Iar acest lucru era confirmat mai jos.

Vigor îşi plimbă mâna peste uşa din piatră. Pe suprafaţa ei fusese gravat un mesaj. Nu în scrierea angelică. În italiană. Era testamentul călugărului Agreer.

> În anul întrupării Fiului Domnului 1296, am scris în piatră această ultimă rugăciune. Blestemul s-a abătut asupra mea când am sosit aici şi mi-a provocat o mare suferinţă, însă m-am ridicat precum Lazăr din somnul de moarte. Nu înţeleg ce vrajă a fost deasupra mea, însă am fost cruţat, însemnat într-un mod destul de ciudat printr-o strălucire febrilă a pielii. Pentru asemenea sprijin, m-am îngrijit de cei puţini care i-au supravieţuit marii molime. Dar acum m-a cuprins o mare mustrare de cuget. Apele de dedesubt au început deja să fiarbă ca flăcările iadului. Ştiu că asta-i moartea ce-mi este hărăzită. Cu mare efort, am reuşit să conving şi să mă îngrijesc de zidirea acestei astupări temeinice. Şi mă duc cu o singură rugăciune pe buze. Mă rog ca această uşă să rămână închisă pentru totdeauna de Crucea Domnului, mai mult chiar decât mă rog pentru mântuirea sufletului meu. Fie că numai cei care cred cu adevărat în Dumnezeu să cuteze a o deschide.

Vigor atinse semnătura cioplită în piatră de sub text.

„Părintele Antonio Agreer."

Seichan vorbi din spatele lui:

— Aşadar, după plecarea lui Marco, l-au expus pe călugăr maladiei, însă, în loc să moară, el a supravieţuit. Asemenea femeii de jos.

— Poate că şi ceilalţi care se închinau zeilor, strălucind la

rândul lor şi care îi oferiseră remediul grupului lui Marco şi-au dat seama, într-un fel sau altul, că părintele Agreer va supraviețui. Acesta a fost motivul pentru care l-au ales. Însă uitați-vă la an, 1296. A trăit aici vreme de trei ani. Acelaşi interval despre care Susan a spus că este între erupții.

Vigor îşi aruncă privirea îndărăt.

— A avut dreptate.

Seichan dădu din mână spre uşă.

— Mai este ceva scris sub nume.

Vigor încuviință.

— Un citat din Biblie, Evanghelia după Matei, capitolul 28, referitor la Învierea lui Iisus.

Vigor citi pasajul cu voce tare:

— „Şi iată că s-a făcut cutremur mare, că îngerul Domnului, coborând din cer şi venind, a prăvălit piatra şi şedea deasupra ei."

— Asta-i de mare ajutor.

Şi chiar era.

Vigor se uită lung la crucifixul gravat în medalionul de bronz de deasupra uşii. Spuse o rugăciune în gând şi-şi făcu semnul crucii.

Înainte să poată termina, simți cum se cutremură pământul sub el. Zgomot de roci dislocate răsună în spatele lui, extrem de puternic, ca şi cum caverna însăşi s-ar fi prăbuşit.

Seichan se retrase, luând lanterna ca să investigheze.

— Rămâneți aici!

Întunericul coborî peste ei, înghețându-i. Deşi nu mai putea citi cuvintele, acestea îi stăruiau arzătoare în minte:

„Şi iată că s-a făcut cutremur mare..."

11.52 A.M.

Gray îngenunche deasupra Lisei în momentul în care şocul zgudui caverna.

Kowalski se adăposti de partea cealaltă. Una dintre stalactite se desprinse din tavan şi plonjă în adâncul lacului. Din locul în care aceasta se rupsese, o rețea neregulată de crăpături profunde se împrăştie spre exterior, în toate direcțiile, acoperind practic întregul acoperiş din calcar.

Susan se ghemui la jumătatea lungimii pintenului de piatră, în vreme ce înainta spre centrul lacului strălucitor. Apa vibra în jur din cauza trepidațiilor, într-o mişcare de du-te-vino continuă.

Agitația învolbură şi mai mult baia acidă, făcând aerul şi mai înecăcios.

Mustind de virusul lui Iuda.

De deasupra se resimțeau nişte şocuri mai mici, ca nişte ghiulele de tun trase în acoperişul cavernei.

— Ce se întâmplă? țipă Lisa.

— Bomba lui Nasser, icni el cu urechile țiuindu-i.

Mai devreme, Gray examinase pilonii de susținere ai fundației Bayonului. Coloanele erau pline de fisuri, crăpături structurale pricinuite de presiunea suportată de-a lungul anilor şi de deplasările periodice ale solului. Gray îşi imaginã că şocul provocat de bomba de două ori mai puternică lărgise aceste crăpături şi mai mult. Şi că, după asta, baia de acid – împroşcat în mod vizibil – scurgându-se în toate aceste fisuri dizolvase miezul pilonilor.

— Probabil că unul dintre pilonii fundației s-a prăbuşit, spuse el. Dărâmând şi o secțiune a templului.

Gray se uită lung în sus.

Prăbuşirea blocurilor de piatră încetase, însă pentru cât timp? Se răsuci ca să se uite la Susan. Ea se ridică în picioare, încet şi cu grijă. Femeia privi înapoi, ca şi cum ar fi intenționat să se întoarcă la mal. Dar, în loc să facă asta, reveni şi continuă să meargă tot înainte.

Peste umerii ei se vedea cum cele două raze de lumină strălucesc şi mai tare pe măsură ce se apropia ora prânzului, întregul disc solar arzând cu putere maximă deasupra ruinelor.

— Oare o să reziste suficient de mult? întrebă Lisa uitându-se fix la Susan.

— Trebuie să reziste.

Gray nu se îndoia că, dacă avea să se mai prăbuşească încă un pilon de susținere al fundației, greutatea templului avea să turtească peştera, transformând-o dintr-o bulă de piatră într-o clătită. O trase pe Lisa în sus. Nu mai puteau să rămână. Chiar dacă stâlpii mai rezistau, lacul era pe cale să erupă. Întreaga suprafață a apei strălucea acum, din mal în mal. Acolo unde perechea de raze ale soarelui atingea apa se formau bule care bolboroseau şi emanau şi mai multe toxine în aer, o şi mai mare cantitate de viruşi ai lui Iuda.

Trebuiau să plece.

Coborând pe pintenul de piatră, Susan ajunsese la capătul acestuia şi se aşează, cuprinzându-şi cu mâinile unul din genunchi. Rămase cu spatele la ei, probabil fiindu-i teamă că, dacă îi vede, îşi

va pierde curajul şi o va lua la fugă înapoi. Părea atât de singură, atât de înspăimântată…

Pe Gray îl apucă o tuse sfâşietoare, care-i zgâlțâi creierii. Plămânii îi ardeau. Putea simți pe limbă toxina caustică. Nu aveau cum să mai aştepte.

Lisa ştia şi ea acest lucru. Ochii roşii şi congestionați îi lăcrimau abundent, atât din cauza aerului înțepător, cât şi din pricina spaimei pentru soarta prietenei ei.

Susan nu mai avea de ales. Şi nici ei.

O porniră spre arcada îndepărtată. O lumină ce licărea undeva la jumătatea distanței se dovedi a fi lanterna lui Seichan, care fugea înapoi. Singură. Unde era Vigor?

O altă bubuitura răsună, fisurând piatra de deasupra.

Gray se ghemui, temându-se de o altă avalanşă.

Realitatea era însă chiar mai rea.

Dopul din piatră care reprezenta tavanul se făcu țăndări, desprinzându-se şi căzând într-o ploaie de pietre. Lumina soarelui se revărsă înăuntru. O bucată masivă de stâncă având încă ataşat colțul unei buze răsfrânte în sus căzu cu putere în apă, stropind-o pe Susan din cap până-n picioare. Căzură şi mai multe bucăți de piatră care, la impactul cu apă, avură efectul unor explozii produse la adâncime.

De sus răsunară nişte voci triumfătoare.

Gray auzi vocea lui Nasser strigând:

— Trebuie să fie şi ei pe undeva pe acolo, pe jos!

Însă, pentru moment, nu Nasser reprezenta cel mai mare pericol pentru ei.

Discul solar îşi revărsă complet razele asupra lacului, nefiltrate, alimentând energetic apă. Deja amorsată, aproape de concentrația critică, apa plină de bule dădu în clocot instantaneu, erupând în jeturi enorme, împroşcând zgomotos gaz şi apă.

Lacul exploda la propriu.

N-aveau cum să ajungă la scări.

Gray se trase câțiva paşi înapoi, mişcându-şi rapid picioarele ca şi cum ar fi dat la pedale, trăgându-i după el pe Kowalski şi pe Lisa. Strigă la Seichan:

— Culcă-te pe burtă! Acum!

Îşi ascultă şi el propriul sfat, făcându-le semn Lisei şi lui Kowalski să se lase în jos. Gray înşfăcă prelata abandonată pe care o folosiseră ca s-o transporte pe Susan. O trase peste toți trei, încercând pe cât posibil să rețină cât mai mult aer în interior.

— Lipiți marginile cât de bine puteți de podeaua de piatră! le ordonă el celorlalți.

Auzi de partea cealaltă a prelatei pocniturile apei ce dădea în clocot, furioasă, fâsâind şi şuierând plină de turbare, după care auzi un bubuit profund, ca şi cum întregul lac ar fi sărit jumătate de metru în sus, iar după aceea ar fi căzut la loc. Apa îi spălă gleznele, după care se retrase la loc.

Aerul de sub prelată se transformă într-un şuvoi de flăcări lichide.

Toți trei se îngrămădiră unul într-altul, gâfâind, tuşind, înăbuşindu-se.

— Susan, murmură Lisa în cele din urmă.

12.00 P.M.

Susan urlă.

Nu doar din plămâni sau din coardele vocale. Urlă din străfundul întregii sale ființe.

Nu putea să scape de chinurile cumplite şi suferința îngrozitoare. Mintea ei, încă extrem de sensibilizată de lumina soarelui, continua să înregistreze extrem de detaliat fiecare senzație în parte. Nemaiputând să uite, întreaga sa ființă absorbea fiecare detaliu: pârjolirea plămânilor, văpaia din ochi, jupuirea pielii. Ardea din interior spre exterior, mistuită de-o vâlvătaie nevăzută, ceea ce îi propulsa urletul până la ceruri.

Era însă oare cineva acolo ca s-o audă?

Şi, în vreme ce era practic întoarsă pe dos la propriu, se trezi într-un final eliberată.

Căzu înapoi pe piatră.

Inima i se încleştă pentru ultima oară, storcând-o şi de ultimele puteri.

După aceea, nimic.

12.01 P.M.

— Ce-i cu Susan? întrebă Lisa cu respirația întretăiată.

Gray riscă şi îşi aruncă privirea pe furiş, de sub prelată, întinzându-şi gâtul ca să se uite în spate, spre pintenul de piatră. Lacul încă fierbea, arzând sub soarele incandescent. Aerul de

deasupra apei licărea, împrăştiind miasme uleioase.

Însă valul cel mai periculos de gaze degajate urca în spirală, prin deschiderea făcută în urma exploziei, ieşind liber prin turnul central al Bayonului, transformându-l astfel într-un veritabil horn.

Gray îşi dădea seama că acesta era singurul motiv pentru care mai erau în viață.

Dacă peştera ar mai fi fost închisă…

Însă pe pintenul de piatră, altcuiva din grupul lor nu-i mergea la fel de bine. Susan zăcea pe spate, cu mâinile şi picioarele întinse, nemişcată ca o statuie. Gray nu putu să-şi dea seama dacă mai respiră.

De fapt, era greu să-i vezi bine silueta din cauza strălucirii orbitoare a luminii soarelui.

Şi în acel moment realiză.

Pintenul stâncos nu se întindea în întregime în bătaia razelor luminoase al soarelui.

Susan era întinsă undeva în umbră, dar nu mai strălucea. Strălucirea pielii ei se stinsese că o lumânare.

Oare ce însemna asta?

De deasupra, din templul plin acum de norul toxic al lacului, răsunară țipete. Gray mai auzi şi cum alte pietre se prăbuşesc. Gazul caustic slăbise şi mai mult echilibrul precar al stâncilor de deasupra.

— Trebuie să ieşim de-aici, spuse Gray.

— Cu Susan cum rămâne? întrebă Lisa.

— Trebuie să sperăm c-a fost expusă suficient de mult. Indiferent ce-i trebuia ei, să sperăm că s-a-ntâmplat.

Gray se ridică sprijinindu-se în genunchi, tuşind cu putere. Acum aveau cu toții nevoie de remediu. Se uită la Kowalski.

— Du-o pe Lisa la scări.

Kowalski se ridică.

— Nu-i nevoie să-mi spui de două ori.

Lisa prinse strâns încheietura mâinii lui Gray, în timp ce el se ridică ținând prelata pe deasupra capetelor lor.

— Ce-ai de gând să faci?

— Trebuie s-o iau pe Susan.

Lisa se răsuci ca să se uite, după care îşi acoperi gura. Lacul încă se mai învolbura cu putere, sfârâind şi degajând gaz.

— Gray, n-o să reuşeşti niciodată.

— O să trebuiască.

— Dar n-o văd mişcându-se. Cred că explozia neaşteptată a fost

prea mult pentru ea.

Gray îşi aminti povestea lui Marco, despre cum fusese obligat să recurgă la canibalism, bând sângele şi mâncând carnea unui alt om ca să trăiască.

— Nu cred că mai contează dacă-i vie sau moartă. Avem nevoie doar de corpul ei.

Lisa se înfioră de cruzimea vorbelor lui, însă nu obiectă în vreun fel.

— O să am nevoie de prelată, zise Gray.

Kowalski dădu din cap aprobator, apucând-o pe Lisa de braţ.

— Din partea mea, e-n regulă. Eu o iau pe fată.

Gray se îndepărtă rapid de ei, înfăşurându-se în prelată. Îşi acoperi capul, lăsând numai o crăpătură mică prin care să se poată uita. Îi auzi pe Kowalski şi Lisa cum fug de-a lungul malului.

Alt bolovan se prăbuşi din templul de deasupra.

Ca zgomotul unei împuşcături ce dădea startul unei curse.

Ţinându-şi capul aplecat, Gray alerga pe pintenul de piatră ce ieşea din apă ca un dig.

Exact 30 de metri.

Asta era tot.

Până acolo şi înapoi.

La câţiva paşi de mal, Gray intră brusc în norul toxic ce se înălţa duhnind insuportabil. Îşi ţinu respiraţia. Cu toate astea, avu senzaţia că s-a izbit de un perete de foc. Ochii îl usturară imediat, reducându-i câmpul vizual la un punct minuscul, în timp ce lacrimile îi estompară văzul, transformând şi puţinul rămas într-o imagine apoasă, neclară. Abia mai putând să vadă ceva, îşi induse de tot pleoapele şi alergă orbeşte, numărându-şi paşii.

Când ajunse la 30, riscă şi privi pe furiş. Văzu un adevărat infern.

Însă cu toată durerea resimţită, reuşi să zărească un braţ întins pe jos. La un pas distanţă de el. Făcu şi pasul acela, se aplecă şi apucă braţul de jos. Din fericire, ea nu mai strălucea, iar pielea nu-i mai ardea. Totuşi, nu putu s-o ridice. Se trase înapoi, târând-o. Picioarele i se încurcară în prelată, încetinindu-l. În cele din urmă, o aruncă de pe el, trăgând mult aer în piept înainte de asta.

Ceea ce îl făcu să cadă în genunchi.

Pieptul îl strângea ca o gheară, iar în semn de protest, gâtul i se astupa ca şi cum ar fi fost strangulat.

Parcă înghiţea flăcări.

Se împinse în sus, trăgând orbeşte de ea, împleticindu-se,

grăbindu-se.

Pielea îi ardea intens, ca şi cum ar fi fost şfichiuită cu nişte bice de oțel.

„Nu am cum să izbutesc.”

Foc.

Văpăi.

Arsură.

Se împiedică, se prăbuşi într-un genunchi.

„Nu!”

După care se ridică din nou, însă nu de unul singur.

— Te-am prins, îi rosti ea la ureche.

Seichan.

Avea un braț petrecut pe sub subsuoara lui, trăgându-l cu totul. Tălpile lui se hârşâiau de pietre în vreme ce se chinuia din răsputeri să-şi recapete echilibrul şi să se țină pe picioare.

El mormăi ceva spre ea, tuşind.

Ea înțelese.

— A luat-o Kowalski.

— Chiar aici, şefu’, spuse bărbatul din spatele lui. Asta da, cursă! Ai reuşit s-ajungi la trei paşi de linia de bază. N-a fost chiar eseu, însă de asta ai o echipă-n spate.

Pe când fugeau în jurul lacului, departe de agitația din centrul acestuia, lui Gray vederea îi reveni la fel de clară că înainte. În cele din urmă, reuşi să stea de unul singur în picioare.

Seichan îl sprijinea încă, susținându-l pe jumătate.

— Mulțumesc, îi şopti el la ureche, cu vocea gâjâită.

Obrazul ei era plin de băşici, iar un ochi, extrem de umflat, era închis.

— Hai să ieşim dracului de-aici, zise Seichan, părând mai mult iritată decât uşurată.

— Amin, surioară, spuse Kowalski.

Gray privi înapoi spre lac. Văzu ceva căzând prin gaura din acoperiş şi atârnând de-o frânghie precum un cârlig cu momeală în el. În plus, se mai şi bălăngănea puțin.

Un săculeț consistent, foarte greu.

— E o bombă… şopti Gray.

— Poftim? întrebă Kowalski neîncrezător.

— Bomba, spuse el puțin mai tare.

Nasser încă nu terminase cu ei.

— Au, la naiba, nu…

Kowalski veni mai aproape, cu Susan atârnându-i pe unul din

umeri, încercând în mod clar să-i depăşească.

— De ce naiba tot încearcă lumea să mă arunce în aer?

12.10 P.M.

De dedesubt izbucniră strigăte urcând în sus pe scări, dinspre cavernă.

Lisa vru să coboare. Nu-i plăcuse deloc faptul că-i abandonase pe ceilalți, dar şi Vigor avea nevoie de ajutor.

— Continuă să învârți! spuse Vigor cu sudoarea scurgându-i-se pe obraji.

Îşi aruncă privirea spre scări, după care din nou la Lisa.

— După strigătele lor, cred c-ar fi mai bine să ne grăbim.

Împreună desfăcuseră un şurub mare de bronz. Pe capul lui mare cât o farfurie era gravat un crucifix care, în momentul de față, se învârtea în vreme ce ei răsuceau şurubul. Până acum, filetul uns ieşise în afară pe o lungime de 60 de centimetri din arcada de sus a uşii.

Oare cât de mult mai aveau de învârtit?

Răsuciră şi mai repede.

Vigor repetă citatul de pe uşă, gâfâind, căznindu-se:

— „Îngerul Domnului, coborând din cer şi venind, a prăvălit piatra şi şedea deasupra ei." La început, am încercat să învârtesc uşa, dar am renunțat la asta foarte repede. După care mi-am amintit de ultima propoziție: „Fie ca numai cei care cred cu adevărat în Dumnezeu să cuteze a o deschide".

Dădu din cap spre crucifix.

— Ar fi trebuit să fac asta de la bun început.

Se auziră paşi tropăind pe scările de jos, apropiindu-se.

Kowalski strigă la ei:

— Bomba… uşa… grăbiți-vă!

— Un adept al cuvintelor puține, acest domn Kowalski al nostru.

Cu o ultimă răsucire, şurubul de bronz se desprinse şi căzu din locaşul său. Greutatea lui îi luă pe amândoi prin surprindere, iar şurubul se rostogoli spre trepte cu un zăngănit răsunător.

Kowalski veni în mare grabă de jos, cărând-o pe Susan. Femeia atârna inertă.

Lui Kowalski îi căzu fața când văzu că uşa este încă închisă.

— Ce-ați făcut până acum?

— Te-am aşteptat pe tine, zise Vigor şi împinse lespedea de piatră.

Nemaifiind prinsă strâns în şurub, uşa se răsturnă în exterior, prăbuşindu-se pe piatră.

Lumina soarelui țâşni imediat înăuntru, răsfrângându-se asupra tuturor pietrelor din jur. Lisa abia dacă putu să vadă ceva în timp ce ieşea pe bâjbâite cu Vigor, făcându-le loc lui Kowalski şi lui Susan.

Kowalski bombănea în vreme ce ieşea cu capul aplecat:

— Am crezut că Seichan a zis c-a încercat s-o împingă. La naiba cu braţele alea ale ei sfrijite şi osoase.

Îndreptându-se, Lisa clipi repede şi des ca să se ferească de strălucirea soarelui, dându-şi seama că se aflau pe fundul unei fântâni de piatră adânci, late de trei metri. Pereții abrupți se întindeau pe o înălțime echivalentă a două etaje. Nu era nici o modalitate de a ajunge sus.

Kowalski o lăsă pe Susan jos, lângă uşă.

— Doamnă doctor, nu cred că respiră.

Amintindu-i-se de îndatoririle ei de ordin medical, Lisa se grăbi să ajungă lângă ea. Avusese parte de suficientă moarte pentru o singură zi. Se lăsă lângă Susan şi verifică dacă mai are puls. Absolut deloc. Chiar şi aşa, Lisa refuză să se dea bătută atât de uşor.

— Să mă ajute cineva, strigă ea.

Gray şi Seichan trecură şi ei prin cadrul uşii, şchiopătând amândoi. Gray observă că Lisa se ocupa de Susan.

— Lisa… e moartă.

— Nu. Nu dacă pot să fac ceva în privința asta.

— O să te ajut eu, murmură Seichan.

Pe când se apropia şontâc-şontâc de ea, Lisa văzu sânge care se prelingea pe bluza femeii, pe pantalonii acesteia, sânge proaspăt şi umed, care nu avusese timp să se coaguleze.

Seichan observă ce-i captase atenția.

— Sunt în regulă.

Gray le avertiză să păstreze pe cât posibil liniştea, în caz că vreunul dintre oamenii lui Nasser era pe-aproape. De asemenea, le făcu semn să se îndepărteze de pragul uşii. Faţa şi braţele sale erau pline de băşici, iar pielea i se jupuia. Albul ochilor se transformase într-un roşu sângeriu.

De partea cealaltă a pragului, Lisa începu stimularea cardiacă în timp ce Seichan îi făcea respirație gură la gură. Vigor era în

apropiere, făcând semnul crucii şi binecuvântând-o pe Susan.

— Ai face bine să nu te rogi pentru sufletul roabei Sale, şopti Lisa, ținându-şi coatele nemişcate în vreme ce apăsa pe cutia toracică a femeii.

Vigor clătină din cap:

— E doar o rugăciune pentru…

Bomba explodă cu un bubuit ca de tunet, cutremurând pământul de sub picioare.

Un nor de aer urât mirositor țâşni de dedesubt, o emanație otrăvitoare încă plină de vapori caustici şi un suflu de fierbințeală pe măsură.

Lisa se aplecă deasupra lui Susan.

Cele mai nocive gaze urcară prin coş şi se îndepărtară.

— Asta n-a fost prea rea, rosti Kowalski.

Gray continuă să se holbeze în sus.

— Țineți-vă bine cu toții.

Lisa îşi aruncă privirea în sus în timp ce apăsa ritmic pe pieptul lui Susan.

În stânga se putea vedea jumătatea superioară a turnului central al Bayonului. Fețele de piatră se uitau în jos, spre ei, de parcă i-ar fi înfruntat din priviri. Toate se cutremurară la unison.

— Se prăbuşeşte! spuse Gray.

12.16 P.M.

Nasser fugea cu şase dintre oamenii săi de-a lungul curții interioare de la cel de-al doilea nivel. Fiecare pas îi provoca nişte chinuri îngrozitoare. Tot corpul continua să-l ardă, ca şi cum femeia aceea ieşită parcă din infern ar mai fi fost încă strâns lipită de el. Dar, pentru moment, era preocupat de o chestiune mult mai urgentă.

Se uită rapid în urmă, în timp ce se adăpostea în spatele zidului balconului.

Turnul Bayonului vibra, după care, într-un mod ciudat de lent, se prăbuşi, un sfert din înălțimea acestuia dezintegrându-se prin implozie şi împrăştiindu-se într-un amalgam de pietre. Un răpăit mortal de sute de *bodhisattve*. Grămada de pietre prăbuşite fu învăluită de praf care se înălță rapid. Alte pietre continuară să sară şi să se rostogolească pe povârnişul muntos.

Expertul său în demolări îl avertizase cu privire la cantitatea

încărcăturii explozive, deoarece se putea întâmpla şi aşa ceva. Însă Nasser nu putea să rişte ca nemernicul de Pierce să scape cu trofeul său.

În momentul în care se întoarse, observă o a doua dâră de praf şi fum ce se înălța de undeva dintr-o parte. Se răsucea asemenea unui semnal cu fum de culoare gri.

Ochii lui Nasser se îngustară.

Asta însemna că mai există încă o ieşire din cavernă?

12.17 P.M.

Gray se înecă şi se sufocă din cauza prafului, abia putând să mai vadă pe cineva în spațiul închis al fântânii. Turnul se prăbuşise, năruindu-se peste fundația sa şi zdrobind caverna de dedesubt. Un jet acru de fum şi de praf țâşni de acolo, răsucindu-se în spirală şi ieşind pe gura de sus a fântânii.

Gray îşi şterse ochii şi se răsuci. Cercetă cu privirea dincolo de cadrul uşii. Blocuri masive de piatră umpluseră până la refuz scara abruptă, tavanul acesteia fiind dărâmat complet.

Gray îşi propti umărul de zid şi se uită în sus. Zidul nordic al fântânii era înclinat destul de periculos în afară. Fuseseră norocoşi că nu se prăbuşise şi nu-i strivise pe toți acolo. Câteva blocuri de piatră ieşeau în exterior asemenea unor dinți de iepure.

Mai multe tusete răsunară în fântână.

Praful se ridicase destul de mult, încât să lase să se vadă una dintre persoanele care sufereau.

Lisa o ajută pe Susan să stea în fund. Femeia îşi acoperise gura cu pumnul strâns şi continua să tuşească necontrolat.

„Bine ai revenit pe lume."

Poate că li se schimba norocul.

O voce care-i strigă de sus curmă această speranță.

— Pe cine avem noi aici? strigă Nasser în jos. Ca să folosim o expresie americană nostimă, aş spune c-am dat peste nişte peşti într-o găleată.

Fântâna era încercuită de puşti ațintite spre ei.

Gray se trase uşor pe lângă perete, lovindu-se de Kowalski.

— Şi-acum ce facem, şefu'? întrebă acesta.

Înainte că Gray să-i poată răspunde, se auzi brusc un telefon sunând. Se auzea de sus, însă tonul de apel era cunoscut. Nasser îşi băgă mâna într-un buzunar şi scoase telefonul lui Vigor. I-l

confiscase monseniorului după ce fuseseră capturați la hotel. Fuseseră cu toții percheziționați înainte să se oprească la Elephant Bar.

Nasser verifică apelantul.

— Rachel Verona.

Ținu telefonul aplecat deasupra puțului fântânii cu ecranul în jos.

— Nepoata dumitale, monseniore. Ai vrea să-i spui la revedere?

Telefonul sună pentru a treia oară, după care se opri.

— Bănuiesc că nu, zise Nasser. Ce păcat.

Gray închise ochii şi îşi ținu respirația.

Nasser continuă:

— Sau poate, domnule comandant Pierce, c-ai vrea să-mi sun partenera, pe Annishen. Chiar ți-am promis c-o să auzi urletele părinților tăi înainte să mori.

Gray îl ignoră. Îşi strecură mâna în spatele lui Kowalski şi o băgă sub haină lungă a bărbatului. Apelul întrerupt al nepoatei lui Vigor era un semnal prestabilit, transmis de Painter, prin care Gray era înştiințat că mama şi tatăl său erau în siguranță.

Sau erau morți.

Indiferent cum ar fi fost… nu se mai aflau sub controlul lui Nasser.

Degetele lui Gray se înfăşurară pe patul pistolului ascuns la brâul lui Kowalski. Matahala aproape că-şi scosese arma mai devreme, speriat de o maimuță. Din fericire, Gray îl oprise.

Gray scoase pistolul şi îl lasă în jos, pe lângă corp.

Nasser continuă:

— Sau poate c-o să las soarta părinților tăi să fie un mister… o să te las să te întrebi pentru totdeauna, să fie ceva ce iei cu tine în mormânt.

— De ce nu te duci tu primul… replică Gray păşind în față, ridicându-şi brusc arma şi trăgând de două ori.

Îl lovi pe bărbat în umăr şi piept. Impactul celor două gloanțe îl răsuci pe Nasser într-o parte. Astfel, căzu în fântână, dând din brațe şi împroşcând sânge pe pereții de piatră.

Gray se învârti pe un călcâi, lipindu-se de zidul fântânii. Mai dobori încă trei mercenari în timp ce restul fugeau înapoi. În spatele lui, Nasser se izbi de fundul de piatră al fântânii cu un pocnet de oase şi un urlet pe măsură.

Gray cercetă atent ce se întâmplă sus, cu arma pregătită. Pistolul Metal Storm cu calibrul de 9 mm era o armă cu un design

australian, ultimul răcnet, ce trăgea mai multe cartuşe în câteva fracţiuni de secundă. Cu impuls electromagnetic, fără părţi mobile, totul era acţionat electronic.

— Lisa, vezi unde are Nasser telefonul lui Vigor! Sună şi vorbeşte cu Painter!

Ea şovăi în spatele lui.

În vreme ce se răsucea uşor, păzind partea de sus a fântânii, Gray îl observă pe Nasser cu coada ochiului. Zăcea pe spate, cu un braţ răsucit sub el, rupt din umăr. Pe buze îi ieşea sânge. Avea coastele rupte. Dar încă mai trăia. Urmărindu-l cu privirea pe Gray, ochii lui erau plini de spaimă şi confuzie.

„Mori mirându-te, nenorocitule!"

În cele din urmă, Nasser îşi dădu ultima suflare cu un oftat şi cu ochii holbându-i-se în gol. Seichan rosti întrebarea rostită a lui Nasser:

— Deci, de unde ai arma?

— Am aranjat asta cu Painter. Când eram în Hormuz. N-am vrut ca el să mobilizeze acolo nici un fel de echipe locale. Însă i-am cerut o micuţă concesie. O singură armă strecurată în baia de la Elephant Bar, înainte ca noi să ajungem acolo, prinsă cu bandă adezivă în spatele unui vas de toaletă. Ştiam că Nasser s-ar putea să fie suspicios în privinţa mea şi chiar să mă percheziţioneze de mai multe ori. Însă pe Kowalski…

Gray ridică din umeri.

— La bar, îmi aduc aminte, spuse Seichan. Înainte să plecăm. Kowalski a spus că vrea „să se uşureze".

— Ştiam că o să fim percheziţionaţi înaintea întâlnirii de la bar. La urma urmei, era cea mai uşoară modalitate să punem mâna pe-o armă. S-o ţinem ascunsă până când părinţii mei aveau să fie în siguranţă.

Kowalski mormăi:

— Nătărăul ăsta ar fi trebuit să se uite la filmul *Naşul* de mai multe ori.

Lisa îl strigă:

— Îl am pe Painter la telefon.

Degetele lui Gray se strânseră în jurul pistolului.

— Părinţii mei? Sunt…?

— L-am întrebat deja. Sunt în siguranţă. Şi nevătămaţi.

Gray expiră lung, în semn de uşurare.

„Mulţumesc, Doamne!"

Îşi drese glasul:

— Zi-i lui Painter să instituie un perimetru de carantină pe o rază de cel puțin 16 kilometri în jurul ruinelor.

Lui Gray îi reveni în minte imaginea norului de gaze toxice care, în mod sigur, mustea de virusul lui Iuda. Poarta iadului fusese deschisă pentru numai douăsprezece minute, respectiv oxigenată şi închisă brusc la loc de bomba lui Nasser. Care, până la urmă, avusese un efect pozitiv. Însă cât de mare fusese cantitatea de viruşi ai lui Iuda eliberată în atmosferă?

Gray se uită rapid la Susan. Era ghemuită în pragul uşii. Kowalski o proteja. Oare izbutise ea să facă tot ce avusese de făcut? Gray era îngrijorat de soarta tuturor celor care, acum, împărțeau cu el micul spațiu al fântânii. Fiecare contribuise într-o măsură foarte mare la ajungerea lor aici. Oare totul fusese în zadar?

Lisa interveni din nou:

— Operațiunea de instalare a carantinei e deja în derulare.

Cu arma ridicată, Gray examina partea de sus a fântânii.

Acolo sus încă mai era o mică armată a Ghildei.

— Atunci, spune-i lui Painter că nu ne-ar strica o mână de ajutor aici.

Ea transmise mesajul mai departe, după care lăsă telefonul în jos:

— Zice că e deja pe drum. A spus: „Uită-te în sus”.

Gray îşi ridică privirea. Albastrul intens al cerului de după-amiază era plin de păsări de pradă care păreau țepene, cu aripile întinse. Erau cu zecile, apropiindu-se din toate direcțiile.

Însă aceste păsări de pradă aveau puşti de asalt asupra lor.

Întinzând o mână în spate, Gray ceru telefonul.

Lisa i-l puse în palmă.

Gray îl duse la ureche:

— Am crezut c-am convenit să nu mobilizăm o forță locală de răspuns.

— Comandante, n-aş cataloga cei 1 200 de metri altitudine chiar ca „local”. Şi, în plus, eu sunt şeful tău. Şi nu invers.

Gray continuă să se uite spre cer.

Echipa de şoc se îndrepta spre ruine, desfăşurându-se în formație de atac. Fiecare soldat avea un planor cu aripi fixe prinse cu un harnaşament special în spate, asemenea aripilor unui avion de luptă în miniatură, permițând astfel o dislocare a forțelor de la mare înălțime.

Coborau cu toții într-un picaj atenuat.

Învârtindu-se continuu în spirală.

După care, la un semnal, fiecare luptător îşi trase cordonul de desprindere, eliberându-şi aripile la unison. Imediat se deschiseră larg nişte paraşute tip parapant, pentru ultima porţiune a coborârii lor. Asemenea unui dans cu o coregrafie bine definită, se năpustiră din toate direcţiile.

Şi alţii observară apropierea de efect a acestora. Gray auzi bocanci tropăind pe piatră, majoritatea în mod clar îndepărtându-se. Gray îşi imagină ca beretele negre erau acum îndesate în tomberoane de gunoi, în vreme ce mercenarii Ghildei se retrăgeau în mare grabă.

Însă nu fuseseră toţi atât de laşi.

Răsunară câteva împuşcături de armă. La început mai încet, după care în rafale pline de furie. Avu loc un schimb de focuri intens, vreme de un minut plin de încordare. O parapantă trecu pe deasupra lor, pilotul acesteia trăgând din zbor. După aceea, încă una, soldatul ridicându-şi picioarele în timp ce se pregătea să aterizeze pe ruine. Se auziră mai mulţi soldaţi atingând pământul cu nişte bufnituri înfundate, în jurul fântânii, probabil ghidaţi de telefonul din mâna lui Gray.

Deodată, un bărbat ateriza peste zidul scund al fântânii, un pic cam repede.

Gray păşi mai aproape, ca să-l împuşte, dar recunoscu costumul de paraşutare.

Aparţinând Forţelor Aeriene ale SUA.

— Hei, tipilor, sunteţi bine? strigă el cu accent australian, fără să-şi desfacă paraşuta.

Lisa se strecură pe lângă Vigor şi rosti cu vocea plină de uimire:

— Ryder?

Bărbatul îi zâmbi larg.

— Tipul ala al tău… Painter… super băiat! M-a lăsat să vin până aici cu o chestie din aia. Nu e aceeaşi senzaţie ca şi cum te-ai căţăra pe un sistem de plase conectate la curent electric, cu nişte canibali… însă, la urma urmelor, ce-ar putea-o egala?

Îl strigă cineva din spate.

Ryder ridică o mână în sus, în semn de confirmare, după care îşi îndreptă din nou atenţia către ei.

— Să vă ţineţi bine! O să coboare nişte scări!

Se rostogoli într-o parte şi dispăru.

Gray continuă să-i protejeze pe toţi cei de jos, cu arma pregătită de tragere.

Era tot ce putea să facă.
Asta şi încă un lucru.
Îşi duse din nou telefonul la ureche:
— Directore?
— Da?
— Îți mulțumesc că nu m-ai ascultat.
— Doar pentru asta sunt aici.

19
Trădătorul

14 IULIE, 10.34 A.M.
Bangkok, Thailanda

O săptămână mai târziu, Lisa stătea la fereastra camerei ei dintr-un spital privat din afară Bangkokului. Ziduri înalte înconjurau micuța clădire cu un etaj şi grădinile pline de vegetație, cu arbori de papaya şi lotuşi abia înfloriți, fântâni înspumate alături de câteva statui imperturbabile ale lui Buddha înfăşurate în sutane de culoarea şofranului şi învăluite în fuioare subțiri de fum scos de beţişoarele parfumate folosite la rugăciunea de dimineață.

În dimineața aceea, îşi spusese şi ea propriile rugăciuni când mijiseră zorii.

De una singură.

Pentru Monk.

Fereastra era deschisă, obloanele fiind rabatate pentru prima dată în acea săptămână. Carantina lor se încheiase. Respiră adânc, inhalând parfumul iasomiei şi al florilor de portocal. De dincolo de zid, auzi uşoara zarvă a orăşelului: mugetul bivolilor, flecăreala a două femei în vârstă care treceau pe lângă porți, tropăitul greoi al unui elefant ce târa un buştean şi, cel mai minunat dintre toate, deşi invizibil, dar la fel de vibrant ca o rază de soare, râsul unui copil.

Într-un cuvânt, viața.

Cât de aproape fuseseră să piardă toate astea?

— Ştiai, rosti o voce din spatele ei, că, stând în fața ferestrei, soarele trece direct prin cămaşa asta lungă de spital? Ceea ce lasă foarte puține lucruri imaginației. Nu c-aş avea de ce să mă plâng.

Ea se întoarse fericită.

Painter stătea sprijinit de cadrul uşii, ținând în mână un buchet de trandafiri roşii înveliți în hârtie, florile ei favorite. Era îmbrăcat în costum, fără cravată, proaspăt spălat şi bărbierit. Era uşor bronzat după o săptămână petrecută la tropice, ieşit din bârlogul subteran al Sigma, ceea ce îi scotea în evidentă sclipirea ochilor

albaştri şi părul negru.

— Am crezut că n-ai să te mai întorci aici până seara târziu, spuse ea, dându-se într-o parte.

El intră în încăpere. Spre deosebire de majoritatea spitalelor, cu saloanele lor sobre şi uniforme, în acest spital privat camerele erau pline de mobilă din lemn de tec. De asemenea, în încăperea aceasta se mai aflau şi vaze de flori şi chiar o pereche de boluri cu apă pe post de acvariu, în care înotau nişte peştişori aurii cu tente portocalii şi roşu aprins.

— Întâlnirea cu prim-ministrul cambodgian a fost amânată până săptămâna viitoare. Şi probabil că nici nu este necesară. Chiar şi carantina se va încheia într-una din zilele următoare.

Lisa încuviinţă din cap. Avioane utilitare folosite de regulă pentru stropirea recoltelor împrăştiaseră o soluţie uşoară de dezinfectare deasupra zonelor periferice. Ruinele Angkor Thom fuseseră udate în întregime. În taberele de refugiaţi aflaţi în carantină apăruseră nişte cazuri, însă pacienţii răspundeau la tratament.

Remediul funcţionase şi asigura vindecarea.

Susan se afla într-o altă aripă a spitalului, unde se recursese la cea mai strictă pază, însă chiar şi asta se dovedise o măsură de precauţie inutilă. Într-adevăr, ea reuşise să asigure remediul, trecând prin foc ca s-o facă. Din acel moment nu mai rămăsese nici o urmă de virus – *cis* sau *trans* – înăuntrul ei. Dispăruse în totalitate.

Cu excepţia remediului.

Se dovedise că nu era un anticorp sau o enzimă şi nici chiar o leucocită. Era o bacterie. Aceeaşi cianobacterie care o făcuse să strălucească.

Cea de-a doua expunere toxică transformase din nou bacteria, răscolind şi dând complet peste cap ciclul vieţii. Precum lactobacilul benefic din iaurt, când era ingerată sau inoculată, bacteria producea compuşi utili care distrugeau orice bacterie toxică generată de virusul lui Iuda şi elimina toate rămăşiţele virusului în sine, digerându-le.

Remediul producea simptome echivalente cu o gripă moderată, după care erai imun la reinfectări ulterioare. Bacteria mai părea să acţioneze precum un vaccin la subiecţii umani sănătoşi, oferindu-le imunitate împotriva expunerii propriu-zise, ceva asemănător cu vaccinul lui Salk împotriva poliomielitei. Însă cea mai bună veste dintre toate era că se dovedise a fi foarte uşor să asiguri cultura

bacteriei.

Mostrele fuseseră trimise la laboratoarele din toată lumea. Cantități imense erau deja generate, formând un depozit global pentru a pune capăt rapid epidemiei şi pentru a proteja lumea de orice recurență viitoare.

Organizațiile de sănătate continuau să rămână vigilente la producerea unui asemenea eveniment.

— Ce ştii despre Insula Crăciunului, locul unde a început totul? întrebă Lisa aşezându-se pe marginea patului.

Painter înlocui nişte flori ofilite cu trandafirii săi.

— Se pare că e bine. Apropo, am citi unele dintre documentele pe care prietenul tău Jessie le-a furat de pe nava de croazieră înaintea scufundării acesteia. Din câte s-ar părea, cei din Ghildă au deversat o nava-cisternă încărcată cu clorură de var în timp ce părăseau Insula Crăciunului, de-a lungul liniei țărmului, pe partea aflată în bătaia vântului. Nu din altruism, stai liniştită. Ci doar încercând să îndepărteze fluorescența majoră, ca să-i descurajeze pe orice fel de posibili rivali în legătură cu descoperirea lor.

— Şi crezi că asta o să împiedice reapariția fluorescenței?

Painter ridică din umeri, se apropie de pat şi se aşeză. Îi luă mâna, dar fără un scop anume, ci doar într-un gest reflex, acesta fiind motivul pentru care ea îl iubea atât de mult.

— Greu de spus, răspunse el. Uraganul a măturat întreaga insulă. Conduse de doctorul Richard Graff, echipe internaționale de oameni de ştiință în domeniul marin monitorizează apele. După ajutorul dat de el în cazul crabilor… mi-am dat seama că merită din plin sarcina primită.

Lisa îi strânse mâna lui Painter. Pomenirea numelui lui Graff nu făcuse decât să-i aducă aminte de Monk. Oftă, uitându-se cum se învârteau peştişorii aurii în bolul de la capătul patului.

Painter îşi eliberă mâna, o cuprinse pe după umeri şi o trase aproape de el. Cu cealaltă mână, îi găsi din nou palmele. Ştia la ce se gândea şi unde era inima ei în clipele acelea. Vocea îi coborî, transformându-se într-un murmur uşor, total diferit de tonul lui glumeț obişnuit:

— Ai auzit că-i intervievăm pe toți supraviețuitorii de pe *Mistress of the Seas*.

Ea nu-i răspunse, ci îşi strecură un braț în jurul taliei lui. Ştia că veştile care aveau să vină erau proaste.

Insula era încă în carantină, o acțiune comună a Australiei şi a Statelor Unite. Echipele australiene de comando reuşiseră o

evacuare masivă a navei în vreme ce ardea şi se scufunda. Mare parte din munca oamenilor din Ghildă zăcea acum la 300 de metri sub apă, un nou adaos la habitatul situat la mare adâncime al calamarilor de pradă. Ceea ce făcea ca scufundările până la epavă să fie extrem de periculoase. Calamarii fuseseră clasificaţi ca o specie nouă de *Taningia,* căreia i se acordase numele de *Taningia tunis* în memoria soţului lui Susan.

Cu o zi în urmă, Lisa vorbise la telefon cu Henri şi Jessie care se aflau în tabăra de refugiaţi din Pusat. Supravieţuiseră amândoi, reuşind să protejeze majoritatea pacienţilor şi a personalului din Organizaţia Mondială a Sănătăţii, ajutaţi mereu de canibali în tot haosul acela. Toată lumea era sub tratament şi, până acum, le mergea bine. Singurele excepţii erau cei care fuseseră cuprinşi complet de nebunie. Degradarea creierului părea să aibă caracter permanent. Majoritatea celor tulburaţi profund muriseră odată cu scufundarea navei. Nici măcar un singur membru al echipei Ghilda nu reuşise să scape cu viaţă de pe navă.

Probabil cu excepţia unei persoane.

Jessie îi povestise Lisei cum decursese evacuarea. Cum dăduse peste o magazie încuiată. Auzise plânsete de copil înăuntru. Spărsese uşa în timp util ca să-i salveze pe copiii care îi spuseseră povestea unui înger păzitor care venise şi îi adunase laolaltă, încuindu-i acolo ca să-i îndepărteze din calea pericolului. Apoi, acest înger atrăsese un grup de pacienţi care devorau totul în calea lor în direcţie opusă faţă de magazie, folosindu-se pe ea însăşi pe post de momeală.

Copiii descriseseră cum arată îngerul lor.

Părul negru îi cădea graţios pe spate, era îmbrăcată în mătase şi era tăcută ca mormântul.

Surina.

Dispăruse complet.

Painter continuă:

— I-am intervievat pe toţi cei din tabără.

— Spune-mi despre Monk, şopti ea.

— Unul dintre doctorii Organizaţiei Mondiale a Sănătăţii se ascunsese afară, pe puntea navei. Avea un binoclu la el. A urmărit cum aţi fugit la bordul *Sea Dart.* Cu ajutorul binoclului, l-a văzut pe Monk căzând şi reţeaua de plase prăbuşindu-se peste el, trăgându-l la fund. Painter făcu o pauză ca să tragă ostenit aer în piept. N-a mai ieşit la suprafaţă.

Lisa închise ochii. Simţi că-i plesneşte ceva înăuntru,

împrăştiindu-i un acid arzător prin vene, slăbind-o. O parte din ea încă mai sperase… mai exista o mică şansă… Acesta fusese motivul pentru care îngenunchease afară, în faţa uneia dintre statuile lui Buddha.

Se rugase că el să mai fie în viaţă.

— S-a dus, murmură ea acceptând în fine acest fapt.

„Oh, Monk…"

Lisa îl îmbrăţişă cu putere pe Painter. Lacrimile ei udară cămaşa de pe el. Îl apucă strâns de degete pentru a se asigura că fizic este acolo, cu ea, că prezenţa lui este reală.

— Lui Kat i-ai zis? întrebă ea nedesluşit, cu obrazul lipit de pieptul lui.

Painter rămase tăcut.

Lisa îi simţi tremuratul.

Deci o făcuse.

Îi luă mâna de pe umăr şi îi sărută palma.

El îi şopti cu vocea gâjâită şi profundă:

— Să nu mai pleci niciodată de lângă mine.

Lisa îşi aminti de ce plecase în misiunea asta. Ca să-şi evalueze viaţa departe de el, în afară influenţei lui Painter. Să se poată gândi în voie la faptul că vieţile lor se îmbinau şi pe plan profesional şi pe plan personal.

Îşi găsise răspunsul.

De la atacurile canibalilor până la torturile inventate de tot felul de nebuni.

Ştia că era suficient de puternică pentru a se descurca de una singură.

Însă…

Ridică puţin capul, îl sărută pe buze şi îi şopti:

— Aici este locul meu.

12.02 P.M.

Gray străbătea poteca din grădina spitalului. Se schimbase în blugi, bocanci şi o cămaşă largă cu imprimeu tropical. Era minunat să fie îmbrăcat în haine obişnuite, să scape de halatul de spital. În plus, îi era mai bine afară, în bătaia soarelui, deşi încă îşi mai simţea plămânii împovăraţi şi greoi, iar lumina strălucitoare îi înţepa ochii sensibili. Încă nu se vindecase definitiv, însă energia şi felul său activ de a fi se transformaseră, după o săptămână

petrecută în spital, într-o stare de iritare greu de stăpânit.

Grăbi pasul. Înconjurase întreagă grădină, ocolind clădirea. Nu mai voia nici un fel de surprize.

Plănuia asta de trei zile, iar acum se decalase programul. În față, îi apăru poarta spitalului.

Avea voie să plece, dar numai în orășelul din împrejurimi.

Ocolind un gard viu înalt, Gray se îndreptă spre un mic chioşc, un altar solitar adăpostind un Buddha gras, împodobit cu mătase roşie. Câteva bețişoare parfumate erau aliniate pe pământ, însă acum fumul provenea de la o altă sursă.

Kowalski se sprijinea de Buddha, ținându-şi o palmă drept pe capul din piatră. Îşi scoase trabucul din gură, suflând îndelung un nor de fum gros.

— Oh, da... gemu el plin de mulțumire.

— De unde-ai făcut rost de un... Oh, las-o baltă... Gray întinse o mână: Ai reuşit să găseşti ce ți-am cerut?

Kowalski stinse trabucul de umărul lui Buddha.

Până şi Gray se indignă puțin la acest sacrilegiu neintenționat.

— Îhî. Dar ce vrei să faci cu toate astea? întrebă el şi scoase de la spate un pachet învelit în hârtie. Mi-am mituit infirmiera în timp ce mă spăla cu buretele. Bineînțeles că era bărbat. Ceea ce a făcut momentul foarte puțin distractiv. Dar tipul a reuşit să cumpere ce-ai vrut.

Gray luă pachetul şi se întoarse ca să plece.

Kowalski îşi încrucişă brațele, se încruntă plin de dezamăgire şi scoase chiar şi un oftat de iritare.

Gray se întoarse.

— Care-i problema?

Kowalski deschise gura, după care o închise la loc.

— Ce e? insistă Gray.

Kowalski dădu aiurea din mâini.

— Mai întâi... ei bine, în tot răstimpul ăsta, n-am reuşit să trag cu nici o amărâtă de armă. Nici c-o puşcă, nici cu-n pistol, nici cu-n puşcoci de doi bani! Vreau să spun c-aş fi putut la fel de bine să fi făcut de pază acasă. Din toată bătaia asta de cap, nu m-am ales decât c-o droaie de ace înfipte în fund.

Gray se opri o clipă, holbându-se la el. Acesta fusese cel mai lung discurs pe care-l rostise vreodată Kowalski. În mod clar, era marcat din pricina asta.

— Tot ce vreau să spun... trânti Kowalski moderându-şi deodată tonul.

Gray oftă.

— Vino cu mine.

O porni drept spre poartă. Chiar îi era dator tipului ăstuia.

Kowalski îl urmă.

— Unde mergem?

Gray îl conduse până la poartă. Paznicii din tură dădură din cap spre ei. Gray îşi băgă pachetul la subsuoară şi scoase portofelul. Extrase o bancnotă şi i-o dădu lui Kowalski în momentul în care ieşeau pe poartă.

— Şi ce se presupune că trebuie să fac cu zece dolari? întrebă el.

Gray merse mai departe şi îi arătă cu mâna undeva de-a lungul drumului, spre locul unde o echipă muncea de zor. În stilul thailandez. Patru bărbaţi şi cele două animale de povară ale lor.

— Uite… elefanţi, zise Gray.

Kowalski se holbă în lungul drumului, se uită la bancnota din mâini, după care din nou la elefanţi. Pe faţă i se întinse un zâmbet uriaş. O luă spre ei, se întoarse, se chinui să-şi exprime mulţumirile, nu reuşi, după care porni din nou.

— Oh, da, sunt mai mult decât pregătit pentru o plimbare cu elefantul…

Ridică o mână:

— Hei, tu! Gunga Din!

Gray se întoarse şi o porni spre poartă, ca să revină înăuntru.

„Bietul elefant."

12.15 P.M.

Vigor se odihnea în patul său. Avea pe nas o pereche de ochelari de citit. Pe noptieră era o grămadă de cărţi ce se sprijinea de bolul său cu peştişori aurii. Avea articole scoase la imprimantă şi înşirate pe partea cealaltă a patului de spital: despre scrierea angelică, despre Marco Polo, despre istoria khmerilor şi a ruinelor Angkorului.

În momentul acela, recitea pentru a patra oară raportul ştiinţific pe care Gray i-l adusese, un articol din revista *Science,* din anul 1994, referitor la studiul limbajului uman în raport cu ADN-ul.

„Fascinant…"

Mişcarea de la uşa sa deschisă îi distrase atenţia de la articol. Îl văzu pe Gray.

— Domnule comandant Pierce! strigă el.

Gray se opri la uşă, se uită la ceas, după care băgă capul înăuntru.

— Da, monseniore.

Pe Vigor îl surprinse tonul oficial. Ceva îl supărase pe Gray. Îi făcu semn să vină înăuntru.

— Intră două secunde.

— N-am la dispoziție decât… alea două secunde.

Păşi înăuntru.

— Cum te simți?

— Bine.

Vigor dădu din mână, ca să renunțe la formalități.

— Am citit articolul ăsta. Nu aveam idee că numai trei procente din genomul nostru este activ. Şi ca un total de *97 de procente* nu reprezintă decât reziduuri şi coduri care nu înseamnă nimic. Totuşi, când aceste reziduuri sunt rulate prin programul criptografic de testare a limbajului, chiar şi asemenea resturi luate la întâmplare scot la iveală un limbaj în sine. Uimitor.

Vigor îşi scoase ochelarii.

— Gray, cum ar fi dacă am reuşi să înțelegem limbajul acesta?

Gray dădu din cap.

— S-ar putea ca unele lucruri să fie pentru totdeauna mai presus de noi.

Vigor se încruntă uşor.

— Acum, cu siguranță, nu mai cred aşa ceva. Dumnezeu nu ne-a hărăzit un creier aşa de mare ca să nu vrea să-l folosim. Am fost născuți să punem întrebări, să cercetăm, să ne străduim să înțelegem complet universul şi pe cel extern şi pe cel intern.

Gray se uită din nou la ceas, discret, aruncându-şi rapid privirea spre încheietura mâinii, căci nu dorea să pară nepoliticos.

Vigor decise să renunțe să-l mai chinuie. În mod clar, era ocupat.

— O să-ți spun care-i punctul meu de vedere. Ți-aduci aminte că, atunci când eram în grota aceea în formă de butoi, de sub Bayon, am pomenit că scrierea angelică – posibila forma scrisă a acestui limbaj genetic necunoscut – ar putea fi Cuvântul Domnului care a pus ceva superior în fiecare dintre noi, poate ceva îngropat în acele 97 de procente din codul nostru genetic care sunt considerate *reziduuri.* Dar dacă nu este vorba despre *reziduuri?* Poate că noi chiar am surprins o frântură a acelei părți necunoscute, dar superioare din noi.

— Ce vrei să zici?

— Femeia aceea, Susan. Poate că transformarea ei a fost o privire aruncată pe furiş la adevărata interpretare a scrierii angelice?

Vigor citi neîncrederea pe faţa comandantului şi ridică o mână.

— Am discutat cu Lisa mai devreme în dimineaţa asta. Mi-a vorbit despre teoria ei: creierul lui Susan ar fi fost în întregime excitat de energia bacteriei când a fost expus luminii soarelui, trezind acele părţi care altminteri sunt în stare latentă. Mi s-a părut interesant faptul că numai o fracţiune micuţă a codului nostru genetic este activă şi că, în acelaşi timp, noi utilizăm doar o mică parte a creierului nostru. Ţie nu ţi se pare ciudat?

Gray dădu din umeri.

— Presupun că da.

Vigor continuă:

— Dar dacă această scriere angelică vorbeşte despre *întregul* nostru potenţial, care este ascuns în noi toţi, aşteptând să fie trezit din amorţire? Potrivit cărţii despre crearea lumii, Facerea, Dumnezeu ne-a făcut după chipul şi asemănarea Sa. Ce-ar fi dacă această imagine, care încă nu-i înfăptuită pe deplin, este îngropată în secţiuni inactive ale creierului nostru, ascunsă în limbajul angelic al ADN-ului nostru, în reziduurile covârşitoare? Poate că toată scrierea aceea de pe zidurile de sub Bayon, strălucind în întuneric... poate că străvechiul autor al scrierii încerca să înţeleagă şi el acest potenţial. Ai menţionat tu însuţi faptul că era incomplete, având secţiuni lipsă.

— E adevărat, cedă Gray. Iar tu ai propus nişte ipoteze interesante, ce merită să fie studiate, însă nu ştiu dacă o să cunoaştem vreodată adevărul. Susan a revenit la normal şi-n plus, am auzit de la Painter că o echipă de excavare a reuşit să creeze o breşă, ajungând în spaţiul de sub Bayon. Unii dintre pereţi au fost găsiţi intacţi, însă bomba acidă a lui Nasser a curăţat complet toate suprafeţele acestora. N-a mai rămas nimic din scriere.

Vigor simţi că i se frânge inima.

— Ce păcat. Cu toate astea, mă tot gândesc la ceva ce noi n-am găsit acolo jos, în cavernă.

— Ce anume?

— Ţestoasa ta, spuse Vigor. Ai crezut ca-n cavernă s-ar putea găsi un mister şi mai profund, ceva care ar reprezenta încarnarea lui Vishnu.

— Poate că nu era decât virusul lui Iuda. Lacul strălucitor.

Chiar şi tu ai pomenit de modul în care, probabil, strămoşii khmerilor au dat peste caverna strălucitoare şi i-au atribuit statutul de cămin al vreunei divinități. Poate al lui Vishnu.

Vigor se uită lung la Gray.

— Sau poate că Susan a fost o străfulgerare a acestui mister şi mai profund, o privire aruncată pe furiş la potențialul angelic sau divin ascuns în noi toți.

Gray ridică iarăşi din umeri, fiind în mod clar gata să-şi scoată din minte asta. Dar, aşa cum sperase, Vigor observă o uşoară încruntare a sprâncenelor bărbatului. Curiozitate. Voia că Gray să fie în continuare deschis la minte cu privire la acest subiect.

Cu toate acestea, Vigor mai văzu şi că mintea şi atenția bărbatului erau concentrate asupra a ceva mult mai important şi mai presant. Îi făcu semn lui Gray că poate pleca.

Vigor îl strigă când ieşea pe uşă:

— Transmite-i cele mai bune urări din partea mea lui Seichan.

Gray făcu un pas împleticit, se încruntă puțin şi se îndepărtă.

Vigor îşi puse la loc ochelarii de citit.

„Ah, dulce tinerețe…”

12.20 P.M.

Gray îi dădu o ceaşcă de cafea gardianului care păzea uşa lui Seichan.

— E trează?

Tipul ridică din umeri. Era un tânăr soldat din Peoria, cu părul de culoarea nisipului.

— Nu ştiu.

Gray împinse uşa ca să intre. Sarcina militarului era o prostie. Pacienta era sedată aproape continuu după ce trecuse printr-o a doua operație din cauza rănii provocate de glonț. Lui Seichan i se redeschisese rana şi avusese hemoragie internă.

Toate astea pentru că-i salvase viața lui Gray.

Îşi aminti de brațele lui Seichan cum îl cărau, de durerea întipărită pe fața ei plină de bășici, de ochiul ei umflat. Însă nu ştiuse că, întorcându-se în iadul ăla pentru el, aproape că murise.

Gray intră în cameră.

Ea zăcea, cu brațele întinse spre marginile patului şi mâinile legate.

Purta o cămaşă lungă de spital şi era acoperită cu un cearşaf

curat.

Încăperea, destinată pacienților cu boli mintale, era sterilă şi rece. Singurele piese de mobilier erau patul şi un stativ pe roți lipit de perete. Fereastra înaltă şi îngustă era obturată cu un oblon din fier.

Seichan se mişcă în momentul în care el intră. Întoarse capul. Expresia feței i se înăspri şi o uşoară undă de tristețe îi trecu prin ochi, fiind vizibil jenată de modul în care era imobilizată. După care ieşi la suprafață furia şi nu mai lăsă loc de nimic altceva. Îşi smuci una dintre încheieturile legate.

Gray veni şi se aşeză pe pat.

— Chiar dacă părinții mei sunt în viață, începu el fără ocolişuri, asta nu înseamnă că te iert. Că o să te iert vreodată. Însă îți sunt dator. N-o să te las să mori. Nu aşa.

Gray scoase din buzunar cheile cătuşelor. Se întinse şi îi ridică încheietura mâinii dinspre el. Simți cum ei i se accelerează pulsul.

— Mâine-dimineață o să te trimită la Guantanamo Bay, zise el.

— Ştiu.

Şi, la fel că Gray, ea mai ştia şi că era o condamnare la moarte. Dacă nu era executată imediat, avea s-o asasineze Ghilda, ca s-o reducă la tăcere, sau una dintre celelalte agenții de informații. Mossadul israelian încă mai avea în vigoare un ordin de a fi ucisă.

El strecură cheia în încuietoare şi o deschise. Cătuşa se desfăcu brusc, cu un clinchet.

Seichan se ridică suspicioasă în capul oaselor.

Îşi întinse palma pentru a primi cheia, punându-l la încercare.

El i-o dădu. În vreme ce ea îşi descuia cea de-a doua cătuşă, Gray puse pe pat pachetul pe care i-l procurase Kowalski.

— Am aici trei rânduri de haine: o uniformă de infirmieră, un veşmânt local şi ceva de camuflaj. Mai sunt şi nişte bani în monedă locală. N-am putut să fac nimic cu privire la un act de identitate, timpul a fost prea scurt.

Cealaltă cătuşă a lui Seichan se desfăcu cu un alt clinchet. Întorcându-se, ea îşi frecă încheieturile.

De partea cealaltă a uşii se auzi sunetul înăbuşit al unui corp care se lovea de podea.

— Oh şi l-am sedat pe gardian.

Ea aruncă o privire scurtă la uşă, după care se uită din nou la el. Ochii îi sclipeau. Înainte ca el să se poată mişca, ea sări, îl apucă de guler şi îl trase spre ea. Îl sărută apăsat, cu gura deschisă, având un gust dulceag de medicamente.

Gray se trase instinctiv îndărăt. Nu venise aici ca să…

Oh, fir-ar să fie…

O cuprinse în braţe şi o strânse cu putere. Fără să-i dea drumul, ea se lipi de el, se urcă pe el. Picioarele ei coborâră pe podea. El se răsuci, căzând pe spate.

Atunci auzi *clinchetul* cătuşelor.

Ea se desprinse de el.

Încheietura mâinii lui drepte fusese încătuşată de pat.

El îşi ridică privirea exact ca să-i vadă cotul venindu-i direct în faţă.

Capul îi căzu pe spate, lovindu-se de pat. Simţi sânge pe buze.

Ea se sui deasupra lui, ţintuindu-l de pat, stând pe pieptul său. Îşi ridică ameninţător pumnul spre el. La rândul său, el îşi ridică braţul liber ca s-o blocheze. Ea, stăpână pe situaţie, îşi înălţă capul.

— Asta trebuie să arate convingător, altfel tu o să fi cel trimis la Guantanamo pentru înaltă trădare.

Avea dreptate.

Gray îşi lăsă braţul în jos.

Ea îl lovi peste faţă, crăpându-i buza. Lui îi vâjâi capul în urma loviturii. Ea îşi scutură mâna ca să scape de durere, după care îşi ridică din nou pumnul.

— Iar asta-i pentru că n-ai avut încredere în mine, zise ea şi îl lovi din nou, fără milă.

Îi ţâşni sângele pe nas. Simţi că pluteşte în derivă, după care îşi reveni la loc.

Ea se aplecă, apropiindu-se de urechea lui.

— Ţi-aduci aminte de promisiunea pe care ţi-am făcut-o la început?

— Care a fost? spuse el întorcându-se într-o parte şi scuipând.

— Că o să-ţi divulg cine este cârtiţa după ce se va termina totul.

— Dar n-a existat nici o cârtiţă.

— Eşti sigur de asta?

Ochii ei erau aţintiţi ameninţător asupra lui. Brusc, nu mai era atât de sigur.

Ea se trase înapoi şi îi mai arse una cu cotul, o lovitură directă în ochi.

— Hristoase!

— Asta o să-l facă să se umfle binişor.

Îşi frecă buzele, studiindu-l aşa cum face un artist în faţa unei picturi în ulei, în timpul creaţiei. După care spuse:

— Eu sunt cârtița, Gray.

— Poftim…?

— O cârtiță infiltrată în Ghilda.

Ea îi mai trânti un pumn şi în celălalt ochi. Vederea lui se întunecă pentru câteva secunde.

— Sunt unul dintre „băieții buni", Gray. Încă nu ți-ai dat seama de asta?

Gray zăcea năucit, de vorbele ei, de loviturile ei.

— Un agent dublu? zise el tuşind, sceptic. Acum doi ani, m-ai împuşcat de aproape, direct în piept.

Ea îşi ridică pumnul din nou.

— Ştiam că ai armura lichidă. Nu te-ai întrebat niciodată oare de ce purtam şi eu aşa ceva? Ia de-aici un indiciu, Gray.

Pumnul ei îl lovi năucitor, aruncându-i capul pe spate. După aceea, îl apucă de rădăcina nasului, în mod evident întrebându-se dacă să i-l rupă sau nu.

— Şi bomba cu antrax, rosti el. De la Fort Detrick?

— Era deja sterilizată. Era inofensivă. Îmi făcusem deja planul să dau vina pe cel care proiectase bomba.

— Dar… curatorul din Veneția? întrebă el repede, aproape incoerent. L-ai ucis cu sânge-rece.

Ea îi băgă unghiile adânc în carne, brăzdându-i obrazul stâng, lăsându-i nişte urme de zgârieturi ce-l ardeau îngrozitor.

— Dacă n-aş fi făcut-o, toată familia lui ar fi fost măcelărită. Inclusiv soția şi fiica sa.

Crispându-se, Gray se uită fix la ea. Avea răspuns la orice.

Seichan se lăsă puțin pe spate, trăgându-şi mâna în sus până la ureche şi uitându-se atentă la nasul lui.

— N-o să mă opresc… nu după cinci ani, nu când sunt al naibii de aproape de a descoperi cine conduce Ghilda.

Încercă să-i dea o lovitură cu latul palmei, însă, de data asta, el o apucă de încheietura mâinii.

Ea se lăsă cu toată greutatea în față, apăsându-l şi mai mult.

— Seichan…

Ea se uită lung la el, cu muşchii încordați, cu ochii scăpărându-i, ca şi cum ar fi durut-o. Privirile li se întâlniră. Ea îi cercetă fața, căutând ceva anume. Nu păru a găsi ce căuta. O fracțiune de secundă, văzu dezamăgire întipărită în ochii ei. De asemenea, regret… poate şi singurătate. După care totul dispăru.

Ea îl lovi cu celălalt cot, direct în ureche, făcându-l să vadă stele verzi. El îi dădu drumul, lăsându-i mâna liberă. Ea căzu pe spate

şi se îndepărtă de el.

— E de-ajuns, murmură ea întorcându-se într-o parte.

Se duse spre haine, azvârli cămaşa lungă de spital şi îmbrăcă rapid uniforma de asistentă medicală, incluzând o eşarfă modestă din mătase ca să-i ascundă faţa în curs de vindecare. Rămase cu spatele la el.

— Seichan?

Odată îmbrăcată, ea nu spuse nimic, ducându-se direct spre uşă. Nici măcar nu se răsuci spre el, când îi ceru un ultim lucru, vorbind încet, ca o ancoră de salvare aruncată spre el:

— Ai încredere în mine, Gray. Măcar puţină. Cred că mi-am câştigat dreptul ăsta.

Înainte ca el să-i poată răspunde, ea ieşi. Uşa se închise la loc.

„Ai încredere în mine…"

Cerul să-l ajute.

Se trânti în pat, cu faţa pulsându-i de durere, cu ochiul umflându-i-se rapid.

Trecură 15 minute. Suficient de mult ca să fie sigur că ea fugise.

În cele din urmă, Painter apăru în uşă.

— Ai auzit toată povestea? întrebă Gray.

— Microfonul a prins toată discuţia.

— E posibil ca ea să fi zis adevărul?

Painter se încruntă, uitându-se lung spre uşă.

— E o mincinoasă desăvârşită.

— Poate c-a trebuit să fie. Ca să supravieţuiască în Ghilda. Painter îi desfăcu cătuşele.

— Indiferent cum ar fi, dispozitivul de urmărire pe care i l-am implantat în burtă în timpul operaţiei, o să ne permită să depistăm pe unde se află.

— Şi dacă i-l găsesc cei din Ghildă?

— Este un polimer plastic, invizibil la raze X. N-o să-l detecteze niciodată.

„Dacă nu cumva îi deschid operaţia."

Gray se ridică.

— Chestia asta nu-i în regulă. Ştii şi tu asta.

— Era singura modalitate prin care guvernul ne-ar fi permis s-o eliberăm.

Gray îşi aminti ochii lui Seichan, care-l priviseră fix.

Ştia două adevăruri incontestabile.

Ea nu minţise.

Şi era departe de a fi liberă.

Epilog

11 AUGUST, 8.32 A.M.
Takoma Park, Maryland

— Opera de restaurare arată bine, spuse Gray.

Tatăl său lustruia capota Thunderbirdului său cu o cârpă înmuiată în ceară pentru automobile.

Salvaseră decapotabila de la sechestrare, aducând-o acasă pe o platformă. Painter aranjase ca faimosul T-bird să fie reparat în cel mai bun atelier de restaurare a maşinilor clasice din zona D.C. Tatăl său îl primise înapoi săptămâna trecută, însă aceasta era prima oară când Gray îl vedea după reparație.

Tatăl său se trase înapoi, cu mâinile în şolduri. Purta un maiou pătat de ulei şi pantaloni scurți, lăsând să se vadă noul său picior, un alt gest de curtoazie al Sigma, un picior care arăta excepțional de real, o operă a celor de la DARPA. Însă nu piciorul îl preocupa acum pe tatăl său.

— Gray, ce zici de aceste jante noi? Nu-s la fel de frumoase ca vechile mele roți cu spițe marca Kelsey.

Gray ocoli maşina ca să vină lângă tatăl lui. Pentru el, arătau exact la fel.

— Ai dreptate, spuse el totuşi. Astea-s cam nasoale.

— Hmm, făcu tatăl său neutru. Dar sunt gratis. Tipul aia, Painter, a fost foarte generos.

Gray simți încotro ducea discuția asta.

— Tată…

— Eu şi mama ta am stat de vorbă, rosti el încă uitându-se lung la roți. Credem c-ar trebui să rămâi în Sigma.

Gray se scărpină în cap. Avea deja cererea de demisie în buzunar. Când se întorsese din Cambodgia, îşi găsise tatăl în spital, cu pieptul ars de un taser. Mama sa avea mâna atârnată într-o eşarfă din cauza unei fracturi minore la încheietură. Cel mai rău era ochiul învinețit al mamei sale.

Toate astea din cauza lui.

Aproape că o luase razna cât stătuse în spital.

Ce siguranță putea să le mai ofere părinților săi dacă ar fi

continuat să lucreze acolo? Fără îndoială, Ghilda ştia cine este, unde să-i găsească pe ai lui. Singura modalitate de a-i ține în afară pericolelor era să demisioneze. Painter încercase să-l asigure că Ghilda avea să se retragă. Că răzbunarea şi represaliile nu erau metodele lor. Pentru misiunile viitoare, Painter îl asigurase pe Gray că părinții lui aveau să fie apărați şi adăpostiți înainte ca el să plece.

Însă unele misiuni apăreau din neant, odată cu căderea unei motociclete pe aleea din fața casei.

Nu exista nici o modalitate să anticipezi aşa ceva.

— Gray, insistă tatăl său, ceea ce faci tu este foarte important. Nu poți să te laşi copleşit de grijă pentru noi şi să renunți.

— Tată…

El ridică o mână.

— Eu am spus ce-am avut de spus. Tu hotărăşti. E decizia ta. Eu trebuie să-mi dau seama dacă-mi plac jantele astea sau nu.

Gray dădu să se întoarcă.

Tatăl său se întinse, îl apucă de umăr şi îl trase spre el, îmbrățişându-l cu o mână. Îl strânse cu putere, după care îl împinse uşor.

— Du-te şi vezi ce mai arde maică-ta pentru micul dejun.

Gray se duse spre uşa din spate şi se întâlni cu mama sa, care tocmai ieşea din casă.

— Oh, Gray, doar ce-am vorbit la telefon cu Kat. Mi-a zis c-ai să treci pe la ea în dimineața asta.

— Înainte să mă duc la birou. Am câteva dintre lucrurile lui Monk pe veranda din față. Tata mă lasă să iau T-birdul, aşa că o să pot să fac şi nişte cumpărături pentru Kat, după-amiaza.

— Ştiu ca înmormântarea e abia peste două zile, însă am nişte felii de plăcintă. Poți să i le duci şi pe-astea?

— Plăcintă? întrebă Gray neîncrezător.

— Nu-ți face griji. Le-am cumpărat de la plăcintăria de la noi de pe stradă. Oh şi am şi nişte jucării pentru Penelope. Am găsit şi jachețica asta drăguță cu elefanți, şi…

El continuă să dea din cap, ştiind că, în cele din urmă, mama sa avea să se oprească.

— Cum se descurcă Kat? întrebă ea în final.

Gray clătină din cap.

— Are şi zile mai bune şi zile mai proaste.

„Mai cu seamă proaste."

Mama sa oftă.

— Stai să aduc plăcintele alea. Ultima oară când am văzut-o pe Kat era slabă că o aşchie, biata fată.

Curând, Gray se trezi în braţe cu o pungă plină ochi cu plăcinte. O luă prin casă spre veranda din faţă. Ieşi şi se duse spre grămada de cutii. Acestea conţineau tot ce avusese Monk în dulapul personal de la serviciu şi câteva lucruri păstrate în apartamentul lui Gray.

Gray mai avea şi o cutie pe care trebuia s-o ducă la firma de pompe funebre. Ryder Blunt, miliardarul, înapoiase mâna protetică a lui Monk, trebuind să taie traversa aripii avionului său ca să o poată elibera. Kat refuzase să-i arunce măcar o privire. Iar Gray nu o învinovăţise pentru asta. În schimb, ea ceruse ca mâna să fie pusă în coşciugul gol care avea să fie îngropat în Cimitirul Naţional Arlington. De asemenea, se presupunea că fiecare dintre ei avea să aducă lucruri şi simboluri care să amintească de el şi care să fie băgate în sicriu.

Gray găsise caseta cu filmul favorit al lui Monk. O lăsase în apartamentul lui Gray, după o noapte cu pizza şi floricele. *Sunetul muzicii.* Monk ştia toate cuvintele cântecelor şi cânta şi el în timp ce-o sălta pe Penelope pe genunchi. Dintre toţi oamenii pe care-i cunoscuse, Monk avea inima cea mai mare.

Ar fi fost un tată minunat.

Gray o porni spre uşa batantă a verandei. Scoase cererea de demisie împăturită în trei, puţin boţită. Îndreptă cutele între degetul mare şi arătător. Ar fi vrut să poată sta de vorbă cu Monk despre asta.

În vreme ce se aşeză, auzi ceva zgâriind printre cutii.

Veverițele din cartier nu aveau nici un fel de teamă.

Oh, fir-ar să fie, plăcinţele…

Gray se ridică şi se duse spre grămada de cutii. Însă zgomotul nu venea dinspre punga cu plăcinte. Se încruntă. Le tot mută şi le întoarse până când găsi cutia potrivită.

„Ce naiba?”

Gray îi scoase capacul.

Painter nu-l însărcinase să se ocupe doar de reparaţia piciorului tatălui său şi de ce mai rămăsese din T-bird. Nu dorise să-i îngroape mâna lui Monk arsă complet. Aşa că pusese ca proteza să fie refăcută cu meticulozitate. Acum, era aşezată într-o formă făcută din spumă poliuretanică.

Numai că unul dintre degete săpa în spumă.

Gray ridică mâna din cutie. Arătătorul acesteia se mişca în aer.

Gray simți cum îl trec fiorii. Ce-ar fi fost dacă ar fi văzut Kat aşa ceva?

Probabil că era un scurtcircuit la nivelul cablurilor conductoare.

Puse mâna jos, pe scaunul de pe verandă. Degetul continua să se mişte, bătând în scaunul de lemn. Gray se întoarse într-o parte dezgustat. Îşi scoase telefonul mobil, gata să-l beştelească pe lucrătorul de la Sigma care provocase încurcătura asta.

Însă, în timp ce suna, urechea sa rămase în mod morbid concentrată la bătăile în lemn ale degetului buclucaş. Pe măsură ce asculta, Gray îşi dădea seama că nu bătea darabana aiurea, ci după un tipar bine definit.

În codul Morse.

Un mesaj cunoscut de toată lumea, folosit în situații extreme. *S.O.S.*

Gray se răsuci holbându-se la mână.

Nu putea fi adevărat.

— Monk…?

2.45 P.M.
Munţii Cardamom, Cambodgia

Susan Tunis urca prin defileul abrupt din munții acoperiți de junglă, urmând apa strălucitoare revărsată dintr-o cascadă. În aer plutea o ceață fină, care scânteia în lumina soarelui, parcă acoperită cu picățele albe. La trecerea ei, un gibon ce atârna într-un singur braț de o liană, cu fața neagră încadrată de blană de culoare gri, începu să țipe în semn de protest.

Ea continuă să înainteze, luând-o prin pădurea tropicală. Munții Cardamom formau granița dintre Cambodgia şi Thailanda, un teren neospitalier, cu păduri dense şi culmi inaccesibile. În cea de-a patra zi pe care o petrecuse în munți, dormind într-un hamac adăpostit sub o plasă de țânțari, văzuse un tigru-de-Indochina vărgat, o specie pe cale de dispariție, cu corpul său îndesat şi cu dungile foarte aproape una de cealaltă. Acesta se strecură agale prin pădure, scoțând un mârâit uşor.

Altminteri, nu văzuse nimic mai mare decât gibonul scandalagiu.

Cu certitudine, nu oameni.

Datorită izolării şi terenului greu accesibil, munții fuseseră cândva ultimul refugiu al gherilei Khmerilor Roşii, care se

retrăsese în această zonă sălbatică. Minele terestre încă reprezentau un risc major.

Însă Susan bănuia că se afla la câteva zile distanță de locurile în care nici forțele de gherilă n-ar fi îndrăznit să calce. Ajunse pe coama unei creste şi urmă cursul de apă ce străbătea un platou împădurit. În față, câteva siluete alunecară uşor în apă, de pe pozițiile înalte pe care le ocupaseră pe nişte buşteni.

Batagur baska.

Broasca-țestoasă de apă dulce din râurile asiatice. Una dintre speciile aflate în cel mai mare pericol de dispariție de pe întreaga planetă.

Cunoscută şi că țestoasa-regală, adorată ca fiind păzitoarea şi protectoarea divinităților.

Aici se aciuaseră şi îşi stabiliseră căminul.

Imediat după ce trecu de cuiburile lor din mâl şi găurile scobite pentru hibernare, Susan ajunse la o colecție de urcioare aflată lângă râu, vase cilindrice folosite în gospodărie, înalte de aproape un metru, acoperite cu licheni, pe care erau gravate desene complicate. Urne funerare. Acestea conțineau oasele regilor şi ale reginelor. Existau mai multe situri împrăştiate de la un capăt la celălalt al munților, considerate locuri sacre.

Însă nimeni nu vizitase acest loc anume, cel mai vechi dintre toate.

Susan părăsi malul răului şi o porni prin cimitir. Urnele se răriră în cele din urmă, pe măsură ce pădurea se termina în fața unui perete de stâncă plin de crăpături.

Ştia încotro trebuia să meargă, ştiuse asta din momentul în care fusese readusă la viață de doamna doctor Cummings. Dobândise mai mult decât remediul care vindecase lumea, însă nu mărturisise nimănui acest lucru.

Nu venise timpul.

Susan ajunse la stâncă şi păşi spre o deschizătură îngustă, având formă zigzagata a unui fulger, cu o lățime de 60 de centimetri la bază. Îşi scoase rucsacul şi se întoarse într-o parte ca să intre prin fisura din stâncă. Făcu câțiva paşi mici, strecurându-se din ce în ce mai mult în adâncime.

În spatele ei, lumina soarelui păli, devenind din ce în ce mai slabă.

În curând, se găsi într-un întuneric total.

Susan întinse o mână în față. O văpaie strălucitoare izvorâtă din interior i se aprinse în buricele degetelor şi se întinse până la

umăr.

Îşi înălță brațul ca pe o făclie.

Acesta era un alt secret pe care îl păstrase pentru ea.

Însă nu era cel mai mare.

Luminându-şi calea, se afundă şi mai mult în stâncă.

Nu ştia cât de mult mersese, pierzând noțiunea timpului. Însă, cu certitudine, era o oră înaintată din noapte.

În cele din urmă, în față îi apăru o lumină strălucitoare.

Urându-i bun venit.

Care făcea pereche cu propria lumină.

Continuă să avanseze în acelaşi ritm, simțind că nu era nevoie să se grăbească.

Pătrunse într-un mare spațiu boltit. Sursa luminii deveni acum clară. Întinzându-se până departe, mici văpăi străluceau de-a lungul spațiului curbat, precum stelele împrăştiate pe cer. Sute şi sute de luminițe. Păşi în interiorul cavernei, trecând pe lângă văpăile incandescente.

Fiecare era o siluetă întinsă pe podea precum un vultur cu aripile desfăşurate, aprinsă de un foc interior care-i cuprindea tot trupul, făcându-l de o transparență cristalină. Cu privirea ațintită în jos, se uită lung la una dintre ele. Tot ce mai rămăsese vizibil era sistemul nervos: creierul, măduva spinării şi amestecul vast şi încâlcit de nervi periferici. Brațele desfăcute, plutind diafan şi străbătute de nişte fibre filamentoase, arătau precum nişte aripi desfăşurate, împodobite cu legături şi mănunchiuri de nervi fini şi delicați.

Îngeri în întuneric.

Dormitând. Aşteptând.

Susan merse tot înainte. Ajunse la o siluetă care nu era atât de consumată precum celelalte, la care încă se mai vedeau bătăile inimii şi circulația sângelui, în care oasele încă mai sugerau forma şi funcționalitatea.

Susan găsi un loc liber lângă el şi se întinse pe jos. Îşi întinse brațele.

Cu vârfurile degetelor îşi atinse uşor vecinul.

Vorbele care ajunseră la ea fură rostite într-un vechi dialect italian, dar ea le înțelese:

„S-a rezolvat?”

Ea oftă.

„Da. Eu sunt ultima. Sursa a fost distrusă.”

„Atunci, odihneşte-te, copilă.”

„Cât de mult? Când o să fie lumea pregătită?”

El îi răspunse. Avea să fie un somn foarte lung.

„Ce trebuie să fac eu?”

„Du-te acasă, copila mea… deocamdată, du-te acasă!”

Susan închise ochii, dar, în loc să se lase cuprinsă de moleşeala obişnuită de dinainte de a adormi, încercă să scape de ea. Cu restul fiinţei sale, alunecă uşor în interiorul balonului de săpun care îi alcătuia întreaga viaţă şi păşi prin el către ceea ce se întindea dincolo.

Lumina o orbi ca şi cum s-ar fi uitat direct la soarele arzător. Îşi coborî privirea, clipind repede ca să scape de razele orbitoare. Lumea se umplu la loc în jurul ei. Legănatul uşor al ambarcaţiunii sub picioarele ei goale. Ţipătul unui pescăruş singuratic, foşnetul înăbuşit al valurilor care se loveau de carenă, adierea vântului pe piele.

Oare acesta a fost un vis, o amintire… sau ceva mai mult?

Inhală aer sărat. Era o zi frumoasă.

Se duse spre balustrada navei şi se uită lung la întinderea albastră. Insule verzi se zăreau ca nişte puncte în depărtare. Deasupra pluteau câţiva nori. Auzi zgomot de paşi pe scări, care urcau din cabină.

În momentul în care se întoarse, el îi apăru în câmpul vizual, săltându-se în sus cu ajutorul braţelor, îmbrăcat în pantaloni scurţi şi un tricou pe care scria Oceanul Pacific. Când o văzu pe punte, pe faţă îi apăru o expresie plină de uimire.

După care îi zâmbi:

— Oh, iată-te!

Susan se apropie grăbită, încolăcindu-şi braţele în jurul soţului ei.

Jos, la baza scărilor, Oscar lătra. O voce morocănoasă ţipa la câinele bătrân.

Susan se lipi confortabil de soţul său, ascultându-i bătăile inimii.

El o îmbrăţişă cu putere.

— Ce este, Susan?

Ea se uită în sus, la faţa lui Gregg şi ridică un deget spre obrazul cu barba nerasă de trei zile. După aceea, se înălţă pe vârfurile picioarelor ca să ajungă la buzele lui.

El se aplecă uşor ca să-i răspundă.

Iar ea ştiu că este acasă.

1973

Nota autorului
Adevăr sau ficţiune

Încă o dată, permiteți-mi să vă mulțumesc pentru faptul că mi-ați fost alături în această călătorie! Ca de obicei, m-am gândit să folosesc aceste ultime pagini ca postfață a romanului, în care să fac diferența dintre adevăr şi ficțiune. Am împărțit explicațiile din postfață în funcție de subiectele generale abordate:

MARCO POLO: În prefața acestui roman, am vorbit despre misterul cel mai însemnat, cel care învăluie încă soarta flotei lui Marco Polo în timpul călătoriei sale de întoarcere la Veneția. Nu se ştie nici acum ce s-a petrecut cu corăbiile şi oamenii lui. La fel şi în ceea ce priveşte povestea de dragoste dintre Marco şi prințesa Kokejin, zvonurile persistând în continuare, în special dacă ținem cont că acesta a murit având în posesia sa diadema prințesei. În plus, trupul lui Marco într-adevăr a dispărut după moarte din biserica San Lorenzo şi nici în ziua de astăzi nu se ştie unde se afla.

SCRIEREA ANGELICĂ ŞI ALTE CHESTIUNI LINGVISTICE: Scrierea angelică a fost mai întâi dezvoltată de Johannes Trithemius şi Heinrich Agrippa, care au susținut că, prin acele simboluri, era posibil să se comunice cu îngerii. Caracterele erau derivate din cele ebraice străvechi. La fel, susținătorii cabalei evreieşti consideră că se poate ajunge la iluminare, la adevărata înțelepciune, numai studiind formele şi curbele acestor caractere. În sfârşit, în epoca modernă s-a pus deseori întrebarea: există oare un limbaj ascuns în codul nostru genetic? Potrivit articolului din revista *Science* (1994), răspunsul este un da răspicat. Deşi ceea ce s-ar putea să fie înscris acolo rămâne deocamdată o mare necunoscută.

MOLIMILE: În Eyam, un sat din Anglia, a existat într-adevăr o foarte redusă rată a mortalității în timpul Ciumei Negre, ca urmare a unei anomalii genetice pe care o avea jumătate din populația sa. Ciudat, dar foarte adevărat. La fel ca în cazul antraxului, singura

diferență dintre forma mortală a acestei bacterii şi verişoara sa paşnică, sălăşluind în grădini, este dată de două inele din codul genetic numite *plasmide.* Ceea ce duce la întrebarea: de unde provin aceste *plasmide?*

FAUNA: În cazul crabilor-de-pământ de pe Insula Crăciunului se înregistrează, într-adevăr, o migrație spectaculoasă în fiecare an, în timpul căreia milioane de crabi de mari dimensiuni merg către mare. De asemenea, se ştie că au cleştii atât de puternici şi ascuțiți, încât ar putea tăia anvelope. În privința enervanților viermi-de-gălbează, descrierea comportamentului şi a ciudatului lor ciclu de viață este foarte exactă. Calamarii ucigaşi au fost creați pornind de la specia *Taningia danae* care există, creşte până la lungimi de 1,80 metri, vânează în haite, este brăzdată de sclipiri viu colorate şi are cârlige pe brațe şi tentacule.

CANIBALII ŞI PIRAȚII: Pirateria indoneziană este în continuare în creştere. Practic, a devenit un mod de viață foarte întâlnit în zonă. În ceea ce-i priveşte pe canibali, se mai găsesc astfel de triburi pe insulele indoneziene, dar, dacă sunteți interesați, va trebui să vă aduceți propriile *mirodenii.* Mutația genetică pe care o presupune sindromul Prader-Willi (având ca rezultat un apetit insațiabil) este reală şi îngrozitoare, dar nu este în nici un fel legată de canibalism. Dacă am fost cu toții canibali odinioară? Cercetări genetice recente arată că oamenii au un set de gene specifice care îi protejează împotriva anumitor boli şi care ar fi putut să se dezvolte numai prin consumul de carne umană.

ANGKOR: Toate detaliile despre ruine – de la legenda legată de baterea laptelui până la cele 200 de fețe de *bodhisattva* – sunt reale, inclusiv modul în care s-au construit templele, urmărind anumite tipare ale stelelor, mai precis Constelația Dragonului. Pentru mai multe amănunte în legătură cu asta, puteți citi *Heaven's Mirror,* de Graham Hancock şi Santha Faiia.

BACTERIILE ŞI TOT CE ȚINE DE ELE: Există, într-adevăr, ape cu o consistență lăptoasă, pline de alge strălucitoare ce înfloresc periodic. Iar potrivit unei serii de articole îngrijorătoare din *Los Angeles Times,* oceanele noastre sunt din ce în ce mai amenințate de reapariția noroiului preistoric, a meduzelor veninoase, a ierbii-de-foc şi a norilor toxici provenind de la cantitățile imense de alge.

În ceea ce priveşte cea mai ciudată ipoteza din carte: faptul că numai 10% din celulele corpului omenesc sunt umane (iar restul sunt bacterii şi paraziți) trebuie să spun că este adevărată! Există o carte minunată care tratează acest subiect pe cât de teribil, pe atât de amuzant, *Human Wildlife*[83], de dr. Robert Buckman. Să nu citiți însă din ea înainte de masă.

[83] Viața sălbatică din corpul omenesc (în lb. engleză, în original) (n. red.).

Din adâncurile Oceanului Indian, o molimă complită a apărut să distrugă omenirea – necunoscută, de neoprit... și este doar un mesager al apocalipsei care va urma.

Dr. Lisa Cummings și Monk Kokkalis din Sigma Force caută rezolvarea acestei calamități bizare, la bordul unui vas de linie transformat într-un spital improvizat. Dar atacul subit și sălbatic al unor teroriști transformă vasul într-un laborator de fabricare a armelor biologice.

Timpul devine un adevărat dușman, pe măsură ce pandemia scapă de sub control. În aceste condiții, comandantul Sigma, Gray Pierce, trebuie să-și unească forțele cu frumoasa asasină care a încercat să-l omoare, pentru a porni pe urmele lui Marco Polo, cel mai faimos călător din istorie, către miezul unui mister uimitor, adânc îngropat în antichitate și în codul genetic uman.

editura rao

ISBN 978-606-609-211-1

9 786066 092111

www.rao.ro
www.raobooks.com